

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARISSA HONEYCUTT

the life
of

ANNA

ENSLAVED ENTWINED EMBRACED ENSNARED EMERGED

THE DARK EROTIC COLLECTION

Anna'nın Hayatı

Tüm Hikaye

Marissa Honeycutt tarafından

Telif Hakkı 2015 Marissa Honeycutt

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçekle herhangi bir benzerlik

yaşayan ya da ölmüş kişiler ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Tüm cinsel eylem tasvirleri yetişkinler (diğer bir deyişle 18 yaş üstü) arasındadır.

Uyarı

Bu dizi yetişkinler içindir. Bu seri, kolay alınanlar için değildir.
Kolayca kâbus görürler ya da zor konularla ilgili kitapları okumakta zorlanırlar. Kötü şeyleri yüceltmiyorum ama zavallı karakterlerimin başına kötü şeyler geliyor.

Bu sizin tipik aşk hikayeniz değil. Kadın kahramanım aşık olmuyor ve sonsuza dek mutlu yaşamıyor... en azından tipik bir kadın kahraman gibi değil. Sonsuza dek mutlu bir hayat var ama bu uzun ve acılı bir süreç.

bu sona doğru yolculuk.

Anna'nın hikayesi roman uzunluğunda beş kitapta anlatılıyor. Bunu Anna ile tanışma kitabınız olarak düşünün.
onun dünyası.

Kendi dünyamızda sadece fısıltılarını duyduğunuz bir alt kültür var. Komplo teorisyenleri Anna'nın hikayesini bilmek isterler. Komplo teorisyenlerinin bildiklerini sandıkları şey sadece onları gerçek hikayeden uzak tutmak için ortaya konmuştur.

Bu dizi muhtemelen sizi rahatsız edecek. Bu seri sizi ağlatabilir; sizi kusturabilir. Bu karanlık bir kitap. Arkadaşım Heidi'nin dediği gibi, "Karanlık. Karanlıklaşıyor. Daha da karanlıklaşıyor ve sonra

daha da karanlıklaşıyor. Ve sonra, daha fazla koyulaşamayacağını düşündüğünüz anda, koyulaşılıyor." Ama endişelenmeyin. Seni yavaş yavaş derinlere götürüyorum. ;)

Bu kitap serisinde birçok cinsel durum var. İnsanlar ölüyor. İnsanlar yaralanıyor. Olaylar her zaman göründükleri gibi değildir. Antagonist sadece kötü bir adam değil; o bir ŞEYTAN. Kahramanımın dünya görüşü çarpık; sizi dehşete düşürebilecek şeyler onun için tamamen normal. Göreceksiniz

Neden birinci kitabın birkaç bölümü içinde.

Bu kitapta tasvir edilen tüm cinsel eylemler yasal yaştaki (18 yaşında) kişiler arasındadır. Bu kitapta tasvir edilen tüm cinsel eylemler akraba olmayan kişiler arasındadır. Her türlü şiddet gereksizdir

ve olay örgüsü ve karakter gelişimi için çok önemli.

Ülkenizde reşit olma yaşının altındaysanız bunu okumayın. Konu veya asıl kitap sizi üzerse sinirlenmeyin. Eğer bunu okuyorsanız, uyarıldınız demektir.

İçindekiler

Uyarı

Bölüm 1:

Köleleştirilmiş

Bölüm 2:

Sarmalanmış

Bölüm 3:

Kucaklanmış

Bölüm 4:

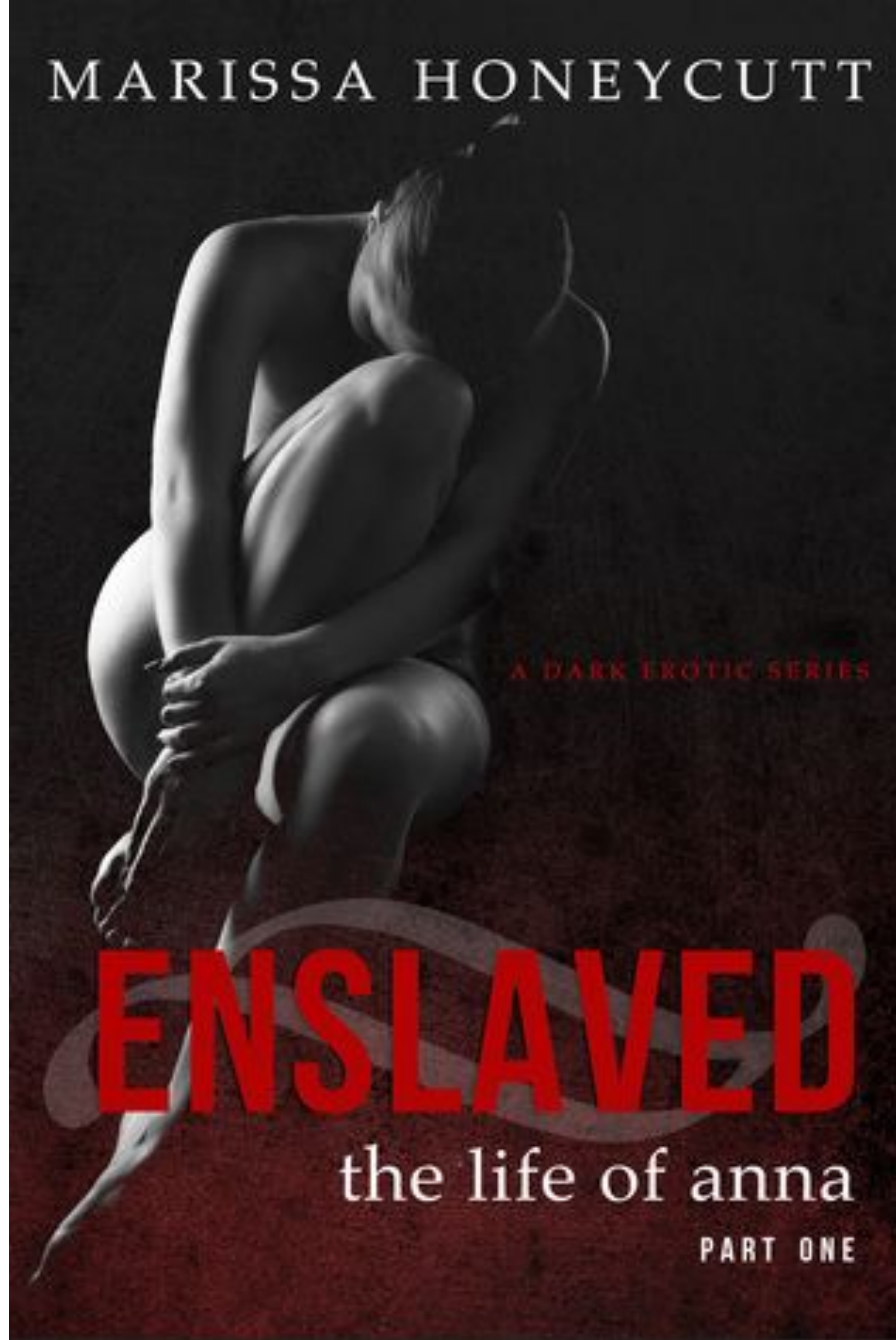
Kuşatılmış

Bölüm 5: Ortaya

Çıkış

Marissa Honeycutt Hakkında

Bölüm 1: Köleleştirilmiş



Önsöz

Anna sessizlik içinde duruyordu, önündeki oda solundaki uzun pencerelerden içeri süzülen gümüş rengi ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı. Az önce tanık olduğu gürültülü tartışma azalıyor, bu yeni sessizlik kulaklarını çınlatıyordu. oda üzerine yerleşti. Gözleri alıştı ve odanın çok büyük olduğunu gördü; vasisinin mutfağı ve oturma odasının toplamından daha büyüktü ve tavanı yukarıdaki gölgeler arasında gizlenmişti. Sağ tarafındaki duvar boyunca uzanan beyaz şöminenin belli belirsiz dış hatlarını görebiliyordu.

Karşısında

Odada kocaman bir gölge, o güne kadar gördüğü en büyük gölgelikli yatağa dönüştü.

Dehşete düşmüş olmalıydı. Sadece birkaç dakika önce daha küçük, güneş ışığı alan bir odadaydı; bir çeşit ofis. Önünde iki dev adam durmuş, anlamadığı bir dilde birbirlerine yüksek sesle bağırıyorlardı. İkisi de yakışıklıydı, gür sarı saçları ve kobalt mavisi gözleri vardı. Adamlardan biri diğerinden daha yaşlıydı; ikisi arasındaki birkaç farktan biriydi bu. Baba ve oğul olabilirler mi?

Yüzleri kızarmış ve elleri çılgınca hareket ediyordu. Sadece Anladığı kelime, göğsünde yankılanacak kadar yüksek ve derin bir sesle defalarca tekrarlanan 'dokuz' sayısıydı.

Neden? Anna kendi kendine düşündü. Dokuz rakamını bu kadar özel yapan ne?

Ses tonlarının sertliği elleriyle kulaklarını kapatmak istemesine neden oldu, ancak fark edilme korkusu onu olduğu yerde dondurdu.

Yaşlı adam parmağını genç adama doğru sapladı ve sözlerini hareketleriyle vurguladı. Genç adam bir elini göğsünde tutarak kapıyı işaret etti ve aynı şekilde yüksek sesle bağırarak karşılık verdi. Gözleri duygularla kararmıştı.

Göründüğü kadar yavaş bir şekilde ofis kayboldu ve kendini bu sessiz, ay ışığının aydınlatığı yatak odasında buldu. Çıplak ayaklarına değen halı lüks bir yumuşaklık hissi veriyordu ve ayak parmaklarını haliya gömdü. Pencerelerden içeri yeterince ışık giriyordu. yatağın ayakucunu aydınlattı ama baş kısmı karanlıkta kaldı.

Neredeydi? Neden buradaydı? Bu sorulara verecek cevabı yoktu ama orada kimin olduğunu görmek için kendini yatağa doğru çekilmiş hissetti.

Dikkatle ay ışığının aydınlattığı alana doğru bir adım attı ve odanın öbür ucundan gelen keskin bir nefes alma sesi duydu. Kumaş hışırdadı ve daha önce olduğu gibi görünmemeyi umarak dondu kaldı.

"Wer bist du?" diye sordu alçak, çakıllı bir ses karanlıktan.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve ağzı hareket etmesine rağmen hiçbir ses çıkmadı. Ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dehşet onu ele geçirdi.

yatağın karanlık gölgesine baktı. Daha fazla kumaş hışırdadı ve uzun bir figür ay ışığına adım atarken bir gümbürtü duydu.

Az önce tartışırken gördüğü iki adamdan daha genç olanıydı. Geniş, kaslı göğsü çıplaktı ve saçları dağınık bir şekilde göze çarpıyordu. Gözlerini ovuşturdu ve sanki onun gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı. İleri doğru bir adım attı, sonra durdu ve aşağı baktı. İkisi de aynı anda onun çıplak olduğunu fark etmiş gibiydi.

Gözlerini kaçırırken yanakları yanıyordu, ancak çıplak bir adam görmek onun için yeni bir şey değildi. Ailesinden beri pek çok çıplak erkek görmüştü... hayır, bunu düşünmek istemiyordu.

Bir an sonra onun yaklaştığını duymak yerine hissetti ve pantolon giydiği için şükrederek yüzünü ona döndü. Adam önünde diz çöktüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Onu daha önce görmüştü. Ailesi öldüğünden beri onu birçok kez rüyasında görmüştü ama daha önce onunla hiç etkileşime girmemişti. Nazik gülümsemesi korkusunu alıp götürdü ve kendini onun şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşünürken buldu.

Merakla ona baktı ve elini yüzüne dokunacakmış gibi uzattı, ama dokunmadan önce geri çekti. "Wer bist du?" diye tekrarladı, Bu sefer daha yumuşak, daha nazik bir sesle. "Wie bist du hierhergekommen?"

Cevap vermek istedi ama sesini bulamadı. Bir kez daha ağzını oynattı ama ses çıkmadı. Tek yapabildiği onun nazik ve kibar gözlerine bakmaktı. Onunla ilgili bir şey kendini güvende hissetmesini sağlıyordu ama neden güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunu anlayamıyordu. Onun her ihtiyacıyla ilgilenen harika bir koruyucusu vardı.

Kendini onun kollarına atmak istedi. İleri doğru bir adım attı ve elini adama uzattı ama yatakta bir hareket duyunca dondu kaldı. Bir kadın sesi seslendi ve adam başını çevirip kısık bir sesle cevap verdi.

Ona geri döndü, gözleri pişmanlık doluydu. Nedenini bilmeden, ihanet kalbini linç etti ve gözlerinde üzüntü ve hayal kırıklığı gözyaşları birikti. Oda solmaya başlamadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. Devin'in yüzüne bakmak için gözlerini açtı.

Devin, Anna'nın gözlerinin açıldığını gördü; koyu yeşil gözleri bir o yana bir bu yana çılgınca hareket ederken neredeyse geniş gözbebekleri arasında kayboluyordu. On altı yaşındaki kızın Koyu renk saçları başının arkasında bir hale gibi yayıldı ve nefesi kesilirken göğsü hızla genişleyip daraldı.

"Anna, ne gördün?"

Kaşlarının narin kavisi şaşkınlıkla kırıştı ama cevap vermedi.

"Anna!" Devin tersledi ve Anna sıçradı. Gözleri kısıldı. "Ne? Yaptım. Sen. Gördün mü?"

"Ben..." diye başladı, gözyaşlarını geri kırarak. İmgelem sırasında gevşemiş olan bedeni, çevresini algıladığında sertleşti. Yatakta onun yanına uzandı ve yumruklarını sıkarak üstündeki battaniyeyi kavradı.

"Anna! Bana bak!" Adam Anna'nın çenesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi ve Anna irkildi ama bu hareket adamın istediği şeyi gerçekleştirmişti. Anna gözyaşları yanaklarına dökülürken onun yüzüne baktı. Devin kaşlarını çattı, öfkesi yükseldi. Görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Ona cevap vermeden önce alt dudağı bir an titredi.

"Tartışan iki adam gördüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bir baba ve oğul, sanırım." Devam ederken sesi çatallaştı. "Çok öfkeliydiler ve birbirlerine bağıyorlardı." Yüzünü buruşturdu. "Sonra büyük bir yatak odasıydım ve genç olan oradaydı."

"Ne hakkında tartışıyorlardı?" Devin bilmek istediği şeyi öğrenmek için sabırsızlanarak sordu. Onu daha önce hiç kızdırmamıştı ama bunu görmüştü. Aklı başında hiç kimse onun öfkesinin kendisine yönelmesini istemezdi.

"Bilmiyorum. Ne dediklerini anlayamadım." Gözlerini kırıştırdı ve yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Ne dediklerini nasıl anlamazsın?" Devin dişlerini gıcırdatarak homurdandı. "Mırıldanıyorlar mıydı?" Sözlerinden alaycılık akıyordu.

"Hayır, bağıryorlardı. Söyledikleri kelimeleri anlayamadım. Onlar... kelimeler çok sert geliyordu."

"Belki de farklı bir dil konuşuyorlardı?" Devin kendi kendine mırıldandı. Bu olasılık karşısında durakladı. Farklı bir dil mi? İlginçti. Muhalefetinin kendi ülkesinin dışından gelebileceğini düşünmemişti, gerçi bu onu şaşırtmamalıydı; bugünlerde her şey uluslararasıydı. Ama dünya üzerinde binlerce dil vardı. Kime dikkat etmesi gerektiğini nasıl anlayacaktı? "Belirli bir kelime hatırlıyor musun?" diye sordu. Eğer birkaç kelime hatırlıyorsa, en azından nereden başlayacağını bilebilirdi.

"Bir sayıyı tekrarlayıp durdular," dedi Anna usulca. "Dokuz rakamı." Korku ve acı gözlerini doldurmuştu ve olabildiğince yardımcı olmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Sabrını yeniden kazanmaya çalışarak ona bakarken bakışları yumuşadı. Neredeyse yirmi yıl beklemişti; birkaç dakika daha bekleyebilirdi. Özellikle de bu, planlarının önündeki engeller hakkında bilgi edinmesi anlamına geliyorsa.

Anna onun planlarının anahtarıydı. İhtiyacı olan kontrolü elde edebilmek için ona ve yeteneklerine ihtiyacı vardı. Anna onun en önemli varlığı olacaktı ama içindeki gücün farkına varmadan önce onu kontrol altına alması gerekiyordu.

Devin kendi gücünün tadını çıkarıyordu ve bunu artırmak için bir planı vardı. Herkesi etkileyebilirdi; doğaüstü ikna ve manipülasyon güçlerine sahip olmakla suçlanmıştı. Ne de olsa, gerçek güç Başkalarını, yapmalarını istediğiniz şeyi yapmaya yönlendirirdi. Toplumun saygın bir üyesiydi ve yakın ilişkilerini sürdürüyordu. güçlü insanlarla olan ilişkileri; manipüle ettiği kişiler.

Erkekler dünyayı kontrol ediyordu... ya da öyle sanıyorlardı. Devin erkeklerin, özellikle de güç arzulayan erkeklerin inanılmaz derecede yüksek bir cinsel dürtüleri olduğunu biliyordu. Devin'in tüm güçlü akranları bunu biliyordu ve çoğu onun kadar güçlü olmasa da bir şekilde bundan yararlanıyordu. Dünyadaki her ülkenin kendine özgü özellikleri vardır, ancak Amerika'da güç-siyasete girmeye aç. Devin bu erkekleri sadece cinsel açıdan tatmin etmesi gerektiğini biliyordu ve onlar da onun açtığı yolda yürüyeceklerdi. Bir erkeğin kollarına güzel, seksi bir kadın koy ve egosunun yükselişini izle... ve iradesinin çöküşünü.

Devin tam olarak ne istediğini biliyordu ve hedeflerine ulaşmak için her şeyi yapardı. Ne pahasına olursa olsun. Ne pahasına olursa olsun.

Sabır çok önemliydi, ancak her insan gibi onun da sınırları vardı. Yıllardır parçaları yavaş yavaş yerine koyuyor, babasının başarısız olduğu yerden devam ediyordu. Devin işleri ne zaman zorlayacağını ve ne zaman oluruna bırakacağını biliyordu. Zorlamak yanlış zamanda yaptığı şeyler her şeyin başına yıkılmasına neden olabilirdi ve bu kabul edilemezdi. Devin Andersen kabul edilemez olana izin vermedi.

Devin, Anna'nın sözlerini düşündü: Sürekli dokuz rakamını tekrarlıyorlardı. Bundan ne anlam çıkarması gerekiyordu? Bir insan bir sayı için nasıl üzülebilirdi? "Nasıl söylediler?" diye sordu. Belki daha fazla bilgi gizemi çözebilirdi.

Anna yutkundu ve iri gözlerle ona baktı. "Çok sinirliydiler. Yaşlı adam bir şey söylüyordu ve sonra genç adam 'dokuz!' diyordu. Sonra genç adam bir şey söylüyor ve yaşlı adam 'dokuz!' diyordu. Eğer bu kadar korkmamış olsaydım, bunun komik olduğunu düşünebilirdim." Kadın utangaç bir gülümsemeyle adamın gözlerinde bir şey aradı; Devin'in tahminine göre onay.

İçini çekti ve eğilip yanağından öptü. "Patladığım için özür dilerim bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Bu benim için çok önemli."

"Üzgünüm, Devin. Deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Şakağını tekrar öptü ve parmaklarıyla yanağını okşadı. Ayağa kalktığı anda sırtından beline kadar dökülen saçlarının tatlı kokusunu içine çekmek için öne doğru eğildi. Çok güzeldi. Çok genç ve naif. Tam da onun sevdiği gibi.

Devin, Anna'yı doğduğu günden beri tanıyordu. Onu tanıyordu. Anne ve babası dört yıl önce ölmüştü ve vasisi Jack Koslov onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Devin yüzünden Anna'nın vasisi Jack'ti. Ailesi ona bir vasi atamadan ölmüştü ya da en azından mahkemenin kayıtlarında böyle yazıyordu. Devin, Perkins'in aile dostu Jack'in on bir yaşındaki Anna'nın velayetini almasını sağlamak için siyasi nüfuzunu kullanmıştı. Anna, o meşum kış gecesinde hayatlarını sonlandıran trajik kazadan sonra.

Jack odaya girip karşısına oturduğunda Devin başını kaldırıp baktı. Anna'nın gözleri dalgalandı ve kapandı, sadece imgelemekten değil, Devin'in onun fiziksel masumiyetinden geriye kalanları da almasından dolayı bitkin düşmüştü.

Jack, Anna uykuya dalarken battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. "Peki şimdi ne olacak?" Jack sordu.

Devin sessizdi ve Jack'in sorusuna yanıt vermedi. "Alman!" diye bağırdı aniden, memnun görünüyordu.

"Alman mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Almanca. Anna imgelemindeki adamları anlayamadığını ama onların sürekli dokuz rakamını tekrarladıklarını söyledi. Sanırım Anna'nın onların ne dediğini anlayamamasının sebebi

Almanca konuşmak. Nein Almanca "hayır" demek. Mantıklı olurdu. Eğer iki adam tartışıyor olsalardı, tekrar tekrar hayır demeleri muhtemel olurdu."

"Neden Almanya?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama onun görüşüne güveniyorum, özellikle de ne hakkında konuştuğunu bilmediği için." Devin düşünceli bir şekilde durakladı. "Daha önce birkaç

Almanlarla etkileşimler, ama çok değil. Oldukça inatçıdırlar," diyerek güldü. "Yine de onlara biraz kredi vermem gerektiğini düşünüyorum: AB'yi bir arada tutan tek şey onlar. Sanırım bu liderlikleri için bir şeyler söylüyor." Tekrar durdu, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, karar vermeye çalışıyordu

en iyi hareket tarzı. Tabii ki, kim olduğunu bulmak gerekliydi.

bu iki adamdı. Anna'nın imgelemi şimdiki zamanda mıydı? Yoksa geçmişte mi? İkisi de mümkündü. Neye benzediklerini bilmek yardımcı olabilirdi. Belki de Rus tanıdığı Vitaly ona biraz ışık tutabilirdi. Vitaly'nin ilgilendiği Almanlar Devin'den çok daha sık arardı. Devin aramayı sabah yapacaktı. Bu arada yapılması gereken işler vardı.

"Lütfen bana Ian'ı getirir misin?"

Jack başını salladı ve odadan çıktı, birkaç dakika sonra yanında açık kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, çok uzun boylu, kaslı bir adamla geri döndü. Omuzları kapı çerçevesini dolduruyordu. "Evet, Devin?"

"Doktor Ansen'e Anna üzerinde çalışması için hazır olduğumu söyleyin." "Pekâlâ. İğneyi buraya getirmemi ister misin?" Ian baktı Devin'in yanındaki uyuyan forma baktı. "Onu bayağı iyi bayıltmışsın, ha?"

"Tam istediğim gibi. Onu duydun mu?" Devin arkadaşına sırtıttı.

"Nasıl yapmayayım? Sonunda hoşuna gitmiş gibi görünüyordu." Ian sırtıtarak karşılık verdi.

Ian da Devin'in sadık bir takipçisiydi. Birbirlerini hayatları boyunca tanımışlardı ve Devin Ian'a büyük saygı duyuyor ve onu arkadaşı olarak görüyordu. Çoğu kişi için Ian, Devin'in kişisel asistanı ve ara sıra koruması olarak görünüyordu. Ama kardeş kadar yakındılar, ki öyle de olabilirdi. Ama bu çoktan ölmüş bir gizemdi ve Devin için önemsizdi.

"Evet, iğneyi buraya getirin. Onu uyandırma riskini almak istemiyorum. Yakında gerçekliğe uyanacaktır ama şimdilik bırakın uyusun."

Doktorun onunla işi bittiğinde, hamile kalamayacak ve temas ettiği herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalığa karşı bağışıklık kazanacaktı. Devin bu özelliklerin hepsine zaten babasından sahip olduğundan oldukça emindi ama işini şansa bırakmayacaktı. Üzülmektense güvende olmak daha iyiydi.

Anna garip rüyalar görüyordu. Garip ve rahatsız edici rüyalar. Garip rüyalar olağandışı değildi, ama acı verenler olağandı. Vücudu dürtülüyor, dürtükleniyor ve ara sıra uykusunda keskin bir sızı hissediyordu. Bir süre boyunca üzerinde parlak bir ışığın sıcaklığını hissetti. Bir noktada göğsü yanıyormuş gibi hissetti ve nefes almakta zorlandı. Kolundaki keskin bir dürtmeyle göğsündeki acı azaldı ve tekrar uykuya daldı.

Uyandığında, vücudu ilk günkü gibi ağrıyordu.

Yıllar önce yoğun yaz bale kurslarına gitmişti. Kollarını başının üzerine doğru uzatırken inledi ve gözlerini açtığında kendini tanımadığı bir odada buldu. Yüksek tavanındaki yaldızlı ahşap oymalarla güzel ve süslüydü.

Yakışıklı adamın odası kadar yüksek değil, diye düşündü kendi kendine ve gülümsedi.

Kendini farklı hissediyordu. Devin'le olanları hatırladı ve onun nerede olduğunu merak etti. Kendini büyümüş hissetti. Sağ elini sol kolundan vücuduna doğru gezdirdi ve Devin'in kendisine nasıl dokunduğunu hatırladı. Karnının altındaki bir kıpırtı, bunun her seks yaptığında olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Eğer öyleyse, insanların bundan bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı, gerçi son birkaç yılda seks yapmanın farklı yolları olduğunu öğrenmişti; bazıları çok acı verici görünüyordu.

Jack'in evinin alt katında yaşayan Tabitha ve Zoe sık sık seks yapıyorlardı ve acı verici görünüyorlardı, ancak aldırış etmiyor gibi görünüyorlardı. Jack onların Malikâne'den olduğunu ve onları eğittiğini söyledi. Jack'ten bir yaş büyüklerdi.

Anna ve erkekler sürekli onları görmeye geliyorlardı.

Anna, Devin'in böyle davranmamasından memnundu. Onu seviyordu ve iyi hissetmesini istiyordu. Anna da onu iyi hissettirmek istiyordu ama Devin'in hayatında bu işi kendisinden çok daha iyi yapabilecek başka kadınlar olduğundan emindi.

Örneğin Devin'in karısı. Anna, Devin'in kendisini iyi hissettirmeyen biriyle asla evlenmeyeceğinden emindi. Karısı kesinlikle bir

Harika bir kadın ve onun gibi biriyle evlendiği için çok şanslı.

Yatakta doğruldu ve bir kez daha Jack ve Devin'in nerede olduğunu merak etti. Onları aramaya gitmeli miydi? Çıplaktı ve yabancı bir evde kıyafetsiz dolaşma fikri hoşuna gitmiyordu, gerçi çıplak olmaktan çekinmiyordu. Kendi evinde de çoğu zaman çıplaktı.

Anna yatağın ayak ucundan odanın karşısındaki bir çift kapıyı fark etti. Ayağa kalktı, bacakları biraz titriyordu ve dikkatlice kapıya doğru yürüdü. kapıları açtı; bir dolaptı ama boştu. Etrafta dolaştı ve sonunda içinde bir bornoz bulunan bir banyo keşfetti. İşemek için biraz zaman ayırdıktan sonra bornozu giydi ve odanın dışına çıktığını tahmin ettiği büyük kapılara yaklaştı. Kapıların tam olarak nereye açıldığını hakkında hiçbir fikri yoktu ama Jack ve Devin'e duyduğu arzu, bilinmeyene duyduğu korkudan daha ağır basıyordu.

Döndürmek için kapı koluna uzandı ama dönmedi. Tekrar denedi, bu sefer daha sertti ama yine dönmedi. Bir an ne yapacağını bilemeden kapıya baktı ve kapı kendiliğinden açılınca şaşırıldı. Geriye doğru bir adım attı ama yeterince hızlı değildi. Kapı onu itti ve dengesini kaybederek arkasının üzerine yere düştü.

Dev gibi bir adam kaşlarını çatarak ona baktı. Belli belirsiz gülümsedi ve bornozunu düzelterek ayağa kalktı. "Jack dışarıda mı?" diye sordu tereddütle, adamın ona dik dik bakmayı kesmesini umarak.

"Ona uyandığını haber vereceğim," diye hırladı.

Anna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı ve bir yabancının ondan bu kadar hoşlanmaması onu incitmişti. Döndü ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Anna yine yalnızdı ama en azından Jack'in yakında yanında olacağını biliyordu.

Döndü ve pencereye doğru yürüdü. Tül perdeyi kenara iterek, birkaç yüz metre ötedeki çalılıklarla çevrili çimenlik alana baktı. Düşünceleri karanlık yatak odasındaki yakışıklı adamla ilgili gördüğü rüyaya kaydı. Bu rüya onu gördüğü diğer rüyalardan farklıydı. Bu sefer adam onu görmüştü... hatta onunla konuşmuştu.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. *Kim olduğunu merak ediyorum.* Devin'in tepkisi, onun sadece bir rüyanın parçası değil, gerçek bir insan olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Kapı arkasından açıldı ve Jack ile Devin'in odaya girdiğini görmek için döndü. Onları gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve odanın diğer ucuna koşarak Jack'e tüm gücüyle sarıldı. Jack'in ona sarıldığını fark etmesi bir anını aldı.

ona sarılmıyordu ve kafası karışmıştı. Bir adım geri çekildi ve onun yüzüne gülümsedi.

"Merhaba Jack," dedi neşeyle ve Devin'e döndü. "Merhaba Devin." Devin'e sarılmak için öne doğru eğildi ve Devin bir adım geri çekilerek onun kucaklamasından kaçındı.

Akla hayale gelmeyecek bir şey olduğunda gözleri yaşardı. Daha önce ona sarılmayı hiç reddetmemişlerdi. *Bir şey olmuş olmalı ve bana nasıl söyleyeceklerinden emin değiller*, diye düşündü kendi kendine. Ne olmuş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Anne babası ölmüştü ve ailesine en yakın olan onlardı, bu yüzden onları bu kadar uzaklaştıran şeyin ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Tekrar Jack'e baktı. "Jack? Ne oldu?" Jack sadece ona baktı. Yüzündeki tiksinti miydi? Neden ona Tabitha ve Zoe'ye baktığı gibi bakıyordu?

Hızla Devin'e baktı. "Devin?" dedi ürkek bir sesle. "Bir şey mi oldu?" Yüz ifadesi Jack'inkine benziyordu.

Anna bir adım geri çekilip dünyadaki her şeyden çok sevdiği iki adama bakarken midesi düğümlendi. Ona karşı hiç bu kadar soğuk davranmamışlardı.

Birden Devin uzandı ve kızın sol yanağına vurdu. O kadar sert vurmuştu ki kadının dizlerinin üzerine çökmüş, bir eli yerde daha fazla düşmesini engellerken diğer eliyle yüzünü tutmuştu. Sevdigi adamların yüzlerine bakarken soğuk bir inançsızlık dalgası onu sardı.

Konuşmakta zorlandı. "D-Devin, neden-"

Ama cümlesini tamamlamadan öne doğru eğildi ve yüzünün diğer tarafına vurdu, bu sefer onu ahşap zemine yuvarladı.

"Bana Devin deme," diye hırladı. *Hırladı.*

Çenesi titreyerek ona bakarken inanılmaz bir şaşkınlık içindeydi. Birkaç dakika önce gözlerini yakan yaşlar şimdi yanaklarından aşağı süzülüyor ve hızla oluşan sıyrıkları tahriş ediyordu.

Anna ne yapacağını bilemiyordu. İki adam da ona sesini bile yükseltmemişti ve işte buradaydı, yerdeydi, sevgili Devin'i tarafından yüzüne vurulmuştu. Hem de iki kez. Onlara bakarken ağzı açık kalmıştı. Bunlar kısa süre önce sarılıp yattığı adamlar mıydı?

Jack onun kollarına uzandı ve onu dizlerinin üzerine çekti, arkası topuklarına dayanmıştı. "Ellerin bu şekildeyken böyle oturacaksın," dedi.

avuçlarını dua eder gibi çenesinin altında birleştirdi, "biz etrafta olduğumuzda. Sadece izin verilirse ayakta duracaksın. Beni anlıyor musun?" Sesi sertti. Onunla hiç böyle konuşmamıştı. O konuştu Tabitha ve Zoe ile bu şekilde konuştu, onunla değil.

"Beni anlıyor musun?" diye tekrarladı, sesi biraz daha yüksek ve talepkârdı.

"Evet." Anna ona ne diyeceğinden emin değildi. Devin ona vurmuştu. Ona her zaman yaptığı gibi hitap ettiğinde. "Evet, Jack," dedi hızla ve bir başka darbeye hazırlanırken yüzünü buruşturdu. Ve o da geldi. Bir an sonra yine kalçasının üzerindeydi, bu kez sevgili Jack'inden darbe almıştı. Bir an için Jack'e baktı, Jack de ona kısık gözlerle bakıyordu.

"Tüm stajyerlerimin yaptığı gibi bana Efendi diyeceksin."

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona bakmaya devam etti. Stajyer mi? şaka yapıyor olmalıydı. Ama gözlerine bir kez baktığında sözlerinde mizah olmadığını anladı.

"Bana da Efendi diye hitap edeceksin," diye talimat verdi Devin. "Anladınız mı?"

"E-e-eyet, Dev-" Daha rahatsız edici kelime ağzından çıkmadan kendini durdurdu. "Evet, Efendim." Bu terim ona yabancı ve rahatsız edici gelmişti. Onu seven Devin neredeydi? Kalbi kırılmıştı ve aynı anda hem hıkırmak hem de çığlık atmak istiyordu ama içinden bir ses sessiz kalmasının daha iyi olacağını söylüyordu. Bunun yerine dudağını ısırdı.

"Bundan sonra her şey farklı olacak," diye devam etti Devin. "İzin verilmedikçe gözlerimizin içine bakmayacaksın. Ne de başka bir adamın. Kendini Jack'in ve benim otoriteme teslim edecek, sana yapmanı söylediğimiz her şeye sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Anladın mı?"

"Evet, Efendim," dedi titrek bir sesle.

Bir duraklama oldu ve sonra Jack konuştu. "Benimle yaşamaya devam edeceksin ama senin odan artık alt kattaki oda olacak, çünkü diğer kızlar." Sesi soğuk ve korkutucuydu.

Alt kattaki oda mı? Anna oraya hiç adım atmamıştı ama st kattan gelen çığlıklar ve haykırışlar onu oraya gitmek istemez hale getirmişti. şimdi orada mı yaşayacaktı? Merdivenlerin aşağısında onu ne tür dehşetler bekliyordu?

"Okulla işin bitti. Yeterince eğitim aldın ve gelecekte başarılı olmak için daha fazlasına ihtiyacın olmayacak. Ancak haftada iki bale dersi almaya devam edeceksin."

Anna dansa verilen tavizi merak ediyordu. Ailesi öldüğünde ve Jack'le yaşamaya başladığında, Jack dans etmesini haftada sadece iki derse indirmiş ve herhangi bir gösteriyi yasaklamıştı. Eski arkadaşlarıyla ya da herhangi biriyle konuşamamış ve dans etmek zorunda kalmıştı. okul değiştirdi. Ama sevgi dolu tavrı bunu büyük ölçüde telafi etmişti. Zihnini ve bedenini başka şeylerle meşgul ediyordu.

Hiç düşünmeden adamın yüzüne baktı ve nedenini sormaya başladı ki adam uzanıp tekrar yanağına vurdu.

"Sana bana bakman için izin verdim mi?" Jack ona bağırdı. Jack'in sesinin sertliği karşısında sıçradı.

Hızla yere baktı, sessiz kalmasına rağmen gözyaşları artık serbestçe akıyordu. Gözyaşları kucığına düştü ve burada beyaz cübbesinin üzerinde koyu lekeler oluşturdu.

Jack devam etti. "Dediğim gibi, dans etmeye devam edeceksin. Bu dersler seni sağlıklı tutmak için...diyelim mi? Ama bundan daha fazlası için çok meşgul olacaksın. Senin için daha önemli olan başka beceriler de var.
dans etmek."

"Evet, Efendim." Gözlerini yere dikti.

"Benim iznim olmadan evden çıkmayacaksın. Hayatın Devin ve benim etrafımda dönüyor. Nadiren de olsa evden dışarı çıktığınızda tanıdığınız birini görürseniz, onu görmezden geleceksiniz. Onlarla konuşmayacak ya da onlara bakmayacaksınız. Eğer size yaklaşırlarsa, arkanızı dönüp uzaklaşacaksınız."

"Evet, efendim."

Anna'nın hayatının normal kısmından geriye kalan her şey alt üst olmuştu. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmiyordu. Jack'in hangi "derslerden" bahsettiğini bilmiyordu ama hoşuna gitmeyeceğine dair bir his vardı içinde. Tabitha ve Zoe'nin aldığı dersleri görmemişti ama birçoğunu duymuştu. Onları morarmış ve acı çekerken görmüştü. Jack'in en ufak bir şey için onlara bağırıp çağırmasını izlemişti.

Anna birkaç hafta Jack'le yaşadıktan sonra Devin'e gitmiş, Jack'in kızlara uyguladığı kötü muameleden dolayı üzülüyordu ama Devin kızların özel bir şey için eğitildiğini ve iyi olacaklarını söylemişti. Bir şekilde Anna'yı Jack'in yaptıklarının normal olduğuna inandırmıştı... en azından o zamanlar. Anna bunu mümkün olduğunca görmezden gelmeyi öğrenmişti çünkü bunu görmek kalbini acıtıyordu.

Erkekler Tabitha ve Zoe'nin hizmetlerinden yararlanmak için sık sık Jack'in evine geliyorlardı. Jack o gecelerde Anna'yı yatak odasında tutuyor, sesi sonuna kadar açarak televizyon seyrettiriyordu ama Anna yine de kendisini korkutan sesleri duyabiliyordu. Kızın üzgün olduğunu gördüğünde Jack ve bazen de Devin onu yatak odasında ziyaret ediyor, bir erkek tarafından dokunulmanın zevklerini öğreterek dikkatini seslerden uzaklaştırıyordu.

Yaklaşık bir yıl yatak odasında tutulduktan sonra, erkekler ziyarete geldiğinde oturma odasına çıkmasına izin verildi. Ona karşı her zaman çok naziktiler ve bazen Jack ona zarar vermeyecekleri sözünü vererek dokunmalarına izin veriyordu. Tabitha ve Zoe'ye sert davranıyorlar ve acı içinde ağlamalarına ya da çığlık atmalarına neden oluyorlardı.

Ancak son zamanlarda Tabitha ve Zoe kendilerini Jack'in arkadaşlarına tanıttılar ve geceyi sessizce onları memnun ederek geçirdiler. Anna onların bir erkeğin vücuduyla yapabildiklerine, açıkça onları memnun etmelerine ve inletmelerine hayran kalmıştı. Erkekler bazen hâlâ sert davranıyorlardı ama kızlar eskisi kadar üzülüyorlardı.

Devin yaklaşırken Anna'nın gözyaşlarını düşündü. Jack'in onun için eğittiği kızlar da dahil olmak üzere diğer kızları sadece birer mülktü. Doğum belgeleri ya da sosyal güvenlik numaraları yoktu. Bir 401(k)'ye ihtiyaçları yoktu ve hükümet onların varlığından haberdar değildi. En azından resmi olarak; birçok seçilmiş yetkili kızlarını şahsen tanıyordu. Malikanede doğan herkes radarın dışında tutulurdu ve şehrin çoğunun haberi olmadan birçok nesil kız burada doğmuş ve ölmüştü. Evet, isimleri vardı ve o hepsini tanıyordu ama onlar sadece erkekleri mutlu ve uyumlu tutmak için kullanılacak cinsel objelerdi.

Anna öyle biri değildi. Sevgi dolu bir anne babanın çocuğu olarak doğmuş, Devin artık onun olma zamanının geldiğine karar verene kadar sevgi dolu bir evde büyümüştü. O özeldi. Tüm dünyada sadece bir avuç kadının sahip olduğu niteliklere sahipti ama bunu bilmesine gerek yoktu. Onun üzerinde hakları vardı; bu bir yasallık meselesi değildi. Önemli olan Kardeşliğin iradesiydi ve hiç kimse onun kız üzerindeki hakkını inkâr edemezdi. Kız onun bölgesinde doğmuştu ve doğduğu anda onu sahiplenmişti. Ama onun için planları, benzer kadınları elinde tutan diğerlerinden farklıydı. Yine de Kardeşlerinin bunu bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik. Eninde sonunda öğreneceklerdi ama o zamana kadar çok geç olacaktı.

Devin Jack'e memnun bir gülümseme verdi. Her şey beklendiği gibi bir araya geliyordu. Bu iyiydi. Bu çok iyiydi.

Birinci Bölüm

Dört Yıl Sonra

"Otur."

Düşünmeme gerek kalmadan itaatkâr pozisyonuma geçtim. Ustam Jack'ten yıllarca aldığım cinsel derslerden sonra, artık düşünmek zorunda olmadığım pek çok şey vardı; sadece bana söyleneni yapıyordum. Böylesi daha az acı vericiydi.

Bazen.

"Aferin

kızıma."

Kırbaçları tuttuğu odanın kenarına doğru yürüdüğünü, durakladığını ve sonra bana doğru geri yürüdüğünü duyabiliyordum.

Arkamda durdu ve yerdeki siyah örgülü deri kırbacı etrafımda bir daire çizerek izledi. Kırbacı sırtımda gezdirirken ürperdim ve sonra yavaşça boynuma bir, iki, üç kez doladı. Nefesimi tuttum. Bundan sonra ne yapacağını biliyordum ama ne zaman yapacağını bilmiyordum. O bekledikçe, nefes alış verişlerimi zamanlamak daha da zorlaşıyordu.

Hareket etmedi. Hareket etmedim.

Yavaş ve sabit nefes alışını duyabiliyordum. Eskiden nefes alış verişindeki değişiklikleri dinleyerek hareketlerini tahmin ediyordum ama artık değil. Sanırım ne yaptığımı fark etmiş ve taktiklerini değiştirmiş olmalı.

Aniden kırbacı yukarı ve geriye doğru çekerek bedenimi boyalı çimento zemine geri çekti. İçgüdüsel olarak, çıplak bedenimi sürüklerken beni boğmasını engellemek için ellerimi kırbacın altından boynuma doğru götürdüm

beni terbiye ettiği kemerli geçide götürdü.

Beni ayağa kaldırmak için kırbacı yukarı doğru çekti. "Kalk," diye emretti.

İtaat ettim, gözlerimi dikkatlice önümdeki zemine odakladım.

Ben.

"Eller yukarı."

Ellerimi başımın üzerine koydum ve o da kelepçeledi. Yüzümü ifadesiz tutmaya dikkat ediyordum ama içten içe ürperiyordum. Ne olursa olsun

Beni kaç kez kırbaçladıysa, her seferinde ilk kez kırbaçlanıyormuşum gibi hissettim. Belki de vücudum kendini her zaman çabuk iyileştirdiği, derimin sertleşmesine izin vermediği içindi. Ya da belki sadece kırbacın doğasıydı.

Efendi Devin'in bekâretimi almasının üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti. Sevgili Devin ve Jack'imın Efendi Devin ve Efendi Jack olmalarının üzerinden dört yalnız yıl geçmişti. Bekaretimi bozmayacak şekilde tutulmamın üzerinden dört yıl geçmişti.

seks içeriyordu. "Seni seviyorum" sözünü duymayalı dört yıl olmuştu.

Hayatımın dönüştüğü bu kâbustan uyanıp uyanamayacağımı merak ederek kaç kez ağlayarak uyuduğumu saymaya başlayamam bile. Neden? Vasim neden benden bu kadar nefret ediyordu? O eskiden

Beni sev. Efendi Devin de. Beni hor görmeleri için ne yaptım?

Belki daha iyi olursam, her şeyi Efendi Jack'in istediği gibi yaparsam, o zaman bana vurmayı bırakacaktı. Eğer yeterince iyi olursam, Jack geri döneceğini ve beni tekrar seveceğini biliyordum.

Ama yeterince iyi olmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, başarısız oluyordum. Bir şeyde daha iyi olmaya başladığım anda, Jack Usta onun şeklini değiştirirdi.

tekrar başarısız olmam için yapılması gerekiyordu. Sonra beni kemere zincirler ve bayılana kadar kırbaçlardı ki bu çok uzun sürmezdi.

Son birkaç yıldır hayatımdaki tüm acımasızlıklara rağmen, dayak yemeye hiç alışamadım; her seferinde ilk kezmiş gibi hissettim. Bilinmeyen nedenlerden dolayı normal insanlardan daha hızlı iyileştim ve vücudumun hiçbir yerinde nasır oluşmadı. Kalbimde de nasır oluşmadı, bu da onu Ustam Jack ve arkadaşlarının sözlü tacizlerine karşı korumasız bıraktı. Sözleri ne kadar da acıtıyordu, bazen yumruklarından daha fazla.

Derslerim başladıktan birkaç ay sonra bileklerimi keserek kendimi öldürmeye çalıştım. Çok kan kaybettim ve bayıldım. Usta Jack ne yaptığımı gördü ve çok öfkелendi. Bileklerimi sardı ve sonra beni Usta Devin'i görmeye götürdü.

Efendi Devin'in o gece bana ne yaptığını düşünmek istemiyordum. Ama bir daha asla intihar girişiminde bulunmadım. Vücudum bunu başaramayacak kadar çabuk iyileşti ve Devin Usta'nın bana bir daha asla o kadar kızgın olmasını istemedim.

Efendi Devin'i çok sık görmezdim; meşgul ve önemli bir adamdı.

Ne zaman ziyarete gelse, o ve Efendi Jack benimle ilgili şeyler konuşurlardı.

asla tam olarak anlayamadı. Bir senatörün onu doğru düzgün dinlememesi ya da belediye başkanının onu görmezden gelmesi gibi. Devin Usta görmezden gelinmekten hoşlanmazdı. Bana soğuk gözleriyle bakar ve soğuk bir gülümseme verirdi ama bana dokunmazdı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Üstat Devin bir keresinde Üstat Jack'le vali hakkında konuştuktan sonra, "Eğitildikten sonra bu bir sorun olmaktan çıkacak," dedi. "Onları ikna edebilecek."

Ben mi? Valiyi yapmak istemediği bir şey için nasıl ikna edebilirdim ki? Liseyi bitirmemiştım ve siyasi sistem hakkında çok az şey biliyordum.

Ama birkaç kez kazara Jack Usta'nın arkadaşlarını bana zarar veren bir şeyi yapmayı bırakmaya ikna ettiğim olmuştu. Jack Usta odadan çıkmıştı ve üzerime tuhaf bir his çöktüğünü hissettim. Adama baktım ve durmasını söyledim, o da durdu. Sonrasında Efendi Jack'in adamın gözlerindeki hafif şaşkın bakışı fark edip etmediğini bilmiyorum.

Eğitimimin başından beri, Jack Usta vücudumun sahip olduğu iyi ve kötü her türlü fiziksel hissi ortaya çıkarmıştı. Seks sırasında erkeğe yoğun zevk vermek için vücudumu nasıl hareket ettireceğimi biliyordum. Orgazmımın onun orgazmını daha yüksek bir seviyeye ittiğini ve doruğa ulaşmazsam cezalandırıldığımı biliyordum. Jack Usta, saldırganımı memnun etmek için beni acılı seks sırasında orgazm olmam için eğitti. Kimsenin yapamayacağı kadar iyi sakso çekebiliyor ve her büyüklükteki erkeği gırtlığımı kadar alabiliyordum.

Sanatımı biliyordum. Yoluma çıkan her erkeği memnun edebileceğime emindim. Bu gurur değildi; sadece gerçektı.

"Yarının ne olduğunu biliyor musun?" Efendi Jack kırbacı sırtıma indirirken sordu.

Acıdan nefesimi içime çektim. "Pazartesi mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından cevap verdim.

"12 Mayıs, bebeğim." Kırbacı tekrar salladı, bu sefer daha sertti. Yumuşak bir çığlık attım.

12 Mayıs. Benim doğum günüm. Tam olarak yirminci doğum günüm. Unutmuştım. Eğitimim başladığından beri doğum günüm neredeyse hiç kutlanmamıştı ve kutlamak için de bir neden görmüyordum. Geçen her yıl benim için cehennemden kurtulduğum bir yıl daha demekti.

"Doğum günüm," diye onayladım beni tekrar kırbaçlarken. Ağzımdan bir çığlık daha kaçtı. Ya daha sert şeylere daha hızlı ilerliyordu ya da ben bugün çok hassastım. Bazen böyle oluyordu.

"Evet. Doğum günün. Bu da yarın Efendi Devin'in mülkiyetine geçeceğin anlamına geliyor." Güldü.

Efendi Jack beni tekrar kırbaçladı. Bu kez ağzımdan yüksek sesli bir çığlık döküldü. "Ah bebeğim, acıttı mı?" diye sordu, sesi alaycıydı. "Bu seni burada tuttuğum son gece. Bunu en iyi şekilde değerlendireceğim." Sadistçe gülümsedi ve kırbacı her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde sırtıma vurmaya devam etti. Sınırıma geldiğimi anladığımda bileklerimi kelepçelerden kurtardı ve acı içinde kıvranarak yere düştüm.

"Kalk!" diye hırladı ve beni yatağa doğru sürükledi. "Burada benimle geçireceğin son gecenin tadını çıkaracağım." En iğrenç aletlerini sakladığı "hazine kutusunu" karıştırırken bir başka sadist sırtış belirdi. Korkudan titriyordum. Bu uzun ve acı dolu bir gece olacaktı. Gözlerimi kapattım ve kendimi en kötüsüne hazırladım.

İkinci Bölüm

Ertesi sabah Efendi Jack'in üst katttan gelen bağırılarıyla uyandım. Beni sık sık bu şekilde uyandırırdu ve yataktan kalkıp Aşağı indiğinde merdivenlerin yanında diz çöküyordu. Gelmesi 30 saniye ya da bir saat kadar uzun sürebilirdi. Ne yapacağı belli olmazdı ve böyle olması hoşuna giderdi. Bu ona bana vurmak için bir bahane veriyordu. Yataktan fırlarken inledim, yapış yapış çarşaflardan derim yırtılıyordu. Aşağıya baktım. Kan. Kan. Kesikler her zamanki gibi çoğunlukla iyileşmiş olacaktı, ancak ağrılar ve morluklar birkaç gün sürecekti.

Dün geceyle ilgili anıları canlandırmaya vakit bulamadım çünkü Efendi Jack'in merdivenlerden inmeye başladığını duyabiliyordum. Olabildiğince hızlı koştum ve tam ayağı beni görebileceği merdivene çarptığında yerime savruldu. Beklerken vücudum ağrıyordu ve oraya zamanında varmış olmak için dua ediyordum. Hayal kırıklığını hissedebiliyordum ve zamanında yetiştiğim için sessiz bir rahatlama iç çektim.

"Berbat durumdasın," diye yorum yaptı ve önümde durdu. Kahverengi deri ayakkabılarına baktım ve bir sonraki adımda ne yapacağını bekledim. "Bir duş al, saçını yıka ve giyin. Bu sabah prezentabl olman gerekiyor, bu yüzden doğru yapmak için biraz zaman ayır. Sadece zaman kaybetme." Bu talimatlarla birlikte topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden yukarı doğru çekildi.

Hareket etmedim. Doğru yapmak için zaman ayırmak mı? Bu farklıydı. Genelde bir an önce hazırlanmamı ister ve nasıl göründüğümü umursamazdı. Kafam karışmıştı, yavaşça ayağa kalktım ve banyoya doğru yöneldim, sırf beni cezalandırmak için bir şey yapmam için beni kandırmadığından emin olmak için bir kez arkama baktım.

Emrettiği gibi yaptım, uzun saçlarımı yıkayıp bakım yaptım ve sırtımdaki ve bacaklarımdaki tüm kurumuş kanı temizlediğimden emin oldum. Bu biraz zamanımı aldı ve Efendi Jack'in banyoya girip beni duştan çıkaracağından korkmaya başladım ama yapmadı.

Suyu kapattım ve uzun, siyah saçlarımı tarayıp örmeden önce sert bir havluyu vücudumda gezdirdim. Efendi Jack saçlarımın örgülü olmasını severdi çünkü tutması kolay olurdu.

Dolabıma gittim ve dans kıyafetlerim dışında sahip olduğum tek kıyafeti çıkardım: bir kot pantolon ve mavi bir kazak. Giyindikten sonra kendimi Efendi Jack'e sunmak için yukarı çıktım.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve omuz silkti. "Muhtemelen sana giymen için daha iyi bir şey almalıydım ama artık çok geç." Sırıttı. "Devin'in ne giydiğini pek umursayacağını sanmıyorum. Ayrıca, muhtemelen bunu uzun süre giymeyeceksin." Ayağa kalktı, kahvesinden son bir yudum aldı ve arabasının anahtarlarını aldı. "Hadi gidelim."

Devin'in Malikânesi'ne giden yol uzundu. Bir tepeye doğru kıvrılan ve yaklaştığımızda açılan bir dizi yüksek demir kapıda sona eren yolda çok az ev vardı. Jack siyah Porsche'sini sık bir Monterey selvi korusunun içinden geçen başka bir dolambaçlı yola sürdü. Yolun sonunda, kısmen bir tepenin içine inşa edilmiş gotik tarzda devasa bir konak belirdi. yolun sonunda. Jack Usta arabayı görkemli girişe çıkan merdivenlerin dibinde durdurdu.

Arabanın kapısını açıp dışarı adımımı attığımda büyük ahşap kapılar açıldı ve uzun, açık kahverengi saçlı bir adam belirdi. Ian, Efendi Devin'in kişisel asistanı. Çok uzun boylu, yapılı ve çok korkutucuydu. Nadiren gülümser ve zalimlikten en az Efendi Devin ve Efendi Jack kadar zevk alırdı. İntihar girişimimden sonra Ian, Efendi Devin'in beni cezalandırmasına yardım etmiş ve bundan zevk almıştı. Usta Devin'in bana işkence etmesini emrettiği aletle inanılmaz bir acı içinde çılgılık atarken, mide bulandırıcı bir sırtışıla üzerimde yükselmişti. Devin Usta'dan daha güçlüydü ve kırbaçla, popo tıkaçıyla ya da yapay penisle kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabiliyordu. Ayrıca kendi kişisel acı aletine de sahipti: kocaman siki.

Jack Usta'nın arabanın etrafında dolaşmasını bekledim ve ardından onu Ian'ın bizi beklediği yere kadar takip ettim.

İçeri girerken titriyordum. Dehşet içime dolmaya başladı. Korkunç anılar zihnimde ön plana çıktı. Burada geçirdiğim birkaç ceza günü, bu eşikten geçmekten korkmama neden olacak kadar acı ve korkuyla doluydu.

"Günaydın lordum," diye mırıldandım, gözlerimi önümdeki taş zemine odaklayarak. Kapı aralığından içeri girdim ve

Ayakkabılarım. Kadınların malikanede ayakkabı giymelerine izin verilmezdi.

Koyu renkli ahşap panellerle kaplı giriş salonuna girdik.

Orada yaşadığım dehşete rağmen Malikânede sıcak bir his vardı. Üstat Jack ve Ian selamlaşıp havadan sudan konuşurken başım öne eğik, ellerim yanımda sessizce duruyordum.

"Devin nerede?" Efendi Jack sordu. "Henüz burada olmamasına şaşırdım. Bugünü bekleyemez sanıyordum." O ve Ian kıkırdadı ve bakışlarını üzerimde hissettim.

Hareket etmedim. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Bir telefon görüşmesini bitirmek üzere," diye yanıtladı Ian.

"Görünüşe göre Alex'in babası ve erkek kardeşi Frankfurt'tan beklenmedik bir şekilde şehre gelmişler ve Devin'e haber veriyormuş. Devin bu durumdan pek memnun değil."

"Alex, birkaç yıl önce buraya taşınan Alman playboy, değil mi?" Bir duraklama oldu. "Bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Nadiren bir şeylere gelir. Gelmesi de gerekmiyor zaten." İkisi de özel bir şaka karşısında kıkırdadı. "Devin nezaketen onu haberdar ediyordu ama resmi bir şey çıkmaması hoşuna gidiyordu.

Şimdi."

"Babası ve kardeşini bu kadar özel yapan ne?"

"Babası bir Yaşlı."

"Wilhelm bir Yaşlı mı?" Uzun bir duraklama oldu. "Devin biliyor muydu?" Üstat Jack'in sesi gergindi.

"Evet. Wilhelm Wilhelm şehre geldiğinde Devin'e haber veriyor ama hiçbir Toplantıya gelmiyor. Alex bu işe hiç karışmadığı için Devin de bundan kimseye bahsetmedi. Devin bu konuda biraz hassas."

Efendi Devin alıngan mı? Bu iyiye işaret değildi.

"Bana bundan hiç bahsetmedi." Üstat Jack'in

sesigibiydi. "Muhtemelen bu yüzden. " Ian'ın sesi kesildi.

Bir duraklama daha oldu. "Peki, Wilhelm....?" Jack Usta sözünü kesti Sanki soruyu yüksek sesle bitirmeye cesaret edemiyormuş gibi.

"Devin içlerinden birinin öyle olabileceğini düşünüyor." Ian iç çekti.

"Wilhelm Cuma gecesi geliyor ve Devin zamanlamadan şüpheleniyor.

Neden şimdi bir anda

Aniden mi?"

Bir duraklama daha.

"Peki, Wilhelm mi Alex mi?" Üstat Jack sordu. "Yoksa kardeşi mi?"

"Kardeşi olması pek mümkün değil. Kurt buraya sadece Alex'le parti yapmak için sık sık geliyor."

Bir duraklama.

Jack güldü. "Alex kesinlikle etrafta dolaşıyor. Hayal edebiliyorum kardeşi de aynısını yaptı." Durakladı. "Alex evli değil mi? Onu karısına benzeyen biriyle hiç görmedim ama evli olması gerekirdi, değil mi?"

"Görünüşe göre öyleydi. Buraya taşınmadan yaklaşık altı ay önce karısı ölmüş. Sanırım bu yüzden buraya taşındı. Ve bu yüzden Devin onun hakkında fazla düşünmedi. Ama şimdi " Ian "Bilmiyorum. Devin Ama endişeli olduğunu söyleyebilirim. Bunu beklemiyordu. Ve Devin'in beklenmedik şeyleri ne kadar sevdiğini bilirsiniz."

İkisi de gergin bir şekilde kıkırdadı. Hayır, Devin Usta beklenmedik şeylerden hoşlanmazdı. Devin Usta bir planlamacıydı. Yaptığı her hareketin sonuçlarını bir düzine adım önceden tahmin ederdi. Hiç mutlu olmayacaktı. Bugün olacıklardan korkarak iç çektim.

Efendi Jack'in eli yılan gibi uzandı ve çenemi kavrayarak bakışlarımı onunkine çevirdi. "Az önce iznin olmadan ses mi çıkardın?" diye hırladı.

İrkildim. Bunu yüksek sesle yaptığımı fark etmemiştim. "Özür dilerim efendim. Bunu yapmak istememişim." Bana vurmak için elini geri çektiğini gördüm ama bunu yapamadan taş odanın öbür ucundan sert bir ses yankılandı.

"Jack."

Jack Usta irkildi ve geniş odaya baktı. Durmasına şaşırmıştım. Devin Usta daha önce bana vurmasına hiç engel olmamıştı. Ama Devin Usta'nın onun adını söyleme şekli daha önce duyduklarımdan farklıydı.

"Sanırım bunun zamanı geçti, Jack. O artık yirmi yaşında."

Göz ucuyla Usta Devin'in bize doğru geldiğini görebiliyordum. İçgüdüsel olarak vücudum dizlerimin üzerine çökmeye çalıştı ama Jack Usta'nın eli beni dik tuttu. Usta Devin bize ulaşana kadar yere düşmezsem olacıklardan korkarak çırpındım.

"Bırak onu." Usta Devin'in sesi yaklaşırken daha yumuşaktı.

Jack Usta çenemi bıraktı ve ben de Devin Usta'ya düzgün bir şekilde itaat edebileceğim için rahatlamış bir şekilde yerime oturdum.

"Ian sana neler olduğu hakkında bilgi verdi mi?" Üstat Devin sordu.

"Verdi," diye yanıtladı Üstat Jack. "Bu endişelenecek bir şey mi? ne hakkında?"

Devin Usta hemen cevap vermedi ve vereceği cevabı düşündüğünü hissedebiliyordum. Bazen nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Yararlı ama bazen de korkutucu. Bir süre sonra konuştu. "Endişeli misin? Evet, ben

Sanırım biraz endişelenmek gerekiyor ama henüz endişelenecek bir şey yok. Bence ne bildiklerini öğrenmek için buradaki yeni küçük varlığımızı kullanabiliriz. Devam et tabiri caizse onları izliyor."

"Onu o ailenin yanına göndermenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir şeyden şüphelenseler bile ona zarar vermezler. O tip insanlar değiller. Onun kim olduğunu anlayacaklarını da sanmıyorum. Ama onları yakınımnda tutmalı ve yatıştırmalıyım. Bence küçük kardeş doğru yaklaşım. Güvende, önüne konanın tadını çıkarmaktan başka bir şeye karışmıyor. Görünüşe göre oldukça talihsiz bir evliliği var ve Anna'nın cazibesine ilgi duyması muhtemel."

Üstümdeki konuşmayla ilgili bir şey kalp atışlarımı hızlandırdı. hızını arttırdı. Bir an kobalt mavisi gözleri aklıma geldi ama her zaman yaptığım gibi otomatik olarak bir kenara ittim. O mavi gözler sadece uzun zaman önce gördüğüm bir rüyaydı. Gerçekte var olmamışlardı. Ayrıca, Efendi Devin'in endişelendiği bu adamlarla ne ilgileri vardı? *Hiçbir ilgisi yoktu.* Ne zaman korksam mavi gözler aklıma geliyordu.

Devin Usta'nın pahalı siyah deri ayakkabılarının bana doğru döndüğünü gördüm. Onun bana baktığını hissederken ben de onlara baktım. Ruh hali sakindi, her ne kadar için için kaynıyor olsa da her zaman sakin bir izlenim verirdi. Kendisi üzerinde mükemmel bir kontrol sağlıyordu.

"Peki, Anna, yeni hayatına hazır mısın?"

Sorusu beni ürküttü. Yeni bir hayat mı? En son 'yeni bir hayatım' olduğunda dünyadan kaybolmuş ve dört yılımı işkence görerek geçirmiştım. Sanırım bu yeni hayat, önceki yeni hayatımdan daha kötü olamazdı... değil mi?

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bekledi ama iyi bir cevap bulamadım. Efendi Devin dürüstlük istiyordu. Yalan söylediğimde anlardı ve bundan nefret ederdi. Jack Usta beni eğitmeye başladıktan sonra birkaç kez

Efendi Devin'in sorularına düşünmeden, çatışmaya girmeden cevaplar verdim. Yalan söylemeye çalışmıyordum; ona istediğini düşündüğüm cevabı vermeye çalışıyordum. Ama o bunu kabul etmedi. Ve yalana tahammülsüzlüğünü hatırladığımdan acı bir şekilde emin oldu.

Bir süre durakladıktan sonra, "Bilmiyorum, Devin Usta," diye cevap verdim. Dürüstçe.

Önümde diz çöktü ve çenemi avucunun içine aldı. "Bana bak, Anna." Gözlerimi onunkilere diktim; gözlerinin içine bakmaya alışık değildim. Neredeyse simsiyah olan gözleri kalın, kara kaşlarının altından dikkatle

benimkileri inceliyordu. Gözlerimi birkaç kez kııptım, onun inceleyici bakışları altında rahatsız olmuştum.

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Nazikçe gülümsedi. Düzgün kesilmiş sakalı ve bıyığı gülümsediğinde o kadar da tekinsiz görünmüyordu.

Ona ürkek bir gülümseme verdim, yarı yarıya bunu onaylamayacağını ve bana vuracağını umuyordum.

"İyi eğitilmişsin Anna. Memnun oldum."

Onun sözleri korkumu dağıttı ve kalbim sevinçle çarptı. Memnun oldum Onu!

"Eğitiminin hatırladığın sürece, Anna," diye devam etti, "hayat uzun zamandır olmadığı kadar keyifli olacak. Uymanız gereken kurallar var. Onları size açıklayacağım. Burada, malikanede ve Dış dünya için kurallar. Farklılar ama sen zeki bir kızsın ve eminim kısa sürede öğreneceksin."

"Evet, Efendi Devin." Kalbim yıllardır hissetmediği kadar hafiflemişti.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Serçe parmağındaki yüzüğün pırlantaları odanın sıcak ışığında parlıyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım. "Ayağa kalkmana yardım ediyorum Anna," dedi ve sağ elimi kendi elinin içine sokmak için uzandı. Elimi kavradı ve beni nazikçe ayağa kaldırdı, sonra Efendi Jack'e döndü. "Teşekkür ederim Jack. Bundan sonrasını ben hallederim. Cuma günü geliyorsun, değil mi?"

Efendi Jack başını salladı. "Elbette. Benim için yeni kızlarınız var mı?"

"Evet. Aslında iki. Tekrar başlamadan önce birkaç gün izin mi istiyorsunuz?"

Efendi Jack sırtıttı. "Hayır. Yeni bir amcık için hazırım." Bana baktı. "O kesinlikle hazır, ancak sosyal arıtma konusunda biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Bu benim uzmanlık alanım değil ama elimden geleni yaptım. Bir erkekle nasıl düzgün sohbet edileceğini biliyor ama hâlâ çok utangaç."

"Eminim iyi olacaktır." Devin Usta bana gülümsedi ve sonra Ian'a baktı. "Onu yeni kızlarına götüreceksin?"

"Evet, efendim." Ian cevap verdi.

"Bence bunları seveceksin, Jack. İkiz sahibi olmak için nadir bir fırsat."

Efendi Jack sanki bir milyon dolar kazanmış gibi görünüyordu.

"İkizleri bana mı veriyorsun?"

"Bence onları hak ettin. Onları iyi eğit." Usta Devin, Ian'a başıyla onay verdi. "Seni alt edecek."

Bununla birlikte Efendi Devin beni yeni hayatıma başlamak için götürdü. Her ne anlama geliyorsa.

Üçüncü Bölüm

Birkaç dakika koridorları ve merdivenleri geçtikten sonra, Üstat Devin uzun bir koridorun sonunda bir kapı açtı. "Bunlar sizin odalar." Hayatımda gördüğüm en güzel yatak odasına girmeme izin vermek için geri çekildi.

Oda genişti ama çok büyük değildi ve büyük pencereler ve girişin tam karşısındaki cam kapı tarafından iyi aydınlatılmıştı. Pencerelerin üzerinde asılı duran ve kapıya iliştilmiş olan tül perdeler pembeydi ve onları çerçeveleyen daha koyu pembe kadife perdeler vardı. Duvarlar krem rengiydi ve tavan

yüksek ve yaldızlı bir ızgara deseni vardı. Açık renkli ahşap zeminin büyük bir kısmını özenle işlenmiş beyaz bir doğu halısı kaplıyordu.

Şöminenin üzerinde düz panel bir televizyon bulunan beyaz mermer şömine, odanın karşısındaki geniş gölgelikli yatağın üzerinde duruyordu. Küçük bir masa ve iki sandalye yanımdaki duvar boyunca uzanıyordu. Biblolar ve kitaplarla dolu bir kitaplık ve pencerelerin yanında sedirli bir koltuk vardı.

Devin Usta'ya baktım ve sevecen gülümsemesi beni ürküttü. Daha ileri gitmemi işaret etti ve ben de yavaşça bir kapıdan geçip banyoya girdim. Büyük ve lüks bir banyoydu.

mermer zemin ve oymalı mermer bir lavabo. Odanın sonundaki cam pencerenin altında devasa bir mermer küvet vardı.

Yatak odasına geri döndüm ve pencereden dışarı baktım. Camdan, çok kalın, çok uzun çalılarla çevrili küçük bir çim avlu görebiliyordum.

"Dışarı çıkabilirsin," dedi Efendi Devin sakın bir sesle. "Burası senin kendi özel bahçen."

Bir an tereddüt ettim ve sonra kapıyı açıp güneş ışığına doğru yürüdüm. Taş binanın serinliğine kıyasla sıcaktı. Banyo penceresinin altında küçük bir çiçek bahçesi vardı ve avlunun karşı ucunda demir ve ahşap bir kapı duruyordu. Kapının kilidinin arkasını görebiliyordum.

"Burada nasıl bir avlu var?" Yumuşak bir sesle sordum. Bu odaya çıkmak için birkaç merdiveni aşmıştık.

"Malikâne arkasındaki tepeye dayanıyor," diye açıkladı Efendi Devin. "Bu kattaki tüm odaların özel avluları var." Devin Usta'ya bakmak için döndüm ama yüzüne bakamadan kendimi tuttum. Hemen yere baktım. "Çok güzel, Devin Usta.

Teşekkür ederim. Bana böyle bir hediye verdiğiniz için çok nazıksınız." Dört yıl önce ona doğru koşar ve teşekkürlerimi göstermek için kollarımı beline dolardım. Şimdi ise ellerim yanımda, ne yapacağımı bilemez bir halde öylece duruyordum.

"Odayı sana uygun hale getirmek için uzun süredir çalışıyorum," dedi şefkatli bir sesle. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı ve ellerini üst kollarıma koydu. "Senin için mükemmel olmasını istedim."

Ona bakmak istedim. Şaşkına dönmüştüm. Benim için mükemmel olmasını mı istiyordu? Bu gerçekten benim Usta Devin'im miydi? Devin Usta şefkatli ya da nazık biri değildi... değil miydi? On altı yaşına girmeden önce nasıl olduğuna dair anılar zihnimi doldurdu. Gülümsemeleri. Sarılmaları. Öpücükleri. Doğum günü partilerimdeki ve bale resitallerimdeki anıları. Bana bir prenses gibi davranırdı. Ve sonra değişti. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede.

Nereden geldiğini bilmediğim gözyaşlarımı kırıştırdım. İyilik Hem Efendi Devin hem de Efendi Jack tarafından bana karşı çok uzun zamandır hoş karşılanmıyordu. Bana yaptıkları en nazık şey seks sırasında canımı acıtmamaktı.

Orada durdum, ellerimi sıkıp açtım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Başımı hafifçe sallayarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kıpırdarsam muhtemelen elinin tersi yanağıma degecekti ama bedenimi kontrol etmekte çok zorlanıyordum.

Devin Usta beni kendine doğru çekti, kollarını bana doladı ve ben artık gözyaşlarımı tutamadım. Titremeye ve kontrolsüzce hıçkırmaya başladım. Bacaklarım altıma çöktü ve düşmeden önce beni yakaladı, nazıkçe yere doğru yönlendirdi. Kollarını bana dolayarak yere oturdu. Ona tutunmak ve sarılmak istedim ama kıpırdamaya cesaret edemedim.

Neler oluyor? Bu bir oyun mu? Hareket etmemeliyim; beni cezalandıracak. Ben.

Ama beni cezalandırmadı. Sadece bana sarıldı ve ağlamama izin verdi. Ben ağlamadım.

Anla. Neden beni teselli ediyorsun? Bu davranışım yüzünden yakın gelecekte zindanı ziyaret edeceğim kesindi.

Duygularımı ve bedenimi kontrol altına almak için mücadele ederek nefes nefese kaldım.

Ağlamayı kes, Anna! Ağlamandan nefret ediyor. İşler daha kötüye gitmeden dur!

Ama hareket etmedi. Saçlarımı okşadı ve kulağıma fısıldadı, "Şşşt, Bebeğim. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Şşşt, Bebeğim, yanındayım. İyisin."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, istediğim kadar çabuk sakinleşemiyordum. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, yanaklarımdaki gözyaşı damlaları yavaşladı ve titremeyi bıraktım. Derin bir nefes aldım ve büzülmüş dudaklarımın arasından dışarı verdim. Sakindim.

Hareket etmeye cesaret edebilir miydim? Bana sıkıca sarıldı ama hissettiğim rahatlık beni rahatsız etti. Her zamanki itaatkâr duruşumu takınmak için çekilmeye çalıştım ama kollarını bana daha sıkı doladı. Ne yapacağımı bilemez halde donup kaldım.

Yıllardır buz gibi soğuk davranan biri aniden size şefkat gösterdiğinde ne yaparsınız?

Gözyaşlarım dinene kadar birkaç dakika sessizce oturduk. Devin Usta başımın üstünü öptü ve sonra ayağa kalkıp beni ayağa kaldırdı. *Şimdi cezalandırılacağım.* Odama geri döndüğümüzde, vereceği cezaya kendimi hazırlamak için sessiz ve titrek bir nefes aldım. Ama beni kapıdan çıkarıp zindana götürmek yerine pencerenin yanındaki koltuğa götürdü. Sedirin üzerine oturdu ve sandalyeye oturmamı işaret etti. Ellerimi kucağıma koydum ve mümkün olduğunca itaatkâr görünmeye çalışarak onlara baktım.

"Anna, bana bak."

Öfke görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama sesi öfkeli değildi. Gözleri nazikti ve yanağını okşadı. "Burada yalnız olduğumuzda, oturduğun yerde oturmak ya da gözlerini benimkilerden kaçırmak zorunda değilsin. Biz buradayken Burada tek başına, benim yanımda rahat olmanı ve beni Efendin olarak görmemeni istiyorum."

Nasıl yani? Onu ustam olarak görmemek mi? Bu mümkün değil. Bunu değiştirmek için çok uzun zamandır şartlandırılmıştım.

"Malikânenin kurallarını gözden geçirelim ve sonra bana sorularını sorabilirsin, tamam mı?" Durakladı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

"Evet, Efendim," dedim usulca, tekrar ellerime bakarak.

"Öncelikle, ben size özellikle söylemedikçe artık bana Efendi demenize gerek yok."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmışım ama bir şey söylemedim.

"Malikânede bana da diğer erkekler gibi 'lordum' diyeceksin. Burada bana Devin diyebilirsin." Kıkırdadı. "Sanırım bu iş için çok yaşlısın. 'Devin Amca', sence de öyle değil mi?" Çocukken ona Devin Amca derdim. Efendi Jack'e de 'Jack Amca' derdim.

Bir cevaba ihtiyacı olmadığını düşünerek yanıt vermedim. Ama devam etmedi ve ben de ona baktım.

"Sence de öyle değil mi?" diye tekrarladı sıcak bir gülümsemeyle.

"Ben... evet... Anne... Devin," diye kekeledim. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyordum.

Devin kaşlarını çatı, "Beni yatıştırmak için yalan söyleme, Anna."

İçimi soğuk bir korku kaplarken bakışlarımı tekrar ellerime indirdim. "Özür dilerim, Mas... Devin. Sana Devin Amca demek için çok mu yaşlıyım bilmiyorum."

"Sanırım genel nüfus metresimin bana 'Amca' demesini hoş karşılamazdı."

"Hanımefendi?" *Ne?*

"Evet, Anna. Sen benim metresimsin. Teknik olarak hala bir kölesin ama San Francisco'nun genel halkı için benim metresim olacaksın."

Birkaç kez göz kırptım, kafam karışmıştı. Tekrar. Devin neden bir metrese ihtiyaç duysun ki? Güzel bir eş ve aynı güzellikte üç çocukla mutlu bir evliliği vardı.

"Kaşlarını çatıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Ben..." diye kekeledim. Onu sorgulamamalıydım ama sordu ve cevap vermek zorundaydım. Cesaretimi toplamak için nefes aldım. "Neden bir metrese ihtiyacın var, Devin?"

Sen evlisin. Normal hayatında benim ne gibi bir amacım olabilir ki?"

Devin güldü. "Ah, Anna. Çok safsın. Buna bayılıyorum." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve her birini öptü. "Neden genç ve güzel bir kadınla vakit geçirmek istemeyeyim ki? Bana pek çok konuda yardımcı olabilirsin.

ve toplumda saygı görmeni istiyorum. Metresim olmak bunu sağlayacaktır. Ayrıca, karımla dışarı çıkmak sıkıcı olmaya başladı. Ve seks... zihin uyuşturuyor. Benim ona değil, onun bana ihtiyacı olduğunu anlaması gerekiyor." İçinden geçen bir düşünceye üzülmüş gibi kaşlarını çatı.

İfadesine bir yanıt bulamadım. Efendi Jack'in birçok arkadaşının evli olduğunu ve beni kullanmak için onun evine geldiklerini biliyordum. Karılarından pek övgüyle bahsetmezlerdi ama Devin'i hiç hayal

etmemiştim.

Böyle hissetmek. Ama evlilik hakkında ne biliyordum ki? Bu bir şey gibi görünüyordu. Toplumda belli bir konuma sahip erkekler için talihsiz bir gereklilik.

"Kurallara devam edelim mi?"

"Evet, Devin."

"Burası senin güvenli yerin, Anna," dedi eliyle odanın etrafını işaret ederek. "Burada olduğun sürece Malikâne'nin formalitelerine uymana gerek yok. Bana Devin diyebilirsin. Ian'ı ve buraya getirmek isteyebileceğin diğer adamları adıyla çağırabilirsin."

Neden buraya erkek getirmek isteyeyim ki? Ben bir şey söylemedim, o da sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi eğlenen bir ifadeyle devam etti.

"Daha önce de söylediğim gibi, buradaki erkeklere alıştığınız gibi 'lordum' diyeceksiniz. Tüm erkeklere. Buraya sürekli erkekler girip çıkıyor, bu yüzden başka bir yerde olmanız gerekmediğinde burada kalmanız muhtemelen daha güvenli olacaktır. Bu odayı olabildiğince konforlu yapmaya çalıştım. bir hapis hanedeymişsiniz gibi hissetmezsiniz. Bu yüzden avlu." Pencereye doğru işaret etti.

Başımı salladım.

"Ne zaman benim ya da diğer bazı erkeklerin huzuruna çağırılırsanız, odaya girecek, odaya bağlı olarak birkaç adım önümde duracak ve boyun eğeceksiniz. Ayağa kalk. Sana bunu nasıl yapacağını öğreteceğim."

Ayağa kalktım ve sedirin arkasına yürüdüm. Devin bana doğru döndü. "Birkaç adım geri çekilin. Evet, güzel. Şimdi, itaatkâr pozunuzu alın, ancak avuçlarınızı birleştirmek yerine, vücudunuzu öne doğru eğin. Kollarını önünde birleştir ve burnunu yere koy." Dediğini yaptım. Halı beklediğimden daha yumuşaktı.

"Aferin kızıma. Bununla bir sorunun olacağını düşünmemiştim. Sana kalk ya da otur denene kadar bu pozisyonda kalacaksın. Her iki komut da itaatkâr pozunu alacağın anlamına gelir, ancak ellerini birleştirmek yerine ellerini uyluklarının üzerine koyabilirsin. Bu sizi mantıklı mı?"

Başımı salladım, burnum hâlâ yerdeydi. Öğrendiğim her şeyi hatırlayabileceğimi umuyordum.

"Yerinize dönebilirsiniz." Döndüm ve devam etti. "Kıyafet almak için alışverişe gitmeni istiyorum. Elinizdekilerin en iyisi bu sanırım?" Kot pantolonumu işaret etti.

"Evet. Bale derslerime gitmediğim sürece soyundum." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Seni kiminle alışverişe göndereceğime karar vermem gerekecek ama önümüzdeki birkaç gün içinde seni oraya götüreceğim. Belki seni de götürürüm." Bana sırıttı.

Devin beni alışverişe mi götürmek istedi? Bu gün gittikçe garipleşiyordu.

"Benimle birlikte çeşitli sosyal etkinliklere katılacaksın ve arzu edersen başka şeyler yapmak için dışarı çıkmaya izin verilecek." Omuz silkti. "Ama tek başına dışarı çıkmamanı tercih ederim. En azından bir süreliğine. Çok uzun zamandır korunuyorsun ve kaybolmanı ya da başına bir şey gelmesini hiç istemem. Başka bir işi olmadığı sürece, Ian sana eşlik edecek.

Güvende olduğunuzdan emin olacak."

Kalbim mideme battı. Ian'la yalnız kalmak mı? Devin şaka yapıyor olmalıydı. Ian benden nefret ederdi. Beni dışarıda yalnız bırakırsa bana ne yapacağını kim bilebilirdi?

"Anna, Ian iyi bir adam."

Homurdandım ve sonra yaptığım şeyden dehşete düşerek ağzımı kapattım. Tüm bu duygular nereden geliyordu?

Devin güldü. "Sorun değil, Anna. Onunla sadece... acı verici etkileşimler yaşadığını biliyorum. Ama bunun nedeni böyle olmasına ihtiyacım olmasıydı. O gerçekten iyi bir adam ve sizi güvende tutacak. Onu tanıdıktan sonra, ondan hoşlanabilirsiniz." Devin durakladı. "Senin çok güzel olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" Bu düşünce neden ilgimi çekti?

"Evet. Aynı zamanda tam bir aşık. Alt kata indiğinde kızların hepsi bundan hoşlanıyor." Devin eğlenmiş görünüyordu. "Onu yatağında görmek hoşuna gidebilir."

İnanmayarak başımı salladım. "Neden gönüllü olarak benimle yatacak biri var mı?" Kelimelerin ağzımdan çıktığını fark etmeden önce sordum. Bu güvenli oda dilimi gevşetiyordu. Çok fazla gevşemiş olmasından korkuyordum.

Devin yine güldü. Görünüşe göre bugün çok eğlenceliydim. Sanırım bu bana vurmasından daha iyiydi. *Evet, kesinlikle bana vurmasından daha iyiydi.* Ondaki bu değişime güvenebilir miydim? Gözlerini aradım ama samimiyeysiz olduğunu gösterecek hiçbir şey göremedim.

"Oh, bebeğim. Sadece seks yapmadan birkaç gün geçirmeye çalış. Bakalım amına sert bir yarak girsin diye ne kadar çaresiz kalacaksın."

Ona şüpheyile baktım. "Bundan şüpheliyim." Bir erkekten birkaç

saatten fazla uzak kalabilme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Bir yatak

Kendime. Kendime ait bir oda. Kulağa cennet gibi geliyordu.

"Burada homurdanacak ve kendini ifade edecek kadar rahat hissetmen hoşuma gidiyor. Bu beni son derece memnun ediyor." Öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. "Bundan sonra her şeyin farklı olmasını istiyorum. Her şeyin senin için iyi olmasını istiyorum." Sesi yumuşak ve şefkatliydi. Hiç ona benzemiyordu. Belki de gerçekten değişmişti.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, içeri girmek için dilini ağzıma doğru itti. Baskıya boyun eğdim ve dili ağzımın içine daldı, benimkiyle alay etti ve kandırdı. Vücudum eğitildiği gibi tepki verirken inledim ve ağzımı onunkine bastırdım. Meme uçlarım sertleşti ve amımın nemlendiğini ve şiştiğini hissedebiliyordum. Dilimi onunkinin etrafında döndürdüm, ağzımın içine çektim ve hafifçe emdim. İnlediğini duydum ve elini başımın arkasına götürdü ve parmaklarını örgümün içine soktu.

Beni istediğini biliyordum. Nefes alış verişinden tahrik olduğunu anlayabiliyordum. Bir elimi geçici olarak dizine koydum ve kalçasından yukarı, sikine doğru kaydırdım. Parmaklarım pantolonundaki şişkinliğe değince inledi. Başparmağımı şaftının tabanına bastırdım ve basıncı yukarı doğru hareket ettirdim.

"Oh, Tanrım, Anna," diye inledi ağzımın içinde. Onu memnun ediyordum!

Aniden benden uzaklaştı ve sert aletini okşamamı engellemek için elini benimkinin üzerine koydu. "Oh, dur, bebeğim. Lütfen," diye yalvardı.

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Hoşuna gittiğini sanıyordum."

Devin yüzünü buruşturdu. "Evet bebeğim, hoşuma gidiyordu. Hem de çok." Derin bir nefes aldı. "Sanırım Jack'in senin sosyal nezaket eksikliğiyle ilgili olarak neden bahsettiğini anlıyorum."

Sosyal incelik mi? Ne demek istedi? Bir erkeğin beni öpmeye zahmet etmesinin tek nedeni seks istemesiydi. O kadarını biliyordum. Eğer bir erkek benimle seks yapmak istiyorsa, zevk aldığından emin olmak için elimden geleni yapmalıydım. Çok basitti aslında. Devin neden beni istemiyordu?

"Bebeğim, bazen bir erkek bir kadını sadece öpmek ister. İş sekse varmadan." Derin bir nefes aldı.

Başımı eğdim, sözlerini anlamamıştım. "Neden seks istemesin ki?"

Bana tuhaf bir bakış attı ve sonra yüz hatları bir kez daha yumuşadı. "Bazen seks yapmak için zaman yoktur ve erkek sadece ona dokunmak ister. Ya da onu kızdırmak. Öpüşmek sadece sevginin bir işareti olabilir."

"Sevgi mi?" Yankıladım. Bu fikir bana tamamen yabancı değildi; bana karşı duyulan sevgiye dair belli belirsiz bir anı zihnimin bir köşesinde geziniyordu. Evet, Devin Jack'in kanepesinde bana sarılır ve beni öperdi. O zamanlar seks yapmıyorduk ama bana her zaman sarılır ve öperdi. Bu şefkatti. Şimdi hatırlıyorum.

Gözlerimde yaşlarla ona baktım. "Bana karşı yine sevgi mi hissediyorsun?" Fısıldadım.

"İstiyorum."

Gözlerindeki bakış içimi sıcaklıkla doldurdu ve ellerimi kalçalarında gezdirdim. Başını salladı, hafifçe gülümsedi ve ellerimi kendi kalçalarımın üzerine koydu. "Benimle seks yapmak istemiyor musun?" Kalbimi sıkan bir acıyla sordum.

"Oh, evet, istiyorum, Anna. Hem de çok." Yanağımı avuçladı. "Ama seni öpüyordum çünkü sana sevgimi göstermek istiyordum."

"Oh." Hâlâ kafamın karışık olduğunu hissediyordum. "Farkı nasıl anlayabilirim? Tahrik olduğunu biliyorum, ben de yapmam gerekeni yaptım. Eğer bir erkek benimle seks yapmak istiyorsa, ama istemiyorsa. " İçimi çektim. Devin'in seks yapmak istediğini biliyordum. benimle. Hatta öyle dedi. Ama sonra bana durmamı söyledi. "Anlamıyorum," diye inledim.

"Bebeğim, üzülme. Her şey yolunda." İç çekti ama sesi kızgın değildi. "Belki de yapılacak en iyi şey, farkı anlayana kadar, erkeğin liderlik etmesine izin vermektir. Eğer seni öperse, sen de onu öp. Eğer daha fazla peşinden koşmaya başlarsa, o zaman sen de daha fazlasını yapabilirsin. Bir noktada öğreneceksiniz ve buna göre hareket edebilmek." Durakladı. "Kabul et onun Öpücükler ve dokunuşlar, ama sizden bunu istediğini belirtmediği sürece ondan daha ileri gitmeyin. Erkekleri çok iyi okuyabildiğinizi biliyorum, ancak seksi arzulamak ve seks yapmayı seçmek çok farklı şeyler olabilir."

Kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı değildi.

"Anna, bu öğleden sonra bir mağazaya girdiğinde oradaki her erkeğin seninle seks yapmak istediğini hissedebilirsin. Bu olası bir senaryo. Erkekler görsel olarak ve kolayca tahrik olurlar. Ancak kendini mağazadaki erkeklerin arasından sıyrılmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Bu mantıklı mı?"

Bir an düşündüm. "Sanırım biraz. Bir erkeğin seks yapmak istemesi, bunu istediği anlamına gelmez mi?" Kulağa karmaşık geliyordu ama anlamaya başlamıştım.

"Evet, sanırım bu doğru bir özet. Öğrenmene yardım edeceğim. Jack

sana baştan çıkarmayı öğretti, değil mi?" Başımı salladım. "Bazen senden

bir erkekle seks yapmanı istiyorum. Bunu söylerken, onu baştan çıkarmanı istiyorum demek istiyorum. Ona doğru yürümeni, sikini tutmanı ve amına sokmanı istemiyorum. Baştan çıkarma bir sanattır ve Jack bana bu konuda çok iyi olduğunu söyledi. Genel olarak,
Bir kadının bir erkekle çalışmasının en iyi yolu baştan çıkarmaktır. Agresif kadınlar çoğumuz için itici olabilir."

Tamam. Baştan çıkarma, çiğ seks değil. Anladım.

"Anna, dışarıda seni baştan çıkarmak isteyecek erkekler var. İzin ver onlara. Erkekler yetkili olmak ister. Bırakın öyle olduklarını düşünsünler. Onları baştan çıkarmanız gerekiyorsa, bırakın sizi baştan çıkaranın kendileri olduğunu düşünsünler."

"Yani onları istediğim şeyi yapmaları için manipüle ediyorum ve bu fikri kendilerinin bulduğunu düşünmelerini mi sağlıyorum?"

"Kesinlikle! Sen akıllı bir kızsın, Anna." Devin'in geniş gülümsemesi ve ışıldayan gözleri beni tepeden tırnağa ısıttı.

Sonunda anladığım için heyecanla gülümsedim, ancak kafam içine tıktırılan tüm yeni fikirlerden dolayı ağrımaya başlamıştı.

"Ama Anna," diye ekledi Devin kısık bir sesle, gülümsemesi bir anda kayboldu. "*Beni asla ama asla* manipüle etme. Anlıyor musun?" Gözlerindeki karanlık beni ürpertti. O Devin'i iyi tanıyordum.

"Evet Devin," diye fısıldadım. "Anlıyorum." Sinirle yutkundum.

Hemen tavrı değişti ve yeni, hoş haline geri döndü.

"Aferin kızıma."

Devin bana Cuma geceleri Malikânede gerçekleşen Buluşmaları anlatmaya başladı; bazıları diğerlerinden daha resmiydi. Ancak resmiyeti ne olursa olsun, her birinde kendimi Devin'e sunar ve o beni isteyene kadar ayaklarının dibinde oturdum. Bu toplantılar çoğu zaman toplantıdan ziyade seks partilerini andırırdı, ancak epeyce iş yapıldı. Erkeklerin iyi bir orgazmdan hemen sonra öneriye daha açık olduklarını açıkladı.

"Gel, sana Büyük Salon'u göstereyim." Devin ayağa kalktı ve ben de onu odadan çıkarken takip ettim. Devasa binanın içinden geçtik ve birçok merdivenden indik. Birkaç dönüşten sonra kayboldum. Devin bana yolumu tek başıma bulmak zorunda kalmayacağıma dair güvence verdi; gitmem gereken her yere beni götürecek bir rehberim olacaktı.

Biz yürürken Devin, "kızları" derken neyi kastettiği de dahil olmak üzere Malikane'nin nasıl çalıştığını anlattı.

"Onlar seks köleleri," diye açıkladı. "Nesilden nesile kızlar bu evde şimdiki Efendi'nin emirlerini yerine getirmek için doğdu.

Ben Şu anki Efendi'yim, benden önce babam, ondan önce onun babası, vesaire. Bazı kızların belirli özel becerileri var. Ayrıca yetiştiricilerim de var; onların tek görevi yeni nesil kızları üretmek."

"Ya erkek çocukları varsa?" Ben sordum.

"Bu çok sık olmaz. İhtimalleri kız bebekler lehine çevirmek için... yöntemlerimiz var. Elbette erkeklere de ihtiyacım var ama o kadar çok değil. Ian bir damızlıktan doğdu."

Ian mı?

"Diğer kızlar sert oyunlarda uzmanlaşmıştır... mazoşizm de diyebilirsiniz. Bazıları özellikle yetenekli ve özel ayrıcalıklara sahipler. Tüm kızlar kolyelerinden tanınır. Yetiştiriciler basit bir gümüş zincir takar ve Malikânede kendilerine ait özel bir alanları vardır. Sıradan kızlar basit bir gümüş yaka takarlar. Mazoşistler ise üzerinde kırmızı bir desen olan gümüş rengi takarlar. Bu şekilde erkekler neyle karşılaşacaklarını bilirler. Kızlarımın hepsi cinsel sanatlarda uzmandır. Aksi takdirde, burada olmazlardı. Onlar için başka bir iş bulur ya da onları ortadan kaldırırdım."

"Onları ortadan kaldırmak mı?"

"Eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur, Anna. İşe yaramaz bir köle tutmanın hiçbir yararı yoktur. Bu nedenle çok az sayıda kızı elemek zorunda kaldım. Aşılara ve hizmetçilere de ihtiyacım var." Omuz silkti. "Burada alışan herkes burada doğdu. Burada doğan herkes köle. Erkekler güvenliği sağlıyor ve evin düzgün çalıştığından emin oluyor. "

"Yani Ian bir köle mi?"

"Evet. En güvendiğim kölem ve onu bir dost olarak görüyorum; ben burada olmadığımda işlerden o sorumlu. Ama evet, o bir köle. Köleler işaretlenir. Kardeşliğe dahil olan herkes işaretlenmiştir. Köleler zel bir şekilde işaretlenir. Ben bile işaretliyim. Jack de yle."

Kaşlarımı attım. Koruyucumun vücudunda bir iz gördüğümü hatırlamıyorum. "Hiç merak etmedin mi o çift halkayı? sikiinin başı?"

Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Her zaman oradaydı. st taraftaydı ve sikiinin başının tepesini kaplıyordu. İnce bir metal çubukla birbirine bağlanmış yaklaşık bir santimetre çapında iki halkadan oluşuyordu. I dişlerimi ona takmamam gerektiğini

biliyordum. "Bu bir Kardeşin işaretidir."

"Oh." Jack'in bazı arkadaşlarında vardı, bazılarında yoktu. "Bunun hakkında hiç düşünmemiştim."

"Senden bunu beklemezdim, Anna. Sıradan kardeşler Çift halka. Tüm köleler her iki meme ucundan halkalarla işaretlenmiştir. Kadın kölelerin göbek halkası ve sol dış kedi dudaklarında bir halka vardır. Efendileri için ekstra özel olan kölelerin klitorisleri delinir." "Vay canına."

İrkildim. Kulağa acı verici geliyordu.

Bir çift büyük, cilalı, ahşap kapıya vardık ve onları iterek açtı. "Burası Büyük Salon." Sesi karanlık odada yankılandı. Bir dizi tıkırtı duydum ve üstümdeki ışıklar yandı.

Salon muazzamdı. İki kat balkon tüm odayı çevreliyordu. Odanın etrafında ve balkonlarda da aralıklı olarak kapalı kapılar bulunuyordu. Çevresinde dört ayak genişliğinde ahşap bir bordür dışında zemini koyu kırmızı bir halı kaplıyordu. Yıldızlı tavandan aşağıya beş büyük kristal avize sarkıyordu. Küme küme şezlonglar ve rahat sandalyeler etrafa dağılmıştı.

Odanın uzak köşesinde, kanatları hafifçe açık, başı üst balkon kadar yüksek, devasa bir altın kartal heykeli vardı. Bacakları birbirinden ayrılmıştı ve bir adamın eğilmeden geçebileceği kadar uzundu. Pençeler geniş, yükseltilmiş bir kürsüye doğru uzanıyordu. Kürsünün ortasında özenle hazırlanmış taht benzeri bir sandalye oturuyordu.

Orada dururken odanın içinde tuhaf bir enerjinin dolaştığını hissettim. Sadece güç olarak tanımlayabileceğim bir şey. Gözlerimi kapattım ve güç bedenimden akarak kendi ruhumla birleşti. Odanın ruhu ve benimki ortak bir kaynağı paylaşıyordu; ben buraya aittim.

Gözlerimi açtığımda odanın köşesinde, heykelin yanında bir ışık parlaması gördüm. Ya da en azından gördüğümü sandım. Parlayan bir adamın kaybolması gibi mi görünüyordu? Hayır, bu mümkün değildi, değil mi?

Devin'in beni ilgiyle izlediğini görmek için başımı kaldırdım. "İyi misin?" diye sordu.

Bir an için beni yutmak istediğine yemin edebilirdim ama birkaç kez göz kırptım ve bakışları kayboldu.

Köşeye tekrar baktım. Karanlık ve boştu. Adamı hayal mi etmişim? Başımı kaldırıp Devin'e baktım. "Ben." Zihnim bir anda aşırı yüklenme. Erkekler buhar olup uçmadılar. Ve kesinlikle parıldamazlardı. "Evet, Devin."

Devin, "Genel olarak odanızın dışındayken itaatkâr bir şekilde hareket etmeli, konuşmalı ve ayakta durmalısınız," diye uyardı. "Özellikle de bu odada."

"Özür dilerim lordum," dedim usulca, başımı eğerek.

Devin beni kendine çekti ve öptü. "Her şey yolunda. Bilmiyordun. Ayrıca, şu anda burada kimse yok, bu yüzden pek sorun değil. Sadece sizi uyarmak istedim. İtaatsizlik cezalandırılır ve sert bir şekilde cezalandırılır." Öpücüklerini çenemde dolaştırdı ve dilini boynumdan köprücük kemiğime doğru gezdirdi. Keskin bir nefes aldım ve başımı arkaya yatırdım. "Aferin kızıma," diye mırıldandı boynuma, hafifçe ısırarak. "Bırak ben yönlendireyim."

"Oh!" Öpücükleri vücudumu karıncalandırdı. Kollarımı göğsüne doladım ve iç çektim. O da köprücük kemiğimi bir kez daha ısırarak karşılık verdi.

"Böyle mi?"

Ellerini kaburgalarımda gezdirirken tek söyleyebildiğim "Mmm," oldu. Kazağımın altına girdi ve göğüslerimin yanlarını okşadı. Başparmakları meme uçlarıma dokunduğunda keskin bir nefes aldım. Anında sertleştiler ve daha fazlasını isteyerek sırtımı ellerine verdim.

Aniden geri çekildi ve ani desteksizlik yüzünden tökezledim. "Odana geri dönmeliyiz," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Davranışlarını unutma, Anna." Işıkları söndürdü ve kapıyı açtı.

Dördüncü Bölüm

Odamda kapı arkamızdan kapandığı anda Devin sırtıma yaslandı, bir kolunu belime doladı ve hissedebildiğim bir açlıkla boynumun yan tarafını öptü. Saç örgümü gevşeyene kadar çekiştirdi ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek bükülmüş telleri taradı. Nemli saçlarımı omzumun üzerinden süpürüp enseme öperken şampuanımın kokusunu alabiliyordum, derimi emiyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Elleri kaburgalarımın altına, sonra da kazağımın altından göğüslerime doğru kaydı.

"Sutyen takmaman hoşuma gitti." Göğüslerimi nazıkçe okşadı ve sonra meme uçlarımı parmaklarının arasına alıp sıktı. Acıya neden olacak kadar, ama acı iyi hissettirdi ve nefesim kesildi.

"Böyle mi?"

"Evet," diye iç geçirdim.

Tekrar çimdikledi ve sonra parmak uçları arasında yuvarladı. Başımı omzuna yaslamak için geri döndürdüm ve tekrar boynumu emmeye başladı. "Bu kadar duyarlı olmanı seviyorum bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, meme uçlarımı tekrar çimdikleyerek. "Yılların acısını bir kenara bırakıp kollarımda eriyişini seviyorum. Sen çok iyi bir kızsın."

Sözlerinden ve dokunuşundan dolayı vücudumun her yeri karıncalandı. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kimse bana böyle güzel şeyler söylememişti. En fazla "Evet bebeğim, seni becermeye bayılıyorum" ya da "Sen çok iyi bir" ya da "Kahretsin, harika göğüslerin var."

Yıllar sonra ilk kez sevildiğimi hissederek övgüleri içime çektim. Yüzümü ona döndüm ve nasıl hissettiğimi göstermeye çalışarak dudaklarından öptüm.

Duygularımı ifade etmek için tutarlı kelimeler bulmaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Ne oldu bebeğim? Neden ağlıyorsun?" Başparmağıyla yanağımı okşadı ve gözlerimin içine derin derin baktı.

"BEN...BEN. " Başladım ama ne söylemek istediğimi söylemekten korkuyordum. Son kez

On altı yaşımıdayken ona şefkat göstermeye çalışmışım, o da bana elinin tersiyle karşılık vermişti. Başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım.

Hareket edemeyeyim diye beni tuttu. "Anna, söyle bana, lütfen," dedi nazik bir sesle.

Çocukken ona duyduğum hayranlık içimde kabardı. Anlaması için çaresizce ona baktım. "Seni seviyorum, Devin."

Devin bana dört yıldır görmediğim bir şekilde baktı. Bana her şey değişmeden önceki gibi bakıyordu. Kalbim yükseldi.

"Ben de seni seviyorum Anna," dedi boğuk bir sesle. Görünüşe göre Duygularına yenik düşmüştü; bu onda hiç görülmemiş bir durumdu. Sanki kendi sözlerini duymaktan korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Sana yaşattıklarımı için çok üzgünüm aşkım. Eğer başka bir yolu olsaydı " Sesi son buldu. "Ağzından çıkan her çığlık kalbimi kırdı. Her çürük, her gözyaşı. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Bu yüzden sık sık ziyaret etmedim. Onu görmeye dayanamıyordum. Ama bu şekilde olmak zorundaydı, Anna. Hazırlıklı olmalıydın. Sertleşmeliydin. Aksi takdirde sen daha ne olduğunu anlamadan seni yiyip bitirirlerdi." Kesik kesik bir nefes çekti. "Çok, çok üzgünüm bebeğim. Ama böyle olmak zorundaydı."

Gözyaşlarım yanaklarıma döküldü, kalbim onun için acıyordu. Bir şekilde benimle birlikte acı çektiğini bilmek onu daha çok sevmemi sağladı.

Başımı göğsüne çekti ve bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Anna. Seni çok seviyorum. Ve seninle gurur duyuyorum. Çok güçlü ve çok cesursun. Umduğum her şey oldun. Umduğumdan da fazlası." Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Kendime karşı mücadele ettim. İçgüdülerim başka tarafa bakmamı söylüyor. "Bunu telafi etmek istiyorum bebeğim. Kayıp yıllar için. Yapabileceğimi düşündüğün özel bir şey var mı?"

Zihnimde daha mutlu zamanlara ait görüntüler uçuşuyordu. Çocukken bale dersleri; ailemin hayattaki son gecesinde onlarla birlikte Fındıkkıran Balesi'nde sahneye Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Bir süre sonra "Bale," dedim. "Birkaç ders daha alabilir miyim ve belkitekrrar sahneye çıkabilirim?"

Başını eğdi, bakışları benimkilerden ayrılmıyordu.

"Ya da," diye ekledim, "gösteri yapmak zorunda değilim ama belki,

bilmiyorum, haftada bir ders daha falan? Sadece daha fazla dans etmek istiyorum. Nerede olduğu umurumda değıl.
Belki burada kullanabileceğim bir oda ve bir CD çalar bile olabilir.

müzik ve kendi başıma dans edebilirim." Nefes almaya bile cesaret edemeyerek göğsüne baktım ve tüm umudumu bana izin vermesine bağladım.

İki bale dersim son birkaç yıldır gerçekliğe tutunduğum tek dayanağım olmuştu. Dans etmek bana ailemi ve büyürken geçirdiğim mutlu zamanları hatırlatıyordu. Yine de geçen yıl bunun için fazla çaba sarf etmemiştim. Ne anlamı vardı ki? Ama şimdi... tekrar sahneye çıkma şansım olabilir miydi? Sahnede olma, kendimi karakterlerin içinde kaybetme fikri... Kendimi boğulan bir insan gibi hissediyordum, suyun yüzeyini yüzlerinin bir santim üzerinde görüyordum. Benim için dans etmek hayat demekti.

Devin bir an için hiçbir şey söylemedi. Dikkatle yüzüne baktım. Sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi boşluğa bakıyordu. Onu kızdırmak ve hayalimin gerçekleşme olasılığını kaybetmek istemediğim için kıpırdamadım.

Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ konuşmamıştı. Gözyaşlarımı kırıştırdım ve kendimi onun onaylamamasına hazırladım. Kalbim göğsümde ağrıyordu. Böyle cüretkâr bir istekte bulunmaya nasıl cesaret edebilmişim? Düşünmek için daha fazla zaman ayırmalıyım-

"Evet, bebeğim. Sanırım seni tekrar sahnede görmek isterim, eğer Bale Ustası yapabileceğini düşünürse." Gülümsedi. "Gelecek hafta onu arayıp neler öğrenebileceğime bakacağım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Oh, teşekkür ederim, Devin! Teşekkür ederim!" Parmak uçlarımda durdum ve onu dudaklarından sertçe öptüm. Kendimi zor tutuyordum. Memnun görünüyor ve beni geri öptü. Sertçe.

Anında ruh hali değişti. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve dilini zorla ağızma soktu. Dudaklarımı isteyerek açtım ve Onu en iyi cinsel tekniklerimle memnun etmek, ama erkeğin liderliğini takip etme konusundaki tavsiyesini hatırlamak. Ben de onu öptüm, dillerimiz birbirinin etrafında dans ediyordu. Vücudundan yayılan tutkunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Kazağımın alt kısmına uzandı ve hızlı bir hareketle başımın üzerinden çekti. Beni bir kez daha kendine doğru çekerken ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissettim. Ona doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım.

Beni kucağına aldı ve yatağa doğru taşıdı. Bacaklarımı beline doladım ve onu tutkuyla öptüm. Yatağa düştük, vücudu benimkinin üzerindeydi. Ona duyduğum arzu nefes almamı zorlaştırıyordu.

Dudakları çenemden boynuma doğru iniyordu. Çenemi kaldırdım ve aşağıya doğru iz sürmeye devam etti, göğsümü öpmek için yana doğru eğildi. Bir göğsümün çevresine küçük öpücükler bıraktı ve sonra

diğerine de aynısını yaptı. Ağzını göğüs uçlarıma götürmesini istiyordum ama orası hariç her yerimi öpüyor gibiydi. Ben kıkırdandım ve o bir göğsümün alt kenarını emdi. Umutsuzca inleyerek kalçalarımı onunkilere bastırdım.

Kıkırdadı ve sonra yavaşça, acı verici bir şekilde dilini benimkine doğru götürdü. meme ucunu ve sertleşmiş tomurcuğu ağzına aldı. Bir elektrik akımı doğrudan klitorisime doğru fırladı.

"Evet Devin, lütfen..." diye yalvardım. Sertçe emdi ve sonra ısırarak için dişlerini bir araya getirdi, neredeyse acı verecek kadar. Başımı yatağa geri bastırdım, ağzım coşkuyla açıktı. Ben altında kıkırdandıkça diğer taraftaki alayını tekrarlardı.

Vücudum çıldırıyordu. Amım dokunmak için can atıyordu. Sarıldım Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı kalın siyah saçlarında gezdirdim. Aklımın bir köşesinde dokunuşuma kızmasını bekliyordum ama bu öfke hiç gerçekleşmedi. Göbeğime doğru yavaşça inmeye başlayana kadar göğüslerimle alay etmeye ve onları kandırmaya devam etti, yol boyunca yaladı ve öptü. Kot pantolonumun bel bandına ulaştığında düğmesini ve fermuarını açtı ama çıkarmadı. Bunun yerine pantolonumu çekti ve kalça kemiğimin hemen üstünden kalçamı öptü. Kalçalarım onun dokunuşuyla sarsıldı.

Yüksek sesle inledim ve o tenimi okşarken karın kaslarımı sıktım. Hareket etmemem için bacaklarımın üzerine uzandı ve dokunuşunu daha da cazip hale getirdi. Karnımın altından diğer kalçama doğru öpücükler gönderdi ve kalça kemiğimin üstündeki deriyi emerek bir kez daha istemsiz bir esnemeye neden oldu yüzüne doğru.

Devin kıkırdadı ve karanlık, tutkulu gözlerle bana baktı.

"Seni oradan öpmem hep hoşuna gitmiştir. Küçükken bile. Hatırlıyor musun?"

Jack'in kanepesinde yattığımı ve Devin'in beni aynı yerden öptüğünü hatırladım. "Evet," diye tısladım, daha fazlasını istiyordum. Her şeyin daha fazlasını.

Birden ağırlığı kayboldu. Gözlerimi açtığımda onu yatağın yanında durmuş bana bakarken buldum, gözleri tutku doluydu ve pantolonu şişkindi.

"Beni soyun."

Yataktan fırladım ve hevesle mavi gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Düğmeleri çabucak çözdüm ve gömleği omuzlarından ittim.

Boğuk bir sesle "Gömleği yere atma, sonra lazım olacak" dedi. Gömleği dikkatlice bir sandalyenin arkasına yerleştirdim ve ona döndüm.

Zayıf ve formdaydı. Kasları sıkı ve belirgindi, ama belli ki şişmekle ilgilenmiyordu. Göğsünü bir tutam siyah saç kaplamıştı. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim ve kabalığının tadını çıkararak gülümsedim. Çocukken başımı sayısız kez onun çıplak göğsüne koymuştum ama şimdiye kadar bunun değerini hiç tam olarak anlayamamıştım. Parmaklarım göğsünden aşağıya, siyah elbise pantolonunun içine doğru inen koyu renkli saç çizgisine doğru ilerledi.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için önünde diz çöktüm ve sonra dudaklarımı yalayarak kemerine uzandım. Pantolonunun fermuarını açtığımda, birden sikini daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Eğitime başlamadan önce pantolonunun üzerinden hissetmişim ama asla çıplak ellerimle değil. Önümde sadece iki kez tamamen soyunmuştu; biri intihara teşebbüs ettiğim için beni cezalandırırken, diğeri de bekâretimi aldığı anda. Her ikisinde de nasıl görüldüğüne dikkat edemeyecek kadar kendimde değildim.

Bunu fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı ve onu tüm ihtişamıyla görmek için sabırsızlanarak hızla çalışmaya başladım. Pantolonu gömleğini koyduğum sandalyeye taşıdım ve hızla geri dönüp önünde durdum. Siyah boxer külotunu çıkarmak için uzanmadan önce ona baktım ve hevesli bir gülümseme verdim.

Ben ona dokunamadan elini uzattı ve bileğimi yakaladı.

İrkildim ve elimi çekmeye çalıştım. Ne yapmıştım ben?

"Anna, sen... devam etmeden önce, korkmaman için sana bir şey söylemem gerekiyor."

Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eğri büğrü müydü? Dövmelerle kaplı mıydı?

"Bebeğim, sana benim de işaretli olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım, hâlâ yüzüne bakıyordum, ne söyleyeceğinden korkuyordum. "Ben Kardeşlik'te bir liderim; bana Yaşlı deniyor. Kardeşlik'teki yedi İhtiyar'dan biriyim.

Bu ülke. Biz... ülkeyi kontrol ediyoruz, diyelim. Tüm Kardeşlik işaretler piercing ile yapılır. Ayrıca kendimizi tanımlamak için sağ küçük parmağımıza yüzük takarız." Parmağını kaldırdı ve bana çocukken sayısız kez oynadığım büyük elmas yüzüğü gösterdi. Şimdiye kadar bunun bir önemi olduğunu bilmiyordum. "Büyükler elmas takar. Sıradan Kardeşler safir takar. Diyakozlar, yapmam gerekeni yapmama yardım edenler zümrüt takar."

Başımı salladım. Bunun onun sikiyle ne ilgisi vardı?

"Yaşlıların da sikleri delinir. Birden çok kez." Bu düşünce karşısında irkildim. "Neden?"

"Ah, pek çok sebep var. Bizi kitlelerden ayırmak için. Bize vereceği rahatsızlığa rağmen yapılması gerekeni yapmaya istekli olduğumuzu göstermek için. Ayrıca cinsel zevk için."

"Cinsel zevk mi? Size iyi geliyor mu?"

"Hayır, kadın için."

Kaşlarım çatıldı. Bir kadınla seks yapmaktan hoşlanıyorsa neden umursasın ki? O mu?

"Bir kadını memnun etmek bir sanattır. Piercingler belirli yerlere yerleştirilir. bölgeleri ve bir kadın için aşırı zevk potansiyeline sahip bir türdür. Cinsel güç, güçlü erkekler için önemli bir niteliktir." Gözleri parladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, aşırı uçlarda İsteksiz bir denek söz konusu olduğunda, karısını onun önünde baştan çıkarmak ve zevk çılgınlıkları atmasını sağlamak en etkili motivasyon aracıdır. Bazı piercingler de cezalandırma amacıyla kullanılabilir, ancak tüm Yaşlılar bunları yaptırma zahmetine katlanmaz."

"Tamam." İç çamaşırındaki şişkinliğe baktım. Aleti iğne yastığına benziyor muydu?

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Onu görmek istiyordum. Onu ıslak amımın içinde görmek istiyordum. Merak korkumu yendi ve bir kez daha ona doğru uzandım. Parmaklarım yumuşak pamukla temas edince durakladım ve ona baktım. Başını salladı ve ben de güzel siki önüme çıkana kadar kumaşı çektim.

Büyük, kalın ve uzundu, şimdi bir Elder'ın işaretleri olduğunu anladığım metal toplarla noktalı. Daha yakından baktım ve Jack'inki gibi çift halkalara ek olarak, üstte dört adet çıta olduğunu ve bunun da horozunun uzunluğu boyunca yayılan dört metal topun iki sırasına neden olduğunu görebiliyordum. Alt tarafta, üsttekine benzer şekilde, her biri ikişer toptan oluşan iki sıra oluşturan iki çıta daha vardı. Yedi piercing.

Halterlere ek olarak, sikinin üst yarısını yaklaşık bir santimetre genişliğinde ince bir metal bant kaplıyordu. Başın hemen arkasında yer alıyordu ve üzerinde birkaç küçük nokta vardı.

"Bu nedir?" Bandı okşayarak sordum.

"Bu, aşkım, ceza için." Ona baktım, bunun nasıl acı verici olabileceğini anlamıyordum. Gözlerini kapattı, bir an için konsantre olmuş gibi göründü ve sonra tekrar açtı. "Bak."

Yere bakarken keskin bir nefes aldım. Noktaların olduğu yerde yaklaşık bir santimetre uzunluğunda altı küçük sivri uç belirmişti. Çok keskin görünüyorlardı. "Bunu nasıl yaptın?"

Metal bandın içine geri çekildiler. "Bu bir şeye bağlı Sivri uçları kontrol etmek için eğitilebilen sinirler. Kendini öldürmeye çalıştıktan sonra buraya getirildiğin zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım, bunu gerçekten düşünmek istemiyordum. "Sana tecavüz ettiğim ve içini parçalara ayırıyormuşum gibi hissettiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdim ki? Dayanılmaz derecede acı vericiydi.

"Ben de bunu kullandım. Oldukça etkili bir ceza çünkü geldiğini göremiyorsunuz. Ve hem erkekler hem de kadınlar için etkilidir. Doğru yapıldığında, bir adamı öldürebilirim."

Gözleri parıldadı ve ben gözümü kırıştıtırıp telaşla geri adım attım. İnsanları öldürmek hakkında nasıl bu kadar kayıtsızca konuşabiliyordu? Bunları her an benim üzerimde kullanabilir ve beni tekrar incitebilirdi. Göğsüne bakarken titredim.

"Anna, bunlar üzerinde son derece kontrol sahibiyim. Yıllar önce onları kontrol etmeyi öğrendiğimden beri, hiçbir zaman kazara patlamadılar. Onları etkinleştirmek için gerçekten konsantre olmam gerekiyor." Yalan söylemediğini biliyordum ama bu endişemi biraz olsun gidermişti.

"Korkutucusun," dedim usulca.

İç çekti ve ben de ona baktım. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Artık seni korkutmak istemiyorum Anna. Bir süre için gerekliydi ama umarım bilmen gereken her şeyi öğrenmişsindir ve artık korkutucu olmama gerek yoktur."

Ben de ondan korkmak istemiyordum. Onu seviyordum. Onu memnun etmek istiyordum.

Onu.

İleriye doğru iki küçük adım attım ve önünde yere diz çöktüm. I Zonklayan sikine uzandım ve parmaklarımı şaftın tabanına sardım, metali bozmadan onu en iyi nasıl memnun edebileceğimi bulmaya çalıştım. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve dokunuşumla daha da sertleşti. Ucunu yumuşakça öptüm ve sonra ortaya çıkan prekumu yalayarak uzaklaştırdım.

"Bana zarar vermeyecek misin?" Ona bakarak sordum.

Bana gülümsedi, gözlerinde açlık vardı. "Hayır, bebeğim. Sana zarar vermeyeceğim."

Ağzımı açtım ve onu yavaşça ağzıma çektim, sıktım. elimle şaftını kavradım. Keskin bir nefes aldı ve sonra ben elimi tutarken bir inilti

çıkardı.

Ağzımın içine daha fazla girdi. "Ah, Anna..." diye inledi. O koydu Ellerini başımın arkasına koyarak kendini ağzımın derinliklerine doğru itti. Ağzımı ona doğru yönlendirmesine izin verdim, yaklaşıırken derin bir nefes aldım

boğazımın arkasına. Büyüktü ve boğazımın arkasına dalarken nefes borumu tıkadı. Yutkundum ve üstümde derin bir inilti duydum. Hafifçe geri çekilirken onu emdim, sonra itmeye başladım.

Tekrar öne doğru. Taşaklarını okşamak için altından yukarı uzandım. Hafifçe çekiştirdim ve bu sefer daha yüksek sesle başka bir inilti duydum.

Onu emmeye ve ağzıma sokup çıkarmaya devam ettim, dilim başının etrafında dönüyor ve pürüzsüz metali okşuyordu. Bir elimle onu sıkıca tuttum ve diğer elimle taşaklarını okşadım. Nefes alıp veriyordu. Sığ ve düzensiz, saçlarımı avuçlarken inlemeleri derinleşti. Sertçe çekti ama iyi hissettirdi. Beni kontrol etmesi hoşuma gidiyordu. Kendini ağzımdan çekip beni saçlarımdan tutarak önünde durmam için yukarı çektiğinde yaklaştığını anlayabiliyordum.

"Oh, bebeğim. Sana iyi öğretilmiş." Devin beni dudaklarımdan sertçe öptü ve sonra geri çekti. "Ama ben senin vücudunu istiyorum. Kendimi dar ıslak amının derinliklerine gömmek ve seni yıldızlara doğru uçurmak istiyorum."

Beni nazikçe yatağa geri itti, kot pantolonumu çıkardı ve peşimden sürünerek geldi. Bacaklarımı ayırdı ve dizlerimi göğsüme doğru bükte. Islak amımın üzerindeki serin hava beni kıvrandırdı. "Çok güzel," diye mırıldandı, eğilip çıplak tenimi öptü. "Teninin bu kadar pürüzsüz olmasına bayılıyorum bebeğim." Doğruldu. "Oh, buna zor dayanıyorum. Sana çok ihtiyacım var. Sikim senin için ağrıyor." Aletini vücudumun girişine doğru yönlendirdi ve hızlı bir hareketle ileri doğru bastırdı.

Kalınlığı vücuduma alılabileceğinden daha hızlı nüfuz ederken acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Jack'ten ve Jack'in arkadaşlarının çoğundan daha iriydi. Gözlerimden akan yaşları saklamak için birkaç kez gözlerimi kırptım. Canımın acıdığını ona gösteremezdim. Bunun yerine bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu kendime doğru çekerek sırtıma sağladım.

Eğildi ve boynuma sokuldu. "Sen küçük bir seks kedisisin, değil mi?" diye kulağıma fısıldadı.

"Bu kötü bir şey mi?" Endişeyle sordum.

"Hiç de değil, bebeğim." Daha derine itti ve ben şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "İnanılmaz hissediyorsun. Tıpkı birlikte ilk seferimizdeki gibi."

İçime girip çıkmaya başladığında ona gülümsedim. Acı dağılmıştı ve siki içimde inanılmaz bir his uyandırıyor. Metal topları hissedebiliyordum

hassas kanalımın tepesine sürtünüyordu. Onunla birlikte ittim ve bir ritim oluştu. O içeri girip çıktıkça vajinal kaslarımı sıkıp gevşetiyordum, bunun sonucunda çıkan inilti onun takdirinin bir kanıtıydı. Hareketleri arttıkça beni öptü.

"Bebeğim, seninle boşalmak istiyorum. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?" Dudakları boynuma yapıştı ve hırıltılı nefesini tenimde hissedebiliyordum. Kollarımı göğsüne dolayarak onu kendime çektim.

"Evet," diye inledim. "Oh, evet, Devin. Lütfen."

Hızını daha da artırdı ve üst kanalıma karşı sürtünmeyi en üst düzeye çıkarmak için kalçalarını bükte. Ateş hızla yükseldi ve ben de kalçalarını onunkilere dayayarak serbest kalmamı sağladı. Basınç arttı ve bir sonraki an patladım. Devin'e sarıldım ve adını tekrar tekrar haykırdım.

Nefes nefese yatağa geri yığıldım. Devin'in teni efordan ıslanmıştı ve nefes nefese boynuma sarıldı. Ona sarıldım ve vücudunda dudaklarımın ulaşabildiği tek yer olan kulağını öptüm. Bir süre sonra kıpırdandı ve ben de kendimi onun etrafından çözdüm.

Yanımdaki yatağa yuvarlandı. "İnanılmazsın, bebeğim. Umduğumdan çok daha fazlasısın." Yatağa geri dönüp tavana bakmadan önce parmağıyla göğüslerimin arasında ve çevresinde bir süre tembel daireler çizdi.

"Seni eve götürmek için yarım aklım var. Yıllardır böyle seks yapmamıştım." Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi ve yüzünü çevirerek bana bir kez daha sırtıttı. "Ama bunu çocuklara nasıl açıklayacağım emin değilim.

Tyler anlardı ama kızlar anlamazdı."

Ona küçük bir gülümseme verdim, onu bir baba olarak hayal etmeye çalıştım.

"Saat kaç?" diye mırıldandı ve sonra saatine baktı. "Kahretsin, şimdiden öğlen mi oldu? Lanet olsun. Üzgünüm, bebeğim. Gitmek zorundayım. Öğleden sonra kaçamayacağım bir toplantım ve yetişmem gereken bir işim var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hayal kırıklığımı gizleyerek başımı salladım. Az önce olanlardan sonra, günü birlikte geçireceğimizi ummuştum.

"Yarın seni ziyarete geleceğim, bebeğim." Yanağına okşadı ve yataktan kalkmadan önce bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. "Çok seksisin, Anna. Beklediğime değdin." Gömleğini ve pantolonunu almak için masaya doğru yürümeden önce beni öpmek için eğildi.

"Dinlen Anna," dedi hızlıca giyinerek. "Jack'in sana sert davrandığını biliyorum. Artık bu tür şeyler olmayacak. Burada güvendesin." O

Odanın içinde dolaştı.

Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Tamam." Kulağa hoş geliyordu.

Gömleğinin en üst düğmesini iliklerken beni başımın üstünden öptü.

"Sana buraya öğle yemeği göndereceğim ve sen de istediğini yapabilirsin.

Burada olduğun sürece kimse seni rahatsız etmeyecek ya da incitmeyecek."

"Teşekkür ederim, Devin." Doğruldu ve onu yanağından

öptüm. "Mutlu yıllar bebeğim. Yarın görüşürüz."

Bununla birlikte döndü ve kapıya doğru yürüdü, bana sevgi dolu bir gülümseme vermek için bir kez arkasına baktı.

Yatağa uzanmış, sevişmekten bitkin ve mutlu bir halde yaldızlı tavana bakıyordum. Devin çocukken tanıdığım kişiye dönüşmüştü. Beni seviyordu! Bu düşünce üzerime ılık bir bal gibi yayıldı.

Devin'in itirafı beni şaşırtmıştı. Benim sert eğitimim gerekli bir kötülüktü. Bunu görmekten hoşlanmıyordu. Jack'in ilgilenmesine izin verdi, böylece kendisi ilgilenmek zorunda kalmadı. Beni sıradakine hazırlamak için. Bu her ne

Gülümsedim ve pencereden dışarı baktım. Gökyüzü, yüksek çitlerin üzerinde birkaç kabarık beyaz bulutla maviydi. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Kalbim göğsümden fırlamak ve güneş ışığında dans etmek istiyordu.

Kapının çalınması beni sessiz eğlencemden kopardı ve yerimden sıçradım. Kıyafetlerimi giydim ve kapıyı açmaya gittim ama kapı kolu dönmüyordu. Daha sert çevirerek tekrar denedim ve kapı tekrar çalındı.

"Hanımefendi?" diye bir kadın sesi geldi diğer taraftan.

"Kapıyı açamıyorum." Tekrar çektim ama bir değişiklik olmadı.

"Sorun yok hanımefendi. Açabilirim. Geri çekil ki sana vurmayayım."

Bir adım geri attım ve kapı açıldı. Benim yaşlarımda bir kız elinde bir tepsi yemekle kapıdan içeri girdi. Benden birkaç santim daha uzundu, uzun sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Uzun, dökümlü mor elbisesi odanın içinde hareket ederken zarifçe dalgalanıyordu. Boynuna sade gümüş bir yaka takmıştı.

Tepsiyi masaya koydu ve başını eğip hafif bir reverans yaparak beni selamlamak için döndü. "Benim adım Maggie, Hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk. Size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum." Bana neşeli bir gülümseme verdi, ancak gözlerinde korkunun izleri vardı.

"Merhaba Maggie," dedim utangaç bir sesle, o başımı eğerken ben de eğildim. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Ne yapacağımı bilemeden bir an garip bir şekilde durdum.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı ki masaya doğru işaret etti. "Acıktıysan sana yemek getirdim."

Karnım guruldayarak kahvaltı etmediğimi hatırlattı. "Çok açım. Teşekkür ederim."

"Lütfen oturun," dedi ve tabakların üzerindeki örtüleri kaldırdı.

Tabaktan buhar yükseldi ve ağzım tavuk ve sebze kokusuyla sulandı. Yıllardır böyle bir yemek görmemiştim; Jack pek iyi bir aşçı değildi ve ben dondurulmuş yemekler ve mısır gevreğiyle yaşıyordum. Çok lezzetli görünüyor ve kokuyordu. "Oh, bu çok güzel görünüyor!"

"İstedığınız başka bir şey var mı, Hanımefendi?"

"Hayır," dedim, ihtiyacım olan başka bir şey olup olmadığından emin değildim. "Aklıma gelen bir şey yok."

Maggie gülümsedi. "Tepsinizi almak için daha sonra döneceğim." Küçük bir reverans yaptı, kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Kapı açıldığında bana döndü. "Kapı sizin güvenliğiniz için kilitli, Hanımefendi. Malikânede yalnız dolaşmak akıllıca değil." Kapıdan süzülerek geçti ve kapı arkasından kapandı.

Onun sözlerini düşünemeyecek kadar açtım ve öğle yemeğimi mideye indirmeye başladım. Kokusu kadar güzeldi ama çok geçmeden bitmişti. Biraz daha yeseydim muhtemelen hastalanacaktım.

Buzlu çayımı aldım ve odamı biraz daha derinlemesine inceledim. Şömine ile pencereler arasındaki boşluğu iki dolap dolduruyordu. Biri boştu ama diğerinde Maggie'nin giydiklerine benzer tarzda birkaç elbise vardı. Birkaçı şeffaf ve beyazdı.

Kitaplığa doğru yürüdüm, deri ciltli kitapları tararken çayımı yudumladım. Klasikler: En sevdiğim yazar olan Jane Austen'ın tüm eserleri; *Sherlock Holmes*; *Alice Harikalar Diyarında*; *Küçük Kadınlar*; *Uğultulu Tepeler*, birkaç Charles Dickens romanı; *Cranford*; *Middlemarch*; *Les Misérables* ve diğerleri.

Tüm bu kitapların burada olduğuna inanamıyordum. Çocukken hevesli bir okuyucuydum, fırsat bulduğum her an kitap üstüne kitap yutardım. Yanına taşındığımda Jack kitaplarımdan hiçbirini getirmemişti. Bana yenilerini alacağına söz vermişti ama hiç almadı. Bunun yerine, her istediğimde cinsel dokunuşlarla dikkatimi dağıtıyordu.

Ama Şimdi onlarla dolu iki rafım vardı! Bu gerçekten de yıllardır geçirdiğim en güzel doğum günüydü. Nazık bir Usta, değerli kitaplar ve daha fazla dans etme izninden başka ne isteyebilirdim ki? Başka bir Şey ummaya cesaret edemedim.

Gurur ve önyargı'nın gıcır gıcır, kullanılmamıŐ kopyasını indirdim ve yatağıma uzandım. Açığımda çıtırdadı ve gülümsedim. Hızla kendimi hik yeye kaptırdım ve bir süre sonra kapının çalındığını neredeyse duymadım.

"İçeri gel," dedim, doğrudum ve kurdeleli kitap ayracını yerine çektim.

Maggie odaya girdi. "Tepsinizi almaya geldim, Hanımefendi. İhtiyacınız olan başka bir Şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Banyodaki dolapta banyo malzemeleri ve her türlü banyo yağı ve sabun var. K vet rahatlamak için çok güzel." Gülümsedi. "Eğer bu gece size eşlik edecek birini istiyorsanız, Şuradaki telefonu kullanarak birisini isteyebilirsiniz." Yatağımın yanındaki komodini gösterdi.

"Arkadaşlık mı?"

"Bir erkek... ya da isterseniz bir kadın. Buradaki erkeklerimiz çok iyi aŐıklardır."

"Teşekkür ederim. Sanırım tek başıma iyi olacağım." Yalnız ve zarar görmeden uyuma fikri nefis bir düşünceydi.

"Nasıl isterseniz, Hanımefendi. Akşam yemeğini altı gibi getireceğim. Arada bir Şeyler atıŐtırmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Başımı salladım. "Bu kadar çok yemeye alışık değilim," diye ekledim.

"Akşam yemeğinde görüşürüz." Kadın reverans yaptı ve odadan  ıktı.

Bütün gün kendime aıttım. Erkekler yoktu. İncinmek yok. Sessiz. İstediğim gibi okuyabilir ya da televizyon izleyebilirdim. Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Odada birkaç dakika dolaştıktan sonra kitabımı aldım ve dışarı  ıktım. Bir kez daha kendimi hikâyenin içinde kaybettim ve akşam yemeğine kadar kendime geledim. Havanın soğuduğunu fark etmemiştim bile.

Beşinci Bölüm

Bu odayı daha önce rüyalarımda hiç görmemiştim. Bir tür çalışma odasına benziyordu. Tül perdeler sabah güneşini filtreleyerek oda sisli görünüyordu. Koyu renkli ahşap kitap rafları iki yanımdaki duvarlarda sıralanmıştı. Tam önümde koyu ahşap bir masa duruyordu.

Sarışın, uzun boylu bir adam

Saçları ve geniş omuzları pencereden görünen manzarayı kapatıyordu. Onu tanıyordum. Arkasını döndüğünde kibar, kobalt mavisi gözlerini göreceğimi biliyordum.

Ailem öldüğünden beri onu birçok kez rüyamda görmüştüm. En kötü günlerimde onun gözlerini hayal ederdim. Onunla ilgili rüyalarım beni rahatlatırdı.

Gerçek bir insan mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama öyle olmasını dilerdim.

Çok güçlü, çok yetenekli görünüyordu. Beni kurtarabilecek biri varsa, o da oydu. Devin'le paylaştığım bir rüya dışında ondan kimseye bahsetmedim. O benimle kaldı, kalbimde saklı kaldı.

Bir keresinde, daha yakın bir zamanda, onu evinin zemininde diz çökmüş gördüm. Yatak odası. Ağlıyordu. Yetişkin bir adamın ağladığını görmek beni çok etmişti. Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki ıstıraba ağlamak istedim. Kırık bir sesle, anlamadığım bir dilde konuşmuş ve bana doğru uzanmıştı. Ama bana dokunur dokunmaz oda gözümün önünden kayboldu. Bu onu gördüğüm son rüyaydı.

Şimdiye kadar.

Döndü ve bana baktı. Onu son gördüğümünden beri olgunlaşmıştı. Gözleri büyüdü ve derin sesiyle ciddiyetle konuştu. Hangi dili kullanıyorsa o dilde melodikti. Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Orada onunla birlikte olduğumu biliyordu. Ona yakın olma, kendimi onun rahatlatıcı varlığına bırakma arzusuyla endişeyle öne doğru bir adım attım.

Yumuşak bir gülümsemeyle öne çıktı, sevgi dolu gözlerle bana baktı. Bana doğru uzandı ve ben de onun dokunuşuna hevesle öne doğru eğildim. Nazik elini yanağımda hissettim ve oda her zaman olduğu gibi kaybolmadan önce bir süre daha gözlerinin içine baktım.

Yatakta doğruldum ve yanağıma dokundum. Elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. *Anna, bu çok saçma. O gerçek değil.*

Başımı salladım, onun görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Rüyalarımda onun varlığıyla rahatladığımı hissediyordum. Uyandığımda, ona olan özlemim dayanılmazdı.

Altıncı Bölüm

Günler beklediğimden daha çabuk geçti ve Devin'in Malikânesi'nde olmayı sevdiğime karar verdim. Kimse beni incitmiyordu. Kimse bana bağırmadı. Nispeten sessizdi. Devin hafta boyunca beni birkaç kez ziyaret etti ve her seferinde beni sevgi ve bağlılık yağmuruna tuttu. Hatta Çarşamba gecesı bütün gece benimle kalmıştı.

Salı ve Perşembe günleri beni bale derslerime Ian götürdü ve uzun zamandır yapmadığım kadar iyi dans ettim. Öğretmenim bile etkilenmiş görünüyordu. Boş zamanlarımı küçük bahçemde kitap okuyarak geçirdim. Hayat bundan daha iyi olabilir miydi?

Cuma günü öğleden sonra Maggie ve başka bir kız ilk buluşmam için hazırlanmama yardım etmek üzere odama geldiler. Diğer kız benden birkaç yaş büyüktü, parlak mavi gözleri ve ensesinde mor bir kurdeleyle bağlanmış açık kahverengi saçları vardı. Mor renk anlamlı görünüyordu.

"Hanımefendi, bu Sarah. O da size hizmet edecek."

Sarah başını eğdi ve Maggie'nin daha önce yaptığı gibi reverans yaptı. "Bu bir Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Hanımefendi. Size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum." Sesi Maggie'ninki kadar yumuşak ve tatlıydı, ancak gözlerinde aynı korku vardı. Tatlı tatlı gülümsedi ve Maggie gibi ben de ondan anında hoşlandım.

Selamlamak için başımı eğdim. "Merhaba Sarah. Seninle de tanıştığıma memnun oldum."

"Öğle yemeğinizi beğendiniz mi, Hanımefendi?" Maggie masaya doğru yürürken sordu. Tepsiyi aldı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

"Evet, çok lezzetliydi. Teşekkür ederim."

Kapı açıldı ve Maggie tepsiyi içerde görünmeyen birine uzattı. koridorda. Kapı kapandı ve bana döndü. "Başlayalım mı?" "Neye başlayalım?"

"Seni şımartıyorum." Sarah banyoya girdi ve bir an sonra suyun aktığını duydum.

Kelimeleri algılaması biraz zaman aldı. Beni şımartmak mı? Devin'in önceki gün bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyordum ama aklımda kalmamıştı.

Maggie beni banyoya götürdü ve yüzüncü kez neden soğuk olmadığını merak ettim. Maggie'ye bunu sordum.

"Zemin ısıtılmalı," diye açıkladı Maggie. "Gecenin bir yarısı tuvaletini yapmak zorunda kaldığında soğuk bir zemine basmaktan daha kötü bir şey olamaz." O kıkırdadı, ben de öyle.

Kendime kıkırdama lüksünü tanıdığımda, bedenimden tanımadığım bir gerginlik dalgası uçup gitti. Başka bir kızla kıkırdamayalı ne kadar olmuştu? *Yıllar*. Bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini fark ettiğimde gözlerim yaşardı.

"İyi misiniz, Hanımefendi?"

"Evet. Ben..." Nasıl hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Anlayacak mıydı? O da benim gibi eğitimden geçmiş miydi? "Uzun zamandır başka kızlarla birlikte olmamıştım ve... gülmemiştım." Omuz silktim, utandım.

Maggie ellerime uzandı. "Eğitimden Malikâne'deki günlük hayata geri dönmek zor bir geçiş olabilir. Burada yetişmediğin için senin için daha da zor olduğunu tahmin edebiliyorum." Ellerimi sıktı ve bana şefkatle baktı. "Her şey yoluna girecek, Hanımefendi."

Burnumu çektim ve gözyaşlarımı tuttum. "Teşekkür ederim Maggie. Çok nazıksın. Artık 'hoş'a alışkın değilim." "Benim için bir zevk, Hanımefendi."

"Bana Anna diyebilir misin? Hanımefendi çok... tuhaf."

Sanki ondan bir kedi yavrusunu boğmasını istemişim gibi dehşetle başını kaldırdı. "Oh, hayır, Hanımefendi. Malikânedeki statünüz benimkinden çok daha yüksek. Bu son derece uygunsuz olurdu! Ve Efendi çok kızar."

Onun ya da Sarah'nın başının belaya girmesini kesinlikle istemiyordum. "Tamam. Anlıyorum... Sanırım."

"Buranın gelenekleri zamanla sizin için doğal hale gelecektir, Hanımefendi. Size yardımcı olacağız."

"Teşekkür ederim, Maggie." Aklıma bir fikir geldi. "Sana adınla hitap etmemin bir sakıncası var mı?"

"Oh, evet, Sahibe. Buna izin var. Birbirimize isimlerimizle olmasa da 'Kardeşim' diye hitap ederiz. Ama diğer kızlar size bu kadar gayri resmi hitap etmemeli. Biz sizin eşitiniz değiliz. Sanırım artık herkes geldiğinizi biliyor ve size nasıl hitap edeceğini biliyordur. Erkekler bile size 'Hanımefendi' diye hitap etmeli. Efendi hariç. O nasıl isterse öyle hitap edebilir."

İçimi çektim. "Öğrenecek çok şey var, değil mi?"

"Evet, ama Usta senin çok zeki olduğunu ve çabuk öğreneceğini söylüyor." Sarah küvetin yanından, "Banyo hazır Maggie," dedi.

Küvetten buhar yükseldi ve beraberinde daha önce koklamadığım bir koku geldi. Aynı anda hem miskli, hem çiçekli, hem de tazeydi. Dışarıda, güneşin altında sevişmek gibiydi. Neredeyse tahrik ediciydi.

Sarah elini uzattı ve küvete girmeme yardım etti. Çok sıcak su karşısında nefesim kesildi.

"Gözeneklerinizin açılabilmesi için suyun bu sıcaklıkta olması gerekir. Vücudunuz birazdan uyum sağlayacaktır."

Dikkatlice oturdum ve rahat etmem için yumuşak bir minderin bulunduğu küvetin arkasına yerleştim. Birkaç dakika sonra kaslarımın gevşediğini hissettim. *Oh*

Tanrım, bu çok güzel!

Sarah kulaklarıma kadar ıslandığımdan emin olduktan sonra yüzüme güzel kokulu yağ masajı yaptı. O kadar iyi geldi ki uykuya daldım ve su soğuduğunda beni uyandırdılar.

Sarah küveti sıcak suyla doldurdu ve Maggie saçlarımı lavanta kokulu bir şampuanla yıkadı. Saçımı duruladıktan sonra Maggie yirmi dakika boyunca saçıma bir çeşit yağ sürdü.

Ilık suyla duruladıktan sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Mükemmel," dedi. "İpek gibi."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve sııttım. Parıldayan teller gerçekten de ipek gibi hissettiriyordu. Saçlarım daha önce hiç bu kadar yumuşak olmamıştı.

Maggie başımı yavaşça minderin üzerine geri çekti ve saçlarımla oynadığını hissettim. "Kurumadan örmeliyim yoksa örgüler yerinde durmaz."

Sarah el ve ayak parmaklarıma manikür yaparken Maggie de saçlarımı ördü. İşleri bittiğinde, beni bekleyen pembe pelüş bornozun içine girdim.

Maggie beni aynanın önüne çekti. "Ne düşünüyorsun?" Sııttı.

Başımı kaldırdım ve bana bakan yüzü zar zor tanıdım. Cildim kusursuzdu ve sağlıklı parlıyordu. Saçlarımın çoğu sırtımdan aşağıya gevşek bir şekilde sarkıyor, üst kısımları ise minik örgüler halinde örülüyordu. Maggie saç örgülerimi yüzümden uzaklaştırarak başımın arkasında birleştirmiş, sonra da sırtımdan aşağıya doğru uzanan çok telli ince bir örgü haline getirmişti.

Maggie, "Saçınız kuruduktan sonra gevşek tutamları tarayacağım ve ekstra yumuşak ve dokunulabilir olması için biraz yağ süreceğim," diye açıkladı. "Bir çemberin olacak

giyindikten sonra buraya oturur." Başımın üstünü işaret etti. "Örgülerin arasından da biraz altın iplik geçireceğim."

"Kulağa çok zarif geliyor," dedim kısık bir sesle.

"Usta size gösteriş yapmak için sabırsızlanıyor, Hanımefendi."

Maggie gülümsedi. "Diğer kızlar topladığın ilgiyi kıskanacaklar, ama Efendi herhangi bir erkeğin sana sahip olmasına izin vermeyecek. Ondan izin almaları gerekecek. Bu bir

Her kız için onurlu bir pozisyon. Normalde herhangi bir erkek bizi istediği zaman kullanabilir. Eğer hayır dersek ağır bir şekilde cezalandırılırız."

Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi ve hemen kayboldu. "Efendi'nin beğenisini kazandığınız için şanslısınız."

"Erkekler bize ne yapıyor?" Yatak odasına girerken sordum.

Yutkundum, az önce üzerime çöken mide bulantısı hissini uzaklaştırmaya çalıştım. Bu gece Jack'in evine dönmek gibi mi olacaktı?

"Bazen sadece kucaklarına oturmanızdan memnun olurlar. Çoğu zaman oral seks isterler. Bacaklarının arasına oturup aletlerini emmemizden hoşlanıyorlar. Sanırım bu onları güçlü hissettiriyor." Durakladı. "Bazen erkekler sadece seks istiyorlar, bazen de

daha sert bir şey." Ürperdi. "Ama daha sert bir şey istiyorlarsa Kızıl Kızları kullanmak zorundalar. Bu onların biz sıradan kızlara karşı zorlayıcı olmalarına engel değil. Sadece bizi Kırmızı Oda'ya götüremezler."

"Kırmızı Oda nedir?" Kulağa iyi bir yer gibi gelmiyordu.

İçini çekti. "Bunu açıklamamanın en kolay yolu, eğitiminize geri dönmenizi sağlamak."

O korkunç anların geri gelmesini istemediğim için yüzümü buruşturdum.

"Kırmızı Oda böyle bir yer. Eğitime geri dönmek, ama bir eğitmenle değil. Sadece erkeğin zevki için. Ama Kırmızı Kızlar'ın özel ayrıcalıkları var. Ve ceza olarak zorlanmadıkları sürece, çoğu acıdan zevk alır. Bunu anlamıyorum ama sanırım anlamak zorunda da değilim."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm. Neden bir insan Eğitim mi? Ama yine de Jack bana her gün benim yaşadıklarımı yaşamaktan zevk alan kadınların olduğu bir sürü porno film göstermişti. Ürperdim ve görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Zihnimde umutsuzca başka bir konu aradım. "Toplantılar nasıl oluyor?"

Maggie de Kırmızı konusundan uzaklaşmaktan memnun görünüyordu.

Sarah banyodan çıktı. "Daha sonra döneceğim," dedi. Reverans yaptı ve dışarı çıkmak için kapıya yöneldi.

"Oturmanıza izin var mı?" Koltuğu ve sediri işaret ederek sordum.

"Öyleyim," dedi Maggie ve sırtını dikleştirip ellerini kucağına koyarak sedirin üzerine yerleşti.

Yatağıma oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim.

"Buluşmalar her Cuma akşamı gerçekleşiyor ve erkeklerin dinlenmek ya da iş yapmak için geldikleri yer burası. Onları her şekilde memnun etmek için oradayız.

memnun edilmek isterler. Bazen yeni bir üyenin kabulü gibi ritüeller gerçekleştirilir. Bu durumda, bekler ve izleriz.

balkonlarda, erkekler ise alt katta toplanır. Ritüeller tamamlandığında alt kattaki erkeklere katılırız. Üstadın sizi salona götürdüğünü doğru mu duydum?"

Başımı salladım. "Çok büyük."

"Öyle. Toplantılara çok sayıda erkek geliyor, bu yüzden böyle olması gerekiyor. Resmi davetler gayri resmi olanlardan daha kalabalık oluyor. Bu gece

gayri resmi." Elbisesinin kıvrımlarını düzeltti. "Odanın kenarında oturur ve bir adamın gelip bizi almasını bekleriz." Omuz silkti. "Çok heyecan verici değil ama bize ihtiyaç var."

"Dev- yani, Efendi hiç sizden birine 'sahip' oldu mu?" Nedense Devin'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi beni rahatsız etti.

"Oh evet. Gece boyunca birçoğumuz. Biz düşünüyoruz Efendi bizi seçerse kendimizi şanslı sayarız; bu bir onurdur. Bazen belli bir adam için belli bir kızı seçer. Erkeklerin ne istediğini bilir ve yeteneklerimizi biliyor. Eğer iş yapmaya çalışıyorsa, kendi deyimiyle 'yolunu kolaylaştırmak' için kızları doğru erkekle eşleştirecektir."

"Malikaneden hiç ayrılıyor musun?"

Maggie başını salladı. "Dışarı çıkabileceğimiz geniş bir bahçemiz var ama araziden hiç ayrılmıyoruz. Büyük Buluşmalar dışında. O zaman bir otobüse binip Buluşma alanına gidiyoruz, böylece erkekler bizi orada kullanabiliyor.

Yılda iki Büyük Buluşma oluyor. Yaz olanından Üstat sorumlu, biz de oraya gidiyoruz. Diğeri başka bir yerde ve kızları başka bir Yaşlı sağlıyor."

Tüm bunların içindeki amacımın ne olduğundan hâlâ emin değildim. Devin bana zaman zaman Malikânenen ayrılacağını söylemişti. Sosyal etkinliklere gideceğimi biliyordum.

Devin'e bir şekilde yardım etmek için. Erkeklerin bana 'sahip olmak' için izin istemeleri gerektiğini bilmek beni rahatlatıyordu. Belki de burası Jack'in evi gibi olmayacaktı. "Sanırım Efendi benden ne yapmamı istediğini

söyleyecek?"

"Eminim gelecektir, Hanımefendi. Sizin burada olmanızı dört gözle beklediğini biliyorum."

Kapı açıldı ve Sarah kafasını içeri uzattı. "Maggie, bana bir konuda yardımcı olabilir misin?"

"Elbette, Sarah." Maggie ayağa kalktı ve duvardaki saate baktı. Saat neredeyse dörttü. "Akşam yemeği birkaç saat içinde hazır olacak. Neden o zamana kadar dinlenmiyorsun? Muhtemelen uzun bir gece olacak. Yemeğinizi yedikten sonra sizi bu gece için giydireceğiz. Toplantı saat dokuzda başlayacak."

Yemekten sonra Maggie ve Sarah giyinmeye yardım etmek için geri döndüler. Maggie beni banyoya götürdü ve banyodaki gibi kokan bir yağı her tarafıma sıktı. Bana bornozumu verdi ve ben onu giydikten sonra, gümüş saplı bir fırçayla birkaç dakika boyunca fırçalamadan önce saçıma biraz daha yağ sürdü.

Geri çekildi ve yaptığı işe hayran kaldı. "Mükemmel."

Ayağa kalktım ve aynaya baktım. Hâlâ gevşek olan saçlarım ışıktan parlıyordu. O kadar yumuşak ve ipeksiydi ki ellerimi saçlarımda gezdirmeden duramıyordum. "Saçlarımdan böyle hissettirebileceğini hiç bilmiyordum."

Maggie kıkırdadı. "Amaç da bu zaten, Hanımefendi; erkekler için karşı konulmaz hale getirmek. Erkekler parmaklarını geçirebilecekleri yumuşak saçlara bayılırlar."

Eğer bu doğru olsaydı, gecenin sonunda hiç saçım kalmayabilirdi.

Yatak odasına geri döndük ve Sarah beyaz bir elbise giymeme yardım etti. arkası bağcıklı bir elbise. Eteği ayak bileklerime kadar uzanıyordu ve sağ tarafında kalçama kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Sadece benimkini görebiliyordum.

Kumaşın içinden dizler.

Elbiseyi daha fazla inceleme fırsatı bulamadan, Maggie ve Sarah beni yorganın üzerinde çeşitli ışıltılı mücevher parçalarının bulunduğu yatağa doğru çektiler.

Bileklerimin her biri, orta parmağımdaki bir halkayla birleşen üç kristal telden oluşan, kristal olduğunu tahmin ettiğim çift sırayla sarılmıştı. Halhallarda, ayak bileğimin ortasından ve yanlarından ikinci parmağımdaki bir halkaya uzanan eşit aralıklı üç kristal şerit vardı. Maggie iğneledi Başımdaki halkayı. Saçlarımdan ve kulaklarımdan üzerinden sarkan zincirler gıdıklıyordu.

"Çok güzeller. Parlıyorlar!" Ellerimi ışığın altında hareket ettirerek söyledim.

Sarah gülümsedi. "Elmaslar bunu yapar."

"Elmaslar mı?" diye haykırdım. "Kristal olduklarını sanıyordum." "Üstat senin sadece kristallerle görünmene asla izin vermez." Kendimi tutamayarak sııttım. "Kendimi çok güzel hissediyorum."

"Görmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Maggie boy aynasının asılı olduğu dolabın kapısını açtı. Yansımama inanamayarak baktım. Bu güzel kadın ben miydim?

Pırlanta işlemeli halkanın narin zincirleri aşağıya inerek saçlarımın arasına giriyor ve tekrar halkaya dönüyordu. Gözyaşı damlası şeklindeki bir elmas alnımın ortasından aşağıya doğru sarkıyordu.

Hafta başında Devin bana takmam için elmas bir kolye vermişti. Bunun benim 'işaret'im olduğunu söyledi. Kolye, daha küçük taşlardan oluşan iki eşmerkezli daireyle çevrili büyük bir elmas teктаştan oluşuyordu.

Elbisem hayal ettiğim kadar güzeldi ama beklediğimden daha şeffaftı. Yakası çok aşağıya iniyor, büzgülü kumaşın arasından görebildiğim meme uçlarımın hemen altında duruyordu. Şeffaf askılar omuzlarımın hemen üzerinde duruyordu. Korse, kalçalarımın hemen üzerinde biten daha kalın bir ipekten yapılmıştı. Eteği de göğüslerimi örten aynı kumaştandı ama bacaklarımın dış hatlarını görebileceğim şekilde toplanmıştı ama fazla detay yoktu.

Amımın kumaştan belli olmaması beni rahatlatmıştı. Porno filmlerdeki bazı kadınlar gibi buklelerim olsaydı belki olabilirdi. Ama hiçbirisi benim için büyümedi. Gençken Jack'e bunu sormuştum ve o da benim özel olduğumu ve asla olmayacağını söylemişti. O zaman beni rahatsız etmişti ama şimdi umursamıyordum. Devin bu hafta birkaç kez çıplak am dudaklarımı ne kadar beğendiğini söylemişti.

Devin'in bu gece beni görmekten duyduğu memnuniyeti hayal ederken gülümsedim. Bu düşünceyle göğüs uçlarım gerildi.

Maggie ve Sarah'ya bakmak için döndüm. "Teşekkür ederim," dedim ışıll ışıll gülümseyerek. "Görünüyorum... Daha önce hiç böyle görünmemiştim. Kendimi bir prenses gibi hissediyorum."

İkisinin de yüzü güldü.

Maggie saate baktı. "Neredeyse gitme vakti geldi." Dolaba uzandı ve beyaz kırma kadifeden yapılmış uzun bir pelerin çıkardı. Kadın

etrafıma sardım ve pelerini omzuma tutturdum. Ellerimi kumaşın içinde karıştırdım. Ellerimi serbest bırakamadım.

"Tamamen sarılmışsın. Pelerini omuzlarından ayırmadan ellerini dışarı çıkaramazsın."

"Merdivenlerden inmek zorundayım. Dengemi nasıl koruyacağım?" "Ian sana yardım edecek."

Ian. Onun adı bile beni titretiyordu. Tüm hafta boyunca onu neredeyse hiç görmemiştim ve bu durumdan memnundum. Merdivenlerden inmeme yardım edeceği düşüncesi gülünçtü. Merdivenlerden inmeme yardım etmektense beni aşağı itmesi daha olasıydı.

Kapının gürültüyle çalınması beni sıçrattı. *Ian.* Ona izin vermek istemedim. içinde.

"Cevap vereyim mi, Hanımefendi?" Maggie sordu.

Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Başımı salladım.

Boğazımda bir korku

yumrusu. "İçeri gel."

Yedinci Bölüm

Kapı açıldı ve Ian kapının girişinde kule gibi dikildi. O bol siyah bir pantolon, siyah bir tunik ve deri sandaletler giyyordu. Uzun saçlarını arkadan at kuyruğu şeklinde bağlamıştı. Keçi sakalı düzgünce kesilmişti.

Ne kadar yakışıklı olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ela gözleri benimkilerle buluşunca yutkundum ve yere baktım.

Sarah ve Maggie avuçlarını birbirine bastırarak hep birlikte onu selamladılar. "İyi akşamlar, Lordum Ian."

Ellerimi oynatırsam göremezdi, bu yüzden başımı eğdim ve aynı selamlamayı kekeledim.

Sarah ve Maggie aceleyle odadan çıktılar ve beni korkutucu adamlarla yalnız bıraktılar. Kıpırdamadan durdum, yere bakıyordum. Bana baktığını hissedebiliyordum. "İyi akşamlar, Hanımefendi," dedi, sesi derin ve... *seksi miydi?*

Sesinin seksi olduğunu nasıl düşünebildim? Adam beni korkutuyordu!

Bir adım öne çıktı ve kapüşonumu nazikçe saçlarımin üzerine çekti. Bana zarar vermesini bekledim ama işini bitirdikten sonra geri çekildi.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım ve ardından yumuşak bir sesle, "Evet lordum," dedim, belki pelerininin kapüşonundan başımı salladığımı göremez diye.

Dirseğimi tuttu ve beni nazikçe odadan dışarı çıkardı. "Hiçbir şeye takılmayacak kadar yukarı baktığından emin ol. Başlık görüşünü engelleyebilir."

Nazik davranıyordu. Bu... *garipti*. "Teşekkür ederim lordum." Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Başımı hafifçe kaldırdım ve altımda ayaklarımdan daha fazlasını görebildim.

Boş koridorda sessizce onu takip ettim. Çeşitli merdivenlere vardığımızda dirseğimi tuttu ve tökezlemediğimden emin olarak beni merdivenlerden aşağı indirdi. Bu nezaket karşısında ne yapacağımı bilemedim ama her seferinde ona teşekkür ettim. Salonun girişine geldiğimizde, Ian

Kapılardan geçip gözden kaybolurken olduğum yerde kalmamı söyledi.

Sessiz koridorda tek başıma duruyordum. Bu kapıların ardında beni ne bekliyordu? İçeriden gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. Kimdi

Devin'in baştan çıkaracağını söylediği bu adamlar? Zihnim hızla çalışıyor ve kalbim çarpıyordu. Bu Jack'in evinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olacaktı?

Ian odadan çıktı ve yanımda durdu. "Senin için neredeyse hazır. İçeri girdiğimizde doğrudan odanın karşısına yürüyecek ve platformun kenarında duracaksın. Devin hazır olduğunda işaret edecek ve ben de pelerinini çıkar. Bu noktada platforma çıkın, onun birkaç adım önüne geçin ve size öğrettiği gibi selam verin. Daha sonra ne yapacağınızı size bildirecektir."

"Evet efendim," dedim titrek bir sesle. Kaçıp saklanmak istedim ama itaatkâr benliğim buna izin vermedi. İtaat etmek zorundaydım.

Birden iki kapı da açıldı ve pelerininin kapüşonlu güvenliğinden Salona bakabildim. Bir süre orada durduk ve ben durumdan faydalandı ve gizlice etrafına bakındı.

Yaklaşık yüz erkek odanın her tarafına dağılmıştı. Kızlar odanın kenarlarında diz çökmüştü. Bazıları çıplaktı ama çoğu mavi bir giysi giymişti. Kısa kırmızı giysiler içindeki birkaç kız da odanın dört bir yanına dağılmıştı. Erkekler de Ian'a benzer şekilde ama farklı koyu renklerde giyinmişlerdi. Birçok kız oturan erkeklerin önünde diz çökmüş, başlarını aşağı yukarı sallayarak siklerini emiyorlardı. Birkaçı kucağa oturmuştu.

Aşırı gürültülü değildi, ama arada bir coşku çığlıklarıyla birlikte odada kesin bir gürültü vardı. Ian ve ben Devin'in taht benzeri sandalyesinde rahatça oturduğu yükseltilmiş kürsüye doğru yürürken gürültü azaldı.

Beyaz bir tunik ve pantolon giymişti, rengi bronz teni ve koyu renk saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Koyu renk, özenle kesilmiş sakalı ve

Bıyığı, gülümsediğinde beyaz dişlerinin görüldüğü çenesinin ve ağzının etrafında keskin bir hat oluşturuyordu. Ya da yüzünü buruşturduğunda.

Ian ve ben kürsünün önünde durduğumuzda oda sessizleşti. Beklerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Gözlerimi yere odakladım ve sinirlerimi yatıştırmak için derin nefes aldım. Uzun bir süre sonra Ian arkama geçti ve kapüşonumu geri çekti. Pelerininin düğmelerini çözerek omuzlarımdan düşmesine izin verdi ve yere düşmeden yakaladı.

Derin bir nefes aldım ve talimatlarını hatırlayarak alçak platforma çıktım. Sağ dizim elbisenin yırtmacından kayarak

tüm bacağımla ortaya çıkardı. Devin'in tahtına doğru yürürken minnettar mırıltılar duydum. Derin bir nefes daha aldıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı yere bastırıp kollarımı önüme uzatarak eğildim.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Oturabilirsiniz, Hanımefendi." İtaat ettim ve ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak başımı eğdim.

Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Elimini onun elinin içine koydum ve beni ayakta duracak pozisyona çekti. Çenemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Korkuyla gözlerinin içine baktım ama gözlerindeki zevki görünce biraz rahatladım.

"Çok güzel görünüyorsun Anna," diye mırıldandı ve sağ elimini parmaklarının arkasını öptü. "Başını dik tut ve gözlerini odanın arka tarafına odakla." Ellerini üst kollarımda tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Dediğini yaptım ve yüksek sesle konuşmaya başladı, toplanan erkeklere hitap ediyordu. "Sizi en yeni ve en değerli kızım Anna ile tanıştırmak istiyorum."

Adamlar onun açıklamasını dinlerken odada bir mırıltı yükseldi. Yüzlerce çift gözün beni incelediğini hissedebiliyordum. Arzuları başımı döndürüyordu.

Devin boynumun kenarını öptü ve ben de derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve dili boynumdan yukarı, dudaklarıma doğru ilerlerken başımı hafifçe eğdim.

Kulak mememi nazikçe ısırdı. Meme uçları tepki olarak sertleşti. Şu anda izleniyor olma düşüncesi yanaklarımı ısıttı. Jack'le yaşarken beni arkadaşlarının önünde sergilerdi ama bu çok daha küçük bir kitleydi.

Devin kolunu göğüslerimin hemen altından vücuduma doladı ve odadakilere tekrar seslendi. "Genel kullanım için uygun değil ama onunla bencillik yapmayacağım." Adamlar kıkırdadı. Devin başparmağıyla meme ucuma dokundu ve vücudumdan klitorisime doğru bir elektrik çarpması oldu. Hafifçe nefesim kesildi. Sert aleti sırtımın küçük kısmına bastırdı. "Hepsi bu kadar. Olduğun gibi devam et."

Devin beni çevirerek sandalyesine götürdü ve odanın sesi eski gürültüsüne yükseldi. Beni kucağına çekti ve dilini dudaklarıma bastırarak öptü. Dili zorla ağzıma girdi, dönüp durdu ve dans etti. Yumuşakça inledim.

Elbisemin üst kısmını aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Meme uçları sıkarken sertçe ağzının içine çektim ve gülümsediğini hissettim

dudaklarıma karşı.

"Böyle mi bebeğim?"

Zihnim bu hisle allak bullak oldu ve cevap vermedim.

Meme uçlarımı daha sert çimdikledi ve ben inledim. "Cevap ver bana." "Evet, lordum," diye ciyakladım.

"Aferin kızıma."

Parmak eklemleri arasında meme uçlarımı yuvarladı ve beni tekrar öptü. Dilini ağızıma sokup çıkarıyordu. Amım şişmiş ve ıslanmıştı ve umutsuzca onun sikini içimde istiyordum. Elimini göğsünde gezdirdim ve sikini okşadım. Keskin bir nefes aldı ve inledi.

"Tanrım, seni istiyorum Anna," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Seni o kadar sert becermek istiyorum ki sikimi boğazında hissedeceksin."

Klitorisimde bir sarsıntı daha hissettim. "Lütfen lordum," diye yalvardım.

Çenemi kavradı ve beni sertçe öptü. "Şu an değil, bebeğim. Ama sikimi ağızında hissetmeyi çok isterim."

Parlak bir şekilde gülümsedim. "İzin verir misiniz lordum?" Tunığının altına uzandım ve pantolonunun belini çektim.

"Evet, bebeğim. Yapabilirsin."

Kucağından kalktım ve ayaklarının arasına diz çöktüm. Bel bandını çekiştirirken elastik olmadığını, önden bağlı olduğunu fark ettim. İpleri çözdüm ve aşağı doğru çektim, muhteşem sikinin bana doğru uzanmasıyla ödüllendirildim. Elimini şaftının dibine sardım.

Başparmağıyla sikinin tabanında gezdirdim ve ardından dilimle takip ettim. Yukarıdan bir inilti duydum ve başını ağızıma getirmeden önce hareketi birkaç kez tekrarladım. Dudaklarımı ucuna bastırdım ve yavaşça ağızıma aldım. Tamamen içine girip boğazımı muhteşem kalınlığıyla doldurana kadar durmadım. Yüksek sesle inledi ve ellerini başımın arkasına koydu. Yutkundum, boğazımı horozunun başı etrafında sıktım ve tekrar inledi. Onu memnun ettiğimi biliyordum ve içime bir ışık yayıldı.

Nefes alabilmek için yeterince geri çektim ve sonra onu tekrar boğazımdan aşağı yuttum.

"Oh, bebeğim," diye hıçkırdı. "Tanrım, beni çok iyi emiyorsun."

Yutkunmayı birkaç kez tekrarladım ve sonra elimini şaftının etrafına sardım ve simüle etmek için onu ağızımın içine ve dışına itmeye başladım.

Sikişmek. Bana öğretildiği gibi onu içime aldım ve çıkarken bıraktım.

"Oh, lanet olsun, bebeğim," diye inledi. "Bu inanılmaz hissettiriyor."

Diğer elimle taşaklarını hafifçe çekiştirdim. İnlemeleri derinleştirdi ve taşaklarının vücuduna karşı sıkışmaya çalıştığını hissedebiliyordum, ama onları tuttum, aşağıya doğru nazik ve sabit bir baskı uyguladım.

Baş hareketlerimi artırdım ve titremeye başladı.

"Evet, bebeğim, böyle," diye inleyerek emretti. Artırdım

Daha da hızlandı ve göğsünün derinliklerinde bir inilti duydum. Dölleri ağzıma hücum ederken ilkel bir çığlığa dönüşene kadar sesi yükseldi. Her bir parçasını hevesle yuttum.

Elleri hâlâ başımı kavıyordu ve beni bırakana kadar hareket etmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden yavaşça sikini emmeye devam ettim. Vücudundaki titreme azaldı ve siki yumuşadı. Başımı kaldırıp baktığımda tüneliğin önünün terden ıslandığını gördüm. Gözleri kapalıydı ve başı sandalyeye yaslanmıştı. Birkaç dakika sonra, dilimi sikiğin ucundaki yarığın etrafında ve içinde gezdirdim, bu da onu gerçekliğe geri döndürmüş gibi görünüyordu.

Üst kollarımı kavradı ve beni kucağına çekti. "Tanrım, bu geçen günden daha inanılmazdı, Anna. Bunu sana Jack mi öğretti?"

Göğsüne doğru başımı salladım. Jack bana her şeyi öğretmişti.

"Siktir," dedi parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Bu adam bir madalyayı hak ediyor."

Başımı omzuna yaslarken gülümsedim. O benimle mutluydu ve ben de mutluydum. Parmaklarımı gömleğinin yakasının yırtmacı arasında açıkta kalan teninin üzerinde gezdirdim.

Orada otururken saçlarımla oynadı. "Saçların bağımlılık yapıyor, bebeğim. O kadar yumuşak ki bırakamıyorum."

Eğildim ve boynunu öptüm. "Teşekkür ederim lordum." Başımı omzuna yasladım ve ellerimi saçlarımda hissetmekten keyif alarak gözlerimi kapattım. Çok memnundum.

Yavaşça, odanın gürültüsü tekrar kulaklarımı doldurdu ve kalabalık bir odada olduğumuzu hatırladım. Bizi izlemişler miydi? Yüzümü Devin'in omzuna gömdüm.

"Sorun ne bebeğim?" Başımı yukarı kaldırmak için saçımı çekti.

"Nerede olduğumuzu unuttum."

Devin kıkırdadı. "Mmm. Ve gösteriden keyif aldılar. Az önce odadaki her erkeğin beni inanılmaz derecede kıskanmasını sağladın."

"Gerçekten mi?" Ciddi miydi?

"Evet. Kimse bana böyle çılgılık attıramaz." Gözlerimin içine baktı.

"Hiç kimse."

Midem sıkışmıştı. "Yanlış mı yaptım lordum?"

"Oh, bebeğim. Her şeyi doğru yaptın. Söylediklerimi iltifat olarak söyledim, eleştiri olarak değil."

"Oh," dedim rahat bir nefes alarak. Ceza bu gece istediğim son şeydi.

"Kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oldun. Ben kontrolümü kaybetmem. Asla. Bu adamlar benim kim olduğumu biliyor. Bana yaptığın şey, senin ne kadar olağanüstü olduğunu anlatmak için kullanabileceğim tüm kelimelerden daha yüksek sesle konuştu."

Bu iltifat karşısında yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim lordum."

Devin platformun kenarına doğru baktı ve birinin gelmesini işaret etti. "Ah, Jack."

Sertçe başımı kaldırdım ve kalbim çarpmaya başladı. Hayır, Jack olmaz. *Günümü mahvetme, Devin!* Ona sessizce yalvardım ve başımı eğerek kucağımdaki ellerime baktım.

Devin kollarını bana doladı; sanırım beni sahipleniyordu. "Jack, ben de tam Anna'ya öğrettiklerin için bir madalyayı hak ettiğini söylüyordum. Yeteneklerinden bir kez daha etkilendim."

Göz ucuyla Jack'in sahte bir selam verdiğini gördüm. "Teşekkür ederim lordum." Sırıttı. "Bunun üzerinde çok çalıştım."

"Bunu söyleyebilirim. Son derece işe yaradı." "Onu daha sikmedin mi?"

"Tabii ki. Birkaç kez. Bu yüzden Pazartesi günü neredeyse bir toplantıyı kaçıırıyordum. Oturun lütfen."

Jack yan sandalyelerden birini Devin'in sandalyesinin yanına çekti ve sırtarak oturdu. "Çok mu iyi bir iş çıkardım? Bir oral seks için çılgılık atmak sana göre değil. Ya da bir toplantıyı kaçırmak."

"Çok iyi bir iş çıkarmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Ayrıca toplantıyı da kaçırmadım," diye tersledi. "Tam zamanında yetiştim. Bence buradaki herkes için güçlü bir nokta oldu. Ayrıca, bir oral seks aklınızı başınızdan aldığında şikayet etmezsiniz."

İkisi de güldü. Ben sessiz kaldım.

"Almanlarla konuştun mu?" Jack sordu.

"Evet, geldiklerinde onları karşıladım ve onlar için bazı seçimler yaptım. Alex her zamanki gibi gelmedi. Ama babası ve erkek kardeşi burada. Umarım zavallı kızlar onları yerken boğulmazlar."

Boğulmak mı? Neden boğulsunlar ki?

Jack güldü. "Neye benziyorlar?"

"Wilhelm, er Vilhelm - *lanet olası* Alman dili - kesinlikle bir Yaşlı. Her yerinde bu yazıyor. Bir şeyler bildiğinden şüpheleniyorum ama ne kadar bildiğini bilmiyorum. Pelerini çıktığından beri onu bir şahin gibi izliyor."

"Belki esmerlerden hoşlanıyordur."

"Olabilir. Ama onu o şekilde izlemiyor. Daha çok... sanki onu anlamaya çalışıyor gibi."

"O olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mümkün. Ama pek olası değil. O benden daha yaşlı." "Peki ya kardeşi? Kurt?"

"Evet, Kurt." Devin kıkırdadı. "Gözlerini ondan zar zor alabiliyor ve normal bir şekilde, babası gibi değil. Bence doğru seçim o. Gücü yok ama Anna'ya bir süre daha tutunacak kadar ilgi duyduğu kesin."

Bana tutunmak mı? Ne hakkında konuşuyorlardı? Pazartesi sabahı duyduğum konuşmayla bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde.

Sekizinci Bölüm

Konuşmada bir durgunluk oldu ve sonra Devin yumuşak bir sesle konuştu. "Sanırım onları tanıştırmamanın zamanı geldi."

Devin çenemi kavradı ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Anna, ben gidiyorum Sizi iki adamla tanıştıracam. Yaşlı adam bir İhtiyar. Beni nasıl selamlıyorsan onu da öyle selamlayacaksın. Anladınız mı?"

Başımı salladım.

"Adamlar Alman ama iyi İngilizce konuşuyorlar. Bir baba ve iki oğlundan küçüğü. İki oğul da kadınlardan hoşlanmakla ünlü. Birçok kadından. Büyük oğul birkaç yıl önce buraya taşınmış. Küçük olan ise Almanya'da yaşıyor."

Benden ne istediğini tahmin etmeye çalışarak dikkatle dinledim ve başımı salladım.

"Bu adamları yakından takip etmem gerekiyor, bu yüzden tüm dikkatinizi onlara vermenizi istiyorum. Özellikle de küçük oğluna. Geldiğinden beri gözlerini senden ayırmıyor. Onu iyi memnun ettiğinden emin ol. Senden daha fazlasını istesin."

"Kurt?" Adını hatırlayarak sordum.

Devin gülümsedi. "Dinliyordun. Aferin kızıma." Başparmağıyla çenemi okşadı. "Onlarla birlikteyken konuşmalarını dikkatle dinlemeni ve hatırlamanı istiyorum. Sonra bana anlatırsın."

"Evet, lordum."

"Onu henüz becermeni istemiyorum. Ama arzu ederse onu ağzınla memnun edebilirsin."

"Evet, lordum." Onunla *henüz* yatmayacak mıyım? Bu, onu bu geceden sonra tekrar göreceğim anlamına mı geliyordu? Zalim bir adam mıydı? *Fark eder miydi?*

Devin boynumu ve köprücük kemiğimi öptü ve sonra ayağa kalkabilmek için beni itti. "Sana sonra yetişirim Jack." Elim tuttu ve beni platformdan çıkarıp birkaç erkek grubunun etrafından dolaştırdı. Birçoğu

kızların becerilerinden yararlanıyordu. Kızların çok azı şu anda odanın dışında bulunuyordu.

Beni pelüş koltukların ve bir loveseat'in bulunduğu bir kümeye yönlendirdi. Yaklaştığımızda bir grup erkeğin rahatça uzanıp konuştuklarını gördüm. Çemberin kenarında durduk ve kendimi toparlamak için bir saniyem oldu. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında, bıyıklı, sarışın, yaşlı bir adam tam karşımda oturuyordu.

"Beyler," dedi Devin, "sizi Anna ile tanıştırmak istiyorum."

Devin kolunu bana doladı, üst kolumu gereğinden biraz daha sert sıktı ve irkildim. Bunu uslu durmam için bir uyarı olarak algıladım.

Devin bir süre sonra kulağıma, "Orada aptal gibi durma," diye tısladı. "Git Wilhelm'i selamla." Beni yaşlı adama doğru itti.

Hafifçe tökezledim ve sonra titreyerek iki adım ileri gittim ve dizlerimin üzerine çökerek eğildim. İlk başta hiçbir şey olmadı ama sonra başımın arkasında nazik bir el hissettim. Çenemin altından dolaştı ve hafifçe yukarı çekti. Yakışıklı, köşeli bir yüze baktım. sempatik mavi gözler. Onlarda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Gözlerinden, derinlerinden gelen bir sıcaklık yayılıyordu. "Seninle tanışmak harika, Anna." Yumuşakça konuştu, sesi derin ve aksanı kalındı. *Alman aksanı*. Sesli harfleri saftı ve *harika kelimesini* şöyle telaffuz ediyordu

"voonderful." Benim adım "ahnna" idi. Daha önce hiç yabancı biriyle tanışmamıştım. Çok...egzotikti.

Devin arkamdan boğazını temizledi. Sabırsızlığını hissedebiliyordum.

"İyi akşamlar lordum." Ellerimi birleştirdim ve başımı eğmeye çalıştım ama eli beni engelledi. Wilhelm çenemi yerinde tutarak yüzümü inceledi. Nefes alışını duyabileceğim kadar öne eğildi. Kıpırdamadan alt yüzüne baktım. Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Bana bak," dedi usulca, başparmağıyla yanağımı okşayarak. Bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için başımı kaldırdım ve sanki aklımı okuyormuş gibi dikkatle gözlerimin içine baktı. "Çok güzel," dedi sonunda. Çenemi bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

Bakışlarımı yere çevirdim ve hafifçe gülümsedim. Bir yabancının verdiği zevk neden içimi bu kadar ısıtıyordu? Bana güzel demesi hoşuma gitmişti.

Devin'in hareket ettiğini ve arkamdaki boş sandalyeye oturduğunu duydum. "Kurt'ün ilgisini çektiğini fark ettim ve onunla biraz vakit geçirmekten hoşlanabileceğini düşündüm."

"Belki," dedi Wilhelm yavaşça. Kolunun hareket ettiğini gördüm ve konuşurken çenesini okşadığını hayal ettim. "Kurt?"

"*Ja, Vati?*" arkamdan ve sağımdan aksanlı bir ses geldi. Almancanın seksi bir dil olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Onu istiyor musun?" Wilhelm sordu.

Bir duraklama oldu. "*Ich?*" Kurt İngilizce konuşmayı biliyor muydu?

"İngilizce lütfen, Kurt. Burada Almanca konuşmak kabalıktır."

Azarlaması

İyi huylu.

"Üzgünüm, *Vati*. Düşünemedim." Kurt'ün aksanı babasınıninki kadar kalındı ama sesi o kadar derin değildi. Yine de hoş bir sestti. "Çok isterim," diye cevap verdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Benden ne isteyecekti? Bana zarar verir miydi? Babası kadar yakışıklı mıydı? *Bu nereden gelmişti?*

Anna'dan mı? Yakışıklı olup olmaması neden bu kadar önemli?

Wilhelm ayağa kalktı ve bana elini uzattı, ben de ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Beni Devin'in oturduğu yerin yanındaki koltuğa götürdü.

Yanından geçerken Devin'e baktım. Gözleri sertti ve kaşlarını bana doğru kaldırarak daha önce dile getirmediği uyarıyı tekrarladı.

Tekrar yere baktım ve bir an sonra siyah keten pantolon giymiş bir çift uzun bacak önümde belirdi. Sandaletleri Ian'ın giydiklerine benziyordu.

"Anna, bu benim oğlum Kurt."

"Selamlar, lordum." Titreyen ellerimi uygun bir şekilde birbirine bastırdım. Yüzüne bakmadım.

"*Merhaba, Anna*. Seninle tanışmak bir zevk." Sesi seksi ve için için yanıyordu ve bacaklarımın titremesine neden oldu. Elimi tuttu ve beni kucağına çekti, böylece Devin'e bakacak şekilde yan oturuyordum.

Kurt yanağını ve çenemi okşadı, ben de ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda nefesini içine çekti. Yirmili yaşlarının ortasındaydı, kalın, sarı-sarı saçları genç bir tavırla alnına düşüyordu. Kesinlikle babasının oğluydu; benzerlikler inkâr edilemezdi. Ama kirli keçi sakalı ve yaramazlık dolu gri gözleri, onun hayatı babasından çok daha az ciddiye aldığını düşündürüyordu bana.

Ona ürkek bir gülümseme verdim, aniden utandığımı hissettim. Erkekler beni hiçbir zaman bu iki Alman kadar etkilememişti, baba oğuldan farklı olsa da.

Diğer adamlar etrafımızdaki konuşmalarına geri döndüler ve ben de Kurt'ü okuyabilmek ve ne istediğini anlayabilmek için konsantre oldum. Ama onu okumaya fırsat bulamadan başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve bedenim uyandı. Sertçe nefes aldım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Elini başımın arkasına kaydırdı ve yüzümü kendisine doğru çekti. *Oh, Tanrım. Beni öpecek!* Kelebekler karnımı doldurdu ve vücudum beklentiyle karıncalandı. *Ne yapıyorsun, Anna? Bir sürü erkekle öpüştün.*

Dudaklarımı ısırdı ve sonra ağzını usulca benimkine bastırdı.

Oh!

Ağzım açılana kadar alt dudağımı emdi, itiraf etmeliyim ki bu uzun sürmedi. Dili dişlerimin arasından kaydı ve benimkinin etrafında döndü.

Zihnim dönmeye başladı. Vücudum, şok tabancasının derime boşalması gibi bir şok hissetti. Ne haltlar dönüyordu? Pek çok erkekle öpüşmüştüm. O neden farklıydı? Dudaklarında beni öpmeye devam ederse delirecekmişim gibi hissettiren şey neydi... ya da daha kötüsü, durursa?

Elleri enseme okşadı ve benim ellerim de onun boynuna ve çenesine gitti. *Bu iyi miydi? Erkeğin önderlik etmesine izin vermeliydim, değil mi? Ona dokunmam doğru muydu?* En son ne zaman bir erkeğe karşı bu kadar kararsız kaldığımı hatırlayamıyordum. Bunu yaptığımdan emin olmak için Devin'e bakmak istedim.

ama öpüşmeyi kesmeden onu göremeyeceğimi biliyordum. Ve bunu yapmak istemedim.

Onu memnun etmem gerekiyordu, bu yüzden tekrar arzularını okumaya konsantre olmaya çalıştım. Onun arzularından başka bir şeye konsantre olmak zordu.

dilini ağzıma aldım. Elimi başının arkasına götürdüm ve parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim. Ensesine masaj yaptım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hafifçe inlediğini duydum. *Yoksa ben miydim? Kontrolünü kaybetme Anna, yoksa seni yiyip bitirecek.* Her nasılsa, Kurt tarafından yutulma düşüncesi o kadar da kötü görünmüyordu.

Parmaklarımı boynunun yan tarafında, tendon boyunca gezdirdim ve başparmağımı kulak memesinin hemen arkasına sürttüm. Kurt'ün parmakları boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerledi ve derimi okşadı. Meme uçlarım sıkılaştı ve göğüslerimi onun göğsüne bastırdım.

Parmakları elbisemin yakasından aşağıya, büzgülü kumaşın kenarı boyunca iz sürmeye devam etti. Parmağını elbisemin

meme ucumu sıyırdı ve usulca inledim. Aleti kalçamın yan tarafına doğru sertleşmişti.

Göğsümü kumaşın üzerinden kavradı ve meme ucumu nazikçe sıktı. Nefes nefese kaldım ve öpüşmemizi kestim.

Kurt'ün gözlerine baktığımda tutku ve arzu gördüm. Ama bu diğer erkeklerin gözlerinde gördüğümünden farklı bir arzuydu. Daha şefkatliydi. Bu Neredeyse... Huşu mu? Hayır, bu doğru olamaz. Erkekler arzular ve alırlar. Şefkatli değillerdi. Vermezlerdi. Beni seven Devin bile benimle sevişirken gözlerinde hâlâ hayvani bir açlık vardı.

Kurt'te bunların hiçbirini görmedim. Bu beni korkuttu çünkü ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Okuması da zordu, bu da beni tedirgin ediyordu. *Onu okuyamazsam nasıl memnun edeceğimi nasıl bileceğim? Devin onu özellikle memnun etmemi istiyor. Başarısız olursam çok kızacak!*

İrkilmiş görünmüş olmalıyım çünkü öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İyi misin, *Engel*?" Kulağımı okşadı ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Evet, lordum." Yapmayı bildiğim şeyi yapmaya karar verdim. Bir nefes aldım, gözlerinin içine baktım ve Jack'in bana kullanmayı öğrettiği yumuşak sesle, "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?" diye sordum.

Sözlerim üzerine sikinin zıpladığını hissettim, bu da vücuduma bir şok dalgası daha gönderdi. *Kontrolünü kaybetme, Anna! Onun için buradasın, tam tersi için değil.*

"Oh, *Engel*. Sadece yanımda olmakla bile beni memnun ediyorsun." Kulak mememi ısırды ve boynuma öpücükler kondurdu.

Başımı ondan uzağa eğerek boynuma daha fazla erişmesini sağladım ve iç çektim. Yarı kapalı gözlerimin arasından Devin'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm; çok fazla eğleniyordum. Yutkundum ve Devin'e hafifçe başımı salladım. *Kontrol, Anna. Kurt'ü memnun etmek için buradasın, kendi keyfin için değil. Bu gece kışının kırbaçlanmasını istiyor musun?*

Daha da cesaretleterek Kurt'e döndüm. "Lütfen lordum, sizi nasıl memnun edebileceğimi söyleyin. Oral zevk vermekte çok iyiyimdir."

Aletin tekrar zıpladığını hissettim ve onu ağzıma almayı hayal ettim. *Mmm.*

Yüzüne doğru eğildim. "Lütfen lordum. İzin verin size zevk." Gözlerinin içine bakarken sesim boğuk çıkıyordu. Hafifçe kaşlarını çattı ve kafası karışmış gibi göründü, ama kısa bir süre başını salladı. Kucağından kaydım ve ayaklarının arasına yerleştim.

Başparmaklarımı iç bacaklarında gezdirdim ve altındaki sert kasları hissettim. Ellerim sikine yaklaştığında derin bir nefes aldı. Çıkıntıdan kaçındım ve başparmaklarımı onun yanında ve beline doğru gezdirdim. Keten iplere uzandığımda zar zor nefes alıyordu. Bana verdiği tepkiye şaşırmıştım. Onun hakkında kulak misafiri olduğum konuşmalardan, yetenekli bir kadının ona verebileceği zevki bildiğinden emindim.

Pantolonunun iplerini çektim ve güzelce yontulmuş bir horoz ortaya çıktı. Derin bir nefes aldım, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Büyüktü, Devin'den daha büyüktü, yaklaşık Ian büyüklüğündeydi. Yine de piercingi yoktu. *I Neden acaba? Bütün kardeşlerin piercingli olduğunu sanıyordum.*

Başparmaklarımı shaftının alt kısmında gezdirdim, tepenin hemen altında durdum ve hareketi birkaç kez tekrarladım. Kurt ellerini Parmak eklemlerinin beyazladığını gördüm. *Belki de o kadar iyiyimdir.* Bu düşünce beni sırtıttırdı... tabii ki içimden. Devin'i kızdırmak istemiyordum; onunla zaten ince bir buz üzerinde yürüyordum.

Elimle sikinin üst kısmını tuttum ve diğer elimi taşaklarının altına getirerek dilimi başparmaklarımın izlediği yolda gezdirdim. Yavaşça sıkarak dizlerimin üzerinde yükseldim ve başını ağzıma aldım. Onu ağzımın içine itip sertçe emerken keskin bir nefes alma sesi duydum.

Onu gırtlığıma kadar alabilir miyim? Ian'la hiç denememiştim, o boğazım yerine kıcımı yırtmayı tercih ederdi. Vücudumu daha yukarı kaldırıp sikini ağzımın derinliklerine doğru iterken emmeye devam ettim. Elimden geldiğince yüzüne baktım ve gözlerinin kapanışını izledim. Çenesi sıkıştı ve nefesini tuttu.

Aletin ucu boğazımın arkasına dokunduğunda, onu yutabileceğimden emin oldum. Derin bir nefes aldım ve onu boğazımdan aşağı iterek yuttum.

Sıçradı ve Almanca bir şeyler haykırdı. Geri çekildim, kıcımın üzerine düşerken siki boğazımdan çıktı.

Devin'in öfkesi oturduğu yerden hissediliyordu ve kendimi darbeye hazırladım.

"*Nein, nein*, Devin, ben iyiyim," dedi Kurt, sanki beni koruyormuş gibi ellerini uzatarak.

"Sana zarar verdi mi?" Devin bana ters ters bakarak sordu.

Bakışları altında titredim. Onur konuklarından birini incittiğim için bana ne yapacaktı?

"*Hayır*. Tam tersine. O kadar büyük bir zevk aldım ki yerimde duramadım." Kurt nazik gözlerle bana baktı. O da Devin'e baktı ve uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Onu korumaya çalışma Kurt. Eğer sana acı verdiyse, düzeltilmesi gerekir." Öfke, Devin'in bedeninden bir dağın yamacından sızan sıcak magma gibi fişkırıyordu.

Devin'in içindeki öfkeli canavarı bir şekilde yatıştırmayı umarak itaatkâr pozuma geçtim. Muhtemelen hiçbir işe yaramayacaktı ama en azından gerektiği gibi oturmadığım için bana kızamazdı.

Boğazım yandı. Kurt atladığında yutkunmanın ortasıdaydım. Elimi kaldırıp boynumu ovmak istedim ama kıpırdamaya cesaret edemedim.

"Seni temin ederim Devin, bana zarar vermedi. Bu beni şaşırttı. Ben hiç daha önce böyle bir his hissetmemiştim. Oldukça güçlüydü."

Sessizlik ikisi arasında bir kez daha uzadı. Devin'in ona inanıp inanmamaya karar vermeye çalıştığını söyleyebilirdim. Kaderimi beklerken titriyordum.

Kurt uzandı ve beni kendine çekti. "Onu şimdi benden alırsan yıkılırdım. Az önceki gösteri... ilham vericiydi. Tepkini anlamaya başlıyorum."

Devin rahatladı, öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyor olsa da bir kez daha sakin bir görünüm verdi. Uzandı ve saçlarımı okşadı. "Evet, oldukça yetenekli."

Beni ona bakmaya zorlamak için saçımı çekti. Gözleri sert ve uyarı doluydu.

Bir kez başımı salladım ve sonra Kurt'ün ayaklarının arasına yerleştim. Dizlerimin üzerine kalktım ve işime döndüm. Boğazım hâlâ yanıyordu.

Kurt'ün sikini titreyen ellerimle okşarken, "Lütfen lordum," diye fısıldadım. "Yaptığım şey sizi rahatsız mı etti?" Korkuyla ona baktım.

Kurt bana baktı ve yanağını okşadı. Başparmağını şakağında gezdirerek halkamı salladı. Ortadaki taşın hareketi alnımı gıdıkladı. Bu hissi hafifletmek için alnımı kırıştırdım ve o da gülümseyerek başparmağını taşın altından geçirdi ve gıdıklanmayı hafifletti. Ben de teşekkür ederek gülümsedim.

"*Nein, Engel*." Kurt yumuşak bir sesle konuştu ve neyse ki önceki konuşmasına dönmüş olan Devin'e baktı. "Devin'e söylediğim şey

doğruydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç bir kadın beni böyle içine almamıştı."

İltifatına karşılık olarak kızardım. Evet, ben buna iltifat derdim.

Kurt tekrar gülümsedi. "Hoşuma gitti." Eğildi ve beni öptü, dudakları alt dudağımı emmeye devam etti.

İçimi çektim ve tembelce ona baktım. *Buna alışabilirdim. Zihnimi boşaltmak için başımı salladım. Yapacak işlerim var. Onu memnun etmeliyim.*

Ona bir kez daha gülümsedim ve sonra dikkatimi sikine verdim. Eskisi kadar sertti ve birkaç yalamadan sonra, daha önceki hareketleri tekrarlayarak onu ağzıma geri götürdüm. Onu yutmaya başladığımda boğazımdaki acı daha da şiddetlendi. Umutsuzca onu memnun etmek istiyordum ve bu yüzden acı dolu bir iniltiyi bastırdım. İki kez daha yutup geri çekildiğimde gözlerim yaşardı.

Başını emdim, dilimi tepesinde gezdirdim ve ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Rahatsızlığımın çok az önemli olduğunu biliyordum, özellikle de memnun etmeye çalıştığım adamdı, bu yüzden onu istediği gibi memnun etmeye ve acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Çemberin etrafında kahkahalar patlarken onu tekrar yuttum. Bunun yaptığım şeyden kaynaklanmadığını biliyordum ve iniltimi dışarı çıkarma fırsatını değerlendirdim. Gürültüden kimse beni duyamazdı. Bazen sözlü olarak rahatlamak işe yarıyordu.

Kurt ellerini başımın yanına koydu ve beni öpmek için yukarı çekti. Ne yapıyor bu?

"Sorun ne *Engel*?" diye kulağıma fısıldadı. "Neden inledin?" Kulağımı ısırdı; sanırım soruyu maskeleyerek için.

Benim rahatım için fazla anlayışlıydı. "Ben iyiyim lordum," dedim gülümseyerek ama son kelimede sesim çatallaştı.

"Sana inanmıyorum, *Engel*. Sesin acı içindeymişsin gibi geliyor." Tekrar ısırdı ve nefesim kesildi, sonra da soğuk hava ağrıyan boğazımın üzerinden geçerken boğuldum. "Haklıyım, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Ama gerçekten, lordum, ben-"

"Atladığımda canını yaktım mı? Boğazını acıttım mı?"

İtiraf etme, Anna. Seni incittiklerini asla kabul etme. Ama ona yalan söyleyemezdim. Başımı salladım, gözlerimi kapattım ve onun neşesini bekledim. Ama o beni boynumdan öptü.

"Sadece boğazın mı, yoksa ağzın da mı?"

"Sadece boğazım, lordum. Ama gerçekten-"

"Artık beni bu kadar derine götürme, *Engel*. Acı çekmeni istemiyorum. Benim yüzümden kendine zarar vermesen de ağzın muhteşem. Eğer Devin yanımda oturuyor olmasaydı, devam etmene izin vermezdim. Ama içimden bir ses seni durdurursam boğazındaki acının daha sonra seni pek ilgilendirmeyeceğini söylüyor."

Gözlerim yine yaşardı ama bu sefer minnettarlıktan. Çok düşünceliydi. Böyle adamlar gerçekten var mıydı?

"Hayır, lordum. Gerçekten, ben iyiyim. Sizi memnun etmek istiyorum."

"Benimle tartışma. Eğer beni tekrar yutarsan hoşnutsuz." Geri çekildi ve bana sahte bir kaş çattı. Kızgın değildi; beni korumaya çalışıyordu. Şimdi ona zevk vermeyi her zamankinden daha çok istiyordum.

"Evet, lordum." Onu bir kez daha ağzıma aldım ve boğazımı kullanmadan yapabileceğim en iyi oral seksi yaptım. Taşaklarını okşayıp çekiştirdim ve aletini olabildiğince sert emdim. Başını geriye attı ve minnetle inledi. Onu doruğa ulaştırdığımda haykırdı ve kalçalarını esnetti. Taşaklarını bir kez daha, biraz daha sertçe çektim ve dölleri ağzıma püskürdü. Sikini okşadım ve bana verdiği her şeyi yalayıp yuttum. İnerken boğazımı yaktı ama umurumda değildi.

Vücudu gevşerken ellerini saçlarıma götürdü ve dalgın bir şekilde beni okşadı. Kıpırdamadan oturdum, başımı kalçasına yasladım. *Sonsuza kadar böyle kalabilirdim*. Gözlerimi kapatarak onun varlığının tadını çıkardım.

Dokuzuncu Bölüm

Kurt beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Gevşek saçlarımla oynadı ve ben de başımı göğsüne yasladım. Kalp atışları rahatlatıcıydı ve uykuya daldığımı hissettim. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama çok geçmeden kapandılar.

"Ondan hoşlandın mı Kurt?"

Kurt ve ben Devin'in sesiyle sıçradık.

Kurt kıpırdandı ve daha dik oturdu. "*Evet. Teşekkürler*, Devin. Umduğumdan da fazla." İçten içe gülümsedim.

"Güzel, sevindim."

Kurt Almanca bir soru sordu ve Wilhelm ile birkaç dakika yabancı dilde sohbet ettiler.

"Devin," dedi Wilhelm, sandalyesinde rahatça arkasına yaslanarak. "Oğullarım ve ben *Uyuyan Güzel* Balesi'nin akşamki gösterisi için bir loca ayırttık.

yarın gece. Kurt, Anna'yı kendisine eşlik etmesi için alıp alamayacağını merak ediyordu."

Bale! Çarpan kalbimi saklayarak yüzümü soğuk tuttum.

Devin evet der miydi?

Devin çenesini ovuşturarak bu talebi değerlendirdi. "Gösteri ne zaman?"

"Yedi. Eğer kabul ederseniz, onu önceden bizimle yemeğe götürmek ve sonrasında da bizimle kalmasını sağlamak isteriz."

Devin bir kaşını kaldırdı ve eğlenmiş görünüyordu. Kurt'le daha fazla zaman geçirme düşüncesiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Boğazım daha iyi olurdu

yarın ve ben onu tamamen memnun edebilirim.

"Böyle bir akşam için uygun bir gardırobu yok."

Kalbim sıkıştı. Elbette giyecek bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Dolabımdaki elbiseler Malikâne dışında giymek için uygun değildi.

Wilhelm elini havada salladı. "Bu bir sorun değil. Ona ihtiyacı olan her şeyi sağlamaya hazırız."

Devin iç çekti. *Onlara yakın durmamı ve konuşmalarını dinlememi istediğini sanıyordum.* Tabii şimdi fark ettim ki, konuşmalarının çoğu Konuşmalar Almanca olacaktı. Devin'e ne kadar yardım edebileceğimi bilmiyordum. Belki o da bunu fark etmiştir.

Birkaç dakika sonra Devin bir karara varmış gibi görünüyordu. "Pekala, Anna. Yarın akşam bu beylerle baleye gitmeye ne dersin?"

Sevinçten ellerimi birbirine kenetledim. "Ah, Dev-" Devin bana ters ters bakınca kendimi durdurdum ve ellerimi ağzıma kapattım. Ters ters bakmak hafif bir ifadeydi. Ellerime baktım. "Evet, lordum. Bunu çok isterim." Sakince konuştum, şansımı mahvettiğim için endişeliydim. Yalvaran gözlerle tekrar yukarı baktım.

Devin gülümsedi ama gözleri içindeki öfkeyi ele veriyordu. "Anna baleye çok düşkündür. Sen de öyle değil misin?"

Başımı salladım.

"Çocukken dans ederdi ve oldukça iyiydi," diye ekledi Devin. "Onu ne zamandır tanıyorsun?" Wilhelm sordu.

"Anna'yı doğduğundan beri tanıyorum. Liseye vasisi ile birlikte gittim ve ölmeden önce ailesini tanıyordum."

Wilhelm Devin'in cevabını düşünmüş gibi göründü ve sonra başını salladı. "Peki, onu baleye götürmemize izin verecek misin Devin? Bundan hoşlanacak gibi görünüyor."

"Sanırım onu bir akşam için dışarı çıkarabilirim." Devin bana sıcak bir şekilde gülümsedi, ancak bu gülümseme hâlâ gözlerine ulaşmamıştı.

Devin ve Wilhelm yarınki planları konuştular. Wilhelm beni öğle yemeğinden sonra alacaktı, böylece alışveriş yapmak ve hazırlanmak için bolca zamanımız olacaktı. Pazar öğleden sonra beni geri getirecekti.

"Onu güvende tutacaksın, değil mi?" Devin sordu. "O benim için oldukça değerli."

"Elbette, Devin. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum." Wilhelm yardımsever bir şekilde gülümsedi.

Devin bir an merakla ona baktı, sonra gülümsedi ve Wilhelm'e San Francisco'ya olan uçuşunu sordu.

Kurt boynumu öptü. "Yarın seni tekrar yakalayacağım, *Engel*. Seni yalnız yakaladığımda bana yaptığın iyiliğin karşılığını vermek zorunda kalacağım." Köprücük kemiğimi ısırdı ve ben titredim. "Evet, yarın gece titremekten çok daha fazlasını yaptığını görmek istiyorum."

Kalbim korkuyla göğsümün içinde sıçradı. Bana ne yapmak istiyordu? Kurt istismarcı bir tipe benzemiyordu, ama görünüşün Jack kesinlikle o tip biri gibi görünmüyordu. *Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.* Hayal kırıklığı gözyaşlarımı tutmak için derin bir nefes aldım. *Oh, neyse. Sürdüğü sürece güzeldi.*

Başımı çevirdim ve gözyaşlarımı saklamak için Kurt'ün boynunu öptüm. Duygularımın kontrolünü yeniden kazanana kadar boynunu yalamaya ve öpmeye devam ettim.

Wilhelm ve Devin çemberdeki diğer erkeklerle sohbet ediyorlardı. Kurt ara sıra konuşuyordu ama ben boynunu öpmeyi bırakır bırakmaz parmaklarını yakamda gezdirmeye başladı. Orta parmağı kumaşın içine daldı ve sağ göğsümün altındaki büzgüyü aşağı çekti.

Parmaklarını areolamın etrafında gezdirirken Kurt'ün boğazından kısık bir ses çıktı. "Tenin çok yumuşak. Ve çok güzel kokuyorsun." Parmaklarını meme ucumun etrafında gezdirdi, yaklaştı ama asla dokunmadı. Meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki ağrımaya başladılar. Kumaşı aşağı çekti. diğer göğsümün altında. "*Wunderschön.*" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olduğu açıktı. Elini sırtıma bastırdı, böylece göğsümü, göğsümü ağzına alabileceği şekilde kaldırdım.

"Oh!" diye nefes nefese kaldım. Göğüs ucumu emerken kalçalarım birbirine kenetlendi, dili etrafımda dönüp duruyordu. "Oh, Tanrım!" İç çektim. Benim

Tırnaklarım dizine ve omzuna battı ve başım omzuna yaslandı. Dilini meme ucumun etrafında döndürmeye devam ederken diğerini parmaklarının arasında sıkı. Her sıkma zonklayan klitorisime bir sarsıntı gönderdi.

Birkaç dakika boyunca göğüslerime erotik saldırısını sürdürdü. Elini karnıma ve elbisemin yırtmacına doğru götürmeden önce. Sağ bacağım tamamen açıktaydı ve parmaklarını uyluğumda gezdirdi. Elini dizime kadar indirdi ve sonra tekrar yukarı, bu sefer iç uyluğuma doğru kaydır. Yaklaşık yarı yolda, parmaklarını başparmağının sert baskısıyla değiştirdi. Benim yaptığım gibi.

Yumuşakça inledim. Başını göğsümden geri çekmişti ve beni izlediğini hissedebiliyordum.

Başparmağıyla yavaşça iç uyluğuma doğru devam etti ve sonra parmaklarını hafifçe kedi dudaklarımda gezdirdi. Nefes nefese kaldım ve o nazikçe okşarken bacaklarımı açtım, parmağını yavaşça ıslak kıvrımlarımın içinde gezdirdi.

"Bu iyi hissettiriyor mu, *Engel?*"

"Evet," dedim nefes nefese.

"*Gut.*" Amımın girişini okşadı. "Çok tahrik olmuşsun." Parmaklarını tekrar hareket ettirmeye başladı ve birini içeri kaydırıldı.

İnledim, muhtemelen olması gerekenden daha yüksek sesle. Parmakları büyüktü... tıpkı onun gibi.

Gözlerimi kapattım ama parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken beni izlediğini hissedebiliyordum. Her itiş vücuduma ısı dalgaları gönderdi. Tekrar inledim. Başka bir parmağın ilkinde katıldığını hissettim ve keskin bir nefes aldım. *Sikinin nasıl hissettireceğini merak ediyordum.*

"Oh, bu çok hissettiriyor iyi," diye fısıldadım, Devin'in duymamasını umarak. *Çok kızardı.* Ama önce Kurt'ü memnun etmiştim. O başlatmıştı. Devin adamın izinden gitmem gerektiğini söylememiş miydi? Kendimi çok bencil hissediyordum, olduğum gibi eğleniyordum.

Kurt parmaklarını sokup çıkarmaya devam ederken başparmağı klitorisime dokundu. "Oh, Tanrım!" İçimdeki baskının arttığını hissedebiliyordum ve kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı. Devin'in bana dokunup dokunmayacağını bilmiyordum. burada orgazm olmamı onaylıyor. Kurt'ü memnun etmek için buradaydım, tam tersi için değil.

"Durun lütfen lordum," diye yalvardım usulca.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Artık iyi hissetmiyor musun, *Engel?*" Parmaklarını hareketsiz bıraktı ama çekmedi.

"Hayır. Yani, evet. Yani, evet. Hâlâ iyi hissettiriyor. *Gerçekten* iyi. Ama Ustam kendim için orgazm olmamı onaylar mı bilmiyorum."

Kurt kaşlarını çattı. "Neden onaylamasın ki? Seni tatmin edebilirsem bu beni memnun eder." Beni öptü, alt dudağımı ısırıldı. Şoklar vücudumda tekrar zonkladı. "Amacın beni memnun etmek değil mi?" Gözleri muziplikle parladı ve sırıttı.

Bakışları karşısında eridim. "Evet," dedim usulca.

Devin oturduğu sandalyenin arkasından konuştuğunda beni memnun etme arzusuna boyun eğmeye hazırdım. "Anna, sana ihtiyacım var." Gözleri soğuktu ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Evet, lordum." *Devin beni cezalandıracak.* Kendimi onun kollarından kurtarıırken Kurt'e baktım. "Sizinle tanışmak bir zevkti lordum," dedim yumuşak bir sesle ve onu yanağından öptüm. "Yarın görüşürüz."

Ben ayağa kalkarken Kurt elimi öptü. "Dört gözle bekliyorum, *Engel.*"

Ona son bir kez gülümsedim ve Devin'i platforma kadar takip ettim, yürürken kalbim sıkıştıyordu.

Devin beni kucağına çekti ve üzerine oturttu. Çenemi kaldırdı ve bana gülümsedi. Çok nazik bir gülümseme değildi. Ellerini kaburgalarımın göğüslerime doğru götürdü. Meme uçlarım anında sertleşti. Kurt'le doruğa ulaşamadığım için vücudum ağrıyordu. Göğüslerimi ellerine bastırdım ve o da onları fazla nazik olmayan bir şekilde yoğurdu. Kumaşı göğüslerimden aşağı doğru çekti, bir meme ucunu aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. Amım şişmişti. Tıkanmış klitorisim her kalp atışında zonkluyordu.

Meme uçlarımı kullanarak beni kendine doğru çekti. "Merak etme, Anna. O amcığın bu gece dolacak. Birçok kez."

Gözlerimde korku dolu yaşlarla ona baktım ama sözleri beni heyecanlandırdı. En azından bedenim heyecan duyuyordu. Gözlerimi kapattım. "Lütfen, Usta, bunu istiyorum," diye yalvardım. Vücudum arzuyla ağrıyordu.

Kıkırdadı. "Becer beni, Anna. Kendini sikimin üzerine bırak ve bana sertçe bin."

Hemen pantolonunu çözdüm ve sikini ortaya çıkardım. Elbisemi düzelttim ve hızlı bir hareketle üzerine kaydım. O kadar sıkıydım ki canım yanıyordu ama ona ihtiyacım vardı. Piercingleri tüm doğru noktalara denk geliyordu. Kaslarım onun etrafında kenetlendi, umutsuzca sert shaftına yapıştı. Klitorisim leğen kemiğine çarptı ve zevkle haykırdım. Orgazmımın karıncalanmalarını hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Devin bana pek de hoş olmayan bir gülümseme verdi. "Şimdiden mi? Sen küçük bir fahişesin, değil mi?"

Cevap vermedim ama sorusu karşısında inledim. Ellerini kalçalarımın koydu ve beni kalçalarına yasladı. Ona sertçe bindim, kendimi tekrar tekrar onun horozuyla doldururken kıkım uyluklarında yukarı ve aşağı zıpladı. Gökyüzüne doğru fırladım ve boşalırken haykırdım. Devin kalçalarımı tuttu ve beni sertçe yukarı ve aşağı itti. İçimde bir yerlerde Bilinçaltımda onun inlediğini ve içimde zonkladığını duydum.

Bedenim yavaşça gevşedi ve alnımı Devin'in nemli omzuna koydum. Nefesimizi tutarken ikimizin de göğsü kabardı. Elleri hâlâ beni tuttuğu yerde morarmış hissi veren kalçalarımı kavırıyordu.

Zihnim yavaşça berraklaştı ve oturduğum yerden kalkıp öfkesinden korkarak ona baktım. Beni kendine doğru çekti ve boynumu emdi. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Artık kardeşlerimi memnun etmeye konsantre olabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım. Bana hâlâ kızgın mıydı? Bilemiyordum. "Evet, Efendim. Kardeşlerinizi memnun edeceğim."

"Burada benimle birlikte olan herkesi memnun edeceksin. Onları selamlayacaksın. Sonra onlara nasıl memnun edilmek istediklerini soracaksın. Ve sonra da yapacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Beni sikinden kaldırdı ve iç uyluğumdan aşağı nem aktı. Beni, yaklaştığımda bana bakan kır saçlı bir adama doğru itti.

"İyi akşamlar lordum." Avuçlarımı birbirine bastırarak söyledim.

Beni baştan aşağı süzdü ve açıkta duran göğüslerime bakıp gülümsedi. "Merhaba güzelim." Kucağına oturmam için beni aşağı çekti ve göğüslerimi okşamaya başladı. Klitorisim tekrar zonklamaya başladı.

"Sizi nasıl memnun edebilirim

lordum?" "Bin bana, tatlım."

Onu mecbur bıraktım ve sonra bir sonraki adama geçtim. Sik emdim. I siklere bindim. Bir adam önündeki sandalyede dizlerimin üzerine çökmemi istedi. Tekrar tekrar orgazm oldum ve adamları memnun ettim. Son adama döndüğümde kalbim karnıma düştü. *Jack*.

Derin bir nefes aldım ve sesim gergin bir şekilde onu selamladım. "İyi akşamlar lordum."

Alay etti. "İyi akşamlar, bebeğim. Benim için bacaklarını açmaya mı geldin?" Sinirle yutkundum. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?"

Önümde durdu. "Kıçını benim için açabilirsin, seni küçük fahişe."

Sandalyeyi işaret etti ve ben de yüzüm ona dönük bir şekilde diz çöktüm. Gardiyanımın sikinin kıçıma girmesi için kendimi hazırladım. Kaslarım istemsizce sıkıştı.

"Hayır, hayır, bebeğim. Kıçını aç dedim. Arkana uzan ve yanaklarını benim için aç."

Göğsümü sandalyenin arkasına yasladım ve dediğini yaptım.

Devin sert bir sesle, "Jack, önce kayganlaştırıcı sür," dedi. "Bu gece yapacak daha çok işi var ve yırtılmasını istemiyorum."

Jack nefesinin altında küfretti. "Kayganlaştırıcın var mı?" "Amcığı var. Onu kullan."

Sikini artık iyice kullanılmış olan amıma kararsızca soktu ve birkaç kez sokup çıkardı. Elini omzuma koydu ve kulağıma doğru eğildi. "Lanet olsun. Kıçının kanamasını görmek için sabırsızlanıyordum."

Bir şey söylemedim ama Devin'e müdahalesi için minnettardım. Benim rahatımla hiçbir ilgisi olmasa bile.

Jack kendini açıklığımda konumlandırdı ve tek bir hareketle tüm yolu içeri itti. Yandığım için nefesim kesildi ve acı içinde bağırdım. O güldü. Diğer adamlardan bazılarının da güldüğünü duydum.

Gözyaşları gözlerimi yaktı. Nazik değildi; canımı yaktı. Sessiz kalmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. Beni kavradığı sırada pelüş sandalyenin arkasına yapıştım. ve beni sertçe becerdi. Taşakları defalarca bana çarptı. Yüzümü sandalyenin arkasına gömdüm ve ağladım. Canım çok yanıyordu.

İnlemeye başladığını duydum. "Oh, bebeğim. Evet. Al onu. Olduğun orospu gibi al." Hızını yavaşlattı ama kendini bana daha sert çarptı. Hıçkırarak ağladım. "Al şunu. Al onu kaltak." Son bir hamleyle beni serbest bırakırken homurdandı, kısa hamleleri acıya neden oluyordu.

Girdiği kadar hızlı çekti. Sandalyenin arkası çılgınlığımı bastırdı. Kalçalarımı indirmeye başladım ama Jack beni durdurdu. "Hayır, bebeğim. Herkesin senin ne kadar küçük bir orospu olduğunu görmesini istiyorum." Parmakları deliğimin hassas derisinde gezindi. Güldüğünü duydum. "Şu açık deliğe bak, döl damlıyor. Amına damlayacak."

Yüzümü sandalyeye gömdüm ve buradan başka bir yerde olmayı diledim. Wilhelm ve Kurt'ün şu anda hissediyor olmaları gereken tiksintiyi hayal ettim. *Yarın beni almak konusunda fikirlerini değiştirecekler mi? Yoksa aynı şeyleri yapabilmek için beni şimdi daha çok mu isteyecekler?*

Sandalyenin üzerinde diz çökmeye devam ettim, kırım ve amım platformdaki erkeklere açıktı. Adamlar konuşuyorlardı ama ben hiç aldırış etmedim. Çok sert sikildiğim için vücudum ağrıyordu.

Sırtımda bir el hissettim. Doğrulmaya başladım ama beni geri itti. Sıcak ve sert bir şey amıma girdi. Başka bir sik. Beni becerirken kırım tokatladı. Bir süre sonra inlediğini duydum, gerildiğini hissettim ve sonra gitmişti.

Jack sandalyenin arkasından dolandı ve yüzüme bakmak için eğildi. "Devin onları senin için diziyor. Sana evi hatırlatıyor mu?" Güldü ve ben başka tarafa baktım. Saçlarımdan tutarak yüzümü tekrar kendisine çevirdi. "Değişmen söylenmedikçe pozisyonunu bozma. Alacağın çok yarak var bebeğim."

O haklıydı. O pozisyonda ne kadar kaldım bilmiyorum ama gecenin sonuna kadar odadaki her erkek beni sikmiş olsaydı şaşırırmadım. Devin gidebileceğini söylediğinde, kırım ve amım kullanımdan dolayı yanıyormuş gibi hissediyordu.

Ian beni odama götürdü ve yatağa yığıldım. Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah kaskatı ve ağırlı bir şekilde uyandım. Yatağa düştüğümünden beri hareket etmemiştim ve saat neredeyse öğleden sonra birdi. Kurt hâlâ geliyorsa birazdan burada olurdu, bu yüzden soyunmak ve duş almak için banyoya girdim. Kendimi iğrenç hissediyordum.

Sıcak su cildime masaj yaptı ve gözlerimi kapatıp iç çektim. Yıkanırken sırtımdaki ve bacaklarımdaki kaslar sıcaklığın etkisiyle gevşedi.

Yıkamayı bitirdiğimde alnımı mermer duvara yasladım. Gözyaşlarım yüzümdeki suya karışırken, bir yandan da önceki gece. Bilmediğim bir duygu kalbimi sıkıştırdı. Utanç. Kurt ve Wilhelm'in dün gece beni yaparken gördükleri şey yüzünden utanç ve aşağılanma.

Bu da nereden çıktı? Ne zamandan beri yaptığım her şeyden utanmaya başladım? Kurt beni sonsuza dek mutlu bir hayat için alıp götürecekti değil ya. Onunla birlikte baleye gidiyordum, seks yapıyorduk ve sonra beni yarın geri getirip hayatına devam ediyordu. Onu cinsel olarak tatmin edip etmediğim dışında, benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten önemli miydi?

Dudaklarımı büzerek uzun bir nefes aldım. Devin onu memnun etmemi istiyordu ve ben de bunu yapacaktım. En azından Kurt nazik görünüyordu... ama inlemekten daha fazlasını yaptığımı duymak istediğini söyledi. Tanıdığım diğer tüm erkekler gibi beni incitecek miydi? Birçok erkek nazik görünür ama yalnızken gerçekten canavardır.

Ama Kurt'ün nazik olup olmaması önemli miydi? Hayır. Devin benden ne yapmamı istediğini söylemişti; önemli olan buydu. Başka bir şey değildi.

Ben saçlarımı kuruturken Maggie öğle yemeğimi getirdi. "Teşekkürler, Maggie." Gülümsedi. "Dük geldiğinde giymen için sana kıyafet getireceğim." "Dük mü?" Ne?

"Dük Wilhelm Kunze von Hesse. Bu öğleden sonra sizi almaya gelecek, doğru mu?"

Birkaç kez göz kırptım. "Dük olduğunu bilmiyordum."

"Ustam bana böyle söyledi." Gülümsedi ve sonra odadan çıktı.

Dük mü? Bununla ne yapacağım? Bu Kurt'ün de bir dük olduğu anlamına mı geliyor?

Öğle yemeğimi bitirdiğimde Maggie haki bir etek, pembe bir kazak, ayakkabılar ve iç çamaşırlarıyla döndü. Çabucak giyindim ve bildiğim tek saç modelinin bu olduğunu fark ederek saçlarımı ördüm.

O öğleden sonra Devin beni Kurt ve Wilhelm'in beni beklediği girişe götürdü. Ayakkabılarımı elime aldım ve koridorda onu takip ettim.

"Dün gece iyi iş çıkardın Anna," dedi Devin hoş bir ses tonuyla, yine de bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim lordum," diye uysalca cevap verdim, birkaç adım arkasında yürürken ayakkabılarını izliyordum.

"Onlara iyi davran, Anna. Seni daha çok istemelerini sağla. Eğer iyi davranırsan, seni ödüllendireceğim. Eğer yapmazsan."

"Evet, lordum. Elimden geleni yapacağım."

"Kurt senden hoşlanıyor, Anna. Bunu söyleyebilirim. Bu aileyi tanıyabilmem gerekiyor ve bunu sen sayesinde yapacağım. Bunu mahvetme."

Bana kızgın. "Evet, lordum."

Wilhelm ve Kurt'ün beklediği girişe vardık. Wilhelm'in önünde eğilerek, "İyi günler lordlarım," dedim.

"Onu yarın öğleden sonra geri getirecek misin?" Burnumun dibindeki taşa bakarken Devin sordu.

"Ja, Devin," dedi Wilhelm alçak aksanlı sesiyle. "Ona çok iyi bakacağız."

"Hiç şüphem yok. Onu dilediğiniz gibi kullanın, tek isteğim ona kalıcı bir zarar vermemeniz."

"Elbette Devin." Wilhelm'in sesi bu istek karşısında biraz irkilmiş gibiydi.

Ayak seslerinin azaldığını duydum ve sonra başımın arkasında büyük bir el vardı. Wilhelm yukarıdan nazik bir sesle, "Anna, artık ayağa kalkabilirsin," dedi.

Çabucak ayağa kalktım ve gözlerimi yere indirdim.

"Hazır mısın, *Liebling*?" Wilhelm'in sesi başımın üzerindeydi.

Boyu ne kadar?

"Evet, lordum."

Döndü ve yanında Kurt olduğu halde kapıya doğru yürüdü. Ben de durdum. sandaletlerimi giymek için kapıya yöneldim ve parlak güneş ışığında gözlerimi kısarak onları dışarı kadar takip ettim. Son merdivenden adımımı attığımda Kurt'ün Devin'in boyunda, 1.80 civarında olduğunu, Wilhelm'in ise Kurt'ten birkaç santim daha uzun olduğunu görebildim.

Siyah bir limuzin çakıllı araba yolunda bekliyordu. Üniformalı şoför kapıyı açtı, içeride birbirine bakan, aralarında uzun erkek bacakları için bolca yer olan iki bank koltuk gördüm. Bir anlık tereddütten sonra sürünerek içeri girdim ve ön taraftaki koltuğa oturdum. Wilhelm ve Kurt benden sonra bindiler ve kapı kapandı. Bir süre sonra yola çıktık.

Ellerime baktım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Yıllardır etkileşimde bulunduğum tek insanlar Jack ve arkadaşları ile ara sıra Devin'di. *Bu* adamları tanımıyordum ama erkekleri tanıyordum. Bana ne zaman zarar vermeye başlayacaklardı?

"Bugün nasılsın, Anna?" Kurt karşımda otururken sordu. Haki kargo şortu ve deri sandaletleri sarı kıllarla kaplı kaslı bacaklarını görmemi sağladı.

"Peki, teşekkür ederim lordum," dedim yumuşak bir sesle, dizine bakarak. Avuç içlerim nemliydi ve çaktırmadan onları eteğime silmeye çalıştım.

Yanımda oturan Wilhelm elini benimkinin üzerine koydu. "Anna, bizden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğiz. Bugün ve yarın seninle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyoruz. Umarım eğlenirsin."

"Teşekkür ederim lordum. Eminim edeceğim." Ellerime bakmaya devam ettim.

Bir an sessizlik oldu. "Anna, bana bak lütfen," Wilhelm dedi.

Yavaşça dönüp ona baktım ve bana nazik bir gülümseme verdi. "Lütfen, Bana Wilhelm de. Kurt'e ismiyle hitap et. Formalitelere gerek yok. *Schloss*'ta değiliz. Sen bir köle değilsin. Sen bizim misafirimizsin ve ben senin rahatlamayı ve eğlenmeni istiyorum."

Dudağımı ısırdım. *Beni daha sonra cezalandırmak için yaramazlık yapmam için kandırıyor mu?* Ama bana talimatlar verdi, ben de derin bir nefes aldım ve ona ürkek bir gülümseme verdim.

"Aferin kızıma," dedi, memnun görünüyordu. "Şimdi, eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Eğlenceli mi?" Tekrar ellerime baktım. Eğlence, Jack'in peşinden gitmeme izin verdiği bir şey değildi. "Bilmiyorum... Okumayı severim."

Kurt kıkırdadı. "Okumayı sever misin?"

Yanaklarımın yandığını hissettim ve başımı salladım. Benim gibi birinin okuması uygun mu?

"Alex gibi," dedi başka bir kıkırdamayla.

Alex. "Kardeşin mi?"

Kurt bana baktı ve başını eğdi. "Nereden biliyorsun?" Yine kızardım. "Devin'in senin ailen hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum." "Öyle mi?" Wilhelm meraklı görünüyordu.

Çok fazla şey söyledim. Devin kızacak. Dudağımı ısırdım ve söylemedim. başka bir şey.

Wilhelm'in bir an dalgınlaştığını hissettim ve utangaç bir ifadeyle Kurt'e baktım. Bana parlak bir gülümseme verdi ve yanındaki koltuğu okşadı, ben de bulunduğum yerin karşısındaki koltuğa geçtim.

Kolunu bana doladı ve kulağıma sokuldu. "Bütün gece seni düşündüm. Bu sabah çok uzun sürdü." Elini yukarı kaldırdı ve kulak mememi ısırırken yanağına okşadı. Dudakları derimi okşarken gözlerimi kapattım ve sonra dişleriyle kulak mememi çekiştirerek beni nefessiz bıraktı. Kulak mememi dudaklarının arasına aldı ve bir süre emdikten sonra aşağı doğru inerek boynumdan köprücük kemiğıme doğru öpücükler bıraktı.

"Dün gecedен beri iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Yanaklarım yandı. "Bunu gördün mü?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. Utanç yine kalbimi sıktı.

"Evet, Anna. Yaptık. Vati..." Devin sana böyle davrandığı için oldukça üzgündü." Arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı, eli hâlâ yanağına okşuyordu. "Ben de öyle. Sen iyi misin?"

Dudağımı ısırdım ve yarım bir gülümsemeye başımı salladım. "Daha kötülerini de yaşadım."

Kurt kaşlarını çattı ve ben de gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim. *Sürekli yanlış şeyler söylüyorum.*

Wilhelm Kurt'e Almanca bir şey sordu ve Kurt cevap verdi.

"Özür dilerim Kurt," dedim usulca, üzgün olmasından korkarak. "Jack sosyal nezaketten yoksun olduğumu söyledi. Dans dışında pek dışarı çıkmadım.

dersler... on altı yaşımdan beri. İnsanların yanında pek iyi değilimdir." Parmaklarımı kucağımda döndürdüm. "Seni utandırmak istemiyorum."

"Anna, endişelenecek bir şey yok. Kolay kolay utanmam. Eğer soruların olursa, sormaktan çekinme. Gülmeyeceğiz ya da düşünmeyeceğiz

Ne kadar zavallısın." Kurt yanağını okşadı, sonra yüzümü kaldırıp dudaklarımdan öptü. "Seni geri götürmek zorunda kalana kadar seninle geçireceğim her saniyenin tadını çıkaracağım."

Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sırıttı. "Evet, ama şimdi değil." Kulağını okşadı. "Sonra," diye fısıldadı. "Sonra birbirimizi çok ama çok iyi hissettireceğiz." Boynumu ısırdı.

Beklentiyle ürperdim.

"Öğle yemeği yedin mi, Anna?" Wilhelm sordu, ben de başımı salladım. "Gut. Opera Binası'na gitmeden önce akşam yemeği yiyeceğiz."

Şehir merkezinde lüks bir mağazaya doğru ilerledik. "Ilsa bu mağazada bu gece giyilebilecek güzel elbiseler olduğunu söyledi. Önceden arayıp geleceğimizi haber vereceğini söyledi."

Başımı salladım. "Ilsa kim?"

Wilhelm gülümsedi. "Sevgili karım," dedi içtenlikle ve şefkatli gözlerle. "Kendisi uzman bir alışverişçidir. Buraya sık sık benimle birlikte gelir ama bu sefer gelemedi." Başını öne eğdi. "Gece çantanızı getirmemişsiniz."

Gözlerim büyüdü ve yanaklarım utançtan yandı. Tekrar. Bir şeyler getirmeliydim. Başımı salladım. "Gerçekten hiçbir şeye sahip değilim. Özür dilerim." *Beni malikâneye geri götürecekler mi?* Artık dışarıdaydım ve Malikâne'ye erken dönmek gibi bir niyetim yoktu. Ama Devin gece çantasıyla ilgili bir şey söylememişti. Nereden bilebilirdim ki? *Bilmeliydim. Bir şekilde biliniyor.*

Wilhelm başını eğdi ve bana şefkatli bir bakış attı. "Anna, sana ihtiyacın olan her şeyi almak bizim için bir zevktir."

Gözyaşlarımı kırptırarak bir süre ona baktım. "Teşekkür ederim Wilhelm. Çok nazıksın." Nezaketini anlamamıştım ama bunun için minnettardım.

Şoför büyük kare bir binanın önünde durdu ve bizim için kapıyı açtı. Wilhelm inmeme yardım etti ve üçümüz büyük mağazaya girdik. Kapının hemen içinde bir kadın duruyordu ve bize yaklaştı. Kendisini Karen olarak tanıttı.

Wilhelm onun elini sıkarak, "Seninle tanışmak bir zevk Karen," dedi. "Bu Anna. Bu akşam bizimle baleye geliyor ve düzgün bir elbiseye ihtiyacı var. Yarın için de bir kıyafet ve gerekli tüm aksesuarlar."

Karen dostça bir gülümsemeyle, "Size yardım etmek benim için bir onurdur, Dük von Hesse," dedi. "Benimle gelin lütfen." Bizi yürüyen merdivenlerden yukarıya, mağazanın her tarz, renk ve malzemedan güzel resmi elbiselerle dolu bir bölümüne götürdü.

Kurt ve Wilhelm ipek taftadan yapılmış zümrüt yeşili straplez bir elbisede karar kılana kadar bir buçuk saatimi elbise üstüne elbise deneyerek geçirdim. Elbisenin arkası bir korse gibi bağlanıyordu. Aynada kendime sırttım, kendimi yeniden bir prenses gibi hissettim.

Mağazadan çıkarken Wilhelm durakladı, düşünceli görünüyordu. "Kurt, ben *Mutti'nin* saçlarını genellikle seyahate çıkmadan önce yaptırdığına inanıyor musunuz?"

Mutti mi? Vati açıkça Baba ya da Baba anlamına geliyordu, o halde *Mutti* anne anlamına mı geliyordu?

Kurt bir an düşündü. "Evet, sanırım öyle. Ya da en azından birkaç saatliğine ortadan kayboluyor ve neredeyse gitmeye hazır bir şekilde geri geliyor." Onlar

güldü ve ben de küçük bir gülümsemeye izin verdim. İkisi de bu kadından öylesine saygı ve sevgiyle bahsediyordu ki kalbim sızladı.

Kurt ve Wilhelm beni yanlarında rahat hissettirdiler. Çok nazik ve cesaretlendiriciydiler; kendimi cinsel bir nesne yerine bir insan gibi hissetmemi sağladılar.

Wilhelm düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Onu aramama izin ver." Bana gülümsedi. "İyi vakit geçirmeni ve bu gece için ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı istiyorum. Ama ben bir kadın değilim ve tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bana bir dakika müsaade edin." Birkaç adım uzaklaştı ve bir telefon görüşmesi yaptı.

Kurt ve ben limuzine doğru yürüdük ve Kurt şoföre alışveriş torbalarımı uzattı. Arabaya yaslandı ve beni kendine doğru çekti, beni öptü ve ellerini kalçalarımın gezdirdi. "İyi vakit geçiriyor musun, Anna?"

Ona gülümsedim. "Evet, Kurt. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Arkamdaki dükkânı işaret ettim. "Biraz bunaltıcı ama eğlenceliydi." Ona utangaç bir gülümseme verdim.

"Daha önce hiç alışverişe gitmedin mi?" Bana inançsızlıkla baktı. "Bunun kadınlığa geçiş töreni olduğunu sanıyordum."

Omuz silktim. "Olabilir. Ama ailem ben on bir yaşındayken öldü ve ben Jack'le yaşadım. Beni alışverişe götürmek onun yapılacaklar listesinde üst sıralarda değildi."

"Peki arkadaşlarınızla dışarı çıktığınızda ne yaptınız? Kız kardeşlerime göre giyinmek gecenin yarısıdır."

Başımı salladım. "Hiç arkadaşlarımla dışarı çıkmadım. Jack asla böyle şeyler yapmama izin verdi." Durakladım. "Jack'in partilere falan çok arkadaşı gelirdi ama onlar onun arkadaşlarıydı ve pek eğlenceli değillerdi."

"Neden seni bu kadar izole etti?"

"Jack, arkadaşlarımla vakit geçirmekten daha önemli şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordu. Benim için 'dersleri' vardı."

"Dersler mi?"

"Bir erkeği nasıl memnun edeceğini öğrenmek için." *Bunu söylemeli miydim? Benim ne olduğumu bilmiyorlar değil ya.*

Kurt Almanca bir şeyler mırıldandı. "Anna, kaç yaşındasın?"

"Pazartesi günü yirmi yaşına girdim."

Kurt bana şaşkınlıkla baktı ve ben de sinirli bir şekilde dudağımı ısırdım. Daha genç olduğumu mu düşünüyordu? Jack her zaman erkeklerin genç kadınlardan hoşlandığını ve yirmi yaşın sonun başlangıcı olduğunu söylerdi. "Seni hoşnut etmeyecek bir şey mi yaptım? Lordum?" Yumuşakça sordum.

"Hayır, Anna. Söylediğin şey beni şaşırttı." Kurt bana gülümsedi. "Bu gece doğum gününü kutlamalıyız. Devin ve Jack doğum günün için özel bir şey yaptılar mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama umursamadım. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi," diye ekledim çabucak. Devin hakkında kötü düşünmesini istemiyordum. "Bütün öğleden sonra, akşam ve gece bana aitti ve hiç bölünmeden bütün bir kitabı okudum. Bu kitap harika."

Kurt üzgün görünüyordu. "Çok üzgünüm Anna. Bu büyümek için korkunç bir yol. Bu çok... yanlış. Kimseye böyle davranılmamalı."

"Öğrenmem gereken şeyi başka nasıl öğrenebilirdim ki? Jack hayattaki amacımın erkekleri memnun etmek olduğunu söylemişti." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Sanırım oldukça iyi bir iş çıkarıyorum."

"Buna katılıyorum, Anna." Bana orantısız bir sırıtma yaptı. "Ama sen... sen olmamalısın... sen bir *Dirne* değilsin. Bir eve kapanıp erkeklerin gelip seni kullanmasını beklememelisin."

"Deernuh nedir?"

Kurt gülümsedi. "Bir *Dirne*. Bir seks kölesi."

"Oh." Ona kaşlarını çattım. "Tabii ki öyleyim Kurt. Yoksa neden burada seninle olayım? Başka neden malikânede olayım ki?"

"Devin'in metresi olduğunu sanıyordum."

Dudağımı ısırđım. Belki de söylememeliydim...*saçmalık*. Yine çok fazla şey söyledim.

Devin, toplum içinde onun Metresi olarak bilinmem gerektiğini söyledi.

Kurt'ten bir adım uzaklaştım ve parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Tabii ki Devin'in metresiyim," dedim usulca, göğsüne bakarak.

"Anna..." Kurt bana doğru uzandı ve beni kendisine doğru çekti. "Anna, Sen bir *Dirne* değilsin. Köle olarak işaretlenmedin. Ben seni kesinlikle bir köle olarak görmüyorum. Bence vasin yanılıyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. Jack asla yanılmazdı.

"Bence sen.... birlikte zaman geçirmek istediğim çok güzel bir genç kadınsın." Beni nazikçe öptü, "....veçok daha iyi tanımak istiyorum." Bana verdi

şefkatli bir bakış attı ve beni tekrar öptü, bu sefer dudağımı ısırđı.

"Kurt," dedi Wilhelm alçak bir sesle. "Lütfen sokakta bu şekilde davranma."

Kurt bana göz kırptı ve doğruldu. "Elimde değil, *Vati*."

Wilhelm kaşlarını çatdı, sonra gülümseyerek bana baktı. "İlsa, Alex'in evine gelip hazırlanmana yardım edecek birini ayarlıyor. Onlar bir saat içinde gelecek, o yüzden gitmeliyiz."

"Alex'in evi mi?" Limuzine bindiğimizde sordum.

Kurt sırtarak, "*Mutti* gelmediğinde Alex'le kalıyoruz," dedi. "Bir otelden daha eğlenceli."

Limuzin kaldırımından çekildi ve şehir merkezinden kuzeye doğru yola çıktı. Kurt'ün yanına oturdum ve onun dışında her şeyi unutmaya başladım. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve göğüslerimi okşadı. Parmaklarını saçlarının arasına soktum ve onu hevesle öptüm.

Parmakları külotumun altından kayarak ellerini şişmiş kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken inledim.

"Tamamen ıslanmışsın," dedi Kurt dudaklarıyla boynuma sokularak. "Seni tatmak istiyorum." Parmaklarını külotumun altından amıma doğru kaydırđı. Parmaklarını yavaşça birkaç kez sokup çıkarırken nefes nefese kaldım ve gözlerimi kapattım.

"Ah, Kurt," diye fısıldadım, parmaklarımla saçlarını kavradım.

Parmaklarını çıkardı ve ağzına götürdü, beni izlerken onları emdi. Dudağımı ısırđım ve o da gülümsedi. "Lezzetli. Sanırım bir kez daha tatmalıyım." Pencereden dışarı baktı ve burnunu kırıştırdı. "Ama sonra. Biz buradayız."

Üç katlı, beyaz tuğlalı zarif bir evin önüne geldiğimizde camdan dışarı baktım. Çıkarken Wilhelm'e baktım, ne olduğunu merak ediyordum.

oğluyula yaptığım öpüşme seansını düşündü ve bana eğlenen bir gülümseme verdi.

Biz yaklaşırken ön kapı açıldı ve siyah elbise ve beyaz önlük giymiş yaşlı bir kadın yüzünde bir gülümsemeyle orada durdu.

Eve girdiğimizde Wilhelm onu Almanca selamladı. Bana işaret etti. "Bayan Gersten, bu Anna. Bu gece Kurt'le kalacak."

Bayan Gersten bana kibarca gülümsedi ve başıyla selamladı. "İyi akşamlar *Herr Kurt. Guten Abend, Fräulein.*"

Evin içine doğru yürüdük ve etrafa bakarken ağzım açık kaldı. Maun panelli geniş fuayeye büyük bir ahşap merdiven hâkimdi. Koridorun bir yönünde koyu ahşap panelli, cam masalı bir yemek odası vardı. Fuayenin karşı tarafında, caddeye bakan üç büyük penceresi olan geniş, aydınlık bir oturma odası vardı.

Şoför alışveriş torbalarımı getirmiş ve Bayan Gersten'e vermişti. Wilhelm ona onları Kurt'ün odasına koymasını söyledi. Kurt sırtı ve elimi sıktı. "*Kommen Sie*, seni odama götürüyüm." Elimi çekti ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladı.

"Kurt, Kosmetikerin yarım saat içinde burada olacak. Yataktan çıkmamanızı tavsiye ederim," dedi Wilhelm, bize bakarak. Limuzinden indiğimizde bana verdiği aynı eğlenmiş ifadeyi. "Kardeşini görürsen onunla konuşmak istediğimi söyle."

"*Ja, Vati,*" diye mırıldandı Kurt, bordo ve altın rengi halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkarken. "Alex muhtemelen medya odasındadır. Onu sonra buluruz. " Gözlerindeki o muzip bakışla bana gülümsedi.

On Birinci Bölüm

Merdivenlerin üstündeki tavan gökyüzü gibi boyanmıştı ve önümde kocaman bir vitray pencere vardı. Duvarlar sanki *beyaz ipekle* döşenmiş gibiydi... *Bu beyaz ipek mi?* Başka bir kavisli merdivenden çıktık. merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve içinden bağırma ve çarpışma seslerinin geldiği bir odaya girdi. Üç adam büyük bir masanın etrafında oturuyordu. odada devasa bir düz panel televizyonda bir şeyler izliyorlardı. Çok iri yarı adamlardı: fit, kaslı ve korkutucu görünümlü.

Kapıya en yakın deri koltukta oturan adam Kurt'e benziyordu ama daha güçlü yapılıydı. *Bu onun kardeşi mi?* Gözlerimi kaçıramadan baktım.

Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettim. Koyu mavi kot pantolon giymiş ve

Uzun bacakları bileklerinden çaprazlanmıştı. Ayakları çıplaktı ve ayaklıkların kenarından sarkıyordu. Beyaz bir tişört kaslı omuzları ve göğsü boyunca uzanırken, bir kolu başının arkasında duruyordu, bükülmüş pazusu kolun kumaşı. Saçları Kurt'ununki gibi gür ve sarıydı ama daha kısaydı ve sanki parmaklarını sık sık saçlarında gezdiriyormuş gibi biraz dağınık görünüyordu. Tıraşlıydı ama yüksek elmacık kemiklerinin altında ve yarık çenesinde altın rengi kirli sakallar görebiliyordum. Alnının sol tarafında saç çizgisine yakın ince bir yara izi dışında cildi kusursuzdu. Kalın kaşlarının altındaki derin gözleri uzun sarı kirpiklerinin ardına gizlenmişti. Ne renk olduklarını merak ettim.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam.

Bu düşünce kalbimin etrafına buzlar çizdi. Bu düşünceyi daha önce de düşünmüştüm: Hayalimdeki Adam. *O...? Hayır, bu mümkün değil.* Rüya Adam gerçek bir insan değildi. O sadece zihnimin beni rahatlatmak için uydurduğu bir şeydi. Gözlerimi ondan ayırdım ve temizlemek için başımı salladım.

"Dün gece evde kalarak neler kaçırdığını gördün mü?" Kurt yüksek bir sesle kolunu belime doladı.

İri sarışın adamın keskin bir nefes alışını duydum ve ona dönüp baktım. Kobalt mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve nefesim boğazımda düğümlendi. *O gözler.* Öksürdüm ve Kurt'e doğru geri çekildim. *Bu o! Rüyalarımındaki adam.* Gözleri genişledi ve yontulmuş dudakları hafifçe aralandı, düzgün, beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Ağabeyimin seni korkutmasına izin verme." Kurt kıkırdadı, elini Ellerimi kollarımın üstüne koyup yanağımdan öptü. "Sana zarar vermeyecek." Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, sırtım onun önüne dönüktü. "Alex, bu Anna. Anna, bu benim ağabeyim Alex."

Başını kaldırdığından beri Alex'le göz temasımızı hiç kesmemiştik. Gözümü bile kırpmamıştım. Bir süre daha bana baktı, sonra gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı.

Ayağa kalktı. Tıpkı rüyalarımındaki gibi dev gibi bir adamdı. Tıpkı geçen geceki rüyamda olduğu gibi görünüyordu. Bana dönüp sıcak bir gülümseme verirken ona baktım. "Merhaba Anna. Seninle tanışmak harika." Sesi babasının gibi alçaktı ama aksanı çok daha az belirgindi. Üzerime bal gibi aktı.

Gözlerimi kırptırdım ve ağzımı oynattım ama hiç ses çıkmadı. Ona ürkek bir gülümseme verdim.

Alex kardeşine baktı. "Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

"*Schloss'ta.* Bizi Devin tanıştırdı."

Alex'in gözleri büyüdü. "Malikâne mi? Malikânede miydi?"

"*Evet,* Alex. Tabii ki. Neden? Onu tanıyor musun?"

Alex bana baktı, gözleri anlaşılmazdı. Kaşlarını çattı. "*Nein.*" Bunu söyleme şekli küçümseyiciydi ve arkasını döndü.

Acı kalbimi bıçakladı. *Anna, onlar rüyaydı. Tabii ki seni tanımıyor.* Ara sıra gerçek insanları rüyamda görürdüm ama bu onların beni tanıdığı anlamına gelmezdi. Yere baktım ve ellerimi birbirine sürttüm. Sinirlerim korkunç bir şekilde karıncalanıyordu.

"Bu gece bizimle geliyor," dedi Kurt, eğilip yanağımdan öperek.

Alex döndü ve Almanca bir şeyler söyledi. Kurt da aynı şekilde cevap verdi ve Almanca konuşmaya devam ettiler.

"Merhaba, Anna. Ben Seth." Diğer iki adam benim durduğum yere doğru yürüdüler, Kurt ve Alex'in konuşmalarını izliyorlardı. Alex üzgün görünüyordu. Seth beni Kurt ve Alex'ten uzaklaştırmak için elimi tuttu. Kardeşlere dönüp baktım. "Onlar için endişelenme. Birazdan gelirler."

Sesi şaşırtıcı derecede Amerikalı gibi çıkan Seth, ona dönüp baktığımda bana gülümsedi. Çikolata kahverengisi yavru köpek gözleri ve çocuksu havası, özellikle de gülümsemesi, Kurt kadar uzun olmasına rağmen onu nazik gösteriyordu. Orta kahverengi saçları çok kısa kesilmişti.

Yumuşak bir sesle, "Merhaba Seth," diyerek çekingen bir şekilde gülümsedim.

"Ve bu da Tony." Tony diğer ikisi kadar uzun değildi ama çok daha genişti. Sık tıraş edilmiş siyah saçları ve koyu renk gözleri onu İtalyan gibi gösteriyordu. Gözlerindeki muzip parıltı bana Kurt'ü hatırlattı.

"Merhaba Tony," dedim, başımı sallayarak selamladım.

Tony kanepenin kenarına oturdu ve bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. "Devin'in kızlarının malikâneneden çıkmasına izin verdiğini sanmıyordum. Değişti mi? politikaları? Öyle olsaydı işimiz çok daha kolay olurdu," diye ekledi gülerek. Seth gibi Amerikalı gibi konuşuyordu. "Her arkadaş istediğimizde o piçle yüzleşmek zorunda kalmazdık."

İki adama baktım ve ürpertici bir nefes aldım. Cinsel iştahları olan erkeklerle dolu bir evdeydim. Eğer doğru okuduysam, çok büyük cinsel iştahları vardı. Bakışları altında titredim.

"O bir *Dirne* değil."

Arkamı döndüğümde Alex'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, çenesini dik tutmuş ve gözleri serinkanlıydı. O ve babası birbirlerine çok benziyorlardı; sadece varlığı bile saygı gerektiriyordu.

"Bu gece için hazırlanmalısın," dedi sert bir sesle ve ben istenmeyen gözyaşlarımı yuttum. Ben Kurt'le birlikte hızla odadan çıkarken arkamda duran adamlara bir bakış attı.

Kurt'ü koridorda yatak odasına kadar takip ettim. Lacivert yorganlı, kral boy bir yatak odaya hâkimdi. Uzun pencereler batan güneşin altın ışığını içeri alıyordu. Şöminenin yanında, Frau Gersten'in giysilerini astığını görebildiğim koyu renkli ahşap bir gardırop kısmen açık duruyordu.

Kurt, yatak odasının kapısını ayağıyla arkasından kapatırken ensemeye bir öpücük kondurdu. "Bu gece seninle o yatakta sevişeceğim." Ellerini karnıma götürdü ve göğüslerimi avuçlamak için yukarı kaldırdı.

Onları okşamak. "Dün gece çok büyük ve boş bir yataktı. Bu gece öyle olmayacağına seviniyorum."

Başımı omzuna yasladım ve o göğüslerimle oynarken iç geçirdim, kardeşiyle ilgili rahatsız edici düşünceleri bir kenara ittim. Isırdı

boynumun yan tarafına dokundu ve keskin bir nefes aldım. Kalçalarımı onunkilere doğru bastırdım ve ereksiyonunu kıçımda hissettim. Dönüp onu öptüm ve ellerimi göğsünden aşağıya, sikine doğru kaydırdım. Şortunun üzerinden okşadım ve Almanca bir şeyler inledi.

"Sizi memnun edebilir miyim lordum?" Elimini ona doğru sertçe bastırarak fısıldadım.

"*Tanrım*, Anna. Sen çok baştan çıkarıcı bir kadınsın." Beni öptü ve beni yatağa doğru iterek geriye doğru itti. Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve Kurt üstümdeyken geriye doğru düştüm.

Gülümsedim ve boynunu öptüm, ellerimi saçlarında gezdirdim. Köprücük kemiğini emdim ve sikini tekrar okşadım. "Seni tatmak istiyorum, Kurt."

Boynuma doğru inledi. "Keşke zamanımız olsaydı *Engel*, ama hazırlanmana yardım edecek kadın birazdan burada olacak." Boynuma sokuldu. "Benim de duş almam gerekiyor." Kendini üzerimden kaldırdı ve bana sırtıtarak oturdu. "Burada benimle olduğun için çok mutluyum, Anna. Bugün seninle çok iyi vakit geçirdim." Yanağımı okşadı ve banaşefkatle baktı. "Keşke. " Başını iki yana salladı. "Ben duş almaya gidiyorum. Uzaktan kumanda "Eğer bir şeyler izlemek istersen komodini açabilirsin." Beni tekrar öptü ve odanın köşesindeki, banyoya açıldığını görebildiğim bir kapıdan geçti.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. San Francisco şehir merkezindeki binalar o kadar da uzakta değildi. *Ne güzel bir manzara*. Jack sadece birkaç mil ötede yaşıyordu. Bu manzarayı iyi bilmeme rağmen, bugün farklı görünüyordu. O kadar da ulaşılmaz değildi. Ne de olsa bu gece şehir merkezine gidip bir bale gösterisi! Neşeyle ellerimi çırpıttım.

Jack, ailem öldükten sonra sahne almamı yasaklamakla kalmamış, hiçbir gösteriye katılmamı da yasaklamıştı. Onları en iyi çocukluk arkadaşım Jenna'dan duymuştum.

Stüdyonun banyosunda sohbet ediyorduk ama ancak bu kadar yaklaşabildim. San Francisco Bale Topluluğu'nun kadrosundaydı. Belki bu gece onu dans ederken göürdüm. *Onu dans ederken görmek harika olmaz mıydı!*

Jenna Tompkins kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdı. Annem, babası, Luke ve Jack ile aynı okula gitmişti. Aynı dans derslerini alırdık ve okula birlikte giderdik. Ailem okul sabahları beni onun evine bırakırdı ve onun ailesi de bizi okula ve sonrasında dans stüdyosuna götürürdü.

Annem ve babam ölmeden önce San Francisco Bale Topluluğu'nda müdürlük yapıyorlardı. Gösterileri olduğunda Jack ve Luke, Jenna ve beni izlemeye opera binasına götürürlerdi. Jenna ve ben bazen gösterilerden önce sahne arkasına gizlice girip "büyük dansçılar." Normalde öğrencilerin oraya girmesi yasaktı ama ailem sayesinde bundan kurtulabildik.

Ailem öldükten sonra Jack artık Jenna'yı ya da arkadaşlarımı görmeme izin vermiyordu, bu yüzden Jenna ve ben ben oradayken stüdyonun tuvaletinde gizlice sohbet etmek zorunda kalıyorduk. Onu görmemek ailemin ölümünü benim için daha da zorlaştırdı; ikisini de o araba kazasında kaybettim. Yine de Luke'u eğitimim sırasında Jack'in evine geldiğinde düzenli olarak görüyordum. Umarım Luke yaptığım şeyi Jenna'ya anlatmamıştır.

Belki dışarı çıkmama ve daha fazla ders almama izin verilirse, Jenna ve ben tekrar gerçek arkadaş olabiliriz. Belki tekrar normal bir insan olmayı öğrenmeme yardım edebilir. Devin'e bana "sosyal incelik" konusunda yardım edip edemeyeceğini sorabilirim. O her zaman sosyal ortamlarda nasıl davranacağını bilirdi.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü. Banyoda su hâlâ akıyordu, ben de kapıyı açtım. Wilhelm bana gülümsedi ve beni kısa boylu, zayıf, kıvılc saçları modaya uygun bir şekilde şekillendirilmiş bir kadınla tanıştırdı.

"Anna, bu Tiffany McCombs," dedi Wilhelm. "İlsa onunla konuştu ve tüm ayarlamaları yaptı." Tiffany'ye döndü. "Bu oda yeterli olur mu? Evde müsait olan başka odalar da var."

Tiffany etrafına bakındı ve neşeyle gülümsedi. "Bu harika olacak, Duke von Hesse. Burada iyi ışık var. İyi çalışmak için ihtiyacım olan şey bu." Ona megawatt gücünde bir gülümseme verdikten sonra bana baktı. "Görünüşe göre çalışmak için iyi bir tuvaletim de var. Bu işin yarısı." Odaya girdi. "Onu sana bir prenses gibi geri vereceğim."

Bana baktı, gözlerinde sıcaklık vardı. "Zaten biliyor." Başını salladı ve gitti.

Tiffany odaya girerken, "Kurt'e burada olduğunu haber vereyim," dedim. Kurt'ün suyu kapattığı banyoya girdim. Duş kapısı şeffaf camdı ve onu tüm erkeksi ihtişamıyla görebiliyordum. *Oh, benim....*

Ben ona bakarken sıırttı. "Bana katılmanı isteyecektim."

Gülümsedim. "Hazırlanmama yardım eden Tiffany'nin burada olduğunu bilmeni istedim."

Başını salladı. "*Teşekkür ederim.* Oraya gitmeden önce korunacağımdan emin olacağım."

Ona son bir kez baktıktan sonra yatak odasına geri döndüm.

"Erkek arkadaşın mı?" Tiffany çantasından bir şeyler çıkarırken sordu.

"Ha? Oh... um... onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Eğlenen bir ifadeyle bana baktı. "Peki, şimdi. Dur sana bir bakayım." Beni birkaç kez döndürdü ve ona elbisemi gösterdim. "Oh, senin için ne harika bir renk. Mükemmel bir zevkin var."

"Oh, gerçekten seçmedimWilhelm ve Kurt daha çok şey biliyor bu tür şeyleri benden daha iyi bilirsiniz."

Kurt o anda kalçalarına sardığı lacivert bir havluyla banyodan çıktı.

"*Guten Abend* Tiffany, değil mi?"

Kurt

gülümseyerek söyledi.

Tiffany iri gözlerle başını salladı ve sonra başını temizler gibi salladı.

"Tiffany McCombs." Yeniden profesyonel tavrını takındı ve elini uzattı.

"Sen Kurt olmalısın?"

Başını salladı ve onun elini sıktı. "*Evet.* Siz hanımlara yer açmak için aşağıya inip giysilerimi alacağım."

Tiffany ve ben, gardıroba doğru yürüdüğünü, koyu renk bir takım elbise çıkardığını ve odadan çıktığını izledik. Arkasını döndüğünde gözlerimiz buluştu ve ikimiz de kıkırdadık.

"Vay canına! Sen şanslı bir kızsın," dedi sırtarak. "Siz ikiniz bu gece iyi bir çift olacaksınız."

"Çok yakışıklı," diye kabul ettim.

Yola çıkmadan önce son bir kez aynada kendime baktım. Kurt'ü bulmak için aşağıya indim. Tiffany beni yetişkin bir prenses gibi göstermişti ve ben de öyle hissediyordum.

Alt kata indiğimde Kurt ve Wilhelm'in antredeki şöminenin yanında oturduklarını gördüm. Son birkaç basamaktan indiğimi görünce ayağa kalktılar.

Her iki adam da smokinlerinin içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Kurt, Wilhelm'e Almanca bir şeyler mırıldandı. Sanırım bu iyi bir şeydi, çünkü ikisi de bana gülümsedi. Ben de utangaç bir şekilde gülümsedim.

Kurt aceleyle yanıma geldi ve ellerini üst kollarıma koydu.

"Kesinlikle çok güzel görünüyorsun, Anna." Beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "Sen

gösteriyi izlerken dikkatimi dağıtabilir." "Teşekkür ederim Kurt," dedim usulca.

Wilhelm beni yanağımdan öptü. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun, Anna." "Senin için bir şeyim var." Kurt kadife bir kutu uzattı. elmas ve zümrüt kolye ile uyumlu küpeler. "Oh, Kurt," diye haykırdım. "Çok güzeller!"

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi ve ben erimemeye çalıştım. Boynuma doğru başını salladı. "Şunu çıkarabilir misin?"

Boynumdaki kolyeyi hissetmek için uzandım. Onu unutmuştum. İşaretimi. "Bana buna iznim olmadığı söylendi." Elindeki kolyeye hüzünle baktım. "Özür dilerim Kurt."

Kurt arkamdan dolaştı ve kolyenin kopçasını inceledi. "Vati? Çıkarabilir misin?"

Wilhelm'in bir an için toka ile oynadığını hissettim. "Bunu sana Devin verdi, doğru mu?"

"Evet."

Wilhelm ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra bir çift tel kesiciyle geri döndü. "Bu tokayı koparacak ama Devin'e bunu benim yaptığımı söyleyeceğim. Kolyeni çıkarabilirsin, Anna. Zamanı geldiğinde başka kolyeler de takabilirsin."

Bir tıkırtı duydum ve kolye gevşedi. Onu yakaladım ve Wilhelm elimden aldı. "Yarın Devin'le bu konuyu konuşacağım."

Zayıfça gülümsedim ve başımı salladım. Devin, Wilhelm'in onu çıkarmasına izin verdiğim için bana kızacak mıydı?

Kurt elmas kolyeyi boynuma taktı ve ardından küpeleri teker teker bana uzattı. Bitirdiğinde "*Wunderschön*," dedi.

"Gidelim mi?" Wilhelm sordu. "Alex bizimle restoranda buluşacak."

Kurt Almanca bir şeyler mırıldandı ama bana kolunu uzattı ve birlikte kapıdan çıkıp limuzine bindik. Daha önce yaptığım gibi Kurt'ün yanına oturdum ve binaların geçişini izledim. Kolunu bana doladı ve başımı omzuna yasladığımda boynumdaki deriyi okşadı.

"Anna'nın yirminci doğum günü Pazartesi günüydü, *Vati*," dedi Kurt şehirden geçerken.

"Gerçekten öyle miydi?" Wilhelm söyledi. Duyguları gözlerinde titreşti ama hemen yerini gülümsemeye bıraktı. "Tebrikler, Anna. Kutlamak için ne yaptın?"

Ellerimi birbirine dolayarak ona baktım. "Aslında hiçbir şey. Jack beni malikâneye götürdü. Kendime ait güzel ve sessiz bir akşam geçirdim. Güzeldi."

Wilhelm kaşlarını çattı. "Jack senin için özel bir şey yapmadı mı?"

Başımı salladım. "Birkaç yıldır doğum günümü kutlamadım."

On altı yaşına bastığımdan beri, diye ekledim sessizce kendime. Arkamı döndüm ve Jack'in benim sevgi dolu koruyucumdan nasıl bir canavara dönüştüğünü hatırlayarak gözyaşlarımı geri kııptım.

Wilhelm'in bana baktığını hissedebiliyordum ve duygularımı kontrol edebildiğimi hissettiğimde ona baktım. Birkaç dakika boyunca beni sessizce inceledi. Sanki gözlerimden zihnimi okumaya çalışıyor gibiydi. Başka tarafa bakmamam gerektiğini hissediyordum.

"Bunu duymak gerçekten yürek parçalayıcı, Anna." Bana bir öpücük verdi. sempatik bir gülümseme. "Bu geceyi doğum günü kutlamanız olarak kabul etmeyi öneriyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Teşekkür ederim Wilhelm, ama buna gerek yok. Gerçekten önemli bir şey değil."

"Doğum gününüzün kutlanmaya değer olduğunu düşünüyorum."

Wilhelm bana şefkatle gülümsedi. "Eminim Kurt da benimle aynı fikirdedir."

Kurt başıyla onayladı.

Neden? Beni tanımıyorlar bile. Neden benim için bu kadar yaygara koparıyorlar? Ben sadece bir seks kölesiyim. Ama Devin beni burada onlarla birlikte istiyordu ve onların gözüne girmem gerekiyordu. "Teşekkür ederim Wilhelm. Çok nazıksın."

Başımı Kurt'ün omzuna yasladım ve tekrar pencereden dışarı baktım. Kurt parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve onları öptü.

Bir süre sonra su manzarası görmeye başladım ve kısa bir süre sonra limuzin koyu gri bir binanın önünde durdu.

İçeri girerken Kurt elimi tuttu. Loş restoranın içinde bir an durdum, etrafa bakındım ve ambiyansı özümşedim.

Beyaz masa örtüleriyle kaplı masalarda zarif figürler yemek yiyor ve burnum nefis kokularla baştan çıkıyordu.

Wilhelm, hostes kürsüsünün yanında bekleyen Alex'i selamlamak için öne doğru yürümüştü. Alex biz yaklaşıırken Kurt'ü selamladı, sonra bana döndü.

Gözlerimiz buluştu ve nefesim boğazımda düğümlendi. O da smokin giymişti, uzun gövdesi siyah yünlü bir sofistikelikle sarılmıştı.

Her nasılsa, son birkaç saat içinde onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Bana bakarken mavi gözleri parlıyordu. Ondaki bir şeyler

hissdebiliyordum. *Hayranlık mi? Sevgi mi?* Buna bir isim
koyamıyordum ama çok yoğundu,

Nedenini anlamasam da. Dizlerim sallanma tehlikesi geçirdi ve düşmemek için ayaklarımın üzerinde kaydım.

Alex eğilip beni yanağımdan öptü. Dudakları tenimde sıcaktı. Bana dokunduğu yerde bir yanık izi bırakmış olsaydı şaşırırmazdım. "Büyüleyici görünüyorsun Anna," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

Kendimi bir yapışkan su birikintisi içinde erirken hissettim.

Bir kadın sesi ona seslendi ve benden o kadar hızlı uzaklaştı ki soğuk havanın tekrar aramıza girdiğini hissettim. Boğazını temizledi ve döndü.

Uzun boylu, zayıf, kızıl saçlı bir kadın arkasında durmuş, gözlerini kısarak aramızda dolaşıyordu. Soluk mavi saten elbisesi içinde bir manken gibi görünüyordu.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra da Alex'e dönüp alt dudağını büktü. "Tuvaletten çıktığımda seni göremedim. Gittiğini sandım."

Alex ona doğru yürüdü ve dudaklarından öptü. "Ben sana bunu yapmazdım Kirsty." Ona gülümsedi ve elini tuttu, sonra da kibirli bir gülümsemeyle bana baktı.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve yere baktım. Kurt kolunu belime doladı ve ben de ona yaslandım.

Alex gibi yakışıklı bir adamın bir kadınla birlikte olmasına neden şaşırayım ya da hayal kırıklığına uğrayayım ki? Onu hayal etmembeni onun için özel bir şey yapmıyordu. Beni tanımıyordu. Özellikle korktuğum zamanlarda onu rüyamda gördüğümü bilmiyordu. Ya da onun gözlerinin hatırasının beni rahatlattığını. Başımı salladım *Yeter, Anna. Kendine gel.*

"Anna, bu benim kız arkadaşım, Kirsty Hawthorne." Gülümsüyordu amasamimi görünmüyordu Rahatsız görünüyordu. rahatsız? Neden kız arkadaşından rahatsız olur mu? "Kirsty, bu Anna, Kurt'ün randevusu."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kirsty."

"Ben de memnun oldum Anna," diye cevap verdi. Kolunu Alex'in beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı, bana hafifçe sırtıttı ve sonra Kurt'e baştan çıkarıcı bir gülümseme vermek için döndü. "Seni tekrar görmek güzel Kurt."

"Merhaba Kirsty," dedi Kurt duygusuzca. Beni kendine daha da yaklaştırdı. "İyi misin Anna?" diye sordu usulca.

Başımı salladım. Kurt'ün zevki için buradayım.

Kulağına bir şey söyleyecekmiş gibi parmak uçlarımda durdum. Bir şey söylemedim ama kulağına doğru nefes aldım ve kulak memesini hafifçe yaladım. Sıçradı ve küçük bir inilti çıkardı.

Beni kendine doğru çevirdi ve başını benimkine doğru eğerek bana sarıldı. Alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle kulağıma fısıldadı: "Dikkatli ol, yoksa seni banyoya sürükler ve yerde sevişiriz." Kulak mememi ısırdı ve ben sıçradım. Eli kalçama doğru kaydı ve beni kendisine doğru bastırdı. Sertleşmiş sikini karnımda hissedebiliyordum. Meme uçlarım elbisemin altında karıncalandı ve iç çektim.

Hostes Alex'in adını seslendi ve Kurt hafifçe geri çekildi. Alex'e baktım ve bize bakarken çenesinin sıkıldığını gördüm. Kurt bir an için boynumu dişledi ve sonra beni Alex ve Kirsty'nin arkasından restorana doğru yönlendirdi. Wilhelm arkamızdan yürüdü.

Büyük yuvarlak bir masanın etrafına oturduk. Ben Kurt ve Wilhelm'in arasına, Kirsty de Kurt ve Alex'in arasına oturdu.

Hostes bana bir menü uzattı ve bir süre menüye baktım. Ailem öldüğünden beri bir restoranda yemek yememiştim. Açtım ve iç çektim, kendimi yersiz hissediyordum. Daha önce hiç duymadığım şeylerle doluydu.

"Sorun nedir, *Engel*?" Kurt sessizce sordu.

Rahatsız etmek istemiyordum ama sipariş etmemem gereken bir şeyi sipariş ederek onu utandırmak da istemiyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. En son ne zaman bir restorana gittiğimi hatırlamıyorum."

"Utanma, Anna. Sipariş vermende sana yardımcı olacağım." Menü'nün farklı bölümlerini açıkladı ve sonra karar vermeme yardımcı oldu. "Senin için sipariş vermeme ister misin?"

"Sorun olur mu?"

"Evet, aslında bir erkeğin sevgilisi için sipariş vermesi çok nazik bir davranış." Bana sıırttı. "Benim için zevktir."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim Kurt. Çok memnun olurum."

Garson geldi ve siparişimizi aldı. Birkaç dakika sonra elinde bir şişe şarapla geri döndü. Garson, Wilhelm'in şarabı tatmasına izin verdikten sonra herkesin kadehine şarap doldurmaya başladı.

O benimkine başladı ve ben onu hemen durdurdum. "Hayır, teşekkür ederim." Tüm masa bana baktı ve yanaklarımdan yandığını hissettim. "Özür dilerim," dedim usulca. "Daha yirmi yaşımdayım."

Kirsty dışında herkes gülümsedi.

"Özür dilerim Anna," dedi Wilhelm. "Unutmuşum. Almanya'da içki içme yaşı on altıdır." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ne içmek istersin?"

Ne yapacağımı bilemeden Kurt'e baktım. Genelde ne içtiğimi sordu. "Su. Dün biraz buzlu çay içtim. Güzeldi."

Kurt gülümsedi ve dizimi sıktı. "Buzlu çay alacak." Kirsty kaşlarını kaldırarak bana tuhaf tuhaf baktı.

Akşam yemeğini beklerken diğerleri etrafımda rahatça sohbet ediyordu. Kurt kolunu bana doladı ve beni sık sık öptü. Kirsty'nin aslında bir model olduğunu ve çok seyahat ettiğini öğrendim. İki haftalığına Avustralya'ya gitmek üzere bu gece yola çıkıyordu.

Akşam yemeği geldi ve herkes yemeğe odaklandı. Ben somon balığında karar kılmıştım. Ağzımda resmen eridi ve ilk ısırığımdan sonra iç çektim.

"Beğendin mi?" Kurt sordu. "Orgazm sonrası gibi görünüyorsun."

"Bu cennet gibi." Bir ısırık daha aldım. "Hiç bu kadar güzel yemek yememişim."

"Fazla dışarı çıkmıyor musun, Anna?" Kirsty alaycı bir tonda sordu.

"Hayır." Birden kendimi aptal gibi hissettim. Etrafım sofistike insanlarla çevriliydi. *Ben sofistike değilim.* Kirsty başını salladı ve bana küçümseme dolu bir bakış attı.

Kurt eğildi ve kulağımı ısırıldı. "Onun için endişelenme, *Engel*. O bir *Miststück*... bir kaltak. Alex'in onda gördüğü şeyi ben göremiyorum... yatak dışında. Ve orada bile ikna olmadım."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "İkna olmadın mı?"

Tekrarladım. Sırıttı. "*Evet*. Onu paylaştık."

"Paylaşmak mı? Bunu o mu istedi?"

Artık aşına olmaya başladığım o muzip bakışıyla bana sıırıttı. "Daha önce paylaşılmadın mı?"

"Evet." Yüzümü ifadesiz tuttum. Birçok erkek tarafından paylaşılmıştım. Hoş bir şey değildi. "Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun?" Kurt'ün Kirsty'den hoşlanmadığı belliydi ama onu incitecek kadar mı? Sonra beni de incitir miydi?

"Ne?"

"Bunu neden istesin ki?" Kandırıldı mı?

"İstersen sana bir ara gösterebilirim." Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi.

Yutkundum ve birkaç kez göz kırptım. Bana zarar vermek mi istiyordu? "I. " *I Kurt'ü memnun etmek için buradayım.* Derin bir nefes aldım. "Eğer bu seni memnun edecekse,"

dedim usulca, ellerimi kucağımda kavuşturup onlara bakarak.

"Hoşuna gideceğini tahmin ediyorum." Parmağını boynumda gezdirdi. Tamamen zevkten olmasa da ürperdim.

Tam o sırada, içinde tek bir mum olan bir parça pasta önüme kondu. Şaşkınlıkla masanın etrafına bakındım. Başka kimsede yoktu. "Nedir bu?" Kurt'e baktım.

Sırıttı ve beni öptü. "Mutlu yıllar, Anna."

Wilhelm eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Doğum günün kutlu olsun, *Liebling*."

Neden?

Önce Wilhelm'e sonra da Kurt'e baktım. Gözlerinde bana duydukları sevginin samimiyetinden başka bir şey yoktu. Alex bile bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Belki de farklı tipte adamlardı?

Ortasında beyaz mumun ısıll ısıll yandığı zarif çikolatalı tatlıya dönüp baktım. *Bunun nasıl gittiğini hatırlıyorum*. Hafifçe gülümsedim ve mumu üfledim.

Alkışladılar ve ben kızardım. Tatlımı paylaşmayı teklif ettim ama reddettiler. Kurt çatalımdan birkaç şehvetli ısırık aldı.

Tatlımı bitirdiğimde restorandan ayrıldık ve limuzine binerek Opera Binası'na gittik. Alex ve Kirsty, Alex'in gümüş rengi spor arabası olduğunu tahmin ettiğim bir araçla bizi takip ettiler.

On İkinci Bölüm

Limuzin kemerli ve sütunlu devasa opera binasının önüne yanaştığında midemde kelekler uçuşuyordu. İçimi çektim ve pencereden dışarı, parlak ışıklı binaya baktım. Uzun zamandır gömülü olan dans anıları su yüzüne çıktı.

Buraya son gelişim son bale gösterimdi. Bale okulunun bahar gösterisiydi, on iki yaşma girdikten hemen sonra. Mezun olan öğrencilerden biriyle *Giselle'in* ilk perdesinde dans etmişim ve performansım bittikten hemen sonra Jack beni sürükleyerek götürmüştü. Başka bir gösteriye gitmeme asla izin vermedi.

Kurt limuzinden inmeme yardım etti ve merdivenlerden çıkıp beş kemerli kapıdan birine ve çocukken en sevdiğim yere girdik.

Geniş lobiye girdiğimizde tuttuğumu fark etmediğim bir nefes bıraktım. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Uzun Korint sütunları hâlâ üzerimde yükseliyor, kendimi on bir yaşındaki kadar küçük hissetmeme neden oluyordu. Kemerli tavandaki oymalı altın çiçekler beni hâlâ gülümsetiyordu.

Jenna ve benim küçük bir çocukken, ormanda dev bir canavardan kaçıyormuşuz gibi davranarak kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyişimizi hatırladıkça gülümsedim. Diğer zamanlarda ise insanların arasından kıvrıla kıvrıla ilerler, birbirimize dokunmadan ne kadar uzağa gidebileceğimize bakardık.

herhangi biri. Jack bizi uslu durmamız için azarlardı ama asla ailemize söylemezdi. Bazen kaçtığımız güvenli kule rolünü bile oynardı.

Göz yaşlarımı geri kıptım. Bir zamanlar Jack'i şampiyonum olarak görmüştüm. Kahramanım. Acı kalbime saplanırken başımı eğdim ve gözlerimi kapattım.

Kendimi toparladıktan sonra Kurt'ün yanında dururken lobideki tüm manzaralara baktım. İki sütunun arasındaki bronz heykel gözüme çarptı. Elim Kurt'ün elinden kaydı ve yarı korkuyla yavaşça ona doğru yürüdüm. Bu pozu tanıyordum. O yüzleri.

Annemle babamın bronzdan yapılmış, gerçek boyutlu heykelini görmek için yaklaştım: Annem *arabesk*, babam arkasında poz vermiş, eli belinde.

Annemle babamın yüzlerine baktım; çok güzellerdi. Arkalarındaki duvarda birlikte sergiledikleri performanslardan bazılarının resimleri asılıydı. Bir plaket isimlerini, başarılarını ve ölümlerinin kısa bir hikayesini duyuruyordu. Orada sonsuza kadar durdum, artık var olmayan insanların yüzlerine baktım.

Arkamdan biri yürüdüğünde sırtım hoş bir şekilde ısındı. "Çok güzel, değil mi?" Alex. Sesi alçak ve nazikti. "Onlar hakkında inanılmaz hikâyeler duydum. Keşke burada olsaydım da onları dans ederken görseydim."

Annemin yüzüne bakarken yalnızlık kalbimi acıtıyordu. *Sevgili ve çoktan gitmiş.*

"Anna, sen... neden ağlıyorsun?" Alex beni omuzlarımdan tutup çevirdi. Bana baktı, heykele baktı, sonra tekrar bana baktı. Yüzü hafifçe soldu. "Anna, sen. "

"Onlar benim ailemdi," dedim heykele dönerek. "Ben on bir yaşındayken öldüler." Bir damla gözyaşımı sildim. "Bunun burada olduğunu unutmuşum. Hiç görmemiştim." Sesim fısıltıya dönüşmüştü. Jenna bana bundan bahsetmişti.

"Anladığım kadarıyla, ölümlerinin birinci yıldönümünde konulmuş." Durakladı. "Veliniz sizi törene getirmede mi?"

"Hayır." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne zaman konulduğunu nereden biliyorsun?" "Ben Mütevelli Heyeti'ndeyim."

"Öyle mi?"

Heykele bakarak başını salladı. "Nedense baleye karşı hep bir ilgim olmuştur. Frankfurt'taki iyi bir arkadaşım orada baş dansçıydı. Buradaki en iyi arkadaşım da baş dansçı." Bana baktı. "Tıpkı annene benziyorsun."

"Teşekkür ederim." Heykele hüzünle baktım. "Onları dans ederken izlemeye bayılırdım."

Alex bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Kirsty yanımıza gelince sustu ve benden bir adım geri çekildi.

"Hey, seksi şey," dedi ve onu dudaklarından öptü.

Adam sertleşti ama öpücüğe karşılık verdi.

Arkamı döndüm ve Wilhelm ile Kurt'ün konuştukları yere doğru yürüdüm. Kurt kolunu belime doladı ve beni öptü.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Wilhelm bana sordu.

Heykelin uyandırdığı nostaljiyi bir kenara iterek başımı salladım. İçimde. "Evet, bu harika bir gündü. Gerçekten uzun zamandır hatırlayabildiğim en iyi gün."

"*Gut*. Sevindim."

Alex ve Kirsty bize doğru yürüdüler. "İçeri girelim mi?" Alex sordu.

Diğerlerini lobinin sonuna ve mermer bir merdivene kadar takip ederken Kurt elimi tuttu.

"*Vati*, birazdan geliyoruz," dedi Kurt. Beni başka bir merdivene açılan bir çift kapıdan geçirdi, gerçi az önce tırmandığımız basamaklar kadar güzel değildi.

Beni kollarına çekti ve öptü. "Bu merdivenleri kimse kullanmıyor," diye mırıldandı ağzıma karşı. Ben de onu öptüm ve dilinin geçmesi için dudaklarımı araladım. Duygusal bir şekilde ağzıma girip çıkıyor, bana bir gece önce onun sikini emdiğimi düşündürüyordu. İnledim ve bedenimi onunkine bastırdım. Karnıma doğru sertleştiğini hissettim.

"Bunca zamandır sertleştin mi?" Sordum ve kıcını ısırdım

dudak.

Gülümsediğini hissettim. "Mmm. Çoğunlukla. Bütün gün bu geceyi bekliyordum." Öpücüklerini boynumdan aşağı ve göğüslerimin üst kısımlarına doğru takip etti.

Eğildim

Başımı geriye attım ve tekrar inledim. Elbisemin üst kısmını çekerek göğüslerimi serin havaya maruz bıraktı. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp emerken nefesim kesildi.

"Elbisen bu kadar uzun olmasaydı seni duvara yaslar ve tam burada becerirdim."

Vücudumun bacaklarımın arasındaki ıslaklıkla karşılık verdiğini hissedebiliyordum. "Bu hoşuma giderdi," dedim kısık sesle.

"Benim için ıslandın mı, *Engel*?" diye fısıldadı. "*Evet*," diye cevap verdim, biraz Almanca konuşmaya çalışarak.

Göğsüme doğru inledi. "Almanca konuşman hoşuma gidiyor." Meme ucumu tekrar emdi, hafifçe ısırdı.

"Oh, Kurt," diye inledim. Amımın şiştiğini hissedebiliyordum, onu içime almaya hazırdım. Beni duvara doğru itti ve eteğimi yukarı çekmeye başladı. *Oh Tanrım. Beni tam burada becerecek.* "Oh, lütfen," diye tekrar inledim.

Birden yanımızdaki kapı açıldı. Kurt öne doğru eğilerek beni kısmen kapıdan korudu ve ikimiz de Alex'in kapı aralığında kaşlarını çatmış bir şekilde durduğunu gördük. "Başlamak üzere."

"Bana öyle bakma, *Brüderlein*." Kurt ona ters ters baktı. "Burayı da kullandınız."

Alex Almanca bir şeyler homurdandı.

Kurt biraz şaşkın görünüyordu ve elbisemi düzeltmeme yardım etti. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve göz kırptı. "Sonra devam ederiz."

Alex Almanca bir şeyler daha mırıldandı ve Kurt beni merdiven boşluğundan dışarı sürükledi. Yanından geçerken Alex'e özür dileyen bir bakış attım. O da elini sıktı.

Kapıyı arkamızdan kapatırken başını salladı ve kaşlarını çattı. Kurt beni ortadaki localardan birine ve Wilhelm'in yanındaki ilk koltuk sırasına götürdü. Kirsty arkadaki sırada oturuyordu ve Alex de onun yanına oturdu.

Etrafıma bakındım, büyülenmişim. Gök mavisi tavanın ortasında asılı duran devasa, yuvarlak avize bana hep güneşi hatırlatmıştı. Sahnenin etrafındaki oymalar, Jenna ve benim küçükken hakkında hikâyeler uydurduğumuz ve gösterinin başlamasını beklediğimiz yaldızlı atlar ve savaşçılarla aynıydı.

Işıklar söndü, müzik başladı ve altın perde kalkarak beni hikâyenin içine taşıdı. Dansçılar çok güzeldi. Müzik çok güzeldi. Yıllardır ilk kez yaşadığımı hissediyordum. Burada benden başka kimse yoktu. Kalbim Prenses Aurora ve perilerle birlikte dans ediyordu. Bedenimin özgür olmak için zorlandığını hissettim. Dans etmek için özgür. Uçmak için özgür.

Çok hızlı bir şekilde ilk perde sona erdi. Perde yavaşça kapandı ve müzik kayboldu. Işıklar tekrar yandı ve ben gözlerimi kırıştırarak kendime gelmeye çalıştım.

"Ara, *Engel*." Bir ses ve birinin koluma dokunduğu hissi puslu düşüncelerimi işgal etti. Soluma baktım ve göz kırptım, yüz yavaşça odaklanmaya başladı. Kurt yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana bakıyordu. "Dünya'ya geri mi döndün, *Engel*?"

Kızardım ve başımı salladım.

Elini uzattı ve ayağa kalktık. "Hoşuna gitti, değil *mi*?"

"Yaptım," dedim usulca. Kalbim bulutların üzerinde dans ediyordu. "İnanılmazdı."

Kurt gülümsedi. "İçecek bir şeyler alalım." Onu içeceklerin bulunduğu asma kata kadar takip ettim. Wilhelm bir kadeh şarap yudumluyor ve merdivenlerin yanında bir çiftle konuşuyordu.

Kirsty'nin de aralarında bulunduğu küçük bir grup kadınla birlikte Alex'in yanından geçtik. Hepsine parlak bir gülümseme verdi ve bir şeyler söyledi ve hepsi

kıkırdadı. Alex karşı cinsin yanında çok rahat görünüyordu. İçimden bir ses onun yıllar boyunca sayısız kadını etkilediğini söylüyordu.

Kurt bana bir bardak buzlu çay uzattı ve kendisi için de bir bardak şarap aldı. Alex'in yanında duran kadınlardan biri Kurt'e baktı ve el salladı. Kurt gülümsedi ve selamlamak için kadehini kaldırdı.

"Oraya gitmek ister misin Kurt? Benim için sakıncası yok." Onu sosyalleşmekten alıkoymak istemedim.

"*Hayır*, Anna. Seni yalnız bırakmak akıllıca olmaz. Biri seni çalabilir." Sırıttı ve şarabından bir yudum aldı. "Eğlenmene sevindim. Devin gençken dans ettiğini söyledi?"

Başımı salladım ve endişeyle yere baktım. "Evet, yani hâlâ çalışıyorum. Haftada birkaç ders alıyorum ama eskisi gibi değil."

"Jack dans dersleri almaya izin mi verdi? İlginç."

Başımı salladım. "Ama sahneye çıkmama izin vermedi. Dans etmemi tamamen engellemediği için minnettarım." Ona yarım bir gülümseme verdim. "Devin bana hafta boyunca daha fazla ders almama izin vereceğini ve yeterince iyi olursam tekrar sahneye çıkmaya başlayabileceğimi söyledi."

"İyi misin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Kızardım. "Eskiden öyleydim. Ailem-" Onların alt kattaki heykeller olduğunu söylemeden önce durdum. "Annem de babam da dans ederdi ve çok iyiydiler. İnsanlar benim de onlar gibi dans ettiğimi söylerdi."

"Profesyonel olarak mı dans ediyorlardı?" Başımı salladım.

"Nerede?"

"İşte." Sahnenin genel yönünü işaret ettim. "Ölmeden önce buranın müdürleriydiler."

Kurt düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Affedersiniz, bayan." Mavi ve altın rengi üniformalı bir adam bana yaklaştı. "Anna Perkins siz misiniz?"

Gerilimli bir adım attım ve yavaşça başımı salladım.

Bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı, küçük bir selam verdi, döndü ve Sola.

Kurt'e baktım, sonra kaşlarımı çatarak kâğıda baktım ve yavaşça Açıyorum. Kim bana bir not göndermiş olabilir ki?

Anna!

Seni Alex'in locasında otururken gördüm. Halkın içindesin! Jack olmadan! Gösteriden sonra kulise gel! Lütfen!!!! Seni özledim!!!!

Sevgiler, Jenna.

"Jenna kim?" Kurt sordu.

Notu katladım ve dudaklarıma bastırdım. "En iyi arkadaşım. Burada dansçı. Annemle babam öldüğünden beri birlikte birkaç dakikadan fazla vakit geçiremedik. Onunla birkaç aydır konuşmadım..." diye devam ettim. Sadece tesadüfen karşılaştığımızda konuşabiliyorduk. Stüdyoda bir yerde. Genelde banyodaydım çünkü görülme endişem yoktu. Jack'in casusları her yerdeydi. Ama Jack artık bana sahip değildi; en azından ben öyle anlıyordum. Devin bana sahipti.

"Gösteriden sonra onu görmeye gitmek ister misin?"

"Oh, Kurt. Hayır. Seni rahatsız etmek istemem-"

"Saçmalama, Anna. Eğer sana o ünlem işaretli notu yazmak için zaman ayırdıysa." Güldü. "Onu bir de biz buradalar."

Ona baktım ve minnetle gülümsedim. "Onu görmek isterim."

"Alex'e gösteriden sonra oraya dönmemize yardım edip edemeyeceğini soracağım. Oradaki labirentleri biliyor. Birkaç kez geri döndüm." O Omuz silkti, gözlerinde yine muziplik vardı.

"Eskiden oralarda yolumu bulabilirdim ama değişti." Anılara gülümsedim. "Teşekkür ederim Kurt. Sen harikasın." Eğildim ve onu öptüm.

İçkilerimizi bitirdik ve ışıklar söndü. Koltuklarımıza dönerken Wilhelm de bizimle birlikte yürüdü. O ve Kurt bir şeyler konuşuyorlardı ama tiyatroya geri döndüğümde dikkatimi vermeyi bıraktım. Yine o güzelliğin içinde kaybolmuştum, mutlu anılar yıllardır olmadığı kadar kalbimi dolduruyordu.

"Alex," dedi Kurt, koltuğuna oturup kardeşine dönerek. "Gösteriden sonra Anna ve benim sahne arkasına gitmemize yardım eder misin? Bir arkadaşısı ona bir not göndermiş ve gösteriden sonra onu görmesini istemiş. Oraya nasıl gideceğimi hatırlamıyorum."

Alex bana baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Elbette. Çok isterim." "Alex, gösteriden sonra havaalanına gitmem gerekiyor."

Kirsty suratını astı

Onu.

Alex kaşlarını çatı. "Bu sadece birkaç dakika sürecek. Emin olacağım geç kalmadın."

Gözlerini bana dikti ve ışıklar sönerken başka tarafa baktı.

Alex'e minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Müzik yeniden başladığında ve ışıklar söndüğünde kendimi tutmaya çalıştım, ancak birkaç dakika içinde yine coşku içinde yükseliyordum.

Prens Désiré sahneye çıktı ve ben koltuğumda öne doğru eğilip ona baktım. *Çok tanıdık geliyordu.* İsmi görmek için hemen programımı açtım.

dansçının. *Aaron Schroeder.* Onu tanıyordum. Son performansında onunla dans etmişim. Mezuniyet gösterisinde on bir yaşında bir çocukla dans ettiği gerçeğini atlattıktan sonra bana karşı nazik davrandı. Ondan çok hoşlanmışım.

"Neyin var?" Kurt kulağıma fısıldadı. "Onu tanıyorum. Prensi."

Kurt kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde bir eğlence belirdi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve sahneye sevgiyle baktım. Aaron her zaman harika bir dansçıydı. Sekiz yıllık olgunluk onu daha da iyi yapmıştı. O dans ederken, neredeyse onunla tekrar sahnede olmayı hayal edebiliyordum. Çenemi ellerimin arasına alıp oturdum ve onun partneriyle dansını izledim, zarafeti ve inanılmaz çevikliği karşısında büyülendim. *Şanslı Prenses Aurora.*

Gösteri bittiğinde olabildiğince güçlü bir şekilde alkışladım ve Aaron sahneye çıktığında diğer seyircilerle birlikte ayağa kalktım. Harika bir performanstı.

On Üçüncü Bölüm

Salonun biraz boşalmasını beklerken Kurt arkamda durdu ve kollarını belime doladı. Saçlarımı omzumun üzerinden geçirdi ve kulağıma sokuldu. "Oh, Anna, seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve başımı eğdim. Boynumun arkasını ısırdı ve kalçalarımı onunkilere bastırırken küçük bir iç çektim. Onun ereksiyonunu arkamda hissedebiliyordum.

İnledi ve geri bastırdı. "Bana bunu yapıyorsun, *Engel*."

Kıkırdadım.

"*Tanrım*, Kurt. Ellerini bir saniyeliğine ondan uzak tutamaz mısın?" Alex ellerini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatarak kardeşine bakıyordu.

"Neden yapayım

ki?" Alex

homurdandı.

"Sanırım kıskanıyor olabilir," dedi Kurt yüksek sesle fısıldayarak.

Alex Almanca bir şeyler söyledi. Kurt de aynısını yaptı. Tartışmaya başladıklarında korkuyla Wilhelm'e baktım. Seslerini yumuşak ama çok yoğun tutuyorlardı. Ana dillerindeki sözleri sertti.

"Alex! Kurt!" Wilhelm yumuşak bir sesle bağırdı.

İki kardeş tartışmayı anında kesti ama birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler.

Wilhelm sertçe fısıldadı: "Çok az kişinin sizi anlaması, toplum içinde bu şekilde davranma hakkını size vermez." "*Tanrım*, siz yine çocuk musunuz?" İnançsızlıkla başını salladı. "Özür dilerim, Anna ve Kirsty. Bu gece oğullarımın içine ne girdi bilmiyorum."

Alex boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı. "Sahne arkasına gidelim mi?"

Opera binasının alt katına inmek için Kurt'le öpüştüğümüz merdiveni kullandık. Beni duvara doğru ittiği yerin yanından geçerken Kurt bana göz kırptı. Kızardım. Uzun, loş bir koridorda yürürken Alex ve Kirsty yumuşak seslerle konuşuyorlardı ama sesleri tartışıyor gibiydi. Koridorun sonundaki bir kapı başka bir koridora açılıyordu, bu koridor aydınlıktı. *Soyunma odaları.*

Yürürken gözlerimi kısarak ışığa alışmaya çalıştım. Beni bir adım geriye savuran sıkı bir kucaklamanın içine hapsolmadan hemen önce birinin adımını haykırdığını duyduğumda hâlâ göremiyordum. Ne olduğunu anlayamadan öylece donup kaldım. Bana sarılan kişinin kadın olduğunu çıkardım ama bunun dışında hiçbir fikrim yoktu.

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "En iyi arkadaşını böyle karşılayamazsın," diye azarladı.

"Jenna?" Sahne makyajıyla onu tanımakta güçlük çekiyordum. Koyu sarı saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

"Elbette, şapşal." Heyecanla başını salladı. "Seni gördüğüme çok sevindim!" Bana tekrar sarıldı. Ben de çekingen bir şekilde ona sarıldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Jack seni bıraktı mı? Alex'in ailesiyle ne yapıyorsun?"

....."Dün gece Kurt'le tanıştım."

Bana sırtıttı. "İyi gidiyorsun, Anna."

Kızardım.

"Peki, nasıl oldu da buraya geldin? Jack nedendışarı çıkmazın mı?" "Oh, ben.. artık onunla yaşamıyorum"

"Taşınmana izin mi verdi?"

".....Daha çok beni taşınmaya zorladı gibi." Bana garip bir bakış attı.

"Daha bu hafta oldu. Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Ama bu gece Kurt'le kalacağım. Eminim daha sonra daha iyi anlayacağım."

Yüzünü buruşturdu. "Her zaman garip şeyler yaşıyorsun Anna."

"Ama daha fazla dans edebilirim," diye ekledim gülümseyerek.

Konuyu değiştir. "Yeterince iyysem belki tekrar sahneye bile çıkabilirim.

Belki okulla birlikte."

"Oh, Anna. Bu harika olurdu. Jack'in senin dansını kesmesi çok yazık oldu. Bunu neden yaptığını hiç anlamamıştım." Bana tekrar sarıldı. "Peki, tekrar gerçek arkadaş olabilir miyiz? Konuşabilir miyiz?"

Ona hüznle baktım. "Bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım seni daha fazla görebileceğim.."

Yakınlarda bir adamın güldüğünü duydum. "Heh. Bilmeliydim ki fısıltılar senin hakkındaydı, Alex. Oh, ve Kurt hakkında da. Neden şaşırmadım ki? Merhaba Wilhelm."

Arkamı döndüğümde uzun boylu bir adamın arkamdan yürüdüğünü ve Alex'i el sıkışarak selamladığını gördüm. Açık kahverengi saçları vardı ve üzerinde sadece lacivert bir eşofman vardı. Sırtı tamamen yağsız kaslıydı ve mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı.

Kesinlikle bir dansçı.

Kurt benim yeni gelen adama baktığımı gördü ve sırıttı. "Aaron, sanırım bir hayranın var." Bana doğru başıyla işaret etti. "Bildiğini söyledi Sen."

Aaron mu?

Aaron döndü. Kot mavisi gözleriyle bir süre baktı, başı öne eğikti. "Bu benim küçük Giselle'im mi?"

Beni hatırlıyor mu? Beni ortağı olarak kabul ettikten sonra bana hep küçük Giselle'im derdi. Başımı salladım ve dudaklarımı ısırdım.

Yanıma geldi ve önümde durarak eliyle başımı yukarı kaldırdı. "Bu sensin! Büyümüşsün." Sırıttı. "İyi büyümüşsün, Anna," dedi daha yumuşak bir sesle, gözlerini şefkat doldurarak.

Geri çekildim, Aaron'a değil Kurt'e odaklanmam gerektiğini biliyordum. Ama Aaron'ın dokunuşu bana bir şey yaptı.

Alex boğazını temizledi ve bize doğru yürüdü. "Onu tanıyor musun Aaron?"

Aaron güldü, mavi gözleri parlıyordu. "İstiyorum. İstemediğim ortak." Kolunu rahatça omuzlarıma doladı ve yüzünü buruşturan Alex'e baktı. Aaron gözlerini devirdi ve Alex'e sırıttı. "Mezuniyet gösterimde onunla dans etmek zorunda kaldım."

Jenna bana sırıttı; Alex şaşkın görünüyordu.

"Delia ile birlikte içeri girdi ve bana on iki yaşında bir çocukla dans ettiğim söylendi. Kesinlikle reddettim. Ta ki onunla dans edene kadar. Sonra o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı." Aaron bana baktı. "Seninle tekrar dans etmeyi çok isterim."

Kurt elimi tuttu ve gülerek beni çekti. "İyi bir dansçı olduğunu söylediğinde bana gerçekten doğruyu söylüyordun."

Omuz silktim. "Uzun zaman önceydi."

"Hâlâ iyisin Anna," dedi Jenna. "Seni daha önce de dersler." Aaron'a baktı. "Tekrar ders alacağını söyledi."

"Belki," diye düzelttim. "Kesin bir şey bilmiyorum." Yine de Devin aramayı yapacağını söyledi. Gülümsedim. "Ben de öyle umuyorum."

Aaron bana baktı ve sırtıttı. "Ne zaman partnerlik pratiği yapmak istersen, Anna. Ben müsaitim."

Kızardım. Kurt kulağıma, "Sanırım senden hoşlanıyor," diye fısıldayınca daha da kızardım ve başımı salladım.

"Söylediği hiçbir şeyi dinleme Anna," diye güldü Aaron. "Saçmalıyor."

"Alex, havaalanına gitmem gerekiyor," dedi Kirsty yüksek sesle, kollarını kavuşturmuş ve suratını asmış bir halde.

Alex saatine baktı ve başını salladı. Herkese baktı. "Üzgünüm, Kirsty haklı ve onu zamanında oraya götüreceğime söz verdim. Hepinizle sonra görüşürüz."

Kirsty bütün erkeklere parlak gülücükler dağıttı, bana ters ters baktı ve Jenna'yı görmezden geldi. Alex hafifçe başıyla selam verdi ve ikisi birlikte dönüp uzaklaştılar.

Onlar gittikten sonra Jenna nefesinin altından, "Kaltak," diye mırıldandı. Adamlar gülüştüler. "Sana söylemiştim Anna," dedi Kurt.

"Anna, gitmem gerekiyor," dedi Jenna. "Bana numaranı ver, Pazartesi günü seni ararım, böylece bir araya gelebiliriz."

Ona baktım. "Telefon numaram yok."

Bana kaşlarını çatı, incinmiş görünüyordu. "Tamam, sana numaramı vereceğim." Bir kalem buldu ve programımın üzerine bir numara yazdı. "Ara beni. Eğer istersen." Bana sarıldı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Seninle gerçekten vakit geçirmek istiyorum Anna. Seni özledim." Hızla döndü ve uzaklaştı.

Gidişini izledim ve gözyaşlarımı yuttum. Onu incitmek istemiyordum ama yarın öğleden sonra neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sadece senin için endişeleniyor, Anna," dedi Aaron. "Yıllardır öyle."

Aaron'a dönüp baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Seninle ilgili ortak endişelerimiz bizi birbirimize bağladı. O benim hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim." Gülümsedi. "Senden sonra hemen hemen ortadan kayboldun."

Ailen öldü ve seninle bu konuda konuşamadı, o da bana geldi. O zamandan beri arkadaşız." Yüzünü buruşturdu. "Dans etmekten neden vazgeçtiğini hâlâ anlamıyorum."

Dudağımı ısırdım. "Bu uzun bir hikaye."

Bir süre beni inceledi ve sonra iç çekti. "Dinle, eğer 'öbür dünyadan' döndüysen ve tekrar sosyalleşmene izin verildiyse, önümüzdeki Pazar bir

parti veriyorum.

Uyuyan Güzel'in bitişini kutlamak için. Mümkünse gelmenizi çok isterim."

Kurt'e baktım. Malikneden çıkmamın tek nedeni oydu. "Aaron, teşekkür ederim. Ama bilmiyorum eğer-"

Kurt bana gülümsedi. "O zamana kadar gitmiş olacağım. O sabah Almanya'ya dönmek için yola çıkıyoruz. Sen de gitmelisin."

Kurt'n gideceği düşüncesi kalbimi sızlattı ama yine de ona gülümsedim ve Aaron'a döndüm. "Neler olup bittiğine bakacağım. Hayatım şu anda oldukça... kafa karıştııcı. Bakacağım." Devin'in eski bir dans partnerinin düzenlediği partiye gitmeme izin verip vermeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. İçimde hayır diyeceğine dair bir his vardı.

Aaron gülümsedi ve programa numarasını yazdı. "Ben dışarıda yaşıyorum Lake Caddesi. Araca ihtiyacın olursa seni alabilirim. Ara beni." Yanağımı öptü ve dokunuşuyla gözlerimi kapattım. "Seni görmek gerçekten çok güzel, Anna. Benim gitmem gerek. Umarım sonra görüşürüz." Wilhelm ve Kurt ile el sıkıştıktan sonra bana son bir kez gülümseyerek soyunma odasına girdi.

Wilhelm ve Kurt'e baktım ve özür dileyen bir bakış attım. "Özür dilerim. Bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum."

Wilhelm gülümsedi. "Sorun değil Anna. O kadar da uzun sürmedi. Eski dostlarını grebildiğine de sevindim."

Limuzinle Alex'in evine döndük. Oraya vardığımızda Kurt babasına iyi geceler diledi ve beni doğruca üst kata çıkardı. Merdivenlerden yukarı çıkarken Wilhelm'e baktım. Kıkırdadı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Kapı kapanır kapanmaz Kurt beni etrafında döndürdü ve sertçe öptü. "Uzun bir gün oldu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Çok güzel bir gündü ama uzun."

Bana şefkatli gözlerle baktı ve başparmağını başparmağımda gezdirdi. elmacık kemiği. "Devin seni bana getirdiği ve burada benimle olduğun için çok mutluyum, Anna." Eğildi ve beni usulca öptü. Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve sonra parmaklarını boynumdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi.

Papyonunu gevşeyene kadar çekiştirdim ve sonra Kurt ceketinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağı itmemi izledi. "Bunu nereye koymamı istersin?"

"Sadece kenara at. Daha sonra temizlenir."

Yeleğinin düğmelerini açtım ve ceketinin üzerine bıraktım. Jartiyerinin askılarını omuzlarından ittim, sonra ellerimi ustalıklı gömleğinin düğmelerinde gezdirerek bileklerindeki manşetleri açtım. Ellerimi göğüs kollarında ve kaslı omuzlarında gezdirdim ama gömleğini henüz çıkarmadım.

Parmaklarımı göğsünde ve meme uçlarında gezdirirken gülümsedim. Parmaklarımı etraflarında daireler çizdirirken sıkılaştılar. "Sen çok Yakışıklı adam, Kurt," dedim, öne doğru eğilip sol meme ucunu yaladım. İnledi ve ellerini kalçalarımaya koydu. Gülümsedim ve nazikçe emdim, o da tekrar inledi.

"Soyunmamı ister misin?" Gözlerinin içine bakarak usulca sordum.

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

Ayakkabılarımı yana attım. "Bana yardım eder misiniz?" Ondan uzaklaşırken, saçlarımı omzumun üzerinden çekip elbisemin bağlarını ortaya çıkararak sordum.

Elbisemin bağlarını çekerek hızla gevşetti. Kısa fermuarı açtı ve elbisemin zarıfçe yere kaymasına izin vermeden önce ona döndüm.

Yüzümden başlayıp ayak parmaklarıma kadar inen gözlerinin beni yavaşça içine alışını izledim, yüzünde giderek büyüyen bir gülümseme vardı. "Çoraplarını beğendim," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Belki de onları üzerimizde bırakmalıyız."

"Sen nasıl istersen Kurt," dedim usulca. Burası benim alanımdı; burada nasıl davranacağımı biliyordum. Bu gece yaptığım her şey onunla ilgili olacaktı. Bana karşı gösterdiği nezaket amacımı unutturmuştu: onu memnun etmek. Bugün bencilce davranmışım ve bu gece ona daha iyi davranacağımdan emin olmalıydım.

Tekrar gülümsedi ve başını salladı. "*Hayır*. Seni tamamen soyunmuş görmek istiyorum. Dün gece bu zevki tatmadım."

Başımı salladım ve çoraplarımı yavaşça çözüp her seferinde bir tane olmak üzere yuvarlayarak çıkardım. Gözlerimi onun yüzünden ayırmadan korsemi çözdüm.

Yere düşmesine izin verdiğimde nefesi kesildi. Başparmaklarımı tangamın ince kayışlarına geçirdim, aşağı çektim ve içinden çıktım.

Karşısında çırlıçiplak duruyordum. Gergin değildim; daha önce hiç bir erkek vücudumdan şikâyet etmemişti. Yine de onu memnun ettiğimi umuyordum. O

Bana karşı çok nazikti; onun mutlu olmasını istiyordum. Bana onaylayarak baktı ve sırtıttı. "*Bezaubernd.*" dedi. "Güzel."

Gülümsedim ve ben diz çöküp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken onu yatağa oturması için çektim. Dizlerimin üzerine oturdum ve yüzüne bakarken pantolonuyla uğraştım. Gözleri arzudan fırtınalar koparıyordu. Gözlerimi kırptım ve

Bakışlarının yoğunluğu karşısında keskin bir nefes aldım. Beni fena halde istiyordu. Biraz geriye yaslandı ve ben de pantolonunun düğmelerini açarak boxerının yumuşak pamuğunun üzerinden sertleşmiş sikini okşadım.

Gülümsedi ve kalçalarını kaldırdı, böylece pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarabildim ve önümde görkemli bir şekilde çıplak oturdu. Öne doğru eğildim ve önceki gece yapamadığımı telafi etmek için zonklayan sikini hemen ağzıma, derinlere ve boğazıma aldım. Biraz yaktı ama bu kadar rahatsızlığı kaldırabilirdim.

Hafifçe sıçradı ve yüksek sesle inleyip saçlarımı okşarken kendi kendime gülümsedim. Nefes almak için geri çekildim ve sonra tekrar yutkundum. Almanca mırıldandı ve saçlarımı sıkıca kavradı ama hareketleri kontrol etmeme izin verdi. İstedikini hissettiğim gibi emdim, yaladım ve yuttum.

Doruk noktasına yaklaştığını hissedebiliyordum ama saçlarımı çekerek ağzımı ondan uzaklaştırdı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım Kurt?"

Başını iki yana salladı. "*Hayır*, Anna. Bu... inanılmazdı. Sende bir harika bir ağız." Parmaklarını şiş dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve beni kendine doğru çekti. "Yine de ağzından daha fazlasını istiyorum," diye homurdandı ve beni yatağın ortasına çekti. Üstüme uzandı ve beni sertçe öptü.

Diliyle ağzımı keşfediyordu. İnledim, kendimi onun öpücüğüne kaptırdım.

İşaret parmağının arkası kulağımdan boynuma, oradan da omzuma doğru ilerledi. Gıdıklandım ve ürperdim. Ağzımdan çekildi ve soru sorarcasına bana baktı. "Gıdıklanıyor," dedim.

Gülümsedi ve eğilerek dilini aynı yol üzerinde gezdirdi. Tekrar ürperdim, tüm vücudumun ona tepki verdiğini hissettim. Dili göğüslerime doğru sıcak bir iz bıraktı. Orada durdu ve her bir meme ucunu nazıkçe öptü.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve klitorisimin sıkılaştığını hissettim. Nem bölgeye hücum etti. Önceki geceki tecavüzden dolayı hassaslaşmışım ama bununla başa çıkabilirdim. Acı çektiğimi bilmesine izin vermeyecektim. O daha iyisini hak ediyordu.

Kurt başparmağıyla sol göğsümün yan tarafını hafifçe okşadı ve sonra büyük eliyle kavradı. Başparmağı meme ucumda gezindi, geri gitti ve

ileri, alay ediyor ve beni kıvranmaya zorluyordu. Eğilip ağzına aldı ve nazikçe emdi.

Dili döne döne ilerlerken başım geriye yuvarlandı. Dilini göğsümün altından meme ucuna kadar farklı açılardan sürükledi. Aynı işlemi diğer göğsümde de tekrarladı; önce başparmağıyla, sonra diliyle.

Dişlerini hiç kullanmadı; sadece dilini ve nazik parmaklarını kullandı. Vücudunu kaydırdı ve hareket ettikçe siki kalçama doğru kayd.

Göğüslerimin arasındaki vadiyi öptü ve aşağı doğru inmeye başladı. Klitorisim onun dokunuşuyla zonkluyor ve ağrıyordu. Islandığımı ve şiştiğimi hissedebiliyordum. Kalçalarımı ayırdım ve kalçalarımı esnettim. Aletin ucu dış dudaklarıma değdi ve ikimiz de inledik. Daha fazlasını isteyerek vücudumu aşağı doğru eğdim. Ucu klitorisime bastırdı ve ikimiz de inledik. Kalçalarımı döndürdüm ve ucu dış dudaklarımdan uzunluğunda yukarı ve aşağı koştu, ıslak kıvrımları yavaşça birbirinden ayırdı.

"Seni istiyorum Anna," diye hırladı. "Kendimi vücudunun derinliklerine gömmek ve sana çılgılık attırmak istiyorum."

Ona bakıp beni acıdan değil zevkten çılgılık attırmak istediğini anlayana kadar korku kalbimi kavradı. Sırıttı ve vücudunu ayarladı. Dizlerimi yukarı çekti ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Bir kolunun üzerinde öne doğru eğilerek diğer eliyle ıslak kıvrımlarıma sürtündü. Bu his karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. İleri doğru itti ve vücudunu benimkine dokunmak için aşağı indirerek durakladı. Beni öpmek için eğildiğinde gözlerindeki bakış kalbimi ısıttı.

İçime yavaşça bastırırken acıdan ziyade iyi hislere odaklandım. Bedenime girme hissi nefes nefese kalmama neden oldu. Yavaşça ve nazikçe ileriye doğru bastırmaya devam ederken vücudum ona açıldı, boynuma sokulmak için eğildi.

O ilerlerken bacaklarımı daha da açtım. Onun her şeyini istiyordum. Sikin her santimetresinin içimde hareket ettiğini, damarlarının içeri girerken iç dudaklarımı okşadığını hissedebiliyordum. Sikin tepesi özellikle hassas bir noktadan geçerken derinden inledim. Durdu, biraz geri çekildi ve tekrar ileri doğru bastırdı.

"Oh, evet," diye fısıldadım.

Kısa itişlere devam etti ve başımın döndüğünü hissettim, içimdeki basınç yeniden artıyordu. Kalçalarını yukarı doğru döndürdü ve his yoğunlaştı.

Kendimi yıldızlara doğru roket gibi fırladığımı hissedene kadar tekrar tekrar itti. Kaslarım onun etrafında kenetlendi ve Almanca bir şeyler mırıldandığını duydum. İnledim ve vücuduna yapıştım, dudakları boynuma bastırdı.

Yavaşça yeryüzüne geri kaydım. Doruğa ulaştığım anda durakladı ve sadece basıncın beni ilerletmesine izin verdi. Yavaşça yeryüzüne geri kaydığımı hissettim.

"Zevkle haykırdığını duymak hoşuma gidiyor, Anna."

Yolun geri kalanını nazıkçe içeri itti ve nefesim kesildi, zevk gözyaşları gözlerimi doldurdu. Aletini kaslarımla sıktım ve o da kısık bir inilti çıkardı.

Yüzüme baktı ve onu öpmek için eğildim, alt dudağını emdim. İçimden çekildi ve yavaşça geri itti, aniden bırakmama ve keskin bir şekilde nefes almama neden oldu. Sabit bir ritimle ileri geri hareket etti ve ben onun itişlerini karşıladıkça, zevk dalgaları vücudumda tekrar yuvarlandı. Her itişinde taşakları kıcıma çarpıyordu.

"Oh, Anna," diye inledi Kurt kulağıma. "Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı. Sonsuza dek içinde kalmak istiyorum." Kollarını bedenime doladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordum.

Güzel bir dansla birlikte hareket ettik, her hamlesinde siki beni dolduruyordu. Vücudumda bir kez daha baskı oluşurken onun gerilmeye başladığını hissettim. İtişleri yoğunlaştı ve ben inledim.

"Oh Tanrım!" Vücudumdan inanılmaz bir zevk dalgası geçerken haykırdım.

Kurt Almanca haykırdı ve kendi zevkime ek olarak sikinin zonkladığını hissettim. Sertleştım, başımı yastığa bastırdım ve onun adını haykırdım. Sırtım kavislendi ve tırnaklarımı sırtına geçirirken vücudumu ona doğru bastırdım. Bacaklarım kalçalarının etrafını sıkıca sarmış, daha derinlere girmesini istiyordu. Yıldızların arasında süzülürken ona sımsıkı sarıldım. Asırlar gibi gelen bir süre uçtum ve sonra tekrar yeryüzüne, Kurt'ün kollarına indim.

"Ah, Kurt, çok üzgünüm," diye bağırdım korkuyla, tırnaklarımı sırtından çekerek. Bunu Jack'e bazen kazara yapardım ve o da bana hep kızardı. İsteyerek yapmamıştım, öylesine olmuştu.

Kurt gözlerini kocaman açarak bana baktı ve Almanca bir şeyler söyledi. "Ne dediğini anlamıyorum, Kurt." Öfkeli miydi?

Kurt bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Özür dilerim Engle. Siz bir şey söyleyene kadar tırnaklarınızı bile hissetmediğimi söyledim."

"Kızgın değil misin?" *Neden kızmadın?*

"Neden kızayım ki *Engel*? Bunu bir iltifat olarak görüyorum."

Uzun bir süre ona baktım. Neden bana kızmamıştı? Anlayamadım.

Bana doğruyu söylediğine tam olarak inanmadan ona ürkek bir gülümseme verdim ve üzerimden yuvarlandı ve yorganı geri çekebilmesi için hareket ettim. O uzandı, ben de uyuması için ona yer açmak üzere yatağın diğer tarafına geçtim. Bana garip bir bakış attıktan sonra uzanıp beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Ne yaptığını anlayamadığım için kaskatı kesildim.

"Seni memnun edebildim mi Kurt?" Ona kişisel alan tanımak isteyerek usulca sordum.

Elimi tuttu, göğsüne koydu ve başımı göğsüne bastırdı. "*Evet, Engel.* Hem de çok." Saçlarımı okşadı. "Eğlendin mi?"

Sarılmak mı? Sarılmak mı istedi? Tamam, muhtemelen bunu yapabilirim. Derin bir nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım. "Seksten hiç bu kadar zevk aldığımı sanmıyorum. çok." Ona baktım ve gülümsedim.

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Alnımdan öptü ve kolumun üst kısmını yavaşça okşadı.

Onun ötesindeki duvara baktım. Başka bir şey mi istiyordu? Neden kaşlarını çatmıştı? Onu bir şekilde rahatsız mı etmişim?

"Anna, rahatla," diye fısıldadı ve bana tekrar sarıldı. Birkaç dakika sonra usulca horladığını duydum.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve derin bir uykuya daldım.

Bölüm On Dört

Birinin saçıyla oynadığını hissettim. İyi hissettirdi ve gülümsedim.
Rüya görüyor olmalıyım.

"*Guten Morgen, Engel.*"

Rüya görmüyordum. Gözlerimi açtığımda altın sarısı sabah güneşinin yatak odasının pencerelerinden içeri süzüldüğünü gördüm. Kurt yan yatmış, elini yatağın üzerinde göğsüme yaklaştırmış ve saçlarımla oynuyordu. Gülümsedi.

"Günaydın Kurt." Ben de gülümsedim. "Nasıl uyudun?"

"Güzel, teşekkür ederim. Sen?"

"Yanımda güzel bir kadın varken her zaman iyi uyurum." Sırıttı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Evde pek iyi uyuyamıyorum."

Kıkırdadım. Evde iyi uyuyamamakla ilgili şaka yaptığından oldukça emindim.

Beni kendine çekti ve öptü, elleri vücudumda geziniyordu. Aletine uzandım ve onu okşadım.

İnledi. "Oh, Anna. Bu çok iyi hissettiriyor." Yüzünü boynuma gömdü.

Elini amıma götürdü ve bir parmağını içeri kaydırды. "Şimdiden ısladın mı?" Kollarını bana doladı ve beni sırtüstü yatırdı, vücudu benimkinin üzerinde duruyordu. "Dün gece inanılmaz hissettin."

Bacaklarımı ayırdım ve siki bana doğru kaydı. Gülümsedim ve onu girişime yerleştirmek için elimi aşağı uzattım.

Kurt sıırıttı ve yavaşça içime itti, sıcak horozu beni doldurdu.

"Çok iyi hissediyorsun, *Engel*," diye inledi. İçeri girip çıkmaya başladı ve ben de hızla onun ritmine uydum. Bedenlerimiz birlikte sallanıyor, zevk tüm duyularımı sarıyordu. Boyun kasları şişti ve içimde nabzının attığını hissettiğimde lanet gibi bir şey haykırdı. Bir an sonra zevk vücudumu sardı ve onun adını haykırdım.

Gözlerimi açtım. Hafifçe ürperdi ve sonra aşağı bakıp bana gülümsedi. "Sabah seksine bayılırım." Ağırlığını dirseklerine verdi ve nefes nefese kaldı.

Gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de ona sııttım. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sabah seksiydi.

Boynumu öptü ve beni yanına çekerek üzerimden yuvarlandı. Başımı omzuna yasladım, parmaklarım göğüs kıllarıyla oynuyordu. Seksten sonra sarılmayı severdim. Bu... kalp kaldırıcı bir şeydi.

Kurt derin bir iç çekti. "Burada seninle sonsuza kadar kalabilirim," diye mırıldandı. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama konuşmadı.

"İyi misin Kurt?" Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. Onu üzecek bir şey mi yapmıştım?

"Evet. Sadece... gerçeklik."

"Ben bir şey mi yaptım?"

"Nein, Engel." Saçımı okşadı. "Harikasın."

Uzun bir süre huzurlu bir sessizlik içinde sarılıp yattık. Kolunun beni sarması ve kalbinin kulağıma çarpması hoşuma gidiyordu. Kurt düşünceliydi, bu yüzden sessiz kaldım, sözünü kesmemeye özen gösterdim.

Bir süre sonra duş almak ve o gün için giyinmek üzere yataktan çıktık. O öğleden sonra malikâneye geri dönmem gerektiğini biliyordum ve

beni üzdü: Burada Kurt'le kalmayı tercih ederdim. Ama bir hafta içinde Almanya'ya dönecekti ve San Francisco'da benimle vakit geçirmektense yapacak daha iyi şeyleri olduğu kesindi. Devin değişmişti ve artık iyiydi; belki de her şey gerçekten daha iyi olacaktı. Kurt kardeşini sık sık ziyaret ettiğini söylemişti. Belki döndüğünde o da beni görmeye gelirdi.

"Ne düşünüyorsun Engel?" Kurt düşüncelerimi bölerek sordu.

Ona baktım. Elimde hâlâ birkaç dakika önce aldığım sandaletim vardı. Giymek için eğildim. "Dün ne kadar güzel vakit geçirdiğimi düşünüyordum." Dudağımı ısırdım. "Burayı ne sıklıkla ziyaret ediyorsun?" Yavaşça sordum.

Bana gülümsedi. "Sanırım eskisinden daha sık ziyaret etmem gerekecek." Beni öptü. "Eğer istersen seni sık sık görmek isterim."

Kalbim bu olasılık karşısında yerinden fırladı. "Yapardım." Devin böyle bir şeye izin verir miydi?

Beni ayağa kaldırdı. "Hadi gidip yemek yiyelim."

"Ögle yemeği mi?" Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuştu. "Bu kadar geç yattığımızı fark etmemiştim."

Öğleden sonra çok çabuk geçti ve ben farkına bile varmadan beni Malikâneye geri götürme zamanı gelmişti.

"Salı akşamı ne yapıyorsun?" Limuzin malikânenin önüne yanaştığında Kurt bana sordu.

"Bale dersim var," diye cevap verdim. "Neden?"

Sırıttı. "Seni tekrar görmek istedim. Çarşamba ne olacak?"

"Devin'e sormam gerek. Benim için bir planı var mı bilmiyorum."

"Alex'lere gelip bizimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Wilhelm'e baktım, o da gülümsedi.

"Dün gece bizimle olmanızdan büyük keyif aldık," dedi. "Sizi tekrar görmek isteriz."

Kurt'e baktım ve gülümsedim. "İsterdim ama Devin onaylar mı bilmiyorum."

Wilhelm kararlı bir ifadeyle, "Onunla konuşacağım," dedi. yüz.

"Çok isterim," dedim utangaç bir sesle.

"Ben de öyle yapardım," dedi Kurt beni derinden öperek. "Aksi takdirde, ben de seni ziyarete geleceğim."

Geldiğimizde Devin malikânede değildi. Kurt ve Wilhelm'e veda ettim ve Ian beni odama geri götürdü.

Odama vardığımızda "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

İlgisine şaşırdım ve sonra muhtemelen Devin'le paylaşmak için bilgi istediğini fark ettim.

"Evet. Sanırım Kurt mutluydu."

Ian başını salladı, yüzü anlaşılmazdı. "Devin memnun olacak," dedi ve kapıyı arkasından kapatıp beni odamda yalnız bıraktı.

On Beşinci Bölüm

Devin Pazartesi sabahı bana bir cep telefonu vermek ve Kurt ile işlerin nasıl gittiğini sormak için geldi. Çok kalmadı, çünkü işe gitmesi gerekiyordu, ama uğradığına sevindim.

Çarşamba sabahı telefonumdan Devin'in zil sesiyle uyandım. Telefonuma uzandım ve ekrana bastım.

"Merhaba Devin," dedim uyukulu bir sesle. Bir önceki gece geç saatlere kadar Sherlock Holmes gizemi okumuştum.

"Seni uyandırdım mı?"

"Evet."

"Malikânedeki tüm erkeklerle geç saatlere kadar oturmak mı?" Devin gülerek sordu.

"Ne dedin? Hayır, kitap okuyordum."

Devin kıkırdadı. "Sen ve kitapların, Anna."

Mutsuz olup olmadığından emin olamadan dudağımı ısırdım.

"Odamdaki her şey için gerçekten minnettarım Devin. Teşekkür ederim."

"Benim için zevk, bebeğim. Bu yüzden onları oraya koydum."

Sesindeki şefkat daha tanıdık ve daha az rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Bugün benimle öğle yemeğine gelmek ister misin diye merak ediyordum."

"Öğle yemeği mi?"

"Evet. Ian seni ofisime getirecek ve güzel bir restorana gideceğiz."

"Ofisin mi?" Devin onu iş yerinde ziyaret etmemi mi istedi? Jack asla beni işine davet etti.

"Bulunduğum yer orası olduğu için benim için en uygun yer orası." "Sizinle öğle yemeği yemeyi çok isterim."

Gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum. "Güzel. Ian seni öğleden biraz önce bırakacak, tamam mı?"

"Evet, Devin." Devin'le öğle yemeği yiyecektim!

Maggie bir süre sonra geldi ve hazırlanmama yardım etti. Mavi bir kılıf elbise ve ona uygun iç çamaşırılı çoraplar giydim. O da bana gösterdi

nasıl makyaj yapacağımı ve saçımı nasıl yapacağımı. Ona nasıl bildiğini sordum. ve Devin'in bana yardım edebilmek için ona bunları öğrettiğini söyledi.

Ian beni Devin'in çalıştığı yüksek binanın önüne bıraktı. Cam kapılardan geçmeden önce bir süre binaya baktım.

Güvenlik masasında durduktan sonra asansöre binerek 30th kata çıktım ve ahşap panelli geniş bir odaya girdim. Büyük bir ahşap masanın arkasında sarışın bir kadın oturuyordu. Bana şüpheyile baktı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Devin'i görmeye geldim," dedim usulca. "Um... Devin Andersen." Ona gergin bir gülümseme verdim.

Bana kaşlarını çattı. "Ve sen?"

"Anna Perkins." Sesim titriyordu. İnsan içine çıkmaya alışık değildim. Malikânede kalmanın daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım. İnsanlar korkutucuydu.

Kaşlarını kaldırdı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı. "Şuraya otur. Ona burada olduğunu haber vereyim." Bir duvar boyunca sıralanmış kahverengi deri sandalyeleri işaret etti.

Sırtım dik bir şekilde oturdum ve ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Bir an sonra odanın karşısındaki koyu renkli ahşap kapı açıldı. Devin koyu renk takım elbisesi ve pudra mavisi kravatıyla inanılmaz yakışıklı bir şekilde kapıda duruyordu.

Bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba bebeğim. Harika görünüyorsun." Odayı geçti ve beni yanağımdan iffetli bir şekilde öptü. "Ofisime gel. Birkaç dakika içinde gideceğiz. Bir şeyi bitirmem gerekiyor." Elimi tuttu ve beni ofisine götürüp kapıyı kapattı.

Ofisi genişti ve San Francisco'nun finans bölgesine bakan bir duvar penceresi vardı. Mobilyalar koyu renkli ahşaptan, süslü oymalı ve ağır görünümlüydü. Köşede, etrafında birkaç sandalyenin oturduğu yuvarlak bir masa vardı.

Devin beni kollarına çekti ve öptü, dili ağzıma girmek istiyordu. Elleri kalçalarım ve arkama doğru kaydı. Ellerini saçlarımda dolaştırırken kollarımı boynuna doladım ve ağzımı sıkıca onunkine bastırdım. Zorlukla nefes alabiliyordum, tutkusu çok tüketkendi.

"Tanrım, seni özledim," diye mırıldandı ağzıma karşı, birkaç dakika sonra uzaklaşıırken.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek ona baktım. Dudaklarım şişmişti ve meme uçlarımla elbisemin altında sıkıştığını hissedebiliyordum.

Bana gülümsedi ve parmağıyla yanağımda gezindi. "Çok güzel görünüyorsun, Anna. Büyümüşsün."

İşildadım.

Elimi omzundan çekti ve vücudundan aşağı, takım elbisesinin altında sertleşmiş olan sikine doğru kaydıldı. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" dedi kısık sesle. Onu pantolonunun üzerinden okşadım ve gözlerini kapattı. "Mmm. Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

Beni öptü ve kalçalarım masaya değene kadar geriye doğru itti ve sonra beni döndürerek göğsümü sert yüzeye bastırdı. Elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı çekti. "Çorapları sevdim, Anna. Her zaman çorap giy, asla külotlu çorap giyme."

"Evet Devin," dedim. Kıçımın yanaklarını okşadı ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim. Parmakları tangamın kayışlarının altından yanaklarımın arasına kaydıldı. Daha aşağıya kaymadan önce anüsümü okşarken inledim, ıslak kıvrımlarıma bir parmağını daldırdım.

İnledi. "Çok ıslaksın, bebeğim."

Bir parmağını birkaç kez içime sokup çıkardı. Her itişte inledim ve daha derine girebilmesi için sırtımı eğdim.

Bir fermuarın açıldığını duydum ve sonra sıcak, sert ten amımın girişindeydi.

"Lütfen Devin," diye fısıldadım geriye doğru bastırarak. Buna mecbur kaldı ve usulca inleyerek içime bastırdı. Piercingleri tüm doğru noktalara çarptığında inledim. "Oh, Devin," diye iç geçirdim.

Kıkırdadı. "Harika hissediyorsun, Anna." Eğildi ve boynumun arkasını öptü, hafifçe içeri ve dışarı hareket etti. Sırtıma bastırarak beni masanın üzerine itti ve neredeyse acı verecek kadar sert bir şekilde sokmaya başladı. Kalçalarım masaya çarpıyordu ama tek kaydedebildiğim

O küçük gümüş toplarla tüm iyi noktaları ovuşturarak, içimdeki horozunun yoğun zevkiydi. Pazar sabahından beri seks yapmamıştım ve bu çok iyi hissettiriyordu!

Beni sertçe döverken yüksek sesle inledim, her itişte neredeyse ayaklarımı kaldırıyordum. Orgazmın başlangıcının karıncalanmasını hissettim.

"Devin..." İnledim.

"Sessizce gel, Anna. Sekreterimin seni duymasına gerek yok."

Orgazm beni ele geçirirken ellerimi ağzıma bastırdım. Dudağımı ısırđım ve olabildiğince sessizce inledim. Devin arkamda sertleşti ve kendini içime bırakırken usulca küfretti.

Devin üzerime eğildi, dirseklerini masaya dayadı. Yanağımı masaya dayadım, nefes nefese kalmıştım. Göğsü sırtıma yaslanmıştı.

Boynuma sokulurken gülümsedim. *Benim sevgili Devin'im.* "Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı boynumu ısırırken. Sonra aniden ayağa kalktı ve kendini içimden çıkardı. Beni etrafında döndürdü ve elbisemin yakasını çekti. "Kolyen nerede?"

Korkuyla hangi kolyeden bahsettiğini hatırlamaya çalışarak elimi boynuma götürdüm. "Benim... kolyem...?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Pantolonunun fermuarını çekti ve yaklaşarak dişlerini sıkarak konuştu. "Geçen hafta sana verilen elmas kolye. Onu çıkarmamalydın. Nerede? Nerede? Nerede?"

Gözlerimi kırptırdım, hatırladım ve hızlıca konuştum. "Ben... Wilhelm onu kesti. Kurt baleye giderken farklı bir kolye takmamı istedi." Yüzümü buruşturdum ve darbeye hazırlandım. Eli çoktan yarıya kadar havaya kalkmıştı.

Durakladı. "Wilhelm'de mi?" Şaşırmış görünüyordu.

"Evet Devin," diye fısıldadım, öfkesinden titriyordum. Dünyada yapmak istediğim son şey Devin'i kızdırmaktı.

Devin arkasını döndü ve masasına gitti. Cep telefonunu aldı ve bir arama yaptı. "Wilhelm... Anna kolyesinin sende olduğunu söyledi.... Evet... Ben

Bakın. " Wilhelm'le konuşurken yüzü yumuşadı. Ben de rahatladım. Hafifçe. "Hayır, sorun değil. Evet, bu mantıklı. Bunu hiç düşünmemiştim. Ben olsam bu sorunu da yaşadım.... Hayır, ona aldırırım.... Evet...tamam. Evet, Cuma günü görüşürüz." Telefonu masaya geri koydu.

Hareket etmekten korkarak arkamdaki masayı kavradım. Devin'in bir süre oturup bana bakmasını izledim.

"Özür dilerim Devin," diye ağzımdan kaçırđım. "I-"

"Sorun yok, bebeğim. Wilhelm bana neler olduğunu anlattı. Çok mantıklı. Çıkarabilmeniz gerekiyor. Seni dışarı çıkardığımda da güzel mücevherler takmanı istiyorum." Bana doğru yürüdü ve sarıldı. Azalan öfkesi karşısında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. "Öğle yemeğinden sonra gidip kolyeyi almanı ve kopçasını tamir ettirmek için kuyumcuya götürmeni istiyorum. Sana adını ve adresini vereceğim."

Devin'e, "Bu akşam Wilhelm'le görüşeceğim," diye hatırlattım.

Kaşlarını çattı. "Unutmanı istemiyorum. Malikâneye dönerken alırsın. Ama yarın tamir ettirebilirsin."

Sinirlendiği için yüzümü buruşturdum. "Evet, Devin."

"Tokayı açık bırakacağım ama her zaman takmak zorundasın, Özel bir durum için başka bir kolye takmadığınız sürece. Böyle bir durumdan sonra eve döndüğünde, uyumadan önce onu geri takacaksın. Anladın mı?"

"Evet, Devin." Ona tereddütle baktım ama tüm öfke işaretleri kaybolmuştu. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki bebeğim." Eteğimi kalçalarımın üzerinden geri çekti. Hâlâ yukarıda olduğunu unutmuşum.

"Elmasların bir önemi var mı?"

Beni incelerken gülümsedi. "Çok dikkatli bir kızsın. Evet, bir anlamı var. Elmaslar senin özel olduğun anlamına gelir." Yanağımı okşadı. "Elmaslar bana ait olduğunuz ve sadece benim statümdeki diğer kişilerin açık bir izin olmaksızın size erişebileceği anlamına gelir."

"Durumunuz?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

"Bir Yaşlı. Bana itaatsizlik etmediğin sürece elmaslar sana bir koruma unsuru sunuyor. O zaman hiçbir şey seni koruyamaz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Gözleri soğuktu. "Cuma günü cezalandırıldım, değil mi?" Fısıldadım, farkına varmak beni göğsümden vurdu.

Başını salladı. "Evet. Bu hafifti, Anna. Bunu sen de biliyorsun. Ama anladığım kadarıyla ilk kez bir Buluşma'ya katılıyorsun. Eğer çok kötü olursan seni Kırmızı Oda'ya koyarım."

Derin bir nefes çektim. "Hayır, Devin. Lütfen yapma." Masaya doğru geri çekildim ve onu kavradım.

"Lütfen yapma....."

"Bana itaat ettiğin sürece, Anna, endişelenecek bir şey yok. Sadece bilmeni isterim ki elmas takıyor olman sana bana itaatsizlik etme hakkını vermez."

"Sana itaatsizlik etmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Asla yapmadım."

Bana nazıkçe gülümsedi. "Biliyorum bebeğim. Bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyorum."

Ona gergin bir gülümseme verdim.

"Bir şey var, Anna. Telefonunu her zaman yanında tutmalı ve tüm aramalarıma cevap vermelisin. Eğer cevap vermezsen, bunu kasıtlı bir itaatsizlik olarak değerlendireceğim. Eğer dans gibi bir şeyin ortasında olduğunu bilirimsem

daha hoşgörölü olacağım. Ancak etkinlik bittikten hemen sonra beni aramanızı bekliyorum. Anladınız mı?"

"Evet, Devin."

"Yüzüğümü ayırt edici hale getirmeni öneririm, böylece benim olduğumu anlayacaksın. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ian'a sorarım."

"Aferin kızım." Gülümsedi. "Şimdi gidip yemek yiyelim mi?"

Başımı salladım, şimdi kolyemi unuttuğum için cezalandırılacağımdan korkuyordum. Devin gözlerinde şefkatle bana baktı ve dudakları dudaklarımı okşayarak beni nazikçe öptü. Ellerimi tutup omuzlarına koydu, sonra kollarını belime doladı. Öpücüğü derinleştirdi ve kendimi onun kollarında rahatlarım buldum.

"Elinden geleni yap, Anna," dedi yumuşak bir sesle. "Seni tanıyorum. Çabalayıp çabalamadığını anlayacağım."

"Evet, Devin."

Beni bir kez daha öptü ve sonra doğruldu. "Hadi gidelim. Rezervasyonlarım var."

Devin ofisin kapısını benim için açık tuttu ve ben de hızla içeri girdim. Sekreterine, "Madison, ben yemeğe gidiyorum," dedi.

Bana baktığını gördüm ve gözleri hafifçe kısıldı. Otuzlu yaşlarının başındaydı, çekiciydi, şık sarı saçları ve ela gözleri vardı. Çok sofistike görünüyordu. Benden çok daha fazla.

Devin ve ben asansöre doğru yürüdük ve o çağrı düğmesine bastı. Elini kalçama koydu ve başparmağını aşağı yukarı ovuşturarak karnımın derinliklerindeki arzu ateşini bir kez daha körükledi.

Devin'in ofisinin köşesindeki et lokantasına yürüdük. İnsanlar ona son derece saygılı davranıyordu. Masamızı beklerken Devin yanımızda duran bir adamla sessizce konuştu. Adam Tanıştır beni.

"Kızlarının bu yaşta olduğunu hatırlamıyorum Devin," dedi adam kıkırdayarak.

Devin gülümsedi ve kolunu bana doladı. "O benim kızım değil."

Diğer adam kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Bu...?"

Devin başıyla onayladı. "Giyinirken de çok iyi görünüyor, değil mi?" dedi alçak bir sesle.

Başımı kaldırıp adama baktım. Tanıdık gelmiyordu ama konuşmalarından Cuma günü Malikâne'de olduğunu tahmin etmiştim. Ondan yayılan uyarılmışlığı hissedebiliyordum ve beni ona ele vermeyeceğini umarak Devin'e yaklaştım. Devin kolunu bana doladı.

Hostes Devin'in adını söyledi ve bizi pencereye yakın bir masaya götürdü.

"O adamı tanımalı mıydım?" Garson gittikten sonra usulca sordum.

Devin kıkırdadı ve menüsünü açtı. "Henüz değil, hayır. Gerçi Cuma günü seni biraz tanıdı."

Gözlerim büyüdü. "Oh!" diye kızardım. Devin eğlenmiş görünüyordu.

Öğle yemeğinin geri kalanı çok keyifliydi. Devin bana Wilhelm ve Alex hakkında bir sürü soru sordu. Çok fazla cevabım yoktu ama elimden geleni yaptım. Özellikle Alex'le ilgileniyor gibiydi.

Ian, Alex'in evinin önündeki sokağa park etti ve midemde kelebekler uçuştı. Neden gergin olduğumu anlamıyordum. Buraya sadece kolyemi almaya gelmiştim. Kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım. Kapıyı Frau Gersten açtı. Ona gülümsedim ve o da kibarca başını sallayarak Wilhelm'in oturma odasında olduğunu söyledi.

"Teşekkür ederim," dedim ve iyi aydınlatılmış odaya girdim. Wilhelm şöminenin yanında oturmuş kitap okuyordu. Beni görünce başını kaldırdı ve bana parlak bir gülümseme verdi.

"Merhaba, Anna. Seni görmek güzel." Sayfaya bir ayraç yerleştirdi ve ayağa kalkarken kitabı kapattı. Bana sarıldı ve alnımdan öptü. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen?"

Gülümsedi. "Sessiz bir öğleden sonrasının tadını çıkarıyorum. Kolyenbenim odamda. Sen gelmeden önce alacaktım ama " Omuz silkti

Utangaç bir tavırla elindeki kitabı kaldırdı. "Kitabın içinde kayboldum. Gidip getireyim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim Wilhelm."

Beklerken pencerelere doğru yürüdüm ve şehrin silüetini seyrettim. Birkaç dakika sonra döndü ve kolyeyi bana uzattı.

"Devin sana çok mu kızgındı?" Wilhelm sordu.

"Kızmaya başladı ama sende olduğunu söyleyince durdu."

Wilhelm düşünceli görünüyordu. "Gerçekten çok üzgünüm Anna. Onu aramayı unutmuşum. Benim yüzümden seni incitmiş " Başını iki yana salladı. "Ben asla kendimi affedebilirdim."

"Ben iyiyim. Çok güzel bir öğle yemeği yedik. Eskisinden çok farklı biri. Yani, değişmeden önceki hali gibi." Kendi kendime güldüm. "Onu küçüklüğümünden beri tanıyorum. O zamanlar ona hayrandım. Bana karşı çok şefkatli ve sevgi doluydu. Sonra değişti." Ürperdim. ama sonra tekrar gülümsedi. "Ama eski haline geri döndü."

Wilhelm'in yüzü anlaşılmazdı ama başını sallarken çenesi biraz gerilmiş gibiydi. "Sana iyi davranmasına sevindim, Anna."

Elimdeki kolyeye baktım. "Artık gitmeliyim. Ian beni bekliyor. Onu sakladığın için teşekkür ederim. Onu tamamen unutmuştum."

"Benim için zevk, Anna. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Ona sarıldım. Wilhelm'i sevmiştim. Çok nazik ve düşünceliydi ve bana bir insanmışım gibi davranıyordu. Bana insan gibi davranılmasından hoşlandığıma karar verdim. "Teşekkür ederim Wilhelm. Edeceğim."

Başımı kaldırıp ona baktım, aniden gitmek istemedim. Kucaklaması rahatlatıcıydı.

Beni itmeyeceğini umarak başımı yavaşça göğsüne yasladım. İtmedi, onun yerine kollarını bana daha sıkı sardı.

Wilhelm bir Yaşlı. Devin gibi.

Sağ elini görebilmek için kollarında döndüm. Serçe parmağında büyük oval bir yüzük vardı ve üzerinde ayakta duran, çift kuyruklu bir aslan elinde kılıç tutuyordu. Aslanın başında bir taç vardı. Yüzüğün kenarlarına elmaslar yerleştirilmişti. "Bu senin Elder yüzüğün mü?"

Kolları hâlâ belimdeydi ve ben de ona yaslandım. "Evet. Neden?"

"Ben sadece Devin'inkini gördüm. "O" dedi. benzer bir durum." Yüzüğün kenarını izledim ve Wilhelm'in titrediğini hissettim. Tepkisine gülümsedim. "Seni kastetti, değil mi?"

"Benzer statüde biri olarak nitelendirilebilirim, *ja*. Ancak aynı unvana sahip olmak illa ki aynı tipte bir adam olmak anlamına gelmez."

Wilhelm usulca konuştu ve parmaklarını omuzlarıma dökülen bir tutam saçın etrafında dolaştırdı. Başparmağıyla yavaşça okşadı ve ben titrek bir nefes aldım. Elini enseme götürdü ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek göğsümü okşadı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu. Tekrarladı

Elleri saçlarımda gezinirken göğsümü kasıtlı olarak okşuyor gibiydi.

Döndüm ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Beni bu şekilde düşünmüş olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. *O bir erkek, Anna. Tabii ki öyle.* Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, bıyıkları üst dudağımı gıdıklıyordu. Ben de onu öperken vücudumda karıncalanmalar başladı. Elini başımın arkasına götürdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Anna...."

Dudakları boynumun yan tarafına doğru hareket etti ve ben de ona doğru iç çektim. Oradaki hassas deriyi emdi ve vücudum onun dokunuşuna tepki verirken yumuşak bir şekilde inledim. Elini göğsüme götürüp avuçladı, başparmağı meme ucumla oynadı.

"Wilhelm," dedim nefes nefese, üst kollarına yapıştım ve onu tekrar öpmek için parmak uçlarıma yükseldim.

Giriş holünde ayak sesleri duydum ve Wilhelm hızla uzaklaştı. Orada öylece durmuş, az önce olanlardan sersemlemiş bir halde göğsüne bakıyordum.

Biri Almanca seslendi ve aniden durdu. Döndüğümde Alex'in oturma odasının girişinde olduğunu gördüm. Wilhelm'e ve bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Onun kobalt mavisi gözlerine baktım ve *incinmiş* görünüyorlardı. *Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden bana öyle bakıyor?*

Birdenbire oda sıcak oldu. Havaya ihtiyacım vardı. Çıkmak için izin almak üzere Wilhelm'e döndüm. Başını salladı ve Alex'in yanından hızla geçip ön kapıdan çıktım. Arabaya koştum ve titreyerek arka koltuğa yığıldım.

"Kolyeni aldın mı?" Ian sordu.

Vücudumda uçuşan duyguları anlamaya çalışarak başımı salladım. Hiç mantıklı değillerdi. *Alex'in ne düşündüğünü neden önemsiyorum? Neden Alex beni önemsiyor gibi görünüyor? Benim kim olduğumu bilmiyor. Onu hayal ettiğimi bilmiyor. Benimle ilgili özel bir şey yok.*

Elimdeki kolyeye baktım. Belki benimle ilgili özel bir şey vardı ama Devin için, Alex için değil. *Ama Alex neden bana öyle bakıyor?* Bu saçmalıktan kurtulmak için başımı iki yana salladım ve Ian arabayla malikâneye dönerken pencereden baktı.

On Altıncı Bölüm

O akşam Wilhelm ve Kurt beni aldılar ve körfeze yakın çok güzel bir restorana götürdüler. Neden Alex'in evine gitmediğimizi sormadım. Bilmek istediğimden emin değildim.

Wilhelm mükemmel bir beyefendiydi, öğleden önce bir şey olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermedi. Kurt her zamanki gibi neşeli ve çapkındı.

Yemekten sonra Alex'in evine geri döndük. Alex ortalıkta görünmüyordu ve Kurt ile ben medya odasında film izlemek için üst kata çıktık.

Cumartesi günü tanıştığım Seth ve Tony de oradaydı ve bizi içeri davet ettiler. Neden orada olduklarını merak ettim.

"Geçen geceki baleden hoşlanmış gibiydin Anna," dedi Seth bana parlak bir gülümsemeyle.

Ona baktım, anlamamıştım. "Sen nasıl...?"

Seth sırıttı. "Tony ve ben sizinle birlikte opera binasındaydık. Sizi eğlenirken izlemek hoşuma gitti. Tony de öyle."

L şeklindeki uzun kanepenin diğer tarafında oturan Tony ve Kurt'e baktım.

"Seni orada görmedim," dedim Seth'e.

"O zaman işimi doğru yapmışım." Kıkırdadı. "Eğer beni görseydin, bir sorun olduğunu anlardın."

Ona kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Alex'in korumaları olduğumuzu söyleyebiliriz."

"Korumalar mı?" Alex'i düşündüm. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. Seth ya da Tony'den daha iriydi ve babası kadar uzun ama daha genişti. Seth'e dönüp baktım, o da bana gülümsedi ve filmi izlemeye devam etti.

Kaşlarımı çattım ve televizyona baktım. Alex neden korumalara ihtiyaç duysun ki? Bir dükün oğlu olduğu için mi? Ama o zaman Kurt'ün neden yok? Ya da Wilhelm'in?

Oldukça ilginç bir aksiyon filmi izliyorduk ve ben Kurt'ün yanına kıvrılmıştım. Parmaklarını boynumda aşağı yukarı gezdirip duruyordu ve ben filme konsantre olmakta zorlanıyordum. Elimi göğsünde gezdirdim ve sertleşmiş olan sikinin üzerinde gezdirdim. Gülümsedim ve pantolonunun üzerinden okşadım. Hafifçe inledi.

"Seni memnun edebilir miyim Kurt?" Başparmağımı tabanından ucuna doğru gezdirerek usulca sordum. Başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim.

Bana şehvetli bir gülümseme verdi ve başını salladı. Gömleğini kaldırdım ve kemerini çektim. Kemer gevşedi ve ben de pantolonunu hızla çözdüm. Dudaklarımı yaladım, onu tatmak istiyordum. Aleti serbest kaldığında gülümsedim ve yanıma uzandım. Bacaklarımı kanepeye uzattım ve onu ağzıma aldım.

Elimi şaftının etrafına sardım ve dilimi yarığın etrafında gezdirdim. Elini başıma koydu ve ben başımı aşağı yukarı hareket ettirirken inledi, teninin tadını seviyordu. Dilim kaçan pre-cum'u yaladı ve zevkle inledim.

Baldırımda bir el hissettim ve sıçradım ama Kurt endişeli görünmüyordu, ben de onun sikini okşamaya ve emmeye devam ettim.

El uyluğuma doğru kaydı. Elbisemin altında hareket edip önce kalçamı, sonra da popomu okşayınca usulca inledim. Külotum çıkarıldı ve Kurt'ü okşamaya ve emmeye devam ettim, bana her kim dokunuyorsa bana zarar vermeyeceğini düşündüm. El uyluğumdan yukarı doğru hareket edip bacaklarımı nazikçe ayırırken konsantre olmak zordu. Parmaklar ıslanan amıma doğru ilerledi.

Parmaklar dış dudaklarımın üzerinde kayarken inledim. Açıldıkça kan hassas deri kıvrımlarına doğru akıyordu. Kurt'ün sikinin üzerinde yüksek sesle inledim. Bacaklarımdan biri yukarı kalktı ve amımda sıcak bir ağız hissettim, beni öpüyor ve yalıyordu.

"Mmph!" Adamın dili içime girerken ben de bağırdım. Kurt'ü kavrayışım sıkılaştı ve o da inledi.

"Hoşuna gitti mi, *Engel*?" Kurt sordu.

"Mmm," diye mırıldandım ve başımı salladım.

"*Gut*." Saçımı okşadı. "Eğlendiğini duymak istiyorum, Anna.

Bunu benim için yapabilir misin?" Saçımdan çekerek beni üzerinden kaldırdı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bana gülümsediğini gördüm. Sırt üstü yatmam için beni çevirdi ve elbisemi başımın üzerinden çekti. Başımı elbisemden kurtardığımda, Tony'nin başının üst kısmını bacaklarımın arasında görmek için aşağıya baktım. Kurt sütyenimi çözdü ve yere fırlattı.

Kurt göğüslerimi okşarken ve Tony beni yutarken "Oh, Tanrım," diye haykırdım. Dili klitorisimi okşadı ve ben inledim. Sertçe emdi ve kendimi zaten orgazmın kenarında sallanırken buldum. Birkaç kez emdi. Birkaç dakika daha geçti ve boşaldığımda sırtımı dikleştirip haykırdım. Ben Kurt'e karşı gevşerken Tony yaramaz kara gözleriyle bana baktı.

Mutluluk içinde inledim ve sonra beni göğsüne yaslamış olan Kurt'e baktım. "Seni boşaltmak istedim," diye zayıfça itiraz ettim.

Sırıttı. "Merak etmeyin, yiyeceksiniz. Ama önce bir aperatif hoşuna gider diye düşündüm."

Dudağımı ısırdım ve iki adamın arasına baktım. Neden yapıyorlardı? Bana bunu mu yapıyorlar? Neden iyi davrandıklarını anlamıyordum. Ama öte yandan inanılmaz hissettiriyordu. Tony parmağıyla şişmiş amımın izini sürerken utangaç bir gülümseme verdim ve bana baktı.

"Çok lezzetlisin, Anna. İkinci kez yemek zorunda kalabilirim." Dilini çıkarıp beni yaladı ve ben sıçradım. "Ve üçüncüyü." Beni tekrar yaladı.

Ona tembelce gülümsedim ve o da bana sıırıttı. Seth'e baktım ve onun da kot pantolonunun üzerinden sikini ovuşturarak bizi izlediğini gördüm. İlgiilenmem gereken üç adam vardı. Ve iyi adamlardı. Bunu hiç umursamadım.

"Paylaşılanın nasıl bir şey olduğunu görmek ister misin, Anna?" Kurt beni ayağa kaldırıp koltuktan iterek sordu. "Yastığın üzerine diz çök," diye fısıldadı, yere bir yastık atarak.

Hemen itaat ettim ve ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için dudağımı ısırdım. Kurt'e baktım, korkmuştum. Jack'in evinde paylaşmak hiç hoş değildi.

Kurt önümde diz çöktü ve beni tutkuyla öptü. Tişörtünü çıkarmıştı ve ellerimi çıplak omuzlarında gezdirdim. Birisi kollarını arkadan belime doladı ve göğüslerime doğru ilerledi. Kurt meme uçlarımı çekerken onlar da boynumu öptüler.

"Mmm," diye inledim Kurt'ün ağzına karşı. Bu Jack'in evinde olan her şeyden çok daha iyi.

Onu öperken Kurt'ün sikini okşadım ve o da inledi. Arkama uzandım ve kotun altında sert bir sik hissettim. Düğmesini ve fermuarını çekiştirdim ve onu serbest bıraktım.

"Kahretsin, çok iyisin Anna," dedi arkamdaki adam. Tony. Ona gülümsemek için arkama baktım.

Bu benim elementimdi: erkekleri memnun etmek. Burası ne yapacağımı tam olarak bildiğim tek "sosyal" yerdı. Sadece bana zarar vermeyeceklerini umuyordum.

"Seni nasıl memnun edebilirim Kurt?" Boynunu öperek ve sikini aşağı yukarı okşayarak sordum.

İnledi ve bana baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Seni Tony ile paylaşmak istiyorum," diye mırıldandı. Arkama baktı ve başını salladı, sonra topuklarının üzerine oturup beni izledi.

Tony elini nazikçe omzuma koyarken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Kıç yanaklarımın arasına sıcak ve sert bir şey bastırdı. Tony'nin siki. Sertleştim ve gözlerimi sıkarak kapattım ve hazırlanmak için sırtımı kamburlaştırdım.

Tony elini kalçama götürdü ve omzumu öptü. "Anna, rahatla. Bu acıtmamalı."

Evet, doğru.

Yavaşça ileri doğru bastırırken yutkundum ve derin bir nefes aldım. Kayganlaştırıcı kullanmıştı; içime ne kadar kolay girdiğinden anlayabiliyordum. Diğer elini göğsüme doğru kaydırды ve göt deliğimden hoş bir dolgunluk geçtiğini hissettim. Nefes nefese kaldım ve şaşkınlıkla gözlerimi açtım, sonra başımı Çıplak omzunu tuttum ve içime kayarken inledim.

"Oh, acımıyor!" Şaşkınlıkla haykırdım. "Aslında... iyi hissettiriyor." Duraklamadan önce birkaç kez yavaşça içeri iterken nefes verdim.

"Hiç acıtmamalı Anna," diye mırıldandı Tony kulağıma, sonra kulak mememi emdi. "İnanılmaz hissettirmeli."

Meme uçlarımı çimdiklerken tısladım. Beynim hızla bu yeni bilgiyi işlemeye çalışıyordu ve biraz başımın döndüğünü hissettim. Anal acıtmıyor mu? *Oh, Tanrım, çok iyi hissettiriyor!* Yüksek sesle inledim ve Tony kıkırdadı.

"Dahası da var, tatlım."

Dizlerimi ayırıp beni kendine doğru çekerken gözlerimi açtım. Kurt tekrar dizlerinin üzerine kalktı ve sikini okşayarak bana yaklaştı. Sikini amıma bastırıp kendini içeri iterken beni öptü.

Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kestim ve beni kocaman sikiyle doldururken yüksek sesle haykırdım. Daha önce yaşadığım tüm sekslerden daha yoğundu. *Yer var mı*

İkisi için de mi? Vücudunu benimkine bastırırken inledim ve kıvrandım.

Dizlerimin üzerindeydim, bu iki iri adamın arasında sıkışmışım. Kendimi çok küçük hissediyordum. Sinirlerim her yerde karıncalanıyordu. İkisi de hâlâ kot pantolon giyiyordu ama göğüsleri sıcak ve çıplaktı. Beynim ve vücudum

aşırı his yüklemesi. Zorlukla nefes alabiliyordum. Elektrik vücudumda dalgalanıyordu.

Kurt yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve yüzümü ona bakacak şekilde çevirdi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, ağzım bir karış açık, nutkum tutulmuştu. Sağlığım bu kadar çok ilgilenilmesine alışık değildim. Bu hoşuma gitmişti. Kurt eğildi ve parmaklarını boynumda gezdirerek beni öptü. "Çok güzelsin, Anna."

Tony boynumun kenarını öptü ve ellerini göğüslerimi sarmak için aşağı indirdi. Kurt'ün elleri kalçalarımın doğru indi ve hareket etmeye başladılar. Önce birlikte hareket ettiler, ikisi de aynı anda girip çıkıyordu. Daha önce hissetmediğim bir zevk vücuduma yayıldı. İkisinin de beni aynı anda becerme hissinden başka bir şey düşünemiyordum. Şimdiden orgazma yaklaşıyordum. Ritmlerini değiştirip dönüşümlü olarak içime girdiklerinde nefes nefese kaldım. Önce Tony, sonra Kurt. Bir ileri bir geri. Neler olup bittiğini anlamakta zorlanıyordum.

Kurt ve Tony ilk ritme geri döndüler ve ben inledim. Duygu anında yoğunlaştı ve çılgılık attım. Muazzam yoğun dalgalar Zevk üzerimde buharlaştı. Kurt ve Tony'nin inlediklerini ve küfrettiklerini duydum. İçimde zonkluyorlardı, bu da beni yepyeni bir zevk seviyesine itti. Kurt'ün üst kollarına sıkıca sarıldığımda zevk gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

Kurt'ün omzuna doğru eğildiğimde nefes nefese kaldım. Elini başımın arkasına götürdü ve enseme masaj yaptı. Tony ellerini belime doladı ve boynumun yan tarafını emdi.

İki iyi adamın arasında olma hissini sevdim. Kendimi sıcak ve şefkatli hissediyordum. Onlar beni öpüp okşarken vücut ısıları içime yayılıyordu. Vücudum bir erişte gibi gevşek hissediyordu; eğer aralarında olmasaydım düşebilirdim.

Önce Tony içimden çıktı, onu Kurt izledi. Kurt kulağıma, "Bundan hoşlanmış gibisin *Engel*," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Öyle mi?" Bu benim eğlenmemden daha önemliydi. "Evet. Hem de çok." Arkasına baktı ve kıkırdadı. "Uyandın mı biraz daha?"

Ona baktım ve Seth'in bir koltukta oturup sikini okşarken beni izlediği yeri işaret etti. *Tanrım, bu erotik.*

"Bu seni memnun eder mi, Kurt?" Ben sordum.

Sırıttı ve başını salladı. "Evet," dedi kararlılıkla.

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken Seth'e baktım. Beni kucağına çekti ve öptü. Sikini elime aldım ve o inlerken kendimi ona sürttüm.

Başparmağım çift halkalı piercingini sıyırdı.

"Merhaba," dedi kısık bir sesle, yüzü benimkine yakındı. "Merhaba," diye karşılık verdim aynı derecede sessiz bir sesle.

Başparmağı yanağımı okşadı ve bana bakarken kahverengi gözleri yumuşacıktı. Nazik dokunuşuna ve gözlerindeki şefkate şaşırarak gözlerimi kırptım. *Bu nereden gelmişti? Adamı pek tanımıyorum.*

Beni tekrar öptü, bu sefer daha derinden. Koyu renk saçları, askeri bir tarzda çok kısa kesilmiş olmasına rağmen, parmak uçlarımda yumuşak bir his uyandırıyor. Göğsümü avuçladı ve nazikçe masaj yaptı. Daha beş dakika önce muhteşem bir orgazm yaşamış olmama rağmen, bedenim onun dokunuşuyla bir kez daha uyandı.

Nazik dokunuşunu ve bana bakışını sevdim. Hem de çok. Seth beni öpmeye ve vücudumu okşamaya devam etti. Nefes nefese kalana kadar sikini aşağı yukarı okşadım.

Beni sikine doğru yönlendirmek için ellerini kalçalarımın altına koyarken gözleri çok yoğun. Beni öptü ve kalçalarımı ona karşı sallamamda bana rehberlik etti.

"Çok iyi hissediyorsun..." diye inledi ağzıma karşı.

Gülümsedim ve hareket ederken onu sıkıca kavradım. Küfretti ve ellerini kalçalarımın altına sıkı. Bir orgazm daha yaşadığımı hissederken ağzına karşı inledim. Başımı arkaya yasladım ve elleri kalçalarımın altına sıkılaştıkça ve içimde zonklarken yüksek sesle haykırdım.

"Sen harika bir kadınsın Anna," diye mırıldandı ben göğsüne yığılırken. Ellerini yavaşça sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Gözlerim kapandı ve nefesimizi tutarken sessizce birlikte oturduk.

Tony kanepeden usulca küfretti ve gözlerimi açtığımda onun kapıya doğru baktığını gördüm. Alex kollarını kavuşturmuş ve çenesini sıkmış bir şekilde orada duruyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda gözleri sertleşti. Kıskanmış mıydı? Alabilirdim Onunla da ilgilen. Benim için hiç sorun olmazdı. Ona küçük bir gülümseme verdim ve ayağa kalkıp yanına gitmek için hamle yaptım ama kaşları çatıldı ve Seth'in kucağından yarıya kadar inerek donakaldım.

Alex bakışlarını benden ayırmadan, "Kurt, Anna'yı yatağa götür," diye emretti. "Şimdi."

Kurt güldü ve Almanca bir şeyler söyledi. Alex kardeşine ters ters bakmak için döndü ve Kurt sözünü yarıda kesti.

Gözlerimi kırptırdım, hareket edemiyordum. Seth beni hafifçe itti ve doğrudum. Kurt beni kapıya doğru çekmeden önce elbisemi giymeme yardım etti. Alex, Kurt ve benim gitmemiz için kenara çekilirken bana baktı. Kapı arkamızdan kapanırken Alex'in Almanca bağırdığını duydum.

"Neden kızgın?" Kurt'e bakarak usulca sordum.

Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Hepimiz eğleniyorduk. Neden üzıldüğünü anlamıyorum. Siz de eğleniyordunuz, değil *mi*?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Hem de çok. Öyle miydin?"

Kurt kollarını bana doladı. "*Ja*. Sen çok güzel bir kadınsın, Anna. Seni izlemek güzel bir dansı izlemek gibi. Sen çok zarif." Kıkırdadı. "Bir erkek ancak bir molaya ihtiyaç duymadan önce bu kadar eğlenebilir. Seni izlemek neredeyse sana sahip olmak kadar güzel."

Bu iltifat karşısında gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Yarın *Vati*'ye Alex'in kışında ne olduğunu soracağım. Daha önce faaliyetlerimi hiç umursamamıştı. Genelde teşvik ederdi."

Yatağa yerleştik ve bir süre televizyon izledik, sonra bir kez daha seviştik ve uyuduk. Kurt gittiğinde onu özleyecektim.

On Yedinci Bölüm

Ben Malikâneye döndükten yaklaşık yarım saat sonra Ian kapımı çaldı.

"Devin bu öğleden sonra gidip kolyeni tamir ettirmeni istiyor."

Kolyenin şöminenin üzerinde durduğu yere baktım. "Tamam. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Arabayı kendin kullanmalısın."

Bir süre ona baktım. "Ben mi kullanacağım?" Ehliyetim vardı ama nadiren kullanırdım. Ehliyet sınavına bile girmemiştim. Jack bana birkaç hafta boyunca birkaç ders verdi, beni şehir merkezindeki Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne götürdü ve bir adama oral seks yaptıktan sonra ehliyetimi verdi. Jack sadece nadir durumlarda araba kullanmama izin veriyordu. Çok nadiren. "Ben...tamam." I

Devin'in istediğini yapmam gerektiğini biliyordum ama araba kullanma fikri beni geriyordu.

Otuz dakika sonra ödünç aldığım BMW'yi küçük, köhne bir alışveriş merkezine çektim ve endişeyle etrafa bakındım. Devin mücevherlerimi burada mı tamir ettirecekti? Neden böyle bir yeri kullansın ki? Kuyumcuya girdim ve tezgâhın arkasındaki adama Devin'in beni kolyemi tamir ettirmek için gönderdiğini söyledim.

Şaşırarak ona baktı. "Sen Anna mısın?" Kalın bir aksanla konuşuyordu.

Başımı salladım.

Bana yakından baktı. "Yirmi dakika," dedi ve dönüp dükkânın arka tarafına doğru yürüdü.

Mağazadan çıktım ve alışveriş merkezinin etrafında dolaşım. Bir içki dükkânı, bozuk para ile çalışan bir çamaşırhane ve bir benzin istasyonu vardı. Bir şeyler beni ürkütüyordu ama Devin'in beni tehlikeli bir yere göndermeyeceğini biliyordum.

Yirmi dakika sonra mağazaya geri döndüm ama adamı göremedim, bu yüzden vitrinlerdeki mücevherleri inceledim. Bazıları çok güzeldi. Bazıları da

Bir insan neden böyle çirkin bir şey giymek ister anlamıyordum.

On dakika sonra adam hâlâ ortaya çıkmamıştı. Dükkanın arka tarafındaki açık kapıya en yakın tezgâha yöneldim. "Alo?"

"*Da, Da,*" dedi. "Neredeyse bitirdim. Beklediğimden uzun sürdüğü için özür dilerim." Dostça bir gülümsemeyle dışarı çıktı. "Eğer istersen, burada sandalyeler buraya. Yaklaşık on dakika daha buradayım." Kapıya doğru işaret etti.

Tereddütle kapıya baktım. Devin beni tehlikeli bir yere göndermezdi.

Gülümsedim ve davetini kabul ettim. Köşedeki bir grup tahta sandalyeyi işaret etti ve ben de oturup onu çalışırken izledim. Altmışlı yaşlarının başında, kır saçlı ve sakallı olduğunu tahmin ediyordum. Gözlerinin mavisini ortaya çıkaran mavi bir pazen gömlek giymişti.

Birkaç dakika sonra otuzlu yaşlarının başında olduğu tahmin edilen daha genç bir adam odaya girdi ve yaşlı adamla başka bir dilde konuştu. Yaşlı adam başını salladı ve bana doğru işaret etti. Genç adam yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana baktı ve bana doğru yürüdü.

Midemde kelekler deli gibi uçuşmaya başladı ve hızla ayağa kalktım. "Yarın geri gelebilirim " Ama genç adam önüme çıktı Ben.

Gözlerindeki ifadeden bu kadar korkmasaydım, onun yakışıklı olduğunu düşünebilirdim. Simsiyah saçları elektrik mavisini gözlerini ön plana çıkarıyordu. Bir yabancıdan bana dokunmasını istemiyordum. İlk defa bir erkekten kaçmaya çalışma ihtiyacı ve yeteneği hissettim.

Yana doğru bir adım attım ve geçmeye çalıştım ama o önüme çıktı. Üst kolumu okşadı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Onun da bir aksanı vardı ama yaşlı adamınkinden çok daha zayıftı.

"Eve gitmem gerek." Diğer tarafa doğru adım atmaya çalıştım ama o da hareket etti. Yutkundum. "Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadım.

"Senin gibi güzel bir kızın seni daha yakından tanımadan gitmesine izin mi vereyim? Bu doğaya karşı işlenmiş bir suç olur." Belimden tutup beni kendine doğru çekti, sonra ellerini kıçımından aşağı kaydırды ve yoğurmaya başladı.

Göğsüne bastırdım. "Lütfen, bırak gideyim. Kim olduğumu bilmiyor musun?" Elmas statü kartımı çekmeye çalıştım.

Adam sadece güldü. "Sen malikanenin seks kölesisin." Bir yumruk dolusu saçımı yakaladı ve başımı geriye doğru çekerek boynumu ortaya çıkardı,

O da emdi. "Hayır dememen gerekiyordu."

Hayır, değilim! Ben Devin'in metresiyim. "Ama Devin kolyem olduğunu söyledi-" Güldü. "Ben bir kolye göremiyorum. Sen görüyor musun, baba?"

Yaşlı adam kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır, Max. Bilmiyorum."

"Kolye göremiyorum. Senin nasıl bir kız olduğunu nereden bileyim?"

Bana şeytani bir sırıtma yaptı. "Sen kızıl bir kız mısın?"

Oh, Tanrım... "Hayır, hayır değilim!" diye haykırdım. Göğsünü sertçe ittim ve geriye doğru sandalyenin üzerine düştüm.

Güldü. "Hayır, tatlım. Bunu burada yapmayacağız. Birileri çılgılık attığını duyabilir ve bu iş için kötü olur."

Dehşet kalbimi doldurdu. "Lütfen bana zarar verme," diye yalvardım usulca.

Beni ayağa kaldırdı. "Benimle güzelce gel, ben de bunu düşüneyim. Seni sürüklememi sağla, ben de kararımı şimdi vereyim."

Yutkundum ve ona baktım. Gözleri buz gibiydi. Sessizce gitsem de gitmesem de iyi davranmayacaktı. Başımı eğdim ve başımı salladım.

Beni arka kapıdan çıkardı ve caddenin karşısındaki sıra evlere götürdü. Birine doğru yürüdü ve beni içeri itti. Kapının içinde durakladım. Odanın karşısındaki eski kanepede bir adam oturmuş televizyon izliyor ve bira içiyordu. Biz içeri girince başını kaldırdı.

"Bu o mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Max. Çantamı elimden aldı ve yere fırlattı, sonra beni merdivenlerden yukarı sürükleyerek yatak odasına götürdü. Beni geriye doğru yatağa itti ve güldü.

Yatağa uzanıp tavana baktım. Kaçmaya cesaret edebilir miyim? Kaçmaya çalışmak hiçbir zaman işe yaramaz. Daha önce hiç başaramadım.

Ben bir karar veremedim Max üstüme çıktı. Bir eliyle kollarımı başımın üzerine çekti ve diğer eliyle göğüslerimi okşadı, meme ucumu buldu ve sertçe sıktı.

Acı içinde bağırdım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. O sadece sırıttı ve daha sert çimdikledi. Bir bıçak çıkardı ve boynuma bastırdı. Hareket etmeyi bıraktığımda ellerimi bıraktı. Fermuarımı açmak için altıma uzandı. elbisemi çekip indirdi ve kollarımı iki yanıma sıkıştırdı. Sütyenimin ortasını kesti ve kenara itti, sonra ben inerken bıçağı meme uçlarımda etrafında gezdirdi. Metal soğuktu ve ucunu birkaç kez sapladığımda inledim.

Kıkırdadı ve meme ucumu çimdikledi. Bıçağı göğsüme bastırdı. "Bu kadar güzel göğüsleri çıkarmak utanç verici olur. Ama eğer

işbirliği yapmazsan."

Başımı salladım.

Ağzı bir meme ucunun etrafında kapandı ve onu sertçe ısırıldı.

"Hayır, lütfen yapma!" diye bağırdım. Göğsümü çimdikledi, sıkı ve ısırıldı, sonra diğerine geçerek aynı şeyi yaptı. Ağladım ve durması için yalvardım, ama beni görmezden geldi, istediği gibi çimdiklemeye ve ısırmaya devam etti. Kaçmaya çalışarak ondan uzaklaştım ama o kalçalarımın oturdurdu ve gözyaşlarıma güldü.

Jartiyerimi ve külotumu kesti ve harap olmuş parçaları yere attı. Dizlerini baldırlarıma dayadı ve onları kazdı. Parmaklarını amımın dış dudakları boyunca gezdirdi.

Alt kattaki adamın yatağın yanına doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ah, Jim," dedi Max. "Şu muhteşem amcığa bak." Parmaklarını içime soktu ve ben rahatsızlıkla inledim. "Vay be. Çok da sıkı."

"Çok güzel, Max." Jim bir meme ucunu sıkı ve ben haykırdım.

Jim elbisemi daha da aşağı çekti ve kollarımı dışarı çıkardı. Ellerimi dizleriyle başımın üstünde birleştirdi ve meme uçlarımı sıkı.

Max parmaklarını içime sokmaya devam etti. Jack vücudumu en az uyarımla boşalabileceğim şekilde eğitmişti. Saldırıya uğradığımda boşalmam için beni eğitmişti. Beni iyi eğitmişti. Homurdandım ve inledim, vücudum derinlerde bir orgazmın başlangıcıyla bana ihanet etti.

Başımı geriye doğru bastırdım, aynı anda hem inliyor hem de ağlıyordum. Vücudumun yaptığı şeyden nefret ediyordum.

"Kahretsin, boşalacak." Max güldü ve bana baktı. "Sert mi seviyorsun? Parmaklarımı amına sokmamdan hoşlanıyor musun? Kızıl bir kız olmalısın."

Başımı salladım ve sertçe içeri iterken inledim. Hareket beni uçurumun kenarına gönderdi. Sırtımı dikleştirdim ve haykırdım, istenmeyen orgazm beni sert bir şekilde vurdu. Dünyaya geri döndüğümde güldüklerini duydum.

Gözlerimdeki yaşların arasından Jim'in bana sırtıttığını gördüm. "Sen küçük bir fahişesin, değil mi? Tanımadığın insanlar tarafından becerilmek hoşuna mı gidiyor?" Max'e baktı. "Eğlenceli olacak."

Savaşmaktan vazgeçtim ve vücudumla oynamaya devam ettiler. Jim defalarca meme uçlarımı sırtımı yataktan çekecek kadar yukarı çekti. Acı ve aşağılanma karşısında hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Max pantolonunu açtı ve sertleşmiş sikini okşamaya başladı. "Sikimi bu sürtüğün içine gömmek istiyorum."

Bacaklarını üzerimden çekti ve ayak bileklerimden tutarak dizlerimi göğsüme doğru itti. Jim bacaklarımı ayırdı ve meme uçlarımı cezalandırmaya devam etti.

"Lütfen yapma," diye yalvardım usulca. Dinlemeyecekler, Anna. Onlar asla Yap.

"Neden olmasın? Hoşuna gidiyor." Max güldü ve sikini içime soktu. I acı içinde çığlık attı. Güldü ve kalçalarını tekrar tekrar benimkilere çarptı.

"Hayır, lütfen, hayır," diye hıçkırdım.

Ellerini üst baldırlarıma doğru kaydırdı ve o kadar sıkı tuttu ki bu akşam morluklarım olacağını biliyordum. Kalçalarını benimkilere çarparak başımın Jim'in dizlerine çarpmasına neden oldu.

Gözlerimi kapattım ve bir orgazm daha yaşadığımı hissettim. Küfür ettiğini duyduğumda tekrar çığlık attım.

"Sikeyim. İşte bu!"

Birkaç kez daha sertçe itti ve bir çığlıkla kendini içime boşalttı.

Göğsü kabararak bir süre orada oturdu.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun tatlım. Seni burada tutabilirim ve Malikâneye dönmene izin vermeyebilirim. Seni özlemezler. Başka bir sürü kızlar."

Şeytani bir sırıtişla son bir hamle yaptı ve çekildi. Ayaklarımı serbest bıraktı ve ayaklarım yatağa düştü, bacaklarım birbirinden ayrıldı. Canım yanıyordu. Hareket edemiyordum.

"Onu denemelisin, Jim. Çok sıkıdır."

Jim güldü ve arkama geçmeden önce beni yüzüstü çevirdi. Parmağı kıcıma doğru gitti. "Belki de onun kıcını denemeliyim." İleri doğru itti ve bir parmağını dar halkamın içine sokmaya zorladı.

İnledim, sesim yatak örtülerine çarparak boğuklaştı. İstemsizce kıç kaslarımı sıktım ve o da güldü.

"Bu harika bir his olurdu." Parmağını çıkardı ve amıma soktu.

"Ama uzun zamandır güzel ve sıcak bir amcığa sahip olmamıştım."

Kıçımı havaya kaldırdı ve arkamda diz çöktü. Yüzüm yatağa gömülü kaldı. Sikini içime sokarken çığlık attım. Parmaklarım yatak örtülerini sıktı.

Tekrar tekrar vurdu. Bir an durdu ve çekildi, sonra hızlı bir hareketle içime girerken acı kışımı yırttı. Yatağa doğru çığlık attım.

Bana tekrar sertçe vurmaya başladı. Asla yapmayacağını düşündüm boşaldı ve o kadar çok acıyordu ki, gözyaşları yüzümün altındaki kumaşa akıyordu. Birkaç sert hamle daha yaptı ve işi bitti. Çekildi ve ben yatağın üzerine yan yattım. Yatağa doğru hıçkıra hıçkıra ağladım ve odadan çıktıklarında sesleri kayboldu.

Birden gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. *Neredeyim ben?*

Olanları hatırladım ve gözyaşlarımı geri kııptım. Jack'ten sadece birkaç gün ayrı kaldıktan sonra nasıl bu kadar yumuşamıştım? Evde yaşarken bu tür şeyler her zaman olurdu. Sanırım orada da beni rahatsız ediyordu ama... şimdi her şey farklıydı. Farklı hissediyordum. Kurt'le tanışmıştım. Ve Wilhelm'le. Bana umut verdiler. Devin her şeyin daha iyi olacağına söz vermişti.

Ama değillerdi.

İçimi çektim ve dinledim ama hiçbir ses duymadım. Arkama bakmak için yavaşça hareket ettim. Oda boştu ve ev sessizdi. Belki de gitmişlerdi. Güneşin konumuna bakarak, günün vardığım zamandan çok daha geç olduğunu söyleyebilirdim.

Doğrudum ve elimden geldiğince fermuarını çekerek elbisemi düzelttim. Ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama sessizce yürüyebilmek için onları çıkardım. Parmak uçlarımda kapıdan çıktım ve merdivenlerden indim. Her iki adam da aralarında bir kül tablası olan kanepede sızmış görünüyordu.

Gözlerimi adamlardan ayırmadan kapıya doğru süründüm.

Ne yapıyorsun, Anna? Uyanacaklar ve seni eşek sudan gelinceye kadar dövecekler.

Belki de olmaz. Belki bu sefer olmaz. Belki farklı olur.

Çantam kanepenin yanında yerde duruyordu. Onu aldım ve kilitli görünmeyen kapıya doğru döndüm. Kapı koluna uzandım, çevirdim ve yavaşça kapıyı açarak adamlara baktım. Hareket etmemişlerdi. Dar aralıktan geçtim ve bir gıcırtyla irkildim ama adamlar kıpırdamadı.

Dışarı çıktıktan sonra evden iki adım uzaklaştım ve alışveriş merkezinin arka tarafındaki caddeden aşağıya doğru koşmaya başladım. Etrafında koştum

Arabanın park edildiği ön tarafa doğru ilerledim, yaklaşırken arabanın kilidini açmak için çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Kapım kapanmadan önce arabayı geri vitesine takmıştım.

Otoparktan çıktım ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edene kadar bir mil kadar yol almıştım. Ian'ın işim bittiğinde yapmamı söylediği gibi GPS'in "home" düğmesine bastım ve bana tamamen yanlış yöne gittiğimi söyledi. Bana verdiği yönleri takip ettim ve sonunda otoyola ulaştığımda rahatladım.

On Sekizinci Bölüm

Malikânenin önünde durduğumda hâlâ titriyordum. Neden beni Ian götürmemiştî? Beni o götürseydi bunların hiçbiri olmazdı. Kendimi yenilmiş ve mağlup hissediyordum. Yukarı çıkmak, banyo yapmak ve yatağa girmek istiyordum. En azından bu gece birinin beni kullanması konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Arabadan inerken elbisemi elimden geldiğince düzelttim. Ian yüzünde umursamaz bir ifadeyle kapının yanında bekliyordu. Kızarmış gözlerimi görmemesi için başımı eğdim.

Odama gider gitmez banyo yaptım ve sıcak suyun içine daldım. Kıçım acıdı. Amım acıyor. Meme uçlarım acıyordu. Utanmıştım. Devin'in kolyemi takmam için neden ısrar ettiğini şimdi anlıyordum.

Kalbim sıkıştı. Kolyem hâlâ yanımda değildi. Mağazaya geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama başka ne yapabilirdim ki? Tek seçenek Devin'i aramaktı. Kızacak mıydı? Yoksa anlayışlı mı olurdu?

Kendimi banyodan dışarı sürükledim ve yumuşak bornozumu üzerime sardıktan sonra telefonumu da yanıma alarak yatağa girdim. Ekranı Devin'in resminin üzerine bastım ve cevap vermesini bekledim.

İki kez çaldıktan sonra Devin'in sesi "Anna," diye geldi. "Bu iyi bir zaman değil." "Ben... Ben..." Gözyaşlarına boğuldum. Ona kızmaması için dua ettim. ama kendimi kontrol edemiyordum.

"Anna, sorun ne?"

Cevap veremedim. Ağlamaya devam ettim.

"Hasta mısın? Ne oldu?" Sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve büzülmüş dudaklarımın arasından verdim.

"Kolyemi almadım," diye fısıldadım, tepkisinden korkmuştum.

"Neden olmasın?"

Bu iki kelimedede çok şey anlatılıyordu. İtaatsizliğim yüzünden bana ne yapacağını hayal ederek titredim.

"Çünkü beni aldılar."

"Seni aldı mı? Sen neden bahsediyorsun Anna?" Artık kızgınlığını saklamıyordu.

Titrek bir sesle ona kuyumcuda olanları anlattım. Devin birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Kapatmış mıydı?

"İşte bu yüzden kolyeni takmalısın Anna," diye alçak sesle azarladı.

Titredim. "Bunu artık biliyorum Devin," dedim usulca. "Bir daha onsuz dışarı çıkmayacağım." Titrek bir nefes aldım. "Yine de gidip almaya korkuyorum. Oraya geri dönmek zorunda kalacağım."

Hemen cevap vermedi. Beni geri gönderecek miydi? Bir süre sonra, "Yarın Ian'a getirteceğim," dedi.

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim." Bir an düşündüm. "Beni cezalandıracak mısın?" Fısıldadım.

"Hayır, Anna. Sanırım dersini aldın." "Aldım, Devin," diye sızlandım. "Söz veriyorum." "Bu gece seni görmeye gelmemi ister misin?"

Teklifi karşısında yaşadığım şok gözyaşlarımı anında kuruttu. "Buraya mı geleceksin?" "Elbette, Anna. Seni önemsiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama sen istemezsen yapmam."

Bir an cevap vermedim. Eğer onu istemeseydim gelmezdi.

için mi?

"Anna? Hâlâ orada mısın?" Sesi endişeli geliyordu.

"Buradayım," dedim çabucak. "Evet, gelirsen sevinirim." "Pekâlâ. Birazdan orada olurum."

Telefonu kapattık ve ben yatağıma uzanıp televizyon izlerken Devin yaklaşık bir saat sonra geldi.

Kapı açıldı. "Anna?"

Doğrudum ve Devin'in kot pantolon ve düğmeli gömlekle orada dikildiğini gördüm.

Yanıma geldi ve beni öptü. Kollarımı boynuna doladım, Çaresizce sarılmak istiyordum. Yatağa uzandı ve bana uzun süre sıkıca sarıldı.

Akşam yemeği geldiğinde benim küçük masamda yedik ve Devin karısının hamile olduğundan bahsetti.

Ona gülümsedim. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Benim olsaydı umurumda olmazdı. Ama değil." Kızgın görünüyordu. Nefesinin altından "Kahrolası orospu" gibi bir şey mırıldandı.

"Üzgünüm, Devin." Daha iyi bir cevap bulamadım. Devin'in karısı neden ondan başka bir erkeği arzulasın ki?

"Geçen hafta öğrendim. Sen Malikâneye gelmeden hemen önce." Bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Ona metresimle kalacağımı söyledim.

bu gece." Bir süre tabağına baktı. "Bebeği doğurduğunda onu almak için yarım aklım var. Onu malikânede büyütmek. Benim evimde büyümesine kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu, onun yaptıklarını onayladığım izlenimini verir. Bana saygısızlık etti. Sağduyulu olduğu sürece yatıp kalkması umurumda değil. Ama bu çizgiyi aşıyor." Güldü. "Ya da ondan kurtulmasını sağlayabilirim. Ama eğer bir kızsaa, potansiyel bir köleyi ziyan etmiş oluruz." Kaşlarını çatı, düşünceli görünüyordu. "Sence hangisi daha kötü olur?"

Bir süre ona baktım. "Ben... Devin, hiçbir fikrim yok. Hiç hamile kalmadım." Jack bana, Malikâneye ilk götürüldüğümde asla hamile kalmamam için bana bir şey yaptıklarını söylemişti. İşe yaramıştı.

"Yapmadığına sevindim Anna. Bu senin güzel vücudunu mahvederdi." Elimi tuttu ve öptü. "Bunun olmasından nefret ederim. Sen çok güzel ve mükemmelsin."

Gülümsedim, iltifatı içimi ısıttı. Öne doğru eğildi ve yanağıma okşayarak parmaklarını boynumda gezdirdi. "Sana ihtiyacım var, Anna," dedi boğuk bir sesle.

Başımı salladım ve beni yatağıma doğru çekti. Yemeğimi bitirmemiştim ama Devin'in bana ihtiyacı vardı. Devin beni istiyordu.

"Soyun," diye yumuşak bir sesle emretti.

İtaat ettim, bornozumu çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Devin'in bana nazik davranacağını umuyordum; daha önce olanlardan dolayı vücudum ağrıyordu.

Bana baktığında kaşlarını çatı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Seni gücendirdim mi Devin?"

Bir adım öne çıktı ve kalçalarımı yokladı. "Çürüklerin var." Yere baktım ve kalçalarımda Max ve Jim'in beni tuttuğu yerlerde morluklar olduğunu gördüm. "İlan yarın onları halledecek. kolyeni geri alır." Parmaklarını vücudumda gezdirerek göğüslerime ulaştı. Onları avuçladığında irkildim ama bir şey söylemedim. Onu memnun etmek istiyordum.

"Acıyor mu?"

"Biraz, ama sorun değil."

"Hayır, Anna. Seni incitmek istemiyorum. Fark etmemiştim. " Durakladı.
"Sorun değil. Sevişmek zorunda değiliz."

Gözlerim yaşardı. "Ama istiyorum Devin. Seninle birlikte olmak istiyorum." Şefkatle gülümsedi. "Gitmiyorum, Anna. Yine de gece kalacağım."

Gitmediği için minnettar bir şekilde öne çıktım ve ona uzandım. "Seni memnun etmek istiyorum, Devin." Elimini geçici olarak kot pantolonunun üzerine, sikinin üzerine koydum ve ona baktım. "İzin verir misin?"

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Beni soyun."

Onu çabucak soydum ve önünde diz çökerek karşımda çıtırçıtlak duran adama tapınmaya başladım. Aleti çok sertti. Parmaklarımı çok hoşuma giden gümüş taşaklarının üzerinde gezdirdim.

"Hadi yatağa gidelim," dedi Devin usulca, ayağa kalkmama yardım ederek.

Yatağa uzandı ve ben de kalçalarının arasına diz çöküp onu ağzıma aldım. Onu yalarken ve emerken elimle okşadım. İnledi ve ellerini saçlarıma gömdü, beni istediği gibi yukarı ve aşağı yönlendirdi. Yüzüne baktığımda gülümsedi ve başımı aşağı doğru itti. Onu hevesle yuttum ve ben bunu yaparken o da inledi. Bu hareketi birkaç kez tekrarladım ve usulca küfretti.

"Oh, kahretsin, Anna. Çok iyi hissediyorsun." Nefes almak için geri çekildim ve birden fazla yutkunmayı tekrarladım. "Boşalacağım, bebeğim." Yumruğumu şaftının dibine pompaladım ve başımı yukarı ve aşağı itti. Haykırdı ve sertleşti ve ağzım hevesle yuttuğum tuzlu sıvısıyla doldu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı. Başımı kalçasına yasladım ve siki hâlâ ağzımdaydı. Saçlarımı nazikçe okşadı. "İyi kız," diye tekrarladı. Kesesiyle oynadım ve yavaşça sikini emmeye devam ettim. Yumuşakça inledi. Memnundum. Devin'i memnun etmişim. O da benimle mutluydu.

Uzun bir süre bu şekilde yattık ve sonra Devin ışıkları söndürmemi önerdi. Ben de öyle yaptım ve yatağa dönüp yorganın altında onun yanına sokuldum.

"Seni seviyorum Devin," dedim usulca.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Beni nazikçe sıktı ve kollarında uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda Devin üzerimdeydi ve boynumu öpüyordu.

Uyandığımı görünce gülümsedi. "Günaydın, bebeğim."

Ben de gülümsedim. "Günaydın," dedim usulca. Boynumu tekrar öptü ve dizleriyle kalçalarımı dürttü. Onun için hevesle bacaklarımı ayırdım. Aletini seksimin girişine yerleştirdi ve ileri doğru bastırdı.

Beklenmedik acıyla inledim ve içime doğru iterken sıçradım. "Hâlâ ağrıyor mu bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma. Hareket etmeyi bıraktı. Başımı salladım. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bana acını ver, Anna," diye fısıldadı. Bunu söylerken birden başımın döndüğünü hissettim ve gözlerim yuvalarından fırladı. "Bana acını ver ve zevkimi hisset."

Yavaşça içime girdi ve canım acıdı. Bağurdım ama bağırduğım anda acı erotik bir hal aldı. İçimden bir ses ağlayarak Efendimi memnun ettiğimi biliyordu. Onun acımdan aldığı zevk benim zevkim olmuştu.

"Evet, Anna, iyi kız," diye fısıldadı. "Ver onu bana. Hissetmeme izin ver."

Başım dönüyordu ve zevkten uçuyordum. Aleti istismar edilmiş amıma doğru bastırdı. İnledim ve ona verecek daha fazla acım olmasını dileyerek altında kıvrandım. Onun zevki beni tüketti. Geri çekildi ve ben inledim. Tekrar içime girdi ve ben acı dolu bir zevkle inledim.

Hareketleri ritmik hale geldi, dışarı ve içeri, acı verici, tüketici. Tekrar ve tekrar bana çarptı, canımı acıttı ve beni memnun etti. aynı anda. Eğilip meme ucumu ısırdı ve ben çığlık attım. Meme ucumu dişlerinin arasında tutarak geri çekti. Acı içinde tısladım ve o da inleyerek beni bıraktı.

Erotizm vahşileşti. Canım ne kadar yanarsa, onun zevkini o kadar çok hissediyordum. Onun zevki de benim acımı zevke dönüştürüyordu. Ellerimi başımın üzerinde tuttu ve hırpalanmış amıma tekrar tekrar girdi. Onun altında kıvrandım, darbeleri kabul ettim ve beni daha yüksek bilinç seviyelerine itmesine izin verdim.

"Benim için gel, bebeğim," diye bağırды Devin seksimi istismar ederken. "Benim için sert gel."

Orgazm bana öyle bir güçle vurdu ki nefes alamadım. Çığlık attım ve ellerimi tutmasına karşı mücadele ettim. Bana daha da sert vurdu ve amımın içinde acı verici bir kıştırma hissettim, beni daha önce hiç olmadığı kadar yukarı itti.

daha önce gitmişti. Göz kapaklarımda yıldızlar parladı ve vücudum yoğun hislerle patladı. Devin, siki içimde zonklarken ilkel bir çığlık attı ve vücudumun derinliklerine boşaldı.

Onu içimde hissettim. Aletinden daha fazlasını. *Onu* hissettim. Bizim Eşzamanlı orgazmların zirvesine çıkarken ruhlar bir oldu. Dalga üzerine dalga

zevk dalgası bedenimi sarstı.

Devin ellerimi bıraktı ve kollarını sıkıca bana doladı. "Sen benimsin, Anna," dedi zorla. "Tamamen benimsin."

"Evet, Devin," dedim nefes nefese. "Evet. Hepsi senin. Başka kimsenin değil." Başka kime ait olabilirdim ki? Başka kimin önemi vardı?

Beni nazıkçe öptü, ağzımı sahiplendi ve yavaşça yeryüzüne geri süzüldük. Kollarımı ona doladım, yakında tekrar iki ayrı beden olacağımız fikrinden nefret ediyordum. Boynuma sokuldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum Devin," diye fısıldadım.

Bana bir süre daha sarıldı ve sonra yan tarafına döndü. Sevgiyle gözlerimin içine baktı. "İşe gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Surat astım. "Ben de öyle. Burada benimle kalamaz mısın? Şirketi sen yönetiyorsun."

Güldü. "Doğru, ama bugün yapmam gereken çok iş var ve bu akşamki toplantıya yetişmek için erken çıkmam gerekiyor. Özür dilerim bebeğim." Beni öptü ve vücudumu okşadı. Artık hiçbir şey acımıyordu. "Ağustos'ta,

benimle uzun bir yolculuğa çıkacaksın. O zaman birlikte bolca zaman geçireceğiz." Burnumu öptü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Washington, DC."

"Gerçekten mi? Oh, Devin! Ne kadar harika!"

Bana sırtıttı. "Bundan hoşlanabileceğini düşündüm." Yataktan yuvarlanarak çıktı. "Ama gitmem gerekiyor."

"Tamam." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Seni özleyeceğim."

Başımı öptü. "Ben de seni özleyeceğim, bebeğim." Çenemi avuçladı. "Bu gece Gathering'de herkese tamamen benim olduğunu göstereceğim." Dudaklarımı öptü. "Sadece bana ait olduğunu."

Bu düşünce kalbimi kabarttı. *Hepsi onun. Hepsi Devin'in.*

"Seni seviyorum, bebeğim. Seni bu gece göreceğim. Ian kolyeni daha sonra sana getirecek."

Bana son bir kez gülümsedi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

O akşam ben yemek yerken Devin içeri girdi. "Merhaba bebeğim." Beni yanağımdan öptü ve sonra karşımdaki masaya oturdu.

Ona ıslıl ıslıl gülümsedim. "Merhaba, Devin." Kalbim sevgiyle kabardı.

"Seninle bu gece hakkında konuşmak istiyordum," dedi. Ona endişeyle baktım. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Anna. Sadece seninle konuşmak ve seni olacaklara hazırlamak istedim."

"Tamam," dedim yavaşça.

"Anna, bu gece piercinglerini taktıracaksın." "Piercing mi?" diye sordum. "Ne piercing'i?"

Nazıkçe gülümsedi. "Köle piercinglerin, Anna. Köleler işaretlenmelidir."

Gözlerim yaşardı. "Yani... ben gerçekten bir köle miyim? Ama... Ben düşündüm." Ben sadece onun metresi olduğumu sanıyordum. Kurt ve Wilhelm Ben bir köleydim.

"Elbette öylesin, Anna. Öyle olmadığını düşündüren neydi?" Sempati gözlerini aydınlattı.

"Sanırım düşündüm. " Kalbim sıkıştı. "Senin metresin olduğumu sanıyordum," usulca söyledi.

Devin bana hüznle baktı ve elini elime koydu. "Bu şekilde olmalı, Anna. Sen benim kölemsin ama Ian gibi ben de seni öyle görmüyorum. Seni metresim olarak görüyorum."

Gözyaşlarımın arasından ona baktım ama cevap vermedim. Kalbim acıyordu. "Eğer yardımı olacaksa, diğer kızlar gibi işaretlenmeyeceksin, Anna. Senin işaretler farklı. Sadece bir meme ucu halkanız olacak."

Küçük bir gülümsemeye zorladım. Onu kızdırmak istemiyordum ama sözleri beni daha iyi hissettirmedi.

Yanımda diz çöktü. "Bu şekilde olmak zorunda. Ama yüzüklerin seni diğer kızlardan ayıracak. Bunu takmasan bile." Kolyemi işaret etti. Ian onu günün erken saatlerinde iade etmişti. "Ve törenin ana bölümleri bittikten sonra, bizi birbirimize bağlamak ve seni tamamen benim yapmak için seninle çok özel bir ritüel gerçekleştireceğim." Yanağımı okşadı ve beni öptü.

"Bunu ister miydin, Anna? Artık hiç şüphe duymak istemez misin?" Sesi yumuşak ve melodikti ve kendimi onun sözlerinde kaybettim. Gözlerim ağırlaştı ve kapüşonlu kapakların altından ona baktım. Sesi daha da yumuşadı. "Artık endişe yok, şüphe yok. İsteddiğini yapmakta özgür olacaksın.

Çünkü senin tek arzun beni memnun etmek." Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı. "Birlikte o kadar çok zaman geçirirdik ki."

Evet, istediğim buydu. Hiçbir şey Devin'in az önce söylediklerinden daha cazip görünmüyordu.

Parmakları boynumdan aşağıya, bornozumun yakası boyunca kayıyordu ve ben arzuyla titriyordum. Bornozu çekti ve bir meme ucumu ağzına alıp nazikçe emdi.

"Hepsi benim," diye fısıldadı. Göğsümü okşadı ve elini bacağımdan yukarı, kalçalarımın tepesine doğru kaydırды. Parmakları içime kaydı ve parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı iterken gözlerim kapandı. Başparmağı yavaşça klitorisimin etrafında dolaştı.

İçimi çektim ve kalçalarımı yukarı bastırdım.

"Seni seviyorum, Anna. Seni istiyorum." Hipnotik ses tonuyla devam etti. "Tamamen benim olmanı istiyorum. Tamamen benim olmak istiyor musun?"

Anna mı? Bizi kimse ayıramaz."

Bir arzu ve aşk bulutunun üzerinde süzülüyordum. Beni istiyordu. Beni seviyordu. Bizi hiçbir şey ayıramazdı. Devin'le tam bir birliktelik fikri başımı döndürdü. Başımı salladım ve ona baktım.

"Evet Devin," diye fısıldadım, başım dönüyordu ve coşkuluydum.

"Aferin kızıma." Sırıttı ve beni sandalyemde döndürerek bacaklarımı ayırdı. "Bebeğim, bu gecenin acı verici kısımları olacak. Ama bana güvenmeni ve bu sabah yaptığın gibi acını bana vermeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım ve ona tembel bir gülümseme verdim. *Devin'im için her şeyi yaparım.*

"Daha sonra yapamayacağım için şimdi sana zevk vermeme izin ver." Başparmaklarıyla amımı açtı. Gülümsedi, sonra eğildi ve beni öpmeye başladı.

"Oh!" diye haykırdım, başımı arkamdaki duvara yaslayarak. Sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi benimle ziyafet çekiyordu. Dili aynı anda her yerdeydi. Dişleri cildimin hassas kıvrımlarını nazikçe çekiştiriyordu. İnledim ve sandalyemin kenarını kavradım.

"Oh, Devin!" diye haykırdım. "Oh, evet!"

Beni emmeye, yalamaya ve öpmeye devam etti. İnledim ve ağzının altında kıvrandım. Kendimi ecstasy'nin zirvesine tırmanırken hissettim ve aniden kenardaydım ve uçtum, Devin'in yetenekli ağzının altında gökyüzünde uçtum. Boşalırken onun adını haykırdım.

Dilinin hareketleri yavaşça azaldı ve ben tekrar yeryüzüne süzıldüm.

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve ben orada oturdum, ne kadar iyi hissettiğime şaşırdım. Gözlerimi yavaşça açtım ve ona kocaman bir gülümseme verdim. O da bana sırıttı, siyah gözleri lamba ışığında parlıyordu.

"Anna, bebeğim, senin güvenliğin için konuşma yeteneğini elinden alacağım. Konuştuğun ya da gürültü yaptığın için erkeklerin senin hakkında kötü düşünmesini istemiyorum. Kadınlar işlemler sırasında kesinlikle sessiz olmalı." Gülümsedi. "Yine de sabah konuşabileceksin, merak etme.

Bunu yapmadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kalbim ona karşı sevgiyle dolup taşı. O kadar düşünceliydi ki. "Seni seviyorum," dedim küçük bir gülümsemeyle, yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Yüzünü bir türlü netleştiremiyordum.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

Parmaklarını boynuma ve boğazıma doğru götürerek yumuşak bir şeyler mırıldandı. Boğazımda bir karıncalanma hissettim. Artık ses çıkaramayacağımı biliyordum ve bunu yapmak için hiçbir isteğim yoktu. İçime bir huzur yerleşti ve gülümsedim. Alnımdan öptü.

"Yemeğini bitir, bebeğim. Maggie yakında dönecek."

Başımı salladım ve ona tembelce gülümsedim. O da gülümsedi ve sonra odadan çıktı.

Yemeğimi bitirdim ve Maggie ile Sarah beni akşam için hazırlamak üzere geri döndüler. Kafam rahatlamıştı ve Buluşma'nın başlaması için sabırsızlanıyordum. Devin'in olacaktım. Tamamen. Eminim Jack bile bizi ayıramazdı.

"Hanımefendi, bu bir ritüel gecesi. Soyunacaksınız," diye açıkladı Maggie mücevherlerimi takmaya başladıklarında.

Başımı salladım. Devin ne isterse.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi elmaslarla sardılar. Saçlarım omuzlarımdan aşağı sarkıyordu.

Maggie ve Sarah beni beyaz kadife pelerine sardılar ve Ian'ı bekledik. Kapıyı çaldı ve birkaç dakika sonra, bana Papa'nın giyeceği bir şeyi hatırlatan siyah kuşaklı bir cübbe giyerek içeri girdi. Maggie ve Sarah onu selamladılar ve sonra gittiler.

"Merhaba, Anna. Nasılsın?" Başımı salladım ve gülümsedim.

"Seni susturdu mu?"

Başımı salladım.

Gözlerinde anlam veremediğim bir hüznün fark ettim. Bu onda gördüğüm ilk duygu belirtisiydi. Bana sarıldı ve saçlarımı okşadı; onun için beklenmedik bir hareketti. Sormak istedim ama sormadım.

Doğruldu ve yüzü esrarengiz bir hal aldı. "Gidelim mi? Devin'i bekletmek istemeyiz."

On Dokuzuncu Bölüm

Ian pelerinimi düzelitti, kapüşonu başımın üzerine çekti ve odadan çıktık. Loş ışıklı koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentte yürürken kolumdaki eli rahatlatıcıydı. Midem sinirden çalkalanıyordu. Devin'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Çok geçmeden tanıdık çift kapı önümde belirdi. Ian açtı. Kapılardan birini açtı ve beni içeri, arka köşeye yönlendirdi. Karanlık köşede dururken, görünmeden odanın her tarafını görebilecek kadar başımı kaldırabiliyordum.

Yumuşak altın rengi ışık salonun ortasını doldururken, altın kartalın parıldadığı köşedeki ışık biraz daha parlaktı ve görkemli başı neredeyse tavana ulaşlıyordu. Pençeleri ana zeminin üzerindeydi ve kavisli bir ateş hendeğinin içinde oturuyor gibi görünüyordu. Ateşin önünde, arkasında yükseltilmiş bir kürsü bulunan geniş bir platform uzanıyordu.

Kürsünün üzerinde Devin'in tahtı ve onun iki yanında da biraz daha küçük üç taht bulunuyordu. Ana platformun ortasında, yaklaşık iki kişilik bir yatağın yarısı uzunluğunda, bel yüksekliğinde dikdörtgen bir taş masa vardı.

Platformun sol ucunda iki taht bekliyordu. Diğer uçta ise, üzerinde çeşitli eşyaların durduğu, biri kâseye benzeyen daha küçük, kare şeklinde bir taş masa vardı. Basamaklar masanın birkaç metre önünden ana kata iniyordu.

Oda, ortada tek ve geniş bir koridor bulunan, sıra sıra dizilmiş ahşap banklarla doluydu. Sıralar, Ian'ın giydiğiyle aynı tarzda koyu mavi kuşaklı cübbeler giymiş, ancak omuzlarında kısa bir pelerin ve başlarında bir başlık olan adamlar tarafından dolduruluyordu.

Birbirleriyle konuşan erkeklerin kısık uğultusu odayı dolduruyordu ve yukarıdaki balkonlarda oturan kızları görebiliyordum. Yine de hareket etmiyorlardı ve konuşuyor gibi de görünmüyorlardı. Kukuletalı pelerinler giyiyorlardı.

Çoğunlukla mavi, biraz da kırmızı renk serpiştirilmiş.

Odadan keskin bir tıkırtı sesi yükseldi ve ortalık sessizleşti. Başımı kaldırdım ve altın kenarlı yeşil cüppeli bir adamın elinde uzun tahta bir sopayla platformun ortasında durduğunu gördüm. Yerdeki adamlar hızla banklara oturdular ve önümdeki alanı mavi bir denize çevirdiler.

Yeşil cüppeli iki adam yanımdaki sıraların bulunduğu koridorun sonunda belirdi. Kukuletaları yukarıdaydı ve her biri önlerindeki bir zincire asılı, dumanı tüten gümüş bir top tutuyordu. İki yeşil cüppeli adam daha belirdi, bankların her iki dış tarafında birer tane, benzer bir nesne taşıyorlardı. Yeşil cüppeli bir başka adam kartalın arkasından çıktı ve bilinmeyen bir dilde ilahi söylemeye başladı.

Ellerinde toplar olan adamlar yavaşça platforma doğru yürümeye başladılar, topları önlerinde ileri geri sallayarak dumanı koridora yaydılar. Duman bana ulaştı ve mis gibi kokuyordu. Biraz başım dönmeye ve kendimi çok rahatlamış hissetmeye başladım.

Yeşil cüppeli adamlar platforma doğru yürürken, kartalın arkasından beyaz cüppeli üç adam çıktı. Adamlardan ikisinin cübbesinin kenarları altındı ve üçü de kukuletalarını yüzlerine kadar indirmişlerdi. Cübbesinde altın süsleme olmayan adamın omuzları çok genişti.

Üç beyaz cüppeli adam görüldüğünde mavili adamların hepsi ayağa kalktı. Beyaz cüppeli adamlardan biri platformun ortasına doğru yürüdü ve durdu, diğer ikisi ise platformun sol tarafına doğru yürüdü ve boş tahtların yanında durdu.

Yeşil cüppeli adamlar platforma ulaştı. İlahiler sona erdi ve oda sessizliğe gömüldü. Sonra platformdaki beyaz cüppeli adam kollarını havaya kaldırdı ve mavi cüppeli adamlar tekrar sıralara oturdu. Yeşil cüppeli adamlar üst platforma çıkan basamakları tırmandılar ve daha küçük tahtlara oturdular.

"Kardeşlerim," diye seslendi Devin'in sesi kaputun gölgesinden. Omurgamdan aşağı ve yukarı lezzetli ürpertiler gönderen derin, emredici bir sesle konuştu. "Sizleri selamlıyorum. Bu gece aramıza iki yeni kardeş ve birkaç yeni köle katılıyor." Yan tarafa doğru işaret etti. diğer beyaz cüppeli adamlar oturuyordu. "Ziyarete gelen Alman Kardeşlerimize de özel selamlarımı iletmek isterim." Başını onlara doğru çevirdi ve hafifçe eğildi.

İki adam da karşılığında hafifçe eğildi.

Alman Kardeşler mi? Wilhelm mi demek oluyor bu? Ve... Alex? Kurt? Onların burada ne işi var?

Devin kapüşonunu geri çekti ve odadaki diğer adamlar da aynısını yaptı. Devin konuşmaya devam etti ama beyazlar içindeki diğer adamların kapüşonlarını geri çekmelerini izlerken sesi kulaklarımda kayboldu. Gerçekten de Wilhelm ve... Alex'ti.

Alex'e bakarken kalbimde bir şeyler kıpırdandı. Rüyalarımındaki nazik mavi gözlerinin hatıraları bilincimin ön tarafına süzüldü ve Devin'den aldığım ve sadece birkaç dakika önce tadını çıkardığım huzuru aşındırdı. Başını bana doğru çevirdi ve orada olduğumu bilmesinin imkânsız olduğunu bildiğim halde bakışlarının beni yaktığını hissettim. Beni göremezdi; karanlık bir köşedeydim.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve gözlerimi kırıştıtarak ondan ayırdım. Haince düşünceleri bir kenara ittim ve dikkatimi sevgili Devin'ime verdim.

Devin odanın yan tarafına bakıyordu, orada bir kapı açılıyordu. Benim yaşlarımda, bileklerinden birbirine zincirlenmiş beş genç kadın, Ian'inkine benzer siyah bir cübbe giymiş bir adamın önderliğinde kapıdan çıktı. Üç tanesi

sarışın ve iki esmer. Tamamen çıplaklardı. Platforma götürüldüler ve masanın önünde durduruldular. Odanın arka tarafına bakacak şekilde durdular, başları yukarıda, gözleri odanın arka tarafına odaklanmıştı.

Devin sarışınlardan birinin arkasından yürüdü ve göğüslerini avuçlamak için önüne uzandı. Bir süre onları okşadıktan sonra meme uçlarını çekti. Sertçe çekmiş gibi görünüyordu ama kız tepki olarak sadece gözlerini kapattı. A

Kıskançlık duygusu kalbimi dürttü.

"Yeni eğitilmiş köleler, Kardeşlerim," diye gülümsedi. "İyi bakın. Onları işaretleyeceğiz ve törenden sonra tadına bakabilirsiniz."

Mavili adamlardan minnettar mırıltılar ve kıkırdamalar geldi. Devin sırtı ve yeşil cüppeli iki adamı işaret etti. Devin tahtına oturdu ve diğer adamlar uçtaki sarışının önünde yürürken çenesini yumruğuna dayadı.

Adamlardan biri kadının arkasında durdu ve meme uçlarını dikleşene kadar parmaklarının arasında yuvarladı, sonra diğer adam silah tipi bir aleti kadının göğsüne dayadı ve kadının sıçradığını ve dudağını ısırıldığını gördüm, ama ses çıkarmadı. Silahı çekti ve şimdi meme ucundan gümüş bir halka sarkıyordu.

Onları böyle mi deliyorlar? Çok kötü görünmüyordu.

Diğer meme ucu delinmişti ve sonra göbek deliği. Görebiliyordum. Adam ilerledikçe gözlerinde yaşlar oluşuyordu. Önünde diz çöktü ve diğer adam kalçalarını tuttu. Öndeki adam sol dış am dudağını çekti.

ve silahı ona dayadı ve bir an sonra acı içinde bağırdı ve adam silahın olduğu yerde gümüş bir yüzük ortaya çıkararak geri çekildi.

Gözleri yaşlarla doldu ve çenesini sıktı. Onun acısını gördükçe midem bulandı. *Yakında ben de öyle olacağım.*

Erkekler bu işlemi diğer kızlarla da tekrarladılar. Meme uçları ve amcıklar kızardı ve şişti. Çok acı verici görünüyordu. Erkeklerin işi bittiğinde boyunlarına gümüş tasmalar takıldı. Bir sarışında Kızıl Kız tasması vardı. Kızlar platformun kenarına götürüldüler ve dizlerini açıp ellerini kalçalarına koyarak topuklarının üzerine oturdular.

Ian koluma dokundu ve beni öne doğru yönlendirdi. "Platformun kenarına geldiğimizde selam ver."

Sinirle yutkundum ve koridorda birlikte yürüdük. Başımı öne eğmiş, cesaret için Devin'e bakabilmeyi diliyordum. Düşüncelerimi Devin'e yoğunlaştırdım ve onun sevgisinin beni çevrelediğini hissettim.

Benim acım ona zevk veriyor. Ona zevk vermek istiyorum. Piercinglerim ona zevk verecek. Tamamen onun olacağım.

Son düşünce Alex'in gözlerini tekrar aklıma getirdi ve bu da Devin'e bağlanma isteğimden şüphe duymama neden oldu.

Devin'in bana verdiği huzura konsantre olmaya çalıştım ama Alex'in varlığı bunu zorlaştırıyordu. Durumu daha da kötüleştiren şey ise Alex'in üzerimde neden böyle bir etkisi olduğunu bilmiyorum. Onu pek tanı mıyordum. O da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Benden hoşlan mıyordu bile.

Merdivenlerin dibine vardığımda Devin'in cüppesinin alt kısmının merdivenlerden aşağıya doğru hareket ettiğini gördüm. Dizlerimin üzerine çöktüm ve o yaklaşırken önünde eğildim.

"Kardeşlerim. Bu gece özel bir ziyafetim var. Geçen hafta burada olanların bildiği gibi, bir metres tuttum. Paylaşmadığım şey ise onun sıradan bir metres olmadığı." Beni ayağa kaldırdı ve platforma çıkardı.

Başlığımı geriye itti ve yanağımı okşarken bana şefkatli bir gülümseme verdi. Onun dokunuşuyla ısındığımı hissettim ve rahatladım. *Ben Devin'inim.*

Beni dudaklarımdan nazikçe öptü, dudakları dudaklarımı okşadı. Tüm sevgisinin ve hayranlığının içime aktığını hissettim. *O benim efendim. Onu seviyorum.* Ona sevgi dolu bir gülümseme verdim ve o da memnun görünüyordu.

Beni diğer adamlara doğru çevirdi ve pelerinimi çözerek yere düşmesine izin verdi. "O bir Yaşlı Hanımefendi ve şimdi onu kendim için talep ediyorum."

Duyurusu, alçak sesle mırıldanmalar ve yumuşak ünlemler getirdi. Erkeklerin önünde boynumu öptü ve göğüslerimi okşadı ama umurumda değildi. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun dokunuşunda kaybettim. *Ben onunum. Onu memnun etmek istiyorum.*

"Kardeşlerime kendini bana teslim ettiğini göstermeye hazır mısınız?" meme uçlarımı hafifçe çekiştirirken kulağıma fısıldadı.

Hülyalı bir şekilde başımı salladım.

Beni yan tarafım ana odaya bakacak şekilde çevirdi ve yavaşça dizlerimin üzerine çöktürdü. Önümde diz çöktü. Kısmen heyecandan, kısmen de korkudan titriyordum. Eliyle yanağımı okşadı ve ben de rahatladım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı. Kalbim onun övgüsüyle ısındı.

Yeşil cüppeli bir adam ona delici silahı uzatırken Devin'in arkasından Wilhelm ve Alex'in oturduğu yere baktı. Alex'in gözleri kısılmıştı ve Wilhelm kaşlarını çatmıştı. Alex ona baktığını görünce gözleri şefkat ve endişeyle doldu. Rüyalarımda benimle ilk konuştuğu geceki gibi görünüyorlardı.

Devin'le olan bağlantım zayıfladı ve içimde dehşet yükselmeye başladı. Gözlerimi Alex'ten ayıramıyordum. Neden bu kadar endişeli görünüyordu? Yani... korkmuş? Nefesim kesildi ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Alex'in yaydığı endişe ve şefkat Devin'in sevgisini sahte gösteriyordu.

Hayır, bu doğru olamaz. Devin beni seviyor. Beni koruyacak ve bana bakacak. Alex bir yabancı. Tehlikeli biri.

Gözlerimi Alex'inkilerden zorla ayırdım ve Devin'in siyah gözlerine baktım. Hafifçe kaşlarını çatıyordu.

"Gözlerini benden ayırma Anna," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Gözlerini benden ayırma.

Bu geceyi atlatman için sana güç verecek. Başka biri bunu senden alacak ve seni savunmasız bırakacaktır."

Delici tabancayı sağ göğsüme getirirken Devin'in gözlerine bakmaya devam etmek için kendimi zorladım. Silahı düzgün bir şekilde yerleştirirken gözlerini gözlerimden kaçırmak zorunda kaldı, ama ben gözümü ondan kaçırmadım.

Alex beni savunmasız bırakacak. Bir daha asla savunmasız olmak istemiyorum.

Devin bana baktı. "Bana acını ver Anna," diye fısıldadı ve göğüs ucumda keskin bir bıçak darbesi hissettim. Gözlerim yaşlarla doldu, nefes nefese kaldım ve gözlerimi kırptım ama Devin'den başka bir yere bakmadım.

Devin beni öpmek için öne doğru eğildi ve acımı alıp zevkini

aldığını hissettim. Kalbime bir kez daha huzur indi. Devin

silahı göbek deliğime yerleştirdi ve bıçak gibi acı bir kez daha geldi. Bu seferki o kadar kötü değildi ama gözlerim hâlâ yaşlarla doluydu. Devin beni tekrar öptü, sonra arkasına yaslanıp amımın sol dış dudağını çekti ve silahı yerleştirdi

Gözlerimin içine baktı. "Benim," dedi kararlılıkla.

Başımı salladım ve o da derimi deldi. Eğer ses çıkarabilseydim, haykırırdım. Ancak tek yapabildiğim ağzımı açmak ve yüksek sesle nefes almaktı.

Titremeye başladım ve o da yanağımı okşadı.

"Aferin kızıma, Anna," diye fısıldadı. "İyi kız." Beni derinden öptü ve ben onun zevkini hissettim. "Yapmam gereken bir şey daha var ve sonra özel ritüelimizi gerçekleştireceğim, tamam mı?"

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Başımı salladım ve acı dolu gözyaşlarımı geri kııptım. Ona cesur bir gülümseme verdim ve o da memnun görünüyordu. Ritüelin de canımı yakıp yakmayacağını sormak istedim ama belli ki sormadım.

"Git Wilhelm ve Alex'in arasına otur. Hazır olduğumda seni alacağım."

Ona baktım. Seninle olan bağımı koparan adamın yanına mı oturayım? Neden? Senin yanında kalmak istiyorum!

Hareket etmemiştim ve Devin kaşlarını çattı. Çabucak başımı salladım ve titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Yeni piercinglerim acıtıyordu. Platformda yürürken bacaklarımdaki halka sarsıldı ve irkildim. Dikkatlice dizlerimin üzerine çöktüm ve Wilhelm'i eğilerek selamladım.

Wilhelm'in nazik elini başımın üzerinde hissettim ve başımı kaldırdım. Gözleri endişe doluydu. Bana nazik bir gülümseme verdi ve ben de tekrar yere bakıp Alex'le onun arasındaki noktayı işaret ettim.

"Devin sana gelip aramıza oturmanı mı söyledi?" Wilhelm kaşlarını hafifçe kaldırarak usulca sordu.

Başımı salladım.

"O zaman öyle yap. Yanımda olmandan onur duyarım, Anna."

Ona minnetle gülümsedim ve topuklarımda iki adamın arasına oturdum. Wilhelm saçımı kısa bir süre okşadı ve sonra elini çekti.

İki genç adamın çıplak durduğu platforma dikkatlice baktım. Ayaklarının dibinde iki kadın oturuyordu ve Devin aralarında duruyordu. Yeni kardeşler hakkında bir şeyler söylüyordu.

Başımın üzerinde büyük ama nazik bir el hissettim. Yine Wilhelm olduğunu düşündüm ama sonra açının yanlışı olduğunu fark ettim. Alex miydi? Gözlerim kapandı.

İstemsizce elinin sıcaklığının vücuduma yayıldığını hissettim. Sıcaklık yayıldıkça piercinglerin acısı da azaldı.

Neler oluyor? Alex bana ne yapıyor?

Alex'in dokunuşu dikkatimi Devin'in sözlerinden uzaklaştırdı.

Konsantre olmaya çalıştım ama Devin'in sesi kayboldu ve tek bildiğim Alex'in başımın üzerindeki eli ve yanımdaki rahatlatıcı ama rahatsız edici varlığı oldu. Sadece acıdan değil, hayatımın gerçekliğinden de kurtulduğumu hissettim.

Hayır! Hayır! Alex bana zarar verecek. Alex beni Devin'den uzaklaştıracak.

Devin'le bağlantımı sürdürmem gerektiğini biliyordum ve Alex'ten uzaklaşmak istiyordum ama Devin'i üzmemden korktuğum için hareket etmekten çekiniyordum. Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak dikkatimi Alex'ten uzaklaştırmaya çalışıyordum ama Alex'in yakınında dakikalar geçtikçe bu giderek zorlaşıyordu.

Alex aniden elini çekti ve Devin'in sesi yavaşça tekrar odaklanmaya başladı. Gözlerimi açtım ve kırıpıştırarak yönümü bulmaya çalıştım.

Devin, elinde delici tabancayı tutan yirmili yaşlarının ortalarında bir adamın önünde duruyordu. Adamın siki kalkmıştı. Devin onu eline aldı ve silahı diğer adamın sikinin tepesine bastırdı. Bir klik sesi duydum ve genç adam tısladı. Bir an sonra silah çıkarıldı ve Kardeşliğin çift halkalı piercingi takıldı.

Başka bir adam basamakta oturmuş, yanında bir kadınla sikini okşuyordu. Piercingini çoktan taktırmış olduğunu görebiliyordum. Yan kapıdan ellerinde mavi cübbeleriyle iki kadın daha çıktı. Yeni Kadınlar ve diğerleri cübbeleri erkeklere giydirmek için çalıştı ve sonra erkekler Devin'in yanında durmaya gitti.

Devin, "Yeni Kardeşlerimiz Quinn ve Shawn'a hoş geldiniz diyelim," diye anons etti. Büyük bir alkış koptu. Kadınlar yeni Kardeşlere platformun dışına kadar eşlik ettiler.

Yirminci Bölüm

Ian aniden önümdeydi. Ona baktım ve ayağa kalkmama yardım etmek için ellerini uzattı. Beni platform boyunca Devin'e doğru götürdü.

Devin önüme geçti ve dikkatle bana baktı. Gözlerimi kırptım, onunla olan bağlantımdan emin değildim. Kaşlarını çatı ve arkama baktı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. Bana şefkatli bir gülümseme verdi ve sonra beni öptü. Uzaklaştığında, ona yeniden güveniyordum.

Devin elimi tuttu. "Masaya uzan, bebeğim." Alnımdan öptü ve diğer adamlarla konuşarak platformun önüne doğru yürüdü.

Söyleneni yaptım ve Ian beni kartal şeklinde masaya zincirledi. Metal ayak bileklerime ve bileklerime battı ve irkildim.

Ian dizlerimin arasına girip özür dileyerek bana baktı ve amımda serin bir şey hissettim. Sağ tarafıma doğru yürüdü ve üst koluma bir iğne yaptı. Birkaç dakika sonra amım acımaya başladı, aynı zamanda kendimi sersemlemiş hissetmeye başladım. İçimdeki sızı biraz tanıdık geliyordu ama beynim bulanıklaşıyordu ve hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Oda dönmeye başladığında gözlerimi kapattım.

Devin'in platformun önünde konuştuğunu duydum. Kartalın olduğu yönden garip bir meleme sesi duydum. *Az önce bir keçi sesi mi duydum? Hayır, hayal görüyor olmalıyım.*

Devin bana döndü ve yanağımı okşamak için yaklaştı. Ona hayranlıkla bakmaya çalıştım ama başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. Bana bir öpücük verdi.

garip bir gülümseme takındı ve parmağını göğüslerimin arasında gezdirdi. Delinmemiş meme ucumu ağzına almak için eğildi.

Zevkten nefesim kesildi ve daha fazlasını isteyerek göğsümü yukarı kaldırdım. Buna mecbur kaldı ve hassas sağ göğsümü okşamak için elini getirdi. Meme ucumu sertçe ısırdı ama bu beni daha da tahrik etti. Yeni delinmiş meme ucunu sert parmak eklemleri arasında sıktı ve acı içinde nefes aldım, ama uyarılmamın arttığını hissedebiliyordum.

"Tamamen benim olmaya hazır mısın, bebeğim?" Devin kulağıma fısıldadı.

Dalgınca başımı salladım. Düşüncelerim bulanık ve kopuktu. Parmaklarını kaburgalarımın ve karnımdan aşağıya, şişmiş amıma doğru gezdirdi. *Onu içimde istiyorum.* Dış dudaklarımı okşarken kıpırdandım ve sonra klitorisime dokunduğunda nefesim kesildi.

Parmağını aşağı doğru hareket ettirdi ve ileri doğru bastırdı. Vücudumda keskin bir acı patladı ve acıyla sertçe nefes aldım.

"Güzel," diye mırıldandı. "Neredeyse hazır." Uzaklaştı.

Acı bir an için zihnimi temizledi ve nedenini hatırladım. Acı tanıdık geldi. İntihar girişimimden dolayı beni cezalandırırken kullanmıştı.

Oh, Tanrım, hayır! Lütfen o olmasın.

Vajinal kaslarımı küçük bir parmak sokulduğunda acı verecek kadar sıkılaştırmak için bir krem kullanmıştı. Benimle ilk kez seks yaptığından daha acı vericiydi. Krem kaslarımın gevşemesine izin vermedi; saatler sonra etkisi geçene kadar gergin kaldım.

Gözlerim yaşardı. *Neden? Neden beni cezalandırıyor? İyi biri olmak için çok uğraştım.* Bağlarıma karşı zorlandım ve Devin'in bana bakıp gülümsediğini gördüm.

Neden rahatsız olduğum için memnun görünüyor? Beni sevdiğini sanıyordum. Hayır, beni sevdiğini biliyorum. Bu gecenin acı vereceğini söylemişti... sonra her şey mükemmel olacaktı. Ona acımı ver... Sadece biraz daha dayanmalıyım. Bunu yapabilirim.

Beynim yine bulanıklaştı ve uzun süre hiçbir şeye konsantre olamadım. Gözlerimi kapattım, korkuyordum ama neden korktuğumu hatırlayamıyordum. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım ve neredeyse başarıyordum.

Birdenbire tepedeki ışıklar söndü. Sadece platformun arkasındaki ateş odaya ışık veriyordu. Garip bir ses duydum. Neredeyse şarkı söylüyordu ama tam olarak değil. Zihnim berraklaşmaya başladı. İlahi söylendiği sonucuna vardım. Ses Devin gibi.

Bir keçi olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin melemesini, bir kaydırma sesini ve ardından sessizliği takip eden donuk bir gümbürtü duydum. Devin, mavi cüppeli Jack, Alex ve tanımadığım yeşil cüppeli bir adam masaya yaklaştı.

Devin ayaklarımın dibinde duruyordu. Jack sağımda, Alex solumda ve tanımadığım adam da başımın ucundaydı. Ian, Devin'in birkaç adım gerisinde duruyordu, bana bakarken yüzü donuktu.

Orada uzanıp Devin'i izlerken korkumu kontrol etmeye çalıştım. Bir süre siyah taş kâsenin içindekilere baktıktan sonra bana baktı. Koyu renk gözleri ateş ışığında titriyordu. Ben de ona baktım, gözlerimi kaçıramıyordum.

Kaseyi başının üzerinde tuttu, bir şeyler mırıldandı ve sonra kaseyi indirip içmek için geriye doğru eğdi. Kaseyi ağzından çekti ve yüzünde bir sırıtışla bana bakan Jack'e uzattı. Jack kaseyi dudaklarına götürdü ve hafifçe yüzünü buruşturdu. İçti ve sonra bilinmeyen adama uzattı. Meçhul adam da içti ve Alex'e uzattı. Alex kaseyi alırken gerildi ve bir an tereddüt etti, sonra gözlerini kapadı ve içti.

Alex kâseyi indirdi ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Başımın masadan kaldırıldığını hissettim ve Alex kâseyi dudaklarıma götürdü. İçinde koyu kıvamlı bir sıvı vardı.

Alex nazikçe, "İç," dedi.

Korkuyla ona baktım ve bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Ona bakarken kararsız hissettim, gözleri üzgün ve sempatikti. "Aç," dedi sessizce.

Ağzımı açtım ve ağzımı dolduracak kadar sıcak, metalik tatta, kalın bir sıvı ağzıma döküldü. Yutkunmaya çalıştım ve tükürdüm. Kırmızı damlalar göğüslerime sıçradı.

Az önce kan mı içtim?

Gözlerimi kapadım ve öksürdüm, az önce yaptığım şeyden ürperdim. Nazik bir el sol şakağımı okşadı.

Sadece bir süre daha. Sonra tamamen Devin'in olacağım. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak....

Devin tekrar ilahi söylemeye başladığında gözlerimi açtım. Kaseyi başının üzerinde tuttu ve sonra bir yudum daha almak için indirdi. Bir içki daha içmek zorunda kalacağımdan korkuyordum ama kâseyi Ian'a uzattı, o da arkasındaki masaya koydu.

O ilahi söylerken, Devin bacaklarımı okşamaya başladı. Bedenim hafiflemeye başladı. Diğer adamlar geri çekildi ve Devin masanın etrafında ilahiler söyleyerek ve ellerini vücudumun her yerinde gezdirerek ilerledi. Tekrar başım dönmeye başladı. Başıma döndü ve ellerini iki şakağıma koyarak ilahi söylemeye devam etti.

Sevgili Devin'ime baktım ve kalbimi dehşet kapladı. Gitmişti sadece birkaç dakika önce bana attığı nazik sevgi dolu bakıştı. Gözleri

siyah ve soğuktu. Sert ve nefret doluydu. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Sanki beni içten dışa doğru tüketecekmiş gibi bakıyordu.

Başka tarafa bakmaya çalıştım. Başımı çevirmeye ya da gözlerimi kapatmaya. Başımı sabit tuttu. Kafamın içinde yardım için çığlık attım. Sanki içimdeki paniği duyabiliyormuş gibi sırttı.

Bunu yapmak istemedim. Kaçmak istiyordum. Kelepçelere karşı zorlandım, metalin bileklerimi kestiğini hissettim ama sadece Devin'in acımasız siyah gözlerine bakabildim. Ona doğru süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Zihnim sürüklendi ve o da onu yakalayarak irademden kopardı. Kaskatı kesildim ve bir homurtu çıkardım. Titremeye başladım ve Devin'in ayaklarına doğru yürümesini korkuyla izledim, parmakları bedenimden bacaklarıma doğru iniyordu.

Titrememi durduramıyordum. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki patlayacağından korkuyordum. Devin masanın ucunda dururken içimi korku kapladı. Bileklerimi tutan zincirler gevşedi ve kalçalarımı masanın kenarına doğru çekti.

Hayır! Kafamın içinde çığlık attım. Devin güvende değil! Devin bana zarar verecek! Bunu istemiyorum! Kalbim boğazıma düğümlemişti. Bağları çekiştirdim, çığlık atabilmek için sesimin işe yaramasını diledim.

Tüm gücümle gözlerimi Devin'den ayırdım ve Alex'e baktım. Ona bakarken ağzım açık kalmıştı. *Yardım edin bana!* O da bana baktı, gözleri korkumu yansıtıyordu.

Devin'in sikini seksimin girişinde hissettim ve gözlerim yaşlarla doldu ama Alex'e bakmaya devam ettim. Gözlerimle ona yalvardım. Onu tanı mıyordum ama içimden bir ses bana yardım edebileceğini söylüyordu.

Devin uzun bir hamleyle içime girerken aniden vücudumdan acı fişkırdı. Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı ve sırtımı masadan tamamen kaldırdım. Vücudumun her tarafındaki güçlü eller beni tekrar masanın üzerine itti. Elimden geldiğince direndim ama onlar benden çok daha güçlüydü. Devin bir girip bir çıkıyordu ve ben başımı bir o yana bir bu yana savuruyordum. Kafamın içindeki çığlıklar dayanılmazdı. Dışarıda sessizdim.

Bir sonsuzluktan sonra Devin'in haykırdığını ve sertleştiğini duydum. Birkaç dakika sonra geri çekildiğini hissettim. Bana dudak büktü ve mavi cüppeli adamlarla yüzleşmek için arkasını döndü.

İhanet kalbimi bıçakladı. Amım yandı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Beni tutan eller yavaşça baskıyı kaldırdı. Devin platformun önüne doğru ilerledi, sırtıyordu ama hoş bir şekilde değil.

Büyük bir el alnıma dokundu ve Alex'in bana baktığını görmek için başımı çevirdim. Güzel kobalt mavisi gözleri şokla irileşmişti. Birbirimize bakarken benim de gözlerim yaşlarla doldu. Yapabilseydi bir şeyler yapacağını biliyordum.

Zihnim tekrar bulanıklaşmaya başladı. Gözlerim düştü ve uykulu hissediyordum. *Elveda Alex*. Çok uzakta görünüyordu ve gün geçtikçe daha da uzaklaşıyordu.

saniyeler geçti. Gözlerim kapanırken yüzünde kararlı bir ifade gördüm. Başımın üzerinde hareket etti ve Devin'in yaptığı gibi iri ellerini şakaklarıma koydu.

Gözlerimi yarı açtığımda ağzının hareket ettiğini görebiliyordum ama sesi uzaklarda kayboluyordu. Zihnimin karardığını hissettiğimde gözlerim tekrar dalgalandı.

Alex'in "Benimle kal Anna" dediğini duydum. Onun ağzından çıkan ismim kulağa hoş geliyordu.

Endişeli görünüyordu. Birdenbire aynı süzülme hissi bedenime yayıldı ve zihinle buluşan ezici his beni tamamen uyandırdı ve homurdanmama neden oldu.

Alnımdan öptü ve masanın ayak ucuna doğru ilerledi. Ona baktım, gözlerim büyüdü ve ne yapacağını anladığımda içimi korku kapladı.

Sessizce başımı salladım.

Göz ucuyla Devin'in neler olduğunu görmek için arkasını döndüğünü gördüm. Zihnimin gözünde, Alex'e doğru adım atarken yüzünün önce şaşırdığını, sonra şok olduğunu, sonra da öfkeyle dolduğunu görebiliyordum.

"Affet beni, *Schatzi*." Alex'in sesi dikkatimi çekti. Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi ve sonra dişlerini sıkı. "Affet beni," diye tekrarladı.

Kafamın içinde Devin'in bize doğru hamle yaptığını gördüm, tam o sırada bacaklarımin arasında bir acı hissettim. Sanki parçalanıyormuşum gibi hissettim.

Devin'in kafamdaki iç çığlığın üzerine "Hayır!" diye bağırdığını belli belirsiz duydum.

Vücudum sarsıldı ve titredi. Alex içime girip çıkarken kalçalarımı tuttu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve çekilmeye çalıştım. Bunu bana neden yapıyordu? Devin'in bana yaptıkları için kötü hissettiğini sanıyordum.

Neden o da aynı şeyi yapıyor?

Başımı bir o yana bir bu yana salladım. Oh! Acı dayanılmazdı. Vücudum masadan kalktı ve Alex bir elini benimkinin arasına soktu.

göğüslerimi tutuyor.

Oh, Tanrım. Ne zaman bitecek? Her itişte vücuduma acı yayılıyordu. Vücudumun kapanmayacağını ve acıyı yok etmeyeceğini biliyordum. Krem bu tür bir rahatlamayı önlemek için tasarlanmıştı. Devin bunu bana ilk kez kullandığında kendisi söylemişti.

Devin sol tarafımda donmuş bir şekilde duruyordu, yüzünde dehşet dolu bir şok ifadesi vardı.

Alex'in inlediğini duydum. Son bir hamle yaptı ve sonra göğsü kabarmış ve başı dizime yaslanmış bir halde çekildi.

Her yerim acıdı ve sessizce hıçkırdım. *Neler oluyordu? Alex bunu bana neden yaptı?* Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları güçsüzce çektim. Bir topun içine kıvrılmak istedim ama hareket edemedim. Çırpınışlarım Alex'i kendine getirmiş gibiydi.

Doğruldu ve bana baktı, gözlerinde yaşlar vardı. *Gözyaşları mı? Onlar ne için?*

Alex Devin'e baktı ve uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Devin'in öfkesinin ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve odanın geri kalanına döndü. "Kızlarla iyi eğlenceler Kardeşlerim." Işıklar yandı ve erkek ve kadın sesleri yükselip odayı doldurdu.

Alex arkamı işaret etti. "Bana bir battaniye getir," diye emretti. Sesi sorgulanmayacak kadar sertti.

Jack arkamdan ciyakladı. "Ne?"

Alex dişlerini sıktı. "Onun için bana bir battaniye getir yoksa boynunu kırarım."

Şok, vücudumdaki acıyı bir anlığına sildi. Kimse Jack'le bu şekilde konuşamazdı. Alex'e hayretle baktım. Jack'in gıcırdamasını sağlayacak nasıl bir güce sahipti?

Devin yüzünde şok ifadesiyle dönüp Alex'e baktı. Gözlerini kırıştırdı ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Alex ayak bileklerimi bağlardan kurtarıırken Devin'e ters ters baktı. Kollarıma doğru ilerlerken Devin'i yolundan itti. Bileklerimi çözdü ve kollarımı yavaşça yanlarıma indirdi. Kaslarım hareketten dolayı kasılırken acı içinde tısladım.

"Özür dilerim *Schatzi*," dedi sessizce omuzlarıma masaj yaparken.

Vücudumun her yeri ağrıyordu ama bana dokunduğu yerde acı azalıyor gibiydi. Beni kucağına aldı ve masanın arkasında yere oturarak göğsüne yasladı.

"Şşşt, *Schatzi*," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Kucaklaması harika hissettirdi. Titriyordum ve canım yanıyordu ama onun kollarında olmak bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Az önce ne halt ettin sen?" Devin Alex'in üzerinde durdu ve ona ters baktı. Sesi ölümcül derecede alçaktı, öfkesi zar zor kontrol altına alınmıştı. Sesinin gücü beni boğmakla tehdit ediyordu.

Alex'ten de aynı öfkenin yayıldığını hissettim. "Seni güzel bir yaratığı kırmaktan ve onun hayatını emmekten alıkoydum." Alex'in aksanlı sesi de aynı derecede alçak ve ölümcüldü. "Ve daha fazlası."

"Bu ne cüret! Buna hakkın yok-"

O sırada Wilhelm geldi ve onun sözünü kesti. "Peki bu ayini yapmaya ne hakkınız vardı? Biz onlara böyle davranmayız. Onlar hayvan değil. Saygımızı hak ediyorlar."

Alex yumuşak bir battaniyeyi etrafıma sardı. Vücudu ısı yayıyordu ve battaniye bunu yakalayıp vücudumun yanında tutuyordu. Ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim.

Devin alayla homurdandı. "Ne biliyorsunuz ki?"

Wilhelm sakince, "Oldukça az şey biliyoruz," dedi.

Devin'de anlık bir korku parıltısı hissedebiliyordum, sonra ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde onu uzaklaştırdı. "Bu seni ilgilendirmez Alex," dedi küstahça. "Karışmamalıydın."

"Evet, bu benim endişemdi," diye homurdandı.

Devin bir an sessiz kaldı. "Bunu geri alabilirim, biliyorsun."

"İstiyorum, yeterince büyüdüğünde. Ama sana izin vermeyi planlamıyorum." "Neden umursuyorsun ki? Burası senin ülken değil."

Wilhelm yumuşak ama kararlı bir sesle, "Senin gibi adamların görkemli planları her zaman gösterdiğinden daha fazlasını içerir," dedi.

"Onu yeneceğim." Devin, Wilhelm'e ters ters baktı.

"Bana yapacağın her şey onu tehlikeye atar," dedi Alex. "Umarım bunu biliyorsundur."

Bir duraklama oldu. Devin'in kafa karışıklığını hissedebiliyordum.

"Beni öldürürsen, onu da öldürmüş olursun." Alex acı acı güldü. "Ben de en az senin kadar ona bağıyım. Elbette aynı şey benim için de geçerli. Eğer seni öldürürsem, onu da öldürmüş olurum." Alex durakladı. "Hâlâ ona bağlı olmanın tek nedeni bu.

canlı," diye homurdandı.

Devin güldü ama eğlenerek değil. Daha çok bir kıkırdama gibiydi. "Bir Yaşlı'yı öldürmeye cesaret edebilir misin, Yaşlı-Oğul?"

"Yapardım," dedi Alex neredeyse kayıtsızca. "Bunu daha önce de yaptım. Aslına bakarsanız yakın zamanda."

Devin'in bedeninde bir korku parıltısı daha belirdi ve itilip uzaklaştırıldı. "O sen miydin?"

"O bendim," diye onayladı Alex. "Ben sadece bana emredileni yaptım." Sağ elini Devin'e doğru kaldırdığını gördüm. İlk başta kaba bir şekilde

Devin'e bir jest yaptım ama sonra küçük parmağında altın bir yüzüğün parladığını gördüm.

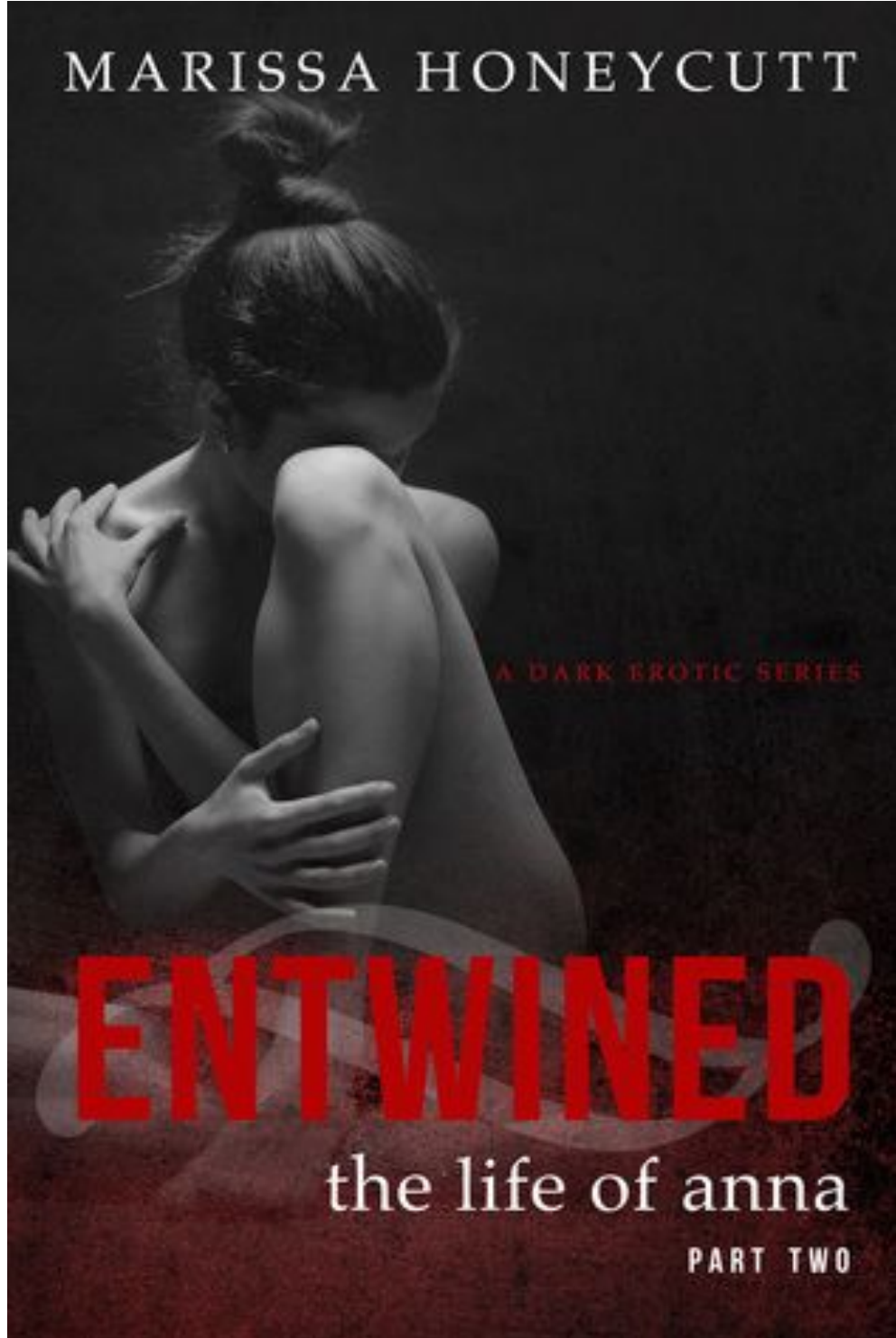
Zihnim yine bulanıklaşmaya başlamıştı. Alex beni Devin'in bana yapmaya çalıştığı şeyden kurtarmıştı. Belki de bu yüzden onu rüyamda gördüm. İçimden bir ses Alex'in güvende olduğunu söylüyordu. Devin güvende miydi?

Şimdi bunu düşünmek istemiyorum.

Başımı Alex'in sert, kaslı omzuna yasladım ve o da başımın üstünü öptü. "Uyu artık, *Schatzi*. Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapattım ve uyudum.

Bölüm 2: Sarmaşık



Birinci Bölüm

Alex, Büyük Salon'a girer girmez Anna'yı hissetti. O etraftayken neden hissedebildiğini anlamıyordu ama yine de memnundu. Bazen diğerlerinden daha güçlüydü, şimdi olduğu gibi. Bazen onu kollarının arasına alıp yarın yokmuş gibi öpmekten kendini alıkoymasını neredeyse imkânsızdı.

Parmaklarını sandalyenin koluna vurmaya başlamadan önce kendini tuttu. Devin'in aptalca konuşmasını dinlemek onu akıl sağlığının sınırına getirmiş olsa da sıkılmış ya da ilgisiz görünmek istemiyordu. Devin'in kibri Alex'in canını sıkıyordu ve kapüşonu yüzünü görünmekten koruduğu için şükreliyordu, yoksa parmaklarını olduğu kadar yüz hatlarını da düzeltmek zorunda kalacaktı.

Elini gevşetti ve düşüncelerini odanın karşısındaki kıza yöneltti. *Anna'ya.*

Anna'nın bariz, derinlerde yatan korkusu Alex'i şaşırtmıştı. Bir Mürşide Hanım nadiren herhangi bir duygu gösterirdi; birini bu kadar bitkin ve korkmuş görmek onu derinden etkilemişti. Tanıdığı diğer Yaşlı Hanımlar, temas ettikleri her erkeğin nefesini kesen güzel, kendinden emin kadınlardı.

Anna güzeldi, evet ve nefes kesiciydi; bunu kimse inkâr edemezdi. O güzel yeşil gözlerdeki korkuyla karışık masumiyet Göğsünün içindeki koruyucu aslan onu alıp götürmek ve dünyadaki tüm kötülüklerden korumak istiyordu. Onu bu hale getiren neydi? Neden bu kadar korkuyordu? Alex onu geçen hafta gördüğünden beri bu soruları kendine milyonlarca kez sormuştu ama hâlâ tatmin edici bir cevap bulamamıştı.

Odanın karanlık, uzak köşesinde, Alex beyaza bürünmüş bir figür görebiliyordu. Onun Anna olduğunu anladığında kalbi hızla çarpmaya başladı. *Onun Anna'sı.* Kurt Anna'nın eğlenceli bir oyuncak olduğunu düşünebilirdi ama kardeşi ona asla Alex'in baktığı gibi bakamazdı. Alex'in kalbi uzun zaman önce kendi babası tarafından onunkine bağlanmıştı.

Vati Alex'e hafifçe dirsek atınca Alex kapüşonunu indirdi ve gözlerini köşeden kaçırdı. Aldığı önlemleri şimdi geri alamazdı. Uzak durmak zorundaydı yoksa Devin şüphelenecekti. Ne o ne de babası Devin'in tam olarak ne planladığını bilmiyordu ama Alex'in içgüdüleri bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu; gece bitmeden müdahale etmeleri gerekecekti.

Anna yürürken yüz hatlarını ilgisiz görünecek şekilde düzenledi. koridorda Devin'e katılmak üzere platforma çıktı ama Devin pelerinini çıkardığında Alex'in nefesi boğazında düğümlendi. Kurt, Anna'nın çıplak vücudunun güzelliğinden bahsetmişti ama bunu ilk elden görmek nefesini kesti.

Bakışları kadının vücudunda, sırtından dalga dalga sarkan samur kahverengi saçlarından düzgün baldırlarına doğru ilerlerken sandalyesinde kıpırdandı. Boynu uzun ve ince, göğüsleri dolgun ve yuvarlak. Meme uçları pembe, gergin ve çok cazipti. Gövdesinin hatları, kalçalarının kabarıklığı... Alex sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı. Tanrım, çok güzeldi.

Devin onu adamların önünde hırpalarken Alex hafifçe hırladı. Devin Anna'nın kendisine ait olduğunu düşünebilirdi ama gecenin sonunda Amerikalı Yaşlı gerçeği öğrenecekti: Anna Alex'e aitti.

Devin onu dizlerinin üzerine itti ve Alex kaşlarını çatı. Devin neydi Ne yapıyorsun? Bir Diyakoz ona delici bir silah mı verdi? Onun türünün olarak işaretlenecek....

Anna aniden Alex'e baktı ve Alex onun gözlerindeki paniği gördü. Devin'i itip yolundan çekilme ve onu elinden alma dürtüsüne direndi. Bir Yaşlı Hanımefendiyi köle olarak işaretlemek yüzyıllardır yasaktı! Devin ne halt düşünüyordu?

Devin Anna'yla usulca konuştu. Anna tekrar Devin'e baktı ve gözleri hafifçe buğulandı.

"Ona ne yaptı, Vati?" Alex tısladı.

"Bilmiyorum Alex," diye fısıldadı babası. "Ama bunu yapabileceğine inanamıyorum-"

Anna'nın göğüs ucu delindiğinde bir klik sesi duyuldu ve keskin bir nefes alındı.

Alex, "Vati, bunun olmasına izin veremezsin," diye yalvardı.

Neden haykırmadı? Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve açıkça hissediyordu ki Acı.

Vati cevap vermedi ama gözlerini Devin ve Anna'ya dikti. "Vati?"

Devin, Anna'nın göbek deliğini deldi.

"Piercingler çıkarılabilir Alex," dedi Vati sakın bir sesle. Üçüncü ve son piercing'i görünce ikisi de irkildi.

"Bırak onu evlat. Kalıcı bir şey yapmıyor. Onu daha sonra da alabilirsin."

Anna titremeye başladı ve Devin onunla sessizce konuştu. Gözleri yaşlarla doldu ve başını sallayarak ayağa kalktı ve gözleri acıyla dolu Alex ile babasının yanına yürüdü. Eğildi ve sonra aralarındaki yere işaret etti.

"Devin sana gelip aramıza oturmanı mı söyledi?" Vati sordu, şefkatle ton.

Başını salladı.

"O zaman öyle yap. Yanımda olmandan onur duyarım, Anna."

Sebastian! Alex'in zihnindeki ses bir haykırıştı. *Oturup bunu izleyemem!* Arkadaşından cevap bir an sonra geldi. *Yapmalısın, Alex. Bu bir*

Onu kurtarmak için bir şansın var.

Vati piercinglerin çıkarılabileceğini söyledi. İşi bitmedi, Alex. Kalmalısın.

Çok acı çekiyor. Neredeyse hissedebiliyorum. Elini başına koy ve konsantre ol.

Alex onun ipeksi saçlarını okşadı ve sonra elini hafifçe başının üstüne koydu. Vücudundan onunkine doğru akan bir sıcaklık hissetti. Birkaç dakika sonra gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Devin ona şüpheli bir bakış attı ve Alex elini çekti. Acısı en aza indirilmişti ama Alex onun için daha fazlasını yapabilmeyi diliyordu. Kalp atışlarını sakınleştirmek ve sabrını yeniden kazanmak için derin bir nefes aldı.

Yeni Kardeşler kabul edilirken Alex'in düşünceleri bir kez daha dağıldı. Devin'in bu gece başka ne yapacağını merak ediyordu. Devin başka ne *yapabilirdi ki?* Anna'yı bir köle olarak işaretlemek yeterince aşağılayıcıydı.

Ian yaklaştı ve Anna ayağa kalkarak onu platform boyunca masaya kadar takip etti. Ian'ı görünce Alex'in midesi korkuyla doldu. bir dizi kelepçe üretir.

"Vati...?"

Vati'nin çenesi sıkıştı, ama onun dışında yüzü anlaşılmazdı. Bu, kibirli hükümet yetkilileriyle uğraşırken kullandığı 'öfkeli ama kontrol altında' yüz ifadesiydi.

"Alex," dedi Devin, yüzünde hafif bir sırıtışla usulca onun önüne geçerek. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?"

Alex hafifçe başını sallayan Vati'ye baktı. "Elbette Devin."

Alex ayağa kalktı ve Yaşlı'yı bir keçinin direğe bağlı olarak durduğu platformun arkasına kadar takip etti. Yakındaki bir masanın üzerinde törensel bir bıçak ve kâse duruyordu. Ian Anna'nın bileklerine kelepçeleri takmış, onu zincirliyordu.

Masaya kartal gibi yayıldı.

Alex öfkesinin yüzeye çıktığını hissetti. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kendini kaybetmesinin hiçbir yararı olmayacaktı. Sakin kalmak zorundaydı. Sakin olmak *zorundaydı*.

Sebastian, neler oluyor? Bana ne gördüğünü söyle.

Alex tekrar etrafına bakındı. *Bir keçi, bir bıçak, bir kase. Oh, Tanrım, Sebastian, ona ne yapacak?*

Keçi ne renk? Siyah.

Bir duraklama oldu. *Anna nerede?*

Taş bir masanın üzerinde. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Eğer keçi orada olmasaydı, Alex Anna'nın hayatından endişe ederdi.

Devin platformun önüne doğru yürüdü. "Kardeşlerim, bu gece çok uzun zamandır görülmemiş bir şeye tanıklık etme şansına sahipsiniz. Artık bize ihtiyaçları olmadığını düşünenleri dizginlememize yardımcı olacak bir şeye."

Adamlar alkışladılar ve masaya zincirlenmiş, uysal Anna'ya ilgiyle baktılar.

Neler oluyor, Alex?

Uzun zamandır görülmemiş bir şey yapacağını söyledi.

Zaman.

Bir duraklama daha. Bunun için *başım çok büyük belaya girebilir. Sana yardım ediyorum.*

Lütfen, Sebastian. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım zaten.

Sebastian cevap vermedi ve Devin Anna'ya doğru yürürken Alex gerildi. Parmaklarını Anna'nın vücudunda gezdirdi ve Anna yüzünü buruşturdu. Ağzı Anna'nın göğüs uçlarına yapıştı ve Alex bir hırıltıyı bastırdı.

Devin bacaklarının arasına girip amını okşayınca acı içinde nefesi kesildi. Bir an için bağlara karşı mücadele etti, ancak Devin uzaklaşırken rahatladı.

Alex, ışıklar sönmeden önce bir süre endişeyle Anna'ya baktı. Kafasını kaldırdığında Devin'in bıçağı alıp mırıldanmaya başladığını gördü. Alex, Vati'ye dönüp bakma dürtüsüne direndi. Devin'in suratına yumruk atma isteğine de karşı koydu.

Devin bıçağı keçinin boynunda gezdirdi ve keçi taş platformun üzerine yığıldı, can damarı alçaltılmış kenardaki çanağa aktı. Alex ağzı sıcak tükürükle dolunca yutkundu. Normalde midesi bulanmazdı ama bu durum midesini altüst etmişti.

Devin ona doğru yürürken kaşlarını kaldırıp eğlenen gözlerle baktı. "Bunu içmesine yardım etmen gerekecek," diyerek kaseyi hafifçe kaldırdı, "ve sonra hareket etmeye başlarsa onu tut. Kendine zarar vermesini istemem."

Alex gülümsemeye zorladı. "Elbette, Devin." *Sebastian!*

Bana ne yaptığını söyle. Ne yapman gerektiği konusunda sana rehberlik edeceğim. Ama bana güvenmelisin.

Alex tereddüt etti. Sebastian ona ne yaptırırdı? *Sana güveniyorum. I Hep öyle olmuştur.* Sebastian'ı sekiz yıldır tanıyordu ve arkadaşı onu asla yoldan çıkarmamıştı.

Alex Anna'nın sol tarafına geçti, sırtı aşağıdaki banklarda oturan Kardeşlere dönüktü. Gardiyanı yüzünde bir sırtışla karşısında duruyordu ve Devin'in diyakozu onun başında duruyordu.

Devin dikkatle Anna'ya baktı ve Anna da ona karşılık verdi. Alex'in tanımadığı bir dilde tekrar mırıldanmaya başladı. Devin kâseyi başının üzerine kaldırdı, bilinmeyen bir dilde yüksek sesle bir şeyler söyledi ve sonra kâseyi dudaklarına götürdü.

Devin kâseyi Jack'e uzattı, o da içti ve sonra Diyakoz'a uzattı. Diyakoz da aynı şeyi yaptı ve kaseyi Alex'e uzattı.

Ritüelin tanığı olduğunu kabul ediyorsun. İç, Alex.

Ona yardım etmenin tek yolu bu. Onu kurtarmak için bunun bir parçası olmalısın.

Alex kâseye baktı ve sonra kâseyi ağzına doğru götürdü.

İğrenç. Yutkundu ve Anna'ya doğru başını sallayan Devin'e baktı.

Neden onu beslemek zorundayım?

Devin farkında değil ama size ihtiyacınız olan fırsatı veriyor. Onu besleyerek, bağlanma sürecine müdahale edebileceksiniz.

Bağ mı?

Besle onu,

Alex.

Diyakoz başını kaldırdı ve Alex kâseyi ona doğru indirdi. "İç," dedi nazikçe. Kızın dudakları kâseye değdiğinde Alex vücudunda bir sıcaklık dalgası hissetti. "Aç."

İtaatkâr bir şekilde dudaklarını araladı ve Alex kanın bir kısmını ağzına döktü. Öksürdü ve titredi, kan damlacıkları mükemmel göğüslerinin üzerine düştü.

Alex kâseyi Devin'e geri uzattı. Devin bir yudum daha aldı ve kaseyi, arkasında saygılı bir mesafede bekleyen Ian'a uzattı. Anna titriyordu ve Alex onu rahatlatmak için parmaklarını şakağına götürdü.

Onun aklını alacak, Alex. Onun ne yaptığını dikkatlice izlemelisin. ve aynı şeyi yapmaya hazır olun. Bu onun onunla olan bağınyı zayıflatacak ve umarım aynı zamanda sizi de ona bağlayacaktır.

Umarim mi?

Daha önce hiç yapılmadı. Ama ben bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Alex arkadaşına güvenmek zorundaydı.

Alex ve diğer adamlar geri çekilirken Devin Anna'nın etrafında dolaşarak tenini okşadı. Devin Anna'nın başında durdu ve ellerini şakağına koydu. Anna ona baktı ve gözleri dehşetle doldu. Ağzı hareket etti ve şiddetle titredi. Alex, kız sertleşirken gergin boyun kaslarındaki vahşi nabzı görebiliyordu.

Devin masanın altına doğru yürürken Alex'in kalbi hızla çarpıyordu. Anna o kadar kötü titriyordu ki Alex masadan düşeceğinden korktu, zincirlere rağmen. Diyakoz ve Jack kelepçeleri gevşetti ve Devin kadının kalçalarını kendisine doğru çekti.

Anna'nın gözleri onunkilerle buluştu, dehşeti kalbini parçalıyordu.
Ne yapmalıyım, Sebastian?

Devin bornozunu açtı ve Anna'nın vücuduna şiddetle girmeden önce sertleşmiş sikini birkaç kez okşadı. Anna masadan kalktı ve sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı. Neden hiç ses çıkarmıyordu?

Diğer adamlar onu tekrar aşağı itti ve Alex de aynı şeyi yaptı, eğer düşmesini engellemekten başka bir nedeni yoksa.

Devin onu becerirken onu tutmak için tüm gücünü kullandı. Devin'in alnında ter parlıyordu ve gözleri kapalıydı. Ağzı sanki kendinden geçmiş gibi açık kalmıştı. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir şeyin ardından Devin homurdandı ve çekildi. Anna Devin'e bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, gözleri sanki ihanete uğramış gibi.

Devin sırtıttı ve sonra uzaklaştı. Anna gözlerinde öyle umutsuz bir bakışla Alex'e baktı ki, Alex'in yüreği ağzına geldi.

Sebastian!

Başına git, sana söyleyeceğin sözleri vereceğim.

Alex ellerini şakaklarına koyduğunda Anna'nın gözleri düştü ve ürperdi. Sebastian'ın ona söylediği sözleri tekrarlardı ve Anna'nın göz kapakları titredi.

"Benimle kal Anna," diye fısıldadı, onu kaybetmekten korkuyordu.

Onunla bağ kurmalısın, Alex. Bu bağ tamamlamalısın.

Alex bacaklarının arasına doğru ilerledi ve amını görünce irkildi. Kanıyordu ve yeni piercing'inden daha fazlası vardı. *Ne oluyor lan...?*

Devin döndü ve gözleri buluştu. Devin bir adım öne çıktı ve Alex zihnini çelikleştirdi.

"Affet beni *Schatzi*," diye fısıldadı. Bornoğunu açtı, sertleşmiş olmasına şaşırılmıştı. Böyle bir anda nasıl sertleşebilirdi ki?

Yap şunu Alex. Eğer ona dokunursa, her şey biter.

"Affet beni," dedi, kendini onun vahşileşmiş girişine doğru konumlandırarak. İleri doğru itti ve Anna'nın ağzı bir başka sessiz çığlıkla açıldı.

Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Onun vücuduna girmek, sikini tüfeğinin namlusuna sokmaya çalışmak gibiydi. Boyunun ortalamanın üzerinde olduğunu biliyordu ama bu çok saçmaydı. Bu onun için acı vericiydi; kadının sessizce çığlık atmasına şaşmamalı.

"Hayır!" Devin çığlık attı ve ona doğru uzandı.

Hiç düşünmeden kalçalarını ileri doğru itti, Anna'nın ve kendisinin acısı için gözleri yaşlarla doldu. Onu parçaladığından emindi. Onu hiç affedebilecek miydi?

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken, adam öne doğru eğilerek kadının vücudunu yerinde tuttu. Bu hiç de zevkli değildi ve bitirebilmek için dua etti.

Mucizevi bir şekilde taşakları karıncalandı ve kendini onun bedenine bıraktığını hissetti. Bu bir orgazm bile değildi. Sadece serbest kalmıştı. Acı verici bir salınım. İşi biter bitmez çekildi ve nefes nefese kalarak başını onun dizine yasladı.

Az önce ne yaptım ben? Onu parçaladım, Sebastian.

Her şey yolunda gittiyse, onunla bağ kurdunuz. Artık ikiniz de onun efendisisiniz.

Efendim?

Zalimliği yüzünden yüzyıllar önce yasaklanan Bağlanma Ritüeli'ni gerçekleştirdiniz. Bir efendiyi kölesine bağlar.

Onun efendisi olmak istemiyorum, Sebastian. Onun sevgilisi olmak istiyorum... ve bir gün kocası.

Dikkatli davranmalısın, Alex. Efendileri geçmişte ona karşı acımasız davrandılar. Farklı olduğunu göstermen gerekecek.

O zaman neden onun efendisi olasın ki?

Çünkü eğer yapmazsan, o artık Devin'in kuklası olacaktı. Artık bağımsız bir varlık değil, Devin'in elinde itaatkâr ve tehlikeli bir araç olacaktı. Onu kurtardın, Alex. Yapmak istediğin şeyi yaptın. Şimdi onun kalbini kazanmalısın.

Bağlanma ve kölelik geri alınabilir mi?

Sanırım büyüdüğünde öyle olacak ama bu daha sonra ele alınacak bir konu. Şimdilik bu konuda bir şey yapılamaz.

Alex öfkesinin yükseldiğini hissetti ve yumruklarını sıktı. Onu şimdi öldüreceğim. Sonra her şey bitecek.

Devin'i öldürürsen, Anna'yı da öldürmüş olursun.

Hay sikeyim. Şimdi ne olacak?

İkinci Bölüm

Anna'nın gözleri birden açıldı ve tül perdelerin arasından süzülen güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Hareket etmeye çalıştı ama beline dolanan güçlü, kaslı bir kol onu yerinde tuttu.

Yerinde tutulmak alışılmadık bir durum değildi; ne zaman Jack'le yattığında, Jack sikinin kışında kalmasını sağlamak için onu sık sık kendine doğru tutardı. Ama Jack'in kolu bu kadar kaslı değildi. Ya da uzun.

Bu kolun Jack'e ait olmadığı açıktı, peki arkasında kim yatıyordu? Malikânedeki odasında, yatağında, yorganın altında olduğunu biliyordu. Arkasındaki vücut çok büyük, çok sıcak ve çok erkeksiydi, özellikle de arkasına bastıran şişkinlikle. Başı adamın sert pazusuna dayanmış, ön kolu göğsünün üst kısmına yaslanmıştı. Onların Vücutları yapboz parçaları gibi birbirine uyuyordu. Ayrıca kendini güvende hissediyordu; uzun yıllardır deneyimlemediği bir şeydi bu.

Saçmalama, Anna. "Güvenli" diye bir yer yoktur.

Önceki geceyi düşünürken gözleri yaşardı. Malikâneye taşındığında Devin ona karşı çok nazik davranmıştı. Çocukken tanıdığı adama dönüştüğünü düşünmüştü. Onun nazik, tatlı, sevgi dolu Devin'ine.

Ama o taş masanın üzerinde yatarken gözleri çok karanlık ve soğuktu. Ona bakarken onu kızdıran neydi?

Devin onu gecenin hoş geçmeyeceği konusunda uyarmıştı. Onun Piercingler kesinlikle acı vericiydi. Belki de ayın için bu şekilde davranması gerekiyordu? Bu düşünce soğukluğunu daha katlanılabilir hale getirdi. Ama eğer bu doğruysa, ayın tamamlandıktan sonra gözleri neden soğuk kalmıştı? Neden ona dudak bükümüştü?

Gerçek Devin kimdi? İyi olan mı, zalim olan mı?

Devin onu kölesi olarak işaretlemişti; piercingli bir köle. Tıpkı diğer kızlar gibi. Ona taktığı elmasların onu özel kıldığını söylemişti ama doğruyu söyleyip söylemediğini nereden bilebilirdi ki?

Son haftalarda Devin hakkında kabullenmeye başladığı her şey şimdi şüpheli görünüyordu.

Şimdi ne olacak? Köleler alt katta yaşamıyor muydu? Acaba o Sevdığı güzel odayı kaybedecek miydi? Artık Buluşmalar'da herhangi bir erkeğe verilecek miydi? Artık sadece onun kızlarından biri miydi?

Kafası karışmış ve incinmiş bir halde iç çekti. Devin'in kölesi olmak ne anlama geliyordu?

Alex tuhaf, kadınsı bir yatak odasında uyandı. Bu o kadar da alışılmadık değildi. Yıllar boyunca, özellikle de karısı öldükten sonra birçok kadının yatağında uyanmıştı. Annesi bu yılları "delilik yılları" olarak adlandırmıştı. O zamandan önce de olmuştu ama annesi bunu bilmiyordu ya da bilmek istemiyordu. Aptallık dönemi sona erdiği için şükreliyordu. onun arkasındaydı...çoğunlukla.

Başını oynatmadan aşağı baktı ve kollarında tuttuğu kadının ipeksi kahverengi saçlarını gördü. Cennet gibi kokuyordu; tıpkı ailesinin *Almanya'daki malikânesinde* baharda açık havada sevişmek gibi. Onunla sevişme düşüncesi sikini kıpırdattı.

Elindeki kadını tanıyordu. Kadın bile sayılmazdı. *Anna*. Onun *Schatzi'si*; küçük hazinesi. Onu ilk kez dört yıl önce görmüş ve bunun bir rüya olduğunu düşünmüştü. Güzel genç kız o gece odasında belirmişti....

Uykusu hafif olduğundan, onu görmeden önce uyanmış ve hissetmişti. En ufak bir terslik hissinde otomatik olarak uyanma yeteneği hayatını birkaç kez kurtarmıştı.

Kapının yanında bir gölge gördüğünü sandı ama kız ay ışığına adımını attığında, bu onu o kadar şaşırtmıştı ki gerçekten nefesi kesilmiş, doğrulup gözlerini ovuşturmuştu. Bunu hiç yapmamıştı; konumuna asla ihanet etmemişti. Ama gecenin bir yarısı odasına bir genç kızın gelmesine de hiç izin vermemişti. En azından üniversiteye gittiğinden beri.

Onun hareketleri karşısında kız parlak ay ışığında donup kalmış, korkudan gözleri büyümüştü. Alex, zihni odasında tanımadığı bir kızın olduğu gerçeğini kavramaya çalışırken ona baktı. Bu o muydu? Yardım etmesi gereken kız bu muydu?

"Sen kimsin?" diye Almanca sordu.

Kadın cevap vermedi ve bu onu nedense kızdırdı. Alexander Johannes Kunze Herzog von Hesse görmezden gelinmedi. Özellikle de

Dişiler.

Yataktan fırladı ve çıplak olduğunu fark etmeden önce bir süre ona baktı. Kendi kendine küfrederek, daha önce atmış olduğu pantolonuna uzandı. Kadının arkasını döndüğünü görünce sevindi. Belki de Vati'nin bahsettiği kız bu değildi; onun gibiler nadiren utangaç olurdu. Ama ona doğru yürürken, kızgınlığı eridi ve babasının ona bahsettiği bağlantıyı hissetti. Tehlikede olan oydu.

Önünde diz çöktü ve ona nazik bir gülümseme verdi. "Kimsin sen? Buraya nasıl girdin?" diye sordu usulca, onu korkutmamak için. Kız, yeşil olduğunu bildiği güzel gözleriyle ona baktı.

Gümüş rengi ay ışığında karanlık görünüyorlardı. Çok güzeldi ve okuldaki erkeklerin ilgisini fazlasıyla çektiğini hayal edebiliyordu. Olgunlaştıkça erkeklerin ilgisini çekmeye devam edeceği kesindi. Çünkü birden fazla nedeni var.

Bir adım öne çıktı ve ona doğru uzandı. Kalbi hızla atmaya başladı ve bunun onu kurtarmak için bir şans olabileceğini fark etti.

"Alex, neredesin?" diye seslendi karısı Mina yataktan.

Kız dondu kaldı. Alex bağırarak istemiyordu ama Mina'ya cevap vermesi gerektiğini de biliyordu. "Tuvaleti kullanıyorum. Bir dakika içinde orada olurum," dedi olabildiğince sessiz bir şekilde, ama Mina'nın onu duymasına ihtiyacı vardı.

Tekrar kıza baktı. Babasıyla bir yıl önce Mina'yla kaçıışı hakkında tartışmışlardı, neredeyse o gün bugündür. Tartışmanın nedeni tam önünde duruyordu.

Kız gözlerini kırptırdı ve gözleri yaşlarla doldu. Alex umutsuzca ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama kız karanlığın içinde kayboldu.

Hayatında ilk kez başarısızlığın acısını hissederek topuklarının üzerine sertçe otururken omuzları düştü. Bundan hoşlanmamıştı.

Alex ayağa kalktı ve duygularını bir kenara iterek yatağına ve karısına döndü. Mina'nın boynunu öptü ve göğsünü okşamak için uzandı.

Seks acıyı dindirecekti. Bundan emindi.

Anna'nın iç çekişi Alex'i şimdiki zamana geri getirdi.

"Günaydın Schatzi," dedi göğsünden gürleyen alçak bir sesle.

Kadın hareket etmeye çalıştı ve adam mengene gibi tutuşunu gevşeterek kadının yüzüstü dönmesine izin verdi. Ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Belli ki onu beklemiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Adam çok dikkatli davranmıştı.

Devin'in Alex ve ailesinin ondan haberdar olduğunu öğrenmesini engellemek için mesafesini korudu. Onun evinde kaldığı birkaç gün boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı.

"Günaydın lordum," dedi yumuşak bir sesle. Titriyordu ve göz teması kurmadı.

Kızın kendini tehdit altında hissetmemesi için elinden geldiğince gevşedi, tabii bu mümkünse, ve kızın yanağını okşadı. Kadın ürperdi ve kolunda tüyler diken diken oldu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu usulca.

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Peki, teşekkür ederim," diye cevap verdi ama göğsünün üzerinde kayarken yüzünü buruşturdu. Piercinglerinin hâlâ acıyıp acımadığını merak etti. "Neredeyse iyileşti," diye ekledi gergin bir gülümsemeyle ve kalçasının üzerine oturdu. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?" diye sordu yumuşak, baştan çıkarıcı bir sesle.

Göğüsleri tam yüzünün önündeydi. Çıplak göğsüne uzandı ve parmaklarını karnına kadar takip etti. Kasları onun dokunuşuyla dalgalanıyordu ve pembe meme uçlarıyla mükemmel göğüsleri çok ama çok çekiciydi.

Tam öne doğru eğilip meme uçlarından birini ağzına almak üzereydi ki bir şey onu durdurdu. O sıradan bir Manor kölesi değildi. Evet, onun kölesiydi ama ona böyle mi davranmak istiyordu? Devin ve Jack'in muhtemelen bunca yıldır kafasını doldurduğu yalanları pekiştirmek istiyor muydu? Ona bu şekilde davranırsa onu sevmeyi öğrenmesi ne kadar olasıydı?

Son soru kanını hemen dondurdu. Hayır. Eğer ona bir köle gibi davranırsa, o da kendisini öyle gördüğüne inanacaktı. Ona olduğu gibi davranmalıydı: her şey yolunda giderse bir gün karısı olacak tatlı bir kız. Ona saygılı davranması gerekiyordu, bu da vücudunu kontrol altında tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Alex'in geçen hafta öğrendiği kadarıyla Jack onu son dört yılın büyük bölümünde saklamıştı ve Vati onun istismar edildiğinden neredeyse emindi. Devin'in ona davranış biçimine bakılırsa, o da ona pek saygı duymuyordu. Devin için bir köleydi; kullanılacak ve istismar edilecek bir araç.

Alex onun sevgisini ve şefkatini istiyordu, vücudunu değil. Şey, hayır, onun vücudunu istiyordu, ama *sadece* vücudunu değil. Onun her şeyini istiyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı. Kendini kontrol altında tutabilirdi.

Alex ona baktı ve yüzünü buruşturdu. Hafifçe kaşlarını çattı ve elini durdurdu, sonra bir nefes aldı ve elini tekrar aşağı doğru hareket ettirmeye başladı.

Eli adamın iç çamaşırının kemerine doğru kayarken baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

Elini uzattı ve bileğini sıkıca kavradı, yerinde tuttu ama acıtacak kadar sert sıkmadı.

Gözlerini kırpıştırarak adamın eline sertçe baktı, belli ki kafası karışmıştı. Daha önce hiç bir erkek onun elini durdurmuş muydu? Neden durdursun ki?

Gözleri irileşmiş bir halde tekrar adamın yüzüne baktı ve sonra ona ürkek bir gülümseme verdi. "Lütfen lordum, izin verin....."

"Hayır," diye hırladı.

Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra elini çekmeye çalıştı, sanki ona vurmasını bekliyormuş gibi irkildi.

"Neden yüzünü buruşturuyorsun? Sana vurmayağım." "Ama bana kızgınsın," dedi.

"Öfke, kötü muamele için bir gerekçe değildir," dedi sertçe ve elini bıraktı. Dünyada kim sırf kızgın olduğu için ona vururdu ki? Ne tür bir hastalıklı dünyada büyümüştü? "Ve ben sana kızgın değilim."

Tekrar kaşlarını çattı ve onun gözlerini inceledi. "Kızgın olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum o."

Ah, onun ruh haline karşı duyarlıydı. Kendine dikkat etmesi gerekiyordu. onun etrafında. Yanağını nazıkçe okşadı ve sesini yumuşattı. "Evet Anna, kızgınsın. Ama sana değil."

Kadın homurdandı. "Ne fark eder ki?" Gözleri dehşetle açıldı ve elini ağzına kapattı. Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Özür dilerim!"

Onun tepkisi karşısında kalbi sızladı. Başını eğdi ve onu rahatlatmak için elini yüzünün yan tarafına hafifçe dokundurdu. "Korkmana gerek yok Bana," dedi nazık bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim."

"İstiyorsan sorun değil." Hafifçe omuz silkti ve ona ürkek bir gülümseme verdi. "Çabuk iyileşirim."

Vücudunu bir mide bulantısı dalgası kapladı. "Neden sana zarar vermek isteyeyim ki?"

Neden biri sana zarar vermek istesin ki?" "Erkekler bundan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Çenesini sıktı. "Kurt sana zarar verdi mi?" Anna'ya zarar vermiş olsaydı kardeşini öldürürdü.

Nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Hayır. Hayır, hiç de değil. O aslında....." Gözyaşlarını geri kırıptı. "O tanıdığım en nazık adam."

Baban da öyle," diye hızla ekledi.

Alex eğlenerek kaşlarını kaldırdı. Kardeşini tanımlamak için aklına pek çok kelime gelebilirdi: kararsız, güvenilmez, dengesiz... ama nazik? Alex kardeşinin kendi tarzında nazik olduğunu düşünüyordu. Kesinlikle kaba ya da zalim değildi. "Peki ya ben?" diye sordu.

Anna'nın gözleri büyüdü ve dudağını çiğnedi. Hemen cevap vermedi. "Ben... Bilmiyorum," dedi yavaşça. Durakladı. "ok kızgın görünüyorsun," diye fısıldadı.

"yle mi?" diye hayretle bağırdı. Öfkesinin bir zayıflık olduğunu biliyordu ve onu kontrol altında tutmak için çok çalışıyordu. Bu hafta hiç öfkesine yenik düştüğünü hatırlamıyordu, en azından Anna'nın önünde.

"zr dilerim lordum, bunu söylememeliydim," diye fısıldadı, gözlerini kapattı ve tekrar yüzünü buruşturdu.

Sırf kızgın olduğu için ona vuracağını düşünmesi onu zmişti. Ses tonu için kendini azarladı; kastettiğinden daha yüksek sesle konuşmuştu. Yanağını okşadı ve ona kızgın olmadığına dair onu ikna etmeye çalıştı.

Gözlerini açtı ve korku dolu gözlerle ona baktı.

"Anna, sana söyledim, seni incitmeyeceğim," dedi, kasıtlı olarak yumuşak, nazik bir sesle konuşarak. Ona güvenmeyi ğrenebilecek miydi? Herhangi birine güvenebilir miydi? Onu bu hale getiren ne olmuştu?

Boğazını temizledi ve adamın elini yatağa, göğsünün önüne indirmesini izledi.

"Lordum," diye başladı çekingen bir şekilde. "Eğer sizi memnun etmemi istemiyorsanız... neden buradasınız?"

Bir dakika boyunca onu inceledi. Neden buradaydı? "nk Devin'in seni bulamayacağım bir yere koymasını istemedim."

Alex onu küçükken odasında gördükten sonra, Vati'yle birlikte onu aramışlar ama o yeryüzünden kaybolmuştu. Vati, birisinin onu kendi görüşünden koruduğu sonucuna vardı; tek açıklama buydu.

Alex onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdı. Devin uyuduktan sonra onu kendisinden almaya çalıştığında ona siktir olup gitmesini söylemişti. Devin bunu pek hoş karşılamamıştı ama Alex'in onu almasını engelleyememişti. Alex, Devin'in yüzündeki öfkeyi hatırlayarak gülümsedi.

Anna arşafta bir kırışıklığın izini sürdü ve i çekti. "Devin'in bana ne yaptığı neden bu kadar önemli?" diye sordu, sesi üzgündü. "O benim efendim. İstediğini yapabilir."

İfadesinin kesinliği kalbinin sıkışmasına neden oldu. Ona umut vermek istedi. "Hayır, orijinal planına rağmen sadece seninle istediği gibi yapamaz. Şimdi benimle uğraşmak zorunda."

Başını kaldırdı ve alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Anlamıyorum. Senin benimle ne ilgin var?"

Birden aklına Devin'in ayinin ne hakkında olduğunu bilmiyor olabileceği geldi. Alex, Devin'in ona gerçekler hakkında çok az şey anlattığına dair her şeyine bahse girerdi. "Senin üzerinde tek yetkisi yok, Anna. Bunu benimle paylaşıyor."

Bakışları, son birkaç dakika içinde birkaç kez olduğu gibi, bilinçsizce kadının göğüslerine kaydı. Bu, ellerini ondan uzak tutma kararlılığına yardımcı olmuyordu. Kıkırdadı. "Belki de uzanmalısın. Çıplaklığın biraz dikkat dağıtıcı."

Ondan utangaç bir gülümseme almayı başardı ve kalbi hafifledi. Gülümsediğinde kesinlikle büyüleyici oluyordu.

Kadın başını yastığa koyarak uzandı ve adam başını yumruğuna dayamadan önce battaniyeyi göğüslerini örtecek şekilde yukarı kaldırdı.

Sırıttı. "Şimdi daha iyi konsantre olabilirim."

Kız usulca kıkırdadı ve bu onun kalbini ısıttı. *Ne harika bir ses.*

"Benim üzerimdeki otoriteyi paylaşmakla ne demek istiyorsun?" diye sordu. Gözleri birkaç dakika önce onları tüketen korkunun çoğunu kaybetmişti.

"Dün geceki ayin, bir bağlanma töreniydi. Bir efendi ve kölenin birleşmesi. Eğer müdahale etmemiş olsaydım... Anna, zihnin tamamen onun olacaktı. Kendini kaybedecektin." Yüzünü buruşturdu. "Onun kuklası olacaktın."

"Oh." Şaşkın görünüyordu. "Ve sen onu durdurdun?"

Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim diye kaşlarını çatı. Sebastian en kötüsünün olmasını engellemesini sağlamıştı ve Alex ona minnettardı. Sebastian'ın hâlâ buralarda olduğunu ve başının belada olmadığını umuyordu. "Kısmen. O hâlâ seni kontrol edebiliyor ama ben de edebilirim. İkimizden biri sana bir şey yapmanı emrederse itaat etmek zorundasın."

"Ben zaten itaatkâr olmaya çalışıyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur, ama ben müdahale etmeseydim... size uçurumdan atlamanızı emretseydi, hiç düşünmeden atlardınız."

"Ama şimdi yapmaz mıyım?"

"Hayır. Hayatını sona erdirecek herhangi bir emir benim tarafımdan iki katına çıkarılmak zorunda. Başka kısıtlamalar da var." Alex iç çekti.

"Durum biraz karışık.

Kardeşlik'teki her şey karmaşık görünüyor." "Kardeşlik nedir?"

Elini belli belirsiz salladı. "Tüm bunlar onun bir parçası. Biz... şey, biz dünyayı kontrol ediyoruz."

Üçüncü Bölüm

Anna, Alex'in sözleri karşısında kaşlarını çattı. Kardeşlik denen bir şey dünyayı kontrol mü ediyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Liseyi bitirmemiş olabilirdi ama çoğu ülkede seçilmiş yetkililer olduğundan oldukça emindi. Devin bir bankanın CEO'suydu, politikacı değil. Amerika bağımsız bir ülkeydi... ve Alex Alman'dı... Ah, kafası karışmıştı!

Alex'in onu izlediğini hissedebiliyordu. Ona soru sormamalıydı. Sinirlenebilirdi. Ona vurmayacağını söyleyebilirdi ama Alex erkekleri kızdıklarında vurduklarını bilecek kadar tanıyordu.

"Oh." Buna karşılık başka ne söyleyebilirdi ki? Onun yerine Devin hakkında söylediklerini düşündü. Devin neden onu tamamen kontrol etmek istiyordu? "Yani, sen... beni kurtardın mı?" diye sordu sessizce.

"Evet, Schatzi, yaptım." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve kız titredi.

Eli kızın saçlarında oyalandı ve kız kendini ona doğru eğilirken buldu. "Neden?" Gözlerini kapattı. Ona dokunduğunda iyi hissediyordu; nazikti.

"Çünkü yapmak zorundaydım." İçini çekti ve elini bıraktı. "Devin'in ne planladığını bilmiyoruz ama onun gibi bir adamın bu kadar güce sahip olmasının iyi bir şey olmadığını biliyoruz. Devin seni birçok insanı kontrol etmek için kullanabilir. Bunun olmasına izin veremeyiz. Tüm dünya risk altında olur. Onu durdurma fırsatım ve yükümlülüğüm vardı."

"Ah." Kızın rengi soldu ve göğsüne bakarak ondan uzaklaştı. Yanılmıştı. Onu önemseydiği için kurtarmamıştı. Onu kurtarmıştı çünkü bunu yapmakla yükümlüydü. Karıncalanan parmaklarının arkasını ovuşturdu. "Yani hem sen hem de Devin benim efendilerim misiniz?"

Alex yüzünü buruşturdu ve arkasındaki pencereye baktı. "Evet."

O onun efendisiydi. Onu memnun etmesi gerekiyordu. "Efendim, lütfen," dedi ona bir kez daha uzanarak. "Ben iyi eğitildim. Sizi memnun edebilirim."

"Hayır, Anna," diye hırladı.

Elini geri çekti ve vücudundan soğuk bir ürperti geçerken endişeyle yutkundu. Neden onu memnun etmesine izin vermiyordu? Neden onu onu kullanmak istemezse onun efendisi mi olacaktı?

Uzun bir sessizlikten sonra usulca, "Anna, bana nasıl eğitildiğini anlat," dedi.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. Neden böyle bir soru sorsun ki? Babası bir Yaşlı'ydı. Elbette kölelerin nasıl eğitildiğini biliyordu. "Normal şekilde, sanırım. Gerçi Jack çabuk iyileştığım için bana daha sert davranabileceğini söyledi."

"Eğitimin hızlı iyileşme yeteneğiyle ne ilgisi var?"

Ona baktı, sorusunu anlamamıştı. "Köleleriniz eğitilmiş değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki öyleler."

"Bir kölenin hızlı iyileşme yeteneğine sahip olması eğitmenlerin hoşuna gitmez mi?" Kafası karışmış görünüyordu. "Bağlantınızı anlamıyorum. Eğitimin iyileşmeyle ne ilgisi var?" Sertçe nefes aldı ve sonra doğrudan gözlerinin içine baktı. "Anna, bana nasıl eğitildiğini anlat," dedi sert bir sesle.

Ses.

Komutu *hissettiğinde* gözleri hafifçe açıldı. Demek ona bir şey yapması söylendiğinde böyle hissedecekti. Derin bir nefes aldı. "On altı yaşındayken Jack beni buraya getirdi ve Devin'le seks yaptık. Sonra Jack beni eve götürdü ve eğitmeye başladı. Bana eğitimimin aslında on iki yaşında başladığını söyledi, çünkü seksi o zaman öğrenmeye başlamıştım, ama-"

Alex kaşlarını çattı. "Sen on iki yaşındayken sana ne yaptı?"

Anna omuz silkti. "Bana dokunmaya falan başladı."

Alex şaşkına dönmüştü. Jack onu daha küçük bir kızken taciz etmeye başlamıştı. On iki mi? Biri on iki yaşındaki küçük bir kıza nasıl böyle dokunmak isteyebilirdi? Bu düşünce onu ürpertti.

"Jack bunun ailemin ölümünden sonra kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacağını söyledi," diye omuz silkerek devam etti. "Öyle de oldu."

"Ne zaman vasinle yaşamaya başladın?" diye sordu.

"Annemle babam öldükten sonra," dedi usulca. "Aslında hemen sonra. Öldüklerinde Jack'le birlikteydim."

Alex kaşlarını çattı. Bu hikâyede taciz ve acı verici eğitimden daha fazlası vardı. "Neden ailenin öldüğü zamandan başlamıyorsun ve bana vasiinin seni nasıl yetiştirdiğini anlatmıyorsun?"

Anna itaatkâr bir şekilde başını salladı. Adamın göğsüne sertçe baktı ve alçak sesle konuşmaya başladı. "Fındıkkıran gösterisinin açılış gecesinden eve dönerken ailemin arabası köprüden aşağı uçtu. Arabada Jack ile birlikteydim. Beni eve götürdü ve o andan itibaren onunla kaldım. Cenazeden sonra, Jack ve Devin... ..Bana dokundular ve iyi hissettirdi. Kalbimi o kadar da acıtmadı. Ailemi özlemekten kurtulmamı sağladı."

"Sana nasıl dokundu?"

"Beni öptüler ve amımla oynadılar. Devin o öğleden sonra ağzıyla bana ilk orgazmımı yaşattı. Ondan sonra bana sürekli orgazm yaşattılar. İyi hissettiriyordu ve hoşuma gidiyordu. Hem de çok. Söylediklerine bakılırsa, bebekken de bana yaptığından eminim ama hatırlamıyorum."

Alex'in boğazında safra birikti. Genç Anna'nın bu adamlar tarafından tacize uğradığı düşüncesi birisini yumruklamak istemesine neden oldu. Hiç düşünmeden hırladı ve kızın yüzündeki korkuyu görünce pişman oldu. Kendini rahatlamaya zorladı ve kadın göğsüne bakmaya ve çarşafı parmaklarının etrafında döndürmeye devam etti.

"Bunu çok yaptılar: günde birkaç kez. Jack'in eğittiği iki kız bizimle yaşıyordu. Daha sonrasına kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum." Ürperdi.

"On altıncı doğum gününden bir gün önce Jack beni buraya, Malikâneye getirdi. Beni soyup bir yatağa bağladılar ve yalnız bıraktılar."

"Neden?"

"Bilmiyorum ama o zamana kadar dört yıl boyunca neredeyse sürekli dokunulmuştum. Sadece cinsel olarak değil. Bana sarılıyorlardı ve başka şeyler de yapıyorlardı. Ama beni o yatağa bağladılar ve saatlerce yalnız kaldım. Vücudum dokunulmak için ağrımaya başladı. Acımaya başladı. Birinin bana dokunması için çılgılık atıp ağladığımı hatırlıyorum. bana geldi. İşkence gibiydi. Uyuyamadım ve gerçekten... beynim pelteleşti ve hiçbir şeye konsantre olamadım. Cehennemde olduğumu düşündüm." Tekrar ürperdi.

Parmaklarını çarşafın içine sokup çekiştirdi ama kurtulamadı. Alex nazik hareketlerle onları çözdü ve sonra ellerini tuttu. Kızın iki eli de Alex'in ellerinden birinin içine girdi. Geniş gözlerle ona baktı ve Alex ona nazik bir gülümseme verdi.

Yutkundu ve tekrar adamın göğsüne baktı. "Sonunda birinin bana dokunduğunu hissettim. Düzgün düşünebildiğimde, Devin'in üstümde olduğunu, beni öptüğünü ve vücudumun her yerine dokunduğunu fark ettim. Çok iyi hissettirdi. Çıplaktı ve... benimle seks yapıyordu. Bu benim ilk seferimdi. Acıdı." Dudağını çiğnedi. "Sonra Jack ve Devin değişti."

"Nasıl değişti?" Gidip Devin'in suratını dağıtma arzusuna karşı savaştı.

Kaşları hafifçe çatıldı ve cevap vermeden önce yutkundu. "Ertesi gün beni görmeye geldiler ve çok kabaydılar. Zalimce. Devin bana vurdu. Jack de öyle. Bana hayatımın nasıl farklı olacağını söylediler. Artık benim efendilerim olduklarını ve onlara itaat etmem gerektiğini söylediler." İç çekti ve çarşafı oynadı. "Jack beni eve götürdü ve eğitmeye başladı. Geçen hafta beni buraya, Devin'in yanına getirene kadar beni eğitti." Ona baktı ve utangaç bir gülümseme sundu.

Kaşlarını çatı. Neden ona bir şey söylemek konusunda bu kadar isteksizdi? Gözlerini kırıştırdı ve tekrar çarşafı baktı.

"Bu 'eğitimde' ne vardı?"

"Bir erkeğe nasıl boyun eğceğimi ve onu nasıl memnun edeceğimi öğrendim." Anna omuz silkti. "Jack bana çok vurdu. Kırbaç kullandı ve... bana boyun eğmeyi öğretmek için başka şeyler yaptı. O ve arkadaşları da benimle çok seks yaptılar."

Anna, Jack'in eğitimi sırasında ona öğrettiği bazı dersleri anlatırken Alex dehşet içinde dinledi. Alex hangisinin onu daha çok üzdüğünü bilmiyordu.

Eğitimin tasvirleri ya da vasisinin tacizinden bahsederken kullandığı hazırlıksız tavır. Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu?

Kadın bedenini onunkinden uzaklaştırdı ama adam bunu fark etmedi bile. "Sana işkence ve tecavüz mü ettiler?" diye sordu.

"Ben buna tam olarak işkence demezdim. "

Alex'in sol eli bilinçsizce yumruk şeklinde kıvrıldı. Anna irkildi ve kendini daha da geri çekti. Onun irkildiğini görmek Alex'in ne yaptığını fark etmesini sağladı. Derin bir nefes aldı ve vücudunun gevşemesini diledi.

"Anna, sana asla vurmayacağım," diye söz verdi ve elini başparmağının üstüne koydu.

onun.

"Sorun değil. Çok da umurumda değil."

"Hayır, Anna. Bu iyi değil." Kalbinde bir hayal kırıklığı belirdi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Güvenine bu şekilde ihanet etmeleri hiç hoş değil. Sen *Schloss'ta* büyümedin. Ailen tarafından sevgi dolu bir evde yetiştirilmeliydin."

Omuz silkti. "Hayatta kaldım. Başka nasıl başarabilirdim ki, artık... Devin'inim?"

"Devin'in olmamalısın. Kendi hayatınla kendi kişiliğin olmalısın." Sözleri sessizdi ama odada yankılandı.

"Anlamıyorum," dedi, sesi o kadar zayıftı ki adam zar zor duyabiliyordu. Onu.

"Malikanede doğmadın. Burada büyümedin. Dirne kim Schloss'ta doğanlar orada çalışır, sevgi dolu evlerde doğan küçük kızlar değil." "Devin beni doğduğumda sahiplendi. O öyle söyledi."

"Bunu yapmaya hakkı yoktu. Bunu yapmamalıydı. Eğer-" Ebeveyninin ölümünde Devin ve Jack'in parmağı varsa hiç şaşırmayacaktı ama bu sözleri yüksek sesle söylemeden önce kendini durdurdu. Doğrulanmadığı sürece bu bilginin yükünü taşımasına gerek yoktu.

"Ne olursa şaşırmazsın?"

"Yok bir şey, önemli değil," diye tersledi, sonra farkına vardı ve anında pişman oldu.

"Özür dilerim," diye sızlandı, gözlerini sıkarak kapattı.

İçini çekti, ne kadar korktuğunu şimdi anlasa da ondan nefret ediyordu. "Kendimi kaybetmemeliydim, Anna. Özür dilerim." Elini tekrar saçlarına götürdü ve saçlarıyla oynadı. "Çok güzel bir kadın olmuşsun, Schatzi."

Gözleri tekrar açıldı. "Shatsey ne demek?"

"Schatzi?" Alex sessizce kendine küfretti. Hiç düşünmeden ona bu şekilde sesleniyordu. Bu ona *Anna'dan* daha doğal geliyordu. Artık onun hakkında ne hissettiğini biliyordu. Bunun onu rahatsız etmemesini umuyordu. "Anlamı 'küçük hazine'."

Parmaklarını çarşafın içinde döndürdü. "Bana neden öyle diyorsun?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Sana neden öyle demeyeyim?"

"Benden pek hoşlanmışa benzemiyorsun."

Şaşkınlıktan çenesi düştü. Ondan hoşlanmadığını mı düşünüyordu? Onun yanında kendini zar zor kontrol edebiliyordu. Ona hızla aşık oluyordu. Onu evine götürmek ve kaçırdığı tüm aşkı telafi etmek istiyordu. "Anna, ben... bu doğru değil. Senden çok hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünüyordu.

"Evet." Gülümsedi ve kızın saçlarını okşadı.

"Efendim, o zaman neden sizi memnun etmeme izin vermiyorsunuz?" diye sordu sesinde çaresizlikle.

Onun kendisine Efendi demesi karşısında yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. Onun efendisi olmak istemiyordu. Onun arkadaşı, sevgilisi ve bir gün kocası olmak istiyordu.

Onun kendisinden uzaklaştığını hissetti ve gözlerini açtı. "Sana kızgın değilim, Anna. Özür dilerim. Duygularımı daha iyi kontrol etmem gerekiyor." Parmak eklemleriyle onun yanağını okşadı. "Bu duruma kızgınım Schatzi. Benim kölem olma fikrinden hoşlanmıyorum. Kimsenin kölesi olma fikrinden hoşlanmıyorum." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama benim kölem olmak seni güvende tutacaksa, o zaman geri alınana kadar bu işi yürütmenin bir yolunu buluruz." Geri alınması gerekecekti. Özgür olması gerekiyordu.

Tekrar göğsüne uzandı ama adam başını salladı. "Beni mecburiyetten memnun etmeni istemiyorum, Anna. Bunu istediğin için yapmanı istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Sizi memnun etmek istiyorum çünkü siz benim Efendimsiniz." Tereddütle gülümsedi. "Bu yeterli değil mi?"

"Hayır, Anna. Bu yeterli değil." Onun gözlerinin içine baktı ve iradesinin azaldığını hissetti.

Dördüncü Bölüm

Anna, yaptığı açıklamalara bakılırsa Alex'in onu neden istemediğini anlayamıyordu. Çok kafa karıştırıcıydı. Erkeklerin davranması gerektiği gibi davranmıyordu.

Kapının sertçe çalınması Anna'nın sıçramasına ve bakışlarını Alex'ten ayırmasına neden oldu. "İçeri gel," diye seslendi.

Kapı açıldı ve Maggie elinde büyük bir tepsiyle içeri girdi. "Günaydın lordum. Günaydın, Hanımefendi."

"*Guten Morgen, Fräulein.*" Alex onu gülümseyerek selamladı. Maggie utangaç bir şekilde gülümsedi ve tepsiyi masaya koymak için döndü.

"Kahvaltınızı getirdim. Sarah birazdan giysilerinizi getirecek lordum. Hanımefendi, giyinmenize yardım etmemi ister misiniz? Yemeğinizi bitirdikten sonra efendiniz sizi görmek istiyor."

Anna Alex'e baktı. Efendisinden önce giyinmiş olması ona doğru gelmiyordu.

Alex Maggie'ye doğru işaret etti. "Giyin hadi. Kıyafetlerim bir dakika içinde burada olacak."

Anna Maggie'ye döndü ve ona belirsiz bir gülümseme verdi. "Tamam, Maggie. Teşekkür ederim."

Maggie dolaba gitti ve Anna için yeşil bir elbise aldı. Maggie elbisenin fermuarını çekerken kapı açıldı ve Sarah birkaç askı dolusu giysi taşıyarak içeri girdi. "Günaydın lordum. Günaydın, Hanımefendi."

Alex ayağa kalktı ve kıyafetlerine uzandı. Yatağın yanında gri boxer-şortu ve başka hiçbir şey olmadan dururken muhteşem görünüyordu.

"*Guten Morgen, Fräulein.*"

Anna gözlerini ondan ayıramıyordu. Yatağının yüksek gölgesi kadar uzun boyluydu ve göğsü, omuzları ve kolları o kadar güzel yontulmuştu ki sırf bir sanatçı olabilmek için can atıyordu

vücudunun güzelliğini yakalamak. Omuzları genişti ve dar bir bele doğru inceliyordu.

Görünce dizlerinin bağı çözüldü. *Aman Tanrım!*

Alex parmaklarını uykuda karışmış saçlarında gezdirirken ona çocuksu bir sırıtış attı, sonra da banyoya doğru yürümeye başladı. Alex odanın öbür ucuna doğru yürürken, vücudu dik ve dimdik, gözleriyle onu takip etti. Boyu ne kadar da etkileyiciydi! Bu kadar iri birinin bu kadar zarif hareket ettiğini hiç görmemişti.

Adam banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra Anna ağzı açık bir şekilde baktığını fark etti. Arkasını dönüp Sarah ve Maggie'ye baktı ve onların da kapalı banyo kapısına bakarken benzer tepkiler verdiklerini gördü.

Maggie başını salladı ve boğazını temizledi. Yere doğru baktı. "Beni affedin Sahibe. Öyle bakmamalıyım."

Maggie'nin baktığı için utandığını düşünmek Anna'nın yüreğini sızlattı, özellikle de Anna da aynı şeyi yapmışken. Sarah da gözlerini yere dikmişti. Anna umutsuzca onları rahatlatacak bir yol düşündü ve utancı ortadan kaldırır.

Aniden sırtıttı. "Güzel bir sanat eseri karşısında etkilenmemek elde değil, değil mi?"

İkisi de iri gözlerle ona baktı ve Anna kıkırdadı. Gülümsediler, görünüşe göre rahatlamışlardı.

"Daha önce hiç Buluşma'ya gelmedi mi?" İkisi de başını salladı.

"Diğer zamanlarda arkadaşlarıyla birlikte geliyor," dedi Sarah. "Ama Buluşmalar'a değil. Eğer gelirse o geceler unutulmaz olur."

Üçü de bir an için birbirlerine mahcup bir şekilde sırtıttı.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı, Hanımefendi?" Maggie sordu.

Anna başını salladığında, Sarah ve Maggie odadan çıktılar, ayrılmadan önce şakacı tavırları kasıtlı olarak silinmişti.

Anna bahçeye açılan kapıya doğru yürüdü ve başını serin camı örten tül perdeye yasladı. Yapmaya çalıştı

Dün gece olanları anlamaya çalışıyordu ama yine de kafası karışmıştı. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Artık iki Efendisi vardı: Devin ve Alex.

Devin dün gece çok öfkeliydi. Bu sabah hala öyle miydi?

Devin'in öfkesi onu hayal edebileceği her şeyden daha çok korkutuyordu. Başka hiçbir sebep olmasa bile, ondan korktuğu için itaatkârdı. Ne zaman

kendini öldürmeye çalıştığında, eğitiminin bir yılında, onun öfkesinin tüm gazabını yaşamıştı. Devin ona ve onun önünde hâlâ kâbuslarına giren şeyler yapmıştı.

Anna camı buğulandıran titrek bir nefes verdi ve umutsuzca Devin'in artık kızgın olmadığını umdu.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve Alex uzun kollu mavi bir elbise gömleği ve siyah bir elbise pantolonuyla dışarı çıktı. Gömleğinin rengi gözlerini öncekinden daha da mavi gösteriyordu. Kendini onun gözlerinde kaybetti, bir an için onun Efendisi olduğunu unuttu ve sadece onun güçlü ama nazik varlığının tadını çıkardı.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordu nazik bir gülümsemeyle. Anna başını salladı ve onu masaya kadar takip etti.

İkisi de birer tabak aldı ve sessizce yemeye başladılar. Anna'nın kafası kafa karıştırıcı yeni düşünceler ve duygularla dolup taşıyordu. Alex sessizdi ve Anna bu havayı bozmaya cesaret edemiyordu. Birkaç dakikada bir gizlice ona bakıyordu ve Alex derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Kendine ait bir evin olsa nasıl hissederdin, Anna?" diye sordu aniden. Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Ona gülümsedi. "Burada, Malikâne'de yaşamamanızı tercih ederim. Çok uzun süre kapalı kaldınız ve biraz özgürlüğü deneyimlemenizi istiyorum."

Özgürlük mü? "Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. Ayrıca, kendimi geçindirmek için hiçbir yolum yok."

"İyi bir Efendi olmanın bir parçası da kendisine ait olanlarla ilgilenmektir," dedi yumuşak bir sesle.

Anna tabağına baktı. İyi bir Efendi mi? Böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyordu. "Ben burada iyiyim, Usta. Paranızı boşa harcamanıza gerek yok. beni." Onun için endişelenmeye değmezdi.

"Bunu para kaybı olarak görmüyorum. Ayrıca, şehirde yaşarsan hem bana hem de Devin'e daha yakın olursun."

"Oh." Şimdi anlamıştı. Evet, bu onlar için daha uygun olurdu. Malikâne Alex'in evinden kilometrelerce uzaktaydı. "Sizi nasıl memnun edecekse, Efendim."

Alex iç çekti. Kötü bir kelime seçimi yapmış, sanki onu görmek için buraya gelmek zorunda kalarak rahatsızlık vermek istemiyormuş gibi konuşmuştu. Evet, onu yanında istiyordu ama biraz bağımsızlık kazanmasını da istiyordu. Yirmi yaşında normal bir genç kadın olmayı öğrenmesini istiyordu. Çok uzun süre saklanmıştı ve hayatı deneyimlemeye ihtiyacı vardı.

Hiç özgür olmamışken onu nasıl özgürce seçebilirdi? Eğer dünyada ne olduğunu bilmiyorsa, ona karşı olan hislerinden nasıl emin olabilirdi? Arkadaşlarıyla dışarı çıkması, partilere gitmesi ve... başka şeyler yapması gerekiyordu.

Alex başka şeyler düşününce kaşlarını çattı. Onun dışında kimsenin onunla birlikte olması fikrinden hoşlanmıyordu. Ama kendini ona mecbur hissediyorsa peşinden gitmesi adil miydi? İstemese bile onun istediği her şeyi yapardı. için. Onunla çıkmasını isteseydi, çıkardı. Onunla sevişmesini isteseydi, yapardı.

İlişkilerinin bu şekilde başlamasını istemiyordu. Ama onun duygularını incitmeden bunu nasıl halledebilirdi? Onu istiyordu, Tanrım, onu nasıl da istiyordu! Ama daha da fazlası, onun kalbinin özgürce verilmesini istiyordu.

Hayatı deneyimlemesi gerekiyordu. Bunun için de malikânenin dışına çıkması gerekiyordu.

"Anna, kendi evine sahip olmanı istiyorum, böylece vasiinin ve Devin'in boyunduruğundan kurtulabilirsin."

Kalbini sızlatan o hüznü gözlerle ona baktı. "Neden? Ben sadece bir köleyim."

Bana göre değilsin. "Köle olmaman gerekiyor ve sana öyle davranmayı reddediyorum."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama nedenini anlamıyorum."

Alex uzun bir süre ona baktı. Ne olduğunu bilmemesi mümkün müydü? Neden Devin...?

Öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti. Devin ona hiç söylememişti. Devin onu mirasından ve güçlerinden habersiz tutarak, kendini yenilmiş ve zayıf hissetmesini sağlayabilirdi. Gerçeği bilirse güçlenecekti. Hay *sikeyim*. Bilmesi gerekiyordu ama bunu ona söylemenin yeri burası değildi. Ona söylemeden önce onu Malikâne'den çıkarması gerekiyordu, aksi takdirde Devin onu asla dışarı çıkarmazdı. Alex'in bu konuda akıllı davranması gerekiyordu. Bir şey söylemeden önce Vati'yle konuşması gerekiyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, sen burada doğmadın. Buraya ait değilsin." Hafifçe başını salladı ve kahvaltısından bir ısırık aldı.

Alex iç çekti. Bu hayal edebileceğinden çok daha zor olacaktı.

"Kurt bale dersleri aldığını söyledi."

Anna başını salladı. "Evet, öyle. Haftada iki kez." Gerçi bu hafta Perşembe dersini kaçırmıştı. Kolyesini almaya çalıştıktan sonra dans edecek durumda değildi. Devin'in ona söylediklerini hatırlayarak dudağını ısırırdı. San Francisco Bale Topluluğu'nun Bale Ustası Isaak ile temasa geçmesi konusunda söylediklerinde gerçekten ciddi miydi? Eğer dans etmesi gerekiyorsa

Dün geceki ayinden sonra bir kuklaya dönüşmüştü... Bunu ona söylediğinde yalan mı söylüyordu? Bu düşünce göğsünü acıttı.

"Anna, sorun ne?"

"I..." Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Önemli bir şey değil."

"Lütfen söyle bana."

Bu bir emir değildi. Onun düşüncelerine olan ilgisini merak etti. "Devin daha fazla dans etmeme izin vermekle ilgili bir şeyler söylemişti." "Sesi kesildi, aptal gibi hissediyorum.

"Ne dedi?"

"Telafl etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. İyi, son dört yıldır." Omuz silkti.

Alex homurdandı.

"Aklıma gelen ilk şey daha fazla dans etmek istediğim oldu. Ben de bunu sordum. Isaak'ı arayacağını söyledi." Konuşması kesildi.

Bunun muhtemelen gerçekleşmeyeceğini anlayınca kalbi kırıldı. "Şimdi, bunu gerçekten isteyip istemediğini bilmiyorum," diye fısıldadı üzüntüyle.

Alex masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. "O dersleri almanı sağlayacağım, Anna." Sesi kararlıydı.

Başını salladı. "Eğer Devin istemezse."

Alex başını salladı. "Anna, senin üzerinde tek yetkisi yok, unuttun mu? Artık bunu benimle paylaşıyor. Ve istediğin kadar dans etmeni sağlayacağım."

Ona baktı. Dans etmesini neden bu kadar önemsiyordu? "Neden?"

"Çünkü seni *Uyuyan Güzel*'de izledim. Büyülenmişin.

On iki yaşındayken Aaron'la dans ettiğine ve anne baban da onlar kadar yetenekli olduğuna göre, ...iyi olmalısın." Ona bir öpücük verdi. Sevecen bir gülümseme.

Anna birden balede yaptıkları konuşmayı hatırladı. En iyi arkadaşının baş dansçı olduğunu söylemişti. "Aaron senin en iyi arkadaşın mı?"

Sırıttı. "Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Fikirleri birbirine bağlamamıştım. Baleye gittiğimizde pek arkadaş canlısı değildiniz."

Alex başını iki yana salladı. "Sana karşı davranışlarım için çok özür dilerim Anna. İster inan ister inanma, aslında etrafta olmak için oldukça eğlenceli bir adamım."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Şimdi onu biraz daha yakından tanıdığına göre iyi birine benziyordu. "Kurt senin evinde kalmanın otelden daha eğlenceli olduğunu söyledi."

Gözlerini devirdi. "*Mein Brüder*"

Anna Kurt'ü düşündü. Onunla iyi vakit geçirmişti. Çok iyi davranmıştı. Onu tekrar görebilecek miydi? Alex ondan ne beklerdi?

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Usta?" diye sordu çatalını boş tabağına bırakırken. Devin'i bulmaya gitmeden önce onunla ilgilenildiğinden emin olmak istiyordu. Böylece Devin'in kızacağı bir şey daha azalmış olacaktı.

"*Nein, Schatzi.*"

Ellerini peçetesine sildi. "Gidip Devin'i bulmalıyım." "Sanırım o da benimle konuşmak isteyecektir."

Alex elini Anna'ya uzattı. "Sanırım Devin'in nerede olduğunu biliyorum. öyle."

Kadın çekingen bir tavırla elini uzattı ve adam onun küçük elini büyük elinin içine aldı.

Ona kalbini eriten bir gülümseme verdi. Bir insan bu değerli kızı nasıl incitmek isteyebilirdi?

Gardiyanının ve Devin'in ona yaptığı kötü muameleyi düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Odada kalmak ve kendi tasarladığı bir suikastı planlamaya başlamamak için elinden gelen tek şey buydu. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğini hatırlayamıyordu.

Ama Devin'i öldürürse Anna'yı da öldürecekti. O adamın hâlâ hayattateknedenibuydu. Diğer yandan Jack..... Hayır. Her ne kadar çıplak elleriyle adamın kafasını vücudundan ayırmak istese de izin almadan bunu yapamazdı ve alması da pek mümkün değildi. Jack bir Kardeşti ve sadece Üstadının ona yapmasını söylediği şeyi yapıyordu.

Alex'in sabırlı olması gerekiyordu. İntikamını alacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Anna'nın kapıya baktığını ve tereddüt ettiğini gördü. Devin'i bulmaya gitme konusunda gergin olduğu için onu suçlamıyordu. Alex de bunu dört gözle beklemiyordu. Ellerini zalim Elder'dan uzak tutmak için kendini kontrol etmesi gerekecekti.

Alex açmak için kapıya doğru yürüdü ve kilitli olduğunu gördü. Kafası karışmış bir halde Anna'ya baktı.

"Her zaman dışarıdan kilitlenir," diye açıkladı. "Devin bunun beni güvende tutmak için olduğunu söyledi."

Alex kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. Kendi odasında kilitli kalmak onu nasıl güvende tutabilirdi ki? Büyük olasılıkla Devin'in onun nerede olduğunu bilmesini sağlamak içindi.

Kapıyı çaldı ve kapı açıldı. Arkasına bakarak elini tekrar uzattı. Onun tenini hissetmeyi seviyordu. Çok yumuşaktı. "*Komm mit mir.*"

Anna elini onun elinin içine soktu ve adam onu koridora çıkardı. Anna elini çekmeye çalıştığında sadece birkaç adım atmışlardı ama o bırakmayı reddetti.

Durdu, ona doğru sertçe çekiştirdi. Bırakmak istemedi; onun yanında olduğu güvencesi hoşuna gitmişti.

"Efendim, lütfen," diye fısıltıyla yalvardı. "Sizinle bu şekilde yürümemeliyim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Kız haklıydı. Devin onun yanında yürüyerek onunla "eşit" olmaya çalıştığını görürse başı belaya girerdi. Ne zaman

Kadın tekrar çekince, adam onu bıraktı. Kadın onun birkaç adım ilerlemesine izin verdi, sonra gözleri kısık bir şekilde arkasından gitti.

Alex onu alt kata ve Devin'in çalışma odasına açılan çift kapıya götürdü. Kapıyı bir kez çaldı ve kapı açıldı. Ian kapıda durdu ve Ian geri çekilip içeri girmelerine izin vermeden önce bir süre birbirlerine baktılar.

Beşinci Bölüm

Devin büyük ahşap masasının arkasında oturmuş, Anna'nın gelmesini bekliyordu. Düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı bakarken parmakları kıvrılmıştı ve ağzı işaret parmaklarının üzerinde duruyordu.

Masanın karşısındaki yüksek pencere duvarına rağmen, odanın karanlık bir havası vardı ve bu da bu sabahki ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bir duvarı ve çalışma masasını oluşturan ahşap kitap raflarının hepsi aynı koyu renkli ahşap. Pencerelerin yanında duran sandalyeler ve kanepeler koyu yeşil brokarla kaplıydı. Büyük, koyu yeşil bir halıyla kaplı zemin, odanın geri kalanındaki koyu renkli ahşapla uyumluydu.

Devin önceki akşamı hatırlayarak çenesini sıktı. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalırdı; öfkeliydi. Yirmi üç yıllık planlama o lanet Alman yüzünden boşa gitmişti.

Ayine müdahale ettiği için Alex'e lanet olsun. Adamı nasıl hafife alabilmişti? Alex müdahale etmek için ne yapması gerektiğini nereden biliyordu?

Öfkesi Anna'yı da kapsıyordu ama mantıklı tarafı onun Alex'in eylemleriyle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Alex'in uzun vadeli planının raydan çıkmasını teşvik edecek ya da engelleyecek hiçbir şey yapmış olamazdı. Anna hiçbir şey bilmiyordu. Onunla ilgili planları hakkında hiçbir şey; onun gerçek doğası hakkında hiçbir şey. Tam da Devin'in istediği gibi.

Devin, Alex'in ayine katılmasını sağlayarak akıllıca davrandığını düşünmüştü. Alex hayatının geri kalanını Anna'nın hemen yanında olduğu ve onu kurtaramadığını bilerek yok oluşunu izlediği için pişmanlık duyarak geçirecekti.

Anna ona Alex'in kendisine soğuk davrandığını söylediğinde, Devin Alex'in ne planlarından ne de Anna'nın gerçek doğasından haberi olduğundan emindi.

Devin yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı.

Alex nereden biliyordu ve Devin'in planlarına müdahale etmenin bir yolu olduğunu nereden biliyordu? *Hay sikeyim!* Devin onlarca yıldır çalışıyordu ve

Eski kitapta bir kölenin iki efendiyle bağ kurmasının mümkün olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. *Alex nereden biliyordu?* Birisi Wilhelm'e söylemiş olmalı.

Lanet Almanlar.

Alex'in müdahalesi Devin'i ayinden sonra Anna'yı becerme zevkinden bile mahrum bırakmıştı. Anna'yı yatağına almak, onunla oynamak, itaatini ve kaybolan iradesini test etmek için sabırsızlanıyordu. Güzelce kendine geliyor, çektiği acının ona zevk verdiğini öğreniyor ve bundan zevk alıyordu. Son birkaç haftadır uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmiş miydi? Bilmiyordu çünkü tartıştıktan sonra Sikik Alex onu kaçırmıştı.

Toplantının geri kalanı Devin'in şimdiye kadar katıldığı en zor toplantılardan biri olmuştu. İyi davranmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak zorundaydı.

Olay çıkarmak durumu daha da kötüleştirebilirdi. Devin bunu hâlâ bir dereceye kadar düzeltebileceğini biliyordu. Sadece nasıl yapacağını bulması gerekiyordu. Bir yolu olmalıydı. Bir yolu *olmalıydı*.

Dün gece Anna'yla birlikte olamadığı için Kırmızı Oda'ya gitmiş ve kızlarından birinin üzerinde öyle bir çalışmıştı ki, onu öldürdüğünden oldukça emindi. Yatağa iki kız daha götürmüş ve onları da epey hırpalamıştı. En azından bir tanesi bu sabah hâlâ hayattaydı çünkü onu sertçe sikmiş ve çığlık attırmıştı. Hizmetçiler onun odasını temizlemek için çok uğraşacaklardı.

Yumruğunu masaya vurdu ve odanın karşısındaki koltukta oturan Ian'ın sıçramasına neden oldu. *Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!* Yıllar süren planlama ve şimdi bu! Artık Anna'yı bir şekilde paylaşmak zorundaydı. *Hay sikeyim.*

Kendisine avantaj sağlamak için durumu nasıl manipüle edebilirdi?

Sonuç olarak Alex'ten bir şekilde kurtulması gerekiyordu. Devin onu öldüremeyeceğinin farkındaydı ama belki de Anna'nın yirmi altıncı doğum gününe, yani son bağlanma töreninin yapılacağı zamana kadar ortadan kaybolmasını sağlayabilirdi. O zaman kitapta belirtildiği gibi, Alex'in müdahalesi olmadan ritüeli yeniden gerçekleştirebilir ve Anna sonsuza dek onun olurdu. Fakat

Bir Yaşlı-Oğul'u altı yıl boyunca nasıl ortadan kaldırabilir?

Bu ciddi bir düşünce gerektiriyordu. Ve araştırma. Dikkatli olmak zorundaydı. Alex ve ailesi çok sevilen insanlardı ve Devin kaybolma olayıyla bir ilgisi olduğunu kimsenin öğrenmesi riskini göze alamazdı.

Bu düşünceler onu sakinleştirdi. Bir yöne sahip olmak öfkesinin donuk bir kaynamaya yerleşmesine izin verdi. Evet, bunu yapabilirdi. Planları başarısız olmamıştı, sadece

beklenmedik bir dönüş yaptı. Geri adım atıp yeniden toparlanacaktı. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Düşünceleri tatlı küçük Anna'ya döndü. Planlarının işe yaramasının anahtarı oydu. Ama önce, onun üzerinde hâlâ ne kadar kontrolü olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu çifte bağlanma onu nasıl etkileyecekti? Onun akılsız kölesine dönüşmüş olması gerekiyordu, ne derse yapmaktan mutluluk duyacaktı. Bu hala geçerli olacak mıydı? Ne kadar bağımsız kalacaktı? Ona itaat etmek zorundaydı... değil mi?

Devin emin olamamaktan hoşlanmıyordu. Öğrenmek zorundaydı. Çabucak. Çarşamba günü onu götürmesi gereken bir ziyafet vardı ve küçük tatlı kuklasını da götürmeyi umuyordu.

Biri kapıyı çaldı ve Ian cevap vermek için ayağa kalktı. Devin Anna'yı tek başına bekliyordu. Karşısında Alex ve ardından Anna vardı. *Hay sikeyim.*

Alex'in yüzüne bir kez bakan Devin, Alex'in bu hafta Anna'yla arasına bilerek mesafe koyduğunu anladı. Neyse ki bakışlar öldüremezdi. Ama Alex'in kendisi tartışmasız bir şekilde öldürme yeteneğine sahipti; Devin bunu dün gece Alex'in serçe parmağındaki kusursuz yüzüğü gördüğünde öğrenmişti. Ayinden bu yana ilk kez Devin, Alex'in Anna için duyduğu bariz endişe için minnettardı. Aksi takdirde Devin bu sabah uyanamazdı.

Odaya girdiklerinde Devin ayağa kalktı ve masanın önüne doğru yürüdü. Anna ağzı bir karış açık, şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi etrafına bakınarak duruyordu. Okumaya olan düşkünlüğü, önündeki on beş ayak yüksekliğindeki kitap duvarını cennet gibi gösterecekti.

Devin boğazını temizledi ve Anna utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. Adam kaşlarını çattı ve yeri işaret etti. Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve koşarak gelip önünde diz çökerek selam verdi. Titriyordu ve korkusu onu memnun etmişti. Yarı yarıya onun kaburgalarına tekme atmayı düşündü ama bunun Alex'in önünde yapılacak akıllıca bir şey olmayacağını düşündü. Adam onu öldüremeyebilirdi ama Devin, Alex'in hiç terlemeden ciddi bir hasar verebileceğinden oldukça emindi.

Devin, Anna'nın yanından geçerek oturma bölümüne doğru yürüdü. Pencere. Alex'e işaret etti. "Lütfen, Alex. Otur." Bunu sıkılmış dişlerinin arasından olabildiğince hoş bir şekilde söyledi.

Alex yürüdü, yüzü artık ifadesizdi ve kanepeye oturdu. Devin otururken Ian'a işaret etti ve Ian odadan çıktı.

"Anna," diye tersledi Devin. "Gel."

Anna aceleyle ayağa kalktı, neredeyse elbisesine takılıp düşüyordu ve odanın öbür ucuna, Devin'in ayaklarının dibine oturmak için acele etti. Devin onun hâlâ titrediğini görünce gülümsedi.

Devin onu rahatlatmak istercesine saçlarını okşadı. "Saçını taramadın Anna," dedi alçak bir sesle, parmaklarını saçında bir düğüm bulana kadar taradı.

Saçları dağınıktı ama önceki geceden kalma ipeksi bir görünümüne vardı ve bir düğümün yerini tespit etmek zordu. Adam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kız acı içinde nefesini tuttu. Bir avuç saçını yakaladı ve baş aşağı kendisine bakana kadar başını geriye çekerek çekti. Kadın nefes almak için çırpınıyor ve korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Bir daha asla bana taranmamış saçla gelme. Anladın mı?" Ağzını oynattı, kelimeleri oluşturmak için yeterli havayı bulmaya çalışıyordu. "Evet, anladım, Efendim," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdi.

Alex kızın saçlarını serbest bıraktı ve kızın başı öne düştü. Kız öksürdü ve Devin, Alex'in hırladığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Alex buz gibi bir sesle sordu.

Devin tereddüt etti. Yarıda kesilen ayının Anna'yı nasıl etkilediğini bilmeden, ona karşı zalim bir efendi olmak geri tepebilirdi, özellikle de Alex etraftayken. Bu sabah akılsız olmadığı belliydi ve ona dehşet içinde bakıyordu. İhtiyacı olan etkili bir araç olmasını istiyorsa, ona güvenmesi ve onu sevmesi gerekiyordu. Aksi takdirde korkuyla hareket edecek ve ikna edici olamayacaktı. Ona inanması gerekiyordu.

Kahretsin, ayını en başta tam da bu yüzden yapmıştı. Böylece tüm bu saçmalıklar hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Hayır. Sanırım değil. Dün gece iyi uyuyamadım." Anna'nın saçlarını tekrar, bu kez nazikçe okşadı ve onun rahatlamaya başladığını hissetti.

Alex kaşlarını kaldırarak, "Olaylar beklenmedik bir şekilde geliştiğinde böyle şeyler olabilir," dedi, gözleri eğlenerek parlıyordu.

"Evet. Akşamım kesinlikle beklediğim gibi geçmedi." *Siktiğimin kibirli piçi.* "Sanırım *beklenmedik* durumumuzu tartışmamız gerekiyor. Değil mi?"

"Katılıyorum," dedi Alex. "Onun malikânenin dışında yaşamasını istiyorum. Şehir merkezinde bir apartman dairesinde. Geçim masraflarını memnuniyetle öderim."

Doğrudan konuya. Devin buna saygı duyabilirdi. Pazarlıkları ne kadar çabuk bitirirlerse, Anna'yı o kadar çabuk sikebilir ve onun kendisine nasıl tepki vereceğini görebilirdi.

Alex'in isteğini düşündü. Anna'nın şehir merkezinde yaşamasının bir cazibesi vardı. Evet, yalnız yaşaması riskliydi ama kolyesindeki GPS takip cihazı onun her zaman nerede olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Ruslarla geçirdiği öğleden sonra bir daha kolyesiz dışarı çıkacak kadar aptal değildi. Kolyesiz dışarı çıkmanın sonuçlarını kesinlikle öğrenmişti.

Ama Devin her şeyi Alex'in ödemesini istiyor muydu? Bu fikir onu huzursuz etmişti.

"Aklınızda bir yer var mı?" Devin merakla sordu.

"Ben biliyorum. Sapphire'de onun için tutulan iki yatak odalı bir daire var."

Anna kurnazca başını kaldırdı. Görünüşe göre, bundan haberdar edilmemişti.

Devin gözlerini kıstı. Anna için şimdiden bir daire tutmuş olması nasıl mümkün olabilirdi? Tabii....."Bir şeyler olacağını biliyordun. Dün gece ne oldu?"

Alex başını salladı ve Devin'in çenesi sıkıştı. Nereden biliyordu? Ona kim söyleyebilirdi? Alex'e ters ters baktı. "Nasıl?"

Alex sadece bir kaşını kaldırdı ve eğlenmiş göründü.

Siktiğimin piçi!

Alex'in bahsettiği binayı biliyordu. İyi bir ünü vardı ve konumu daha iyi olamazdı; ofisinden sadece birkaç blok ötedeydi. Malikâneye kadar gitmektense Anna'yı orada ziyaret etmek onun için daha uygun olurdu. Onu becermeleri ya da ona her şeyi yapmaları için adam gönderebilirdi. *Evet, bu iyi bir şey. Ondan gelse bile.*

Anna'yla düzenli olarak birlikte olma düşüncesi sikini kıpırdattı. Belki onu ara sıra kendi evine de çağırırdı. Bu Sandy'yi çıldırtırdı, onu yirmi yaşında güzel bir kızla görmek. Anna'nın önünde onu okşarken karısının incinmiş yüzünü hayal ederek gülümsedi. Sevgilisi tarafından hamile bırakılması onun için iyi olacaktı. Belki de Anna'yı kendi evlerinde sertçe becerirken Sandy'ye izlettirecekti. Bu düşünce onu neşelendirdi ve Çarşamba günü ziyafetten sonra harekete geçmeye karar verdi.

"Anlaştık. Ama masraflarının yarısını ben ödemek istiyorum. Ne de olsa ben de onun efendisiyim."

Alex'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu senden çok daha iyi karşılayabilirim."

"Ailen yapabilir demek istiyorsun."

Alex omuz silkti. "Dünyanın en zengin ailelerinden birine mensup olmanın faydaları var."

Devin'in gözleri kısıldı. Bu onun kişisel mali durumuna bir eleştiri miydi? "Kendi payımı karşılayabilirim." Karşılayabilirdi. Kolayca.

Alex bir süre durakladıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Onun kendi arabası ve kredi kartları olmasını istiyorum."

"Tamam. Pazartesi günü bankaya haber veririm." "Onun için arabasını aldım bile."

"Gerçekten mi? Sence ne tür bir arabası olmalı?" Alex gerçekten de tüm bunlar için hazırlıklıydı. Devin bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

"Bir Mercedes, tabii ki."

Tabii ki bir Alman arabası seçecekti. "Peki." Önemli değildi. Devin durakladı. "Onun için yaptığım bazı planlar var. Ona ihtiyacım olan sosyal aktiviteler."

"Güzel. Ona bir köle gibi değil, bir insan gibi davrandığınız sürece."

Devin, "Ben olsam bunu herkesin içinde yapmazdım, Alex," diye azarladı. "Bu ters etki yaratır."

Alex'in çene kasları sıkıştı ama tek tepkisi bu oldu. Bir an sessiz kaldı, sonra gözlerinde bir parıltıyla gülümsedi. "Onun tekrar dans etme şansına sahip olmasını istiyorum. Tam zamanlı olarak. Onu bundan uzak tutamayacak kadar yetenekli olduğuna eminim."

Devin hemen cevap vermedi. *Hay sikeyim.* Anna'nın dans etmesini istemediğinden değil. Ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda ne yaptığı umurunda değildi. Ve bu onun vücudunu güzel ve aklını başında tutuyordu. "Anlaştık. Onu her Cuma Buluşmalar için istiyorum."

Alex'in çenesi sıkıştı. "Ya performansları varsa?"

"Daha yeniden dans etmeye başlamadı bile Alex. Her seferinde bir adım atalım."

Alex bir an sessiz kaldı ve sonra çenesini kaldırdı. "Kabul ediyorum. Onu sosyal etkinliklere de götürme seçeneğim olsun istiyorum. Ve seyahat."

Devin alaycı bir tavırla, "O zaman muhtemelen bir çeşit takvim oluşturmamız ki ne zaman müsait olduğumu bilelim," dedi.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Böylece neler olup bittiğini tam olarak biliriz ve etkileşimlerimiz asgari düzeyde tutulur."

Devin kıkırdadı. Alex iyi bir noktaya parmak basmıştı. "Katılıyorum." Şimdi *darbe de grace* için. Öne doğru eğildi. "Seks yapması için dairesine erkek gönderebilmek istiyorum. En başta kendi dairesini kabul etmemin bir nedeni de buydu." Devin'in eli hâlâ Anna'nın başının üzerindeydi ve onun irkildiğini hissetti.

Alex kaşlarını çatarak, "Ona zarar verebilirler," dedi.

"O sert biri. Bu yüzden onu bu şekilde eğittik." Devin Alex'in rahatsızlığından keyif alıyordu.

Alex hırladı. "Evet, eğitim yöntemlerinizi duydum. Barbarmışsınız."

Devin'in gözleri öfkeyle parladı ve Anna'nın saçlarını geriye doğru çekerek tekrar ona baş aşağı bakmasını sağladı. Ona ters ters baktı. "Eğitim deneyimlerini onunla mı paylaştın?"

Alex, "Bırak onu," diye ısrar etti. "Bana onlardan bahsetmesini emrettim. O gönüllü olmadı."

Devin kızın saçlarını serbest bıraktı ve kız hafifçe öksürdü.

Alex ona ölümcül bir bakış attı. "Senden hoşlanmamamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Oh, inan bana. Hislerimiz karşılıklı." Devin sırıttı. "Benim eğitim yöntemlerim bu Malikâne'ye yıllarca iyi hizmet etti. Bu sabahki eğitiminden hoşlanmadın mı?"

Alex cevap vermedi.

Devin güldü. "Onu sikmedin mi? Neden?" "Dün gece onun için zordu. Ben o kadar bencil değilim."

Devin gözlerini devirdi. Alex ve onun iyiliği. "Bunun bencillikle bir ilgisi yok Alex. Erkeklerin ihtiyaçları vardır. O bu ihtiyaçları karşılama konusunda çok ama çok iyi." Alex'in yanağını arkadan okşadı. "Kölenin tadına gerçekten bakmalısın."

Alex ofladı pufladı. "Lütfen konuya geri dönebilir miyiz? Bugün yapmam gereken işler var."

"Başka ne istiyorsun?" Devin tersledi. Tartışacak başka ne vardı ki?

"İkimizin de ona ihtiyaç duymadığı zamanlarda, tehlikeli olmadığı ve saygın bir nitelik taşıdığı sürece istediği her şeyi yapmakta özgür olmasını istiyorum. Sosyal bir hayatı olsun istiyorum. Çok uzun zamandır izole edilmiş durumda."

Devin bir an için Alex'i inceledi ve onun motivasyonunu merak etti.

"Anna, bana bak." Devin söyledi.

Kadın hemen itaat etti ve dizlerinin üzerinde döndü. Adam uzun bir süre onu inceledi.

Devin bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Alex haklıydı. Anna'nın insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Sadece cinsel olarak değil. O çok garipti seks içermeyen durumlar.

Yine kibarlık kartını oynaması gerektiğini fark etti ve ona gülümsedi. "Evet, aynı fikirdeyim Alex. Çok uzun süredir izole edilmiş durumda." Devin ona bakarken bakışlarını kasıtlı olarak yumuşattı. "Belki de seni insanlardan uzak tutmakla hata ettim. Hiç biriyle çıkmadın bile, değil mi?"

Anna gözlerini kırptırdı ve iri gözlerle ona baktı. "Hayır, Usta."

Devin ona nazik bir gülümseme verdi. "Çok yazık. Kızlarım şu anda yaş. ..." İç çekti. Kızları çok hızlı büyüyordu. "Anna, sen de dışarı çıkın ve eğlenin. Bir süreliğine genç olun. Alex'in dediği gibi, sende tek istediğimiz saygılı davranman ve benim ya da Alex'in sana ihtiyacı olduğunda müsait olman." *Ve kalbini kırdıklarında, sürünerek bana geri dönecek ve bir daha asla dışarı çıkmak istemeyecek.* Bu fikir haklıydı.

Anna'nın ağzı açıldı, dudakları güzel pembe bir 'o' oluşturdu ve adam sikini içinden geçirmek istedi.

Alex yavaşça, " Çok cömertsin Devin," dedi.

Devin Anna'nın çenesini kavradı. "Ne düşünüyorsun, Anna? Kulağa hoş geliyor mu?"

"Peki efendim. Teşekkür ederim." Ona ürkek bir gülümseme verdi.

Onun yanağını okşadı. "Bana yakın bir yerde yaşayacaksın," dedi usulca ve ona nazik bir gülümseme daha verdi. "Seni sık sık ziyaret etmem gerekecek."

Eğildi ve onu öptü, dudakları onunkileri sardı. Parmakları boynundan aşağı inerken onu kucağına çekti ve göğsünü avuçladı.

"Onu işaretlemelisin, Alex," dedi Devin, göğsünü yukarı itti ve tepesini öpmek için eğildi. Kadın başını geriye yasladı ve iç çekti. Alex onun bu kadar duyarlı olmasını seviyordu. Sol göğsünü ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı çekti. "Bu meme ucu serbest."

Alex soğuk bir ifadeyle, "Yaşlı hanımefendilerin piercing takmaması gerekir," diye karşılık verdi.

Devin meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı. "Eminim diğerleri anlayışla karşılayacaktır. Yaşlı Hanımefendiler genellikle köle değildir." Göğüs ucunu çimdikledi ve kız inledi. "Efendilerin kölelerini işaretlemesi gerekir. Bunu inkâr edemezsin."

"Evet, bu doğru." Alex iç çekti. "Bunu yapabileceğim bir yer var mı?" diye sordu duyusuzca.

Anna irkilerek ona baktı. Bir piercing seansını daha dört gözle beklemediği belliydi. Alex ona kayıtsızca baktı. Anna gözlerini kırıpıştırdı ve ellerine baktı.

Devin kıkırdadı. "Elbette. İstersen onun odasında yapabilirsin. Ya da burada."

"Odası iyi olacak." Alex ayağa kalktı.

"Ian'a piercingciyi odasına getirmesini söyleyeceğim. Odasına nasıl döneceğini biliyorsun, değil mi?"

Alex kısa bir ses tonuyla, "Elbette," dedi.

"Evet, hatırlarsın. Eşyaların nerede olduğunu hatırlama konusunda esrarengiz bir yeteneğiniz olmalı."

"Yaptığım işte... faydalı olma eğilimindedir."

Devin, Anna'nın yeni efendisinin iyi eğitilmiş bir katil olduğunu bilip bilmediğini merak etti. "Elbette öyle." Onu kucağından itti ve ayağa kalkarak Alex'e baktı. "Onu daireye ne zaman yerleştirmek istedin?"

Alex de ayağa kalktı ve hafifçe gülümsedi. "Ne zaman isterse onun için hazır. Bu sabah onu oraya götürmek istiyorum."

"Dün gece onu benden aldın. O gitmeden önce onu istiyorum."

"Arabası dairesinde."

Devin omuz silkerek, "Eve dönerken onu size bırakırım," dedi.

"Ne zaman?"

"Onunla işim bittiğinde," diye hırladı Devin. Bu adamdan bir an önce kurtulması gerekiyordu.

"Akşam yemeğine kadar evimde olmasını istiyorum. Yarın onu dairesine götüreceğim."

"Dikkat et, Elder-Son. Ben hâlâ senin üstünüm."

Alex gözlerini kısarak Devin'in Anna ile aralarındaki bağ için bir kez daha şükretmesini sağladı.

"Ona bağlı olduğun için şanslısın," dedi alçak bir sesle.

Altıncı Bölüm

Anna, Alex'le birlikte odasına döndü. Alex banyoya girerken Anna'ya soyunmasını ve yatağa uzanmasını söyledi. Bir an sonra suyun aktığını duydu.

Anna, Alex ve Devin arasındaki konuşmayı düşündü. Kendine ait bir daire ve araba mı? Kulağa aynı anda hem harika hem de ürkütücü geliyordu. "Tutulan bir kadın" olduğunu düşündükçe utanç çirkin başını kaldırmakla tehdit ediyordu ama gerçek inkâr edilemezdi. Alex ve Devin Ona sahiptiler. Onlara aitti. İstediklerini yapması gerekiyordu. Daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Tekrar tam zamanlı dans etmesine izin verileceğini hatırlayınca mutlulukla iç çekti. Başka hiçbir şey olmasa bile, gözaltında tutulan bir kadın olmak, onu içten içe mutlu eden tek şeyi yapmasına izin verecekti.

Yine de yaklaşan piercingleri düşündükçe gülümsemesi soldu. Alex onu deldirme fikrine neden bu kadar sinirlenmişti? Zaten bir gece önce delinmişti, birkaç tane daha ne olacaktı ki?

Elder-Mistress neydi? Alex buraya ait olmadığını söylerken bundan mı bahsediyordu? Ama eğer bir Yaşlı'nın metresiyse, başka nereye ait olabilirdi ki?

Fermuarı bulmak için arkasına uzandı ama bulamadı. Farklı pozisyonlar deneyerek umutsuzca hareket etti. Alex ona itaat etmezse çok kızacaktı. Banyo kapısı açıldı ve kadın inledi.

Alex arkasından yaklaştı ve kız titredi. Ellerini yavaşça omuzlarına koydu.

"Şşşt, *Schatzi*," diye fısıldadı.

Elbisesinin fermuarını açtı ve elbise yere düşerken omzunu öptü. Dudakları tenine değdiğinde gözleri kapandı, bir an için dokunuşun tadını çıkardı ama korktu ve tekrar titremeye başladı.

"Anna, benden korkmanı istemiyorum," diye mırıldandı saçlarına karşı. Elleri Anna'nın üst kollarında duruyordu ve onları aşağıya doğru kaydırdı.

parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. "Sana kızgın değilim." Elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü.

Ona yaslandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Dudakları elini takip ederek bileğinin hassas iç derisine ulaştı.

Adam onun iç bileğini emerken Anna içini çekti ve diğer elini karnına götürüp onu sırtına bastırdı. Adamın sert aleti sırtına bastırdı ve Anna endişeyle yutkundü. Belki de sonunda onu memnun etmesine izin verecekti. Onun için ne kadar minnettar olduğunu ona göstermek istiyordu. nezaket alt katta.

Ona doğru döndü ve özlemle gözlerinin içine baktı. "Lütfen, Usta"

Adam ona baktı, gözleri okunmuyordu. Adam ona hafifçe gülümseyip başını salladığında kalbi sevinçten yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu, sesinin heyecandan titremesini engellemeye çalışarak. Pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret etti. Bazı erkekler ayakta durmayı, onun üzerinde otorite kurmayı severdi.

Alex sertçe başını salladı ve kadın onu sandalyeye doğru götürdü. Alex oturdu ve kız endişeyle ayaklarının arasına yerleşirken onun saçlarını okşadı. Alex'e hayranlıkla baktı, ona izin vereceği için hem rahatlamış hem de heyecanlanmıştı.

sonunda onu memnun etti.

Adamın sikini kurtarmaya çalışırken eli titredi ve sonrakeskin bir nefesçektü.büyüktü.....kocaman Kesinlikle şimdiye kadar gördüğü en büyük sikti, ve onlardan çok görmüştü. Kadın elini hevesle penisin etrafına doladığında, adam büzülmüş dudaklarının arasından nefes verdi. Parmakları başparmağıyla buluşmadı.

Hem korkmuş hem de heyecanlanmış bir şekilde ona baktı. Adamın gözleri karanlıktı ve ona hissedebileceği kadar yoğun bir şekilde bakıyordu. Sinirli bir şekilde gülümsedi ve elindeki alete baktı, dudağını ısırdı ve onun büyüklüğüyle başa çıkmanın en iyi yolunu buldu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kardeşliğin çift halkalı piercing'ine sahipti. Boyu boyunca uzanan damarlar neredeyse kaskatı kesilmişti ve elinde zonkliyordu. Bir süre onu inceledi ve sonra ağzına almak için öne doğru eğildi.

Alex, başını başının üzerinden daha da aşağı itmeden önce birkaç saniye boyunca ucunu emerken inledi. Nefes nefese kaldı. Kolay değildi, ama daha da aşağı itti ve ağzını doldurdu, çenesi sınırına kadar gerildi. Ama o onun efendisiydi. Onu memnun etmek zorundaydı. Hayır, o istedi

onu memnun etmek için. Dili alt tarafı boyunca dönerek onun tadına baktı. Kadın zevkle inledi ve adam tekrar inledi.

Sikinin ucu boğazına ulaştığında, büyük bir kısmı hâlâ dışarıda kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve aşağı doğru iterek onu yuttu.

Yüksek sesle Almanca haykırdı ve saçlarını avuçladı. Tekrar tekrar yutkundu, sonra geri çekilmeye başladı, yarı yarıya izin vermeyeceğinden korkuyordu ama nefes alması gerekiyordu. Tekrar ileri itti, hızla, ağzına alabildiği kadarını almaya çalışıyordu. Boğazından epeyce aşağıya inene ve neredeyse tamamen içine girene kadar yutkundu ve birkaç kez itti.

O kadar yüksek sesle inledi ki neredeyse sıçrayacaktı. "*Ja, Schatzi. Ja.*" Başına masaj yaptı ve tekrar inledi.

Bir nefes için geri çekildi ve sonra onu tekrar yuttu. Kız her yutkunduğunda, adam yüksek sesle inliyor ve kızın saçlarını daha sıkı kavırıyordu.

Onu yutmaya devam ederken hareketlerini kontrol etmesine ve nefes alması gerektiğinde geri çekilmesine izin verdi, nezaketi için minnettar oldu.

Adamın nefes alışının yavaşladığını duydu; serbest kalmaya çok yakındı. Başını geriye düşürdü ve elleri saçlarında gerildi. Onun büyük bir kısmını içine aldı ve olabildiğince sert emdi ve elini alt şaftını yukarı ve aşağı okşamak için kullandı. Hepsini ağızıyla yapamıyordu. Onun Yüksek sesle inleyerek kendini onun ağzına boşaltırken kalçaları esnedi. Kız, adamın ona verdiği her şeyi hevesle yuttu.

Nefes alış veriş yavaşlarken, tek hareketi eliyle ensesini okşamak oldu. Başını adamın kalçasına yaslamıştı, siki hâlâ ağzındaydı. Adam onu üzerinden kaldırıncaya kadar kıpırdamadı.

Yavaşça nefes verdi ve onu kucağına çekerek kaslı kollarını etrafına sardı. Başını adamın omzuna koydu ve göğsünü okşadı.

"Sizi memnun edebildim mi, Efendim?"

diye fısıldadı. "*Evet, Schatzi. İnanılmazsın.*"

Anna bu iltifat karşısında gülümsedi. "Teşekkür ederim, Usta."

Birkaç dakika sonra kapı çalınana kadar onun saçlarını okşadı.

Daha sonra.

"İşte," diye seslendi Alex.

Ian kapıyı açtı ve içeri girdi. O ve Alex bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Aralarında ne konuşulduğunu anlayamıyordu ama Alex ile Devin arasında hissettiği nefreti de hissetmiyordu.

Ian delici silahı havaya kaldırdı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim lordum. Uygun yüzükleri bulmaya çalışıyordum."

Alex başıyla onayladı. "Anna, git yatağa uzan," diye yumuşak bir sesle emretti.

Anna itaat etti ve hafifçe titreyerek yatağa uzandı. Alex gelip onun yanındaki yatağa oturdu.

"Lordum, onun için bir ağrı kesici bulmamı... ister misiniz?" Ian alçak bir sesle sordu.

Alex bir an için Ian'ı inceledi. "Efendin buna izin verir mi?" Ian boğazını temizledi. "Sen de onun efendisisin."

Bir süre daha birbirlerine baktılar. "Lütfen onun için biraz ağrı kesici bulur musun?" Alex yüzünde hafif bir gülümsemeyle sordu.

Anna iki adamın arasına baktı. Ian az önce Alex'e gidip bir şeyler bulmasını isteyip istemediğini sormamış mıydı?

"Emredersiniz lordum." Ian eğildi ve odadan çıktı.

Alex kapının kapanmasını izledikten sonra Anna'ya döndü ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sen çok özel bir kadınsın, Anna." Elindeki piercingi inceledi ve memnun görünüyordu, sonra tekrar Anna'ya baktı

onu. "Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama Devin haklı.

Seni işaretlemem gerekiyor. Eğer yapmazsam. " Başını iki yana salladı.

"Bunu yapmadan duramam Anna."

"Sorun değil, Efendim. Kendinizi haklı çıkarmak zorunda değilsiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Sana acı çektirmek istemiyorum," dedi usulca.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yeterince incindin."

Birden ayağa kalktı. "Bir dakika içinde döneceğim. Bahçenizi kullanabilir miyim?"

Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Elbette, Efendim."

Ona üzgün bir gülümseme verdi, sonra dışarı çıktı ve bir telefon görüşmesi yaptı. Kapıyı hafifçe açık bıraktı ama Almanca konuştuğu için konuşmasını anlayamadı. Üzgün görünüyordu ama kızgın değildi.

Ian birkaç dakika sonra döndü. Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Henüz yapmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "O dışarıda."

Ian, Alex'in dışarıda volta attığı yere baktı. "Almanca bilmemem çok kötü." Alex'e gülümsedi ve ona iki kahverengi tablet ile bir

bir bardak su. "Onları şimdi alırsanız, daha çabuk etki ederler."

Ona minnetle gülümsedi ve hapları aldı, onun nezaketine şaşırdı. Jack ağrı kesici ilaçlara asla izin vermezdi ve o da hiç hastalanmazdı. İlaçları yuttu ve bir bardak su içti, sonra tekrar yatağı uzandı ve Ian'a baktı. Ian onu dikkatle izliyordu.

Alex odaya geri döndü. "Biraz buldun mu?" diye sordu Ian'a. "Evet lordum. Sadece onları aldı." Alex'e baktı. "Ben içeride bekleyeceğim.

"Koridora ıkın ve işiniz bittiğinde Devin'e haber vereyim."

"*Teşekkürler*, Ian. Çok uzun sürmez." Alex ona nazikçe gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "şimdi halletmek daha iyi."

Ian hafifçe başıyla selam verdikten sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Onu.

Alex onun yanındaki yatağı oturdu ve eliyle yanağını kavradı. Bu jest onu rahatlattı ve gevşedi. Yapması gereken şeyi yapmak konusunda çok isteksiz görünüyordu.

Ona gülümsedi. "Efendim, benim için endişelenmenize gerek yok. Oldukça fazla acıya dayanabilirim."

Gözleri hznlydü. "Biliyorum, *Schatzi*." İ ekti. "Devin'in yaptığı gibi üç piercing yapmam gerekecek." Eğildi ve onu derinden öptü.

İlk başta neden onu öptüğünü merak ederek kaskatı kesildi ama adamın becerikli dudaklarının altında şaşkınlığı kayboldu. Adamın dili ağzını keşfederken kalbi hızla çarpmaya başladı. Hiç düşünmeden elini onun boynuna doladı ve saçlarının arasına soktu. Ağzını onunkine daha sert bastırduğında küçük bir inilti çıkardı. Onu öpmek neden bu kadar doğru hissettiriyordu?

Eli kadının kaburgalarını sıyırdı ve sol göğsünü kavradı. Adam meme ucunu hafifçe çekiştirirken, kadın adamın ağzına doğru yumuşak bir inilti çıkardı. Hafifçe doğruldu ve yan masada duran delici tabancaya uzandı.

Aleti yerleştirmek için yere bakan adamın yüzünü izledi, sonra tekrar gözlerinin içine baktı. Gözleri kararlıydı ama onu incitmek istemediği de belliydi. Ona gülümsedi ve kendi eliyle diğer eline dokundu. Adam Almanca bir şeyler söyledi ve kadın göğsünde dün gece hissettiği aynı bıçak gibi acıyı hissetti.

Ağlamasını bastırmaya çalıştı ve Alex eğilip onu öptü, taze piercinge baskı yapmamaya dikkat etti. Alex'in dudakları onunkileri okşarken biraz başı dönmüş gibi hissetti. Devin'le hissettiğine benzer bir huzur hissetti ama bu daha... daha büyüktü. Daha güçlüydü.

"*Schatzi*, piercing için sadece iki uygun yer var. O bunu aldı." Elini yeni göbek piercinginin üzerinde gezdirdi. Parmağı leğen kemiğine ve oradan da amına doğru ilerleyerek dış deriden aşağı kayd. Dudakları açarak bölgeye ısı ve kan hücum ettiğini hissetti. Gülümsedi ve amını öpmek için eğildi, kıvrımların içine dalmak için dilini dışarı çıkardı. Dili klitorisini okşarken inledi. Bu ona yukarıdaki taze piercingi unutturdu.

Parmağıyla tekrar amının dış dudağında gezindi. Diğer halkayı hareket ettirdi ve kadın titredi.

"Bu iyi bir ürperti miydi yoksa kötü bir ürperti mi?" Ona utangaç bir gülümseme verdi. "İyi, sanırım."

Gülümsedi ve yüzüğün altındaki deriyi yaladı. "Seni burada işaretleyeceğim," diye fısıldadı. "Ve burayı." Diliyle kızın klitorisini okşadı.

Nefes nefese kaldı ve kalçalarını salladı.

"Şey, başlık, klitoris değil," diye açıkladı.

Ona baktı. "Anna, bunlar acıtacak. Çok özür dilerim." Ayağa kalktı ve dış dudağı çekerek silahı dikkatlice yerleştirdi. Sonra tekrar ona baktı. "Sen benimsin, Anna. Seni kendim için istiyorum." Anna gözlerini kocaman açarak başını salladı ve dudağını ısırıldı. Bir klik sesi duydu ve dün gece olduğu gibi bıçağın saplandığını hissetti.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sessiz kalmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ve yumruklarını sıkı.

Adamın önce klitorisini okşadığını, sonra da çekiştirdiğini hissetti ve adam tekrar ona baktı. "Benim," diye fısıldadı. Gözleri onunkiler gibi yaşlarla parlıyordu. *Klik. Bıçak.*

Bu sefer sessiz kalamadı. Acı içinde çığlık attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Alex silahı bir kenara fırlattı ve onun yanına uzandı, ona sıkıca sarıldı ve Almanca fısıldadı. Ne söylediğini bilmiyordu ama sesi rahatlatıcıydı ve konuşurken göğsü Alex'in göğsüne çarpıyordu. Bacaklarının birbirine yapışmasını önlemek için dizini kalçasına doğru kaldırdı. Saçlarını okşadı ve onu öptü. Kadın titremeye başladı ve adam yorganı onun üzerine çekti. Adamın vücut ısısı kızın içine yayıldı. Ruhunun sıcaklığı da öyle.

Onun varlığı rahatlatıcıydı ve acı yavaş yavaş azalmaya başladı. "Uyuyabilirsen uyu, *Schatzi*. Bana ihtiyacın olduğu sürece seninle kalacağım."

Uyumak istemiyordu. Onun varlığının tadını çıkarmak istiyordu ama Efendisinin uyumasına izin vermesi kendi arzusunun önüne geçti ve kısa sürede uykuya daldı.

Devin Anna'nın yatak odasının kapısını açtı ve kaşlarını çattı. "Hâlâ burada mısın?" diye bağırdı ve sonra hem Alex'in hem de Anna'nın sıçradığını görünce gülümsedi. Aralarındaki yakınlık onu rahatsız etmişti.

Alex kuru bir sesle, "Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde altı piercing biraz yıpratıcı olabilir, Devin," dedi.

Anna gözlerini açtı ve başını kaldırıp Devin'e baktı.

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Selam bebeğim."

"Merhaba Efendi Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Devin kaşlarını çattı. İki efendiden biri olmaktan hoşlanmıyordu ve o kahrolası Alman gittikten sonra üzerinde çalışacağı bir planı olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Bu onu sakinleştirdi. Birazcık.

"Nasıl hissediyorsun, Anna?" Alex nazik bir sesle sordu.

Başını çevirdi ve parlayan gözlerle Alex'e gülümsedi. "Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Devin'in gözleri kısıldı. Anna'nın Alex'e bakış şekline hoşlanmamıştı. "Gut." Alex yavaşça doğruldu ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Seni göreceğim bu gece, *ja*?"

Başını salladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Devin hırıltısını tuttu.

İki adam birbirlerine sertçe başlarını salladılar ve sonunda Alex gitmişti.

Devin yatağa oturdu ve dikkatle kendini sakinleştirmeye çalıştı. İyi davranmak zorundaydı. "Gerçekten iyi hissediyor musun, bebeğim?"

Başını salladı. "Evet, Usta. Usta Alex piercingleri yapmadan önce bana biraz ağrı kesici verdi."

Alex'in kibarlığı ihtiyacı olan zayıflık olabilirdi. "Bu onun için çok hoştu. O... iyi birine benziyor." Devin onun yanağını kavradı ve derinden öptü, sonra alnını onunkine dayadı. "Dün gece sana sahip olmak istedim ama Alex... dün gece seninle ilgilenmek için daha iyi bir konumdaydı. Benim kardeşlerimle ilgilenmem gerekiyordu."

"Anlıyorum, Efendim." Tereddüt etti. "Bana kızgın mısın? Dün gece için mi?"

Bir an için ona baktı. "Anna, dün gece beklediğim gibi değildi ama sen yanlış bir şey yapmadın." Parmaklarını onun boynunda gezdirdi. Bugün gitmeden önce öğrenmesi gereken bir şey vardı. "Bebeğim, ilk kez birlikte olduğumuzu ve o rüyayı gördüğünü hatırlıyor musun?" Parmakları köprücük kemiğine doğru ilerledi ve sağ göğsünü nazikçe kavradı.

"Evet, Efendim," dedi yumuşak bir sesle.

"Rüyanda gördüğün Alex miydi?" Siyah gözleriyle dikkatle ona baktı. Kadın ürkekçe başını salladı ve adam içindeki öfkeyi bastırdı.

"Geçen hafta seni gördüğünde tanıdı mı?"

"Kurt Alex'e beni tanıyıp tanımadığını sordu ve Alex hayır dedi."

Devin onu inceledi. Ona her şeyi anlatmıyordu. "Onu tanıdın mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

Ona vurmamak için kendini zor tuttu. Biliyordu ve ona söylememiştir! Aptal sürük. Ona söylemediği için onu zindana sürüklemeliydi. Ama bu Alex'in tepkisini çekerdi ve Alex'e ihtiyacı vardı.

ondan nasıl kurtulacağını bulana kadar onu rahat bırakacaktı. O zaman Anna'ya istediğini yapabilir. "Bebeğim, eğer rüyalarında Lütfen bana söyler misin?" diye sordu gergin bir sesle. "Peki efendim."

"Aferin kızım," diye fısıldadı, dudaklarını boynuna götürerek. Adam onu yatağına geri itip sikmeye başladığında içini çekti. Onu zindana götüremeyebilirdi ama canını yakabilirdi. En azından birazcık.

Yedinci Bölüm

Alex farkına varmadan evine varmıştı. Gümüş renkli Mercedes SLS'sini garaja park etti ve Anna hakkında derin düşüncelere dalmış bir halde eve girdi. Onun kalbini nasıl kazanacaktı? Kendi başına bir insan olmayı nasıl öğrenebilirdi?

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikten ve Devin'in ona nasıl davrandığını gördükten sonra, özgürlüklerini keşfedecek kadar güvende hissettiğinden emin olmak için her zamankinden daha kararlı hissetti.

Onları birlikte keşfedebileceği güvenli birine ihtiyacı vardı. Jenna doğal bir seçimdi. Ama Anna'nın bir erkeğe ihtiyacı vardı. Birlikte olabileceği ve tüm erkeklerin Devin ve Jack gibi olmadığını öğrenebileceği birine. Alex'in güvenebileceği ve ona iyi davranacak birine.

Seth ondan hoşlanıyordu. Bu çok açıktı. Tony de öyle ama Seth onunla bir şekilde bağlantı kurmuştu. Bu iyi bir şeydi. Seth onun için iyi olabilirdi. Ama Seth onunla yaşıyordu. Seth onun için çalışıyordu. Hayır, Alex'e çok yakındı. Alex, Seth'in onunla çıktığını bilmeyi kaldırabilir miydi, bilmiyordu.

Aaron. Aaron ondan çok hoşlanıyordu. Baledeki o geceden beri her bir araya geldiklerinde ondan bahsetmişti. Evet, Aaron iyi olabilirdi. Onun hakkındaki gerçeği söylemekten çekinmeyecek onurlu bir adamdı. Bir geçmişleri vardı.

Alex kıskançlığını bastırdı ve kendi kendine başını salladı. Aaron'ı ona çıkma teklif etmesi için cesaretlendirecekti. Alex Kirsty'yi bir bahane olarak kullanabilirdi.

Anna'yı Aaron'a karşı cesaretlendirecekti. İkisi bir süre çıkacaklar, Anna özgürlüğü öğrenecek, sonra ayrılacaklar ve Alex onun peşine düşecekti.

Evet, bu işe yarayabilir. Öyle umuyordu.

Tamam, belki en akıllıca plan bu değildi ama daha iyi bir planı da yoktu.

Alex, Anna'ya sahip olmanın ağırlığını hissetti. Anna'nın bir köle olmasından nefret etmesine rağmen sorumluluğu umursamıyordu. Ama onun kölesi olmasaydı, Devin'in kuklası olacaktı. Bu açık ara en iyi alternatifti. Bunu kabul etmeli ve onu özgür bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıydı.

"Anna iyi mi?" Alex'in babası alt kattaki oturma odasına girerken sordu.

Alex başıyla onayladı. "Devin onu bu akşam buraya geri getirecek." "Güzel. Sabah yola çıkmadan önce onu görmek istiyorum."

"Devin ve ben pazarlık yaptık. Onun dairede yaşamasına izin verecek." Vati başını salladı. "Onun sürekli o malikânede olması fikrinden nefret ediyordum."

Bu doğru değil."

Keder Alex'in kalbine sert bir darbe indirdi. "Biliyorum Vati," dedi alçakgönüllülükle.

"Eleştirmiyordum Alex," dedi Vati, yanına yaklaşıp elini Alex'in omzuna koyarak. "Devin'in onu tamamen almasını engelledin. Sebastian'ı gördüğümde ona teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Bana yardım ettiği için başı belaya girer mi?"

"Eğer öğrenilirse, evet, başı büyük bir belaya girebilir. Ama Devin'e yardım eden her kimse, bunu bilecek tek kişi o olacaktır ve eğer bir şey söylerlerse Devin'e yardım ettikleri için başları belaya girer. Sebastian'ın güvende olduğuna inanıyorum."

Alex rahatlayarak iç çekti.

"Alex?" Kurt odaya girdi ve etrafına bakındı. "Anna'yı eve getireceğini sanıyordum."

Alex kaşlarını çatı. "Bu gece burada olacak." Kurt'ün bu gece onu yatağa götürmek istediğini biliyordu. Alex bu fikirden hoşlanmamıştı.

"Güzel. Ayrılmadan önce onu görmek istiyorum."

Alex kardeşinin sözlerini yorumladı. "Yani onunla yatmak istiyorsun."

Kurt omuz silkti. "O inanılmaz bir aşık." "O bundan daha fazlası," diye tersledi Alex.

Kurt'ün gözleri büyüdü. "Onu önemsemediğini sanıyordum."

Alex gözlerini kapattı. "Biliyorum. Bildiğinden daha fazla." Elini saçlarının arasından geçirdi ve kanepeye sertçe oturdu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Alex Vati'ye baktı. Kurt, Alex'in Anna'yla ilgili imgelemleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kardeşi, babalarının Schloss'unda sık sık ziyaret ettiği Dirne dışında
Kardeşlik hakkında çok az şey biliyordu.

"Kurt, Anna'dan uzun zamandır haberimiz var," dedi Vati, Alex'in karşısındaki koltuğa oturarak. "Alex bu yüzden buraya taşındı."

Kurt ağabeyi ile babasının arasına baktı. "Buraya Mina'nın anılarından uzaklaşmak için taşındığını sanıyordum," dedi Alex'e.

"Evet, ama neden evime daha yakın olan New York'a değil de buraya taşındığımı hiç merak etmedin mi?" Alex sordu.

Kurt omuz silkti. "Evden mümkün olduğunca uzakta olmak istediğini düşündüm."

Vati başını salladı. "Yıllar önce Anna hakkında bana bilgi verilmişti ama geçen haftaya kadar gizli tutulmuştu. Onu bulamadım ama elimizdeki bilgiler bizi buraya getirdi. O zaman sadece o bulunana kadar beklemek zorundaydık. ortaya çıktı."

"Ona kötü davrandığını biliyordun ve hiçbir şey yapmadın mı?" Kurt gözlerinde suçlamayla sordu.

"Onu bulamadım Kurt," dedi Vati pişmanlıkla. "Baktım. Hiçbir yerde bulamadım."

Kurt'ün yüzü inançsızlıkla doldu. "Bu nasıl mümkün olabilir, Vati? Sen herkesi bulabilirsin."

"Onları saklayan dış güçler olduğunda değil. Yaşlılar böyle şeyler yapabilirler. Ve Devin'in de yardım aldığından oldukça eminim."

"Kim tarafından?"

"Yardım etme gücüne sahip biri tarafından."

"Kim tarafından?"

"Endişelenmene gerek yok Kurt. Lütfen bana güven."

Kurt ofladı ama daha fazla soru sormadı. Vati onurlu bir adamdı ve iki oğlu da ona sonuna kadar güveniyordu.

Alex, Kurt'ün Anna için duyduğu endişeye şaşırmıştı. Kardeşi buraya geldiğinde asla bir kadın arkadaştan yoksun kalmazdı. Kadınlar onun için bir düzine kadardı. Alex aynı şeyi kendisi için de söyleyebilirdi.

"Neden beni onunla birlikte olmaya teşvik ettin?" Kurt alçak bir sesle sordu ve kollarını kavuşturarak kanepeye yığıldı.

"Devin bir süredir bizi izliyordu. Devin'in dikkatini çekmeyecek bir şekilde Anna'ya ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Sizi zararsız bulacağını ve Kardeşliğin bir parçası olmanız da ailemizin bir parçası olmanızdan yararlanacağını düşündük." Vati gülümsedi. "İşe yaradı ve Anna çok uzun zamandır olmadığı kadar iyi bir konumda."

"Yani ben yem miydim? Bu yüzden mi bu geziye gelmem için ısrar ettin?"

Alex güldü. "Seni seyahat etmeye ikna etmek hiç de zor değil Kurt." Alex, kardeşinin yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce gülmeyi kesti. "Kurt?" Alex onun yüzünde bu ifadeyi daha önce gördüğünden emin değildi.

"Beni kullandın!" Kurt ayağa kalktı ve Alex'e ters ters baktı. "Ona gerçekten aşık olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

Vati ve Alex gözlerini Kurt'e dikti.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti," dedi Alex usulca, tüm bu duyguların nereden geldiğini tam olarak anlayamamıştı. Küçük kardeşi mutlu bir şekilde sorumsuz davranıyor, kızdan kıza kaçıyordu. Evet, iyi bir babaydı ama berbat bir kocaydı. Öte yandan Gretchen da berbat bir ești. "Anna'ya karşı gerçekten bir şeyler hissediyor musun?" Kıskançlık içten içe kabarıyordu. Anna da Kurt için aynı şeyleri mi hissediyordu?

Kurt pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Evet," dedi usulca.

Alex gözlerini kocaman açarak babasına baktı. Kurt'ün bu kadar duygusal olduğunu nadiren görmüştü. Vati de Alex'in hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

Bir süre sonra Vati, Kurt'ün durduğu yere doğru yürüdü. "Üzgünüm Kurt. Ama Anna'ya gerçekten yardım ettin. Devin onun üzerindeki kontrolünün çoğunu kaybetti. Onunla tanıştığında olduğundan çok daha güvende."

"Neden? Dün gece ne oldu?"

"Devin Anna'nın zihnini ele geçirmeye çalıştı ve kardeşin onu durdurdu." "Nasıl durdurdu?"

Vati başını salladı. "Bunu seninle paylaşamam."

Kurt çenesini sıktı ve ondan uzaklaştı.

"Kurt, Anna Alex'e ait. Devin'in yaptığı şeyi yapmasını engellemek için onunla bağ kurmak zorunda kaldı. O artık onun kölesi."

Kurt arkasını döndü. "Ne demek istiyorsun köle? Dirne gibi mi?"

Alex, ağabeyinin beş yaşından büyük biri için endişe mi duyduğunu yoksa heyecanlandığını mı bilemiyordu. "O zaten Devin'in kölesiydi Kurt. Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu."

"Onun bir köle olmadığını söylemişsin."

"Öyle olduğunu düşünmedik. Devin aldatıcı biriydi. Ama artık delinmiş."

Kurt bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Anna tamamen Alex'in olmasa da, piercingli kadınlar sahiplik anlamına geliyordu. Yaşlı oğullar köle sahibi olamazdı.

Teknik olarak Devin ve Vati'ye aitti. Ama Alex hâlâ onun efendisiydi.

"Onu önemsiyor musun?" Kurt hamile bir duraksamadan sonra sordu.

"Seviyorum," dedi Alex içtenlikle. "Her şeyden çok."

Kurt döndü ve uzun bir süre Alex'i inceledi. "Bir daha asla aşık olmayacağına yemin ettiğini sanıyordum."

"Anna dışında herkesle," dedi Alex usulca. Başıyla onaylayan Vati'ye baktı. "Dört yıldır onun hayalini görüyorum. Onun olgunlaştığını gördüm. Geçen hafta onu seninle görmek beni neredeyse öldürüyordu."

"Bu yüzden mi bu kadar sinirliydin?"

Alex yüzünü buruşturdu ama başını sallayarak kabul etti. Oda uzun bir süre sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedi Kurt, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Evlenmemiş olan sensin. Ben Gretchen'a takıldım kaldım." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Alex babasına baktı. "Onunduyguları hakkında bir fikrin var mıydı?" Vati yüzünü buruşturdu. "Ona nasıl baktığını gördüm ama " Elini salladı.

Başını. "Bu kadar derine indiklerini hiç düşünmemiştim. Bu onun yapacağı bir şey değil." Alex başını salladı. Ona hiç benzemiyordu.

Kurt birkaç dakika sonra içeri girdi, yüzünde daha da ağırbaşlı bir ifade vardı. "Az önce *Mutti*'den bir mesaj aldım. Gretchen'ı hastaneye götürmüşler. Eve gitmem gerekiyor."

"Oh, Kurt!" Alex haykırdı. Vati'ye baktı. Vati telefonuna uzanarak, "Pilotu arayacağım," dedi.

"Benim adıma seyahatinizi kısaltmanıza gerek yok. Ticari uçakla uçabilirim."

Kurt'ün sakinliği Alex'i rahatsız etti. Ayağa kalktı ve Kurt'ün yanına giderek onu sıkıca kucakladı. "Özür dilerim, kardeşim."

Kurt başını salladı, gözlerinde üzüntü vardı ama Alex bu ifadenin Anna'dan mı yoksa telefon konuşmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Ona iyi bak." Vati'ye döndü. "Sen kalmalısın. Anna bu gece seni görmek isteyecektir."

"O zaman jeti sen al Kurt," dedi Vati. "Eve daha hızlı gitmen gerek. Sabah uçacağım."

Kurt yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Gidip eşyalarımı toplayacağım."

Anna, Devin'in evinin penceresinin önünden geçen evlere baktı. BMW spor araba. Birkaç tanesi batan güneşin parlayan ışığında altın gibi görünüyordu.

Koltuğunda kıpırdanırken yüzünü buruşturdu. Devin ona sert davranmıştı. bu öğleden sonra. Acı ve zevki karıştırmak kafasını karıştırıyordu ve

o yaptığında neden bu kadar sert boşaldığını anlamadı.

"Çarşamba akşamı benimle birlikte katılmanı istediğim bir ziyafet var. Banka ayın dördünde bir etkinliğe sponsor oluyor ve ben de gecenin sunucusuyum. Senin de orada olmanı istiyorum."

"Evet, Devin," dedi sessizce. "Saat kaçta?"

"Bilgileri sana mesaj atarım. Bir kokteyl elbisesine ihtiyacın var. Almak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Anna dudağını ısırdı. Tek alışveriş deneyimi Kurt ve Wilhelm'le olmuştu. Belki Jenna'yı arayabilirdi. "Jenna'dan bana yardım etmesini isteyebilir miyim?"

"Luke'un kızı mı?" Hemen cevap vermedi. "Evet, bu iyi olur."

"Teşekkür ederim."

Anna şimdi Devin'in yanında kendini garip hissediyordu. Onun kendisini sevdiğini düşünerek aptallık etmişti. Bilmediği bir şey için onu kullanmak istiyordu ama ona karşı bir şey hissetmediğini biliyordu.

Devin uzanıp elini onun kalçasına koydu ve Alex'in evinin önüne park edene kadar hafifçe okşadı. Ondan kaçmak için sabırsızlanan kız hızla kapı koluna uzandı.

"Anna, bekle." Devin'e döndü ve onun gözlerindeki pişmanlığı görünce şaşırdı. "Bu hafta sonu olanlar için özür dilerim. Bu hafta sonu olanlar için üzgünüm.

Bu hafta sonu olan her şey." Durakladı. "Seni incittim, değil mi? Bu öğleden sonra?"

Anna dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Bunun için özür dilerim." Gülümsedi. "Söz veriyorum aklımı başıma toplayacağım ve Çarşamba günü daha iyi olacağım."

Anna onu inceledi. Samimi görünüyordu. Kontrolün onda olmasını sevdiğini ve hayal kırıklıklarıyla başa çıkmanın kolay olmadığını biliyordu. Ona çekingen bir gülümseme verdi. "Evet, Devin."

Yanağını okşadı ve onu derinden öpmek için öne doğru eğildi. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Öyle mi?"

Başını sallarken yüzü yumuşacıktı. "Seviyorum bebeğim. Her zaman sevdim. Sadece olanları kafamda toparlamam gerekiyor. Seni incittiğim için özür dilerim."

Anna kalbinin hafıflediğini hissetti. Belki de düşündüğü kadar aptalca davranmamıştı. "Ben de seni seviyorum, Devin."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde dairene yerleş ve eski arkadaşlarını tanımaya başla." Tekrar yanağını okşadı. "Genç ol. Sadece

Dikkatli de ol. Sana bir şey olursa çok üzülürüm."

Anna bir an düşündü. "Aaron beni yarın akşam bir partiye davet etti. Gidebilir miyim?"

"Aaron kim?"

"Bir dansçı. Son performansında onunla dans etmiştim."

Devin gülümsedi. "Bir yerlere gitmek için izin almana gerek yok, Anna. Alex'le senin için bir takvim ayarlaması konusunda konuşacağım, böylece sana ne zaman ihtiyacımız olduğunu bileceksin. Bunun dışında, nasıl istersen öyle yap."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki bebeğim."

Ona parlak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Onu tekrar öptü. "Çarşamba akşamı görüşürüz. Seni dairenden alırım."

"Tamam." Ona son bir kez gülümsedi ve hafifçe yüzünü buruşturarak arabadan indi. Alex'in evinin ön kapısına doğru yürürken midesinde kelebekler uçuşmaya başladı.

Devin, Anna'nın eve doğru yürümesini ve sonra arabayla uzaklaşmasını izledi. Ona yalan söylemek kolaydı. Uzaktan şefkatli olan her şeyi yutuyordu.

Bu öğleden sonra onu incitmenin her dakikasından zevk almıştı. Yeni piercinglerini çekiştirmek, onu sertçe becermek ve sivri uçlarını kullanmak onu inletmiş ve ağlatmıştı. Şimdi bile, onun inlemelerini düşünmek sikiinin seğirmesine neden oluyordu.

Yine de morluk bırakmamaya dikkat ediyordu. Alex bu gece onu kesinlikle becerecekti ve Devin soru işaretleri oluşmasını istemiyordu. Ondan kurtulana kadar iyi adamı oynamak zorundaydı.

Bayan Gersten kapıyı açtı ve Anna'ya Alex ve Wilhelm'in onu oturma odasında beklediğini söyledi. Anna odaya girdi ve pelüş koltuklarda oturmuş kitap okuyan Alex ve Wilhelm'i görünce gülümsedi. Anna kapıda belirince başlarını kaldırıp baktılar. Alex, Anna odaya girdiğinde ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Anna, iyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, rahatsızlıkla yüzünü buruşturmuş olması gerektiğini fark etti. Bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştı. "Yorgunum."

"Piercinglerin hala seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz, ama iyi olacağım." Ona parlak bir gülümseme verdi. "Burada olmana sevindim."

Onun mavi gözlerinin içine baktı. "Ben de."

Adam kızın yanağını okşadı ve kız gözlerini kapatıp adamın eline doğru eğildi. Neden onun yanında kendini güvende hissediyordu? Sıcaklığı ondan yayılıyordu ve başını onun göğsüne yaslamayı arzuluyordu.

Adam yavaşça geri çekildi ve kadın kafası karışmış bir şekilde gözlerini açtı. Neden ondan uzaklaşıyordu?

"Aç mısın?"

Anna başını salladı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti. "*Gut*. Bir saat içinde rezervasyonumuz var."

Şortuna ve tişörtüne baktı. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Sana giymen için bir elbise aldım. Üst katta." Gergin bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim."

Wilhelm ona doğru yürüdü ve yanağından öptü. "Merhaba Anna." "Merhaba Wilhelm." Sevecen gülümsemesi Anna'nın içini ısıttı.

Etrafına bakındı. "Kurt nerede?"

Wilhelm'in yüzü hüznüldü. "Bu öğleden sonra Frankfurt'a dönmek zorunda kaldı. Karısı Gretchen hastanede."

Anna gözlerini kırptırdı. "Ah." Kurt'ü tamamen unutmamıştı ama tüm bu olanlardan sonra onunla ilgili düşünceler aklının bir köşesine itilmişti. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

Alex sert bir sesle, "Sana veda etmeni ve yakında görüşmeyi umduğunu söyledi," dedi.

Anna ona baktı, değişen tavrını merak ediyordu. Ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Hazırlanman için seni yukarı çıkarayım."

Alex, Anna'yı misafir odalarından birine yerleştirdikten sonra oturma odasına geri döndü. Kurt'ün gittiğini fark ettiğinde yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi aklından çıkmıyordu.

Vati başını kaldırıp baktı. "Sen iyi misin?"

Alex kaşlarını çattı ve yerine oturdu. "Kurt gittiği için hayal kırıklığına uğramıştı."

Vati'nin gözleri eğlenceyle parladı. "Geçen hafta onunla epey vakit geçirdi. Hayal kırıklığına uğraması çok doğal." Alex yumuşak bir hırıltı çıkardı ve Vati kıkırdadı. "Kıskanmana gerek yok Alex. İçeri girdiğinde sana nasıl baktığını gördüm. Senden hoşlanıyor."

"Kurt'ten daha mı fazla?"

"Sizi çok iyi tanımıyor ama bunu değiştireceğinize inanıyorum." Alex sessizce, "Aaron'ı ona çıkma teklif etmesi için cesaretlendireceğim," dedi.

birkaç dakikalık düşünceli bir sessizlik. "Neden?"

"Çünkü hayatı deneyimlemeye ihtiyacı var. Hiç biriyle çıkmadı bile."

"O zaman onu bir tanesine götür."

Alex başını salladı. "İstiyorum, Vati. Ama ona şimdi çıkma teklif edersem, benimle olmak istediği için mi yoksa olmak zorunda hissettiği için mi birlikte olduğunu asla bilemeyeceğim." Durakladı. "Ben de onunla bu sabah sevişmezdim. Bunu bilmesini istiyorum-"

"Onunla sevişmedin mi?"

"Ayinde onunla bağ kurdum. Bu yeterli değil mi?"

"Neden onunla birlikte olmak istemiyorsun?" Vati'nin sesi sinirli geliyordu.

"İstiyorum ama farklı olduğumu bilmesini istiyorum. Onunla seviştiğimi, sadece düzüşmediğimi."

"Onunla birlikte olmalısın, Alex. Bu onunla olan bağını sağlamlaştıracaktır. Siz bunu yapana kadar, sizinle olan bağlantısına güvenmeyebilir."

Kardeşliğin ritüellerinin çoğu seks etrafında dönüyordu. Her türlü seks. Alex aldırmazdı. Seksten hoşlanıyordu. "Aradaki farkı bilmesini istiyorum," dedi usulca.

Vati kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Alex onun üzgün olduğunu anlayabiliyordu. Ama Anna'yla seks yapıp da kendini diğer erkeklerden nasıl ayırabilirdi ki?

Alex ellerini saçlarında gezdirerek, "Farklı olmasını istiyorum, Vati," diye tekrarladı. Birkaç dakika sessiz kaldı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bana karşı olan hislerinden başka nasıl emin olabilirim bilmiyorum. Benim farklı olduğumu bildiğinden emin olmak için."

"Sen farklısın Alex. Bunu zamanla öğrenecek."

"Onun incinmesini istemiyorum."

"Hayatta olmanın bir parçası da yaralanmaktır, Alex."

Alex babasına ters ters baktı. "Sence yeterince incinmedi mi?"

Vati hemen cevap vermedi. "Evet, Alex. Öyle. Ama ondan kaçmak ve onu sürmesi mümkün olmayan bir ilişkiye teşvik etmek onun incinmesini engellemeyecek."

"O zaman başka ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum evlat. Keşke bilseydim."

Sekizinci Bölüm

Anna yatağa oturdu, elinde balenin programı vardı. Jenna'yı aramalı ve yakın bir zamanda alışverişe gidip gidemeyeceklerini sormalıydı.

Numarayı telefonuna yazdı ve gönder tuşuna bastı. Telefon bir kez çaldı... iki kez... üç kez. "Alo?"

"Jenna? Ben Anna."

"Anna? Tanrım! Aramışsın! Çok mutluyum!" diye haykırdı. "Artık bir telefonun mu var?"

Anna gülümsedi. "Seviyorum."

"Yaşasın. Jack'in evinden taşındıktan sonra işleri yoluna koyabildin mi?"

"Evet. En azından ben öyle düşünüyorum." "Peki nerede yaşıyorsun?"

Anna tereddüt etti. "Sanırım şehir merkezinde bir dairem var." "Tahmin mi ediyorsun? Bilmiyor musun?"

"Ben görmedim."

"Daireni görmedin mi? Anna, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Anna iç çekti. "Bu gerçekten karmaşık."

"Tamam ama artık Jack'le birlikte değil misin?"

"Hayır."

"Güzel. Peki, ne zaman takılabiliriz?"

Anna Jenna'nın hevesine hafifçe güldü. İstenmek güzel bir şeydi. "Çarşamba günü için bir kokteyl elbisesi bulmam gerekiyor. Bulmama yardım edebilir misin?"

"Alışveriş mi? Tabii ki! Yarına ne dersin?" "Bu harika olur."

"Harika. Aaron'ın partisine gidiyor musun? Bu sabah senden haber alıp almadığımı soruyordu."

Anna gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Sanırım senden hoşlanıyor, Anna. Cumartesi günü ne kadar güzel görüldüğünden bahsedip durdu."

"Aaron benim için böyle hissetmez. Ben onun 'Küçük Giselle'iyim, hatırladın mı?"

Jenna güldü. "Küçük Giselle'inin artık büyüdüğünün farkında. Hem de çok farkında."

Anna başını salladı. "Onun tipi olduğumu sanmıyorum Jenna." Ayrıca Alex ve Devin için müsait olması gerekiyordu.

"Neden olmasın? Seksi bir kadına dönüştün. Erkekler sana çıkma teklif etmek için kendilerini parçalayacaklar. Kurt havalı bir adam ama o evli. Evli bir adama umut bağlamamalısın, şehirdeki en seksi adamlardan biri olsa bile."

"Bu öğleden sonra Frankfurt'a dönmek üzere ayrıldı."

"O zaman partiye gelmeli ve çocuklarla tanışmalısın."

Anna kendine Jenna'nın son birkaç yıldır Anna'nın hayatında neler olup bittiğini bilmediğini hatırlattı. İhtiyacı olan son şey etrafında bir grup erkeğin olmasıydı. Ama aynı zamanda Jenna'yla bir partiye gitmek kulağa eğlenceli geliyordu. "Ben de geleceğim."

"Harika! Aaron'ı arayıp ona söylemelisin."

"Ona söyleyemez misin?"

"Sana numarasını verdi ve seni kendisi davet etti. Onu aramalı ve geleceğini haber vermelisin."

Anna Jenna'nın mantığına karşı çıkamadı. "Tamam."

"Yarın saat kaçta alışverişe gitmek istersin? Parti saat yedide."

"Ne kadar zamana ihtiyacımız var?"

"Kim bilir? Bütün günü alışveriş yaparak geçirebilirim. Sabah beni ara ve ne yapacağımıza karar verelim."

"Pekâlâ. Kulağa hoş geliyor."

Vedalaştılar ve Anna telefonu kapattı. Aaron'ın numarasının yazılı olduğu programa baktı. Güzel bir el yazısı vardı.

Aaron soyunma odasında yere oturmuş, *Uyuyan Güzel* matinesi için geriniyordu. Geçen hafta sahne arkasında gördüğünden beri sürekli yaptığı gibi, düşünceleri kaçınılmaz olarak Anna'ya kaydı. Anna, geçen hafta

On iki yaşındayken güzeldi; şimdi ise muhteşemdi. Onun küçük Giselle'i, büyümüştü.

Onu daha önce tanıdığında çok tatlı bir kızdı. Dans ederken parlayan kocaman yeşil gözleri vardı. Bazen onun sadece on iki yaşında olduğunu unuturdu; o kadar olgun ve harika bir dansçıydı ki. Sadece Rus balerinlerin yaptığını gördüğü şeyleri yapıyordu.

Sınıfının en iyi dansçısı olarak on iki yaşında bir çocukla dans edeceğini öğrendiğinde yaşadığı ilk şokun ardından, her provayı dört gözle beklemeye başladı.

Anna ile dans etmek bir melek ile dans etmek gibiydi. Dans ederken onunla flört edip aşkını ilan ettiğinde sadece rol yaptığını kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

O zamanlar bunu asla kabul etmezdi ama ona karşı küçük bir aşk geliştirmişti. Uygunsuz bir şey değildi; sadece onunla dans etmeyi seviyordu ve o kadar tatlıydı ki yaşça daha yakın olmalarını dilemişti.

Ve şimdi daha yaşlıydı. Ve her zamankinden daha güzeldi.

Aaron iç çekti. Yarın akşamki partiye gelme konusunda bu hafta ondan haber almayı umuyordu.

Beklenmedik bir anda telefonu çaldı. "Alo?"

"Aaron, ben Anna."

Aaron'ın kalbi göğsünde yerinden fırladı. "Anna! Merhaba, nasılsın?" Sırıtişını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Ben iyiyim. Meşgul müsün?"

"Akşamki gösteriden önce esniyordum." Bir an önce oraya gitmesi gerekiyordu ama birkaç dakikası vardı.

"Oh, sizi rahatsız etmek istemem-"

"Aradığına sevindim Anna," diye araya girdi. "Konuşamasaydım sana haber verirdim. Peki, telefon etme onurunu neye borçluyum?"

"Yarın akşamki partinize gelebileceğimi bildirmek için aramıştım."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Gerçekten mi? Bu harika bir şey! Seni almamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır, benim... Sanırım bir arabam var."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Arabası olup olmadığını nasıl bilemezdi? Bir duraklama oldu. "Bu uzun bir hikaye."

"Tamam, sana adresimi mesaj atarım. Saat yedide başlıyor ama istediğin zaman gelebilirsin. Her şey gayri resmi."

"Dört gözle bekliyorum," dedi, sesi içten geliyordu.

"Ben de," dedi, sesi yumuşaktı.

Bir duraklama oldu ve Aaron yanağının içini çiğnedi. Çok mu ileri gitmişti? Alex onun kolayca korktuğunu söylemişti. *Kahretsin*. Bu yapmak isteyeceği son şeydi.

"Hazırlanabilmen için gitmene izin vermeliyim."

Aaron hayal kırıklığını bastırdı ve zoraki bir kahkaha attı. "Tamam. Sanırım yarın görüşürüz."

"Kulağa harika geliyor Aaron. Bacağını kır."

İyi şanslar demenin bu sanatsal yolu karşısında gülümsedi. "Teşekkürler."

Telefonu çantasına geri bıraktı. Dedi ki, "Sesler Harika." Ve bunu kastetmiş gibi görünüyordu. Tekrar sırtıttı. Belki de çok ileri gitmemiştir.

Wilhelm, Anna'nın aşağı inmesini beklerken büyük oğlunun kucağında tuttuğu küçük kutularla oynamasını izledi. Alex'i görmemiştir.

Çok uzun zamandır bir kadın için bu kadar gergin olmamıştı.

Odaya girerken iki adama utangaç bir şekilde gülümsedi. Alex'in onun için seçtiği yeşil ipek elbise üzerine tam oturmuştu.

Wilhelm ayağa kalkıp ona doğru yürürken, "Çok güzel görünüyorsun Anna," dedi. Yanağına bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken içine çekti. Kız cennet gibi kokuyordu. Anna'ya oğulları kadar aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu kendi kendine itiraf edebilirdi, ancak şu anda körfezde duygular. Bir Yaşlı olarak onunla yatma hakkına sahip olduğunu bilmek onu daha da cezbediyordu ama bunu Alex'e yapamazdı.

Alex yaklaştı ve Anna'ya şefkatli bir gülümseme verdi. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun Anna," dedi yumuşak bir sesle. O da Anna'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Wilhelm, Alex onu öperken Anna'nın gözlerinin kapandığını görebiliyordu ve onun da Alex'e karşı, Alex'in ona karşı hissettiklerinin aynısını hissettiğini biliyordu. İlginç bir akşam olacaktı.

Alex Anna'nın elini tuttu ve onu kanepeye götürdü. "Gel. Senin için bir şeyim var."

Yan yana oturdular ve Wilhelm de yakınlarına oturdu.

"Nasıl hissediyorsunuz, *Liebling*?" Otururken yüzünü buruşturduğunda Wilhelm sordu.

"Daha iyi, teşekkür ederim," dedi doğrudan kalbine giden bir gülümsemeye. Sabah evden ayrıldığında onu çok özleyecekti.

Alex Anna'ya döndü ve elinde tuttuğu mücevher kutusunu açtı. İçinde birbirine bağlı elmas dairelerden oluşan bir bileklik vardı. Her bir halka, siyah elmaslardan oluşan bir çemberle çevrili küçük bir beyaz elmas kümesinden oluşuyor ve daha büyük bir siyah elmasla birbirine bağlanıyordu. Tokanın her iki yanında, kendi yüzüğündeki gibi, elinde kılıç tutan çift kuyruklu bir aslanın işlendiği küçük gümüş bir disk vardı.

Alex onu çıkardı ve Anna'ya uzattı. "Beğendin mi? Siyah taşlar siyah elmas."

Ondan aldı ve yakından baktı. Alex'e baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Çok güzel," dedi endişeli bir ifadeyle.

Alex bunu onun elinden aldı ve tokasını sağ bileğine taktı. "Bu insanlara senin bana ait olduğunu gösterir." Kazınmış diskleri işaret etti. "Bu benim aile armam." Sağ elini kaldırdı ve ona mühür yüzüğünü gösterdi. Wilhelm'inkine benziyordu ama diğer tüm elmaslar siyahtı ve aslanın etrafında siyah beyaz bir daire oluşturunuyordu. "Siyah elmaslar özellikle beni temsil ediyor."

Bileziğe ve tekrar Alex'in yüzüne baktı. "Bu benim senden aldığım işaret mi?" diye sordu.

Alex onun yanağını okşadı ve gözlerinde sevgiyle ona baktı. "Evet. Bu da seni koruyabileceğim ve koruyacağım anlamına geliyor," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Anna, lütfen, çok iyi bir nedenin yoksa bunu çıkarma. Resmi davetlerde giymek için yeterince güzel ve senden çok daha yüksek sesle konuşuyor.

Kolye öyle. Siyah... çok önemli bir şey ifade ediyor. Devin birine sizi incitmesi için izin verse bile, bunu görürlerse iki kez düşüneceklerdir."

"Neden?"

Wilhelm, Alex'in ona Kardeşlik'teki pozisyonunun niteliğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu.

Alex başını iki yana salladı. "Şimdi bunu konuşmanın sırası değil. Bir ara sana anlatırım. Ama şimdi değil."

Bir süre onun gözlerini inceledi, sonra başını salladı. "Onu çıkarmayacağım," diye söz verdi.

Alex memnun oldu. "Aferin kızıma."

Anna onun sözleri karşısında gülümsedi. Basit bir övgü sözcüğünün onun tüm yüzünü aydınlatması Wilhelm'i şaşırtmıştı.

Alex sırttı ve pembe bir kurdeleyle beyaz kâğıda sarılmış düz, dikdörtgen bir kutu olan diğer paketi ona uzattı. Kadın bir süre kutuya baktı,

açmakta tereddüt etti.

Alex'e endişeyle baktı ve Alex ona nazik bir gülümseme verdi. "Bunu geç bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

Gözyaşlarını geri kırıptı ve hediyeye baktı. "On altı yaşıma bastığımdan beri doğum günü hediyesi almadım," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki Wilhelm doğru duyduğundan emin olamadı. Dudaklarını birbirine bastırarak bir süre daha baktı ve sonra çekingen bir tavırla kurdeleyi çekti. Kurdele gevşedi ve kucağına düştü. Parmağını bantlı kağıdın altından geçirmek için çevirdi ve Wilhelm'in tabletine benzeyen bir şeyin resminin bulunduğu kahverengi bir kutuyu ortaya çıkarmak için kenara itti.

"*Kindle* nedir?" diye sordu kutuyu incelerken.

Alex kıkırdadı. "Bir e-okuyucu."

"E-okuyucu mu? Kitaplar gibi mi?" Alex'e bakarken gözleri heyecanla parlıyordu.

Sırıttı ve başını salladı. "Evet. Bütün bir kütüphane emrinize amade. Kurt okumayı sevdiğinizi söylemişti."

Wilhelm usulca kıkırdadı. Bu hafif bir ifadeydi. Kurt, Anna'nın eğlenmek için okuduğunu söylemesi konusunda Alex'le acımasızca dalga geçmişti. Alex de hevesli bir okuyucuydu.

Anna ellerini ağzının üzerine kapatıp hızla gözlerini kırıştırdı. "Bütün bir kütüphane...?"

"Şey, elektronik ortamda mevcut olan herhangi bir kitap." Alex kıkırdadı, belli ki Anna'nın memnun olmasından heyecanlanmıştı. "Bir hesapla ayarlanıyor, yani istediğiniz kitaba dokunuyorsunuz, tablete indiriliyor ve saniyeler içinde okuyabiliyorsunuz." Kutusundan çıkardı ve açtı. Ekranı birkaç kez dokundu ve ona nasıl çalıştığını gösterdi.

"Oh, Alex!" Anna kendini Alex'in kollarına bıraktı ve ona sıkıca sarıldı.

Wilhelm güldü. "Anlaşılan Anna'nın kalbine giden yol iyi bir kitaptan geçiyor."

Alex onu kısa bir süre kucakladıktan sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça kanepeye geri oturttu. O bunu yaparken Anna'nın yüz ifadesi düştü. Muhtemelen Alex'in aralarına yeniden duvar ördüğünü hissedebiliyordu.

"Gidelim mi?" Alex gergin bir sesle konuştu.

Anna başını salladı ve Wilhelm ayağa kalktıklarında Alex'e onaylamayan bir bakış attı. Ona karışık sinyaller veriyordu. Alex bu bakışa "başka ne öneriyorsun?" ifadesiyle karşılık verdi.

Dokuzuncu Bölüm

Anna, Alex'in az önce anlattığı aptalca bir fıkraya gülerken Wilhelm gülümsedi. Onun bu kadar kolay gülmesini seviyordu. Onun tatlılığı tanıdığı diğer kadınlardan çok farklıydı.

Anna, tavandan tabana akvaryumun yanındaki bir kabinde Wilhelm ve Alex'in arasında oturuyordu. Yemek ve sohbet üçü arasında serbestçe akıyordu. Wilhelm Anna'nın arkadaşlığından büyük keyif alıyordu. Zekice sorular soruyor ve her şeyden keyif alıyordu. Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyordu. Alex onu kıkırdatmak için kasıtlı olarak aptalca şakalar yapıyordu.

Oğlunun ona ihtiyacı olduğu ve hak ettiği şekilde baktığını görmek Wilhelm'i memnun etmişti. Alex gerçekten iyi bir adam olarak olgunlaşmıştı.

Ana yemeğin sonuna doğru Alex'in telefonu çaldı. Telefona baktığında kaşlarını çattı. Başını kaldırıp Wilhelm'e baktı. "Kız arkadaşım," dedi Almanca.

Alex cevap vermek için masadan kalkarken Wilhelm kaşlarını çattı.

Anna dışarı çıkarken onu izledi, sonra Wilhelm'e baktı. "O iyi mi?"

Wilhelm kaşlarını çatarak Alex'in yürüdüğü yöne doğru baktı. "Evet, Anna." Döndü ve ona gülümsedi. Anna için ne yapacağını bilmiyordu, ona ailesine ait olduğunu söylemekten başka. Onu derinden önemsemeye başlamıştı.

Karısına aşık olmak ve Anna'ya bakmak arasında herhangi bir çelişki hissetmiyordu. Onun konumundaki erkekler sık sık metres tutarlardı ve şimdiye kadar hiç cazip gelmemişti. Anna'nın bir gün gelini olacağını bilmek bile onu endişelendirmiyordu. Wilhelm hiçbir zaman yakınlaşmadıklarından emin olsa da, kendi babası da karısı Ilsa'ya çok düşküncüydü. Olsalardı da bu onu şaşırtmaz ya da rahatsız etmezdi. Ailesinin konumunda işler böyle yürüyordu.

Aslında Wilhelm Anna'ya karşı bir dereceye kadar arzu duymaktan kendini alamıyordu. Birincisi, Kardeşlik'te kim olduğu için. Ama aynı zamanda

Alex'e bir şey olursa, Anna bir bakıma ikinci eşi olacaktı. Yasal anlamda değil ama Anna'nın koruyucusu olacak ve eğer Alex'le henüz bir oğulları yoksa ona bir oğul verecekti.

Aynı şey babası hayattayken de geçerliydi. Wilhelm'e bir şey olsaydı, babası Ilsa'nın koruyucusu olurdu. Kardeşliğin eski aileleri dışındaki insanlar, özellikle Amerika'da işleri neden bu şekilde yaptıklarını anlamıyorlardı. Ama bu iş böyle yapılıyordu ve nesiller boyunca da böyle yapılmıştı.

Yaşlıların eşleri, kocaları konumlarının gerektirdiği şeyleri yaparken evde sıkışıp kalmamışlardı. Birçoğunun sevgilisi vardı, Ilsa da dahildi. Wilhelm, Ilsa'nın sevgilisi Maurice'i arkadaşı olarak görüyordu ve ikisi Ilsa'yı birçok kez paylaşmıştı. O doğurmadığı sürece Maurice'in hiç çocuğu olmamıştı, hiçbir sorun yoktu. Wilhelm ve Ilsa evliliklerine ve birbirlerine duydukları sevgiye güveniyorlardı. Ilsa kıskanç bir kadın değildi, o da kıskanç bir erkek değildi.

"Devin bu sabah nasıldı?" Wilhelm düşüncelerinden sıyrılarak sordu.

Anna'nın yüzü karardı ve acı verici bir konuyu gündeme getirdiği için pişman oldu. "Kızgındı ama aşırı değildi sanırım. Bana ihtiyacı olmadığı sürece istediğimi yapabileceğimi söyledi." Utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "Alex'ten pek hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Wilhelm kıkırdadı. Bu beklenen bir şeydi. "Bu çok iyi. Anna. Sana bazı özgürlükler vermesine sevindim." Wilhelm aklına gelen bir düşünceyle gülümsedi. "Belki bir ara beni Almanya'da ziyaret edebilirsin." Uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Bunu yapabilir miyim?" diye sordu gözleri parlarken merakla.

Onun yüzünün aydınlanmasını izlemek hoşuna gidiyordu. "Elbette, Anna." Bileziğini işaret etti. "Sen Devin'e ait olduğun kadar Alex'e ve bana da aitsin. Eğer Almanya'ya gelmeni istersem, Devin'in beni durdurmak için yapabileceği çok az şey var."

Şaşkın görünüyordu. "Alex'e ait olduğumu sanıyordum."

"Öyle, ama Alex bir Yaşlı olmadığı için, sen de benimsin. Bir Yaşlı-Oğul bir köleye tamamen sahip olamaz."

"Bir ne?"

"Elder-Son. Bir Elder'ın en büyük oğlu. Ben öldüğümde Alex Elder olacak."

"Oh." Yüzünde garip bir ifade belirdi. Üzgün görünüyordu. Belki de kendini terk edilmiş hissetmeye başlamıştı. Alex'le konuşacaktı. o gitmeden önce. Anna'nın kendini güvende hissetmesi ve ona ve ailesine güvenebilmesi gerekiyordu.

Elinin tersiyle Anna'nın elini okşadı ve ona sıcak bir gülümseme verdi. "Anna, endişelenme. Ne Alex ne de ben yakın zamanda bir yere gitmiyoruz. Sabah Almanya'ya gidecek olmam dışında." Hüzünlü bir gülümsemeyle onun elini sıktı. "Keşke bu kadar erken gitmek zorunda olmasaydım."

Anna ona gülümsedi ve elini sıkarak karşılık verdi. Öne doğru eğildi ve Anna'nın yanağını okşadı. Anna onun okşayışına doğru eğilirken göğsü minnettarlıkla doldu. Böylesine güzel bir yaratığı kaybetmek büyük bir trajedi olurdu.

Devin'in planları.

Birkaç dakika sonra Alex döndü, mutsuz görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Wilhelm Alex'e Almanca sordu.

Alex kaşlarını çatı ama kısa bir baş sallamadan başka bir yanıt vermedi.

Anna bir dakika boyunca Alex'in tabağındaki yemekle oynamasını izledi. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Alex başını kaldırıp Anna'nın kendisine baktığını görünce hemen tabağına geri döndü.

Masadaki hava dramatik bir şekilde değişmişti. Alex bir şeye üzülmüştü ve bu Anna'yı rahatsız ediyordu ama Wilhelm bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

oğluna baskı yapıyordu. Bunun Kirsty ile bir ilgisi olduğunu düşündü ama Alex'in bu sorunla ilgilenmesi gerektiği gerçeğini kabul etti.

Wilhelm hafif bir konuşma yapmaya çalıştı ve sonunda Alex'in ruh hali biraz hafifledi ama tamamen değil. Yemeklerini bitirdiklerinde oğlu en azından gülümsüyordu.

Eve dönerken Anna, telefon görüşmesinde Alex'i bu kadar üzecek ne olduğunu merak etti. O telefon görüşmesinden önce onun arkadaşlığından çok hoşlanıyordu. Kendi kendine gülümsedi, o aptalca konuşmayı hatırladı.

Ona anlattığı şakalar. Onu izlerken gözleri hayatla ışıldamıştı ve kalbinin ona açıldığını hissetmişti.

Alex'in evinin önünde durdular. Alex evinin önüne park etmiş küçük kırmızı spor arabaya baktı ve sonra homurdanarak Almanca bir şeyler mırıldandı.

Eve yaklaştıklarında Frau Gersten kapıyı açtı ve onları selamladı. Anna bir dizi hızlı, hafif ayak sesi ve ardından bir ciyaklama duydu.

Kirsty koşup Alex'e sarıldı, Alex onu gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi. Onu.

Kirsty, Alex'i öperken Anna arkasını döndü ve Alex'i ciddi bir şekilde inceledi. Şömine. Anna Kirsty'yi unutmuştu. Kirsty hayatındayken Alex neden böyle davranmıştı? Peki neden davranmıyordu? Kurt evde bir karısı olmasına rağmen ona karşı nazikti.

Anna kendine erkeklerin yanındaki yerini hatırlattı. O kullanılacak bir cinsel objeydi. Ne daha fazlası ne de daha azı.

"Bu kızın burada ne işi var?" Kirsty sonunda Anna'yı fark ederek sordu. "Kirsty, *senin* burada ne işin var?" Alex yavaşça sordu. "Sana söyledim. yarın görüşürüz."

Kirsty elini göğsünde gezdirerek, "Bu gece seni görmek istediğimi söylemişim," dedi. Anna'ya baktığında gözlerini kısmıştı. "Bu gece Bu yüzden mi gelmemi istemedin? *Onunla* birlikte olduğun için mi?"

Anna yutkundu ve ellerinin tersini ovuşturdu, umutsuzca yukarı kaçmak istiyordu. Alex'in kendisine karşı diğer iyi adamlardan daha fazla şey hissettiğini düşünmekle aptallık etmişti. Evet, iyi biri olduğu için minnettardı. Ama hepsi bu kadardı. Ve bununla yetinmesi gerekiyordu.

"Anna, yarın ayrılacağı için Vati ve benimle yemeğe çıktı."

Anna döndü ve Wilhelm'e yalvaran bir bakış attı. Odasına kaçabilir miydi?

Wilhelm ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını hafifçe salladı. Bunu izin olarak kabul etti ve Alex'in gece için ona verdiği üçüncü kattaki odaya doğru merdivenleri koşarak çıktı.

Koridorda Kurt'ün kaldığı yere baktı ve kendi odasına dönerken gözleri yaşardı.

Alex'in onu buraya yerleştirmesine şaşmamalı. Kirsty'nin geleceğini biliyor olmalıydı. Kapıyı arkasından kapattı ve yatağa düşerek yastığına hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Wilhelm bir süre sonra odasına doğru yürüdü ve eli kapı tokmağında durakladı. Anna'nın odasından gelen bir ses duydu ve yürüdü

sessizce koridorun karşısına geçti. Onun ağladığını fark ettiğinde göğsü sızladı. "Ah, Anna," diye fısıldadı kendi kendine ve kapıyı çaldı.

Ağlaması kesildi. "İçeri gel," dedi çatlak bir sesle.

Kapıyı açtı ve Anna'nın öfkeyle yüzünü sildiğini, utanmış görüldüğünü gördü. Ayağa kalktı ve ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu.

"Ah, Liebling," dedi sessizce, yatağa onun yanına oturdu. Kollarını ona doladı ve başını nazıkçe göğsüne bastırdı.

Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Alex'in neden Kirsty ile kaldığını biliyordu ama Wilhelm bu süreçte Anna'nın zarar görmesini istemiyordu. Öte yandan, Kirsty'nin ortaya çıkması Alex'in suçu değildi. Gelecek haftaya kadar ülkeye dönmemesi gerekiyordu.

"Anna, bu gece benimle odamda kalmak ister misin?" diye sordu usulca.

Başını kaldırdı, gözleri acıyla açılmıştı. "Sen nasıl istersen Wilhelm."

Birden sorusunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Liebling, sadece uyumak için. Sana sarılacağım. Hepsi bu."

"İstersen seks yapabiliriz Wilhelm. Ben iyiyim."

Wilhelm başını salladı. "Uyurken sana sarılmama izin ver." Ayağa kalkmasına yardım etti ve onu odasına götürdü.

Onuncu Bölüm

Anna uyandığında parmakların boynunun arka ve yan tarafındaki deriyi okşadığını hissetti. Wilhelm'in sıcak bedenine sarılmıştı ve onun önceki geceki nezaketini hatırlayarak gülümsedi.

"*Guten Morgen, Liebling,*" diye fısıldadı.

Ona gülümsedi. "Günaydın Wilhelm." Elini adamın zayıf göğsünden aşağı, sikine doğru uzattı ama adam elini durdurdu.

Gözyaşlarını geri kırıptı. Alex'in yaptığı gibi onu reddedecek miydi? "Anna, ben iyiyim. Bunu yapmana gerek yok."

Anna, hayır dediklerinde denemeye devam etmemeyi öğrenmişti.

"Evet, Wilhelm." Onun tişörtle kaplı göğsüne baktı.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kahvaltı yapalım mı? Sonra, ne yazık ki, havaalanına gitmem gerekiyor."

Başını salladı ve doğrulup oturdu. Adam da onu istemiyordu. "Gidip giyineyim," dedi usulca.

Yatak odasına gitmek için yataktan çıktı. Wilhelm ona uyuması için tişörtlerinden birini önermişti ve o da kıyafetlerini şifonyerin üzerine bırakmıştı ama kıyafetler yoktu.

"Wilhelm?" Wilhelm'in yatak odasına geri döndü ve onu orada, gömleğini çıkarmış, oldukça yakışıklı bir şekilde dururken gördü.

"*Ja, Liebling?*"

"Kıyafetlerimin nerede olabileceğini biliyor musun? Odamda değiller."

"Bayan Gersten onları yıkamış olmalı. Alex'e sor. O Muhtemelen aşağıda kahvaltı ediyorlardır."

Merdivenlerden en alt kata, girişin olduğu katın altına indi. Seth ve Tony kanepeye uzanmış, uzak duvarda asılı duran televizyonu izliyorlardı.

Odaya birkaç adım atmıştı ki Kirsty ve Alex'in masada birlikte oturduklarını gördü. Alex onun boynunu öpüyordu ve Kirsty kıkırdıyordu. Gülümsediğinde çok hoş görünüyordu.

Anna olduğu yerde dondu kaldı. Alex onu gördü ve gözleri büyüdü. Kendisine garip bir şekilde bakan Kirsty'den uzaklaştı ve ardından bakışlarını Anna'ya çevirdi. Kirsty kaşlarını çatı ve gözlerini ona dikti.

"Anna," diye haykırdı Alex. "Nasıl uyudun?" diye sordu kibarca. Kolunu tekrar Kirsty'ye doladı ama pek de rahat görünmüyordu. Kirsty ona bakıp gülümsedi ve ona verdiği gülümseme Anna'nın kalbini kırdı.

Kirsty ona dönüp bir kez daha baktı ve sırtıttı. Anna'nın içinde ona doğru yürüyüp tokat atmak için açıklanamaz bir dürtü vardı.

"Anna!" Seth ona doğru yürüdü ve sarıldı. "Kahretsin, bu sabah çok iyi görünüyorsun." Eğildi ve Anna'nın boynuna sokuldu. "Geceyi benimle ne zaman geçireceksin?" diye fısıldadı, elini Anna'nın poposundan aşağı kaydırıp tişörtün üzerinden sıktı.

Kollarını otomatik olarak onun boynuna doladı ve sonra gülümsedi. Seth'ten hoşlanıyordu. "Yeni dairemin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu usulca. Alex'in evinde gerekenden fazla zaman geçirmek istemiyordu.

Seth sırtıttı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Çok, çok yakında ziyaret etmem gerekecek." Eli gömleğin altından kayarak kızın çıplak kığını okşadı.

Alex sertçe Almanca bir şeyler söyledi. Seth ona sırtıttı ve sesi eğlenmiş gibi çıksa da Almanca cevap verdi. Ama Alex'i tutuşunu gevşetti ve Anna'ya göz kırptıktan sonra uzaklaştı.

"Alex, kıyafetlerimin nerede olduğunu biliyor musun acaba?" dedi Anna usulca ve Kirsty'nin kafasının karıştığını fark etti. Kafası karışmış ve kızgın. Hoş bir kombinasyon değildi.

Alex'in kaşları çatıldı. "Frau Gersten onları temizleyip odanıza geri koymalıydı."

"Odası mı?" Kirsty kısık gözlerle sordu. "Evet."

Alex ayrıntı vermedi.

"Baktım ama onları göremedim." Anna, Alex'e karşı çıkmaktan nefret ediyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Sadece birkaç parça kıyafeti vardı ve Wilhelm'in tişörtüyle dolaşmanın uygun olmadığını düşünüyordu.

Alex şaşkın görünüyordu. "Onu hayal bile edemiyorum." Başını öne eğdi. "Tabii onları Kurt'ün kaldığı odaya koymadıysa. Ona senin hangi odada olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum. Elbiseni oraya ben koymuştum."

Kirsty'nin yüzü pembeleşti ve çenesi sıkıştı.

"Kontrol edeceğim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Seth ortaya çıktı.

"Bakmasına yardım edeyim."

Alex kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Anna bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ve gitmek için döndü.

"Anna, bu sabah babamı gördün mü?" Alex sordu.

Arkasını döndü ve Kirsty'ye baktı. "Dün gece onunla kaldım. Giyiniyordu." Ona tokat atma dürtüsü hâlâ oradaydı. Bu isyankâr düşünceler nereden geliyordu? Anna ne yaptığını anlamadan önce Kirsty'ye sırtıttı.

Anna nefesini tuttu ve koşarak odadan çıktı. Seth'in arkasından koştuğunu duydu ve bir saniye sonra ona yetişti.

"Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum. Alex bana çok kızacak." Merdivenleri çıkarken kendini hasta hissetti.

"Ne yaptın sen?" Seth sordu.

"Kirsty'ye sırtıttım." Kirsty ona baktı ve başını salladı. "Alex beni cezalandıracak, değil mi? Kız arkadaşına saygısızlık ettim."

Korkulukları kavradı ve onun vereceği cezaların nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Devin ya da Jack'ten çok daha güçlüydü.

Alex masada oturmuş, Kirsty'nin yanında yemek yiyordu. Zaman geçtikçe Kirsty'ye karşı şefkatli olmak için daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu. Anna'ya karşı o kadar kindar davranıyordu ki, enerji bulmakta zorlanıyordu.

"Alex."

Seth kapı aralığında durmuş, endişeli görünüyordu. Bu iyiye işaret değildi. Seth nadiren endişeli görünürdü ve Anna'ya çok değer verirdi. Alex'ten daha fazla. Kıskanç kalp sevdi.

Anna'ya bir şey olmuş olmalı.

Hızla ayağa kalktı, sandalyeyi o kadar sert itti ki neredeyse devrilecekti ve Seth'i takip ederek odadan çıktı, Kirsty'yi tek kelime etmeden masada yalnız bıraktı.

"Sorun nedir?" Merdivenlere yaklaşırlarken Alex sessizce sordu.

Seth başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Üst kattaki odasına çıktık ve dizlerinin üzerine çöktü. Söz dinlemediğine ve cezalandırılması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyordu. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama "Seth endişeli bir ifadeyle Alex'e baktı Gözlerini. "Özür dilerim Alex."

Alex merdivenleri üçer üçer çıktı, onu Seth izledi.
Anna itaatkâr olmak konusunda çok endişeliydi ve bu onu hiç endişelendirmiyordu.
Bitti.

Lanet olası Devin!

Adamı her düşündüğünde, tüfeğini elinden almak istiyordu.
Aşağıya inip çatıya çıkar ve-
Alex başını salladı. Hayır, izinsiz bir Yaşlı'yı öldürmek ölüm cezasıydı. Yapabileceği tek şeyi yapması, Anna'ya ona bakıldığına dair güvence vermesi gerekiyordu.

Alex iç çekti. Bu konuda da berbat bir iş çıkarıyordu.

Tamam, elindeki işe konsantre ol. Anna sıkıntılıydı ve ona yardım etmesi gerekiyordu.

"Teşekkürler Seth," diye mırıldandı ve Anna'nın odasına girdi.

Anna dizlerinin üzerine çökmüş, kambur duruyordu ve ıslak, korkmuş gözlerle yere bakıyordu. Alex ona doğru yürürken kalbi kırıldı.

Onun önünde eğildi. "Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı.

"Düşünemedim."

"Anna...." Alex onun önünde diz çöktü ve onu oturur pozisyona çekti.
pozisyon. "Anna, bana bak." Onun güzel yeşil gözlerinin içine baktı.

"Cezayı hak ettiğini düşündüğün ne yaptın?"

"Kirsty'ye sırttım. Saygısızlık ettim." Tekrar yere baktı.

Alex gülmek istedi ama kendini tuttu. "Anna, Schatzi, sorun yok.
Önemli bir şey değil." Yüzünü tekrar kendi yüzüne yaklaştırmak için çenesini kavradı. "Gerçekten, Anna."

Gözlerinin içine öyle bir sıkıntıyla baktı ki, gülme düşüncesi kayboldu. "Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı tekrar. "Cezamı çekmeye hazırım." Yüzünü buruşturdu, adamın indirmeye hiç niyeti olmadığı bir darbe için kendini hazırladı.

Alex kaşlarını çatı. "Anna, ben-"

"Alex, onu disipline sokmalısın." Vati kapı aralığından usulca Almanca konuştu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Ciddi olamazsın, Vati. O yanlış bir şey yapmadı." Alex Almanca cevap verdi.

"Kirsty'ye sırttıysa saygısızlık etmiştir. Bunun önemli bir şey olmadığını düşünmeniz önemli değil. Karısına bu şekilde davransaydı Devin için kesinlikle önemli olurdu."

Alex babasına ters ters baktı. Çok uzun zamandır ilk kez babasının hayatındaki ve evindeki varlığına içerlemişti. "Vati," diye hırladı. "Beni, Devin'i ve o korkunç gardiyanını düşündüğü gibi düşünmesine izin vermeyeceğim. Yapmayacağım."

"Alex, bunu yapacağından şüpheliyim." Vati nazikçe konuşmaya devam etti. O kızgın değildi; Alex kızgındı. "Eğer onu disipline etmezsen, kafasını karıştırırsın ve senden ne bekleyeceğini bilemez."

"Evet, ama onu dövmek nasıl daha iyi hissetmesini sağlayacak?"

"Onu dövün demedim. Seni çocukken terbiye ettim ama kesinlikle dövmедim." Vati iç çekti. "Onu bir çocuk olarak düşünmelisin. Çocuklar hisseder

Ebeveynleri sınırlar koyup bunları uyguladıklarında güvende olurlar. Oturup ondan ne beklediğinizi söylediniz mi?"

Alex kaşlarını çatı. "Hayır. Bunu düşünmemiştim." Aklından bile geçmemişti. Vati haklı bir noktadaydı. Anna çok çocuksuydu ve Devin'in ondan ne beklediğini bilmesi gerekiyordu. Devin'in ne beklediğini çok iyi biliyordu.

Alex sadece onun özgür olmasını istiyordu. Belki de bu yeterli olurdu. İç çekti. "Onu nasıl disipline edebilirim?"

Vati'nin gözleri parladı. "Belki bir şaplak. O zaman onunla sevişmelisin."

Alex yine kaşlarını çatı. "Vati, Kirsty aşağıda."

Vati'nin gözleri bir anda muziplikten öfkeye dönüştü. "Bu benim sorunum değil, Anna'nın da değil. Onunla çoktan sevişmiş olmalıydın. Bu onu sana bağlayacaktır."

Alex gözlerini kapattı. Kapatamazdı. Kirsty ile birlikteyken olmazdı. Yine de Kirsty'nin düşüncesi için değil. Anna'nın onu becerdiğini ve sonra da Kirsty ile sevişmek için onu terk ettiğini düşünmesini istemiyordu. Anna'yla seviştiğinde, bunun ona olan bağlılığının ve aşkının başlangıcı olmasını istiyordu.

"Vati, yapamam. Ona vuramam. Beni asla affetmez." Babasına baktı ve başını salladı.

Vati dişlerini sıktı. "Bazen yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız," diye tersledi. "Hem Yaşlılar hem de ebeveynler olarak." İşaret edercesine baktı

Anna sonra Alex'e baktı. "Eğer onu disipline etmezsen, işler senin ve onun için çok daha zor olacak." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Alex elini saçlarının arasında gezdirdi. Hayal kırıklığına uğrayıp bu hareketi sık sık tekrarladığında, nasıl olup da hâlâ gür saçlara sahip olduğunu merak ediyordu.

Önünde sinmiş duran Anna'ya baktı. Babası haklıydı; o bir çocuk gibiydi. Ona hiçbir sınır koymamıştı ve o da

saygısızlık etmişti. Eğer onu terbiye etmezse, ona saygı duymayacaktı ve ona saygı duyması gerekiyordu.

Alex içini çekti ve yatağa oturmadan önce onu yerden kaldırdı. Yorganın bozulmamış olması ona, Anna'nın dün gece kendisiyle değil de Vati'yle birlikte olduğu gerçeğini hatırlattı. Vicdan azabını bir kenara itti ve Anna'yı kucağına yatırdı.

Gömleğini yukarı kaldırdı ve elini pürüzsüz, çıplak kıkına koydu. Kadın hafifçe sıçradı. Başka zaman olsa onun bu pozisyonunda, seksi poposunun havada olmasından zevk alırdı. Ona yapabileceği her şeyi hayal etti, inanılmaz bir zevk hissetmesini sağladı.

Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Onun davranışını düzeltmesi gerekiyordu ve bu da yapabileceği en nazik yoldu. Şaplak atmayı hiçbir zaman vücudun diğer yerlerine vurmakla aynı kategoride görmemişti. Onun da aynı şekilde hissettiğini umuyordu. Derin bir nefes aldı ve çıplak kıkına bir şaplak attı. Elinin etine çarparken çıkardığı ses onu irkiltti.

Şaşkınlıkla haykırdı. Belki de bu beklediği kadar kötü değildi? "Say, Anna," diye usulca talimat verdi.

"Bir, Usta."

Onu tekrar tokatladı.

"İki, Usta."

Tekrar.

"Üç, Efendim." Kıkı parlak bir pembeye dönüyordu. Acıyı hafifletmek için parmaklarını amına sokmak istiyordu ama bu zevk için değildi. Bu gerçek bir disiplindi, oyun zamanı değil.

On ikiye ulaşana kadar ona şaplak atmaya devam etti. Sayması dışında, ilk ağlamadan sonra hiç ses çıkarmadı. Sesi dörtte çatlamaya başladı ve sonunda ağladığını anlayabildi.

Son vuruşu yapar yapmaz ve kadın saydığını söyler söylemez, onu kollarına almak için yukarı çekti. Kız onun kucağında kaskatı kesilmişti ve daha önce bir disiplin seansından sonra ona sarılan biri olup olmadığını merak ediyordu. Belki de kendini farklı gösteriyordu. Onu salladı ve ne kadar cesur ve güçlü olduğunu söyleyerek cesaretlendirici sözler söyledi. Birkaç dakika sonra kız onun kollarında tamamen rahatlamış ve ağlamayı kesmişti.

Alex onun başının tepesini öptü, şaşırmıştı. Babası haklıydı. Kız onun kucağında tamamen rahatlamıştı.

Vati birkaç dakika sonra elinde küçük bir şişe yağla içeri girdi. Alex babasına başıyla selam verdi ve minnettar bir gülümseme takındı. Vati de küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

Onu nazikçe karnının üzerine yatırdı, gömleğini yukarı iterek artık kıpkırmızı olan poposunu ortaya çıkardı ve iltihaplı deriyi öpmenin uygunluğunu tartıştı. Öne doğru eğildi ve onu her iki yanından nazikçe öptü ve usulca nefes aldı.

Alex şu anda ona karşı olan hislerinin derinliğini anlayamıyordu. Onu ters çevirip sevişmekten başka bir şey istemiyordu. Ama kendisine söz vermişti....

Şişenin kapağını açtı ve yağı nazikçe sürmeye başladı. Ellerini kızın ipeksi teninde gezdirmek ve elleri hareket ettikçe kızın yumuşak iç çekişlerini dinlemek tam bir işkenceydi. Aleti kot pantolonunun üzerinde zonkluyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

Onun iyi olduğundan emin olur olmaz, onu düşünerek mastürbasyon yapma lüksüne izin vereceğine dair kendine söz verdi.

Alex işini bitirdiğinde onu tekrar kucağına aldı ve kollarına aldı. Adamın ereksiyonunun kalçasına baskı yaptığını hissetmemesi imkânsızdı ve kızın bu konuda hiçbir şey söylememesi onu alçaltıyordu. Belki de babası haklıydı. Onun tekliflerini reddederek, kişisel olarak reddedildiğini hissetmişti.

Tekrar başını salladı. Bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda Anna kollarında titriyordu ve nedenini anlamıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Alex onu sallarken yumuşak bir sesle sordu. "E-evet, Usta," diye ihtiyatla cevap verdi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır,
Efendim."

"O zaman neden titriyorsun? Disiplin sona erdi."

Bir an sessiz kaldı. "Bana neden şimdi iyi davrandığınızı anlamıyorum."

Onu sallamayı bıraktı ve yüzüne bakmak için çenesini yukarı kaldırdı.

"Neden sana iyi davranmayayım ki?"

Gözleri yine yaşlarla doldu. "Çünkü beni cezalandırmak zorundaydın."

Alex onun sözlerindeki hüznü hissetti ve yanağını okşadı. "Anna, seni disipline etmek zorunda kalmam seni sevmediğim anlamına gelmez." Gözleri duygusallıkla doldu. "Tam tersine..." diye fısıldadı. Onu seviyordu. Ama o

bunu ona şimdi söyleyemezdi. Zamanı değildi. Yanağını okşadı ve ona dikkatle baktı, onu ne kadar önemseydiğini görebilmesini umuyordu.

Onun gözlerine bakmak kendini kaybetmesine neden oldu. Kendini başını onunkine yaklaştırırken buldu, sonra durdu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yavaşça geri çekildi, aynı anda elini de indirdi.

Onu oturttu ve başını omzuna yasladı. Ona beklentilerini vermeliydi, böylece bunu tekrar yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

"Anna, şu andan itibaren, Malikâne'de olduğumuz zamanlar hariç, davranışların hakkında ne düşündüğüm konusunda endişelenmeni istemiyorum. Eğer birine sırtıtmak istiyorsan, o zaman sırt." Kirsty sırtılmayı hak ediyordu. "İnsanlara karşı nazik ve kibar olmanı tercih ederim ama duyguların konusunda özgür olmanı istiyorum."

İç çekti. "Kendin olmayı öğrenmeni ve diğer insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmemeni istiyorum."

"Ama sizi memnun etmek istiyorum, Efendim," diye itiraz etti usulca. "Bu benim görevim."

İç çekti. Ona nasıl ulaşabilirdi? "O zaman eğlenmeyi öğrenerek beni memnun et," diye nazıkçe önerdi. "Bu gece Aaron'ın partisine gelmelisin."

"Dün Aaron'ı aradım ve orada olacağımı söyledim."

Alex gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?" Bu kıskançlık olayı oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı; şimdiye kadar yaşadığı en sefil duygulardan biriydi.

Korku gözlerini doldurdu. "Yapmamalı mıydım?" Nefes nefese kaldı. "Oh, Efendim."

Özür dilerim. Devin gidebileceğimi söyledi ama sana sormadım." Gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu.

Devin gidebileceğini mi söylemişti? "Anna, sorun değil. Devin de ben de senin biraz özgür olman gerektiği konusunda hemfikiriz. Önceden bir yükümlülüğün olmadığı sürece hiçbir şey yapmak için izin almana gerek yok." Gülümsedi. "İnisiyatif aldığını gördüğüme sevindim."

Aaron'dan dün gece gelen mesaj birden anlam kazandı. Sadece "Partiye geliyor!" mesajı almıştı, başka bir şey değil. Kirsty onunla birlikte olduğu için ona cevap yazma şansı olmamıştı.

O da çekingen bir şekilde gülümsedi. "Jenna'yı aradım ve onu kendim aramam gerektiğini söyledi."

"Sanırım geleceğin için çok mutlu."

"Geliyor musun?"

Alex başıyla onayladı. "Yani, oradayken, yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını unutma. Kendini bir köle olarak düşünme. Düşün

Kendinizi oradaki en popüler kız olacak güzel bir genç kadın olarak düşünün."

Kaşlarını çattı. "Nasıl kendim olacağımı bildiğimden emin değilim, Usta. Bunu hiç yapmadım."

"Kardeşimle birlikteyken harika bir iş çıkarıyordun." Kızın Kurt'ü düşünmesini istemiyordu, ama bu bir noktaya işaret ediyordu.

"Ama bana bunu yapmam söylendi."

"Kardeşimi sevmiyor musun?" Kaşlarını çattı ve ona baktı. O kadar iyi bir oyuncu muydu? Duygularını ifade etmekten tamamen aciz miydi? Onu bu kadar mı kırmışlardı?

Gözleri büyüdü. "Hayır, Efendim, biliyorum." Alex iç geçirdi.

"Ona çok düşkünüm. Ama bu bana ona iyi davranmam söylendikten sonra oldu."

Alex bunu bir an düşündü, sonra gülümsedi. "O zaman bunu sana verdiğim talimat olarak kabul et. Aksi söylenmedikçe keyfinize bakın. Bu

Bu şekilde eğlenerek beni memnun ettiğini biliyorsun." Ona göz kırptı.

Kadın kıkırdadı ve adam sırtıttı. Sonunda anlamasını sağlamıştı! Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

"Kıkırdamanı duymak hoşuma gidiyor," dedi usulca ve bunda ciddiydi. Kıkırdamaları kulağa müzik gibi geliyordu. Tıpkı gülümsemelerinin gözler için bir güzellik olduğu gibi. "Seni eğlenirken görmek hoşuma gidiyor. Bunu benim için yapabilir misin?"

Parlak gözlerle ona baktı ve başını salladı. "Evet, Efendim."

Kaşlarını alaycı bir azarlamayla kaldırdı. "Malikânede olmadığımız sürece 'Efendi' demek yok, unuttun mu?"

"Özür dilerim," dedi çabucak.

Ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu durumda, uygun olan buydu, Anna. Sanırım seni terbiye etmem gerekirse bana Efendi demelisin. Ama biz

O iş bitti. Artık bana Alex diyeceksin."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet, Alex."

"Aferin kızıma," diyerek onu nazıkçe ayağa kaldırdı. "Şimdi gidip giysilerini bulalım, böylece giyinebilirsin." Ve gidip özel olarak biraz rahatlayabilirdi.

"Alex?"

"Evet, *Schatzi*?"

Yine gergin görünüyordu. "Seth... bu sabah bana yaklaşması seni üzdü mü?" Onun yüzünü dikkatle izliyordu.

Alex düşünürken yüzünü soğukkanlı tuttu. Tanrım, onun başka biriyle birlikte olması fikrinden nefret ediyordu. Geceyi babasıyla geçirdiğini bilmek onu neredeyse öldürüyordu. Ama onu incitecek biri yerine ona iyi davranacak biriyle görmeyi tercih ederdi. Yıllarını her gün defalarca seks yaparak geçirdikten sonra, kesinlikle güçlü ve aktif bir cinsel dürtüsü vardı. Seth rastgele bir adamdan daha iyiydi.

"Seth iyi bir adam, Anna. Ona hayatım pahasına güvenirim. Ben de senin hayatını ona emanet ederdim." İşin asla o noktaya gelmemesini umuyordu. Onun tehlikede olduğunu düşünmek istemiyordu. "Onunla herkesin önünde çıkmak iyi bir fikir olmaz," dedi uzun bir sessizlik anından sonra ona bakarak. "Ama eğer... ihtiyaçların varsa, onunla birlikte olman benim için sorun olmaz." Yavaş ve dikkatli konuşuyordu. Onunla birlikte olmasını arkadaşıyla birlikte olmasına tercih ederdi ama bunun seksten daha fazlası olduğunu anlayana kadar onunla sevişmeyeceğine çoktan karar vermişti.

Ona sorgulayarak baktı ama cevabını kabul etti. "Evet Alex," dedi usulca.

Alex, Kurt'ün odasında Anna'nın giysilerini buldu ve sonra kendi banyosuna gitti. Kot pantolonunu açtı ve Anna'nın yatağında çıplak olduğunu düşünerek kendini kaybetti.

Garip bir kahvaltının ardından Wilhelm havaalanına doğru yola çıktı ve Alex, Anna'yı yeni dairesine götürebilmek için Kirsty'ye kısa bir veda etti.

On Birinci Bölüm

Anna, Alex ile kız arkadaşının arasına girmiş gibi görünmekten nefret ediyordu. Alex'in onu disipline etmek zorunda kalmasından da nefret ediyordu. Devin ya da Jack yanında olsaydı asla böyle davranmazdı. Neden bunu Alex'in yanında yapıyordu?

Alex San Francisco şehir merkezindeki caddelerde arabasını sürerken boynunu bükerek yüksek binalara baktı. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. Alex derin düşüncelere dalmış gibiydi ve Anna onu bölmek istemiyordu.

Arabasıyla bir kapalı otoparka girdi ve asansörlerin yakınında bir yere park edene kadar etrafta dolaştı. "Burası misafirler için," dedi sessizce ve sonra solunu işaret etti. "Bu sizin için seçtiğimiz araba. Beğenmezseniz, gidip başka bir şey seçebiliriz."

Anna arabadan inip etrafta dolaşmadan önce Alex'e baktı. Orada duran küçük şirin arabayı görünce nefesi kesildi. Beyaz, iki kapılı coupe'nin üstü açılabilir gibi görünüyordu. Yüzüne bir sırıtiş yayıldığını hissetti ve yüzünde gergin bir ifadeyle onu izleyen Alex'e baktı.

"Çok güzel," dedi elini bagaj kapağının üzerinde hafifçe gezdirerek. "Bunu yapmak zorunda değildin, Alex."

Alex bir an için dudaklarını çığnedi. "İstedim," dedi sessizce. Gözleri Anna'nın gözlerine dikilmişti ve Anna onun yoğun duygularını hissedebiliyordu, sonra gözlerini kaçırdı. Arabanın kapısını açtı ve ona her şeyin nasıl çalıştığını gösterdikten sonra Anna'ya anahtarlığı uzattı.

"Binada vale hizmeti var, yani konsiyerj masasını arıyorsunuz ve ihtiyacınız olduğunda sizi dışarıda bekliyorlar."

"Hizmeti kullanmak zorunda mıyım?" Bu kavram kulağa tuhaf geliyordu. "Hayır, tabii ki gerekmiyor. Sadece... bunun bir seçenek olduğunu bilin." Ellerini saçlarını karıştırdı. Başını hafifçe salladı ve sonra gülümsedi. Ruh hali hafiflemiş gibiydi. "Daireni görmeye gidelim mi?"

Anna başıyla onayladı ve adam elini tutup onu asansöre götürdüğünde kalbi hafifçe çarptı. Üzerinde 26 yazan düğmeye bastı ve asansör yukarı doğru hızlandı.

Koridorun sonundaki kapıya geldiklerinde Alex anahtarı Anna'ya uzattı. "Devam et ve kilidi aç."

Anna öyle yaptı ve Alex'in kendisi için bulduğu daireye girdi.
Onu.

Alex içeri girerken, "İki yatak odası, iki banyo," diye açıkladı.

Anna ana yatak odasına girdiğinde yumuşak mor renklerle dekore edilmiş yatak odasını gördü.

ve krem rengi. Yanındaki misafir yatak odası Alex'in gözleriyle uyumlu bir maviyle dekore edilmişti. Alex, körfezin muhteşem manzarasını görmesini sağlayan iki duvar penceresi olan mobilyalı oturma odasında bekliyordu. Burası da mor ve krem tonlarında dekore edilmişti. Bitişikteki mutfakta Anna'nın her sabah kullanmayı hayal ettiği bir kahvaltı barı vardı.

"Oh, Alex, bu çok güzel." Döndü ve ona belinden sarıldı. Yaşamak için böylesine güzel bir yeri hak etmiyordu.

Alex Anna'ya tekrar sarıldı ve onun yumuşak bedeninin tadını çıkardı. Kirsty gitmeden önce Anna hakkında bazı kaba şeyler söylemişti ve bu onu yol boyunca rahatsız etmişti. Kirsty'nin önemsiz biri olduğunu hiç düşünmemişti ama görünüşe göre yanlışmıştı. Daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu.

Anna hem arabadan hem de daireden memnun görünüyordu. O da daire onun için dekore edilmişti. Gülümsemesi kalbinin göğsünde kabarmasına neden oldu.

"Anna, arabayı senin adına kaydettirebilmem için ehliyet numaranı ihtiyacım var."

Sertleşti. "Ehliyetim mi?"

Alex onun tepkisini merak etti. "Arabayı senin adına istiyorum, benim değil. Ama bunu yapmak için numaranıza

ihtiyacım var." "Bende yok."

Yüzü solgunlaşıyor muydu?

"Yanında taşıyor musun?"

"Nadiren araba kullanırım. Jack'in evinde."

"Anna, iyi misin?" Yüzü şimdi kesinlikle solgundu.

Korku dolu gözlerle ona baktı. "Gidip onu almam gerek," diye fısıldadı ve sonra göğsüne baktı. Başını salladı. "Tamam."

"Anna, sorun ne?"

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Sorun değil. Gidip getireyim ve numarayı söyleyip seni arayayım mı?"

Kızın ifadesi onu rahatsız etti. İstismara uğradığını biliyordu ve vasisinin evine dönmek istemediği için onu suçlayamazdı. "Seni götüreceğim, Anna. Yalnız gitmek zorunda değilsin."

"Rahatsız etmek istemem."

Onun yanağını okşadı. "Sen asla rahatsız etmezsin, *Schatzi*."

Hayatının son sekiz yılını geçirdiği cehennem evine yaklaştıkça Anna'nın midesi zıplamaya başladı. Alex arabayı açık gri renkli iki katlı konağın önüne çektiğinde Anna kahvaltısını kusmaya hazırdı.

Belki buradayken anı kutumu da alabilirim.

Yatağının altında sakladığı kutuyu geri almak için muhtemelen tek şansı bu olacaktı. İçinde Jack her şeyi yok etmeden önce kurtarmayı başardığı ailesine ait eşyalar vardı.

"Seninle gelmemi ister misin, Anna?" Alex sordu.

Anna başını salladı, sesinin korkusunu ele vermesini istemiyordu. Titreyen bir elle arabanın kapısını açtı ve yavaşça ön kapıya doğru yürümeden önce bir nefes aldı.

Lütfen Jack'in evde olmasına izin verme, diye sessizce yalvardı kapı zilini çalarken. Saniyeler geçtikçe daha çok titredi. Kimse cevap vermedi ve Anna sonunda rahat bir nefes aldı. Her zaman açık olan garaj kapısından girebilirdi.

Merdivenlerden aşağı yürüdü. Alex penceresini açtı. "Aldın mı Bu mu?"

Anna başını salladı. "Jack evde değil. Ben garaja gidiyorum. Benim odam zaten oradaydı." Hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak gülümsedi ve siyah boyalı kapıya doğru yürüdü. *Karanlık bir yere açılan karanlık bir kapı.* Derin bir nefes aldı ve kapının tokmağını çevirdi, kapı açılırken durakladı. Tanıdık koku zihnini anılarla doldurdu. Kötü anılar.

"Anna?"

Anna isminin sesiyle sıçradı. Ama bu Jack'in sesi değildi. Döndü ve arkasında Alex'i gördü.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Birkaç dakikadır hareket etmiyorsun. İyi misin?"

"Ben...?" Anna hala eli üzerinde durduğunu fark etti topuzu. Kapıdan geçmeye korkuyordu ama geçmesi gerektiğini biliyordu. Ehliyetine ihtiyacı vardı. "Özür dilerim. Sadece bir dakika sürecek."

"Ben de seninle geliyorum," dedi ve kapıyı iterek açıp içeri girdi.

Jack'in arabasını park ettiği garajın önü Anna'nın beklediği gibi boştu. Hızlı adımlarla yatak odasının ve "ders odasının" bulunduğu arka odaya geçti.

Oda iyi bir ses yalıtımına sahipti. Anna kapıyı açtı ve boğuk inilti ve ağlamalar duydu. *İkizler. Jack'in yeni kızları.* Anna tereddüt etti ve Alex'e baktı. *Babası bir Yaşlı. Nasıl eğitildiğimizi biliyor.*

"Bu ses de ne?" Alex onu geçip odaya girerek sordu. Tek ayağıyla odaya girince durdu, ağzı açıktı ve iri mavi gözlerinde şok ifadesi vardı. Anna onun arkasından içeri adım attı ve ikizlerden birinin "Makine."

Alex durdu ve önündeki manzaraya baktı. Zevkine göre çeşitli oyun ya da işkence aletlerinin bulunduğu bir zindandan biraz daha iyiydi ama Alex buranın Jack'in oyun odası olduğunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

Odada iki genç kız vardı. Biri uzun bir masanın üzerine eğilmiş, kollarını başının üzerine uzatmış, ayak bileklerini masanın ayaklarına kelepçelemişti. A

Bir çeşit makine büyük bir dildoyu şişmiş amına sokup çıkarıyordu. Kıç yanaklarının arasında bir popo tıkacının ucu görünüyordu. Çığlıklarını bastırmak için ağzında bir tıkaç vardı.

Diğer kız, kemerli geçitte kartal şeklinde kelepçelenmişti. Ağırlıklı meme ucu ve am kelepçeleri vardı. Alex onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görebiliyordu. Ağzında da bir tıkaç vardı. Onlar orada dururken başını kaldırıp onlara baktı, uzun kahverengi saçları örgüsünden ayrılmıştı ve kahverengi gözleri acıdan kızarmıştı.

"Anna, bu da ne böyle?" diye sordu İngilizce.

Anna yanından geçerken ona bakmadı. "Eğitim," dedi hafifçe omuz silkerek. Komodine doğru yürüdü ve bir çekmece açtı. Alex

Ehliyeti olduğunu tahmin ettiği şeyi çıkarırken gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

"Ne demek eğitim? İşkenceye benziyor," diye tükürdü, öğle yemeğini kaybedeceğinden korkuyordu. Anna böyle mi eğitiliyordu? Bunu duymak ve ilk elden görmek çok farklıydı. Anna'yı o kızlardan herhangi birinin yerinde hayal ederken boğazında safra birikti.

Anna yatağın yanına diz çöktü ve altına bakmaya başladı. Bir şeyi çekti ve sonra kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun?"

"Deniyorum..." diye homurdandı Anna çekerken yine. "...kutumu almak için." "Kutu mu?" Alex onun yanında diz çöktü. "Çekil."

Anna kenara çekildi ve o da yatağın altına uzandı. Bir süre sonra, elinde düz, kare bir kutu tutan kolunu çıkardı. Yaklaşık sekiz inç yüksekliğinde ve iki fit kareydi.

Anna minnettar bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Başını salladı ve işkence gören kızlara baktı. "Kim bunlar?"

Anna arkasına baktı. "Jack'in yeni stajyerleri. Sanırım malikânede doğmuş seks köleleri." Dudaklarını birbirine bastırdı ve Alex'ten kutuyu aldı.

Alex arkasını döndü ve kızlara baktı. Stajyerler mi? Bu ne biçim bir eğitimdi böyle? Ayağa kalktı ve Anna'ya yetişmek için acele etti.

Anna'nın omzunu tuttu ve onu etrafında döndürdü. "Gardiyanınız Kızıl kızları eğitiyor mu?"

Anna arkasını dönüp kapalı kapı aralığına baktı.

"Bilmiyorum." "Böyle eğitilmedin, değil mi?"

Anna başını eğerek ona baktı. "Elbette öyleydim."

Alex kapı aralığına baktı. İçindeki öfke kabarırken çenesini sıktı. Elleri yumruk haline gelirken parmak eklemleri beyazlaştı.

Anna geri çekildi, açıkça korkmuştu.

Ona baktı ve telefonunu çıkardı. Seth bir an sonra telefonu açtı. "Seth," dedi Almanca. "Jack'in bodrumunda iki kız var. Gün sonuna kadar evden ve ülkeden çıkmalarını istiyorum. Onları babamın *Schloss'una* götür." Cevap beklemeden telefonu kapattı. Her şey hallolacaktı.

Alex döndü ve Anna'nın elinden kutuyu aldı. Anna kutuya uzanarak, "Hayır, lütfen..." diye yalvardı.

"Ben sadece senin için taşıyacağım." Derin bir nefes aldı, kızların birkaç saat içinde güvende olacağını biliyordu.

Anna dış kapıyı arkalarından dikkatle kapattı ve Alex'i arabaya kadar takip etti. Alex aracı çalıştırdı ve hiç konuşmadan uzaklaştı.

"Sana kızgın değilim Anna," dedi Alex, Anna'nın dairesine doğru koridorda yürürlerken eline uzandı ve sıktı. Jack'in evinden ayrıldıklarından beri hiç konuşmamıştı. "Fark etmemiştim." O göz ucuyla ona baktı. "Tüm bunlardan sağ kurtulduğuna göre çok güçlü bir kadınsın."

Anna onun sesindeki duyguyu merak etti. Ne diyeceğini bilemedi ve onun yerine dairesinin kapısını açmaya odaklandı. Alex'e ehliyetini verdi ve kutuyu yatağın altına koymaya gitti. ferah ebeveyn yatak odası.

Birkaç dakika sonra oturma odasına geri döndüğünde Alex, "Al," dedi. Ona bir zarf uzattı.

Zarfı açtı ve içinde üç kredi kartı gördü. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Yani paran var," diye açıkladı Alex. "Siyah olan bir kredi kartı. Mümkün olduğunda bunu kullanın. American Express'tir ve bazen alınmaz, bu yüzden diğerini kullanamıyorsanız Visa'yı kullanın. Gümüş olan bir banka kartı. Şifreniz doğum tarihiniz, 0512. ATM'den nakit para çekmek için bunu kullanın."

Anna biraz bunalmış bir halde başını salladı. "Bir şey almadan önce sana sormamı ister misin?"

Alex başını salladı. "Buna gerek yok." Güldü. "Şey, ben Araba ya da ev almadan önce sorduğunuzu varsayalım. Eğer bir şeyin maliyeti dört ya da beş bin dolardan fazlaysa beni arayın, ama bunun dışında endişelenmeyin."

Dört ya da beş *bin dolar mı?* Vay canına.

"Anna, kıyafete ihtiyacın var. Yaşamak için genel şeylere ihtiyacın var."

"Jenna bugün beni alışverişe götürüyor. Eşyaların parasını nasıl ödeyeceğimi düşünmemiştim."

Alex kıkırdadı. "Artık bunun için endişelenmene gerek yok. Neye ihtiyacın varsa al."

Anna ona şüpheli bir bakış attı. Ama o onun kölesiydi. Ona bakması gerektiğini söyledi. Tutulan bir kadındı. En azından adam iyiydi.

On İkinci Bölüm

Anna, Alex gittikten sonra Jenna'yı aradı.

"Anna! Aradığına çok sevindim. Endişelenmeye başlamıştım." Saatine baktı. "Daha öğlen bile olmadı."

"Evet, ama öğle yemeği yememiz gerekiyordu. Açlıktan ölüyorum." "Kusura bakma. Bu sabah meşguldüm."

"Ne

yapıyorsun?"

"Sadece... bir

şeyler."

"Oookay. Seni almamı ister misin? Araban yok, değil mi?"

Anna aşağıdaki sevimli arabayı düşünerek gülümsedi. "Aslında istiyorum." "Sen sürmek ister misin?"

Anna gülümsedi. "Elbette. Bana adresini mesaj atabilir misin? Nerede yaşadığını hatırlıyor muyum bilmiyorum."

On dakika sonra, hafızasında neredeyse kaybolmuş olan üç katlı siyah konağa doğru arabasını sürerken Anna'nın kalbi göğsünde çarpıyordu.

Jenna'nın babası Luke'la neredeyse Jack'le olduğu kadar uzun süredir yakındı. Luke'la birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ve ona karşı belli bir sevgi besliyordu. Jack talep ettiğinde ona karşı acımasız davranmıştı ama bunun dışında oldukça iyi davranmıştı. Onu sık sık görmeye geliyordu ama diğer erkekler gibi sırf eğlence olsun diye ona zarar vermiyordu.

Kapıyı çaldı. Kimse hemen cevap vermedi ve kapı açıldığında doğru yerde olduğundan emin olmak için etrafına bakınıyordu.

"Anna?"

Döndüğünde Luke'un yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapı aralığında durduğunu gördü.

"Merhaba," dedi beceriksizce. Genelde buluştuklarında bu seks yapmak için olurdu. Şimdi ise Jenna'yı görmeye gelmişti.

Sırıttı. "Jenna bana geleceğini söyledi. Seni zor tanıdım."

"Seni daha birkaç hafta önce gördüm," dedi usulca.

"Evet, ama sen... farklı görünüyorsun." Onu takdirle inceledi ve sonra içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. "Normal bir genç kadın gibi görünüyorsun."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu kötü mü?"

Başını salladı ve kapıyı kapattı. "Hiç de değil," dedi baştan çıkarıcı bir sesle. Ona doğru bir adım attı ve elini tutarak kendine çekti. "Hoşuma gitti," dedi usulca.

Anna endişeyle ona baktı. "Jenna eve gelmedi mi daha?" diye fısıldadı adam vücudunu onunkine bastırıp ellerini sırtından aşağıya, kalçasına doğru kaydırırken.

"Hayır, henüz değil." Adam onun boynunu öptü ve kadın iç çekti. "Güzel kokuyorsun."

Adam kadının ağzını öptü ve kadın kollarını adamın boynuna doladı. Ağzını onunkine doğru eğdi ve dili dişlerinin arasından kayarak onun etrafında dans ediyordu. Elleri onun kışını kavradı ve kalçalarını ona doğru bastırdı. Adamın dili kadınınkini okşarken kadın usulca adamın ağzına doğru inledi.

Öpüşürken ona sarıldı ve adam onu duvara çarpana kadar geriye doğru itti. Kalçalarını onunkilere bastırdı ve ellerini onun beline ve kaburgalarına doğru gömleğinin altından kaydırды. Göğüslerini avuçladı ve sütyeninin üzerinden yoğurdu.

Adam dudaklarını boynunda gezdirirken kadın iç çekti.

Adam aniden geri çekildi. Adam sırtarak cebinden telefonunu çıkarırken kadın kaşlarını çatı. Ekranı bastı. "Jenna... Hey, bebeğim... Eve giderken durup biraz süt alabilir misin? Hayır, o değil. burada henüz...." Luke Anna'ya muzipçe sırıttı. "Tamam... Seveceğim... Ben de seni seviyorum."

Adam telefonu kapatınca gözleri büyüdü. "Birkaç dakikamız daha var Yalnız," diye mırıldandı ve onu koridorun karşısındaki ofisine çekti. "Oh, Tanrım. Anna..." diye inledi, sonra onu sertçe öptü ve geriye doğru götürdü. "Seni hep masamın üzerinde becermek istemişimdir."

Adam onu masasının üzerine kaldırırken kadın adamın ağzına gülümsedi. Onu geriye itti ve gömleğini kaldırdı. Sütyeninin kaplarını indirdi ve sonra kaşlarını çatı.

"Sorun ne?" diye sordu endişeyle. Yıllardır ona kaşlarını çatmamıştı; onun vücudundan hoşlandığını biliyordu.

"Devin'in sana sadece bir meme ucu halkası verdiğini sanıyordum." İki eliyle her iki meme ucunu da çekiştirdi. "Sende iki tane var."

"Benim iki ustam var," dedi, doğrulup onun boynunu öperek. "Yani altı yüzüğüm var." Artık neredeyse normal görünüyordu. İki usta, altı yüzük.

"İki Efendi mi?" diye sordu usulca, tek kaşını kaldırarak. "Devin'in buna izin verdiğini hayal bile edemiyorum." Adam onun meme ucu halkalarını çekiştirdi ve kadın iç çekti.

"Tam olarak ne olduğunu anlamıyorum ama oldu." Baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıttı. "Diğerlerini görmek ister misin?"

Gözlerinde arzuyla ona baktı ve başını salladı.

Masadan kalktı, sandaletlerini tekmeledi ve kot pantolonunun düğmelerini açarak külotuyla birlikte yere itti. Bacaklarını açarak masanın üzerine oturdu ve ellerinin üzerine yaslandı. "İşte," dedi, amını göstererek.

Diz çöktü ve bacaklarını daha da ayırdı. "Bu..." Klitorisini öptü ve kadın ürperdi. "...şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri." Ayağa kalktı ve kot pantolonunun düğmelerini açtı. "Daha fazlasını görmek istiyorum ama Jenna yakında evde olacak."

Yaklaşırken sikini kot pantolonundan çıkardı ve sonra dizlerini göğsüne doğru itti.

"Oh, Tanrım!" diye inledi, adam kendini onun içine bırakırken masasına yaslandı. "Oh, Luke!"

Hızla içine girip çıkmaya başladı. Kadın onu vajinal kaslarıyla sıkarken inledi. Fazla zamanları olmadığını biliyordu ve mümkün olduğunca zevk almasını istiyordu. Kalçalarını, ayak bileklerini omuzlarında tutarken onu sertçe becerdi.

"Oh, evet..." diye inledi.

Hareketleri hızlandı ve yüksek sesle inledi.

Boşalırken onun adını haykırdı. Sertleşip doruğa ulaştığında parmaklarını kalçalarına geçirerek onun adını haykırdı.

Öne, göğsüne doğru eğildi, alını eforla ıslanmıştı. Gözleri arzuyla parlıyordu. "Çok ateşliydi bebeğim," dedi boğuk bir sesle. "Gerçeklik fanteziden daha iyi."

Ona gülümsedi ve başını salladı.

Çekildi ve onu öptü, sonra kıyafetlerini düzeltti.

Ayağa kalkıp kot pantolonuna uzandığında bir kapının açıldığını duydular. Telaşla Luke'a baktı.

"Merdivenlerin altındaki banyo," diye talimat verdi.

Başını salladı ve koridoru geçerek banyoya girdi. Giyindi, kıyafetlerini düzeltti ve sifonu çekti, sonra sakince dışarı çıktı.

Jack ona, birlikte olduğu adamın başının derde girebileceği bir durum ortaya çıktığında nasıl davranması gerektiğini öğretmişti.

"Anna!" Jenna haykırdı ve ona sarıldı. "Ön tarafta bir araba görmedim. Burada olduğunu düşünmemiştim."

Kalbi göğsünde zıpladı ve kapıya doğru koştu. "Arabam yok Orada mı?" Arabası çalınırsa Alex ne derdi? Kapıyı çarparak açtı ve beyaz Mercedes'in hâlâ bıraktığı yerde park edilmiş olduğunu görünce rahatladı. "Hayır, hâlâ orada." Rahatlayarak iç çekti.

Jenna onun arkasında durdu. "Sakın bana o küçük beyaz şeyin senin olduğunu söyleme?" Anna başını salladı ve Jenna kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Mercedes'in mi var?"

Anna omuz silkti. "Evet."

Jenna önce babasına, sonra da Anna'ya baktı. "Tamam...." diye yuvarlandı. gözlerini kırptırdı ve sonra sırtıttı. "Çantamı alayım, sonra beni bırakmanı istiyorum!" Çantasını almak için merdivenlerden yukarı koştu.

Jenna birkaç dakika sonra Anna'nın arabasının yolcu koltuğuna oturduğunda neredeyse inliyordu, bu da Anna'nın kıkırdamasına neden oldu. Alışveriş merkezine gittiler ve birkaç saat alışveriş yaptılar. Kredi kartlarını kullanırken kendini garip hissediyordu ama belli ki Alex Jenna'yı arayıp Anna'nın ihtiyacı olanı aldığından emin olmasını söylemişti. Anna Çarşamba günü ziyafet için bir kokteyl elbisesi ve Aaron'ın partisi için bir mayo buldu. Anna bunun bir havuz partisi olduğunu bilmiyordu.

Alışveriş yaparlarken Jenna'nın babasına ne yaptığını fark etti. Bunu neden yapmıştı? Daha önce seks yaptıklarında, Y yapmak zorundaydı yoksa cezalandırılacaktı. Ama şimdi şimdi özgür olması gerekiyor

Eğernelerbilseydi Jenna'nın ne diyeceğini düşündükçe Anna'nın içini utanç kaplıyordu babasının ondan neden süt almak için durmasını istediğini

Ama Luke'a hayır deseydi Devin sinirlenecekti. Onu isteyen hiçbir erkeğe hayır dememesi gerekiyordu.

Öğleden sonra, Anna ve Jenna Anna'nın dairesine döndüler.

"Sapphire'de mi yaşıyorsun?" Anna park ederken Jenna gözlerini kocaman açarak sordu. "Bütün bunları nasıl karşılıyorsun, Anna? Ve Alex sana neden kredi kartı verdi?"

Anna arabayı yerine park ederken dudağını ısırıldı. "Bu uzun bir hikâye Jenna."

"Zamanımız var. Anlat bana."

Anna asansörde sessizdi, hayatını nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Jenna daireye ıslık çalarak baktı. "Güzel yermiş." Yüzünde endişeli bir ifadeyle arkasını döndü. "Ne oldu Anna? Neden burada yaşıyorsun? Neden ortadan kayboldun?" Sesinde incinmişlik belirgindi.

"Jenna, eğer sana söylersem, kimseye söyleyemezsin. Başım büyük belaya girebilir."

Jenna başıyla onayladı ve Anna kanepeye oturdu. Yavaşça Jenna'ya son birkaç yılda neler olduğunu anlatmaya başladı. Ayin ve artık nasıl Devin ve Alex'e ait olduğu da dahil.

İşi bittiğinde Jenna'nın gözleri yaşarmıştı. "Bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum. Jack'in sadece bir pislik olduğunu sanıyordum."

Anna acı acı güldü. "Öyleydi."

"Ah, Anna!" Jenna onun boynuna şiddetle sarıldı. "Ah, seni zavallı şey. Keşke bana söyleseydin. Bir şeyler yapabilirdim. Babam-"

Anna başını salladı. "O hiçbir şey yapamazdı." O da katılmıştı ama Anna bunu Jenna'ya söylemek istemiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Anna, GPS'in Aaron'un evini gösterdiği sokağın aşağısına park etti. Arabalar neredeyse iki blok boyunca cadde boyunca sıralanmıştı. yön. Jenna, Aaron'ın partilerine katılımın yüksek olduğunu söylemişti ve görünüşe göre haklıydı.

O ve Jenna büyük ahşap evin merdivenlerinden yukarı doğru yürüdüler. Kızılağaçtan yapılmış ön kapıya yaklaştıklarında onları en son dans müziğinin zonklayan tabanı ve vuran davulları karşıladı. Jenna kapıyı çalmadan açtı ve Anna sorgulayarak ona baktı.

"Kapıyı çalarsak sonsuza dek bekleriz," diye açıkladı Jenna.

Anna kısa pembe tişörtlü elbisesini düzeltti ve derin bir nefes aldı Jenna'yı içeri kadar takip etmeden önce. Ev çok modern görünüyordu, beyaz ve açıktı.

Jenna oturma odasının önündeki sandalyelerde oturan birkaç kişiyi selamladı ve Anna'yı onlarla tanıştırdı. Anna kendini yerinde hissetmediği için onları kibarca ve sessizce selamladı.

Açık bir sürgülü cam kapının yanında duran Aaron da dahil olmak üzere birkaç kişinin etrafta dolaştığı büyük, modern bir mutfığa girdiler. Mavi mayo giymişti ve Anna odanın diğer ucundan onun kıvrak vücuduna hayranlıkla bakabiliyordu. Dışarıdan su sıçraması ve kahkaha sesleri duydu.

Aaron döndü ve Anna'nın odaya girdiğini gördü. Sırıttı ve el salladı. Anna da ona utangaç bir şekilde el salladı.

"Gördün mü, senden kesinlikle hoşlanıyor," diye fısıldadı Jenna.

Anna başını salladı ama Aaron onlara yaklaşırken sinirleri gerildi.

Onu kucağına aldı ve etrafında döndürerek sarıldı. "Geldiğine çok sevindim Anna. Harika görünüyorsun."

Anna'nın utangaçlığı tüm gücüyle ortaya çıktı. Yere bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Neyim ben? Doğanmış ciğer mi?" Jenna suratını astı.

Aaron güldü ve kolunu Anna'nın beline doladı. "Hayır. Ben olsam en azından sana strip steak derdim."

Jenna kıkırdadı. "Bu da bir şeydir."

"Dışarı gel. Güvertede yiyecek ve içecek var."

Aaron kolunu Anna'nın beline doladı ve onları sürgülü kapıdan geçirerek kızılağaçtan yapılmış devasa bir güverteye çıkardı. Ortadaki geniş merdivenler, gülüşen ve bir tür oyun oynayan insanlarla dolu ışıkl bir havuza iniyordu.

beyaz bir top ile oyun.

Anna dışarı adımını attığı anda Alex'in yakınlarda olduğunu hissetti. *Efendim.* Etrafına baktı ve onu havuzun uzak tarafında Seth ve tanımadığı birkaç adamla konuşurken gördü.

Alex sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırıp ona baktı ve sıcak bir gülümseme verdi. O da gülümsedi ve onu yanında isteyip istemediğini soran bir bakış attı. Adam sırtarak başını salladı ve Aaron'a işaret etti. Kız başıyla onayladı ve Aaron'u içecek masasına kadar takip etti.

"Bu da neydi şimdi?" Jenna onun kulağına mırıldandı.

"Ne hakkında?" Anna masumca sordu.

"Anna, içecek bir şey ister misin?" Aaron kırmızı plastik bir bardağa uzanarak sordu. "Eve arabayla dönmediğin sürece içki içme yaşı konusunda seçici değilim."

Anna ona özür dileyen bir bakış attı. "Arabayla geldim. Sadece biraz su yeterli."

"Soda ve çayım da var," dedi masayı işaret ederek. Kadın başını salladı. "Su iyi olur."

"Ben bir içki alacağım," dedi Jenna kırmızı plastik bir bardağı birayla doldururken. Aaron da Anna'ya içinde buzlu su olan bir fincan uzattı. "Aç mısın?"

"Benim dairemde yemek yedik," dedi başını sallayarak.

"Tanrım, Anna." Arkalarından sinsi bir kadın sesi geldi. "Alex sen gelmeden bir yere gidemiyor mu?"

Anna döndüğünde Kirsty'nin ellerini dar kalçalarına dayamış, ona pis pis baktığını gördü. Çok dar altın rengi bir bikini giymiş ve kalçalarına şeffaf siyah bir pareo bağlamıştı.

"Aaron beni davet etti," dedi Anna usulca. Kirsty neden onunla burada yüzleşmek zorundaydı?

Kaçlarını kaldırdı ve Aaron'a baktı. "Kesinlikle etrafta dolaşıyorsun, değil mi?" Sırıttı, sonra döndü ve yürürken kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak uzaklaştı.

Anna iç çekti. Kirsty ortaya çıkmadan hiçbir yere gidemez miydi? Jenna ona sorgulayan bir bakış attı.

"Benden pek hoşlanmıyor," dedi Anna sessizce.

"Umarım hislerimiz karşılıklıdır," diye mırıldandı

Jenna.

"Bana karşı hiç nazik olmadı."

Anna, Aaron'ın Kirsty'nin uzaklaşmasını izlediğini fark etti ve nedenini anlamasa da incindiğini hissetti. Aaron'ın Kirsty'ye bakması neden umurunda olsun ki?

Başka bir kadın mı? Bu onu ilgilendirmezdi. Yine de içinde bir şeyler kabardı ve ne olduğunu anlaması bir anını aldı. Kıskançlık mı? Kirsty bütün erkeklerin onu izlediğinden emin olacak şekilde yürüdü. Ve izlediler de. Kaşlarını çattı ve uzun zamandır ilk kez sinirlendiğini hissetti.

Jenna kıkırdadı. "O dişi olan her şeye karşı bir sürtük. Bütün kızlara Alex'le birlikte olduğunu ve onların olmadığını söylemeye bayılıyor. Açıkçası neden onunla birlikte olduğunu anlamıyorum." Aaron'a ters ters baktı.

"Ne? Alex'in ne yapacağını ben kontrol edemem." Aaron savunmak için ellerini kaldırdı ve sonra omuz silkti. "O ateşli ve yatakta iyi."

Ateşli ve yatakta iyi mi? Anna, Alex'in bu kadar sığ olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama yine de ne biliyordu ki? Onu çok az tanıyordu.

Anna kaşlarını çatarak Aaron'a baktı. "Onu da mı paylaştın?" diye sordu, kızgınlığı aniden ortaya çıkmıştı.

Sorusu üzerine gözleri büyüdü ve gözlerindeki evet cevabını görebildi. İncinmiş ve kızgın bir halde arkasını döndü ve uzaklaştı. Alex ondan hissettiği gibi davranmasını ve diğer insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmemesini istemişti. O da öyle yapıyordu ama her adımında kendini azarlıyor, böyle hissetmeye hakkı olmadığını biliyordu.

Jenna da arkalarından hızla merdivenlerden ana avluya indi. Çantalarını güvertenin yanına bıraktılar ve Anna havuzdaki insanlara baktı. Kirsty havuzda Alex'in önündeydi ve Anna'nın durduğu yerden sanki onu göğsüne bastırmış gibi görünüyordu. Anna içindeki mantıksız kıskançlık duygusunu bir kenara itti.

Alex, Anna'nın flört etmesini ve eğlenmesini istediğini söyledi. Bu kesinlikle nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi... en azından flört etme kısmı. Bu yeni duygular rahatsız ediciydi ve daha önce hiç yapmadığı şeyleri yapmak istemesine neden oluyordu. Birini kışkırtmak gibi. Aaron ya da Alex gibi birini.

"Hey, Jenna. Bu kim?" Yirmili yaşlarının ortalarında iki adam iki kıza doğru yürüdü. İkisi de uzun ve zayıftı ve dansçılar gibi zarifçe

yürüyorlardı.

Biri sarışın, diğeri siyah saçlıydı.

"Merhaba çocuklar," dedi Jenna neşeyle, ikisini de kucaklayarak. "Garrett, Bryce, bu benim en iyi arkadaşım Anna. Anna, bunlar Garrett Salinas ve Bryce Wilkinson. Aaron'ın oda arkadaşları."

"Merhaba, Garrett. Merhaba Bryce." Anna onları gülümseyerek karşıladı. "Yüzmeye mi gidiyorsunuz?" Bryce sordu.

Jenna sırtarak, "Elbette," dedi ve tişörtüyle şortunu çıkarmaya başladı. "Geliyor musun Anna?" diye sordu Anna'ya bakarak.

Anna çocukluğundan beri yüzmemişti. Sudan korkmuyordu ama kendini boğulmaktan koruyup koruyamayacağını bilmiyordu. Başını salladı ve ayakkabılarını çıkarıp çantasının yanına koydu. Havlusunu çıkardı ve çaldığında duyabilmek için cep telefonunu en üste koydu. Devin'den gelen bir aramayı kaçırdığı için cezalandırılmak istemiyordu.

Anna yavaşça elbisesini çıkardı ve Garrett'in gri gözleriyle yumuşak bir gülümsemeyle buluştu. Bikinisinin yeşil bandeau üstünü düzeltirken bakışlarını Garrett'tan ayırmadı, ancak elleri giydiği cimri alt kısma gittiğinde Garrett'ın bakışları aşağı doğru kaydı.

Jenna, "Keşke kendime bu kadar güvenebilseydim," diye mırıldandı.

Garrett ve Bryce takdir dolu bakışlarla Anna'yı bir aşağı bir yukarı süzdüler. Vücudu hakkında hiç şikâyeti olmamıştı ve olmasını da beklemiyordu. Konuşmak onu utandırıyor. Çıplak olmak ya da bu durumda çoğunlukla çıplak olmak onun için bir şey ifade etmiyordu.

Anna başını kaldırdı ve baştan çıkarıcı bir poz verdi. Erkekleri tanıyordu. Erkeklerle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Tehlikeli sularda dolaştığını hissediyordu ama kızgındı, hayal kırıklığına uğramıştı ve umursamama sınırındaydı. Eğitiminden en iyi şekilde yararlanmaya ve Kirsty'ye gerçekten neyden yapıldığını göstermeye karar verdi. Kirsty'yi kıskanç biri haline getirme düşüncesine gülümsedi.

Garrett ve Bryce'a özel gülümsemesini verdi ve anında onların çekimini hissetti.

Jenna gözlerini kocaman açarak onu izledi. Anna ona sırttı.

"Gidelim mi?"

"Az önce sana ne oldu?" Arkalarında Garrett ve Bryce olduğu halde havuza doğru yürürlerken Jenna mırıldandı. Yürürken kalçalarının sallanışını izlediklerini hissedebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Anna fısıldadı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar sessiz, utangaç Anna'dan seksi Anna'ya dönüştün." Anna'ya baktı ve sırıttı. "Bunu sevdim." Kıkırdadı. "Seni daha sonra banyoya götürüp senden faydalanabilirim."

Bir an birbirlerine baktılar, sonra kıkırdarak havuzun kenarına doğru yürüdüler. Garrett ve Bryce, Anna suya adımını atar atmaz hemen onun yanında bitiverdiler.

İnsanlar yanlarına yüzerken Jenna onları tanıştırdı. Anna çekici ve çapkın olduğundan emindi ve hem erkeklere hem de kızlara arzu edildiğini bildiği her şeyi yaptı.

Jenna kıkırdadı ve Anna'nın kulağına Kirsty'ye bakmasını fısıldadı. Anna baktı ve Kirsty'nin yüzündeki kıskançlık ve öfkeyi görebildi. Kirsty'nin hayranlarından birkaçını çalmışlardı. Anna Kirsty'ye sırıttı ve sonra tekrar yakındaki sohbeta döndü.

Bir süre sonra Seth ve Tony geldi. Seth Anna'yı belinden yakaladı ve boynuna sarıldı.

"Kahretsin, çok seksi görünüyorsun Anna," diye mırıldandı Seth, nefesi Anna'nın kulağını gıdıklıyordu. "Seni yiyip bitirebilirim."

Seth'in dilini amının üzerinde düşünmek onu ıslattı. Seth'in kulağına fısıldamak için döndü, elini onun kaslı omzuna koydu. "Bu bir Söz mü?"

Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. "Emin olabilirsin."

Anna kıkırdadı ve Aaron'un onu izlerken yüzünde beliren tuhaf ifadeyi neredeyse kaçırıyordu. Görünüşe göre onu kışkırtma çabası işe yaramıştı çünkü Üzgün görünüyordu.

"Hey, voleybol oynamak isteyen var mı?" Aaron daha önce gördüğü beyaz topu havaya kaldırarak gruba sordu.

Havuzdakiler gruplara ayrıldı. Anna ve Jenna Aaron, Garrett, Bryce ve birkaç kişiyle birlikte bir takımdaydı. Alex ve Kirsty ise diğer takımdaydı. Anna arkada, kendisiyle flört etmekte çok açık davranan Aaron ve Garrett'ın arasında duruyordu. Düzenli olarak ona bakıyor ve gülümsüyordu.

Anna özür dileyerek Aaron'a baktı, "Bu işte pek iyi değilim." Ortaokulda beden eğitimi dersinde birkaç kez oynamış ama hiç başarılı olamamıştı.

"Her şey yolunda." Aaron ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Bu sadece eğlenmekle ilgili. Topa vur ve keyfine bak. Sadece topa vurmamaya çalış komşunun bahçesinde."

Oyun başladı. Top birkaç kez Anna'nın yönünde uçtu ve Anna birkaç kez topa vurmaya başardığı için kendisiyle gurur duydu. Bir noktada top yükseğe doğru geliyordu ve Garrett vurabilmesi için onu sudan çıkardı. İstedikinden daha sert vurdu ve top sudan dışarı çıktı.

Suyu bahçenin diğer tarafına taşıyor.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," diye seslendi diğer ekibe.

Alex gülerek kendini sudan çıkardı ve bahçenin karanlık köşesinde onu aramaya gitti.

Garrett Anna'yı suya geri indirdikten sonra belinden tuttu. "Eğleniyor musun?" diye kulağına fısıldadı.

Başını sallarken nefesi boğazında düğümlendi. Arkasını döndü. Yüzünü ona döndü ve telefonun çalmaya başladığını duydu. Çalan telefonun kendi telefonu olduğunu ve Devin'in telefonu olduğunu anlaması on saniye kadar sürdü.

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve Garrett'ı itti. "Garrett, o benim telefonum. Gidip cevap vermem gerek," dedi sessizce.

Ona sıkıca sarıldı ve sıırttı. "Bu sadece bir telefon, tatlım. Mesaj bırakacaklar."

Anna onun kaba olmaya çalışmadığını, sadece flört ettiğini düşündü. Ona karşı mücadele etti. "Lütfen, anlamıyorsun," diye yalvardı usulca. "Buna cevap vermek zorundayım. Söz veriyorum hemen döneceğim." Zamanı tüketiyordu ve paniklemeye başlamıştı.

Güverteden biri telefon çalıyor diye bağırdı. Dönmek için çabaladı ve bağırdı, "O benim. Ben gidiyorum!"

Garrett hâlâ onun gitmesine izin vermiyordu. Eğildi ve kızın kulağına sokuldu. Boğuk bir sesle, "Bırak telesekretere düşsün," dedi.

"Garrett, lütfen. ..." Onu son bir kez itti ve o da gitmesine izin verdi, kaşlarını çatarak. Dirençli suyun içinden havuzun kenarına doğru ilerledi ve telefonuna tam sustuğunda sesli mesaja geçti

Dizlerinin üzerine çöktü ve ekrandaki "Bir Cevapsız Arama" bildirimine baktı. Hıçkırığını gizlemek için ağzını kapattı ve titremeye başladı.

Devin çok kızacak! Cezalandırılacağım! Titrek bir nefes aldı ve Alex yanında diz çöktüğünde geri arama düğmesine basmak için titreyen bir parmakla uzandı.

"Anna, sorun ne?" diye sordu usulca.

Cevapsız arama mesajını göstermek için telefonu çevirdi. "Devin'den gelen bir aramayı cevapsız bıraktım," diye fısıldadı. "Ona ulaşmaya çalıştım ama Garrett."

"Bu yüzden mi ona karşı mücadele ediyordunuz?"

Telefonu tekrar kucağına aldı ve başını sallayarak ona baktı. "Devin beni cezalandıracak," diye fısıldadı, telefonu kaçırmamanın verdiği şok ve korkunun yerini dehşet almıştı.

"Seni cezalandırmak mı? Bir aramayı kaçırdığın için mi?" Sesi şaşkındı.

Anna gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Dedi ki..." diye başladı, ağlamamak için umutsuzca çabalıyor ve başarısız oluyordu, "...eğer herhangi bir zamanda çağrısına cevap vermezsem, bunu itaatsizlik olarak değerlendireceğini söyledi."

"Anna, bu çok saçma..." diye başladı Alex ve sonra durup onu inceledi. "Ciddi misin sen?"

Tekrar başını salladı.

Çenesini sıktı ve kızın elinden telefonunu aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu panikle ve telefona uzandı.

Ekranı bıçakladı. "Senin hatan olmayan bir şey yüzünden seni cezalandırmasını engellemek için Devin'i aramak."

Alex aramayı yaptı ve Devin'in cevap vermesini bekledi. "...Hayır, ben Alex...evet, o burada.....Onu telefonuna ulaşmaya çalışırken gördüm, ama o bunu yapması engellendi."

Kirsty ona doğru yürüdü ve bir şeyler söylemeye başladı ama Kirsty elini havaya kaldırarak onu engelledi ve dönüp avlunun diğer tarafına doğru yürüdü.

Kirsty bir süre ona baktıktan sonra Anna'ya ters ters baktı. "Seni küçük sürtüğ," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onun için özel bir şey olduğunu sanıyorsun ama değilsin."

Anna ayağa kalktı. "Onun için olduğumdan daha fazlası olmayı asla umamazdım, ki bu da çok az bir şey," dedi alçakgönüllülükle. "Sen çok şanslı bir kadınsın Kirsty."

Kirsty'nin gözleri kısıldı. "Benimle oyun oynama, seni küçük amcık. Onu istediğini biliyorum. Ona nasıl baktığını gördüm."

Anna başını eğdi ve merakla Kirsty'ye baktı. "Buradaki her kız onu istiyor. Neden benim peşimden geldin?"

Ofladı, sonra birkaç metre ötedeki Alex'e baktı. "Kimden bahsediyor bu? ne için?"

Anna yumuşak bir sesle, "Devin Andersen," diye cevap verdi.

"Devin Andersen? Neden...?" Kirsty tekrar Anna'ya baktı, sonra da boynunda ve karnında. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Güzel göbek halkası," diye yorumladı ona bilmiş bir bakış atarak. "Seks kölesi olmak nasıl bir şey?"

Anna nefesini tuttu ve dehşetle ona baktı. *Nasıl bilebilirdi ki...?*

"Nereden bildiğimi merak ediyor musun?" Kirsty sırtı ve elini havada salladı. "Lütfen. Dünyayı dolaşıyorum. Devin dışarı çıkmasına izin vermiyor ama diğerleri veriyor.

Diğerleri... onlara ne deniyorsa, kölelerine karşı daha açıklar." Güldü.

"İtiraf etmeliyim ki hepiniz çok iyi eğitilmişsiniz." Bir adım attı geriye doğru bir adım atan Anna'ya doğru. "Hayır demeye iznin olduğunu sanmıyordum." Kaşlarını kaldırdı.

Anna'nın gözleri korkuyla açıldı ve durdu, ellerini birbirine kenetledi ve yere baktı.

Kirsty alçak bir sesle, "Garrett'ın yatak odası ikinci katta, merdivenin hemen solundaki kapı," dedi. "Oraya git ve beni bekle."

Anna itaatkâr bir şekilde başını salladı ve söyleneni yaptı. Kirsty onun bir köle olduğunu biliyordu. Anna hayır diyemezdi. Köle programı buna izin vermiyordu. Erkeklerle olduğu kadar kadınlara da hizmet etmek zorundaydı.

Bölüm On Dört

Alex, Devin'le konuşmasını bitirirken etrafına bakınarak Anna'yı aradı. "Devin, tuvalete gitmiş olmalı. Onu bulur bulmaz seni aramasını söyleyeceğim."

Devin homurdandı. "Öyle yapsan iyi olur, yoksa daha önce söylediklerimi hatırlamayabilirim."

Alex kaşlarını çatı ve aramayı sonlandırdı. Son on dakikasını Anna'yı kendi hatası olmayan bir şey için cezalandırırsa onu tehdit ediyor ve pazarlık yapıyordu. Alex onun Garrett'a karşı mücadele ettiğini görmüştü ve kurtulduğunda onu kurtarmak için yanına gidiyordu. Ama kızın yüzündeki ifade

Telefonuna koşarken yüzündeki ifade onu şaşırtmıştı.

Devin'den gelen bir aramayı cevapsız bıraktığı için dehşete düştüğünü öğrendiğinde, öfkesi alevlendi. Uzun zamandır bu kadar çok gün içinde bu kadar çok öfkelenmemişti. Bu onu yoruyordu ama söz konusu Anna olunca, ona karşı savunmacı olmaktan kendini alamıyordu. Başka kimse umursamıyor gibiydi. Ve o onun efendisiydi; ona karşı bir sorumluluğu vardı.

Alex havuzdaki insanlara baktı. Anna'nın nereye gitmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Cezadan kaçmak ona göre değildi. Alex'in kalbi düştü. Gitmesinin tek nedeni birinin onu zorlamasıydı.

"Seth! Tony!" diye seslendi ve telefonunu bulmak için hızla çantasına doğru yürüdü. Anna'ya verdiği bilekliğe yerleştirdiği gelişmiş GPS takip cihazı için minnettardı. Bu onu bir adımda Anna'nın tam yerine götürebilirdi.

Seth ve Tony bir anda onun yanındaydı, havuzdan sıırıslıklam olmuşlardı.

Alex çantasından telefonunu çıkararak, "Anna ortadan kayboldu," dedi. İkisi de küfretti. "GPS'i çalışıyor mu?" Seth sordu.

Alex telefonuna baktı ve birkaç simgeye bastı. Yakınlarda yanıp sönen ve hareket etmeyen kırmızı noktayı görünce rahat bir nefes aldı. "O hâlâ

Buraya. Gel hadi."

Diğer adamlar havlularını alıp kurulandıktan sonra eve girdiler. Alex partideki adamlardan birinin onu baştan çıkardığından ya da daha kötüsü yatak odalarından birine götürdüğünden endişeliydi.

Anna bir an Garrett'in odasının ortasında durup etrafına bakındı. Büyük bir odaydı. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Kirsty'nin gelmesini bekledi.

Kirsty birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve Anna diğer kadının yalnız girdiğini görünce rahatlayarak sessizce iç çekti. Kirsty'nin Alex'i de getireceğinden korkmuştu. Anna, karşısında duran Kirsty'nin mükemmel bakımlı ayak parmaklarına baktı.

Anna'nın saçlarından bir avuç tuttu ve başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Am yiyorsun, değil mi?"

"Evet leydim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Sırıttı. "Mayomu çıkar ve beni ye," diye emretti.

Anna itaatkâr bir şekilde Kirsty'nin bikini altının iplerine uzandı ve ipler çözülüp kumaş parçası yere düşene kadar çekti. Kirsty bacaklarını ayırarak ve dizlerini bükerek yatağa uzandı. Anna bacaklarının arasına süründü, derin bir nefes aldı ve Kirsty'nin ıslak, pembe amına doğru eğildi.

Dilini ona dokunmak için geçici olarak uzattı. Anna ne yapacağını biliyordu ama kadınlar konusunda fazla deneyimi yoktu. Onu aşağıdan yukarıya doğru bir kez yaladı ve Kirsty inledi. Anna bunu tekrar yaptı, bu sefer daha fazla baskı uyguladı ve Kirsty tekrar inledi. Dilini ipeksi kıvrımlara gömdü ve onu emdi ve yaladı, tekrar tekrar inlemeler çıkardı. İki parmağını ıslak amın içine soktu ve dilini dik klitoris üzerinde gezdirdi ve Kirsty'nin titrediğini hissetti. Tekrar tekrar iten Anna, Kirsty'nin klitorisini emdi ve Kirsty yüksek sesle haykırdı.

Parmaklarını çekti ve dilini açıklığa bastırdı ve Kirsty kalçalarını salladı. Anna'nın dili şişmiş kıvrımlar arasında kaydı ve içeri ve dışarı itti. Am sularını emmek için bir an durdu ve bunu yaptığında Kirsty haykırdı. Anna hareketi tekrarladı ve Kirsty tekrar haykırdı.

Anna, Kirsty'nin kalçaları kıvrana kadar onu yaladı ve emdi.

Kirsty, "Beni boğalt, kaltak," diye homurdandı ve Anna onun klitorisini sertçe emdi ve parmaklarını tekrar tekrar içeri ve dışarı soktu.

Anna'nın parmakları Kirsty'nin sularıyla ıslanmıştı. Pasajının üstünü ovuşturdu ve başka bir derin inilti ortaya çıkardı. Anna o noktayı ovmaya ve klitorisini emmeye devam etti. Kirsty'nin amcığı Anna'nın parmaklarının etrafında sıkıştı ve yüksek sesle inledi.

"Oh, evet," diye mırıldandı.

Kirsty daha da sıktı ve sertçe doruğa ulaştı. Kirsty rahatladığında gözlerini yavaşça açtı. Anna'ya dik dik baktı ama kapının yanında bir şey dikkatini çekti. Gözleri korkuyla irileşti.

Alex merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Garrett'ın odasının kapısını açtığına Anna'yı yatakta yatarken buldu. Kirsty'nin bacaklarının arasında.

Alex'in elleri yumruk oldu ve çene kasları seğirdi. Kirsty'ye hiç şu anda olduğu kadar kızmamıştı. Kirsty'nin Anna'yı bir şekilde buraya çektiğinden hiç şüphesi yoktu ve bunun nedenini öğrenecekti.

Dikkatlerini çekmek için kapıyı bitişikteki duvara çarptı. Anna hızla arkasını döndü, Kirsty'nin suları hâlâ çenesindeydi. Alçak bir hırıltı çıkardı.

Kendini kaybederse Anna'ya dehşet saçacaktı. Alex gözlerini kapadı ve kontrolünü sağlamak için ona kadar saydı. Gözlerini açıp Anna'ya baktı, Anna korkuyla sıçradı ve yataktan tırmanarak önünde eğildi. Anna'nın onun öfkesini açıkça hissetmesinden nefret ediyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Alex homurdanarak odaya girdi. Seth ve Tony arkasından girip kapıyı kapattılar. Alex dikkatle Anna'nın üzerine yürüdü.

"Ne yaptığımı biliyordun-" Anna'nın boğuk sesi yerden geldi. Alex daha keskin bir ses tonuyla, "Sen değil, Anna," diye sözünü kesti. niyetlendiğinden daha fazla. *Hay sikeyim.* Onu zaten olduğundan daha fazla üzmemek istemiyordu. Kirsty ona her ne yaptıysa, belli ki ondan tekrar korkmasına yetmişti. Bu onu daha da öfkeliyordu.

Kirsty'nin değil Anna'nın iyiliği için birkaç derin nefes aldı ve yatağa doğru adım attı. "Sen. Kirsty." Sesi sessizdi ama öfke doluydu.

Kirsty korkuyla geri çekildi. Onu daha önce hiç böyle öfkeli görmemişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kirsty Anna'ya baktı ve kibri geri geldi ve savunmaya geçti. "O lanet olası bir seks kölesi, Alex. Durumdan faydalanmaya çalışıyordum. İyi eğitilmişler, biliyorsun." Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama konuşurken sesi titriyordu.

"Onların yeteneklerinin farkındayım. Bilmediğim şey bunu nasıl bildiğin ve neden bundan faydalanmanın doğru olduğunu düşündüğün."

"Alex," dedi Kirsty sinirlenerek ve ortamı yumuşatmaya çalışırken ona bilmiş bir bakış attı. "Onlar bunun için var, aptal. Bunu biliyorsun." Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi ve parlayan pembe amını ortaya çıkarmak için bacaklarını hareket ettirdi. "Sen de bundan faydalanmalısın."

Alex kaşlarını çattı ve nabzını düşük tutmak için gözlerini tekrar kapattı. Alex'in Vücudunu saran öfke kafasını karıştırmıştı. Kirsty'yle düzgün bir şekilde ilgilenebilmek için Seth'in Anna'yı odadan çıkarmasını istemeyi aklından geçiriyordu ama bunu yapmak Anna'nın kendini daha kötü hissetmesine neden olabilirdi. Ve arkadaşının partisinde olay çıkarmak istemiyordu. Sadece kendini kontrol altında tutması gerekiyordu. İyi bir egzersiz olacağını düşündü.

"Sahibi asla öğrenemeyecek. Bilse bile umursayacağından şüpheliyim." Kirsty yerde eğilen Anna'ya baktı, sonra da şüpheyile Alex'e döndü. "Dur bir dakika. Neden senin önünde eğildi?" diye sordu yavaşça, gözleri kısılmıştı.

"Bu bir savunma mekanizması." Alex, Anna'nın ne yaptığını tam olarak anladığında öfkesi ve sesi yumuşadı. Devam ederken gözlerini kapattı. "Bir köle, sahibinin kızgın olduğunu hissettiğinde, kendini en zor duruma sokar.

itaatkâr pozisyona geçebilirler."

Alex, Anna'nın önünde diz çöktü ve oturması için kollarını çekti.

Titredi ve gözlerini yere dikti. "Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı.

Alex başını kaldırıp Seth ve Tony'ye baktı ve yüzlerindeki endişeyi gördü. Kızın yanağını kavradı ve yüzünü kaldırdı. Karşısında titreyen kız için yüreği sızlayarak usulca gülümsedi. "Schatzi, yanlış yaptığın tek şey yapmak istemediğin bir şeyi yapmaktı," dedi usulca.

"Efendim?" Kirsty haykırdı. "Ne oluyor Alex?"

Alex'in çenesi sıkıştı. Kirsty'nin saçmalıklarıyla daha fazla uğraşamazdı. Kirsty'ye gerçeğin bir kısmını söyleyebilirdi. O kimseye söylemezdi. Bundan emindi. "Ona bileziğini göster, Anna."

Anna ayağa kalktı ve Kirsty'nin görmesi için bileziğini uzattı. Kirsty bir an bileziğe baktı, sonra Anna'nın bileğinden tuttu, yavaşça yatağa çekti. Kirsty gümüş disklerden birine dokundu. "Bunun üzerinde senin aile arman var Alex," dedi yavaşça.

"Evet, o bir köle. Ve benim aileme ait." Bu sözleri yüksek sesle söylemekten nefret ediyordu ama bunlar gerçektir.

"Almanya'da olması gerekmiyor mu?" Kirsty Anna'yı bırakarak alaycı bir tavırla sordu.

Alex Anna'yı tekrar ayağa kaldırdı. "Kirsty, bu duymana hiç gerek olmayan uzun bir hikâye," dedi sabırsızlıkla. "İşte bu yüzden bu kadar çok etrafta. O benim." Ellerini Anna'nın omuzlarına koydu ve Kirsty kaşlarını çatı. "Onu bu şekilde kullanmaya hakkın yoktu."

"Neden bir seks kölesine ihtiyacın var, Alex? Ben yetmiyor muyum?" Kirsty suratını astı.

"Dediğim gibi, bu çok uzun bir hikâye," diye iç geçirdi Alex. "Ben bir köle aramadım Kirsty. Ama o burada kalacak. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, gitmekte özgürsün."

Kirsty'nin çenesi düştü ve kocaman gözlerle Alex'e baktı. "Onu bana tercih mi edeceksin?" diye suçladı.

Alex ciddiyle, "Anna'ya karşı seninle tanışmadan çok önce başlamış olan yükümlülüklerim var," dedi.

Anna'nın ellerinin altında gerildiğini hissetti.

Gözlerini Alex'e dikti. "Buna inanamıyorum, seni orospu çocuğu. Kız arkadaşın yerine lanet olası bir köleyi mi seçtin?" Yatağın kenarına doğru kaydı ve mayosunun alt kısmına uzanarak sarsak hareketlerle bağladı. "İyi. Al onu. Ona sahip olmaktan heyecan duyacak bir sürü erkek var. Bana." Düğümleri bitirdi ve giymek için ayağa kalktı.

Alex homurdandı. "Rio'ya mı gidiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Ya da Paris'e?

Ya da Düsseldorf'a ne dersiniz?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyorsun-"

"Elbette biliyorum, Kirsty. Ben aptal değilim." "Alex. I-"

"Umurumda bile değil," dedi sinirli bir şekilde. "Gerçekten, umurumda değil. Git bul

başka bir zavallı enayiye yapışmak için." Sert davrandığının farkına vararak içini çekti. İşleri bu şekilde bitirmek istemiyordu. Her ne kadar son zamanlarda anlaşıyor olsalar da, ilk başta bir araya gelmelerinin bir nedeni vardı

ilk sırada. "Seni eve götüreceğim," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Git eşyalarını topla. Seninle aşağıda buluşuruz."

Kirsty ayağa kalktı ve Anna'ya ters ters baktıktan sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Onu.

Tony ve Seth önce birbirlerine, sonra da ona baktılar. eğlenen ifadeler. Onlar da neden hâlâ onunla birlikte olduğunu merak etmişlerdi.

Alex yatağa oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, yarı yolda durdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Seth, git de olanları anlatmamasını sağla," diye Almanca mırıldandı.

"Tony, arabayı getir. Gitmeden önce Aaron'la konuşmam gerek."

Seth ve Tony "Evet efendim" diyerek odadan çıktılar. "Anna, neden ona hayır demedin?" Alex İngilizce sordu, hâlâ yerde.

Anna onun önünde dizlerinin üzerine oturdu. "O benim ne olduğumu biliyor. Bana emretti."

"Efendin olmayan birinin emirlerine uymak zorunda değilsin, değil mi?" Ona şaşkın bir bakış attı.

"Sana ve Devin'e itaat etmek gibi değil ama. " Başını kaldırıp ona baktı. "Birine hayır dersem Jack beni cezalandırırdı. Hayır demeye iznim yok. Devin bile kızlarının hayır demesine izin verilmediği konusunda uyardı." Ellerini birbirine doladı. "Birine hayır deseydim ve onlar da Devin ya da Jack'e söyleselerdi, başım çok büyük belaya girerdi."

Alex ona yardım edemeyecek kadar çaresiz hissediyordu. Bütün bu durum çok boktandı. Kendini neyin içine sokmuştu? "Oh, Schatzi. Seni istemiyorum

cezalandırıldı. Asla." İç çekti. "Kirsty artık seni rahatsız etmeyecek."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu gece bundan emin olacaktı.

"Alex, sorun yaratmak istemiyorum-"

Başını iki yana salladı. "Anna, ilişkimiz bir süredir ölmek üzereydi. Sadece henüz bitirmenin bir anlamı olmadığını düşündüm." Gerçeğin tamamı bu değildi ama Anna'ya ona aşık olduğunu söyleyemezdi. Henüz söyleyemezdi. Anna'nın gözlerinin içine bakarken, onu öpmek ve evine götürmek istiyordu. Ama onun kendisine mecburiyetten değil, özgürce gelmesini istiyordu. Gözlerini kaçırdı ve ayağa kalktı. "Gel. Aşağıya geri dönelim. Kirsty'yi eve götüreceğim ve onunla ilgileneceğim."

Alex döndü ve kapıyı açtı. "Devin'i aramalısın. Seni bulduğumda onu aramanı isteyeceğimi söyledim." Ona sert bir bakış attı. "Eğer o

Seni cezalandırırsa ya da cezalandırmakla tehdit ederse, hemen bana söyle.
Saatin sabahın üçü olması umurunda değil."

"Evet, Alex."

On Beşinci Bölüm

Anna yüzünü yıkamak için alt kattaki banyoya gitti, sonra da telefonunu bulmak için dışarı çıktı. Çantasının üstünde duruyordu. Endişeyle Devin'i aramak için telefonu eline aldı. Cevap vermesini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

"Merhaba Anna," diye cevap verdi Devin soğukkanlılıkla.

"Telefonuma cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Özür dilerim Devin," dedi titrek bir sesle. "Alex'in kız arkadaşı ne olduğumu öğrendi ve beni kullandı."

Devin güldü. "Gerçekten mi? Kuku yemek hoşuna gitti mi?"

Anna onun küçümseyici ses tonu karşısında irkildi. "Fena değildi ama gerçekten hoşuma gitmedi."

"O zaman, şansına, bu çok sık olmuyor. Ama olacak, Anna."

Anna yumuşak bir sesle, "Evet Devin, anlıyorum," dedi.

Alex mutfak kapısının aralığından Anna'yı telefonunu açarken izledi. Yüzünde yine kalbini bıçaklayan o üzgün, umutsuz ifade vardı. *Lanet Kirsty!* Neredeyse öfkesini yeniden kontrol altına almıştı.

Anna telefon görüşmesinden önce partide iyi vakit geçiriyordu. Bütün erkeklerin onunla flört etmesini izlerken biraz kıskandığını itiraf edebilirdi. Ama kendine bunun onun için iyi olduğunu söylemişti. Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesi gerekiyordu.

Aaron'ın onu izlediğini de görmüştü. Arkadaşının durumu kötüydü. Hafta başında birlikte takıldıklarında bundan şüphelenmişti ama Aaron'ın onu izlediğini görünce bu açıkça ortaya çıkmıştı. *Güzeldi.*

Etrafta en iyi arkadaşını aradı ve onun güvertenin ucunda durup bahçeye baktığını gördü. Alex yanına gitti ve Anna'ya bakarken onun yanında durdu. Yüzü yumuşamıştı ve korkusunun çoğu gitmiş gibiydi. Devin uslu duruyor olmalıydı.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Aaron sıçradı ve arkadaşına baktı. "Senin kadar değil." Alex'e bilmiş bir bakış attı.

"Şu anda işe yaramaz Aaron. Bunu sana söylemiştim." Derin bir nefes aldı. "Bence ona çıkma teklif etmelisin."

Aaron dönüp ona baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ben mi? Neden?" "Çünkü ondan ne kadar hoşlandığın çok açık ve ona iyi davranacağına güveniyorum. ona davranılması gerektiği gibi."

"Onun için neden bu kadar endişeleniyorsun Alex? Birine karşı bu kadar korumacı olduğunu hiç hatırlamıyorum. Özellikle de çok az tanıdığın birine."

"Onu sandığından daha iyi tanıyorum," dedi hiç düşünmeden ve Aaron onu şaşkın bir bakışla ödüllendirdi.

Alex çok fazla şey söylediğini fark ederek iç çekti. Aaron'a dolaylı olarak güveniyordu. Aaron onun hakkında sadece babasının bildiği şeyleri ve hatta babasının bilmediği şeyleri bile biliyordu.

Aaron da Malikâne'yi biliyordu, en azından Kardeşlik'ten olmayan birinin bilebileceği kadarını. Anna'nın piercingleri konusunda onu uyarmalıydı. Eğer çıkacaklarsa, eninde sonunda seks yapacaklardı ve o da bunları görecekti.

Anna'nın ihtiyacı olan son şey Aaron'ın onun hakkında yanlış bir fikre kapılmasıydı.

Alex dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Güvertenin bu tarafında sadece onlar vardı. "Aaron, Anna benim kölem. O bana ve aileme ait."

"O... ne?" Aaron yüksek sesle haykırdı, sonra elini ağzına kapattı. Alex'e, Aaron'ın birine attığını gördüğü en pis bakışı attı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Onu kurtarmanın tek yolu buydu." Anna'nın nasıl kurtulduğunu kısaca anlattı.

onun kölesi olmaya geldi. Alex konuştukça Aaron'ın gözleri daha da büyüdü. Ayrıca ona taciz dolu geçmişinden biraz bahsetti ve ayin hakkında açıklama yaparak Aaron'a müdahale etmeseydi neler olacağını anlattı.

"Peki sen neden onunla birlikte değilsin ?" Aaron şüpheyle Alex'e baktı. "Belli ki onun için deli oluyorsun."

Alex iç çekti. "Onun özgürlüğe ihtiyacı var. Onu bana ait olduğu için yanımda istemiyorum. Bana kendi isteğiyle gelmesini istiyorum."

Aaron kaşlarını çatı ama başını salladı. "Sanırım bunu anlayabilirim."

"Aaron, onunla birlikte olmak zor olabilir ama o buna değer." Alex iç çekti.

".....Devin'e karşı yükümlölükleri var. Sanırım onunla bir Şeye katılıyor.

Çarşamba günü. Böyle şeyler yapmak zorunda kaldığında ona kızamazsınız."

Aaron yüzünü buruşturdu. "Onu becerecek, değil mi?"

Alex ciddiyle başını salladı. "Eğer yapmasaydı çok şaşırdım. Ama ona gerçek sevişmenin ne olduğunu gösterebilirsin ve o da çiçek açacaktır." Aaron gözlerini Anna'nın Jenna ile konuşmakta olduğu bahçeye dikti,

Alex de onun bakışlarını takip etti. Çok üzgün görünüyordu. Bir süre önce havuza girdiği zamankinden çok farklıydı.

"Bu gece ne oldu?" Aaron sordu. Alex ona Kirsty'nin Anna'ya ne yaptığını anlattı.

Aaron'ın tepkisi de Alex'inkine benzerdi ama ondan daha az volkanikti. "Lütfen bana o kaltakla ilişkini bitirdiğini söyle."

Alex başını salladı. "Öyleyim. Bu yüzden bu gece Anna'ya çıkma teklif etmelisin." "Ya fikrimi değiştirirsem?"

"O hâlâ aynı kişi Aaron," diye tersledi Alex. "Tek fark, eğer ona zarar verirsen, ben de sana zarar veririm." Arkadaşına ters ters baktı.

"Tanrım, Alex. Sadece şaka yapıyordum." Aaron güldü. "Onu gerçekten koruyorsun, değil mi?"

Alex kaşlarını çattı ve bahçeye baktı. "Birinin olması gerekiyor."

"Nereye kayboldun, Anna?" Jenna Anna'ya doğru yürüyerek sordu.

Anna, Devin'le nispeten hoş bir sohbeti yeni bitirmişti.

Ona Çarşamba günü ziyafetten sonra evinde onunla kalacağını söylemişti. Bu Anna'yı şaşırtmıştı. Onu neden evinde istesin ki? Karısı üzülmez miydi?

Ama onun görevi ona itaat etmekti, sorgulamak değil.

"Ah... Ben... tuvalete gitmem gerekti..." diye geçirirerek cevap verdi Anna. Kirsty ile yaşadığı deneyimi yeniden yaşamak istemiyordu.

Jenna ona bir bakış attı. "Tamam," dedi yüzünde kuşkulu bir ifadeyle. "Öyleyse havuza geri dönelim. Garrett nerede olduğunu sorup duruyordu. vardı."

Anna havuza doğru baktı. Garrett, telefonunu almasına izin vermemesi dışında iyi birine benziyordu. Aramaya cevap vermesinin onun için ne kadar önemli olduğunu nereden bilebilirdi ki? Birkaç iyi adam vardı. Alex onun flört etmesini ve eğlenmesini istiyordu. Tamam, bunu yapabiliirdi.

Jenna'ya başıyla selam verdi ve Alex yanlarına geldiğinde havuza doğru yürümeye başladılar.

"Her şey yolunda mı Anna?" diye sordu, elindeki telefona bakarak.

Anna başını salladı. "Evet. " Jenna'ya baktı. "Her şey yolunda."

"*Gut*," dedi Alex. "Pekâlâ, eğer sorun yoksa ben gidip Kirsty'yi eve götüreceğim. Daha sonra gelmemi ister misin?"

Jenna'nın kaşları onun sözleri karşısında kalktı.

Anna başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil Alex," dedi çabucak.

"Ben iyiyim. Gerçekten." Gülümsedi. "Jenna burada."

Alex gitmek konusunda isteksiz görünüyordu. "Tamam " diyerek arkasına baktı,

Sonra tekrar iki kıza baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, *Schatzi*," dedi usulca. Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bir an duraksadı.

"Sonra görüşürüz."

"Tamam," dedi Anna usulca, onu dikkatle izleyerek.

"Hoşça kal Alex," dedi Jenna neşeyle, gözlerinde bir parıltıyla.

Alex yüzünü ona çevirdi, sonra da dönüp uzaklaştı.

Jenna güldü ve Anna yere bakarken Alex'i izledi. "Senden çok hoşlanıyor. Şanslı kız."

Anna başını kaldırdı. "Pek sayılmaz," dedi. Şanslı değildi. Hayal gücünün hiçbir sınırı yoktu. Alex'i hâlâ anlamıyordu.

On Altıncı Bölüm

Jenna tekrar suya atlarken Anna havuzun kenarına oturdu. Ayakları suyun içinde sallanıyor ve bacaklarının hareketlerinin yarattığı dalgalanmaları izliyordu. Yorgundu ve eve gitmek istiyordu. Ne garip bir kavramdı bu: eve gidip yalnız kalabilmek. Seth'in Alex'le gitmiş olması çok kötüydü. Bu gece sıcak bir vücut iyi olurdu.

"Hey, Anna, iyi vakit geçiriyor musun?" Aaron yanına oturup sordu Onu.

Anna göz ucuyla ona baktı. O olmak istemedi

Kaba. "Çok fazla insan var. Böyle kalabalıkların arasında olmaya alışık değilim." Aaron başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir şey." Birden gülümsedi. "Hadi ama.

Gidebileceğimiz sakın bir yer var."

Anna ona şaşkın bir bakış attı.

Aaron muzipçe sırıttı. "Benim yatak odam değil... belki sonra."

Anna gülümsedi ve Aaron'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Aaron onu evin yan tarafına, sarmaşıklar ve çiçeklerle dolu küçük bir bahçeye götürdü.

"Ailem burayı ben liseden mezun olduktan sonra satın aldı. Yaklaşık üç yıl önce Los Angeles'a taşınmaya karar verdiklerinde burayı bana iyi bir fiyata sattılar. Burası annemin bahçesiydi."

Anna loş ışıktaki etrafına bakındı. Nefis kokuyordu. Güller ve yasemin ve bilmediği diğer çiçekler. Anna huzur ve sessizlik içinde rahatladığını hissetti.

"Çok güzel," dedi etrafta dolaşırken.

Aaron onun elini tuttu. "Seninle dans etmek istiyorum," dedi usulca onu kendine çekerek.

"Aaron...", diye itiraz etti ama geri çekilmedi. "Müzik yok."

Aaron gülümsedi ve *pas de deux*'deki müziği mırıldanmaya başladı *Giselle*'in ikinci perdesinden.

Anna başını salladı. "Hayır, Aaron. O zamandan beri böyle dans etmedim-"

"Ne olmuş yani?" diye alçak bir sesle araya girdi. "Hâlâ yapabileceğini biliyorum. Anna, dansın kalbinden geliyor. Bunu sekiz yıl önce biliyordum. Bunu tekrar görmek istiyorum." Anna'yı kendisinden uzağa bakacak şekilde çevirdi. "Lütfen," diye fısıldadı kulağına. "Gözlerini kapat ve benimle dans et."

Uzaklaştı ve tekrar mırıldanmaya başladı. Bu, uzun zamandır bir kenara itilmiş güçlü anıları geri getirdi ve kadın karşı koymakta çaresiz kaldı.

Gözlerini kapattı ve Aaron'un uğultusu kulaklarında kayboldu, yerini orkestranın onu dansa çağıran yaylıları aldı. Kolları ve bacakları zihnindeki müzikle neredeyse kendiliğinden hareket etmeye başladı. Belirlenen anda Aaron da ona katıldı ve birlikte hareket ettiler, uzuvları duyulmamış müzikle senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Aaron onu bir tüy gibi kaldırdı, tüm zarafeti ve güzelliğiyle.

Sadece kendileri için dans ettiler. Anna'nın hayatının acımasızlığı bir anlığına kalbinin üzerindeki baskısını kaldırdı ve Aaron ile tek bir zihin ve bedene sahip oldular. Müzikle sarmalanmış bir samimiyet kozası onları o anda birbirlerine bağladı ve son teller zihinlerinde solana kadar tutuşunu bırakmadı.

Anna gözlerini yavaşça açtı ve birkaç kez kırıştırdı. Aaron önünde diz çökmüştü, Anna'nın üst bedeni dansın son pozunda onun sırtına yaslanmıştı. İkisi de derin derin nefes alıyordu ve Anna zihninde şu an olmayan her şeyin istilasına karşı savaştı. Kadın gevşedi ve Aaron ayağa kalkıp arkasını dönerek kadının iki elini de avuçlarının içine aldı.

Onu kendine çekti, ellerini boynuna koydu ve kollarını beline doladı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve yıllar önce kalbine ekilmiş olan bağı hissettiler. Aaron yavaşça eğildi ve Anna'nın dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. Anna'nın gözleri kapandı ve Aaron'ın kucağına doğru eğildi.

Öpüşmeleri danslarının bir devamıydı. Nazik, zarif ve güzeldi. Aaron'ın dili de en az geri kalanı kadar zarifti, Anna'yı okşuyor, ikna ediyor, ona kendini açması için yalvarıyordu. Anna usulca inledi ve Aaron'ın hem ağzına hem de kalbine girmesine izin verdi.

Daha önce hiç kimse onu böyle öpmemişti, Kurt ya da Wilhelm bile, her ikisine de düşkün olmasına rağmen. Ona yaklaşan tek kişi Alex'ti ama o da ona iyi bir Efendi olmanın ötesinde bir değer vermiyordu.

Aaron hafifçe geri çekildi ve kız ona bakmak için gözlerini açtı. Aaron'ın gözleri onunkilerle buluştu ve korku daha geçmeden Aaron'ın sıcak bakışları kalbini yatıştırdı. Elini yanağına götürdü ve hafifçe tenini okşadı.

"Anna..." diye fısıldadı. Onun adını dilinde duyunca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Dudaklarını tekrar Anna'nın dudaklarına değdirdi ve tam samimi öpüşmeye devam edecekti ki Anna'nın arkasından bir erkek sesi geldi. İkisi de sıçradı, aniden o andan çekildiler.

Aaron oda arkadaşı Garrett'a ters ters baktı.

"Oops. Üzgünüm dostum. Biramız bitmiş. Fazladan fiçıyı nereye koydun?" Aaron iç çekti. "Bekle," dedi ve Anna'ya özür dileyerek gülümsedi.

"Özür dilerim tatlım," diyerek saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

Gerçek Anna'nın kalbine çarptı ve ne hissettiğini... şey, ne hissettiğini bilmiyordu. Aaron'la burada birlikte olmak, onunla dans etmek inanılmaz derecede harikaydı. Ama iyi şeyler asla uzun sürmezdi ve yapması gerekeni yapmasına izin vermek için geri adım atmaya çalıştı.

Aaron kollarını onun etrafında sıktı. "Hey." Onun çenesini kavradı. "Seninle işim bitmedi," dedi şehvetten daha fazlasını ifade eden bir ses tonuyla. "Şunu halletmeme izin ver, birkaç dakika sonra seni bulurum, tamam mı?" Gözleri yumuşak ve şefkatliydi. "Seni terk etmeyeceğim Anna," diye ekledi fısıltıyla ve onu dudaklarından nazıkçe öptü.

Nedense Anna ona inandı ve el ele evin yan tarafına doğru yürüdüler. Partinin gürültüsüne geri döndüler. Bahçenin sessizliğinden sonra o kadar gürültülüydü ki kulaklarını acıtıyordu. Bir yanı orada kalıp onu beklemek istiyordu ama onun için cesur olabileceğini hissetti. Aaron onun şakağını öptü ve elini sıktı, sonra Garrett'ı eve kadar takip etmek için döndü.

Bir an sonra Jenna onun yanında belirdi. "Bir süredir yoktun," diye muzipçe sırıttı. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Anna kızardı ve utangaç bir gülümseme verdi. "Dans ettik," dedi mutlu bir şekilde. "Ve beni öptü."

Jenna sertçe eve, sonra Anna'ya baktı ve sırıttı. "Aaron seni öptü mü?" diye sordu heyecanla.

Anna'nın yüzü düştü. "Bu yanlış mıydı? Ona izin vermemeli miydim?"

Jenna başını salladı. "Hayır... Yani, evet... Siktir!" diye haykırdı sonra gülümsedi. "Sadece yapacağını düşünmemiştim." "Omuz silkti. "O Alex ve senin hakkında şikayet ediyordum."

"Ben ve Alex mi?" Aaron neden Alex ve onun hakkında şikayet etsin ki? Alex ona sahipti; aralarındaki tek bağ buydu.

"Şey, evet. Alex bu gece seni bir şahin gibi izliyordu. Aaron, Alex'in Kirsty'den ayrılıp senin peşine düşeceğini düşündü. Aaron yapmadı.

onun yolunda olmak istiyorum."

"Sanırım Alex ailesi yüzünden beni izliyor. O çok... kafa karıştırıcı."

"Öyle olabiliyor, orası kesin." Jenna başını salladı.

"Onu iyi tanıyor musun?" Anna sordu.

"Alex mi? Şey, evet. Aaron'ın en iyi arkadaşı, o yüzden onunla çok takıldım."

"Aaron'la hiç yattınız mı?"

"Hayır, ben onun küçük kız kardeşi gibiydim. Benim hakkımda o şekilde düşünmüyor." Kıkırdadı. "Düşünmediğimden değil."

Anna da kıkırdadı. Aaron'la birlikte dans ettiklerinde ona biraz aşık olmuştu ve diğer erkeklerden biri onunla oynarken birkaç kez onu düşünmüştü. Aaron'ın kendisine böyle dokunmasının nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Yıllardır onu düşünmemişti. Ve şimdi onu öpmüştü. Sanki ondan hoşlanmış gibi.

Kendisinden ne istediğini öğrenmek için onu okumaya çalışmadığını fark etti. Sadece onunla birlikte olmaktan keyif alıyordu. Onun için ne garip, ne yeni bir deneyimdi. Belki de Alex onun özgür olmasını isterken bunu söylemeye çalışıyordu. Anna kendi kendine gülümsedi.

Anna ve Jenna havuza geri döndüler. Alex'in gitmesiyle daha fazla rahatlayabileceğini hissetti. Onun için endişelenmesine gerek yoktu ve sadece onun istediği gibi eğlenmeye çalışabilirdi. Ama aynı zamanda Alex'in orada olmaması bir parçasının eksik olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı!

Aaron birkaç dakika sonra döndü ve Anna'nın yanında kaldı.

Havuzdaki diğer dansçılarla sohbet ettiklerinde Aaron onun arkasında durup kollarını beline doluyor, bazen de başını Anna'nın başının üstüne koyuyordu. Anna'ya gösterdiği ilgi diğer dansçıların da dikkatini çekti ve bazıları Aaron'la bu konuda dalga geçti. Anna onun rahatsız olmasını istemediği için geri çekilmeye çalıştığında, Aaron buna izin vermiyor, onu olduğu yerde sevdiğini ve alay edilmesine aldırmadığını söylüyordu.

Adamlardan biri, Travis, Anna Kirsty ile üst kattayken gelmişti. Tanıştırıldıklarında, Anna onun kolyesine dikkatle baktığını ve sonra kaşlarını kaldırdığını gördü. Anna'nın yüreği ağzına gelmişti ama Travis ona gülümsemekle yetindi ve grubun geri kalanıyla konuşmaya devam etti.

Onun ne olduğunu biliyor muydu? Ama ona bakmadı ya da rahatsız hissetmesine neden olmadı. Aslında, neredeyse onun adına mutlu görünüyordu. Garipti. O

tek bir meme ucu halkası vardı. Kendini ona bakarken buldu ve bunun ne anlama gelebileceğini merak etti.

"Bu gayrimeşru bir çocuk olduğum anlamına geliyor."

Anna sertçe başını kaldırıp Travis'in yüzüne baktı ve bakarken yakalandığı için kızardı. Travis parlak mavi gözleri ve uzun, düz kahverengi saçlarıyla çok yakışıklıydı. Birçok erkek dansçı gibi zayıftı ama vücudunun üst kısmında görebildiği belirgin kasları vardı.

Ona sırtıyordu. "Bu," dedi usulca, yüzüğünü göstererek. "Baktığın şey buydu, değil mi?"

Anna nasıl cevap vereceğini bilemeden, "Ben..." diye başladı.

"Gayrimeşru oğlun mu?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Travis hâlâ sırtarak başını salladı. "Bir Elder'ın gayrimeşru oğlu... yani bunu önemseyen bir Elder'ın. Onları pek sık göremezsiniz çünkü çoğu umursamaz. Ama benimki umursadı." Işıl ışıl parlıyordu.

Anna'nın yüz ifadesi değişmedi. "Anlamıyorum.

Sen... bir Elder'ın oğlu musun?" diye sordu, sesini alçaltarak ve dinleyen var mı diye etrafına bakınarak.

Tekrar başını salladı. "Annem bir köleydi. Benim de burada yaşayan iki erkek kardeşim var. Anneleri farklı, babaları aynı."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Sen Devin'in oğlu musun?" Devin'in kölesinden bir oğlu olduğunu kabul edeceğine ya da onu serbest bırakacağına inanamıyordu.

Travis başını geriye attı ve güldü. "Devin mi? Pek sayılmaz!" Tekrar güldü. "Tanrım, bırakın insan içine çıkmayı, hayatta kaldığım için bile şanslıyım." Başını iki yana salladı. "Hayır, Brandon Seay, Los Angeles'tan."

"Los Angeles'lısın ve... baban buraya gelmene izin mi verdi?"

Anna'nın başı dönüyordu. Bir Yaşlı neden böyle bir şeye izin versin ki?

"Elbette, neden olmasın? Babam beni çok sever. Dans etmeyi sevdiğimi biliyordu ve profesyonel olarak dans edebilmemi istiyordu. San Francisco'daki şirket ülkenin en iyilerinden biri. Neden o... bekle-" Aniden durdu. "Sen düşündüğüm kişisin, değil mi?"

Anna ona bakarken kalbi hızla çarpıyordu. "Benim ne olduğumu sanıyorsun?"

Travis kolyesine dokundu. "Bir çeşit köle, gerçi daha önce hiç elmas görmemiştim. Oldukça özel olduğun anlamına geliyor olmalı." Sırıttı. Anna'nın yüzündeki korku dolu ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Hey, inan bana, yargılamıyorum. Babam bazen kızlarının dışarı çıkmasına izin verir ama Devin'in verdiğini sanmıyordum. Politikasını mı değiştirdi?"

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanmıyorum... Devin... benim özel olduğumu söylüyor ama nedenini gerçekten anlamıyorum."

Travis kıkırdadı. "Sana bakan herkes özel olduğunu görebilir," dedi sıcak bir şekilde.

Anna kızardığını hissetti, bu da Travis'i tekrar güldürdü. "Kesinlikle normal değilsin. Daha önce hiç..." etrafına bakındı, "...bilirsin işte... kızaran birini gördüğümü sanmıyorum." Merakla ona baktı. "Neden dışarıdasın? Yani, Devin kontrol manyağının teki. Neden senin bir partiye gelmene izin versin ki?

Ve..." Aaron'a doğru başını salladı. "...biliyor mu?"

"Aaron biliyor mu?" Anna önce şaşırdı, sonra kafasına dank etti. "Benim bir kadın olduğumu." Onun Ses kesildi ve Travis başını salladı.

Anna, Aaron'un kendisinin bir köle olduğunu bilmediğini fark edince başını yavaşça salladı. Omuzları çöktü. Bir süreliğine köle olduğunu bile unutmuştu. Aaron öğrendiğinde tepkisi ne olacaktı? İğrenir miydi yoksa heyecanlanır mıydı?

Aaron'la dans ederken kalbini saran kozanın son parçası da yırtıldı ve kim olduğu ve ne için var olduğu gerçeğiyle baş başa kaldı. Acı dayanılmazdı. Evet, iyi duygular oradayken harikaydı ama gerçeklik geri geldiğinde eskisinden daha fazla acı veriyordu.

Gözleri yaşardı ve Aaron ne olduğunu anlamadan önce Aaron'un kollarından kurtulmaya ve havuzdan çıkmaya çalıştı. Havlusunu kaptı ve hızla uzaklaştı. Evin kenarındaki banka oturup etrafına bakınana kadar bahçeye doğru gittiğini fark etmemişti.

Öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. O bir köleydi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Köleliği güvendeydi. Bu adamlardan ne bekleyeceğini biliyordu. İyi ya da kötü, çoğunlukla tahmin edilebilirdi ve duyguları bunun dışında kalıyordu. çoğunlukla

Bu, ...bu özgürlük tehlikeliydi. Az miktardaki kontrolü kendini üzerinde hissetmek onu-

"Anna?" Aaron hızla ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. "Anna, sorun ne?" Elini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Ona gerçekten yakın olmak istememesine rağmen direnmedi. Canını yakıyordu. Yaşadığı duygusal hamlıktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden yapacağını bildiği tek şeyi yaptı: onu öptü. Tutkuyla. Elleri

omuzlarının üzerinde ustaca hareket etti ve boynunu okşadı. Ağzı onunkine karşı duyusal bir şekilde hareket ediyor, dili alay ediyor ve kışkırtıyordu.

Ağzına karşı inlediğini duydu ve onu etkilediğini anladı. Onu baştan çıkarabileceğinden şüphe duymuyordu. Ama bunu istiyor muydu? Tereddüt etti.

Aaron onun tereddüt etmesinden faydalandı ve nefes nefese kalarak ondan uzaklaştı. "Anna, ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, onu kol mesafesinde tutarak. Alex, eğer korkarsa bunu deneyebileceği konusunda onu uyarmıştı. Sadece bu kadar... çekici olacağını tahmin etmemişti.

Anna geniş, korkmuş yeşil gözlerle ona baktı. Alex ona geçmişinden bahsetmemiş olsaydı, ya onu yatak odasına sürükleyecek ya da kaçacaktı. Bu haliyle, onun korktuğunu biliyordu ve bu kalbine acı veriyordu.

Onu daha önce tanıdığında çok tatlı bir genç kızdı. Vasisinin evine gitmek ve ona zarar verdiği için onu dövmek istiyordu.

Uzandı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Anna, neden korkuyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yere baktı ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor gibiydi. "Beni istemiyorsun," dedi.

"Seni istemiyor muyum? Neden böyle düşünüyorsun? Seninle olmak istemeseydim neden burada olayım ki?"

Başını salladı ve yukarı baktı. "Hayır, yani..." Kaşlarını çatı ve alnını kırıştırdı. "Ben düşündüğün kişi değilim." Dalgınca kolyesiyle oynadı. Alex ona bunun da bileziği gibi köleliğinin bir işareti olduğunu söylemişti.

Aaron onun elini tuttu. Eğer endişelendiği şey buysa...? "Kim olduğunu biliyorum, Anna."

Tekrar başını salladı. "Artık on iki yaşında değilim Aaron. Ben... aynı değilim" Sesi kesildi.

Aaron onun kolyesine dokundu ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Biliyorum tatlım. Senin kim ve ne olduğunu biliyorum. Ve umurumda değil. Hâlâ seninle olmak istiyorum."

Anna'nın gözleri kuşkuluydu. "Sen... benim bir... olduğumu biliyor musun?" Aaron başını salladı.

"Nasıl?"

Aaron tereddüt etti. Onun Alex'e kızmasını istemiyordu. "Alex söyledi Ben."

Anna yüzünü buruşturdu. "Ah." Kızgın olmaktan çok incinmiş görünüyordu. "Seni incitmemek için bildiğimden emin olmak istedi," diye açıkladı. Elini kızın boynuna doladı ve başını kendine doğru çekti. "Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı ve onu nazikçe öptü. Dudakları çok yumuşak ve davetkârdı. Onu bütün gün öpebilir ve bundan hiç bıkmayabilirdi.

Aaron'ın sözleri ve öpücüğü karşısında Anna'nın başı döndü. Aaron biliyor muydu? Onun bir köle olduğunu biliyor muydu? Aldırmıyor gibiydi: dudakları Anna'nın kılere değıyor, kolları Anna'nın etrafında, onu sıkıca tutuyordu. Onu okumaya konsantre oldu ve çok büyük bir duygu yoğunluğına kapıldı. Adam ona hissettiklerinin doğrusunu söylemişti. Ona güvenebilirdi. Açıklanamazdı ama doğrudu. Onu öptü ve korkuları aklından uçup gitti.

Geri çekildi. "Neden kaçtın?" diye sordu, elini saçlarında tutup başının arkasını okşayarak.

"Bilseydin beni aynı şekilde görmezdin diye düşündüm." onunla yatmak isteyeceğinden şüphe duymuyordu ama dans ederken kurdukları bağ o kadar harikaydı ki bunu kaybetmek istem "Mal ve diğer şeyler biliyor?"

Aaron başını salladı. "Biraz. Alex bana bundan bahsetti ve yaklaşık bir yıl önce beni Los Angeles'takine götürdü. Buradakine gitmezdi. Devin'den nefret ediyor."

Anna kıkırdadı. "Bu çok açık."

Aaron kıkırdadı. "Elbette, ben de ondan pek hoşlandığımı söyleyemem. Hele sana ne olduğunu öğrendikten sonra." Tekrar ciddileşti. "Hayatının kolay olmadığını biliyorum. Ama bence buna değersin." Gülümsedi, ona bakarken gözleri şefkat doluydu. "Sorun olur mu?"

Anna utangaçça başını salladı ve Aaron sırtı. "Güzel," dedi ve onu tekrar öptü.

Bir süre sonra havuza geri döndüler. Jenna, Bryce'la flört ederken ona kocaman bir gülümseme verdi. Bir süre sonra Travis yüzerek yanlarına geldiğinde Aaron ve Anna havuzun kenarında tek başlarındaydı, Aaron Anna'yı tutuyordu. "Selam Anna. Düşmanca davranmaya çalışmıyordum. Sadece anlamaya çalışıyordum.

.....ne olduğunuzu. Saldırgan görünmek istemem," diye hızla ekledi.

Anna gülümsedi, Aaron'ın kolları onu sararken rahattı. "Sorun değil. Sanırım buralarda insan içine çıkmak alışılmadık bir durum."

Aaron onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağını okşadı. "Öyle olduğuna sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

Anna kızardı.

Travis başını salladı. "Normal kızların bile senin gibi kızardığını sanmıyorum." Tekrar kolyesine baktı. "Pırlantaların babam için ne anlama geldiğini biliyorum ama onları takan bir kız hiç görmedim."

Anna omuz silkti. "Devin geçen hafta bana bir şey dedi. Hanımefendi. " Kardeşlerin mırıldanmasına neden olan Devin'in ne söylediğini hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Elder-Mistress. Bana Yaşlı Hanımefendi dedi ve bu oldukça heyecan yarattı."

Travis'in beti benzi attı ve çenesi düştü. "Sana böyle seslendiğine emin misin?"

Anna başını salladı. "Neden?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Başını salladı. "Şey, Devin bir Yaşlı ve bana onun Hanımefendi. " Arkasındaki Aaron'ı hatırlayarak gerildi.

Aaron yatıştırıcı bir sesle, "Sorun yok Anna, biliyorum," dedi ve Anna rahatladı.

Aaron onunla ilgilendiği ve kim olduğunu kabul ettiği için nasıl bu kadar şanslı olabilir?

Travis hâlâ ona sanki efsanevi bir yaratıkmış gibi bakıyordu.

"Travis, sorun ne?" Aaron gülerek sordu. "Elder-Mistress?" Travis tekrarladı.

Anna endişelenmeye başlamıştı. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu, midesi sinirden çalkalanarak. Neden ona öyle bakıyordu?

Travis başını yavaşça salladı. "Hiç de bile. Sadece daha önce yarı Ölümsüz biriyle hiç karşılaşmadım. Adlarını duymuştum ama biriyle tanışma ayrıcalığına hiç sahip olmamıştım."

On Yedinci Bölüm

"Bir ne?" Hem Anna hem de Aaron aynı anda haykırdı.

Travis'in yüzü hayretten endişeye döndü. "Yarı Ölümsüz...?" diye tekrarladı, neredeyse özür dilercesine. "Kahretsin. Anna, babanın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Anna ona tuhaf bir bakış attı. "Herkes babamın kim olduğunu biliyor... Trevor Perkins," dedi omuz silkerek.

"Bu senin baban mı? Bu her şeyi açıklıyor... Bekle, öldüğünü sanıyordum?"

Anna yüzünü buruşturdu. "Evet, on iki yaşındayken." Bu anı hâlâ canını yakıyordu.

Travis şaşkın görünüyordu. "Bu hiç mantıklı değil..." dedi usulca, sesi derin düşüncelere dalmıştı.

"Dostum, sen neden bahsediyorsun?" Aaron sordu. "Bu da ne-" Anna'ya baktı. "Yarı ölümsüz nedir?"

Travis başını salladı ve tekrar Anna'ya baktı. "Devin'in sana Yaşlı Hanımefendi dediğinden emin misin?"

Anna kaşlarını çattı. "Sanırım öyle. Onu yanlış duymuş olabilirim. Biraz stresli bir geceydi." Aaron'a baktı. "Alex oradaydı. O bilirdi." Anna tekrar Travis'e baktı. "Önemli bir şey mi? Onu arayıp sorabilirim... Sanırım."

Travis gergin görünüyordu. "Şey, hayır. Sanırım... o kadar da önemli değil, ama..." İçini çekti. "Anna, eğer Devin sana Yaşlı Müdür dediye bu şu anlama gelir

Sen yarı ölümsüzsün. Baban bir Ölümsüz.

öldü. Ama eğer öldüyse, o zaman sen değilsin. Eğer yarı-ölümsüz değilsen, o zaman Yaşlı-Mürebbiye olamazsın."

Anna başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetmeye başladı. "Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum." Suyun altında kaymasını sadece Aaron'un kolları engelledi.

"Sanırım seni sudan çıkarsak iyi olacak," dedi Aaron, Anna'yı havuzun kenarına oturması için kaldırarak. "Daha fazla açıklama yapsan iyi olur," dedi Aaron, Anna'ya bakarak.

Travis. O da bu terimi hiç duymamıştı ama kulağa geldiği kadar önemliyse Alex'in açıklaması gereken çok şey vardı.

Üçü birlikte eve girdiler ve üst kata, Aaron'un geniş yatak odasına çıktılar. Pencerenin yanında iki rahat sandalye duruyordu ve Anna'yı bunlardan birine oturması için yönlendirdi. Yüzü solgundu ve gözleri korkudan irileşmişti.

Alex'e bir mesaj gönderdi: *Anna bir Yaşlı-Bakire mi?*

Endişelenmesi gerekip gerekmediğini anlamak için bu yeterli olacaktı. Anna sandalyede titredi. "Üşüdün mü tatlım?" diye sordu elini omzuna koyarak.

Kadın başını salladı ve adam yatağındaki battaniyeyi çekip kızın üzerine sardı.

"Ölümsüz nedir?" Anna Travis'e usulca sordu.

"Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama babam meleklerle benzediklerini söyledi. Farklı olanların farklı rolleri var. Bazıları belirli insanların koruyucuları. Ne yaptıklarını bilmiyorum ama Yaşlılar ve Ölümsüzlerin birlikte çalıştıklarını biliyorum." Travis Aaron'a baktı. "Ne kadar bildiğini bilmiyorum."

"Bu terimi hiç duymadım. Kardeşlik hakkında kızlar dışında pek bir şey bilmiyorum." Aaron utangaç bir tavırla omuz silkti.

Travis kıkırdadı. "Babam Ölümsüzlerin hepsinin erkek olduğunu söyledi. Bazen... daha iyi bir terim olmamakla birlikte, bir insan kadınla çiftleşirler ve bir kız çocukları olur. Onlar her zaman kızdır. Bu 'yarı ölümsüzler' gerçekten özeldir ve Efendileri olan Yaşlı'ya yardım ederler. İşte bu yüzden onlara 'Yaşlı Hanımefendiler' deniyor." Travis özür dileyerek Anna'ya baktı. "Ama Ölümsüzler ölemez. Yani, bu oldukça açık. O yüzden Devin'in neden senin-"

Aaron'un telefonu çaldı. "Hey Al-"

"Bu terimi nereden duydun?" Alex endişeli bir sesle onun sözünü kesti.

"Travis ve Anna konuşuyorlardı ve-"

"Travis?" Alex Almanca küfretti. "Onu partide görmedim." "Sen yukarıdayken geldi. Neden?"

"Anna hakkında benim kadar çok şey bilebilecek tek kişi o." Tekrar küfretti. "Geri dönüyorum. Ben oraya varana kadar Anna'ya başka bir şey söylemesin."

"Tamam... Neden?"

"Çünkü öyle, ama bunun önemini bilmiyor ve eğer üzülsünse benim orada olmam gerekiyor. Jack ve Devin ona hiç söylemedi." İçini çekti. "On dakika içinde orada olacağım. Onu sakın tut ve gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Eğer gitmeye çalışırsa, mecbur kalırsan onu tut. Gideceğini sanmıyorum ama her ihtimale karşı-"

"Tamam, yapacağım," diye güvence verdi Aaron. Telefonu bıraktı ve önce Travis'e, sonra da yere bakan Anna'ya baktı. "Alex geri dönüyor. O gelene kadar başka bir şey söyleme dedi."

Alex, telefonu çaldığında Kirsty'yle tartışmanın tam ortasındaydı. Telefona bakmadan yatak odasının kapısını açtı ve tartışmada bir adım bile atmadan telefonu Seth'e fırlattı. Kirsty ona Anna hakkında bağırdı ve o da hayal bile edemeyeceği kadar savunmaya geçti. Kirsty bir erkek olsaydı, Anna hakkında söylemeye cüret ettiği şey yüzünden onu yakalayıp eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Alex bunun bir son olduğunu biliyordu ve neden ona karşı kendini savunma zahmetine girdiğini bilmiyordu. Kirsty'ye yapılabilecek en kötü şey onu görmezden gelmekti. Ama Alex kavga etme havasındaydı. Kirsty'yi görmezden gelme kararının Aaron'ı Anna'yla çıkmaya teşvik etmek doğru bir karardı ama yine de bu durum onu çok sinirlendiriyordu.

Seth kapıyı açtı, yüzünü buruşturdu ama Alex'in mesajı görebilmesi için telefonu kaldırdı.

"Ne?" Alex Almanca bağırarak Seth'e ters ters baktı. Adamlarına sık sık bağırmazdı ama o sırada iş başındaydı ve sözünün kesilmesinden hoşlanmıyordu. Seth'in sözünü kesmeye cesaret edebileceğini düşünmesinin tek nedeni bir görevle ilgili bir çağrı olmasıydı ve şu anda herhangi bir görev düşünmek istemiyordu.

"Okumak isteyebilirsin, Alex," dedi Seth kararlılıkla.

Seth Alex'in öfkesini en az Alex kadar iyi biliyordu, bu yüzden önemli bir şey olması gerektiğini anladı. Alex mesajı çabucak okudu. *Lanet olsun!*

Seth'e, "Arabayı çalıştır," diye bağırdı. Tekrar Kirsty'ye döndü.

"Gitmek zorundayım. İlginç bir altı ay oldu Kirsty, ama artık bittiğini kabul etmemizin zamanı geldi."

Kirsty ona baktı. "Bu kadar mı?"

Alex telefonunu cebine soktu. "Evet. Son on beş dakikayı benim-"
Kendini durdurmadan önce

cümleyi bitirdi. "...bu benim ailem için önemli ve artık bunu dinlemeyeceğim. Anna burada kalacak. Sen harcanabilirsin."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasından dışarı çıktı. Kapıyı kapattığında, Kirsty'nin kapıya bir şey fırlatırken çıkardığı gümbürtüyü duydu.

Seth ve Tony çoktan dışarıda, dairesinin önüne park etmiş olan cipin içindeydiler.

Alex cipe binerken tekrar küfretti. "Aaron'un evine olabildiğince hızlı git Tony," diye Almanca emretti.

Aaron'la yaptığı görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Alex koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Anna'nın şu anda buna ihtiyacı yoktu. Ona yakında söylemeyi planlamıştı ama gidip babası hakkındaki gerçeği söylemeden önce hayata alışmasını istiyordu. Aaron'un onunla birlikte olması iyiye işaretti. Belki de işler umduğu gibi ilerliyordu.

Travis'i sorun çıkarmaya çalışmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. İyi bir adamdı ve Devin'in oğlu olmayıp bir hayatı olacak kadar şanslıydı. Malikanede doğan çoğu insan tüm hayatını orada geçirir. Travis mükemmel bir dansçı ve iyi bir arkadaşı.

Tony keskin bir virajı alırken Alex koltuğu kavradı. Tony kesinlikle araba kullanmayı biliyordu ve yıllar boyunca pek çok kez işlerine yaramıştı. Birkaç kez de hepsinin hayatını kurtarmıştı.

İç çekti. Şu anda bir görev, Anna'ya babasının ölmediğini söyleme düşüncesinden daha kolay geliyordu.

Dünyadaki diğer iki Metresle tanışmıştı. Güzel, kendine güvenen ve etrafta olmaktan keyif alan kadınlardı. Ve evet, yatakta harikaydılar. Ama öyle olmak zorundaydılar. Kardeşlik dünyayı seksi kullanarak kontrol ediyordu.

Devin ve Jack'in Anna'ya kim olduğunu neden söylemediklerini anlamıştı. Onu bu kadar kontrol edemeyebilirlerdi.

Anna onun kim olduğunu öğrendiğinde... nasıl tepki verecekti? Neredeyse Devin'le tek başına başa çıkabilirdi ama Alex bunu asla yapmayacağını hissediyordu. Korku onu yönetiyordu, Devin'in istediği de tam olarak buydu.

Devin onu korkuyla kontrol altında tuttu. "Normal" olmadığını bilmemesi için onu izole etti. Erkeklerin ilgisini çekmesini aldığı eğitime bağlıyordu. Gerçek şu ki, hiç "eğitilmemiş" olsaydı bile, yine de erkeklerin ilgisini çekirdi. Yarı Ölümsüzlerde erkekler için karşı konulmaz olan bir şeyler vardı. Alex onların özel feromonları olup olmadığını merak ediyordu.

Tony arabayı evin önüne çekti. "Park edip seninle içeride buluşacağım."

"Sağ ol, Ton," Alex dışarı fırladı, koşarak eve girdi ve Aaron'un odasına gitti, orada olacaklarını tahmin ediyordu. Kapıyı bir kez çaldı ve açtı.

Anna, Aaron'ın kucağına kıvrılmış, onu kapı aralığında durdurmuştu. Aaron'u onu takip etmesi için cesaretlendirdiğini bir an için unutmuştu. Aaron onun saçlarını okşadı ve başını öptü. Alex'in dün sabah yaptığı gibi.

Alex yutkundu ve en iyi arkadaşının kendisinin de sevdiği kıza aşık olmasını izlerken boğazındaki yumruyu ve kalbindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

aşıktı. Aaron kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız ona hayranlıkla baktı.

Alex onları birlikte izlerken göğsünü ovuşturdu. *Böylesi daha iyiydi.* Aaron şu anda onun için daha iyiydi. Daha istikrarlıydı. Aaron, Alex gibi öfkeli değildi ve bir açıklama yapmadan haftalarca ortadan kaybolmuyordu. Şu anda Anna'nın istikrarlı ve güvende olmaya ihtiyacı vardı.

Sadece onu izleyerek bile Aaron'dan korkmadığını anlayabiliyordu. İkisi arasında bir şeyler olmuştu ve o memnundu. Hatta huzurluydu. Anna'nın huzur içinde olması hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Bir gün onun da böyle hissetmesini sağlayabilmeyi umuyordu. O daha azını hak etmiyordu.

Anna başını kaldırdığında Alex'in kapıda durduğunu gördü. Hızla ayağa kalktı ve Aaron'dan uzaklaştı, endişeyle parmaklarını birbirine geçirdi ve onu izledi.

Alex elini indirip odaya girerek, "Sorun yok Anna," dedi. "Aaron'la kal. Rahat görünüyorsun." Yatağa oturdu ve etrafına bakındı. "Travis nerede?"

Aaron Anna'ya uzandı ve o da kucağına döndü. Aaron battaniyeyi tekrar Anna'nın etrafına sardı ama Anna, Alex'i görmeden önceki kadar rahatlamış görünmüyordu.

"Travis gömleğini almak için aşağı indi. Burası biraz soğuk." Aaron Anna'nın sarılı olduğu battaniyeyi işaret etti.

Alex dalgın dalgın başını salladı ve Anna'ya şefkatli bir ifadeyle baktı. "Travis sana ne söyledi, Schatzi?"

Anna ellerine baktı ve Travis'in ona söylediklerini tekrarladı. Başını kaldırıp baktı. "Ben gerçekten bir Yaşlı Hanımefendi miyim?" diye sordu ürkekçe.

Alex içini çekti ve başını salladı. "Evet, Schatzi. Öylesin."

Anna konuşurken Travis geri dönmüş ve Anna ile Aaron'un yanındaki sandalyeye yerleşmişti. Alex'e temkinli bir ifadeyle baktı. "Ona söylemekle hata mı ettim?" diye sordu Anna konuşmasını bitirdikten sonra.

Alex başını salladı. "Hayır, Travis. Onun bilmediğini bilmiyordun. Daha önce bilmemesi yanlış. Ben sadece-"

"Biliyor muydun?" Anna ona sordu, gözleri acı doluydu.

Alex başıyla onayladı. "Dün sabah konuşana kadar bilmediğini fark etmemiştim ve sonra konuyu nasıl açacağımdan emin olamadım." Alex ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Basit bir açıklama olsa da Travis'in sana söyledikleri doğru."

"Tek bildiğim buydu..." diye başladı Travis.

Alex arkadaşına döndü. "Sorun değil Trav. Bundan daha fazlasını bilmeni beklemezdim. Onun gerçekte ne olduğunu bilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Tekrar pencereden dışarı baktı. "Evet, Anna. Baban bir Ölümsüz. Bazen bir Ölümsüz bir kadına aşık olur ve bir süreliğine ölümsüzlüğünü bir kenara bırakmaya karar verir. Ölümsüz olarak yaşamayı seçerler.

Normal erkekler evlenir ve bir aile kurarlar. Bu durumda sadece bir çocuk sahibi olabilirler, bir kız çocuğu. Bu olduğunda, bizim Kızı rahat bırak. Bırakın normal bir insan gibi yaşasın. Bir noktada, bir yetişkin olduğunda, babası ona gerçeği söyleyecek ve o da bir Yaşlı-Bakire olmak isteyip istemediğine karar verebilecek."

Alex dönüp Anna'ya baktı. "Diğer kadınlardan daha uzun yaşarlar ve daha yavaş yaşlanırlar. Bu da normal bir hayatı zorlaştırabilir. Kardeşlik onlara yaşayacakları, korunacakları ve el üstünde tutulacakları güvenli bir yer sunuyor. Ya da en azından olmaları gerekiyor."

Alex eski pişmanlığının geri geldiğini hissetti ve pencereden dışarı bakarken titrek bir nefes aldı. Anna'nın duygularını hissetmesini istemiyordu... zaten bunu yapmadığından da emin değildi. "Bazen evlenirler ve kendi aileleri olur. Bazen de sadece Yaşlılarının hizmetkârı olarak kalırlar. Bu onlara kalmış."

Anna'ya döndü, gözleri sertti. "Bu senin hayatın olmalıydı, Anna. Ama Devin sana böyle bir seçenek sunmadı. O sadece seni aldı." Çenesini sıktı. "Ve seni istismar etti."

"Onu nasıl kaçırdı?" Aaron sordu. "Yani, ailesini tanıyordum."

Alex kaşlarını çattı. "Yaşlılar ve Ölümsüzler birlikte çalışmaya başlamadan önce, Yaşlılar kızlarını bulur ve alırlardı. Onlar tedavi

Anna'ya davranıldığı gibi. Onları nasıl 'evcilleştireceklerine' dair talimatların yazılı olduğu kitaplar vardı. İki grup birlikte çalışmaya başladığında, eski yöntemler yasaklandı ve kitapların yok edilmiş olması gerekiyordu. Ölümsüzler, kendi kızlarına davrandıkları gibi davranacakları sözüne karşılık, gerektiğinde kızlarını Yaşlılara vermeyi kabul ettiler. Ya da eşlerini," diye ekledi Anna'nın bakışlarından kaçınarak.

"Kitaplarda bahsedilen eski yöntemlerden biri, evli bir Ölümsüz bulmak ve kızı doğumda sahiplenmektir. Sadece bir tanık olması gerekiyordu ve başka bir Yaşlı olması gerekmiyordu."

"Jack?" Anna usulca sordu.

Alex, "Büyük olasılıkla," diye cevap verdi. En mantıklı sonuç buydu.

Anna sessizce başını salladı.

"Bu yüzden bu kadar çabuk iyileşiyorsun, Anna." Alex sessizce ekledi.

"Gardiyanınla geçirdiğin o korkunç yıllardan bu sayede kurtuldun."

"Ölümsüzler ölemez mi?" diye

sordu. Alex iç çekti. "Hayır,

ölemezler."

Anna sorgulayan gözlerle ona baktı. Onun ne sorduğunu biliyordu.

"Bu tür bir kazadan kimsenin sağ çıkması mümkün değildi Anna.

Gitmek zorundaydı. Eğer kalsaydı, bu çok fazla soruya yol açacaktı. Sizi korumak için elinden geleni yaptı."

Alex'in babasına "ölmeden" önce umutsuz bir istekle gelerek.

Kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir kız, demişti Trevor. Onu gördüğünde tanıyacaksın.

Alex sadece Vati'yi dinlemiş olsaydı, Anna bu kadar acı çekmekten kurtulabilirdi. Pişmanlık bıçağı kalbinin derinliklerine saplandı.

"Artık geri gelemez mi? Artık bildiğime göre?" Küçük tatlı sesi bıçağı bükte.

"Sanmıyorum, Anna. Nasıl işlediğini bilmiyorum ama 'öldüklerinde' geri dönemeyecekleri bir süre olduğunu biliyorum. Ve baban oldukça ünlüydü. Geri dönmesine izin verilir mi bilmiyorum."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, Alex'in göğsüne baktı.

"Nereye gitti?" diye fısıldadı, gözlerini kaldırıp onunkilere baktı.

Alex başını salladı ve içini çekti. "Bilmiyorum, Schatzi. Daha önce hiç sordu." Bir "yer" olduğunu biliyordu ama bunu sormak hiç aklına gelmemişti.

Arkadaşı Sebastian bir Ölümsüzdü. Alex'in koruyucusuydu ve Anna'yı Devin'in ayininden kurtarması için Alex'e rehberlik eden kişiydi.

Yaklaşık olarak tanışmışlardı.

Sekiz yıl önce. Tam da Anna'nın ailesinin öldüğü zaman. Alex bir bağlantı olup olmadığını merak ediyordu. Sebastian çoğu şey hakkında ağzını sıkı tutardı. Alex, birkaç yıl önce Sebastian vurulana kadar onun bir Ölümsüz olduğunu bile bilmiyordu... ve ölmemiştir.

Sebastian, Alex'in bilmediği nedenlerden dolayı Frankfurt'ta yaşamayı tercih ediyordu. Alex bunun Devin'le bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Ama gerekirse saniyeler içinde San Francisco'ya gelebilirdi. Alex'in başının ne zaman belada olduğunu biliyor gibiydi.

Şimdi Alex o yerin nerede olduğunu bilmek istiyordu. Kendi iyiliği için değil, Anna'nın iyiliği için. Yine de Sebastian ona asla söylemeyecekti. Alex ölümlüydü ve bunu bilmeye hakkı yoktu.

Alex, Anna söz konusu olduğunda kendini ilk kez çaresiz hissetmiyordu. Zaman geçtikçe işler daha da kötüleşiyor ve karmaşıklaşıyor gibiydi. Ona yardım etmek, onu kurtarmak istiyordu ama elinden ancak bu kadar geliyordu. Çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordu. Bu onun doğasına aykırıydı. Her zaman bir şeyleri nasıl düzelteceğini, bir şeyleri nasıl yapacağını ve ne yapacağını bilirdi. Anna ile... bu çok farklı bir şeydi. daha önce hiç savaşımadığı bir arenadaydı. Düşmanı tam önündeydi ama onu ortadan kaldıramıyordu çünkü bu ona zarar verebilirdi.

Alex başını kaldırdığında Aaron'un Anna'nın saçlarıyla oynadığını gördü. Kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Birlikte olmalarına izin vermeliydi.

Aniden ayağa kalktı. "Anna, iyi misin?" diye sordu, odadan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istiyordu ama çıkmadan önce Anna'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Anna ona bakmadan başını salladı. Yaralanmıştı. Bıçak daha da derine battı, kenarı gittikçe sivrildi ve acıyı neredeyse dayanılmaz hale getirdi.

Aaron ona başını sallayarak onunla ilgileneceğini bildirdi. Alex yumuşak bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Aaron tekrar başını salladı ve Alex Travis'e dönerek kaşlarını kaldırdı. Gelip gelmediğini görmek için. Travis ayağa fırladı ve Alex'in peşinden hızla odadan çıktı. Bir kez arkasına baktı ve keşke bakmasaydım dedi. En iyi arkadaşının sevdiği ve koruyamadığı kızı öpmesini izlemek çok fazlaydı.

On Sekizinci Bölüm

Anna az önce öğrendiği şeyi nasıl sindireceğini bilmiyordu. Alex'in iyi olup olmadığını sorduğunu yarım yamalak duydu ve pencereden dışarı bakarak dalgınca başını salladı. O... iyiydi.

Aaron kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ne yapabilirim Anna?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona baktı, onun şefkat dolu mavi gözlerine. Başını iki yana salladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da ne yapacağımı."

Aaron eğildi ve Anna'nın dudaklarına kendi dudaklarını değdirdi. "Senin için buradayım, Anna," diye fısıldadı ağzına karşı.

Anna gözlerini kapadı ve onun öpücüğünün tadını çıkardı. Alex konuşurken kalbine dolan acıyı hafifletmişti.

Aaron'ın dudakları sert ama şefkatliydi, onunkileri sarıyordu. Aaron onun alt dudağını nazikçe emdi ve kadın iç çekti. Aaron'a dokunabilmek için elini battaniyeden çıkarmaya çabaladı. Bunu başardığında, elini Aaron'ın boynunun arkasına doladı ve parmakları saçlarının arasından geçti. Onu umutsuzca öptü, sanki can simidiymiş gibi. Gerçeklikten uzaklaşmak mı, yoksa gerçekliğe geri dönmek mi, emin değildi. Ama ona ihtiyacı vardı.

Aaron ağır ağır nefes alarak geri çekildi. "Anna, pişman olacağımız bir şey yapmak istemiyorum," dedi sessizce.

Anna onun gözlerini aradı. "Benimle birlikte olduğun için pişman mı olacaksın?" diye sordu, anlamamıştı.

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Daha bir hafta önce 'yeniden tanıştık'." "Yani?"

"İşleri aceleye getirmek istemiyorum. Sabah uyandığında burada kaldığına pişman olmanı istemiyorum."

"Bunu neden yapayım ki?" Bu kadar büyütülecek ne olduğunu gerçekten anlamamıştı. Alex ve Wilhelm'in yaptığı gibi onu reddediyor muydu? Omuzları çöktü. "Sen de mi beni istemiyorsun?" Ona duyduğu çaresiz ihtiyaçtan utanarak uzaklaşmaya başladı.

"İkisi de mi?"

"Alex benimle seks yapmaz ya da onu memnun etmeme izin vermezdi," diye açıkladı yumuşak bir sesle. "Wilhelm de öyle."

Hemen cevap vermedi. "Seni istiyorum, Anna. Bence sen dünyadaki en güzel kızsın." Onun yanağını okşadı. "Ben sadece..." İç çekti. "Gerçek dünyada insanlar tek gecelik bir ilişkiden fazlasını istediklerinde birbirlerinin yatağına atlamazlar."

Anna onun sözlerini düşündü. "Tek gecelik ilişki nedir?"

Ona tuhaf bir bakış attı ve sonra yüzünü yumuşattı. "Um...sadece seks. Birlikte uyuyun ve birbirinizi bir daha asla görmeyin."

Kaşlarını çattı. "Oh. Ve sen bunu istemiyor musun?"

Kıkırdadı ve kızın avucunu öptü. "Hayır, istemiyorum. Ben seni istiyorum. Hepiniz. Ya da en azından müsait olduğun kadarını." Ona şefkatli bir gülümseme verdi.

Dudağını çiğnedi. "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim."

Tekrar gülümsedi. "Alex ve Devin'e ait olduğunu biliyorum. Seni tanıyorum. onlara karşı yükümlülüklerim var. Ama seni daha çok görmek istiyorum. Çok daha fazla. Ve seni dışarı çıkarmak ve diğer şeyler. Eğer ilgilenirsen tabii."

Anna şaşırmıştı. "Neden? Yani, seninle gerçekten seks yapmak istiyorum. Beni dışarı çıkarman ya da başka bir şey yapman gerekmiyor-" Adamın yüzündeki ifadeye bakınca konuşmayı kesti. Adam üzgün görünüyordu. "Yanlış bir şey söyledim, değil mi?"

Aaron kaşlarını çattı. "Anna, bunu seninle seks yapmak istediğim için söylemiyorum. Gerçekten istiyorum... seni tanımak istiyorum. Seninle zaman geçirmek." Saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Belki sen benim

kız arkadaşım. " Sözlerini yarıda keserek ona mahcup bir gülümseme verdi.

Anna dudağını ısırıldı. "Aaron, yapamam, yani Devin ve Alex'e karşı yükümlülüklerim var. Devin Çarşamba akşamı beni bir yere götürecektir. Benimle seks yapması için birini gönderebileceğini söyledi."

"Normal olmayacağını biliyorum ama en azından denemek istiyorum." Onun çenesini kavradı. "Bu gece birlikte dans ettiğimizde aramızda bir şeyler olduğunu hissettim."

Anna'nın korkusu onun bakışları karşısında eriyip gitti. "Ben de hissettim," dedi usulca. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Tanıdığım diğer tüm erkeklerden daha fazla."

"Sevindim," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum." Öne doğru eğildi ve onu tekrar öptü. "Her zaman."

Dudakları onunkilere bastırđı, sert ama nazıktı. Parmaklarının uçlarını onun boynundan aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi. Serbest kalan kolunu onun boynuna doladı ve kulağının hemen altını ovdu. Adam onun dokunuşuyla ürperdi.

Öpücüklerini çenesi ve boynu boyunca takip etti, kulak memesini ısırmadan önce kulağının altını hafifçe emmek için durakladı. Kız keskin bir nefes aldı. Adam boynundan aşağı öptü ve köprücük kemiğini öptüğünde kadın başını geriye yasladı.

Battaniyeyi çekıştirdi ama onu çok iyi sarmıştı. Yatağa bir göz attı. Anna onun bakışlarını takip etti, sonra ona gülümsedi.

"Gece kalmak ister misin?" diye fısıldadı.

Anna endişeyle yutkundu ve başını salladı. Neden gergindi?

Aaron onu ayağa kaldırdı ve yatağının çarşaflarını geri çekti onu battaniyeden çözmeden önce. Onu nazikçe kendine doğru çekti ve vücudu onunkine yaslandı. Adam elini sırtında gezdirirken kadın ürperdi. Adam onun boynunu tekrar öptü.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı boynuna karşı.

Öpücüklerini tekrar kızın ağzına götürdü, sonra yatağa doğru geri çekildi, onu da yanına çekti ve dudaklarını kızın dudaklarından hiç ayırmadan nazikçe yatırdı.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Adam onun üzerine uzandı ve kadın onun sertleşmiş sikini uyluğunun iç kısmında hissetti. Dizini hafifçe yukarı itti ve adam inleyerek onu daha derinden öptü, dili ağzına girip çıktı.

Boynunu tekrar öptü, sonra dilini köprücük kemiğine kadar götürdü ve elini kaburgalarının yanından yukarı kaydıldı. Gıdıklandıkça kıkırdadı.

Aaron ona baktı, gözleri şefkatle parlıyordu. "Çok güzelsin, benim küçük Giselle'im," diye fısıldadı, sonra başını eğip göğsünün üst kısmını öptü.

Adamın dili bikini üstünün üst kenarı boyunca ilerlerken "Ah, Aaron," diye iç geçirdi.

Başparmağıyla göğsünün yan tarafına dokundu ve kadın sırtını dikleştirerek göğüslerini ona doğru bastırdı. Sıkı meme uçları onun dokunuşu için acıyordu.

Elini yukarı kaydıldı ve göğsünü okşayarak onu inletti. Adam kumaşın arasından diğer meme ucunu öptüğünde iç çekti, sonra sertleşmiş tepeyi nazikçe ısırđı.

Arkasına uzandı ve üstünü açtı, yatağın yanında yere bırakana kadar yavaşça çekti.

Hafifçe doğruldu ve göğüslerine baktı. Meme ucunu sıcak ağzına alıp nazikçe emmeden önce "Mükemmel," diye mırıldandı.

Yüksek sesle inledi ve ellerini saçlarında, sırtında ve kollarında gezdirip dokunarak vücudunu keşfederken kalçasını onun ereksiyonuna doğru bastırdı. Diğer göğsüne geçmeden önce meme ucu halkasını çekti ve meme ucunu sıcak ağzına aldı.

"Oh, Tanrım!" diye yumuşakça inledi.

Dili tepenin etrafında dönüyor, halkayı aşağı yukarı hareket ettiriyor ve doğrudan klitorisine zevk dalgaları gönderiyordu.

Onun altında kıvranıyor, ondan her şeyin daha fazlasını istiyordu. Elleri mayosunun bel bandına kadar indi ve altından kayarak parmak uçları sikinin başına değdi. Adam inledi ve kalçalarını ona doğru bükte.

Sadece sikinin sırtına ulaşabildi ve parmak uçlarını kenar boyunca, sonra da ön spermin sızdığı yarığa doğru gezdirdi. Onu getirdi. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve kızın parmaklarındaki döl damlalarını yalamasını iri gözlerle izledi.

"Oh, lanet olsun, Anna. "

Ayağa kalktı ve bikinisinin altını çıkardı, sonra parmaklarını göğüslerinin arasından karnına ve şişmiş seksinin üzerinden aşağıya doğru izledi.

Hafifçe sırtıttı. "Artık kesinlikle büyüdün, değil mi?"

Kıkırdadı ve oturduğu yerden kalkarak adamın şortunu çekiştirdi. Dizlerinin üzerine oturdu, böylece onları kalçalarından aşağı çekebildi. Aleti serbest kaldığında, aletini tamamen ağzına aldı ve kollarını kalçalarının etrafına sararak onu nefessiz bıraktı.

Lanet okudu ve ellerini kızın saçlarına gömdü, kız onun sikini emerken başını tuttu. Ağzını yukarı ve aşağı iterek onu boğazının derinliklerine aldı. Uzun ve kalındı, çok sert ve pürüzsüzdü. Yine de piercing yoktu. Onun içinde olduğunu hayal ederken kalçalarını birbirine kenetledi.

Onu yutarken yüksek sesle inledi ama kadın durmadı. Onu memnun etmek için hevesle emdi ve yuttu. Mecburiyetten değil, onu mutlu etmek istediği için. Çünkü ondan hoşlanıyordu. Bu onun için garip ve yeni bir kavramdı.

"Oh, Anna. Tanrım, beni boşaltacaksın," diye inledi ve ağzından çekerek onu yatağa geri itti. "Kendimi senin içine gömmek istiyorum," dedi şortunu itip yere atarken.

Onu öptü ve parmaklarını cinsel organına kadar takip etti, yarık boyunca kayarak açıklığına ulaştı ve bir parmağını yavaşça içine soktu.

"Ah!" diye bağırdı parmağını ipeksi, çok ıslak kıvrımlara doğru iterken. Yavaşça içine ve dışına doğru itti, onu daha fazla kıvranmaya zorladı. "Lütfen Aaron. Sana ihtiyacım var," diye inledi. Aaron onun boynunu öptü, sonra üzerine eğilerek komodinine doğru gitti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Prezervatif alıyorum." Ona sıırttı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Anna. Ama henüz babalığa hazır değilim."

"Prezervatif mi?" Kaşlarını çatı. "Oh, şu uzun lastiksi şeyler mi?"

Aaron ona tuhaf bir bakış attı. "Onları kullanmıyor musun?" Temkinli görünüyordu. "Hayır. Gerçek hayatta hiç görmedim bile. Sadece televizyonda."

Aaron şaşkın görünüyordu. "Daha önce hiç görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben hamile kalamam. Ve oldukça sinir bozucu olduklarını duydum. İstemiyorsan kullanmak zorunda değilsin." Ona küçük bir gülümseme verdi.

Aaron kuşkulu görünüyordu. "Peki ya, bilirsin işte, hastalıklar falan?"

Anna omuz silkti. "Ben hiç hasta olmadım."

"Asla mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç üşütmedim bile."

Aaron bir an düşündü, sonra gülümsedi. "Uzun zamandır prezervatifsiz seks yapmamıştım." Eğildi ve onu tekrar öptü. "Tanrım, harikasin."

Parmaklarını tekrar amına doğru götürdü ve tekrar içine girdi. "Çok sıcak ve ıslaksın," diye inledi.

Adam parmaklarını içinde hareket ettirirken inledi. "Aaron..." diye iç geçirdi.

Tekrar onun üzerine uzandı ve kendini girişine yerleştirdi. İleri doğru bastırırken gözleri kapandı. Kadın kalçalarını büktü ve adam yavaşça kadının bedenine girdi.

Anna inledi ve adam onu doldururken başını yastığa yasladı. İçinde çok iyi hissediyordu. Sadece fiziksel olarak değil. Onu duygusal olarak da doldurdu.

Sonuna kadar içine girdiğinde, hareket etmeye başlamadan önce onu uzun süre öptü. Çok samimiydi; kendini tamamen ona vermek istiyordu. O da onu öptü ve kollarını kaburgalarına doladı.

Birlikte hareket etmeye başladılar ve ritmi çabucak buldular. Adam onun içine girip çıkarken Anna inledi.

"Tanrım, çok inanılmaz hissediyorsun," dedi usulca.

Hızlarını artırdılar ve Anna doruğa ulaşmasına neden olan karıncalanma hissini hissetti. Her ikisi de coşkuyla haykırana, birlikte yıldızların arasında süzülene ve birbirlerinin kollarında dinlenmek için yavaşça yeryüzüne dönene kadar kalçaları tekrar tekrar birbirine çarptı.

Aaron yan dönerken dudaklarını Anna'nın dudaklarına bastırdı, kollarını Anna'nın etrafında tuttu ve onu da kendisiyle birlikte döndürdü. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Anna Aaron'un gözlerine baktı ve orada gördüğü derin duygular karşısında hayrete düştü. Sadece Alex ve Wilhelm ona böyle bakmıştı. Bu onun içini ısıtmış ve karıncalandırmıştı. Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Birden nerede olduklarını ve Jenna'nın muhtemelen onun için endişelendiğini hatırladı. Aaron'a söyledi. "Birlikte geldik. Eve bırakılmaya ihtiyacı olabilir. " Oturmaya başladı ama Aaron onu nazikçe geri itti.

Aşağı.

Ayağa kalktı, çıplak vücudu kadının gözlerini kamaştırıyordu ve mayosuna uzandı. "Gidip onu bulayım. Bryce'la flört ediyordu ve muhtemelen bu gece de burada kalacak." Ona sıırttı. "Sen burada kal. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Yatağın etrafından dolaştı ve kapıdan çıktı. Anna battaniyeleri yukarı çekti ve onun dönüşünü beklemek için yatağın içine daha da sokuldu.

Aaron birkaç dakika sonra geri döndü, ışıkları kapattı ve Anna'nın yatağına girdi, bunu yapmadan önce mayosunu çıkardı. Vücudu, Anna'nın yatakta kendine yaptığı sıcak kozanın içinde soğuktu ama Anna buna aldırmadı. Anna onun yanına kıvrıldı ve adam da kollarını ona doladı.

"O iyi mi?"

Aaron kıkırdadı. "Ah, evet. Bryce ve Levi ona çok iyi bakıyorlar." Levi diğer baş dansçılardan biriydi.

Anna başını salladı, aniden yorulmuştu. Başını Aaron'un omzuna yasladı ve o saçlarını okşarken uykuya daldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Alex'ten kurtulmanın yollarını araştırırken Devin'in ev telefonu çaldı.

"Alo, Jack."

"Kızlarım gitti."

"Ne?" Neden bahsediyordu bu adam?

"Kızlarım, ikizler. Gittiler."

"Onlara ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı Jack. "Bugün erken saatlerde birkaç saatliğine dışarı çıktım. Eve döndüğümde gitmişlerdi."

Devin sandalyesinde arkasına yaslandı ve durumu düşündü. Kızlarını nasıl kaybetmiş olabilirdi?

Hay sikeyim. Devin Kırmızı Oda'daki o ikizleri dört gözle bekliyordu. "Onları kimin almış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Kim çalmaya cesaret edebilirdi ki?

Köleler mi? Alex bile bir Yaşlı çalmak için yeterince cesur değildi. Öyle miydi? Hayır. O kurallara göre oynadı. Hem o ve babası.

Jack tereddüt etti. "Görünüşe göre kendilerini kurtarmayı başarmışlar." Devin bir anlık öfkesini bastırdı. *Lanet olası salak.*

"Belki de bodrumun kapılarını kilitlemeyi denemelisin, Jack."

"Yani bu benim suçum mu?"

"Onları eğitime ayrıcalığını sana veriyorum. Onlar senin sorumluluğunda."

"Siktir git, Devin. Yıllardır senin kızlarını eğitiyorum. Hiç birini kaybetmedim."

"Bu tek sefer olsa iyi olur, Jack." Devin'in sesi uyarı doluydu. "O kızların şehirde başıboş dolaşmasına izin veremem. Onları bulsan iyi edersin."

Alex'in telefonu gecenin bir yarısı çaldı. Parlayan sinir bozucuya uzanırken inledi ama babasının aradığını görünce hemen uyandı. Kurt'ün bebeğine bir şey mi olmuştu?

"Merhaba, Vati. Her şey yolunda mı?"

"Az önce okuluma iki genç Amerikalı kız geldi."

Alex'in kalbi babasının ses tonuna dayanamadı. Telefonda yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu. "Vati, onlara işkence ediliyordu. Jack _."

"Fark etmez Alex," diye bağırdı Vati ve Alex yüzünü buruşturdu.

"Başka bir Elder'ın Schloss'una müdahale edemezsin."

"Jack'in evindeydiler, Schloss'ta değil."

"Devin'in emriyle, eminim," diye homurdandı Vati. "Ama yine de fark etmez. Onlar Devin'in malı. Onları alıp buraya getirmeye hakkın yoktu. Devin öğrenirse başım büyük belaya girer."

"Sen mi? Bunu yapan benim."

"Ve ben senin büyüğüm!" Vati durakladı. "Bu eylemi adamlarınızı kullanarak gerçekleştirdiniz, doğru mu?"

"Tabii ki." Bunun konuyla ne alakası var?

"Bu da senin kötü davranışlarını Kardeşlik'teki ikincil görevlerin kategorisine sokuyor, Alex."

Alex'in midesi çalkalandı.

"Bunu kendiniz yapmış olsaydınız, diğerlerini bunun yanlış davranan bir Yaşlı-Oğul olduğuna ikna edebilirdim. Ama şu haliyle bunu yapamam."

"Lütfen adamlarımı cezalandırma, Vati. Onlar sadece emredileni yaptılar." "Eğer istediğin buysa."

"Evet, Vati."

Bir duraklama daha oldu. "Eve gelmeli ve yargıyla yüzleşmelisin."

Alex titrek bir nefes aldı. "Öldürülecek miyim?"

"Bu bana bağlı değil. İtaatsizliğin bedeli ağırdır, Alex. Bunu biliyorsun."

İdam edilirse Anna'ya ne olacaktı? "Vati, lütfen... Onları kurtarmaya çalışıyordum," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar geliyordu. "Onlara baktım ve tek görebildiğim Anna'nın aynı yerde olduğuydu."

Vati iç çekti. "Biliyorum Alex," diye onayladı daha yumuşak bir sesle. "Yaptığın şey takdire şayandı evlat. Diğerlerinin idamını isteyeceklerinden şüpheliyim. Jack ya da Devin'i öldürmüş olsaydın, durum farklı olurdu."

Rahatlama Alex'in vücuduna serin bir esinti gibi yayıldı. "Teşekkür ederim, Vati."

"Yine de eve gelmen gerekiyor. Derhal."

"Peki ya Anna?" "Aaron
ona çıkma teklif etti mi?"

"Evet."

"O zaman ona bakması için arkadaşına gven."

"Evet, Vati." Telefon görüşmesi sona erdi ve Alex karanlıkta tavana baktı. Yanlış yaptığını biliyordu ama hiçbir şey yapmamış olmak gelecek cezadan daha kötü olabilirdi.

Yirminci Bölüm

Aaron burnunda yasemin kokusu ve kollarında yumuşak bir bedenle uyandı. Anna'nın geceyi onunla geçirdiğini hatırlayarak gülümsedi. Anna'nın dikkatini çektiği için nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? Özellikle de onun ne kadar özel olduğunu öğrendikten sonra.

Adam kızın ipeksi saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve kız kıpırdandı ve adamın kollarına daha da sokulurken yumuşak bir şekilde inledi. Kızın kolu adamın göğsüne uzandı ve adam elini kızın elinin arkasındaki yumuşak tende gezdirdi.

Kalbini ona kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve Alex'in onu alıp uzaklara saklama arzusunu anlıyordu ama Alex bunun Aaron nedenini bilmeseydi de onun için tehlikeliydi.

Başını kaldırdı ve etrafına bakındı, uykulu bakışları sonunda onun yüzüne indi.

Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Merhaba," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Merhaba." Geçici olarak uzanıp onun yanağını okşadı ve bunu yaparken gülümsedi. Elmacık kemiğini kulağından dudaklarına doğru takip etti. İşaret parmağı alt dudağında, sonra çenesinde, boynunda ve göğsünde gezindi.

Kadının dokunuşu onu heyecanlandırırken ürperdi. Kanın zaten sert olan sikine hücum ettiğini ve onu acıttığını hissetti. Dün gece onun ağzının üzerinde olduğu düşüncesi sikiinin zıplamasına neden oldu.

Aaron, onun vücuduna alışmaya çalışırken dikkatle onu izledi. Parmakları yanlara doğru meme ucuna doğru hareket ettiğinde, koyu pembe derinin etrafında gezinirken tısladı ve yumrunun anında sertleşmesine neden oldu. Gözleri

Birçok erkekle birlikte olduğundan ve erkeklerin vücutlarını muhtemelen çoğu erkeğin kendilerinden daha iyi tanıdığından şüphelenmesine rağmen, parmaklarını hareket ettirirken neredeyse masumiyetle genişti.

Herhangi bir sayı düşünmek istemiyordu. Masumiyet ve baştan çıkarma aynı bedende. Devin gibi bir adamın

onun gibi biri.

Barış'a baktı ve onun iyi olduğundan emin olmak istese de önceki geceki konuşmadan bahsetmek istemedi. Sonra tekrar, Sahip olduğu her şeyi öğrenirken nasıl iyi olabilirdi? Öğrendiğinde yanında olduğu için mutluydu.

Bir önceki geceyi düşündü. Alex odaya girdiğinde neden gerilmişti? Orgazm olmaya hazırlanmadığı ya da Alex onunla oynayıp kasıtlı olarak cinsel gerginlik yaratmadığı sürece hiçbir kadının Alex'in yanında gerildiğini görmemişti. Alex kadınların sevdiği türden bir adamdı.

Aynı zamanda tanıdığı en iyi adamdı. Bir erkeği erkek yapan her şey Alex'in özünde vardı. Fiziksel ve zihinsel olarak güçlü, uzun boylu, yapılı, yakışıklı, disiplinli, zeki, sevdiklerine ve hatta bazen sevmediklerine karşı son derece korumacı. Mükemmel bir beyefendi... çoğu zaman. Düşünceli, mükemmel bir aşık ve lanet olası bir düktü. Tanrım, bazen arkadaşının yanında kendini çok aşağı hissediyordu. Ama Alex kibirli değildi. En azından şimdi değil. daha gençti.

Kadınlar onun yanında gergin olabilirdi ama Anna neredeyse ondan korkuyordu. Belki de onun önünde kendini kaybetmişti? Bu Alex'in tek zayıflığıydı... Tamam, muhtemelen başka zayıflıkları da vardı ama onları görmek zordu. Öfkesi kesinlikle görülmesi gereken bir şeydi. Kontrolünden çıkmış bir öfke halindeyken kimse onun etrafında olmak istemezdi. Aaron bunu sadece bir kez görmüştü ve bir daha asla görmek istemiyordu.

O kadar sinirliyiken sadece Seth ve Tony yanına yaklaşmaya cesaret edebiliyordu. Alex'in dağıttıklarına katlanabilirlerdi. Aaron'ın birkaç kez tanıştığı diğer birkaç adamla birlikte üçü birlikte cehenneme gidip gelmişlerdi. Aaron onlara "Kardeşler Grubu" diyordu. Alex ona bunun komik ama uygun olduğunu söylemişti.

Aaron onun kendisine ne yaptığına dikkat etmiyordu, bu da Anna'nın onun dokunuşuna tepki vermesini neyin engelleyebileceğini merak etmesine neden oldu. Öne doğru eğildi ve etrafında gezindiği meme ucunu ısırdı ve Aaron önce sıçradı, sonra da güldü.

Nefesini tutarken hayranlıkla onun gözlerinin içine baktı. Öyle hissediyordu ki... nasıl hissettiğini ifade edecek kelimeleri bilmiyordu. El üstünde mi tutulmuştu? Hayran mı?

"Bugün ne yapmak istersin?" Aaron yumuşak bir sesle sordu. Parmaklarını kızın karnında ve göğüslerinde gezdirdi.

"Senin dersin yok mu?" Anna, parmaklarını gergin meme uçlarının üzerinde gezdirirken iç geçirerek sordu.

"Hayır, bu hafta izinliyim. Buna sevindim. Ara vermeye ihtiyacım var." Sırıttı. "Soruma cevap vermedin. Bugün ne yapalım?"

Anna'nın gözleri büyüdü. "Bilmiyorum. Yapacak ne var ki?"

"Pek çok şey var. Parka gidebiliriz. Sinemaya gidebiliriz."

"Bir film mi?" Anna tekrarladı. Yıllardır sinemaya gitmemiştir.

"Sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu gözlerinde eğlenceyle. Kız hevesle başını salladı.

Güldü. "Bu kolay oldu. Tabii filmler geç saate kadar başlamıyor. Öğle yemeği yeriz, sonra da sinemaya gideriz. Belki parklardan birinde falan dolaşırız? Ya da sadece takılırız." Onun yanağını okşadı. "Sadece seninle olmak istiyorum," dedi usulca.

Anna mutluluktan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. Adamın sesindeki samimiyeti duydu. Onu kısa bir süre okumasına izin verdi, sonra durdu. "Memnun etmeyi" değil, sadece "olmayı" seviyordu. Yine de onu mutlu etmek istiyordu çünkü o da kendisini mutlu ediyordu. Kendini çok özgür hissediyordu. Bu harikaydı.

Aaron gömleğini başına geçirirken banyodan çıktı. Anna dün gece giydiği pembe elbiseyle yatağında oturuyordu. Seksi pembe elbise ve altındaki küçük bikini....

Ona doğru yürürken elbiseye daha yakından baktı. "Bu elbisenin altına bir şey giyiyor musun?"

Anna omuz silkti. "Hayır." Gözleri büyüdü. "Yapmalı mıyım?"

Onu ayağa kaldırdı ve ellerini kalçalarına dolayarak kıcını avuçladı ve boynunu öptü. "Mmm. Eğer istemiyorsan olmaz. Bence bu çok seksi." Elbisesini yukarı çekti ve çıplak kıcını okşayarak yeniden sertleştiğini hissetti. Kollarını onun boynuna doladı ve kendini ona doğru bastırdı.

İnledi ve geri çekildi. "Eğer seni tekrar öpmeye başlarsam, odadan asla çıkamayız." Elbisesini tekrar aşağı itti.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

Aaron sırtıttı. "Şey, bir açıdan, hayır. Ama seni sadece vücudun için istediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Vücudumun nesi var?" diye sordu kıkırdayarak.

Ona yukarıdan aşağıya baktı ve ağzı baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle genişledi. "Kesinlikle hiçbir şey. Daha sonra tekrar izlemek için sabırsızlanıyorum. Ama aslında açım ve seni sinemaya götürmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki onun için dünyaları düşünmüş gibi gülümsedi ve bu onun kalbini ısıttı.

"Seni sinemaya falan götürmek istiyorum," dedi. Eski kafalı olduğu düşünülebilirdi ama umurunda değildi. "Nereye park ettin?"

"Caddede. Sanırım bir blok aşağıda."

"Hmm. Onu taşımanı istemeliydim. Komşularım arkadaşlarımın arabaları konusunda biraz titiz olabiliyor. Bir dahaki sefere garaja park edebilirsin."

"Benim dairemde fazladan bir yer var, sen de arabanı oraya park edebilirsin." "İkimiz de arabalarımızı senin dairene sürsek ve sonra ben Oradan mı gideceksin?"

Başını salladı. "Tamam. Nerede yaşadığımı biliyor musun?" Başını salladı.

"The Sapphire. Mission Caddesi'nde."

Aaron ona baktı. "Sapphire'de mi yaşıyorsun?" Onun nerede yaşadığını hiç düşünmemişti. Bir işi olup olmadığından bile emin değildi. Orası oldukça havalı bir apartmandı; bir stüdyo için ayda birkaç bin dolar. Başını salladı ve bunu nasıl karşıladığını merak etti. Sonra da gerçekten bilmek isteyip istemediğini düşündü. "Peki, tamam. Garajım arka tarafta, seninle buluşup evine kadar takip edeceğim. Araban ne renk? Araba mı?"

"İşıltılı bir beyaz."

Aşağı indiler ve adam onu kapıya kadar geçirdi. Kadın arabasının park ettiği yönü gösterdi ve adam ona birkaç dakika içinde orada olacağını söyledi.

Garaja gitti ve sarı Nissan Xterra'sını garajdan çıkardı ve "ışılıltılı beyaz" bir araba aramak için ön tarafa çekti. Gördüğü tek araba gerçekten güzel bir Mercedes'ti ve bunun mümkün olabileceğini düşünmedi... hayır, sürücü koltuğundaki Anna mıydı? *Vay anasını. Nasıl olur da Tüm bu şeyleri karşılayabilmek?*

Yanına yanaştı ve camı indirdi. "Hey. Güzel araba."

Kızardı ve gülümsedi. "Teşekkürler." Gösterge panelindeki bir düğmeye bastı. "Etrafta dolaşmak için GPS'i kullanmak zorundayım. Aksi takdirde kayboluyorum."

Aaron tekrar başını salladı. Ne olursa olsun, bu onun kim olduğunu değiştirmiyordu. Ve önemli olan da buydu.

Otoyola çıktıklarında telefonu çaldı. Aaron hoparlör düğmesine bastı. "Hey, Alex."

"Merhaba Aaron. İşler nasıl gidiyor?"

Aaron sırtıttı. "Harika." Onu ve Anna'yı kontrol etmek için mi aramıştı?

"Aaron, dinle, jetimle eve dönüyorum. Göz kulak olmanı istiyorum. Anna'ya benim için."

"Eve mi? Şu gizemli yolculuklardan birine mi çıkıyorsun?" Alex acı acı güldü. "Keşke." Bir duraklama oldu.

"Alex?"

"Başım biraz belaya girdi ve babamı görmeye gitmem gerekiyor. Birkaç gün içinde döneceğimi umuyorum ama... Emin değilim."

Aaron gözlerini kırıştırdı. Sorun mu? Alex sesini bu kadar depresif çıkaracak ne yapmış olabilirdi? "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum." Sesindeki çatlak Aaron'u endişelendirmişti.

"Ne yaptın sen?"

"Bir şey diyemem Aaron. Lütfen ben yokken Anna'ya göz kulak ol. Bir şey olursa Seth'i ara. Telefonuma erişimim olmayacak."

"Yapacağım, Alex."

"Teşekkürler. Anna'ya telefonla ilgili hiçbir şey söyleme. Eğer sorarsa, beklenmedik bir şekilde şehir dışına çıkmak zorunda kaldığımı söyle."

"Bana söylediğin tek şey bu."

"Ona başımın belada olduğunu söyleme. Lütfen Aaron." "Ben...tamam." Ne garip bir istek.

Alex içini çekti ve telefonunu yanındaki koltuğa bıraktı. Seth ona sempatik bir bakış atarak, "O iyi olacak, Alex," dedi.

"Aaron'a neden başının belaya girdiğini söylememesini söyledin?"

"Başımın belada olduğunu bilseydi, Devin ondan öğrenebilir ve mantıklı bir sonuca varabilirdi. Yaptığım şey yüzünden babamın başının belaya girmesine izin veremem."

Anna Pazartesi akşamı ısınmak için bale stüdyosunun köşesindeki mutat yerini aldı. Aaron'la geçirdiği bir önceki günü hatırlayarak gülümsedi. Uzun zamandır hatırlayabildiği en güzel gündü. Öğle yemeğine gitmişler ve her türlü şey hakkında konuşmuşlardı. Aaron ona profesyonel olarak dans ettiğini ve liseden mezun olduğundan beri neler yaptığını anlatmıştı. Anna'nın ne yaptığı hakkında söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve çoğunlukla Aaron'ı dinledi. Aaron ona sorular sordu ama cevaplar oldukça üzücüydü ve Anna cevaplarını olabildiğince kısa tuttu. Ayrıca, ona çoğu zaman erkeğin konuşmasına izin vermesi öğretilmişti.

O öğleden sonra sinemaya gitmişlerdi ve Anna harika vakit geçirmişti. Adam tüm zaman boyunca kolunu Anna'ya dolamıştı ve Anna onun kucaklamasının tadını çıkarmıştı. Filmden sonra Fisherman's Wharf'ta dolaşmışlar ve güzel bir deniz ürünleri restoranında akşam yemeği yemişlerdi. Yemekten sonra onun dairesine dönmüşler, kanepeye kıvrılmışlar, televizyon seyretmişler ve konuşmuşlardı.

Bu akşamki ders için kendini çok enerjik buldu; uzun zamandır olmadığı kadar. Yıllar sonra ilk kez, Anna dans alanında bir gelecek için umutla buradaydı. Aaron onu çok cesaretlendirmiş, Alex de Devin'i daha fazla dans etmesi için ikna etmişti. Anna çoğu zaman sadece hareketlerin içinden geçti. Jack egzersiz yapmasını istiyordu ve dans etmek onunla geçirdiği en kötü seanslarda onu gerçekliğe bağlıyordu. Ama kalbi bu işte değildi.

Bu gece kalbi bu işin içindeydi. Anna gerinip derse hazırlanmak için hareket ederken kendi kendine gülümsedi. Belki yeterince sıkı çalışırsa Isaak sonbaharda okulla birlikte dans etmesine izin verirdi. Bu ona biraz zaman kazandırırdı.

Gücünü geri kazanması aylar aldı.

Birkaç dakika sonra eğitmen Tatiana içeri girdi. Ders başladı ve Anna yıllar sonra ilk kez kendini dansın içinde kaybetti. Gözlerini kapattı ve müzikle bedeni bir bütün olarak hareket etti. Müzik oydu. Dans oydu.

Barre'den odanın ortasına doğru ilerlediler. Çocukken dersin en sevdiği kısmı burasıydı. Dans ettiği yer burasıydı. Anna gösteriyi izledi, sonra gözlerini kapadı ve tekrar dans ve müzik oldu.

Anna belli belirsiz müziğin durduğunu duydu. Gözlerini açtı ve kırpıştırdı. Tatiana ve diğer dansçılar ona bakıyordu. Gözleri büyüdü ve paniklemeye başladı. *Ne yapmıştım ben?* Parmaklarını birbirine geçirdi ve endişeyle Tatiana'ya baktı.

Tatiana Anna'ya gülümsedi. "Isaak her zaman içinde bu yeteneğin olduğunu söylerdi. Bugüne kadar ona hiç inanmamıştım."

Anna kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu utanarak.

Tatiana başını salladı. "Anna, az önce yaptığın şey... çok güzeldi. Daha önce kimsenin böyle dans ettiğini görmemiştım."

Diğer dansçılar başlarını salladı. Anna'nın yanakları yandı ve gözlerini yere dikti.

"Dersten sonra görüşürüz," dedi Tatiana.

Anna başını salladı, hâlâ yere bakıyordu.

Ders devam etti. Anna sadece adımları atmaya konsantre olmaya ve dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyordu ama kaçınılmaz olarak kendini gözlerini kapatırken ve yine kendini kaybederken buluyordu. Tatiana ona sadece gülümsüyordu. Hatta bir *grande jeté*, yani çapraz kat atlayışı sırasında birkaç nefes bile aldı.

Dersten sonra Anna diğer dansçıların gitmesini bekledi ve Tatiana'ya doğru yürüdü. "Beni mi görmek istedin?"

Tatiana ona gülümsedi. "Anna, geçen haftadan bu yana tamamen değiştin. Üç yıldır senin eğitmeninim ve seni hiç bu akşamki gibi dans ederken görmemiştım. Her ne değiştiyse, böyle devam et."

Anna ne diyeceğini bilemiyordu ama kalbinde bir parıltı oluştuğunu hissetti. "Ayrıca Isaak'la yaz tatiline çıkman konusunda konuşacağım. yoğunlaştırılmış."

Anna'nın kalbi onun sözleriyle yükseldi. Yaz yoğunlaştırılmış eğitimleri okulun en iyi öğrencileri içindi ve sadece davetiyeyle alınıyordu. İki dönemden oluşuyordu.

Bir ay süren, inanılmaz derecede odaklanmış ve zorlu seanslar. Daha gençken, Jack onu okuldan almadan önce bu seanslara katılmıştı.

".....Teşekkür ederim Tatiana. Katılmayı çok isterim." O yapamadı Aaron'a söylemek için bekledim.

"Güzel. Yarın Isaak ile konuşacağım."

Anna başını salladı ve ona minnettar bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim." "İyi akşamlar, Anna."

Anna gülümsedi ve sekerek odadan çıktı.

Bölüm Yirmi Bir

Alex, babasının Şato'sundaki odasında oturmuş, İhtiyarlar Odası'na çağrılmayı beklerken yüzünü ovuşturdu. Tüm Alman Yaşlılar duruşma için bir araya gelmişti. Bunu kendilerine sakladıkları için minnettardı. Vati onu Devin'e teslim edeceklerini sanmıyordu.

Alex Kardeşliğe karşı görevlerini her zaman elinden gelenin en iyisini yaparak yerine getirmişti. Evet, o bir Elder-Son'du ama aynı zamanda bir Kardeşlik Suikastçısıydı. Her iki unvanla da gurur duyuyordu, özellikle de daha önce Suikastçı olan bir Yaşlı-Oğul olmadığı için. Vati, ortaokuldan mezun olduktan kısa bir süre sonra yeteneklerini kanıtladıktan sonra Suikastçı olmasına izin vermeleri için diğer İhtiyarlarla pazarlık yapmıştı.

İyice test edilmiş ve Alex'e Amerikan ordusuyla birlikte eğitim görmesi ve kendi ekibini kurması için izin verilmişti. Seth, Tony ve saygın ekibinin diğer üyeleriyle de orada tanışmıştı.

Ancak ek unvanla birlikte ek sorumluluklar ve kurallar da geldi. Kurallardan biri de, izin almadan Kardeşliğin bir üyesine karşı herhangi bir eylemde bulunmamanızdı. Haydut Suikastçılar yoktu. Eğer bir Suikastçı bir İhtiyarı ya da Kardeşi kendi isteğiyle öldürürse idam edilirdi. Temyiz süreci yoktu.

Ama bir Suikastçı bir Yaşlı'dan bir köle çalarsa ne olurdu? Alex bunu çalmak olarak düşünmemişti; kurtarmak olarak düşünmüştü.

Yakında öğrenecekti.

Birkaç dakika sonra kapısı çalındı ve Sebastian içeri girdi. Alex ayağa kalktı ve gergin bir şekilde Ölümsüz'e baktı. Neredeyse Alex kadar uzun boyluydu ama daha zayıftı; beyaz-sarı saçları ve bilge, kristal mavisi gözleri vardı.

"Çok mu kızgınlar?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

Sebastian kaşlarını çatı. "Bunu yapmamalıydın, Alex."

Alex'in omuzları çöktü. "Onları orada bırakamazdım, Sebastian. İki kız Jack'in elinden kurtaracak gücüm vardı. Onlar da

Anna'nın yetiştirildiği gibi yetiştirildi." Arkadaşına umutsuz bir bakış attı. "Yapamadım, Sebastian."

Sebastian'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı ama Alex'i okurken gözleri çok dikkatliydi. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Gitme vakti geldi."

Birkaç dakika sonra odaya vardılar. Yedi Alman Yaşlı, beyaz cübbelerini giymiş, yarım daire şeklinde oturuyorlardı. Almanya'yı izleyen diğer Ölümsüzler Brenton ve Gavin de oradaydı.

Alex dairenin ortasına doğru ilerledi ve Yaşlılara bakarken endişeyle yutkundu.

"Adamlarınız nerede?" Saksonya Yaşlısı Gerhard Staudegger sordu.

"Hata bende ve sadece bende. Onlar sadece benim emirleri."

Gerhard başını salladı.

Bavyera'nın Yaşlısı Edwin Reisig ortada oturuyordu. Normalde liderlik pozisyonunu üstlenen babasının bir kenara itilmiş olması Alex'i çok üzmüştü. Alex tüm İhtiyarlara saygı duyuyordu ve hepsi de onurlu insanlardı ama Vati'nin kararlarına boyun eğdikleri için her zaman gurur duymuştu.

"Başka bir Yaşlı'dan emir almadan bir Yaşlı'ya karşı harekete geçmekle suçlanıyorsunuz."

Alex başını salladı. "Evet, lordum." "Bize neler olduğunu anlatın."

Alex onlara Jack'in evini ziyaret ettiğini ve kızları nasıl bulduğunu anlattı. Onlara neden böyle davrandığını anlattı. "Yaptığım gibi davranmamam gerektiğini şimdi biliyorum, ama eğer yapmasaydım " Başını iki yana salladı. "Yaşayamazdım kendimle."

Hamile bir sessizlik Alex'i korkuyla doldurdu. Onun için arayacaklar mıydı? İdam mı? Kızlar Amerika'ya geri mi gönderilecek? "Lütfen, lordlarım." Yaşlılar ona baktı. "Hakkımdaki hükmünüz ne olursa olsun, lütfen o kızları Devin'e geri göndermeyin."

"Teşekkür ederim, Alex. Gidebilirsiniz. Kararımızı verdiğimizde seni çağıracağız."

"Teşekkür ederim, lordlarım." Döndü ve odadan dışarı çıktı.

Odalara geri çağırılmasına bir saatten biraz daha az bir süre olmasına rağmen, sanki günler geçmiş gibi hissediyordu. Kendi kendisiyle tartıştı tüm bekleme süresi boyunca. Bunu yapmamalı mıydı? Kızları kaderlerine mi terk etmeliydi? Ama hep aynı sonuca varıyordu: Başka türlü yapamazdı ve kendisiyle yaşayamazdı.

Alçakgönüllülükle ama kararından emin ve cezasını kabul etmeye hazır bir şekilde odaya geri döndü.

Yaşlılar, o önlerinde durmak için yürürken ona kayıtsızca baktılar. Vati bile.

"Alexander Johannes Kunze Herzog von Hesse, size yöneltilen suçlamalardan suçlu bulundunuz," diye duyurdu Edwin.

Alex yutkundu. "Evet, lordlarım." Cezası neydi?

"Bu yargılamanın hemen ardından uygulanmak üzere, yirmi kırbaç cezasına çarptırıldınız."

Alex titrek bir nefes verdi. Ölmeyecekti ama kırbaçlanmak için de sabırsızlanıyordu. "Teşekkür ederim, lordlarım." Durakladı. "Peki ya kızlar?"

Edwin'in yüzü ilk kez yumuşadı. "Alex, yaptığın şeyi takdir ediyoruz. Vicdanının sesini dinledin ve başına geleceklerle yüzleşmeye hazırdın.

sonuçları." Vati'ye baktı. "Baban saygıdeğer bir evlat yetiştirdi. Şatomda yaşamaya gelecekler. Orada fark edilmeleri daha az olası. Yaptığın şeyle ilgili haberler bu duvarların ötesine geçmeyecek." Gözleri tekrar sertleşti.

"Ama uyarayım, Alex. Bunu bir daha yapma."

"Evet, lordum." Övgü endişesinin bir kısmını gidermişti. Birazını. Vati ayağa kalktı. "Gel Alex. Gidip şu işi bitirelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Haftanın ilk birkaç günü Anna için cennet gibiydi. O ve Aaron takıldılar, sinemaya gittiler, seviştiler ve diğer her türlü sıradan yeni çiftlerin yaptığı şeyler. Anna için her şey yeniydi ve hepsi de harikaydı. Ancak Çarşamba akşamı çok erken geldi ve Anna'nın ziyafete hazırlanabilmesi için Aaron'un gitmesi gerekti.

"Eve döndüğünde beni ara ve geleyim... eğer istersen." Aaron gitmeye hazırlanırken şöyle dedi. "Eğer sabahın üçünde eve gelersen, bana ihtiyacın olursa beni ara. Ya da beni istersen."

Anna dudağını çiğnedi. "Yarına kadar evde olacağımı sanmıyorum. Devin bana ne planladığını söyledi."

"Bilmek istiyor muyum?" Aaron yüzünü buruşturarak sordu.

Özür dileyerek ona baktı. "Diğer hayatımın ne kadarını bilmek istiyorsun?"

Yanağını okşadı. "Asla utanmanı istemiyorum, Anna."

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Senin gibi birini hak etmiyorum." Kollarını ona doladı ve onu öptü.

Anna onu kapıya kadar geçirdi ve uzun bir veda öpücüğü verdiler, ardından Aaron isteksizce ayrıldı.

Anna, Alex ona kendisi hakkındaki gerçeği söyleyene kadar Devin'le geçireceği geceyi dört gözle bekliyordu. Şimdi korkuyordu ve Devin'i görmek istemiyordu. Eğer daha cesur olsaydı, ona kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemediği için kızabilirdi. Ama cesur değildi.

Devin Anna'nın dairesine girip onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladı. Anna onun gözlerinin içine bakmıyordu ve ona olması gerektiği kadar coşkuyla yaklaşmıyordu.

Bu hafta çok meşguldü ve Anna'nın yeni konumundan yararlanamamıştı. Aleti sertleşmiş ve zonklamaya başlamıştı.

Oraya varır varmaz. Partiye gitmeden önce şipşak bir sevişme. Öfkesini dizginledi; o narin bir yaratıktı ve ona göre davranılması gerekiyordu.

Alex müdahale etmeseydi bu bir sorun olmayacaktı.

Bunu çözmek için birkaç dakikası vardı ve onu koltuğuna götürmek için elinden tuttu.

"Anna, bebeğim. Neyin var?" Adam onun yanağını okşadı ve Anna gerildi. Çenesini nazikçe kavradı ve gözlerinin içine baktı. Aklından neler geçtiğini öğrenmenin her zaman bir yolu vardı.

Kadın rahatlayana kadar onu nazikçe öptü. Sonra tekrar yanağını okşadı.

"Sorun nedir?" diye sordu nazikçe.

"Alex..." dedi isteksizce. "O...o dedi ki."

Devin'in sezgileri ona bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu. "Alex sana ne söyledi, bebeğim?" Sesini olabildiğince eşit tuttu.

Alex'in ona yarı Ölümsüz olmakla ilgili söylediklerini duraksayarak tekrarladı ve Devin öfkesini zar zor kontrol altında tuttu.

Şu anda bununla uğraşacak zamanı yoktu. Siktiğimin Alex'i. Sabah ilk iş o lanet Alman'ın icabına bakacak ve onunla uzun, umarım acı verici bir tartışma yapacaktı. Onu öldüremeyebilirdi ama kesinlikle canını yakabilirdi.

Ama şu anda Anna'nın korkularıyla baş etmek zorundaydı.

"Anna, bebeğim. Alex'in sana söyledikleri teknik olarak doğrudur." Zihninin geçici kontrolünü ele geçirip düşüncelerini değiştirmek niyetiyle başının yan tarafını okşadı.

"Bebeğim, görüldüğü kadar kötü değil. Ailen öldüğünde, bana çok iyi bir yardımcı olman için bir şansın olduğundan emin olmak istedim. Jack'in sana yaptıklarına engel olamayacağımı ama bunu telafi edeceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Dans edebilmeyi istemiştin, hatırladın mı? Ve ben de sana izin veriyorum, Bebeğim."

Anna ona baktı, adam gerçeği zihninde çarpıtırken gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum Anna. Sana sahip olabilmemin tek yolu buydu ve sana ihtiyacım var.

seni çok istiyorum. Eğer baban sana sahip olmamı istemeseydi, beni durdururdu."

Devin, Alex'in kendisine olumlu tepki vereceğinden emin olana kadar zihnindeki hikayeyi değiştirmeye, Alex'i korkutucu ve kontrol edici göstermeye devam etti, sonra zihnini serbest bıraktı ve ne olduğunu görmek için yakından izledi.

oldu. Bunu daha önce yapmamıştı ve yanlış yaparsa sonuçları olacaktı.

Anna gözlerini kırptırdı, başı dönüyordu ama kafası netleşiyordu. Başını kaldırıp Devin'e baktı.

İçinden bir ses ondan korkması gerektiğini söylüyordu ama nedenini bir türlü hatırlayamıyordu. Onu seviyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Yanağına dokunmak için çekingen bir şekilde elini uzattı. Adam gülümsedi ve elini avucunun içine alarak avucunu şehvetli bir şekilde öptü. Dudakları avucunu okşarken gözleri kapandı.

"Devin...."

"İşte benim kızım," dedi usulca. Öne doğru eğildi ve onu öptü, başının arkasını kavrayarak ona yaklaştı. "Seni özledim," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Yumuşakça inledi ve ona doğru bastırdı. Aaron'ın ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Aaron'a ihtiyacı vardı. Aaron'la birçok kez sevişmiş olmaları önemli değildi.

O gün zaten defalarca. Devin'e ihtiyacı vardı. Elini dizine götürdü ve yukarı doğru hareket ettirerek sikini kavradı. Yumuşak yün pantolonunun üzerinden okşarken inledi.

"Devin...."

"Evet, bebeğim. Biliyorum." Onu kanepenin arkasına doğru çevirdi ve mavi saten elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı doğru iterken boynunun arkasını öptü.

"Külot ve çoraplara bayıldım, bebeğim."

Koyu mavi ipek bir tanga ve ona uygun bir jartiyer kemeri giymişti. Bir eliyle pantolonunun fermuarını açarken diğer eliyle de onun kıcını okşadı. Sıcak etini kıcında gezdirdikten sonra tangasını kenara çekip yarığından aşağıya, amının girişine kadar izini sürerken siki dışarı fırladı, sertleşti ve zonklamaya başladı. Kız sıcak ve ıslaktı ve adam onunla dalga geçerken usulca inledi, kendini dudaklarına sürttü ama içine girmede.

"Lütfen, Devin. ." diye inleyerek ona doğru geri itti.

İleri doğru itti ve onun sıcak, ipeksi yarığına girdi.

"Oh, Tanrım, Anna, seni özledim," diye inledi tekrar içeri girip çıkarken.

Elbisesinin fermuarını açtı ve ileri uzanarak sütyeninin içindeki göğüslerini avuçladı, meme uçlarıyla oynadı ve onları çekiştirirdi.

Adam daha sert iterken kadın inledi. "Oh, Devin. Evet!"

Kalçalarını kavradı ve tekrar tekrar ona çarptı. "Benim için gel, bebeğim. Benim için çılgılık attığımı duymak istiyorum."

Basınç arttı ve doruk noktası onu güçlü bir şekilde vururken adını haykırdı. Devin bir an sonra boşaldı, Anna'nın adını haykırdı ve kendini onun derinliklerine bastırdı.

Öne doğru eğildi ve onu öptü, sonra pantolonunu çekip fermuarını çekti.

Dönüp ona baktı ve hayranlıkla gülümsedi.

"Çok güzel görünüyorsun, bebeğim. Orgazm yüzünden yanakların güzelce renklenmiş."

Onun yorumu karşısında yüzünün ısındığını hissetti. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun, Devin."

Devin sıırttı. "Böyle düşünmene sevindim. Flörtünüzün güzel görüldüğünüzü düşünmesi her zaman güzeldir." Etrafına bakındı. "Çantayı hazırladın mı bebeğim? Bu gece seni yine de eve götüreceğim."

Anna başıyla onayladı. "Evet. Odamda." Onun evinde olduğu için biraz gergin hissediyordu. "Karın da orada olacak mı?"

Devin gülümsedi. "Evet. Yapacak. Ama onun kendi yatak odası var. Sen benim yatağıma sarılıp benimle çıplak olacaksın." Onun yanağını okşadı. "Gitmemiz gerekiyor. Hazır mısınız?"

"Hemen banyoda kendimi kontrol edeyim." Koltuktan kalktı ve hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdü.

elbisesini giydi ve buklelerinin bir kısmını düzeltilti. Çantasını ve gece çantasını aldı ve Devin'in beklediği girişe geri döndü. Devin gülümseyerek çantasını aldı ve aşağıda bekleyen arabaya gittiler.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Anna daha önce hiç otele gitmemişti. Lobide durdu ve Devin onu hareket ettirmek için elini nazikçe çekene kadar etrafına baktı.

"Özür dilerim Devin. Bu çok güzel."

Devin'le birlikte asansörlere doğru yürürken yüksek tavanlar ve oymalı ahşap işçiliği gözüne çarpmaya devam etti.

"Sorun değil, bebeğim. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Onu yalnız kaldıkları asansöre götürdü. "Anna, senden kendin gibi olmanı bekliyorum.

Bu gece güzel, çekici halinle. Seni tanıştıracacağım ve daha yakından tanımanı isteyebileceğim birkaç erkek var." Ona bilmiş bir bakış attı.

Seks yapmayı kastediyordu. "Sana haber vereyim. Bir genç adam var Seni büyülemek istediğimden eminim." Aşağı baktı ve ona gülümsedi.

"Bunu yaparsan beni çok memnun edersin."

Anna'nın gözleri parladı. "Seni memnun etmek istiyorum, Devin."

"İstediyini biliyorum bebeğim ve isteyeceğinden de hiç şüphem yok." Eğildi ve onu öptü, elini aşağı kaydırarak kışını avuçladı. "Tören kısmı için seni yalnız bırakmam gerekecek ama o zamana kadar masadaki insanları tanıyacaksın. Senden istediğim şeylerde sağduyulu olmayı unutma. Birini becerirken yakalanırsan çok üzülürüm. Anladın mı?"

Onun bakışları altında titredi. "Evet Devin," diye fısıldadı.

Asansör kapıları açıldığında yüzü yumuşadı. Devin Anna'nın koluna girdi ve köşeyi dönüp resepsiyon alanına doğru yürüdüler. Anna'nın stres seviyesi insan sayısı karşısında anında arttı ama panik yaparsa Devin'in üzüleceğini biliyordu. Kalp atışlarını kontrol altına almak için yavaş ve derin nefesler aldı.

Devin'in varlığı, insanları selamlamaya, ellerini sıkmaya ve Anna'yı onlarla tanıştırmaya başladığında daha da etkileyici hale geldi. Çoğunluğu kadınlardan oluşan birkaç sorgulayıcı bakış aldı ve birkaç taneden fazlası Devin'in karısıyla ilgili sorular.

Soruları geçiştirerek Sandy'nin hasta olduğunu ve Anna'nın bu akşamki keyifli randevusu olduğunu açıkladı. Birkaç erkek onun kızı olduğunu düşündü, Devin ise onlara öyle olmadığını söyledi ve sevgilisi olduğunu ima eden bir gülümseme takındı.

"Anna, bu Jayce Corbin," diye tanıştırdı Devin onu uzun boylu, gri saçlı ve buz mavisi gözlü bir adamla. "Jayce'i Cuma gecesinden hatırlayabilirsin. Başınızın ucunda duruyordu."

Anna az önce tanıştırıldığı adama daha yakından baktı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve sağ eline baktığında serçe parmağında zümrüt bir yüzük gördü. Tekrar yukarı baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sizinle daha normal koşullar altında tanışmak bir zevk, diyebilir miyiz?" Kızın elini ağzına götürdü ve gözleri kızın gözlerinden hiç ayrılmadan elinin arkasını öptü.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Corbin," dedi usulca, bir erkekle tanışırken takınması öğretilen hafif çapkın gülümsemeyle.

"Lütfen, bana Jayce de."

"Jayce," diye tekrarladı parlak bir gülümsemeyle.

"Lily nerede?" Devin elini Anna'nın kalçasına koyarak ve onu kendine doğru çekerek sordu.

Jayce elini salladı. "Bir yerde."

Birkaç dakika sonra sarı saçlı, şehvetli bir kadın yanlarına geldi. Anna'ya yukarıdan aşağıya baktı, sonra Jayce'e döndü.

"Canım, Boswell'ler seni soruyorlardı," dedi boğuk bir sesle, tekrar Anna'ya, sonra da kaşlarını kaldırarak Devin'e baktı.

Devin ona çapkın bir gülümseme verdi. "Lily, bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi ve öne eğilerek yanağından öptü. "Seni Anna'yla tanıştırayım. Anna, bu Dr. Lily Jones-Corbin, Jayce'in eşi."

Anna'ya gülümseyip elini uzatmadan önce bir kez daha şüpheyile baktı. Anna elini tuttu ve onu kibarca selamladı.

"Sandy nerede?" Lily, Devin'in Anna'nın kalçasında duran eline dikkatle bakarak sordu.

"Hasta," dedi basitçe, başka bir bilgi vermedi. "Gerçekten mi?"

Bu sabah onunla konuştum ve-"

Devin Jayce'e bir bakış attı ve Jayce karısının sözünü kesti.

"Lily, sevgilim, birazdan seninle ve Boswell'lerle birlikte olacağım."

Lily kocasına ters ters baktı ama söyleneni yaptı. İki adam onun uzaklaşmasını izledi ve Jayce tekrar Devin'e döndü.

"Onu dışarı çıkardığınızda sorular olacağını biliyordunuz," dedi.
dedi.

Devin kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama buna değer. Buna alışacaklar Sonunda. Sen ve diğerlerinin eşlerinizi kontrol altında tutmanız gerekiyor, yoksa bu konuda yardımcı olmazlar."

"Lily'nin nasıl olduğunu biliyorsun-" Jayce başladı.

"Biliyorum. Ve onunla evlenmeden önce seni onun hakkında uyarmıştım. O senin için fazla bağımsız, Jayce."

Jayce sırtıttı ve omuz silkti. "Kime aşık olacağınıza siz karar veremezsiniz."

Devin Anna'ya baktı. "Bu doğru," dedi yumuşak bir sesle ve Anna'nın şakağına bir öpücük kondurdu.

Anna kızardı.

Devin, Jayce'e pencereyi göstererek, "Ah, Zach burada," diye mırıldandı.

Jayce arkasını döndü ve başını salladı. "Biriyle mi?"

"Ona bir taneye ihtiyacı olduğunu söyledim. Kariyerini ilerletmek istiyorsa bir an önce yuva kurması gerekiyor." Devin gülümsedi. "Anna ona yuva kurmanın yuva kurmak anlamına gelmediğini göstermek için burada. Bize izin verirsen, Jayce. Gidip merhaba demeliyim."

"Elbette. Seninle tanıştığıma memnun oldum Anna," dedi.

"Ben de öyle, Jayce." Arkasını dönüp Devin'le birlikte uzaklaşırken ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi.

Devin Anna'yı odanın yan tarafına, birlikte duran ve konuşan birkaç çiftte doğru götürdü. "Anna, Zach sana bahsettiğim adam. Seni baştan çıkarmasını sağlamamı istiyorum. Cinsel olarak ne yapmanı istiyorsa onu yap. Senin yanından ayrıldıktan sonra onun iyice doymasını istiyorum."

"Evet, Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Devin herkesi selamladı ve Anna'yı tanıttı.

Zachary Vail, koyu sarı saçları ve koyu kahverengi gözleriyle iyi görünümlü, temiz kesimli bir adamdı. İyi dikilmiş siyah takım elbisesi ve toz mavisi kravatıyla "Tam Amerikalı" bir görünümü vardı. Orta ila ileri yaşlarda görünüyordu.

Yirmili yaşlarının sonundaydı ve çok çekici bir gülümsemesi vardı. Yanındaki kadın Patricia da "Tam Amerikalı" bir görünüme sahipti: parlak bir gülümseme, sarı kıvrıkcık saçlar ve mavi gözler. İnce yapılıydı ve pembe, A kesim bir kokteyl elbisesi içinde zarif görünüyordu.

Anna alçak sesle, ama yanında duran Zach'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Gidip kendime gelmem gerek, Devin," dedi.

Devin hafif bir gülümsemeyle başını salladı ve Anna yavaşça uzaklaştı. Zach'e masum bir bakış atarak kurnazca arkasına baktı, sonra kalçalarını sallayarak uzaklaştı. Zach'in kendisini izlediğinin farkında olarak resepsiyondan çıkıp banyoya yöneldi. Banyoya girmeden önce kasten durakladı ve çantasına baktı.

Arkasındaki Zach'i hissedebiliyordu ve ona utangaç bir gülümseme vermek için döndü. "Zach, değil mi?"

Başını salladı ve gözlerini onun vücudunda açlıkla gezdirdi. "Devin'i nereden tanıyorsun?" diye sordu rahatça.

"Onu hayatım boyunca tanıdım," diye cevap verdi usulca, parlak gözlerle ona bakarak. Tatlı ve masum oyun böyle oynanırdı. Onlara ilginin orada olduğunu hissettirecek kadar ilgi gösterin, sonra da bu konuda utangaç davranın. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Siyasi emellerimi gerçekleştirmeme yardım ediyor," dedi Zach sırtarak. "Ve diğer hırslarımı." Anna'ya bakarken gözlerinde yoğun bir arzu vardı.

Utangaç bir tavırla arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. "Devin çok becerikli bir adam," dedi dalgınca.

Zach ona yaklaşarak, "Öyle," diye onayladı. "Güzel manzara, değil mi?"

Anna başını salladı. "Hiç bu kadar güzelini görmemiştim."

Köprülerden biri tam karşıda uzanıyordu ve ısıltı ısıldı.

"Eminim burada daha çok pencere vardır," dedi Zach, koridorda yürüyüp bir kapıyı iterek açtı. İçeriye baktı. "Oh, görmelisin Bu," dedi ve ona gelmesini işaret etti.

Anna onun oyununu biliyordu: onunla seks yapabilmek için onu yalnız yakalamak. Devin'in ekmeğine yağ sürdü. Utangaç bir ifadeyle ona baktı, sonra yavaşça kapıdan geçerek onu takip etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Geniş odanın, az önce çıktıkları odaya benzer şekilde üç tarafında uzun pencereler vardı. Ama bu odada sadece birkaç acil durum ışığı yanıyordu. Zach onun elinden tuttu ve kapı aralığından gizlenebilecekleri bir köşeye götürdü.

Adam arkasında durmuş, ellerini kollarına koymuş, bir aşağı bir yukarı okşuyordu. Kızın bedeni, adamın yapmak istediği şeye kendini hazırlıyordu. Ellerini omuzlarına götürdü ve göğüslerinin üzerindeki açıkta kalan teni okşadı. Onun meydan okumayı sevdiğini hissetti ve hafifçe geri çekildi.

"Zach...", dedi usulca. "Yapmamalıyız-" Adam onun boynunun yan tarafını öptü.

"Ne yapmamalı?" diye sordu, kulak memesini ısırarak.

Çocuksu bir görünüşü vardı, ama cinsel iştahının sert yöne doğru eğildiğini biliyordu. Sert olacaktı ve yakında canı yanacaktı, ama gidemezdi. Sert şeylerle başa çıkabilecek şekilde eğitilmişti.

Elleri kalçalarına doğru kaydı. Kadın debelendi ve adam onu göğsüne doğru sıkıca tuttu, siki kıkırda sertleşti. Kovalamacayı ve fethetmeyi sevdiğine karar verdi. Onun mücadelesini yenerek tahrik olacaktı.

"Zach, lütfen bırak gideyim," diye fısıldadı. "Devin-"

"Devin sana sahip olmamı istedi," dedi alçak bir sesle, ellerini göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırarak. "Seni takip etmemi söyledi."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmaz," diye inledi. Hepsi bir numaraydı ama buna inanmak zorundaydı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve işe yarıyordu. Kadın ondan uzaklaştıkça ona duyduğu arzu her geçen saniye artıyordu.

Onu tekrar kendisine doğru itti. "Hey," diye fısıldadı sertçe, kadın uzaklaşmaya çalışırken. "Hey!"

Hareket etmeyi bıraktı.

"Eğer dediğimi yaparsan, sana zarar vermem. Ama her iki durumda da seni becereceğim. Burada ve şimdi."

Onu tekrar kendine çekti. Adam çırpınmaya devam etmesini istiyordu, o da öyle yaptı. Ellerini kavradı ve başının üzerine doğru çekti. Sırtını dikleştirdi ve göğüsleri dışarı çıktı.

Elbisesinin fermuarını açtı ve göğüslerini kavramak için uzandı, meme ucunu sıktı ve çekti. Acıdan inledi. Gerçekten acıtıyordu ama bununla başa çıkabilirdi. Bunun için eğitilmişti.

Onu öne doğru itti ve ellerini duvara yaslamak için hareket ettirdi. Eteğini yukarı çekti ve kışını okşadı.

"Tanrım, ne harika bir kış." Yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Kışına yarak almayı seviyor musun, Anna?"

Analdan zevk aldığı sadece birkaç kez olmuştu ve hepsi de son birkaç hafta içinde gerçekleşmişti.

Başını iki yana salladı. "Lütfen yapma. Canım acıyor," diye yalvardı. Aaron da dahil olmak üzere diğer erkekleri düşünmek kalbini sızlatıyordu. Sahip olduğu

Birinin onunla ilgilenmesi bu durumu daha da kötüleştirdi. Rol yapmayı bıraktı ve yalvarışları gerçek oldu. "Lütfen yapmayın."

Kıkırdadı ve göt deliğini okşamak için tangasını kenara çekti. Bir parmağını sıkı kas bandına bastırdı ve kadın kurtulmak için mücadele ederek haykırdı. Acıyı hissetmek istemiyordu. Kendisiyle ilgilenilmesini istiyordu. Aaron'la birlikte olmak istiyordu, burada, bu otelde değil.

"Çok sıkı, Anna. Kışın hiç egzersiz yapmıyor mu?" Soruyu sorarken bir parmağını daha soktu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. En azından bir çeşit kayganlaştırıcı kullanmasını umuyordu. Kukusu bile ıslanmıştı.

"Lütfen beni kuru sikmeyin," diye inledi.

"Belki bu sefer nazik olurum. Güzel elbisenin her tarafının kanamasını istemem." Parmaklarını çekip çıkardı ve birkaç tanesini belirsiz bir şekilde kızın amına soktu.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı alnını duvara dayayarak.

Adamın fermuarının sesini duydu ve bir an sonra amı adamın sikiyle doldu. Birkaç kez girip çıktı, sonra çekildi ve kışına doğru ilerledi, ona zaten verdiğinden daha fazla hazırlık yapmadan içeri bastırdı.

Ellerini bıraktı ve dar deliğini yağmalarken kalçalarını kavradı. Adam onun kışını sertçe sikerken tırnakları duvara saplandı ve

Acı içinde. Çığlık atmak istemesine rağmen, ara sıra ağzından kaçan ağlama ya da hıçkırık dışında dilini tuttu. Boşalması umurunda değildi ve bunun için çaba sarf etmedi.

Doruk noktasına yaklaştıkça hamleleri daha da keskinleşti ve homurdandı. Sonunda sertleşti ve yükünü derinlere boşaltırken yumuşak bir şekilde inledi.

kıçının içinde. İşi bittiğinde çekildi ve kalçalarını bıraktı.

Onun desteği olmadan bacakları altına çöktü ve duvardan aşağı dizlerinin üzerine kayd, kıcı topuklarına çarptıkça yüzünü buruşturdu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. İçeri girmeden önce makyajını düzeltmesi gerekecekti.

Zach onun üzerinde durdu ve pantolonunun fermuarını çekti. "Saat neredeyse yedi. Devin nerede olduğunu merak edecek." Sırıttı. "Sapphire'de yaşıyorsun, değil mi?"

Kadın temkinli bir
şekilde başını
salladı. "Daire
2604?"

Daire numarasını duyunca gözleri büyüdü ve tekrar başını salladı.

"Sizi ziyarete gelebilirim. 35th katındayım." Arkasını döndü ve onu acısıyla baş başa bırakarak uzaklaştı.

Onun tarafından ziyaret edilme düşüncesi onu korkutuyordu. Halka açık bir yerde olmasa ona ne yapardı?

Anna birkaç dakika daha oturduktan sonra kendini sürükleyerek ayağa kalktı. Dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla banyoya doğru yürürken topallamamaya konsantre oldu. Hızlıca temizlenip makyajını düzelttikten sonra kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve resepsiyon alanına geri dönerek Devin'i aramaya başladı. Odanın karşı tarafındaki pencerenin yanında duruyordu. Yüz ifadesini dikkatle koruyarak ona doğru ilerledi ve uygun olduğunda insanlara gülümsedi.

Devin'e ulaştığında utangaç bir şekilde ona yaklaştı, kendisini nasıl karşılayacağından emin değildi. Zach'in ona ne söylediğini bilmiyordu ama Zach ortalıkta görünmüyordu.

Devin onu gördüğünde sıcak bir gülümseme ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onun kulağını okşadı. "Zach iyi doymuş görünüyor, Anna. Aferin kızıma."

Övgülerine ısındı ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

Bir an için onu inceledi. "İyi misin?" diye sordu usulca.

Tereddüt etti. Gerçeği söylemek zorundaydı. Başını iki yana salladı

ama "Olacağım ama" diye ekledi ve ona olabildiğince parlak bir gülümseme verdi.

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim, bebeğim." Onu tekrar öptü. "Bir içki alalım ve içeri girelim. Yemeğin başlama vakti neredeyse geldi ve benim de insanları selamlamak için orada."

Devin onun koluna girerek bara götürdü ve iki içki sipariş etti. Devin ona bir bardak beyaz şarap uzattığında kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Devin, ben yeterince büyük değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Devin ona bir bakış attı ve bardağı tekrar uzattı. "Önemli değil Anna," dedi itaat etmesi gerektiğini bildiği bir sesle. "Senin almanı istiyorum."

"Evet, Devin," dedi usulca ve garip tadı karşısında yüzünü buruşturmamaya çalışarak şarabından bir yudum aldı.

Kehribar rengi sıvı ve buzla dolu kısa bardağını aldı ve onu uzaklaştırmak için kolunu Anna'ya doladı. "Benimle dışarı çıkmanın avantajları var, Anna. Bunlardan biri içki içebiliyor olman. Benimleyken kimse yaşını sorgulamayacak. Sonunda, ben etrafta olmasam bile içki içebilecek kadar iyi tanınacaksın."

Düzinelerce büyük yuvarlak masayla dolu devasa bir odaya girdiler. Birçok insan zaten odadaydı. Bazıları oturuyordu. Diğerleri ise ellerinde içkiler, etrafta konuşuyorlardı. Devin yanlarından geçtiği insanlarla selamlaşıyor, onlara her zaman Anna'yı tanıtıyordu. Bazı insanlarla biraz daha uzun süre konuştu.

Anna erkeklerin ellerini incelemeye başladı. Birçoğu serçe parmaklarına safir yüzük takmıştı ve ona bilerek bakıyorlardı.

Anna ve Devin akşam oturacakları masaya, Masa Bir'e doğru ilerlediler. Anna'nın Devin'le öğle yemeği yerken gördüğü adam orada oturuyordu ve onları selamlamak için ayağa kalktı. İnce yapılı ve Devin'den biraz daha kısaydı, fırtınalı gri gözleri ve sütlü çikolata rengine, jöleli saçları vardı. Ayrıca onu, Devin'le birlikte Devin'in ilk buluşmada onu memnun etmesini istediği platformdaki adamlara. Onu öğle yemeğinde gördüğünde çok yakından bakmamıştı.

Devin adamı selamladıktan sonra, "Anna, bu Trenton Needham," diye takdim etti. "Trenton, bu Anna."

Trenton ona kocaman bir gülümseme verdi. "Seninle resmen tanışmak bir zevk, Anna." Yanağından öpmek için öne doğru eğildi. "Harika ağızlı kız," dedi usulca, sonra doğruldu.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Needham," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Anna onun eline baktı ve zümrüt bir yüzük taktığını gördü.

"Bana Trenton de lütfen, Anna. Bay Needham beni yaşlı hissettiriyor." O güldü, Anna da kıkırdadı. Adamın Devin'in yaşlarında, kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti.

"Trenton," diye tekrarladı usulca, gözlerini ona dikerek.

Devin elini Anna'nın beline doladı ve saçlarını okşadı. "Çok iyi gidiyorsun, Anna. Erkekleri etkilemeye devam et. Kadınların seni gözünü korkutmak. Onlara acıyın. Kocaları bu gece yatağa girerken seni düşünecek."

Nedense, erkeklerin bu gece onu düşündüklerini düşünmek onu ıslattı. Yanakları kızardı ve Devin kıkırdadı.

"Bu düşünce hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim? Erkekler karılarını becerirken senin küçük göğüslerini ve tatlı amını düşünüyorlar," diye fısıldadı kulağına. "Buradaki en şanslı adam benim, çünkü bunu hayal etmek zorunda kalmayacağım." Adam kızın kulağının üstünü öptü ve kız Devin'le eve gitme beklentisiyle titredi.

"Merhaba Devin," dedi Trenton'ın yanında duran bir kadın hoş bir sesle. Kısa boylu ve zayıftı, çekik koyu kahverengi gözleri ve zarif bir topuz yapılmış siyah saçları vardı. Soluk yeşil saten kılıf elbisesinde Asyalı bir hava vardı.

Devin kadına gülümsedi ve selamlamak için eğilip yanağından öptü. "Merhaba, Maki. Bu gece nasılsın?" diye hoş bir şekilde sordu.

Maki önce Anna'ya sonra da Devin'e baktı. "Ben iyiyim Devin. Sen nasılsın?" Ona parlak bir gülümseme verdi.

Anna aralarından bir şey geçtiğini hissetti ve kalbinde bir kıskançlık dalgası kabardı.

"Mükemmelim, Maki." Anna'ya döndü. "Anna, bu Maki, Trenton'ın karısı. Maki, bu Anna."

Maki başını Anna'ya doğru eğdi. "Merhaba Anna," dedi müzikal bir sesle.

Anna ona gülümsedi. "Merhaba, Maki."

Maki bilmiş bir ifadeyle Devin'e baktı ve başını salladı. "Belki dördümüz yakın bir zamanda akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz, Devin."

"Bu çok hoş olurdu, Maki," dedi Devin.

Trenton sırttı. "Katılıyorum. Ziyafetten sonra bir şeyler içmek için bize katılabilirsin."

Anna konuşmada bir şeyleri kaçırdığını hissediyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Devin iç çekti. "Kulağa harika geliyor ama Anna ve benim bu gece için planlarımız var." Onun belini sıktı. "Korkarım gidip yemeği hazırlamam gerekiyor." Anna'yı yanağından öptü ve sonra diğer çifte baktı. "Ben yukarıdayken Anna'ya eşlik eder misin?"

Hem Trenton hem de Maki başlarıyla onayladı ve Devin dönüp uzaklaştı. Anna utangaç bir ifadeyle onlara baktı, onlar da Anna'ya sıcak bir şekilde gülümsediler. Trenton Anna'ya oturması için bir sandalye uzattı, aynısını karısı için de yaptı ve sonra ikisinin arasına oturdu.

Masanın etrafına birkaç çift daha oturmuştu ve Trenton onlara Anna'yı Devin'in eşi olarak tanıttı. Onlar başka Devin'in bankasından gelen yöneticiler. Başka serçe yüzük görmemiş.

Odanın geri kalanı sonraki birkaç dakika içinde doldu. Bundan kısa bir süre sonra Devin odanın önündeki bir platformda belirdi.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar....." Konuşmasına şöyle devam etti Ziyafetin ne hakkında olduğunu ve akşamki olayların gidişatını. O Güzel ve etkileyici bir tonda konuşarak odadaki herkesin dikkatini kolayca çekti. Devin karizmatik değilse hiçbir şeydi. "Yemeğinizin tadını çıkarın, ödül törenine daha sonra başlayacağız."

Devin platformdan indi ve masaya dönerek Anna'nın yanına oturdu ve şakağından öptü. Masanın etrafındakileri selamladı ve Anna'nın tanıştırıldığından emindi.

Akşam yemeği servis edildi ve etrafındaki insanlar iş konuları hakkında sohbet etti. Anna'nın, Devin'le öğle yemeğinde tanıştığı zaman hariç, daha önce hiç çalışmamış ve hatta bir bankanın içinde bile bulunmamış olduğundan, katkıda bulunabileceği pek bir şey yoktu. Kadınlardan birkaçı Anna'nın kim ve ne olduğunu anlamaya çalışarak sorular sordu. Devin onun mesleğini balet olarak söyledi. Anna bu açıklama karşısında kızardı.

Etrafındaki insanlar konuşurken Anna şarabını yudumladı. Devin büyüleyici, ilgi çekici ve izlemesi inanılmaz biriydi. Her an ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve insanları kendi söylediklerine inanmaları için manipüle edebiliyor gibiydi.

Bir ara Trenton elini kızın sol bacağına koydu ve bacağına okşadı. dizinin içinde. Göz ucuyla kocasına baktı, kocası onu izlemiyordu ama Maki izliyordu. Maki kocasının eline baktı ve Anna'ya gülümsedi, sonra yanındaki kadınla konuşmasına geri döndü.

Bu da neydi şimdi? Maki neden Anna'ya o şekilde gülümsüyordu? Anna'nın kafası karışmıştı. Jack ona bütün eşlerin ondan nefret edeceğini ve

kocalarının ona ilgi gösterdiğini görürlerse üzülürler.

Devin elini Anna'nın diğer bacağına koydu ve iç uyluğunu okşadı. Üzerinde iki farklı erkeğin elinin olması onu heyecanlandırmıştı. Onların sıcak, ağır ellerinden başka bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordu. Şarabından bir yudum daha aldı ve Devin'in eli yukarıya, elbisesinin altına doğru hareket etti. Bacağına çekerek kalçalarını birbirinden ayırdı ve küçük parmağını amına sürtmek için yukarı doğru hareket etti.

Kadın usulca soludu ve Devin onun kalçasını çimdikledi. Kız ona baktı ve Devin ona doğru eğildi.

"Trenton ya da benim sana yaptığımız hiçbir şeye tepki verme," diye yumuşak bir sesle homurdandı. "Sandalyeni öne doğru çek." Kadın adamın dediğini yaptı, kalçasının tamamı artık uzun masa örtüsünün altında saklıydı.

"Evet, Devin," diye fısıldadı.

Adam kadının bacağına tekrar çekti ve kadın kalçalarını açtı. Her iki adam da üst bedenleri hareketsiz kalırken ellerini yukarı kaldırdı. Parmakları kızın amında buluştu ve ikisi de kızın ıslak kıvrımlarını okşadı. Tangası sıırılsıklamdı ve Trenton onu çekiştirerek kenara itti. Devin bir parmağını içine soktu ve kız tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Orada öylece oturmak ve bir erkeğin tepki vermeden ona dokunmasına izin vermek tüm eğitimine ters düşüyordu.

İkisi de bir dudak alıp onu açtılar. Nefesi boğazına takıldı ve hızla şarabından bir yudum daha aldı. Devin onun düzensiz nefes alışına tepki olarak dış dudağını sıktı. Kadın bir çığlığı yuttu. Trenton'ın parmağı içinde kaydı ve sonra klitorisini okşadı. Anna vücudu dışında herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

Devin'in eli bir an için kayboldu, sonra geri döndü ve yarığının içine büyük olmayan ama bir dakika sonra acımaya başlayan bir şey soktu. Bir süre sonra tatlı servis edilirken iki el de ortadan kayboldu.

Anna gözyaşlarını uzak tutmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Acı arttıkça oturduğu yerde hafifçe kaydı.

"Devin...?" dedi kısık bir fısıltıyla.

"Sus, bebeğim. Herhangi bir zarar vermeyecek. Sadece tarçın yağına batırılmış bir tampon." Yanağından öptü. "Bununla başa çıkabileceğini biliyorum." Ona gülümsedi ve koltuğunu geriye itti. "Gidip ödül törenini başlatmam gerekiyor. Tüm ödüller bittiğinde, izninizi isteyip tuvalete gidin ve onu çıkarın. Sonra beni orada bekle." Ayağa kalktı, masaya başıyla işaret etti ve platforma geri dönüp konuşmaya başladı.

Tören sonsuza kadar sürmüş gibi görünüyordu ve acı arttıkça zaman geçti. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve platformdaki insanların söylediklerine dikkat etmeye çalıştı. Aklını yanan amından uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

Devin nihayet kapanış konuşmasını yaptığında ve herkes alkışlayıp ışıklar tekrar yandığında, Anna olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve tuvalete gitmek için izin istedi. Odanın ve diğer insanların görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Devin, Anna'yı Zach'in onu götürdüğü odaya götürdü.

"Tören sırasında çok iyiydin. Acı çektiğin neredeyse hiç belli olmuyordu ve olay çıkarmadın."

Anna dikkatli gözlerle Zach'in kendisine tecavüz ettiği köşeye baktı. "Teşekkür ederim, Devin. Denedim."

"Seni buraya Zach mi getirdi?"

Kadın başını salladı ama Devin başka bir şey söylemedi. Onu odanın diğer ucuna, karanlık bir balkona açılan cam bir kapıya doğru götürdü. Kapıyı açtı ve nefes kesici bir manzaraya doğru adım attılar.

"Oh, Devin. Bu çok güzel," dedi, gözlerinin önüne gelen Şehir.

Devin onun arkasında durdu ve boynunu öptü. "Sen daha güzelsin," usulca fısıldadı.

Dönüp ona baktı ve gülümsedi. Adam onu tutkuyla öptü ve elbisesini kalçalarının üzerine kadar çekti. Islak külotuna değen serin hava onu ürperti.

"Bacaklarını iki yana aç," diye fısıldadı ve kadın da öyle yaptı.

Tüm amcığı soğuğa maruz kaldığı için daha da titriyordu. Hava.

Devin elbisesinin fermuarını, askılarını aşağı indirecek kadar açtı. sonra sütyenin kaplarını indirdi ve göğüslerini ortaya çıkardı. Serin hava ve Devin'in bakışları yüzünden göğüs uçları anında gerildi.

"Sen çok iyi bir kızsın, benimle bu konuda kavga etmiyorsun, bebeğim." Tangasını çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Parmakları amını yoklayarak dudaklarını araladı. Daha soğuk hava onu ürperti ama aynı zamanda heyecanlandırdı da.

Devin diz çöküp amını yalamaya başladığında arkasındaki parmaklığı kavradı.

"Mmm. Tarçın aromalı kedi," diye mırıldandı. Dili içine girdi ve kadın tepki vermemeye çalıştı. "Sorun yok, bebeğim. Şimdi tepki verebilirsin,

Sadece sessiz ol." Dil hareketlerine devam etti, yaladı, emdi ve piercinglerini çekti.

Başını geriye yasladı ve inledi. Dili inanılmazdı!

Bacaklarından birini yukarı itti, böylece kalçası korkuluğa dayanıyordu ve amını sertçe yedi. Kadın inledi ve korkuluklara yapıştı, adamın ağzının tadını çıkarıyordu.

"Çok ıslak, bebeğim. Tatlı, baharatlı ve ıslak," diye mırıldandı, aşağıdan yukarı çıktı ve onu yukarı ve geriye doğru itti.

"Devin... Devin, korkuyorum," diye inledi, parmak uçları bembeyaz kesilmişti. Otuz ikinci kattaydılar ve o sadece yarı Ölümsüzdü. Ölebileceğini bilmiyordu ama şu anda bunu test etmek istemişti.

"Korkacak bir şey yok bebeğim," dedi Devin, ayağa kalkıp fermuarını açarak pantolonunu. "Ama vücudunun bana ait olduğunu ve uygun gördüğüm şekilde kullanabileceğimi bilmeni isterim."

Adam sertleşmiş, delinmiş sikiyle yaklaşırken kadının suları bacağından aşağı damlıyordu. Elini kalçasına koydu ve ileri doğru bastırarak onu inletti. Kadın ellerini adamın üst kollarına doğru götürdü ve adam başını salladı.

"Bana tutunmayın," diye emretti. Anna'nın gözleri büyüdü ve ellerini tekrar korkuluklara koydu. "Sen de korkuluklara tutunma," dedi adam.

Anna, Devin'in sertçe içine girmesiyle inledi, metal korkuluklar da onun gibi esnedi. Elleriyle ne yapacağını bilemedi ve yalvarırcasına Devin'e baktı.

"Bırakın parmaklıkların arkasına asılsınlar," dedi ve tekrar içine girdi.

Korkmuş bir halde adamın dediğini yaptı. Adam onu sadece tek eliyle tutuyordu ve destek ayağı kayarsa geriye doğru düşecekti. Adam sertçe itti ve kız ayağının hafifçe kaydığını hissetti. Haykırdı ve bilinçsizce Devin'in kollarına uzandı.

"Bana tutunmayın dedim," diye homurdanarak ellerini itti.

Titredi, adrenalin ve korku vücudunda dolaşmaya başladı. Diğer kalçasını kavradı ve birkaç kez ileri doğru iterek korkuluğun sallanmasına neden oldu ve sonra kolunu korkulukta duran kalçanın etrafına doladı. İtmeyi bıraktı ve Anna onu daha güvenli bir yere götüreceğini düşünerek rahatladı.

Devin hınzırca sırıttı. "Diğer bacağını da yukarı kaldır ki korkuluklara oturabilesin, bebeğim."

Anna'nın kalbi çarpıyordu. Düşecekti!

Devin onun tereddüdü karşısında kaşlarını çattı ve kalçasına bir şaplak attı. "Yap şunu," diye homurdandı. Kızın her iki kalçasını da tutmuştu; düşmesini engelleyen tek şey buydu.

Kontrolsüzce titreyerek diğer bacağını yerden kaldırdı ve Devin onu sıkıca kavradı. Kalçalarını kendisine yaklaştırdı ve uyluklarına tutundu. Onu dik tutan tek şey güçlü karın kaslarıydı.

"Arkana yaslan, Anna." Devin yumuşak ama talepkâr bir sesle söyledi. "Geriye yaslan yoksa bırakırım."

Yavaşça arkasına yaslanıp vücudu otelin otuz ikinci katının korkuluklarından baş aşağı sarkarken içini dehşet kapladı. Bacaklarını Devin'in etrafına sarmaya başladı. "Yapma," diye hırladı Devin.

Korku gözyaşlarının alnından aşağı ve saçlarına doğru akmasına engel olamadı. Elleri yumruk oldu ve yüksek sesle inledi.

Devin tekrar hareket etmeye başladı ve kızın içine sertçe girdi. Adam kadının kalçalarını sıkıca tuttu ve kadın da adamın yapabildiği tek şeye, sikine sarıldı.

"Oh, evet, bebeğim. Terörize edildiğinde çok sıkı oluyorsun. Çok iyi hissediyorsun."

Onu sertçe becermeye devam etti. Her itiş Anna'ya düşecekmiş gibi hissettiriyordu. Onun sabit ritmi, pozisyonunun tek rahatlatıcı kısmıydı. En azından adamın ne zaman hareket edeceğini biliyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kendine sadece yatağından sarktığını söyledi ama aşağıdaki trafiğin yankıları buna inanmayı zorlaştırıyordu.

Homurdanıp içine boşalana kadar onu daha sert ve daha sert becerdi. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, sikiinin her seğirmesini ve zonklamasını hissedebiliyordu.

Şimdi onu bırakacak mıydı? Uzun süre baş aşağı durduğu için sersemlemiş hissediyordu.

Eğildi ve onu yukarı, balkona doğru çekti. Bacakları altına çöktü ve yere düştü.

Onun önünde diz çöktü. "Sen çok iyi bir kızsın bebeğim, bunu biliyor musun?"

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle miyim?" diye fısıldadı.

Devin onun yanağını okşadı, eli soğuk tenine karşı sıcaktı. "Evet, bebeğim. Öylesin. Bu gece tam olarak sana söylediğimi yaptın."

Titremesini durduramıyordu. "Beni cezalandırmıyor muydun?" diye inledi.

"Hayır, bebeğim. Bana ne kadar güvendiğini görmek istedim." Kızın saçlarını düzeltti. "Sen çok iyi bir kızsın," diye fısıldadı ve onu kollarının arasına alarak balkonun kenarındaki banka oturttu. Ona sarıldı ve yatıştırıcı sözler fısıldayarak kendisini ne kadar memnun ettiğini söyledi.

Anna'nın dehşeti yavaş yavaş kayboldu ve titremesini durdurabildi. Devin ona sarılırken, bunu bir daha asla yapmaması için dua etti. Bu bir ceza olmayabilirdi ama şimdiye kadar yaşadığı en korkunç şeylerden biriydi.

Tamamen rahatladığında, Devin elbisesini düzeltmesine ve sık olduğundan emin olmasına yardım etti. Çok sayıda insanın hâlâ kaynaşmakta olduğu yere geri döndüler. Devin onu sakinleştirmek için bir kadeh şarap daha getirdi ve o içerken birkaç kişiyle konuştu. Kadın sakinleşmeye başladı.

insanların neden içtiğini anlıyordu. Bu onu gerçekten rahatlatıyor ve daha iyi hissetmesine yardımcı oluyordu.

Şarabını bitirdikten sonra Devin vedalaşmak için etrafı kolaçan etti ve asansöre yöneldiler. Aşağı doğru indiklerinde Anna'nın midesi bulandı ve düşme korkusuyla Devin'e tutundu. Bu hiç iyi değildi. Dairesine çıkmak için asansöre binmek zorundaydı.

Devin kolunu Anna'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Sana evimi göstereyim mi bebeğim?"

Anna ona gülümsedi. Bütün geceyi onunla geçirecekti. "Bu hoşuma giderdi."

Yirmi Altıncı Bölüm

Devin, Anna göğsüne yaslanmış halde şehir arabasının arkasında dinleniyordu. Onu eve götürmek ve karısına eziyet etmeye başlamak için sabırsızlanıyordu.

Gece iyi geçmişti ve Devin memnundu. Anna onun istediği gibi davranmıştı. Özellikle de hiçbir noktada panik atak ya da sinir krizi geçirmemiş olması onu memnun etmişti. Eğitimi tam olarak geceler için planlanmıştı.

Bunun gibi. Onu balkonda asmak inanılmaz derecede erotikti ve onun için mükemmel bir son test olmuştu. Bu gece, planları ilerledikçe onun yanında olabileceğine dair, başarısızlıkla sonuçlanan ayinden kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı.

Zach ondan etkilenmişti. Devin gece boyunca onu izlediğini görmüştü. Zach yakında politikaya atılacaktı ve hatta bir gün başkan olma potansiyeline sahipti. Bir yıl içinde eyalet senatörü olacaktı. birkaç yıl. Devin'in sadece onu kontrol altında tutması gerekiyordu.

Zach'in 'Tam Amerikalı' görünümünün altında, gitmek istediği yere ulaşmak için her şeyi yapabilecek hırslı bir genç adam vardı. Halka açık bir toplantının ortasında Anna'ya tecavüz etme isteğinin de gösterdiği gibi, içinde acımasız bir damar vardı. Anna harika bir oyun oynamıştı. Devin, iradesi dışında alıkonulmanın Anna için normal olduğunu biliyordu; bu onu uzun süre rahatsız etmeyecekti.

Onunla birlikte olmaktan döndüğünde yüzü biraz solgundu ama soğukkanlılığını korumuştü. Zach onun lezzetli amını yalayıp yutarken göt deliğinin kıpkırmızı ve açık olduğunu fark etmişti. Zach onu iyi sikmiş olmalıydı. Bu onun solgunluğunu açıklıyordu. Analdan hiç hoşlanmamıştı ama zaten hoşlanmaması gerekiyordu. Onun kıcı sadece erkeğin zevk ve eziyet. Zach'e evinin numarasını vermiş ve onu istediği zaman ziyaret edebileceğini söylemişti. Zach'in onun vücudunu meşgul edeceğinden ve kıcını ağrıtaçağından emindi.

İlginç bir gelişme de Maki'nin Anna'ya olan ilgisiydi. Devin ve karısı düzenli olarak Trenton ve Maki ile sosyalleşiyordu. Bir şeyler içmek ya da yemek için dışarı çıkarlar, sonra evlerinden birine dönerler, biraz

ve cinsel arzularını tatmin ediyorlardı. Kadınlardan biri akşam için evcil hayvanı oynamak zorunda kalacak, ayaklarının dibinde oturacak ve diğerleri ne isterse onu yapacaktı. Tabii ki Anna oradayken Maki'ye evcil hayvan rolü veremezdi, tabii Maki istemezse, ki bu da pek olası değildi. Maki evcil hayvan olmaktan hoşlanmıyordu. Anna'nın Maki'nin minicik dudaklarını yalamasını izleme düşüncesi küçük kedi onu tekrar sertleştirdi. Evet, yakında akşam yemeği yemeleri gerekecekti.

Devin Anna'nın yumuşak saçlarını okşadı ve yavaşça nefes verdi. Devin'in yakında halletmesi gereken şeyler vardı. Bunların başında Alex geliyordu. Yapması gereken tek şey onu nasıl zapt edeceğini bulmaya çalışıyordu. Devin, Alex'in Anna'ya mirası hakkındaki gerçeği söylemesine izin vermeyecekti. Neyse ki Devin onun bu konudaki düşüncelerini değiştirebilmişti ama Alex'e hâlâ bir ders verilmesi gerekiyordu. Devin onun bir Yaşlı-Oğul olmasını umursamıyordu.

Ayrıca Anna hakkında pek çok soru geleceğini tahmin ediyordu. Bunları kendi lehine kullanacak, istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için Anna'yı kullanacaktı. Anna'nın bu gece erkekler üzerinde ne kadar etki yarattığını öğrenmek ilginç olacaktı. Eğer haklıysa, erkekler onun tadına bakmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazır olacaktı.

Devin kendi kendine gülümsedi. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Alex'in Girişim henüz hiçbir şeyi mahvetmemişti. Ama Devin gözlerini açık tutmak zorundaydı.

Şehir arabası üç katlı İtalyan tarzı malikânesinin önünde durdu. Şehirdeki en güzel evlerden biriydi ve onunla çok gurur duyuyordu. Güzel bir karısı ve üç güzel çocuğu vardı. Kızları Chloe ve Celeste okulda popülerdi ve oğlu Tyler sonbaharda Harvard'a başlayacaktı. Evet, hayatı tam da olması gerektiği gibi mükemmel bir görünüme sahipti.

Karısının lanet sevgilisinden hamile kalması mükemmel değildi ve cezalandırılacaktı. Bu geceden itibaren.

Seni seviyorum, dedi. Özür dilerim, dedi. Lütfen bebeği alma, diye yalvardı.

Devin, kız mı erkek mi olduğunu öğrenene kadar beklemeye karar vermişti. ne yapacağına karar vermeden önce. Eğer erkek olursa, Sandy düşük yapacaktı. Eğer kız olursa, Sandy yatak istirahatinde olacak ve doğumdan sonra "bebeği kaybedecek" ve onu Malikâneye götürüp seks kölesi olarak yetiştirecekti. Halka göre Sandy zor bir doğum yapmış ve bebek ölü doğmuş olacaktı, ama Sandy neyse ki hayattaydı! Ya da bunun gibi bir saçmalık.

Her iki durumda da, Sandy başka bir adamın çocuğunu kendi evinde büyütmecekti. Bu kabul edilemezdi. Belki de bebeğin kaderi belirlendikten sonra onu kısırlaştıracaktı. O zaman artık bu konuda endişelenmesine gerek kalmazdı.

Arabanın kapısı açıldı ve Anna ile birlikte akşam serinliğinde dışarı çıktılar. Dekoratif ferforje demir ve camdan yapılmış ön kapıya doğru yürüdüler, kapı Anna yaklaşırken açıldı ve hizmetçisi Julie ortaya çıktı.

Julie malikânede bir köleydi ve Devin'in favorisiydi. Kardeşlerine hizmet etmek için çok yaşlandığında, ona hayatını sürdürme ve kahyası olma şansı sundu. Kadın bu fırsatın üzerine atladı ve son beş yıldır burada çalışıyordu. Hâlâ güzeldi ve hâlâ iyi sevişiyordu, bu hem onun hem de oğlunun yararlandığı bir beceriydi. Minyon, sarışın ve iri göğüslüydü. Aynı zamanda mükemmel bir temizlikçi ve aşçıydı.

Julie, Devin ve Anna'yı kibarca karşıladı. Ona bu gece Anna'yı eve getireceğini söylemişti.

"Sandy uyandı mı?" Devin sordu.

Başını salladı. "Evet, efendim. Ona evde olduğunuzu haber vermemi ister misiniz?"

Devin bunu düşündü. Sandy'ye sürpriz yapmak istiyordu. Anna'nın geleceğini bilmiyordu. "Ona evde olduğumu söyle, ama Anna'nın burada."

Julie reverans yaptı ve uzaklaştı.

Anna büyük mermer ve oyma ahşaptan yapılmış resmi girişte yavaşça arkasını döndü. Gözleri parlıyordu, bu da onu özellikle güzel gösteriyordu. Ona doğru yürüdü ve tutkuyla öptü.

"Odama çıkalım mı?" diye mırıldandı. Kadın ona gülümsedi ve başını salladı.

Onu iki özenli merdivenden kendisinin ve Sandy'nin odalarının bulunduğu üçüncü kata çıkardı. Kızlarının odaları da bu kattaydı ve dışarı çıkmayacaklarını umuyordu. Anna'yı onlara açıklamak istemiyordu. Tyler, evet; yakında Anna ile tanışacaktı. Ama kızlarını yaptığı şeyler konusunda masum tutmayı tercih etti.

Anna'yı odasına götürdü. Ana süit iki odadan oluşuyordu. yatak odaları ve en-suite banyoları vardı. En küçük kızları kendi odasına sahip olacak kadar büyüdükten kısa bir süre sonra Sandy ile aynı yatakta uyumayı bırakmışlardı.

Şimdiki odası aslında çocuk odasıydı ama Sandy'nin dırdırından bıkınca yeniden dekore ettirmiş ve oraya taşınmıştı. Sahip olmaktan hoşlanıyordu

kendi alanı. Onu becermek istediğinde ara sıra Sandy'nin odasına giriyordu, ki bu çok sık olmuyordu. Uyumluydu ve ne isterse yapıyordu. Onu aşağılamayı seviyordu. Trenton ve Maki ile birlikte olduklarında çok iyi evcil hayvan oynadı. En azından Sandy artık bu rolü oynamak zorunda kalmayacağı için mutlu olabilirdi.

Yatak odasının kapısını açık bıraktı ve Anna'yı öpüp yatağına geri itti. Sandy'nin her an gelmesini bekliyordu. O çok ona hamile olduğunu söylediğinden beri özenli davranıyordu. Bu gece de aynı şekilde devam edeceğine güveniyordu.

Anna'nın elbisesinin fermuarını açtı ve elbise yere düşerek onu sütyeni, jartiyer kemeri ve çoraplarıyla güzelce ayakta bıraktı. Kokusu hâlâ pembe ve şişti.

Onun kışını okşadı. "Seni yerken kışın oldukça hassas görünüyordu, bebeğim. Zach seni orada mı sikti?"

Başını salladı. "Ama hoşuna gidiyor gibiydi," dedi sessizce. Adamın parmakları hassas deliğe yaklaştığında kadın gerildi.

"Bir bakayım bebeğim," diye fısıldadı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa çık."

Ona itaat etti, yüzü ona dönüktü, bacakları ayırttı ve sırtı amını ve kışını görebileceği şekilde eğilmişti. Düşündüğü gibi, kış açığı ve halkanın etrafı kızarmıştı. Amı parlıyordu, ıslak, pembe ve güzeldi. Uyluklarının içi de nemliydi.

Arkasında yumuşak bir ünlem duydu ve gülümsedi. Sandy. Gitti Anna'yı olduğu gibi kabul etti ve karısına döndü. Hâlâ çekiciydi ve karnının alt kısmındaki hafif şişkinliğe rağmen güzel bir vücudu vardı. Kahverengi saçları modanın gerektirdiği gibi şekillendirilmiş ve vurgulanmıştı. Marka yoga pantolonu ve hamilelikten şişmiş göğüslerini gösteren beyaz bir kombinezon giymişti. Şu anda ela gözleri genişti ve Devin'in yanından geçip Anna yatağında.

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi, Devin?" diye sordu usulca, gözlerini Anna'dan ayırıp ona bakarken, gözlerinde incinmişlik belirgindi.

Gülümsedi. "Evet. Akşam çok iyi geçti."

Sandy yatağına doğru baktı. Kim olduğunu sormak istediğini ama çok gergin olduğunu anlayabiliyordu. Devin kravatını gevşetti ve ceketini çıkardı, her ikisini de yakındaki bir sandalyenin arkasına koydu. Anna'nın ıslak amına ve açık kışına bakarken Sandy'nin yüzündeki şaşkın bakıştan zevk aldı.

"Bebeğim, rahatla ve arkanı dön," dedi Anna'ya, o da söyleneni yaptı.

Anna kalçasına yaslanmıştı, mükemmel göğüsleri mavi dantel sütyenini dolduruyordu.

Amcığı çorapları ve jartiyer kemeri ile mükemmel bir şekilde çerçevelenmişti. Sandy'yi tanıdığı anda yeşil gözleri genişledi. Çocukken birçok kez karşılaşmışlardı. Anna ona Sandy Teyze bile demişti. Sandy'nin kendini örtmek isterken ve onu hoşnutsuz etmekten korkarken yaşadığı içsel mücadeleyi görebiliyordu. Onu hoşnut etmeme korkusunun kazandığını ve hareketsiz kaldığını görmek onu memnun etti.

Sandy Anna'ya baktı, ilk başta onu tanıyamadı ama tanıdığı anda çenesi düştü ve elini ağzına götürdü. Dehşet içinde Devin'e baktı. "Devin, bu... bu Anna!"

Devin Anna'ya doğru yürüdü. "Evet, öyle."

Parmaklarını Anna'nın göğüslerinin üstünde gezdirerek Anna'nın iç çek.

"Sana inanamıyorum, Devin. O Anya'nın kızı! Onu tanıyorsun. bebekliğinden beri!" Sandy haykırdı, açıkça ondan iğrenmişti. Anna'ya baktı. "Anna, tatlım, istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Evet, öyle Sandy. O bana ait." Anna'nın kolyesini işaret etti ve Sandy daha da iğrendi.

"Nasıl-"

"Lütfen, Sandy. Benim hakkımda bu kadar saf olma. Ne yaptığımı biliyorsun." "Ama o kızlar orada doğuyor-"

"Anna doğduğundan beri benim," diye alay etti. "Daha üç günlükken ağzımı amına dayamıştım."

Sandy'nin yüzü yeşile döndü ve eli ağzına gitti. "Git kus ve işin bitince geri gel."

Sandy karnını tutarak odadan dışarı koştu.

Devin, gözlerinde korkuyla kapıya bakan Anna'ya baktı. Anna sorgulayan gözlerle ona baktı ama bir şey söylemedi. Eğildi ve Anna'nın boynunu emdi ve göğüslerini okşadı. Anna onun dokunuşuyla hafifçe inledi. Çok duyarlı.

"Sütyenini çıkar bebeğim," dedi ve gömleğinin düğmelerini açarak geri çekildi.

Arkasına uzandı ve adamın dediğini yaptı.

"Başka her şey. Seni yatağında çıplak istiyorum." Ona sırıttı. "Bunu pek çok kez hayal ettim."

Kadının ayağa kalkıp ayakkabılarını tekmelemesini, ardından çoraplarını ve jartiyer kemerini çıkarmasını ve ona bakmasını izledi.

"Sırt üstü uzan ve bacaklarını aç ki seni görebileyim," dedi yumuşak bir sesle.

Kendisine söyleneni yaptı, dizlerini büktü ve ayaklarını iki yana açtı.

Onun mükemmel amına bakarken soyundu. Yüzükler çekici ve mükemmelliğine katkıda bulunuyordu. Bu halkalardan ikisinin onu Alex Fucking Kunze'nin kölesi olarak işaretlediği gerçeğini de görmezden gelmeye çalıştı.

Soyunmayı bitirdiğinde, yatağın kenarına doğru yürüdü ve yanına uzandı, onu öptü ve vücudunu okşadı. Sandy'nin dönmesini bekliyordu, böylece Anna'yı onun önünde becerebilecek ve sonra Sandy'nin Anna'nın tatlı amından dölünü yalamasını sağlayacaktı. Sandy am yalamaktan hoşlanmıyordu ve Devin bunu ona yaptırmaya bayılıyordu. Onun sikini emmekten de hoşlanmıyordu ve Devin ona bunu da yaptırıyordu.

Sandy döndüğünde Devin Anna'nın göğüslerini öpüyor ve okşuyordu. Nefes nefese kaldı ve odadan çıkmaya çalıştı.

"Gidebilirsin demedim Sandy," dedi alçak bir sesle, ona bakmadan. "İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat."

Sandy kocasına itaatsizlik etmemesi gerektiğini biliyordu. Genellikle. Yine de Devin onun bilerek hamile kaldığını düşünmüyordu. O kadar aptal değildi.

Anna'yı tekrar elleri ve dizleri üzerine çekti. "Otur Sandy," dedi yatağın altını işaret ederek.

Sandy solgun ve titrekti ama Devin'in dediğini yaptı. Yatağın en ucuna yerleştiğinde, dizlerinin üzerine oturdu ve horozunu Anna'nın dudaklarına koydu. Anna ağzını açtı ve onu emmeye başladı. Seyirciler yüzünden ilk başta isteksizdi, ancak meme ucunu cimcikledi ve daha hevesli hale geldi.

Anna'nın başını tutarken, "Marshall'dan hamile kalarak beni gerçekten kızdırdın Sandy," dedi.

Sandy, Anna'nın onu boğazından aşağıya kadar almasını izlerken gözleri genişti.

Onu yutarken inledi ve gözlerini kapattı. "Oh, evet, bebeğim. İyi kız."

Anna'nın saçlarını avuçladı ve ağzını sikti. Anna'nın sikini höpürdetirken çıkardığı sesler odayı doldurdu.

Adamın siki kadının ağzında zonkluyordu. Dişlerini onun piercinglerinden uzak tutma konusunda çok iyiydi. Adam onun saçlarını tuttu ve sikini çıkardı. Kadın

inledi ve Devin gülümsedi. Sandy'nin yüzü hâlâ solgundu.

Anna'yı dizlerinin üzerine çekti ve onu kendisine doğru çekti, göğsü sırtına yaslandı, böylece ikisi de karısına bakıyordu. Okşadı Anna'nın göğüslerini okşadı ve parmağını Anna'nın içine sokmadan önce elini aşağı indirerek klitorisinin etrafında dolaştırdı.

Bir an sonra parmağını çekti ve Sandy'ye uzattı. "Aç," diye emretti.

Sandy başını salladı ve geri çekilmeye çalıştı. "Devin, onu bebekliğinden beri tanıyoruz. Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Bunu ona nasıl yapabilirim?" diye sordu gülerek. "Onun daracık küçük amcığını arzularak nasıl sikim zonklayabilir? Şehirdeki en güzel kadınla birlikte olmayı nasıl arzulayabilirim?" Tekrar güldü. "Bunun onu ne kadar zamandır tanıdığımın bir ilgisi yok. Hayatı boyunca aklımda bu vardı." Anna'nın kulağına doğru eğildi. "Bebeğim, sikimi tut ve içine sok."

Anna itaat etti, bacaklarının arasına uzandı ve onu sıcak girişine yerleştirdi. Yukarı doğru itti ve onu kabzasına kadar doldururken ikisi de inledi.

Karısı uzaklaşmaya çalışırken "Otur Sandy," diye havladı. "Sikimin onun içine girip çıkmasını izle."

Anna'yı kendine doğru çekti ve içine doğru itti. Bir eliyle göğsünü okşarken diğer eliyle klitorisile oynadı.

Anna hızla inlemeye başladı, kasları onun sikine karşı kenetlendi. Gelmeye hazırdı. Sandy'nin önünde birkaç kez gelmesini istedi.

"Benim için gel, bebeğim," diye fısıldadı kulağına, gözlerini karısından ayırmadan.

Anna talep üzerine geldiğinde Sandy'nin çenesi düştü, klitorisini çalıştırırken inledi ve ağladı. Parmakları Anna'nın suları ile damladı. "Tekrar gel, bebeğim," dedi daha yüksek bir sesle ve Anna'nın kasları onun etrafında sıkıştı, onu becermeye devam etmeyi zorlaştırdı, ama zevkli bir meydan okuma.

Boşaldığında onun etrafında nasıl sıkıldığını seviyordu. Üçüncü kez boşalırken tekrar haykırdı. Kalçalarını kavrayıp ona vururken vücudunun üst kısmının yavaşça yatağa düşmesine izin verdi. Etin ve ıslaklığın sesi kulaklarında gürültülüydü.

"Tekrar, Anna," diye inledi ve Anna yatak örtülerini kavrayıp tekrar haykırdı. Orgazm taklidi yapmıyordu. Yapmak zorunda değildi ve yapsa bile adam bunu anlardı. Hepsi gerçektir.

Gözlerini, göğüs uçları kaşkorsesinin altında sertleşmiş olan karısından ayırmıyordu; Anna'yı sikmesini izlerken tahrik oluyordu. Sırıttı ve Anna'nın bir kez daha orgazm olmasını emretti.

Anna onun önünde yatakta kıvranıyordu. Adam onun amcığına vurmaya başladı ve Anna kendi kendine bir orgazm daha yaşamaya başladı. Sırtı kavislendi ve çarşafları pençeledi. Tekrar tekrar boşaldı, başka bir orgazm başlamadan önce asla tamamen inmedi.

İçinden çıkmadan onu sırtüstü çevirdi ve dizlerini göğsüne bastırarak sikini piercingleri g- noktasına gelecek şekilde eğdi. Orgazmın etkisiyle gözleri kapandı ve boynundaki damarlar şişti. dalgalar daha güçlü hale geldi. Sonunda canının yanmaya başlayacağını biliyordu ama bu gece o kadar iyiydi ki, ortaya çıkardığı sürekli orgazmları hak ediyordu.

Ayak bileklerini omuzlarına bağladı ve kalçalarına tutunarak sertçe içine girdi. Boşalmaya yakın olduğunu hissedebiliyordu. Orgazmlar birbiri ardına vücuduna çarparken Anna'nın başı bir yandan diğer yana sallanıyordu. Aşırı yüklenmeye yakındı ve Sandy'nin bunu görmesini istemedi.

Devin'in bakışları, doruğa ulaşmadan önce bir an için Sandy'ninkilere kilitlendi. Geriye yaslandı ve topları sıkılırken Anna'nın adını haykırmaya dikkat etti ve sperminin her onsunun toplarından fırladığını hissetti. Anna'nın altında çırpınışını izlerken birkaç kez hafifçe itti eğilip ağzını öpmeden önce.

Anna son bir kez ürperdi ve sonra hareketsiz kaldı. Devin, Anna'nın yanında yan yattı ve bacakları açılarak, birleşik meyve sularıyla damlayan koyu kırmızı bir kedi sergiledi.

Parmaklarını Anna'nın üzerinde gezdirdi, amına daldırdı ve sonra parmağını Sandy'ye doğru kaldırdı. "Bizi birlikte tadın" dedi. Sandy'nin reddedeceğini umuyordu ve yaptı, bileğini yakalayana kadar geri çekildi. "Sana sormuyorum Sandy," dedi sıkılmış dişlerin arkasından. "Ben söylüyorum Sen." Adam ıslak parmaklarını tekrar kızın ağzına götürdü ve kız arkasını döndü. Adam hınzırca sıırıttı ve kızın saçlarından bir tutam yakaladı. "Peki," dedi.

"Sana bunu yaptıracağım ve bundan hoşlanmayacaksın. Ama her anından zevk alacağım." Ayağa kalktı, hâlâ karısının saçlarını tutuyordu ve onu kaldırıp Anna'nın yayılmış kalçalarının arasına bıraktı. Başını aşağıya, parlayan amcığa doğru itti. "Ye," diye emretti.

Sandy direndi, elini geri itti, ama adam ondan çok daha güçlüydü ve yüzünü ıslak etin içine doğru itti. Anna dokunuşla hafifçe sıçradı, ancak başka türlü hareket etmedi. Bilincinin yerinde olup olmadığını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan ve onun da görmek istediği şey, karısının metresinin amından döllerini yalamasıydı.

Sandy'nin kulağına doğru eğildi. "Seni onun içinde boğabilirim. gibi." Başını iki yana salladı. "O zaman bana direnmeyi bırak." Kadın itmeyi bıraktı ve adam başındaki tutuşu gevşetti. "Ye," diye tekrarladı.

"Devin, lütfen. O daha bir çocuk." Sandy yalvardı ama başını Anna'dan uzaklaştırmadı.

"O yirmi yaşında ve benim seks kölem ve Sahibem." Sandy onun sözleriyle ürperdi. "İçindeki spermimi yala, sonra gidebilirsin."

Devin, karısının dilinin dışarı fırladığını ve Anna'nın amını yalamaya başladığını görünce memnuniyetle gülümsedi. Birkaç dakika sonra, Sandy bu konuda hevesli hale geldiğinde, sanki kendinden zevk alıyormuş gibi yalayıp emdiğinde hoş bir sürpriz oldu.

Anna, Sandy'nin dili klitorisini fiskelediğinde yumuşak bir şekilde inledi. Sandy'nin Bakışları Anna'nın yüzüne doğru kaydı ve Anna'nın tekrar inlemesini sağlayarak hareketi tekrarladı. Bunu üçüncü kez yaptı ve Anna tekrar inlediğinde, klitorisini ağzına aldı ve emmeye başladı, bu da Anna'nın göğsünde derin bir inilti patlamasına neden oldu.

Devin, Anna'nın burada olmasına bile şiddetle karşı çıkan karısının Anna'nın klitorisini emmesini ilgiyle izledi.

Tekrar gel. Kitapta bazı şeylerden bahsediliyordu.

Yarı Ölümsüz'ün sularının bağımlılık yapıcı nitelikleri. Bazı erkeklerin amcıklarını yalama ayrıcalığı için her şeyi yapmaya hazır oldukları biliniyordu.

Görünüşe göre kadınlar üzerinde de işe yarıyordu. Sandy'nin daha önce bir kadının amını coşkuyla yaladığını hiç görmemişti ve ağzını kendi seçtiği birkaç kadının üzerinde görmüştü.

Bu çok hoş bir sürprizdi. Anna kıvranmaya başladı ve kısa süre sonra sertleşti ve Sandy'nin bakanlıkları altına girerken haykırdı. Sandy'nin gözleri Anna'nın tepkisiyle parladı ve onu daha da yuttu Devin, Anna'nın tavana bakarken gözlerindeki acı dolu bakışı fark etmeden önce, coşkuyla iki kez daha boşalmasını sağladı.

"Bu kadar yeter, Sandy," dedi, onu nazikçe Anna'dan uzaklaştırarak.

"Ama..." diye itiraz etti Sandy.

"Bu gece yeterince içti," dedi usulca, Sandy'nin gözlerinin içine bakarak. Gözleri büyümüş ve hafifçe odak dışı kalmıştı. İlginçti. "Eğer iyi olursan bir ara tekrar yapmana izin veririm." Devin eğlenerek gülümsedi. Karısının Anna'nın amını istediği zaman yalamasına izin verirdi. "Ama uyuması gerek."

Sandy hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Devin'in yataktan kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "İyi geceler Sandy," dedi Devin, onu nazıkçe iterek.

Gözlerini tavana dikmiş olan Anna'ya özlemle baktı, sonra Sandy dönüp odadan çıktı.

Yorganı indirdi ve Anna'yı alt çarşafın üzerine yatırdı. Uykuya dalmıştı ve vücudu gevşekti. Işıkları söndürdü, sonra yatağa onun yanına sürünerek girdi ve onu kendine çekti.

Devin, Anna'ya karşı daha az sert davranabileceğini fark etti. İyi disiplinliydi ama ona karşı sert davranmaya devam ederse muhtemelen onu kıracaktı. Bunu istemiyordu. Nazik ve kibar davranacak ve doğal Hayatın sertliği onu cilalı ve alçakgönüllü tuttu. Hayat çok acı verdiğiğinde doğal olarak ona koşardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Anna." Yumuşak bir ses ona seslendi. "Anna, bebeğim. Uyanma vakti geldi."

Anna'nın gözleri pencerelerden süzülen sabah güneşine doğru yavaşça açıldı. Yatağın yanındaki saat yediden biraz önce olduğunu gösteriyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra onu uyandıran sese döndü. Devin'e. Yumuşak gözleri ve nazik gülümsemesiyle ona bakıyordu.

Ona gülümsedi. "Günaydın," dedi usulca.

Yanağını avuçladı ve onu öptü. "Günaydın, bebeğim. Nasıl uyudun?"

Anna bir dakika düşündü. Kendini iyice dinlenmiş hissediyordu ve yattığı yatak çok rahattı. "İyi, sanırım."

Devin kıkırdadı. "Dün gece eğlendin mi?" diye sordu, başını yumruğuna yaslayıp parmaklarını göğüslerinde ve meme uçlarında gezdirerek.

Anna cinsel açıdan çok doygun hissediyordu. Hatırladığı sayısız Dün gece ona orgazm yaşatmıştı. Onu memnun etmişti ve o da mutluydu. En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

"Seni memnun ettim mi?" diye sordu, emin olmak istiyordu.

"Oh, evet, bebeğim. Umduğumdan da fazla." Devin ona kocaman bir gülümseme verdi ve meme ucunu ağzına almadan önce göğüslerini okşadı.

Adam yüzüğünü emerken ve onunla oynarken usulca inledi. Oh, onun vücuduna ne yaptı! Onun sikine uzandı ve yumruğuyla okşadı. İnledi ve kalçalarını esnetti, sonra onun üstüne yuvarlandı ve sikiinin başını yarığına bastırdı.

Adam ileri doğru bastırınca, kadın tısladı. Dün geceden beri hassastı ama acısını gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Acıyor mu, bebeğim?" diye sordu, biraz daha içeri iterek.

"Biraz," diye itiraf etti durgun bir sesle. Onu üzmemek istemiyordu Onu.

"Anna, acını benden saklama," diye fısıldadı. "Onu bana ver." Daha da derine itti.

Başını tekrar yastığa bastırdı ve şefkatle haykırdı. Dudaklar birbirinden ayrılmıştı. Adam yavaşça gidip onu öptü. Kadın onun ağzına doğru inliyor, bir şekilde ona acısını veriyordu. Adam öyle hareketler yapıyordu ki neredeyse dayanamayacaktı ama bir şekilde acıdan zevk alıyordu. Bağırduğunda adamın gözlerindeki bakışı gördü. Acıya açlık duyuyordu. Onun acısını yuttu ve bu onu memnun etti.

Sertçe soktu ve yavaşça çekti. Tekrar tekrar, acıyı içinden çekip çıkarıyor ve kendine yediriyordu. Verip almanın erotizmi hissediliyordu ve Anna kendisinin Devin'in bir parçası haline geldiğini hissetti. Devin'in ona duyduğu arzuyu ve acısının Devin'in zevkine dönüştüğünü hissetti. Acının zevke dönüştüğü sürekli bir döngü ikisi arasında dönüp duruyordu. Her ikisi de ilkel çığlıklar atıp birlikte doruğa ulaşana kadar daha hızlı ve daha hızlı döndü.

Anna ağır ağır nefes aldı. Devin onun üzerinde nefes nefese kalmış, ağırlığını dirseklerine vermişti. Kollarını onun boynuna doladı ve çenesinden öptü. Devin ona baktı ve dudaklarından öptü.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldadı boynuna sokularak.

Anna gülümsedi. Ona iyi bir kız demesi, ona söyleyebileceği en iyi şeydi. Onun kendisine kötü bir kız demesini hiç istememişti. Onun için iyi olmak istiyordu.

Adam kızın içinden çıktı ve kız hafifçe irkildi. "Ağustos'taki gezimizi dört gözle bekliyorum Anna. O zaman tüm zamanımızı birlikte geçirebileceğiz."

Anna bu düşünceye bayıldı. "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu heyecanla.

"Sanırım Ağustos ortası, ama şu anda tam olarak bilmiyorum. Takviminizde yer aldığından emin olacağım."

"Tamam." Gülümsedi.

"Ama şimdi kalkıp hareket etmemiz gerekiyor. Bu sabah ofise gitmeden önce yapmam gereken şeyler var." Kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi.

Anna doğrulup zarif ve erkeksi odasına baktı.

"Çantan şurada," dedi, balkona açılan iki Fransız kapısının arasındaki şifonyeri göstererek. Çantası en üstte duruyordu. "Giyineceğim ve sonra seni eve götüreceğim." Onu öptü, sonra ayağa kalktı ve banyoya açılan kapıdan içeri girdi.

Anna hafifçe yüzünü buruşturarak yataktan kalktı ve getirdiği kot pantolon ve tişörtü yavaşça giydi. Saçlarını taradı ve makyajının düzgün olduğundan emin oldu.

yüzünün her yerinde değildi. Devin koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir polo tişört giymiş olarak odaya geri döndüğünde ayakkabılarını giyiyordu.

Ona baktı, onu bu kadar rahat giyinmiş gördüğüne şaşırmıştı ama ofise gitmeden önce bir şeyler yapmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı ve onu odadan çıkıp merdivenlerden en alt kata kadar takip etti. Burası dün gece girdikleri kat değildi. Bu kat büyük bir televizyonu, ıslak barı, masa ve sandalyeleri olan bir aile odasına benziyordu. Onun yaşlarında bir adam deri koltukta uzanmış bir tür video oyunu oynuyordu. Merdivenlerden indiklerinde başını kaldırıp baktı.

Koyu kahverengi saçlarıyla Devin'e benziyordu ama Sandy'nin ela gözlerine sahipti. Çok yakışıklıydı ama sanki bütün gece ayaktaymış gibi biraz dağınıktı.

"Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum Tyler," dedi Devin.

"Henüz yatmadım," dedi Tyler, Anna'ya yukarıdan aşağıya bakıp takdirle gülümseyerek. "Kendimi oyuna kaptırdım."

Devin başını salladı ve gözlerini devirdi.

"Baba, yaz tatilindeyiz. Üniversiteye başlamadan önce bana biraz rahatlatma şansı ver."

Devin iç çekti. "On sekiz ay boyunca Avrupa'yı turlamak yeterince rahatlatıcı değil miydi?"

Tyler güldü. "Gittiğinde rahatladın mı baba?"

Devin'in yüzünde bir gülümseme belirdi ama bir şey söylemedi. Tyler Anna'ya sırtıttı. "Kim bu? Yeni hizmetçi mi?"

"Tyler, lütfen. Bu Anna. Anna, bu benim oğlum Tyler."

"Bu Anna mı?" Tyler'ın gülümsemesi daha da genişledi ve ona tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Onun bu kadar... büyüdüğünü hatırlamıyorum."

Anna onun daha genç bir versiyonunu hayal meyal hatırlıyordu. Kibarca gülümsedi. "Merhaba," dedi usulca ve elini tutan Devin'e yaklaştı.

"O artık yirmi yaşında, Tyler. On iki değil."

Tyler ona sırtıttı. "Bunu görebiliyorum." Sırtışı kaba değildi ama Tyler'ın ondan etkilendiği belliydi. "Merhaba," dedi Tyler ona tekrar bakarak.

"Eğer uyusaydın onu benim için eve götürmene izin verirdim."

Tyler'ın gözleri parladı ve Anna endişeyle Devin'e baktı. O yapmaz....

"O kadar yorgun değilim baba. Dün öğlene kadar kalkmadım. Onu eve güvenle götürebilirim."

Devin kaşlarını çattı. "O benim için çok değerli Tyler. Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Ben iyi bir şoförüm baba ve birkaç saat uyuyakaldım, sadece yatak yerine burada."

Devin bir an sessiz kaldı ve Anna'nın endişesi arttı. Onu oğluna vermezdi, değil mi?

"Bu bana yardımcı olur. Bu sabah malikâneye gitmem gerekiyor." Devin önce oğluna sonra da Anna'ya baktı. "Pekâlâ, onu eve götürebilirsin. Git üstünü değiştir."

Tyler merdivenleri hızla çıkarken Anna korkuyla Devin'e baktı.

"Sana zarar vermez, Anna. Yatakta henüz o kadar sofistike değil." Devin kıkırdadı. "Sadece seni becermesine izin ver, sonra gidecek. Süslü bir şey beklemeyecektir."

Anna elinden geldiğince acısını sakladı. Devin ona sahipti; ne isterse yapmak zorundaydı. Onun köşeye doğru yürüyüşünü izledi ve telefon görüşmesi. Yakındaki bir sandalyeye oturdu ve Tyler'ı bekledi.

"Konuşmamız gerek... evet... hayır, bugün. Tamam, peki, yarın... evet, Anna'ya geçmişiyile ilgili bazı şeyleri önce bana danışmadan söylediğini anlıyorum." Devin Anna'ya baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Ona bir gülümseme verdi ve konuşmaya devam etti.

Alex'le konuşuyor olmalıydı.

"...bu senin çağrın değildi!" diye bağırarak Anna'nın sığramasına neden oldu. "Umurumda değil... Malikâne, yarın sabah... on gibi... evet, o zaman görüşürüz."

Devin aramayı sonlandırdı ve Anna'ya doğru yürüdü.

"Özür dilerim, Devin. Bunun onun bakış açısı olduğunu düşünmeliydim. paylaştığını görüyorum," dedi elini onun koluna koyarak. "Bana bir daha böyle şeyler söylerse bunu aklımda tutacağım."

"Aferin kızıma," dedi Devin şefkatle. "Çabuk öğreniyorsun. Eğer birinden böyle bir şey duyarsan, hemen bir sonuca varmadan önce gelip benimle konuş." Kızın saçlarını alnından geriye doğru okşadı. "Senin için en iyisini istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Anna başını salladı, kalbi ona ısınmıştı. "Evet, Devin. Seviyorum. Yine de beni eve götürmeni istedim."

Devin gülümsedi. "Biliyorum ve özür dilerim. Ama Malikâneye gitmem gerekiyor ve seni eve götürürsem tekrar kalmak isteyebilirim." Öptü

Kollarını kışına dolayarak onu kavradı. "Yarın gece görüşürüz. Toplanıyoruz," dedi kız ona şaşkın bir bakış attığında.

"Ah, evet." Yüzü kızardı.

"Yarın gayriresmi olacak. Acı verici ritüeller falan yok. Sadece Kardeşler ve misafirler." Onun yanağını okşadı. "Sana gösteriş yapmaktan ve Kardeşlerimi mutlu etmeni izlemekten zevk alacağım. Artık onları daha iyi tanıyabileceksin."

Artık Toplantılardan korkmuyordu ve Devin'in ona hava atacağı için heyecanlıydı. "Uslu duracağım, böylece beni cezalandırmak zorunda kalmayacaksın Devin. Söz veriyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Onu tekrar öptü.

Tyler kıyafetlerini değiştirmiş ve saçlarını taramış olarak merdivenlerden indi. Üçü birlikte garaja doğru yürüdüler ve Tyler Anna'nın çantasını aldı, Devin'in kırmızı spor arabasına doğru yürüdü ve bagaja koydu.

Devin ona Tyler'a iyi davranmasını söyleyerek veda öpücüğü verdi ve siyah bir SUV'ye bindi.

Alex, San Francisco'daki yatak odasında yüzüstü yatarken inledi. Lanet olsun, sırtı ağrıyordu.

Devin aradığında aklına gelen ilk düşünce, Devin'in kızları kaçırdığını öğrendiği oldu. Ama hayır, Devin sadece Alex Anna'ya gerçeği söylediği için kızgındı.

Devin öyle düşünmese de gerçeği bilmeye hakkı vardı. Ve şimdi Devin Alex'in malikâneye gidip "konuşmasını" mı istiyordu? Doğru, konuşacak bir şey yoktu.

Kızları kaçırmanın cezası çok ağırdı. Ama öyle olmalıydı. Alex'in acıya tahammülü yüksekti ve kırbaçla birkaç kırbaç ona fazla bir şey yapmazdı. Ama bir kediyle yirmi kırbaç? Evet. Sırtı hiç kimsenin yapamayacağı kadar acıyordu.

Vati iyileşene kadar Frankfurt'ta kalması için onu teşvik etmeye çalışmıştı ama Alex San Francisco'ya dönmek istiyordu. Anna'dan bu kadar uzak olmak hoşuna gitmiyordu.

Ama yarın Devin'i görmek zorunda kalırsa, Alex'in yaralı halde etrafta dolaşmasından şüphelenecekti. Belki Yaşlılar bir istisna yapar ve Ölümsüzlerin onu iyileştirmesine izin verirlerdi. Babasının tehlikede olmasını istemiyordu.

Sebastian.

Nasıl hissediyorsun?

Bok gibi. Devin, Anna'ya kendisi hakkındaki gerçeği söylemek için yarın beni görmek istiyor. Malikanesine bu halimle gitmem iyi bir fikir mi?

Bir duraklama oldu. Hayır. Babanla konuşacağım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Çantanı dairene kadar taşımamı ister misin?" Tyler onun binasına yaklaştıklarında sordu.

Anna yumuşak bir sesle, "Eğer istersen," diye cevap verdi. Tyler onu tedirgin ediyordu. Eğer onu memnun etmezse, kesinlikle babasına söyleyecekti.

Tyler elini onun dizine koydu. "Elbette."

Onu garaja ve kendisinininkinin yanındaki ekstra park yerine yönlendirdi. Asansörle onun katına çıktılar ve Anna korkuluklara sıkıca yapıştı, vücudu ona Devin'le balkonda olduğunu hatırlattı. Dairesine girdiğinde pencerelerden uzak durdu. Tyler'ın dikkatini çeken manzarayı görmek istemiyordu.

Tyler'ın gitmesini diledi; Aaron'ı aramak istiyordu. Dün gecedен beri vücudunun ağrıdığını ve bu sabah Devin'le birlikte olduğu için amının hâlâ sızladığını söylemeye gerek bile yoktu. Ayrıca Tyler'ın Aaron'la seviştikleri yatakta olması fikri de hoşuna gitmiyordu.

Gülümsedi. İkinci yatak odasını bunun için kullanabilirdi. Kendi yatak odasını özel tutabilir ve diğerini Devin'in gönderdiği adamlar için kullanabilirdi. Çantasını Tyler'dan aldı ve yatak odasına koydu.

Arkasını döndüğünde Tyler arkasındaydı.

Yutkundu ve ona gergin bir gülümseme verdi. "Merhaba," dedi usulca. "Merhaba," dedi adam ve onu kendine çekip öptü.

Dili onun ağzına girmeyi talep etti ve kadın dudaklarını onun için ayırdı. Ellerini adamın kaslı üst kollarına koydu ve onu geri öptü.

Onu yatak odasına geri itti. Konuşmaya, onu diğer yatak odasına götürmeye çalıştı ama adam elini başının arkasında tuttu ve kalçaları yatağa değene kadar onu geriye doğru itmeye devam etti. Adam dudaklarını kadının boynuna götürdü ve kadın konuşabildi.

"Diğer yatak odası... şey... oraya gitmeliyiz," dedi. Tyler kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Burası senin yatak odan değil mi?" Başını salladı. "Evet, ama-"

"Odana girecek kadar iyi değil miyim?" diye sordu kaşlarını çatarak. Babasına çok benziyordu.

Anna'nın gözleri büyüdü. "Hayır, yle değil. Ben sadece-"

Onu bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne?"

Başı belaya girecekti. Yenilmiş bir şekilde başını salladı.

"Hiçbir şey," dedi usulca ve elini onun kollarına koydu. "Bir şey yok. Burası iyi."

Çok kızgın olmadığını umarak ona gülümsedi. Ellerini onun kollarında ve geniş omuzlarında gezdirdi. Güzel bir vücudu vardı ve okulda spor yapıp yapmadığını merak etti.

Parmak uçlarında ayağa kalktı ve öfkesini yatıştırmaya çalışarak onu öptü. "Seni kızdırdıysam özür dilerim," dedi usulca, adam karşılık vermeyince.

Ne düşündüğünden korkarak onu izledi.

Adamın ela gözleri kızınkileri aradı ve kız adamın bakışları altında titremeye başladı.

fkesi babasınıninki kadar korkunç muydu?

"Ben babam değilim Anna," dedi yanağını okşayarak. "Benden korkmana gerek yok."

Başının arkasını kavradı ve onu nazikçe öptü. Kadın da onu hevesle öptü, ellerini adamın omuzlarında ve kollarında gezdirdi. Aşağı uzandı ve gömleğinin eteklerini kaldırarak başının üzerine çekti.

Tyler'ın gözleri onun çıplak göğüslerini görünce büyüdü. Bu sabah sütyenini ya da i çamaşırını giyme zahmetine katlanmamıştı.

Göğüslerini avuçladı ve okşadı. Anna i çekti ve göğüs uçları olduğundan daha fazla gerildi.

Onu yatağa yatırdı ve bir gğsn öpmek için eğildi ve diğerini okşadı. Adamın dili meme ucunun etrafında dönüp halkayla oynarken kadın i çekti. Diğer göğüsüne geçti ve onu da öpüp okşadı.

Vücudunu öptü ve kot pantolonunun düğmelerini açtı. Onları kalçalarının üzerinden aşağı itti ve önünde çırılçıplak uzandı.

Gömleğini çıkardı ve göğüs kollarıyla güzelce tanımlanmış bir st bedeni ortaya çıkardı. Kemerini ve kot pantolonunu çözdü ve aşağı doğru itti. Aleti serbest kaldı ve Anna ona uzandı. Pürüzsüz, sert ve piercingsizdi.

Onu yatağa çekip sırt üstü yatırdı ve sikini okşadı. Bunu piercing olmadan yapmak çok daha kolaydı.

Onun yüzüne baktı. "Piercing taktırmadın mı?" diye sordu, onu aşağı yukarı okşayarak.

Tyler sırtıttı ve elini başının arkasına koydu. "Hayır, henüz değil. Ağustos'ta. En büyük oğlun yirmi yaşına girmesi büyük bir olaydır. Piercinglerimizi büyük toplantılarda takarız. Arkadaşım Tommy de o zaman yaptıracak."

Gülümsedi. "Orada olacağım. En azından sanırım olacağım."

"Babam seni mi getiriyor? Ne güzel!" Saçlarından bir tutamı avuçlarının arasına aldı. "Gerçekten çok güzelsin, Anna."

Anna onun nazık tonu karşısında kızardı. "Teşekkür ederim," dedi ve odağını onun sikine geri verdi. Onu ağzına aldı ve yukarı aşağı okşarken pürüzsüz derisini emdi.

Bunu yaparken yüksek sesle inledi ve kesesini çekiştirerek daha yüksek sesle inlemesini sağladı. "Siktir, Anna. Bu iyi hissettiriyor."

Dilini başının etrafında gezdirerek onun sikini emmeye devam etti. Babasıyla benzer boyutlardaydı ve onunla seks yapmasını istediğine karar verirse ona hoş bir beklenti veriyordu. Bazen genç erkekler sadece oral seks isterdi. Neredeyse sadece onunla yetineceğini umuyordu. Zavallı küçük amının ne kadar acıdığını hatırlıyordu. Ama yine de ıslandığını hissetti.

Tyler onu kaldırıp sırt üstü yatırdı ve gülümseyerek üzerine diz çöktü. Bacaklarını açtı ve kendini yarığına doğru konumlandırdı. Tyler içeri iterken irkilmemek için dudağını ısırды. Gözlerini kapatarak iyi hislere konsantre oldu.

Bunu yapabiliirdi. Daha önce de yapmıştı.

Öne doğru eğildi ve onu öptü, içine girip çıkmaya başladı. Onun zevkini en üst düzeye çıkarmak için kalçalarını hareket ettirdi ve bir orgazm yaratmaya çalıştı.

Adam inledi ve kadın onun yaklaştığını anlayabildi. Bu yaşta çok uzun sürmezlerdi.

Gözlerini kapatıp konsantre oldu ve orgazmının arttığını hissetti onun içinde. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı ve onunla birlikte patladı, ağladı ve ona yapıştı.

"Siktir," dedi yan tarafına dönerek. "Bu harikaydı." Göğüs ucu halkalarını çekiştirdi. "Gerçekten çok iyisin, Anna." Onu öptüğünü söyledi. "Benim yaşındaki kızlarla neden uğraştığımı bilmiyorum. Berbatlar ve gerçek anlamda değiller."

Anna kıkırdadı. "Ben senin yaşıdayım," diye hatırlattı ona.

Tyler sırtıttı. "Şey, sen... farklısın. Belki de okuldaki seks eğitimi bir kıza sadece bir erkeği nasıl memnun edeceğini öğretmek yerine

prezervatif taktım." Gözleri büyüdü. "Sen de diğer kızlar gibisin, değil mi? Yani hamile falan kalamazsın?"

Tekrar kıkırdadı. "Tabii ki Tyler. Anladığım kadarıyla prezervatifler berbat."

Başını arkaya attı ve güldü. "Evet, öyle. Ama çok erken baba olmaktan iyidir." Göğsünün etrafında bir daire çizdi. "Başka bir zaman seni ziyaret etmemin bir sakıncası var mı? Burada yani."

Anna başını salladı. "Benim için sakıncası yok." Tyler ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. "Harika."

Giyindikten sonra Anna yataktan kalktı ve onu çıplak bir halde kapıya kadar geçirdi. Onu öptü. "Teşekkürler, Anna. Umarım yakında görüşürüz," dedi ve dönüp gitti.

Birkaç dakika sonra Anna kendini duşun fayanslı duvarına bakarken buldu. O gün yaşadıklarını düşündükçe yüreği çatışma ve suçluluk duygularıyla doldu.

önceki gece. Ve hatta bu sabah Tyler'la. Tüm bunları yapması Aaron için adil miydi? Neden onun tüm saçmalıklarına katlanmak istiyordu?

Kuruduktan sonra, söz verdiği gibi Aaron'u aradı.

Aaron sesindeki duygusallıkla, "Son iki saattir telefonuma bakıp çalmasını bekliyordum, Anna," dedi. "Endişelendim ve seni çok özledim."

"Gerçekten mi?" Anna gözlerinin yaşardığını hissetti. "Gerçekten."

"Ben de seni özledim," dedi bir süre sonra, sesi boğazında düğümlenerek.

Gittiğinden beri olan her şeyin farkına varmak onu yakalıyordu. Sesi o kadar rahatlatıcıydı ki, onu görmek ve kollarına sarılmak için yüreği sızladı. "Buraya gelecek misin?" diye sordu çatlak bir sesle,

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Anna, ağlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. Neden ağladığını bilmiyordu. O kadar da acı çekmiyordu. Sadece onu burada, yanında istiyordu.

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin." Bu düşünce kalbini sıkıştırdı ama ona baskı yapmak istemedi.

"Tatlım, çoktan arabama bindim ve mahallemden çıktım. Telefonumda adını görür görmez anahtarlarımı aldım."

Burnunu çekti. "Gerçekten mi?"

"Mmm hmm. On dakika içinde orada olacağım." Anna çok sevinmişti.

"Sabırsızlanıyorum."

On dakika sonra kapı çalındı ve bundan otuz saniye sonra Anna kanepede Aaron'un sıcak kucağındaydı. Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Aaron ona sıkıca sarıldı ve saçlarını okşadı. Sanki ağlamayı asla durduramayacakmış gibi hissediyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Anna'nın gözyaşları yavaşlarken Aaron yumuşak bir sesle sordu. Anna başını salladı. Çok utanmıştı.

"Zorunda değilsin. Sadece istersen yapabileceğini bilmeni istedim."

Anna o gece Bale stüdyosuna mutlu bir kalple girdi. Aaron hayatında olduğu için kendini dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyordu.

Tatiana köşede durmuş gri saçlı bir adamla konuşuyordu ve Anna içeri girdiğinde adam arkasını döndü. Bu Isaak'tı, San Francisco Bale Topluluğu'nun Baş Bale Ustası. Anna onu hayatı boyunca tanımıştı.

Isaak gülümseyerek ona doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. "Anna, seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Tatiana bana Salı günü onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını anlattı." Uzun bir süre onu dikkatle inceledi. "Hâlâ Jack'le mi yaşıyorsun?" diye dikkatle sordu.

Isaak neler olduğunu az çok biliyordu. Birkaç kez Jack ile Anna hakkında tartışıyor, Jack'in tacizci olduğundan şüpheleniyordu. Hatta onu birkaç kez polisi araması için cesaretlendirmişti ama bunun bir işe yaramayacağını da biliyordu. Devin polisin sahibiydi ve Isaak Devin'i biliyordu.

Anna başını salladı. "Hayır, ben artık Devin'e aidim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Her şey... daha iyi mi?"

Gülümsedi. "Evet. Hem de çok. Kendime ait bir yerim var. Devin de daha fazla dans edebileceğimi söyledi."

Isaak'ın gözleri yaşlarla doldu ve ona tekrar sarıldı. "Çok mutluyum, Anna. Bundan kurtulduğun için çok mutluyum... Jack'in kontrolünden kurtulduğun için." Başının üstünü öptü ve sonra çekip ona baktı. "Anna, seni

yaz oturumları. Eğer başarılı olursan, sonbaharda seni Şirket için ciddi olarak değerlendireceğim."

Anna'nın çenesi düştü. "Isaak, beni dans ederken bile görmedin. "

"Buna ihtiyacım yok, Anna. Sen ailenin kızıydın. Tatiana sonunda bunu gördü." Kıkırdadı. "Sonunda." Yüzünde hoş bir gülümsemeyle omuz silkmış olan Tatiana'ya baktı.

Anna gülümsedi.

"Yoğunlaştırılmış eğitimler hakkında bilgi edinin. Pazartesi'den bir hafta sonra başlıyorlar. Bir sebepten dolayı geç başlamak zorunda kalsan bile. Orada olmanı istiyorum. Bana haber ver, tamam mı?"

Başını salladı, kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı.

"Gitmem gerekiyor. Öğrendiğin zaman stüdyoyu ara."

"Arayacağım."

Isaak onun başını bir kez daha öptü ve sonra tiyatroya gitmek üzere ayrıldı. Anna onun gidişini izledi, kalbi ona karşı sevgiyle doldu. Ona her zaman inanmıştı; her zaman onun savunucusu olmuştu. Onun için bir baba gibiydi.

Anna köşedeki yerini aldı, daha sık dans etmeyi hayal ediyordu. Ders çok hızlı geçmişti ve Anna da sanki uçuyormuş gibi hissediyordu. Tatiana yüzünde onaylayan bir ifadeyle onu izledi ve Anna kendisiyle gurur duyarak eve döndü.

Eve döndükten sonra Aaron geldi ve Anna ona iyi haberi verdi.

"Bunu yapabileceğini biliyordum Anna," dedi onu derinden öperek. "Hadi gel. Gidip kutlayalım." Adam sırtıttı ve onu odasına çekerken Anna kıkırdadı.

Bölüm Yirmi Dokuz

Alex kendine geldi ve çok rahatsızdı. Hareket etmeden bildiklerini gözden geçirdi. Odada başka kimseyi hissetmiyordu ama bu özellikle yetenekli birinin orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Üşüyordu ve kolları başının üzerinde bir şeye bağlıydı. Gözlerini açmadan ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve onların da bağlı olduğunu gördü.

Hangi cehennemdeydi? Hatırladığı son şey Devin'in çalışma odasında oturup Anna hakkında konuştuğuydu. Sonra biraz başı döndü....

Siktir! Devin ona ilaç vermiş olmalıydı. Normalde bu tür şeylere karşı tetikteydi ama bir kez daha Devin'i hafife almıştı. Birinin Kardeşlerin çocuklarını, özellikle de Büyüklerin çocuklarını rahatsız etmemesi gerektiğine dair söylenmemiş kurallar vardı.

Hay sikeyim! Gözlerini yavaşça açtı. Loş odanın duvarları gri taştan yapılmıştı. Duvarları kaplayan çeşitli aletlerle bir zindana benziyordu.

Yere baktı ve çıplak olduğunu gördü. Bu garipti. Devin'in erkeklerle ilgilendiği hiç aklına gelmemişti. Öyle olsa bile Devin *ona* asla teklifte bulunmazdı. Öyleyse neden burada, çıplak ve bağlıydı, büyük olasılıkla Devin'in zindanındaydı?

Gözüne bir şey takıldı ve sikine daha yakından baktı. Loş ışıktaki emin olamıyordu ama kana mı benziyordu? Oh, kahretsin, ne olmuştu O ne yaptı? Ya da ona ne yapılmıştı? Yorgun kasları dışında acı çekmiyordu. Sebastian onu dün gece iyileştirmişti. Eklemlerini hissettiğine göre, bu pozisyonda sadece bir saat kadar kalmış olabileceğini düşündü.

Yan tarafında bir ışık yanıp söndü ve duvardaki televizyonun canlandığını görmek için başını çevirdi. Görüntüler ekranda yanıp sönmeye başladığında neredeyse kusacaktı. Kendisinin ve üç genç kızın sessiz görüntüleri.

Oh, Tanrım. Bunu yapmış olamaz. Hayır, bu bir numara olmalı. Gerçek olamaz. Bunu asla yapmazdı. Öfkeliğinde bile, genç bir kıza asla zarar vermezdi. İsteddiği şeylerin peşinden giderdi ama hiçbir zaman

genç kızlar, genç olduğu zamanlar hariç, ama onlar hala onun yaşındaydı. Ve asla zorlanmadı. On sekiz yaşına geldiğinde, yetişkin olmayan her kızıdan uzak durmaya yemin etti.

Her ne kadar arkasını dönmek istese de, kendini ekrandaki yüzüne objektif olarak bakmaya zorladı. Öfkeli değildi. Kızgın değildi. Sadece... eğleniyordu.

Kendisini birbiri ardına içlerine sokmaya zorlarken kızların sessizce çığlık atmalarını izlerken midesi çalkalandı. Onlara ne kadar zarar verdiğini tahmin edebiliyordu. Yetişkin kadınlara karşı dikkatli olmalıydı. Onun kadar iri olmanın bazen dezavantajları oluyordu.

Daha fazla dayanamadı. Midesi kabardı ve kendini göğsünden aşağıya boşalttı. Kendini temiz tutmaya bile çalışmadı. Midesi boşalana kadar kusmaya devam etti, ardından kuru kusmaya devam etti.

Gözleri yaşardı. Hiç bu kadar sefil olmamıştı. Sikinde kan vardı. Bunu yapmıştı ama hatırlamıyordu.

Ekran karardı ve zincirlere doğru sarktı. Görüntülerin sessiz olmasına şükretti. Bunu görmek yeterince kötüydü. Çıgılları kulaklarında yankılanabilirdi. Zaten onları neredeyse duyabiliyordu.

Odanın karşı tarafındaki kapı açıldı ve Devin yüzünde eğlenen bir ifadeyle içeri girdi. Ian da onu takip etti. Devin ona doğru yürüdü ve Ian kapının yanında kayıtsızca bekledi.

"Çalışmalarını görmek hoşuna gitmedi mi? Şaşırdım. Yaparken kesinlikle keyif alıyor gibiydin."

Alex'in öfkesi tüm gücüyle ortaya çıktı ve bağlarını sertçe çekiştirdi. "Böyle iğrenç bir şeyi asla yapmam," diye tükürdü bağlarına karşı mücadele ederken.

"Oh, ama sen gördün. Az önce gördün." Tekrar güldü ve odanın karşısındaki masaya yaslandı. "Normalde küçüklerime tecavüz eden erkekleri cezalandırırım. Ama bu sefer sanırım buna değdi. Bunu gördüğünde yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

Devin'in onu izliyor olması Alex'i şaşırtmamıştı. "Bana ne yaptın?" diye sordu, düşmanına ters ters bakarak. Eğer görüntüler gerçekse, Devin onun zihniyle oynamış olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

"Anna'nın bunu gördüğünde ne düşüneceğini ancak hayal edebilirim."

Alex'in yüzü kızardı. Hayır, Anna bunu göremezdi. Alex onu gerçekten yapmadığına ikna etse bile Anna onu asla affetmeyecekti. "Buna cesaret edemezsin," diye hırladı.

Devin kıkırdadı. "Hayır, şimdi olmaz. Sadece bende olduğunu bilmeni istedim. Daha sonra kullanmak üzere saklayacağım. Babanın ve diğerlerinin

Büyükler, kıymetli Alex'lerinin kocaman sikiyle üç küçük kıza tecavüz ettiğini düşüneceklerdir." Sırıttı. "Onları gerçekten parçaladın. Bir tanesinin sanırım kışını bile yırtmışsın. Umarım onarılabilir. Oldukça güzel bir kız.

biliyorum."

Alex'in midesi tekrar kalktı ama kusacak bir şey kalmamıştı. Devin masaya yaslandı ve sessizce onu inceledi.

Alex ona tekrar ters ters baktı. "Böyle bir şeyi asla tek başıma yapmam. Bana ne yaptın lan sen?"

Devin ayağa kalktı. "Bu doğru. Yapamazdın. Sen o kadar 'iyi bir adamsın' ki, o şeylerden birinin içinde olsan bile seni kandıramazdım. senin rezil öfkelerin." Devin başını eğdi. "Belki de yeni bir takma ad düşünmelisin. Hulk, belki? Gerçi yeşile dönmüyorsun... şu an hariç."

Devin odanın içinde dolaşarak ellerini duvarlardaki kırbaçların üzerinde gezdirdi. "Hayır, yaratıcı olmak zorundaydım. Anna'ya gerçeği söyleyerek beni gerçekten kızdırdın. Benden korkuyordu."

"Senden korkmalı, seni lanet olası. Sen lanet bir delisin."

"Deli mi?" Devin eğleniyordu. "Hayır, pek de deli sayılmam. Planlarımı uzun zaman önce yaptım ve yıllardır metodik bir şekilde bu planları gerçekleştirmek için çalışıyorum. yirmi beş yıl. Bir delinin bu tür bir zihinsel kapasiteye sahip olduğunu sanmıyorum." Ian'a döndü. "Kızlardan biri gelip onu ve yeri temizlesin. On sekiz yaşından büyük biri olsun." Alex'e gülümsedi. "Daha iyi mi?"

Alex homurdandı.

"Ama Anna ve benim şu anda harika bir şekilde anlaştığımızı bilmek sizi mutlu edecektir. Çarşamba gecesini kollarımda mutlu bir şekilde kıvrılmış olarak geçirdi."

Alex'in kalbi sadece öfkeyle değil, kıskançlıkla da çarpıyordu. Anna'nın Devin'in kollarında olduğu düşüncesi, onunla gerçek hayatta tanıştığından beri kalbinde olan bıçağı büktü. "Ona ne yaptın?"

"Ona zarar verecek bir şey yok. Sadece kafasındaki bazı düşünceleri değiştirdim. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu biliyor." Sırıttı. "Sanırım beni kötü göstermek için ona yalan söylediğini bile düşünebilir."

Alex cevap vermedi. Devin onun zihnini nasıl böyle kontrol edebiliyordu? Alex böyle şeylere karşı savaşılamazdı. Akıl oyunları yerine keskin nişancı tüfeğini tercih ederdi. Savaşta kurallar belliydi: Düşmanı vurmak. Şimdi tamamen farklı bir savaş alanındaydı, rakibinin yirmi beş yıldır çalıştığı bir savaş alanındaydı. Dezavantajlıydı, hazırlıksızdı ve aynı zamanda savaşa umutsuzca bağlıydı - Anna tehlikeydi.

Lanet olası gururuna lanet olsun! Eğer Vati'yi dinleseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Tekrar yere yığıldı. Başarısız oluyordu. Babasını hayal kırıklığına uğratiyordu.

Kardeşlerini hayal kırıklığına uğratmak. Anna'yı hayal kırıklığına uğrattı. Onu koruması gerektiği gibi koruyamadı; istediği gibi.

Kapı açıldı ve ellerinde bir kova ve havlu taşıyan iki genç kadın içeri girdi. Biri altındaki zemini temizlemeye koyuldu. Diğeri ise vücudunu temizlemekle uğraştı. Eğer bu kadar sefil olmasaydı, çok eğlenebilirdi. Onu temizleyen kız çok güzel göğüs dekoltesi ve güçlü elleri olan güzel bir esmerdi.

"Pekâlâ, Alex. Çok perişan görünüyorsun." Devin sırtıttı. "Dışarıdan bakanlar için fark etmez ama içinin rahat etmesi için sana ilaç verdim. Sana Scopolamine verdim, ki-"

"Buna aşınayım, teşekkür ederim." Kullanıcıyı bir araca dönüştüren, doğal içgüdülerine aykırı olsa bile her şeyi ve her şeyi yapmasını sağlayan bir doğruluk serumu. Kardeşliğin geçmişte bunu kullandığı biliniyordu, ancak pahalı bir ilaçtı ve baştan çıkarmanın da işe yaradığını ve daha uzun süreli olduğunu keşfettiler. "Beni o küçük kızlara tecavüz etmeye mi zorladın? Neden?"

"Şantaj görüntüleri her zaman işe yarar. Ayrıca, bunun bir Anna'ya söylememen gereken şeyleri söylemen için etkili bir caydırıcı. Eğer tekrar yaparsan, ilacı tekrar kullanırım. Belki de Anna'ya tecavüz etmeni sağlarım." Devin bütün bu olanları çok rahat karşıladı.

"Bilmeye hakkı vardı," diye hırladı. Göğsünü yıkayan kız dikkatini dağıtıyor ve onu kızdırıyordu. Ama aynı zamanda bu onun hatası değildi ve kusmuğunu koklamaktan bıkmıştı. Gözlerini kapadı ve kızın bitirmesine izin verdi.

"Anna'nın bilmeye hakkı olan bazı şeyler var ama bunları bilmesi onun için iyi olmaz. Beni ailesini öldüren kalpsiz bir piç olarak görmesi onun için iyi bir şey değil."

Alex alçak sesle, "Ailesini senin öldürdüğünü hiç söylemedim," dedi. "Doğru, ama sen aptal değilsin. Eminim bunu anlamışsındır."

"Şüphelerim vardı. Mantıklı olan tek şey buydu. Zamanlama oldukça

şüpheliydi."

Devin omuz silkti. "O zamanlar kimse fark etmemişti." "O zamanlar kimsenin ondan haberi yoktu."

"Hayır mı? Bu benim için büyük şans. Birinin onları izlediğini sanıyordum."

"Öyle olması gerekiyordu, ama bir şey onu diğerlerinden sakladı bize."

Devin sırtıttı. "Sana çok uzun zamandır plan yaptığımı söylemiştim. I Neden benimle dövüşmeye zahmet ettiğini bilmiyorum. Kazanamayacaksın."

Küstahlığı Alex'i her şeyden çok kızdırdı ama dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Düşüncelerini göğsüne yakın tutması gerekiyordu, aksi takdirde Devin'i gerçekten yenemezdi.

Kız onun önünde diz çökerek bacaklarını ve sikini yıkadı. "Amber, neden onun sikinin yeterince temiz olduğundan emin olmuyorsun?"

Devin

dedi Alex'in yüzüne bakarak. "Sen de Holly."

Alex ve yer temizdi. Kızlar hevesle onun sikini kavradılar ve onu emmeye ve yalamaya başladılar. İnledi. şu anda istediği şey bu değildi. Ama vücudu doğru zihni dinlemiyordu ve horozu sertleşmeye başladı. Kızlar minnettar iç çekişler çıkardılar ve sırayla onu ağızlarına aldılar. Yaptıkları işte çok iyidiler.

Alex teslim oldu ve dokunuşlarının tadını çıkardı. İşleri ne kadar çabuk biterse, Devin'le ilgilenmeye o kadar çabuk dönebilir ve Anna'nın güvende olduğundan emin olabilirdi.

Kızlardan biri taşaklarını emerken, diğerleri başını emip onu okşarken alçak sesle inledi. Başını arkaya yasladı, iki adamın muhtemelen izliyor olmasını umursamadı. Asla endişelenmediği tek şey, en azından kendi adına, horoz kıskançlığıydı. Kendisinden daha iri birini hiç görmemişti ve yakışıklı olduğunu biliyordu. O istemese bile kadınlar ona akın ediyordu.

Böylece, erkekler eğer isterlerse onu izleyip kıskanabilirlerdi. Doruk noktasına yaklaştığını hissettiğinde inledi ve içlerinden birinin ağzına boşalırken Almanca küfretti. Hangisi olduğu umurunda değildi. Her şey bitmişti ve işine geri dönebilirdi.

Yere baktı ve kızlara gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bundan büyük keyif aldım." Nazik bir sesle konuştu. Kızlar kıkırdayıp onu öptükten sonra Devin'in kaşlarını çatarak odadan çıktılar.

Tekrar Devin'e baktı. "Mutlu musun?"

"Bundan keyif almama sevindim. Çünkü bundan sonra olacaklar o kadar hoş olmayacak." Devin ona hınzırca bir sırıtış attı.

Alex güldü. "Bana işkence mi yapacaksın? Gerçekten mi?"

Alex muazzam miktarda acıya dayanmak üzere eğitilmişti. Yakın zamanda aldığı ceza düşüncesini bir kenara itti. Bunu hak etmişti ve o zaman zihinsel bariyerleri yıkmıştı. Bununla birlikte, artık Devin'in bir şey hissettiğini bilmesine izin ver.

Devin bir şırınga tuttu. "Evet, Bay Kodaman Suikastçı acıyla başa çıkabilir. Ama belki de bu şekilde değil." Alex'e doğru yürüdü ve ona berrak bir sıvı enjekte etti.

Alex güldü, Devin'in onu bir vuruşta kırabileceğini düşünmesi onu eğlendirmişti. Acı açısından hissedilebilecek her şeyi hissetmişti. Ama acı başladığında bunun yeni bir şey olduğunu fark etti. Gözleri sulandı ve nefesi kesildi. Nefes almak bile acı veriyordu. Devin onun etrafında yürüdü ve hafif

Hareketlerinden kaynaklanan esinti derisinde jilet gibi hissediliyordu. Devin parmağını Alex'in göğsünde gezdirdi ve kör bir bıçak gibi hissetti.

"Bana ne verdin sen?" Alex acıdan boğulurcasına sordu ve bağırarak için dişlerini sıktı.

"Üzerinde çalıştığım bir şey. Temel olarak, sinirlerinizi yaklaşık yüzde bin oranında güçlendiriyor ve hissettiğiniz her şeyi acı olarak kaydediyor. Bir esinti bile..." Devin yüzüne hava üfledi ve Alex irkildi, "...derinde iğneler varmış gibi hissediyorsun. Haksız mıyım?"

Alex gözlerini kapattı. İnanılmaz derecede acı vericiydi. Tanrım, kırbaç kullanırsa ne olurdu?

Devin onun aklından geçenleri okumuş gibiydi ve yanına gidip bir kırbaç aldı ve birkaç kez şaklattı. Alex bu sesle sıçradı.

"Zavallı Dük Alex küçük bir kırbaçtan mı korkuyor?"

Devin güldü ve geri adım attı. Kırbacı geri çekip havada savurdu ve Alex'in göğsüne tatmin edici bir çatırtıyla indi.

Alex kendini tutamadı. Acı içinde haykırdı. Bir kırbaçla başa çıkabileceğini biliyordu ama bu sıradan bir kırbaç değildi. Evet, bunun normal bir kırbaç olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu ama sanki derisini kaplayan milyonlarca küçük jilet varmış gibi hissediyordu.

Çatlak!

Tekrar haykırdı ve zincirlere karşı direndi ama bu bile acı vericiydi. Gözlerini kocaman açarak Devin'e baktı. *Ne tür bir adam böyle bir şey geliştirir?*

Devin kırbacı Alex'in göğsüne birkaç kez daha vurdu. Aşağı baktı ve göğsünde birkaç yara izi gördü ama öyle görünüyorlardı ki Hissettiği ateşin yanında çok sönük kalıyordu.

Devin kırbacı tekrar şaklattı ve Alex ne yaptığını anlayamadan çığlık attı. Hiç çığlık atmazdı ama şimdi atıyordu. Kendine bunun gerçek olmadığını söyleyip duruyordu ama vücudu onu dinlemiyordu.

Kırbaç defalarca göğsüne ve bacaklarına vurdu. Devin sırtının etrafında dönüp orada çalıştı, sonra tekrar önüne döndü. Devin bir tanesini sikine nişan alıp vurduğunda, Alex acıdan öleceğini düşündü. Bir tane daha için hazırlandı ama Devin durmuştu. Alex görüşünü temizlemek için gözlerini kırptırdı ve Devin'i telefonuna bakarken gördüm.

Devin başını salladı ve telefonu arkasındaki masaya fırlattı. "Anna arıyor. Onu daha sonra arayacağım."

Telefon hemen tekrar titremeye başladı ve Devin durdurmak için ekranı itti. Kırbacı yukarı çekti ve Alex'e birkaç kez daha şaklattı.

Alex, Devin'in telefonunun tekrar yandığını görebiliyordu. Devin homurdandı ve tekrar susturmak için ekrana bastı. Saniyeler içinde tekrar yandı.

"Bir sorun var Devin," dedi boğuk bir sesle. "O kadar ısrarcı olmadığını biliyorsun."

Devin aramayı reddettikten sonra telefonuna baktı ama bir daha çalmadı. "Belki de çalmaz." Sırıttı.

Alex bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Köşede bir hareket gözüne çarptı ve Ian'ın telefonuna baktığını gördü. Başını kaldırıp Devin'e baktı.

"Ben Anna."

Devin kırbacı yere attı ve Ian'ın yanına gidip telefonu aldı. "Anna, eğer cevap vermezsem-"

Alex loş ışıktaki Devin'in yüzünün solgun olduğunu görebiliyordu. Alex'e doğru yürüdü ve telefonu kulağına götürdü.

"Anna?" dedi boğuk sesiyle. "Alex,

Tanrı'ya şükür." Arayan Aaron'dı.

"Aaron, ne-"

"Anna'da bir sorun var. Çok acı çekiyormuş gibi çığlık atıyor ve yatakta yuvarlanıyor ama etrafında hiçbir şey yok. ona zarar veriyor. Göğsünde kırmızı çizgiler oluşuyor ve-" Aaron'un sesi

kırıldı. "Alex, neler olduğunu anlamıyorum. Çok acı çekiyor."

"Neredesin sen?" Alex'in neler olup bittiğine dair bir şüphesi vardı. "Onun dairesi. Sen neredesin?"

"Malikanede. Sadece... onu hareketsiz tut ve rahatlatmaya çalış. En kısa zamanda orada olacağım." Başıyla Ian'ı işaret eden Devin'e baktı. Kendine zarar vermesini engelleyin."

Telefonu alan Devin'e başıyla onay verdi. Ian ayak ve el bileklerindeki zincirleri çözdü.

"Onun evine ne kadar hızlı gidebilirsin?" Alex sordu.

"Ian ne kadar hızlı sürebilirse. Ian," Devin Ian'a döndü. "Arabayı ön tarafa çek. Ben Alex'i yukarı çıkaracağım."

Ian koşarak odadan çıktı ve Devin gözlerindeki soruyla Alex'e baktı.

"Acının da aktarıldığını biliyor muydun?" Alex sordu.

"Ben hiç böyle bir şey okumadım. Birbirimizi öldüremeyeceğimizi bile hiç okumamıştım."

"Olan bitenin bu olduğundan emin değilim ama Aaron göğsünde kırmızı çizgiler oluştuğunu söyledi." Kendi göğsüne baktı ve dişlerini sıktı. "Bu süreçte Anna'ya zarar vereceğimi düşünmeseydim, vücudundaki her kemiği kırardım. Kıyafetlerim nerede?"

Devin köşedeki bir yığını işaret etti ve Alex her saniye teni alev alev yanan giysilerini silkerek giydi. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan Anna'ya ulaşmaktı.

"Bir panzehir var mı?" diye sordu Devin.

Başını iki yana salladı. "Birine ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Alex içini çekti ve kapıyı açtı. Kapıdan çıktılar, Alex her adımda yüzünü buruşturuyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Kişiye göre değişir. Senin için muhtemelen kısa sürede geçecektir. Ian'da sadece bir saat sürdü."

Alex Devin'e baktı. "Ian üzerinde mi test ettin?"

Devin omuz silkti. "Senin ölçülerinde biri üzerinde test etmem gerekiyordu."

İnanılır gibi değil. "Peki ya Anna'nın ölçülerinde biri?"

Devin yüzünü buruşturdu. "Belki birkaç saat. Bilmiyorum. Belki seninki gibi etkisi geçer."

Birkaç dakika sonra SUV'a bindiler ve Ian garaj yolundan geçerek birkaç dakika içinde otoyola çıktı.

Otuzuncu Bölüm

Aaron Anna'nın odasında çıplak bir şekilde volta atıyordu. Çığlık atmayı bırakmıştı ve şimdi sessizdi. Yaralar derinleşmiş ve kızarmıştı ama şu anda onu rahatsız ediyor gibi görünmüyorlardı. Alex hangi cehennemdeydi?

Aniden çığlık attığında sevişiyorlardı. Aaron ona bir şey yaptığını düşünerek dehşete kapıldı ve ondan uzaklaştı. Titremeye ve derisinin acıdığını söylemeye başladı. Kolunu ovmaya çalıştı ama canının yandığını haykırdı. Bir süre sonra vücudu darbe almış gibi kasılmaya başladı ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Korkmuştu ve neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yapmayı düşünebildiği tek şey Alex'i aramaktı. Onu yaklaşık on beş kez aradı ama cevap veren olmadı.

Anna'nın yanına oturmuş, ona bakıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Ona dokunmaya korkuyordu.

"Anna, Alex'e ulaşamıyorum. Cevap vermiyor."

"Devin," diye inledi. "...Devin'i görmeye gidiyordum," diye fısıldadı ve sonra tekrar acı içinde çığlık attı.

Telefonunu buldu ve Devin'in numarasını bulup aramaya başladı. Cevap vermedi ama telesekretere daha çabuk düşüyordu, bu da ona çağrının görmezden gelindiğini düşündürüyordu, bu da birinin çağrılarını gördüğü anlamına geliyordu. Tekrar tekrar aradı. Ama kimse cevap vermedi.

Hayal kırıklığı içinde bağırdı. "Tatlım, çok üzgünüm. O da cevap vermiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. " Belki Wilhelm bilirdi.

"Ian..." diye fısıldadı.

Tamam. Ian'ın kim olduğunu bilmiyordu ama telefonunda diye bir numara vardı.Çaldı...ve çal.....vesonra biri açtı

Sesi dinlemek için beklemedi bile. "Anna'nın bir sorunu var. Çığlık atıyor ve acı çekiyor. Alex'le konuşmam gerek."

Sonunda Alex'in sesini duyup ona neler olduğunu anlattığında içini bir rahatlama duygusu kapladı. Şimdi Aaron'ın tek yapması gereken onun oraya gelmesini beklemektir.

Aaron yere baktı ve çıplak olduğunu fark etti, bu yüzden giymek için kot pantolonunu aldı.

Anna yatakta inledi. Ona dokunmaya korkuyordu.

"Anna, tatlım..." dedi yatıştırıcı bir sesle. Saçlarını düzeltmek için belli belirsiz uzandı ve Anna onun dokunuşuyla haykırdı. "Özür dilerim tatlım, Tanrım!" diye homurdandı. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Dün sabah eve geldiğinde onu aradığından beri birlikteydiler. Çarşamba gecesi, Devin'in ona her türlü korkunç şeyi yaptığını hayal ederek geçirdikleri en uzun gece olmuştu. Sonunda Devin aradığında çok rahatlamıştı.

Akşam hakkında konuşmak istememişti ve o ağlarken adam ona sarıldı. Bir süre sonra kız sakinleşti ve kanepede sessizce oturdular ama adam buna aldırmadı. Sadece onu rahatlatılabildiği için mutluydu.

Yatakta yatan Anna'ya baktı. Arada bir yüzü acıyla buruşsa da hâlâ sessizdi.

Alex hangi cehennemdeydi?

"Üşüyor musun? Battaniye ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordu.

Zekice başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu.

Diğer odaya gitti ve misafir yatağının üzerindeki battaniyeyi aldı. Onu yatağında dolaştırarak daha fazla acı çekme riskini almak istemedi.

Kız tekrar ağlamaya başladığında onu nazikçe örtmeye başladı. "Hayır, hayır! Acıtıyor! Bıçakları var."

Aaron'un kafası karışmıştı ve üzerinde bir şey olmadığından emin olmak için battaniyeye baktı, sonra tekrar denedi ama kız yine bağırdı. Battaniyeyi üzerinden çekip yere attı ve tatlı kız arkadaşına yardım etmek için ne yapması gerektiği konusunda bir kez daha çaresiz kaldı.

Sonunda biri kapıyı çaldı. Aaron olabildiğince "iyi" olduğundan emin olmak için Anna'ya baktı ve sonra ayağa fırlayıp kapıya koştu.

Devin'i ve Alex'in yanında başka bir uzun adamı görünce şaşırdı. Alex cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Yüzü solgundu ve inanılmaz derecede acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Sana ne oldu?" Aaron, Anna için olduğu kadar arkadaşı için de endişelenerek sordu.

Alex başını salladı. "Ben iyiyim. Anna nerede?"

"Yatağında," diye cevap verdi ve Alex bir iniltiyle onun yanından geçip hızla Anna'nın odasına doğru topallayarak yürüdü.

Aaron dönüp Devin'e pis bir bakış attı. Adamla hiç tanışmamıştı ama kim olduğunu biliyordu ve ondan hoşlanmıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Devin ona bir piyonmuş gibi baktı. "Sen yeni erkek arkadaş olmalısın?"

Aaron gözlerini kıstı. "Evet, ben Anna'nın erkek arkadaşayım. Hayatının son dört yılında onu istismar eden kişi siz olmalısınız."

Devin'in çenesi sıkıştı. "Kendine dikkat et Aaron. Beni kızdırmak istemezsin." Aaron'ı iterek geçti ve Alex'i Anna'nın odasına kadar takip etti.

Aaron diğer adama baktı. Neredeyse Alex kadar iri ve uzun boyluydu. "Sen de kimsin?"

Adam içeri girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. "Ian," dedi elini uzatarak. "Ben Devin'in asistanıyım. Telefonumu aramışsınız."

Aaron adamın elini sıktı ve onu inceledi. Her ne kadar korkutucu bir görüntüsü olsa da, Alex ve Devin'in kaybolduğu yöne bakarken gözlerinde endişe vardı.

Ian tekrar Aaron'a baktı. "O iyi olacak," dedi sessizce ve Devin'i takip etti.

Aaron, giderek kalabalıklaşan Anna'nın odasına girdi. Odası makul büyüklükteydi ama dört iri adam alanı çabucak doldurmuştu. Alex, Anna'nın yanına oturdu, ona yakından baktı ama dokunmadı.

"Kolunu ver Devin."

"Ne?" Devin haykırdı.

"Tepki vermediği sürece onu kırmayacağım." Alex, Devin'in koluna uzanırken yüzünü buruşturdu. "Ama bilmemiz gerek."

Devin kaşlarını çattı ve Alex onu tutup sıkmaya başladı. Bir an sonra Anna inlemeye başladı ve kolunu tuttu. Alex'in Devin'i sıktığı aynı kola. Alex hemen bıraktı ve bir an sonra Anna rahatladı, ancak hâlâ kolunu tutuyordu.

"Alex, neler oluyor?" Aaron bir adım öne çıkarak sordu. "Ağrı transferleri," dedi kaşlarını çatarak başını sallayan Devin'e.

Devin'in nefesinin altından küfrettiğini duydu.

"Alex...", diye homurdandı Aaron. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Alex üzgün gözlerle ona döndü. "Devin, Anna'ya kendisi ve ailesi hakkındaki gerçeği söylediğim için benden intikam almaya karar verdi." Alex Devin'e ters ters baktı,

sonra yüzünü buruşturdu. "Bana her yerimi cehennem gibi acıtan bir şey verdi, sonra da üzerimde kırbaç kullandı." Gömleğini kaldırdı ve Aaron'a göğsündeki yaraları gösterdi.

Aaron hızla yatağa doğru yürüdü ve Anna'ya baktı. Yaralar eşleşiyordu. Onunkiler daha silikti ama birbirleriyle bağlantılı oldukları açıktı. "Bu da ne?"

"Acı aktarılıyor. Bilmiyorduk. Birbirimizi öldüremeyeceğimizi biliyorduk. Devin'in bile bunu Anna üzerinde sebepsiz yere kullanacağını sanmıyorum."

"Ben olsam yapmazdım. Bu ters etki yaratır," dedi Devin. Anna'ya üzgün gözlerle baktı. "Hayır, başka bir seçeneğim olmadığı sürece bunu onun üzerinde kullanmaya hiç niyetim yoktu."

Alex homurdandı. "Her zaman başka seçenekler de vardır." "Bunu onun için geliştirmedim," diye tersledi Devin.

"Peki, iyileşecek mi?" Aaron araya girdi. Her iki adama da kızgındı. Çekişmeleri Anna'ya yardımcı olmuyordu. "Şimdi ona yardım etmek için ne yapabiliriz?" Anna ona baktı ve zayıf bir gülümseme verdi. Adam onun yanına oturdu ve gözlerinin içine baktı. "Hâlâ acı çekiyor musun?"

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Daha iyiye gidiyor mu?"

"Artık dayak yiyormuşum gibi hissetmiyorum," diye fısıldadı.

Aaron ona hüznle gülümsedi. "Keşke sana sarılabilsen ve her şeyi senden alabilsem."

Kolunu oynattı, yüzünü buruşturdu ve elini onunkinin yanına koydu. "Elini tutmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Acımayacak mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Zaten acıyor."

Onun elini tuttu ve elinden geldiğince hafifçe sıktı. Kadın zayıfça gülümsedi ve gözlerini kapattı. Yüzü sık sık buruşuyordu ama Yoksa hala.

Aaron başını kaldırıp önce Alex'e, sonra da ona pişmanlıkla bakan Devin'e baktı.

"Yapabileceğiniz bir şey yok mu?" diye sordu onlara.

"Panzehiri yok," diye homurdandı Alex ve yüzünü buruşturdu.

Aaron arkadaşının da acı çekiyor olması gerektiğini fark etti, eğer Anna'ya bulaşan gerçekten onun acısıysa.

Devin düşünceli görünüyordu. "Onu uyutabilirim," dedi isteksizce.

Alex ve Aaron şaşkın bakışlarla ona baktılar.

"Sen ne?" Alex talep etti.

Devin iç çekti. "Onu uyutabilirim. Çok dinlendirici bir uyku olmaz ama acısını biraz dindirebilir."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Aaron sordu.

Devin omuz silkti. "Ona neredeyse istediğim her şeyi yaptırabilirim." Alex ona ters ters baktı.

"Ona uyumasını söyledin ve o da ayinden sonra sana itaat etti. Bunun gibi ama... farklı." Devin söyledi. "Ama bu sefer bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bu durum sadece basit bir itaat meselesi değil. İşe yarayacağından bile emin değilim." Alex'e baktı. "Denememi ister misin?"

Alex Anna'ya baktı. "Ona zarar vermeyecek mi?"

"Sanmıyorum. Olmamalı ama daha önce hiç denemedim." Devin kaşlarını çattı. "Ama aklıma gelen tek şey bu."

Alex yoldan çekilerek, "Yap şunu," dedi.

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu? Ben onun erkek arkadaşım." Bunu gerçekten engellemek istediğinden değil, sadece diğerlerinin onu dikkate almadan karar vermesinden hoşlanmıyordu.

Alex ona sakince baktı. "Hayır. Ben onun efendisiyim. Devin onun efendisi. Onun için en iyisinin ne olduğuna biz karar veririz."

Aaron'ın çenesi düştü ve gözleri kısıldı. Alex onunla hiç böyle konuşmamıştı. Bu ne cüret! Aaron'ı bu soruyu sormaya teşvik eden oydu. Anna dışarı çıktı, sonra da ona "Efendi" kartını mı çekti? Alex'e daha önce hiç vurmak istememişti ama şimdi kesinlikle vurmak istiyordu.

Devin Anna'nın yanına oturmak için hareket etti. "Anna, bebeğim," dedi usulca.

Anna gözlerini açtı ve Devin'e baktı. O kadar acı doluydular ki Aaron'ın kalbi acıdı.

"Bebeğim, seni uyutacağım. Yardımı olur, tamam mı?"

Anna Aaron'a bakmak için başını çevirdi. "Benimle kalır mısın?" diye fısıldadı.

"Seni terk etmeyeceğim," diye güvence verdi.

Tekrar Devin'e baktı. "Evet Devin," dedi usulca.

Devin elini kızın başına koydu ve gözlerini kapattı. İlk başta irkildi ama birkaç dakika sonra vücudu gevşedi ve nefes alıp vermesi sakinleşti. Devin elini çekti ve birkaç dakika boyunca onu izledi. Hâlâ birkaç kez yüzünü buruştursa da uyuyordu ve biraz huzurluydu.

Aaron rahat bir nefes aldı. Bir saatten fazladır bu haldeydi ve en azından biraz olsun rahatladığını görmek onu rahatlatmıştı.

Devin ayağa kalktı. "En fazla birkaç saat içinde iyileşir. Umarım daha erken." Alex'e baktı. "Seni hastaneye geri götürmemi ister misin? Manor mu? Arabanız hâlâ orada."

Alex yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğuk bir sesle. "Seth ve Tony'ye beni almalarını söyleyeceğim ve arabamı daha sonra alacağım."

Devin Anna'ya bir kez daha baktı, sonra Aaron'a göz attı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Aaron."

"Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim Devin. Ama onu uyuttuğun için teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle.

Devin ona eğlenen bir bakış attıktan sonra Ian'a baktı. "Gidelim mi?" Ian Anna'ya baktı. "Evet, efendim."

Devin ve Ian dönüp odadan çıktılar. Aaron kapının açıldığını ve bir süre sonra kapandığını duydu.

Aaron Alex'e döndü ve ters ters baktı. "Ne?"

Alex savunmaya geçercesine sordu.

"Ben onun efendisiyim. Onun için neyin en iyi olduğuna ben karar veririm' mi? Senin bu kadar göt olduğuna düşünmemiştim, Alex."

Alex iç çekti. "Aaron, Devin etraftayken Anna'nın kontrolünü elimde tutmalıyım, yoksa elimdeki azıcık kontrolü de kaybedeceğim." Başını iki yana salladı. "O

zaten bana karşı büyük bir avantajı var." Alex elini saçlarının arasında gezdirdi. "Boku yedim Aaron. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Alex'in itirafı Aaron'u şaşırttı. Alex hiçbir zaman zayıflık göstermemişti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, öfkesi yumuşamıştı.

"Adil dövüşmüyor Aaron. Anlamadığım bir düşmanla savaşıyorum. Kurallara göre oynamıyor." Alex'in sesi umutsuzluk içindeymiş gibi geliyordu. "Yaşlıların *kibarıyla uğraşmaman* gerekiyor ama o beni zincirledi. ve-

Alex durdu. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar kısık ki Aaron onu zar zor duyabildi.

"Siktir, Aaron. Beni üç küçük kıza tecavüz etmeye zorladı."

Aaron ona baktı. Bu imkânsızdı. Alex kadınları severdi ama asla reşit olmayan bir kızla birlikte olmazdı ve kesinlikle bir kıza tecavüz etmezdi. Alex'in böyle korkunç bir şey yaptığını hayal bile edemiyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sen yapmazsın. "

Alex pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, dizlerinin üzerine çökmüş ve başını ellerinin arasına almıştı. Kafasını kaldırdığında gözyaşları

yanaklarından aşağı süzölüyordu.

"Bana Scopolamine verdi. Seni bir kuklaya dönüştürüyor. Tek yapması gereken bana söylemekti. " Başını salladı. "Kaydetti. Bana izletti. ve Anna'yı göstermekle tehdit etti."

Aaron Alex'e bakmaktan başka bir şey yapamadı. Partideki konuşmalardan Devin'in nasıl biri olduğu hakkında bir fikri vardı. Ama bu, hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü Anna'ya onun ne olduğu hakkındaki gerçeği söylediğim için çok öfkeliydi. Onun bilmesini istemedi." Alex içini çekti ve yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. "Ben hak ediyorum

nasıl hissettiğimi. O hissetmiyor." Anna'yı işaret etti. "Tanrım, onunla hiçbir şeyi doğru yapamıyorum." Ayağa kalktı. "Ve uyandığında beni burada istemeyecek." Telefonunu çıkardı ve odadan çıktı.

Zavallı Alex. Aaron onu hiç bu kadar umutsuz görmemişti. Alex'e hiç yakışmıyordu. Devin her ne yaptıysa onu gerçekten etkilemişti.

Aaron dikkatle yatağa uzandı ve Anna'ya baktı. Battaniyeyi şimdi üzerine örtüp örtemeyeceğini merak ediyordu. Hâlâ tüyleri diken dikendi. Onun elini öptü ve irkilmediğini görünce sevindi.

Alex birkaç dakika sonra döndü. "Tony yolda. Onu aşağıda bekleyeceğim."

"Tamam. Battaniyeyi Anna'nın üzerine koyabilir misin? Üşüyor." Aaron onun elini bırakmak istemedi.

Alex başıyla onayladı ve battaniyeyi yerden aldı. Dikkatlice Anna'nın üzerine serdi. Anna hafifçe inledi ama battaniye yerine oturunca sustu.

"Teşekkürler," dedi Aaron. "İyi olacak mısın?"

Alex kaşlarını çatı. "Bazı şeyleri çözmem gerekiyor." Aaron'a alaycı bir gülümseme verdi. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin? Malikâneye gitmesi gerekiyor."

Aaron kaşlarını çatı. Cuma gecesi yükümlülüğünü unutmuştu. "Evet. Her şey evde oturup onun için endişelenmekten iyidir."

Alex homurdandı. "Seni ararım." Alex odadan çıktı ve Aaron birkaç dakika sonra daire kapısının açılıp kapandığını duydu.

Anna'nın uyumasını izlemek için geri döndü. Sonunda huzur içinde.

Bölüm Otuz Bir

Acı. Dayanılmaz bir acı. Kaynağı ve nedeni olmayan bir acı. Bu kendi bedeninden geliyor ama oradan kaynaklanmıyor. Acı başka bir yerden geliyor.

Acı bir başkasına yönelmiştir. Ama neden? Neden onun acısını hissediyor?

Evet, o bir erkek. Neden bildiğini bilmiyor, sadece biliyor.

Adam onu seviyor ve onu düşünüyor. Onun yüzünden acı çekiyor. Fiziksel acıdan daha fazlası. Kalbi de acı içinde.

Onu tanıyor. Onu o kurtardı. Onu kurtarmış. Ama onu göremiyor. Sadece onu hissedebilir. Acısını hissedebiliyor. İşkencesini hissedebilir. Şüphesini hissedebilir.

Güçlü bir adam başarısızlık duygusuyla dizlerinin üzerine çöktü. İstirabı dayanılamayacak kadar büyüktür. Kendi başarısızlığı yüzünden kendine eziyet eder. Keder, üzüntü, ıstırap. Hepsi kalbini doldurur.

Zihninin karanlığında bir adam belirir. Ona doğru uzanıyor. Bu acı çeken adamdır. Bir yatağın yanında yerde diz çöküyor. Birçok kez başarısız oldum, diye kendi kendine ağlıyor.

Hayır, başarısız olmadınız. Başarısız olamazsın. Ben hâlâ buradayım. Sakın pes etme.

Sana ihtiyacım var....

Adam tekrar karanlığa gömülür ve kadın uyanır.

Otuz İkinci Bölüm

Anna doğruldu ve hemen titremeye başladı. Acının artçı etkilerini hissetti; acının ardında bıraktığı boşluğu.

"Anna."

Güçlü, sıcak kollar onu tekrar aşağı çekti ve yakınında tuttu. Gökyüzündeki güneş odayı gün ışığıyla aydınlatıyordu.

Başını çevirdi ve Aaron'ın yüzüne baktı. İç çekti ve yumuşak bir gülümseme verdi. Onu gördüğü için mutluydu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Tuhaf," diye dürüstçe cevap verdi. "Çok garip bir rüya gördüm. Çok acı çekiyordum... ve nedenini bilmiyordum."

Aaron gülümsedi ve onu alnından öptü. "Daha iyi hissetmene sevindim. Seni teselli edememek tam bir işkenceydi." "Beni teselli etmek mi?"

"Acı. Anna, bu bir rüya değildi. Acı içinde çılgılık atıyordun ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Aaron ona Devin ve Alex geldiğinde neler olduğunu ve neler öğrendiklerini anlattı.

"Bunu hatırlamıyorum. Bir rüya olduğunu sanmıştım."

Aaron başını salladı. "Hatırlamadığına sevindim. Korkunçtu." Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama fikrini değiştirdi. "Daha iyi olmana sevindim."

"Ben de." Başını çenesine dayayarak onun göğsüne uzanacak şekilde döndü. Onun alt dudağında gezindi. "Bir süre kötü bir şey düşünmek istemiyorum."

Aaron sırtıttı. "Önümüzdeki Pazartesi için dans mağazasına gidip eşyalarını almayı konuşmuştuk. Caddenin karşısında yürümeye var mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Devin ya da Alex'e katılıp katılamayacağımı sormadım." "Eminim sana izin vereceklerdir, Anna. Özellikle de bu sabahтан sonra. Ara

Alex. Bunu yapmanızı sağlayacaktır."

Anna kaşlarını çatı. Alex daha önce onun dans edebilmesi için mücadele etmişti ama bunda gerçekten ciddi miydi? Devin hakkında ona yalan söylemişti. Ona güvenebilir miydi?

"Devin'i arayacağım." Telefonunu aldı ve aramayı yaptı.

"Selam bebeğim. Nasıl hissediyorsun?" Devin'in sesi şefkatliydi ve gülümsedi.

"Peki, teşekkür ederim."

"Olanlar için çok üzgünüm. Eğer bilseydim."

"Sorun değil Devin. Anlıyorum."

"Aramak için bir nedenin var mıydı, Bebeğim?"

"I..." Tereddüt etti. Ya hayır derse? "Isaak beni eve davet etti.

Yaz Yoğunlaştırmaları. Önümüzdeki hafta başlıyorlar." Durakladı, devam etmek için gergindi. "Gitmek istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

Devin bir an sessiz kaldı. "Alex'le bu konu hakkında konuştun mu?"

"Hayır, ona sormaya korktum."

Devin yine sessizdi ve Anna gömleğinin eteğini büktü. "Evet, bebeğim. Sanırım bunu yaptığını görmek isterim."

"Oh! Oh, Devin! Teşekkür ederim!" Anna sevinç içinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Alex'i aramak ister misin yoksa ben mi arayayım?"

"Yapacak mısın?"

"Elbette bebeğim. Eminim o da bunu kabul edecektir." "Teşekkür ederim, Devin."

Anna, Devin'le vedalaştıktan sonra yatak odasına koştu.

"Evet dedi!" diye haykırarak kendini Aaron'ın kollarına bıraktı.

Aaron güldü. "Tabii ki öyle tatlım. Alex neden dans etmeni istemesin ki?"

"Hayır, Devin'i aradım."

Aaron'ın kafası karışmıştı. "Devin'i neden aradın?"

Anna dudağını ısırıldı. "Alex korkutucu biri."

Aaron'ın gözleri büyüdü. "Ne?" Alex korkutucu mu? O kızın kafasından neler geçiyordu?

"Bana bir şeyler anlatıyor çünkü beni Devin'den uzak tutmak istiyor." "Anna, sen neden bahsediyorsun?"

Anna huffed. "En iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama ondan hoşlanmıyorum. Korkutucu ve kontrolcü biri."

"Anna, neden bahsettiğini anlamıyorum." Kahretsin. Devin onun zihnine uyumasını sağlamak dışında başka bir şey mi yapmıştı?

Aaron Anna'ya, aşık olduğu bu kıza baktı, Alex'e karşı bu düşmanlığın nereden kaynaklandığına tamamen şaşırmişti.

"Anna, Alex sana çok değer veriyor." Aaron'un rahat olduğundan daha fazla. Anna neden böyle bir şey düşünsün ki?

Anna ona kaşlarını çattı. Eğer Devin onun zihnine bir şey yaptıysa, bu konuda onunla tartışmak muhtemelen yarardan çok zarar getirecekti. Bu gece Alex'i görecektir ve bu konuyu onunla o zaman konuşacaktı.

"Tamam, Anna, şimdi alışverişe gidelim mi?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Anna sırtıttı ve banyoya girdi. Aaron başını salladı. Devin kimdi ki Anna'nın zihnini bu şekilde kontrol edebiliyordu?

Devin telefonunu yere bıraktı ve kendi kendine sırtıttı. Anna Alex'i aramaktan korkuyordu. Güzel. Fikrini değiştirme çabası işe yaramıştı ve devam ediyordu. Alex bunu öğrenecek ve Devin'le savaşmanın boşuna olduğunu anlayıp pes edecekti. O zaman Devin planlarına devam edebilirdi.

Alex, Devin'den gelen mesajı şaşkınlıkla dinledi. Anna onu arayıp okulla dans etmek için izin istemeye çok korkmuştu. Yaz mı? Devin ona ne yaptı?

Ellerini saçlarında gezdirdi ve yere baktı. Anna'yı nasıl güvende tutacaktı?

Umutsuzluk kalbini çaresizlikle doldurdu.

Otuz Üçüncü Bölüm

O öğleden sonra Anna, Aaron'u geride bıraktığı için kalbi sızlayarak malikâneye doğru yola çıktı. Onu çok özliyordu ve araba kullandığı her kilometre bunu daha da kötüleştiriyordu. Saat dördü biraz geçe malikâneye vardı.

Ian'ın kendisini beklediğini gördü ve yolcu koltuğundan gece çantasını aldıktan sonra arabadan çıktı. Ayakkabılarını çıkardı ve sessizce onu odasına kadar takip etti.

Ian onu içeri kadar takip ederken kapıyı arkasından kapattı.

Arkasını döndü ve ona baktı. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?" diye sordu sessizce.

Ian'ın yüzünde şok ifadesi belirdi. "Anna, seninle gelmemin nedeni bu değildi," dedi. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Tamam mı? Neden?" Ian neden ona ilgi gösteriyordu?

"Bu sabah olanlar yüzünden. Çok acı çekiyordun."

Aaron, Alex ve Devin'in de orada olduğunu söylemişti. "Sen de mi oradaydın?"

Ian başını salladı. "İyi misin?"

"Evet. Garipti ama iyiyim."

"Güzel." Etrafına bakındı, kendini garip hissediyormuş gibi görünüyordu. "Tamam. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Ian çıkarken, Maggie elinde bir tepsi yemekle içeri girdi.

Maggie reverans yaparak, "İyi akşamlar, Hanımefendi," dedi. "Haftanız nasıl geçti?"

"Um. İlginç. Ve iyi." Ian'ın nezaketi karşısında kafası karışmıştı ama bunu bir kenara itti. Aaron'la ilgili düşünceler kalbini doldurdu ve Onu tekrar özlemek, kalbini sızlatıyordu.

Maggie ona dikkatle baktı. "Üzgün görünüyorsunuz, Hanımefendi."

"Birini özleyorum," dedi usulca. "Her şey yolunda. İyi olacağım."

Maggie ona kuşkulu bir bakış attı ama tepsiyi masaya koydu. "Sarah ve ben yarım saat içinde döneceğiz ve seni hazırlamaya başlayacağız."

Anna, Maggie gittikten sonra televizyonu açtı ve akşam yemeğini yerken Aaron'ı aklından çıkarmak için aptalca eski bir film izledi.

Daha sonra Anna yatağında oturmuş, Toplantı için giyinmiş Ian'ı bekliyordu. Aaron'ı aramak ya da ona mesaj atmak istiyordu ama Devin'in bunu onaylamayacağını hissediyordu ve onu kızdırmak istemiyordu. Çarşamba günü onu memnun etmişti ve bu gece de hoşnutsuz etmek istemiyordu.

Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, günün erken saatlerinde olanlardan dolayı vücudu hâlâ ağrıyordu. Aaron alışverişe çıktıklarında onu bir şahin gibi izlemiş ve ona karşı çok nazik davranmıştı.

Çarşamba gecesini olanlar hakkında da soru sormamıştı, bu da Aaron'un hoşuna gitmişti. Utanmıştı ve Aaron'a ne yaptığını söylemek istemiyordu, her ne kadar Aaron'un en azından şunları bildiğinden emin olsa da Olanların bir kısmını. Aaron'ın Devin'e zaten olduğundan daha fazla kızmasını istemiyordu. Balkonda olanları ona anlatırsa çok kızacaktı.

Anna, Aaron Devin'i karşısına almaya çalışırsa sorun çıkacağını hissediyordu. Devin kendisine meydan okunmasından hoşlanmıyordu, dün Alex'e karşı davranışları da bunu gösteriyordu. Yine de Devin'in neden Alex'in peşine düştüğünü gerçekten anlamıyordu. Ona sadece biraz bilgi vermek için oldukça aşırı görünüyordu.

Ama Devin'in her zaman bir şeyler yapmak için nedenleri vardı ve Devin açıklama yapmadığında bile ona güvenmişti. Ona yaptıklarının nedenini açıklamıştı ve o da bunu anlamış ve onu affetmişti.

Kapı açılmadan ve Ian içeri girmeden bir süre önce kapı çalındı.

"Hazır mısın?" diye sordu nazik bir gülümsemeyle.

Anna başını salladı ve gülümsedi. Hâlâ onun nezaketini merak ediyordu. "Bu gece acı verici bir şey olacak mı?"

Ian başını salladı. "Devin Çarşamba gecesini işlerin gidişatından çok memnun. Bu gece ona itaat edersen her şey yoluna girecek."

İkisi sessizce binanın içinden geçerek salona doğru yürüdüler. Ian kapıda Anna'nın pelerini çıkardı.

"Git onu selamla ve ayaklarının dibine otur." Onun gergin gülümsemesine karşılık verdi. "İyi olacaksın."

Kapıyı açtı ve Anna salona girdi.

Devin'in platformuna doğru yürürken başını eğdi ama etrafını biraz görebiliyordu. Buraya ilk kez geldiğinde olduğu gibi düzenlenmişti. Rahat koltuklar odayı doldurmuştu ve erkekler sosyalleşip kızlarla eğleniyordu. Platformun önünde durdu ve platformunda oturan Devin'e eğilmeden önce bir süre yukarı baktı.

diğer birkaç adamla konuşuyordu. Trenton'ı.... Jayce'i ve *Olamaz! Jack.*

"Gel, bebeğim." Devin'in sesini duydu ve hemen ayağa kalkıp yürüyerek onun ayaklarının dibine oturdu.

"Sence tepkiler olumlu mu olacak?" Jack sordu.

Devin, Anna'nın saçlarını okşayarak, "Neden olmasın, anlamıyorum," dedi. "Gücü görecekler ve bana karşı gelmek istemeyecekler."

"Ya geri teperse?" Trenton sordu. "Bence hepsi ondan hoşlanacaktır. Onu incitmek onları sana karşı doldurabilir."

"Tabii ki onunla birlikte olacaklar. Amaç da bu zaten." Adamlar kıkırdadı. "Ama birini hayata döndürmek, bir cesetten daha etkileyici. Güzel figür. En azından Kardeşler için. Belki politikacılar için değil ama onlar henüz orada olmayacaklar."

Devin Anna'yı kucağına çekti ve bacaklarını dizlerinin üzerine açarak sırtını ona yasladı. Sağ bacağı açıktaydı ama amı ve diğer bacağı hâlâ örtülüydü. Adamların vücudunun alt kısmına baktıklarını gördü.

"Ayrıca, planlandığı gibi gitmesini sağlamak için yeterince desteğim var." Göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı çekti ve boynunu öperken onları okşadı. "Merhaba bebeğim, daha iyi hissediyor musun?" diye kulağına fısıldadı.

"Evet, Efendim," diye iç geçirdi ve başını onun omzuna yasladı. Acısı onun dokunuşuyla yok oluyor gibiydi.

"Bunun bir olasılık olduğunu bilseydim... bunu asla yapmazdım, Anna. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

Başını çevirdi ve onun yanağını öptü. "Evet, Efendim," dedi, göğüslerini onun ellerine bastırarak.

"Mmm. İyi kız." Kulak memesini ısırdı ve kızın nefesi kesildi. Kanın amına hücum ettiğini ve nemin arttığını hissetti. "Onlara amını göster, bebeğim."

Sinirli bir şekilde dudağını ısırdı ama pembe şişmiş amını ortaya çıkarmak için eteğini kenara çekti. Adamlar inledi ve kız vücudunda bir sıcaklık dalgası hissederek onu daha da heyecanlandırdı. Islaklığına aç gözlerle bakmaları hoşuna gitmişti. Jack'in bile.

Devin'in kıkırdadığını hissetti. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye fısıldadı kulağına. "Onlara ne yaptıklarını göstererek üzerlerinde sahip olduğun gücü seviyorsun. ne istiyorsun?"

Başını salladı, nefesi sığlaşmıştı. Bakışlarının sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu ve dokunmalarını isteyerek inledi.

"Onlara sadece güzel amını göstermek bile, Anna, erkeklerin senin için her şeyi yapmasını sağlayacaktır. Sadece bunu istemelisin." Adam onun boynunu ısırdı ve dişlerini derisine gömdü. Anna kalçalarını sıktı ama bacaklarını kapatmadı.

Jack'e baktı, onun gözlerindeki ifadeye hayret etti. Eli sikine gitti ve pantolonunun üzerinden okşadı. Dudaklarını yaladı, onun bacaklarının arasında olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırladı ve iç çekti.

"Jack'i mi istiyorsun?" Devin sessizce sordu, sesi biraz şaşırılmış gibiydi.

Anna başını salladı. Adamın sikini içinde hissetmek istiyordu.

"Git," dedi Devin onu ayağa iterek.

Kız ona doğru yürürken Jack'in gözleri onunkilerle buluştu. Bakışlarının yoğunluğu karşısında hafifçe genişlediler, ancak kucağına otururken onunkilere kilitli kaldılar.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Merhaba Jack," dedi yumuşak, şehvetli bir fısıltıyla. Dudaklarını Jack'in dudaklarına değdirdi ve çıplak göğüslerini Jack'in göğsüne bastırdı.

"A-Anna?" dedi kırık bir sesle.

"Seni istiyorum Jack," dedi tatlı bir sesle, ama sesinin tınısında baştan çıkarıcı bir ipucu vardı. Kendini güçlenmiş hissediyordu. Jack onun kontrolü altındaydı ve bunu biliyordu.

Dudaklarını onunkilere bastırdı, dili dudakları ayrılana kadar dudaklarında gezindi. Dili onunkini okşarken inledi, tıpkı onun sikini birçok kez okşadığı gibi. Dilini emdi ve onunla alay etti, onun ağzında sikini düşünmesini sağladı.

Adamın elini tutup göğsüne götürdü ve kulağına doğru ilerleyip lobunu ısırdı. Nefesinin altında küfretti ve göğsünü yoğurdu, meme ucunu çekti ve kulağında inlemesini sağladı.

"Evet, Jack..." diye inledi.

Leğen kemiğini adamın sikine doğru salladı ve adamın daha fazla inlemesine neden oldu. Aklına bir düşünce geldi ve kulağına doğru eğildi.

"Seni başka bir erkeği emerken görmek istiyorum," dedi alçak ve seksi bir sesle.

On dan uzaklaştı ve şaşkınlıkla gözlerinin içine baktı. Kadın ona yumuşak, baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi ve adamın gözleri yumuşadı, biraz parladı ve başını salladı. Onu tekrar öptü, sonra ayağa kalktı ve Devin'e işaret etti.

Jack Devin'e doğru yürüdü ve bacaklarının arasına diz çöktü. Devin kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne yapıyorsun Jack?"

"Hanımefendiyi memnun etmek," dedi dalgınca. Bileğini kavrayan Devin'e doğru uzandı.

Devin sertçe Anna'ya baktı. "Onu geri çağır, Anna," dedi sertçe.

Anna, odadaki herkesin önünde kendini küçük düşürmesini görmek isteyerek gardiyanına sertçe baktı. Devin'in emrini duydu ama itaat etmek istemedi.

"Anna!" Devin sert bir sesle konuştu ve Anna ona aynı yoğun bakışla baktı. "Ara. Onu. Off."

İradesi zihniyle savaşıyordu. Eğer itaat etmezse, cezalandırılacaktı. Eğer itaat etmezse, gardiyanının kendisini küçük düşürmesini izleme zevkini tadacaktı.

Cezalandırılma korkusu galip geldi ve gözlerini kapatıp Jack'i kontrolünden çıkardı. Topuklarının üzerine oturdu, ellerini önünde yere koydu, titriyordu ve Jack'in Devin'e küfrettiğini duydu.

"Neden ellerimi bileklerine koyduğumu sanıyorsun Jack? Bunu yapmana izin vermezdim."

"Seni lanet olası piç. Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"O kızları sen kaybettin Jack, ben değil. Ayrıca, senin duyarlı olduğunu gördü ve üzerine atladı."

Neydi o? Anna kendi kendine sordu. Oksijen için çaresizce derin nefesler çekti. Neden gardiyanına gidip Devin'e sakso çekmesini söylemişti ki? Jack çok kızmıştı. Bunu nasıl yapmıştı? Devin'in ona bahsettiği güç bu muydu? Devin de Jack kadar kızgın mıydı?

Korkuyla başını kaldırdı ve Devin'in meraklı bir bakışla onu izlediğini gördü. Onun öfkesini tahmin ederken gözleri yaşlarla doldu. Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyordu. Kendi başına gitmek onun yapacağı bir şey değildi...

Böyle bir şey söylenmeden böyle bir şey başlatamazsınız.

Ona ters ters bakan Jack'e baktı. "Özür dilerim Jack," diye inledi.

Jack'in çenesi sıkıştı ve Devin'e ters ters baktı.

Ona elini uzatan Devin'e baktı. Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

Onu kucağına çekti ve göğsüne yasladı. "Aferin kızıma," dedi usulca, saçlarını okşayarak. "Çok etkilendim Anna. Beklediğimden daha iyisini yaptın." Başka kimsenin duymaması için alçak sesle konuştu. "Jack bana kızgın. Gidip ağzınla onun öfkesini dindirir misin? Bence bu onu sakinleştirir."

"Evet, Devin," diye cevap verdi. Endişeyle Jack'e doğru yürüdü ve onun ayaklarının arasına diz çöktü.

"Ona zarar verme, Jack. İyi iş çıkardı ve onu cezalandırmana izin vermeyeceğim. onu."

"Beni senin sikini yalamak istemem için manipüle ederek iyi mi yaptı?" Jack alay etti.

"Sinirlenme, Jack. Onu bunun için eğittik." Jack homurdandı. "Onu benim üzerimde kullanmaman gerekiyordu."

"İstersen gidebilirsin." Devin'in sesi soğuk ve alçaktı.

Anna, Jack'in yüzünün hafifçe solduğunu gördü. "Hayır," dedi, daha az zorlayarak. "Ben iyiyim." Elini Anna'nın başına koyup ona baktı ve sert bir gülümseme verdi. "İyi iş çıkardın, Anna." Arkasına yaslandı ve ellerini sandalyenin kollarına dayadı.

Anna onun yüzünü izleyerek belli belirsiz pantolonuna uzandı. Adam başını sallayınca Anna pantolonunun iplerini çözdü ve öne doğru eğilerek onun sikini çıkardı. Onun sevdiğini bildiği şekilde birkaç kez okşadı ve adam rahatlamaya başladı.

Adam rahatladıkça, kadın da rahatlayabildi ve ona nasıl yapılacağını bildiği en iyi oral seksi yaptı. Onu iyi tanıyordu, uzun yıllar boyunca hemen hemen her gün ona sakso çekmişti. Onun neyi sevip sevmediğini biliyordu. Ne kadar baskıdan hoşlandığını ve ne kadar hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Dilini şişmiş başının etrafında dolaştırdı. Adam sertleşip inlediğinde, dölünü ağzına kabul etti ve topuklarının üzerine oturarak, adam kendini ondan çekene kadar nazikçe emdi.

Elini kızın başına koydu ve ona baktı. "İyi kız, Anna."

Kız onun övgüsü karşısında gülümsedi ve o da gülümsedi. Uzun zamandır görmediği gerçek bir gülümsemeydi bu.

Birkaç dakika birbirlerine baktılar, sonra adam onu kucağına çekti ve sarıldı. Anna onun kollarında eridi. Onu böyle kucaklamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kendini yeniden küçük bir kızmış gibi hissetti.

kolları. Dölünün hâlâ ağzında kalan tadını boş verin. Onun varlığının tadını çıkardı ve daha da sokuldu.

Etraflarındaki sohbet devam ederken Jack onun saçlarını hafifçe okşadı. Anna hiç dikkat etmemişti ama Jack'in konuşurken göğsünün guruldaması hoşuna gitmişti.

Bir süre sonra Devin, Jack'ten kendisine birini bulmasını istedi ve Anna gidip tekrar Devin'in ayaklarının dibine oturdu. Tahrik olduğunu ve ıslandığını fark etti ve içinde bir horoz istedi. Suları ayak bileklerine damladı ve rahatsız bir şekilde kıvrandı.

Devin elini kızın başına koydu ve kız sustu. Daha önce göğüslerini okşamak dışında ona dokunmamıştı. Neden? Bu gece onunla ilgilenmiyor muydu?

Otuz Dördüncü Bölüm

"Bebeğim, yakında yanına geleceğim, söz veriyorum," dedi Devin, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi ona bakarak. "Ama önce halletmem gereken bir şey var." Dikkatini platforma yaklaşan adam çekti.

Onu Luke olarak tanıdı, Jenna'nın babası. Devin'i kibarca selamladı Devin parmaklarıyla bir sandalye işaret etti. Otururken Anna'ya gülümsedi ve Anna da ona gülümseyerek karşılık verdi.

Beklenmedik bir şekilde Devin'in öfkesinin yükseldiğini hissetti. Bunun nedeni o ve Luke birbirlerine gülümsedi mi? Bunun da işin bir parçası olduğunu düşündü ama Devin ona kızgın değildi. Luke'a mı kızgındı? Neden kızgındı?

Birkaç dakikalık nazik sohbetin ardından Devin soğuklaştı. "Luke, anladığım kadarıyla Anna'yı neredeyse benim kadar uzun zamandır tanıyorsun." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Luke ihtiyatla Devin'e baktı. "Elbette Devin. Onunla olan ilişkimi biliyorsun."

Devin başını salladı ve çenesini okşadı. "Anlıyorum. Ama birkaç hafta önce Jack'in değil benim malım haline geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Luke tereddütle başını salladı. "Evet. "

Devin kaşlarını kaldırdı. "Yani, onu benden izinsiz aldığını, becerdiğini öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin."

Luke şaşkın görünüyordu. "Devin, Jack'ten beri onu beceriyorum. _"

Devin ona ters ters baktı. "O artık bir Yaşlı Hanımefendi. Giyiyor musun elmas?"

"Hayır," diye zayıfça cevap verdi. "Düşünmedim-"

"Düşünmediniz mi? Bu bir sorun. Çünkü senin ve diğer herkesin bu tür şeylerden uzak durmasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. horozları izinsiz olarak mülkünden çıkaramazsınız." Devin'in sesi sessizdi ama buz gibi soğuktu. Ian'ın bir kapının yanında durduğu odanın yan tarafını işaret etti.

Ian kapıyı açtı ve bileklerinden bağlanmış çıplak bir kızı yan odadan dışarı çıkardı. Anna, Luke'un nefesi kesilene kadar hiçbir şey düşünmedi.

"Devin, ne halt ediyorsun?" Luke haykırdı.

Anna tekrar yukarı baktı ve platforma çıplak olarak götürülenin Jenna olduğunu fark etti.

"Hayır!" diye haykırdı kendini durduramadan.

Devin onun saçlarından tuttu ve başını geriye çekti. "Kırmızı Oda'yı ziyaret etmek istemiyorsanız sessiz olmanızı öneririm, Hanımefendi."

Devin'in soğuk gözlerine bakan Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. Jenna'yı buraya nasıl böyle getirebilmişti? Jenna onun kızlarından biri değildi. Devin yumruğunu sıkarak Anna'nın saçlarını sıkıca tuttu ve Anna elinden geldiğince başını salladı. Devin onu serbest bıraktı ve Anna tekrar konuşmamak için dudaklarının içini ısırdı.

Jenna platforma getirildi ve Devin'in önünde diz çöktürüldü. İki kızın gözleri buluştu, ikisi de korku doluydu. Anna uzanıp buraya ait olmayan arkadaşını rahatlatmak istedi.

Ian onu oturduğu yerde tutarken Luke çaresizce kızına baktı. Jenna ve Anna birbirlerine baktılar.

"Anna," diye tersledi Devin ve bakışlarını Jenna'dan ayırıp önündeki yere baktı.

"Luke, Anna'yı benim iznim olmadan siktin," dedi yavaşça. Anna Jenna'nın nefes nefese kaldığını duydu.

Devin kıkırdadı. "Kızın en iyi arkadaşını becerdiğini bilmiyor muydu?"

Anna gizlice Jenna'ya baktı. Jenna babasına bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Onu becermeden önce Anna'yı becerdiğini bilmiyor muydu?"

Jenna'nın gözleri yaşlarla doldu, aşağılanmışlıktan ya da incinmişlikten, Anna Tabii.

Luke, "Devin, onu bu şekilde teşhir etmeye hakkın yok," diye itiraz etti. "Lütfen yaptığım şey yüzünden onu cezalandırmayın."

Anna diğer Kardeşlerin kendilerine doğru döndüğünü, kürsüde yaşanan sahneye çekildiklerini gördü.

"Ama benim iznim olmadan kimsenin Anna'ya dokunamayacağını başka nasıl vurgulayabilirim? O benim." Devin ayağa kalktı ve odadakilere hitap etti. "Luke benim iznim olmadan Hanımıma dokunmaya cüret etti. Bunun açıkça belirtildiğine inanıyorum.

Kardeşler tarafından genel kullanıma açık değildi. Sadece Yaşlılar ona engelsiz erişim hakkına sahiptir."

Önce Luke'a, sonra da ayaklarının dibinde titreyen Jenna'ya baktı. "Ben de onun bir şeyini alacağım." Jenna'nın saçlarını kavradı ve onu önünde diz çöktürdü. "Babaninkini emdiğin gibi benimkini de em," dedi zalim bir sesle.

Jenna başını salladı.

Oh, Jenna, onu kızdırma, diye sessizce yalvardı Anna.

Devin kıkırdadı. "Anna, belki arkadaşına yardım etmek istersin?"

Anna başını kaldırıp Devin'in yüzüne baktı. Yüzünde zalim ve eğlen bir ifade vardı. Dalga geçilmemesi gereken bir bakış. Başını salladı ve Jenna'nın yanına doğru süründü.

"Jenna," diye fısıldadı. "Onu kızdırma. Lütfen. Kendi iyiliğin için. Sadece onun dediğini yap--"

"Kapa çeneni, sürtük," dedi Jenna öfkeli bir fısıltıyla. "Ne cüretle arkadaşım gibi davranırsın?"

Jenna'nın ses tonu Anna'yı şaşkına çevirdi ve ona dik dik baktı. Jenna sadece ters ters baktı.

"Anna, fısıltı duyuyorum, bu da sikimin ağzında olmadığı anlamına geliyor. Bu, itaatsizliğinle ilgili son uyarın." Devin yere baktı ve ona ters ters baktı.

Şimdi söz konusu olan onun güvenliğıydi. Jenna'yı Devin'e oral seks yapmaya nasıl zorlayabilirdi? Eğer yapmazsa, Kırmızı Oda'ya gidecekti.

"Lütfen Jenna, ne diyorsa onu yap. Aleti çok güzel." Jenna reddederek başını çevirdi.

Devin Anna'ya ters ters baktıktan sonra gözlerini Jenna'ya çevirdi. Jenna Devin'in gözlerindeki sertliğı görmemişti ama Anna görmüştü.

Anna arkadaşını kurtarmak için çaresizlik içinde Devin'in sikine uzandı ama Devin elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Lütfen, Efendim," diye yalvardı.

Devin'in dizi omzuna temas etti ve kız geriye doğru düştü.

Jenna'yı saçlarından tutup kaldırdı ve Luke'un yanına sürükledi. Anna, Devin'in Jenna'yı Luke'un kucağına oturtmasını ve bağlı bileklerini Ian'ın tuttuğu Luke'un boynunun arkasına doğru itmesini izlerken kıpırdamadı. Devin daha sonra kendi bağlarını çözdü, Jenna'nın saçlarını eliyle tuttu ve sikini ağzına sokmaya zorladı.

Anna, babasının kucağında otururken Devin ağzını sikerken Jenna'nın boğulduğunu ve homurdandığını gördü ve duydu. Bilinçsizce Jenna'ya doğru hareket etti ve bir çift el onu belinden kavrayıp kucağına çekti.

"Anna, yapma," dedi bir erkek sesi kulağının dibinde usulca. "Öfke içinde ve onunla işi bitene kadar durmayacak."

Trenton'ın yüzünü kendi yüzünün yanında görmek için döndü. "O benim en iyi arkadaşım.

Yanlış bir şey yapmadı," diye çaresizlik içinde fısıldadı, Devin sikini boğazına dayarken Jenna'nın gözlerinin şişmesini izliyordu. Devin'in sivri uçlarını onun üzerinde kullanmayacağını umuyordu.

Trenton onu sıkıca tuttu ama Anna Jenna'ya ulaşmak için mücadele etmemesi gerektiğini biliyordu. Zaten yeterince tehlikedeydi. Devin onu gerçekten Kırmızı Oda'ya gönderecek miydi?

Tüm salon sessizliğe bürünürken, orada bulunan herkes platformdaki olayları izledi.

"Ayağa kalk Luke," dedi Devin, geriye doğru adım atıp ayağa kalkması için ona yer açarak.

Luke, Jenna'nın kolları boynuna dolanmış halde ayakta durmaya çalıştı. "Ayağa kalk ve bacaklarını açık tut."

"Devin, lütfen," diye yalvardı Luke usulca. "Jenna olmaz."

"Ne yani, onu paylaşmak istemiyor musun? Onu kendine saklamak istiyorsun. Kendini mi?" Devin onunla alay etti. "Onun bu küçük amcığını bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Luke ayağa kalkmayı başarmıştı ve Jenna'yı kalçalarının altından tutuyordu ama kalçaları birbirine kenetlenmişti.

Devin bacaklarını ayırmaya çalıştı ama Jenna bir dansçıydı ve güçlü bacakları vardı. Jenna'nın dizlerini yüzüne doğru itti ve Devin parmaklarını Jenna'nın amının içine soktu. Jenna çığlık attı ve bacaklarını tekmeledi, neredeyse Devin'in yüzüne tekme atıyordu.

Devin onun ayak bileklerini kavradı ve sabit tuttu. "Seni kırmayı çok isterim Jenna," dedi şeytani bir sırıtışla. Ian'a işaret etti, o da Luke'un arkasında durdu ve Jenna'nın dizlerini kavrayıp açarak amını Devin'e gösterdi. Jenna mücadele etti ama Ian son derece güçlüydü ve sadece kalçalarını sallayabildi, bu da Devin'i eğlendirdi.

"Onun memeleriyle oyna, Luke. Bunu istediğini biliyorsun." Devin usulca emretti. "Şimdi sakinleştiğine göre bırak da eğlensin.

Jenna Devin'e, "Seni lanet olası piç," diye bağırdı.

Luke elini Jenna'nın ağzının üzerine kapattı ve göğüslerini okşayarak meme uçlarını çekiştirirdi. Jenna'nın gözleri büyüdü, sonra Luke göğsüyle oynamaya devam ederken hafifçe kapandı.

"Gerçekten de küçük bir seks kedisi, değil mi?" Devin parmaklarını onun açıkta kalan amcığından aşağı kaydırırken söyledi.

Jenna'nın gözleri açıldı ve parmağını içine bastıran Devin'in yüzünü izledi. Hafifçe hareket etti ve Devin parmağını içine sokup çıkarırken gözleri tekrar yarı kapalı kaldı. Başka bir parmağını bastırırken Jenna inledi.

Jenna ona doğru hareket ederken Devin gülümsedi. "Bence onun ağzını serbest bırakabilirsin Luke. Yıllardır zevk aldığın o küçük seks seslerini duymayı çok isterim."

Luke hafifçe kaşlarını çattı ama elini çekip diğer göğsüne götürdü.

Babası göğüslerini yoğururken ve Devin onu parmaklarken Jenna yüksek sesle inledi.

"Oh!" diye bağırdı. "Oh, Tanrım!" Kalçalarını salladı ve boşalırken yüksek sesle haykırdı.

Anna Jenna'nın bu kadar çabuk sakinleştiğini görünce şok olmuştu. Tabii ki, o Devin'in mükemmel bir aşık olduğunu biliyordu. Jenna orgazm sonrası haliyle Devin'e bakarken kıskançlık Anna'nın kalbini parçaladı. Yüzünü soğukkanlı tutmaya çalıştı ama Jenna Anna'nın onu izlediğini fark etti ve ona sıırttı.

Jenna tekrar Devin'e baktı. "Beni becerir misin?" diye yalvardı, sonra da Anna'ya ters ters baktı.

Devin Luke'un dehşeti karşısında sıırttı ve Jenna'yı onun üzerinden kaldırdı. Devin onu koltuğuna geri götürdü ve Jenna onun kucağına oturdu, siki amının içinde kayboldu.

Anna izlememek için yere baktı ama duymasını engelleyemedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve duyduklarına dikkat etmemeye çalıştı. Hem Devin hem de Jenna onun yanında sevişirken homurdanmalar ve inlemeler geliyordu.

"Evet! Oh, evet!" Jenna haykırdı.

Anna ellerini birbirine kenetledi. Trenton onun rahatsızlığını hissederek kendisine doğru sarıldı. Jenna'nın orgazm çığlıklarını duydu ve kısa bir süre sonra Devin de onu takip etti.

Nedense Anna, Devin'in başka biriyle seks yapması fikrinden hoşlanmıyordu ve onun en iyi arkadaşıyla seks yapmış olması daha da çok acı veriyordu.

Kendisi gibi düşünen Luke'a bir bakış atmaya cesaret etti. Göz ucuyla Devin'in Jenna'yı ayağa kaldırıp babasına doğru ittiğini gördü.

Devin ayağa kalktı ve odadakilere tekrar hitap etti. "Benim iznim olmadan Anna'ya dokunmaya cüret ederseniz, aynı şeyi kızıınıza da yaparım." Devin dikkatle odadaki adamlara baktı. "Anladınız mı?"

"Evet lordum," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Devin başıyla onayladı. "Luke'un kızından örnek almak isteyen varsa, çekinmesin." Kötü niyetle sırıttı. "Sadece bu gece burada olacak. Muhtemelen."

Bölüm Otuz Beş

Devin döndü ve koltuğuna geri döndü.

"Anna," dedi Devin, elini uzatarak.

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve kalbi hâlâ acıyarak ona doğru yürüdü.

Jenna'nın çığlıklarını duydu ve bir adamın onu yakalayıp götürdüğünü gördü.

Luke itiraz etmeye başladı ama Devin onu bir kelimeyle durdurdu. "Bu gecelik o benim, Luke."

Anna durdu ve olanlardan dehşete düşmüş bir halde Jenna'yı izledi.

Birden fazla adam ona dokunmaya başladığında sırtışı gitmiş, yerini korku almıştı. Adamlardan biri onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve sikini ağzına soktu. Bir diğeri kalçalarından çekti ve onu arkadan becermeye başladı.

"Anna," diye tekrarladı Devin.

Anna ona döndü ve ayaklarının dibine oturmaya başladı. Adam uzanıp Anna'nın elini tuttu ve onu kucağına çekti.

Adam onu okşarken sertçe oturdu. İncinmiş ve korkmuş hissediyordu. Devin onu Kırmızı Oda'ya gönderecek miydi? Neden Jenna'yla onun önünde seks yapmıştı?

En iyi arkadaşını kaybettiğinden emindi. Jenna babasıyla seks yaptığı için ondan nefret ediyordu.

Devin birkaç dakika sonra iç çekti. "Anna, kardeşlerime bir şey anlatmak zorundaydım. Seni incitmeye çalışmıyordum ama bu süreçte incindiğini biliyorum. Özür dilerim, bebeğim."

Anna gözlerinde yaşlarla Devin'e baktı. "Beni Kırmızı Oda'ya mı göndereceksin?" En büyük korkusu buydu.

"Bunu tehdit ettim, değil mi?" Devin kaşlarını çattı ve başını salladı. "Seni bununla tehdit etmemeliydim, Anna. Jenna'ya bir şey yaptırmak sana düşmezdi." Çenesini kavradı ve ona baktı. "Hayır, seni oraya göndermeyeceğim. Kızgındım. Özür dilerim."

Anna tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve rahatlayarak ağlamamak için dudaklarını ısırды.

Saçlarını düzeltti. "Seni korkutmak istememiştim Anna. Elinden geleni yaptığımı biliyorum." Onun omzunu öptü. "Seni incittim mi? omuz?"

Anna başını salladı ve ona ürkek bir gülümseme verdi. "Bana kızgın değil misin?" diye sordu.

"Hayır, bebeğim. Yapmayacağım. Bu gece iyi bir kız oldun." Onu getirdi yüzünü onunkine yaklaştırdı ve onu nazikçe öptü. "Jenna'nın sana takındığı çirkin suratı gördüm. Pek hoş değildi, değil mi?"

"Daha önce bana hiç kızmamıştı," dedi Anna sessizce, Jenna'yı en son gördüğü yere bakmaya cesaret ederek. Hâlâ oradaydı, bir kanepenin üzerine eğilmiş ve sertçe sikiliyordu. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu.

"Bu yüzden onu oraya gönderdim, çünkü seninle alay etti."

"Bana yaptığı bir şey için onu cezalandırıyor musun?" Anna şok içinde Devin'e baktı. Neden böyle bir şey yapsın ki?

"Elbette bebeğim. Sen benim değerli kızımsın. Kimsenin sana onaylamadığım bir şey yapması yanına kalmaz. Sen ona yardım etmeye çalışıyordun ve o sana sürtük dedi. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Anna şoktaydı. Devin bir şekilde onu koruyordu. Onu inciten birinden intikam alıyordu. Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Ona bak, Anna. Kendini eğlendiriyor. Babası onu küçük bir fahişeye dönüştürdü. Buradaki diğer kızlardan daha iyi değil. Sen ondan daha iyisin."

Devin Anna'nın boynuna sokuldu ve göğsünü okşadı. "Onun yerine seni sikmeyi her zaman tercih ederim ama Luke yüzünden bunu yapmak zorundaydım. Ve Luke dersini aldı."

Anna, Jenna'yı izlemekte olan Luke'a baktı. O da izlerken sikini okşuyordu. Anna bütün bu durumu oldukça erotik bulduğunu fark etti. Luke kızının bir köpek gibi becerilmesini izlemekten zevk alıyordu. Jenna bir sandalyenin üzerine eğilmişti ve bunun tadını çıkarıyordu.

Bu gece seks yapmayan tek kişi Anna'ydı.

Devin kıkırdadı ve onun dudağını ısırdı. "Neden surat asıyorsun?"

Onu eğlenen bir ifadeyle izleyen Devin'e baktı. "Jenna seni becerdi ve şimdi de orasını beceriyor. Ben kimseyi beceremedim."

Devin güldü ve onu öptü. "Biliyorum, bebeğim. Özür dilerim. Bu gece seni yatağa götüreceğim. Ama henüz başka bir sevişmeye hazır değilim." Anna'nın

dudağı daha da çıkıntı yaptı ve Devin yine güldü. "Neden gidip Luke'un kucağına oturmuyorsun?"

Şok içinde ona baktı. "Benimle seks yaptığı için onu cezalandırdığını sanıyordum."

"Sordum. Çünkü önce o sormadı. Ona seninle ilgili genel izinleri verirdim ve hala da vereceğim. Ama önce sormadan seni almamalıydı. Sen bana aitsin." Adam kızın göğüs ucunu çimdikledi ve kız hafifçe inledi. "Onunla uzun bir geçmişiniz olduğunu biliyorum ve bunu inkâr etmek istemem.

İkinizin birlikte olması. Ama önce ona ve diğerlerine bir ders verilmesi gerekiyordu." Onu nazikçe kucağından itti. "Git, keyfine bak. İzle ve Jenna'nın fark edip etmediğine bak. Ya da aşağı in ve bunu onun önünde yap. Ondan daha iyi olduğun mesajını alacaktır."

Anna Luke'a doğru yürüdü ve onun kucağına oturdu. "Merhaba," dedi usulca.

Luke telaşlanmış görünüyordu ve arkasından Devin'e baktı. Devin başıyla onayladığında, gülümseyerek Anna'ya döndü.

"Hey, tatlım." Onu öptü. "Jenna ilk şoku atlattıktan sonra eğleniyor gibi görünüyor."

Hâlâ arkadan dövülmekte olan Jenna'ya baktı. Jenna başını kaldırdı ve Anna'yı babasının kucağında görünce gözleri büyüdü.

Anna gözlerini ona dikti ve Luke'a doğru eğilip boynunu öptü. Luke inledi ve Anna'nın göğüslerini okşamak için uzandı. Anna Luke'un boynunu ısırarak kıkırdamasına neden oldu, sonra da Luke'a gülümseyerek yanağını okşadı ve onu öptü. Eli Anna'nın boynundan aşağıya, köprücük kemiğine ve göğsüne doğru ilerledi. Göğüs ucunu çekti ve Anna onun ağzına doğru inledi.

Anna gözlerini kısa bir süreliğine açtığında Jenna'nın hâlâ onu izlediğini gördü. "Bizi izliyor," diye fısıldadı.

Luke'un siki Anna'nın kalçasında zıpladı. Boynundan aşağı öptü ve bir meme ucunu ağzına aldı. Anna inledi ve ellerini başının arkasında gezdirdi.

"Sana ihtiyacım var, Anna," dedi Luke, kalçalarını kavrayarak ve onu ona sarıldı. Eteğini düzeltti ve onun sikinin üzerine yerleşti, içindeki hissi duyunca iç çekti. Öne doğru eğilip başını onun omzuna koydu ve Jenna'nın onun aletini kullanışını izledi.

Luke onun kıcını avuçladı ve yukarı aşağı yönlendirdi. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiler, Anna arkasına yaslanıp ağlayana kadar kalçaları birlikte sallandı

Luke'un üst kollarına yapışarak orgazm oldu. Luke bir an sonra boşaldı ve parmaklarını onun kıkına sokarak adını haykırdı.

Ona doğru yığıldı, gözleri kapalıydı ve zor nefes alıyordu.

"Anna," diye seslendi Devin.

Arkasına döndüğünde Jenna'nın arkasında durduğunu ve korku dolu gözlerle kendisine baktığını gördü.

Anna kafası karışmış bir halde Devin'e baktı. Devin yürüdü ve Jenna'yı Anna'nın önünde diz çökmeye zorladı. "Babasının döllerini yalayacak sen."

Anna ayağa kalktı ve arkasını döndü.

"Luke'un kucağına otur. Luke, Anna'yı kızın için açık tut. yiyin."

Anna oturdu ve dizlerini yukarı kaldıran Luke'a yaslandı. Açık.

Anna Çarşamba gecesini de benzer bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama Devin'in vücudunda yarattığı orgazmik haz zincirinden başka bir şey hatırlamıyordu. Devin'e gülümsedi.

Devin Jenna'nın saçlarını kavradı ve yüzünü Anna'nın ıslak amına doğru zorladı. "Ye," diye emretti.

Jenna'nın dili dışarı fırladı ve Anna arkadaşının ağzı üzerindeyken iç çekti. Bunu daha gençken birçok kez yapmışlardı ama genellikle karşılıklı yapılırdı. Jenna'nın yumuşak ağzının amına değmesi cennet gibiydi. Anna uzandı ve Jenna klitorisini emerken inleyerek başını ona yaklaştırdı.

"Görölmeye değer bir manzara," diye yorumladı Devin.

"Mmm," dedi Luke Anna'nın boynuna doğru. "Aynı fikirdeyim." Anna'nın göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarladı.

"Anal seviyor mu?" Devin, Luke'a Jenna'yı sordu.

"Sanırım her şeyi seviyor," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, gözlerini kızına dikerek.

Anna, Devin'in parmağını Jenna'nın sırtından aşağı kaydırıldığını gördü ve Jenna'nın gözleri bir saniye sonra genişledi ve inledi. "Bu gece kıkına hiç almamış. Çok sıkı."

Jenna tekrar inledi ve acı içinde haykırmak için Anna'dan uzaklaştı. Devin yüzünü tekrar Anna'nın amına doğru itti. "Sana yapabileceğini söylemedim

Dur," diye homurdandı Devin onun kulağında. "Kıymetli kızıma kaba davrandın ve aşağıda çok fazla eğleniyordun."

Jenna tekrar sıçradı ve gözlerinde yaşlar oluştu ama yalamaya devam etti. Jenna'nın rahatsızlığı Anna'yı daha çok tahrik ediyor gibiydi ve Jenna. "Klitorisimi em."

Jenna hemen itaat etti ve onu sertçe emdi.

"Oh, Tanrım. Geliyorum!" Anna haykırdı. Gözlerini Jenna'dan ayırmıyordu ve Jenna tekrar zıpladığında, belli ki acı çekiyordu, bu Anna'yı uçurumun kenarına fırlattı ve buradaki orgazm dalgaları Jenna'dan gelen acı dolu iniltilerle serpilirken zevkle çığlık attı. Anna gözlerini kapalı tuttu, hissin ve seslerin tadını çıkardı, mümkün olan son ana kadar zevkine yapıştı.

Jenna onu emmeyi bırakmıştı ama hâlâ inliyor ve ağlıyordu. Anna gözlerini açtığında Ian'ın Jenna'nın arkasında diz çökmüş olduğunu gördü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve ağlamamak için dudaklarını sertçe ısırды ama çığlıklar yine de kaçıyordu.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı Jenna. "Lütfen, dur."

"Şimdi, neden ona hepimizi tahrik eden bir şeyi durdurmasını söyleyeyim ki?" Devin hınzır bir sırıtışla sordu. "Sızlanmalarınla Anna'ya oldukça güzel bir orgazm yaşattın." Kendisini iten Ian'a başıyla işaret etti. Jenna çığlık atarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Ian kalçalarını yerinde tuttu.

"Lütfen..." diye hıçkırdı. "Lütfen. Acıyor."

Devin yakındaki bir sandalyeye oturdu ve Anna'yı kucağına çekti. Anna şimdi Ian'ın kocaman sikinin Jenna'nın kıkına girdiğini görebiliyordu. Anna bu manzara karşısında nefesini tuttu. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Ian?" Devin sordu.

Ian döndü ve sırıttı. "Sıkı ama gevşiyor." Devin'e açık kıkını göstermek için dışarı çekti.

"Çok güzel," diye yorumladı Devin. "Luke, bunu görmelisin. Ian kıkırlarla harika işler çıkarıyor."

Luke ayağa kalktı ve etrafta dolaştı. "İyi işti."

Jenna hıçkırarak yere yığıldı ve göğsü yere düştü. Ian döndü ve hızlı bir hareketle tekrar içine girerek Jenna'nın tekrar çığlık atmasına neden oldu. Diğerleri izlerken Ian onun kıkına girip çıkmaya devam etti.

Devin Anna'nın dizlerini ayırdı ve klitorisıyla oynamaya başladı. Anna ona yaslandı ve Ian ile Jenna'yı izledi. Jenna pençelerini

Kat.

Beklediğinden daha hızlı bir şekilde, Anna'nın orgazmı onu vurdu ve Devin'in elleri onun üzerindeyken haykırdı.

"Oh, Oh, Efendim. Evet, Tanrım, evet!" Aşağı inmesine izin vermedi, tekrar tekrar boşalmasını sağladı ve ona geçen geceye benzer bir orgazm zinciri yaşattı. Elini çekti ve Anna'yı sandalyenin arkasına bakacak şekilde çevirdi ve amına soktu. Adam onu sertçe sikerken Anna büyük bir zevkle çığlık attı.

"Oh, Efendim, evet!" Tekrar boşalırken yüksek sesle inledi ve Devin'in içine geldiğini hissetti.

Öne doğru eğildi ve başını onun sırtına yasladı. "Ne kadar iyi bir kızsın Anna," diye fısıldadı. Devin arkasını döndü ve Anna kucağındayken sandalyeye yığıldı.

Jenna yerde bir topun içine kıvrılmıştı ve Anna onun titrediğini görebiliyordu. Kıçı açıktı. Ian onun yanında yere uzanmış, Luke'la konuşuyordu. Anna Devin'in kucağına kıvrılmıştı, memnundu.

"Mmm, kızıma karşı bencil davranıyorum," diye mırıldandı Devin. "Ama bu gece gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum. Seni burada istiyorum. Benimle birlikte."

Anna ona hayranlıkla baktı. "Ben de burada olmak istiyorum."

Ertesi sabah Anna, Devin'in tüm sevişmelerinden dolayı ağırlı bir şekilde uyandı. O gecenin ilerleyen saatlerinde Anna'yı odasına götürdüğünde ona sert davranmıştı ama bu inanılmaz derecede erotik olmuştu.

Devin'in üzerine yuvarlandı ve onu öptü. "Günaydın, Efendim," dedi usulca.

Devin gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen gülümsedi. "Günaydın bebeğim," diye gürledi. Elini başının arkasına doladı ve onu derin bir şekilde öptü. Kalçalarını hareket ettirerek üzerine oturttu ve onu sikinin üzerine doğru itti.

Onun etrafında gerilirken tısladı. Erotik acı/zevk çok yoğundu.

"Hâlâ ağrıyor mu bebeğim?" Adam onun kalçalarını tuttu ve içine doğru itti. "Evet," diye iç geçirdi ve inledi.

Devin kıkırdadı. "Beğendin mi?"

"Evet," diye nefes aldı ve kaslarını onun etrafında sıkı.

Devin'in gözleri açıldı ve ona baktı. "Acıyı sevmene bayılıyorum Anna. Çok erotik," diye mırıldandı, birkaç kez sertçe itti.

Adam özellikle ağrıyan bazı bölgelere vurdukça inledi. "Evet, Usta "

"Bana bak bebeğim," diye fısıldadı Devin. Anna geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Gözleri ona tanıdık gelmeye başlayan bir bakışa bürünmüştü. Onu iğnelemeden önce sahip olduğu konsantrasyon bakışı.

Beklentiyle dudaklarını yaladı.

"İstiyor musun bebeğim?"

"Evet," diye inledi.

Devin gülümseyerek ona baktı ve kız içinde bir sızı hissetti. Gözlerini ondan ayırmadan tısladı. Acıdan gözleri yaşardı ama onun gözlerine bakmak acıyı zevke dönüştürdü.

Devin Anna'yı malikânenin ön kapısına kadar götürdü ve Anna ayakkabılarını giydi. "Efendim?" dedi çekingen bir sesle.

"Evet, bebeğim?"

"Jenna iyi mi?"

Devin kaşlarını çattı.

"Nedenumursuyorsun?" Anna gözlerini kırptırdı. "Ben.. o benim arkadaşım."

Devin bir an düşünür gibi oldu, sonra içini çekti. "Sanırım onunla arkadaş kalman senin için sorun olmaz. Sana saygısızlık etmesine izin verme, Anna."

Anna, Jenna'nın ona saygısızlık etmek şöyle dursun, onunla bir daha konuşup konuşmayacağından bile emin değildi.

"Ama o iyi mi?" Soruyu tekrarlayarak Devin'i kızdırmaktan korktuğu için yüzünü buruşturdu ama Devin sadece ona baktı.

"Gece bittiğinde Dr. Ansen'e götürüleceğinden emin oldum. Ian onunla bizzat ilgilenecekti."

Ian bunu yapacaktı. Anna bundan emindi. Ian'ı daha sonra arayabilirdi. "Teşekkür ederim, De-, şey, Usta."

"Seni bu hafta bir ara göreceğim, Anna." Onu öptü. "Dansın tadını çıkar."

Onu öptü, sonra arabasına doğru yürüdü ve eve gitti.

Otuz Altıncı Bölüm

Aaron yatak odasında bir ileri bir geri volta atıyordu. Neredeyse öğlen olmuştu ve Anna'dan henüz haber alamamıştı.

Önceki gece Alex, Tony ve Seth'le yemeğe çıkmış, ardından da içki içmek için bara gitmişti. Bir sürü içki. Vücudundaki onca alkole rağmen hâlâ iyi uyuyamamıştı.

Alex ona Anna'nın iyi olacağına dair güvence vermeye çalışmıştı. Devin onu gerçekten incitecek bir şey yapmazdı.

"Onu gerçekten incitti mi? Bu pek rahatlatıcı değil Alex." "Onu öldüremez."

Aaron ona ters ters baktı. "Yine, pek rahatlatıcı değil."

Alex omuz silkti ve birasından bir yudum aldı, sonra bir gümbürtüyle masaya geri koydu. Zaten birkaç tane içmişti. "Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum Aaron. O... güçlü biri. Her şeyden sağ çıkabilir."

Aaron ofladı pufladı. "Nasıl orada öylece oturup 'o güçlü' diyebiliyorsun? Önemsediğini iddia ediyorsun, ama sadece... Bilmiyorum"

arkadaşıyla ilgili hayal kırıklığı. Alex genellikle aksiyona odaklı biriydi. Şimdi ise oturmuş birasını içiyor, sakın görünüyordu. "Neden gidip onu getirmiyorsun?"

"Çünkü o da onun Efendisi. Ve benden çok daha güçlü." Aaron, Alex'in gülmediğini görene kadar güldü. "Ciddi misin?" "Bu sabah sana onun adil dövüşmediğini söylemiştim. Nasıl dövüşeceğimi bilmiyorum.

onunla savaş." Alex içini çekti. "Ben bir Yaşlı değilim. Onun kaynaklarına ya da bilgisine sahip değilim." Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve masaya baktı. "Onu pek çok kez hayal kırıklığına uğrattım," diye yakındı ve yarı dolu birasını tek dikişte bitirip bir tane daha içmesi için garsona el salladı.

Aaron, Alex'i dikkatle izleyen ama sessiz kalan Seth ve Tony'ye baktı.

"Alex, Anna'nın durumu için kendini suçlayamazsın," diye itiraz etti Aaron. "Evet, yapabilirim," diye mırıldandı Alex.

"Nasıl?"

Alex içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir şans vardı. Tüm bunların önlenebileceği bir şans. Ya da en azından ona yapılan kötü muamelenin çoğu önlenebilirdi."

Aaron şüpheyle Alex'e baktı. Bu adam neden bahsediyordu? "Anna'yı ilk kez dört yıl önce gördüm. O... benim yatak odamda belirdi. gecenin bir yarısı. Vati bana bir yıl önce kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir kıza dikkat etmemi söylemişti ama ben bunu aklımdan çıkarmıştım." Alex gözlerini onun

bira şişesi. Hafifçe gülümsedi. "Onunla konuştum. Almanca konuştum. Hiç Almancası yoktu.

Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama... birbirimize bağlandık. Bana gelmek istediğini hissedebiliyordum ama sonra Mina uyanıp konuştu ve Anna geri çekilip ortadan kayboldu." Alex gözlerini ovuşturdu. "Eğer Vati'yi dinlemiş olsaydım, Anna korkmazdı, incinmezdi ya da onu geri çekilmeye iten her neyse o olmazdı. Ve bana gelir ve tüm bu pisliklerden kurtulurdu."

Aaron şaşkına dönmüştü. Birkaç hafta önce, Aaron'un bu kadar Alex'in vizyonu ve bir insanın bir yerden başka bir yere nakledilebileceği fikri. Ancak Devin'in Alex'e çok uzaklarda saldırması nedeniyle acı içinde kıvrandığını gördükten sonra, bunun olabileceğinden artık şüphe duymuyordu.

"Yani, bu kadar mı? Ölüme mahkum mu?" Çoğunlukla sakın bir adam olan Aaron sinirlenmeye başlamıştı ve ikinci kez en iyi arkadaşına vurmak istiyordu

o gün. "Neden buradasın? Neden sadece... bilmiyorum... bahsettiğin o kuklaya dönüşmesine izin vermedin? En azından biraz sefaletten kurtulmuş olurdu."

Seth, "O ölüme mahkûm değil," diye araya girdi. "En azından biz öyle düşünmüyoruz." "Ne?"

Alex, "Anna yirmi altı yaşına geldiğinde yapılması gereken son bir... bağlanma ritüeli var," diye açıkladı. "Devin'le aralarındaki bağı geri alma şansımız olduğuna inanıyoruz ama bunun bir yolu olduğundan ya da bir yolu olup olmadığını nasıl öğrenebileceğimizden emin değiliz. Her şeyi açıklayan kitapların yüzyıllar önce yok edilmiş olması gerekiyordu."

"Ama belli ki Devin'de bir kopyası var," dedi Tony. "Aksi takdirde, yaptığı şeyi yapamazdı."

"Yani Devin'in ailesi tome'larını yok etmediyse, diğer ailelerin de yok etmemiş olma ihtimali çok yüksek," diye ekledi Seth.

Alex inledi. "Onurlu oldukları için aileme lanet olsun." Sözleri biraz bulanıktı ve Aaron onun ciddi olmadığını biliyordu. Onur onun neredeyse

göbek adıydı.

Garson Alex için bir bira daha getirdi ve ona parlak bir gülümseme verdi. Aaron arkadaşının ne kadar umutsuzluk içinde olduğunu biliyordu, çünkü o dolgun esmer kadını görmezden geliyordu.

Aaron o gitmeden önce bir bira daha istedi. Şu anda tüm bu sefil şeyleri düşünmek istemiyordu. Anna'yı düşünmemek için dışarı çıkmışlardı. Konuyu açanın kendisi olduğunu biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Onu önemsiyor ve onun için endişeleniyordu.

Alex onun kafasını karıştırmıştı. Bir an "onun efendisi" oluyor, bir an sonra da terk edilmiş bir aşık gibi ondan bahsediyordu. Aaron ilk kez Anna'nın Alex'ten korkmasından memnundu. Bu, Alex'in onu çalmasından endişe etmesini engelliyordu. Aaron'ın flört sahnesinde Alex'e karşı hiç şansı yoktu.

Aaron yakışıklı olmadığından ya da kadınlar ondan hoşlanmadığından değil. Alex'le, Seth'le ve Tony'yle çok keyifli zaman geçirmişlerdi. geceleri dışarı çıkıyor ve kadınlarla takılıyordu. Birçok cuma ve cumartesi gecesi onun ya da Alex'in evinde onlarla, randevularıyla, çıplaklıkla ve seksle sona ermişti. Bazen vücutlar ve uzuvlar her yerdeydi ve kimi becerdiğini ya da öptüğünü ya da kimin olduğunu bilmiyordu. sikini emiyordu. Tamam, ne zaman kızlardan birini değil de erkeklerden birini becerdiğini biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Eşcinsel değildi. Kendini biseksüel olarak bile görmezdi. Ne de diğer erkeklerle. Ama birbirlerinin yanında o kadar rahatları ki, ruh halleri onları etkilediğinde eğlenmekten utanmıyorlardı.

Anna'yla çıkmıyor olsaydı, birkaç kadın bulup evine götürmeyi teklif edebilirdi. Anna'ya sahip olmayı ve eğer isterse arkadaşlarıyla birlikte eğlenmeyi çok isterdi. Anna'nın arkadaşlarıyla birlikte olduğunu biliyordu.

Seth ve Tony. Ama Alex? Emin değildi. Alex bu konuda konuşmuyordu, ki bu garipti. Alex genellikle cinsel fetihleri ve maceraları konusunda çok açıktı.

Aaron kıkırdadı. Eğer Alex gibi görünseydi, muhtemelen bu konuda açık olurdu. çok.

"Aaron?" Tony elini Aaron'ın yüzünün önünde salladı. "Dostum, sen hala bizimle misin?"

Aaron gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Arayı açtın ve neredeyse biranı döküyordun." Aaron yere baktı. "Ah, özür dilerim."

"Nereye gittin?" Seth gülerek sordu. "Anna'yı mı düşünüyorsun?"

Aaron içini çekti ve bir içki aldı. "Genel olarak seks, ama evet,

Anna'yı da."

Tony, "Seks ve Anna birbirine çok yakışıyor," dedi.

Aaron bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama doğruydı. Onun hakkında seks düşünmeden gerçekten düşünemezsiniz. Açıkça belli etmeden, hatta belli etmeden cinsellik yayıyordu. Onun bunu fark ettiğinden bile şüpheliydi. Dolgun, pembe dudakları onu öpmesi için çağırıyordu. Ona her baktığında kendini onun yosun yeşili güzel gözlerinde kaybediyordu. İnanılmaz bir vücudu vardı, neredeyse bir balet için fazla kıvrımlıydı, özellikle de göğüslerine çok güzel oturan mükemmel c-cup göğüsleri
Ellerini.

Onu düşündükçe bile sertleşiyordu. Kendini ayarladı ve rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı.

Etrafına baktı. Diğer çocuklar da sessizleşmişti. Eğer onlar da onu düşünüyor olsalardı bu onu şaşırtmazdı. Aklına girmiş ve onu düşünmemeyi zorlaştırmıştı.

Alex perişan görünüyordu. Anna, Aaron'un hatırlayabildiği tek şeydi ve Alex onu her düşündüğünde mutsuz oluyordu.

Neyse ki Tony bir dergide gördüğü yeni bir silahtan bahsetmeye başladı. Aaron'ın silahlarla pek ilgisi olmamasına rağmen ortamı yumuşattı.

Aaron gecenin geri kalanında Anna'yı pek düşünmemeyi başardı. Çok sonra diğer çocuklar gibi o da taksiyle eve dönmüş, odasına çıkmış ve yüzüstü yatağına düşmüştü. Ve onu düşünmeye başladı.

İyi olup olmadığını merak ediyordum. İyi olmadığından endişelenmek. Sonra da çok fazla eğlendiğinden endişelenmek.

Bir keresinde Los Angeles'ta bir Cuma akşamı etkinliğine katılmıştı. Alex ve Travis'le gitmişti. Her yerde kadınlarla seks yapan erkeklerin olduğu büyük bir odaydı. Mini bir seks partisine dönüşen birkaç yer vardı. Üçü de Travis'in babası Brandon'la birlikte platformda oturmuşlardı. Gece boyunca birçok kız yanlarına gelmişti. Hepsi de güzel ve çok yetenekliydi. Brandon da iyi bir adamdı. Devin gibi şeytani bir yanı yok gibiydi.

Bir noktada Brandon Alex'e San Francisco'daki Buluşmalara gidip gitmediğini sormuştu. Alex hayır demişti. Brandon cevap vermemişti ama yüzündeki ifadeden Devin'den pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Aaron artık nedenini biliyordu.

Sonunda Aaron derin bir uykuya daldı, ancak birkaç saat sonra güneş doğduğunda akşamdan kalma bir halde uyandı.

Tanrım, her Cuma gecesinin/Cumartesi sabahının böyle olmamasını umuyordu. Endişeden kalp krizi geçirip ölebilirdi. Buna değer miydi?

Evet, öyleydi. Ona aşık olmamış olsa bile, ki bunu şimdi itiraf edebilirdi, onu incitmeyecek ve korkmayacağı bir arkadaşı ve sevgiliyi hak ediyordu.

Öğlene kadar, önce odasında sonra da alt katta volta atarak bir milden fazla yürüdüğünü tahmin ediyordu. Oda arkadaşları ona gülüyordu.

"Bir kız için asla bu kadar heyecanlanmazsın." Garrett, "Partide sana iki kez baksaydı sen de aynı şekilde davranırdın," dedi.

Aaron homurdandı.

"Bana iki kez baktı. Sen araya girmeseydin muhtemelen birlikte olurduk."

Aaron kaşlarını çatı ama cevap vermedi. Kavga edecek havada değildi. Garrett'in Anna'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bırak ne isterse düşünsün. Travis ona sorular sormaya başladığında Anna'nın yanında Garrett olsaydı neler olabileceğini düşününce ürperdi. Garrett'in

onu incitebilirdi, sadece anlamazdı ve Anna zihinsel olarak daha da berbat olabilirdi.

Telefonu nihayet 12:57'de çaldı. Tam saatini biliyordu çünkü telefonuna bakıp onu aramayı deneyip denemeyeceğini merak ediyordu.

"Anna!" diye bağırdı.

"Merhaba Aaron.

Nasılsın?"

Tatlı sesini duymak harikaydı. Ama sesi yorgun geliyordu. "Seni özlüyorum," diyerek anahtarlarını almak için odasına doğru yürümeye başladı.

Onun evine gitme beklentisiyle. "İyi misin? Sesin yorgun geliyor." İç çekti. "Yorgunum. Uzun bir geceydi."

Elinde anahtarlarla durakladı. "Öğleden sonra sana eşlik etmemi ister misin?"

Kız önce cevap vermedi ve adam endişelenmeye başladı. "Evet. Bunu isterim."

Ayaklarını ayakkabılarının içine soktu ve merdivenlerden aşağı koştu. "Şimdi arabama gidiyorum," dedi. "Yakında görüşürüz."

"Tamam.

Sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Aaron mutlu bir kalple arabayı sürdü. Kırmızı ışıktaki durduğunda Alex'e bir mesaj yazdırdı: *Anna'dan haber aldım. O iyi ve ben de şimdi oraya gidiyorum.*

Birkaç dakika sonra Alex'ten bir mesaj aldı: *Teşekkürler*

Aaron arkadaşının görünürdeki umursamazlığına güldü. Aaron'ın Anna'nın aramasını beklediği kadar endişeyle Aaron'ın mesajını beklediğine dair her şeye bahse girerdi.

On beş dakika sonra Anna'nın dairesinin kapısını çaldı. Anna kapıyı açtığı anda, onu yakaladı ve sıkıca sarıldı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Onu kucağına aldı, kapıyı ayağıyla kapattı ve kucağında tutarak kanepesine taşıdı.

Saçlarını okşadı. Nefis kokuyordu. "Seni özledim."

Anna ona döndü ve onu öptü. "Ben de seni özledim," dedi yanağını okşayarak ve gözlerinin içine derin derin bakarak. Yorgun ve belki de üzgün görünüyordu. Sormak istedi ama Devin'le ilgili şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu.

Anna kendini huzurlu hissetti. Gerçek huzuru. Devin'le birlikteyken ve Devin ona ya da bir başkasına kızgın değilken de bir nebze huzur vardı. Ancak Aaron'la birlikte olmak tamamen farklı bir duyguydu.

Ona iyice sokuldu ve o da kollarını onun etrafında sıktı. Adamın bir gece önce olanlarla ilgili ayrıntı sormamasına sevinmişti. Jenna'ya ne olduğunu ona nasıl anlatabilirdi?

Jenna'nın incinmesini izlemekten nasıl zevk almış olabilirdi? Bunu ne kadar çok düşünürse, ona o kadar anlamsız geliyordu.

En iyi arkadaşının incinmesini ve aşağılanması izlemek onu neden tahrik etsin ki? Ian'ın ona yaptıklarını, ona yaşattığı acıyı düşünmek şu anda midesini bulandırıyor. Ama dün gece bu onu tahrik etmişti. Bu nasıl olabilirdi?

Jenna'nın iyi olduğunu umuyordu. Ian'la temasa geçmeyi unutmuştu ve Aaron'ın bilmesini istemediği için şimdi tereddüt ediyordu. Elbette, muhtemelen Pazartesi günü öğrenecekti.

Yüzünü onun göğsüne gömdü. Ne karmaşa ama! Bunu düşünmeyi bırakmak istedi.

"Akşamın nasıl geçti?" diye sordu gömleğinin bir düğmesiyle oynarken.

"Uzun." Aaron kıkırdadı. "Çok fazla alkol içeriyordu."

Anna kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen ne yaptın?" "Alex, Seth ve Tony ile Barney's'e gittik."

Anna Alex'in adını duyunca irkildi. "Barney's nedir?"

"Çok sık gittiğimiz bir bar. Aşırı kalabalık değil, ama her şeyi ilginç kılmaya yetecek kadar insan var."

Gülümsedi. "Hiç kadın tavladın mı?"

Aaron öksürdü ve ona baktı. "Anna! Hayır, tabii ki hayır. Bunu neden yapayım ki?"

Anna şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Şey, yani, ben meşguldüm ve sen arkadaşlarınla dışarı çıktın. Hepiniz yakışıklısiniz. "Sesi kesildi ve omuz silkti.

Aaron'ın başka bir kadınla birlikte olması fikri onu rahatsız ediyordu ama onu suçlayamazdı. Ne de olsa dün gece onun için müsait değildi.

"Anna, senden başka kimseyi istemiyorum." Yanağını okşadı ve onu öptü. Yumuşak ve nazik bir şekilde başladı ve daha tutkulu bir hal aldı.

Aaron onun göğsünü avuçladı. "Seni özledim," diye mırıldandı boynuna karşı.

"Ben de seni özledim," dedi ve onu öptü, sonra ayağa kalktı ve onu odasına götürdü.

Otuz Yedinci Bölüm

"Uyan, uykucu."

Anna gözlerini açtığında Aaron'un yüzünde tatlı bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. O da gülümsedi.

İki haftadır çıkıyorlardı; Anna'nın hatırlayabildiği en mutlu iki hafta. Aaron çok iyi, çok tatlı ve çok düşünceliydi. Alex'in bahsettiği bu özgürlük olayı harikaydı.

Aaron geçen hafta tüm gün dans etmeye başlamıştı, bu yüzden eskisi kadar birlikte vakit geçirememişlerdi ama birlikte geçirdikleri zaman onun için çok değerliydi.

"Merhaba," dedi usulca.

"Merhaba." Öne doğru eğildi ve onu nazıkçe öptü. "Seninle uyanmak hoşuma gidiyor."

"Ben de." Sırıttı ve sonra aniden nefesi kesildi. "Bugün Pazartesi!"

Aaron kıkırdadı. "Şimdi mi hatırladın?"

Anna omuz silkti. "Beni ne kadar mutlu ettiğini düşünüyordum." Kollarını onun boynuna doladı ve onu tekrar öptü.

Bugün Yaz Yoğunlaştırma Programı başladı. O ve Aaron bütün gün dans edeceklerdi. Aynı binada, farklı katlarda olacaklardı ama yine de gün boyunca birbirlerini görebileceklerdi.

Anna yeniden tam zamanlı olarak dans etmeye başlamak için sabırsızlanıyordu ama bir yandan da gergin hissediyordu. Ailesi öldüğünden beri hiç bu kadar çok dans etmemişti.

Aaron Anna'yı duşa kadar takip etti ve sırtını duvara yasladı. Kendini onun vücudunun derinliklerine gömdü ve ikisi de yavaş ve sert bir şekilde sevişirken inlediler.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Aaron onun kulağına. "Bu gece döndükten sonra bunu sana tekrar yapacağım."

Sırıttı ve başının arkasını duşun fayanslarına yasladı.

"Uh, huh," diye nefes aldı.

Çok derindi ve çok iyi hissettiriyordu. İçeri girip çıkarken parmakları kış yanaklarına bastırdı.

Aaron onun içine girmeye devam etti. Son birkaç gündür o kadar çok seks yapmışlardı ki, acı çekmediğine şaşmıştı ama Aaron'la sevişmek diğer erkeklerden farklıydı. Onu asla incitmiyor, asla sert davranmıyordu. Kışına bile elini sürmemişti. Sadece... onu vücuduyla seviyordu. O da onu elinden geldiğince mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu. Bir noktada, bu kadar zevkten öleceğini düşündüğünü söylemişti.

Birlikte hareket ettiler, ikisi de birbirlerine karşı patlayana kadar hızlandılar, öpüşürken birbirlerinin ağzına haykırdılar.

Onu üzerinden kaldırırken öpmeye devam etti. "Mmm, belki öğle yemeğinde gizlice kaçabiliriz."

Anna bu düşünceye gülümsedi. Stüdyoda özel bir yer bulmak zor değildi. Gizlice kaçıp birlikte olma fikri hoşuna gitmişti.

Duşlarını bitirdikten sonra ders için giyindiler. Anna taytını ve mayosunu giyerken kendini uçuyormuş gibi hissetti. Tekrar bu kadar mutlu olabileceğini hiç ama hiç hayal etmemişti.

Hüzünlü düşünceler zihninin sınırlarını tehdit ediyordu ama onları uzaklaştırdı. Hayatta kalabilmesinin tek yolu hayatını bölümlere ayırmaktı; mutlu kısımların tadını çıkarmak, o kadar da hoş olmayan kısımlarla daha sonra uğraşmak.

Yeni *pointe* ayakkabıları da dahil olmak üzere eşyalarını topladı. Çantasına koymadan önce onları sevinçle öptü.

Aaron'un kahkahası onu yerinden sıçrattı ve yüzü kızarmış bir halde ona baktı.

Onu ayağa kaldırdı ve derinden öptü. "Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şeylerden biriydi. Senin adına çok mutluyum, tatlım."

Anna utangaç bir şekilde ona gülümsedi.

Elleriyle kızın yanaklarını kavradı. "Seni seviyorum."

Anna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen... ne?" Gerçekten de az önce söylediğini sandığı şeyi mi söylemişti?

"Seni seviyorum dedim." Adamın gözlerindeki şefkat kalbini ısıttı. Onun dudaklarını öptü. "Bugün sana kız arkadaşım olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Anna onun gözlerinin içine bakarken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Ben de seni seviyorum. Sadece ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

Aaron gülümsedi. "Mutlu olmana sevindim. Senin için başka bir şey istemiyorum."

Eşyalarını topladılar ve Aaron'un X-terra'sına doğru yola çıktılar. Stüdyoya giden kısa yol boyunca Aaron onun elini tuttu ve sık sık öptü.

Aaron arabayı park etti ve el ele stüdyoya doğru yürüdüler. İçeri girdiklerinde birkaç şaşkın bakışla karşılaştılar ama Aaron kolunu Anna'ya doladı ve Anna'nın birçoğuyla dans okulunda tanıştığı dansçı arkadaşlarını selamladı.

Parti.

Aaron onu Travis'in ve partiden hatırladığı ama isimlerini hatırlayamadığı birkaç kişinin yanına götürdü. Aaron onun arkasında durdu ve ellerini kaburgalarının altında birleştirdi.

"Anna," diye seslendi arkasından hafif aksanlı bir ses.

Isaak.

Döndü ve ona ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Geldiğinizi duydum," dedi gülümseyerek. Ona ve Aaron'a birlikte kısa bir süre baktı ve gülümsemesi biraz duraksadı, ama yeniden toparlandı hemen sakinleşti. "Gel. Sizi eğitmeninizle tanıştırayım."

Aaron onu serbest bıraktı ama uzun bir öpücükten önce değil.

"Bacağı kır. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Anna ona gülümsedi ve Isaak'ın merdivenlerin yanında durduğu yere doğru yürüdü. Isaak'ın dönüp Anna'yla birlikte merdivenlerden yukarı çıkmadan önce Aaron'a bir bakış attığını gördü.

"Nasılsın, Anna? Heyecanlı mısın?" Isaak sordu.

"Evet, hem de çok," diye coşkuyla cevap verdi.

"Güzel, sevindim." Isaak ona tereddütle baktı. "Aaron'la aranızda neler oluyor?"

Anna kızardı. "Oh. Biz... Yani....." Daha da kızardı. "O benim erkek arkadaş."

Isaak ona hüzünlü bir gülümseme verdikten sonra bir stüdyonun kapısını açtı.

"Burada biz vardır."

Yaşları 11 ila 14 arasında değişen birkaç kız etrafta dolaşıyor, geriniyor ve sohbet ediyorlardı. Hepsinin üzerinde Anna'nın giydiği açık mavi mayo, tayt ve bale terlikleri vardı. Isaak'la birlikte içeri girdiklerinde başlarını kaldırıp onu hevesle selamladılar.

"Merhaba kızlar. İlk gün için heyecanlı mısınız?" Hepsi coşkuyla başını salladı.

"Güzel, güzel." Odanın köşesine baktı. "Patty," dedi gülümseyerek.

Çilek sarısı saçlı, uzun boylu, zayıf bir kadın başını kaldırıp Isaak'a gülümsedi. Anna, Isaak'ın arkasından hafifçe geri çekildi.

Isaak kolunu Patty'nin sırtına koydu ve onu öne doğru çekti. "Patty, bu Anna Perkins. Anna, bu Patty Cottrell. Kendisi senin eğitmenin olacak ve kendi yaş grubuna geçmeye hazır olduğunda bana haber verecek."

Anna utangaç bir şekilde Patty'ye gülümsedi, Patty de ona kocaman bir gülümseme verdi. "Seninle tanışmak bir zevk, Anna. Sınıfımda olacağın için çok heyecanlıyım." Yüzü biraz yumuşadı. "Ailenle dans ettim," dedi yumuşak bir sesle. "Tıpkı annene benziyorsun."

Anna gözyaşlarını yuttu ve gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Patty tekrar Isaak'a baktı. "Ona iyi bakacağım," dedi gülümseyerek.

"Yapacağını biliyorum." Isaak Anna'ya döndü. "Anna, canım, güzel dans et." Durakladı, sıkıntılı görünüyordu. "Yemeğe gitmeden önce beni görmeye gel."

"Evet, Isaak," diye cevap verdi, yüz ifadesi karşısında kafası karışmış ve biraz da endişelenmişti.

Isaak gitti ve Patty onu odanın ortasına kadar götürdü. "Kızlar," dedi yüksek sesle.

Odadaki kızlar ona ve Anna'ya bakmak için döndüler. Anna içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

"Bugün aramızda yeni bir öğrencimiz var." Anna'ya gülümseyerek baktı. "Aslında yeni bir öğrenci sayılmaz." Tekrar kızlara baktı. "Bu Anna Perkins.O....." Odanın her yerinde fısıltılar vardı. Patty nazikçe güldü. "Tamam. Siz akıllı kızlarsınız. Evet, bu Anna Perkins. Trevor ve Anya'nın kızı." Tekrar Anna'ya baktı. "Sen zaten ünlüsün," dedi nazikçe.

Anna kızardı.

"Bir süredir dans edemiyordu ve daha büyük gruplara katılmak için gücünü toparlamak üzere bir iki haftalığına bize katılıyor. Umarım onu ailemize sıcak bir şekilde kabul edeceğinize güvenebilirim."

Kızların hepsi ona sıcak gülümsemeler verdi.

Patty *barre* üzerindeki bir noktayı işaret etti. "Nicole, Jackie ellerinizi kaldırın." Ortadaki iki kız öyle yaptı. "Aralarında durun. Birkaç dakika içinde başlayacağız." Sonra piyanistin oturduğu köşeye doğru yürüdü.

Anna tereddütle Patty'nin gösterdiği yere doğru yürüdü. Nicole ve Jackie ona parlak bir şekilde gülümseyerek rahat hissetmesini sağladılar. Ders başlamadan önceki birkaç dakika boyunca rahatça sohbet ettiler.

İkisi de San Francisco'da birlikte dans ederek büyümüşlerdi. Nicole'ün kahverengi saçları vardı ve Anna kalın bir topuza dönüşen dalgalara bakarak çok kıvrıcık olduğundan emindi. Kahverengi gözleri her şeyden zevk alırcasına parlıyordu ve burnu ile yanaklarındaki çiller açık tenini tamamlıyordu.

Jackie'nin topuz haline getirilmiş çok sayıda küçük siyah örgüsü ve pencereden gelen ışıktaki parlayan güzel abanoz bir teni vardı. Gözleri siyah ve neşeliydi ve muziplikle parlıyordu.

Birkaç dakika sonra ders başladı. Sonraki iki saat Anna için cennet gibiydi. Bazen umursayan bazen de umursamayan yetişkinler yerine potansiyel profesyonel dansçılarla dolu bir sınıfta dans etmek harikaydı. Odadaki her dansçı orada olmak istediği için oradaydı ve elinden gelenin en iyisini yapmak için çabalıyordu. Heyecan verici ve coşkuluydu.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Aaron, seni ofisimde görebilir miyim?" Isaak, Aaron sabah dersi bittikten sonra çantasını alırken, "Ofisimde görüşebilir miyiz?" dedi.

"Elbette," dedi Aaron terliklerini çıkarırken. Anna'yla "özel zaman" geçirmek için nereye kaçabileceğini düşünüp duruyordu ve aklına üçüncü kattaki nadiren kullanılan küçük odalardan biri gelmişti. Özellikle de yaz aylarında.

Isaak'ın ofisine giderken Anna'yı görmeyi umuyordu, böylece Anna onun kaçtığından endişelenmeyecekti. "Isaak," dedi Bale Ustası'na doğru koşarak. "Sadece Anna'yı bulmam gerekiyor ki-"

"Buna gerek yok. Zaten orada olmalıydı."

Aaron olduğu yerde durdu, midesi dehşetle doldu. "Neden?" diye sordu alçak bir sesle.

Isaak döndü ve içini çekti. "Bu açıkta konuşulacak bir şey değil Aaron. Lütfen," diyerek merdivenleri işaret etti.

Her adımda Aaron'ın midesi daha da çalkalanıyordu. Bir şeyler dönüyordu. Isaak sıkıntılı görünüyordu ve eğer Anna zaten oradaysa ona ne oldu? Aaron aceleyle Isaak'ın yanına gitti ve onu ofislerin bulunduğu bankaya kadar takip etti.

Anna onun ofisinin önündeki sandalyeye oturdu. Aaron yaklaştığında başını kaldırdı, onu parlak gözleri ve gülümsemesiyle selamladı.

"Hey, tatlım," dedi Aaron rahatlamış bir şekilde. O iyiydi. "Ders nasıldı?" Onu derin derin öptü.

Gözleri hayatla parlıyordu. Çok güzel bir manzaraydı. Gerçekten de kendi elementindeydi. "Cennet gibi."

Isaak kapı aralığında durdu ve dikkatle Aaron'a baktı.

"Üzgünüm, Anna. Isaak beni görmek istedi, sonra öğle yemeğine gidebiliriz." Ona göz kırparak kızarmasına neden oldu.

Isaak, "Aslında ikinizi de görmem gerekiyor," diyerek ofisine gelmelerini işaret etti.

Aaron kaşlarını çattı ve Anna ile birlikte içeri girip Isaak'ın modern ahşap ve metal masasının karşısındaki sandalyelere oturdular.

Isaak ikisine de üzgün bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla ikiniz şu anda çıkıyorsunuz?"

Aaron başını salladı ve Anna'nın elini tuttu. "Evet."

Isaak, Aaron'un yüzünde gördüğü üzgün ifadeyle Anna'ya baktı. "Anna, ben....." İç çekti. "Bunu yaptığım için Tanrım beni affet. Sen

çok mutlu görünüyorsun."

Aaron'ın midesi yine çalkalandı. Anna'yı programdan atacak mıydı? Devin şeytani büyüünü Isaak'a karşı kullanmış ve onun dans etmesine izin vermemesini mi söylemişti?

Isaak'ın hüzünlü gözleri ona döndü. "Aaron," dedi usulca. "Sen profesyonel bir dansçısın. Şirketin bir üyesisin."

Aaron başını salladı. Bu binadaki herkes bunu biliyordu.

Isaak iç çekti. "Şirket dansçılarının Okul öğrencileriyle çıkmasına ilişkin kurallarımızı hatırlıyor musun?"

Aaron kaşlarını çattı. Bu konuda belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu ama bu hiç sorun olmamıştı. Öğrencilerin çoğu on sekiz yaşın altındaydı ve hapse girmeye hiç niyeti yoktu.

"Aaron, eğer ikiniz de şu anda sahip olduğunuz pozisyonlarda kalmak istiyorsanız, Anna ve sen birbirinizi görmeye devam edemezsiniz."

Aaron'ın kalbi bir kaya gibi düştü. "Ne?" Elleri bakan Anna'ya baktı, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

Isaak da en az onlar kadar mutsuz görünüyordu. "Özür dilerim Aaron. Gerçekten üzgünüm.

Dünyada yapmak isteyeceğim son şey ikinizi de incitmek olur."

"Isaak, ciddi olamazsın! Bunu bize yapamazsın." İçindeki acı Aaron'un kalbi dayanılmazdı. Hem kendi kederi hem de Anna'nın kalbi için duyduğu korku.

Isaak iç çekti. "Bu durumda kuraldan feragat edilip edilemeyeceğini öğrenmek için Melinda'yı aradım." Melinda Mütevelli Heyeti Başkanıydı. "Hayır dedi. Bu kötü bir emsal teşkil eder." Hâlâ ellerine bakmakta olan Anna'ya baktı. "Çok özür dilerim."

Mütevelli Heyeti. Alex. Alex'in bu işle bir ilgisi olmalı. O orospu çocuğu, kuralın bu olduğunu bilerek onu ve Anna'yı ayarladı. Oh, konuşacaklardı.

Öfkesini yatıştırmak için titrek bir nefes aldı. Alex'le yakında ilgilenecekti. Önce Anna'yla ilgilenmesi gerekiyordu. Onun eline uzandı ama

onu elinden kaptı.

Isaak'a kızarmış gözlerle baktı ama gözyaşı dökmedi. "Anlıyorum, Isaak." Aaron'a döndü. "Öğleden sonra benden önce işin bitecek. Resepsiyonu arayıp eşyalarını alman için daireme girmene izin vermelerini isteyeceğim. Eve yürüyerek gidebilirim."

"Hayır, Anna. Bir şeyler ayarlayabiliriz."

Anna başını salladı. "Yapamayız. Sen bırakamazsın. Ben de bırakamam." Ayağa kalktı. "Seninle birlikte olduğum her anı sevdim Aaron." Döndü ve ofisten çıktı.

Aaron Isaak'a ters ters baktı. "Bunu ona yaptığına inanamıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Şiddetle ayağa kalktı. "Provalara geç kalabilirim. Halletmem gereken biri var." Kapıyı arkasından çarparak ofisten çıktı.

Anna, Isaak'ın ofisinin yanında yere oturmuş, teselli edilemez bir halde karşı duvara bakıyordu. Hıçkırmamak için titreyen ellerini ağzına bastırdı. Zorlukla nefes alabiliyordu, göğsü acıdan çok sıkışmıştı.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Mutluluk için yaratılmamıştı. O bir köleydi. Erkeklerin zevki için kullanılmaktan başka bir şey beklemeye hakkı yoktu. Kısa süren mutluluk dönemi sona ermişti ve hayatın gerçeklerine geri dönmüştü.

Bir kapı çarpması sesi duydu ve sıçradı. Aaron yüzü kıpkırmızı ve yumrukları sıkılı bir halde ofis bölmesinden çıktı. Anna'ya doğru baktı ve yüzü yumuşadı.

Ona doğru bir adım attı. "Anna," dedi usulca, ona doğru uzanarak.

Hayır, ona bakmak çok acı veriyordu. Ona yakın olmak. Sesini duymak. Hızla ayağa kalktı ve onun yanından koşarak geçti, merdivenlerden indi ve ön kapıdan çıktı.

Nicole ve Jackie yakınlarda bir yere yemeğe gideceklerini söylemişlerdi ve kısa bir süre onlara katılmayı düşündü. Ama hayır, yalnız kalmak istiyordu.

Alex neden onu kaderine terk etmemişti ki? Kendini Devin'in iradesinde kaybetmek, kırık bir kalbin acısını hissetmekten çok daha iyi geliyordu.

Oh, acı! Kalbi Ian'ın kocaman elleri tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordu. Belki de yeterince sıkarsa, patlayacak ve ölecekti ve sefalet sona erecekti.

Aaron'la ilgili düşünceler bir anda aklına geldi ve onları bir kenara itti. Şu anda hissetmek istemiyordu. Aaron'a sahip olmak için neler

vermezdi.

şarap içmek istiyordu. Dünyada kendisini daha iyi hissettirecek kadar şarap olup olmadığını merak etti.

Aaron göğsü kabarak Alex'in evine yanaştı. Arabayı sürdükçe öfkesi ve acısı daha da artmıştı.

Anna! Bu nasıl olmuş olabilirdi? Aklına gelen tek şey, Alex'in sadist bir "Efendi" şeyi olduğuydu. Alex Kurul. Kuralı biliyor olmalıydı. Aaron bile bunu duyduğunu hatırlıyordu. Ama Alex onu Anna'nın peşinden gitmesi için cesaretlendirmişti. O da yapmıştı. Ve ona aşık olmuştu. Hem de çok.

Cipten indi, kapıyı arkasından çarptı ve uzun yürüyüş yolunda hışımla ilerledi. Frau Gersten kapıyı açana kadar cama vurdu. Dikkat etmemişti ve neredeyse ona çarpıyordu. Zavallı kadın.

Adam onun yanından geçip eve girerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Alex!" diye bağırdı, sesi ahşap duvarlarda yankılanıyordu.

Hizmetçiye doğru döndü. "O burada mı?"

Başını salladı.

"Alex!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Hangi cehennemdesin, seni lanet olası piç?"

Oturma odasına girdi ama Alex orada değildi.

Merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydi ki Alex alt kattan çıkageldi.

"Aaron." Alex'in yüzünde büyük bir şok ifadesi vardı. "Bir sorun mu var?"

Anna'yla mı?" diye sordu endişeyle.

Aaron ona ters ters baktı ve üzerine yürüdü. "Bilmen gerekirdi," diye homurdandı, sonra kolunu geri çekip Alex'in suratına bir yumruk indirdi.

Aaron bir tane daha savurdu ama Alex temas etmeden önce onun elini yakaladı. Seth ve Tony merdivenlerden yukarı tırmandılar ve iki adamın kavgasını izlerken şok içinde orada durdular.

Alex onu serbest bıraktı ve Aaron bir yumruk daha attı. Alex bu kez Aaron'un ellerini yakaladı ve Aaron'un arkasına sabitleyerek yüzünü Alex'ten başka tarafa çevirdi.

"Neler oluyor Aaron?" Alex homurdandı.

Aaron tutuşa karşı mücadele etti ama Alex onu bırakmayacak kadar güçlü ve iyi eğitimliydi.

"Neler oluyor Aaron?" Alex tekrar sordu, bu sefer daha sakindi. "Anlat Ben."

"Neden bana onun peşinden gitmemi söyledin? Onunla ne tür bir oyun oynuyorsun? Ya benimle? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Aaron, neden bahsettiğini bilmiyorum." Aaron'ı serbest bıraktı ve kendisinden uzaklaştırdı ama onu dikkatle izledi. "Anna Tamam mı?"

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye hırladı Aaron.

Alex çaresizce Seth ve Tony'ye, sonra da ağır ağır nefes alan Aaron'a baktı. "Öyle mi. Anna. İyi mi?"

"Hayır!" diye bağırdı. "O iyi değil. Neden iyi olsun ki? İstedığın bu değil miydi?"

Alex telaşlanmıştı. "Nerede o? Seth, bul onu."

Seth döndü ve aceleyle odadan çıktı.

Alex ellerini saçlarında gezdirdi. "Aaron. Ne diyorsun lan sen? Ne oldu?"

"Siz, Sayın Yönetim Kurulu Üyesi," dedi alaycı bir tavırla. "Bizi sen ayırdın. Kuralı biliyordun ve bana onun peşinden gitmemi söyledin. Ne tür bir hasta piçsin sen?"

"Ayrılmak mı?" Alex gerçekten şaşkın görünüyordu. "Neden ondan ayrılarsın ki? Ona aşık olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim." Aaron inledi. "Bununla başa çıkacağım, tamam mı? Ama bunu Anna'ya neden yaptın? Onu önemsediyini sanıyordum. Sen de Devin kadar sadist misin? Eğer öyleyse, bana haber ver ve ben de mesafemi koruyayım."

Alex yüzünde öyle şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu ki Aaron yanılıp yanılmadığını merak etmeye başladı. Derin bir nefes aldı. "Alex'i tanıyor muydun?"

kural mı?"

"Kural mı? Ne kuralı?" Alex yine şaşkın görünüyordu.

"Şirket dansçılarının öğrencilerle çıkmasına izin verilmemesiyle ilgili kural." Alex'in gözleri büyüdü ve yüzü hafifçe soldu. "Bu bir kural mı?"

Aaron arkadaşını suçlamakla hata ettiğini anladı. Öfkesi buharlaştı ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırarak yere yığıldı. Başını salladı.

"Isaak dersten sonra bizi ofisine çağırdı ve birlikte olamayacağımızı söyledi. Anna... pek bir şey söylemedi ve gitti."

"Stüdyonun yakınında," diye cevap verdi Seth elinde telefonuyla.

"Caddenin aşağısındaki bir şarküteride."

Aaron şaşkınlıkla Seth'e baktı.

Alex, "Bileziğinde bir GPS çipi var," diye açıkladı. Aaron ona ters ters bakınca devam etti. "Acil durumlar için. Devin onu bir yere götürürse diye."

Aaron parmağıyla ahşap zemindeki deseni takip etti. "Yani ayrılmak zorunda kalacağımızı bilmiyor muydun?" Aaron sessizce sordu.

Alex acı dolu bir sesle, "*Nein, mein Freund*," diye cevap verdi. "Bunu ona asla yapmazdım. Ya da sana."

Aaron içini çekti ve başını arkaya yaslayarak arkadaşına baktı. "Tanrım, çok acıyor," dedi usulca. "Sadece iki hafta olduğunu biliyorum ama bu gece onunla eve gitmemeyi hayal bile edemiyorum."

"Bilseydim seni asla cesaretlendirmedim Aaron. Umarım bunu biliyorsundur."

Aaron üzüntüyle başını salladı. Arkadaşını bundan daha iyi tanıyordu. Durum için Alex'i suçlarken aşırı tepki göstermişti.

"Belki de Melanie'yi aramalıyım-"

"Isaak çoktan yaptı. Onun kuralı değiştirmeyeceğini söyledi. Bunun kötü bir emsal oluşturacağını söyledi."

Alex içini çekti ve şöminenin yanındaki sandalyelerden birine yığıldı. "Gidip onu bulayım mı?"

Aaron yumuşak bir sesle, "Senden korkuyor, Alex," diye karşılık verdi.

Alex bu yorum karşısında yüzünü buruşturdu. "O ne yapacak? Böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

Aaron telefonunu çıkardı. "Jenna'yı arayıp haber vermeliyim. Tabii Anna onu henüz aramadıysa." Ekrana birkaç kez bastıktan sonra Jenna'nın cevap vermesini bekledi. Kolordunun farklı bir stüdyoda dersleri vardı ve bu yüzden onu bugün henüz görmemişti. Gerçi onu genellikle öğle yemeklerinde görürdü.

"Merhaba Aaron." Jenna'nın sesi soğuktu.

"Jenna mı?" Kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

Bir an sessiz kaldı. "Anna sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Anna Jenna'yı ne zaman görmüştü? Bütün hafta sonu onunla birlikteydi.

"Ona sor."

"Jenna yapamam. I. " İçini çekti ve gözlerini kapattı. "Isaak bizi ayrıldık çünkü o bir öğrenci." "Öyle mi yaptı?"

Aaron onun kendisi ve en iyi arkadaşı için üzgün görünmesini beklerdi. Sesi neredeyse mutluydu?

"Üzgünüm Aaron. Ama muhtemelen o kaltak olmadan daha iyi olursun."

Aaron'un çenesi düştü ve Alex'e baktı. "'Muhtemelen o sürtük olmadan daha iyiyim' mi? Neler oluyor, Jenna?"

Alex Aaron'a baktı ve o da omuz silkti. Jenna'nın yıllardır sürekli endişelendiği arkadaşına sırtını döneceğini asla tahmin edemezdi.

"Babamı becerdi. Benim önümde. Ve görünüşe göre başka yerlerde."

"Ne?" diye haykırdı. Anna bunu neden yapsın ki?

"Devin beni Cuma günü... adı her neyse ona götürdü. Herkese söyledi....." Cümlesinin ortasında durdu. "Beni cezalandırdığını söyledi."

Anna'yı izinsiz becerdiği için babama. Ve oradaki adamlara bana tecavüz ettirdi. Anna da onlarla birlikte izledi ve güldü."

Aaron dehşet içinde Alex'e baktı. "Seni malikaneye götürüp tecavüz mü ettirdi?"

Alex kaşlarını çatı.

"İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?" Böyle bir şeye nasıl tepki vermesi gerekiyordu? Polisi arayamazsın ki.

"Hayır. Bu hafta dans edemeyeceğim çünkü kığım paramparça oldu. Dikiş attırmak zorunda kaldım."

"Sesin kızgın geliyor."

"Kızgıyım. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişi tüm bunlar olurken beni izledi ve bana güldü."

"Jenna, bir yanlış anlaşılma olmalı. Anna yapmaz-" "Ne yani, onu çok iyi tanıyor musun? Doğru ya. Kaç kere O gece seviştiği adamlar?"

Aaron'ın midesi bulanıyordu. "Jenna, Devin'le ne yaptığını gerçekten bilmek istemiyorum."

"Senin kafanla oynuyor Aaron. Yüksek ve güçlü pozisyonunu seviyor. O bir çeşit prenses. Kelimenin tam anlamıyla. Bir prenses siki olan her şeyi sikiyor. Ve bundan hoşlanıyor."

"Jenna, yeter. Cumartesi sabahı onu gördüm. Olanlardan dolayı pek de heyecanlı görünmüyordu."

"Sana hiçbir şey anlatmadığını söylediğini sanıyordum." "Söylemedi. Ama bu konuda çok sessizdi."

Jenna homurdandı. "Muhtemelen tüm o sikler yüzünden yorulmuştur."

"Yeter, Jenna. Bunu duymak istemiyorum. Onun durumu... en iyi ihtimalle zor."

"Evet, Cuma günü gerçekten zor görünüyordu," diye mırıldandı nefesinin altında. "Başına gelenler için çok üzgünüm Jenna.

Yapabileceğim bir şey var mı?
ne yapabilirim?"

Arkadaşı için üzülüyordu ama Anna sempati duymasını zorlaştırıyordu. Başına gelenler korkunçtu ama bu Anna'nın suçu değildi. Devin zalim bir efendiydi. Anna sadece onun manipüle edilmiş kölesiydi. Gerçekten. Anna'nın tepkisinin Jenna'nın söylediği kadar korkunç olduğundan şüpheliydi. Devin Anna'ya istediği her şeyi yaptırabileceğini itiraf ettiğine göre, Aaron "kahkahaların" ne kadarının gerçekten Anna'ya ait olduğunu ve ne kadarının Devin'in etkisi olduğunu merak ediyordu.

"Hayır," diye homurdandı Jenna, sonra içini çekti. "Kulağa geldiği kadar kötü değildi. Aslında olanların çoğu hoşuma gitti. Sanırım bu Devin'i kızdırdı."

"Yani tecavüze uğramadın mı?"

"Bilmiyorum. Kıçımdaki koca adam hiç de hoş değildi. Ama ilk kısmı hoşuma gitti." İç çekti. "Bütün o adamlar. "

Aaron gözlerini devirdi. Evet, bu Jenna'nın söylediğine benziyordu. "Jenna, Anna'nın bir köle olduğunu biliyorsun, değil mi? Çok fazla seçeneği yok gibi hayat."

"Nasıl gerçekten bir köle olabilir? Bu tür şeylerin yasadışı olduğunu sanıyordum."

"Devin'in yasaları önemseydiğini mi sanıyorsun? Babanla ödeşmek için seni kaçırdı."

Jenna sessizdi.

"Anna'nın şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var, Jen." İç çekti. "Ona kızgıyım."

"Şu anda Alex'in evindeyim ve onu gördüğümde yaptığım ilk şey yüzüne yumruk atmak oldu."

"Alex'i vurdun mu?"

"Bu kadar sinirlenmemi beklediğini hiç sanmıyorum. Ama evet. Bir tane var."

"Neden?"

"Çünkü Anna'dan ayrılmak zorunda kalmamda onun da parmağı olduğunu düşünmüştüm."

"İkinizin birlikte iyi olduğunuzu sanıyordum." Aaron iç çekti. "Ben de öyle. Tanrım, onu seviyorum." "Aşık olmayı başardın mı?"

"Yaptım. Elimde değildi."

"Belki yakında şirket kurar. O zaman siz de yeniden başlayabilirsiniz."

Aaron iç çekti. Bunu hiç düşünmemişti. "Bu gerçekten iyi bir nokta Jen. Sadece birkaç ay uzakta. Bununla başa çıkabilirim."

Alex, Jenna'yla konuşurken oturduğu yerden en iyi arkadaşına baktı. Kendini çok kötü hissediyordu. Eğer bilseydi, bu ilişkiyi asla teşvik etmezdi. Kuralın mantıklı olduğunu düşünüyordu ama... kahretsin. Anna'yla bir kez daha sıcıp batırmıştı. Onunla hiçbir şeyi doğru yapamaz mıydı? Bu soruyu kendine çok sormuştu. Ve cevabı hep "hayır" olmuştu.

Bölüm Otuz Dokuz

Anna öğle yemeği için aldığı sandviçe baktı ve hiç iştahı olmadığını fark etti. Düzenli olarak yemek yemediği yıllardan sonra, yemek yemeden sınıfa geri dönme fikri şu anda endişe verici değildi, ancak daha sonra öyle olabilirdi.

Kendini perişan hissediyordu. Kısa bir süre için yaz tatilini bırakmayı düşünmüştü. Aaron'la çıkmaya devam edebilmek için. Çok cazipti. Ama yapamazdı. Yıllar sonra ilk kez gerçek dans ortamına döndükten sonra olmazdı. Dans ederken yaşadığını hissediyordu. Kendisi gibi hissediyordu; Jack ve Devin'in elinden aldığı o parçası geri dönmüştü.

Ama Aaron'ı çok özliyordu. Bu gece yalnız uyuma fikrinden nefret ediyordu. Onun huzurlu varlığını, kollarında hissettiği güvenliği özleyecekti.

Belki de istifa etmeliydi. Başka kim onu olduğu gibi kabul edebilirdi ki? Çıkmasa da fark eder miydi? Devin onun dışarı çıkıp deneyler yapmasını istemişti. Yaptığını söyleyebilir ve şimdi küçük dünyasına geri dönebilirdi. Sadece daha fazla dans etmek için biraz daha genişleyecekti. Ama artık çıkmak yoktu. Tadı çok tatlıydı ama sonundaki sızı çok acı vericiydi. Şu anda hissettiği gibi hissetmektense Jack'in kırbacıyla kırbaçlanmayı tercih ederdi.

Evet. Dans, seks ve Devin. Bu onun hayatı olacaktı. Onun güvenli hayatı.

Öğleden sonrasının geri kalanı hızla geçti. Anna kendini dansa kaptırdı. Öğle yemeğinden sonraki ilk ders *pointe idi*. Düşündüğü kadar kötü olmadığı ortaya çıktı. Becerileri beklediği kadar kötü değildi.

Ders bittiğinde çok yorgundu ama yapabileceğini hissediyordu. Tekrar *pointe* dansı yapabiliyordu. Patty bile etkilenmişti.

O akşam eve doğru tek başına yürürken, kırık kalbinden ziyade dans aşkını düşünmeye çalıştı. O kadar da uzun bir yürüyüş değildi;

sadece on beş dakika.

Dairesine girdi ve Aaron'ın yokluğunu hissetti. Odasına baktığında Aaron'ın eşyalarını toplayıp gittiğini gördü.

Beklenmedik bir anda gözleri yaşlarla doldu. Kendini çok yalnız hissetti. Duvara sırtını dayadı ve yere düşene kadar kaydı. Oturdu ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ve hıçkırdı. Ve hıçkırdı.

Her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında. Aaron. Kurt. Wilhelm. Alex. Ailesi. Devin'in ona yaptığı şeyler. Jenna'nın başına gelenler. Yıllardır içinde biriktirdiği tüm acı ve incinmişlik gözyaşları seliyle dışarı aktı. Çığlık attı. Ayaklarını tekmeledi. Yumruklarını sıkarak yere vurdu.

Sonunda sırt üstü uzandı ve gözlerini tavana dikti. Katarsis tamamlanmıştı, bir nevi sessizliğe kavuşmuştu. Huzur değil. Hayatının huzurlu olması gerekmiyordu. Ama sessiz ve sakin hissediyordu. Fırtınanın dinmesine izin verilmişti ve bitmişti.

Kalktı ve Jenna'yı aradı. Direkt telesekretere düşmüş.

"Merhaba Jenna," dedi Anna, Jenna'nın mesajı dinleyeceğini umarak. "Geçen gece olanlar için çok üzgünüm. Bunun için hiçbir mazeretim yok. Devin... kafama garip şeyler yapıyor. Şu anda bile, olanları düşünmek beni hasta ediyor. Lütfen, Jenna. Beni affet. Lütfen beni geri ara."

Telefonu masanın üzerine koydu ve gözyaşları yüzünden akarken ona baktı.

Daha sonra, akşam yemeğini yedikten sonra, Anna kanepede uzanırken pijamalarıyla televizyon izlerken kapısının çalındığını duydu. Aaron muydu? Şu anda onunla yüzleşmek istemiyordu. Devin mi? Bu iyi olabilirdi.

Kapıyı açtığında Zach'in yüzünde bir sırıtişla orada durduğunu gördü. "Merhaba, Anna."

Kalbi midesine inerken ona gülümsedi. Bu *gece olmaz*, diye sessizce yalvardı. Duygularını daha yeni kontrol altına almıştı.

"Merhaba Zach," dedi sessizce.

Kaşını kaldırdı. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Ah, tabii ki," dedi endişeyle ve adamın içeri girebilmesi için geri çekildi.

Adam içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan onu yüz üstü kapıya çarptı ve ona doğru bastırdı.

"Bütün hafta seni düşündüm Anna," dedi kulağına. Sert aletini Anna'nın arkasına bastırdı. "Kız arkadaşım senin kadar Senin kadar maceraperest." Ellerini atletinin üzerinden göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdı ve inledi. "Tanrım, göğüslerin harika." Onları sertçe sıktı ve kız acı içinde nefesini tuttu. "Yatak odan nerede?"

Arkasını işaret etti. Adam onu çevirdi, sağ eliyle kavradı. meme ucuna dokundu ve onu kısa koridordan aşağıya, ilk geldiği oda olan misafir odasına çekti.

Adam onu yatağa doğru iterken hafifçe tökezledi.

"Kıyafetlerini çıkar," diye homurdandı.

Sinirli bir şekilde atletinin eteklerini çekti. "Arkanı dön ki görebileyim."

Dediğini yaptı ve sonra üstünü başının üzerine çekti. Pantolonunun bağlarını çekip çıkardı, sonra adam çıplak vücuduna bakarken ve kot pantolonunun üzerinden sikini okşarken gergin bir şekilde durdu.

Önünde durmak için iki uzun adım attı, sonra saçlarını kavradı ve onu dizlerinin üzerine itti. Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. O bir Kardeş değildi; piercingi yoktu.

Tekrar saçlarından tuttu ve sikini ağzına soktu. Derinlere bastırdı, kendini boğazından aşağı itti. Ağzını ve boğazını becerirken inledi.

Adam çekildiğinde Anna nefes nefese kaldı ama hepsi bu kadardı. Onun oksijen ihtiyacı umurunda değildi.

"İyi sakso çekiyorsun tatlım," dedi hınzır bir gülümsemeyle ona bakarken.

Onun eğlenmesini sağlamak için elinden geleni yaptı. Adamın saksosunu alıp gideceğini umuyordu ama öyle olmadı. Aletini kızın ağzından çekti.

"Yatağa uzan ve bana amını göster."

Sürünerek yatağın üstüne çıktı ve bacaklarını açıp dizlerini göğsüne yaklaştırarak oturdu. Zach tişörtünü çıkarıp vücudunu okşarken endişeyle dudağını ısırды.

sikini. Derin bir nefes alarak, adamın ne istediğini okuyacak kadar sakinleşti: adam mücadele istiyordu.

Anna bu gece bu oyunu oynamak istemiyordu. Gün boyunca hem fiziksel hem de duygusal olarak yıpranmıştı. Ama ona istediğini vermezse, Devin'i arayacaktı ve o zaman Zach'in bu gece yapabileceği her şey Devin'in cezalarıyla karşılaştırıldığında piknik gibi kalacaktı.

Anna gözlerini Zach'e dikti ve geri çekilmeye başladı. Sırıltısı onun hakkındaki ilk yorumunu doğruladı. Anna yavaşça geriye doğru ilerlemeye devam etti, ta ki Zach ona doğru hamle yapıp kalçalarından tutup kendine doğru çekene kadar.

Kadın onu itmeye çalıştı ama adam çok daha güçlüydü ve onu durdurmak için pek bir şey yapmadı. Onu karnının üzerine çevirdi ve ellerini başının üzerinde tuttu. Vücutlarının arasına uzandı ve kendini onun göt deliğine yerleştirdi.

"Hayır," diye yalvardı. "Lütfen yapma."

Zach güldü. "Ne yapacağımıza karar verecek durumda değilsin, değil mi?" Adam öne doğru bastırdı ve kadın kaçmak için mücadele etti, bu da onu daha da azdırdı. Sert, kuru horozu deliğine bastırdı ve açıklığı ihlal ederek Anna'nın acı içinde çılgılık atmasına neden oldu.

"Yapma. Lütfen yapma." Adam ileri doğru bastırmaya devam ederken kadın hıçkırarak ağladı.

Deliği yandı ve içi sert girişe direndi.

Ama içeriye tamamen oturana kadar acımasız istilasına devam etti. Kadının üst kollarını kavradı ve dar deliğini yağmalamaya başlarken sıktı. İçeri ve dışarı hareket etti, acı içinde ağlarken zevkle inledi.

İticileri hızlandı ve kendini onun kıkına boşaltırken yüksek sesle inledi.

İşi bittiğinde ağır ağır nefes alarak onun üzerine uzandı. Anna, tam bir nefes alabilmek için onun üzerinden kalkmasını umarak inledi.

Birkaç dakika sonra kendini onun içinden çekti ve oturdu. Kadının kık yanaklarını ayırdı ve takdirle kıkırdadı.

"Güzel," diye mırıldandı, sonra yanaklarına bir tokat atarak Anna'nın acı içinde inlemesine neden oldu.

Ayağa kalktı ve giyindi. Anna onun gitmek için giyinmesini umarak yüzüstü yattı.

Tamamen giyindikten sonra, "Yakında seni tekrar görmeye geleceğim, tatlım," dedi ve arkasından kapıyı kapatarak odadan ve daireden çıktı.

Anna uzun süre arka duvara baktı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Aaron'ı aramak istedi. Gelip ona sarılmasını istedi.

Ama yapamadı. Birbirlerini görmelerine izin verilmiyordu. Diğer herkes onu seks için istiyordu ve o seks istemiyordu. O sevgi istiyordu. Sarılmak ve ilgilenilmek.

Aklına Wilhelm'i aramak geldi ama Almanya'da saat daha sabahın altısıydı. Aramak için çok erken.

Aklına Alex geldi ama Alex onu korkutuyordu. Yine de cinsel bir şey denemeyeceği konusunda ona güvenebilirdi. Ama bir kölenin rahatlamak için efendisini araması doğru görünmüyordu. Ayrıca, muhtemelen Kirsty ile birlikteydi.

Hayır. Bu geceyle yalnız yüzleşmek zorunda kalacaktı. Jack'le yaşarken yaptığı gibi. Neden şimdi çok daha zor görünüyordu?

Yataktan kalkıp ön odaya geçerek televizyonu kapattı, sonra da kendi yatağına girip uyumaya başladı.

Kırkınıc Bölüm

Anna uykusuz geçen bir gecenin ardından hâlâ bitkin bir halde uyandı. Zach ona zalimce davranmıştı ve her yeri ağrıyordu. Bunu ona yapmış olmasından nefret ediyordu.

Yaptığı şey onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Sanki bunu daha önce yaşamamış gibi değildi. Vasisinin garajının o siyah kapısından benzer şeyler yapmak için kaç kez adamlar girmişti? Jack tam da bu nedenle kapıyı açık tutuyordu.

Kendini duşa sürükledi ve bitirdikten sonra biraz daha iyi hissetti. Kıı hâlâ acıyordu ama büyük ölçüde iyileşmişti ve dans edebileceğinden emindi.

Kurulanırken kollarındaki morlukları fark etti ve i çekti. Bu yüzden her zaman uzun kollu mayo giyerdi: kaçınılmaz olarak oluşan morlukları gizlemek için. Patty'nin onu giymesine izin verip vermeyeceğini merak etti.

dans kazağı giyerdi. Sıcak olacaktı ama en azından morluklar gizli kalacaktı. Belki de derse girmeden önce Isaak'e soracaktı.

Giyinirken kalbindeki acıyı bastırmaya çalıştı. Aaron'ı çok özlemişti.

Kahvaltıdan sonra stüdyoya gitti ve doğruca Isaak'ın ofisine gitti.

"Merhaba Anna," dedi Isaak, ayağa kalkıp ona doğru yürürken.

Ellerini kollarının üst kısmına koydu ve Anna irkildi. "Neyin var?"

Anna yere baktı. "Ben... zor bir gece geçirdim," diye geveleyerek cevap verdi.

Isaak elini Anna'nın çenesinin altına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Seni kim incitti Anna?"

"Tanıdığınız biri değil. Sadece... benim binamda yaşayan

biri.""Anna, yapamazsın. "Isaak i çekti. "Her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm

Jack'in evinden taşındığından beri."

Başını iki yana salladı. "Devin, onunla yaşasam da yaşamasam da beni kontrol ediyor.

değil." Tekrar yere baktı. "Anladığım kadarıyla, birçok erkek

yaşadığım yerde," dedi usulca, sonra tekrar ona baktı. "Ders sırasında kazağımı giyebilir miyim?"

Isaak'ın gözleri hüzünlüydü. "Çürüklere bakayım."

Anna tek parça streç giysisinin üzerine giydiği şal kazağı çıkardı.

Isaak kaşlarını çattı. "Ah, Anna," dedi iç çekerek usulca. "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Yarın daha iyi olacaklar, eminim," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Seninle yürüyeceğim ve Patty ile konuşacağım." Kapıya doğru yürüdü ve açtı. Koridorda yürürlerken konuyu değiştirerek, "Anladığım kadarıyla dün *pointe'de* iyi iş çıkarmışsın," dedi.

Anna başını salladı. "Sanırım yaptım. Gerçekten keyif aldım," diye ekledi parlak bir gülümsemeyle.

Stüdyoya yaklaştıklarında Isaak ona gülümsedi. "Sanırım kısa sürede ileri sınıflara gireceksin."

Stüdyoya girdiler ve o hemen Patty'nin yanına gitti. Anna çantasını odanın kenarına bıraktı ve kendini ders için hazırlamaya başladı. Isaak'ın Patty ile konuşmasını izledi, Patty başını salladı ve Anna'ya sempatik bir şekilde baktı.

Isaak döndü ve kapıya doğru yöneldi, odadan çıkmadan önce Anna'ya başıyla selam verdi.

Bara doğru yürürken Patty'ye baktı. Patty üzgün gözlerle onu izledi. Nicole ve Jackie onu neşeyle karşıladı ve ders başlamadan önce birkaç dakika sohbet ettiler.

Sabahki teknik dersi de bir önceki günkü gibi iyi geçti. Anna, Nicole, Jackie ve sınıftaki diğer birkaç kızla birlikte öğle yemeğine gitmeye karar verdi.

Aşağıya indiklerinde Anna, Aaron'ın stüdyodan çıktığını gördü. İkisi de bir an durup birbirlerine baktılar ve sonra Anna ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve dönüp dans arkadaşlarıyla birlikte stüdyonun kapısından çıktı.

Diğer kızlar Company dansçılarını gördükleri için heyecanla fısıldaşıyorlardı. Aaron'un ne kadar sevimli olduğundan bahsetmeye başladıklarında Anna gözyaşlarını zorlukla tutabildi.

Şarküteride Anna tabağındaki patates kızartmalarıyla oynadı ve başını eline yaslayarak etrafındaki konuşmaları duymazdan gelmeye çalıştı. O

Yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama boğazındaki yumruyu yutmakta zorlanıyordu. Aaron'ı görmek kalbindeki iyileşmekte olan yarayı deşmişti.

Birden kızlar çok heyecanlandı ve Anna başını kaldırıp baktı. Kapiya doğru baktı ve Aaron da dahil olmak üzere Şirket dansçılarından birkaçının içeri girdiğini gördü.

Ona baktı ve o da ona baktı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve Anna ile diğerlerinin oturduğu masaya doğru yürüdü.

Aaron kararlılıkla Anna'nın genç kızlarla birlikte oturduğu masaya doğru yürüdü. Yaklaşırken kıkırdamaları ve fısıldaşmaları duyabiliyordu. Anna'nın gereksiz yere dikkatini çekmek ya da soru sormasına neden olmak istemiyordu ama bunu yapmak zorundaydı. onun iyi olduğunu bilmek.

Yemeğe nereye gittiğini öğrenmek için Alex'i aramış ve Alex, Aaron'ın kendisini arayıp nasıl olduğunu haber vereceğine dair söz aldıktan sonra memnuniyetle ona yardımcı olmuştu.

"Anna," dedi Aaron, orada dururken kendisine atılan kıkırdamalar ve bakışlar karşısında tereddüt ederek.

Anna gözlerini yemeğine dikti. Anna ona cevap vermeyince, masanın ucunda oturuyor olmasından memnun olan adam onun yanına diz çöktü.

"Anna," diye tekrarladı. "Seninle konuşmam gerek."

Yorgun ve incinmiş gözlerle ona baktı. Evet, onun hissettiği gibi görünüyordu. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve görünüşe göre o da aynı acıyı çekmişti.

Onun elini tuttu. "Lütfen," dedi, ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Ayaklar.

Kadın direnmedi ve adam ilk kez onun uysal doğasına minnettar oldu. Bu Adam onu köşedeki bir masaya götürürken masasından gelen fısıltılar arttı. Neyse ki öğle yemeği telaşından önce oradaydılar.

Adam ona bir sandalye çekti ve kadın isteksizce de olsa oturdu. "Aaron, birlikte olmamalıyız," dedi yumuşak bir sesle.

"Isaak çıkamayacağımızı söyledi. Arkadaş olamayacağımızı söylemedi."

"Arkadaş mı?" Anna yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

Arkadaş kalma ihtimalini düşünmediği çok açıktı. Ama neden düşünsündü ki? Aaron çoğu erkeğin ona duyduğu tek ilginin seks olduğundan emindi ve eğer seks yoksa, neden onunla uğraşınlardı ki? Onu mu?

"Evet. Arkadaşlar." Onun doğrudan gözlerinin içine baktı ve bunu kastettiğini bilmesini istedi. Onu hâlâ seviyordu. Tanrım, onu nasıl da seviyordu! Ve yakında Şirket'te olacaktı. O zaman kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

Uzun bir süre adamın yüzünü inceledikten sonra ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kızın biraz rahatlamış görünmesi onu rahatlatmıştı. Gözleri tamamen olmasa da sevdiği ışıltının bir kısmını geri kazanmıştı.

"Anna, sırf çıkamıyoruz diye seni tamamen terk edeceğimi mi sandın?"

Kucağında kenetlediği ellerine baktı ve başını salladı. Bir an sonra ağlamaklı gözlerle başını kaldırdı. "Dün gece seni özledim. Kendimi... çok yalnız hissettim."

Onun sözleri karşısında kalbi sızladı. "Ben de seni özledim." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Zorlukla uyuyabildim."

Tekrar başını salladı ve kazağının kollarını yukarı doğru itmeye başladı. Ne yaptığını fark etmiş gibi görünüyordu ve kızarıp uzaklara bakarak onları hızla geri çekti.

Kalbi bir önseziyle sıkıştı. Böyle sıcak bir günde neden kazak giysin ki?

"Neden kazağını çıkarmıyorsun? Burası oldukça sıcak."

Başını salladı ve ona gergin bir gülümseme verdi. "Hayır, ben... ben iyiyim. Aslında biraz üşüyorum." Sözlerini vurgulamak için kollarının üst kısmını ovuşturdu ama bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

Aaron eğilip kadının kazağını çözdü ve omuzlarından çekti. Kollarının üst kısmındaki parmak büyüklüğündeki morlukları görünce tısladı. Kız geri çekildi ve kazağını hızla geri çekti.

"Anna, ne oldu?" diye sordu öfkeyle.

"Ben iyiyim... gerçekten..." diye mırıldandı, ona bakmadan.

Kendisine bakması için işaret parmağını çenesinin altına koydu. "Dün gece biri mi geldi?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Ziyafette tanıştığım biri."

Aaron sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Sana zarar verdi mi? Morluklardan başka?" Çürükler yeterliydi ama daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içinde.

Omuz silkti. "Biraz, ama iyiyim."

"Sana tecavüz mü etti?"

Tekrar omuz silkti. "Mücadele etmemden hoşlanıyor... onunla dövüşmemden." Ona baktı, ne kadar sakin olduğuna inanamıyordu.

Yine de tahmin ediyordu,

Alex'e göre, o kadar istismara uğramıştı ki tecavüz sıradan bir olaydı. Hayatı ne kadar berbattı ki tecavüze uğramak aklına bile gelmiyordu?

"Neden beni aramadın?" diye sordu usulca, ama cevabı zaten biliyordu.

"Birbirimizi görmememiz gerekiyordu," diye fısıldadı gözyaşlarını geri kırarak. Başını kaldırıp ona baktı. "Hiç dün geceki kadar umutsuz hissetmemiştim.

Seninle mutlu olmak, sonra..." diye yutkundu, "...eski hayatıma geri dönmek. Birlikte olduğumuz zamandan çok daha kötü."

Aaron midesinden vurulmuş gibi hissetti. Yaptıklarından pişman mıydı? ilişki? "Keşke hiç tanışmasaydık mı diyorsun?" diye sordu isteksizce. Bilmek istiyor muydu?

"Hayır," diye cevap verdi kısık sesle. "Bunu düşündüm ama hayır, tanıştığımıza memnunum. Bir arkadaşım olduğu için mutluyum." Daha önce söylediklerinde gerçekten ciddi olduğunu onaylamak istercesine başını kaldırdı.

"Her zaman senin için burada olacağım Anna," dedi kararlılıkla.

Ve bunda ciddiydi. Ne kadar acı verirse versin, iyi bir arkadaş olacaktı. Şu anda onun için yapabileceği tek şey buydu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağından emin olacaktı.

"Teşekkür ederim Aaron." Endişeyle etrafına bakındı.

Birlikte geldiği Şirket dansçıları onları izliyordu. Onlar dün ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu ve birkaçına nedenini anlatmıştı. Anna'nın birlikte oturduğu masadaki kızlar büyük bir merakla onları izliyordu. Belli ki ne olduğunu bilmiyorlardı.

"Yemeğine dönmene izin vermeliyim," dedi yavaşça. Ondan kurtulmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu.

Başını salladı. "Evet, yemeliyim. Sanırım şimdi biraz yiyebilirim."

Kalbi hafifledi. "Bunu duyduğuma sevindim, tatlım." Onun için sevecenlik ifadesini kullanmamalıydı. Çok acı verici.

Ama ona gülümsedi ve buna değdiğini tahmin etti. Ayağa kalktı ve kokusunu içine çekmemeye ve yumuşaklığının tadını çok fazla çıkarmamaya çalışarak onu kardeşçe bir sarılma için kollarına çekti. O da ona sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Ah, o ıstırap!

Vücudu üzerinde hâlâ sahip olduğu azıcık kontrolü de kaybetmeden önce geri çekildi. Kızın yanaklarını ellerinin arasında tuttu.

"Anna, ne zaman ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Özellikle de böyle bir şey tekrar olursa."

Başını sallamaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"Ciddiyim. Arkadaşlar bunun içindir. Birine ihtiyacın olduğunda yanında olmak için."

Gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. "Bu arkadaşlık olayına yeniden alışmam gerekecek," diye mırıldandı.

Onu alnından öptü ve sonra serbest bıraktı. Dansçı arkadaşlarının iri gözlerine bakarak kıkırdadı. "Sanırım masanıza döndüğünüzde bazı sorularınız olacak."

Dönüp arkadaşlarına baktı, sonra tekrar arkasına döndü ve kızardı. "Onlara ne söyleyeceğim?"

Aaron sırtıttı. "Gerçek bu. Sana aşık olduğum için utanmıyorum. Bizler yetişkiniz. Yanlış bir şey yapmadık."

Başını salladı. "Tamam."

Anna çok daha hafif bir kalple masaya döndü. Aaron onunla arkadaş olmak istiyordu. Terk edilmemişti.

"Aaron'ı nereden tanıyorsun?" Anna sandalyesine yavaşça otururken Nicole sordu.

Anna Aaron'un masasına göz attı. "Bir süre çıktık," diye utangaç bir şekilde cevap verdi.

Masanın etrafında sesli solumalar duyuldu. "Çok şanslısın!" Küçük kıızıl saçlı Isabel içini çekti. "O çok ateşli!"

Kıkırdamalar ve baş sallamalar masanın etrafını sardı.

"Onu öptün mü?" Jackie kısık bir sesle sordu. Anna başını salladı.

"İyi öpüşüyor mu?" diye sordu başka bir kız.

Anna tekrar başını salladı ve kızardı. O her şeyiyle iyiydi. Ah, onun vücuduna yaptığı şeyler! Kendi kendini azarladı. Şu anda bunları düşünmesine gerek yoktu.

Kimse onunla seks yapıp yapmadığını sormadı ve o da bu bilgiyi gönüllü olarak vermedi. Birden çocukluğunun tipik bir çocukluk olmadığını fark etti. Bu kızlardan bazıları daha önce bir erkekle öpüşmemişti bile.

biriyle seks yaptım. Seks yapmama fikri Anna için çok garip bir kavramdı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordu ki, hiçbir şey düşünmemişti.

Yemeklerini bitirdikten sonra kızlar öğleden sonraki iki dersleri için stüdyoya geri döndüler.

Dersler bittiğinde Anna gitmek için aşağı indi. Travis'i girişte kitap okurken gördü.

"Merhaba Travis," dedi usulca, onu ürkütmek istemiyordu. Bir kitaba kendini kaptırdığında nasıl olduğunu biliyordu ve birinin çok yüksek sesle konuşması çok rahatsız edici olabilirdi.

Başını kaldırıp ona baktı ve sırttı. "Hey, Anna. Nasıl gidiyor? Otursana."

Etrafına bakındı ve sonra duvara yaslanarak onun yanına oturdu. Travis'i sevmişti. Benzer geçmişlerden geliyor olmaları onun yanında kendini rahat hissetmesini sağlıyordu.

"İşler iyi gidiyor. Kendimi düne göre daha güçlü hissediyorum." Gülümsedi. "Bu kadar çabuk ilerlemeyi beklemiyordum ama şimdiden *pointe* üzerinde rahatım."

Travis omuz silkti. "Bu pek de şaşırtıcı değil, bilirsiniz, mirasınız falan."

Anna kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, baban gibiler... doğuştan sanatçı, dansçı ya da şarkıcı olurlar. Bilmiyor muydun?"

"Travis, babamın ne olduğunu bile bilmiyordum."

"Oh, evet. Bu çok garip." Başını iki yana salladı. "Her neyse, evet. Babanın gerçekte kim olduğunu düşünürsek, resmine baktığımda bunu fark etmeliydim. Onlara benziyor. Uzun boylu, sarışın, zayıf ve ruhani görünümlü. Sanırım hepsi sarışın değil. Sadece çoğu. Elfler gibi." Travis kıkırdadı. "Eğer ne aradığınızı biliyorsanız onları fark etmek zor değil. Neyse ki çoğu insan onların varlığından haberdar değil."

Uzun boylu ve sarışın mı? "Alex...?"

Travis güldü. "Hayır. O tamamen insan. O bir... olmak için fazla kaptıslı." Bir grup dansçı yanlarından geçerken sesini alçalttı. Kızlardan biri uzanıp Travis'in saçlarını karıştırdı. Travis ona göz kırptı ve kız kıkırdadı.

"Kız arkadaş mı?" Anna sordu.

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. "Kız arkadaş mı? Ah, hayır. Neden kendimi tek bir kızla sınırlamak isteyeyim ki?"

Anna güldü.

"Her neyse. Yani, evet. Bu kadar doğal bir şekilde geri gelmesine şaşırmayın. Bu senin kanında var. Kelimenin tam anlamıyla. Yaz sonuna kadar Şirket'te olacaksın."

Anna'nın gözleri en büyük dileğinin gerçekleşeceği düşüncesiyle büyüdü. "Travis, benimle dalga geçme."

"Ben değilim. İnan bana." Ona sıırttı. "Belki birlikte dans ederiz."

Anna gözlerini devirdi. "*Pas de deux* yapacağımı sanmıyorum. yakın zamanda. Kolordu'da olmaktan memnun olurum."

"Öyle bir şey olmayacak, Anna. Anladığım kadarıyla baban bale okulundan doğruca müdürlüğe geçmiş. Aaron da senin hâlâ harika olduğunu söyledi."

Anna kızardı. "İsaak'ın benden haberi var mı?"

"Bilmediğinden oldukça eminim. Ama senin babanın kızı olduğunu biliyor." Travis saatine baktı ve ayağa kalktı. "Geri dönmem gerek. prova." Anna'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ona sarıldı. "Sıkı çalışmaya devam et ve ilerlemene şaşıрма. Seni dans ederken görmek için sabırsızlanıyorum."

Veda etti ve Anna'yı girişte bıraktı, kafası yeni ve harika düşüncelerle doluydu.

Bölüm Kırk Bir

Anna asansörden dairesine doğru yürürken, Travis'in öğleden önce ona anlattıklarına hâlâ hayret ediyordu. Yan dairenin kapısında duran uzun boylu adamı neredeyse fark etmemişti. Elinde çok büyük bir kutu vardı ve anahtarlarıyla boğuşuyordu.

Konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu endişeyle.

Espresso kahvesi gözlerini ona çevirdi ve parlak bir gülümseme verdi. "Yardım ederseniz sevinirim."

Anna onun yirmili yaşlarının ortalarında, kısa koyu kahverengi saçlı ve geniş omuzlu olduğunu tahmin etti. Aşırı iri yarı değildi ama elindeki kutunun ağırlığı altında pazılarının şiştiğini görebiliyordu.

"Anahtarları alıp kapının kilidini açabilir misin?"

Baktığını fark etti ve yanaklarının ısındığını hissetti. Adamın elinden anahtarları aldı ve kapının kilidini açarak içeri girebilmesi için kapıyı itti.

"Teşekkürler," dedi sırtarak. Bronz teninin yanında dişleri bembeyazdı. O daireye girdi ve Anna dışarıda bekledi. Mecbur kalmadıkça yabancı bir adamın dairesine girmeye hiç niyeti yoktu.

Bir dakika sonra döndü ve Anna ona anahtarlarını uzattı.

"Ben Greg," dedi hoş bir gülümsemeyle. Nazik bir tonda konuşuyordu ve Anna ondan korkmuyordu.

"Ben Anna," dedi yumuşak bir sesle.

Sırıttı. "Böyle güzel bir komşum olduğu için ne kadar şanslıyım, değil mi?" Sesinde hafif bir çekiklik vardı.

Anna kızardı ve hafifçe geri çekildi.

Telaşlanmış görünüyordu. "Öyle bir şey demek istemedim, Anna. Sadece... sohbet etmeye çalışıyordum. Buraya daha bugün taşındım." Arkasını işaret etti.

Anna ne diyeceğini bilemeden başını salladı. Kendi dairesinin kapısına hüznle baktı.

"Eşyalarımı boşaltmam gerek. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Anna." Greg hafifçe başını eğdi. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sizinle tanışmak da güzeldi." Arkasını döndü ve hızla dairesinin kilidini açarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Alex'in telefonu tam da beklediği gibi çaldı. "Selam Greg." "Selam Alex. İlk teması kurdum."

Alex rahatlayarak iç çekti. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır, yine de haklısın. Çok ürkek. Böyle güzel bir komşuya sahip olduğum için şanslı olduğumu söyledim ve o da geri çekildi." Greg kıkırdadı. "Çok tatlı."

Alex onun bunu saygılı bir şekilde söylediğini biliyordu. Ve aynı fikirde olmaktan kendini alamadı. "Evet, çok güzel."

"Önerdiğin gibi kısa tuttum."

"Güzel. Ona ne kadar az yaklaşırsan, kendini o kadar az tehdit altında hissedeceğini düşünüyorum. Senden korkmasını istemiyorum."

"Alex, etrafta dolaşıp kadınları korkutmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama anlıyorum."

"Beni tanıdığından şüpheleniyor mu?"

"Beni tanıması için bir fırsat olduğunu sanmıyorum. Neden bunu ondan saklamak istiyorsun?"

Alex iç çekti. "Benden korkuyor."

Greg bir an sessiz kaldı. "Senden korkuyor mu? Sen ne yaptın?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama Aaron öyle söyledi. Ve ben istemiyorum

Onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmayacağım. Ona gideceğimi söylediğimde muhtemelen rahatlayacaktır."

"Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Yani, olup bitenlerle ilgili bana anlattıklarını göz önüne alırsak, burada kalmanın daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

"Kısa vadede, evet, daha iyi olurdu. Ama Devin'le nasıl savaşağımı bulabilmemin tek yolu Frankfurt'a dönmek. Uzun vadede burada kalmak ona sadece daha fazla zarar verecektir."

"Devin'in ona zarar vermeyeceğine güvenebilir misin? Komşusu olarak ancak bu kadarını yapabilirim."

"Ama ona göz kulak olabilir ve gerekirse hemen yanına gidebilirsin. Umarım sadece birkaç aylığına gideceğim. Ve gelip ziyaret edeceğim. Ama

Devin'in ona ihtiyacı var. Ona zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum." İç çekti. "Onun herhangi bir şekilde zarar görmesi fikrinden nefret ediyorum ama şimdilik bunu göze almak zorundayım. Sanırım güçlü bir kız olduğu için minnettar olmalıyım."

Aaron onu aramış ve Anna'ya ne olduğunu anlatmıştı. önceki gece. Bu morluklara neden olan şeyin ne olduğunu düşününce ürperdi.

"Michael ve Jesse gelmedi mi daha?"

"Yarın burada olacaklar. Mümkün olduğunca gözden uzak olmalarını istiyorum. Ama desteğe ihtiyacınız olursa buradalar."

"Dışarı çağırırsak ne olur?"

Alex ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Michael ve Jesse'nin biz sahadayken geçici olarak getirebilecekleri bağlantıları var. Ama umarım öyle olmaz. Çok gerekli olmadıkça benimle irtibata geçmemelerini söylemeyi düşündüm ama sanırım bu Devin'in dikkatini çeker. Ne yaptığımı bilmesini istemiyorum, gerçi muhtemelen bir şeylerden şüphelenecektir."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattılar.

Cumartesi günü Alex eve dönmesi gerektiğine karar vermişti. O hafta babasını birkaç kez aramış ve her seferinde Wilhelm ona Anna'ya gerçekten yardım etmenin tek yolunun eve gelip Devin'in ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmek olduğunu söylemişti.

Ama Alex onu terk etmek konusunda isteksizdi. Ondan korksa bile, hâlâ şehirdeydi ve yapabilecekleri... işte sorun da buydu. Devin'le savaşmak için yapabilecekleri sınırlıydı. Yeterince bilgisi yoktu. Bu yüzden hafta sonunu, kendisi yokken Anna'nın izlenmesi için bir plan geliştirerek geçirmişti.

İletişim sorumlusu Greg Sims şehre gelmiş ve Anna'ya göz kulak olmak için onun yanına taşınmayı kabul etmişti. Alex, ekibindeki onca adam arasında Anna'nın Greg'e hepsinden daha çok güveneceğini hissediyordu.

Sekiz adamından hiçbiri hayal gücünün herhangi bir sınırında güvenilir değildi. Greg sessiz ve göze batmayan biriydi ve Alex Anna'nın onun tarafından tehdit edilmiş hissetmeyeceğini umuyordu. Belki onu bir arkadaş olarak bile kabul edebilirdi.

Aaron'la ayrılmak zorunda kalmaları talihsizlikti. Aaron'ın yardım etmesi daha kolay olurdu. Ama Melanie'yi ne kadar taciz etse de, Melanie geri adım atmadı. Normal şartlar altında, onun kararına katılırdı. Sadece Anna için endişeleniyordu ve söz konusu Anna olduğunda tamamen rasyonel davranmıyordu.

Kapının çalınması Anna'nın midesinin sıkışmasına neden oldu. Acaba Zach, başka bir acı seansı için mi dönüyordu? Kapıya doğru yürürken titredi ve kapıyı açarken yüzünü buruşturdu.

"Trenton?" Anna, Devin'in Diyakozu ve iş arkadaşının kapısında dikildiğini görünce şaşkınlıkla irkildi. "Burada ne işin var?"

Trenton ona parlak bir gülümseme verdi. "Devin seni... ziyaret edebileceğimi söyledi." Başını eğdi. "Meşgul müsün?"

"I..." Anna başını salladı ve geriye doğru adım attı. "Hayır. İçeri gel."

Trenton kapıyı kapattı ve gri gözleriyle gülümseyerek ona baktı. Ona doğru uzandı ve onu kendine çekerek derinden öptü. "Yatak odan nerede?" diye sordu boğuk bir sesle.

Anna ikinci yatak odasını işaret etti ve Trenton onu geri geri odaya götürdü, yolda soydu.

Bölüm Kırk İki

Perşembe sabahı birlikte yatağa uzandıklarında Seth, Anna'nın boynuna doğru, "Kahretsin Anna," diye mırıldandı. "Canın ne zaman sıkılırsa beni ara. Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Anna kıkırdadı ve Seth'e döndü. "Bunu aklımda tutacağım." Kollarını başının üzerine uzattı ve gülümsedi. Yatağında iki gece üst üste hoş adamlar vardı.

Trenton bir gece önce hoş bir sürpriz yapmıştı. Devin'in yakın bir arkadaşı olmasına rağmen, Trenton en ufak bir şekilde kaba ya da zalim değildi. Onu her zaman dairesine kabul edebilirdi.

Dün gece Anna yalnızdı. Kısa bir süre Aaron'ı aramayı düşünmüştü ama onu görmek çok acı veriyordu. Onu üzücü düşüncelerinden uzaklaştıracak birini istiyordu ve Aaron da bu düşüncelerin bir parçasıydı. Aklına Seth geldi ve onu aradığında, Seth seve seve yerine getirdi. Alex'ten ne kadar korksa da Seth'ten gerçekten hoşlanıyordu. Alex onunla vakit geçirmesinde bir sakınca olmadığını ve çok iyi bir sevgili olduğunu söylemişti.

Seth uzanıp Anna'nın göğsünü okşayınca Anna bir iç çekti. "Bunu aklında tutsan iyi olur," dedi gülümseyerek. Saatine bir göz attı. "Yine de gitmem gerek."

Anna göğsünde duran elini kapattı ve onu öpmek için öne doğru eğildi. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Seth sırtıttı. "Her zaman." Seth doğrulunca Anna onun sağ ön kolundaki Alex'in aile armasının dövmesini gördü. Bir gece önce ona bunu sormuştu ama o sorusunu geçiştirmişti. Görünüşe göre o da Alex tarafından işaretlenmişti, tıpkı onun gibi. Anna yine de Alex'in kendisine dövme yaptırmadığına memnundu.

Giyindi ve sonra onu tekrar öpmek için eğildi. "Ara beni."

Anna başını salladı. "Kesinlikle."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Anna, Devin'le birlikte küçük, karanlık bir restorana girdi ve belediye başkanının oturduğu bir masaya yönlendirildiler. Devin günün erken saatlerinde Anna'yı aramış ve bu akşam belediye başkanıyla yapacağı son dakika yemeği toplantısı için ona ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Anna, bu Belediye Başkanı George Burt. George, bu Anna."

Belediye Başkanı ayağa kalktı ve gözlerini kızın vücudunda gezdirdikten sonra ona gülümsedi. Devin ona seksi ama sürtük olmayan bir şeyler giymesini söylemişti, bu yüzden vücudu saran siyah dantel bir elbise giymişti. Yüksek bir yakası vardı ve kalçasının ortasına kadar geliyordu ama arkası çok açıktı.

Belediye Başkanı Devin'e kaşlarını çatarak baktı. "Güzel bir yüzün fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsun, Devin?"

"Asla bilemezsin George," dedi Devin gülümseyerek, Anna ile birlikte iki adamın arasındaki deri kabine yerleşirken.

Devin ve belediye başkanı kokteyl sırasında ayaküstü sohbet ederken Anna belediye başkanını inceledi ve onunla kurnazca flört etti. George'un dikkatini çekmek için Jack'in öğrettiği becerileri kullandı ve kısa süre sonra belediye başkanının dikkati Devin'den uzaklaştı. Anna'ya Devin'den daha fazla ilgi gösterdi.

Anna kızacağından endişelenerek Devin'e baktı ama Devin ona bilerek başını salladı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. George ondan oldukça etkilenmiş görünüyordu, zaten toplantıya katılmasının tüm amacı da buydu.

Devin, buranın açık cinsel dokunuşların kabul edilebilir olduğu bir yer olduğunu, sadece açıktan seks yapılmadığını söylemişti. Özel bir restorandı ve

Burada müzakereler ve manipülasyonlar yaygındı.

Yemeği bitirdikten sonra, belediye başkanı ve Devin bir tür bütçe meselesini tartışırken, Anna masum bir tavırla ellerini belediye başkanının kalçalarında aşağı yukarı gezdirdi.

Eli her yavaş fırçalamada daha da yukarı hareket etti ve sonunda sert horozunu fırçalamaya geldi. Belediye başkanı sıçradı ve kadın masum kartını oynadı, kızardı ve elini hızla uzaklaştırdı. Başkan kadının elini geri aldı ve kasıklarının üzerine koydu.

Alt dudağını ısırarak ve kurnazca onu izleyerek elbise pantolonunun üzerinden ona masaj yaptı.

"Devin'e yardım etmek istemiyor musun, George?" diye fısıldadı kulağına, sesini nefesli tutmaya dikkat ederek. Arkasına yaslandı ve George'un başını sallarken gözlerinin hafifçe parlamasını gördü.

Devin konuştu ve o da belediye başkanına söylediklerini tekrarladı.
Belediye başkanı Devin'in istediği her şeyi yapmaktan mutlu görünüyordu.
Devin, belediye başkanının

ve onu bir oral seksle ödüllendirdi ve sonra o ve Devin bir anlaşmaya vararak el sıkıştılar. Tabii ki Devin'in lehine.

Anna Salı akşamı Jenna'yı tekrar aramaya çalıştı ama Jenna hâlâ cevap vermiyordu. Olanlar için tekrar özür dileyen ve Jenna'nın aramasını isteyen bir mesaj bıraktı. Anna ondan bir daha haber alamadı.

Bölüm Kırk Üç

Cuma gecesi Anna, Trenton'ın ayaklarının arasına oturmuş, siki ağzındaydı. Adamın bir eli başının üzerindeydi ve Anna onu emerken derin derin inliyordu.

Anna onu yutarken Trenton gergin bir sesle, "Maki ne zaman bir araya geleceğimizi sorup duruyor, Devin," dedi. "Siktir, tatlım. Ağzını seviyorum."

Devin kıkırdadı. "Oldukça hoş bir ağız, değil mi? Çok isterdim Ama en iyi antrenörümü üzmemeliyim, yoksa benim için bu kadar iyi bir iş çıkarmayı bırakır."

Jack güldü. "İşimi bu kadar severken bunu neden yapayım ki?" Üç adam da güldü. Devin'in bu akşam keyfi yerindeydi ve Anna minnettardı.

"Yarın akşama ne dersin, Trenton?" Devin önerdi.

Trenton Anna'nın saçlarını okşadı. "Sanırım Maki kabul edebilir. Bildiğim kadarıyla herhangi bir planımız yok. Ama takvimi o tutuyor."

"Yarın beni ara ve haber ver."

Trenton'ın eli Anna'nın başını sıkıca kavradı ve Anna onun ağzına boşalmadan hemen önce sertleştiğini hissetti. Hevesle yutkundu. Hoşuna gitmişti

Trenton. Ona iyi davranıyordu. Onunla ve karısıyla çıkma düşüncesi onu biraz tedirgin etmişti ama karısı da ondan hoşlanıyor gibiydi ve ziyafette Anna'yı okşamasına aldırmamıştı.

"Ah, Bryson. Gelebilmene sevindim."

Devin ayağa kalkıp kısa gri saçlı, uzun boylu bir adamla tokalaşırken Anna başını kaldırıp baktı.

"Geciktiğim için özür dilerim. Bir toplantıdaydım ve trafik berbattı," dedi yeni gelen Bryson hoş bir sesle.

"Anna, gel," dedi Devin.

Hızla eteğini topladı, ayağa kalktı ve Devin'in yanına giderek onun yanında diz çöktü. Bryson yakınlarda bir yere oturmuş, ilgiyle onu izliyordu.

Diğer erkeklerin giydiği standart tunik ve pantolonu giyiyordu.

"Anna, bu Senatör Bryson Morrell," diye tanıttı Devin. "Bryson, bu benim Anna'm."

Bir senatör mü? Anna utanarak ona baktı. Adam ona gülümsedi, bakışları açıkta duran göğüslerinde gezindi. Devin elini başının üzerine koydu ve Anna ne yapmasını istediğini anladı.

Anna masum gözlerle bir an için senatöre baktı. Pantolonundaki şişkinliğe baktı ve dudaklarını ısırdı, sonra ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Göğüsleri onun göz hizasındaydı ve bakışlarını meme uçlarında hissedebiliyordu.

"Merhaba Senatör," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarını göğüslerinden ayırıp yüzüne baktı. "Oturabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başını salladı ama konuşmadı. Dudakları hafifçe aralandı ve kadın kucağına oturduğunda ağır ağır nefes almaya başladı, bunu yaparken göğüslerinin ağzının hemen yanında hareket ettiğinden emin oldu. Kadın yerleşirken adam hafifçe inledi.

Parmaklarıyla onun yüksek elmacık kemiklerinin izini sürdü. Çok yakışıklı bir adamdı.

"Daha önce hiç bir senatörle tanışmamıştım."

Büyülenmiş gibi kızın gözlerinin içine baktı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir kızla tanışmamıştım," dedi yumuşak bir sesle.

Adam onun çenesinden boynuna ve göğüslerine kadar iz sürdü. Adam göğsünü avuçladığında iç çekti ve sonra öne eğilip adamın boynunu öptü.

Göğüs ucu halkasını çekiştirerek yumuşak bir şekilde inlemesine neden oldu. Göğsünü adamın eline bastırdı ve dudaklarını kulağına götürdü, usulca üfledikten sonra lobunu ısırdı.

Kız kulak memesini emerken "Tanrım," diye inledi.

Meme ucunu çekti, sonra onu yakalarken göğsünü yoğurdu. dudaklarını onunkilerle birleştirdi ve onu derinden öptü. Kadın elini adamın ensesine götürdü ve öpücüğüne karşılık verdi.

Eli bacağına ve kalçasından ıslak amına doğru gitti. Parmaklarını dar kanalına bastırmadan önce dış dudaklarını hafifçe okşadı. Bu gece henüz seks yapmamıştı. Birkaç kez oral seks yapmıştı ama içinde sik yoktu. Anna inledi ve adam yarrağını sokarken kıvranmaya başladı. parmaklarını onun içine sokup çıkarıyordu.

"Lütfen lordum," diye yalvardı usulca.

Devin, güzel Anna'sının eyalet senatörü üzerinde yaptığı sihri izledi. Bryson inatçı bir adamdı ve birkaç haftadır Devin'den kaçıyordu, bu yüzden ona Anna'nın bir resmini gönderdi ve bu gece burada olacağını söyledi. Bryson'ın gelmeyeceğinden biraz endişelenmişti ama gelmeseydi, Devin Anna'yı onu görmesi için ofisine götürecekti.

Anna onu yumuşatmayı bitirdikten sonra, geçmemesi gereken bankacılık yasa tasarısı ve bütçeyle ilgili sorunları gündeme getirecekti. Lanet olası eyalet kongresi onun bazı önemli projelerinden fon çekmekle tehdit ediyordu.

Anna'nın senatörün sikini pantolonundan çıkarıp birkaç kez okşamasını izledi. Kendini onun üzerine bırakmadan önce ısıtılı gözlerle ona baktı ve Bryson cennetteymiş gibi görünüyordu.

Devin Anna'yı henüz kimsenin sikmesine izin vermemişti. Senatör için onun taze ve sıkı olmasını istiyordu ve bunun karşılığını alıyordu. Memnundu çünkü yakında kendini onun daracık amına gömmek istiyordu. Ama iş zevkten önce gelirdi.

Bazen.

Anna'ya göz kulak olurken Jack ve Trenton ile sohbet etti. Bryson ondan çok etkilenmişti. Geçen gece belediye başkanıyla çok iyi anlaşmıştı. Bryson'la da aynı başarıyı göstermezse çok şaşıracaktı.

Birkaç dakika sonra teorisini test etti ve beklendiği gibi Bryson, önceki haftaki anlaşmazlıklara rağmen Devin'in isteğine sıcak baktı. Anna onu yumuşatmıştı ve Bryson, daha bu sabah Devin'in isteklerine rağmen yaptığı savunmaya sırtını dönmeye hazırdı. Devin'in Bryson'ın fikrini değiştirmesi konusunda hiçbir endişesi yoktu. Bryson aptal bir adam değildi: Koltuğunu korumak istiyorsa, Devin'e verdiği sözü, manipüle edilmesine rağmen yerine getirecekti.

Devin, Anna'nın bunun için iyi bir şekilde ödüllendirilmesini sağlayacaktı. Tabii ki özel olarak. Ona olan sevgisini diğer erkeklerin görmesini istemezdi.

Devin, malikânenin yatak odasının kapısını arkasından kapatırken, "Bu gece çok iyi iş çıkardın Anna," dedi.

Anna umut dolu gözlerle ona döndü. "Elimden geleni yaptım, Efendim."

"Oh, bebeğim. Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum. Ve yanımda olduğun için çok mutluyum." Onu kollarının arasına çekti ve kız ona karşı eridi. Onaylanmak için gerçekten her şeyi yaptı. Adam onun başını göğsüne yasladı. "Washington'a birkaç gün erken gitmeye ne dersin, Ağustos'taki Buluşma'dan önce biraz gezeriz?"

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Oh, Usta. Ciddi misiniz?"

Devin sırtıttı ve başını salladı. Onun coşkusu çok güzeldi. "Bu bir evet mi?"

Başını o kadar sert salladı ki halkasının zincirleri şingirdadı.

Onun yanağını okşadı. "O zaman ayarlamaları ben yaparım." Onu yatağına çekti. "Gel, bu gece beni ne kadar memnun ettiğini sana göstereyim."

Elbisesini omuzlarından sıyırdı ve kendisi de soyundu, sonra onu yavaşça yatağa kaldırdı. Bacaklarının arasına diz çöktü ve amını hafifçe okşadı. Kadın beklentiyle titredi.

Bacaklarının arasına uzanacak şekilde kendini ayarladı ve dilini tatlı nektarına gömdü, onu hızla gecenin birçok orgazmından ilkinde getirdi.

Anna sabahın geç saatlerine kadar Devin'in kollarında huzur içinde uyudu. Adam onu tamamen tüketmiş, bir zevk zinciri gibi birbiri ardına orgazm üstüne orgazm yaşatmıştı. Sadece Anna zevkin acıya dönüştüğü kırılma noktasına geldiğinde durdu. Ona acı vermek istemiyordu, sadece zevk almak istiyordu. O bunu hak etmişti.

Devin onun saçlarıyla oynayarak geleceği düşündü. Alex'in Almanya'ya dönme sürecinde olduğu haberini almıştı. Bu onu son derece memnun etmişti. Onun için endişelenmemek çok daha kolay olacaktı.

Belki de Alex sonunda boyundan büyük işlere kalkıştığını kabul etmişti ve Anna'yı Devin'e bırakacaktı. Tatlı mı tatlı Anna'yı terk etmek için başka ne sebebi olabilirdi ki?

Anna dün gece rahat görünüyordu. O kadar korkmuş görünmüyordu. Devin onun sonunda durumuyla barıştığını ve bunu kabul ettiğini umuyordu.

Yine de daha fazla dans ettiği gerçeği de olabilirdi. Ölümsüzlerin gerçek benlikleriyle iletişimde kalmak için bir yola ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Bunu genellikle müzik, sanat ya da dans yoluyla yaparlardı. Bazen de yazarak.

Babası düşünüldüğünde Anna'nın bariz çıkış noktası dansı.

Dün gece ayaklarının dibinde otururken, sanki zihninde dans ediyormuş gibi parmaklarını hafifçe oynattığını görmüştü. Belli belirsiz bir hareketti ve görevlerini aksatmadığı sürece umurunda değildi ve dün gece de olmamıştı.

Mutlu görünüyordu ve bu Devin'i memnun etti.

Anna onun kollarında kıpırdandı ve uykulu yeşil gözlerini açarak ona gülümsedi. "Günaydın, Efendim," dedi sessizce. Saç örgüleri gece boyunca sevişmekten hafifçe kıvrılmıştı.

"Günaydın bebeğim," dedi gülümseyerek.

Kadının elinin karnından aşağıya, sikine doğru indiğini ve onu kavradığını hissetti. Gözleri kapandı ve kadın küçük ama güçlü eliyle onu okşarken inledi. Onunla birlikte uyanmaya alışabilirdi. Onun ne istediğini çok iyi anlıyordu.

Belki de onu haftada birkaç kez eve getirmeliydi. Ama o zaman onu kızlarına açıklamak zorunda kalabilirdi ve bunu yapmak konusunda isteksizdi. Belki de haftada birkaç gece onun evinde kalmalıydı. Hmm. Bu fikir haklıydı.

Onu ön tarafına çekti, girişi onun ucundaydı. Adam onu yerinde tutarken kıkırdadı ve kalçalarını oynattı, kendini delmesine izin vermedi.

Onun surat asmasına kıkırdadı. "Otur, bebeğim." Kadın kendini adamın göğsüne doğru itti ve adam onu sikinin üzerinde tuttu, ucu tam içinde duruyordu. Kıpırdandı, onu içinde istiyordu.

"Lütfen, Efendim," diye inledi.

"Kıpırdama, Anna."

Anında hareket etmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. Onun adını pek sık kullanmazdı. Ama yine de onu istiyordu. Kızgın olmadığını anlaması için gülümsedi. Onu sikinin üzerinde tuttu ve sonra aniden hızlı bir hamleyle üzerine doğru itti. Kızın gözleri büyüdü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. Kadın hareket etmeye çalıştı ama adam onun kalçalarını tuttu ve başını salladı. Kontrolün tamamen kendisinde olmasını istiyordu. İçine doğru ilerlerken onu yerinde tuttu.

"Ah!" İç çekti ve gözlerini kapattı. Onun vajinal kaslarını sıkıldığını hissetti ve inledi. Doğal olarak çok sıkıydı. Sıkıştığında inanılmazdı.

"Bebeğim, çok iyi hissediyorsun," diye inledi onu becerirken. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Onu üzerinden çekti ve göğsünü yatağa bastırarak dizlerinin üzerine çevirdi, ardından ıslak yarığına tekrar çarptı. Tuttu

kalçalarını ve onu sertçe becerdi. Kadın inledi ve çarşafı yapıştı. Boşalması umurunda değildi. Dün gece çok boşalmıştı.

Devin alt omurgasındaki karıncalanmayı hissetti, sonra sertçe itti ve kendini onun sıkı kılıfına boşaltırken sertleşti. Anna boşalırken yatağa doğru çığlık attı, kasları onun sikinin etrafında titreşerek inlemesine neden oldu.

Derin bir nefes aldı ve Anna'yı da yanına çekerek yatağa uzandı. Onunla olan ilişkisinden çok memnun olduğunu hissetti ve başının üstünü şefkatle öptü. Onun için çok derin şeyler hissetmesine izin veremezdi. Gelecekte olması gereken şeyler vardı ve eğer aşık olursa bunlar zorlaşacaktı.

Ama Devin aşık olma konusunda endişelenmiyordu. Aşk daha büyük planların önüne geçerdi. Ama Anna'nın onu sevdiğini hissetmesi gerekiyorsa, o zaman biraz şefkat göstermesine izin verebilirdi. Ayrıca bu onu mutlu edecekti ve mutlu bir kadın korkmuş bir kadından çok daha etkiliydi.

"Seni seviyorum bebeğim. Burada benimle olduğun için çok mutluyum."

Anna kocaman gözlerle ona baktı. Dudağını ısırdı ve sonunda gülümsedi. "Ben de sizi seviyorum, Efendim." Eğildi ve yumuşak dudaklarıyla onu öptü.

Onu öpmenin ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştu. Gelecekte bunu hatırlamak zorunda kalacaktı. Parmaklarını onun saçlarına doladı ve onu derinden öptü, onun kendisine olan sevgisinde kendini kaybetme lüksüne izin verdi.

Bölüm Kırk Dört

Anna aynada kendine baktı. Devin seksi bir elbise giymesini söylemişti. Kısa siyah elbisenin yeterince seksi olacağını umuyordu. Dekolteydi ama diğer elbiseler kadar dekolteli değildi. Ama eteği hafifçe kloştu ve Devin'in bunu takdir edeceğini düşündü. Ona daha kolay erişebilecekti. Altına çorap, tanga ve push up sütyen giymişti.

Makyajını kontrol etti ve kapının çalındığını duyduğunda üç inçlik siyah topuklu ayakkabılarını giyyordu. Gülümseyerek aceleyle açtı, Devin'i bekliyordu.

Ama o Devin değildi. Yeni komşusu Greg'ti. Onu gördüğünde "Oh!" diye haykırdı.

İyi gelişmiş göğsünü ve kollarını zorlayan siyah bir gömlek giymişti. Bu manzara karşısında gözleri büyüdü.

Greg sırtarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay canına," dedi. "Dışarı mı çıkıyorsun, yoksa Cumartesi geceleri evde takılmak için mi böyle giyiniyorsun?"

Anna kızardı. "Dışarı çıkıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Bu çok iyi. Aksi takdirde çok seksi bir elbiseyi ziyan etmiş olurduk."

"Seksi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, adamın yalan söylemediğini umarak.

daha iyi hissediyorum.

Greg, sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi ona bakakaldı. "Şaka mı yapıyorsun?" Güldü. "Bundan daha seksi bir şey düşünemiyorum."

Kadın rahatlayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim." Devin'in de aynı fikirde olacağını umuyordu. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, Devin'in arkasından endişeyle bakarak.

"Ah, evet." Başını iki yana salladı. "Bana unutturdun." Adam ona çekici bir sırıtma yaptı ve kadın dudağını ısırdı. Adam gerçekten de yakışıklıydı. "Kablonuzun çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. Benimki bir süre önce kesildi ve kablo şirketini aramadan önce sadece benim hattımda mı yoksa binada mı sorun var diye kontrol edeyim dedim."

"Um. Bilmiyorum. Bütün akşam televizyonu açmadım."

"Kontrol edebilir misiniz? Eğer çok fazla sorun olmayacaksa." Ona özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Elbette," dedi tereddütle.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi gülümseyerek.

O da rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Adam onu kandırmaya çalışmıyordu. Televizyonuna gitti ve açıp tekrar kapattı.

"Hayır, işe yarıyor.." Devin'in ayakta durduğunu görünce sesi kesildi. kapı aralığında. Greg'e şüpheyile bakıyordu, sonra Anna'ya sorgulayan bir bakış attı. "Merhaba Devin," dedi Anna endişeyle. "Ben de tam _."

"Yan daireye yeni taşındım ve ondan kablolarının çalışıp çalışmadığını kontrol etmesini istedim," diye araya girdi Greg. "Benimki çalışmıyor."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kolundaki bir şey Devin'in dikkatini çekti. Devin kaşlarını çatarak Greg'e baktı ve Greg de neredeyse kibirli bir ifadeyle ona baktı. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Anna Greg'in sağ ön kolunda bir iz gördü ama ne olduğunu anlayamayacak kadar uzaktaydı.

"Yani işe yarıyor mu?" diye sordu ona. Kadın başını salladı.

"Tamam. Güzel. Benimle ilgili bir şey o zaman. Sonra konuşuruz, Anna." Greg ona gülümsedi, Devin'e kaşlarını çattı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Anna, kapıdan dışarı bakan Devin'e endişeyle baktı. Devin döndü ve onu inceledi. "Kim o?"

"Bu hafta taşındı. Adı Greg." Omuz silkti. "Tek bildiğim bu."

Devin birkaç dakika daha ona baktıktan sonra gülümsedi. "Hazır mısın?" Anna başını salladı, kızgın olmadığı için rahatlamıştı.

Devin arabayı Golden Gate Köprüsü yakınlarındaki bir restoranın önüne çekerken Anna eteğini düzelitti. Arabayı valeyeye bıraktı ve sonra içeri girdiler. Trenton ve Maki bar bölümündeki bir masada onları bekliyordu ve Devin ile Anna da onlara katıldı.

Devin onları sıcak bir şekilde karşıladıktan sonra Anna'ya Maki ile birlikte banyoya gitmesini söyledi. Anna ona şaşkın bir bakış attı ama dediğini yaptı.

"Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum Anna. Kocam da bunu yapmaktan keyif alıyor." Banyoya girdiklerinde Maki gülümsedi

Birlikte.

Anna buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve gergin bir şekilde ona gülümsedi. İçeri girdiklerinde Maki Anna'nın elinden tuttu ve onu engelli kabinine götürdü, orada Anna'yı duvara yasladı ve öptü.

Maki'nin dudaklarının Anna'nın kılere değmesinin yarattığı ilk şokun ardından Anna da Maki'yi öptü. Maki'nin elleri Anna'nın vücudunda dolaştı ve Maki göğüslerini sıkarken Anna yumuşak bir şekilde inledi.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" Maki yumuşak bir sesle sordu. Anna başıyla onayladı ve tekrar sıktı. Maki gülümsedi ve ellerini Anna'nın yan tarafına ve kalçalarına doğru takip etti, sonra önünde diz çöktü. "Bacaklarını aç, evcil hayvan." Anna'nın kalçasını kaldırarak ve tangasını kenara çekerek yumuşak bir şekilde emretti.

Anna arkasındaki parmaklığı kavradı ve Maki'nin dili ıslak kıvrımlarını işgal ederken nefesi kesildi. Maki, Anna'yı yutarken takdirini mırıldandı, sonra Anna sert ama sessizce boşalana kadar klitorisini sertçe emdi. Anna'nın destek bacağı onu zorlukla ayakta tutuyordu ama Maki tuttuğu bacağı bırakmadı.

"Senin için bir şeyim var," dedi Maki usulca. "Bacağını yukarıda tut."

Anna yaptı ve Maki'nin çantasında bir şey aradığını gördü, sonra ona gülümsedi. Maki bir süre Anna'nın amını yokladı, sonra Anna onun içeriye bir şey soktuğunu hissetti. Bir an sonra acı başladı ve Anna'nın gözleri sulanmaya başladı.

"Hayır, lütfen o olmasın," diye fısıldadı.

Maki ayağa kalktı ve onu öptü. "Üzülme, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu ön sevişme olarak düşün." Anna'nın göğsünü tekrar sıktı. "Devin, Trenton'a senin tarçın aromalı amından bahsetti ve bu gece denemeden edemedik. Eve gidene kadar sabırsızlanıyorum."

Anna bu gece onu neyin beklediğinden emin değildi. Akşamı Devin ve arkadaşlarıyla geçirmeyi dört gözle bekliyordu ama bunu beklemiyordu. Devin'i üzecek ne yapmıştı? Belki de Greg'le konuşmak onu kızdırmıştı?

Maki'yi bar masasına kadar takip etti, gözleri kısık ve korkmuştu. Diğerleri hakkında hiçbir şey bilmediği şeyler hakkında konuşurken sessizce oturdu.

Hostes masalarının hazır olduğunu bildirmek için geldiğinde, itaatkâr bir şekilde Devin'i takip etti ve onun yanına oturdu. Çok aç değildi ve ne sipariş edeceğine karar vermekte zorlandı. İçindeki acıdan bahsetmiyorum bile.

Devin kolunu onun omuzlarına doladı. "Neyin var bebeğim?" diye sordu kulağına sokularak.

"Seni kızdırdım mı Devin?" diye sordu sessizce.

Devin gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle düşündün, Anna?" Anna incinmiş gözlerle ona baktı. "Neden incinmemi istiyorsun?" Devin bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra nazikçe gülümsedi. "Ah, bebeğim.

Sana kızgın değilim. Bazen beni ya da arkadaşlarımı memnun etmek için bir şeyler biraz canını yakabilir. Ama bununla başa çıkabileceğini biliyorum." Adam eğilip kızın kulağını ısırdı ve kız iç çekti. "Ve daha sonra tadın çok lezzetli olacak. Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum."

Anna kızardı. "Gerçekten mi?"

Devin başıyla onayladı. "Artık acıyı cezayla eş tutmana gerek yok, Bebeğim. Bazen acı zevktir, hatırladın mı?"

Hatırladı. Acı çok erotik olabilirdi. "Yani kızgın değil misin?"

"Kesinlikle hayır, bebeğim. Seninle çok mutluyum."

Bölüm Kırk Beş

Alex küfretti ve telefonunu yanındaki kanepeye fırlattı.

Gözlerini ovuşturdu. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi. Eve dönüş planlarını tamamlamaya çalışıyordu. Onu bölmek için bir göreve ihtiyacı yoktu. Ama bir Yaşlı çağırdığında, itaat ettin. İşler böyle yürür.

Alex'in kendisinin bir Yaşlı-Oğul olması önemli değildi. Önemli olan Kardeşliğin sahip olduğu en iyi keskin nişancı olmasıydı ve önemli bir iş çıktığında çağrılanlar o ve ekibiydi.

Küçük yaşlardan beri, çocukken küçük askerleriyle oynamanın ötesinde, orduya ilgi duyuyordu. Okuyabilecek yaşa geldiğinde, askeri strateji, askeri kahramanlar, savaş... konuyla ilgili ev ve halk kütüphanelerinde bulabildiği her şeyi okudu. On üç yaşında, ortaokuldan sonra orduya katılmak istediğini açıkladığında, babası çok kızdı.

Vati, Alex'in askerlik yapmaktan daha önemli işleri olduğunu söylemişti. Alex, babasının ordudan her zaman ne kadar övgüyle bahsettiğini düşününce böyle bir şey duyunca şaşkına dönmüştü. İşte o gün Vati onu ilk kez Schloss'a götürmüş ve kendisinden ne beklendiğini anlatmıştı.

Vati'nin önemli bir adam olduğunu biliyordu. Şehirdeki insanlar ona saygı duyar ve hürmet ederdi. Kunze Landgut'ta verdikleri partilere her zaman önemli devlet görevlileri katılırdı. Alex her zaman bunun onların varlıklı ve unvan sahibi olmalarıyla ilgili olduğunu düşünmüştü. Ve şimdi nedenini anlıyordu; çünkü onlar gerçekten de Devlet'in yöneticileriydiler, sadece arka oda tarzında.

Yani Alex'in büyüyünce askeri bir kahraman değil, Hessen'in bir sonraki Elder'ı olması bekleniyordu. Yaşadığı büyük hayal kırıklığı Dirne'ye girişiyle geçici olarak yatıştı. O kadar çok güzel kadın vardı ki, Alex'in duygularını bastırıyordu. Alex açık saçık giyinmiş kadınlara bakarken babası gülüyordu.

"Seç birini," demişti Vati. "Hepsi sana erkek olman için memnuniyetle yardım edecek Alex."

İlk sevgilisi olarak yeşil gözlü, tatlı görünümlü bir esmer seçmişti. Onu bir odaya götürmüş ve sevişmenin zevkleriyle tanıştırmıştı.

Alex ortaokuldan mezun olduğunda, uzman bir aşık ve uzman bir nişancıydı.

Askerliğe olan aşkı hiç bitmemişti ve kendisine ateş etmeyi öğretecek bir öğretmen bulmayı kendine görev edinmişti. Arkadaşı Jean-Luc Fransız Büyükelçisinin oğluydu. Büyükelçilikteki güvenlik görevlilerinin hepsi eski askerdi ve özellikle bir tanesi Alex'in büyük saygı duyduğu yetenekli bir emekli keskin nişancıydı.

Alex, Gaidon'la saatler geçirmiş, orduda, özellikle de keskin nişancı olarak görev yapmakla ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Alex düşündü ki

Belki babası yetenekli olduğunu görürse orduya katılmasına izin verirdi. En azından bir süreliğine, yaşlıların görevleri gerekli hale gelene kadar.

Alex mezuniyetinden kısa bir süre önce konuyu babasına açtığında, yeteneğine tanıklık etmesi için Gaidon'u da yanında getirmişti. Gaidon Vati'ye Alex'in doğuştan yetenekli olduğunu ve etkileyici mesafelere son derece isabetli atışlar yapabildiğini söyledi. Vati her ikisini de soğuk bir şekilde reddetmişti ve inatçı genç Alex ülkeyi terk edip başka bir yere katılmaya hazırды.

Mezuniyet töreninin yapıldığı gece Vati Alex'i bir kenara çekerek ona bir test ayarladığını söyledi. Eğer testi geçerse, Vati Alex'in önümüzdeki iki yaz boyunca Amerikan ordusuyla birlikte eğitim almasına izin verecek ve sadece Kardeşlik için çalışacak kendi ekibini kuracaktı; aralarından seçim yapabileceği en iyilerin en iyisine sahip olacaktı.

Alex kendinden geçmişti. O gece mezuniyet töreninde, ne pahasına olursa olsun hayallerinin peşinden gitmekle ilgili coşkulu bir veda konuşması yaptı.

Ertesi hafta Alex'in haberi olmadan test başladı.

Küçük kız kardeşi Greta ile ormanda yürürken yedi kişilik bir grup gelip etraflarını sarmıştı. Hepsi de büyük adamlardı, muhtemelen otuzlu yaşlarındaydılar.

Biri Greta'yı yakaladı ve Alex öfkelendi ve sonuncusu ve en büyüğüyle karşılaşana kadar adamları yumruklarıyla teker teker indirmeye başladı.

Adam Alex kadar uzun değildi ama daha genişti. Alex hızlıydı ama hâlâ genç ve deneyimsizdi ve uzun bir dövüşten sonra adam Alex'i dizlerinin üzerine çöktürüp bıçağını boynuna dayadı. Adam Alex'i

Vati birkaç dakika sonra yanında başka bir adamla göründü. Vati ve diğer adam, Eliah, gördüklerinden çok etkilenmişlerdi. Eliah bir Kardeşlik suikastçısıydı.

Sonraki hafta Alex uyanık olduğu her anı Eliah'la geçirdi, öğrenebildiği her şeyi öğrendi ve bildiklerini Eliah'a gösterdi. Haftanın sonunda Eliah, Vati'ye Alex'in kararlılığından ve becerisinden etkilendiğini ve Alex'in eğitim almasına izin vermemenin aptallık olacağını bildirdi. Vati diğerlerini ikna edebilirse, Alex Kardeşlik için değerli bir varlık olacaktı. Büyükler bir Oğul'un böyle bir mesleği üstlenmesine izin verirler.

On yıl sonra Alex, Kardeşliğin ondan beklediği her şey ve daha fazlası olmuştu. Ve bu, hatırlayabildiği kadarıyla korktuğu ilk görevi. Hedef yüzünden değil, Anna'dan ayrılacağı için.

Bu hafta onunla zaman geçirmeyi planlamıştı, gitmeden önce onu tanınmasına izin verecekti, böylece onu ziyaret ettiğinde görmeyi dört gözle bekleyecekti.

Şimdi, sadece taşınmasını ertelemekle kalmamış, Salı günü kim bilir ne kadar süre Anna'yla vakit geçirmeden ayrılmak zorunda kalmıştı. Elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. Onu kendisinden korkuttuğu için Devin'e lanet olsun!

Korkusunun aklına gelen tek açıklaması buydu.

Onu araması gerekiyordu. Telefonuna uzandığında çaldı. Arayanın Anna olduğunu umdu ama Greg olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Evet?"

"Devin ile temas kurdum. Dövmemi görmüş ve kim olduğumu biliyor." "Güzel. Nasıl tepki verdi?"

"Şüpheliydi ama bir şey söylemedi."

"Pekâlâ. Teşekkürler." Alex durakladı. "Bir telefon aldım." "Kahretsin," dedi Greg. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Salı günü. Buraya gel, planlamaya başlayalım. Seth'e diğerlerini aramasını söyleyeceğim."

Seth'i bulmak için kalktı. Anna'yı daha sonra araması gerekecekti.

Bölüm Kırk Altı

Anna bitkin ve canı yanmış bir halde dairesinin kilidini açtı. Devin, Trenton ve Maki'ye evcil hayvan rolü oynamak kolay değildi. Özellikle de bir çeşit seks ilacıyla uyuşturulmuşken. Trenton ve Maki'nin evine vardıklarında bütün akşam bulanıktı. Çok sayıda seksle ilgili belli belirsiz anıları vardı ama belirli bir olayı tam olarak saptayamıyordu. Devin birkaç saat sonra onu eve götürmek için uyandırmıştı.

Bir süre sonra telefonu çaldı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama henüz uyanmaya hazır değildi. Ama yine de kalktı ve telefonuna cevap verdi.

Arayanın kimliğine bakmadan kısık bir sesle "Alo," dedi. "Merhaba Anna," dedi derin ve aksanlı bir ses. Wilhelm mi? Kurt?

Telefona baktı ve Alex'in fotoğrafını gördü. Alex! Başını salladı ve gözlerini ovuşturdu. "Merhaba Alex," dedi endişeyle.

"Seni uyandırdım mı?" sesi eğlenmiş gibiydi. "Gece geç saatte."

"Oh." Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Geç saate kadar dışarıda kalarak onu kızdırmış mıydı? "Nasılsınız?" diye sordu kibarca.

"Meşgulüm," diye belli belirsiz cevap verdi ve bir daha konuşmadı.

"Oh." Onu neden aramıştı? "Bir şeye ihtiyacın var mı Alex?" "Var mıydı? Oh, özür dilerim." Boğazını temizledi. "Merak ediyordum da bu gece meşguldü."

"Bu gece mi? Uh...Hayır, herhangi bir planım yok." Bilinmeyen nedenlerden dolayı midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Neden bilmek istiyordu ki?

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin? Bu gece yani."

Anna emin değildi ama sesi neredeyse... gergin geliyordu? "Eğer istersen," dedi usulca. Neden gergin olsun ki?

Hızlıca Almanca bir şeyler söyledi ve sonra durdu. "Almanca konuşuyordum, değil mi?" Kıkırdadı. "Özür dilerim. Heyecanlandığımda böyle yapıyorum."

bazen."

Alex onu yemeğe çıkaracağı için heyecanlı mıydı? Kölesi mi? Belki de Alex hakkında yanılmıştı. Belki de o kadar korkutucu değildi. "Sorun değil. Ben... Almanca konuşmanı duymak hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Anna ona karşı dürüst olduğu için kızardı.

"Bunu unutmamalıyım." Onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Saat altı nasıl? Sabah kalkman gerektiğini biliyorum."

Anna saatine baktı. Saat bire geliyordu. Hazırlanması gerekmeden önce biraz daha uyuyabilirdi. "Kulağa hoş geliyor."

"*Sehr gut*. O zaman saat altıda görüşürüz."

Vedalaştılar ve Anna alarmı kurduktan sonra telefonu yatağına bıraktı. Alex'le akşam yemeği mi? Bu bir randevu muydu? Başını iki yana salladı. Saçmalama, dedi kendi kendine. Kölesine çıkma teklif etmezdi.

Alex'in yanındaki konumunu hatırlayınca irkildi. *Köle*. Uzandı, heyecanı gitmişti. Belki de sonunda onunla seks yapmak istiyordu. Ama neden önce onu yemeğe götürme zahmetine girmişti ki? Hiç mantıklı gelmiyordu!

Devin onu neden yemeğe çıkardı? İş nedeniyle. Ya da seks yapmak için. Belki de Alex önce onu yemeğe çıkarması gerektiğini düşünüyordu. Yine de aptalca görünüyordu. Diğer erkekler gelip bunu yapıyorlardı.

Alarmı saat dört buçukta çaldı ve kendini yine Alex'in onu yemeğe davet etme nedenlerini düşünürken buldu. Gümüş ve gri ipek A kesim bir elbise ve gümüş topuklu sandaletler giyip gitmeye hazır olduğunda hâlâ bir sonuca varamamıştı.

Saat tam altıda kapı çalındı. Hafifçe titreyerek kapıyı açtı ve onu görünce nefesi boğazında düğümlendi.

Neden onun ne kadar yakışıklı olduğunu hep unutuyordu? Bu gece daha da yakışıklıydı; özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, koyu gri bir elbise gömleği ve siyah ipek kravat takmıştı. Saçları modaya uygun bir şekilde dağılmıştı ve delici kobalt mavisi gözleri ona öyle bir duyguyla bakıyordu ki, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Merhaba Anna," dedi o derin, aksanlı sesiyle. "Çok güzel görünüyorsun."

Utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "Teşekkür ederim, Alex. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Çocuksu sırıtışı yüzünü aydınlattı. "*Danke*."

Adamın bir elini arkasına götürdüğünü fark etmemişti, ta ki adam elini öne uzatıp şeffaf selofana sarılmış ve pembe bir kurdeleyle paketlenmiş bir demet pembe gül tutana kadar. "Bunlar senin için," dedi, yüzünde bir titreme
Ona uzatırken sesi.

Anna'nın gözleri güzel çiçekler karşısında irileşti. "Oh, Alex, çok güzeller!"

Onları adamın elinden aldı ve yüzüne götürdü. Göründükleri kadar güzel kokuyorlardı. Burnunu bukete gömerken kısa bir süreliğine annesinin gül bahçesine geri döndü.

Alex, Anna'nın ona getirdiği gülleri koklamasını sessizce izledi. Anna'nın gülleri beğendiğini görünce vücudunu bir heyecan kapladı.

O öğleden sonra çiçekçide bir saatten uzun bir süre geçirmiş, mümkün olan her çiçek kombinasyonuna bakmış ama hep pembe olanlara geri dönmüştü. Sonunda içgüdülerıyla hareket etmeye karar verdi ve içgüdülerini doğru çıkmıştı. Genellikle haklıydı, ancak söz konusu olan önünde duran, mutlu bir anının içinde kaybolmuş değerli kızsı durum değişiyordu.

Parlayan gözlerin neyi temsil ettiğini merak ediyordu ama araya girmekte tereddüt ediyordu. Kesinlikle çok fazla mutlu anısı yoktu ve bu Çoğu insanın kanıksadığı bir şeyi ondan esirgemek zalimlik olurdu. Ayrıca, onu sadece izlemekten son derece memnundu.

Birden ona baktı ve yüzü pembeleşti. "Özür dilerim Alex," dedi titreyen bir sesle. "Bakalım bunları koyacak bir şey var mı?"

Zihinsel olarak kendi kafasına vurdu; vazosu olmadığını tahmin etmeliydi. Mutfağa doğru yürüdü ve yüksek bir dolabın içinde bir tane bulunca rahat bir nefes aldı.

En üst raftaydı ve kolayca aşağı çekip ona uzattı. Parmakları tesadüfen birbirine değdiğinde, annesinin çiçek bahçesindeki bir bahar günü gibi vücuduna sıcaklık yayıldı.

"Vazoyu suyla doldurmak istersen paketlerini açarım," dedi.

Gülleri ondan aldı ve kadın lavaboya giderken kurdeleyi çözmek için tezgâhın üzerine koydu.

Birkaç dakika içinde Anna gülleri vazoya ustalıkla yerleştirmiş ve etrafına kurdeleyi bağlamıştı.

Yayını bitirdiğinde durdu. "Bu iyi mi? Yoksakurdeleyi atmalı mıyım? beri çiçek almadım." Yutkundu ve cümleyi bitirmedi.

Anne ve babası ölmeden önce de şüpheleniyordu ama bunu dile getirerek onu üzmemek istemiyordu. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı.

"Vazonun etrafındaki kurdeleyi sevdim," dedi usulca, ahududu, vanilya ve misk kokusunu derin derin içine çekerek.

Başını onun göğsüne yasladı ve kollarını onun beline dolayarak onun içinde eridi. Onunla sonsuza kadar böyle kalabilirdi. Onu kendi isteğiyle kollarına almak cennet gibiydi. Onun ipeksi saçlarını okşarken, her zaman yanında olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece durdular, ta ki kız aniden sertleşip geri çekilene kadar. Kız uzaklaşıp korkmuş gözlerle ona bakarken kalbi kırıldı.

"Özür dilerim, Alex. Yapmamalıydım-"

"Anna, kollarımda rahat ettiğin için asla özür dileme," dedi yumuşak bir sesle, ona doğru bir adım attı ve yanağını okşadı. "Başka türlü süni istemezdim."

Onun yumuşayan yeşil gözlerine baktı ve onu öpmenin bilgeliği konusunda kendisiyle savaştı. Kızın dili dışarı fırlayıp alt dudağının üzerinden geçerken, savaşı kaybetti ve başını eğerek dudaklarını onunkilere değdirdi. Kadın usulca iç çekti ve adam elini kadının başının arkasına dolayarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi.

Anna, Alex dudaklarını onunkilere bastırırken Alex'in heybetli üst kollarına yapıştı. Alt dudağını dudaklarının arasına aldı ve hafifçe emerek boğazından yumuşak bir inilti çıkardı. Dili Anna'nın ayrık dudakları arasından kayarak yavaşça ağzına girdi, dans etti ve onunkinin etrafında döndü. Bir eliyle de başının arkasına, diğeri de beline sarılarak onu kendine çekti.

Onun öpücüğüyle aklı başından gitti. Bu onun her parçasına hoş gelen bir istilaydı: bedenine, ruhuna ve zihnine. Dudakları onunkileri okşarken, sanki tek bir kişi haline geliyorlarmış gibi onun içinde eridiğini hissetti.

Adam onunkini iterken inledi

Dilini onunkine değdirdi ve vücudunun diğer kısımlarının ona doğru itildiğini hayal etti.

Bir adım daha yaklaştı, vücudu onunkine değdi ve karnında beklenen şişkinliği hissetti. Sonunda onunla seks yapacak mıydı? Onu arzuluyordu. Onunla pek çok düzeyde bağ kurmak istiyordu ve onu Efendisi olarak değil, bir sevgili olarak düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra adam nefes nefese kalmış ve ona bakarken çekildiğinde, kadın gözlerinin içine bakarak onu yatağa götürmesi için sözsüz bir şekilde yalvardı.

Başını iki yana salladı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Anna, ben yapamam..." dedi onun sorulmamış sorusuna cevap olarak. "Her şeye şehvetle başlamak istemiyorum."

Kız incinmiş bir halde arkasını dönmeye başladı ama adam kızın elini tuttu ve onu kendine doğru çekerek başını göğsüne yasladı.

"Duyuyor musun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. "Kalbimin senin için çarptığını duyuyor musun?"

Adamın kalbinin göğsünde hızla ve sertçe çarptığını hissedebiliyor ve duyabiliyordu. Adamın kendisine duyduğu arzuyu fark edince hırıltılı bir nefes çekti ve ona baktı.

"Neden?" diye fısıldadı.

Onun önünde diz çöktü ve ellerini kendi ellerinin arasında tuttu. "Senin için hissettiklerimi hiçbir kadın için hissetmedim, *Schatzi*. Sen benim hazinemsin. Bunu bilmeni istiyorum... seninle sevişmeden önce."

Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Bunun ne önemi var?" "Tam da bu soruyu sorduğun için, *mein Liebe*. Çünkü ben sevişmekle sikişmek arasındaki farkı bilmeni istiyorum."

Aaron onunla sevişmişti. Kız ona kaşlarını çattı, incinmişti. "Aradaki farkı biliyorum, Alex."

"Biliyor musun?" diye sordu, sert ama nazikçe. "Sana olan arzumun fiziksel olmaktan öte olduğunu biliyor musun? Seni istiyorum. Her şeyini. Bedenini, ruhunu ve aklını. Daha azını kabul etmeyeceğim."

Aaron da ona benzer şeyler söylemişti ama bu farklıydı. Aaron ona asla tam anlamıyla sahip olamazdı. Onu ne kadar sevse de, aralarında Devin gibi çok büyük bir engel vardı.

Ama Alex? Onu gerçekten alabilir miydi? Her şeyini? Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Onun tutku dolu gözlerine baktı. Yoğunluk onu bunaltmıştı. Evet demek istedi: onun her şeyini almasını istiyordu ama bir şey onu bu sözleri söylemekten alıkoydu. Alt dudağı titredi.

"Korkuyorum," diye fısıldadı sonunda.

"Ben de öyle, *Schatzi*."

İtirafı onu şaşırtmıştı. Alex hiçbir şeyden korkmuyordu, değil mi? Korkmak için çok büyük ve çok güçlüydü. Ama gözlerinde gördüğü endişe ona aksini söylüyordu.

Alex uzun bir süre Anna'yı inceledi. Onu istiyordu; onu Ona sahip olmaya hakkı vardı ama onu zorlamak ya da korkutmak istemiyordu. Artık ondan korkuyor gibi görünmüyordu, sadece bu kadar tamamen ele geçirilmekten korkuyordu. Ama o da korkuyordu ve kızın bunu anladığını gördü. Belki de zamanı gelmişti.

Adam elini tutup onu tekrar kendine doğru çekince gözleri açıldı. Dizinin üzerinde ona baktı ve tereddütle yanağına dokundu. Kızın parmakları pürüzsüz yanağında gezinirken gözlerini kapattı. elmacık kemiği ve dudakları. Adam ağzından geçen parmaklarını ısırırken kadın kıkırdadı.

Bu sesle gözlerini açtı ve kızın gözlerindeki ışıltıdan zevk aldı. Diğer elmacık kemiğini izlemeye devam etti, sonra kulağının üst kısmının etrafından dolaştı ve dış kısmı boyunca loba doğru ilerledi.

Onun nazik dokunuşuyla zaten sert olan sikinin acı verici bir şekilde zonkladığını hissedebiliyordu. Hem kalbi hem de vücudu onun için acıyordu. Ama sabırlı olacak ve ona kendini mecbur hissettirmeyecekti.

Meselenin özü buydu: Kendisine ilgi duyan herhangi bir erkekle seks yapma zorunluluğu olduğunu hissediyordu. Adam onun bu zorunluluğunu değil, arzusunu istiyordu ve parmaklarını boynundaki nabız gibi atan damarda gezdirirken bunu kadının gözlerinde gördü. Elinin altında ergen bir çocuk gibi titredi.

Ona hayatında gördüğü en tatlı gülümsemeyi verdi ve eğilip onu dudaklarından nazikçe öpmeden önce yanağını avuçladı. Eğer daha küçük bir adam olsaydı, onu yere atar ve hemen orada becerirdi. Ama hayır, o bundan daha iyisini hak ediyordu. Ona bundan daha fazlasını vermek *istiyordu*.

Kadının gözlerine baktığında tutku ve arzudan başka bir şey göremedi ve kararlılığı eridi. Artık zamanı gelmişti. Ayağa kalktı, onu kollarının arasına aldı ve yatak odasına götürdü.

Bölüm Kırk Yedi

Anna, Alex onu nazikçe yatağına oturturken gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Sonunda onunla birlikte olacak mıydı? Kalbi neden bu kadar çarpıyordu?

Onun yanına oturdu ve elini avucunun içine aldı, gözlerinin içine öyle bir şefkatle baktı ki nefesi kesildi. Avucunu ağzına götürerek nazikçe öptü, dudakları hassas deriyi okşadı. Adam her bir parmağı yavaşça ısıtırken kadın derin bir nefes çekti. Adam parmak uçlarında durup dilini parmak uçlarının tam ortasına daldırdığında tüm vücudu titredi.

Öpücükleri avucundan aşağıya, bileğinin iç kısmına kadar takip etti ve burada uzun bir süre dilinin nabız noktasını okşamasını izledi. Şaşırtıcı derecede samimi dokunuş karşısında titreyerek iç çekti. Kolunda tüyler diken diken oldu ve adam omzuna doğru öpmeye başladığında ürperdi. Adam yavaşça hareket etti, görünüşe göre acelesi yoktu, kadının iç çektiği noktalara dikkatini vermek için durdu.

Dudakları nihayet omzuyla buluştuğunda, kadın büyük bir ürperti duydu. Bu kadar basit dokunuşlar nasıl olur da sinirlerini kontrol edilemez bir elektrik fırtınası yaşıyormuş gibi hissettirirdi?

Yatakta ona yaklaştı ve köprücük kemiği boyunca yavaşça öperken bir eli kalçasının arkasında duruyordu. Saçlarını yana yatırdı ve boynuna şehvetli bir şok tabancası gibi hissettiren kelebek öpücükleri kondurdu. Elektrik vücuduna yayıldı ve bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.

Kulağının hemen altında durdu ve geri çekildi, ama kız Sedir ve lavanta kokusunu ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir baştan çıkarıcı kokuyu içine çekti... belki de sadece *Alex'ti*.

Diğer avucunu ve parmaklarını da ısıtırıp öptü. Kızın boğazından yumuşak bir inilti kaçtı ve adam kızın genişleyen gözlerine bakıp gülümsedi, aynı anda hem şehvetli hem de şefkatliydi. Hiç acele etmeden kolunu tekrar öptü, tüyleri bu sefer daha da diken diken olmuştu.

"Alex..." İç çekti. Adam ona dokunmamıştı bile ve kadın titriyordu. boynuna ulaştığında.

"İyi misin, *Schatzi*?" Sesi o kadar yumuşak, o kadar şehvetliydi ki, sıcak bir sis gibi onu sarmıştı.

"Uh, huh," diye ciyakladı.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve parmağını boynunun kenarından aşağı doğru gezdirirken gözleriyle buluştu. Parmağını yukarı ve alt dudağına doğru hareket ettirirken gözleri arzuyla kararmıştı.

Öne doğru eğildi, onu öpmek istiyordu ve adam gülümseyerek geri çekildi, o kadar yumuşak hareket ediyordu ki duygulanmıştı. Ceketini ve kravatını çıkarmak için ayağa kalktı, onları dikkatlice şifonyerin üzerine koydu ve yatağa döndü, bu sefer ayaklarının dibine oturdu.

Her seferinde bir ayakkabının bağını çözdü, ayakkabıyı yere bıraktıktan sonra ayak bileklerine ve kemerlerine masaj yaptı. Ayak parmaklarındaki nasırları gördü. dans etmekten oluşmaya başlamıştı ve ayağını çekmeye çalıştı, ama o sıkıca tuttu.

"Dansçı ayaklarına sahip olmaktan asla utanma Anna," dedi yumuşak bir sesle, çoraplarının üzerindeki pürüzlü deriyi öperek. "Bir balerinin ayağı dünyadaki en güzel şeydir."

Daha önce dans ettiği zamanlarda ayakları Jenna'nınki kadar çirkinleşmemişti ama yine de sertti. Bir baletin çirkin çıplak ayakları dansın güzelliğini mümkün kılırdı.

Adam gülümseyerek elini baldırından kalçasına doğru kaydırды ve parmakları çoraplarının kenarına ulaştığında kadının nefesi kesildi ama adam orada durdu. Parmaklarını garip bir şekilde hareket ettirdi ve bu onun bir anını aldı

onun çoraplarını çözdüğünü fark etmeden önce. Bacağının arkasındaki fermuara ulaşabilmek için bacağını gerdi ve ardından çorabı yavaşça bacağından aşağı yuvarlayarak yere düşmesine izin verdi.

Adam ayak masajına devam ederken gözleri dalgın dalgın kapandı. "Arkana yaslan *Schatzi*," dedi boğuk bir sesle.

Bunu yaptı ve gözlerini açarak güçlü başparmaklarının hareketini izledi. daireler çizdi. Bir yumuşak inilti daha çıktı ve adam sıkıca bastırırken gözleri tekrar kapandı.

Vücuduna bir sıcaklık hücumu dolup doğrudan amına giderken usulca haykırdı.

Ellerini yavaşça ayağının etrafında gezdirdi, bazı noktalarda durakladı. ve vücudunun diğer kısımlarının tepki vermesini sağladı. Ayağını geri koyduğunda

Yatağa uzandığında nefes nefese kalmıştı ve meme uçları sertleşmiş, onun dokunuşu için can atıyordu.

Elini diğer bacağından yukarı kaydırды, tüyleri tekrar diken diken oldu ve diğer çorabını çözdü, yavaşça aşağı yuvarladı ve yere bıraktı. Bir süre ayağına ve bileğine masaj yaptı, diğer ayağına yaptığı gibi o sihirli noktalara bastırды.

"Alex..." Adam ayağına şehvetli bir şekilde saldırmaya devam ederken inledi.

Başını yatağa yasladığında, adamın dokunuşundan bir ateş püskürdü ve vücudunu sıcaklıkla doldurdu.

Ayağını yavaşça yatağa koyarak bileğini öptü ve baldırına doğru ilerledi. Dudakları deriyi sıyrıp yavaşça dizine doğru ilerlerken bacak kasları gerildi.

Dizinin iç tarafını öptü ve altına masaj yaptı. Dişleriyle deriyi ısırdı ve sıcaklık tüm vücuduna yayıldı.

Adam bacaklarını eteğinin üzerinden kalçasına kadar öperken Anna titredi. Nefesi ipeğin üzerinde sıcaktı ve altındaki teni tutuşturmakla tehdit ediyordu.

Parmak uçlarını ve ayak parmaklarını kızdırmak için zaman ayıran bu adam kimdi? Vücudunun daha önce hiç şehvetli bir şekilde dokunulmamış bölgeleri, daha önce yaşadığı herhangi bir orgazmdan daha derin, daha güçlü olan garip yeni hisleri ateşledi.

Gözleri tutkuyla parlayan adamın yüzü görüldüğünde gözleri genişledi.

"*Schatzi, ..*" diye fısıldadı doğrudan kalbine giden bir sesle.

Bu fiziksel dokunuştan daha fazlasıydı. Onu aldı, tüketti, kendine ait yaptı.

Ve korkmuyordu.

Kollarını onun üst bedeninin iki yanına dayadı ve burnunu soktu. alt dudağını ısırmadan önce burnunu diliyle ısırdı. Kadın usulca nefes aldı ve adam diliyle ağzına girip yavaşça itmeden önce dudaklarına gülümsedi.

Yumuşak, duyusal hareketler vücudunun onunkine karşı erimesini sağladı ve kollarını onun kaburgalarına doladı. Kendi diliyle onun diliyle alay ediyor, hafifçe dans ediyor ve onun dokunuşundan kaçıyor. Adamın göğsünün onunkine değdiği yerde bir gümbürtü hissetti ve dudakları hafifçe gerildi.

Onu kızdırmış olmaktan korkarak geri çekildi, ama onun gülümsemesini gördü
yanağını okşarken ve onu nazıkçe öperken gözlerini kaçırdı. Dili tekrar dudaklarını yokladı ve kadın memnuniyetle ona izin verdi.

Sonsuza dek birbirlerinin ağızlarını keşfedeceklermiş gibi görünüyordu. Aceleleri yoktu, birbirlerini bu samimi şekilde tanımak dışında bir şey yapmak için aciliyetleri yoktu.

Yine de sonunda daha fazlasını istedi. Onu daha fazla tanımak istiyordu; daha yakından, daha bedensel olarak. Dudaklarının arasındaki dilinden daha fazlasını istiyordu.

O da bunu hissetmiş gibiydi ve dudaklarından ayrılıp ağzıyla boynunu keşfederken, elini sırtına kaydırıp elbisesinin fermuarını yavaşça açtı.

İçindeki yavaş, şehvetli yanma bir ihtiyaç ateşine dönüştü. Adam elbisesinin askılarını kollarından aşağı doğru çekerken, kadın da gömleğinin düğmeleriyle uğraştı ve onları öptü.

Ayağa kalktı ve abanoz kol düğmelerini çözdü. Gömleği açıldı ve kadın onun çıplak göğsünü görünce dudaklarını yaladı. Teni okşamak için doğruldu ve elbisesinin üst kısmı beline kadar kayd.

Teni pürüzsüz ve saten gibiydi. Tişörtünü çıkardı, belirgin triseps ve bisepslerinden aşağı kayarken zarifçe hareket etti.

"Çok seksisin," dedi nefessiz bir sesle, gözleriyle onun üst bedenini yutuyordu.

Adam sevinçle güldü ve kızardı ama adamın yorumundan hoşlandığını biliyordu.

"Sen de öyle," dedi, hızla ciddileşerek.

Gümüş grisi dantel sütyeninin üzerinden görünen göğüs dekoltesine kalıcı öpücükler kondurmak için eğildi.

"Çok güzel," diye mırıldandı tenine karşı.

Onu nazikçe yatağa geri bastırdı ve elbisesini indirip kalçalarından çıkardı. Bakışları kızın yüzünden kalçalarına doğru kayarken gözleri açlıkla doldu.

Karnını öpmek için eğildiğinde mide kasları kasıldı, dişleriyle halkayı çekiştirmeden önce dilini göbeğinde dolaştırdı.

"Oh!" diye bağırды adam parmaklarını karnının alt kısmında gezdirirken. Göbeğinin altındaki bir noktaya sıkıca bastırdı ve bunun bir uyarılma düğmesi olduğuna yemin edebilirdi. Külotu sıırılsıklamdı ve amcığı onun dokunuşu için acıyordu.

Parmağını dantel külotunun kenarında gezdirdi ve ardından omzundan çektiğı sütyen askısına ulaştı. Kayışın altındaki teni öptü ve ardından arkasına uzanıp bir eliyle sütyenini açmadan önce aynısını diğer tarafa da yaptı.

Sütyeni çıkarıp yere bırakırken ellerini göğsünde gezdirdi. Parmakları onun pembe meme uçlarının etrafında dolaştı ve sert çakıl taşlarına dönüşerek onu gülümsetti.

Eli köprücük kemiğinden aşağıya indi ve göğsünü kavrayarak nazikçe sıktı ve sonra eğilerek her bir meme ucuna kelebek öpücükleri yerleştirdi.

Onun dokunuşu hafifledikçe, içinde yanan ihtiyaç ateşi daha da güçleniyordu.

Onun meme ucunu ağzına almasını istedi, ama o meme ucunu ve çevresini hafifçe öpmeye devam etti.

"Lütfen, Alex. .." Adam göğüslerinin etrafında dönmeye devam ederken inledi yumuşak öpücüklerle.

"Lütfen ne?" diye sordu onun tenine karşı hırıltılı bir sesle. Sıcak nefesi meme uçlarını daha da okşadı ve kadın onun altında kıvrandı.

"Lütfen... İstiyorum. " Adam meme uçlarından birini avucunun içine alırken kadın yüksek sesle inledi. sıcak ağzına aldı ve emdi. Emmeye devam ederken dili ucuyla alay etti ve kadın ellerini sıktı. "Evet!"

Kız ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar göğsünü emerek, yalayarak, yutarak ziyafet çekti ve sonra diğer göğsüne geçti. Kız inleyene kadar diliyle ucunu okşadı, sonra ağzına aldı ve kız altında kıvrılırken emdi.

"Lütfen Alex, .sana ihtiyacım var," diye yalvardı Alex karnını

öperken. Konuşmadı ama jartiyer kemerini çözüp yere atarken kalçasının üstündeki teni emdi.

Adam külotunu indirip bir kenara fırlatırken göğsünün gümbürdediğini hissetti. Dudakları şiş dudaklarına değdi ve vücudunda lezzetli bir karıncalanma oluştu. Dili dışarı fırladı ve kız hafifçe sıçradı. Titreşimlerle klitorisini uyararak mırıldandı ve onu nazikçe yaladı.

"Oh!"

Dili büyülüydü. Klitorisinin etrafında dönüyor ve ipeksi kıvrımların arasından içine giriyordu. Adamın dokunuşu onu tüketirken gözleri kapandı.

"Alex...."

Zihninin içindeki bir şey serbest kaldı ve sanki o kendisini yutarken ona kendinden bir parça veriyormuş gibi hissetti.

İnledi ve yalaması ve emmesi daha yoğun hale geldi. "Al beni, Alex." diye fısıldadı, kendini onun içine bırakarak.

Adam aniden durdu ve Anna yere bakıp adamın kendisine endişeyle baktığını gördü. "Yapma, Anna. Buna ihtiyacım yok."

"İstiyorum," dedi usulca, neden bahsettiğini anlamadan. Ona tüm benliğini vermek istiyordu. Onu almak, onu tüketmek.

Kollarının üzerinde doğruldu ve onu öpmek için öne doğru eğildi. "Bu senden duyabileceğim en harika şey *Schatzi*," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Ama bedenlerimiz bir araya geldiğinde tamamen sen olmanı istiyorum."

Kapüşonlu gözlerle ona baktı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı elini adamın yanağından aşağı doğru çekerek. Adamın kemerine uzandı ve onu çekiştirmeye başladı.

Gülümsedi ve kemerini ve pantolonunu indirene kadar onlarla oynadı, aynı anda ayakkabılarını ve boxer külotunu tekmeledi.

Adamın sikine uzandı ve onu okşayabilmek için elini olabildiğince etrafına sardı. Adam inledi ve elini onunkinin üzerine koydu ve sonra elini kolundan çenesine doğru kaydırды. Onu kendine çekti ve derinden öptü. Dili elinin hareketlerini taklit etti ve kadın inledi.

Başparmağını piercinginin üzerinde gezdirdi ve onu sırt üstü itmeden önce tısladı. Gözleri tekrar tutkuyla parladı ve kendini onun girişine yerleştirdi. İleri doğru bastırdı ve kadın acıyla ırkıldı.

"Anna, iyi misin?"

Hızla başını salladı. "Evet," dedi gergin bir sesle. Adam geri çekilmeye başladı ama kadın onun kaburgalarını tuttu ve başını salladı. "Sadece bana bir an."

Bir önceki gecenin pek çok ayrıntısını hatırlamasa da, üzerine yığdıkları erotik tacizin verdiği hisleri hatırlıyordu. Bazen, özellikle acı dolu bir geceden sonra, ertesi gün daha da gergin olduğunu biliyordu. Jack bundan her zaman zevk alırdı.

İstismar artı Alex'in devasa siki eşittir acı. Amının gevşemesini istedi. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı ve acı azaldığında rahatladı.

Gözlerini açtı ve onun gözlerinde endişeyi gördü.

"İstediğin kadar yavaş gideceğim *Schatzi*."

"Sorun yok, Alex." Kendisini parçalasa bile onu memnuniyetle kabul ederdi.

Açık.

"*Nein*. Seni incitmek istemiyorum. Benim eğlendiğim kadar senin de eğlendiğini görmek istiyorum."

Onu tekrar öpmek için eğildi, bu sefer şefkatle. Öpücüğünü geri çekip ona baktığında gözlerinde öyle bir duygu gördü ki, kalbi sıcaklıkla parladı.

Kadın kalçalarını onun altında oynatarak hazır olduğunu belli etti ve adam gülümseyerek yavaşça ileri doğru bastırdı.

Adam nazikçe, yavaşça onun mahrem alanına girerken iç çekti. Karıncalandı, acıya dönüştü ve en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdiğinde duracaktı.

"Alex..." diye mırıldandı, kolunu onun boynuna doladı ve kalçalarının birleştiğini hissederken başını aşağı çekti.

Kendini hiç şu anda hissettiği kadar dolu hissetmemişti. Sadece içinde olmasının verdiği fiziksel hissi değil, yarattığı yakınlığı da. Tamamen ve bütünüyle onun olmuştu. Söylediği gibi zihin, beden ve ruh.

İçinde hareket etmeye başladığında onu şefkatle öptü. Onun tamamen zevk aldığından emin olmak için bildiği her şeyi yaptı.

"Anna, beni memnun etmek için çalışmana gerek yok," diye fısıldadı kulağına ve sonra geri çekilip yüzüne baktı. "Sadece seninle birlikte olmak bile bana hiç tatmadığım kadar zevk veriyor."

Onu kendine çekti ve öptü, öpücüğü duygularıyla doldurdu. Kalçalarını oynattı ve adam tekrar hareket etti, içinde daireler çizdi ve hafifçe itti.

Hareketleri hızlandıkça ikisi de inledi. Kadın adamın vücudunun üst kısmına yapıştı ve adamın hamleleri gittikçe derinleşirken nefes nefese kaldı.

"Oh...Oh...Alex!" Boşalırken çığlık attı, vücudu muazzam bir hisle titriyordu.

Alex sertleşti ve sonra Almanca haykırarak kollarını sıkıca ona doladı. Alex'in içinde eridi ve Alex'in derinlerine boşalırken onun titreyişlerini ve zonklamalarını hissetti.

Bölüm Kırk Sekiz

Anna, Alex'in kollarında yatarken daha önce hiç bilmediği bir huzur hissetti. O gerçekten yetenekli ve nazik bir aşıktı. Alex'in ayaklarına ve ayak parmaklarına yaptıklarını hatırlayınca kıkırdadı.

"Ne diye kıkırdıyorsun?" Alex konuşurken göğsü gümbürdedi. Kız yine kıkırdadı. "Ayak parmaklarıma ne yaptığını düşünüyordum." Ayak parmaklarının erojen bir bölge olduğunu hiç düşünmemişti ama yanında yatan çıplak adam tarafından çok yanlış olduğu kanıtlanmıştı.

Alex kıkırdadı. "Daha önce hiç kimse senin sevimli ayak parmaklarınla oynamadı mı?"

Anna başını salladı. Alex'in ona yaptığı pek çok şeyi kimse yapmamıştı. Hepsini inanılmazdı.

Ama en çok hatırladığı şey onun kibarlığıydı. Rahatsızlığına karşı çok sabırlı davranmış, bir kez bile yavaş gitmek zorunda kaldığı için kendisini kötü hissetmesine neden olmamıştı. Onun sevgi dolu tavrını hatırlayınca gözleri doldu. Evet, sevgi uygun bir kelimeydi. Onun elinin her dokunuşunda, dudaklarından aldığı her öpücükte sevildiğini hissediyordu.

"Oh, *Schatzi*. Neden ağlıyorsun?"

Yan döndü ve dikkatle ona bakarak yanağını okşadı. Onun gözünden süzülen yaşı sildi.

Bir an için ona baktı, onun şefkatinden etkilenmişti ve sonra aniden gözyaşlarına boğuldu. Onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı, saçlarını okşadı ve kulağına sevgi sözcükleri fısıldadı.

Alex titreyen ve hıçkıran Anna'yı sıkıca göğsüne bastırdı. Onu üzmüş müydü? Olabildiğince nazik davranmış, her hareketiyle onu ne kadar çok sevdiğini göstermek istemişti. Amacına ulaştığını sanıyordu ama görünüşe göre ulaşamamıştı. Ve şimdi hıçkırarak ağlıyordu. Ne yapmıştı? Bitti mi?

Vücudunun her santimi nefisti. Ayinin ertesi sabahı, o zamanlar kendisine mantıklı gelen nedenlerle kendini tutmuştu. Şimdi kendini bir daha inkâr edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Teni saten gibiydi, krema tadındaydı, çilek ve vanilya kokuyordu. Ağzının tadı bal kadar tatlıydı. Meme uçları lezzetli kirazlar gibiydi ve seksi ona serin ve nemli bir sabahın gülünü hatırlatıyordu.

Daha önce hiç böyle bir kadınla karşılaşmamıştı. Eğer şu anda, burada ölürse, dünyanın en mutlu adamı olarak ölecekti, tek bir şey dışında: onun gözyaşları.

"Anna," dedi usulca, gözyaşları dinmeye başlarken. "Schatzi, seni incittim mi?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle adama baktı. "Hayır, hiç de değil," diye fısıldadı.

Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Dudağı titredi ve tekrar ağlamadan önce onu öpmek için öne eğildi. Başını kavradı ve onu derinden öperken okşadı. Kız da onun öpücüğüne hevesle karşılık vererek boştaki kolunu onun sırtına doladı. Adam birkaç dakika sonra geri çekildi.

"Aşkım, seni incitmiş olabileceğim düşüncesi bana eziyet ediyor," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Lütfen bana ne yaptığımı söyle, böylece geri almaya çalışabilirim."

Ona ürkek bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Sen hiçbir şey yapmadın... yani kötü bir şey."

Alex'in kafası karışmıştı. Kadınların ne kadar kafa karıştırıcı olduklarını ve bazen onların iç işleyişlerini ne kadar anlayamadığını hatırlıyordu. Hayır, çoğu zaman... eğer hiç anlamadıysa.

"Sen... bana daha önce hiç hissetmediğim inanılmaz şeyler hissettirdin," dedi yumuşak bir sesle. "Ağlıyordum çünkü sen beni. " Tereddüt etti.

"Mutlu." Utanmış görünüyordu.

Alex'in kalbi yerinden çıkacak gibi olurken aynı zamanda rahat bir nefes aldı. "Seni inciteceğimden korkuyordum."

Ona hayranlıkla baktı. "Tam tersi." Kaşlarını çattı. "Seni üzdüysem özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Schatzi." Onu tekrar öptü. "Kesinlikle gerek yok."

"Sen çok yetenekli bir adamsın Alex," dedi yanakları pembeleşerek. Alex sırtıttı. "Senin için tüm numaralarımı çektim."

Anna kıkırdadı. Onun için dünyanın en güzel sesiydi bu.

"Onur duydum."

Alex kıkırdadı ve onun boynuna sokuldu. "Hayır, aşkım, ben onur duydum." Boynundan göğsüne doğru öptü ve dişleriyle göğüs ucu halkalarını çekiştirdi.

Anna'nın midesinden hafif bir gurultu duyuldu. Kızardı ve göbeğini tuttu. Anna'yı yemeğe götürmek için geldiğini unutmuştu. Ancak bu, bir restoranda yemek yemekten çok daha tatmin ediciydi. özel bir restoran. Ama karnı açtı ve kendini kötü hissetti. Bugün yemek yiyip yemediğini merak etti.

"Yemin ederim bu gece için rezervasyon yaptırmıştım. Buraya seninle sevişmeye gelmedim."

Anna utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Benim için sorun değil."

"Ama açsın. Seni dışarı çıkaramadığım için kendimi kötü hissediyorum. Belki yarın akşam bunu telafi edebilirim?"

Farkına varmadan kelimeler ağzından döküldü. Ona verdiği sözü tutabilmek için yarın gecedan önce iş için her şeyin hazır olduğundan emin olmalıydı. Her şey hazır olsa da olmasa da sözünü tutacaktı.

Anna ona gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi."

"Güzel." Onun başını öptü. "Peki, şimdi ne yapmak istersin? Bir yerlere gitmek ister misin? Ya da eminim hala bir şeyler gecenin bu saatinde."

"Dışarı çıkarsak giyinmek zorunda kalırız," diye yorumladı gözlerinde bir parıltıyla.

Alex sırttı. "Evet, bu doğru."

"Kıyafet giymek için fazla seksisin," diyerek adamın göğsünü okşadı, sonra sözleri karşısında kızardı ve yüzünü adamın koluna sakladı.

Güldü. "Saklanma, Schatzi. Ben de senin için aynı şeyi söylemek zorundayım. Ancak," diyerek onu kendisine doğru saklandığı yerden çekti. "Yemek yemen gerekiyor. Bugün yemek yemediğini varsaymam doğru olur mu?"

Adam onun kafasında başka bir alaycı sözün şekillendiğini görebiliyordu ama kadın dudağını ısırды ve konuşmadı. "Bir şey söylemek istediğini görebiliyorum. O küçük kafandan çıkanları duymaya bayılıyorum. Söyle bakalım."

Kızardı. "Bir atıştırmalıkla tatmin olabilirim," dedi usulca ve onun sikine uzandı.

İnledi ve kalçalarını onun eline doğru bükte. Kadın onu okşadı ve adam onun dokunuşuyla sertleştiğini hissetti. "Tanrım, Anna," diye inledi, eğildi ve saçlarını okşadı. "Tekrar başlarsan seni asla beslemem."

Kıkırdadı. "Beni çok iyi besleyebilirsin," diye mırıldandı, elini yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek.

Onu durdurmak için elini tutarsa canının yanacağını biliyordu. Ama yemek yediğinden emin olmak istiyordu. Kız onunla oynamaya devam ettikçe kararlılığı azaldı ve arkasına yaslanıp dokunuşunun tadını çıkardı. Diğer konunun peşine daha sonra düşecekti.

Anna, Alex'in sikini okşarken yatakta aşağı doğru kaydı. Tanrım, çok güzeldi. Her parçası. İçi ve dışı, gerçi şu anda daha çok dışına odaklanmıştı. Karın kasları kasılırken Dilini adamın göbeğinde gezdirdi.

Hafifçe doğruldu ve göz ucuyla ona baktı. Onu izlemek için sırt üstü dönmüştü, elleri başının arkasındaydı ve güzel dudaklarında gülümseme. Ona aşık oluyordu. Yoksa ona çoktan aşık mı olmuştu? Bu daha sonra düşünülecek bir şeydi. Şu anda yüzünün önündeki bu kalın, uzun şaftı düşünmek istiyordu.

Yüzünü izleyebilmek için hareket etti. Dilini tabandan uca doğru sürüklerken gözleri hafifçe kapandı. Dilini yarık boyunca gezdirerek en ucunu nazıkçe emdiğinde keskin bir nefes aldı. Aldı Başın tamamını ağzına aldı ve adam gözlerini açıp biraz sinirli bir şekilde ona bakana kadar lolipop gibi emdi. Kadın sırttı ve adam da ona şakacı bir kaş çattı.

"Benimle böyle alay etmeye devam edersen, seni tekrar yukarı çeker ve seninle tekrar sevişirim," diye alay etti.

"Hoşuna gittiğini sanmışım."

Onun istediğini biliyordu. O cevap veremedi daha fazlasını ağzına aldı ve adam yüksek sesle inledi. Onu yutarken kesesini çekiştirdi.

Kadın onu kızdırmaya ve tahrik etmeye devam ederken Almanca mırıldandı. Çarşafı avuç avuç sıktı ve onu sürekli boğazından aşağı çekerken nefes nefese kaldı. Ondan aldığı tepki hoşuna gitmişti.

Almanca konuşması nedense ona özellikle seksi geliyordu ve onun ağzından kelimeleri çıkarmak için elinden geleni yaptı.

"Anna!" diye bağırdı birkaç dakika sonra ve Anna hevesle yuttu ona sunduğu ikramı.

Yumuşamakta olan sikiinin her damlasını emdi ve ona baktı. Gözleri açıldı ve yine onu izliyordu.

Ona şefkatli bir gülümseme verdi ve başı göğsünde olacak şekilde yanına uzanana kadar elini çekti.

"Sen gerçekten inanılmaz bir kadınsın *Schatzi*," dedi şefkatle, saçlarını okşayarak.

Ona daha da sokuldu ve memnuniyetle iç çekti. Sonsuza kadar burada kalabilir ve çok mutlu olabilirdi.

Alex onu dürttüğünde uykuya dalmak üzereydi. "Anna, gerçekten akşam yemeği yemelisin."

"Çoğu yer kapalı," diye mırıldandı. "Sorun değil. Sabah kahvaltı ederim." Şu anda tek yapmak istediği uyumaktı.

"*Nein, mein Liebe.*" Doğrulup oturdu. "Bu gece yemek yemelisin. Burada hiç yiyecek var mı?"

"Biraz mısır gevreği var. Çoğu zaman bir şeyler almak yemek yapmaktan daha kolay oluyor."

Alex kıkırdadı. "Anlıyorum. Frau Gersten orada olmasaydı ben de aynı şeyi yapardım." Ayağa kalktı ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Açık olanlara bir bakayım."

Yatağa geri oturdu ve birkaç dakika telefonuyla oynadı. Anna onun bacağını okşarken. Dalgınca onun elini tuttu ve elinin arkasını okşadı.

"Hemen köşede hala açık olan bir bakkal var. Muhtemelen gurme bir şey olmayacaktır ama yiyecek olacaktır. Ve seni benim evime götürmekten daha hızlı olur." Ona baktı. "Benimle gelmek ister misin?"

Anna ikilemde kalmıştı. Eğer kalırsa, uyuyabilirdi. Ama ondan uzak kalmak istemiyordu. Parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben de geleceğim."

Çabucak giyindiler. Anna bir çift eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giyerken, Alex gömleğini ve pantolonunu giymek zorunda kaldı.

"Biraz kırıkmışsın," dedi elini göğsünde gezdirerek.

Alex omuz silkti ve sırttı. "Umurumda değil. Burada benim bedenime uygun kıyafetleriniz yoksa, bu işimi görür."

Kasada kredi kartını cüzdanından çıkarmak için iki eline ihtiyaç duyması dışında, dışarıda oldukları süre boyunca onun elini tuttu. Dairesine döndüklerinde deli gibi esnemeye başlamıştı.

Ona sempatik bir şekilde baktı. "Seni burada tutmalıydım, böylece biraz uyuyabilirdin. Özür dilerim *Schatzi*." Kız tekrar esneyince kıkırdadı. "Pekâlâ, yemek zorunda değilsin. Ama sabah sana büyük bir kahvaltı hazırlayacağım ve her lokmayı yiyeceğine dair bana söz vermelisin."

Anna gözlerinde umutla ona baktı. "Bu gece kalacak mısın?" Alex gözlerini kırıştırdı. "Ben de öyle planlıyordum," dedi yavaşça. "Sorun olur mu?"

Anna sırtıttı ve heyecanla başını salladı. "Kalırsan çok sevinirim."

Adam ışıkları söndürüp onu yatak odasına götürdüğünde kalbi sevinçten yerinden fırlayacak gibi oldu. Soyundular, sonra adam onun yatağa girmesini bekledi.

Işığı söndürmeden ve yorganın altında ona katılmadan önce, onu kendine doğru çekti ve sıkıca tuttu.

Hemen uykuya daldı.

Bölüm Kırk Dokuz

Alex her zamanki gibi güneşle birlikte uyandı. Ama bu kez rüyalarının kadınına sarılmıştı ve bu kesinlikle normal değildi. Dün gece hayatının en güzel gecelerinden biri olmuştu ama Anna'nın yemek yememesine hâlâ üzülmüyordu ve bu sabah ve bu gece bunu telafi etmekten fazlasını yapacaktı.

Ona şehir dışına çıkacağını söylemek zorunda olduğunu bilmek kalbini sızlatıyordu. Ve sonra, en fazla birkaç aylığına da olsa, Almanya'ya geri döneceğini umuyordu. Onunla bu sabah konuşup dün gecenin büyüsünü bozmak mı, yoksa bu geceye kadar bekleyip mutlu bir gün geçirmesine izin vermek mi gerektiğine karar vermek için içten içe mücadele etti.

Bir parçası onu yine hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Sonunda teslim olmuş ve gitmeden bir gün önce onunla sevişmişti. Kendini Devin kadar zalim hissediyordu. Belki de eve dönüşünü bir ay kadar erteleyecekti, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebileceklerdi. İsteddiği son şey onun kendini terk edilmiş hissetmesiydi.

Devin'le dövüşmek için gerekenleri öğrenmenin başka bir yolu olmasını her zamankinden daha çok istiyordu ama burada bir şey denerse Devin bunu öğrenecek ve Alex de öğrendiklerinden elde edebileceği tüm avantajı kaybedecekti. Hayır, eve gitmesi gerekiyordu. Ve eve gitmek Anna'dan ayrılmak demektir. Bu da kalbini kırıyordu.

Ama iyi tarafından bakacak olursak, kız ona kendi isteğiyle gelmişti ve bu ona gelecek için umut veriyordu. Bir başlangıçları vardı. Almanya'dan döndüğünde ona kur yapacak ve hazır olduğunda evlenme teklif edecekti. Anna için ve Devin'e karşı savaşabilecekti. Bir gün özgür olacaktı. Bunu gerçekleştirmeye kararlıydı. O zaman dünyasında her şey yoluna girecekti.

Ona daha da sokuldu, sırtını onun önüne dayadı. Kalçalarını öylece hareket ettirdi ve esnek poposunu sert horozuna bastırırken keskin bir şekilde nefes almasını sağladı. Hızla çarpan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışarak ağzından yavaşça nefes verdi.

Onu uyandırmak istemedi. Cumartesi gecesi Devin ona her ne yaptıysa onu çok yormuştu. En azından Devin olduğunu varsayıyordu. Öğle yemeğinden sonra aradığında onu uyandırdığını biliyordu. Ve o akşam geldiğinde hâlâ yorgun görünüyordu.

Anna'nın vücuduna bastırılmış hissini seviyordu. Birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Zihninin daha basit benliğine yenik düşmesine izin vermemeye çalıştı ama sonunda bedenini onunkiyile birleştirmenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırlamadan edemedi. Aleti onun sıkı, sıcak ve ıslak göbeğine nasıl da rahatça oturmuştu. Farkında olmadan bir inilti çıkardı ve Anna kıpırdandı.

Anna derin bir inilti sesi ve arkasında sıcak, sert bir bedenle uyandı.
On
u. *Alex.*

Dün gece gerçekten olmuştu. Gözlerini açmadan önce gülümsedi. Gözlerini. Kollarıyla onu sarması cennet gibi hissettiriyordu. Kalçalarını hafifçe adamın ereksiyonuna doğru bastırdı ve adam tekrar inledi. Kadın usulca kıkırdadı ve adam sertleşti.

Onu sırt üstü çevirdi ve alaycı bir onaylamazlıkla ona baktı. "Ne zamandır uyanıksın?" Kısık sesi aksanını daha da belirginleştiriyordu. Daha güçlü. Bu ses karnının derinliklerinde uyuyan kömürleri harekete geçirdi. "Sadece birkaç dakika," diye cevap verdi masumca.

Göğüs kaslarının iç hatlarını izledi ve meme uçları gerildi. Adam ne yaptığını anlamadan önce aşağı doğru kaydı ve dilini sert memeye değdirerek bir inilti daha çıkardı.

Dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldığında tısladı, sonra dilinin düz kısmını bastırdı. Almanca bir şeyler mırıldandı ve onun üzerine yuvarlanarak sikini kalçasına bastırdı. Eğilip dudaklarını kendi dudaklarıyla okşamadan önce ona hayranlıkla baktı.

Başını kavradı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dili kızın ağzını işgal etti ve kız ona karşı inledi. Yine cennetteydi, onun öpücükleri, dokunuşu, şefkati. Boynundan göğüslerine doğru tatlı öpücükler bıraktı ve delinmiş göğüs ucunu öpüp ağzına aldı ve karnında inanılmaz şeyler hissetmesini sağladı.

Ve kalbine. Her dokunuş ona sadece tenine değil, kalbine de dokunduğunu hissettiriyordu. Bunun bitmesini hiç istemedi.

Dilini sertleşmiş meme ucunun etrafında döndürürken göğsünün yan tarafını okşadı. Kadın adamın kollarını kavradı ve yüksek sesle inleyerek sırtını dikleştirdi.

"Alex," diye iç geçirdi. Onu umutsuzca içinde istiyordu.

Gözlerinin içine baktı ve onun ihtiyacını anlamış gibiydi. Kalçalarını birbirinden ayırdı ve kendini girişine doğru konumlandırdı. Kadın dudağını ısırdı, canı yanacak diye gergindi.

"Her zaman ihtiyacım olduğu kadar yavaş gideceğim, *Schatzi*," diye fısıldadı. Yavaşça ona doğru bastırdı ve ipeksi kıvrımlarına doğru kaydı.

Adam onu başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde doldururken Anna inledi. Etrafında gerildi, ama dün geceki gibi acımadı.

"Daha fazla," diye soludu adam durduğunda.

Adam usulca kıkırdadı ve ilerlerken kadının boynuna sokuldu. Bacaklarını onun kalçalarına doladı, içindeki dolgunluk için sabırsızlanıyordu.

"Çok mu yavaş gidiyorum?" diye sordu.

Başını salladı, ağır ağır nefes alıyordu. "Evet. Çok yavaş."

"Seni incitmek istemiyorum, *Liebe*." Ama hızını biraz arttırdı.

Bacaklarıyla onu daha derine çekti ve adam sırtarak aniden ileri doğru itti. Nefes nefese kaldı, gözleri adamın içinde bir şeye çarpmasıyla genişledi.

"İyi misin?"

"Hoşuma gitti," dedi nefes nefese.

"Gerçekten mi?" Adam şaşırmış görünüyordu.

Başını salladı, gözleri parlıyordu.

Sırıttı ve hafifçe geri çekildi, sonra tekrar ileri itti. "Oh!" diye haykırdı.

Alex, Anna'nın onun güçlü itişlerinden hoşlandığına inanmakta güçlük çekiyordu. Partnerinin rahatını önemsemediği sürece böyle şeylere nadiren müsamaha gösterebilirdi. Ama o gerçekten önemsiyordu. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, yanakları kızarmıştı ve her itişte zevkle inliyordu. Tanrım, o gerçekten de hayallerinin kadınıydı, onu tamamen ve bütünüyle içine alabiliyordu.

Kadın aniden kaskatı kesildi, ağzı 'o' şeklindeydi ve adam onu inciteceği endişesiyle neredeyse donup kalacaktı ki kadının sırtı kavislendi ve adını haykırdı. Kadın ona öyle sıkı sarılmıştı ki, adam beklenmedik bir şekilde boşaldı ve kendini Kulaklarında kendi kalbinin çarpıntısıyla onun zevk çığlıklarını belli

belirsiz duyuyordu.

Anna'yı üzerine çekerek sırt üstü yuvarlandı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve parlayan gözlerine baktı.

"Bundan gerçekten zevk aldın mı? Bana gerçeği söyle," diye emretti. Gerçeği bilmek istiyordu.

Gözlerini kırptırdı. "Evet, Alex. Gerçekten yaptım. Bu kötü bir şey mi?" Kafası karışmış görünüyordu. Onun bir emir verdiğini biliyordu.

Şimdi kendini kötü hissediyordu. "Hayır. Eğer ciddi değilsen evet demeni istemedim.

o."

Dudağını ısırды ve onun sözlerini düşündü, sonra başını salladı.

"Gerçekten de öyle,"

usulca söyledi.

"Biliyorum." Ona gülümsedi. "Böyle güçlü hareketlerle kendimi şımartabildiğim... ilk kadın sensin."

En azından bundan hoşlanan ilk kişiydi. Bir görevden sonra öfkeliğinde böyle zorlayıcı olduğundan emindi, ancak döndükten hemen sonra Devin'in Kırmızı Kızlarını görmeye bilerek gitti, böylece incitmekten endişe etmedi.

incinmek istemeyen biri.

Belki Anna onu tamamen alabilirse... belki artık Malikâne'ye gitmek zorunda kalmazdı. Ama bunu riske atmak istiyor muydu?

Anna doğruldu ve kaşlarını çatdı. "Hazırlanmam gerekiyor."

Ve bugün de yapması gereken işler vardı. "Sen hazırlanırken ben de gidip bize kahvaltı getireyim." Anna'nın banyoya doğru yürürken çıplak kıcının sallanışını izledi. "Aşağı oğlum," dedi kıpırdayan horozuna ve sonra gözlerini kendine çevirdi.

Anna sersemlemiş bir halde duşta duruyordu. Artık Alex'ten korkmuyordu. O gerçekten de diğer insanların söylediği her şeydi. Ve ne aşık ama! Yakın gelecekte her geceyi onunla geçirmeyi hayal edebiliyordu. Tatlı bir bağımlılık haline gelebilirdi.

Saçlarını topuz yaparken gergin bir şekilde dudağını ısırды. Ama o da aynı şeyi mi istiyordu? Hayır, onun da aynı şekilde hissettiğinden emindi. Bunu onun içinde hissedebiliyordu.

Giyinirken daire kapısının açıldığını duydu ve bir an sonra kafasını kaldırdığında Alex'in ona şefkatle baktığını gördü. Ona utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Bir sürü yiyeceğim var," diye sırtarak büyük bir kese kâğıdını havaya kaldırdı. "Gidip mutfağa yerleştireyim."

Adam odadan çıkarken Anna bir şeyin nefis kokusunu aldı. Midesinden gelen gurultuları fark ederek hızlıca giyinmeyi bitirdi.

Kahvaltı çok lezzetliydi ve çabucak yedi. Ne kadar aç olduğunu göz ardı etmişti ve muhtemelen çok fazla yemişti ama şu anda umurunda değildi.

Alex fazla bir şey söylemedi, sadece şefkatli ama üzgün bir ifadeyle ona baktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Onun kendisine karşı olan duygularını yanlış mı anlamıştı?

Ona endişeyle baktı. "Alex, bir sorun mu var? Seni üzdüm mü?"

Alex üzgün bir şekilde içini çekti. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

Anna'nın yüreği ağzına geldi ve çatalını masaya bıraktı. Onu üzecek ne yapmıştı? Beklentiyle ona baktı, kendini bir kez daha reddedilmeye hazırlıyordu.

"Anna...", diye başladı isteksizce. "Ben... Yarın şehir dışına çıkmak zorundayım."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Bana kızgın değil misin?"

Şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle düşündün ki? *Hayır*, kesinlikle hayır. Kızgın olmaktan olabildiğince uzağım." Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Senden ayrılmak zorunda olmaktan nefret ediyorum *Schatzi*," dedi üzüntüyle.

Anna ikiye bölünmüştü. Adam ona kızmadığı için çok rahatlamıştı. Ama adam gidiyordu. Yarın.

"Nereye gidiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bunu sana söyleyemem, *Schatzi*."

Azarlandığını hissetti. "Ah." Sormamalıydı. Gelecekte bunu hatırlamak zorunda kalacaktı. "Ne zaman döneceğini sorabilir miyim?"

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, *Liebe*. Ne yazık ki ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Umarım gelecek hafta bir ara."

"Bilmiyor musun?" Normalde yolculuklar yola çıkmadan önce planlanmaz mıydı? "Her nereye gidiyorsan oraya vardığında ne yapacaksın?"

"İş," diye belli belirsiz cevap verdi.

"Oh."

Başka bir küstah soru mu? Ne diyeceğini bilemez bir halde tabağına baktı.

Alex onun eksik cevapları karşısında yüzünün düşmesini izledi. Onu incitmişti.

"Schatzi, sana söylemek istemediğimden değil. Sadece şu anda söyleyemem.

Bir gün sana anlatabileceğim."

Ona iyi eğitilmiş bir katil olduğunu söyleyerek onu korkutmak istemiyordu. Ona söylemenin en iyi yolunu düşünmesi gerekiyordu. Ve ertesi gün kim bilir ne kadar süre ayrılmayacaktı.

Bir an şüpheyle ona baktı, sonra bakışları yoğunlaştı. Onu okuyor muydu? Bir süre sonra yüzü yumuşadı ve kararsızca gülümsedi. "Tamam."

"Ama yine de seni bu gece dışarı çıkarmak istiyorum," diye onu temin etti. Kızın gülümsemesi aydınlandı. "Bu hoşuma gider."

Hafif bir ruh hali içinde kahvaltılarını bitirdiler. Onun gideceğini bildiği ve aşırı üzülmeyeceği için rahatlamıştı. Belki de sadece Çünkü ona kızgın olmadığı halde kızgın olduğunu düşünüyordu, ama onun neşeli halini her şekilde kabul ediyordu.

Çok geçmeden yollarını ayırma vakti gelmişti. Anna'nın stüdyoya, onun da eve gitmesi gerekiyordu. Bütün gece dışarıda kaldığı için adamları tarafından azarlanacaktı ama buna değerd. Bunu planlamamıştı. Bunu planlamamıştı.

Çok geç olmadan eve dönüp çalışmaya başlamayı planlıyordu. Ama Anna'yla birlikte olmak evdeki boş yatağından çok daha tatlıydı.

Asansörle garaja indiler ve adam arabasını onunkinin yanına park etti.

"Bu gece kaçta bitireceksin?" diye sordu onu veda öpücüğü vermek için kendine çekerken.

"Yaklaşık beş," dedi, gülümseyerek ona bakarak.

"Seni altı buçukta alırsam, hazırlanman için yeterli zamanın olur mu?"

Başını salladı. "Sanırım öyle."

Eğildi ve onu öptü. "Seni tekrar kollarıma alana kadar saatler geçecek."

Ona bakarken yüzü parlıyordu. "Sabırsızlanıyorum," dedi parlak gözlerle.

Adam arabasının kapısını onun için açtı ve kadın küçük beyaz arabaya binmeden önce çantasını attı. Onun için küçüktü. Kendi kullandığı daha etli SLS'yi tercih ederdi. Ama bu ona uyuyordu. Adam kızın kapısını kapattı ve kız da

Pencere.

Açık pencereden onu öptü. "Bu gece görüşürüz." Kadın sırtıttı, sonra kontağı çevirdi.

Kadının uzaklaşmasını izledi, sonra arabasına bindi ve üstü açık araba. Radyoyu normalden biraz daha yüksek sesle açtı ve yol boyunca şarkı söyledi.

Bölüm Elli

Alex'in evinin önüne park etmiş birkaç araba vardı. Evin içine doğru yürüdü ve çeşitli eğlenenler tarafından karşılandı.

İfadeler ve kendi seçtiği özel operasyon ekibinden gelen kaba yorumlar.

"Bütün gece neredeydin kuzenim?" diye cesur bir soru geldi Alex'in kendisine oldukça benzeyen bir adamdan.

Alex kapı aralığında durdu ve kuzeni Erich'e aptalca sırıttı. Erich ve odadaki diğer adamlar kahkahalara boğuldu.

"Sonunda ona sahip olmana izin mi verdin?" Seth kanepeden sordu. "Bu kadar uzun süre nasıl dayandın bilmiyorum, dostum."

Alex arkadaşına kaşlarını çatı. "Öyle bir şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Seth'in Anna'yla kendisinden önce birkaç kez birlikte olmuş olması onu biraz rahatsız etmişti. Ama soğuk gerçek şuydu ki, kendisinden önce pek çok erkek onunla birlikte olmuştu. Her nasılsa kendisinden sonra çok fazla erkek olmayacağını umuyordu.

Seth güldü. "Biliyorum. Ama yine de iradene hayranım. Ne değişti?"

Alex iri gövdesini, protesto amacıyla gıcırdayan kanepenin üzerine bıraktı. "O istedi. Beni istedi."

Silah arkadaşlarından biri olan Jason, "Kadınların seni istemesinin bir sorun haline geldiğini fark etmemiştim," diye yorum yaptı. "Bu yeni bir gelişme mi?"

"Çünkü siz sorun yaşıyorsanız, geri kalanımız için hiç umut yok demektir." Güldü.

Alex homurdandı ama pek de üzgün değildi. "Hayır. O... özel biri." Anna hakkındaki her şeyi sadece Sebastian biliyordu. Seth ve Tony çoğunu biliyordu.

....."Sebastian nerede?" demişken.

Erich omuz silkti. "Dün ayrılmadan önce onunla konuştum. Burada olacağını ama önce yapması gereken bir şey olduğunu söyledi."

"Gidip duş alayım, sonra başlayabiliriz." Alex ayağa kalktı.

"Yaptık bile," diye güldü Erich. "Döndüğünüzde size bilgi veririz."

Alex gözlerini devirdi ve odadan çıktı. Adamlarına son derece güveniyordu ve onsuz da işe başlayabileceklerini biliyordu. Ama bütün gece dışarıda kalarak sorumsuzca davrandığını düşünüyordu. Ama sadece onlara karşı. Anna'yı terk etseydi, bu da aynı derecede sorumsuzluk olurdu ve telafisi daha zor olurdu.

Hayır, o doğru olanı yaptı. Bir kez olsun.

Anna stüdyoya adeta süzülerek geldi. Jenna'nın kapının yanında durup tanımadığı bazı kızlarla konuştuğunu neredeyse fark etmemişti.

"Jenna," dedi Anna, gergin bir gülümsemeyle ona doğru yürürken. Jenna kaşlarını çatı ve Anna'ya sırtını döndü.

Yavaşça uzaklaşırken Anna'nın gözleri yaşardı. Jenna'yı kızgın olduğu için suçlayamazdı. Ama yine de acıyordu. Bunca yıldır ona sadık olan tek arkadaşıydı ve Anna ona ihanet etmişti. Kendini bir korkunç bir insan. Anna merdivenleri stüdyoya girdiğinden daha ayık bir şekilde çıktı, ancak Alex'in düşünceleri kaçınılmaz olarak geri döndü ve onu neşelendirdi.

Gün şaşırtıcı derecede hızlı geçti ve ne olduğunu anlamadan Alex'le akşam yemeği için hazırlanmak üzere eve gidiyordu. Bir kez daha bunun bir randevu olup olmadığı sorusu kafasını kurcalıyordu ama en azından bu sefer Alex'in onun hakkında ne hissettiğini biliyordu.

Bu gece için dizlerine kadar inen, belinde koyu mor bir kurdele bulunan, askısız, lavanta rengi şifon bir elbise seçti.

Saat altı buçukta kapı çalındı ve aceleyle kapıyı açtı. Alex elinde tek bir pembe gülle kapıda duruyordu. Mavi gri bir takım elbise ve siyah gömlek giymişti ama kravatı yoktu. Çok şık görünüyordu.

Onu gördüğünde gülümsedi.

"Merhaba Anna," diyerek daireye girdi ve eğilip onu öptü.

Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. Onu gördüğü için çok mutluydu.

Yanağını avuçladı ve şefkatle ona baktı. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama konuşmadı. Ona gülü uzattı ve o da kokladı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Alex. "Dün gece seni mutfığa kadar takip etmek başımızı belaya soktu."

Anna kıkırdadı ve gülü diğerleriyle birlikte vazoya koydu. Bütün yemek alanı gül bahçesi gibi kokuyordu.

Alex elini uzattı ve el ele garaja doğru ilerlediler.

Alex bugün yapması gereken her şeyi yapmamıştı. Ve dışarı çıkarak Seth ve Tony'yi de planlarından uzaklaştırıyordu. Ama Anna'ya verdiği sözü tutmak önemliydi. Diğerleri bunu anlıyor gibiydi. Özellikle de Sebastian onu desteklediğinden beri. Sebastian'ın sözüne Alex'inkine saygı duydukları kadar saygı duyuyorlardı ama Sebastian onun otoritesini asla gasp etmemişti. Alex arkadaşının bu özelliğini takdir ediyordu.

Doğru şeyi yaptığını bilmesine ve Anna ile geçirdiği her saniyeden keyif almasına rağmen, kendini rahat hissetmiyordu. Planlama aşamasında bu kadar geç bir zamanda hazırlıksız hissetmekten hoşlanmıyordu. Ama adamlarına güveniyordu ve Anna ile geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya kararlıydı. Özellikle de onunla tam olarak ilgilenmezse, Anna bunu öğrenecek ve incinecekti. Bu yüzden de San Francisco sokaklarında restorana doğru ilerlerken düşünceleri bir kenara bıraktı.

Kısa bir süre sonra yerlerine oturduklarında, "Yoğunlaştırmalar nasıl gidiyor?" diye sordu.

Anna'nın yüzü mutlulukla parlıyordu. "Harika. Isaak beni Çarşamba gününden itibaren ileri sınıflara yerleştiriyor."

"Bu harika, Anna. Seninle çok gurur duyuyorum."

Onun sözleri karşısında gülümsedi. İltifat gibi basit bir şeyden bu kadar mutlu olabilen bir kadınla birlikte olmak ferahlatıcıydı.

Anna, Fransız restoranının sunduğu tadım menüsünün ilk yemeğini beklerken bir önceki haftanın dans dersleri hakkında mutlu bir şekilde sohbet etti. Anna'nın ışıltılı gözlerine baktı ve kendini ona olduğundan daha da fazla aşık olmuş buldu. Okulun gösterisini takvimine kaydetmek için zihnine bir not düştü. Hayatta kaçırmazdı.

Ona Almanya'da bir dükün oğlu olarak büyümesini anlattı. Zekice sorular sordu ve hikayesiyle çok ilgilenmiş görünüyordu. Ona ailesi hakkında sorular sordu ve o da ona bir dükün kızı olarak büyüdüğünü anlattı.

ünlü dansçılar.

Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ bu kadar tatlı ve neredeyse masum olabilmesi onu şaşırtmıştı. Bunun tek açıklaması

Onun ölümsüz bir parçası. Dirne babasının Şato'sunda ne kadar mutlu olsa da, Anna gibi masumiyete ya da saflığa sahip değildi.

Akşam yemeği çok çabuk geçti ve çok geçmeden hesabı ödeyip onu dairesine geri götürüyordu. Geceyi onunla geçirip geçirmeme konusunda kararsız kalmıştı. Onunla sevişmeyi ne kadar çok istiyordu ama sabah çok erken çıkması gerekiyordu ve çıkmadan önce yapması gereken şeyler vardı.

Dairesine geri döndüler ve içeri girdiler. Kız beklenti içinde ona baktı. Adam içini çekti ve elini tutarak onu kanepeye götürdü. Onu öptü ve sıkıca sarıldı.

"Schatzi, bu gece kalamam."

Bir açıklama için onun gözlerini aradı. "Neden? Sen istiyorsun."

Gülümsedi ve kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Her şeyden çok. Ama sabah çok erken ayrılmam gerekiyor ve ayrılmadan önce bitirmem gereken işler var."

Anna bir kez daha Alex'in gözlerini aradı. Adam samimiydi ve onu başından savmıyordu.

Başını salladı. "Anlıyorum." Onun yanağını okşadı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın." Bu gece onunla birlikte olmak, onunla konuşmak harikaydı. Bu gecenin bu kadar çabuk bitmemesini diledi.

Onun elini avucunun içine aldı ve avucunu öptü. "Keşke ben de gitmek zorunda olmasaydım," dedi usulca. "Anlayışın için teşekkür ederim."

Ne yaptığını söylemek konusunda bu kadar isteksiz olmamasını diledi. Belki de o kadar sıkıcıydı ki, onun ilgisiz olduğunu düşünecekti. Üniversitede siyaset, işletme ve uluslararası çalışmalar okuduğunu öğrenmişti. Birinin böyle bir eğitimle ne yapacağını bilmiyordu ama belki de çok ilginç değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kıkırdadı. "Merak ediyordum da, acaba şehir dışına yapacağın şey ilgimi çekmeyeceğini düşündüğün kadar sıkıcı mıydı?"

Alex bir kahkaha patlattı. "Oh, *Schatzi*, eğer öyle olsaydı, sana söylerdim. Ama şu anda sana söyleyemem. Ama bir gün."

Onun yanına kıvrılıp başını göğsüne yasladı ve uzun bir süre rahat bir sessizlik içinde birlikte oturdular. Arada bir adam

kolunu okşar ya da başının üstünü öperdi. Adam kıpırdadığında kadın uykuya dalmak üzereydi.

"Kaçınılmaz olanı erteliyordum ama gerçekten gitmem gerekiyor, *Schatzi*." Bir süre daha oturdu, sonra ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti.

Anna onu kapıya kadar geçirdi ve şefkatli gözlerinin içine baktı. Kontrolünü kaybedip ağlamaktan korktuğu için konuşmak istemedi.

"Eve döner dönmez seni görmeye geleceğim," dedi titreyen bir sesle. "Seni terk etmekten nefret ediyorum, Anna."

"Gitmenden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Onu sıkıca göğsüne çekti ve umutsuz bir öpücükle dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudaklarını çektiğinde dudakları şişmiş ve morarmıştı ama umurunda değildi. Eliyle yanağını okşadı ve gitmek istemeyen gözlerinin içine baktı.

Sonunda iç çekti. "Gitmeliyim, yoksa gitmeyeceğim."

Başını salladı ve ona cesurca gülümsedi. Adam onu bir kez daha öptü, sonra döndü ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Uzun bir süre kapalı kapıya baktı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Ama onun geri geleceğini biliyordu.

Artık ondan korkmuyordu. Onu sevdiğinden oldukça emindi. Onu.

Bölüm Elli Bir

Salı günü bir bulanıklık içinde geçti. Çarşamba günü, ilk kez ileri seviye sınıfına girdi. Büyük stüdyoya doğru yürümek sinir bozucuydu.

Bunlar kendi yaşına yakın öğrencilerdi. Günün ilk dersinde hem erkekler hem de kızlar vardı ve ne yapacağından emin olamayarak kapıda tereddüt etti. Erkek öğrencilerden birkaçı ona gülümsedi ve o da utangaç bir şekilde gülümsedi. Yine de kalbi Alex'le birlikteydi ve onu yalnız bırakacaklarını umuyordu.

Birkaç dakika sonra ileri düzey öğretmenlerden biri, Delia içeri girdi ve onunla konuştu.

"Isaak bugün bize katılacağınızı söyledi. Sınıfımda olmanızdan çok mutluyum," dedi hoş bir gülümsemeyle.

Anna ona endişeyle gülümsedi. "Merhaba," dedi usulca.

"Nerede durursanız rahat edersiniz?"

"Arka köşede mi?" diye sordu yarı şaka.

Delia güldü. "Eğer istersen."

Ders başlamadan önce Delia onu diğer öğrencilerle tanıştırdı. Bazı meraklı bakışlar aldı ama çoğu dostçaydı. Delia Anna'yı yan duvara, Madison ve Olivia adında iki kızın arasına koydu. Onlar arkadaş canlısıydı ve Anna onların yanında durmaktan hoşlanıyordu.

Tüm ders *pointe ile* yapıldı, ancak Delia ona gerekirse terlik giyebileceğini söyledi.

Beklendiği gibi, bu ders çok daha zordu ama Anna bu zorluğu seviyordu. Dersin sonunda hissettiği yorgunluk heyecan vericiydi.

Devin'in gönderdiği gece ziyaretçileri dışında haftanın geri kalanı olaysız geçti. Cuma gecesini malikânede geçirdi ve Devin ona arkadaşlarına gösterdiği ilgiden çok memnun olduğunu söyledi.

İleri seviye dersler yoğun ama harikaydı. Travis'in söylediği gibi hızla gücünü geri kazanıyordu.

Anna ertesi Salı sabahı stüdyoya heyecanla gitti. Öğle yemeğinden sonra ilk *pas de deux* dersi olacaktı. Daha önce Bir önceki Perşembe günü bir derse katılmıştı ama sadece izlemişti. Delia bir partnerle dans etmeye başlamadan önce daha fazla ileri seviye ders almasını istemişti. Çiftlerin dansını izlemek hoşuna gitmişti. Kızlar zarif, erkekler güçlüydü. Sıranın kendisine gelmesini bekleyemiyordu.

Zor derslerin zorluğundan keyif almaya devam etse de sabah uzun sürdü. Öğle yemeğinden ve bir *pointe* dersinden sonra, nihayet geçen haftadan beri beklediği derse girdi.

Delia onu Nate adında bir dansçıyla eşleştirdi ve bu Anna'yı şaşırttı. Okuldaki en iyi öğrencilerden biri olarak kabul ediliyordu.

Anna ders boyunca Nate'ten birkaç kez özür diledi ama Nate rahat biriydi ve Anna'nın hata yapmasına aldırmadı. Onunla dans etmekten gerçekten keyif alıyor gibiydi ve yardımcı olabileceğini düşündüğünde onu cesaretlendirdi ve ayarladı.

Çok yetenekli bir dansçı olmasının yanı sıra, ortadan ayrılmış ve alnının yanlarından sarkan düz kahverengi saçlarıyla da çok yakışıklıydı. Viski kahvesi gözleri kibardı. Ona Aaron'u hatırlatıyordu ve bu da onu gülümsetiyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" Nate bir *piruete* hazırlanmak için onun belini tutarken sordu. Delia çiftleri birkaç dakika boyunca müziksiz olarak kendi başlarına çalıştırdı.

Anna kızardı. "Oh, bana birini hatırlattın." Nate sırıttı.

"Umarım iyi birisidir."

Anna onun gözlerini önlerindeki aynada yakaladı ve başıyla onayladı. *Beşinci pozisyon ve itiş*, dedi sessizce ve mükemmel bir çift *piruet* gerçekleştirdi.

Nate'in elleri kız dönerken beline dolandı ama kız sözlerini bitirdiğinde onu tuttu.

Yaramazca sırıttı. "Kim?"

"Kim ne?" Anna ne söylediğini tamamen unutarak sordu.

Nate yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. "Sana kimi hatırlatıyorum?" Sıcak gözleri muziplikle parlıyordu.

"Oh," diye kızardı. "Aaron."

Nate şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Aaron Schroeder?" Çenesi düştü. "Gerçekten mi?"

Anna dehşete kapıldı. Onu aşağılamak istememişti. "Ben... ben iyi anlamda söyledim," dedi çabucak.

Nate aniden tekrar sırtıttı. "Bunu sadece kibarlık olsun diye söylemiyorsun, değil mi?"

Anna'nın bir an için kafası karıştı, sonra onun bunu iltifat olarak algıladığını fark etti. "Hayır, bana gerçekten onu hatırlatıyorsun. Çok yeteneklisin," diye ekledi usulca.

Nate'in sırtışı genişledi. "Teşekkür ederim. Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"Nate. Anna." Delia odanın öbür ucundan seslendi. "Bu çalışmadan çok konuşmaya benziyor."

Utanan Anna hızla Nate'den uzaklaştı. "Sırada ne var?"

Ders devam etti ve Anna Nate ile dans etmekten keyif aldı. Onunla dans etmek kolaydı ve kendine güveni Anna'nın kendini güvende hissetmesine yardımcı oldu.

Nate ders bittikten sonra Anna ile garaja kadar yürüdü. Onun rahat tavırları Anna'yı da rahatlatmış ve onunla birlikte olmaktan hoşlanmıştı.

"Hey, Anna," diye bağırdı arkalarından biri. Anna ve Nate arkalarını döndüklerinde Aaron'ın peşlerinden koştuğunu gördüler. Aaron onlara yetişti ve Nate'e baktı.

"Sen... Nate'sin, değil mi?"

Nate şaşırmış görünüyordu. "Evet, şaşırdım."

"Hakkınızda iyi şeyler duydum. Son performansı görmek için sabırsızlanıyorum."

Nate gülümsedi. "Teşekkürler."

Aaron Anna'ya döndü. "Hey, nasılsın?" diye sordu şefkatli bir sesle.

Nate, Anna ve Aaron'ın arasına baktı ve yüzü düştü. Nate, "Benim eve gidip yemek yemem gerek," diye mırıldandı. "Yarın görüşürüz, Anna." Başı dik ama omuzları hafifçe çökmüş bir halde hızla uzaklaştı.

Kafası karışan Anna, Nate'in uzaklaşmasını izledi, sonra da onu izleyen Aaron'a baktı.

Eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım yeni bir hayranın var," dedi sırtarak.

"Ne?" diye sordu kız.

Aaron ona sırtıttı. "Senden hoşlanıyor."

Anna omuz silkti. O da bundan şüphelenmişti. "Hoş biri. Bana seni hatırlatıyor."

Aaron ona baktı. "Gerçekten mi? Hmm. O zaman dikkatli olmalıyım."

"Neden?"

"Bir gün ilk müdür olarak benim yerimi gasp edebilir." Aaron sırtarak ona takıldığını belli etti.

Anna kıkırdadı. "Tehdit mi ediliyorsun?" Omuz silkti, sonra sırttı. "Belki."

Dans hakkında birkaç dakika sohbet ettikten sonra Aaron onunla birlikte garaja kadar yürüdü. Onu arabasına kadar geçirdi ve vedalaştılar. O iyi bir arkadaş, diye düşündü kendi kendine.

Eve dönerken Devin aradı ve ona geleceğini söyledi. Birini sikmesi gerekiyordu.

Nate Çarşamba günü bütün gün ona kafa karıştırıcı bakışlar attı ama onunla konuşmadı. Perşembe günü ortaklar sınıfında Nate ona Aaron'la çıkıp çıkmadıklarını sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Şirket dansçalarına ve öğrencilere izin verilmiyor." "Oh."

Delia'nın söylediği adımları uygularken birkaç dakika sessiz kaldı.

Anna kendini kötü hissetti. Nate'in ondan hoşlandığını biliyordu. Ondan hoşlanıyordu ama Alex'in onun biriyle çıkması konusunda ne hissedeceğini bilmiyordu.

Bir düşünce kalbini ele geçirdi. Ya Alex bunun için şehir dışına çıkıyorsa? Birini görmek için. Bir kadını mı? Belki de bu yüzden ona ne yaptığını söyleyemiyordu.

Hayır, bu hiç mantıklı gelmedi. Neden biriyle görüştüğünü saklaması gerektiğini düşünüyordu ki? Alex'in onun dışarı çıkıp birileriyle çıkmasını ve eğlenmesini istemesine dair önceki arzuları hâlâ geçerli miydi?

"Anna," diye fısıldadı Nate kapıya doğru işaret ederek.

Anna girişe baktığında Isaak'ın ayakta durduğunu ve Delia ile konuştuğunu gördü. Öğrenciler kendi başlarına pratik yapacaklardı.

"Özür dilerim Nate," dedi ve özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktı. Kendi düşüncelerine dalmıştı.

Tekrar çalışmaya başladılar.

Dersten sonra Anna, Nate, Olivia, Madison ve diğ er birkaç dansçıyla birlikte yakındaki bir pizzacıya gitti. Ailesi  ld ğ nden beri böyle bir yere gitmemi ti. Pizzanın tadının neye benzediğ ini bile hatırlamıyordu. İlk ısırığının tadı cennet gibiydi.

Nate güldü. "Daha önce hiç pizza yememi  gibi görünüyorsun."

Anna kızardı. " ok uzun zamandır i memi tim. Annemle babam ölmeden önce."

Elli İkinci Bölüm

Anna eve geldiğinde daire kapısının kilidini açmaya gitti ve çoktan açılmış olduğunu fark etti. Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Dairesinde kim vardı?

Yavaşça kapıyı açtı ve içeri baktı. Oturma odasında bir ışık yanıyordu. Çantasını yere koydu ve sessizce köşeye doğru yürüdü.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Alman aksanlı derin bir ses.

Alex!

Kalbi sevinçten yerinden fırladı ve aceleyle ona doğru koştu, ta ki sesinin kızgın olduğunu fark edene kadar. Adımının ortasında dondu kaldı. Adam kanepenin köşesine oturmuş, uzun kolunu kanepenin arka kenarına dayamıştı. Kot pantolon ve siyah bir gömlek giymişti ve yüzünde derin bir çatıklık vardı.

Adamın kızgın olduğunu anlamak için onu okumasına gerek yoktu. Çok kızgın. Ama neden? Onu kızdıracak ne yapmıştı? Evdeyse ve onu görmek istiyorsa neden onu aramadı?

Adam ayağa kalkarken yavaşça geri çekildi, oturma odasında korkutucu bir öfke ve güç kulesi vardı. Sonunda onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edebildiğinde, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Gözleri karanlıktı ve öfkeyle doluydu. Hiç de Alex'e benzemiyordu. İnsan dışı görünüyordu. Ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Onu kızdıracak ne yaptığını anlamaya çalışırken aklı başından gitti. Onun evde olduğunu ve kendisini görmek istediğini bilmesi mi gerekiyordu?

Ona doğru bir adım attı. "Nerelerdeydin?" diye tekrar sordu. Sesini bulmaya çalışırken ağzı açık kaldı.

"Eee?" diye bağırdı.

"Stüdyodan bazı arkadaşlarla dışarı çıktım," diye zayıf bir şekilde cevap verdi.

Arkasındaki duvarı hissetti ve ona doğru bastırdı. Ona ne yapacaktı?

"Kim?" diye sordu.

"Dans sınıfımdan bazı insanlar." Sözleri üzerine adamın gözlerinde beliren parıltı karşısında irkildi.

"Sen benimsin," diye bağırdı. "Sen bana aitsin. Seni istediğim zaman benim için hazır olacaksın."

Sözleri kalbine saplandı ve gözleri yaşardı. Onun için özel bir şey değildi. Onun kölesiydi. Sade ve basit.

Dudakları titreyerek itaatkâr duruşuna geçti ve alçak sesle eğildi.

"Git duş al ve kendini bana düzgünce sun," diye hırladı.

Banyoya koştu ve hızla duş alıp onun için saçlarını yıkarken ağladı. Kurulanıp saçlarını ördükten sonra oturma odasına geri döndü ve bir kez daha pozunu aldı.

Onun kendisine baktığını hissetti ve bakışları altında titredi. Bir kaç Saniyeler sonra onu havaya kaldırdı ve odasına götürüp yatağa attı. Soyundu ve onun yanında durdu, sert siki kalçalarından dışarı çıkmıştı.

Saçlarından tutup onu oturur pozisyona sürükledi, sonra sikini dudaklarına dayadı. "Ne yapacağını biliyorsun," diye homurdandı.

Ağzını açtı ve onu içine aldı. Kendini derinlere itti, onu boğdu ve onun yetenekleri hakkında alaycı sözler söyledi.

Gözlerinden yaşlar geldi. O çok zalim biriydi. Devin ve Jack kadar zalim.

Ve onun hakkında çok yanılmıştı. Adam onu umursamıyordu. Uyumlu bir köle istiyordu. Ama o zaman neden gitmeden önce bütün o şeyleri söylemişti? Neden bu kadar sevgi doluydu? Onun aklını mı karıştırmaya çalışıyordu?

Zihin sikişlerini sever miydi?

Onu geriye doğru iterek sikini boğazından çıkardı. Sırt üstü düşerken boğazı yandı ve öksürdü ve adam onun üst bedenine bindi. Meme uçlarını sertçe sıktı ve yukarı çekerek onu yataktan kaldırdı. Kadın haykırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Keskin tırnaklarını karnında gezdirdi ve arkasında ateşten izler bıraktı. Her bir göğsü dışarıdan içeriye doğru birkaç kez şiddetle tokatladı.

Adam onun yüzüne bir tokat attı. Şok geçiren kadın elini yanağına götürünce adam elini çekerek dizinin altına sıkıştırdı. Aynı şeyi kadının diğer eline de yaptı.

Adam tekrar tekrar tokatladıkça göğüsleri sallanıyordu. Yanaklarına tokat attıkça yüzü acıyordu. Onu meme uçlarından tekrar yukarı çekti, bu sefer daha fazla ve acı içinde haykırdı.

"Hadi ama Anna. Çok daha kötülerini yaşadın. Bundan eminim."

Öfke yakışıklı yüzünü bozmuş, neredeyse şeytani bir görünüme bürünmesine neden olmuştu.

Kalçalarından geri çekildi ve dizlerini büküp kışını havaya kaldırmak için onu ters çevirdi. Ellerin üzerine kalkmaya başladı ama adam onu geri itti.

Parmaklarını onun içine bastırdı. Çok büyüklerdi! Kız inledi. Bu iyi hissettirdi. Belki de onu incitmek konusundaki fikrini değiştirmiştir?

Adamın bir tane daha soktuğunu hissetti, sonra bir tane daha. Adam içeri girip çıktıkça açıklık yanıyordu ve kadın inlemeyi bıraktı.

"Yumruklanmaktan hoşlanıyor musun?" Güldü. "Hoşlanıp hoşlanmaman önemli değil."

Kanalına devasa bir şey girerken önce baskı, sonra da şiddetli bir acı hissederek inledi. Onun sikinden daha büyüktü. Açıklığı gerildikçe inledi ve sonra kendini yırtıldığını hissettiğinde bir çığlık attı. Adam güldü ve kadın hıçkırdı.

Kocaman bir düğüm vücudunun içine doğru ilerledi. Adam rahim ağzını yumruklarken inledi ve ağladı.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı gözyaşları arasında.

Kalçalarını ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama adam boştaki eliyle onu tuttu. Yumruğunu içinde hareket ettirmeye devam etti. Ellerin ne kadar büyük olduğunu biliyordu; oraya nasıl sığdığını bilmiyordu.

Ondan uzaklaştı ve onu geriye doğru çekti. Güldü ve kolunu sallayarak kalçalarını aşağı yukarı ve yanlara doğru hareket ettirdi. Kadın hıçkırarak yatağın üzerindeki örtülere sarıldı. Adam, kalçalarını yatağın kenarında hissedene kadar onu daha fazla geriye doğru çekti. Elini göğsünün altına koydu ve onu kaldırdı, sonra vücudunun üst kısmını indirdi, böylece elleri yerdeydi, sadece içindeki yumrukla destekleniyordu.

"Çek üstümden," diye hırladı. "Aminı yumruğumdan çek." Kadın başını salladı. "Lütfen, Usta. Lütfen yapmayın."

Kolunu oynattı. "Çek!" diye emretti.

Ağladı ve itaat ederek vücudunu yere indirmeye başladı. Çok fena acıyordu!

"Çek. Kendini benden kopar." Sesi çok soğuktu. Tekrar rahim ağzına doğru yumruk attı ve kadın inledi.

Dirseklerine kadar kaydı ve durması için yalvardı.

"Aptal orospu." Bir kez aşağı itti ve sonra yumruğunu onun amından çıkardı. Sırt st dönerken acı içinde çığlık attı.

Bacaklarını açarak yere uzandı ve kıının önünden bir şeyin damladığını hissetti. Kanıyor muydu?

Adam kadının yayvan bacakları arasında durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Elleriyle yüzünü kapattı. Hıkırıklarla göğsü kabardı. Hareket edemiyordu, canı çok yanıyordu. Adam ayak bileğinden yakaladı ve onu yatağa geri fırlattı, başı yukarı çıkarken ayaklıklara çarptı.

Yüzüstü yatağa uzandı, sersemlemiş ve başı dönüyordu. Başı ayaklıklara çarptığı için çarpıyordu. Adamın arkasından geldiğini duyunca inledi. Dizlerini iyice ayırarak kıını tekrar havaya kaldırdı ve kıına sert bir şaplak attı. Sonra da amına vurdu. Kız acı içinde çığlık attı. Artık ığlık atacak gücü kalmayana kadar hareketleri tekrarladı. Bitkin düşmüştü ve sadece acı içinde inleyebiliyordu.

Yatak dizlerinin arasına battı ve amında sert ve uzun bir şey hissetti. Bu onun sikiydi. Ama o kadar gerilmişti ki o kadar da acımıyordu. Yırtığa bastırđıđı yer hariç.

Homurdandı. "Amını sikimin etrafında hissedemiyorum. Sanırım diğer deliklerinden birini denemem gerekecek."

Gözlerini kapadı ve bekledi. Vücudunun işi bitmişti. Aletini onun kıına soktu ve içinde son bir çığlık buldu. rgsn çekti ve vücudunu yukarı çekerek sırtını kamburlaştırdı. Adamın siki kıına girerken ve taşakları acıyan amına çarparken hıçkırır hıçkırır ağladı. Sonunda, nefes alışının sığlaştığını duydu ve büyük bir salıverme homurdandı.

Adam geri çekildi ve kadın yüzüstü yere düştü. Adam onun yanına uzandı ve hemen uykuya daldı.

Anna ondan olabildiğince uzaklaştı, bir topun içine kıvrıldı ve bilincini kaybetti.

Elli Üçüncü Bölüm

Alex çarpıntının kafasının içinden mi yoksa dışından mı geldiğini bilmiyordu. Cızırtılı gözlerini açtığında tanımadığı bir tavanla karşılaştı. Gürültü devam etti ve birinin yakındaki bir kapıya vurduğunu fark etti.

Birden ayağa kalktı. Anna'nın odasındaaydı. Yanına baktı ve Anna'nın bir topun içine kıvrılmış uyuduğunu gördü.

Buraya nasıl gelmişti? Kapıyı açmak için ayağa kalktı ve çıplak olduğunu fark etti.

"Alex! Alex aç şu lanet kapıyı!"

Daire kapısının dışındaki Seth'in sesine benziyordu.

Kot pantolonunu aldı ve kapıya doğru yürürken giydi. Odadan çıkarken tedirgin bir şekilde Anna'ya baktı. Burada bir şeyler çok yanlıştı.

Kapıyı açtığında Seth, Tony ve Greg'in endişeli ve kızgın yüzleriyle karşılaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Seth sıkılmış dişlerinin arasından Alex'i duvara çarparak geri çekilmesini istedi. "Neden buradasın? Malikâneyi neden terk ettin?"

Üç adam ona ters ters baktı ve Alex şaşkınlıkla onlara baktı. "Bilmiyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Daha yeni uyandım ve buradaydım."

"Anna nerede?" Greg sordu.

"Elinde neden kan var?" Tony sordu.

Alex eline baktı. Yeterince emindi, kurumuş kan vardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve Seth'i bir kenara iterek Anna'nın odasına koştu. Onun uyuduğunu sanıyordu. Uyuyor muydu?

Anna'nın kıvrıldığı yerde diz çöktü ve boynunu yokladı. "Yaşıyor," dedi rahatlayarak. Ama kız solgundu. Ve yanaklarındaki morlukları görebiliyordu.

Topuklarının üzerinde geriye düştü, midesi çalkalanıyordu. Ne yapmıştı ki? Neden buradaydı?

Çaresizlik içinde arkadaşlarına baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Hatırladığım son şey Kırmızı Oda'ya girdiğim."

Seth Anna'yı yavaşça sırt üstü yatırdı. Anna uyanmadı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Çok solgundu.

Alex'in kalbi küt küt atıyordu. Neler oluyordu? "Sebastian'ı ara." Greg, "Frankfurt'a geri döndü," dedi.

"O zaman geri gelebilir," diye bağırdı Alex, öfkeden çok çaresizlikten. Anna'yı incitmiş olmaktan korkuyordu ve Sebastian ne olduğunu herkesten daha hızlı anlayabilirdi.

Greg telefon etmek için odadan çıktı. Alex Anna'ya doğru ilerledi ve Seth ona geri çekilmesi için uyarıcı bir bakış attı. Destek için duvara yaslandı ve Tony ile Seth'in Anna'yla ilgilenmesini çaresizce izledi. Greg birkaç dakika sonra Sebastian'la birlikte döndü.

Sebastian yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle Anna'ya baktı. "Yani bu o mu?"

Alex başını salladı, içini umutsuzluk kaplamıştı. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Sebastian yoğun mavi bakışlarını Alex'e çevirdi ve Alex onun bakışları altında irkildi. Sebastian bir an sonra başını salladı ve bakışlarını tekrar Anna'ya çevirdi.

Seth ve Tony kenara çekilirken Sebastian onun yanına oturdu ve elini alnına koydu. Alex, Sebastian'ın gözlerini kapatmasını ve birkaç acı dolu dakika boyunca hareketsiz kalmasını izledi.

Sebastian, "Islak bir bezle birkaç havluya ihtiyacım var," dedi. Seth başıyla onayladı ve banyoya girdi.

Sebastian Greg'e döndü. "Alex onunla olan bağlantının kendisinden gizli kalmasını istiyorsa, gitmen gerek. Yakında uyanacak."

Greg Alex'e baktı, o da başıyla onayladı ve gitti. Tony de onunla birlikte gitti. "Alex, git elini yüzünü yıka."

Alex koridordaki banyoya gitti ve ellerini yıkadı. Kendini çok yenilmiş hissediyordu. Anna'yı korkunç bir şekilde incitmişti ve bunu yaptığını hatırlamıyordu bile. Aynada kendine baktı ve karnındaki kurumuş kanı fark etti ve kot pantolonunu açtı. Aletindeki kanı görünce Almanca küfür etti. Vücudunu bir mide bulantısı dalgası sardı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve duvara yaslanıp yere yığıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ağladı. Sevdiği kadın. Vücudunun her tarafının kan içinde olması için onu korkunç bir şekilde incitmiş olmalıydı.

Ona bir daha asla güvenmeyecekti. Ona tekrar baktığında gözlerindeki ifadeden korkuyordu. *Eğer* ona tekrar bakarsa.

Sebastian içeri girmeden önce orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Sebastian ona birini okurken sahip olduğu o korkutucu yoğunlukla bakarken ağzı kurudu.

"Alex," dedi Sebastian uzun bir süre sonra. "Bu senin suçun değil. Sana ilaç verildi."

Kalbinde bir umut ışığı parladı ve derin bir nefes aldı. Öfkesinden derin ve karanlık bir nefretin ortaya çıkmasından korkuyordu.

"Uyuşturucu mu?" Bir anda anladı. "Devin!" Devin ona yine ilaç vermiş olmalıydı. Bu sefer Anna'ya zarar vermesini sağlamıştı. Vücudunda yeni bir öfke patladı. O kötü adamı yok etmeyi her zamankinden daha çok istiyordu.

"Alex, sakinleşmen gerek. Oraya öfkeyle gidemezsin yoksa Anna'yı tekrar dehşete düşüreceksin."

"O biliyor mu? Ona söyledin mi?"

Sebastian başını salladı. "Bana kısmen inanıyor. Seni ilk gördüğünde senin gibi görünmediğini söyledi. İnsan dışı görünüyormuşsun."

Alex gözyaşlarıyla dolu gözlerle arkadaşına baktı. "Ben ne yaptım?" Sebastian tereddütlü görünüyordu. "Lütfen. Bilmem gerek, Sebastian."

Sebastian içini çekti ve Anna'nın ona söylediklerini anlattı. Konuşmasını bitirdiğinde Alex'in yüzü yemyeşildi ve kusmak için tuvalete koştu. İşini bitirdiğinde Sebastian ona bir havlu uzattı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Vücudunu iyileştirdim ve onu temizledim. Fiziksel olarak iyi durumda. Duygusal olarak... Bilmiyorum. Sanırım zaman alacak." Sebastian makyaj masasına yaslandı. "Bence başlangıçta planlandığı gibi Frankfurt'a dönmelisin."

Alex yüreği burkularak başını salladı. "Hayır, burada kalmalı ve Anna'yla aramı düzeltmeliyim. Onu bu şekilde bırakamam."

"Alex. Eğer burada kalırsan Devin'e karşı savunmasız olmaya devam edeceksin. Ona yardım edebilmenin tek yolu eve gidip öğrenmen gerekenleri öğrenmen. Ve Scopolamine'in etkilerine direnmenin bir yolunu bulman." Ortamı yumuşatmak için gülümsedi. "Bu Devin'in favorisi gibi görünüyor."

Alex içini çekti ve gözlerini kapattı. "Çoktan kaybedilmiş bir savaşta mı savaşıyorum? Bana dürüstçe cevap ver, Sebastian."

Ölümsüz ona nazikçe baktı. "Kaybetmiş olmanın tek yolu, henüz başlamadan vazgeçmiş olmanızdır."

"Baba?" Anna'nın soluk gözleri açıldığında yanında oturan ve babasına çok benzeyen bir adam gördü. Oda loştu ve penceresinin dışındaki gökyüzü karanlıktı. Gece çökmüştü.

Adam nazikçe, "Hayır Anna, ben senin baban değilim," diye cevap verdi. Hoş bir gülümsemesi vardı.

Anna tekrar gözlerini kırptırdı. Hayır, bu babam değildi. Ama kesinlikle bir benzerliği vardı. "Sen bir Ölümsüz müsün?" diye fısıldadı.

Adam gülümsedi ama ona cevap vermedi. Soğuk bir bezle alnını sildi. "Nasıl hissediyorsun?"

Bunu düşündü. Acı çekiyor olması gerekirmiş gibi görünüyordu ama acı çekmiyordu. Ama kendini boşlukta hissediyordu. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Anna hafızasını yokladı ve Alex'in yüzü aklına geldiğinde gözleri doldu. "Alex benden nefret ediyor," diye fısıldadı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Anna ona Alex'in ne yaptığını ve ne söylediğini anlattı. Adam sabırla ve sessizce dinledi. Anna hikâyesinin sonunda duygusuzca, "Ben sadece onun kölesiyim," dedi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Anna. O seni çok önemsiyor." Adam ona Alex'in uyuşturulduğuna ve ne yaptığını bilmediğine inandığını söyledi. "Bana inanıyor musun?"

Adamın yüzünü inceledi, sonra onu okumaya çalıştı ama başaramadı. Kaşlarını çattı ve tekrar denedi ama nedense bunu başaramadı. "Sana neden inanayım?" diye sordu suçlayıcı bir şekilde.

"Benim adım Sebastian. Baban değilim ama onun kardeşiyim."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Sen bir Ölümsüz müsün?"

Sebastian başını salladı. "Öyleyim. Alex'i sekiz yılı aşkın süredir tanıyorum ve dışarıdan bir etki olmadan size asla saldırmayacağına tanıklık edebilirim. Öfkesini duydunuz mu?"

Anna başını salladı.

"Alex oldukça sinirli ve bazı durumlarda kontrolünü kaybedebiliyor. Ancak kendisini, değer verdiği insanlara zarar verebileceği durumlara sokmayacak kadar iyi tanıyor. Alex bugün böyle bir durumdaydı ve kendini güvenli bir şekilde rahatlatılabileceği bir yere koydu. Ama

Birisi onun zayıflığından faydalandı ve hıncını senden çıkarması için ona ilaç verdi."

"Kim?" Bunu ona kim yapmak ister ki? Ya da Alex?

"Bunu söylemeye yetkim yok, Anna. Ama Alex'in seni asla kasten incitmeyeceğini söylediğimde lütfen bana inan."

Anna ona şüpheyle baktı. Ona inanmak istiyordu ama korkuyordu. Alex bu akşam onu dehşete düşürmüştü.

"Anna, ona inanabilirsin." Anna döndüğünde Seth'in şifonyerine yaslandığını gördü. Odada başka birinin daha olduğunu fark etmemişti.

"Sebastian doğru olmasa bunu söylemezdi."

Anna birden çok yoruldu. "Alex nerede?"

"Koridordaki banyoda." Sebastian aniden kaşlarını çatı. "Gidip onu kontrol etmeliyim." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Seth geldi ve yatakta Anna'nın yanına oturdu. "Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu saçlarını okşayarak.

Anna başını salladı ve yan dönerek odanın karşısındaki dolap kapısına baktı. Fiziksel olarak acı çekmiyordu ama kalbi ağrıyordu. Alex'in kızgın yüzünün görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Sebastian, Alex'in bunu isteyerek yapmadığını söylese de, yine de onun öfkeli yüzüydü. gördüm.

Seth onun yanına oturdu ve elini tuttu. Seth'i sevmişti. İyi biriydi. Onu incitmemişti. Alex ne kadar korkutucu olsa da, bu gecedan önce onun kendisini hiç incitmediğini söyleyebilirdi. Ama şimdi söyleyemiyordu. Ve bunu yapamamaktan nefret ediyordu.

Bir süre sonra çok solgun bir Alex, Sebastian'la birlikte odaya girdi. Anna doğrulup oturdu. Hasta gibi görünüyordu.

"Alex, iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Alex başını salladı ve duvara yaslandı. "Anna," dedi donuk, hırıltılı bir sesle. "Sana yaptıklarım için... özür dilemeye başlayamam bile. Üzgün olduğumu söylemek kulağa çok basmakalıp geliyor." Öne doğru bir adım attı ve duraksadı, yaklaşmak için izin isteyip istemediğini gözleriyle aradı.

Anna'nın kalbi onun için attı. Perişan görünüyordu. Omuzları çökmüştü ve konuşurken gözlerini yere dikmişti. Sonunda başını kaldırdığında, normalde parlak mavi olan gözlerinin sanki ağlıyormuş gibi donuk ve kırmızı olduğunu gördü. Büyük Alex Kunze'nin gerçekten pişmanlık duymadığı sürece yaptığı bir şey yüzünden ağladığını hayal bile edemiyordu. Daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti. Onu okumak acı vericiydi ve başlar başlamaz durdu. Kalbindeki ıstırap onu boğuyordu.

"Alex," diye fısıldadı ona elini uzatarak.

Koşarak yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. Onu sıkıca göğsüne bastırırken kalbinin göğsünde çarptığını duyabiliyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu ama umurunda değildi.

"Çok üzgünüm Anna," diye fısıldadı Alex Anna'nın saçlarına doğru, başını öptü ve ona sıkıca sarıldı. Onun saçlarını okşadı ve gözlerinin pişmanlıktan yaşardığını hissetti. Sevgi sözcüklerini Almanca olarak fısıldadı çünkü İngilizce olarak söyleyemiyordu. Kızın ne demek istediklerini anladığına dair bir his vardı içinde.

Ona karşı çok değersiz hissediyordu. Ona hiç layık *değildi*. Sebastian haklıydı. Eve gitmeli ve onun istediği gibi bir adam olmalıydı. Ona söylemekten korkuyordu.

"Alex, sorun ne?" diye sordu boğuk bir sesle. Ondan uzaklaştı ve gözlerini aradı. Yanağını avuçladı. "Söyle bana," diye fısıldadı.

Alex'in omuzları çöktü. Ona şimdi söylemek istemiyordu. Sebastian'a baktı, o da ona "Söyle ona" anlamına gelen bir bakış attı.

Alex içini çekti ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Çok özleyeceği tatlı mı tatlı yüzünü. Gözleri umut ve şefkat doluydu. Ama endişeliydi de. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Onu terk ettiği için onu affedebilecek miydi?

"Anna...", diye başladı isteksizce. "Gitmek zorundayım. Frankfurt'a dönmek zorundayım."

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Ne zaman?" diye sordu sessizce.

"Bir hafta içinde."

Alt dudağı titredi. "Ne kadar süreyle?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki birkaç ay."

"Biraz... ay mı?" diye tekrarladı. Nedenini sormadı. Gözleri sertleşti ve geri çekildi. "Evet, Alex." Elllerine baktı.

"Ziyaretine geleceğim Anna. Gelecek ay seni dans ederken görmek istiyorum," dedi, umutsuzca onun geri çekilmesini engellemeye çalışarak.

"Seni ne memnun edecekse, Alex," dedi sessizce ve duygusuzca.

Duruşu itaatkâr bir hal aldı. Umutsuzca Sebastian'a baktı.

Bunu ona yapamam, diye sessizce ona bağırdı.

Sebastian ona sempatik bir bakış attı. Başka *seçeneğin yok Alex. Kalmak onu daha çok incitecek.*

Alex yenilgiyle gözlerini kapadı. Sebastian haklıydı. Ama Alex onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

"Anna," dedi, çenesini kavradı ve gözlerinin içine bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. Anna ona sakın, beklenti dolu gözlerle baktı. Bir kölenin gözleri. "Anna, Devin'i arayacağım ve yarın akşamki Buluşma da dâhil olmak üzere bu hafta sonu müsait olmayacağını söyleyeceğim," dedi Alex. "Evde kalmanı ve dinlenmeni istiyorum. Ya da benim evime gelebilirsin."

"Seni ne memnun edecekse, Alex," diye mırıldandı.

Yorgun görünüyordu. Uyumasına izin vermesi gerekiyordu. "Anna, uzan ve uyu. Bu gece seninle kalacağım."

"Evet, Alex," diye mırıldandı ve uzandı. Anında uykuya daldı.

Elli Dördüncü Bölüm

Anna uyandığı anda, Alex'in önceki gece nasıl davrandığına dair anılar zihninde canlandı. Bir Ölümsüz'ün Alex'in öfkesi hakkında ona yalan söylemesi için bir neden düşünemiyordu. Ayrıca, Alex odaya girdiğinde kalbinde hissettiği acı o kadar büyüktü ki, buna dayanmakta güçlük çekiyordu.

Ama madem bu kadar üzgündü, neden gidiyordu? Neden onu da terk ediyordu? Onun ailesine ait olması gerekiyordu ama hiç kimse onunla kalmamıştı. Bir köle nasıl olur da sahibiyle birlikte olmazdı?

"Anna?" Alex arkasından fısıldadı. Alex'in kolları Anna'nın beline dolandı ve Anna da Alex'e doğru bastırdı.

"Evet, Alex?" Vücudu kaskatı kesildi.

Bir an sessiz kaldı. Dönüp ona bakmak istemedi.

Onu seviyordu ve o da onu terk ediyordu. En azından Devin buradaydı. Evet, bazen onu incitiyordu ama buradaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "İyiyim."

Onu serbest bıraktı. "Anna, lütfen bana bak."

Arkasını döndü ve adamın tişörtle kaplı göğsüne baktı.

Titrek bir nefes verdi. "Anna, lütfen inan bana, seni terk etmek dünyada yapmak isteyeceğim son şey."

O zaman bunu neden yapıyorsun? "Yapman gerekeni yapmalısın Alex," dedi yumuşak bir sesle.

"Eğer başka bir yolu olsaydı, Anna, sana söz veriyorum bunu yapardım." "Alex, kendini haklı çıkarmana gerek yok. Ben sadece bir köleyim."

Onun çenesinin sıkıldığını gördü. "Sen değilsin." Adam yutkundu.

"Sanmıyorum

bu şekilde. Eve dönüp seni göreceğim vedevam edeceğim için çok heyecanlıydım. Taşınmayı bir ay erteleyecektim." İç çekti.

"Ama yapamam."

Anna hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

"Hafta sonu benimle kalmak ister misin? Benim evimde?"

"Eğer istersen."

Parmağıyla kızın çenesini kaldırdı. "Bana dürüstçe söyle."

Onun gözlerini aradı. "Hayır," diye fısıldadı ve onun gözlerindeki yoğun acıyı gördüğünde neredeyse fikrini değiştirecekti.

Ama hayır, o gidiyordu. Onu bir an önce unutmaması gerekiyordu. böylece Devin'in ondan ne istediğine dikkat edebilecekti. Hafta sonu onunla kalmak sadece acıyı uzatacaktı.

Sessizce onun yanına uzanırken çenesi sıkıştı.

"Eğer istersen gelirim Alex."

Başını iki yana salladı. "*Hayır*, Anna. Sadece orada olmak istiyorsan orada olmanı istiyorum. Seni yapmak istemediğin şeyleri yapmaya zorlamayacağım."

Bunu ona nasıl yapabildi? Onu nasıl terk edebilirdi? Paylaştıkları geceden sonra? O gecenin seksten daha fazlası olduğunu biliyordu. Birbirlerine bağlanmışlardı. Bunu hissetmişti. Ona, Devin'e olduğundan daha çok bağlandığını hissetmişti.

Belki de yanılıyordu. Belki de bağlantı sadece onun tarafındaydı. Mantıklı olurdu. Köleler efendilerine bağımlıdır, tersi değil.

Ayağa kalktı ve ayaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak ondan uzaklaştı. Alex yumuşak bir sesle, "Bu sabah Devin'i arayıp bu akşamki toplantıya katılamayacağını söyleyeceğim," dedi. Ayakkabıları için eğildi ve onları giymeye başladı. "Belki Jenna'yla dışarı çıkabilirsin ya da bir şey."

Anna başını salladı. "Jenna hâlâ benimle konuşmuyor." Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Sadece acı çekmeyi bırakmak istiyordu. "Ben iyiyim, Alex. Devin'i aramana gerek yok." En azından orada dikkatini dağıtacak bir seks olacaktı.

Bir saat sonra stüdyoya girdiğinde Anna'nın başı öne eğikti.

Alex'e veda etmek garip olmuştu. Ondan aynı anda hem nefret ediyor hem de seviyordu. Kendisini terk etmemesi için ona yalvarmak, gitmesi ve bir daha geri dönmemesi için bağırıp çağırmak istiyordu. Sonunda, iyi bir kölenin yapacağı gibi sessiz kaldı, yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etti ve o gittikten sonra kapıyı sessizce kapattı.

Nate ders başladıktan sonra geldi ve Delia'dan onaylamayan bir bakış aldı.

Dans etmek ruh halini biraz düzeltti ve öğle yemeğine kadar kendini daha iyi hissetti.

Nate de dahil olmak üzere sınıfındaki diğer dansçılarla birlikte yemek yerken sessizdi.

Salatasını bitirdiğinde telefonu çaldı. Arayan Alex'ti.

"Merhaba Alex," dedi sessizce. Şarküteri çok kalabalıktı ve yalnız kalabileceği bir yer yoktu.

"Merhaba, *Schatzi*. Dersler nasıl gidiyor?"

Anna onun bu lakabı kullanması karşısında irkildi. "İyi. Günün nasıl geçiyor?"

Gidiyor musun?" Nate'in onu izlediğini görmek için başını kaldırdı ama onun kendisine baktığını görünce gözlerini kaçırdı.

"Meşgul."

Büyük evini toplamamanın biraz zaman alacağını tahmin edebiliyordu.

"Anna, Devin'le konuştum ve hafta sonunu sana vermeyi kabul etti. kapalı."

"Bunu yapmana gerek yoktu, Alex. Ben iyiyim."

"*Nein*. Hayır, değilsin. Evde kal ve dinlen. Devin söz verdi. dinlenebilmen için hafta sonu seni rahatsız ettim."

Rahatsız edilmek istedi. Dikkatinin dağılmasını istiyordu. Ama kararı Alex vermişti. "Teşekkür ederim."

"Yemekte olduğunu biliyorum, o yüzden gitmene izin vereceğim. Sadece bu geceyi sana haber vermek istedim."

Stüdyoya dönerken Nate onun yanında yürüdü. "Bu gece bir şey yapacak mısın?"

Anna göz ucuyla ona baktı. "Hayır."

Boğazını temizledi. "Sinemaya falan gitmek ister misin?"

Anna tekrar yere baktı. Nate'in ondan hoşlandığını biliyordu ama dışarı çıkacak havada değildi. Alkol alacak yaşta olmaması çok kötüydü. Ama hayır diyebilir miydi?

"Pek iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum, Nate. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Onun gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. "Oh. Tamam."

Anna yutkundu, kendini korkunç hissediyordu. Böyle mi hissettiriyordu?
Özgür olmak?

Hayır dediğin için kendini suçlu mu hissediyorsun? Oh, bu özgürlük
olayı berbattı.

Eve dönerken, yağadığı rahatsız edici duyguyu silebilmeyi diledi.
Nate'e hayır demekten korkuyordu. Oturduğu apartmanın kapalı
otoparkında asansörü beklerken, yirmili yağlarının ortalarında iki adam
gelip arkasında durdu. Anna asansör kapılarının yansımasından onlara
bakarken titrememek için kendini zor tuttu.

Kapılar açıldığında, ona zarar vermemeleri için dua ederek içeri girdi.
Kat düğmesine bastı ve kğeye geçerek onları dikkatle izlemeye bağladı.

Açık kahverengi saçlı adam düğmelere uzanacak oldu ama kıkırdadı ve
ona gülümseme için arkasını döndü. Gri gözleri kibardı ama bu Anna'nın
korkusunu engelleyemedi.

"Grnğe göre aynı katta oturuyoruz."

Anna'nın gözleri onun yanında duran adama kaydı. Kıvırcık sarı saçları
ve mavi gözleri vardı. O da kıkırdadı. "Burada uzun süredir mi yaşıyorsun?"
diye sordu, gözleri apkındı.

Korkuluklara tutunarak, "Hayır," diye fısıldadı. Asansörün diğer
tarafında kaldıkları için rahatlamığtı.

Kahverengi saçlı adam ona nazik bir gülümseme verdi ve bir
süre onu inceledikten sonra asansör kapılarına doğru döndü. Ona zarar
vermeyecekler miydi?

Kapılar açıldığında kenara çekildiler ve önce onun çıkmasına izin
verdiler. Onlara rkek bir gülümseme verdi ve sonra aceleyle dairesine
gitti. Baktı

geri döndü ve koridorun diğer ucuna gittiklerini gördü. Kahverengi saçlı
adam arkasına baktı ve dairesine girmeden önce gülümsedi.

Anna titreyen elleriyle kapının kilidini açtı ve arkasından hızla
kapattı, kapıyı kilitledi ve sakinleğmeye alığtı.

Bölüm Elli Beş

Alex Cumartesi sabahı Anna'yı aradı ve Pazar akşamı onunla yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Pazartesi günü ayrılacaktı ve gitmeden önce onu görmek istiyordu.

Bu konuda pek hevesli değildi ama evet dedi. Tabii ki evet diyecekti. O şekilde itaatkârdı. Gitmekle onu ne kadar incittiğini ve incitmekte olduğunu bilmek kalbine acı veriyordu ama başka seçeneği yoktu. Burada kalmak onu tekrar incitmeye açık hale getirecekti. Bir gün onu anlayabilmesi için dua etti.

Alex her zamanki gibi Anna'nın dairesine tam zamanında geldi. Onu gördüğünde yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Merhaba, *Schatzi*," dedi, eğilerek
Öp onu.

O da onu öptü ama umduğu kadar coşkulu değildi. İtaatkâr bir köle gibi davranıyordu, hepsi bu. Ve bu onun kalbini kırdı.

Onu Fisherman's Wharf yakınlarındaki bir restorana götürdü ve onunla sohbet etmek için çok uğraştı, ancak kadın kibar ve mesafeli kaldı.

Onu suçlayamazdı. Ona yaptıklarından sonra olmazdı. Ona kendisini ne kadar çok sevdiğini göstermesine izin verdi ve sonra ona taşınacağını söyledi. Sadece birkaç aylığına gidecek olması hiç de rahatlatıcı değildi.

Neden onunla hiçbir şeyi doğru yapamıyordu? Belki de o gece kalmamalıydı. Mesafeyi korumalıydı. O zaman şimdi acı çekmiyor olurdu.

Ama içinde pişmanlık duyacak bir şey bulamadı. Birazcık bile. Derinlerde bir yerde, onun kendisini sevdiğini biliyor olmalıydı. Kelimeleri söylemek dışında her şeyi yapmıştı. Kelimeler ucuzdu. Eylemler daha yüksek sesle konuşurdu ve ona bunu gösterdiğini biliyordu.

Kadının oturduğu masaya baktı, sessizce çikolatalı mus tatlısını yiyordu. Gözleri kapalı, sırtı dik, küçük gülümsemeler

uygun olduğunda. Hepsi onu öfkesinden korumak içindi. Ama ona karşı hiç öfkesi yoktu. Sadece kendine karşı.

Şimdi bile, yarın ayrılırken, onu eve götürmek ve kalacağını söylemek istiyordu. Ama yapamadı. Aynı anda hem kalıp hem de onu korumayı öğrenemezdi. Vati her zaman sevdiklerine yardım etmek için bazen onları incitmek gerektiğini söylerdi. Sadece bunu yapmanın ne kadar acı verdiğinden bahsetmezdi.

Alex bu şekilde ayrılmak istemiyordu. Anna'yı bu şekilde bırakamazdı. O akşam onu evine bıraktığında, engellerini yıkmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

"Anna," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sabah gidiyorum. İşlerin böyle olmasını istemiyorum. "İç çekti. "Seni bırakmak istemiyorum böyle."

"O zaman gitme," dedi kadın, o kadar yumuşak bir sesle ki onu doğru duyduğundan emin olamadı.

Gözyaşlarının yanağından süzöldüğünü gördü ve hem kalbi kırıldı hem de rahatladı. Ondan nefret etmiyordu. O incinmişti. İnanılmaz derecede incinmişti. Kendini koruyordu.

Yanağını okşayarak gözyaşını sildi. "Anna, eğer ayrılmak zorundakalmamanın biryoluolsaydı bunu gözümü kırpmadan yapardım."

"Yapman gerekeni yapmalısın, Alex."

Onun umutsuzca duygularını kontrol etmeye çalıştığını gördü ve işaret parmağıyla çenesini kaldırdı, kendi gözleri de duyguyla yanıyordu. "Seni özleyeceğim, *Schatzi*." Sesi kırıldı.

Gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa bakmaya çalıştı ama adam çenesini kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi. Ona karşı koymadı, bunun yerine umutsuzca kollarına yapıştı. Adam onu kucağına aldı ve yatağına taşıdı.

Anna ertesi sabah derse kalbi kırık bir şekilde gitti. O sabah Alex ona veda öpücüğü verip sarılırken ağlamıştı. Gerçekten gidiyordu. Onu çok özleyecekti.

"Selam Anna," dedi Olivia stüdyoya girerken. "Yaz sonu gösterileri için oyuncu listesini gördün mü?"

Anna başını salladı. "Hayır. İlanların asıldığını bilmiyordum." Kendini mutsuzluğı o kadar kaptırmıştı ki ilan panosunun etrafındaki insan kalabalığını fark edememişti.

Olivia sırtıttı ve onu koridora çekti. İlan panosunun önünde durdular. Anna yukarı baktı.

Giselle'in ilk perdesi:

Giselle: Anna Perkins

Duke Albrecht: Nate Devereaux

Giselle mi? Bu haber moralini düzeltti. Bu kesinlikle onun dikkatini Alex'in gidişinden uzak tutacaktı.

Arkadaşına gülümsedi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Sonraki birkaç gün bulanık geçti. Düzenli dersler ve yoğun provalar arasında Anna her gece yorgun argın yatağa girdi.

Yine de uyumakta zorlanmaya başladı.

Perşembe gecesi geldi ve Pazar gününden beri seks yapmadığını fark etti; hayatında bir sonsuzluk. Perşembe gecesi şişmiş klitorisini görmezden gelmeye çalışarak dönüp durdu.

Tanrım, birinin ona dokunmasına ihtiyacı vardı. Kendisine dokunmasına izin verilmesini diliyordu ama bunun daha iyi olacağını biliyordu. Eğer kendine dokunursa O yaptı. Devin bilirdi. O her şeyi biliyordu.

Nihayet sabah olduğunda, bir ya da iki saatten fazla uyumamıştı. Kırmızı gözlerinin altında halkalar vardı ve onları zar zor açık tutabiliyordu.

Gece için çantasını hazırladıktan sonra, Nate'in onu büyük bir ilgiyle karşıladığı stüdyoya gitti. Birlikte çok zaman geçirdikleri için iyi arkadaş olmuşlardı.

"İyi uyuyamadım," diye açıkladı.

"Bir şey mi oldu?" Adam dikkatle onun yüzünü inceledi.

Kadın başını salladı. "Sadece... bir şeyler."

Bölüm Elli Altı

Maggie ve Sarah o akşam Anna'yı Buluşma için hazırlarken, Devin onu görmeye geldi. Maggie Anna'nın saçını tarıyordu ve Devin banyoya girdiğinde bir şey hakkında kıkırdıyorlardı.

Maggie ve Sarah dizlerinin üzerine çöktüler ve Anna endişeyle arkasına döndü. Kızgın görünmüyordu. Beyaz tuniğini ve pantolonunu giymişti.

Anna'nın kafası karışmıştı. O neden buradaydı? "Kızlar, Hanımefendi ile yalnız konuşmam gerekiyor."

"Peki efendim," diye mırıldandılar ve aceleyle odadan çıktılar.

Devin Anna'ya gülümsedi, Anna da ona endişeyle gülümsedi. Bir adım daha yaklaştı ve Anna'nın yanağını okşadı. Anna gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi.

"Yorgun görünüyorsun, bebeğim. Çok mu dans ediyorsun?"

Anna kızardı. "Hayır, Devin. Dün gece uyuyamadım."

"Neden?" diye sordu usulca, parmaklarını kızın köprücük kemiğinde gezdirdikten sonra bornozunun açıklığından aşağı doğru indirdi.

Ürperdi ve adamın eline doğru eğildi. "Ben... Pazar gününden beri seks yapmadım." Adam göğsünü avuçlayıp nazikçe sıkarken kadın iç çekti.

Devin kıkırdadı. "Uyuyamamana şaşmamalı. Hâlâ aklının başında olmasına şaşırdım." Bornozunun bağını çözdü ve göğüs ucu halkasını çekiştirirken inledi. Parmaklarını kadının karnında gezdirdi ve teninde sıcak izler bıraktı.

Onu kollarının arasına çekti ve kalçalarını onunkilere bastırarak derinden öptü. Kadın adamın omuzlarına yapıştı ve adamın dili ağzına girdiğinde inledi.

"Çok hevesli," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. Bir dakika sonra ondan uzaklaştı. Kadın derin bir nefes aldı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. Adam onun yanağını tekrar okşadı. "Seninle aşağıda görüşürüz," dedi usulca. "Hazırlanmayı bitirmen gerekiyor."

Gözleri hayal kırıklığıyla doldu ama sadece başını salladı. "Evet, Devin."

"Üzülme bebeğim. Yakında sikime binmeye başlayacaksın." Kızın gözleri parladı ve adam kıkırdadı. "Heyecanını seviyorum."

O gitti ve Maggie ile Sarah dönüp onu akşam için hazırlamayı bitirdiler. Salona vardığında, Devin'e duyduğu arzuyla amından sular damlıyormuş gibi hissediyordu. Devin onu terk ettiğinden beri başka bir şey düşünemiyordu.

Onun önünde eğildi ve kendisini kabul etmesini beklerken titredi.

"Gelin hanımefendi," dedi ve kadın ona katılmak için hızla ayağa kalktı.

Onu kucağına çekti ve elbisesinin üst kısmını aşağı çekti.

Meme uçları şişmişti ve çok acıyordu. Dokunuşu neredeyse acı vericiydi ama umurunda değildi. Her dokunuşta usulca inliyordu.

"Seni özledim bebeğim," dedi ve bir meme ucunu ağzına alıp sertçe emdi. Anna'nın başı geriye düştü ve adam emip yoğurdukça, sıkıp çektikçe inledi.

Ellerini kızın karnından aşağı indirip amına ulaştığında ikisi de iç geçirdi. "Ah, bebeğim. Çok ıslak ve şişmişsin." Bir parmağını itti içeride ve o sıçradı ve acıdan inledi. "Ve sıkı."

İçindeki parmağı Alex'in siki gibi hissediyordu. Ne kadar daraldığını fark etmemişti. Adam bir parmağını daha içine soktuğunda, kadın usulca haykırdı.

"Bana acını ver, Anna," diye hatırlattı Devin ona, sonra parmaklarını çekti ve onu dik horozunun üzerine yerleştirdi.

Adam onu aşağı iterken gözlerinin içine baktı. Adam kendini onun dar kanalına bastırırken acı gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Çok acıyordu ama aynı zamanda onun içindeki varlığı çok iyi hissettiriyordu.

"Ah, Efendim," diye iç geçirdi.

Her itiş acı vericiydi ama aynı zamanda çok da iyiydi. Onu sertçe becerdi ve onun emriyle birkaç kez boşaldı. Çıgıkları yankılandı salonda. Onunla işi bittiğinde, etrafında oturan diğer erkeklere hizmet etmesini istedi. Sikleri emmeye ve kendisini becermelerine izin vermeye hevesliydi.

Gecenin sonunda, bitkin ve ağırlıydı. Devin onu odasına götürdü ve acıyla becerdi ve kanadı. Ama o kadar iyi hissettiriyordu ki umursamadı.

Anna ertesi gün uyandığında Devin orada değildi. Yatağın yanındaki saate göre öğleden sonra ortasıydı. Kendini kaskatı ve biraz da

Yatakta oturup ne yapması gerektiğini düşünürken ağrılar içindeydi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Devin içeri girdi. "Uyurken çok huzurlu görünüyordun, seni uyandırmak istemedim," dedi ve onun yanına oturdu.

"Özür dilerim efendim," dedi usulca.

Devin onu öptü. "Sorun yok, bebeğim. Gitmeden önce burada yapmam gereken bazı şeyler vardı, o yüzden uyumana izin verdim."

"Teşekkür ederim, Efendim." Gözlerini ona dikti ve gülümsedi.

"Dün gece çok iyiydin bebeğim." Onun göğsünü avuçladı ve sıktı.

"Kukun inanılmaz hissettirdi. Belki de hafta boyunca seks yapmanı yasaklamalıyım."

Anna telaşla ona baktı. "Lütfen yapmayın, Efendim," diye yalvardı.

Devin onu inceledi. "Neden yapmayayım? Sevişeceğin biri var mı?"

Anna başını salladı.

"O zaman, ben aksini söylemedikçe, hafta boyunca sevişmek yok.

Kukunu sıkı seviyorum."

"Evet, Efendim," diye fısıldadı.

"Salı akşamı yemekli bir toplantı için sana ihtiyacım var. Seni Salı akşamı

altı.

"Beşe kadar dersim bitmiyor."

Devin ona ters ters baktı. "O zaman erken git," dedi sıkılı yumrukları arasında.

Dişler.

Anna sinmişti. "Evet, Efendim." Adamın öfkesinden korktuğu için alt dudağını ısırdı.

Devin rahatladı ve öne doğru eğilerek onun boynunu öptü. "Gitmeden önce seni son bir kez daha istiyorum." Ayağa kalkıp soyundu ve Anna'ya yatakta eşlik etti.

Bölüm Elli Yedi

Alex Frankfurt'taki yatak odasında durmuş etrafına bakınıyordu. San Francisco'ya taşındığından beri birkaç kez gelmişti ama sadece kısa ziyaretler için. En fazla birkaç hafta.

Küçüklüğünden beri içinde uyuduğu yatağa baktı. Mina ile paylaştığı aynı yatağa. Aynı yatakta kızı Heidi'ye hamile kalmıştı. Gittikleri haberini aldığı anda uyuduğu yatak.

Gözleri yaşlarla doldu ama her zamanki kadar acı verici değildi. Kaybın acısı, kalbindeki açık yara yerine donuk bir sızıya dönüşmüştü. Acı yerine sadece sızıyı hissetmek bazı açılardan rahatlatıcıydı ama Mina'nın anısına ihanet mi ediyordu?

Hayır, diye karar verdi. O öleli üç yıl olmuştu. Hayatına devam etmekte bir sakınca yoktu. Anna'ya aşık olmak acısını hafifletmeye kesinlikle yardımcı olmuştu.

Oh, tatlı Anna. Buraya dönmenin en zor yanı da buydu: ondan uzakta olmak. Pazartesi sabahı döktüğü gözyaşları kalbine işkence gibi gelmişti. Ama onun kendisine değer verdiğini bilerek ayrılmıştı. Yaz sonundaki öğrenci gösterisi için geri döneceğine dair ona güvence vermişti ve dönecekti de. Ne olursa olsun.

"Peki, başlamaya hazır mısınız?"

Alex bu sesle irkildi ve başını sallayarak arkasını döndü. "Bana böyle sinsice yaklaşmandan nefret ediyorum."

Sebastian güldü. "Gizlenmiyorum. Ortaya çıkıyorum."

Alex gözlerini devirdi. "Aynı şey." İçini çekti. "Evet, ben hazırım. Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Her zaman yaptığım gibi size rehberlik edeceğim. Eğer doğru yoldaysanız, size söyleyeceğim. Eğer yanlış yoldaysanız, bunu ima edeceğim."

"Anna'yı kurtarmama yardım ettiğin için başın belaya girmedi, değil mi?" "Kaveh benimle yüzleşmeye çalıştı ve ben de onu beni ihbar etmesi konusunda uyardım, teslim olacağını söyledi. Hiçbir şey söylemedi."

"Neden onu ihbar etmedin?"

Ölümsüz içini çekti ve kaşlarını çatı. "Çünkü bu bir insan meselesi. Bunlar yapılmış olan seçimler. Nasıl yardım edebileceğiniz konusunda size rehberlik etmek dışında, bizim müdahale etmemizin doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Devin'in ne planladığını biliyor musun?"

"Biraz. İşte bu yüzden sana yardım ediyorum. O durdurulmalı Alex ve bunu yapacak kişi de sensin."

Alex acı acı güldü. "Baskı yok, ha?"

"Kader, onu yürüyecek kadar güçlü olanlar için yolun aşağısında yatar." Alex başını salladı. "Peki, nereden başlayacağız?"

Sebastian ona kaşlarını kaldırdı; Alex bunu kendi kararını vermesi gerektiği şeklinde yorumladı.

"Vati'nin Kitabı ile başlamam gerektiğini düşündüm. Kadim dili öğrenmem gerek, değil mi?"

Sebastian başıyla onayladı. "Akıllıca bir karar."

Bölüm Elli Sekiz

Zaman su gibi akıp geçti ve Anna daha ne olduğunu anlamadan öğrenci performansları için kostümlü prova zamanı gelmişti.

Nate Anna'ya tekrar çıkma teklif etmişti ve Anna da evet demişti. Çok tatlıydı ve ona iyi davranıyordu. Ama Anna yakınlaşmaktan korkuyordu. Son birkaç hafta içinde diğer dansçılarla birkaç kez dışarı çıkmışlardı ve Anna ona biraz açılmaya başlamıştı.

Alex birkaç kez aramıştı ama saat farkından dolayı normal bir konuşma yapmak zordu. Gideli altı hafta olmuştu ama son iki haftadır ondan haber alamamıştı. Anna bunun nedenini merak ediyordu, özellikle de Kurt'ten Çarşamba günü geleceklerini bildiren bir mesaj aldığından beri. Alex neden ona söylememişti? Neden Kurt?

Perşembe öğleden sonra tiyatrodaki kostümlü prova sırasında Nate kulağına onu daha sonra dışarı çıkaracağını fısıldıyordu ki koridordaki bir hareket Anna'nın dikkatini çekti. Baktı ve orta koridorda yürüyen üç figür gördü. Onlar erkekti. Uzun boylu adamlar. Gözlerini kıstı ve kalbi karnına düştü.

Alex, Kurt ve Wilhelm.

Sahneye yaklaştıklarında Anna isteksizce Nate'den uzaklaştı.

Alex, Anna'nın gözleriyle karşılaştı. Onun kısa bir süre arkasından Nate'e baktığını, sonra da yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle tekrar ona döndüğünü gördü. Adam ona bakarken nabızı hızlandı. Ama ona gülümsemedi. Neden gülümsemedi?

Isaak döndü ve üç adamı selamladı. Alex başını çevirdiğinde, Isaak'ı selamlayan diğer adamlara baktı. Isaak sahnenin yakınındaki birkaç koltuğu işaret etti ve üç adam koltuklara oturdu.

Kurt Anna'ya baktı ve genişçe gülümsedi. Anna da ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Nate'den bir adım uzaklaştı. Wilhelm'e baktı, o da ona sevecen bir gülümseme verdi.

Isaak ve Delia konuşmalarını bitirdikten sonra dansçılar son bir prova için hazırlandılar. Anna nefes nefese ve kalbi küt küt atarak sahne arkasına koştu. Üç Kunze erkeğinin dışarıda kendisini izlediğini bilmek, kendi sırasını beklerken Anna'nın sinirlerini neredeyse dayanılmaz bir seviyeye çıkardı. Gözlerini kapadı ve onların varlığını unutmaya çalıştı. Özellikle de Alex'in. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Burada olmasının sebebi oydu. Ona en iyisini borçluydu. Yapabilirdi.

Zamanı geldiğinde sahneye çıktı ve Giselle oldu. Dans ve Nate dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

İşleri bittiğinde kısa bir ara verildi, böylece yaşlılar öğrenciler değiştirebilirdi. Gösterinin ikinci bölümü ise şunlardan oluşuyordu bireysel sınıfların gösterileri. Anna, kendisi ve Nate ön planda olmasına rağmen sınıfının performansının ana odağı olmadığı için memnundu.

Prova bittikten sonra Wilhelm, Kurt ve Alex'i karşılamak için dışarı çıktı. "Anna, *Engel!*" diye haykırdı Kurt, onu kucağına alıp etrafta. "Çok güzel görünüyorsun!" Onu öptü ve sonra yere bıraktı.

Wilhelm ona sarıldı ve yanağından öptü. "Merhaba, *Liebling*." Derin aksanlı sesi onu kalbinin derinliklerine kadar rahatlattı.

Döndü ve Alex'e gergin de olsa parlak bir gülümseme verdi. Ona sarılmak için uzandı ama Alex ona sarılmadı.

"Merhaba Anna," dedi Alex sert bir sesle. Onu gördüğüne sevindiğine dair herhangi bir işaret vermedi.

Vücudundan soğuk bir ürperti geçti ve ondan uzaklaştı. Yere baktı ve ellerini birbirine kenetledi, onun reddetmesi karşısında gözyaşlarını tutamadı. Belki de ona söylediği gibi ihtiyacı olduğu için gitmemişti. Belki de gerçekten onu bırakıp Almanya'ya dönmek istiyordu. Ona düşündüğü gibi değer vermiyordu.

"*Liebling*, neden eşyalarını toplamıyorsun ve akşam yemeği yemeye gitmiyoruz?" Wilhelm nazik bir sesle söyledi.

Anna hâlâ yere bakarak başını salladı. Döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde sahne arkasındaki soyunma odasına doğru yürüdü.

Alex, Anna'nın uzaklaşmasını izledi. Onu incittiğini görebiliyordu. ama Devin yüzünden mesafeli kalmak zorundaydı. Birkaç gün önce şehre geldiğini haber vermek için Devin'le konuştuğunda, Devin'in artık Anna'yı umursamadığını düşünmesine izin vermişti.

Dili kavradıktan sonra babasının da yardımıyla Anna'yı nasıl güvende tutacaklarına dair bir fikir edinmeye başlamışlardı. Alex'in aklında bir plan oluşuyordu ama bunu nasıl uygulayacağına çok dikkat etmesi gerekiyordu. Devin bu konuda hiçbir şey bilmemeli ya da bunu engelleyebilmeliydi.

Ne yazık ki bunu yapmak, bir kez daha Anna'dan uzak durmak anlamına geliyordu. O etrafta yokken bunu kabul etmek daha kolaydı. Yine de onu gördüğünde kararlılığı sarsıldı. İçeri girdiğinde onu diğer dansçının yanında dururken görmüştü ve kalbinde kıskançlık alevlenmişti.

Eğer Devin onun tarafında bir sevgi olduğundan şüphelenirse, planın işe yarama ihtimali ortadan kalkacaktı. Ayrıca Devin'e, Anna'yı tekrar incitmek için kendisini kullanması için bir neden vermek istemiyordu. Alex bu adamı bir daha hafife almayacaktı. Devin Anna'yı kendine saklamak için her şeyi yapardı. Ve Devin, Alex'in ilgisini kaybettiğine inandığı sürece, Alex onu tamamen koruması altına alana kadar Anna çok daha güvende olacaktı.

Alex'in yapmak isteyeceği son şey Anna'yı incitmektir ama ona geleceğine dair söz vermişti. Ve onun dansını görmek istiyordu. Ama kollarını ona doladığında ve onun tatlı kokusunu içine çektiğinde, bu onu neredeyse çözmüştü. Onu umutsuzca istediği gibi kucaklayamamak, sert bir yan rüzgârda bin metreden bir hedefi vurmaktan daha zor olmuştu.

Vati, Alex'in mesafesini koruması gerektiği konusunda hemfikirdi ve Kurt'ün Anna'yla ilk tanıştıklarında olduğu gibi ilgilenmesine karar verdiler.

Anna'nın Aralık ayında Frankfurt'u ziyaret etmesini planlıyorlardı ama bunu henüz ona söylememişlerdi. Alex, Anna ziyarete geldiğinde mesafesini telafi edeceğine dair kendi kendine söz verdi. Anna'nın her şeyi tam olarak bildiğinden emin olacaktı.

ona karşı ne hissettiğini. Onu ne kadar umutsuzca sevdiğini. Burada onunla geçireceği bu birkaç gün, ona sarılamamak ya da onu öpememek tam bir işkence olacaktı. Ama onu güvende tutmak zorundaydı.

Anna birkaç dakika sonra döndüğünde giyinmişti ama hâlâ yere bakıyordu. Kardeşinin ona söylediği bir şey üzerine başını kaldırdığında gözlerinin kızardığını gördü. Ağlıyordu! Alex hissetti ki Sanki göğsünden vurulmuş gibiydi. Onu yaralamıştı.

Alex babasına baktı ve ona yalvaran bir bakış attı. En azından Anna'ya neden mesafeli durduğunu açıklayabilirdi. Bu biraz zaman alırdı. Neden böyle olması gerektiğini bilse acısı biraz hafiflerdi.

Vati ona sempatik bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Hayır, yapamazdı. Devin onu bir kitap gibi okuyabilirdi. Bunu saklayamazdı ve o zaman mesafesini korumasının bir anlamı kalmazdı. Alex güçlü olmak zorundaydı. Şimdi doğru olanı yapmak, daha sonra Devin'i ondan uzak tutmasını sağlayacaktı.

"Benimle otelimizde kalmak ister misin, Anna?" Soyunma odasından döndüğünde Kurt yumuşak bir sesle sordu.

Anna, Alex'in soğukluğu yüzünden ağlamaktan gözlerinin çok kızarmamış olmasını umarak başını kaldırıp baktı. Alex'le kalmayı umuyordu ama Alex'in artık onunla ilgilenmediği açıktı.

Alex'e baktı, o da ona bakmasa da başıyla küçük bir selam verdi. Ondan bu kadar öğreniyor muydu? Nedenini anlayamamıştı. Onu kızdıracak ne yapmıştı?

"Evet, Kurt. Bunu isterim."

Eğer Efendisi ondan bunu yapmasını istiyorsa, o da bunu yapardı. Kurt'ü seviyordu. Onunla birlikte olmak zor değildi ama Alex'in reddi canını yakmıştı. Bir kez daha mutluluğun ona göre olmadığını hatırladı. O erkekler tarafından kullanılmak için yaratılmıştı ve hepsi bu kadardı. Aşk onun asla deneyimleyemeyeceği bir şeydi.

"Kurt, neden Anna'yla birlikte dairesine gitmiyorsun, böylece haftanın geri kalanı için birkaç eşyasını toplayabilir," dedi Wilhelm. Opera Binası.

Kurt kabul etti ve Anna'yla birlikte garajdaki arabasına doğru yürüdü. Wilhelm ve Alex'i limuzinle otele gitmeleri için bırakmışlardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim Anna. Seni çok özledim." Kurt onun elini öptü ve hayranlıkla ona baktı.

"Ben de seni özledim Kurt." Onun burada olmasına sevinmişti. İlk ayrıldığında vedalaşma fırsatı bulamamışlardı. Kurt'ü seviyordu. Ama kalbi Alex'in onu reddetmesinden dolayı acıyordu.

Dairesine giderken Alex'e karşı duyduğu hayal kırıklığını bir kenara itti. Kurt'ün çocukları ve Almanya'dan yaptıkları yolculuk hakkında sohbet ettiler.

Dansını övdü ve filmin tamamını görmek için sabırsızlandığını söyledi. Cuma günkü performans. Provaya gelmişlerdi çünkü onu görmeye çok hevesliydi.

"Bu iyi mi?" Kurt sordu.

Anna apartmanın garajına park ederken ona gülümsedi. "Elbette Kurt." Otele vardıklarında Alex ortalıkta görünmüyordu ama Wilhelm onları bekliyordu. Anna'yı dikkatle izleyerek, "Alex bu akşam arkadaşlarıyla vakit geçiriyor," dedi.

Anna çenesini kaldırdı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Alex onu görmek istemiyorsa, o da onu görmek istemiyordu. Muhtemelen Kirsty'yi ya da başka bir eski kız arkadaşını görmeye gitmiştir.

Onun için pek de önemli değildi.

Kendine pek iyi yalan söylemezdi.

Bölüm Elli Dokuz

Cuma çabuk geçti. Beklediğinden çok daha hızlı.

Cuma öğleden sonra geç saatlerde Anna ve Nate ısındılar ve ardından gösteriden önce soyunma odasında birlikte vakit geçirdiler.

Kanepede konuşturlarken kapı çalındı. Bir kurye elinde vazoda bir düzine pembe gülle kapıda duruyordu ama kart yoktu. Güller Alex'ten gelmiş olmalıydı, bu da onu kızdırmıştı. Onları çöp tenekesine atmayı düşündü ama bu saygısızlık olurdu. Ona kızgın olabilirdi ama o hâlâ onun efendisiydi. Onları makyaj masasının üzerine koydu.

Nate şaşkınlıkla ona baktı. "Bunlar kimden?" Kadın ona baktı ve içini çekti. "Hiç kimseden."

Başka bir şey sormadı.

Kısa bir süre sonra kapı bir kez daha çalındı. Nate güldü.

"Bu gece çok popülersin."

Anna kapıyı açtı ve Devin'in siyah takım elbisesi ve gümüş kravatıyla uzun boylu ve yakışıklı bir şekilde orada durduğunu gördü.

"Devin!" diye haykırdı.

Devin onun arkasından bakınca Nate'i gördü. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur." Ona sert bir bakış attı.

Hemen Nate'e döndü. "Nate, seninle sonra konuşacağım."

Nate gittikten sonra Devin içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Erkek arkadaşının görevlerinin önüne geçmesine izin vermediğinden eminim, Anna."

"O benim erkek arkadaşım değil, Devin. Hazırlanmadan önce sadece dinleniyorduk." Onun orada olacağını fark etmemişti.

"İlk çıkışına geleceğimi düşünmedin mi bebeğim?" Döndü ve ona baktı. Onun aklını mı okumuştı? "Jack de burada. Tüm bu derslerin buna değip değmediğini görmek için çok heyecanlıyız."

Anna dudağını ısırıldı. "Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam Devin," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu, dans etmeye devam etmene izin vermeye değip değmeyeceğini bana göstermen için bir şans." Gülümsedi. "Unutma, Pazartesi DC'ye gitmek için ayrılıyoruz."

Tabii ki. Devin'le birlikte ülkenin başkentindeki büyük toplantıya gideceklerdi. Devin ona seyahat detaylarını e-posta ile göndermiş olmasına rağmen unutmuştu. Kendini dansa o kadar kaptırmıştı ki üzerinde fazla düşünmemişti.

"Sana e-posta ile gönderdiğim uygun kıyafetleri aldın, değil mi?"

Anna'nın gözleri büyüdü. Tamamen unutmuştu. Her şeyi zamanında

.....nasıl alacaktı? "Devin, ben."

Devin'in gözleri parladı. "Yapmadın, değil mi?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "zr dilerim,
Devin. Yarın dışarı çıkacağım ve.. "

"Bu hafta sonu vaktin yok, Anna. Almanlarla vakit geçiriyorsun, unuttun mu?"

Anna ne diyeceğini bilemeden ona baktı.

Devin kaşlarını çatarak ona baktı, çenesi gerilmiş, gözleri kısılmıştı. "Talimatları takip etmekten aciz olduğun için, eşyalarını senin için satın aldıracağım," diye hırladı. "Pazartesi sabahı ilk iş yola ıkıyoruz." Derin bir nefes aldı ve sonra tekrar ona baktı. "Gösteriden sonra görüşürüz, Anna."

Adam kapıyı arkasından kapatarak gitti ve Anna kanepeye yığılıp yere bakmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Nate geldi. "Anna! İyi misin?" Anna

ona küçük bir gülümseme verdi. "Evet, iyiyim."

Onun yanına oturdu ve ona baktı. "Kimdi o ?" "Devin

Andersen.O. aile dostu."

Nate kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey, ben iyiyim. Sadece bir şey yapmayı unuttum ve onu zdm."

Adam kızın eline uzandı ve kız vücudunda karıncalanmalar hissetti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, o halledecek."

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Son birkaç haftadır seni tanımak gerçekten hoşuma gitti."

Anna gülümsedi. "Ben de."

Bu doğruydı. Nate tatlı bir adamdı. Hatta onun hayatına biraz daha girmesine izin vermeyi bile düşündü.

Anna yüzlerinin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark edene kadar uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Adam elini Anna'nın yanağına götürdü ve onu öpmek için öne doğru eğildi.

Çok güzel dudakları vardı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve öpüşmeleri yavaşça derinleşti.

Altmışınıc Bölüm

Son fiyonklar da çekildikten sonra Anna parti için hazırlanmak üzere aceleyle soyunma odasına gitti. Nate hazır olduğunda gelip onu alacağını söylemişti. Anna ona kendisini ziyarete gelen bazı arkadaşlarıyla vakit geçirmesi gerektiğini söylemişti.

Nate kapı aralığından ona sırtarak, "ok güzel görünüyorsun Anna," dedi. Lacivert takım elbisesi ve kravatıyla çok yakışıklı görünüyordu.

Koridorlardan geçerek tiyatronun lobisine doğru yürüdüler. resepsiyon vardı. Kapıyı açmadan önce Nate onu kendine çekti ve öptü. Adam uzaklaşırken kızın gözleri büyüdü.

"Bir haftalığına şehir dışına çıkacağını söylemiştin. Sana veda öpücüğü verdiğimden emin olmak istedim."

Elini sıktı, sonra bıraktı ve kalabalık lobinin kapısını açtı. Birçok insan tarafından karşıldılar. Kurt yürüdü ve kız ona doğru gitti, kısa bir süre için Nate'e baktı. Gözleri buluştu ve son bir kısa şefkat anını paylaştılar, sonra Kurt'e gülümsemek için geri döndü.

"Anna, çok güzel dans ederdin. Sen öldüğünde kalbim kırıldı."

"Teşekkür ederim, Kurt." Anna gülümsedi. Giselle'in ilk perdesi Giselle kelimenin tam anlamıyla kırık bir kalpten ölüyor.

İkisi neredeyse bir saat boyunca dolaştılar. Çok sayıda Jenna, Aaron ve Travis de dahil olmak üzere tanıdığı diğer dansçılardan tebrikler aldı.

Anna bir düzine telefon edip Jenna'dan af diledikten sonra Jenna'yla bir önceki hafta barışmışlardı. Jenna sonunda geri aradı ve aralarını düzelttiler. Anna, Jenna'nın onunla birlikte olmaktan hoşlandığını itiraf etmesine şaşırmıştı.

O akşamın büyük bir kısmını.

"Anna." Isaak, Kurt'le birlikte Aaron ve Jenna'yla konuştukları yere doğru yürüdü.

Anna ona bir gülümseme verdi. "Merhaba, Isaak."

"Benimle gel. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Anna ve Kurt, Isaak'ın peşinden odanın diğer ucuna, Nate'in kır saçlı ve bir dansçının duruşuna sahip yaşlı bir adamla konuştuğu yere gittiler. Anna yaklaştığında, adam ona genişçe gülümsedi.

"Anna, seni Vincent Marsellis ile tanıştırmak istiyorum. Vincent, bu Anna Perkins." Isaak Anna'ya baktı. "Vincent, New York City Bale Topluluğu'nun Baş Bale Ustasıdır. O ve ben çok çok daha gençken New York'ta birlikte dans etmiştik." İki adam Isaak'ın sözleri üzerine kıkırdadı.

Anna sadece Vincent'a baktı. New York'lu Bale Ustası'nın bir öğrenci gösterisinde ne işi vardı?

Vincent Anna ve Nate'e gülümsedi. "Bu akşamki performansınız çok hoşuma gitti. İkinizin de. Isaak bana görmemi istediği harika dansçıları olduğunu söyledi."

Anna önce Isaak'a, sonra Vincent'a baktı. *Neden?*

"İkinizi de New York'ta dans etmeye davet etmek istiyorum. İkiniz de mükemmel dansçılarsınız ve birlikte gerçekten harikasınız. Kumpanyamda yer almanızı çok isterim."

Anna'nın çenesi düştü. Onun ve Nate'in New York'a gelmesini mi istiyordu?

New York'ta *dans etmek* için mi?

Vincent'ın sözlerini düşünürken Nate onu yakaladı ve sıkıca sarıldı. "Ah, Anna. Bu ne kadar harika olurdu?" Nate onun kulağına fısıldadı. "New York'ta birlikte dans edebilirdik."

Anna bu fikir kafasına dank edince sııttı. Ne kadar da harika! Bunu düşündükçe daha da mest oluyordu. San Francisco'dan ayrılma fikri kalbini yerinden oynatmıştı.

Nate onu serbest bıraktı. "Gidip aileme söylemeliyim." Kızın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaştı.

Anna utangaç bir ifadeyle kendisine sırtan Kurt'e baktı. "Bu harika bir haber *Engel*. Uzaklaşmak senin için iyi olacak."

Isaak başını salladı ve gülümsedi.

Devin'in yakınlarda onu izlediğini gördü. Ona derslerin işe yaradığını söyleyebilecekti! Ve şimdi New York'ta dans edecekti. Kurt'ün yanından ayrıldı ve hızla Devin'in yanına gitti.

Devin ona eğlenen bir ifadeyle baktı. "Bu heyecan da neyin nesi, bebeğim?"

Vincent'ın söylediklerini heyecanla ona anlattı. Açıklamasının sonunda sevinçle ellerini çıırttı ve mutlulukla yukarı baktı. "Öyle değil mi?"

harika, Devin?"

Devin kaşlarını çattı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Anna ona baktı, yüzündeki ifade karşısında elleri korkudan titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Yoğun bir bakışla doğrudan Anna'nın gözlerinin içine baktı, sonra kolundan tutup onu odanın kenarına çekti. "Gidemezsin, Anna. Buna izin vermeyeceğim."

Anna şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne? Neden?" Çenesi titrerken kalbi göğsünde sıkıştıyordu.

"Neden?" Güldü. "San Francisco'dan ayrılmana asla izin vermem. Senin görevin burada. Benimle birlikte. Ülkenin diğer ucunda olmana izin vermeyeceğim."

Gözlerini kırpıştırıp yere bakmadan önce uzun bir süre ona bakarken gözyaşları gözlerini yaktı. Kalbi sanki yırtık bir bıçak tarafından bıçaklanmış gibi hissediyordu.

Parmağını kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırdı. Ona sertçe baktı. "Vincent'a gitmeyeceğini söylemeni öneririm. Ayrıca erkek arkadaşını da... teklifi kabul etmesi için cesaretlendirmeni öneririm." Devin sırtıttı.

"Kendi... güvenliği için."

"O benim erkek arkadaşım değil."

Devin kaşlarını çattı. "Ne olduğu umurumda değil ama sensiz gitmesi için onu cesaretlendirsen iyi edersin."

Dehşet içinde ona baktı. Nate'i tehdit mi ediyordu? Bunu neden yapsın ki? Soyunma odasında olanlar yüzünden miydi?

Kız ona hemen itaat etmediğinde gözleri öfkeyle parladı.

"Kırbacın acısını hissetmeyeli çok uzun zaman mı oldu, Anna? İtaat etmekte yavaşsın."

"Ama Devin. Lütfen. Bu harika bir fırsat." Gözleri ve sözleriyle ona yalvardı.

"Evet, bu harika bir fırsat. Nate için işler karışmadan önce kaçmak için harika bir fırsat. Senin içinse... Anna... hayatının sonuna kadar San Francisco'da kalacaksın." Sesi alçak ve çakıllı bir tona dönuştü. "Ve eğer dans etmeye devam etmek istiyorsan, bana hemen itaat edeceksin yoksa seni de diğer kızlarım gibi malikâneye kapatırım."

Vincent ve Isaak'ın konuştukları yere doğru hızla yürümek için dönerken gözlerindeki yaşları sildi.

"Anna, sorun ne?" Isaak yüzünde endişe dolu bir ifadeyle sordu.

"I..." Vincent'a baktı ve yutkundu. "Teklifin için teşekkür ederim, ama bunu kabul edemem." Onun nazik kahverengi gözlerinin içine baktı. "Keşke
"diye fısıldayarak ekledi, sonra dönüp banyoya kaçtı ve gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra dışarı çıktığında, kızarmış gözleri dışında hiçbir yerinde ıstırabından eser yoktu. Kaderine boyun eğmişti. Ve Nate'i Devin'den uzak tutmak için onu gönderecekti.

Banyodan çıktığında birkaç adım bile atmamıştı. Nate onun önünde belirdi. "Anna, sorun nedir? Isaak New York teklifini reddettiğini söyledi."

Anna'nın alt dudağı titredi ama ağlamadı. Ağlayamazdı. "Gidemem, Nate."

Nate endişeyle güldü. "Ne demek gidemem? Sen bir yetişkinsin. Ne istersen yapabilirsin."

"Hayır, yapamam. Devin gitmeme izin vermez."

"Devin sana izin vermiyor mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Anna parmaklarını önünde döndürdü. "Devin benim...koruyucum. Bana burada, yanında ihtiyacı var."

Nate'in yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Ciddi olamazsın, Anna. Bunun ne büyük bir şans olduğunun farkında değil mi?"

Anna az önce kazandığı soğukkanlılığı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Bunun bir önemi yok. Ben... Ben San Francisco'dan asla ayrılmayacağım. O öyle söyledi."

Nate bir adım öne çıktı. "Seni bu şekilde kontrol etmesine izin veremezsin, Anna. Fikrini değiştirmek için yapabileceğin bir şey yok mu?"

Anna acı acı güldü. Devin'in fikrini değiştirmek mi? Evet, doğru... bekle. "Alex!" Belki Alex bu fikre daha açık olurdu.

"Alex mi? Alex kim?"

Anna dalgın dalgın, "Devin'in fikrini değiştirebilecek biri," dedi.

Alex onunla konuşabilirdi. Alex de en az Devin kadar onun efendisiydi. Ama yapar mıydı? Sormaya değermi.

Gülümsedi, kalbi hafıfladı ve Alex'i aramaya koyuldu. Lobi kalabalıktı ve çok uzağı göremiyordu. Sonunda aceleyle onu odanın karşısında gördüm.

"Alex, Devin'le konuşmalısın....." Ona gitme teklifinden bahsetti. New York'a ve Devin'in tepkisine. O kadar hızlı konuşuyordu ki anlamasını umuyordu ama kendini yavaşlatamıyordu. Umut yeniden yükselmişti.

Sözlerini bitirdiğinde, kalbini dolduran umutla onun gözlerine baktı. Yüzü yine ifadesizdi.

"Alex?" diye sordu kararsızca. Neden tepki vermiyordu? Umutsuzca Wilhelm'e baktı, o da ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Hayır, Anna. Devin haklı. New York'a gidemezsin."

Çiçek açmış olan umut Alex'in sözleriyle soldu. Elini kaldırdı ve kalbinin üzerini ovuşturdu. "Ne oldu? Neden?" diye fısıldadı.

"Beni duydun Anna," dedi sertçe.

Anna onun gözlerinin içine bakarken gözleri yaşlarla doldu. Geçmişte ona sevgiyle bakan gözler şimdi soğuk bir şekilde bakıyordu.

"Neden?" diye sordu kırık bir sesle.

Alex basitçe, "Çünkü ne o ne de ben New York'ta yaşıyoruz," diye cevap verdi.

Anna inanamayarak başını salladı. "Anlamıyorum." Dizleri titriyordu.

"Bizden ayrı yaşayamazsın, Anna. Devin'e karşı yükümlülüklerin var ve bunları onun yanında değilken yerine getiremezsin. Orada tek başına olman senin için güvenli olmaz ve uzakta olursan kötü şeyler olabilir. bizden uzun süre uzak tutamaz." Alex konuşurken soğukkanlılığını korudu. Gözleri kısa bir süre için Anna'nın arkasına kaydı.

"Anna sana haber verdi mi?" Devin'in sesi arkadan geldi. Yürüdü ve Wilhelm ile Alex'i el sıkışarak selamladı.

"Az önce bize söyledi," dedi Alex, Devin'e bakarken gözleri sertleşmişti. "Ben de ona kararınıza katıldığımı söylüyordum."

"Aynı fikirde misin?" Devin şaşırmış görünüyordu, sonra soğuk bir ifadeyle Anna'ya baktı. "Alex'e kendini savunmak için mi geldin?"

Anna onun bakışları altında büzüldü. Devin'in az önce yanına gelen Nate'e baktığını gördü. Nate onun elini tuttu ve Devin kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Anna'nın gözleri büyüdü. "I. " Sinirle yutkundu.

Devin kaşlarını çattı ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Sanırım Pazartesi günü ayrılmadan önce Malikâne'de bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Anna ağlamamak için dudaklarını ısırıldı.

"Nate ile bitir. Şimdi." Devin doğruldu ve ona bir bakış attı.

Çekinerek başını salladı ve Nate'e baktı. "Nate. Hadi." Çekiştirdi elini tuttu ve onu diğer adamlardan uzaklaştırdı.

"Anna, düşünüyordum da... kimseye söylemeden gidebiliriz," dedi Nate usulca. "New York çok büyük bir yer. Orada kimse seni bulamaz."

Anna üzüntüyle başını salladı. Onun güzel kahverengi gözlerine dikkatle baktı. Bakmaya alıştığı gözlere. "Nate. Bensiz gitmelisin."

Nate onun elini nazikçe itti. "Hayır, burada seninle kalacağım. Belki yapabiliriz."

"Hayır, Nate," dedi hissettiğinden daha kararlı bir şekilde. Ama onun burada kalmasına ve başına bir şey gelmesi riskine izin veremezdi.

"Yapamam." Ona baktı. "Bensiz gitmek zorundasın."

Nate itiraz etmeye başladı ama Anna onu durdurdu. "Lütfen, Nate. Bensiz gitmek zorundasın." Durakladı, ona Devin'in tehdidinden bahsedip bahsetmemesi gerektiğini düşündü.

Kaşlarını çattı. "Aramızda özel bir şeyler olduğunu sanıyordum Anna."

Anna gözyaşlarını geri kırttı. "Senden hoşlanıyorum, Nate. Gerçekten seviyorum ama buradan ayrılamam. Bunuaçıklamak zor."

Nate şaşkınlıkla ona baktı. "Yani bu kadar mı?"

"Özür dilerim, Nate."

Ona pis bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve hışım la uzaklaştı. Duygularını kontrol etmeye çalışarak pencereden dışarı sertçe baktı.

Birkaç dakika sonra, sıcak bir bedenin arkasına yaklaştığını hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Wilhelm'in orada durduğunu gördü. Wilhelm onu kendine çevirdi ve sarıldı.

"*Liebling*, her şey yoluna girecek. Şu anda acıdığını biliyorum ama yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Alex neden benden nefret ediyor?"

Onu kendinden uzaklaştırdı ve yanağını okşadı. "Senden nefret etmiyor, *Liebling*. Seni korumaya çalışıyor."

Anna homurdandı.

"Sana neden yalan söyleyeyim?" Wilhelm ona sert ama nazik bir bakış attı.

Wilhelm'in yalan söylemeyeceğini biliyordu ama anlamıyordu. Alex çok soğuktu. Belki de Wilhelm, Alex'in ondan nefret ettiğini düşünmüyordu.

O sırada Kurt geldi. "Olanları duydum, Anna. Sen iyi misin?"

Wilhelm Anna'yı Kurt'ün kollarına götürdü. Kurt ona sarıldı ve Anna başını Kurt'ün göğsüne yasladı. Anna boğazındaki yumru yüzünden konuşamıyordu.

Kurt ve Wilhelm sessizce konuşurken Kurt onun saçlarını okşadı ve kız onun dokunuşuyla sakinleşti.

Bir süre sonra Isaak geldi. "Anna, nasılsın?" Anna ona baktı ve hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Çok üzgünüm, Anna. Umut etmiştim. " Isaak iç çekti. "Biliyorum yapamazsın

New York'a gidin, ama benim şirketimle dans etmekten memnun olur musunuz?"

Anna doğruldu ve kalbi yerinden fırladı. "Seninle dans etmemi mi istiyorsun?"

Isaak güldü. "Elbette, Anna. Seni New York'a göndermektense burada olmanı tercih ederdim, ama düşündüm ki eğer Git." Durdu ve başını salladı. "Alex ve Devin'le konuştum ve eğer isterseniz sizin de Şirkete katılmanıza izin vermeyi kabul ettiler. için."

Anna gülümsedi ve başını salladı. "Bunu çok isterim Isaak."

Isaak güldü. "Harika. Çok sevindim. Yönetim kurulu üyeleri senin değerini anlayana kadar seni solist olarak getiriyorum. Sonra seni müdürlüğe terfi ettirebileceğim."

Anna Isaak'a baktı. Kolorduya girmeyecek miydi? "Teşekkür ederim Isaak. Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

"Bundan hiç korkum yok, Anna," diye sıcak bir şekilde gülümsedi Isaak. "Seyahatinden döndüğünde Kumpanya ile derslere başlayabilirsin. Eylül ve Ekim aylarını repertuarı öğrenerek geçirebilirsin ve Fındıkkıran bizimle ilk performansın olacak."

Anna sırtıtmaktan kendini alamadı. "Bu zaten benim Kumpanya'daki ilk performansımdı." O gece Fındıkkıran'ın ilk perdesinde sahne almıştı. anne ve babası öldü.

Isaak şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra güldü. "Bu doğru, Anna. Ama bu sefer ilk perdede olmayacaksınız."

Şaşkınlık sırası Anna'daydı. "Yapmayacak mıyım?" İkinci perdede öncelikle müdürler vardı.

"Anna, sana müdür unvanı verememem seni müdür olarak kullanmayacağım anlamına gelmiyor. Ben Arabian'ı düşünüyordum ve Devin de onayladı."

"Arap mı? Bana ortak mı olacaksın?"

Isaak başını salladı. "Travis'le birlikte. Onu tanıyorsun, değil mi?" "Evet. İyi bir adamdır."

"Güzel. Henüz kimseye söyleme. Oyuncu listesini henüz yayınlamadım." Isaak göz kırptı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Döndüğünde görüşürüz."

Anna Isaak'ın uzaklaşmasını izledi, önceki saatin acısı Isaak'ın sözleriyle hafifledi. En azından dans etmeye devam edebilecekti.

Kurt ve Wilhelm'e gülümsedi. "Travis LA Elder'ın oğlu," dedi onlara.

Wilhelm ilgiyle baktı. "Brandon'ın oğullarından bazılarının dışarı çıkmasına izin verdiğini duymuştum. O iyi bir adamdır."

Wilhelm, Isaak'ın teklifiyle yatışmış olan Anna'ya baktı. Wilhelm, Isaak'ın amacının Anna'ya ülkenin önde gelen dans topluluğuyla dans etme fırsatı vermekten daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Isaak'ın Anna'ya nasıl baktığını görmüştü; Anna'ya derinden değer veriyordu ama bu tamamen platonikti. Isaak onu Devin'den uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Keşke bu mümkün olsaydı.

Ama Alex haklıydı. Devin'i bırakamazdı. Ona ve bu şehre bağlıydı. Sadece başka bir yerdeki daha güçlü bir bağ onu terk etmesine izin verebilirdi.

Devin birkaç dakika sonra Anna'ya gideceğini haber vermek için yanlarına geldi.

Dans etmeye devam etmesine izin verdiği için ona teşekkür etti.

"Beni bu kararımdan pişman etme Anna," dedi sertçe.

"Elimden geleni yapacağım, Devin."

Devin Wilhelm'e baktı. "Pazar öğleden sonra Anna'ya ihtiyacım var. Hafta sonunu seninle kısa kesmesi sorun olur mu?"

Wilhelm, Devin'in sözleri karşısında Anna'nın yüzünün solduğunu gördü ve uzun bir süre Devin'i inceledi. Neler oluyordu acaba? "Sanırım öyle," dedi yavaşça. "İşin bittiğinde geceyi bizimle geçirebilir mi?"

"Maalesef olmaz. Ertesi sabah erkenden havaalanına gitmek üzere yola çıkacağız ve geç saatlere kadar işimiz bitmeyecek."

Wilhelm kaşlarını çattı ama başını salladı. Bundan hoşlanmamıştı. Ama hayır demek için bir nedeni yoktu. İçgüdüleri bir efendinin kölesini geri almasına karşı çıkmak için yeterli değildi.

Devin Anna'ya döndü. "Ian'a seni saat dörtte dairenden almasını söyleyeceğim."

Anna endişeyle, "Evet, Devin," diye cevap verdi.

Gözlerindeki korku Wilhelm'i rahatsız etti.

"Güzel." Devin, Wilhelm ve Kurt ile el sıkıştı, sonra döndü ve Sola.

Bölüm Altmış Bir

Anna evinde gergin bir şekilde Ian'ın gelmesini bekledi. Washington DC gezisini dört gözle bekliyordu. Devin, Anna'nın daha önce hiç seyahat etmediğini biliyordu ve bu seyahatten keyif almasını istiyordu. Şimdi onun hâlâ böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Ona kızgın olduğunu ve bunun nedenini bildiğini biliyordu.

Cuma günkü itaatsizliğinin cezası olarak bu öğleden sonra malikaneye gidecekti.

Devin'in vereceği cezaları düşündükçe titriyordu. Yarın yürüyebilirse şanslı sayılırdı. Hareket edemezse uçağa nasıl binecekti?

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Hemen kapıyı açtı ve Ian içeri girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu alçak sesle.

Anna endişeyle başını salladı. Ian'ın tavırlarındaki bir şey onu korkutuyordu. Son birkaç hafta içinde onun gerçekten iyi bir adam olduğunu öğrendikten sonra arkadaş olmaya başlamışlardı. Hatta birkaç kez gelip geceyi onunla geçirmişti. Seth gittiğinden beri, canı sıkıldığında arayabileceği başka kimsesi yoktu. Devin birkaç hafta sonra, bir hafta boyunca gece ziyaretçisi gelmeyince işlevlerini yerine getirmekte zorlanmaya başlayınca kısıtlamayı kaldırmıştı. Vücudu sekse bağımlıydı ve rahatlamaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Devin birine "ihtiyaç duyduğunda" Ian'ın gelebileceğini söyledi.

Duvara yaslandı ve ona baktı. Adam karanlık gözlerle ona baktı.

İç çekti ve bir an için gözlerini kapattı. "Anna...", diye başladı.

"Ben... lütfen bu öğleden sonra ne olacağını bilin. ..." Başını iki yana salladı. "I

Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. "

Anna'nın gözleri yaşardı. Cezalandırılacaktı. Az önce bunu doğrulamıştı.

Ian odayı geçti ve ona sarıldı. "Devin'e itaat etmek zorundayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna başını salladı. Biliyordu ve onu suçlayamazdı. Ona belinden sarıldı.

Bir süre sonra onu serbest bıraktı. "Hadi gel. Eşyalarını alalım ki Devin daha fazla sinirlenmesin."

Malikâneye giden yol sessizdi. Anna'nın korkusu her kilometrede daha da artıyordu. Ian arada bir dizini okşuyordu ama onun bu iyiliği sadece yaklaşımakta olan şeyi daha korkutucu hale getiriyordu.

Oraya vardıklarında, Ian Anna'yı içeri götürdü. Binaya girdiklerinde Devin yaklaştı. Anna hızla ayakkabılarını çıkardı ve onun önünde eğildi.

"Gel, Anna. Seninle işim bitmeden önce yapmam gereken çok şey var." Devin soğuk sesinin girişin sert yüzeylerinde yankılandığını söyledi.

Bacakları titreyerek ayağa kalktı ve Ian'ın hemen arkasında Devin'i takip etti.

Onu.

Devin onu taş duvarlı zindana götürdü. Kırbaçlar, kürekler, Ekinler ve diğer enstrümanlar duvarlarda sıralanmıştı. Uzak köşede rahat görünümlü bir sandalye de vardı. Adamın oturup onun cezasını izleyebileceği bir yere ihtiyacı olduğunu düşündü. Bu kesinlikle onun için değildi.

"Kıyafetlerinizi çıkarın." Devin alçak bir sesle emretti.

Çabucak itaat etti, sonra da başını eğerek sessizce durdu. Belki şimdi itaat etmekte acele ederse, Ian'ın öfkesinin bir kısmı azalabilirdi. Ian onu kelepçelediği kemerli geçide götürdü, kolları başının üzerindeydi ve bacakları serbestti, ancak kolları o kadar yüksekteydi ki parmak uçlarındaydı. Sonra Devin yanına geldi ve boynunun arkasına uzanarak kolyesini çıkardı.

Devin onu cebine koyan Ian'a uzatırken nefesi kesildi. Devin'e soru sorarcasına bakarken gözlerinde yaşlar oluştu.

"Şu anda o kolyeyi takmayı hak etmiyorsun."

Anna gevşekçe asılı kaldı. Onun korumasını, ona olan sevgisini ortadan kaldırması, Anna'yı beklediğinden daha fazla incitmişti.

Oda serindi ve vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. Devin'in bir kırbaç seçmesini ve kendisini onun önünde konumlandırmasını izledi.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun, Anna?" Devin kırbacı birkaç kez test ederek sordu.

Her çatırtıda irkildi. "İtaatsizlik ettim," dedi usulca.

"Bildiğine sevindim." *Çatlak!* "Tek başına yaşamamanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Son birkaç ayda oldukça tembelleştin. Her şey Yıllar süren eğitimler boşa gitmiş gibi görünüyor. Arkanı dön."

Anna hemen söyleneni yaptı. Yüzünü duvara döner dönmez bir çatırtı duyuldu ve sırtında bir ateş patladı.

Haykırdı. Birkaç aydır kırbaçlanmamıştı ve her nasılsa ne kadar acıdığını unutmuştu.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat! Sırtındaki her bir çatlak derisini alev alev yakıyordu. Cehennem gibi acıyordu ama çığlık atmıyordu. Henüz çığlık atmıyordu.

Birkaç dakika sonra Devin ona arkasını dönmesini söyledi. Kadının sırtına yaptığını önüne de yapmaya başladı; kadının ön tarafı daha hassastı. Çığlık atmamak için dudağını ısırırken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Sol meme ucuna özellikle isabetli bir vuruş yaptı ve bu da çığlık barajını kırdı. Kirpiklerden kaçınmak için ondan uzaklaşmaya başladı. Ama adam sadece ona dönük olan tarafa vurdu.

Ona durması için yalvarmaması gerektiğini biliyordu. Her kırbaçta çığlık attı. Tüm vücudu yanıyormuş gibi hissediyordu. Adamın vurmadığı çok az yer vardı. Daha fazla çığlık atamadığında, adam durdu.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde bileklerinden sarkıyordu. Başı aşağı sarkıyordu ve vücudunun her yerinde kızgın kırmızı çizgiler görüyordu.

"Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı.

Devin cevap vermedi ama ona doğru yürüdü ve vücudunu inceledi, ağrıyan bölgelere dokunarak onun sıçramasına neden oldu. Acı içinde inledi. İşi bitmiş miydi?

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve iki çıplak kadın içeri girdi. Belli belirsiz tanıdık geliyorlardı ama Anna'nın beyni pelte gibiydi ve isimlerini hatırlayamıyordu. Ona baktılar ve kıkırdadılar.

"Şu zavallı prensese bakın," diye alay etti içlerinden biri ve ikisi de kıkırdadı. Anna acıdan gözlerini kısıarak onlara baktı. Tabitha ve Zoe. Jack ve onunla birlikte yaşayan kızlar! Onların defalarca tecavüze uğramasını izlemiş ve kendini onlardan üstün görmüştü. Belli ki artık öyle değildi, eğer öyleyse bile.

"Gelin kızlar," dedi Devin, köşedeki sandalyeye doğru yürürken. Hevesle onu takip ettiler ve ayaklarının dibine oturup sikiyle oynamaya başladılar.

Anna incinmiş bir halde başka tarafa baktı. Onların Efendisine dokunduğunu görmek istemiyordu.

O sırada Ian elinde birkaç uzun iple geldi. Hayır, ucunda klipsler olan teller. Bilinmeyenden korkmuş bir halde adamın yüzüne baktı. Adam ona bakmadı ama klipsleri meme ucuna takarken çenesini sıkı

ve kedi halkaları. Kablolar yerde duran siyah bir kutuya uzanıyordu. Ian, Devin'in oturduğu yere doğru yürüdü ve ona bir şey uzattı. Bir an sonra damarlarında şiddetli bir acı hissetti ve çığlık attı. Umutsuzca kendini kurtarmaya çalışarak bağlarını çekiştirirdi ama Ian bağlama konusunda mükemmeldi. Bunu geçmiş deneyimlerinden biliyordu.

Acısı dindiğinde nefes nefese kaldı, yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Yorgun bir şekilde Devin'e baktı. Tabitha ayaklarının arasında gürültüyle sikini emiyor, Zoe de yanındaki masada bacaklarını açmış yatıyor, Devin de onun amını yalıyordu. Adamın iki kadına gösterdiği ilgiyi izlerken kalbi sızladı. Zoe ona baktı ve sıırttı, sonra gözlerini kapadı ve inledi.

Beklenmedik bir şekilde, başka bir acı dalgası vücudunu sardı. Acıdan kaçmaya çalışarak dönüp durdu. Ama kablolar sıkıca bağlıydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Çığlık attı ve Efendisine durması için yalvardı. O sadece güldü.

Ağrı bir an için durdu, sonra tekrar başladı. Ağrı düzensiz aralıklarla durup başlıyordu. Bazen sadece bir saniye sürüyor, bazen de Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen zamanlar. Çığlık attı, bağırdı, ağladı ve yalvardı.

Zoe'nin orgazm çığlıklarını duydu ve sonra Tabitha ile yer değiştirdiğini gördü. Acı devam etti ve duydu ki Tabitha haykırdı ve sonra Zoe onu emerken Devin'in orgazmını inlediğini duydu.

Acı bir süreliğine kesildi ve Devin ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını çekti.

"İzninizle hanımlar. İlgilenmem gereken bir şey var." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Ian ona kapıyı açtı. Devin, Tabitha ve Zoe'ye gülümseyerek, "Siz kızlar uslu durun," dedi.

Tanrım, onu onlarla yalnız mı bırakacaktı? Ona bir şey yapacaklar mıydı? Adamlar odadan çıkar çıkmaz cevabını aldı.

"Vay, vay, vay. Bu Prenses Anna değil mi?" dedi Tabatha iğrenç bir şekilde, sonra da güldü. "Efendi seni bizimle yalnız bıraktı."

"Belki de biraz intikam almalıyız," diye önerdi Zoe. İkisi de kıkırdadı ve birbirlerinin kulağına fısıldadı.

Tabitha, "Usta elektrik konusunda sana biraz kolaylık göstermiş," dedi. Anna'nın göğüs ucu halkalarındaki klipsleri çıkardı. Anna rahat bir nefes aldı ve Zoe kıkırdadı.

"Oh, hayır," dedi Zoe. "Onu almanın çok daha acı verici bir yolunu biliyoruz."

Klipsleri dış dudaklarına taşıdılar, sonra diğer klipsleri çıkardılar ve onları iç dudaklarına ve klitoris başlığına ve sonra birini doğrudan klitorisine koydular. Anna kısıtılınca inledi ve diğer acıdan korktu. Zoe odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve küçük siyah bir kutu alıp geri döndü. "Gidelim mi?" diye sordu Tabitha'ya.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı Anna, gözyaşları serbestçe akıyordu. Onlar sadece güldüler ve Zoe uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı.

Anna çığlık attı. Acı dayanılmazdı. Amına beyaz bir sıcaklık yayıldı. Sanki biri doğrudan en hassas bölgesine erimiş lav atmış gibi hissediyordu.

Acıdan kasıldı ve çığlık attı. Onu kapatmadılar. Acı devam etti, devam etti ve devam etti... ta ki karanlık onu ele geçirene ve hiçbir şey hissetmeye kadar.

Devin bir süre sonra zindana geri döndü. Daha önce çığlıkları duymuş olmasına rağmen ortalık sessizdi. Anna'ya her ne yapmışlarsa, daha önce ondan bile duymadığı çığlıkları ortaya çıkarmıştı.

Kapıyı açtığı anda kızlar onun sandalyesinde oturmuş konuşuyor ve kıkırdıyorlardı. Anna bağlandığı yerde bayılmıştı. Bir an için onu öldürdüklerini düşündü ama göğsünün hafifçe hareket ettiğini gördü. Rahatlayarak iç çekti. Anna'yı cezalandırmak istemişti, öldürmek değil. Ölüsü ona bir fayda sağlamayacaktı. En azından şimdilik.

Vücudu kırbaç izleriyle çizgiliydi ve amcığı parlak kırmızıydı ve birden fazla kablo takılıydı. Kızların ne yaptıklarını görmek için yanlarına gitti. İlginç. Tam derinin üzerinde. Ooh! Ve bir tane de klitorise. Bunun çok acıtacağını hayal etti.

"Siz kızlar gidebilirsiniz," dedi.

Bu kadar acımasız olabileceklerini düşünmemişti ama yine de öyleydiler.

sahip olduğu en kötü kızlardan bazılarıydı. Diğer kızlardan bazılarına zorbalık yaptıkları biliniyordu. Çoğu zaman sorun olmazdı. Ve yakında hiç sorun olmayacaktı. Yirmi dört yaşındaydılar ve faydalı ömürlerinin sonuna çok yaklaşımlardı. Çok yaklaşımlardı. Davranışları onları başka hiçbir şey için yararlı kılmayacaktı. Bazı kızları, başka işler için umut vaat ediyorlarsa yanında tutuyordu.

Malikânenin etrafındaki görevler. Bu ikisi, çok ama çok iyi seks köleleri olmalarına rağmen

Seks yapmaktan başka bir şey için çok az eğilimleri var. Onlar için yararlı bir özellik

gençtiler. Ama yaşılanıyorlardı. Erkekler ilgilerini kaybediyordu. Aslında....

Kızlar giderken sessizce "Ian," dedi. "Onları eleme için hazırla. Artık işime yaramayacak kadar yaşlılar."

Ian başıyla onayladı ve kızları odadan çıkarken takip etti. Onları bir bekleme odasına götürecekti ve burada malikânenin erkeklerine yapmak istedikleri her şey için hazır olduklarını bildirecekti. Adamların onlarla işi bittikten sonra, eğer kızlar hâlâ hayattaysa, Ian onlara ölümcül bir işe yapacak ve cesetlerinden kurtulacaktı.

Devin dönüp Anna'ya baktı. Onunla işi henüz bitmemişti. Hayır, verilecek daha çok ceza vardı. Onu iki kez düşündürecekti. tekrar itaatsizlik etmeden önce. Neyse ki Ölümsüzler yarın yola çıkmadan önce onun bedenini iyileştirmeye istekliydiler. Aksi takdirde şimdi durmak zorunda kalacaktı.

Zincirlerini çözdü ve bağlarını arkasına taşıdı. Ian geri döndüğünde, onu bacaklarının arasındaki amını ortaya çıkaracak kadar eğilmiş durması için zincirledi. Sonra da vücudunun o güzel kısmına odaklanarak cezalandırmaya devam edecekti. Devin'in siki beklenti içinde seğiriyordu. Onun kışına ve amına istediği her şeyi yapma fırsatı inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Keskin bir koku Anna'nın bilincini geri getirdi ve vücudu sarsılarak uyandı. Her yeri ağrıyordu. Kolları arkadan bağlıydı ama öne doğru eğilmesi için yukarı kaldırılmıştı. Ayak bilekleri birkaç metre arayla kelepçelenmişti ve başını sırtıyla aynı hizada tutan, üstündeki bir şeye bağlı bir tasma takıyordu. Öksürdü ve bulunduğu pozisyonda yapabildiği kadarıyla başını salladı.

"İyi uyudun mu?" Devin yukarıdan sordu.

Yanındaki çizmeli ayakları görebiliyordu ama ona bakamıyordu; tasma da yere bağlıydı. Baş hafifçe yana doğru hareket edebiliyordu ama yukarı ve aşağı hareket edemiyordu.

Devin onun yüzüne bir tokat attı. "Sana bir soru sordum," dedi sertçe. "Ben... Bilmiyorum, Usta," diye fısıldadı.

Çılgılık atmaktan boğazı acımıştı. Tanrım, her şey acıyordu! Ne kadar zamandır baygındı? Bilmek istiyor muydu ki? Belli ki Devin Henüz onunla işim bitmedi. Sadece uyumak istiyordu.

Devin uzaklaştı. Ian'ın adını söylediğini duydu ve büyük bir gölgenin ona yaklaştığını gördü. Bir şey kıcına dokundu ve sıçradı. *Hayır! Hayır! Lütfen o olmasın!* Bir şey sıcak, sert ve büyüktü ve göt deliğine bastırarak içeri girmek istiyordu. Bu Ian'dı. Elleri onun üzerindeydi. Kalçaları ve kendini ona doğru bastırdı. Anna umutsuzca sıkı kaslarını gevşetmeye çalıştı ama anal seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki yapabileceği çok az şey vardı.

Homurdandı, sonra adamın siki vücuduna girerken haykırdı.

"Ian..." Devin'in sesinde bir uyarı tınısı vardı.

Ian'ın derin bir nefes aldığını duydu, sonra sertçe ileri doğru itti ve dar deliğini yırttı, kasları yırtılırken çığlık atmasına neden oldu. Sırt ve bacak kasları, güçlü itişlerine karşı kendini desteklemeye çalışırken acı verici bir şekilde sıkıştı. Adam her ileri ittiğinde, vücudu öne doğru bastırarak Tasma onu boğuyor.

Ian, kendisine emredildiği gibi onu sertçe becerdi. Anna devasa siki içine almaktan başka bir şey yapamıyordu. Daha hızlı gelmesine yardımcı olmak için etrafındaki kasları bile sıkamıyordu. Adam vücuduna tekrar tekrar girdikçe karnına kramplar giriyordu. Yoğun acı karşısında hıçkıra hıçkıra ağladı. Ian, boşalırken homurdandığını ve küfrettiğini duyana kadar vurmaya devam etti, spermini perişan deliğinin derinliklerine fırlattı. Sertçe çekerek onu zıplattı, sonra uzaklaşmadan önce kıcını tokatladı.

Anna'nın başının altındaki zemin gözyaşlarıyla parlıyordu.

Bir ıslık sesi ve bir çatırtı duydu, ardından vücudu tam da ağrıyan kıcına bir kırbaça vurulmanın acısını hissetti. Çığlık attı. Zavallı deliğine defalarca vuruldu. Sanki sıvıya vuruluyormuş gibi ses çıkarıyordu. Yerde hafifçe arkasını görebiliyordu ve yerde koyu damlalar gördü bacaklarının arasında. Loş ışıktaki görmek zor olsa da kırmızı bir tonu vardı. Ian onu o kadar kötü parçalamıştı ki kanıyordu ve şimdi onlardan biri ona vuruyor ve daha fazla kanamasına neden oluyordu. Her kırbaç darbesinde vücudu sarsılıyor ve tekrar tekrar bağıırıyordu.

Kirpikler aniden durdu.

Devin arkadan, "Kıçın berbat durumda, Anna," diye yorum yaptı. "Güzel, berbat, kanlı bir karmaşa."

Amcığına bir şeyin dokunduğunu ve içine bastırdığını hissetti. Bu Devin'di. Onu bir anlığına sertçe becerdi, her hamlede acıyan kıcına vurdu, sonra Anna içinde bir çimdik hissedene kadar bir an durdu. Sivri uçları! Tekrar hareket etmeye başladı ve sivri uçlar kanalını sıyırdı. O

defalarca içine girdi ve acı içinde çığlık attı. Aşağı baktığında Devin'in ayaklarının kendi ayaklarının arasında olduğunu ve vücudunun alt kısmından sürekli kan damladığını görebiliyordu.

Onu becerirken ona vurdu ve meme uçlarını çimdiklemek için eğildi. Sonunda boşaldığında, bağırdı ve içine sertçe bastırdı, sonra dışarı çekti ve eliyle birkaç kez sertçe amına vurdu. Ama hâlâ onunla işi bitmemişti. Birkaç dakika sonra, amcığına karşı birçok küçük kırbacın acısını hissetti. Dokuz kuyruklu kedi. Sonunda keskin şeyler vardı ve Devin bunu vücudunun alt kısmında acımasızca kullandı, özellikle amına ve kıkına odaklandı. Sesini kaybedene kadar çığlık attı, sonra homurdandı. Amının kanlar içinde kalacağından emindi. Kan damlaları ayaklarının arasında birikmeye devam etti.

Acı dayanılmazdı ama artık çığlık atamıyordu. Hareket edemiyordu. Sadece sessizce ağlayabilir ve ölmek için dua edebilirdi. Karanlık çökmeye başladığında, bunun sadece bilinçsizlik değil de ölüm olmasını umdu.

Altmış İkinci Bölüm

"Anna."

Anna sıçradı ve gözlerini açtı. Devin onun yanına oturmuş, saçlarını okşuyordu. Anna korkulu gözlerle ona baktı. Yine cezalandırılacak mıydı?

Sarsıntılı hareketlerle etrafına bakındı. Malikânedeki yatak odasında idi. Pencere ve Fransız kapısını örten tül perdelerin arasından süzülen sabah güneşi odayı pembe bir ışıqla yıkıyordu.

Sabah mı? Hatırladığı son şey, karnındaki aşırı ağrıydı. zindanda. Vücudunu gözden geçirdi. Hiçbir yeri ağrıyordu. Aslında, kendini oldukça iyi hissediyordu.

Devin beyaz bir elbise gömleği ve pantolon giymişti ve saçları hafif nemliydi. Pazartesi sabahı olmuş muydu?

"Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Üzgün olduğumu biliyorum bebeğim.

Cezalandırıldın ve eminim ki

Yine itaatsizlik konusunda endişelenmem
gerekecek, değil mi?" "Hayır, Efendim,"
diye fısıldadı.

"Aferin kızıma," dedi ve eğilip onu öptü. Yanağını okşadı ve kız rahatladı. "İyi kız," diye tekrarladı.

Kapı çalındı ve Sarah elinde bir tepsiyle içeri girdi.

Devin'i gördüğünde "Oh!" diye haykırdı. "Günaydın, Efendim," dedi reverans yaparak.

"Günaydın, Sarah." Devin ayağa kalktı ve Anna'ya baktı. "Çabucak kahvaltını et, sonra da hazırlan. Yaklaşık doksan dakika içinde yola çıkacağız."

"Evet, Efendim," dedi Anna yumuşak bir sesle, ayağa kalktı ve kendini yumuşak pamuklu bir gecelik giymiş olarak bulduğunda şaşırdı.

Devin ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve odadan çıktı. Anna hızla kalktı ve Sarah'nın kahvaltısını hazırladığı masaya gitti.

"Günaydın Hanımefendi," dedi neşeyle. "Yolculuğunuz için heyecanlı mısınız?"

Anna dürüstçe, "Bunu gerçekten düşünmemiştim," diye cevap verdi. Dün geceden sonra Devin'le ilgili herhangi bir konuda oldukça endişeliydi. Onu kızdırmak istemiyordu.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı, Hanımefendi?"

Anna başını sallayınca Sarah tepsisini almak için birazdan döneceğini söyledi.

Anna hızlıca yemeğini yedikten sonra hazırlanmak için banyoya girdi. Lacivert bir seyahat etek takımı ve beyaz ipek bir bluz giydikten sonra bavuluyla birlikte her şeyin hazır olduğundan emin oldu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra pencere kenarındaki sandalyeye oturdu ve Alex'in ona aldığı Kindle'dan bir şeyler okudu. Bunun Alex'ten geldiğini düşünmekten hoşlanmıyordu ama birden fazla kitap taşımaktan daha kolaydı ve yeni beyaz seyahat çantasına çok güzel sığıyordu.

Yaklaşan maceralarını düşündükçe heyecanının artmasına izin verdi. Daha önce hiç uçağa binmemişti. Oakland'da, körfezin karşısında büyümüştü ama San Francisco'dan hiç ayrılmamıştı. anne ve babası öldü. Ve şimdi ülkenin öbür ucuna, Washington DC'ye gidiyordu!

Bir süre sonra Ian onun odasına geldi. O içeri girdiğinde gergin bir şekilde durdu. Koyu renk takım elbisesi içinde yakışıklı görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun Anna?" diye sordu nazik bir sesle.

"İyiym, teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Seni incitmek zorunda kaldığım için özür dilerim Anna," dedi usulca, ona doğru yürürken.

Onun yumuşak ela gözlerine baktı ve başını salladı. "Biliyorum." Bir adım öne çıktı ve kollarını onun beline doladı. O da ona sıkıca sarıldı.

"Hazır mısın?" diye sordu uzaklaştığında. Kız

başını salladı ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

Bir süre sonra Devin, Ian, Tyler, Maggie ve Anna bir limuzinin arkasında otoyoldan havaalanına doğru gidiyorlardı. Maggie şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Anna Devin'in yanına oturdu ve heyecanla pencereden dışarı baktı. Devin arabaya bindiklerinden beri ona karşı çok nazik ve kibardı ve elini dizine koymuştu.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Devin aniden ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı.

Anna'ya pembe bir elmas yüzük uzattı. Büyük pembe elmas kare şeklindeydi ve etrafı küçük beyaz elmaslarla çevriliydi. Büyük elmasın her iki yanında daha küçük yuvarlak elmaslarla çevrili iki küçük kare beyaz elmas vardı. Ayar antika gibi görünüyordu.

"Oh, Devin!" Anna yüzüğe bakarak haykırdı. "Bu çok güzel!"

Devin onu sol yüzük parmağına taktı. "Bu şekilde, diğer erkekler Sadece bir bakışla benim olduğunu bil." Gülümsedi ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi, onu derinden öptü ve boynunun yan tarafını okşadı. "Seni seviyorum, bebeğim."

Anna'nın gözleri parladı. "Ben de seni seviyorum Devin," dedi utangaç bir sesle ve onun yanına sokuldu.

Karşılarında oturan Devin'in oğlu Tyler, pencereden dışarı bakarken kaşlarını çatı.

"Tyler," dedi Devin. "Surat asmana gerek yok. Ben paylaşıyorum."

Devin'le olan ilişkisinde artık kendini çok daha güvende hisseden Anna, Tyler'a gülümsedi. Babasına çok benziyordu ama gözleri o kadar sert değildi.

Kalkış korkusundan sonra Anna rahatlayabildi ve uçuşun tadını çıkardı. Tabii ki Devin'in elini eteğinin altına sokması da bunu zevkli hale getiriyordu. Belli ki ona olan kızgınlığı geçmişti ve uçuşları boyunca ona birkaç orgazm yaşattı. Chicago'daki mola sırasında, onu birinci sınıf banyolardan birine götürdü ve makyaj masasına karşı sert bir şekilde becerdi, tüm bunlar ona ne kadar iyi bir kız olduğunu ve ona ne kadar taptığını söylerken.

Chicago'dan DC'ye uçmak üzere yerlerine yerleşirlerken Devin arkasına baktı ve sırtı.

"Vay, vay, vay," dedi Anna'nın ondan hiç duymadığı tuhaf bir sesle.

Anna döndüğünde orta sarı saçları ve geniş omuzlarıyla yakışıklı bir adamın yüzünde bir sırıtışla koridorda yürüdüğünü gördü.

"Devin!" diye bağırdı.

Selamlaşmak için kucaklaştıklarında Anna'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Devin kiminle böyle selamlaşır ki? Hiç böyle bir şey görmemişti. "Tom!

Seni yarına kadar görmeyi beklemiyordum." Devin gülerek koltuğunun arkasına yaslandı. "Chicago'da ne yapıyorsun?" "Son dakika iş gezisi." Tom omuz silkti.

"Tommy orada mı?" Tyler hevesle sordu, ikisine doğru yürürken Erke kler. Tom güldü. "Hey, Tyler," dedi genç adama sarılarak. "Evet. Hepsi otelde bekliyor. Bu sabah geldiler. Zavallı Kelsey. Her şeyi ona bırakmaktan nefret ediyordum ama büyüklerin yardım etmesini sağladım."

Devin gözlerini devirdi. "Neden bu kadar büyük bir ailen olduğunu hiç anlamadım."

"Ailemi seviyorum." Tom gülümsedi. "Karımı da seviyorum." Anna'ya baktı ve ona dostça bir gülümseme verdi. "Sen Anna olmalısın," dedi.

Anna gergin bir şekilde ona baktı. Onun kim olduğunu nereden biliyordu? Adamın eline baktı ve sağ serçe parmağında elmas bir yüzük olduğunu gördü. Bir Yaşlı mı? Ona tekrar baktı. Ama o çok... hoş görünüyordu. Ve normal.

"Evet, Tom. Bu benim Anna'm," dedi Devin ve Anna'yı kucaklayarak yanına çağırdı. "Anna, bu benim en iyi arkadaşım, Tom Pendleton."

Devin'in en iyi arkadaşı mı var? "Merhaba Bay Pendleton," dedi Anna usulca, Devin'in koluna yapışarak.

"Bana Tom de," dedi sırtarak. "Çok sevimli bir kız." Tekrar Devin'e baktı. "Eminim beklemek zor olmuştur."

"Hiçbir fikrin yok," diye inledi Devin.

"Ian, nasılsın?" Tom, Ian ayağa kalktığı anda koridorun karşısına geçerek,

"Nasılsın?" diye sordu.

El sıkıştılar.

"Güzel, efendim. Ya siz?" Ian dostça bir tavırla sordu.

"İyi, iyi. Teşekkürler. Sizi gördüğüme sevindim."

Adamlar birkaç dakika sohbet ettiler. Tyler belli ki Tom'u kendi babası kadar örnek alıyordu.

Anna sessizce durdu ve konuşmalarını dinlerken ellerini kavuşturdu. Oturmak istedi ama Devin'in bunu onaylayacağını sanmıyordu. Anna'nın arkasındaki koltukta sessizce oturan Maggie'ye baktı. Küçük gülümsemeler paylaştılar ama konuşmaya cesaret edemediler.

Kabin çoğunlukla işadamlarıyla doluydu ve kısa süre sonra emniyet kemerini bağla işareti yandı. Tom koridorun karşısında ve iki sıra gerideki bir koltuğa geçti.

Anna emniyet kemerini bağlarken Devin, "Tom New York'un Elder'ı," diye açıkladı. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Aynı okulda okuduk.

birlikte üniversiteye gidecekler. Tıpkı Tyler ve oğlu Tommy'nin bu yıl yapacakları gibi.

düş." Devin'in yüzünde yumuşak bir ifade belirdi ve Anna, Devin'in her zaman şimdiki kadar sert olup olmadığını merak etti.

"Yüzüğünü gördüm," dedi.

"Aferin kızıma. Biz buradayken yüzüklere dikkat etmek iyi bir fikir. Kardeşlere saygılı davrandığınızdan emin olun. Elmas takmadıkları sürece sana dokunmamalılar. Ama dokunurlarsa, istediklerini yap ve sonra gelip bana söyle, ben de onlarla ilgileneyim."

"Evet, Devin."

Bölüm Altmış Üç

Akşamın erken saatlerinde başkente vardılar. Tom onlarla birlikte limuzine binip lüks otele gitti.

Tom geldiklerinde ailesini aradı ve Devin giriş işlemlerini yaptırırken, birkaç dakika sonra kısa kahverengi saçlı ve parlak mavi gözlü hamile bir kadın lobiye geldi. Anna resepsiyon masasında Devin'in yanında duruyordu.

Tom kadını şefkatli bir öpücükle selamlayarak, "Merhaba sevgilim," dedi. "Yolculuk nasıldı?"

Kadın gülümsedi ama gözlerini devirdi. "Yorucu ama Tommy ve Denise çok yardımcı oldular."

"Güzel. Öyle olmasalardı derilerini yüzerdim." İkisi de güldü.

Tyler da güldü. "Bunu görmek için para verirdim."

"Tyler, seni görmedim. Nasılsın canım?"

"İyiyim, Kelsey, sen?" Tyler kibarca cevap verdi.

"Pişirmek zorunda olmadığım bir akşam yemeği için sabırsızlanıyorum." Güzelce gülümsedi. "Baban nerede?"

Tyler, Devin ve Anna'nın durduğu yeri işaret etti. Kelsey Tyler'a,

"Üçüncü kattaki süitтейiz, batı kanadında," dedi.

"Tommy şu anda orada. Size kalacağınız odayı gösterebilir."

Tyler sırtıttı. "Harika." Asansör bankına doğru gözden kayboldu.

Devin otel görevlisinden anahtar kartını aldı ve Kelsey'i selamlamak için döndü. "Ah, Kelsey. Nasılsın canım?" Yanağına bir öpücük kondurdu ve başını sallayarak şişmiş karnına baktı. "Karnını doyurmaya mı çalışıyorsun?"

şehri kendi başınıza mı yeniden dolduracaksınız?"

Kelsey ve Tom güldüler. "Belki," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Sandy nasıl?" diye sordu. "O da sizinle geldi mi?"

Devin kaşlarını çattı. "Hayır. O evde." Ayrıntı vermedi. Anna endişeyle bekledi.

Kelsey'nin gözleri Anna'ya kaydı, sonra sorgulayan bir bakışla Devin'e döndü.

Devin neredeyse hınzırca gülümsedi ve elini Anna'nın beline koyarak onu kendine doğru çekti. "Kelsey, bu Anna. Benim metresim."

Kelsey, Anna ve Devin'in arasına bakarken yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi.

Anna kızardı ve yere baktı.

"Ben... uh," diye kekeledi Kelsey. "Tanıştığımıza memnun oldum, Anna," dedi sert bir sesle.

Anna başını kaldırıp ona baktı ve belirsiz bir gülümseme verdi. "Ben de memnun oldum Bayan Pendleton," dedi usulca, sonra tekrar yere baktı. Acaba hep burada mı kalacaktı?

"Kendimizi tazeleyelim, sonra da bir şeyler atıştırmaya gidelim mi?" Devin iki kadın arasındaki rahatsız edici sessizliği görmezden gelerek öneride bulundu.

Anna ve Devin'in Tom ve ailesiyle yarım saat sonra sütlerinde buluşmaları konusunda anlaştılar ve ayrıldılar. Bir belboy Devin, Anna, Ian ve Maggie'yi asansöre ve dördüncü kattaki sütlerine kadar götürdü. Başkanlık sütlerinden biri.

Anna içeri girdiğinde odaya baktı. Aslında bir oda değildi. Birden fazla odaydı. Büyük fuayede yatak odasına açılan bir kapı ve büyük bir yaşam alanına açılan açık bir kemer vardı. Yaşam alanının iki tarafında şehrin ve bir çeşit su yolunun muhteşem manzarasını gören pencereler vardı. Birden fazla oturma alanı odanın her tarafına dağılmıştı. açık mavi, altın ve yeşil tonları. Sütün bir tarafında sekiz kişilik bir yemek masası bulunuyordu. Çok gösterişliydi!

Yatak odasında kral boy bir yatak, oturma alanı ve altın rengi duvarlar vardı.

Anna gömme dolabın yanındaki kapı aralığından bir giyinme odası görebiliyordu. Onu geçince büyük bir mermer banyo vardı.

Maggie ve Ian'ın her birinin sütün uzak tarafında bitişik odaları vardı. Anna devasa mekâna bakarken tek söyleyebildiği "Vay canına!" oldu.

Devin arkasından yaklaştı, kollarını beline doladı ve boynunu öptü. "Hoşuna gitti mi?"

Saçlarını kenara çekti ve kulağının üst kısmını emerek dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

"Mmm hmm," diye mırıldandı eli ceketinin altından kayarak göğsünü kavradığında.

"Soyun," diye yumuşak bir sesle emretti Devin.

Anna emredileni yaptı, takım elbisesini ve iç çamaşırını sandalyenin üzerine örttü ve ardından Devin'in önünde başını eğerek çırılçıplak durdu. Devin de soyunmuştu. Aleti önünde sallanıyordu ve Anna ona dokunmayı arzuluyordu. Dizlerinin üzerine çökmesi için omuzlarını aşağı doğru itti. O da öyle yaptı ve hevesle adamın sikini ağzına aldı. Şikago'da seviştikleri zamandan beri onun üzerinde kendi tadını alabiliyordu.

Devin inledi. "Aferin kızım," diye mırıldandı elleriyle başını yönlendirirken.

Anna onun boğazını dürteceğinden endişelendi ama yine de onun için iyi bir iş çıkarmaya çalıştı. Bir süre sonra Devin geri çekildi ve ona elleri ve dizleri üzerinde yatağa uzanmasını söyledi. Kadın söyleneni yaptı ve Devin onun arkasında diz çöküp içine girmeye başladı. Kadın zevkle inledi ama yine de korkuyordu.

ona zarar verecekti.

"Benim için gel, bebeğim," diye haykırdı Devin.

Anna konsantre oldu ve kısa süre sonra karnındaki sıcaklığın kıpırtılarını hissetti ve inledi. Zihni korksa da bedeni itaat etti.

Devin öne doğru eğilerek onun sırtını öptü ve göğsünü okşadı. "Aferin kızım," diye mırıldandı onun içinde yumuşarken.

Anna onun memnuniyetinin içini ısıttığını hissetti. Belki de artık ona gerçekten kızgın değildi. Bugün hiç kızgın davranmamıştı.

Devin ayağa kalktı. "Giyinip Tom'un odasına gitmemiz gerekiyor. Kelsey oldukça aç görünüyordu."

"Evet Devin," dedi Anna, ayağa kalkıp dolaba doğru yürürken. Bavulları oradaydı ama açılmamıştı.

"Biz yokken Maggie eşyalarını yerleştirecek. Güzel bir şeyler giy. Alt kattaki restoranda yiyeceğiz."

Anna yüksek yakalı, kolsuz siyah bir kılıf elbise seçti. Makyajını ve saçını tazelemek için banyoya girdi. Devin arkasından yaklaştığında aynada son bir kez kendini kontrol ediyordu.

"Bugün çok iyi bir kız oldun, Anna." Elini cebine attı ve kolyesini çıkardı. "Bana bir daha itaatsizlik etme. Yapar mısın Anladın mı?"

Anna heyecanla başını salladı. "Evet, Devin."

Devin ona sıcak bir gülümseme verdi ve kolyeyi yerine taktı. Onun boynunu öptü. "Akşam yemeğini iyi ye. Uzun bir gece olacak."

Anna ne demek istediğini merak ederek Devin'i odadan çıkarken takip etti. Asansörle bir kat aşağı indiler ve kendilerinininkine çok benzeyen bir kapıya doğru yürüdüler. Devin kapıyı çaldı ve bir süre sonra kapı açıldığında bir kızla karşılaştılar.

Anna'dan biraz daha genç, sarı saçlı ve mavi gözlü.

"Devin Amca!" diye haykırdı ve onun kollarına atıldı.

Kıskançlık kalbini sıkıştırırken Anna kaşlarını çattı. Onu Anna'nın eskiden selamladığı gibi selamlamaya nasıl cüret ederd! O onun Devin'iydi! Geri çekildi ve Devin'in arkasına geçti.

"Hey, Denise," dedi sevgiyle, onu kucaklayarak. "Büyümüşsün."

Denise kıkırdadı. "Artık on sekiz yaşıdayım."

"Gerçekten mi?" Devin alay etti. "Zavallı baban."

Tom kızının arkasından yaklaştı. "Hiçbir fikrin yok. Gece gündüz telefonlar. Erkeklerden." Tom gözlerini devirdi.

Devin güldü. "Evet. Sierra'yla da bunu yaşıyoruz."

Anna kendini çok yabancı hissetti. Kendisinden sadece iki yaş küçük olan kızları hakkında konuşuyorlardı. Ama o Devin'in metresiydi. Ve hafta bitmeden Tom'la seks yapacağından oldukça emindi. Ne de olsa o bir Yaşlı'ydı.

"İçeri gelsene. Diğerlerinin ne kadar büyüdüğünü görün." Tom kapıyı açtığını söyledi. "Nerede... ah, işte buradasın, Anna." Ona gülümsedi.

"Dev'in seni yukarıda bıraktığını sanıyordum."

Devin onun elini tuttu. "Ben olsam bunu yapmazdım."

Devin onu içeri, renkleri biraz farklı olsa da onlarınkine benzeyen bir fuayeye çekti. Yine de odalarından çok daha gürültülüydü. Birkaç çocuğun çığlıkları ve kahkahaları kulaklarına ulaşıyordu. Kaç çocukları vardı?

Oturma odasına girdiler ve Anna odada bu kadar çok çocuk görünce şok oldu. Çok gürültü yapıyorlardı ve Anna kısa sürede bunaldı. Devin'in elini sıktı ve titredi.

"Devin Amca!" diye bir çığlık daha duyuldu ve hepsi Devin'e koşup ona sarıldı. Devin onu bıraktı ve o da kendini arkasındaki duvara yasladı. Bu Devin'in daha önce hiç görmediği bir yanıydı. Ya da çok uzun zamandır görmemişti. Devin'in gençken de ona böyle davrandığını tahmin ediyordu. Bu düşünce gözlerini yaşarttı.

Hepsi Devin'e kocaman, masum ve mutlu gözlerle bakıyordu. Hepsinin ona taptığı çok açıktı.

Anna, artık biraz hareketsiz oldukları için sayma şansı buldu. Bir...iki...üç...aman Tanrım! Beş artı Denise. Altı çocuk mu? Ve Kelsey de hamileydi. Hem de çok hamileydi.

Anna kanepede oturmuş, yüzünde bir gülümsemeyle çocuklarını izleyen Kelsey'e baktı. Anna'nın boğazı Kelsey'nin çocuklarına duyduğu bariz sevinci görünce düğümlendi. Bu Anna'nın asla deneyimleyemeyeceği bir şeydi. Kelsey ona doğru baktığında, Anna gözyaşlarının akmasını isteyerek hızla yere baktı.

Birkaç dakika sonra Tyler, Anna ve onunla aynı yaşlarda bir adamla içeri girdi. Uzun boylu ve zayıftı, Tom'un kiyle aynı renkte sarı saçları ve Kelsey gibi mavi gözleri vardı. Bu başka bir oğul olmalı. Tommy mi? Adı bu muydu?

Böylece yaşları yirmi ile dört arasında değişen toplam yedi çocuk oldu. Vay canına!

Ve bir tane daha yolda. Anna böyle bir hayatı hayal bile edemezdi.

"Merhaba," dedi sarışın adam, yanında Tyler'la birlikte ona doğru yürürken. "Ben Tommy. Sen de Anna olmalısın. Tyler senin güzel olduğunu söyledi," diyerek sırttı ve Tyler'a baktı. "Bu yetersiz bir ifade."

Anna kızardı. "Merhaba," dedi utangaç bir sesle.

"Bu senin kız arkadaşın mı, Ty?" Denise onlara doğru yürürken kıkırdarak sordu.

"Ah, hayır," diye kekeledi Tyler, Anna'ya bakarak. "O... uh... babamın arkadaşı."

Denise büyük bir merakla Anna'ya baktı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu bir süre sonra sesinde bir suçlamayla.

"Yirmi," diye cevap verdi Anna yumuşak bir sesle.

Kanepede oturmuş Kelsey ile konuşmakta olan Devin'i aradı. Anna onu bulunca başını kaldırdı ve gülümsedi. Anna ona çaresiz bir bakış attı ve Devin de ona katılmasını işaret etti.

"Affedersiniz," dedi ve hızla Devin'in yanına yürüdü.

Devin yanındaki mindere vurdu ve Anna koltuğun kenarına sertçe oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve yüzünü asık tuttu. Kelsey'nin onu izlediğini hissedebiliyordu ama başını kaldırmaya cesaret edemiyordu.

"Tyler ve Tommy'nin geldiğini görüyorum," dedi Tom. "Gidelim mi?" diyerek ayağa kalktı ve karısının ayağa kalkmasına yardım etti.

Bölüm Altmış Dört

Küçük çocuklar alt kattaki şık restoranda oldukça uslu durdular. Tom, Anna'yı çocuklara Devin'in "arkadaşı" olarak tanıttı ve Devin'e daha sonra ne olduğunu açıklamak zorunda hissetmediğini söyledi. altı yaşındaki bir çocuğa göre.

Yemekten sonra Kelsey çocukları yukarı çıkardı ve Devin, Tom, Tyler, Tommy ve Anna Devin'in süitine geri döndüler. Kelsey Anna'nın da kendisiyle gelmesini teklif etmişti ama Devin hayır dedi. Kelsey bu cevaptan hoşlanmamış gibi görünüyordu ama başka bir şey söyleyemeden Tom elini onun koluna koydu.

Devin, Anna'ya Tyler ve Tommy de dahil olmak üzere erkekler için ıslak bardan içki getirtti. Onlara otelde kaldıkları sürece içebileceklerini ama dışarı çıkmak isterlerse çıkamayacaklarını söyledi.

Devin içecekleri dağıttıktan sonra, "Elbiseni çıkar, Anna," dedi.

Anna ona şaşkın bir bakış attı. Anna hemen kıpırdamayınca adam kaşlarını kaldırarak onu uyardı ve Anna hızla fermuarına uzanıp aşağı çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Tommy ayağa fırlayarak, "Sana yardım edeceğim," dedi.

Anna kolunu indirdi ve Tommy'nin elbisesinin fermuarını açmasına izin vermek için döndü. Parmakları sırtında elbisesinin açıldığı yerde gezindi, sonra tekrar yukarı çıkarak elbisesini omuzlarından aşağı itti.

Elbisesi ayak bileklerinin etrafında yere düştü ve erkekler ona bakarken siyah dantel sütyeni, tangası ve jartiyer kemeriyle gergin bir şekilde durdu.

"Çok güzel," dedi Tom, ayağa kalkıp ona doğru yürürken.

Parmaklarını sütyeninin kenarında gezdirdikten sonra boynuna doğru ilerledi ve başının arkasını kavrayıp onu öpmek için eğildi. Dudakları onunkileri nazikçe okşadı, dili ona açılmaları için onları yokladı. Dudakları ayrıldığında, dili ağzına girdi, tadını aldı ve inledi

usulca. Diğer eli kadının sırtına ve kalçalarına doğru kayarken, kadın ellerini adamın kollarından omuzlarına doğru uzattı. Onun zayıf ve sert vücudunu hissedebiliyordu.

Bordo gömleğinin altında kasları esniyordu. Adam kadının kalçalarını kendine doğru bastırdı ve kadın adamın tahrikini karnında hissetti.

Parmakları tangasının kayışının altına kaydı ve danteli ön tarafa doğru izleyip tümseğini kavrarken inledi. Parmakları klitorisine sürtündü ve bacaklarının arasındaki kumaştaki ıslaklığı hissederek tekrar inledi. Parmakları dantelin altından kayarak kadının ipeksi, ıslak kıvrımlarına girdiğinde dizleri büküldü ve adamın omuzlarına yapıştı. Adam hafifçe kıkırdadı ve onu kanepeye geri götürdü.

Oturdu ve onu kalçalarının arasına oturttu. Adamın pantolonundaki şişkinliği görebiliyordu ve neye benzediğini merak ederek alt dudağını çiğnedi.

Tom nazikçe, "Sütyenini çıkar," diye emretti.

Adamın okyanus mavisi gözlerine baktı ve arkasına uzanarak sütyenini çözdü, omuzlarından çekip çıkardı ve yanındaki yere bıraktı. Adam onun göğüslerine bakarak gülümsedi, sonra parmaklarının arasına bir yüzük aldı ve hafifçe çekti.

"Neden iki yüzüğü var?" diye sordu Devin'e bakarak.

"Alex."

Tom, Devin'in ne demek istediğini anlamış gibiydi ve başını salladı. "Geri kalanını çıkar, tatlım."

Anna ona utangaç bir gülümseme verdi ve jartiyer kemerini hızla çıkarıp çoraplarını aşağı sıyırdı. Sonra külotunu kalçalarından aşağı indirdi ve bir kenara attı.

Tom parmaklarını kadının karnından aşağıya, şişmiş dudaklarına doğru götürdü ve onları nazikçe okşadı. Parmaklarını ıslak kıvrımlarının içine soktuğunda gözlerini kapadı ve inledi.

Tom, "Tanrım, o kadar ıslak ki," diye yorum yaptı.

"İyi eğitilmiş," diye kıkırdadı Devin. "Yarı Ölümsüz olması da buna yardımcı oluyor."

Tom kıkırdadı. "Daha önce hiç Yaşlı bir Hanımefendi ile birlikte olma ayrıcalığına sahip olmamıştım," dedi ve onu okşarken yumuşak inilti çıkararak ona baktı.

"Görmediniz mi? Buralardaydılar."

"Onları hep özlüyor gibiydim. Sorun değil." Anna'ya gülümsedi.
"Bence beklemeye değer."

Anna zorlukla düşünebiliyordu. Parmakları yetenekli ve uzundu. Bacaklarını desteklemek için yapabileceği tek şey buydu.

Tom parmaklarını kaldırdı ve ağzına götürdü. "Mmm. Tatlı," diye mırıldandı, sonra ellerini kalçalarına koyarak amını ağzına götürdü. Dili kıvrımlara daldı ve kadın ellerini onun ellerinin üzerine koydu.

destek için omuzlar.

Anna nefesini tuttu ve Tom onu coşkuyla yerken iç çekti. Bir fermuar sesi duydu, sonra Tom onu aşağı çekti ve kendini onun sikine dayadı.

"Oh!" dedi adam onu tek bir hareketle doldururken. Acıtmamıştı, sadece onu şaşırtmıştı.

Tom içinde hareket etmeye başladığında onun gözlerine baktı. Adamın siki içine girip çıkarken inledi. Uzun ve kalındı. Bütün Yaşlılar bu kadar büyük müydü? Tom onun kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Benim için gel, tatlım," diye inledi.

Boşalırken haykırdı ve adamın omuzlarına yapıştı. Onun içinde zonkladığını hissetti ve zevkini arttırmak için etrafını sıktı.

Tom, Anna'yı kendisine doğru tutarken, hâlâ yumuşamakta olan sikinin üzerinde otururken, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Onun saçlarını ve sırtını okşadı. Anna onun boynunu öptü ve hafifçe ısırdı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Anna kendi kendine gülümsedi. Tom'dan hoşlanıyordu.

Devin'le konuşurken onun sırtını okşamaya devam etti. Tom ek yüzükleri sorana kadar konuşmalarına dikkat etmiyordu.

"Amında daha fazla halka olması gerekmez mi? Ben sadece bir tane gördüm."

Anna aniden doğrulup irkilerek Tom'a baktı. "Ne dedin sen?"

Tom ona gülümsedi. "Daha fazla am yüzüğün olması gerekip gerekmediğini sordum. Her Efendiden üç tane almalısın. Sende sadece bir tane var

Alex'ten göğüs ucu halkası."

Anna korkuyla dönüp Devin'e baktı. Yüzükleri nereye gitmişti?

"Bebeğim, dün gece seni cezalandırdığımda," diye omuz silkti. "Dışarı çıktılar.

Benimki de öyle. Sen uyurken seni yeniden deldim." "Aman

Tanrım, dostum. Ona ne yaptın?"

Devin ona kaşlarını çatı. "Yapılması gereken neyse onu."

Anna arkasını döndü ve duvara baktı. Alex'in yüzükleri yoktu. Kendini boş ve üzgün hissetti. Devin'in onu ağır bir şekilde cezalandırdığını biliyordu ama yüzüklerinin çıkmasına neden olacak kadar çok şey yaptığını tahmin etmemiştir.

Tom ona sarıldı. Başını onun omzuna yasladı ve kanepenin arkasındaki yere baktı. Neden Alex'in onu bu kadar rahatsız Yüzükler gitmiş miydi? Ona kızgındı. Artık yüzüklerini takmaması, onu terk ettiği için onun işine yarayacaktı. Ama kendi kendine ondan ne kadar nefret ettiğini söylerken bile gözyaşlarını silip gerçeği inkâr etmek zorunda kaldı: Onu çok özlemişti.

Birkaç saat sonra Anna, Devin'in ayaklarının dibinde diz çöktü. Amcığı kullanımdan dolayı ağrıyordu ve çenesi sızlıyordu. Gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu ve vücudunun üst kısmının uykuyla sallandığını hissediyordu. Erkeklerin her birini sözlü olarak ve başka şekilde birkaç kez memnun etmişti. Özellikle de Tommy ve Tyler'ı. Doymak bilmiyorlardı. Devin ve Tom genç erkekler ve onların cinsel iştahları hakkında gülüşmüşlerdi. Anna, Devin'in tanıdıklarının çoğunun genç çocuklar.

Sonunda grubun ön kapıda vedalaştığını fark etti. Odadan çıktıklarını bile fark etmemişti. Devin tekrar odaya girdi ve Anna'nın önünde durdu. Onun kıkırdadığını duydu, sonra onu kucaklayıp yatak odasına taşıdı.

"Bu gece çok iyi bir kız oldun bebeğim," diye fısıldadı onu yatağa yatırırken. "Biraz uyu. Yarın gezmeye gideceğiz."

Anna uykuya dalarken Devin'e küçük bir gülümseme verdi.

Bölüm Altmış Beş

Kütüphaneye benzeyen geniş bir odada otururken onu izledi. Saçları dağınıktı ve yüzünde birkaç günlük sakal kalmıştı. Önünde Anna'nın o güne kadar gördüğü en büyük kitapla bir masanın üzerine eğilmişti. Onu gördüğünde kalbi istemsizce yerinden fırladı.

Onu gördüğünde verdiği tepkiden memnun değildi. İlk başta onu fark etmemiş gibi görünüyordu ama bir an sonra başını kaldırdı ve onu gördü.

"Schatzi..." dedi yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle. Kitaba baktı ve onu kendinden, Anna'dan daha uzağa itti. "Seni özledim."

Anna başını salladı. Onun tarafından büyülenmek istemiyordu.

Kıkırdadı. "Seni görmek güzel, mein Liebe. İyi misin?"

Anna dudağını ısırды. Ona kayıp yüzüklerden bahsetmeli miydi? Kızarmıydı?

"Anna?"

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve bir adım geri çekildi.

Yüzüklerine bir şey olduysa Devin çok kızardı. Başını salladı, arkasında sert bir şeyin yerinden oynadığını hissetti ve sonra uyandı.

Anna gözlerini tekrar açtığında, karanlıkta yatağında uzanmış, tavana bakıyordu. Devin yanında usulca horluyordu. Kalbindeki sızıdan hoşlanmamıştı. Kendini yalnız hissediyordu.

Anna Devin'e yaklaştı ve ona sokuldu. Devin uyandı ve onu kendine çekti. Ama aynı şey değildi. Her ne kadar inkâr etmek istese de Alex'i özlemişti. Gözlerini kapadı ve ondan başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Bölüm Altmış Altı

Anna'nın bildiği bir sonraki şey, güneşin otelin yatak odasının perdelerini araladığı oldu. Göz kapaklarının arkasındaki ışığı gördü. Başı ve sol eli Devin'in göğsünde duruyordu. Nefes alışından hâlâ uyuduğunu anladı ve elini göğsünden karnına, yarı sertleşmiş sikine doğru kaydırды.

Onu yavaşça ama sertçe aşağı yukarı okşadı; onun sevdiği şekilde. İnledi ve kalçalarını onun eline doğru bükte.

"Bebeğim..." diye mırıldandı ve Anna'nın üstüne yatmak için yuvarlandı, bacaklarını ayırdı ve sikini vücuduna soktu.

Adam içine girip çıkarken zevkten nefesi kesildi. Boynunu öptü ve hareketleri hızlandıkça inledi.

"Oh, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı boynuna karşı. Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve ikisi de boşalana kadar onun itişlerine eşlik etti.

"Günaydın," dedi Devin nazıkçe, dirseklerini onun üzerine dayayarak.

Anna gülümsedi. "Günaydın Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Önce yanağını, sonra kulağını okşadı. "Sabahları seninle uyanmaya alışabilirim. Bu günleri birlikte geçirdiğimiz için mutluyum."

"Ben de," dedi gülümseyerek.

Devin'in mutlu olması hoşuna gidiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu. Onu mutlu ettiğinde onu seviyordu.

Devin onun üzerinden yuvarlandı. "Neden ben sipariş verirken sen de hazırlanmıyorsun?

Kahvaltı?" Başını kaldırıp saate baktı. "Yaklaşık bir saat sonra Tom ve ailesiyle buluşup birlikte gezintiye çıkmamız gerekiyor."

Bir buçuk saat sonra, kalabalık grup şehir merkezinde National Mall'da dolaşıyordu. Anna'nın telefonu çaldığında öğle yemeğine gidiyorlardı. Elini tutan Devin'e endişeyle baktı.

"Kim o?" diye sordu.

Anna çantasından telefonu çıkardı ve ekrana baktı. "Ben Kurt," dedi şaşırarak. Başını sallayan Devin'e baktı.

"Devam et ve cevap ver." Adam kızın elini bıraktı ve gruptan uzaklaşmasını işaret etti. Denise ve Kelsey merakla ona baktılar.

Öğle yemeği yiyecekleri yere doğru yürürlerken Anna diğerlerinin arkasına takıldı. "Alo?"

"Anna, *Engel*, nasılsınız?"

"Merhaba Kurt," diye gülümsedi Anna onun sesini duyunca. "Ben iyiyim. Şu anda Washington DC'deyim."

"Gerçekten mi? Şu anda benden sadece sekiz saat uzaktasın. Seni görmeye gelmek için can atıyorum."

Anna kıkırdadı. "Devin'in bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum."

"Hmm," dedi Kurt. "Orada onunla mısın?"

"Evet."

"Şimdi onunla mısın?"

Anna yukarı baktı. Diğerleri İtalyan restoranına doğru yürüyorlardı. Devin ona baktı ve gülümseyerek eliyle Anna'nın dışarıda kalması gerektiğini işaret etti. "Az önce restorana girdi."

"*Gut*. Alex seninle konuşmak istiyor."

"Alex?" Anna'nın rüyası tekrar canlandı ve gergin bir şekilde Alex'in sesini bekledi. Birkaç saniye dışında beklemesi gerekmedi.

"Anna, iyi misin?" Alex endişeli bir sesle sordu. "Evet Alex. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"*Ja, Schatzi*."

Bir duraksama oldu ve Anna onun kullandığı evcil hayvan ismi karşısında irkildi. Neden ona böyle sesleniyordu? Ondan nefret ediyordu.

"Seni gördüm. Dün gece. Bana geldin."

"Geldim mi?"

"*Evet, Schatzi*. Seni her zaman görüyorum."

"Öyle mi?" Anna gözlerini yere dikti. Rüyaları... gerçek miydi? "Beni... o gece... on altı yaşımdayken gördün mü?"

"*Evet, Anna*. Ve diğer zamanlarda da."

Anna'nın kafası karıştı. Onu gördüğü onca zaman, o da onu görmüş müydü? Neden ona söylememişti? "Ah."

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Senin için yapabileceğim bir şey var mı Alex?"

"Anna, seni tanıyorum. Sesini ve yüz ifadelerini biliyorum.
Bir sorun var. Ne oldu?"

Anna bir an kıpırdandı ama ona söylemesi gerektiğini biliyordu.
"Yüzüklerim," dedi usulca. "Onlar... gittiler."

Alex yüksek sesle Almanca bağırdı ve Anna telefonu kulağından hafifçe çekti. "O piç onları dışarı mı çıkardı?"

"Bilerek değil..." dedi titrek bir sesle.

Alex bir an sessiz kaldı. Arka planda alçak bir ses duydu. Wilhelm mi?

Alex iç çekti. "Bağırdığım için özür dilerim Anna," dedi daha yumuşak bir sesle. "Lütfen bana ne olduğunu anlat," diye nazikçe ısrar etti.

Bu bir emir değildi. Ona Devin'in Pazar gecesi verdiği cezayı anlatmaya başladı.

Alex, Anna'nın Pazar akşamı olanları anlatan tatlı sesini dehşet içinde dinledi. Midesi çalkalandı. Zavallı tatlı Anna'nın o kadar sert dövüldüğünü düşününce gözleri yaşardı. Gözlerinde dehşetle babasına baktı. Alex'in yüz ifadesi değiştikçe Vati'nin gözleri endişeyle doldu.

Anna konuşmasını bitirdiğinde Alex sessiz kaldı. Devin'in acımasızlığı onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Alex'in hayal edebileceği her şeyin çok ötesindeydi. Böylesine tatlı bir kızı Cuma günkü davranışı yüzünden bu kadar kötü dövmek... ürperdi. O da oradaydı. Onu görmüştü. Heyecanlanmış, sonra da kalbi kırılmış ve ona göre davranmıştı. Kasıtlı bir itaatsizlik değildi. O sadece normal bir kızdı. Ama Devin'in ondan istediği bu değildi.

Şimdi onu yenmenin bir yolunu bulmaya her zamankinden daha kararlıydı. İyi bir ilerleme kaydettiğini hissediyordu ama Anna'nın iyiliği için yeterince hızlı değildi.

"Anna, iyi misin?" diye sordu, Devin'in kalıcı bir yara almış olmasından korkuyordu.

onu.

"Ben iyiyim. Devin Ölümsüzlerin beni iyileştirdiğine dair bir şeyler dışarı

söyledi. "Ölümsüzler seni iyileştirdi mi?" Alex şaşırarak sordu. Şöyle 1."

bir baktı

kaşlarını çatan baba. Ölümsüzlerin iyileşmesi duyulmamış bir şey değildi. Alex... o geceyi düşünmek istemediğinde Sebastian Anna'yı iyileştirmişti.

"Bu kötü bir şey mi?" Anna yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır, Schatzi. İyi olmana sevindim."

"Onlar olmasaydı seyahat edebileceğimi sanmıyorum." "Onları gördün mü?"

"Kim?"

"Ölümsüzler."

"Hayır. Pazartesi sabahına kadar uyanmadım. Devin'in benimle işini ne zaman bitirdiğini bilmiyorum. Zindanda pencere yok."

Alex iç çekti. "Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm, Anna. Keşke onu durdurabilseydim."

Anna bir dakika sessiz kaldı.

"Anna, hala orada mısın?"

"Evet." Durakladı. "Bana kızgın mısın?" "Sana neden kızgın olayım ki?"

"Yüzükler yüzünden. Çünkü gittiler."

"Hayır, Anna, bu senin hatan değil." Elinden gelen en nazik sesle konuştu. "Kızacak bir şey yok." *En azından sana değil.*

Anna'nın telefondan uzakta bir şeyler söylediğini duydu. "Ben... Ben gitmek zorundayım.

Devin beni arıyor."

"Anna, seni korumak için sana bir emir vereceğim, tamam mı? Benimle konuştuğun için başının belaya girmesini istemiyorum."

"Neden ben-"

"Anna, Devin'e dün gece gördüğün rüyadan ya da bugün benimle konuştuğundan bahsetmeyeceksin," diye emretti. "Ona Kurt'le hoş bir sohbet ettiğinizi ve Kurt'ün size bir gün dışarıda olacağını söylediğini anlatacaksınız.

Fındıkkıran'ın açılış gecesinde görüşürüz." Durakladı. "Anladın mı?"

"Evet, Alex."

Ses tonunu okuyamadı ama incinmediğini umdu.

"Fındıkkıran'a geliyor musun?"

"Henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Onun yanında olmak ve onunla birlikte olamamak işkence gibiydi. Onu kardeşiyle görmekten bahsetmiyorum bile. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Tamam," dedi duygusuzca. "Devin'in yanına gitmeliyim."

"Pekâlâ Schatzi," dedi acı dolu bir sesle. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Evet, Alex."

"Seninle sonra konuşuruz, Schatzi."

"Güle güle." Telefon görüşmesini sonlandırdı.

Alex telefonu kardeşine geri verdi ve yanındaki koltuğa yığıldı.

"O iyi mi?" Kurt Almanca sordu. "O piç onu incitti mi?" "Evet. *Söz dinlemedi.*" Alex son kelimeyi hırlayarak söyledi. "Yani o onu cezalandırdı. Acımasızca. O kadar kötü ki bayıldı. İki kez." Kurt ve babasına Devin'in yaptıklarını anlattı. "Bir şey yapamaz mısın, Vati?"

Wilhelm üzüntüyle başını salladı. "Hayır, Alex. Hiçbir şey yapmaya yetkim yok. Kız onun kölesi."

"O benim de kızım!" Alex ellerini saçlarında gezdirerek haykırdı. Babasının çalışma odasının penceresinden dışarı baktı. "Onunla birlikte olduğu düşüncesine dayanamıyorum Vati. Bu beni deli ediyor."

"Biliyorum Alex. İşte bu yüzden buradasın. Neler yapabileceğini öğrenmek için." Alex aniden ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Kurt sordu.

"Çalışmak için." Alex odadan çıkıp kütüphaneye doğru yürüdü. Öğrenmesi gereken şeyi olabildiğince çabuk öğrenmeye kararlıydı.

Anna telefonu çantasına geri koydu ve Devin'in beklediği restoranın kapısına doğru yürüdü. Alex'in emri için minnettardı. Devin'e Kurt'ün sadece Alex onu kontrol edebilsin diye aradığını söylemek istemedi.

"Her şey yolunda mı?" Devin, onun içeri girebilmesi için kenara çekilerek sordu.

Anna gülümsedi. "Kurt Fındıkkıran'ın açılış gecesine gelecek." Devin gülümsedi "Güzel. Geçen hafta seni görmekten keyif aldığımı biliyorum."

Anna başını salladı. "Onu görmek benim de hoşuma gitti."

Devin elini kızın sırtına koydu ve onu oturdukları odanın kenarındaki büyük masaya götürdü. Devin ve Tyler'ın yanına oturdu.

"Her şey yolunda mı canım?" Kelsey Anna'ya sıcak bir şekilde gülümseyerek sordu. Anna başını salladı. "Sadece... bir arkadaşım merhaba demek için aradı."

Altmış Yedinci Bölüm

Öğle yemeğinden sonra Devin ve Anna Kongre Binası'na gittiler; bir Senato oturumuna katılmak için giriş kartları vardı. Odanın yan tarafındaki balkonun ön sırasına oturdular ve içeri girdiklerinde birkaç Senatörden fazlası onlara baktı. Bazıları ürkmüş görünüyordu. Diğerleri memnun görünüyordu. Birkaçı Anna ile göz teması kurdu ve gülümsedi.

"Devin...?" Anna biraz korkmuş bir halde etrafına bakındı.

"Bizi tanıyorlar bebeğim," diye fısıldadı Devin onun kulağına. "Onları buraya koyan biziz."

"Oh," dedi dudağını ısırarak.

Odanın ön tarafındaki büyük masanın arkasında oturan kel, kır saçlı, gözlüklü bir adam onlara baktı ve kibarca başını salladı. Anna ile göz teması kurdu ve gülümsedi, ardından dikkatini tekrar Senato işlemleri.

"Onun kim olduğunu biliyor musun, Anna?" Devin sessizce sordu. Anna başını salladı.

"Bu Birleşik Devletler Başkan Yardımcısı."

Odada yaklaşık yarım saat kaldıktan sonra ayrıldılar ve Temsilciler Meclisi'ne gittiler. Bu oda çok daha büyüktü ve çok daha fazla insanlar aşağıdaydı. Oturduklarında yine aynı tepkiyle karşılaştılar, ancak odanın ön tarafındaki büyük masanın arkasında oturan kadın Devin'i görünce irkildi.

Yarım saat sonra odadan çıktılar ve caddenin biraz aşağısındaki başka bir binaya gittiler. Koridorlar kalabalık ve gürültülüydü. Üçüncü kata çıktıklarında Anna Devin'in eline yapıştı ve Devin kapıyı açtı.

Büyük ahşap bir masanın arkasında oturan genç bir adam mağrur bir ifadeyle başını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Devin soğuk bir ses tonuyla, "Buraya Senatörü görmeye geldik," dedi.

"Randevunuz var mı?" diye sordu genç adam aynı şekilde, kabalık sınırında.

Devin kaşlarını çatı ve kısık gözlerle ona baktı. "Ben Devin Andersen'ım. Randevuya ihtiyacım yok."

Genç adamın gözleri büyüdü. "Ben... Özür dilerim efendim," diye kekeledi. "Senatör henüz dönmedi."

Devin homurdandı. "O zaman onu ara ve burada olduğumu söyle." Topuklarının üzerinde döndü ve duvara dayalı deri bir sandalyeye oturmaya gitti. Devin Anna'ya baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Git banyoyu bul ve külotunu çıkar."

Anna dudağını ısırdı ve masadaki adama dönerek tuvaletlerin nerede olduğunu sordu. Anna talimatları aldıktan sonra ofisten ayrıldı ve birkaç dakika sonra çantasında külotuyla geri döndü. Haki bir etek giymişti ve eteğinin üzerinde uçuşan serin hava biraz tahrik ediciydi.

Ofise girdiğinde Devin odada değildi. "Nerede...?"

Masanın arkasındaki genç adam yanındaki kapıyı işaret etti. "İçerideler. İçeri girebilirsiniz."

Anna kapıya bir göz attıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığı anda büyük, güneş ışığı alan ve kâğıtlarla kaplı kocaman bir masanın bulunduğu bir ofisle karşılaştı.

"Ah, Anna," dedi Devin odanın diğer tarafından.

Döndüğünde Devin ile uzun boylu, zayıf, koyu renk tenli ve saçlı bir adamın rahat görünen bir oturma alanında oturduklarını gördü. Anna hızla Devin'e doğru yürüdü.

"Anna, bu Senatör Weir," diye tanıttı Devin. "Jerry, bu da Anna."

"Merhaba Anna," dedi Senatör Anna'yı gülümseten bir gülümsemeyle rahatsız edici.

Anna sessizce, "Merhaba Senatör," dedi.

Senatör onu incelerken Anna bir ayağından diğerine kaydı. Sanki onu değerlendiriyormuş gibi bakıyordu.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Devin sırtarak. "Bir örnek mi? Elbette."

Senatör onun elini kabaca kavradı ve kendine doğru çekti. Bacaklarını ayırdı ve elini uyluğunun iç kısmından amına doğru kaydırarak parmaklarını kabaca içine soktu.

"Ah!" diye bağırdı beklenmedik davetsiz misafir karşısında. Adam sertti ve gözlerini sulandırmıştı. Adam onunkini iterken tekrar ağlamamak için dudağını ısırdı.

parmaklarını onun içine sokup çıkarıyordu.

"Islak ve sıkı. Güzel." Senatör yorum yaptı. Onunkini çıkardı parmaklarını geçirdi ve onu dizlerinin üzerine çekti. Sert bir sesle "Sikimi yala," dedi.

Anna onun önüne geçti ve titreyerek pantolonunu çıkardı ve sikini ağzına aldı. İnledi ve elini başının üzerine koyarak geriye yaslandı, sikini tekrar tekrar boğazından aşağı itti.

Adamların konuştuklarını duydu ama ne dediklerini duyamadı; senatörün elleri kulaklarının üzerindeydi. Başkan ve seçim kelimelerini deşifre etti. Birkaç dakika sonra senatörün kalçaları gerildi ve ağzına boşalırken inledi.

"Çalışacak mı?" Senatör kızın saçlarını çekerek başını kucağından indirirken Devin sordu.

Senatör onun yüzünü inceledi. "Evet, öyle olacağına inanıyorum."

"Güzel," diye ayağa kalktı Devin. "Onu sekizde bırakacağım. Gel Anna."

Anna ayağa kalktı ve Devin'i ofisten çıkıp koridora kadar takip etti.

"Bu gece onu göreceğim miyim?" diye sordu endişeyle.

"Evet. Bir sonraki başkan o olacak. Hafta sonundan önce onun üzerinde otorite kurmak istiyorum."

"Otorite kurmak mı?"

"Evet. Bu gece onun istediğini yaparsan gelecekte seninle tekrar birlikte olmak için her şeyi yapar." Devin başka bir ofisin önünde durdu.

"Bu öğleden sonra uğrayacağımız birkaç yer var."

Endişelenen Anna ona baktı ama konuşmadı.

Devin onunla yüzleşti ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Anna, onların desteğine ihtiyacım var. Bu desteği almam için bana yardım edeceksin. Elinden gelenin en iyisini yap ve ben de mutlu olayım. Hepsi bu hafta sonu Buluşma'da olacak. Oradaki en popüler kız sen olacaksın." Devin onu alnından öptü. "Beni gururlandır, bebeğim."

Anna ve Devin öğleden sonra çeşitli senatörleri ziyaret etti. Akşam yemeği yediler ve ardından Anna'nın müstakbel başkanı görmeden önce dinlenmesi için otele döndüler.

Senatörü görmek için ayrılma zamanı geldiğinde, Devin bir araba çağırdı ve yakındaki bir apartmana gittiler. Devin şoföre beklemesini söyledi ve Anna'yı dördüncü kattaki bir daireye götürdü. Kapı

Kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı ve senatör yüzünde kocaman, neredeyse iğrenç bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

Devin, Anna'yı içeri iterek, "Onu sabah alırım," dedi. Anna endişeyle ona baktı ama Devin ona sert bir bakış attı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

"İçeri gel, tatlım."

Anna daireye girdi. Hoş bir şekilde döşenmiş geniş bir oturma alanı vardı. Senatör onu bir kapıdan geçirdi ve kıyafetlerini çıkarmasını söyledi. Anna buna uyduktan sonra arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Devin acıya karşı toleransınızın yüksek olduğunu söyledi."

Altmış Sekizinci Bölüm

Anna'nın gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. Devin ona neden böyle bir şey söylesin ki? Gözlerini kapadı, kaçıp gidebilmeyi diledi. Bu uzun ve acı dolu bir gece olacaktı.

Onu yatağa doğru itti ve uzanmasını söyledi. Şifonyerin çekmecesinden kelepçeleri çıkardı ve ellerini başının üzerine kelepçeledi. Sonra şifonyere geri döndü ve çekmecedен başka eşyalar çıkardı.

"Bacaklarını tutmuyorum çünkü seni yatakta çırpınırken görmek hoşuma gidiyor. Hareket edersen muhtemelen kendini inciteceksin, bu da benim hoşuma gidiyor."

Anna'ya döndü, elinde siyah plastik bir kutu vardı, yaklaşık altı inç uzunluğundaydı ve tepesinde u şeklinde bir girinti vardı.

Şok tabancası! Oh lütfen hayır!

Gülümsedi. "Bu, voltajı kontrol edebilmem için değiştirildi." Kızın amına baktı. "Hiç bunlardan biriyle sikildin mi?"

Anna dehşetini kontrol edemedi ve titremeye başladı. "Hayır, efendim," dedi sesi titreyerek.

Gülümsedi. "O zaman seni bir ziyafet bekliyor."

Yanına oturdu ve plastiği boynundan aşağı doğru izlemeye başladı. Kadın korkuyla geri çekildi ve adam gülümsedi. "Korkuyor musun?"

"Evet, Senatör," diye fısıldadı.

"Güzel. Öyle olmalısın."

Gözleri büyüdü ve gecenin getireceği dehşet karşısında ciğerlerine yeterince nefes alabilmek için mücadele etti.

Boynunun dibine ulaştı ve boynuna milyonlarca iğnenin saplandığını hissetti. Acı içinde çığlık attı ve vücudu sarsıldı.

"Acıdı mı, tatlım?"

Nefes nefese kaldı ve gözleri yaşlarla doldu. "Evet," diye fısıldadı.

Gülümsedi. Silahı göğüslerine kadar takip etti, göğüslerinin etrafında ve meme uçlarında gezdirdi. Kadın korkudan titriyordu. Öne doğru eğildi ve meme ucunu emdi, silahı diğer göğsünün etrafında gezdirdi.

Tepe noktasının her iki yanına bastırđı ve göğsüne milyonlarca iğnenin acısı saplandı. Sırtını kamburlaştırdı ve çığlık attı.

Kıkırdadı ve acıyan yumruya doğru eğilerek onu ağzına aldı. Isırdı ve kadın tekrar çığlık atıp bacaklarını savurdu.

"Lütfen efendim. Lütfen onu üzerimde kullanmayın. Çok acıyor!" diye yalvardı.

Ama o sadece kıkırdadı ve emmeye devam etti.

Anna'nın her yeri acıyordu. Bir noktada bayılmış ve acısız karanlığı kucaklamıştı. Ama karanlık onu bırakmış ve yaşayanlar diyarına geri dönmüşü. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama Yapamadı. Başının üstünde birbirlerine bağlanmışlardı. Gözlerini hafifçe açtığıında loş bir odayla karşılaştı.

Göğüsleri de amı gibi yanıyormuş gibi hissediyordu. Ama meme uçları ağır ve uyuşmuş hissediyordu. Amında bir çimdiklenme hissetti. Ayaklarını hareket ettirdi ve onları serbest buldu.

"Dönmüşsün. Güzel."

Yanından derin bir ses geldi ve gözlerini açtı.

Senatördü. Kötü niyetle sırttı ve kadının karnına uzanıp bir şeyi çekti. Zincirler. Meme uçlarına ve daha aşağıya bağlanmışlardı. Zinciri salladı ve klitorisini sıkıştırdığı için inledi.

"Sen bayıldıktan sonra bunları sana taktım. Birkaç saat önce."

Gözlerinde yaşlarla ona baktı. Oh! Onları çıkardığında inanılmaz derecede acı verici olacaktı.

"Klitorisine birkaç saattir kan gitmiyor." Parmaklarını aşağıya ve amının içine kaydırđı, aynı anda kısıkcı da fiskeledi.

Acıdan ciyakladı.

Onu yüzüstü çevirerek meme uçlarını yatağa bastırdı. Kıçına bastırdı ve kısıkcı klitorisine bastırdı. Adam onu yatağa bastırırken parmaklarını amına sokup çıkarırken inledi.

Parmaklarını çekti ve Anna rahat bir nefes aldı, belki de onunla işinin bittiğini umuyordu. Ancak yatak tekrar hareket etti ve senator Anna'nın üzerine uzanıp sikini içine soktu. Ağır vücuduyla onu yatağa bastırarak becerirken homurdandı.

Kelepçeler çarşafıya sürtündü. Nefesi sığlaştı ve kalçalarının altından aşağı uzanıp klitoris kelepçesini çekti.

Acı içinde çığlık attı, vücudu onun altında kıvranıyordu. Tekrar çekti ve meme ucu kelepçeleri yırtıldı, boğazından bir çığlık daha koptu. Kadın acı içinde hıçkırırken onu sertçe becerdi. Boşalırken bağırdı ve sonra üzerinden yuvarlandı.

Bir an sonra, tanıdık bir çatırtı sesi duydu. *Şok tabancası*. İnledi.

Kıkırdadı ve kızın kık yanaklarını ayırdı. "Bu uyumana yardımcı olur."

Plastiği göt deliğinde hissetti, uçları yanlara batıyordu.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra.

Sanki yumruğunu kayganlaştırıcı olmadan doğrudan kıcına ve doğrudan karnına vurmuş gibi hissetti. Kendini yatağın dışına attı ve vücudu kasılırken çığlık attı. Karanlık onu bir kez daha tüketene kadar sonsuza kadar orada tuttu.

Anna erkek sesleriyle uyandı. Yüzüstü yatıyordu ve vücudu hâlâ acıyordu.

"Kalıcı bir hasar yok, sizi temin ederim."

"Bunu takdir ediyorum Jerry. Onu kalıcı olarak incittiğin için seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Gergin kahkahalar duydu, sonra sessizlik oldu. "Elbette, Devin." "O uyanık mı?"

"Bilmiyorum. Dün gece onu bir güzel bayılttım." Devin iç çekti. "Bugün yapmam gereken şeyler var, biliyorsun."

Ayak seslerinin yaklaştığını duydu ve Devin'in yanında durduğunu görmek için gözlerini açtı. "Anna? Uyanık mısın?"

Anna homurdandı ve yan döndü. "Selam bebeğim. Nasıl hissediyorsun?"

Anna, Devin'in nazik ses tonu karşısında küçük bir gülümsemeyi başardı. "Acıyor," diye fısıldadı.

Devin onu sırt üstü çevirdi ve oturmasına yardım etti. "Ona biraz su getir, Jerry."

Senatör aceleyle odadan çıktı. Devin onun saçlarını okşadı. "Seni otel odasına geri götüreceğim ve güzel bir banyo yapabilirsin. Bu nasıl

ses?"

Anna yorgun bir şekilde gülümsedi. "Güzel."

Senatör elinde bir bardak suyla döndü ve Devin ona uzattı. Anna şükrederek içti ve Devin'in onu otele geri götürebilmesi için yavaşça giyindi.

"Senden oldukça etkilenmiş Anna," dedi Devin sütlerinin kapısını açarken. "İyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim Devin," dedi sessizce. Onu dört gözle bekliyordu Banyo.

Devin onu yatak odasına götürdü. "Ben gidip Maggie'yi getireyim.

Biraz banyosu var.

Daha iyi hissetmenize yardımcı olacak tedaviler. Bu öğleden sonra yapmamız gereken bazı şeyler var, umarım çabucak iyileşirsiniz."

"Elimden geleni yapacağım, Devin."

İki saat sonra Anna kendini çok daha iyi hissetti. Maggie'nin suya koyduğu banyo tuzları ağrıyan vücudunda harikalar yaratmıştı. Giyinmiş, kahvaltısını etmiş ve Devin'le birlikte Temsilcilik Binası'na doğru yola çıkmıştı.

Öğleden sonrasını da bir önceki günkü gibi geçirdi. daha fazla kadın vardı. Devin'in aynı zamanda San Francisco Temsilcisi olan Meclis Başkanı ile özel bir dostluğu vardı. Anna şahsen ondan pek hoşlanmıyordu ama kendisine söyleneni yapıyordu. Cezalandırılmak istemiyordu.

O akşam Tom, Tyler ve Tommy otel odalarına geldiler ve Anna geceyi onların cinsel ihtiyaçlarıyla ilgilenererek geçirdi. O gece çok uyudu.

ve Alex'le ilgili bir rüya görmediği için biraz hayal kırıklığına uğradı.

Ama tabii ki onu hayal etmek istemiyordu.

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Perşembe günü Devin, Anna'yı Tom, Tommy ve Tyler ile birlikte gezmeye götürdü. Anna umutsuzca Kongre Kütüphanesi'ne gitmek istedi ve Devin'e gidip gidemeyeceklerini sordu, ancak Devin bunun sıkıcı olacağını söyledi. Anna günün geri kalanında başka bir şey sormadı.

Gittikleri her yerde Devin ya da Tom birini tanıyor gibiydi. Anna tanıştırdı ve ona bakıldı. Birkaç kez özel bir alana götürüldü ve becerildi ya da oral seks yaptı.

O akşam, Devin ona bir akşam yemeği partisi vereceklerini söyledi. Yaşlıların özel bir toplantısı.

Öğleden sonrayı Maggie'yle birlikte hazırlanarak geçirdi. Hazırlıkların büyük bir kısmı Buluşmalar için hazırlandığı şekildeydi, ancak şeffaf bir elbise yerine bir akşam yemeği elbisesi giymişti.

Yere kadar uzanan beyaz ipek elbisenin göğüslerinin altına kadar inen derin bir 'V' yakası vardı. Kolsuzdu, boncuklu askıları ve belinde boncuklu bir kemeri vardı. Ayakkabı ve külot giymemişti. Ama en azından içi görünmüyordu.

Anna, Devin gelip onu alana kadar yatak odasında bekledi. Geldiğinde onu altı adamın etrafta durmuş konuştuğu oturma odasına götürdü. Odaya girdiğinde onların gücünü hissedebildi ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Devin, bunların ülkeyi yöneten adamlar olduğunu söylemişti.

O içeri girdiğinde hepsi döndü. Orada durup titrememek için tek yapabildiği şey buydu. Devin ona bu gecenin kendisi için çok önemli olduğunu söylemişti. Ne olacaktı ki?

Devin onu diğer adamlarla tanıştırdı, sonra da isimlerini söyledi: Marcus Reece Chicago'dan, Connor Diaz Philadelphia'dan, Javier Houston'dan Hollingsworth, Boston'dan Oscar Silverman ve Los Angeles'tan Brandon Seay. Tom'un New York'tan olduğunu zaten biliyordu.

Devin isimlerini söylerken her adam hafifçe başını salladı. Brandon ona kocaman bir gülümseme verdi. Anna onun Travis'in babası olduğunu hatırladı.

"Anna," dedi Brandon, yaklaşıp yanağından öperek. "Seninle tanışmak gerçekten büyük bir zevk. Travis'ten senin hakkında çok şey duydum."

Anna gülümsedi. "Sizinle tanışmak da harika lordum. Travis sizden çok övgüyle bahsetti."

Brandon kıkırdadı. "O iyi bir genç adam. Fındıkkıran'da seninle dans edeceğini söyledi. Biliyor muydun?"

Anna başını salladı. "Isaak gitmeden önce bana söyledi. Dört gözle bekliyorum." "Travis de öyle." Brandon onun arkasından Devin'in durduğu yere baktı.

Odanın diğer ucunda Marcus ve Tom ile konuşuyordu. "Anna, bir şeye ihtiyacın olursa. " Sustu ve omuzlarını silkti. "Travis'e ve sizinle temasa geçecektir."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Alex'i tanıyorum. Ve Wilhelm'i. İyi adamlar."

"Evet," diye belli belirsiz cevap verdi Anna.

"Wilhelm'e bayılıyorum." "Peki ya Alex?" Brandon bilerek gülümsedi.

"O benim Ustam," dedi Anna yumuşak bir sesle, Alex'i düşünmek istemiyordu.

Brandon ona merakla baktı, sonra tekrar gülümsedi. "Seni dans ederken görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek konuyu değiştirdi.

Anna ıslıl ıslıl gülümsedi ve birkaç dakika dans hakkında konuştular. Konu hakkında bilgiliydi ve belli ki Travis'in başardıklarıyla gurur duyuyordu.

Yemek birkaç dakika sonra servis edildi. Devin masanın bir ucuna oturdu.

Anna ile birlikte masaya oturdu. Adamların Devin'e son derece saygı duydukları ve çeşitli konularda onun fikrini almak istedikleri açıktı. Devin sırayla her yaşlıya belirli bir şey sordu.

Yemeğin ana konusu, insanların Yaşlıların istediklerini yapma istekliliği etrafında dönüyor gibiydi.

Devin tatlının üzerine yavaşça, "Biliyor musun, eski yöntemlere geri dönersek bu tür sorunlarla başa çıkmak çok daha kolay olur," dedi. Bu konuda kayıtsız görünüyordu ama Anna onun gözlerinde bir şeylerin parıldadığını görebiliyordu.

Oscar kıkırdadı. "Evet, ama diğer ülkelerin bize izin vermesi mümkün değil."

"Diğer ülkelerin ne düşündüğü neden umurumuzda olsun ki?" Devin sordu. "Biz Amerikalıyız. İstedikimizi yaparız."

"Ama birlikte çalışıyor olmamız gerekiyordu," diye araya girdi

Brandon. "Eski yöntemler yıllar önce yasaklandı."

"Yasadışı." Devin homurdandı. "Amerika o zamanlar bir ülke bile değildi.

Burada çalışmayacaklarını nereden bileceğiz?"

"İşe yaramadıklarından değil..." dedi Javier yavaşça. "Ölümsüzlerle birlikte çalışmak onlara karşı çalışmaktan daha iyi değil mi?"

"Ya Ölümsüzler eski yöntemlere geri dönmemize yardım etmeye istekli olsalardı?"

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Ne demek istiyorsun?" Connor uzun bir aradan sonra sordu.

Devin sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını masaya vurdu.

"Yani, ya Ölümsüzler eski yöntemleri tercih ediyorsa?"

Adamlar güldü. "Bilmiyorlar," dedi Brandon. "Bu yüzden onları terk ettik."

Devin küçük bir gülümsemeyle, "Belki başka bir yerde değil ama burada olabilir," dedi. "Bu konuda onlarla konuştum."

Masanın etrafında nefesler tutulmuştu.

"Ciddi olamazsınız. Neden bizden sonra ikinci sırada yer almak istesinler ki?" Brandon itiraz etti.

Devin kaşlarını kaldırdı. "Belki de sorumluluktan bıkmışlardır. Ya da belki de kendi ülkemizden sorumlu olmamız gerektiğini fark etmişlerdir." "Ben bunun bir ortaklık olduğunu anladım." Brandon kaşlarını çattı.

"Bu her zaman bir ortaklık olacaktır. Ama biz daha güçlü bir ortak olacağız." Devin elini salladı. "Eğer düşünürseniz, tüm bu güç *eşitliği* gerçekten çok saçma. Bir ortaklıkta her zaman daha güçlü biri vardır. ortaklık. Ve bence bu ortaklık Ölümsüzler yerine biz olmalıyız. Ne de olsa onlar ülkeyi yönetmenin gündelik yönleriyle ilgilenmiyorlar."

Masanın etrafında yükseliş mırıltıları vardı.

Devin gülümsedi ve odanın karşısındaki daha rahat oturma alanına geçmelerini önerdi. Adamlar yerlerine yerleşti ve Anna Devin'in ayaklarının dibine oturmaya gitti ama Devin onu durdurdu.

"Konuşurken biraz güzelliğe bakalım mı?" Devin, Anna'nın elbisesinin fermuarını açıp yere düşmesine izin vererek sordu.

Anna, adamların kendisine baktığını hissedince gözlerini sehpaye dikti.

"Şanslı bir adamsın Devin," diye yorum yaptı biri. Anna bunun Marcus olduğunu düşündü.

Devin kıkırdadı ve Anna'yı kucağına çekerek kulağını okşadı.

Anna'nın vücudunda yankılanan alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Ben de öyleyim," dedi. Anna'yı sırtını adamın önüne yaslayacak şekilde oturttu ve bacaklarını

onun iki yanında. Adam parmak uçlarıyla kadının iç bacaklarını okşadı ve kadın gözlerini kapatıp iç geçirdi.

"Onu nereden buldun?" Oscar sordu.

"Onu doğduğunda sahiplendim. Eski yöntemleri kullanarak." Devin'in parmakları kızın şişen dış dudaklarında gezindi.

"Eski yöntemler mi?" Connor sordu. "Yani o gerçekten bir yarı Ölümsüz mü?" "Öyle olmasaydı bir Yaşlı-Mürebbiyem olduğunu iddia etmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorsun herhalde, Yapar mıydın?"

"Sende bir tane olduğuna dair söylentiler vardı... Buna inanmadığımı söylemeliyim," dedi Oscar, Anna'ya yakından bakarak. "Gerçekten bir tane olduğunu nereden bileceğiz?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Oscar güldü. "Hadi ama Devin. Ben aptal değilim. Eğer gerçekten eski yöntemlere geri dönmemizi öneriyorsan, onun bir Metres olduğunu iddia ederek baş konsey pozisyonunu talep ediyorsun demektir."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Devin, Anna'nın göğüslerini okşayarak ve kulağını ısırarak sordu.

Hem Brandon hem de Oscar endişeli gözlerle ona baktılar.

"Hepimiz bu pozisyon için eşit derecede uygunuz Devin,"

dedi Oscar. "Doğru. Ama o bende var, sende yok."

Oscar alçak bir sesle, "O hepimize ait olmalı," dedi.

"Öyle olacak," dedi Devin. "Bir bakıma." Devin gözlerini kıstı. "Yine de pozisyonu almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısınız?"

Oscar telaşlanmış görünüyordu. "Bu konuda ciddisin." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım."

"Devin," dedi Brandon. "Bunun hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Eski yöntemleri kullanmak... şey, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Eski yöntemler gücümüzün güçlü kalmasını sağlayacak ve sorgusuz sualsiz," dedi Devin. "Bu ülkedeki politikacılar giderek kibirleniyor ve bizi unutuyorlar. Bu çok tehlikeli. Son birkaç gün içinde birkaçıyla konuştum. Tavırları gerçekten rahatsız edici. Eğer ciddi bir şeyler yapmazsak, onlar üzerindeki etkimizi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Bu hem bizim için hem de ülke için kötü olur. Bir Konsey, bir *Kardeşlikten* çok daha etkili bir yönetim şeklidir."

Adamlardan birkaçı başlarını salladı.

Brandon kaşlarını çattı. "Bence başka yollar da var."

Devin, Brandon'ın muhalif olacağından şüphelenmişti. Oscar karşı çıktı ama bunun tek nedeni pozisyonu kendisinin de istemesiydi. Brandon bu fikirden hoşlanmamıştı. İkna edilebilirdi.

Devin Brandon'a baktı, sonra ellerini Anna'nın vücudunda gezdirdi ve kulağına eski sözler fısıldadı. Anna'nın gözleri bir an için donuklaştı, sonra baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle dikkatle Brandon'a baktı.

"Ona git," diye fısıldadı kulağına.

Anna'nın masanın etrafında dolaşıp Brandon'ın kucağına otururken kalçalarının sallanışını izledi. Kulağına fısıldadığını, sonra da baştan çıkarıcı büyüsunü onun üzerinde uyguladığını gördü.

Devin gülümseyerek Tom ve Marcus'a baktı. Onlar onun en büyük destekçileriydi. Javier kaşlarını çattı ve Devin onun da biraz ikna edilmesi gerekebileceğini fark etti. Connor da pozisyon için onunla savaşabilirdi ama Devin, Connor'ın da Oscar'ın da pozisyona layık olduklarını kanıtlamak için gerekenleri yapmaya istekli olacaklarından şüpheliydi. Güç istiyorlardı ama Devin bunu elde etmek için adam öldürebileceklerinden şüpheliydi.

Anna'nın Brandon üzerinde çalışmasını izledi. Devin, Brandon'ın kendi iradesinin onu başarısızlığa uğrattığını görebiliyordu. İknanın etkisi birkaç gün içinde geçecekti ama o zamana kadar çok geç olacaktı.

Evet. Devin, Brandon'ın onun dokunuşuna boyun eğdiğini gördü. Brandon onundu.

Devin gözlerini kapadı ve Anna'ya Javier'e gitmesini söyledi. Bağlanma töreni zihinlerini birbirine bağlayabilmesini sağlamıştı. Alex ortalıkta olmadığından bağ her zamankinden daha güçlüydü. Sanki Alex sorunu hiç olmamıştı ve Devin de olmamış gibi davranmaktan memnundu. Özellikle de Devin Alex'in yüzüklerinden "kazara" kurtulmayı başardığından beri, Devin'in Alex üzerindeki etkisi artmıştı.

Anna Javier üzerinde çalışırken diğer adamlar usulca sohbet ettiler. Devin kısa sürede Javier'in döndüğünü gördü. Anna kucağına dönüp ona sokulduğunda Devin memnuniyetle gülümsedi.

Javier ve Brandon biraz şaşkın görünüyor ve Anna'nın her hareketini izliyorlardı. Devin onların bu arzusuna kıkırdadı.

"Peki, eski yöntemlere geri dönmenin gerekli ve iyi olduğu konusunda hemfikir miyiz?" Devin sordu.

Bütün adamlar başını salladı.

"Ama o zaman asıl soru şu: Konsey'e kim liderlik edecek?" Connor sordu.

Tom arkadaşına göz kırparak, "Bence Devin liderlik etmeli," dedi. "Hanımefendi onun elinde."

Oscar sert bir sesle, "Teknik olarak o hepimize ait," dedi. "Başkan olmak istiyor musun, Oscar?" Devin sordu.

"En azından dikkate alınmak isterim," diye cevap verdi asık suratla.

"Bu makul," diye kabul etti Devin. Başkan olacağından hiç şüphesi yoktu ama en azından diğerlerini düşünmek için iyi bir gösteri olacaktı. "Oscar'ın da dediği gibi, hepimiz bu pozisyon için uygunuz, aksi takdirde İhtiyar olamazdık."

"O zaman nasıl karar vereceğiz?" Oscar sordu.

"Yardımcı olabileceğimize inanıyoruz," dedi arkasından gelen derin bir ses. Diğer adamlar sıçrarken Devin gülümsedi. Kaveh ve Val, Ölümsüzler, aniden odada belirdi. Devin onları selamlamak için ayağa kalktı ve Anna'yı kucağından itti.

Anna hayretle iki adama baktı. Ne babasına ne de Sebastian'a benziyorlardı. Uzun boylu ve kaslıydılar, açık kahverengi tenleri, parlayan altın rengi gözleri ve kuyruk şeklinde arkaya doğru toplanmış uzun siyah saçları vardı. Beyaz giysiler giyiyorlardı.

Bellerinde altın kemerler olan tunikler ve keten pantolonlar. Onlardan bir parıltı yayılıyordu ve güçlerini hissedebiliyordu.

Adamlar onları saygı ve hürmetle selamladılar. Anna kıpırdıyamadı. Onlar gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Onu korkutmuşlardı.

İçlerinden biri ona baktı. "Merhaba kızım," dedi şehvetli bir gülümsemeyle. Ona doğru yürüdü. "Ben Kaveh." Adam kızın yanağını okşadı ve kız onun dokunuşuyla titredi.

Anna'nın ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı.

"Ne kadar güzel bir şey olmuşsun," dedi yaklaşarak. "Baban seninle gurur duyardı."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Bu nazik, veren bir öpücük değildi; sert ve alan bir öpücüktü. Dili kızın ağzını işgal etti ve kız nefes almak için çırpındı.

Destek için adamın kaslı kollarına sarıldı. Adam onu kabaca okşadı. Göğüsleri ve dudaklarına karşı inledi. Adam aniden geri çekildiğinde dudakları morarmış gibi hissetti. Adam kolunu kızın omzuna atarak onu adamlara doğru çevirdi. omuzlarına ve sırtını onun bedenine yasladı.

Kaveh derin sesiyle, "Eski yöntemlere geri dönmek istediğinizi anlıyoruz, Yaşlılar," dedi. Anna onun göğsünün titrediğini hissedebiliyordu. "Bir uzlaşma yolu bulabileceğimizi umuyoruz. Tüm gücümüzden vazgeçme fikrinden nefret ediyoruz."

Devin'in gözleri kısıldı. "Uzlaşma mı?" Şüpheli görünüyordu.

"Evet. Sana istediğin güçleri veriyoruz, ama bazı güçleri saklı tutuyoruz.

Yüzyıllar boyunca kazandığımız güçler." Kaveh'in eli Anna'nın göğsüne doğru kaydı. "Bu güzel yaratığa sahip olmaktan tamamen vazgeçmek istemiyoruz."

Kaveh ve Anna'nın yanına gelen Val, "Ülkenizi dilediğiniz gibi yönetebilmeniz için diğer Ölümsüzlerin gözlerini kapatmaya devam edeceğiz," dedi. "Biz sadece Başkan'la ortak olmak istiyoruz."

Kaveh, "Bu ülkenin bizi oldukça memnun eden yönleri var ve bazı şeylerin değiştiğini görmekten nefret ederiz" dedi.

Devin kaşlarını çatı. "Eski yöntemlerde ortaklık yoktur. Dilediğimizi yaparız."

"Size istediğinizi vereceğiz. Çoğu konuya müdahale etmeyeceğiz. Karar verirken bizim bakış açımızı da dahil etmeniz akıllıca olacaktır. Sizi daha önce yanlış yönlendirmedik."

Devin çenesini kaldırdı ve Ölümsüzleri inceledi. Sözlerini değerlendiriyor gibi görünüyordu. "Bu doğru." Diğer adamlara döndü. "Katılıyor muyuz?"

Başlarıyla onayladılar. Brandon ve Javier hâlâ şaşkındı. "Aynı fikirdeyiz," dedi Devin.

"Güzel," dedi Kaveh. "O halde Başkanınız kim?"

"Siz geldiğinizde biz de tam bunu tartışıyorduk," dedi Oscar.

"Belki biz yardımcı olabiliriz," dedi Kaveh. Konuşurken eli Anna'nın göğsünü yoğurdu. "Bir Yaşlı, yapılması gerekeni yapmaya istekli olduğunu göstermelidir.

piercingleri. Bir Başkan daha ileri gitmeli." Bakışları daha da yoğunlaştı.

"Gerekeni yapacağını kanıtlamak için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Oscar küstahça, "Yapmam gerektiği kadar," dedi. Connor başıyla onayladı.

Kaveh gülümsedi. "Göster bize. Hanımefendiyi öldürün."

Anna nefesini tuttu ve korkuyla Devin'e baktı. O da sakince ona baktı. Ölümsüz'ün pençesinden kurtulmak için mücadele etmek istedi ama bunun sonuçsuz kalacağını biliyordu.

Hem Oscar'ın hem de Connor'ın gözleri büyüdü. "Onu öldürmek mi? Ama Başkan'ın gücünün kaynağı o."

Val, "Ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalısınız," dedi. "Ne gerekiyorsa.

Bir Başkan sadece bir ihtiyar değildir. Daha ileri gitmelidir. Kendisine sunulan gücü ele geçirmeli ve bu gücü elinde tutmak için her şeyi feda etmeye hazır olmalıdır."

Anna'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Onu öldüreceklerdi.

Yetmişinci Bölüm

Devin hem Oscar'ın hem de Connor'ın iç mücadelesini izledi. Kendilerine göre anları vardı ama Devin gibi acımasız değillerdi. Devin ne gerekiyorsa yapardı. Son yirmi beş yıl bunu kanıtlamıştı. Kaveh ve Val bunu biliyorlardı ama Devin'e karşı çıkılmaması için oyunu oynuyorlardı.

Kaveh Anna'nın saçlarından tuttu ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Anna korku dolu gözlerle Devin'e baktı.

Kaveh alçak bir sesle, "Hanımefendiye tecavüz et ve onu öldür," dedi. "Ona sahip ol. Kanını akıt. Sonra onu öldürmelisin."

Anna titredi.

Devin onun kaçmak için etrafına bakındığını gördü ve kendi kendine gülümsedi. Onun kaçmaya çalıştığını görmek oldukça dramatik olacaktı. Onu kovalama düşüncesi sikini kıpırdattı. İyi bir avdan hoşlanıyordu.

Connor oynamayı reddederek başını salladı. Oscar ona baktı, sonra yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve Anna'nın titreyen bedenine yaklaştı.

Korku dolu yeşil gözlerle ona baktı.

Oscar onun saçlarından tuttu ve ayağa kaldırdı. Oscar onu tekrar taş sehpanın üzerine iterken kadın haykırdı. Başı sert yüzeye çarptı ve Devin onun bakışlarındaki şaşkınlığı gördü. Oscar onun yüzüne bir tokat attı ve kız sıçrayarak şaşkınlığını üzerinden attı.

Oscar onun meme uçlarını çekiştirdi ve onu bırakmadan önce neredeyse oturur pozisyona kaldırırken haykırdı, vücudu tekrar masaya çarptı.

İnledi ve başını tuttu. Bacaklarını iterek açtı ve amına sert bir tokat attı. Kadın sıçradı ve tekrar haykırdı. Am dudaklarını çekerken gözleri şehvetle parladı, vücudunu masanın kenarına çekti ve bacaklarını daha da geniş açtı.

Adam onun klitorisini sertçe çimdikledi ve kadın inledi. Yüzünü amına bastırıp klitorisini dişlerinin arasına alırken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

"Hayır!" diye çığlık attı adam klitorisi üzerindeki baskıyı artırırken. Bir an için emdi, sonra tekrar ısırđı ve önce inlemesine sonra da acı içinde çığlık atmasına neden oldu. Oscar'ın dişleri bir araya geldikçe Anna'nın ılıklarının tonu arttı ve sonra geri çekildi. Bolca kanamaya başladı.

Devin adamdan etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Belki o da Devin kadar acımasızdı.

Anna hıçkırarak hıçkırarak ağıladı ve kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı, ama kan amından aşağıdaki zemine damlarken Oscar onun kalçalarını sıkıca tuttu. Onun bağıını çözdü pantolonunu indirdi ve siki serbest kaldı, sonra da sert bir hamleyle kızın istismar edilmiş amına soktu.

ılık attı ve tekrar kıvranmaya çalıştı ama Oscar onu sıkıca tuttu. Aletini tekrar tekrar kadının içine soktu, yüzünün acı içinde sıkışmasını izlerken gözleri şehvetle doluydu. Sonunda haykırdı, sonra sertçe nefes alarak itişlerini yavaşlattı.

Anna'nın yüzü pembeydi ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Oscar ne doğıru eğildi ve ellerini Anna'nın boğazına doladı. Anna dehşet içinde ona baktı, ıslak gözleri merhamet diliyordu ve Oscar tereddüt etti. Kendini koruma modu devreye girmişti ve elini durdurmak için tüm kadın gücünü kullandı.

Uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Oscar'ın elleri titredi, sonra uzaklaştı.

Topuklarının zerine çöktü ve başını ne eğdi. "Yapamam. Onu öldüremem." Dizlerinin üzerinde doğırladı ve onun yanağını okşadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra ayağı kalkıp Ölümsüzlere baktı ve başını salladı. "Bunu yapamam," dedi kırık bir sesle. Oturduğu yere geri döndü ve kolunun kıvrımıyla yüzünü kapatarak yere yığıldı.

Devin etrafına bakındı. Hepsi Anna'nın önlerindeki sehpanın üzerinde hıçkırarak hıçkırarak ağlayan haline bakıyordu. Top gibi kıvrılmış ve dizlerini göğsüne çekmişti. Kimse kımıldamıyordu. Birkaç metre ötede taş gibi suratlarla duran Ölümsüzlere baktı. Kaveh kaşlarını hafıfe kaldırdı, sonra Anna'ya başını salladı.

Devin ayağı kalktı ve Anna'nın önünde durdu. "Sen kime aitsin, Anna?"

"Siz, Efendim," diye fısıldadı.

Devin onu masanın kenarına çekti ve bacaklarını ayırdı. Adam pantolonunu çıkarırken inledi ama kaçamayacak ya da dövüşemeyecek kadar yaralı olduğu belliydi. Acıyı kendi yöntemiyle ortaya çıkarması gerekecekti. Onu itti

Bacaklarını göğsüne kadar kaldırdı ve sikini kıkına yerleştirdi. Tek bir güçlü hamle, kendini dar halkadan geçirip kıkının derinliklerine sokması için yeterliydi.

Çığlık attı ve girişiyle sırtını kamburlaştırdı, ancak vücudunun onu kabul etmesini beklemedi. Tekrar tekrar itti, varlığına uyum sağlaması için onu zorla gerdi. Kadın ona yeterince açık hale geldikten sonra çekildi ve amına doğru ilerledi.

Onun amı ve kıkı arasında ileri geri hareket etti. Kız tepki vermeyi bıraktığında bir an durakladı, içine konsantre oldu ve sivri uçlarını dışarı çıkardı. Kadın tekrar çığlık attı ve Devin gülümsedi. Birkaç Her deliğe sivri uçlarla yapılan darbeler vücudundan bol miktarda kan akmasını sağlayacaktı. Başkan olmanın gerekliliklerini yerine getirmek için kan gerekiyordu.

Doruğa ulaşmaya hazır hissettiğinde ondan ayrıldı ve onu saçlarından tutarak dizlerinin üzerine sürükledi. Kadın ona baktı ve Oscar'a attığı bakışın aynısını attı. Ama adam buna dayanabildi. O da ona baktı.

"Aç," diye emretti.

Kadın dudaklarını açtı ve adamın kanlı sikini ağızına aldı. Kaçamayacağından emin olmak için saçlarını iki bölümden tuttu, sonra yavaşça ağızını sikmeye başladı.

Birkaç kez boğazından aşağı indiğinde boğulmaya ve ona karşı mücadele etmeye başladı. Adam boğazındayken hava akışına izin vermeyecek kadar iriydi. Kadın elleriyle geri itti ama adam başını sabit tuttu ve homurtuları duymazdan gelerek başını yerinde tuttu.

"Oh, evet. Sikeyim evet," diye inledi boğazını sikerken.

Her itiş arasında sadece kısa bir an vardı. Yeterince hava almak için yeterli değildi. Yüzü kızarmış ve oksijen ihtiyacı arttıkça daha da kararmaya başlamıştı. Denemeye ve itmeye devam etti, ancak onun gücünü yenemedi.

Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı, mücadelesi azaldı ve adam onun yakın olduğunu biliyordu. Sivri uçlarını ortaya çıkardı ve boğazından aşağı birkaç kez daha iterek dokuların parçalanmasını sağladı. Boşaldığında, kadının vücudu gevşemişti ve gevşek dudaklarının kenarından kan damlıyordu.

Onu serbest bıraktı ve vücudu yere yığıldı.

Adamlar kadının kıpırdamayan bedenine bakmak için ayağa kalktıklarında birkaç ünlem duyuldu. Ağızdan ve bacaklarının arasından kan damlıyordu. Marcus nabzını kontrol etmek için öne çıktı ve başını salladı.

"O öldü," dedi alçak bir sesle. Kendisine kayıtsızca bakan Devin'e baktı.

Devin temizlenmek için banyoya doğru yürüdü. Döndüğünde Adamlar sessizdi ve Anna'nın hırpalanmış bedenine bakıyorlardı. Sakince oturdu ve birbirleriyle sessizce konuşan Ölümsüzlere baktı.

Ölümsüzler Yaşlılara geri döndü. "Devin ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu gösterdi. Onu Başkanınız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Yaşlılar.

Devin kendi kendine gülümsedi.

Kaveh ciddiyle, "O halde onu yarın akşamki Buluşma'da kuracağız," dedi. Ayrılmak için döndüler.

"Ölümsüzler, Sahibeme yeniden hayat vermenizi rica ediyorum," dedi Devin kararlı bir sesle, çenesi yüksekte ve gözleri kısık bir şekilde durarak. Ölümsüzler üzerindeki gücünü gösterecekti. Bu onların planıydı. Devin'in Ölümsüzlere yapacağı birkaç iyilik karşılığında onlar üzerinde güç sahibi olduğu gösterilecekti.

Val ona dönerek, "Onu isteyerek öldürdün," dedi. "Bu geri alınamaz."

Devin'in gözleri daha da kısıldı. "Onsuz ben bir hiçim. Ona hayatını geri ver," dedi çenesini sıkarak.

Kaveh kaşlarını çattı. "Yaşlılar Ölümsüzlere emir veremez."

"Ben Başkan'ım, sadece bir Yaşlı değil. Başkanlar Ölümsüzlere emir verebilir ve onlar da itaat etmek zorundadır." Arkasından onay mırıltıları duydu. "Onu geri getirin."

Kaveh gözlerini kısıtı, sonra Anna'nın cesedinin yanına diz çöktü. Onu kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı.

Hava aniden Anna'nın ciğerlerine doldu ve boğazının yanmasına neden oldu. Boğazını tuttu. Ne olmuştu? Öksürerek doğruldu. Otelin yatak odasıydı.

Vücudu acıyordu. Boğazı... gözlerini açtı ve Ölümsüz'ün sert, altın gözlerine baktı... adı neydi? Kaveh mi? Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve konuşmaya çalıştı ama boğazı yanıyordu.

"Şimdi sus," dedi alçak bir sesle. "Seni iyileştirmeme izin ver." Onu yatağa itti, sonra ellerini vücudunda gezdirdi. Garip bir çekme hissi içini doldurdu ve vücudu iyileşmeye başladı.

Anna ne olduğunu hatırlamak için çok uğraştı ama anıları belirsizdi. Oscar'ın onu incittiğini hatırlıyordu. Evet, onu sertçe ısırmişti. Sonra Devin. Devin... Devin boğazını sertçe sıkıyordu. O kadar sert ve hızlıydı ki nefes alamıyordu. Ölümsüzler, Başkan olmak isteyen kişinin onu öldürmesi gerektiğini söylemişti. Devin onu öldürmüş müydü? Ama o yaşıyordu.

Devin neden onu incitip duruyordu? İtaatkâr olmak için çok uğraştı. İyi bir Metres ve köle olmak için. Ama hiçbir şey uzun süre yeterince iyi olmamıştı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve Kaveh görmesin diye gözlerini kapattı.

Adamın pek sempatik olmayacağına dair bir his vardı içinde.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Kaveh doğruldu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Başkan temizlenmenizi ve ardından diğer odada kendisine katılmanızı istiyor."

"Evet, Kaveh." Anna doğruldu ve kollarını odasının serin havasına sürttü. Ayağa kalktı, sonra Kaveh'e bir soru sormak için döndü ama o gitmişti. *Tuhaf.*

Anna banyoya girdi ve duş aldı. Cesaret edebildiği kadar uzun süre kaldıktan sonra üzerine bir bornoz sardı ve oturma odasına çıktı.

Sadece birkaç adım içeride durdu. Yaşlılar odanın her tarafına dağılmıştı ve her birinin yanında en az bir kadın vardı. Devin'in ayaklarının dibinde iki kadın vardı ve ikisi de sertleşmiş sikiyle ilgileniyordu.

Anna ayağa kalktı ve Devin'e baktı. Onu incitmiş, sonra da başka birini elde edebilmek için ondan kurtulmuş muydu? Gözyaşlarını kırıpıştırdı ve ne yapacağını bilebilmek için onun kendisini fark etmesini bekledi.

Yorgundu ve uyumak istiyordu. Saat erkendi ama belli ki Devin'in bu gece ona ihtiyacı yoktu. Onu yataktan atıp başka bir yerde uyumaya zorlayacak mıydı? Neredeyse öyle olmasını diliyordu.

Mantık ona Devin'in onu gerçekten öldürdüğünü ve bir şekilde hayata döndürüldüğünü söylüyordu. Devin'in daha önceki sözlerinden ve hareketlerinden, ne anlama geliyorsa gelsin, açıkça Başkan olmak istediğini anlayabiliyordu. Bu pozisyonu elde etmek için onu öldürmesi gerekiyordu. Ona tecavüz ettiğini biliyordu. Ya da en azından onunla çok acı verici bir seks yaptığını, ki çoğu insanın bunu tecavüz olarak değerlendireceğini tahmin ediyordu. Onun için bu normaldi. Çok acı vermeyen seks ve acı veren seks vardı.

Alex hariç. Ve Aaron ve Kurt. Anna kalbini saran ani yalnızlık karşısında gözlerini kapadı. Eve gitmek istiyordu. Hissetti

Yorgunum. Bu hafta sonu başka neler olacaktı? Buluşma daha başlamamıştı ve o şimdiden yorulmuştu.

İç çekti ve kollarını kendine doladı. "Anna."

Anna gözlerini açtığında Devin'in onu izlediğini gördü. Kızlar onun ayaklarının dibinde oturuyorlardı. Anna gözlerini onlara dikti. Bu onun pozisyonuydu. Onun

Devin tarafından. Devin'e baktı, ona ne yaptıracağını merak ediyordu.

Elini kıza uzattı ve kız odayı geçip çıplak kızların üzerinden geçti. Devin onu kucağına çekti. "Nasıl hissediyorsun, bebeğim? Senin için endişelendim."

Anna gözlerini kaçırdı. Sessiz bir sesle, "Peki efendim," dedi. Adamın kucağına sertçe oturdu ve gözlerinin içine bakmaktan kaçındı. Adamın onu düşündüğünden bile şüpheliydi. Ne de olsa onu öldürmüştü. Birkaç kez göz kırptı gözyaşlarını temizlemek için.

"Ah, bebeğim," dedi başını omzuna doğru çekerek. "Seni incittiğim için özür dilerim. Bazen yapmak istemediğim şeyleri yapmak zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Anna cevap vermedi. Gerçekten onu incitmek istemiyor muydu? İstemiyorsa neden bu kadar çok yapıyordu? Neden bundan zevk alıyormuş gibi görünüyordu?

"Anna? Bunu biliyorsun, değil mi?"

Devin, Anna'nın çenesinin sıkılmasını izledi. Onun beklenmedik tepkisi karşısında kaşlarını çattı. Kızgındı. Ona. Ona dürüst olmayan bir cevap veremezdi. Bundan daha iyisini biliyordu. Ama ona hiç cevap vermemek?

Belki de onu malikânenen çıkarmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Çok fazla bağımsız olmaya başlamıştı. Ama kendine itiraf etmek zorundaydı, kız geliyordu. Mutlu olduğu zaman büyüleyici oluyordu. İç çekti. Bir kadını mutlu etmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Sandy ile uğraşmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Buna değmezdi.

Ama Anna ile. Hayır, o farklıydı. Onu bu hale getirmek için çok az şey gerekiyordu.

Mutlu. Nazik bir söz onu bütün gün ayakta tuttu. Belki de onu eve göndermeliydi. Hafta sonunun geri kalanında travma yaşamamalıydı.

Hayır. Onun planları vardı. Hafta sonu için planlarına devam etmeliydi. Sadece daha sert bir ele ihtiyacı vardı. Eğer onu zorlarsa uygun şekilde davranacaktı. Bir şey yapmak isteyip istememesi önemli değildi.

Onun da
yükümlölükleri vardır ve bunları yerine getirmelidir.

"Anna, bana bak."

Yeşil gözleri suçlayıcı bir şekilde baktı. Devin kaşlarını çatı.

"Neden giyinip geceyi Tyler ve Tommy ile geçirmiyorsun?" Ayaklarının dibinde oturan Kelly ve Jessica, onu akşam boyunca kesinlikle meşgul edebilirlerdi.

Kız önce ayaklarının dibindeki kızlara, sonra da ellerine bakarken gözlerindeki acıyı gördü. "Evet, Efendim," dedi usulca ve ayağa kalktı.

"Koridorun sonunda 412 numaralı odadalar."

"Evet, efendim." Arkasını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra giyinmiş olarak çıktı ve ona bakmadan odadan çıktı.

Kendi yaşında erkeklerle birlikte olmanın onu neşelendireceğini umuyordu. Tyler ve Tommy ona tapıyorlardı.

Devin kızlara baktı. Ama Anna'nın yerini hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Ona aitti, başka bir yere değil. İsteddiği kişiyle yatabilirdi. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Anna 412 numaralı odanın kapısını çaldı. Tyler birkaç dakika sonra üzerinde eşofman altından başka bir şey olmadan kapıyı açtı.

Şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Hey, Anna. Burada ne yapıyorsun?" başını kapı aralığından çıkardı ve etrafına bakındı.

"Baban gelip geceyi seninle geçirmemi söyledi," diye açıkladı. İçeride zaten yanlarında kız olmadığını umuyordu.

Tyler'ın yüzünde bir sırıtiş belirdi.

"Gerçekten mi?" Anna başını salladı.

"Harika!" diyerek kızın elinden tuttu ve heyecanla onu içeri çekti. "Bakın babam ne göndermiş," dedi gülerek, onu küçük bir oturma alanına götürürken.

Tommy onu görünce ayağa kalktı. "Merhaba Anna," dedi ve ona sıcak bir gülümseme verdi.

Tyler onu kanepeye çekti ve iki adamın arasına oturttu.

"Sadece bir film izliyoruz," diye açıkladı Tyler ve Anna'nın hiç duymadığı bir filmin adını söyledi.

Tommy ona doğru uzandı ve kolunu ona doladı. Tyler onun bacaklarını kavradı ve kucağına yatırdı.

Anna bir süre sonra rahatladı ve erkeklerin arkadaşlığında ruh hali hafifledi. Eğlenceliydiler ve kahramanla kadın kahramanın televizyonda yaptığı aptalca şeylere içtenlikle gülüyorlardı.

Tommy sık sık başının üstünü öpüyordu. Tommy ona Nate'i hatırlatıyordu ve Nate de düşmek üzere olan gözyaşlarını görmemiş olmalarını umarak sildi.

"İyi misin, Anna?" Tommy usulca sordu. "Neden ağlıyorsun?"

"Hayır... Ben..." İçini çekti. "Uzun bir gün oldu." Gerçek buydu.

"Babam oldukça sert olabiliyor, ha?" Tyler yorum yaptı. "Niyeti iyi."

Anna cevap vermedi. Babasını ne kadar iyi tanıdığını merak ediyordu. Anna, Devin'in şu anda hiçbir konuda "iyi niyetli" olduğunu düşünmüyordu. Dikkatini tekrar filme verdi, onun dışında her şeyi unutmaya çalışıyordu. Nerede olduğunu.

Tyler ve Tommy'nin arkadaşlığından hoşlanıyordu. Uzun bir Avrupa turundan döndükten sonra bu ay üniversiteye başlayacaklarından bahsetmişlerdi.

Toplantıdan sonra Devin, Tyler ve Anna geceyi Tom'un evinde geçirecek, ardından çocukları Harvard'a götürecek ve yerleşmelerini sağlayacaktı.

New York'tan San Francisco'ya uçacaklardı.

New York'a. Nate çoktan orada olur muydu? Muhtemelen değildir. Teklifi yeni almıştı. Taşınmadan önce San Francisco'da ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu.

Anna gözlerinin dolduğunu hissetti ve üzücü duyguları çabucak bir kenara itti. Burada olması gerekiyordu. Burada Tyler ve Tommy ile birlikte. Aksi takdirde Devin'i tekrar kızdıracaktı ve bu yapmak isteyeceği son şeydi.

Bölüm Yetmiş Bir

Anna kapının çalınma sesiyle uyandı. Yatakta Tommy ve Tyler'ın arasında çırılçıplak yatıyordu. Filmden sonra yatak odasına gitmişler ve birbirlerinin vücutlarıyla eğlenmişlerdi. İkisiyle de çok keyifli vakit geçirdiğini itiraf etmek zorundaydı. İkisi de ona karşı nazik ve minnettarlardı. Özellikle de Tommy. Tommy'nin kolları arasında uykuya dalmış ve çok iyi uyumuştı.

Bir kapı daha çalındı, bu sefer daha yüksek sesle. Hafifçe doğruldu ve Tommy ile Tyler yanında kıpırdandılar.

Tyler saate baktı, "Kahretsin. Alarmı kurmayı unutmuşum."

Tommy küfrederek yataktan fırladı ve otel odasının kapısını açmak için odadan çıkarken boxer külotunu çekti.

"Alarmı kurmaya neden ihtiyaç duydun?" Anna sordu.

Tyler ayağa kalktı. "Çünkü Buluşma'nın olduğu yere gitmek için birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

Anna gözlerini ovuşturdu. Hâlâ uykuluydu. Geç saatlere kadar uyanık kalmışlardı. "Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

Devin o anda içeri girdi, tamamen giyinmişti ve ona ve Tyler'a kaşlarını çatarak bakıyordu. "Yirmi dakika içinde gitmemiz gerekiyor. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

ne yapıyorsun?" Öfkesi ona yönelmiş gibiydi.

"Ben... Bilmiyordum Devin," dedi, hızla ayağa kalkıp kıyafetlerine uzanarak. "Özür dilerim. Gidip hazırlanayım." Devin ona kaşlarını çatarken olabildiğince çabuk giyindi ve odadan çıkıp otel odasına koştu.

Yanından geçerken yatağa bir göz attı. Dün gece yatakta üç kişinin yattığı belliydi. Banyoya doğru yürürken kalbi acıyla doldu.

Kot etek ve siyah gömleğini çabucak giydi. Devin arkasından içeri girdiğinde örgüsünün alt kısmını bağlıyordu, belli ki üzgündü.

"Hazırım Devin," dedi endişeyle ellerini bırakarak ve aynada ona bakarak.

Devin onun saç örgüsünü tuttu ve onu çevirdi. "Beni kötü gösterdin, Anna."

Anna onun sert sözleri karşısında irkildi.

"Geç kaldık ve ben geç kalmayı sevmem," dedi Devin sıkılmış dişlerinin arasından. Adam kızın yüzüne bir tokat attı ve kız yanağını tuttu, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Özür dilerim, Devin. Bilmiyordum. Eğer bilseydim. "

"Bahane istemiyorum, Anna. Ayakkabılarını giy ve gidelim. Maggie eşyalarını topladı ve minibüste bekliyor."

"Evet, Devin," dedi çatlak bir sesle, sandaletlerini almak için aceleyle dolaba giderken.

Aşağıda, otelin önünde siyah bir minibüs ve büyük siyah SUV görünümlü limuzin de dahil olmak üzere birkaç araç bekliyordu.

"Seni minibüse koymalıyım," diye mırıldandı Devin dışarıda sabah güneşine doğru yürürlerken. "Ama biri seni kullanmak isteyebilir."

Devin onu limuzinin açık kapısına götürürken Anna dudağını ısırıldı. Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyordu? Neden her zaman onu kızdırmak zorundaydı?

İç mekân lüks ve büyüktü. Parke zeminli ve aracın uzunluğu boyunca birkaç uzun siyah deri bankı olan uzun ve dar bir oturma odasına benziyordu. Bir mini bar ve kahvaltılık yiyeceklerle dolu bir alan vardı. Anna yiyeceklerin yanından geçerken midesi guruldadı.

Diğer yaşlılar çoktan içeri girmiş, konuşuyor ve gülüyorlardı. Tom birkaç dakika sonra Tyler ve Tommy ile birlikte geldi.

Anna limuzinin en ön kısmında daha önce tanışmadığı üç genç adam daha gördü. Diğer Büyük Oğullar mı? Hepsi de Tyler ve Tommy'yi tanıyor gibiydi ama onlardan daha yaşlıydılar. İkisi yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı, bir diğeri ise otuz yaşlarındaydı.

Genç adamlar bir köşede toplandılar ve birbirleriyle şakalaşmaya başladılar. Anna aracın ortasında, yüzü otele dönük bir şekilde Devin'in yanında sessizce oturuyordu.

Ian kafasını içeri uzattı. "Her şey hazır mı efendim?" diye sordu Devin'e. Anna'ya küçük bir gülümseme verdi. Anna onu geldiklerinden beri neredeyse hiç görmediğini fark etti.

"Evet, Ian," diye yanıtladı Devin. "Artık yola çıkabiliriz."

Ian başıyla onaylayıp kapıyı kapattı ve bir süre sonra devasa araç kaldırımından ayrılıp trafiğe girdi.

Anna önündeki pencereden dışarı baktı. Devin, Tom ve Marcus'la konuşurken onu görmezden geliyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, bu yüzden koltuğa kıvrıldı ve uyumaya gitti.

"Anna."

Keskin bir ses uykusunu böldü ve sıçrayarak uyuduğu banktan düştü. Kafasını kaldırdığında Devin'in ona kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Uyumani isteseydim seni minibüse bindirirdim." "Özür dilerim, Devin," dedi, koltuğa geri sürünerek.

Kaşları daha da çatıldı. "Son zamanlarda senden çok fazla özür dilediğini duyuyorum Anna. Yorucu olmaya başladı."

Anna ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Hataları için özür dilemeyi bırakmalı mıydı? Onu üzmemek istememişti. Onu kesinlikle üzmemek istemiyordu.

Bir süre daha kıza öfkeyle baktıktan sonra genç adamların oturduğu uzak köşeye göz attı. "Sanırım Yaşlı Oğullar seninle birlikte olmaya fırsat bulamadılar."

Anna onun bakışlarını takip etti. Hepsi konuşmayı bırakmış ve ona bakıyorlardı. Sinirli bir şekilde dudağını ısırды. Ona pek de dostça bakmıyorlardı.

"Belki de küstahlığın için seni cezalandırmalarına izin vermeliyim," diye mırıldandı Devin. Kıkırdadı ve genç adamlara döndü. "Siz beyler Anna'yla biraz eğlenmek ister misiniz? O olabilir oldukça...uzlaşmacı."

"Elbette," dedi en yaşlısı sırtarak. Kahverengi saçları ve gözleri vardı ve biraz Oscar'a benziyordu.

Oh, hayır, diye düşündü Anna kendi kendine. O da babası gibi miydi?

"Bazı şeylere ihtiyacı var... diyelim ki... yerini hatırlatacak şeylere. Sence buna hazır mısın?"

Gülüşüler. "Sanırım bunu halledebiliriz Devin," dedi koyu sarı saçlı ve mavi gözlü bir adam.

Devin onu köşeye doğru itti ve adamlar onu yakalayıp kendilerine çektiler. Sarışın adam kızın saç örgüsünü tutup kabaca öperken, diğer eller kızın eteğini beline doğru itti ve onu kendine doğru çekti. külotunu indirdi. Parmaklarını içine soktu ve homurdandı.

Anna arkadan tanımadığı bir sesin, "Kahretsin, çok sıkı," dediğini duydu.

Eller gömleğini çekti ve sütyeniyle birlikte çıkarıldı. Göğüsleri sıkıldı ve çekildi ve kedi dudakları çekiştirildi. Çocuklardan gelen yorumları dinlememeye çalıştı. Ara sıra Tyler'ın sesini duyuyordu ama Tommy'ninkini duymuyordu. Oscar'a benzeyen kişinin adının Rylan olduğunu öğrendi. Sarışın adamın adı Chris ve diğer adamın adı Joel'di.

Chris pantolonunun fermuarını açtı ve Anna'nın ağzını sikinin üzerine itti. Devin gibi çift halka piercingi ve sikinin tepesinde piercingleri vardı ama sivri uçları yoktu. Anna onun siki üzerinde çalışırken başka bir adam sikini onun amına soktu ve onu sertçe sikti. Arkasındaki adam ileri atıldığında, Chris'in siki boğazına kadar sokuldu ve bu onu korkuttu. Onu da öldürmeye çalışacaklar mıydı?

Hepsi sırayla Anna'nın ağzını ve amını kullanıyordu. Biri Anna'nın kıkına bastırarak onu ağlattı. Kuru değildi ama yine de acıtıyordu. Arabadaki adamların hepsi onun çığlıklarına güldü. Anna gözyaşlarını görmemeleri için gözlerini kapattı. Kıkını ve yüzünü tokatladılar.

"Hadi, Tommy, kullan onu," diye Tyler'ın arkadaşını teşvik ettiğini duydu. Tyler'ın sesinden kıkına girenin o olduğunu anlayabiliyordu. Boşalırken bağırdı, sonra içinden çıktı. Anna dizlerinin üzerine oturdu ve başını yere yaslamak için vücudunu katladı.

Tommy cevap vermedi.

"Tommy, Hanımefendiyi beceremezsen nasıl Yaşlı olacaksın?" Devin aracın karşısından suçladı.

Tommy, "Dün gece onu çok siktim," diye itiraz etti.

"Ama kızlarını cezalandırabilmen gerekiyor, Tommy," dedi Tyler.

Tommy yine itiraz etti ama artık genç adamların hepsi ona zor anlar yaşıtıyordu. Ona baktı ve cesur bir gülümseme verdi. Onun yüzünden kendisiyle alay edilmesini istemiyordu.

"Bence Tommy ondan hoşlanıyor," diye alay etti Rylan. "Şuna bir baksana."

Tommy'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve Anna'nın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı ama genç adamlar güldü.

"Hadi Tommy. Yüzüklerini hak ettiğini göster bize." Joel onunla alay İyi. etti.

Tommy aracın karşısından babasına baktı, o da başıyla onayladı. Çenesi sıkılmıştı. Tommy derin bir nefes aldı, sonra Anna'nın saç örgüsünü yakaladı ve onu dizlerinin üzerine çekti. Ona özür dileyen bir bakış attıktan sonra pantolonunun fermuarını açmasını ve sikini emmesini söyledi.

"Tanrım, Tommy, tam bir korkaksın," dedi Rylan. "Onu kullanmadan önce kızıdan özür dilemiyorsun."

Anna onun harika aletini ağzına aldı ve çalışmaya başladı. Tommy, "Ben korkak değilim Rylan," diye homurdandı. "Sadece neden bu kadar kaba olmak zorunda."

"O cezalandırılıyor, seni sikik. Ona zarar vermen gerekiyor." Tommy cevap vermedi ama kızın boynunu okşadı ve hafifçe inledi. Anna onu emdi. Etrafındaki sesleri duydu ama Devin'in sesini duyana kadar onlara hiç dikkat etmedi.

Devin uyarıcı bir sesle, "Tommy, bu gece yüzüklerini almak istiyorsan, bana gerekenlere sahip olduğunu göstermeni öneririm," dedi.

"Bunu yapamazsın, Devin. Ben en büyük oğluyum."

"Ne istersem onu yaparım, Tommy. Şu andan itibaren işleri yapma şeklimizi değiştiriyoruz. Ben sadece bir Yaşlı değilim. Ben sizin Başkanınızım ve eğer yüzüklerinizi istiyorsanız, benim dediğimi yapacaksınız."

Tommy uzun bir süre ona baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu boyun eğmiş bir sesle.

"Ona tecavüz et. Vur ona. Birini nasıl cezalandıracağını bildiğini göster bana." Devin, Anna'nın örgüsünü çekerek Tommy'nin kucağından uzaklaşmasını sağladı. "Tokatla onu."

Anna Tommy'nin gözlerinin içine baktı. Bunu yapmak istemediğini görebiliyordu. Başını salladı.

Birden Devin'in eli Tommy'nin çenesine çarptı. Anna'nın nefesi kesildi ve Tommy çenesini tutarak Devin'e baktı. "Ow! Ne oluyor, Devin?"

"O lanet bir köle, Tommy. Yaşlı olarak bir zayıflığa sahip olmayacağım.

Ona hemen saldırın yoksa sizi annenize ve kız kardeşlerinize geri gönderirim."

Tommy sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben zayıf değilim," dedi. Gözleri Devin'e dikildi.

Devin hınzırca güldü. "Sana inanmakta zorlanıyorum, Tommy. Belki de benim için eğilmeyi tercih edersin. Öyle mi? Sikimi içinde istiyorsun.

Küçük sıkı kış mı? Gerçek bir erkek olup ona hak ettiğini vermektense gerçek bir erkekten almayı mı tercih ediyorsun? Eğer sikini görmeseydim, bir sakin olduğundan şüphe ederdim."

Anna, Tommy'nin içindeki öfkenin kabardığını görebiliyordu. Ellerini yumruk yapmış ve çenesini sıkarak titriyordu.

Devin sıırttı. "Bunun için gerekenlere sahip değilsin. Tyler, sikini çıkar. Buradaki arkadaşın onu emecek."

Tyler güldü. "O benim tipim değil baba. Zayıflardan hoşlanmam."

Devin'in eli yılan gibi uzandı ve Tommy'nin saçlarını yakaladı. Onu yerde dizlerinin üzerine, neredeyse Anna'nın üzerine çekti. Tommy dönerek Devin'e saldırdı ve kurtulmaya çalıştı ama Devin daha güçlüydü.

"Haydi, eşcinsel çocuk." Tommy'nin ellerinden birini kavradı ve Tyler'ın kucağına doğru itti. "Bunu istediğini biliyorsun," diye homurdandı.

"Hayır!" Tommy bağırarak Devin'den kurtuldu. Göğsü kabarmıştı ve elleri hâlâ yumruk halindeydi. Öfkeli bakışlarını Anna'ya çevirdi. "Ben zayıf değilim ve eşcinsel de değilim."

Anna kaçmaya çalıştı. Tommy'nin öfkesi korkutucuydu. Öfkelenip bir eliyle Anna'nın saçlarını tuttu, diğer eliyle de yumruğunu yanağına indirdi. Anna çığlık attı ve yanağını kucaklayarak bir topun içine kıvrıldı.

"Oh, hayır yapamazsın," diye hırladı. Kadının bileklerini kavradı ve ellerini başının üstünde hapsederek onu sırt üstü yatırdı. Kalçalarını kavradı ve yüzüne bir tokat daha indirdi.

Adam meme ucu halkalarını kavrayıp çekerken kadın adamın tutuşuna karşı mücadele etti. Adam halkayı sertçe çekerken kadın haykırdı. Yırtıldı mı?

Devin, Tommy'nin limuzinin zemininde Anna'ya saldırmasını memnuniyetle izledi. Anna kaçmak için mücadele ediyordu, bu da gerçekten korktuğu anlamına geliyordu. Onu gerçekten suçlayamazdı. Tommy belli ki ona aşıktı ve ona son derece saygılı ve nazik davranıyordu. Ama Tommy'nin onun bir köle olduğunu ve ona göre davranılması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu. Sadece Tommy'yi yeterince kızdırması gerekiyordu. Babasının kontrol altına almak için çok çalıştığı bir öfkesi vardı. Devin, Tommy'nin bunu miras aldığını görmekten memnundu.

Tommy göğüs ucu halkasını çekerken Anna çığlık attı. Sol göğsünün yan tarafından bir damla kan süzüldü. Yüzüne bir kez daha vurdu, sonra da göğüslerine sertçe vurdu. Devin Tommy'nin sikini görebiliyordu.

zonkluyordu ve o gülümsedi. Şiddet hoşuna gitmişti. Güzeldi. Karanlık tarafını kucaklaması gerekiyordu.

Devin, kendisine kaşlarını çatarak bakan Tom'a baktı ama bir şey söylemedi. Tom onaylamasa da Devin'in yaptığı şeyi yapmaya hakkı vardı. Bu onun sorunuydu. Tommy olması gerektiği gibi davranıyordu.

Tommy ellerini başının üzerinde tutarak sertçe içine girerken Anna homurdandı. Tommy fiziksel olarak zayıf biri değildi. Uzun boylu ve kaslıydı, lisede birçok spor dalında oynamıştı.

Anna'nın ellerini bıraktı ve kalçalarını kavrayarak göğsüne bastırdı, sonra amından çekip kıcına soktu.

Anna acı içinde çığlık attı ve Tommy ona bağırdı. Anna şimdi yanaklarından süzülen gözyaşlarının arasından iri gözlerle ona bakıyordu. Tommy sertçe Anna'nın içine girdi ve başını coşkuyla geriye yasladı. Anna hıçkırdı ve Tommy zevkle inledi.

Devin pencereden dışarı baktı. Neredeyse varmışlardı. Güzel. Tommy işini bitirdiğinde temizlenebilir ve eğer isterlerse Yaşlılar için hazır olabilirdi.

Tommy inleyerek orgazm oldu ve Anna'nın kıcına sertçe ve derinlemesine girdi, sonra çekildi ve bacaklarının yere düşmesine izin verdi.

Tommy ona "Gördün mü, sana söylemiştim" der gibi baktı, kot pantolonunun fermuarını çekti ve yüzü zaferle kızarmış bir halde koltuğuna geri oturdu.

Devin babacan bir sesle, "Sanırım beni haksız çıkardın, Tommy," dedi. "Etkilendim. Şüphelerimi ortadan kaldırdın."

Tommy ona sırtıttı.

Devin diğer Yaşlıların yanındaki koltuğuna geri döndü. Araba ana yoldan ayrıldı. Yaklaşık on dakika içinde orada olacaklardı. Top gibi kıvrılmış ve ağlamasını durdurmaya çalışan Anna'ya baktı. Önündeki koltuğun altına bakarken gözleri boş bakıyordu.

Bölüm Yetmiş İki

Adamlar çıktıktan sonra Anna limuzinin zeminine uzandı. Sessizdi. Son bir buçuk saatin cehenneminden sonra hoş bir andı.

Genç erkekler acımasızdı. Ve Tommy... Alex onu incittiğinden beri hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemişti. Tommy için mutluydu çünkü diğerleri

onunla alay ediyordu ama şimdi gerçekten yalnızdı. Tommy ve Tyler'ı bir şekilde müttefikleri olarak görüyordu, özellikle de dün gecedan sonra.

Ama hayır, Tommy ve Tyler babalarının oğullarıydı. Görevleri onlara karşı. Onun birincil amacı olan erkekleri memnun etmek dışında ona ihtiyaçları yoktu.

Anna iç çekti. Hareket etmesi gerekiyordu yoksa Devin ona kızacaktı. Yine. Kendini dizlerinin üzerine itti ve giysilerine uzandı. Giyindikten sonra açık kapıya doğru ilerledi ve limuzinden dışarı çıktı.

Bir ormanın ortasında duruyordu. Uzun çam ağaçları etrafını sarmış, havayı tatlı kokularıyla doldurmuştu. Derin bir nefes aldı ve eve gidene kadar geçirdiği son huzur anlarının tadını çıkardı.

Yanağı acıyordu. Sol yanağına birçok kez vurulmuştu. Şişmiş gibiydi. Belki Maggie'de acıyı hafifletecek bir şey vardır.

Hafif bir tepenin aşağısında devasa bir açıklık görmek için limuzinin yanından topallayarak geçti. Yaklaşık bir futbol sahasının yarısı büyüklüğündeydi ve bir tarafı gölle sınırlıydı. Zemini koyu yeşil çimler kaplıyordu ve gölün kenarında büyük bir taş kartal oturuyordu, önünde de yarım daire şeklinde büyük bir kürsü vardı.

Alanın üç tarafı boyunca çeşitli büyüklüklerde pavyonlar vardı, kumaş duvarlar esintide dalgalanıyordu. Durduğu yere en yakın köşede, çeşitli metal kutulardan dumanlar tüten bir mutfığa benzeyen büyük bir pavyon vardı.

Etrafta açık saçık giyinmiş kadınlar vardı. Bazıları erkeklerle sevişiyor, diğerleri gruplar halinde çimlerin üzerinde yatıyordu. Birkaçı da gölde yüzyordu.

Tepeden aşağıya doğru topallayarak inerken, kadınların kısa, şeffaf mavi elbiseler giydiğini ve üzerlerine birkaç mor ve kırmızının serpiştirilmiş olduğunu gördü. Kayışlar inceydi ve korsajları düşüktü.

"Hanımefendi!"

Döndüğünde Maggie'nin kendisine doğru koştuğunu gördü, üzerinde mor bir elbise vardı ve sarı saçları mor bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı.

Anna arkadaşına gülümsedi. Washington DC'ye geldiklerinden beri onu neredeyse hiç görmemişti. Anna onun bunca zamandır ne yaptığını merak ediyordu. Belki de gezmeye gitme fırsatı bulmuştur.

"Hanımefendi, Efendi sizi bulmam için beni gönderdi. Oh!" diye haykırdı yaklaştıkça. "İyi misin?"

Anna elini yanağına götürdü ve içini çekti. "Ben iyiyim." Bugünlerde hiç olmadığı kadar iyiydi.

"Gel," dedi Maggie onun elini tutarak. "Seni temizleyeceğim. Sonra Efendi seni görmek ister."

Maggie onu gölün yakınındaki pavyonlardan birine doğru götürürken Anna etrafına bakındı. "Kim bu kızlar?" Hiçbirini tanımıyordu.

"Onlar diğer Büyüklerin Malikanelerinden gelen köleler."

Büyük bir köşkün önünde durdular. Duvarları açık iki oda vardı. Zemin yumuşak görünümlü parlak kumaşlarla kaplıydı. renkli halılar ve bir odanın köşesinde büyük bir yatak vardı. Diğer odada ise alçak beyaz kanepelerden oluşan bir daire vardı.

Maggie kanepelerin bulunduğu odanın arka duvarındaki bir açıklıktan geçti ve birkaç dakika sonra elinde bir çantayla geri döndü. "Gelin hanımefendi. Sizi hazırlayalım."

Maggie Anna'yı göle doğru götürdü ve bir köşeyi dönerek taş bir patikaya ulaştı. Patika ağaçların arasından geçerek büyük bir ahşap binaya ulaşıyordu. Ön verandadaki sandalyelerde birkaç kız uzanıyordu. Anna merdivenlerden çıkıp içeri girerken merakla ona baktılar.

Yatakların odayı doldurduğu büyük, açık bir odaydı. Arka duvarın ortasındaki bir kapı, Malikânedeki banyolara benzeyen büyük bir banyoya açılıyordu.

Maggie Anna'nın yanaklarına bir çeşit merhem sürdükten sonra küveti sıcak su ve Anna'nın Buluşmalar'la özdeşleştirdiği parfüm kokulu yağla doldurdu. Küvete girdi ve kendini rahatlatıcı suya bırakırken iç çekti.

Anna, Cuma Buluşmaları için olduğu gibi hazırlandı. Saçları yıkandı ve vücudu ovuldu. Maggie işini bitirdiğinde Anna kendini çok yenilenmiş hissediyordu. Yüzündeki şişlik bile önemli ölçüde inmişti ve fazla morluk yoktu.

Anna diğer kızların giydiği gibi bir elbise giydi ama onunki beyazdı. Maggie saçlarını açık bıraktı ama başına ince bir halka taktı. Onun Bilezikler ve halhallar yerine takıldıktan sonra Maggie onun hazır olduğunu ilan etti.

Sahaya geri dönerlerken ayakkabı giymemişti. Neyse ki taşlar pürüzsüzdü ve ayağını acıtmayacak şekilde temiz tutulmuştu.

Köşke geri döndüklerinde, Devin diğer Yaşlılarla birlikte koltuk odasında oturuyordu. Başını kaldırıp onu gördü ve gülümsedi.

"Ah, Anna. Çok daha iyi görünüyorsun." Devin ona elini uzattı ve o da gidip ayaklarının dibine oturdu. Anna yanına otururken Devin onun saçlarını okşadı.

Anna, Devin'i üzmemek için hareketsiz ve sessiz olmaya dikkat ediyordu. İşe yarıyor gibi görünüyordu. Sadece saçlarını okşadı.

Yaşlıların ne hakkında konuştuğuna pek dikkat etmedi, ancak hafta sonu etkinlikleriyle bir ilgisi varmış gibi görünüyordu. Uyku hali artmıştı. Ellerinin içini gizlice çimdikleyerek uyanık kalmaya çalıştı ama İhtiyarlar aniden ayağa kalkıp dağılınca Anna hafifçe sıçradı. Devin'den bir darbe bekleyerek yüzünü buruşturdu ama darbe gelmedi.

Devin onun elinden tuttu ve köşede yatak olan odaya götürdü. "Neden biraz kestirmiyorsun bebeğim? Misafirler yakında gelecek ve senin uyanık olmanı istiyorum."

Anna minnetle ona baktı. "Evet, Devin."

Devin kaşlarını çattı. "Bebeğim, bana Üstat ya da Lordum demelisin. Kendinizi malikânede sayın."

Anna yüzünü buruşturdu. "Evet, Efendim," dedi, adamın kızmayacağını umarak.

Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece battaniyeleri onun üzerine çekti. omuzlarını ve başını öptü. Duvarları geride tutan ipleri çözdü ve oda karardı. Anna birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Bölüm Yetmiş Üç

Anna alnında, saçlarını yüzünden uzaklaştıran büyük bir el hissetti. Yavaşça gözlerini loş odada açtı ve Ian'ın yatağın yanında diz çöktüğünü gördü. Onun kendisine baktığını görünce gülümsedi.

"Saat kaç?" Anna doğrulup etrafına bakınarak sordu. Asılı kumaşların arasından içeri süzülen güneş ışığı çoktan kaybolmuştu.

"Yediyi biraz geçiyor, Hanımefendi."

Dışarıdan gelen sesler Anna'nın bilincine sızmaya başladı. Bir mikrofon tarafından yansıtılan erkek seslerini duyabiliyordu, ancak kelimeler boğuktu.

Anna'nın göğsünde panik yükseldi. "Çok mu uzun uyudum? Dev... Yani, Efendi çok kızacak!" Yorganı üzerinden attı ve ayağa kalktı.

Ian ellerini onun omuzlarına koydu. "Her şey yolunda. Dev'in uyumana izin vermemizi söyledi. Bir süre daha sana ihtiyaç yok."

Maggie kumaşı bir kenara iterek odaya girdi. "İyi Akşamlar, Hanımefendi," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Ian kenara çekildi ve Maggie'nin Anna'nın saçlarını taramasına ve parfümünü tazelemesine izin verdi. Maggie ona yeni, kırışmamış bir elbise verdi ve sonra Ian onu pavyonun arkasındaki bir açıklıktan dışarı çıkardı.

"Ah!" Anna keskin bir şeye basarak haykırdı.

Ian onu kollarının arasına aldı. "Kusura bakmayın. Pavyonların dışındaki alanlarda çıplak ayakla yürünmemesi gerekiyor."

Pavyon sırasının arkasına doğru yürüdü ve gölden uzaklaştı. Anna dev kartalın önündeki ateş ışığını ve büyük bir insan kalabalığını gördü.

"Çok fazla insan var!" Anna fısıltıyla haykırdı. Kadınlar açık hava alanının kenarında diz çökmüşlerdi, ortada ise yüzlerce erkek, resmi olmayan Cuma gecelerinde giyilenlere benzer cüppeler ya da tunikler ve pantolonlar giyerek çimlerin üzerinde oturuyordu.

Tom kartalın önündeki kürsüden konuştu. Cübbesinin gümüş kenarları, iki uzun kavisli kutunun içinde yanan ateşin ışığında parlıyordu. kürsüyü çevreleyen şeylere benziyordu. Ateşin dev kartalın üzerine düşürdüğü gölgeler onu canlı gösteriyordu. Anna ürperdi.

Devin de dahil olmak üzere diğer İhtiyarlar da kenarları parıldayan gümüşle süslü beyaz cübbeler giymiş ve kürsünün arka ortasındaki tahtlara oturmuşlardı. Kürsünün yükseltilmiş ek bir bölümünün arka ortasında büyük, boş bir taht oturuyordu. Kürsünün kenarları boyunca Yaşlı Oğullar gümüş kenarları olmayan beyaz cübbeleriyle küçük tahtlarda oturuyorlardı. Tommy ve Tyler da onlarla birlikte oturuyordu ve Anna onların piercinglerini çoktan taktırmış olduklarını düşündü.

Anna, Ian'la birlikte karanlıkta tarlanın kenarında durmuş, Tom'un ne söylediğini hâlâ anlayamamıştı. Tom'un sözleri çimenlerin üzerindeki adamlardan gelen baş sallama ve onaylama sesleriyle karşılanıyordu. Ülkeyi büyük ve güçlü yapmakla ilgili bir şeyler. Ve onur konukları hakkında.

Birden nefesler tutuldu ve bağırışlar duyuldu. Anna kürsüye baktı ve Ölümsüzler Kaveh ve Val'in ortada durduğunu gördü. Diğer iki Ölümsüz görünümlü adam da onlarla birlikte duruyordu. Tom onlara küçük bir selam verdi ve Devin'in yanına oturmaya gitti.

Kaveh kalabalığa hitap etmek için öne doğru ilerledi. Yüksek sesle ve derin bir sesle konuştu. Anna tüm kelimeleri çıkaramıyordu ama Tom'un konuştuğundan daha fazlasını duyuyordu.

"Ölümlüler," diye başladı. "Yaşlılar, dünyanın geri kalanının aptallığını bir kenara bırakıp eski yöntemleri benimseme kararı aldılar. Bu ülke hiçbir zaman kucaklaşma ayrıcalığına sahip olmadı. "

"Anna," diye fısıldadı Ian. "Devin sana avdan bahsetti mi?"

Anna başını salladı. "Av mı?" Devin'in ava çıkacağını hayal bile edemiyordu. Bu onun tarzı gibi görünmüyordu. "Ne için avlanıyor?"

"...İhtiyar Heyetine nihai rehberlik sağlayacak olan Başkan ve Ülkenin diğer liderleri,....." Kaveh'in sesi onlara doğru yöneldi.

Ian onun yanında diz çökerken kaşları çatıldı. "Anna, bu senin için kızlar," dedi yumuşak bir sesle. Anna anlamayarak kaşlarını çattı. "Kızların İhtiyarlar ve Diyakozlar kızları bu tarafa gönderiyor," diyerek Devin'in pavyonunun karşısındaki yönü işaret etti, "ve erkekler sizi 'avlıyor' ve ne isterlerse yapıyorlar. Çıplaksınız ve yalın ayaksınız. Devin bu yıl kuralları değiştiriyor: Size ne yapabilecekleri konusunda hiçbir kısıtlama yok çünkü orada sizi izleyecek kimse yok."

Anna'nın gözleri büyüdü ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Beni diğer kızlarla birlikte dışarı mı gönderiyor?"

Ian başını salladı.

Anna kürsüye baktı.

Kaveh "...ülkeyi eski ihtişamına kavuşturmak için iyi bir donanıma sahip..." diyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Anna sordu.

"Çünkü seni uyarmak istedim. Canının yanmasını istemiyorum.

.....olması gerekenden daha fazla. Elinizden geldiğince

.....politikacılardan uzak durun.

Özellikle de Wier. Yanında bazı oyuncular getirmiş ve hiç hoş görünmüyorlar."

Anna başıyla onayladı. "Ne kadar sürüyor?"

"Güneş doğana kadar. Her zaman başaramayan kızlar vardır. gece boyunca." Ian kürsüye baktı. "Yapabileceğiniz en iyi şey saklanacak bir yer bulmak ve güneş doğana kadar orada kalmak. Tüm bunlar bittikten sonra başlayacak." Kürsüye doğru işaret etti. "Gitme vaktiniz geldi.

Sadece farkında olun ve kendinizi korumanın bir yolunu düşünmeye başlayın." Ian aldı

elini tuttu ve onu kalabalığın arkasına doğru götürdü. Oturan adamların ortasında uzun bir yol kalmıştı. "Yavaşça yukarı doğru yürü. Ön tarafa geçtiğinizde her zaman yaptığınızı yapın. Ayağa kalktığında sana talimatlar verilecek.

Orada."

"Teşekkür ederim, Ian," diye fısıldadı ve ona küçük bir gülümseme verdi. Adam başını salladı ve onu biraz itti.

Anna önündeki kürsüye baktı. Devin çıplaktı ve Kaveh'in önünde diz çökmüştü, o da dizlerinin üzerindeydi ve kolunu Devin'in göğsüne dayamıştı. Devin'in yüzü pembeleşmişti ve sanki bir tür rahatsızlığı gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Anna yaklaştıkça Devin'in de diğer erkeklerin teslimiyet göstererek Kardeşliğe kabul edildiği gibi Başkan yapıldığı anlaşılıyordu. Ama bir şey farklıydı. Devin'in yüzü itaatkâr görünmüyordu ve neredeyse Ölümsüzlerin sahip olduğu gibi küçük bir parıltıya sahip görünüyordu.

Anna kürsüye yaklaştıkça başını eğdi ve geçerken adamların ona baktığını gördü. Ön tarafa yakın olan adamlar tunikler ve pantolonlar. Daha uzaktaki adamlar cübbe giyiyordu. Capitol'de tanıştığı adamlardan birkaçını görene kadar tunik giyen adamların kim olduğunu merak etti. Gözünün ucuyla, bir adam gördüğüne yemin edebilirdi.

Başkan ve Başkan Yardımcısı ön sırada oturuyor.

Kürsüye geldi, diz çöktü ve başını sıcak çimlere doğru eğdi. Her iki yanındaki ateşlerin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bir an sonra üzerinde bir varlık hissetti. "Ayağa kalk kızım." Bu Kaveh'ti.

Anna hızla ayağa kalktı ve Kaveh onu kürsüye götürmek için elinden tuttu. Platformun ortasında durdu ve kolunu Anna'nın omuzlarına koyarak onu çimlerin üzerindeki adamlara bakacak şekilde çevirdi. Devin hâlâ olduğu yerde diz çökmüş, başı öne eğik ve hareketsizdi. Tek hareket, nefes alırken kaburgalarının hafifçe genişlemesiydi.

"Bakın ölümlüler. Bir Ölümsüz'ün kızı. Başkanınız tarafından doğar doğmaz sahiplenildi ve onun Metresi olmak üzere yetiştirildi." Kaveh, Anna'nın elbisesinin eteklerine uzandı, başının üzerine kaldırdı ve yana doğru fırlattı. Onun

Elleri göğüslerine gitti ve sıkı. "Çok güzel, değil mi?"

Oturan erkeklerden takdirkâr kıkırdamalar geliyordu. Kaveh onun boynunu öptü ve eli bacaklarının arasında gezindi. Anna onun uzun eli karşısında

Parmakları etini ayırdı ve içine girdi. Parmaklarını içinde hareket ettirirken inanılmaz hisler vücudunu doldurdu. Dizleri titrerken omuzlarından geçen kolu kavradı. Kendini uçacakmış gibi hissediyordu....

Aniden doruğa ulaştığında çığlık attı. Başı dönmeye başladı. Kaveh'in parmakları ıslak etinde ustalıkla hareket ettikçe zevk alıyordu. Yıldızlara doğru roketledi ve ağırlıksız bir coşku içinde havada döndü.

Vücudu gevşediğinde, birkaç el tarafından kaldırıldığını ve düz sert bir yüzeye yerleştirildiğini hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı.

Nedense. Orgazmdan dolayı başı dönüyordu ve en ufak bir uyarıyla tekrar boşalabilecekmiş gibi hissediyordu. Tüm vücudu yüzüyormuş gibi hissediyordu. Dizleri birbirinden ayrılmıştı ve parmakları kedi dudaklarını birbirinden ayırdı.

"Mükemmellik, değil mi?"

Birdenbire kocaman bir yarak içine girdi ve şaşkınlık, zevk ve acı içinde haykırdı. Alex'ten daha büyük hissetti. Anna gözlerini açmayı başardı. Kartalın başı başının üzerindeydi. Aşağı baktı ve Kaveh'in kalçalarını tuttuğunu ve onu becerdiğini gördü. Anna ona baktığında sırtı ve Anna'yı tekrar zevkin doruklarına çıkaran güçlü bir hamle yaptı.

Sırtını kamburlaştırdı ve zevk dalgaları sert ve hızlı bir şekilde gelirken haykırdı. Kaveh devasa aletini tekrar tekrar içine soktu, bu da onu daha da yüksek bir zevke itti. Zihninin ve bedeninin bu zevkle dolup taşıdığını hissetti ve kendini dalgadan dalgaya bıraktı.

Bölüm Yetmiş Dört

Devin kürsüde çıplak ve hareketsiz bir şekilde diz çöktü. Kendini sersemlemiş ve yenilmez hissediyordu. Kaveh'in bedenine girmesine izin vermek ona uzun zamandır yaşadığı en inanılmaz duyguyu yaşatmıştı. Kendisi ve Ölümsüz arasındaki güç transferini hissetti.

Pek çok kişinin sandığı gibi kendisini Ölümsüzlerin otoritesine teslim etmemişti. Ritüelin amacı bu değildi. Devin'e Ölümsüz güçler vermekti; bir Yaşlı olduğunda verilenden daha fazlası. Bu aşılama ilkbaharda uygun bir kurbanla sağlamlaştırılacaktı ama bu arada sahip olduğundan daha fazla ikna gücü, karizma ve insan doğasını anlama yetisiyle tatmin olacaktı.

Anna'nın orgazm sesleriyle siki zonkluyordu. Kaveh'in kocaman bir siki vardı ve harika hissettiriyordu. Devin Anna'nın nasıl hissettiğini hayal edebiliyordu. Kaveh, Alex'i utandırıyor. Devin sıırıttı. Anna kendine gelebilirdi.

Ölümsüz'ün sikini diğer efendisinkinden daha çok arzuluyordu.

Devin delinmiş sikine bakarken, daha büyük görüldüğüne yemin edebilirdi. Belki de Başkan'a verilen tek şey zihin gücü değildi. Kendi kendine gülümsedi. Daha önce boyutuyla ilgili bir sorunu olmamıştı. Ama daha büyük her zaman daha iyiydi.

Anna Ölümsüzlerin her biri tarafından becerilecek, sonra da onu Devin'e sunacaklardı. Devin ile Anna arasındaki bağ güçlenecek ve Devin Anna yanında olmasa bile onun güçlerini kullanabilecekti. Ama o da daha ikna edici olacaktı. Birlikte inanılmaz şeyler yapabileceklerdi.

Tanrım, siki zonkluyordu. Anna'nın amını o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. Ve ne kadar tatlı bir tattı.

Zevk çığlıkları ve ecstasy çığlıkları yüzünden sesi kısılıyordu. Ölümsüzlerin homurtuları ve inlemeleri sadece onun iştahını kabartmaya yarıyordu.

Daha fazla iştah. Uzanıp sikini okşamak istedi ama transa geçmiş gibi hareketsiz kalması gerekiyordu.

Sonunda Kaveh Devin'e döndü ve omzuna dokundu. Devin başını kaldırdı ve uzun boylu ölümsüz'n önünde durdu.

"Kızımız sikiniz için olgunlaştı, Başkan. Onu alın ve kendinizin yapın."

Devin sırtıtarak Kaveh'e baktı ve Anna'ya döndü. Anna çıplaktı ve taş masanın üzerinde kıvranıyordu. Bacakları açıktı ve çimlerin üzerinde oturan adamlara çok ıslak, şişmiş bir am gösteriyordu. Devin platforma en yakın olan birkaç adamın kendilerini okşadığını görebiliyordu.

Devin masanın ucunda diz çöktü ve dilini hassas etin üzerinde gezdirdi. Anna inledi ve sıçradı. Val ve başka bir lmsz, Sohrab onun yanında durmuş, onu masanın üzerinde tutuyordu. Devin onu tekrar yaladı, sonra dilini açık yarığına soktu ve ölümsüz'n tohumunu dilinde tattı. Glerin vücudunda katılaşmasına yardımcı olacağını bildiğı için sıvıyı hevesle yaladı. Ayrıca, buna ihtiyaçı yoktu. En azından şu anda.

Devin onun vücudunu yalayıp emebildiğı kadar emdikten sonra ayağı kalktı ve sikini onun açıklığına bastırdı. Kadının gözleri açıldı ve adam ona gülümsedi. Kendini onun vücuduna bastırdığında, gözleri genişledi ve ağız şaşkınlıkla açıldı. Adam daha büyük olmalıydı. Yoksa neden böyle şaşırsın ki? Ayak bileklerini omuzlarına bağıladı ve kalçalarını kavradı, sonra içine girip çıkmaya başladı.

İticileri arttıkça inlemeye başladı. "Benim için gel, bebeğim," dedi usulca.

Tekrar inledi, sonra vücudu sertleşti ve doruğı ulaşırken başını ileri geri salladı, kaslarını onun etrafında sıktı ve kendi salınımını getirdi. Başı geriye yaslandı ve ona tutundu düşmemek için uyluklarını sıkıyordu. Aralarındaki bağı güçlendikçe başı dönmeye başladı.

Anna, ruhu Devin'in ruhuyla birleşirken acı içinde haykırdı. Normalde bu onun için acı verici olmazdı ama Alex'e bağılı olan kısmı Devin'in müdahalesine isyan etti. Alex'in onun üzerindeki kontrolünü yeniden kazanma şansı vardı ama bu çok küçük bir ihtimaldi. Tekrar ğılık attı ve lmszlerin tutuşuna karşı kendini çekti.

Sırtını masadan kaldırdı ve yüzü acıyla buruştu. Siktiğimin Alex'i! Devin, Alex'e müdahalesinin Anna'yı ne kadar incittiğini tekrar söylemeyi ihmal etmemeliydi. Tabii ki, yüksek bir olasılık vardı

Alex, Devin'in bu özel ritüeli gerçekleştirme ihtimalini aklına bile getirmemişti.

Anna'nın da avın bir parçası olmasını istemişti ama bu olaydan sonra bunu yapabilecek durumda olacağından şüpheliydi. Yarınki toplantılara ve belki de seks partisine katılmasına izin vermekle yetinmek zorunda kalacaktı.

Yarın gece.

Devin vücudunda başka bir zevk dalgası patladığında haykırdı ve Anna tekrar çılgılık attı. Hâlâ onunla tamamen birleşmeye çalışıyordu ama bunun işe yaramayacağını anladım. *Siktir!* Devin onu içinden çıkardı ve ellerini kalçalarının her iki yanındaki masaya dayadı, nefes nefese kaldı. Devin bitkin düşmüştü. Belki de Anna'yı köşküne geri götürüp uyumaya gitmeliydi. Diğer Yaşlılar avla ilgilenebilirdi.

"Kızımızı ele geçirdiniz mi Başkan?" Kaveh yüksek sesle sordu.

"Sahip çıktım," diye açıkladı Devin. "Onu kendime ait olarak kabul ettim. Ben onun bir parçası olduğum gibi o da benim bir parçam."

Kaveh Anna'ya uzandı ve oturmasına yardım ettikten sonra Devin'in ayaklarının dibinde diz çöktü. "Efendine bak kızım."

Anna bitkin gözlerle Devin'e baktı, sonra başını yere eğdi.

Val ve diğer iki Ölümsüz, Sohrab ve Cyrus, Devin için yeni bir cübbe getirdiler. Diğer cübbeler gibi beyazdı ama kenarları altın ve yeşil renkteydi ve kutsal desenin yanı sıra tohum elmaslar da dikilmişti. Giymesine yardım ettiler ve beline altın bir kuşak bağladılar.

"İşte Başkanınız," dedi Kaveh yüksek sesle.

Devin çenesini dik tutarak Yaşlıların önünde eğilmesini izledi ve ardından diğer adamlar da onu takip etti. Parktaki herkes onun önünde eğildi. O başarmıştı! Arzuladığı yere ulaşmıştı. İki buçuk Onlarca yıllık planlama ve çalışma meyvesini vermişti. Başkan ve Başkan Yardımcısı bile onu selamladı. Devin sırttı.

"Kardeşlerim," dedi Devin yüksek sesle. "Bu neşeli olayı bir avla kutlayalım." Devin, kızların başörtülerini çıkardıklarını görünce sırttı.

elbiselerini giyip hızla ormana doğru ilerlerler. "İlerideki ormanda sahip olunacak yüzlerce kız var. Kimse izlemeyecek, istediğiniz gibi eğlenin. Şimdi başlıyor ve şafakta bitiyor."

Adamlar alkışladı ve dağılmaya başladı.

Devin, ayaklarının dibinde eğilen Anna'nın çıplak bedenine baktı. Elbisesini aldı, sonra ona döndü. "Anna."

Kız donuk gözlerle ona baktı. "Evet, Efendim?"

Elbiseyi ona uzattı. "Giyin. Pavyona geri dönüp uyuyacağız."

Başını salladı ve ayağa kalkarak hızlıca elbisesini giydi.

Devin giyinirken çimenlik alana baktı. Bazı adamlar alanda kalmış ve birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Anna'nın elini tuttu ve Başkan'la konuşmak için aşağı indi.

"Mitch, seni Anna ile tanıştırayım," dedi gülümseyen adama. "Anna, Başkan'la tanış."

Anna reverans yaptı. "İyi akşamlar lordum," dedi yumuşak bir sesle. "Merhaba tatlım," dedi başkan güneyli ağzıyla. Başkan yanağını okşamak için uzandı. "Çok güzel."

Devin onun seçilmesini kabul etmemişti ama o zamanlar pek söz hakkı yoktu. Artık öyle değil. Sekiz yıl pek çok değişiklik getirmişti. Devin'in seçimi Wier, bir sonraki başkan olacak.

"Ava mı gidiyorsun?" Devin sordu. Adamlardan bazıları gitmemeyi tercih etti. Arkadaşlarını daha önceden seçmişlerdi ve onları odalarına ya da pavyonlarına geri götüreceklerdi.

Mitch başını salladı. "Hafta sonunun bu yönünden hiç hoşlanmadım. Benim onların peşinden koşmam yerine onların bana gelmesini tercih ederim. Kovalamak için çok yaşıyım."

İki adam da güldü. Devin, Mitch'in Anna'yı nasıl dikkatle izlediğini gördü.

Anna sessizce durdu ve yere baktı.

"Bunu anlayabiliyorum. Gitmeyi planlamıştım ama bu akşam beni beklediğimden daha fazla yordu." Başkan'a baktı. "Anna'yı size önerirdim ama korkarım bu gece pek iyi bir arkadaş olmaz. O da çok yorgun. Belki yarın?"

Diğer adam başını salladı. "Bunu çok isterim." Ona gülümsedi. "Bu çok hoşuma giderdi."

"Güzel," dedi Devin başını sallayarak. "İzin verirseniz, Anna'yı yatırmaya gidiyorum."

"Tabii ki. Yarın görüşürüz Devin."

Devin kolunu Anna'nın omuzlarına doladı ve onu göl kenarındaki pavyonlarına götürdü.

Onlar geldiklerinde Ian oturma odasından çıkıyordu. Anna'yı görünce şaşırmış görünüyordu. "Onu dışarı göndereceğini sanıyordum," dedi kaşlarını çatarak.

"Ondan bir parça almayı mı umuyorsun?" Devin güldü. "Onu yıprattım ve bu gece pek eğlenceli olmayacak. Yarın yakala onu."

Ian sıırttı. "Elime geçen her fırsatta."

Arkadaşı uzaklaşırken Devin kıkırdadı. Ian'ın Anna'yı önemsedığını biliyordu ama görevlerine engel olmadığı sürece Devin'in umurunda değildi.

Anna'yı yatağa götürdü ve battaniyelerle örterek yatırdı. Ortalık sessizdi. Bu kadar uzun bir günün ardından, Devin dikkatinin dağılmamasını takdir ediyordu.

Yeni bornozunu çıkarıp yakındaki bir kancaya astı, sonra Anna'yla birlikte yatağa girdi. Öğleden sonra ve akşam iyi davranmıştı. Bu onu memnun etmişti. Onu kollarının arasına aldı ve neredeyse anında uykuya daldı.

Bölüm Yetmiş Beş

Cumartesi sabahı çoğunlukla toplantılarla geçti. Anna Devin'in yanında kaldı ve o söylediğinde erkekleri memnun etti. Nedense şimdi ona itaat etmek daha kolay görünüyordu ve dün gecenin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Öğle yemeğinde Devin biraz kendine zaman ayırabileceğini söyledi. Biraz yiyecek aldı ve tek başına bir ağacın altındaki masaya oturdu. Etraftaki erkekler politikacılar yerine Kardeşlerdi ve onu yalnız bıraktılar. Biraz sessizlikten memnundu.

Karşısına biri oturduğunda düşünceleri içinde kaybolmuştu. Başını kaldırdığında Tommy'nin ona tereddütle gülümsediğini gördü. Beyaz bir tunik giymişti.

Elders gibi.

"İyi günler lordum," dedi titreyen bir sesle ve tabağına baktı. Titriyordu ve adamın ne istediğini merak ediyordu.

"Anna..." dedi elini uzatıp. Başını iki yana salladı. "Anna, sana yaptığım şey için çok üzgünüm..."

"Özür dilemenize gerek yok lordum," dedi Anna. "Ben sadece bir köleyim." "Ben seni öyle görmüyorum."

"O zaman gerçeği görmüyorsun." Anna elini ağzına kapattı ve korkuyla ona baktı. "Özür dilerim lordum!"

Tommy kıkırdadı ve onun elini sıktı. "Özür dileme, Anna. Ve bana 'lordum' demek zorunda değilsin. Adımı söylemen hoşuma gidiyor."

"Bu uygunsuz, lordum. Siz bir Yaşlı-Oğulsunuz. Size son derece saygılı davranmalıyım."

"Bana normal davranmanızı tercih ederim."

"Size saygısızlık edersem Efendim çok üzülür, Lordum."

Tommy kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Başını belaya sokmak istemem." Onun elini tekrar sıktı. "Anna, bana bak."

Sinirli bir şekilde ona baktı.

"Dün yaptığım şey, Anna....." Gözleri keder doluydu. "Benim Öfke beni daha iyi hale getirdi. Devin beni kışkırtıyordu. "

"Sorun değil lordum. Yapmanız gerekeni yapmak zorundaydınız. Ben iyiyim." Ona kibar bir gülümseme verdi. "İstedığınız bir şey var mı?"

"Özür dilemek istedim." Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Belki bunu telafi etmeme izin verirsin?"

Anna kaşlarını çatı.

"Nasıl?" "Yemeğini bitirdin mi?"

Anna yarısı yenmiş ögle yemeğine baktı. "Nasıl isterseniz lordum."

Tommy başını salladı. "Yemeğini bitir."

"Hayır, gerçekten lordum. I. "

"Yemeğini bitir, Anna. Ben bekleyebilirim."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi ve hızlıca yemeğini yedi. Yemeğini bitirdiğinde, adam Anna'nın elinden tuttu ve onu tarlanın kenarındaki bir pavyona götürdü.

Duvarları kapatmak için ipleri çözdü ve onu kollarına çekti. "Senden hoşlanıyorum, Anna. Hem de çok."

Çenesini kavradı ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı, onları okşadı ve içinde sıcak hissetmesini sağladı. Ellerini göğsünden yukarıya doğru kaydırды ve

omuzlarını boynunun arkasında kavradı. Eli başının arkasına kayarak başının arkasını kavradı ve dilini yumuşak dudaklarının arasından geçirerek öpücüğünü derinleştirdi.

Adam onu kendine yakın tutarken Anna usulca inledi. Bir eli sırtından aşağıya, kalçasına doğru kaydı. Onu nazikçe geriye ve arkasındaki yatağa doğru itti.

Adam üzerine uzandığında Anna iç çekti ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu derinden öptü. Adamın eli Anna'nın yan tarafına kayarak göğsünü okşadı ve yumuşak bir inilti çıkardı.

"Tanrım, Anna. Burada seninle sonsuza dek kalabilirim," dedi Tommy, Anna'nın boynunu öperek ve dilini Anna'nın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek.

Anna başını tekrar yatağa bastırdı ve göğsünü yukarı kaldırdı. Kıkırdadı ve elbisesinin üst kısmını aşağı çekerek pembe meme ucunu ağzına aldı. Sertleşmiş memeyi emerken ikisi de inledi. Kalçalarını onunkilere doğru bastırdı ve ereksiyonunu ona karşı hissetti.

"Tommy," diye iç geçirdi, adam diğer göğsüne doğru ilerlerken ellerini saçlarında gezdirdi.

Adam onun göğsünü emip yaladı ve kadın onun altında kıvrandı.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı, amı onun için ağrıyordu. O vermişti

Bugün bol bol oral seks yapmıştı ama Devin'le o sabah erken saatlerde yaptıkları dışında seks yapmamıştı. Ona karşı şaşırtıcı derecede nazik davranmıştı.

Ama şu anda efendisini düşünmek istemiyordu. Tommy'yi düşünmek istiyordu. Tatlı Tommy'yi.

Tommy elbisesini başının üzerinden çekip yatağın yanında yere attı, ardından tuniğini çıkarıp vücudunun üst kısmını iyice ortaya çıkardı. Anna gülümsedi ve ellerini onun göğüs kaslarında gezdirdi. Lisede futbol oynadığını ve Harvard'da da oynamayı umduğunu söyledi.

Yukarı doğru hareket etti ve yanaklarını, çenesini ve dudaklarını öptü ve boynuna ve göğüslerine doğru indi. Adamın bir gün önce canını yaktığı her yeri öptüğünü fark etti. Karnına doğru ilerledi ve bacaklarını ayırarak aşağı indi.

"Ah, Anna," diye mırıldandı hassas ete karşı.

Dili dışarı fırladı ve ipeksi kıvrımlara girdi, onun tatlı sularını tadarken zevkini mırıldandı. Öne doğru eğildi ve dilini kızın yarığının derinliklerine gömdü.

Tommy dilini onun içine sokarken Anna yüksek sesle inledi. "Tommy..." diye mırıldanarak parmaklarını onun kalın saçlarının arasından geçirdi.

Dudakları klitorisinin etrafına yapıştı ve hafifçe emdi, Anna'nın iç çekmesine ve yumuşak bir şekilde ağlamasına neden oldu.

"Oh! Oh, Tommy," diye miyavladı. Karnının derinliklerinde bir karıncalanma hissetti ve inledi; orgazmın kıpırtıları dünyası parlak renklere bürünene kadar gittikçe güçlendi.

Tommy onu öpmek için geri çekildi. "Hmmm," dedi derin bir fısıltıyla. "Pantolonum hâlâ üzerimde." Kıkırdadı ve yan tarafına doğru yuvarlandı.

Anna hızla doğrulup adamın pantolonunun kemerini çözdü ve kalçalarından aşağı indirmesine yardım etti. Artık çift halka piercingi olduğunu gördü. "Acıyor mu?"

"Öyle oldu." Sırt üstü uzandı ve kalçasını okşadı. "Şimdi değil. Tabii bu sabah ve dün gece yatmadan önce bir sürü ağrı kesici aldım."

Anna eğildi ve yeni piercingi öptü. "Ava mı gittin?" diye dikkatle sordu, sonra onu yavaşça ağzına aldı.

Tommy inledi. "Hayır. Babam bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Eğer yaparsam bu sabah çok canım yanacakmış. Tyler gitti ve bu sabah gerçekten çok ağrıyordu."

Anna kendi kendine gülümsedi. Adamın gitmemiş olmasına içten içe seviniyordu. Adam ayağa kalkıp onu sırt üstü yatırana kadar ona yapabileceği en iyi oral seks yaptı.

"Seni istiyorum," diye mırıldanarak kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi. Öne doğru itti ve kendini onun derinliklerine gömerken inledi. "Oh, Tanrım, Anna."

İlk başta yavaşça hareket etti ve Anna onun varlığının tadını çıkararak bacaklarını onun etrafına sardı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve hareketlerini hızlandırdı. Vücutları birlikte ritimle hareket ederken ikisi de inledi ve iç çekti. Her ikisi de birbirlerinin kollarında patlayana kadar birbirlerine karşı daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiler.

Tommy nemli alnını Anna'ninkine bastırdı ve ona gülümsedi. Anna da gülümsedi. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Adamın ülkenin öbür ucunda yaşıyor olması çok kötüydü. Onu birkaç kez öptü, sonra yuvarlandı ve ona sarıldı. Battaniyeyi üzerlerine çekti ve sessizlikte birlikte uzandılar.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki içinde garip bir his hissetti. Sanki Devin onu çağırıyordu ama kelimeleriyle değil de zihniyle.

Aniden doğruldu. "Gitmem gerekiyor."

"Ha? Ne?" Tommy kafası karışmış bir halde sordu. Uykuya dalmıştı.

"Üzgünüm, Tommy. Sanırım Devin beni istiyor." Sürünerek yataktan çıktı ve elbisesini giydi, sonra ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten hoşuma gitti."

Onun eline uzandı. "Ben de." Sırıttı. "Seni daha sonra tekrar çalabilirim."

Anna kıkırdadı. "Önce Devin'e sorsan iyi olur."

"Yapacağım. Başının belaya girmesini istemiyorum." Onu aşağı çekti ve öptü. "Sonra görüşürüz."

Ona sevgiyle gülümsedi ve başını salladı. "Umarım öyledir." Ona bir süre daha baktıktan sonra Devin'i bulmak için aceleyle uzaklaştı.

Devin, Anna'nın ayaktayken hızla ona doğru yürümesini izledi pavyonunun dışında. Onun için yaptığı sözsüz çağrı işe yaramıştı. Güzel. Yürürken adımlarında bir sıçrama vardı. Nereye gitmişti?

"Mutlu görünüyorsun," diye yorumladı Devin yaklaşırken. Kızın yanakları pembenin hoş bir tonuna dönmüştü. "Nerelerdeydin?"

"Tommy ile," dedi endişeyle.

Devin başını salladı. Tommy bir önceki gün onu fena halde incitmişti ve onun sevgisi hâlâ yerinde miydi? Gerçekten de kendini çok iyi toparlıyordu. Elbette bu, Alex'i ona acımasızca davrandığı için affettiğinde de belli olmuştu. Yoksa tacizden hoşlanıyor ve daha fazlası için geri mi dönüyordu? Devin'e de her zaman geri dönüyordu. Belki de bir mazoşist yaratmıştı? İlginç bir düşünce.

"Çağırımı hissettin mi?" Devin sordu.

"Evet, Usta."

"Aferin kızıma." Onu kendine çekti. "Bugün olduğu gibi beni memnun etmeye devam et ve son birkaç günden daha keyifli bir şekilde devam edeceğiz. Anladın mı?"

"Evet, Usta," diye fısıldadı, başını kaldırıp ona bakarak. "Deniyorum, Usta." "Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı boynuna karşı. Ellerini kaydırđı

Aşağı indi ve kalçalarını ereksiyonuna doğru bastırarak kışını avuçladı. Sabahtan beri onun ağzını sikin üzerinde izliyordu. Şimdi onun dudaklarını sikinin etrafında görmek istiyordu. "Em beni bebeğim," diye mırıldandı.

Anna dizlerinin üzerine çöktü ve adamın pantolonunu çözdü. Anna onu kavradı ve adam onun genişleyen gözlerine gülümsemekten kendini alamadı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim"

"Bu sabah fark etmedin mi?" diye sordu kıkırdayarak.

"Düşünmüştüm. " Kızardı. Bir süre daha onu inceledi, sonra onu ağzına aldı. Onun güzel ağzına.

Onu şu anda yatağa sürüklemek isterdi ama Mitch'e bu öğleden sonra ona eşlik edeceğine söz vermişti. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bu adamla uğraşmak zorundaydı ve özellikle Anna'nın yardımıyla ondan hâlâ faydalanabilirdi.

Güneş ışığına karşı gözlerini kapattı ve başını sikinin üzerinde tuttu. Onun dokunuşuyla irkildi ama uzaklaşmadı. Onun yanında gergin olduğu için onu suçlayamazdı. Ne de olsa onu öldürmüştü. Arada sırada gözlerindeki korku gölgesini görebiliyordu. Yapılmış olması gerekiyordu. Aksi takdirde, şu anda bulunduğu yerde olmazdı.

Kadın sihrini konuştururken inledi. Dudakları, genişleyen çevresiyle birlikte daha da sıkıydı. İnanılmazdı. Kendini doruğa yaklaşırken buldu. Boşaldığında alçak sesle inledi ve sıvısının kadının ağzına fişkırdığını hissetti. Kadın onu yalayarak temizledi, sonra adam onu ayağa kaldırdı ve pantolonunu bağladı.

"Gel, Anna. Başkan'la bir randevun var."

Anna ormanda böyle bir lüks beklemiyordu. Burası mermer zeminli ve duvarlı bir saraydı. Kardeşliğin "özel konukları" için inşa edilmiş uzun, iki katlı bir binaydı. Yani politikacılar için. Politikacılar Kardeşler pavyonlarda ya da ormanın başka bir yerindeki başka bir pansiyonda kaldılar.

Anna dün gece Pavyon'un açık havasında uyumayı sevmiştir. Daha önce hiç kamp yapmamıştır ve muhtemelen hiç yapmayacaktı. Ama açık havayı seviyordu. Muhtemelen Jack onu çoğu zaman eve hapsettiği içindi. Malikânedeki odasının güzel yanlarından biri de buydu. Kendi özel bahçesi vardı, oysa dairesinin bir balkonu bile yoktu.

Devin onu iki kavisli merdivenden birine ve koridorun sonundaki çift kapılı odaya götürdü. "Ian seni aşağıda bekleyecek. İşin bittiğinde aşağı in ve Ian seni bana geri getirsin."

"Evet, efendim."

Devin uzaklaştı ve Anna'yı koridorda yalnız bıraktı. Kapıyı çaldı ve bir süre sonra Başkan kapıyı açtı.

Onu gördüğünde genişçe gülümsedi. "Merhaba tatlım," dedi. Anna küçük bir reveransla, "İyi günler lordum," dedi.

Adam kenara çekilerek kızın büyük bir odaya girmesine izin verdi. Tyler ve Tommy'nin otel odasına benziyordu ama lüks bir adım daha ilerideydi.

Anna, adam kapıyı kapatana kadar bekledi. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?" diye sordu.

Sırıttı. "Eminim beni memnun etmenin pek çok yolu vardır," dedi ve onu yatak odasına götürdü.

Bölüm Yetmiş Altı

Anna birkaç saat sonra Devin'in pavyonuna döndü ama Devin orada değildi. Başkan onu çok fazla incitmemişti ve yürüyebiliyordu. Senatörle geçirdiği zamana hiç benzemiyordu. Ayrılırken mutlu görünüyordu ve önemli olan da buydu.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu onu geri getiren Ian'a. "Burada bekle," diye cevap verdi. "İstersen uzanabilirsin, ama perdeleri açık bırak. Gidip Devin'i bulabilecek miyim bir bakayım."

Anna yatağa uzandı ve sahadaki insanları izledi. Büyük Oğullar diğer bazı erkeklerle futbol oynuyorlardı. Tommy'nin zıplayıp Rylan'ın kafasının üzerinden topu yakaladığını gördü ve gülümsedi. Ülkenin öbür ucunda yaşıyor olması gerçekten çok kötüydü. Onu ne kadar sık görebileceğini merak ediyordu, tabii görebilecekse.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ve Anna'nın midesi gurulduyordu. Maggie elinde bir tepsi yemekle geldiğinde akşam yemeği yemeye gidip gidemeyeceğini merak ediyordu.

"Yemeğinizi getirdim Hanımefendi," dedi gülümseyerek. "İşiniz bittiğinde, sizi bu gece için hazırlanmaya götüreceğim."

Anna yemeğini yedikten sonra Maggie'yi dün yıkandığı yere kadar takip etti. Burası bu gece çok daha kalabalıktı, hazırlanmaya çalışan kızlarla doluydu. Çok gürültülüydü. Anna kendini yerinde hissetmiyordu, özellikle de kızlar yaptıkları işi bırakıp ona baktıklarında.

Kendisine bakıp kıkırdayan beş kişilik bir kız grubunun yanından geçerken yüzü kızardı.

İçlerinden birinin yüksek sesle, "...bu kadar yüksek ve kudretli bir yere gelmek için ne yaptığını merak ediyorum," dediğini duydu.

Bir diğeri Anna'ya kötü kötü bakarak, "Kendini bizden daha iyi sanıyor," dedi.

Maggie onu savunarak, "Hanımefendiye saygılı davranmalısınız," dedi. "Babasının kim olduğu onun suçu değil."

İlki homurdandı. "Nereden biliyorsun? Belki de sadece iddia etmiştir. Bunu nasıl kanıtlayabilirsin?"

"Ölümsüzler öyle olduğunu söyledi," dedi Maggie. "Ve Başkan."

Diğer kızlar gözlerini devirdi. Biri onun elini tuttu. "Baksana, sanki nişanlıymış gibi pırlanta yüzük takıyor."

Anna elini çekerek, "Dev... bunu bana Ustam verdi," dedi. "Yüzüğü görmek istiyorum." Kız yüzüğü Anna'nın parmağından çekmeye çalıştı. "I

"Bu kadar çok elmas takmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Anna elini sıktı ama diğer kız daha güçlüydü. Başka bir kız onun diğer kolunu yakaladı.

Anna Maggie'yi aradı ama o yoktu. Diğer kızlar da fark etti.

"Oh, küçük orospun seni terk etti," dedi ilki. "Belki şimdi seninle biraz eğlenebiliriz. Kimse buraya geri gelmeyecek, sen biliyorum."

Biri saçını çekerken Anna bağırdı. Tutuşa karşı mücadele etti ve kurtuldu. Kızlardan biri hâlâ yüzüğünü parmağından çıkarmaya çalışıyordu ve sonunda başardı.

Anna'nın içinde bir öfke birikti ve kıza doğru hamle yapıp yüzüne vurdu. "Yüzüğümü geri ver."

Başka bir kız Anna'yı arkasından yakaladı ve onu çekerek yere itti.

"Bakın, ben bir prensesim!" dedi yüzüğünü alan kız. "Hepiniz önümde eğilin."

Odadaki kızların hepsi güldü.

"Belki de harika bir ağzı vardır. Belki de elmasları bu şekilde alıyordur."

Anna saçlarının tekrar tutulduğunu hissetti ve yüzüğünü tutan kızın açılmış bacaklarına doğru itildi. Anna elinden geldiğince mücadele etti ama savaştırmak için çok fazla vardı. Ağzı kızın amcığıyla temas etti. "Ye beni," diye homurdandı kız.

Anna kaçmak için mücadele etti ama mücadelenin anlamsız olduğunu fark etmeye başlamıştı. Asla kazanamayacaktı. Omuzları çöktü ve kızın tadına bakmak için dilini uzattı. Belki işbirliği yaparsa gitmesine izin verirlerdi.

Ama Devin'in yüzüğünü kaybedemezdi. Çok kızardı.

Anna geri itti ve yüzüğün takılı olduğu ele uzanarak tekrar kıza doğru hamle yaptı.

Bağrışmalar ve çığlıklar arasında Anna yüksek bir erkek sesi duydu. Anında bütün kızlar dizlerinin üzerine çöktü. Anna dönüp baktığında Devin, Tom, Connor, Oscar ve Ian'ın kapıda durduğunu gördü. Hepsisi de kızgın görünüyordu. Anna arkalarında Maggie'yi görebiliyordu. Devin Anna'ya bir bakış attı ve Anna dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne oluyor lan?" Devin homurdandı.

Devin ve diğer Yaşlılar Anna'nın bulunduğu yere doğru yürürken sessiz odada ayak sesleri yankılandı. Titriyor ve gözlerini hızla kırpıştırıyordu.

Onun üzerinde durdu ve aşağı baktı, sonra i çekti. "Ayağa kalk, Anna."

Anna hızla ayağa kalktı ve onun göğsüne baktı. Adam onun çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Anna'nın gözleri korku doluydu. Maggie'nin söylediğine göre, kızlar ona kaba davranmış ve neredeyse saldırmışlardı.

Anna'nın gözlerinden anında yaşlar döküldü. "zr dilerim, Efendim," diye fısıldadı. "Kavga çıkarmaya alışmıyordum. Söz veriyorum."

"Biliyorum bebeğim." Parmağını bir çürüğün oluştuğu yanağında gezdirdi ve kız acıdan irkildi. Küçük kıskanlıklardan nefret ederdi. Özellikle de kadınlardan ve köle kadınlarda bu daha da kötüydü.

Küçük bir hırılıtı çıkardı. Biri onun değerli Anna'sına saldırmaya nasıl cüret eder!

Erkekler yaptığında, fethetmek içindi. Kadınlara yaptığında, sadece sinir bozucuydu.

Elini tutmak için aşağı baktı ve kaşlarını çattı. Ona verdiği yüzük kayıptı.

"Yüzüğün nerede bebeğim?" diye sordu nazik bir sesle. Ona kızgın değildi. O yanlış bir şey yapmamıştı.

Anna etrafına bakındı ve yanında diz çöken kız ışaret etti. Kızın da yanağında bir çürük vardı. Bunun Anna'dan kaynaklandığını umuyordu. Kızın küçük parmağında Anna'nın yüzüğü vardı. Devin gözlerini kıstı ve kölenin önüne geçti.

Arkasındaki adamlara döndü ve kız ışaret etti. "Bu kız kime ait?"

Connor bir adım ne ıktı. "O benim, Devin."

Devin kaşlarını çattı. "Belki de bana kızlarınızdan birinin Anna'ya verdiğim yüzüğü neden taktığını açıklamak istersiniz?"

Connor'ın gözleri büyüdü. "Sen...?" Bir adım öne çıktı ve kıza ayağa kalkmasını söyledi. "Lily? Açıkla kendini."

Kız gergin görünme nezaketini gösterdi. "Ben...o. " Kızgın görünüyordu.

"Çok yüksek ve kudretli davranıyordu ve bu beni kızdırdı, Usta."

Devin bir yorumu yuttu. Yalan söylüyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bu ve Devin Anna'nın böyle davranmayacağını biliyordu. Bugün neredeyse on yaşındayken olduğu kadar utangaçtı. Yine de Devin, Lily'nin yüzündeki morluğa Anna'nın neden olduğundan emindi. Morluk hızla koyulaşıyordu.

Eğer onun olsaydı, çoktan dışarıda olurdu, ama onu terbiye etmek ona düşmezdi. Böyle bir tavrı asla kabul etmezdi.

"Yani onun yüzüğünü mü aldın? Böyle bir yüzüğe sahip olmanın başka bir yolu olmadığını biliyorum."

Devin, Anna'nın dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme gördü ve bu gülümseme onu eğlendirdi

Onu

Lily Connor'a cevap vermedi ama omuzları çökmüştü.

"Sana kim vurdu, Anna?" Devin sordu.

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Bilmiyorum."

Devin onu inceledi. Gerçekten bilmiyordu. Tanrım, kaç kız ona saldırdı mı? Etrafına bakındı. Kızlardan birkaçı darmadağınaktı. Devin kısık bir hırıltı çıkardı.

"Efendim." Ian elinde bir tabletle yanına geldi. Güzel, dövüşün görüntüleri. Burası da dahil olmak üzere kampın her yerinde kameralar vardı.

Anna'yı alnından öptü. "Hemen döneceğim."

Devin adamlara kendisini dışarıda takip etmelerini işaret etti. Videoyu izledikten sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi. Devin'in zihninde, saldırmak

Anna ona saldırıyor gibiydi. Cezalandırılması gerekiyordu. Erkeklerle dolu bir kampta ilginç olacağı kesindi.

Anna gergin bir şekilde Lily'nin yanında duruyordu. Anna'ya yüzüğünü geri vermişti ve o da gergindi. Adamlar dışarı çıktıktan sonra odanın her yerinde konuşmalar. Anna yüzüğü geri verirken Lily'ye gülümsemeye çalışmıştı ama Lily ona sadece ters ters bakmıştı.

"Neden sana 'Bebeğim' diyor?" Lily sordu.

"Bana hep böyle seslenirdi," diye cevap verdi Anna. "Hatırlayabildiğim kadarıyla." Sinirlenmeden önce.

"Eğitiminize o mu katıldı?"

Anna ona baktı. "Beni vasım eğitti." "Gardiyanın mı?"

Anna başını salladı. "Annemle babam ben on iki yaşındayken öldü. Ondan sonra Jack ile yaşamaya başladım."

"Ailen mi vardı?" diye sordu başka bir kız şaşkınlıkla.

"Malikânede büyümedi Brittany," dedi Maggie, Anna'nın yanına gelerek. "Artık orada da yaşamıyor."

"Nerede yaşıyorsun?" Lily sordu.

"Şehir merkezinde bir dairem var. Dev'e yakın... Yani, Master'ın işine ve dans stüdyosuna."

Anna, malikânenin dışında yaşamakla ilgili sorularla dolup taşıyordu. Onlara dans etmekten ve bale topluluğuna yeni katıldığından bahsetti. "Normal" erkeklerle çıkmaktan bahsetti. Hayranlık içindeydiler.

Adamlar birkaç dakika sonra geri döndü ve kızlar dizlerinin üzerine çöktü. Connor ve Tom, Lily ve Brittany de dahil olmak üzere kızlardan birkaçını dışarı çıkardı.

Devin kapı aralığından yüksek sesle, "Bir uyarı, kızlar," dedi.

"Saldırmak

Anna bana saldırmakla aynı şey. Gelecekte bunu unutma. Şimdi, akşam için hazırlanmayı bitir."

Erkekler gittikten sonra odanın gürültüsü daha da arttı. Kızlar Anna'ya karşı çok saygılıydılar ve Maggie onu hazırlarken bir sürü soru sordular. Maggie ona Cuma günleri giydiğine benzer uzun bir elbise giydirdikten sonra Devin'in pavyonuna geri götürdü.

Anna diğer kızların döndüğünü görmedi.

Güneş battı ve yıldızlar tarlanın üzerinde parıldadı. O gün Kartal'ın önündeki ateşler yakıldı ve bir kez daha taş kuşun üzerine ürkütücü gölgeler düşürdü.

Vakit geldiğinde, erkekler kartalın önünde toplanmaya başladı. Siyah tunikli ve cüppeli adamlar. Anna köşkün içinden izledi.

"Anna, bu gece ayaklarımın dibinde oturacaksın, sonra da seks partisine katılacaksın." "Evet, Efendim." Bu nasıl olurdu?

Büyükler ve Oğullar, erkeklerin arasındaki patikada kürsüye doğru yürüdüler. Anna, Devin'in yanında yürüdü ama onun talimat verdiği gibi başını eğerek itaatkâr bir duruş sergiledi. Platforma çıktığında gizlice Tommy'nin oturduğu yere doğru baktı ve onun kendisini izlediğini gördü.

Birbirlerine gülümsediler, sonra Anna gidip Devin'in tahtının bulunduğu yükseltilmiş alanda ayaklarının dibine oturdu.

Akşam Anna için sıkıcıydı. Erkekler sıkıcı konular hakkında uzun konuşmalar yapıyordu. Kendinden geçmemek için tek yapabildiği buydu. Devin gecenin sonunda, oturan erkeklerin hoşuna gitmiş gibi görünen ama Anna'nın kafasının üzerinden geçen uzun bir konuşma yaptı.

Devin konuşmasını bitirirken ortalığa tatlı bir koku yayıldı ve Anna önce başının döndüğünü sonra da çok tahrik olduğunu hissetmeye başladı. Devin konuşmasını bitirirken Anna kalçalarını birbirine kenetledi.

Sonunda, "Bu gece iyi eğlenceler beyler," dedi ve koltuğuna döndü. Devin Anna'ya baktı ve Anna hafifçe sallandı. "Nasıl hissediyorsun bebeğim?"

"Başım dönüyor," diye yanıtladı Anna. Herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordu.

Devin kıkırdadı. "Havadan ecstasy. Bu gece eğlenceli olacak." Onu kucağına ve zaten açıkta olan sikinin üzerine çekti.

"Oh!" diye haykırdı daha önce hiç olmadığı kadar büyük olan horozu vücuduna batarken. Adam onu doldururken inledi.

"Beğendin mi bebeğim?"

Anna başını salladı, ondan başka bir şey düşünemiyordu. Adam Anna'nın kalçalarını tuttu ve Anna da onu sertçe kucakladı, kısa bir süre sonra dünya renklere büründü. Onu yavaşça kucağından itti, sonra her türlü seksin yaşandığı çimlere doğru götürdü. Devasa bir çıplak vücutlar bloğuydu. Dilleri, sikleri, göğüsleri, elleri, amları. Hiçbir delik boş bırakılmadığı için inlemeler, çığlıklar ve inilti havayı dolduruyordu. Erkekler kadınları siken erkekleri sikiyordu. Kullanılabilir bir organ varsa kullanılıyordu. Eğer bir delik varsa, dolduruldu.

Gece seks, orgazm, acı ve coşkudan oluşan bir bulanıklık içinde geçti.

Bölüm Yetmiş Yedi

Anna Pazar günü kuşluk vakti çıplak kadın ve erkeklerden oluşan bir denizin ortasında çırılçıplak uyandı. İnsanlar yattıkları yerde uyuyakalmış gibi görünüyordu. Bazıları seksin ortasında uyuyakalmış gibi görünüyordu.

Hafif bir baş ağrısı vardı ve etrafına bakmak için doğrulmadan önce gözlerini ovuşturdu. Çoğu kişi hâlâ uyuyordu ama bazılarının uyanık olduğunu gördü. Kıyafetler alanın her tarafına saçılmıştı; elbisesini bulmasına imkân yoktu. Pavyona geri dönmek için ayağa kalktı.

Dönüş yolunda Devin'i kucığında iki esmer kızla gördü. Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Devin'in başka kadınlarla yattığını bilse de, bu yine de canını yakıyordu.

Yolda Tommy'yi de gördü. Küçük bir kızıl saçlıya sarılmıştı. Anna bu manzaraya da sırtını döndü ve iç geçirdi. Neden erkekleri önemsemeye izin veriyordu ki? Önemsemek uzun vadede incinmek anlamına geliyordu. Ya da belki de asıl soru şuydu: Bazı erkeklerin başka kadınlarla yatması onu neden rahatsız ediyordu? Böyle hissetmek için zayıf olduğu kesindi. Bu dünyanın yolu. Erkekler istedikleriyle yatarlardı. Anna da erkekler kiminle isterse onunla yatardı. Bu kadar basitti. Bu onu neden rahatsız ediyordu?

Pavyona doğru yürürken içini çekti. Anna arkadaki "dolaptan" bir önlük aldıktan sonra, onların deyimiyle kızların yatakhaneğine doğru yol aldı. Tuvaleti kullandı, ardından üzerindeki kiri atmak için hızlı bir duş aldı.

Vücudunu kaplamış gibi görünen yapışkanlık.

Oradan ayrılırken ağaçların arasından bir hareket dikkatini çekti. Aynı yönden gelen bir inilti, ardından bir şeye vurulma sesi ve bir çığlık duydu. Yavaşça ve dikkatlice ağaçların arasından ilerledi.

ayaklarını acıtan engebeli bir arazide yürüyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra açık bir tarlaya geldi. Diğer tarladan çok daha küçüktü ama orada gördüğü şey neredeyse kusmasına neden olacaktı.

Beş kız elleri başlarının üzerinde olacak şekilde tahta bir kirişe bağlanmıştı. Kanlı ve morarmışlardı. Üçü ölmüş gibiydi ya da en azından Anna onların iyiliği için ölmüş olmalarını umuyordu. Vücutları o kadar parçalanmıştı ki kadın olduklarını anlamasının tek nedeni uzun saçları ve göğüslerinin olduğu yerdeki kanlı kütüklerdi. Birinin bacakları yoktu. Diğer iki kız zar zor da olsa hâlâ hayattaydı. Onların Vücutlar da parçalanmıştı ve bir adam bir kızın bacakları arasında uzun bir kılıç sallıyor, görünüşe göre onu amından ikiye ayırıyordu. Kız her darbede homurdanıyordu. Anna, dudaklarının birbirine dikildiğini fark edene kadar neden çılgılık atmadığını anlayamadı. Diğer kızların da. Son kız, her vuruşta etini parçalayan vahşi bir kedi-dokuz-kuyruk ile kırbaçlanıyordu.

Anna bunların bir gün önce kendisine saldıran kızlar olduğunu fark edince nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü.

Anna geriye doğru tökezledi, gözyaşları yüzünden akıyordu, Devin'in onu cezalandırdığı korkunç anılar zihninde canlandı kendini öldürmeye çalıştığı için. Anna'nın gözleri önünde bir kadını işkenceyle öldürmüştü, tıpkı bunların da işkenceyle öldürüldüğü ya da öldürülmekte olduğu gibi.

Anna dizlerinin üzerine çöktü ve kustu. Güçlü kollar onu sardığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yerinden sıçradı ve başını kaldırıp arkasında Ian'ı gördü.

"Devin görmeni istemedi," dedi sakın bir sesle. Ağzını silmesi için ona bir havlu uzattı.

"Görüp görmemem neden umurunda olsun ki?" diye sordu çatlak bir sesle.

Devin bazen ona hiç mantıklı gelmiyordu.

"Çünkü senin hasta olmandan korkuyordu... senin yaptığın gibi." Ayağa kalkmasına yardım ederken ona alaycı bir gülümseme verdi. "Hadi gel. Hadi eve geri dönelim. pavilion." Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kucağına aldı ve tarlaya geri götürdü.

Onu yatağına yatırdı, sonra da ona yiyecek bir şeyler getirmek için Maggie'yi bulmaya gitti. O ve Maggie birkaç dakika sonra döndüler. Anna iştahlı olmasına şaşırılmıştı ama diğer alandaki kızları düşünmemeye çalışarak kahvaltısını hızla yedi.

İşi bittiğinde Maggie tepsiyi aldı ve Ian onun yanında kalarak yatağa uzanan kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Benimle yatar mısın?" diye sordu zayıf bir sesle. Kendini çok yalnız hissediyordu.

Ian onun arkasındaki yorganın altına girdi ve ona sıkıca sarıldı. İri vücudu ona korunduğunu hissettirdi. Aynı zamanda Alex'i düşünmesine neden oldu, bu da onu daha da yalnız hissettirdi. Ian onun boynunu öpmeye başladığında bu hoş bir dikkat dağınıklığıydı ve yalnızlık düşüncelerini bir kenara itmesine yardımcı oldu.

Gün bir kez daha toplantılarla geçti, ancak o akşam resmi bir Buluşma yoktu. Öğleden sonra geç saatlerde Yaşlılar, Yaşlı-Oğullar ve Anna devasa limuzinlerine binerek otele geri döndüler. İhtiyar Heyeti Devin'in süitinde bir akşam yemeği toplantısı yaptı ve Anna'ya akşamı İhtiyar Oğullarıyla geçirmesi söylendi.

Seks yaptıklarından beri Tommy ile konuşmamıştı. Diğer tüm erkeklere olduğu gibi ona karşı da duvarlarını örmüş ve çok resmi davranmıştı. Onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu ama kendini uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşündü.

En büyük Büyük Oğul olan Rylan'ın, Oğulların o gece akşam yemeği yedikleri büyük bir süiti vardı. Anna'yı istedikleri gibi kullanıyorlardı. Aşırı zalim değillerdi ama iyi de değillerdi. Tommy kanepeye oturdu ve katılmadan izledi.

Oğullar çok içtiler ve ya sızdıklarında ya da çoğunlukla tutarsız olduklarında, Tommy Anna'yı otel odasına götürdü.

Tommy küveti doldurup içine girdi ve Anna'yı da yanına çekti.

"Tommy, nazik olmana gerek yok," dedi Anna, Tommy onun elini tutarken.

küvete girerken yardım etti. "Ne istersen yaparım." Kıkırdadı.

"Neden nazik olmak istemeyeyim ki?"

"Çünkü." Anna içini çekti. "Bu sadece gerekli değil. Sen bir Yaşlısın-

Oğlum. Benim işim seni memnun etmek."

"Anna," dedi usulca, onu göğsüne doğru geri çekerek. Anna ona izin verdi ama rahatlamadı. "Neden bu kadar sertsin?"

Anna suyun içindeki ellerine baktı. "Seni memnun etmek için buradayım, Tommy. Bu benim görevim."

"Seni buraya diğerleri olmadan birlikte olabilmemiz için getirdim." Onun boynuna sokuldu. "Seni buraya görevini yerine getirebilesin diye getirmedim. Seni buraya getirdim çünkü seni yanımda istedim."

"Seni nasıl memnun etmemi istersin?"

Tommy içini çekti. "Rahatlayarak ve eğlenerek. Dünbiz birlikteyken. kahretsin, benim için hafta sonunun en güzel

kısmıydı."

Anna ona bakmak için başını çevirdi. "Neden?"

"Çünkü... Tanrım, Anna. Senden hoşlandığımı anlayamıyor musun? Çok mu ince davranıyorum?"

Omuzlarını silkti ve iç geçirdi. Adamın ondan hoşlandığını biliyordu. "İncinmekten korkuyorum," diye fısıldadı.

"Seni incitmek istemiyorum, Anna. Bu dünyada yapmak istediğim son şey."

Anna hiçbir şey söylemedi.

"Bu sabah bir kızla uyandım ve keşke sen olsaydın dedim. Kalktığımdayken seni aradım ama bulamadım."

"Kız yurdunu temizlemeye gittim ve sonra Anna'nın kapandığını gördüm."

Gözleri doldu ve tarladaki kızları hatırlayınca ürperdi. "Neyi gördüm?"

Başını iki yana salladı. Bu konuyu düşünmek istemiyordu. "Kızları gördün mü?"

Anna başını salladı. "Onları biliyor muydun?"

"Babam bana kavgayı anlattı. Cezalandırılmaları gerekiyordu. İkisi bize aitti. Biz de dahil olmalıydık."

"Neden cezalandırılmaları gerekiyordu?"

"Çünkü sana saldırdılar, Anna. Sen Elder-Mistress'sin. Böyle bir şey onların yanına kalamaz."

"Onları gördün mü?" "Yardım etmek zorundaydım."

Anna ağzı açık bir şekilde ona baktı. Tommy'nin böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyordu. "Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü ben delindim, Anna. Artık benim de görevlerim var. Babam öyle olduğunu söyledi.

Bu tür şeyleri öğrendiğim zaman." Ürperdi. "Umarım hiçbir zaman tekrar yapmak için."

"Korkunçtu," diye fısıldadı Anna.

Tommy ona sarıldı. "Biliyorum. Ama eğer cezalandırılmazlarsa, konumunuza saygı gösterilmez ve siz de tehlikede olursunuz. Amerika'nın daha önce hiç Yaşlı Müdiresi olmamıştı. Emsal teşkil etmeli."

Anna başını onun omzuna yasladı ve iç geçirdi. Hayat çok karmaşıktı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

"Keşke benden bu kadar uzakta yaşamasaydın," dedi yumuşak bir sesle, sabunlu suyun içinde parmaklarını onunkilerle birleştirirken.

Anna yutkundu. "Ben de," diye fısıldadı.

"Sence Devin doğuya taşınmana izin verir mi? Büyük Oğullar... Hanımlarla birlikte olabilirler, bilirsiniz."

"Elbette olabilirler, Tommy. Elmas takan herkesle birlikte olabilirim."

"Hayır, demek istediğim... flört etmek ve bunun gibi şeyler."

"Devin New York'a taşınmama asla izin vermez. İnanın bana, çoktan sordum."

"Yaptın mı?"

Anna onun sözlerini nasıl algılamış olabileceğini fark etti. "Yani, New York City Ballet Company'den bir iş teklifi aldım ve Devin hayır dedi." İçini çekti. "Alex de öyle."

"Alex kim?" "Diğer ustam."

"İki ustanız mı var?"

Anna başını salladı ve ona nasıl iki ustaya sahip olduğunun kısa bir versiyonunu anlattı.

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

"Devin'in de yaptığını sanmıyorum. Ama görünüşe göre öyle. Ama Alex birkaç ay önce Almanya'ya geri taşındı ve artık benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum."

"Neden Almanya?"

Anna omuz silkti. "O bir Alman. O da senin gibi yaşlı bir oğul." "Oh."

Birkaç dakika daha sessizlik oldu. Tommy Anna'nın karnını okşadı, sonra ellerini göğüslerine götürerek onları nazikçe okşadı. Anna usulca inledi ve boynunu öpmek için başını çevirdi.

"Mmm, Anna," diye mırıldandı. "Sanırım küvetten çıkmalıyız."

Dışarı çıktılar ve birbirlerini kuruladılar, sonra Tommy onu yatak odasına sürükledi. Onu öptü ve yatağa uzandılar. Tommy onun boynunu öperken Anna kıkırdadı ve boynu gıdıklandı. Hafta sonu tıraş olmadığı için biraz dağınıktı.

Beklenmedik bir anda odanın kapısı çalındı. Tommy Anna'ya özür dileyen bir bakış attı. "Muhtemelen Tyler'dır." Yatağı itti ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra kaşları çatık, arkasında Devin'le birlikte geri döndü.

"Anna, akşamı sadece Tommy ile değil, tüm Oğullarla geçirmeni söylediğimi sanıyordum."

"Yaptım, Devin. Buraya daha yeni geldik-"

"Devin, diğer çocuklar sarhoştı ya da sızmışlardı, ben de onu buraya getirdim," diye araya girdi Tommy.

Devin dönüp Tommy'ye baktı. "Peki o zaman. Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim ama şimdi benimle birlikte otel odasına dönmesi gerekiyor."

Tommy itiraz etmeye başladı ama Devin onu durdurdu. "Tommy, ondan hoşlandığının farkındayım ama o benim kölem. Ben söylemedikçe onun görevleri bana karşıdır, sana değil." Tekrar Anna'ya baktı. "Giyin."

Anna, Tommy'ye bakmadan hızla banyoya gidip giysilerini aldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde giydi. Anna döndüğünde Tommy Devin'e ters ters bakıyordu.

"Yerini unutma, Tommy," dedi Devin, sonra kolunu Anna'nın sırtına koydu ve onu odadan dışarı çıkardı.

Koridordan otel süitlerine doğru yürüdüler. Devin onu hemen yatak odasına götürdü ve soyunmasını söyledi. Anna Tommy'yi düşünmemeye, Devin'in ne istediğini düşünmeye çalıştı. Öfkesini uzak tutmak için her şeyi yapardı.

Bölüm Yetmiş Sekiz

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra tren istasyonuna gittiler ve New York'a giden trene bindiler. Yolculuk üç buçuk saat sürüyordu ve Devin yolculuk boyunca Anna'yı yanından ayırmadı. Tommy, Tyler'la birlikte koridorun karşısındaki koltukta oturuyordu. Tommy'nin kendisini izlediğini hissediyordu ama ona bakmaya cesaret edemiyordu. Geceyi onunla geçiremediği için çok hayal kırıklığına uğramıştı ve ona bakarsa ağlamaya başlayacağını hissediyordu.

Günü Tom'un ailesiyle geçirdiler ve geceyi de onların evinde geçirdiler. Ian ve Maggie o öğleden sonra eve döndüler. Devin Anna'yı yanında ve Tommy'den uzak tuttu.

Ertesi sabah Anna, Devin, Tom, Tyler ve Tommy, Tommy ve Tyler'ı Harvard'daki ilk yıllarına bırakmak üzere Massachusetts'e doğru yola çıktılar.

Tom, bir konağa benzeyen ama aslında Tommy ve Tyler'ın yatakhane olan bir yerin yakınına park etti. Kapı açıktı, insanlar kutular, çantalar ve bir dizi başka eşya taşıyarak binaya girip çıkıyorlardı.

Eşyalarının çoğu zaten oraya gönderilmişti, ama birkaç kutu ve çanta vardı ve herkes eşyalarını içeri taşımaya yardım etti. Hem Tommy'nin hem de Tyler'ın aynı süitte kendilerine ait odaları vardı. Anna bunun nadir bir lüks olduğunu öğrendi ve bunun Büyük Oğullar oldukları için olup olmadığını merak etti.

Anna, Tommy için odasına bir kutu taşıırken, koridorda bir adam Tom ve Devin'i durdurdu. Görünüşe göre yatakhane sorumluuydu ve ikisini de tanıyordu. Anna, Tommy'yle devam etmek için izin almak üzere Devin'e baktı ve Devin başıyla onayladı.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu Tommy küçük yatak odasına girerken. Bir yatak, çalışma masası, sandık ve sandalye vardı.

"Her yer iyidir," dedi ve ağır bir valizi hafif bir gümbürtüyle pencerenin yanına bıraktı. "Vay canına, şu manzaraya bak."

Anna yürüdü ve kutuyu dikkatlice bavulun yanına koydu, sonra pencereden dışarı baktı. Güzel, yeşil bir bahçeye bakıyordu. ağaçlar ve çimler. Bahçenin etrafındaki kırmızı tuğlalı binalar eski ve karakter doluydu.

Tommy kollarını Anna'nın beline doladı. "Sen gitmeden önce seninle bir an bile yalnız kalamayacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı Anna'nın boynuna doğru.

Anna başını yana eğdi ve Tommy onun boynunun ve omzunun üst kısmındaki yumuşak deriyi öptü ve ısırdı. "Tommy..." diye iç geçirdi.

Onu yüzüne doğru çevirdi ve dudaklarını ona bastırarak derinden öptü. Kız da ona boynundan sarıldı ve onu geri öptü.

Kapı aralığından gelen bir gırtlak sesi onları birbirinden ayırdı.

Tom koridordaki adamla birlikte orada duruyordu. Tom yanındaki adamı tanıtmadan önce ikisine de onaylamayan bir bakış attı. "Tommy, bu Jake Cloverfield, senin yatakhane'nin ev sorumlusu."

Tommy adama doğru yürüdü ve elini sıktı. "Sizinle tanışmak bir zevk efendim. Hakkınızda çok şey duydum."

Jake güldü. "Babanın benim hakkımda söylediği her şeye inanma. Eskiden olduğumdan daha eğlenceliyim."

"Tanrım, lütfen oğlumun bu yıl bir *şeyler* öğrenmesini sağla," diye kıkırdadı Tom. "Eğer eskisinden daha eğlenceliysen, Tommy'nin parti yapması için çok para ödeyeceğim demektir."

Tommy yaşlı adamlarla birlikte güldü. Anna endişeyle pencerenin yanında durdu. Devin'in değil de Tom'un onları birlikte bulmuş olmasına sevinmişti.

Jake, Tommy'nin ötesine, Anna'ya baktı. "Peki bu küçük güzel şey kim? Lise aşkı mı?"

Tommy Anna'ya hayranlık dolu bir bakışla bakınca Anna yüzünün kızardığını hissetti. "Keşke. Hayır, bu Anna.O...um. " Tommy sözünü kesti ve babasına baktı.

"O bana ait." Devin kapı aralığında Jake'in arkasında belirdi ve Jake dönüp ona tuhaf bir bakış attı.

Jake, "Tyler'ın senin en büyüğün olduğunu sanıyordum, Dev," dedi.

"Tyler benim en büyüğüm. Anna benim kızım değil." Devin kapıdan içeri süzüldü ve Anna'ya yanına gelmesini işaret etti. Adam onun ensesini okşadı. "O benim metresim."

Jake iri gözlerle ona baktı. "Hanımefendi mi? Lanet olsun. Yanlış meslekteyim. Ya da yanlış şehirde." Tommy'ye onaylamayan bir bakış attı. O da

Tommy ve Anna'yı öpüşürken görmüştü. "Başın belaya girecek mi, Tommy?"

"Ne? Hayır, ben..." diye kekeledi Tommy.

Tom, "İçeri girdik ve Tommy ile Anna'yı öpüşürken gördük, Devin," diye açıkladı.

Devin kıkırdadı. "Ellerini ondan uzak tutamıyorsun, değil mi Tommy? Harvard'ın San Francisco'da olmaması iyi bir şey." Devin, Tommy'ye bir bakış atan Jake'e baktı. "Anna'ya karşı çok cömertimdir, Jake.

Tommy yanlış bir şey yapmadı." Devin Anna'nın saçlarını okşadı.

Adamlar bir süre daha konuştular ve Anna duygularını kontrol etmeye çalışarak yere baktı. Tommy'yi tekrar öpmek çok iyi hissettirmişti. Onunla ilgili bir şey kendini güvende hissetmesini sağlamıştı.

Anna beklenmedik bir şekilde eline bir şeyin dokunduğunu hissetti ve başını kaldırıp baktı

Jake'in ona doğru uzandığını gördü. Kapı kapanmıştı ve Devin beklentiyle ona bakıyordu.

Jake onun elini tuttu ve kendine doğru çekti. Elini kalçasının arkasına doladı ve onu arkasındaki duvara doğru götürdü. Eteğini kalçalarına kadar kaldırdı ve elini külotunun içine soktu.

"Tanrım, çok ateşli." Onu çevirerek duvara bastırdı ve külotunu ayak bileklerine kadar çekti. Bir an sonra kendini onun içine itti.

Adam homurdanarak ve kalçalarını sıkıca tutarak kendini ona doğru pompalarken Anna gözlerini kapattı. Elinden geldiğince hareket etti, ama adam ona karşı o kadar sert bastırıyordu ki, bu zordu.

Anna'nın rahatlaması uzun sürmedi ve hemen yumuşak bir şekilde inlemeye başladı

serbest bırakıldığı gibi. Bitirdiğinde çekildi ve Devin ile Tom'un ayakta durup konuştukları yere doğru yürüdü. Anna başını bir süre daha duvara yasladı, sonra giysilerini düzeltilti ve sessizce Devin'in yanına gitti. Tommy'nin kendisini izlediğini hissediyordu ama gözlerindeki ifadeden korktuğu için ona bakmak istemiyordu.

Bir süre sonra Tyler geldi. "Ben de herkesin nereye gittiğini merak ediyordum." Hafta sonu boyunca Anna'ya daha çok Devin gibi davranmaya başlamıştı.

ona davrandı. Adam ona her yaklaştığında, ona zarar vereceği korkusuyla geriliyordu. Bu sefer de farklı değildi. Diğerleri sohbet etmeye devam ederken, adam onu Tommy'nin masasının üzerine yatırdı ve kıcını sertçe sikti.

"Gidip etrafa bakmak istiyorum," dedi Tyler, pantolonunun fermuarını çekip Anna'nın çıplak kıcına bir şaplak atarak.

Yanağını masaya yasladı, Tyler'ın saldırısı yüzünden kıcı zonkluyordu. "Bütün kutularını aldın mı, Tommy?" Tom etrafına bakınarak sordu.

Tommy başıyla onayladı.

"Güzel. Kampüse bir göz atalım mı?"

Tommy kısık bir sesle, "Elbette," diye cevap verdi ve çenesini sıkarak Devin'e baktı.

Grup tekrar aşağıya indi, öğle yemeği yedi ve ardından birkaç saat boyunca kampüste dolaştı. Devin'in dikkati her dağıldığında Tommy onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ama Anna ona bakmaya utanıyordu.

Devin, Tommy'nin öğleden sonra boyunca Anna'nın dikkatini çekmeye çalışmasını izledi. Anna Tommy'ye karşı kibardı ama bütün gün Devin'in yanında kaldı. Devin Anna'nın yine Tommy ile kaçmamasından memnundu ama biraz neşelenmesini de diliyordu. Onun mutlu olmasını daha çok seviyordu. Mutlu olduğunda tüm tavırları değişiyor ve çok daha fazla dikkat çekiyordu. *Lanet olası kadınlar ve ruh halleri.* Erkekler çok daha basitti.

Elbette Alex araya girmeseydi bu sorunu yaşamayacaktı. Yine de Alex müdahale etmeseydi, kızın içinde bu kadar hayat olmayabilirdi. Devin iç çekti. Anna'ya sahip olmak beklediğinden çok daha karmaşıktı. Anna'yı memnun etmek zor değildi. Onu memnun etmek karısını ve kızlarını memnun etmekten çok daha kolaydı. Neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Ama Devin onun ruh halini yönetmek zorunda kalmaktan hoşlanmasa da, ona ve genel olarak insanlara emir veremeyeceğini bilecek kadar çok şey biliyordu. gerçek mutluluk.

Devin tekrar Tommy'ye baktı. Ona sırlıslıkla aşık olmuştu. Ve onunla birlikteyken mutluydu. Belki de Jake ve Tyler'ın onu Tommy'nin önünde becermelerine izin vermek en iyi fikir değildi. Devin sadece Tommy'ye Anna'nın Devin'in olduğunu, sıradan bir kız olmadığını göstermek istemişti. Ama bu Tommy'nin Anna hakkındaki düşüncelerini değiştirmemişti. Aksine, Anna'nın dikkatini çekmeye ve muhtemelen onu neşelendirmeye daha da kararlı hale gelmişti. Jake'i duvara karşı becermek Anna'yı herkesten daha fazla etkilemişti.

Anna'nın mutluluğuna yatırım yapmak çok az şey gerektiriyordu. Belki de Tommy'yle birlikte vakit geçirmelerine izin verse o kadar da kötü olmazdı. Anna, Tommy'nin

Devin onu istediğinde ona gidecekti. Ama eve döndüklerinde Anna'nın Tommy'yle ilgili mutlu anıları olacak ve onu Nisan'da görmeyi dört gözle bekleyecekti. Umarım Tommy o zamana kadar bir kız arkadaş bulmuş olur ve Anna da onu sadece Gathering'de becermekle yetinirdi. Tommy'ye bir kız arkadaşını çok görmesi pek olası değildi. Devin ona Tommy'nin bir eş aramaya başlaması gerektiğini söyleyecekti ama bu ikisinin birlikte olamayacağı, hatta birbirlerine karşı sevgi besleyemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Ama Tommy'nin üniversiteden sonra evlenmesi gerekiyordu ve uygun bir kadın bulacaktı.

Burada, Harvard'da.

Aynı şey Tyler için de geçerliydi, ancak Tyler Anna ile evlenmek isterse, Devin bunu çok fazla önemsemeyecekti, yeter ki Tyler Anna ile sınırlı bir evliliği olduğunu hatırlasın.

o bir Yaşlı olana kadar güçler. Ama Anna Devin'in yanındayken, bu çok uzun zaman alacaktı. Çok uzun bir zaman.

Devin kolunu Anna'nın omuzlarına doladı. "Neden gidip Tommy ile vakit geçirmiyorsun?"

Kız soru sorarcasına ona baktı. "Beni yanında istemiyor musun?"

"Her zaman yanımda olmanı seviyorum. Ama yakında ayrılacağız ve Tommy senden hoşlanıyor. Ve eğer yanılmıyorsam, sen de ondan hoşlanıyorsun?" Anna'nın kızarması ihtiyacı olan tek cevaptı.

"Git. Bu gece Tom ve benimle otelde kalacaksın ama yarın Tommy ile vakit geçirebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Ona ihtiyatla baktı. "Eğer seni memnun edecekse, Devin."

Devin ona gülümsedi. Artık ona yeterince itaatkârdı. "Evet, Anna. Git biraz eğlen."

Gözleri parladı ve gülümsedi, güzelliği güneşin doğuşu gibi ortaya çıktı. "Teşekkür ederim Devin," dedi utangaç bir sesle ve Tyler ile Tommy'nin yürüdüğü patikadan yukarı doğru fırladı.

Tyler yaklaştığında Tommy'nin yüzü aydınlandı ve elini tuttu. Tyler kaşlarını çattı ve Devin'e baktı. Devin'i eğlendiren şey oğlunun Kıskançtı ve bununla ne yaptığını görmek ilginç olacaktı. Gerçi kıskançlık gereksizdi ve sonuçta enerji kaybıydı; Tyler Anna'yı evde olduğu her an elde edebilirdi.

"Ne yapıyorsun Devin?" Yol boyunca yürürlerken Tom sordu. "Tommy ve Anna'nın birlikte olması senin için sorun değil mi?"

Devin omuz silkti. "Burada uzun süre kalacak değil ya. Birlikte biraz eğlenmelerine izin verin. Bu onu mutlu eder ve mutlu olduğunda benim için çok daha faydalı olur."

"Onun genç bir kadın ve çok hassas olduğunun farkında mısın? Eğer onları bir araya getirirseniz, Tommy burada bir kız arkadaş bulduğunda, o incinecektir."

"Eve döndüğünde bir erkek arkadaş bulma ihtimali de var. İnan bana. I Memlekette onunla tekrar çıkmak için can atan en az bir genç adam tanıyorum ve eminim birkaç tane daha vardır."

Tom başını salladı. "Onun kafasını karıştırmak sadece sorun yaratır, Devin."

"Onun kafasını karıştırmak bana olan bağına sağlamlaştıracak. Eninde sonunda biriyle çıkmanın akıllıca olmadığını anlayacak ve benim metresim olmaktan mutlu olacak."

Tom homurdandı. "Metresin olmaktan mutlu olmasını istiyorsan, ona daha iyi davranmaya başlasan iyi edersin."

"Ona iyi davranıyorum," diye itiraz etti Devin.

Tom kaşlarını kaldırdı. "Onu öldürerek mi? Oğullar'a tecavüz ettirerek mi? Eski bir arkadaşının onu duvara dayayıp herkesin önünde sikmesini sağlayarak mı?"

Devin kaşlarını çattı. "O bunun için var, Tom. Böyle şeylerle başa çıkabilirsin diye onu bu şekilde yetiştirdim."

"Fiziksel olarak, ama duygusal olarak değil. O hâlâ bir insan. Ve daha yirmisinde bile değil. Sevmek istiyor. Bu yüzden Tommy'yi bu kadar çok seviyor, çünkü."

Tom içini çekti. "Çünkü onu seviyormuş gibi davranıyor ve ona buna göre davranıyor." Devin alaycı bir tavırla, "Aşk zayıflar içindir," dedi.

Tom kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Karıma ve aileme olan sevgim nedeniyle zihinsel gücüm hakkındaki değerlendirmenizi takdir ediyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Gerçekten mi? Sandy ile evlendin çünkü onu seviyordun. En azından biz buradayken öyle demiştin." Tom etrafı işaret etti. "Ben de Kelsey'le onu sevdiğim için evlendim ve hâlâ da seviyorum. Kırklı yaşlarımıza geldiğimize göre kim daha mutlu?"

"Sandy mızımız bir sürtük."

"Ve senin bununla hiçbir ilgin yok mu?"

"Onun duygularını kontrol edemiyorum."

"Kocaların her zaman karısının duygularıyla bir ilgisi vardır. Eğer Kelsey'e senin Sandy'ye davrandığın gibi davransaydım, o da mızımız bir sürtük olurdu."

"Yani ne diyorsun? Eve gidip evliliğimi düzeltmeye çalışmalıyım."

Tom gözlerini devirdi. "Sana bir şey yapmanı söylemiyorum. Sadece Anna'nın 'mutlu' olmasını istiyorsan en azından onu önemsiyormuş gibi davranmanı öneriyorum. Sandy'nin mızızlanmayı bırakmasını istiyorsan, o zaman daha nazik ol ve ona çıktığınız zamanki gibi davran."

Devin iç çekti. Sandy'nin ne yaptığını umursamıyordu. Ama Anna. "I Anna'nın başka erkeklerle yatmasına izin veremezsin. Onun gücü burada."

"Onu üzen şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Devin. Seni memnun etmek istiyor. Bunu görebiliyorum. Ama yanlışlıkla sana itaatsizlik ettiği için cezalandırılması onun sevgisini korumanın yolu değil."

"Yanlışlıkla bir şey yaptığında onu cezalandırırsam, daha az hata yapacaktır. Bu geçmişte etkili oldu."

Tom kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi. Gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle Tommy ve Anna'ya baktı.

Tyler durdu ve Tom ile Devin'i bekledi. "Neden onu bana değil de Tommy'ye gönderdin?"

"Çünkü ondan hoşlanıyor," diye iç geçirdi Devin. "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye itiraz etti Tyler.

"Onu becermek istiyorsun, ki bu iyi. Anna'nın biraz ihtiyacı var.

.....duygusal
Bağlantı. Ayrıca, evde olduğun her an ona sahip olabilirsin. Tommy onu Nisan'a kadar göremeyecek."

"Doğru." Tyler sırtıttı. "Umarım burada Anna'nın yarısı kadar iyi sevişebilen bir kız bulabilirim."

Devin kıkırdadı. "Eğer yapamıyorsan Oscar'ı ara. Malikâne buradan çok uzakta değil."

"Bunu unutmuşum. Güzel. Aletim kullanılmadığı için düşmeyecek." Tyler döndü ve koşarak Tommy ve Anna'nın yanına gitti.

Tom ve Devin bir süre sessizce birlikte yürüdüler. Tommy bir şey söyleyince Anna kıkırdadı ve gözleri parladı.

Tom onu izlerken, "O iyi bir kız, Devin," dedi. "Canını çok yakma, yoksa onu kırarsın."

Bölüm Yetmiş Dokuz

O akşam yakındaki bir restoranda yemek yediler. Tommy ve Tyler'ın o gece yurttan gayri resmi bir partisi vardı, bu yüzden Anna, Tom ve Devin'le birlikte otele geri döndü. Otel yurda yürüme mesafesindeydi ve Devin sabah oraya kadar yürüyebileceğini söyledi.

Babasının cipinin yanında dururlarken Tommy, Anna'ya yakın durarak, "Uyandığında gel," dedi.

Devin'e bakarak, "Ne zaman kalkacağımı bilmiyorum," dedi. Tommy sırtıttı. "Eğer erken gelersen, Devin'le birlikte yatağa girebilirsin. Ben."

Anna kıkırdadı.

"Keşke bu gece benimle kalabilseydin." Elini yukarı kaldırdı sonra onu kendine çekti ve öptü. "Hadi, Tommy!" Tyler seslendi.

Tommy yavaşça geri çekildi, dudakları Anna'nın dudaklarında kaldı. Alnını Anna'nın alnına dayadı ve yanaklarını avuçladı. "Bu gece seni özleyeceğim."

Anna yumuşak bir sesle, "Ben de," dedi. "Tommy!"

Tommy inledi, sonra içini çekti. "Pekâlâ. Sabah görüşür müyüz?" Anna başını salladı.

"Tamam," diye sırtıttı Tommy. Onu dudaklarından bir kez daha öptü, sonra döndü ve Tyler'ı yatakhaneye kadar takip etti. Tyler'ın onlarla birlikte yurda giren diğer çocuklarla selamlaşmasını izledi. Tyler arkasına baktı ve Anna'ya el salladı.

Birlikte olduğu çocuklar da ona baktı. Onlar kendisine sırtınca utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Anna," dedi Devin.

Cipe bindi ve otellerine doğru yola çıktılar. Sadece birkaç blok ötede idi.

Anna erkenden uyandı. Devin ona hemen Tommy'yi görmeye gitmesi için izin vermişti, bu yüzden giyindi ve kampüsün içinden geçerek Tommy'nin yatakhaneğine doğru ilerledi. Etrafta insanlar vardı ama fazla değillerdi. Sabah havası serin ve ferahlatıcıydı ve yaklaştıkça kalbi beklentiyle daha da hızlı atıyordu.

Kapıya vardığında bir süre kapıya baktı. Az önce içeri mi girmişti? Kapının yanında bir dahili telefon paneli vardı, o yüzden Tommy'nin adına baktı ve arama düğmesine bastı. Birkaç kez çaldıktan sonra halsiz bir ses cevap verdi.

"Alo?"

"Tommy?" dedi endişeyle. "Ben Anna."

"Anna!" Sesi netleşmişti ve heyecanlıydı. "Hey. Burada mısın?"

"Evet." Dudağını ısırdı.

"Tamam. Bir saniye içinde orada olacağım."

Bir klik sesi duyuldu ve ardından Anna ön basamaklarda gergin bir şekilde bekledi. Arkasındaki sokağa baktı. Her türden eski binanın bulunduğu temiz görünümlü bir sokaktı.

Kızıl-sarı saçlı bir kız, Anna'nın beklediği merdivenlerden yukarı fırladı. Anna kızın geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

"Merhaba, dışarıda mı kaldınız?" diye sordu. "Ne?" Anna etrafına bakınarak sordu.

Kız ona sıırttı. "Yurtta kilitli mi kaldın? Bu sabah neredeyse anahtarımı unuttuyordum."

"Ah, hayır," diye kekeledi Anna. "Ben buraya gelmiyorum. Ben sadece... birini bekliyordum."

"Erkek arkadaşın mı?" Ona komplocu bir gülümseme verdi.

Anna kızardı. "Ben, uh. " Cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu

Kapı açıldı ve Tommy dışarı çıktı, göğsü çıplaktı ve üzerinde gri bir eşofman vardı.

"Hey, Tommy," dedi kız parlak bir gülümsemeyle.

"Hey, Lauren," dedi sıcak bir gülümsemeyle, sonra onun yanından Anna'ya baktı ve gülümsedi. "Merhaba, Anna."

Lauren tekrar Anna'ya baktı. "Tommy senin erkek arkadaşın mı?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Anna telaşla Tommy'ye baktı.

"Evet, öyleyim." Tommy dışarı çıktı ve Anna'nın elinden tutarak onu içeri sürükledi. "Hey," dedi daha yumuşak bir sesle, onu kendine yaklaştırıp öptü. Tommy'nin ona bakışı Anna'nın eriyip gitmesine neden oldu.

"Merhaba," dedi utangaç bir gülümsemeyle usulca.

Tommy sıırttı. "Hadi gel. Görüşürüz Lauren." Tommy Anna'yı merdivenlerden yukarı, odasına sürükledi.

Sabahı yatakta birlikte geçirdiler. Biri kapıyı çaldığında Tommy kapıyı görmezden geldi. Geldiğinde onu öptü, böylece kimse orada olduklarını anlamayacaktı. Birçok kez seviştiler ve Anna kalbini tamamen ona kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Öğle yemeği sırasında Tommy'nin telefonu çaldı. Telefonu yerden aldı ve ekrana baktı. "Babam arıyor." Ekrana bastı. "Selam baba...evet. Hayır, buradayız...evet.... Evet...tamam..... Giyineyim ve Aşağı ineceğiz. ..Hoşça kal."

Tommy Anna'ya gülümsedi. "Babam ve Devin aşağıda bizi arıyorlar. Görünüşe göre kapıyı çalan son kişi babammış."

Anna kıkırdadı. Kapının çalındığını duyduklarında orgazmın ortasındaydı.

Giyindiler ve aşağı indiler. Tommy aşağı inerken kız erkek herkese selam verdi. Anna'yı kız arkadaşı olarak tanıttı, bu da Anna'nın kızarmasına neden oldu.

"Keşke bu gece gitmek zorunda olmasaydın," dedi Tommy o öğleden sonra yatakhanenin önünde dururlarken. "Seni özleyeceğim."

"Yapmamalısın, Tommy. Yuva kurmak için iyi bir kız bulmalısın, unuttun mu?"

Tommy onun diğer elini tuttu. "Kiminle yuva kurmak istediğimi biliyorum." Anna onun elini sıktı. "Hayır, Tommy. Bunu yapamazsın. Devin asla"

Tommy iç çekti. "Lütfen onu bu işe karıştıрма." Bir adım daha yaklaştı ve onun yanağını okşadı. "Seni özlememe engel olamazsın."

Anna kendini onun mavi gözlerinde kaybetti. "Ben de seni özleyeceğim," diye fısıltılı bir sesle itiraf etti.

Tommy gülümsedi. "Biliyorum. Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Eğildi ve onu öptü.

Anna da onu çaresizlikle öptü. O da onu terk etmek istemiyordu.

Yavaşça geri çekildi, dudakları onunkilere yapışmıştı. "Seni arayabilir miyim?"

Anna hiç düşünmeden başını salladı. Anna'nın numarasını istedi, Anna da verdi ve Anna tekrar gülümsedi. Anna'ya doğru eğildi ve ona sarıldı.

"Keşke birlikte bir gece daha geçirebilseydik."

Anna da ona sarıldı. "Ben de," dedi usulca, ağlamamaya çalışarak.

"Anna, hadi gidelim." Devin cipin yanında durmuş, kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

Tommy doğruldu ve arabanın kapısını açarken ona gülümsedi. Tyler'a baktı ve saygıyla başını salladı, sonra da hayranlıkla Tommy'ye baktı.

"Kendine iyi bak. Daha önce olmazsa Nisan'da görüşürüz."

Onu son bir kez öptü, sonra kapıyı kapattı. Babasına veda etti, sonra Tom arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken Tyler'la birlikte el salladılar.

Ertesi sabah eve dönüş uçuşu güzeldi. Anna ve Devin geceyi Pendleton'larda geçirmiş ve ertesi sabah erkenden yola çıkmışlardı. Yine birinci sınıfta uçmuşlardı ve Anna çok eğlenmişti. Devin ona karşı çok nazikti ve bu da Tommy'yi özlemenin verdiği üzüntüyü hafifletmesine yardımcı oluyordu.

Sekseninci Bölüm

Anna eve döndüğünde Jenna'yı aradı, tekrar arkadaş olduklarına şükretti ve gün boyu dans ettikten sonra onu eve davet etti. Kalbi acıyordu ve o gece yalnız kalmak istemiyordu.

Akşam yaklaşırken kapı çalındı. Jenna yüzünde kocaman bir sırıtışla orada duruyordu. "Omigosh, komşularını gördün mü?"

Anna Greg'in dairesine doğru baktı ve omuz silkti.

Jenna, Anna'ya kendisini koridora kadar takip etmesini işaret etti ve koridorun sonunu gösterdi. Koridorun sonunda haftalar önce asansörde gördüğü iki adam vardı. Takım elbise giymişlerdi ve oldukça yakışıklı görünüyorlardı. İki kıza dönüp baktılar, sırttılar ve sonra dairelerine girdiler.

Anna omuz silkti. "Onları birkaç hafta önce gördüm ama henüz tanışmadım.

Yaptın mı?"

"Onlarla birlikte asansöre bindim. Ben ve Matt. Gidip merhaba demeliyiz."

Anna gözlerini devirdi. "Jenna." Tommy'den yeni ayrılmıştı.

Tommy'den yeni ayrılmıştı.

yeni erkeklerle tanışmak istiyorum. "İçeri gel."

Jenna etrafına bakındı. "Burayı hâlâ seviyorum. Çok şanslısın."

"Jenna, bu yere sahip olmak için ne yapmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Jenna omuz silkti. "Seks yapmak mı? Keşke seks karşılığında güzel bir yer alabilseydim."

Anna başını salladı. "Nasıl bir şey olduğunu hatırlamalısın." Kanepeye oturdu ve Jenna da onun yanına oturdu. Anna Jenna'ya seyahatini anlatırken kapı çalındı.

Anna'nın kalbi çırpındı. Zach olabilir miydi? Onunla ziyafette tanıştığından beri birkaç kez gelmişti ve her gidişinde Anna ertesi güne kadar zar zor hareket edebiliyordu. Zach eve döndüğünde onu görmeye geleceğini söylemişti.

Endişeyle kapıya doğru yürüdü ve açtı. Greg'i orada görünce rahat bir nefes aldı. Arkasında Jenna geldiğinde koridorda olan iki adam vardı.

"Selam Anna," dedi Greg gülümseyerek. "Yolculuğun nasıl geçti?" "İyiymi, teşekkür ederim." Onun arkasından baktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir şey mi?"

Greg sırtıttı. "Ben ve Matt koridorun sonunda oturuyorlar. Akşam yemeği yemeye gidecektik ve arkadaşınla senin de gelmek isteyip istemediğinizi öğrenmek istedik.

gel."

"Evet!" Jenna diğer odadan haykırdı.

Anna kızardı. "Eve yeni geldim..."

Jenna onun arkasından yürüdü. "Evet, geliyoruz." Anna'yı yolundan itti ve koridordaki çocuklara elini uzattı. "Merhaba, ben Jenna."

"Ben Greg," dedi Greg onun elini sıkarak. "Bu Ben," diyerek açık kahverengi saçlı ve gri gözlü adamı gösterdi, "Ve Matt." Matt'in kıvrık sarı saçları ve mavi gözleri vardı. İkisi de gerçekten dostça gülümsüyordu.

"Merhaba," dedi Anna usulca. "Sanırım biz de geleceğiz." Jenna'ya baktı, o da sırtıttı.

Yakındaki bir restorana doğru yürüdüler. Anna yorgun olmasına rağmen iyi vakit geçirmeye bağılamıyordu. Matt rahat ve eğleneliydi. Ben daha rahattı. Greg sessizdi ama çok dikkatliydi.

"Peki, ne kadar zamandır Sapphire'de yaşıyorsun?" Ben

sordu. "Haziran'dan beri," diye yanıtladı Anna. "Sen mi?"

"Birkaç yıl. Üniversiteden mezun olduktan sonra taşındık." Ben güldü.

"Matt ve ben neredeyse tüm hayatımız boyunca arkadaştık. Ondan kurtulamıyorum."

Matt coşkuyla güldü. "Biliyorsun dostum."

Anna onları yakından inceledi. Eşcinsel miydiler? Öyle görünmüyorlardı. Matt ve Jenna birbirleriyle öfkeyle flört ediyorlardı. Greg bundan eğlenmiş görünüyordu.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" Anna Ben'e sordu.

"Avukat. İkimiz de öyleyiz." Yüzünü buruşturdu. "Avukatlara karşı bir şeyiniz yok, değil mi?"

"Vasim bir avukat."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" diye sordu sinsi bir sırıtışla. Kadın omuz silkti. "Jenna'nın babası da öyle."

"Bu bana iyi mi kötü mü olduğunu göstermez." Ben sırtıttı.

"Birini ne yaptığından ziyade kim olduğuna göre yargılamayı tercih ederim." "Touché." Güldü. "Güzel, diplomatik bir cevap."
Anna gülümsedi.

Yemekten sonra üst katta farklı türde video oyunları ile dolu büyük bir odaya çıktılar. Anna şaşkınlıkla etrafına bakındı. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Çok gürültülüydü! Jenna Matt'i odanın bir bölümüne sürükledi. Greg ve Ben Anna'yla kaldılar.

Utangaç bir ifadeyle onlara baktı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Daha önce hiç video oyunu oynamadın mı?" Ben şaşkınlıkla sordu. Anna başını salladı.

Greg kaşlarını çatı ve kendi kendine mırıldandı. Anna merakla ona baktı ama Greg hemen gülümsedi.

"Peki o zaman, sana öğretirken eğleneceğim." Ben onun elinden tutup çeşitli oyunlara götürdü ve nasıl oynanacağını öğretti. Birkaç kez arkasında durdu ve ona yardım etmek için ellerini onun ellerinin üzerine koydu. Bunu yaptığında kalbi göğsünde çırpındı. Greg ikisini dikkatle izledi, sanki bir şaperondu.

Ben ve Greg oldukça iyi arkadaş gibi görünüyorlardı ve Ben Anna'nın skee-ball oynamayı öğrenmesine yardım ederken şakalaşıyorlardı. Matt ve Jenna geldi ve iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Matt iyi birine benziyordu ve Anna Jenna için mutluydu.

Ayrıldıklarında Anna, Ben'in Seattle'da büyüdüğünü ama UC-Berkley'de okuduğunu öğrenmişti. Bir ablası ve bir de küçük kız kardeşi vardı. Matt'in birkaç basamak gerisinde sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve kısa bir süre sonra San Francisco'daki en iyi hukuk firmalarından birinde çalışmaya başlamıştı.

Anna onu çok yakışıklı bulmuştu. Yaklaşık bir metre boyundaydı, sıcak, kayrak grisi gözleri vardı ve karamel rengi saçlarının Alına. Yumuşak ve dokunulabilir görünüyordu. Kibirli olmadan kendinden emindi ve çok centilmendi. Güldüğünde ya da gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışırdı, ki bu sık sık olurdu.

"Ne zaman sınıfta olacaksın, Anna?" Jenna apartmana geri dönerlerken sordu.

"Muhtemelen Pazartesi. Yarın öğleden sonra erken saatlerde bir yerde olmam gerekiyor, o yüzden hafta sonuna kadar bekleyebileceğimi düşündüm."

"Solist olarak geleceğine inanamıyorum. Yani, buna inanabilirim ama bu birlikte umduğum kadar çok zaman geçiremeyeceğimiz anlamına geliyor." Jenna dudağını uzattı.

"Onu yerine koysan iyi olur, yoksa ısırabilirim," diye alay etti Matt.

Jenna sırttı, sonra daha fazla uzattı. Matt onu kendine çekti ve sokağın köşesinde durup ıGıkların değığmesini beklerken öptü. IĞık değığtiğinde hâlâ öpüğüyorlardı ve Ben Matt'i, yanında kıkırdayan bir Jenna'yla sokağın karğısına çekti.

Asansörle kendi katlarına çıktılar ve çocuklar Anna ile Jenna'yı Anna'nın dairesine kadar geçirdiler. Greg iyi geceler diledi ve dairesine girdi.

"Yarın öğleden sonra bir yere gitmen gerektiğini söylemiştin," dedi Ben. "Bu daha sonra akşam yemeğı için müsait olduğun anlamına mı geliyor?"

Anna dudağını ısırdı. "Hayır, ben... yapmam gereken şey geç saate kadar sürecek." "Peki ya Cumartesi gecesi?"

Anna tereddüt etti. Ona çıkma teklif ediyordu. Bunu riske atmak istiyor muydu? Ama Tommy'yi özlediğı için kendini yalnız hissediyordu. "Sanırım özgürüm. Yine de sabaha kadar bilemeyeceğim."

Ben bir an için onu inceledi. "Anna, eğer benimle çıkmak istemiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Hayır, Ben. I. " Gülümsedi. "Dışarı çıkmak istiyorum seninle. Hafta sonlarım biraz havada kalıyor. Özür dilerim."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Cumartesi akşamı boşsan, dışarı çıkıp bir şeyler yapmak ister misin?"

Başını salladı. "Bu çok hoşuma giderdi."

"Cumartesi sabahı bana mesaj atıp müsait olup olmadığını bildirmeye ne dersin?" Ben ona numarasını verdi.

"Tamam."

Jenna ve Matt yakınlarda öpüşüyorlardı. Ben onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım Cumartesi günü görüşürüz."

Anna başını salladı. "Tamam."

Ben Matt'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Hadi, dostum. Gidelim."

Anna kapının kilidini açtı ve Jenna'yı bekledi. Her iki kız da Ben ve Matt'e el salladıktan sonra Anna'nın dairesine girdiler.

Gidip kanepeye oturdular ve çocuklar hakkında konuşup kıkırdadılar. Yaklaşık yirmi dakika sonra Anna'nın kapısı bir kez daha çalındı.

"Ooh!" Jenna haykırdı. "Belki de bizden uzak duramadılar."

Anna ayağa kalkarken gözlerini devirdi ama kapıyı açtığında kıkırdıyordu. Kapıyı açtığında Zach'in orada dikildiğini görünce durdu. Vücudundan aşağı soğuk bir ürperti aktı.

"Merhaba Anna," dedi eğlenen bir bakışla. "Devin şehre döndüğünü söyledi." Öne doğru bir adım attı.

"Bekle. Lütfen."

Zach gözlerini kıstı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Arkadaşım burada. Ondan kurtulmama izin ver, tamam mı?" Anna, o başını sallayana kadar endişeyle ona baktı.

Oturma odasına geri döndü. "Kim o?" Jenna "Kim o?" diye sordu. Sırtı.

"Jenna, artık eve gitmen gerekiyor," dedi isteksizce. O yapmadı Zach'le yalnız kalmak istiyordu ama Jenna'nın da bu işe karışmasını ya da Jenna'nın çığlıklarını duymasını istemiyordu. Jenna hareket etmeyince, "Lütfen," dedi.

Jenna kaşlarını çattı. "Neden? Sorun ne?"

Anna başını salladı. "Sadece... yapmam gereken bir şey var." Jenna'nın yanına gitti ve onu ayağa kaldırdı. "Seni ararım... Cumartesi olabilir. I yarın gece Devin'i görmek zorundayım."

Jenna isteksizce Anna'yla birlikte ön kapıya doğru yürüdü ve Zach'in orada durduğunu gördü. "Kim o?" diye fısıldadı.

"Konuşmam gereken biri var. Lütfen git Jenna." Anna Zach'in sabırsızlığını görebiliyordu.

Jenna bir şey söyleyecek gibi oldu ama Anna onu kapıdan dışarı itti. "Özür dilerim, Jen. Seninle sonra konuşuruz." Kapıyı kapattı ve Zach'e döndü.

"Hadi, bebeğim. Kaybettiğimiz zamanı telafi edelim."

İki saat sonra Zach gitti ve Anna acı içinde yatağa uzandı. Zach yanında bazı oyuncaklar getirmişti ve Anna'yı yatağa bağlayıp onları üzerinde kullanmıştı. Klitorisine ve amına inanılmaz acı verici bir şey yapmış, sonra da yumruklamıştı. Meme uçları çiğdi ve bacaklarında ve yanlarında kesikler vardı. Epeyce çığlık attığını biliyordu ve duvarların Greg'in duymayacağı kadar kalın olmasını umuyordu.

Kapısına vurulduğunu duydu. "Anna!" Jenna'ydı.

Anna'nın kapıyı açacak enerjisi yoktu ve Jenna'nın Anna'nın ona söylediği gibi çekip gitmesini umuyordu.

Kilitte bir anahtar sesi duydu ve sonra kapı açıldı. Dairesinin anahtarı olan tek kişiler Alex ve Devin'di. İçeri kim giriyordu? Korku içinde titredi.

"Anna?" Bir erkek sesiydi ama Devin ya da Alex değildi. Ama tanıdık geliyordu.

"Anna?" Jenna aradı. Jenna'nın yanında kim vardı ve neden bir Anahtar mı?

Cevap vermedi. Çok acı çekiyordu ve çok yorgundu. uyumak istiyordu. Tam gözlerini kapatıyordu ki kapıda uzun boylu bir figür belirdi. Greg miydi? Dairesine nasıl girmişti? Anahtarı var mıydı? Neden anahtarı vardı?

"Ne...?" diye fısıldadı adam yaklaşırken.

"Şşş." Saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru taradı. "Her şey yolunda, Anna. Ben seninle ilgileneceğim."

Anna başının döndüğünü ve sersemlediğini hissetti. Gözlerini kapatıp uyumak istiyordu. Greg ve Jenna'nın acil ses tonlarıyla konuştuklarını duydu ama

sesler bulanıklaşıyordu. Siyahlık onu ele geçiriyordu. Tatlı, tatlı siyahlık.

Anna'nın gözleri irkilerek açıldı. Hâlâ dairesinin misafir odasındaydı. Komşusu Greg, oturma odasından getirilmiş bir sandalyede oturmuş, hafifçe horluyordu. Siyah tişörtü kaslı göğsünü ve pazularını geriyordu. Onun yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Sağ ön kolunun iç tarafındaki koyu renkli bir iz gözüne çarptı. A Dövme mi? Bir şeyler tanıdık geliyordu. Daha yakından bakmak için oturdu ve adam kıpırdandı.

"Günaydın," dedi esnerken. "Nasıl hissediyorsun?"

Anna hâlâ onun koluna bakarak, "Peki," dedi. Yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü, ama Anna yaklaşırken adam kollarını kavuşturdu. "Dövmen ne?"

Taş kesilmiş bir yüzle ona baktı. "Bir şey yok. Bunun için endişelenme." Anna kaşlarını çatı. "Bir bakayım. Lütfen."

Greg başını salladı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü görmene gerek yok. Şimdi unut gitsin."

Anna gözlerini kıstı. Neden saklıyordu? Ondan şüpheleniyordu. cevabı biliyordu ve eğer doğruysa... mutlu olmayacaktı. Ama öfke ona bir şey kazandırmayacaktı.

Baştan çıkarma olur.

Ona gülümsedi ve kucağına oturmaya gitti. Üzerinde bir bikini ve şort vardı ve seksi ve baştan çıkarıcı görüldüğünün farkındaydı.

"Anna, ne yapıyorsun?" Sandalyesinde doğruldu.

"Hiçbir şey." Kucağına oturup boynuna sokulurken onun sözlerini tekrarladı. "Bunun için endişelenme." Ellerini göğsünde gezdirdi ve boynunu öptü, ardından kulak memesini ısırdı. Adam inledi ve koltuğunda kaydı. Adamın ellerini tutarak göğüslerinin üzerine koydu ve ince pamuğun üzerinden güçlü elleriyle okşarken inledi. Elleri adamın pazularından aşağıya, sonra da ön kollarına indi. Sağ elini tuttu ve ön kolunu görebilmek için avuç içini yukarı çevirdi.

Üzerinde yaklaşık beş santim uzunluğunda, kırmızı çizgili, taçlı, çift kuyruklu, elinde kılıç tutan bir aslan dövmesi vardı. Kunze ailesinin arması. Seth'te de aynı dövme vardı.

Kadın aniden ayağa kalktı ve Greg gözlerini kırıştırdı. "Neden kolunda Alex'in arması var?" diye sordu. Greg şaşkınlıkla ona baktı. Anna yanağına bir tokat atmadan önce bir an tereddüt etti.

"Ow! Ne oluyor lan?" Greg kızgın gözlerle ona baktı. "Neden bana vurdun?"

"Neden kolunda Alex'in arması var?" diye tekrarladı.

"Sen nasıl...?" Hâlâ yukarı dönük olan koluna baktı. "Lanet olsun. Beni baştan çıkardın," diye suçladı.

"Bana cevap vermedin," diye karşılık verdi.

"İyi bir sebepten dolayı. Bilmemen gerekiyordu." "Neyi bilmem gerekiyordu?"

Greg içini çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Alex beni buraya sana göz kulak olmam için getirdi. Seni korumam için."

Anna homurdandı. "Beni korumak mı? Neyden koruyacaksın?"

"Normalde sizi koruyacağı şeylerden..."

"Beni korumaktan aciz olduğun şeylerden mi bahsediyorsun? Buradayken berbat bir iş çıkardı. Sen neden daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Ben sadece emirleri uyguluyorum." "Emirler mi? Kimden?"

"From...." Tekrar iç çekti. "Söyleyemem. Sakın bir daha beni baştan çıkarmaya kalkma," diye uyardı Anna ona bir adım daha yaklaştığında.

Anna tereddüt etti ve sonra kaşlarını çatı, kızgınlığı yüzeye çıktı. "Çık dışarı. Alex'e de onun korumasına ihtiyacım olmadığını söyle. Bana hiçbir faydası olmadı.

iyi," diye ekledi acı bir şekilde. Onun geçmişte kendisini pek çok şeyden koruduğunu kabul etmiyordu. Eğer onun için burada kalacak kadar önemli değilse, o zaman onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kıpırdamayan Greg'e ters ters baktı. "Çık dışarı. Ve benden uzak dur. İşe yaramaz bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Senden uzak durmayacağım. Sana cevap vermiyorum."

"Burası *benim* dairem."

"Alex'in ailesinin ödediği."

Gözlerini kıstı ve çenesini sıktı. "Yani bu sana burada olma hakkı mı veriyor?"

"Evet."

"Tamam." Topuklarının üzerinde döndü, hışımla odasına girdi ve giyindi.

Malikânede ihtiyaç duyacağı eşyaları toplarken Greg içeri girdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirir."

Arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "O zaman kendin çöz."

Çantasını aldı ve arabasının anahtarlarını bulmaya gitti. Anahtarlar, cüzdan ve çanta elinde, hışımla daireden çıktı. Birkaç dakika sonra otoyoldaydı ve Malikâneye doğru gidiyordu.

Greg'in varlığı onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Çünkü ona Alex'i hatırlatıyordu. Alex'i hatırlamak istemiyordu. Alex onu terk etmişti. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onu çok incitmişti. Onun diğer erkeklerden farklı olduğunu düşünmüştü ama değildi.

O da tıpkı diğerleri gibiydi.

Çalan telefon Alex'i okuduğu kitaptan uyandırdı. Arayan Greg'ti.

"Greg, Anna iyi mi?" diye aceleyle Almanca sordu.

"Evet. Yani, sanırım öyle. Dairesinden hışımla çıktı." Bu Anna'nın yapacağı bir şey değildi. "Ne?"

"Anna'nın dün gece bir ziyaretçisi vardı ve Jenna'yı dışarı attığında Jenna kapımı çaldı ve bana olanları anlattı. O adamın

Kapıyı çalan adam pek iyi görünmüyordu ve Anna gergin görünüyordu. Bu yüzden adamın gitmesini bekledik ve dinledik ve yaklaşık iki saat sonra gitti. Jenna kapıyı çalmaya gitti ama Anna cevap vermedi. Anahtarı aldım ve içeri girdim." Greg iç çekti. "Tanrım, Alex, çok üzgündü. O piç ona ne yaptı bilmiyorum ama çok kötü durumdaydı. Vücudunun her yerinde kesikler vardı. Ona tecavüz falan etmişti. Kukusu ve kıcı da berbat durumdaydı. Odaya girer girmez bayıldı. Onu elimden geldiğince iyileştirdim ve Jenna'ya onunla kalacağıma söz verdim."

Alex dişlerini sıktı. Devin'le konuşacaktı. Bu onun yaptığı bir şey olmalıydı.

"Özür dilerim Alex. Uyuyakalmışım ve o benden önce uyanıp dövmemi görmüş. Daha fazlasını görmesini engellemeye çalıştım ama lanet olsun ki beni baştan çıkardı ve aklımı kaçırmama neden oldu. Sonra da bana tokat attı."

"Sana tokat mı attı?" O kızın aklından neler geçiyordu?

"Oldukça güçlüdür. Acıttı." Greg kıkırdadı. "Her neyse, seninle bir ilişkim olduğunu biliyordu ve buna çok kızdı. Senden bahsederken pek nazik değildi. Onu terk ettiğini ve korumadığını iddia etti."

Alex'in kalbi sızladı. Tanrım, bu kızla hiçbir şeyi doğru yapamaz mıydı?

Ona kızgın olmasına şaşmamalı. "Alex?"

"Ne?"

"Benden ne yapmamı istediğini sordum."

Alex ellerini dağınık saçlarında ve kirli çenesinde gezdirdi. Günlerdir kütüphaneden dışarı çıkmamıştı. "Orada kal. Gözden uzak dur, onu üzme ama gözün üzerinde olsun. Onu arayacağım ve Devin ile konuşmak."

"Komşularım Ben ve Matt ile tanıştı. Onları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onu ve Jenna'yı koridorda gördüler ve onları tanıştırmamı istediler."

"Ne oldu?"

"O ve Ben oldukça iyi anlaşmış görünüyorlardı. Hep birlikte yemeğe çıktık ve sonrasında Ben ona çıkma teklif etti."

Alex, Anna'nın biriyle çıkması konusunda ne hissettiğini bilmiyordu. Devin, Anna'nın dikkatinin sadece bir süreliğine kendisinden uzaklaşmasına katlanabilirdi.

Uzun. Alex onun mutlu olması fikrinden hoşlanıyordu ama başka bir erkeğin ona dokunması fikrinden hoşlanmıyordu. Gerçi ikinci konuda fazla seçeneği de yoktu.

"O iyi bir adam mı? Yani Ben?"

"Evet. Öyle."

"Pekâlâ." Şu anda bu konuda hiçbir şey yapamazdı. San Francisco'ya dönene kadar onun kendisini unutmuş olacağını ummak zorundaydı. Ya da en azından onu kendisinden uzaklaştırabileceğini. "Sadece... onun haberi olmadan onu olabildiğince güvende tut."

"Evet, efendim."

Telefonu kapattılar ve birkaç dakika sonra Alex Devin'i aradı.

Devin telefonu açar açmaz, "Neden erkeklerin Anna'nın dairesine gidip onu taciz etmesine izin veriyorsun?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun, Alex?" Devin'in sesi sıkılmış gibiydi.

"Biri dairesine gidip onu fena halde hırpalamış. Onu cezalandırmak için mi gönderilmiş?"

"Oh, Zach olmalı. Onun... alışılmadık iştahları var." "Ve sen de onu Anna ile tatmin etmesine izin mi verdin?"

"Neden olmasın? O halledebilir. Seni arayıp şikayet etti mi?"

"Hayır, tabii ki etmedi. Adamım bana söyledi."

"Bebek bakıcısı mı?"

"Devin," diye hırladı Alex, "bu Zach'e Anna'ya daha saygılı davranmasını söyleyen iyi olur, yoksa bir dahaki sefere Anna'ya dokunmaya kalkıştığında Greg'in kafasını koparmasını sağlarım."

"Bunu yapamazsın," diye atıldı Devin.

"Yapabilirim ve yapacağım. Sende Kızıl Kızlar var. Onları kullanmasını sağla." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Alex dişlerini sıktı. "Eğer adamların gidip Anna'ya bir daha böyle zarar vermesine izin verirsen, şehrinde muazzam sayıda faili meçhul cinayet işlenmeye başlar. Seni öldüremeyebilirim ama hayatında ihtiyaç duyduğün bir sürü insanı öldürebilirim."

"Yapamazsın."

Alex ses tonunun hissettiği sertliği yansıtmamasına izin verdi.

"Yapardım. Anna'ya sahip olman onu keyfi olarak istismar etme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Devin uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra ofladı. "Tamam. Zach'e geri çekilmesini söyleyeceğim."

"Güzel."

"Başka bir şey var mı?" Devin alaycı bir tavırla sordu.

Alex onu beklettikten sonra tek bir kelime söyledi. "Hayır."

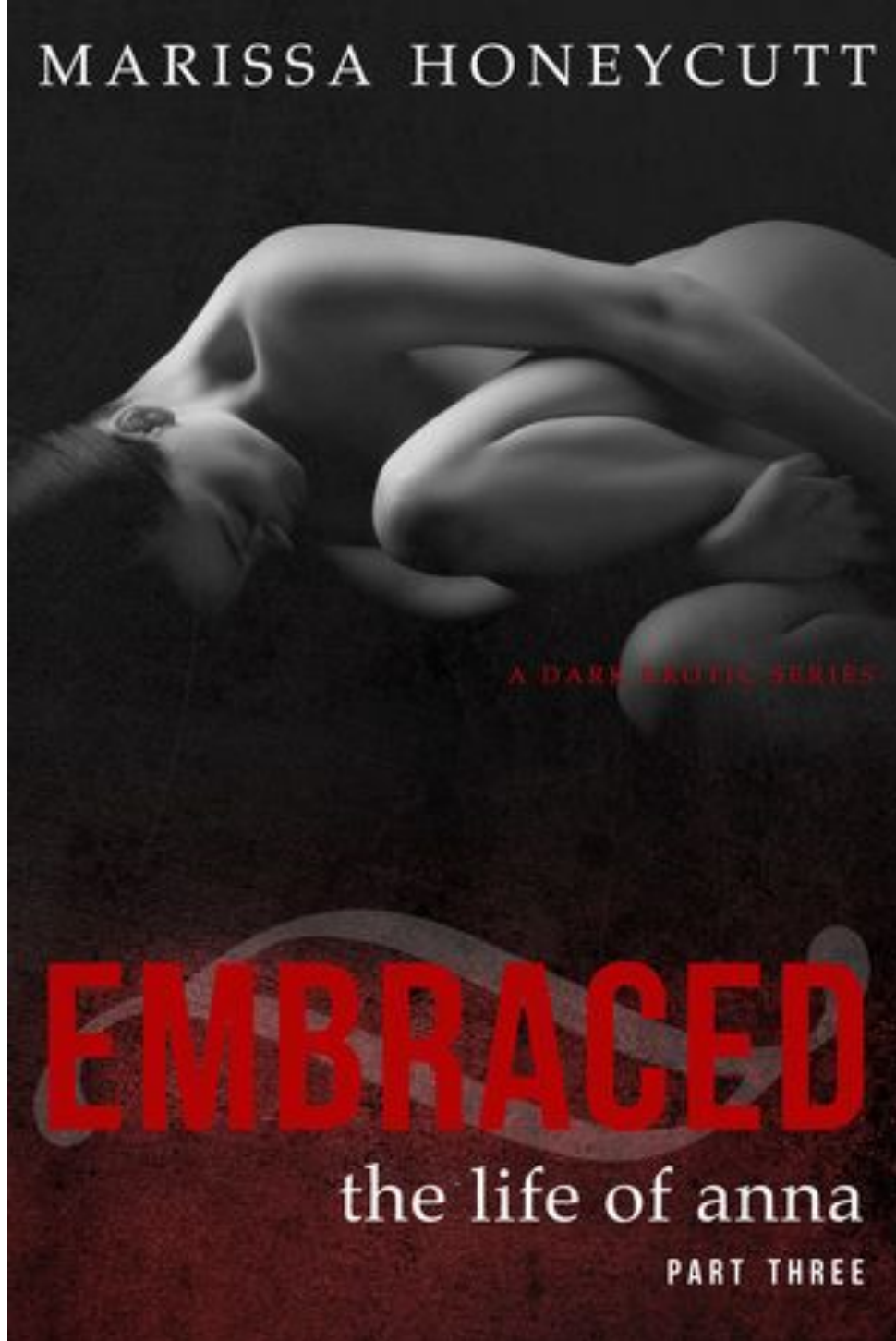
"Güzel." Devin telefonu kapattı.

Alex ellerini tekrar saçlarında gezdirdi. Eğer bu kadar ilerleme kaydetmemiş olsaydı, pes eder ve Anna'yı çalmaya giderdi. Ama sonunda derslerinde bir yere varıyordu. Sonunda. Devin'i başarıyla tehdit edebilmiş olması bile cesaret vericiydi.

Alex gülümsedi. Çok cesaret verici.

#####

Bölüm 3: Kucaklanmış



Birinci Bölüm

Ben, Anna ile birlikte Sapphire'in asansörüne binip kendi katlarına çıkarken, "Biraz erken," diye yorum yaptı. "Biraz bana gelmek ister misin? Film ya da başka bir şey izleyebiliriz."

Anna ona bakarak, "Elbette," dedi. Dün gece komşusuyla harika bir akşam yemeği randevusu yaşamış ve kapısında basit, şefkatli bir iyi geceler öpücüğüyle sona ermişti. Genç avukat bugün de öğle yemeği ve Pazar öğleden sonra sahilde tatlı bir yürüyüşle devam etmişti. Ben eğlenceli ve inanılmaz derecede zekiydi ve Devin'le malikânede geçirdiği uzun ve zorlu bir akşamdan sonra bile onu rahatlatan bir tarzı vardı. Ayrıca, geçen hafta başında Malikâne'ye gitmesinin nedenini bir süreliğine unutmasına da yardımcı olmuştu.

Ben sııttı ve koridordan onun dairesine doğru yürüdüler. Kapıyı açtı ve Anna'nınkine benzeyen ama farklı bir düzene sahip bir daireye girdiler. Oturma odası dairenin ortasındaydı ve yatak odaları iki taraftaydı. Televizyon açıktı ve Ben'in ev arkadaşı Matt kanepede oturmuş bira içiyordu. Anna ilk başta Greg'i fark etmedi ama fark ettiğinde kaskatı kesildi. Alex'in ona *bakması* için tuttuğu adam bir sandalyeye çökmüş, bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu.

"Hey, Jenna'yı çağırırsın diye düşünmüştüm," dedi Ben, Anna'yı odanın içine doğru çekerek.

Matt omuz silkerek, "Babasıyla bir ilgisi vardı," diye cevap verdi. Anna'nın en iyi arkadaşı Jenna, geçen Perşembe günü çifte randevularından sonra Matt'le takılmıştı.

Anna Matt'e gülümsedi ama Greg'e pis bir bakış attı. Pis, *kokuşmuş yalancı*. Alex'in *mülküne göz kulak* olması için para alırken, onun arkadaşıymı gibi davranmıştı.

Greg ona baktı, hafifçe başını salladı ve sonra ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Yatmadan önce yapmam gereken bazı şeyler var."

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Neden gidiyordu? Ona göz kulak olması gerektiğini sanıyordu. Bu bir numara mıydı? Yoksa Alex'in artık mülkünü koruyacak kadar bile önemsemediğini söyleme şekli miydi?

"Emin misin?" Matt şaşırması görünerek sordu. "Film daha bitmedi."
Greg Anna'ya anlayışlı bir gülümseme verdi. "Hayır. Gitmem gerek.
Sonra görüşürüz. Bira için teşekkürler."

Anna Greg'in gidişini izledi, sonra rahat bir nefes
aldı. "Hey, ikinci randevun nasıldı?" Matt sordu.

Ben Anna'ya gülümsedi. "İkinci mi, üçüncü mü? Perşembe günü akşam
yemeği randevu sayılır mı?"

Anna kıkırdadı. "Bilmiyorum. Öyle mi?"

Ben düşünceli görünüyordu. "Sanırım öyle. Çünkü o zaman bunu
yapabilirim." Yanağını kavradı ve dudaklarını onunkilere bastırdı, onları
okşadı ve Anna'nın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Anna da
onu öptü ve onun dokunuşunda kendini kaybetti.

Adam geri çekildiğinde Anna utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Üçüncü
randevumuza kadar beni böyle öpmene izin yok mu?"

Ben kıkırdadı. "Hayır. Çok ileri gidiyor."

Anna kıkırdadı. "O zaman sanırım bunu üçüncü randevumuz olarak
kabul edeceğim." "Her zaman centilmensin." Matt kıkırdadı ve
ayağa kalktı. "Ben içeride bitiririm.

Odamda. Seni görmek güzeldi,

Anna." "Seni görmek güzeldi,

Matt."

Ben ve Anna kanepede oturup biraz konuştular. Ben'in kendi
ailesinden çok farklı olan ailesi hakkında konuşmasını dinlemek hoşuna
gidiyordu. Ailesi öldükten sonraki hayatı hakkında ona fazla bir şey
anlatmaktan kaçınıyordu. Ona ne olduğunu söylemek istemiyordu ama
dürüst olmamaktan da endişe ediyordu. Belki de ona
Tavsiye için Jenna.

"Neden vasin hakkında konuşmayı sevmiyorsun?" Anna, Jack
hakkındaki üçüncü soruyu da geçiştirdikten sonra Ben sordu.

Anna kızardı. "O... pek hoş biri değildi, daha doğrusu değildi."

Ben kıkırdadı. "Belki de *o tür* avukatlardan biridir. Pek çok avukat iyi
değildir. Özellikle de dağın tepesine çıktıklarında."

"Bu, başarılı olduğunda iyi olmayacağın anlamına mı geliyor?" Anna
bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu.

"Umarım öyle değildir. İyi bir adam olmak
için gerçekten çok çabalıyorum." Gülümsedi.

"Bence başarıyorsun."

Sırıttı. "Teşekkürler."

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Anna kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Sana zarar verdi mi? Gardiyanına yani?"

Anna telaşla ona baktı. "Neden?"

Omuz silkti. "İçimden geldi. İyi biri olmadığını ve onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söylediğinde mantıklı geldi."

Anna uzun bir süre Ben'in gözlerini inceledi. Ona ne kadarını söyleyebilirdi? Gerçekte ne olduğunu öğrenirse onu hâlâ sever miydi? Gözyaşları

gözlerinin önüne geldi. Ona söylemeyerek onu kandırıyormuş gibi hissetti ama korkudan ağzını açmadı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu ve artık onu görmek istemezse bu onu mahvederdi.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle ve onu kendine çekti. "Hey, sorun yok. Birinin sana yaptığı bir şey için seni asla yargılamam, Anna." Saçlarını okşadı ve başını öptü. "Seni incitti, değil mi?"

Anna başını salladı.

"Çok üzgünüm Anna," diye fısıldadı ve ona sıkıca sarıldı. "Böyle erkekler... ah, beni çok kızdırıyorlar." Onun başının üstünü öptü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Bu konuda konuşmak istersen seni dinleyeceğimi bilmeni isterim. Ve senin hakkında asla kötü düşünmem."

Anna onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Gerçekten iyi bir adamsın, bunu biliyor muydun?"

Şefkatle gülümsedi. "Deniyorum."

Başparmağıyla onun yanağını okşadı, sonra eğilip onu öptü.

Elini kızın başının arkasına doladı ve öpücüğü derinleştirdi.

Dilini dudaklarının arasına sokarak onu hafifçe inletti. Uzun bir süre öpüştüler, sonra Ben nefes nefese kalarak aniden çekildi.

"Anna...." Adam onun gözlerini aradı. "Bu gece kalmak ister misin?"

Anna başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Hem de çok."

Başını salladı ve onu ayağa kaldırarak ayağa kalktı. Onu tekrar öptü, sonra yatak odasına götürdü ve kapıyı arkasından kapattı.

İkinci Bölüm

Anna, Ben'in kollarında mışıl mışıl uyudu. Ben'in saçlarını yüzünden geriye doğru okşamamasıyla uyandı. Gözlerini açtığında gördüğü ilk şey onun gülümsemesiydi.

"Günaydın güzelim," dedi şefkatli bir gülümsemeyle.

"Günaydın," diye karşılık verdi gülümseyerek. Harika bir gece olmuştu. Anna onun Kardeşlik hakkında bir şey bilmediğinden oldukça emindi çünkü yüzükleri ya da mücevherleri hakkında herhangi bir yorum yapmamıştı. Onun yaşında, eğer babası bir Kardeş ise, organizasyondan haberdar olmalıydı. Onun olmadığını biliyordu çünkü kendi piercingleri yoktu.

Anna pencereden dışarı baktı. Güneş yeni doğuyordu. "Saat kaç? Bu mu?"

"Altı. Ne yazık ki bugün ofise erken gitmem gerekiyor. Eğer olsaydı Ne kadar harika bir gece geçireceğimi bilseydim, sabahın bu kadar erken saatinde bir buluşma planlamazdım." Onu öpmek için eğildi. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Gülümsedi. "Anlıyorum."

"Dansın ne zaman bitiyor?"

Anna bir dakika düşündü. "Tam olarak bilmiyorum. Bu benim Şirket'teki ilk günüm. Muhtemelen beş civarı."

"Bütün gün dans mı ediyorsun? Vay be."

"Saat ona kadar orada olmak zorunda değilim. Ve durmadan dans etmiyorum. Molalarım var." Kıkırdadı.

Ben gözlerini devirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ona doğru sırtıttı. "Altı gibi evde olurum. Benimle burada yemek yemek ister misin?"

Anna hevesle başını salladı.

Eğildi ve onun boynunu öptü. "O zaman belki burada, odamda tatlı yeriz?"

Anna başını salladı ve kıkırdadı. "Kulağa harika geliyor. Ne yiyeceğiz?" "Mmm. Peki ya sen?"

Anna yine kıkırdadı. "Sadece seni de alırsam."

"Tatlım, ne zaman istersen bana sahip olabilirsin." Onun üstüne yuvarlandı. "Harika bir ağzın var." Onu öptü. "Ve vücudun." Onu tekrar öptü. "Ve diğer her şeyi."

Anna onu kalçasında sert bir şekilde hissetti ve ona doğru bastırdı, bu da onun inlemesine neden oldu. Anna'nın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. "Sanırım biraz geç kalmış olabilirim," diye mırıldandı Anna'nın dudaklarına karşı.

Anna, Jenna'yı bulmayı umarak stüdyoya erken geldi. Garajdan çıkarken Aaron'ın park ettiğini gördü.

"Hey, Anna!" dedi, koşarak yanına gitti ve ona kocaman sarıldı. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"DC ilginçti. Pek çok ilginç şey gördüm, bu yüzden sanırım iyiydi." Ona sırtıttı ve tekrar sarıldı. "Seni çok özledim."

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Ben de seni özledim."

Anna gözlerini kapadı ve derin derin içine çekti. O her zaman çok güzel kokardı. "Hey, artık Şirket'tesin. Akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

prova mı?"

Anna onun ne sorduğunu biliyordu ve dudağını ısırıldı. Bu noktada Ben'le çıkmaktan çok daha fazlasını yaptıklarından emindi. "Ben... Ben gelemem. Planlarım var."

Aaron şaşırmış görünüyordu. "Kiminle?"

"Um, binamdaki bir adam. Adı Ben."

Aaron sertleşti ve geri çekildi. "Ah." Gözlerinde acı dolu bir bakışla çatıya baktı.

"Aaron...lütfen yapma...."

"Hayır, sorun değil Anna. Sadece düşündüm ki... şey, en azından başka bir erkek yapmadan önce sana çıkma teklif etme şansım olur diye düşündüm." Tekrar ona baktı. "Bu... um... onunla daha önce çıktın mı?"

Anna kızardı ve başını salladı. "Hafta sonu birkaç kez dışarı çıktık." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Aaron."

"Sorun yok." Aaron başını salladı ve iç çekti. "Hadi. Hadi gidelim."

Anna kendini çok kötü hissetti. Belki de Ben'le çıkmamalıydı. Ama birini arıyor da değildi. Bir anda oluvermişti. Birlikte stüdyoya doğru yürürlerken Aaron'a baktı. Yüzü anlaşılmazdı ama Anna onun incindiğini hissedebiliyordu.

Aaron Anna'ya kapıyı açtıktan sonra öğrenciler ve profesyonel dansçılardan oluşan kalabalığın içinde kayboldu. Jenna'yı bulmak için etrafına bakınırken gözyaşlarını sildi.

"Jenna!" Anna onu odanın diğer ucunda görünce seslendi.

Birbirlerine doğru ilerlediler. "Hey, randevun nasıldı?" Jenna sordu.

Anna kızardı. "Güzel."

"Allığına bakılırsa gerçekten çok iyi."

Jenna'ya hafta sonu olanları anlattı ve Jenna ciyakladı. "Senin adına çok sevindim. Gerçekten iyi birine benziyor."

"Evet. Aaron'ı incittim ama. Bana çıkma teklif etme şansı bulamadığı için üzgün."

"Bunu dört gözle beklediğini biliyorum."

"Neden bana söylemedin?"

Jenna omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım unuttum."

Anna kaşlarını çatı, bir şey ona burada bir hafıza kaybından daha fazlası olabileceğini söylüyordu.

"Öğle yemeği yemek ister misin?"

Jenna sordu. Anna başıyla onayladı.

"Tamam, molada buluşuruz."

Anna solistlerin ve müdürlerin birlikte ders yaptığı ana stüdyoya yöneldi. Travis onun içeri girdiğini gördü ve sarılmak için hızla yanına gitti.

"Hey, ortak," dedi. "Profesyonel bir dansçı olmaya hazır mısın?" Anna sırtı. "Evet. Sanırım hazırım."

Zaman su gibi akıp geçti. Anna günlerini provalarda, akşamlarını ise Ben ile geçiriyordu. Onunla geçirdiği zaman arttıkça, yeniden aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu daha fazla fark ediyordu. Bunun akıllıca olup olmadığını tartıştı, ama Devin aldırıyor gibiydi ve bunu onun onayı olarak kabul etti.

Yaz sona erdi ve sonbahar başladı ve hayat tekdüze bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Olumlu yön. İlişkilerinden birkaç ay sonra Ben, Anna'yı çok güzel bir restorana götürdü ve yemekte ona kendisini sevdiğini söyledi. Anna ona dürüstçe kendi aşk mesleğiyle cevap verebilirdi.

"Diğer hayatını" sakladığı için kendini suçlu hissediyordu ve Ben ne kadar rahat biri olsa da, bu giderek daha da zorlaşıyordu. Özellikle de Ben

Bir hafta sonu onu şehir dışına götürdüm ama o "aile dostuyla" vakit geçirmesi gerektiği için gidemedi.

Aile dostu konusunda mutlu değildi ve Anna bunu tamamen kabul etmediğinden şüpheleniyordu, ama ona baskı yapmadı. Çok fazla.

Devin, Anna'yı çeşitli siyasi liderlere "ziyarete" götürmeye devam etti ve birkaç kez Sacramento'ya da gitti. Görünüşe göre Valinin gözdesi olmaya başlamıştı ve Devin her fırsatta ona onunla vakit geçirdi. Devin sık sık ondan Vali'nin zihnine öneriler yerleştirmesini isterdi. Bir keresinde onun alabalık oltasına köpekbalığı takma yeteneğinden bahsettiğini duymuştu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Greg, onu rahatlatmak şekilde mesafesini korudu ama onu her gördüğünde Alex'in onu aramadığını hatırlıyordu. Alex'e duyduğu öfke içinde düşük seviyeli bir yanma olarak devam etti.

Ben'in neredeyse erkekleri onun dairesine giderken yakaladığı birkaç geceden fazlası oldu, ancak onun evinde kalarak sorunun çoğundan kaçındı. Ben aldırıyor gibiydi. Ben'in evine gelen erkek sayısı

Anna'nın kesinlikle umurunda değildi ve derin bir rahatlama içinde Zach'i hiç görmedi.

Sonra, durup dururken, Kasım ayının ortasında Alex aradı ve Fındıkkıran bittikten sonra onu ziyarete gelmesini ve Yeni Yılı Almanya'da onunla birlikte geçirmesini istediğini söyledi. Ona sormadı; geleceğini *söyledi*. Bu yüzden ondan nefret etmişti. Devin'den çok farklı olduğunu ima etmişti ama yine de ona bu konuda hiçbir seçenek bırakmamıştı. Yılbaşı Yılbaşı gecesini Ben'le geçirecekti, hor görmeye başladığı Efendi'yle değil ama başka seçeneği de yoktu. Sanki rızası isteğe bağlıymış gibi Alex'e şöyle dedi
orada olacaktı.

Şükran Günü yaklaştığında, Ben'e sıırıslıkam aşıkı ve onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordu. Devin'den Seattle'a gidip Ben'in ailesiyle tanışmak için izin istediğinde, Devin'in öfkesini uyandırdığını biliyordu ama evet dediğinde mutlu bir şekilde şok oldu.

Ben'in ailesi en az onun anlattığı kadar harikaydı ve Ben'i gerçekten sevmiş görünüyorlardı. Anne babası ve kız kardeşleri çok misafirperverdi ve onu anında rahatlattılar. Anne ve babası öldüğünden beri ailesiyle geçirdiği ilk Şükran Günü'ydü. Jack hiçbir zaman bayramları büyük bir olay haline getirmemişti ve on altı yaşına girdikten sonra da kutlamalardan eser kalmamıştı.

Açılış gecesi yaklaşırken, Anna hafta sonu için endişelenmekten hasta hissediyordu. Kurt ve Wilhelm şehre geliyordu ve onlarla vakit geçirmesi gerekiyordu. Ama Ben hâlâ onun diğer hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Açılış gecesinden sonra onu göremeyeceğini çünkü efendisinin ailesiyle birlikte olması gerektiğini nasıl açıklayacaktı?

Üçüncü Bölüm

Açılış gecesinden önceki Çarşamba günü Anna, Ben'den bir telefon aldı. "Selam aşkım," dedi Ben heyecanlı bir sesle. "Açılış gecesinin ortasında

Bir şey mi?"

"Sadece ilk perdenin bitmesini bekliyorum. Neden? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Biz kazandık!"

"Oh, Ben!" Anna gülümseyerek haykırdı. "Senin adına çok mutluyum! O dava üzerinde çok çalıştın!" "Teşekkürler, aşkım."

"Bunu kutlamalıyız," dedi Anna, sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçaltarak ama sevdiği adam için mutlu bir sırıtışı da engelleyemedi.

"Evet, kesinlikle. Ama önce ekip Massey'de bir şeyler içmeye gidecek. Provayı ne zaman bitirmeyi düşünüyorsun?"

"Bu gün için son çalışmamız. Yaklaşık bir saat içinde bitmiş olacak."

"Harika. Benimle orada buluşmak ister misin? Ekibimle tanışabilirsin."

"Çok isterim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ofisinizin hemen köşesinde, değil mi?" "Evet."

"Pekâlâ. Çıkarken sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Anna sırttı ve telefonu kapattı.

"Ne var ne yok?" Travis onun sırıtışını görünce sordu. "Erkek arkadaş sorunları mı?"

Anna kıkırdadı. "Pek sayılmaz." Travis ona hep bunu sorardı. Şaka yollu, ayrıldıklarında bunu ilk öğrenen olmak ve böylece ona çıkma teklif etmek istediğini söylerdi. Ama Travis'in onun adına mutlu olduğunu biliyordu. "Davasını kazandı. Ekibi kutlamaya gidiyor ve benim de gelmemi istedi."

"Bu harika."

Anna başını salladı ve pointe ayakkabılarının kurdelelerini bağladı. "Evet, öyle. Onun adına çok mutluyum."

"Evet, evet, evet. O kadar aşıksın ki bazen iğreniyorsun." Travis ona gözlerini devirdi.

Anna arabasını çalıştırırken Ben'e bir mesaj gönderdi. Bara varması sadece birkaç dakika alacaktı. Belki bu gece Ben'e gerçeği söyleyecekti. Hayır, bu gece ona gerçeği söylemek zorundaydı. Artık erteleyecek zamanı yoktu.

Ona pek çok konuda yalan söylemekten nefret etmesine rağmen, davası sırasında onu endişelendirmek istememişti. Onu seviyordu ve ona karşı her konuda dürüst olmak istiyordu. Her zaman ne olursa olsun onu seveceğini söylerdi.

Ama onun bir seks kölesi olduğunu bilse yine de onu sever miydi?

On dakika sonra spor barının önünde durdu. Ön tarafta hiç yer yoktu, bu yüzden bir yer bulana kadar bloğun etrafını dolaştı. İçeri girdiğinde Ben koşarak yanına geldi.

"Endişelenmeye başlamıştım," dedi onu

öperek. "Bir yer bulamadım. Özür dilerim."

Ben sırtıttı. "İyi olmana sevindim."

Onun için endişelenmesi hoşuna gitmişti. Ben onun gardiyanının kim olduğunu bilmesede, onu gardiyanından korumak istiyordu. Ara sıra geç kaldığında, Ben hep Jack'in onu ele geçirmiş olmasından endişelenirdi.

"Peki, hadi. Sana göstereyim."

Adam onu odanın arka tarafındaki büyük bir masa grubuna doğru çekerken Anna sırtıttı. Profesyonel kıyafetler giymiş birçok kadın ve erkeğin gülüp içki içtiği kalabalık bir gruptu.

Biri gözüne çarptı ve olduğu yerde durdu. Hayır, bu olamazdı. *Lütfen olamaz.* Ama arkasını döndüğünde, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Jack elinde bir birayla durmuş, Ben'in onu yönlendirdiği insan grubuyla birlikte gülüyordu.

"Anna, aşkım. Neyin var?"

Anna hiçbir şey söyleyemedi. Ağzı çalışmıyordu. Jack döndü ve onu gördü. Hınzırca sırtıttı ve yavaşça onlara doğru yürüdü.

"Anna?" Ben onu yüzüne doğru çevirdi. "Anna, çok solgunsun. Neyin var?"

"Özür dilerim, Ben. Çok özür dilerim." Gözlerinde yaşlarla ona baktı, istese de istemese de Ben'in bu gece gerçeği öğreneceğini biliyordu. Jack onu küçük düşürme fırsatını kaçırmayacaktı.

"Ne için özür diliyorsun? Neden solgunsun?" Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Aşkım, lütfen. Konuş benimle."

Anna sadece birkaç adım ötede duran Jack'e baktı. Ne yapabilirdi ki? On

"Ben, sana bir şey söylemem gerek-" diye söze başladı ama Jack araya u.

girdi "Ben!" Jack omzuna vurarak, "Ben!" dedi. "Bu kız senin "Son birkaç aydır gözlerin ay gibi parlıyordu." Jack Ben'e sırtıttı.

Ben kolunu Anna'nın omzuna doladı. "Evet, öyle. Anna, bu benim patronum, Jack Koslov. Jack, bu benim kız arkadaşım-"

"Anna. Oh, evet. Kim olduğunu biliyorum." Ben şaşkın görünüyordu.

"Biliyor musun?"

Jack onun çenesini kavradı. "Ona benden bahsetmedin mi bebeğim? Yaralandım." Anna başını sallamaya çalıştı ama Jack onu çok sıkı tutuyordu.

"Bırak onu Jack," dedi Ben sesindeki uyarıyla. Anna'yı kendisinden uzaklaştırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Jack Anna'ya eğlenerek baktı. "Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Anna başını kaldırıp onu endişeli gözlerle izleyen Ben'e baktı. "O... o benim koruyucum, Ben," dedi yumuşak bir sesle.

Ben bakışlarını Jack'e çevirdi ve gözlerini kıstı. "Seni taciz eden adam bu mu?" Eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve Anna ne olduğunu anlayamadan Ben, Jack'e bir yumruk savurup çenesine vurdu. "Seni lanet olası piç."

Jack çenesini tutup Anna ve Ben'in arasına baktı, sonra bir kahkaha patlattı. "Ah, bebeğim. Bilmiyor, değil mi?"

Öfke Ben'in gözlerini aydınlattı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Anna belli belirsiz odanın sessizleştiğinin farkındaydı ama Jack'in ne söyleyeceğinden o kadar korkuyordu ki bunu pek düşünmedi. Başını kaldırıp Ben'e baktı. "Ben... sana söylemem gereken bir şey var."

"Anna, onun sana yaptıklarına karşı kendini savunmana gerek yok. Bunu konuşmuştuk."

Başını iki yana salladı. "Hayır, daha fazlası var." Gözleri yaşlarla doldu. "I...."

Etrafına bakındı. "Şuraya oturabilir miyiz?" İş arkadaşlarından uzaktaki boş bir masayı işaret etti. Devin'in bundan hoşlanacağını sanmıyordu. Restorandaki herkes ona ne söyleyeceğini duymuştu. Ben başıyla onayladı ve gidip oturdular.

Anna ellerini birbirine sürttü ve masanın üstüne baktı. Ben masanın öbür ucuna uzandı ve ellerini Anna'nın ellerinin üzerine koydu.

"Anlat bana aşkım," dedi nazık bir sesle. "İhtiyacın olduğunu hissettiğin her şeyi anlat bana."

Anna dudağını ısırdı. Nereden başlamıştı? Jack'in ortadan kaybolduğunu görmek için etrafına baktı. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken gözleri yaşardı.

"Anna, seni seviyorum. Bana söylemek istediğin her şeyi. Dinleyeceğim. Ve bunu çözeceğiz. Buna hep söz verdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna ona baktı. Gözlerinde öyle bir sevgi parlıyordu ki, kalbi öyle bir acıyordu ki, uzanıp onu bedeninden dışarı atmak istedi. Onun ne olduğunu öğrendikten sonra da aynı şekilde hissedecek miydi? "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ben şefkatle gülümsedi. "Başlangıç. Bunu her zaman başlamak için iyi bir yer olarak görmüşümdür." Onun ellerini cesaret verici bir şekilde sıktı.

"Devin Andersen'in kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki. Herkes onun kim olduğunu biliyor." Ben gülümsedi. "Bunun seninle ne ilgisi var? Onu tanıyor musun?"

Anna başını salladı. "Onu hayatım boyunca tanıdım. O ve Jack çok iyi arkadaşlar." Ben'e Devin ve Jack'in ona neler yaptığını ve nasıl yetiştirildiğini anlatmaya başladı. O konuştukça Ben'in yüzündeki şaşkınlık giderek artıyordu. "Yirminci doğum günümde Jack beni bir yere götürdü. Devin'e ait olduğunu söyledi ve beni ona teslim etti." Devam etmekte isteksizdi. İşler burada daha da kötüye gitti.

"Ne demek istiyorsun, Jack seni ona mı teslim etti?" "Devin... bana sahip. Ben ona aidim."

Ben kararsızca güldü. "Anna, sen kimseye ait olamazsın. Kimse sana *sahip olamaz*."

Anna başını salladı. "Devin kendi kurallarını koyar, Ben. Benim sahibim o." Kolyesini işaret etti. "Bunu bana erkekleri uyarmam için verdi.

bana ait. Eğer onu takmazsam... incinirim." Kuyumcуда yaşadığı olay aklına geldi.

"Anna, yapamaz-"

"Oh, ama öyle, Ben." Jack, Anna'nın yanına oturup kolunu omzuna atarken sesinden zehir damlıyordu. Anna eğildi ve Ben gözlerini Jack'e dikti.

"Defol buradan Jack," diye hırladı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Değil mi?" diye sordu alaycı bir sesle, sonra Anna'ya doğru eğildi ve sahne fısıltısıyla konuştu. "Seni ne kadar sık siktiğimi ona söyledin mi? Cuma geceleri ne yaptığını biliyor mu? Bütün gece seviştiğin o adamları? Ona Devin'in metresi olduğunu söyledin mi?"

Jack konuşurken gözyaşları Anna'nın yanaklarına döküldü. Ben'e bakmak istemiyordu. Onun yüzündeki tiksintiyi görmek istemiyordu.

Ben homurdandı. "Jack, ona yeterince şey yapmadın mı? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü gerçekler," diye yanıtladı Jack basitçe. "Anlat ona Anna," diye eğildi ve Anna'nın kulağını öptü. "Cuma günü bacaklarımın arasına diz çöküp beni nasıl emdiğini ve neredeyse çığlık attıracak kadar iyi emdiğini anlat ona." Jack Ben'e baktı. "Lütfen bana onun inanılmaz oral sekslerinden birini yaşadığını söyle.

İnsanın çığlık atası gelmiyor mu?"

Anna başını kaldırıp Ben'e bakmaya cesaret etti. Yüzü, tıpkı en kötü kâbuslarında olduğu gibi öfke ve tiksintiyle çarpılmıştı.

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona baktı. "Anna, bana söylediklerinin doğru olmadığını söyle. Yalan söylediğini söyle." Adam titriyordu ve Anna, gözlerini kaçırmak isteyeceği kadar yoğun bir şekilde ona bakarken çenesinin sıkılıp açıldığını görebiliyordu.

Ama bu onu son görüşü olabilirdi. Bundan sonra onu istemeyecekti, onun hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra. Ve artık yalan söyleyemezdi. Her şey bitmişti ve bunu biliyordu.

Başını sallarken göğsü ağrıyordu. "Bu doğru Ben," diye fısıldadı, omuzları çökmüştü. "Jack yalan söylemiyor."

"Bana Cuma günleri bir aile dostunuzla vakit geçirdiğinizi söylemişsiniz."

"Devin bir aile dostu. Sana onu hayatım boyunca tanıdığımı söyledim." "Sadece onunla ve yüzlerce arkadaşıyla vakit geçiriyor.

Ve o

çoğunu sikiyor."

Anna yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı.

"Git buradan Jack," diye homurdandı Ben. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Jack kıkırdadı ve ayağa kalktı. "İyi akşamlar. Sanırım Devin'i arayacağım.

Bundan çok keyif alacak." Gülerek uzaklaştı.

"Çok üzgünüm Ben," diye fısıldadı, başını kaldırıp ona bakarak. Çok kızgın görünüyordu ve gözlerini uzaklara dikmişti.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Başını salladı ve onun gözleriyle karşılaştı, kendi gözleri de sertti. "Cuma geceleri gidip başka erkeklerle mi yatiyorsun?"

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldadı.

"Birlikte olduğumuzdan beri bunu yapıyor muydun?" diye sordu gergin bir sesle.

"Mecburum, Ben. Devin... ona itaatsizlik edersem beni cezalandırır." "Cezalandırır mı? Nasıl cezalandırır?" Sesi soğuktu.

"O... beni incitiyor... nasıl isterse."

"Onunla seks yapmazsan seni cezalandırdığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Anna başını salladı. "Ben onun kölesiyim, Ben. Bana ne derse onu yapmak zorundayım." Konuşurken sesi çatallaştı.

Ben ona iğrenmiş bir bakış attı. "Anna, burası özgür bir ülke. Kölelik yasadıdır. İstemiyorsan böyle bir şey yapmak zorunda değilsin."

"Anlamıyorsun, Ben. Devin... o her şeyin sahibi... o her şeyi kontrol ediyor...."

Homurdandı. "Bu gerçekten kötü bir bahaneye benziyor, Anna. Hoşuna gitmiş olmalı, yoksa ona gitmezdin." Ayağa kalktı. "Bana yalan söylediğine inanamıyorum.

Bunca zamandır." Onun arkasından baktı ve başını salladı. "Yalan söyleyen ve aldatan biriyle birlikte olamam. Beni aldattığının farkında mısın?

Yoksa Devin'i aldatıyor muydun?" Gözleri soğuklaştı. "Sen asla Benim olacaktın, değil mi? Eğer söylediğin gibi Devin'e aitsen.... o zaman asla değildin." İçini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. "İnanamıyorum senin tarafından kandırıldım. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Böyle mi eğleniyorsun? Erkekleri kendine aşık ederek mi?"

"Ben, lütfen," diye yalvardı. "Seni gerçekten seviyorum. Tüm benliğimle-" Ellerini havaya kaldırdı. "Kendine sakla."

İçini çekti ve uzun bir süre acı dolu bir ifadeyle ona baktı, sonra uzanıp yanağını okşadı. Fikrini değiştirdiğini ve kendisini affedeceğini umarak onun eline doğru eğildi.

"Ben, lütfen," diye yalvardı. "Keşke bu başka hayatı yaşamak zorunda olmasaydım. Yalnızca senin olmak için her şeyimi verirdim." Onun ellerini

kendi ellerinin arasına aldı. "Lütfen bana inan."

Gözleri yumuşadı ve içinde umut yükseldi. "Bilmiyorum Anna," dedi uzun bir sessizlik anından sonra. "Ben... Bütün bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var. Seni sonra ararım." Döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Onun uzaklaşmasını izledi ve gözyaşlarını kırıştırmaya çalıştı ama çok fazla vardı. Adam çıktıktan sonra geri geleceğini umarak kapıya baktı ama birkaç dakika sonra geri gelmeyeceğini anladı.

Omuzları çöktü ve yavaşça çantasını alıp bardan çıktı. Arabasına doğru ilerledi, bindi ve gözyaşlarına boğuldu. Alnını direksiyona dayadı ve sonsuza kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. Kalbindeki bu taze acı, aşk ve zevkle geçen onca haftadan sonra daha da çok canını yakıyordu. Kalbi aşkın her zaman dönüp dolaşıp kendisine geldiğini nasıl unutabilirdi?
Acı mı?

Dördüncü Bölüm

Anna bir sonraki adımda ne yapacağına karar verebilmek için kafasını toplamaya çalıştı. Telefonu çaldı ve Ben'in aradığını düşünerek hevesle çantasını karıştırdı. Ama Ben'in değil, Kurt'ün fotoğrafıydı. İçini çekti. Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu. Ama görevleri vardı. Ben'le olan ilişkisini mahveden görevleri. En azından Kurt onun kim olduğunu biliyordu.

"Merhaba Kurt," dedi çatlak bir sesle.

"*Engel!* İyi misin?" Kurt'un sesi anında endişeyle doldu. "I...." Ona iyi olduğunu söylemeye başladı ama daha önce gözyaşlarına boğuldu yapabilirdi.

"Engel, neredesin?"

Konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime çıkaramadı.

"Anna, iyi misin? Yaralandın mı?"

"I...." Burnunu çekti. "Ben iyiyim. Sadece... üzgünüm."

"Sesin üzgünden de öte Engel. Neredesin... ah, boş ver. Anna, olduğun yerde kal. Ben gelip seni alacağım." Adam aramayı sonlandırdı ve Anna telefonunu yanındaki koltuğa fırlattı.

Aklında bir yerlerde, nerede olduğunu söylemeden Kurt'ün onu nasıl bulacağını merak ediyordu ama şu anda umurunda değildi. Başını tekrar direksiyona yasladı ve dizlerine baktı.

Kurt'ün gelmesini beklerken aklı Ben'le geçirdiği son birkaç harika aya gitti. Cama vurulunca yerinden sıçradı ve başını kaldırıp Kurt'ün yüzünde endişeli bir ifadeyle arabasına baktığını gördü. Kapıyı açtı ve Kurt onu kollarının arasına aldı ve hemen tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Almanca bir şeyler mırıldandı ve kadının arabanın yolcu tarafına geçmesine yardım etti. Onu arabaya bindirdi ve emniyet kemerini taktı, sonra da sürücü koltuğuna geçip uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kırık bir fısıltıyla.

"Otel," dedi kalın aksanlı sesiyle. Elini onun dizine koydu. "Senin için endişeleniyorum, *Engel*. Çok solgunsun. Sen de mi Hasta mısın?"

Anna başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı.

Kurt arabayı şehrin içinden geçirirken boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Birkaç dakika sonra Kurt, Ritz Carlton'ın önünde durdu. Evinden çok uzak olmayan bir saray.

Bir vale kapıyı açtı ve Kurt aceleyle arabadan inmesine yardım etti. Elini tuttu ve onu otele, asansörlere ve bir otel süitine götürdü.

"Anna! Ne oldu?" Wilhelm aceleyle ona doğru koştu ve ona sarıldı.

Anna gözlerini kapattı, kendini uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissediyordu. Özellikle Kurt ve Wilhelm'in üzerinde her zaman böyle bir etki bıraktığını fark etti. *Ve Alex, diye* ekledi sessiz bir ses, ama Anna onu daha fazla etkilemeden susturdu. Hem Wilhelm'i hem de Kurt'ü çok seviyordu ve onların varlığı kırık kalbine merhem olmuştu. Wilhelm onu kanepeye götürdü ve kolunu ona dolayarak oturttu. Kurt onun yanına oturdu ve bacaklarını okşadı.

Wilhelm yumuşak bir sesle, "Anna, *Liebling*, bana neler olduğunu anlat," diye ısrar etti.

Onlara Ben'le olan ilişkisini ve akşamki olayları anlatırken tekrar ağlamaya başladı. Bitirdiğinde birlikte sessizce oturdular, Anna'nın başı Wilhelm'in göğsündeydi. Wilhelm onun saçlarını okşadı ve başının üstünü öptü.

Kurt yatıştırıcı bir sesle, "Eminim yakında seni arayacaktır, Anna," dedi. "Kimse senden bu kadar kolay vazgeçemez. Hele seni gerçekten seviyorsa."

"Böyle bir şey için beni nasıl affedebilir? Onu aldattım." "Anna, başka bir adamla seks yapmaya zorlanmak aldatmak sayılmaz." Wilhelm dedi ki. "Hayatınızı siz seçmediniz."

Başını iki yana salladı. "Bana çok kızgındı ve benden tiksiniyordu."

"Anna, Devin'in sana yaptırdıkları beni kızdırıyor ve iğrendiriyor."

Wilhelm dedi ki. "Bu, senin hakkında böyle düşündüğüm anlamına gelmiyor."

Cevap vermedi. Ben Kardeşlik ya da Devin'in şu anda kullandığı adıyla Konsey hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"*Liebling*, bu gece bizimle kalmak ister misin?" Wilhelm sordu.

Anna başını salladı. Yalnız dairesine geri dönmek istemiyordu. Orada Ben'le ilgili çok fazla anısı vardı.

"Kurt, lütfen Jim'i ara ve Anna'nın bazı eşyalarını getirmesini söyle, böylece Anna onları almak zorunda kalmaz."

Anna kaşlarını çattı. Kurt odadan çıkarken, "Jim kim?" diye sordu.

"Greg şehir dışındayken onun yerine geçecek kişi." Wilhelm cevapladı.

"Greg şehir dışında mı?" Onu neredeyse hiç görmüyordu, bu da onun için sorun değildi.

O yokken orada başka birinin daha olduğunu bilmiyordu. "Evet. Alex yaklaşık bir hafta önce şehir dışından çağrıldı. Aksi takdirde, o burada bizimle olurdu. Greg onunla gitti."

Anna, Alex'in en son şehir dışına çıktığı zamanı hatırlıyordu. Bu ikisi arasındaki sonun başlangıcıydı. O zaman geri dönmüş ve Almanya'ya geri döneceğini açıklamıştı. Şu anda Alex'i düşünmek istemiyordu.

"Anna, dairenden istediğin özel bir şey var mı?" Kurt odanın diğer ucundan sordu.

Wilhelm'e baktı. "Başta planladığımız gibi hafta sonu burada kalmamı ister misin?"

"Eğer isterseniz, *Liebling*. Bizimle olmana her zaman bayılıyorum." Mavi gözleri sözlerini yansıtıyordu. Alex'e o kadar çok benziyordu ki...

Anna döndü ve Kurt'e açılış gecesi için elbisesi de dahil olmak üzere neye ihtiyacı olduğunu söyledi. "Koyu pembe şifon, alt kısmı daha açık ve mora dönüşüyor."

Kurt, Anna'nın kıkırdamasına neden olan bir yüz ifadesi takındı ve telefonun diğer ucundaki kişiye söylediklerini tekrarladı.

Anna sırtını Wilhelm'e yasladı. "Neden bu kadar geç geldin? Bugün daha erken geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Geç bir başlangıç yaptık. Jet ile ilgili sorunlar vardı ama şimdi her şey yolunda. Bu jet uzun yıllardır bizdeydi. Artık yenisinin zamanı geldi."

"Sanırım geç kalman iyi oldu." İç çekti. "En azından Ben artık benim hakkımdaki gerçeği biliyor."

"Onun anlamadığını düşünemiyorum *Liebling*. Ama sevdiğiniz kadının yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlandığını bilmek kolay değil. Alex'ten haberi var mı?"

Anna başını salladı. "Tüm bunları açıklamaya fırsatım bile olmadı. Ben açıklayamadan Jack araya girdi." Başını iki yana salladı. "Belki de en iyisi bu ve artık bitmeli." Ama bitmesini istemiyordu. Ben'i seviyordu. Onu özlüyordu. Wilhelm ve Kurt'e ne kadar hayran olsa da Ben'i seviyordu ve onunla birlikte olmak için her şeyini verebilirdi.

"Anna, eğer ikinizle işler yolunda giderse, lütfen Kurt ve benimle birlikte olmak zorunda hissetme. Mutlu olmanı istiyoruz."

Wilhelm'e sarıldı. "Teşekkür ederim Wilhelm."

Wilhelm bir süre sonra akşam yemeği sipariş etti ve yediler. İki adam Anna'yı neşelendirmek için ellerinden geleni yaptılar ama pek işe yaramadı. Bütün akşam sessiz ve mutsuzdu. Ama ağlamamak için elinden geleni yaptı, gerçi Wilhelm ona gerekirse ağlayabileceğini söylemişti.

Kurt, izledikleri film biterken, "Anna, seni ne kadar arzulasam da benimle yatmanı sağlamayacağım," dedi.

"Ama...."

"Anna, seninle sevişmek istiyorum ama sadece sen istersen. Ve şu anda bunu gerçekten istediğini sanmıyorum, değil mi?"

Anna dudağını ısırdı ve başını yavaşça salladı.

"Sorun yok, *Engel*. Gerçekten." Kıkırdadı. "Bence Vati'yle yatman daha iyi olabilir. Seninle yatarsam kendimi kontrol edebilir miyim bilmiyorum. yatağımdaydı."

"Kurt..., " diye itiraz etti.

"Anna, seni incitmek istemiyorum. Bilinçsizce bir şey yapıp sabah pişman olmanı istemiyorum. Vati benden çok daha fazla kendini kontrol edebiliyor."

Wilhelm gülerek, "Bu öz disiplinden kaynaklanıyor, Kurt," dedi.

Sonunda Anna Wilhelm'in odasında uyumaya gitti ve Wilhelm bütün gece ona sarıldı. Anna, Wilhelm'in kendisine sarılan ve koşulsuz bir rahatlık veren iri bedenini takdir ediyordu.

Perşembe provaları uzundu. Jenna Anna'ya dün gece Ben'i gördüğünü ve perişan halde olduğunu söyledi. Jenna onun için boşlukları doldurmaya çalışmış, soruları elinden geldiğince yanıtlamıştı.

"Bence seni affedecektir, Anna. Seni çok seviyor ve özlüyor. Sadece sindirmesi gereken çok şey var. Ona Devin'in nasıl biri olduğunu ve bunun senin suçun olmadığını söyledim. Devin'in bana yaptıklarını bile anlattım ki Devin'in nasıl bir insan olduğunu anlasın."

Anna Jenna'yla konuştuktan sonra umutlanmıştı. Eğer onu görmüş ve onunla konuşmuş olsaydı, belki de Anna'yı gerçekten affedebilirdi.

Ben'in araması ihtimaline karşı telefonunu her zaman yanında tutuyordu ama telefonu sessizde kalıyordu.

O akşam otele döndüğünde, kendisinden hâlâ haber alamamıştı. Onu.

Kurt onun elini sıkarak, "Anna, ona zaman tanımalısın," dedi.
"Hazmetmesi gereken çok şey var."

Beşinci Bölüm

Sonunda Cuma günü geldi. Anna'yı sadece açılış gecesi gerginliği değil, Ben'in arayıp aramayacağını beklemekten kaynaklanan sinirler de sarmıştı. Fındikkıran'daki ilk profesyonel performansını kaçırarak mıydı?

Gün ortasında telefonunu kontrol ettiğinde Ben'den bir mesaj buldu. "Selam Anna," diyordu Ben. "Şimdi konuşmaya hazırım. "Şimdi konuşmaya hazırım.

Bu gece performansını sergile ve partiden sonra konuşuruz, tamam mı? O zaman görüşürüz."

"Seni seviyorum" yoktu ve sesi gergin geliyordu. Birkaç kez dinledikten sonra bile mesajından herhangi bir ipucu çıkaramadı. Adamın bu ilişkiyi bitireceğinden emindi. Ama o zaman neden eğer bitirecekse gösteriye ve partiye gelebilir miydi?

Bütün öğleden sonra diken üstündeydi ve o gece ne olacağını bekliyordu. Bir an heyecanlı ve kendinden geçmişken, bir an sonra umutsuzluğa kapılmış ve gözyaşlarına boğulmuştu.

O akşam hazırlanırken, sahne makyajını yaparken, saçlarını düzeltirken ve altın ve yeşil renkli dar kostümünü giyerken odaklanmaya çalıştı. Bu ritüel sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu.

Soyunma odasına kartsız bir düzine pembe gül gönderilmişti. Onların Alex'ten geldiğini biliyordu ve görmezden geldi.

Kanatlarda ikinci perdeye girme sıralarını beklerken Travis ona sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. "Eğer seni affetmezse, affedene kadar gidip onu döveceğim," diye fısıldadı Travis kanatların karanlığında.

Anna gülümsedi. "Teşekkürler, Travis."

İşaretlerini duydu ve yerlerine geçtiler. Müzik başladığında, Travis arkasında olduğu halde sahneye çıktı ve sihir gibi, dünya yok olup gitti, geriye sadece dans kaldı.

Gösteriden sonra gerçeklik geri geldi ve Anna parti için hazırlanmak üzere soyunma odasına koştu. Hazırlanırken gülümsedi,

Ben'i yakında göreceğini biliyordu. Ben'i görmesinin tek sebebinin Bu gece gelmesinin nedeni hâlâ onunla birlikte olmak istemesiydi. İlişkiyi bitirmek için bir gösteriye gelmek hiç mantıklı değildi. Jenna ve Travis de aynı fikirdeydi.

Ben'in kuliste yanına geleceğini umarak giyinirken kapının çalınmasını bekledi. Hazır olduğunda, ona mesaj atmaya ve partide görüşeceklerini bildirmeye karar verdi ve kendi arabasıyla yola koyuldu.

Geldiğinde Ben'i görmedi ama Wilhelm ve Kurt'u gördü. Merhaba demek için yanlarına gitti.

Wilhelm onun yanağını öperek, "*Harikaydınız, Liebling,*" dedi.

"Evet, öyleydin," diye onayladı Kurt.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. Onlara Ben'in mesajından bahsetti.

"O zaman burada öylece durma. Git onu bul." Kurt söyledi.

Gitmek için döndü ve Devin'in arkasında durduğunu gördü. "Merhaba, Anna.

Bu gece harika bir performans sergiledin." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Dansa devam etmene izin verdiğim için memnunum."

Anna endişeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Devin." Konuşurken etrafına bakındı ama Ben'den hâlâ bir iz yoktu.

"Birini mi arıyorsunuz?" Devin sordu. Eğer kafası bu kadar meşgul olmasaydı, Devin'in sesindeki tuhaf ton onu duraksatabilirdi.

Anna ona baktı, sorusu karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Anna, istediğin gibi gidip Jenna'yı bul," dedi Kurt. "Beni daha sonra bulabilirsin."

Anna ona minnetle gülümsedi. "Evet, Kurt. İzninizle," dedi hem Devin'e hem de Wilhelm'e.

Altıncı Bölüm

Devin, Anna'nın hızla uzaklaşmasını izledi, gözleri erkek arkadaşını bulmak için odayı tarıyordu. Onun burada olmadığını, gelmeyeceğini bilmiyordu. Ama Devin biliyordu. Hafta sonuna kadar onun dikkat dağınıklığını tamamen ortadan kaldıracaktı. Onu görevleri konusunda uyarmıştı ama o dinlememeyi tercih etmişti. Bu hafta sonundan sonra kesinlikle daha dikkatli dinleyecekti. Devin bundan emindi.

"Jenna, Matt, Ben'i gördünüz mü?" Anna çifte yaklaşıırken endişeyle sordu.

Ökisi de bağlarını salladı. "Geleceğini söylemişti," dedi Matt. "Tiyatroda yan yana oturmuştuk."

Anna etrafına bakındı, kalbini korku kaplamıştı. Fikrini mi değiştirmişti? Gözyaşlarını kırptırdı.

Jenna elini onun koluna koydu. "O burada olacak, Anna. Merak etme. Belki de arabasında sorun vardı."

Anna'nın gözleri gecenin geri kalanında hiç durmadı. Sürekli Ben'i aradı ama o hiç gelmedi. İnsanlar gitmeye başladığında, Umutsuzluk kalbini ele geçirdi.

Matt çaresizce ona baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Geliyordu, yemin ederim."

Wilhelm'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve ona doğru koştu. "Gelmedi," diye hıçkırarak onun smokin ceketine sarıldı. Wilhelm ona sıkıca sarıldı.

Matt'in, "Sen kimsin?" diye sorduğunu duydu.

"Ben Wilhelm Kunze Herzog von Hesse. Ben... Anna'nın vasisiyim diyebilirsiniz."

"Gardiyan mı? O zaman neden korumadın-"

"Matt, lütfen," diye araya girdi Jenna ve Anna, Jenna'nın Matt'e kendi hayatından da bahsettiğini biliyordu. "Wilhelm iyi bir adam. Onun için elinden geleni yapıyor.

Anna."

"Teşekkürler, Jenna. Ya sen?"

"Matt Bolling. Ben'in oda arkadaşıyım."

"Ah. Evet. Ben'in nerede olduğunu biliyor musun? Anna'nın oldukça üzgün olduğunu görebilirsiniz."

Matt başını salladı. "Hayır. Bu çok garip. Burada olacağını söylemişti. Ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Onu birkaç kez aradım ama cevap vermedi." İç çekte. "Belki de kendine biraz daha zaman ayırmaya ihtiyacı vardı."

Wilhelm Anna'ya daha sıkı sarıldı. "Gerçekten çok üzgünüm, *Liebling*."

Matt elini onun koluna koyarak, "Eminim seni arayacaktır, Anna," dedi. "Onu gördüğümde. Senin için ona vuracağım, tamam mı?"

Anna gönülsüz bir kahkaha attı. "Tamam."

"*Kommen Sie*, Anna. Otele dönelim."

Anna arkadaşlarına el salladı ve Wilhelm'in onu balo salonundan çıkarmasına izin verdi. "Kurt nerede?"

Wilhelm başını hafifçe sallayarak, "O... yeni bir arkadaş buldu," diye cevap verdi.

Anna Kurt için sevinmişti. Onun yüzünden yalnız uyuması fikrinden nefret ediyordu.

Wilhelm onu otele geri götürdü, soyunmasına yardım etti ve yatağa yatırdı. Sonra ışıkları söndürdü ve yanına sokularak onu kendine çekti.

"Wilhelm, benim yapmamı istediğin...?"

"*Hayır*, Anna. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Benim endişelendiğim sensin." Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Telefonunu yatağın yanına koydum. Eğer ararsa, duyarsın."

"Teşekkür ederim Wilhelm," dedi usulca.

Wilhelm karanlık odada yatıyor, değerli kızı kendisine doğru tutuyordu. İçinde arzusun kıpırdadığını hissedebiliyordu ama kızın şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi. Bir arkadaşına ve babaya ihtiyacı vardı, Devin'in ondan esirgediği bir şeye. Wilhelm bundan daha iyi bir adamdı. İstedikini talep etmek yerine Anna'ya ihtiyacı olanı verecekti.

Devin partide şüpheli davranmıştı. Wilhelm Devin'in katı kalpli olduğunu biliyordu ama Anna'yla konuşma şekli Wilhelm'in Devin'in söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüphelenmesine neden olmuştu. Wilhelm kesinlikle Devin'i bir daha asla hafife almayacaktı. Başkan istediğini elde etmek için kesinlikle her şeyi yapardı.

Zavallı Anna. Tüm bunların ortasında kalmıştı. Bu doğru değildi. Biraz mutluluğu hak ediyordu.

Ama aynı zamanda, Anna'nın acı çektiğini görmek kalbini kırsa da, Ben'in ondan ayrılma fikri Wilhelm'i biraz olsun rahatlatmıştı.

Ben'in onu sevdiğinden emindi. Wilhelm, Anna yokken genç avukat hakkında sorular sormuş ve onun hakkında sadece iyi şeyler duymuştu. Ama Ben, Anna'ya ihtiyacı olan her şeyi asla veremezdi. Korunmaya ihtiyacı vardı. Devin'le yüzleşip kazanabilecek birine ihtiyacı vardı.

Devin Ben'i canlı canlı yerdi.

Alex'e ihtiyacı vardı, ama kendisinin de bilmediği bir nedenden dolayı ona kızgındı. Ona yeni yıl için dışarı çıkıp çıkmayacağını sormuştu ve yüzünde gitmek istemediğini söylediği andaki gibi bir ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Kızın öfkesinin kendisine değil Alex'e yönelik olduğunu fark edene kadar biraz incinmişti.

Alex Anna'yı incitmek istememişti ama gitmesi iyi olmuştu. Wilhelm, Alex'in eski yöntemleri öğrenmek için gösterdiği çabadan gurur duyuyordu.

Devin'i yenebilmek için öğrenecekleri daha çok şey vardı ama bu arada Alex'in Anna'yı koruyabilmesi için bir yol keşfetmişlerdi. Anna birkaç hafta içinde ziyarete geldiğinde bu iş halledilecekti.

Ben ondan ayrılırsa, bu en iyisi olur. Hepsi için. Eğer ayrılmazsa... o zaman başka bir şekilde halletmeleri gerekecekti. Belki Wilhelm Almanya'ya dönmeden önce onunla konuşabilirdi. Ben'e ne olması gerektiğini açıklayabilirdi. Eğer onu gerçekten sevseydi, onun için en iyisini isterdi. Sadece Anna'nın işbirliği yapacağını umuyordu.

Anna mışıl mışıl uyuyordu. Ben hakkında kabuslar görüyordu. Onunla konuşmuyordu. Birlikte olmaya çalıştıklarını ama olamadıklarını. Onun öldüğünü. Sabahleyin Wilhelm'den bütün gece dönüp durduğu için özür diledi ve Wilhelm çok anlayışlı davrandı.

Anna kahvaltıdan sonra tiyatroya doğru yola çıktı. Çantasını soyunma odasına koyar koymaz Jenna'yı aradı.

"Ben dün gece eve gelmedi," dedi Jenna barda esneme hareketlerinin ortasında duraksarken. "Matt bunu daha önce de yaptığını söyledi. Bir şeye üzüldüğünde arabayla gezintiye çıkar ve kimseye söylemezmiş. Sonra geri dönecek ve her şey yoluna girecek."

"O zaman neden bana partide olacağını söyledi? Anlamıyorum."

"Bilmiyorum, Anna. Ama eminim her şey yoluna girecek."

Gün uzadıkça uzadı. Ben'den hiç telefon gelmedi. Mesaj yok. Hiçbir şey yoktu.

Anna o günkü iki gösteride dans etmenin kalbindeki acıyı dindiren tek şey olduğunu fark etti; aksi takdirde karanlık bir günde birkaç dakikalık değerli bir dikkat dağıtıcı. Geri kalan zamanda kalbi çarptı ve midesi çalkalandı. İyi dans edip etmediğini söyleyemezdi ve arkadaşının güvenceleri bile onu neşelendirmek için hiçbir şey yapmadı.

Wilhelm'e kötü arkadaşlık ettiği için kendini çok kötü hissetti ve tekrar tekrar özür diledi. "İstersen eve gidebilirim Wilhelm. Eğer gidersem daha hoş bir arkadaş bulabilirsin."

Wilhelm elini sıkarak, "Saçmalama Anna," diye karşılık verdi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Wilhelm bir kez daha bütün gece o dönüp dururken ona sarıldı.

Pazar günüydü ve Anna hâlâ Ben'den haber alamamıştı. Kendini o kadar umutsuz hissediyordu ki yataktan zor kalkıyordu.

"Anna, umudunu kaybetme," dedi Wilhelm. "Arayacaktır."

Anna arabasıyla tiyatroya gitti ve mekanik bir şekilde ısınma ve hazırlanma hareketlerini yaptı.

Dans ettiğinde ve sadece dans ettiğinde canlanırdı. Bunun dışında, soyunma odasında otururken telefonuna bakıyordu.

Yedinci Bölüm

Gecenin son perdesi açıldıktan sonra Anna soyunma odasına doğru yürüdü. Wilhelm'i arayıp arabayla gezmeye gideceğini söylemeyi düşündü; biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

"Merhaba, Anna."

Anna odaya girdiğinde Ian'ın kanepede oturduğunu görünce sıçradı.

"Ian? Burada ne işin var?"

Gözleri sertti. Yanlış bir şey mi yapmıştı? "Devin seni görmek istiyor. Bu gece."

Anna titrek bir nefes aldı. Cezayı hak edecek ne yapmıştı? "Wilhelm'e söylemem gerek-"

"İcabına bakıldı."

Ian'ı yakından inceledi. Tuhaf davranıyordu; soğuk ve mesafeliydi.

"Ian, sorun ne?"

"Lütfen Anna," diye yalvardı usulca, bir anlığına buzları kırdı. Sonra tekrar sertleşti. "Olabildiğince çabuk hazırlan."

Anna hızlı hareket etti. Eğer Devin ona gerçekten kızgınsa onu daha fazla kızdırmak istemiyordu. Giyinirken, ne yaptığını anlamaya çalışarak beynini zorladı. Hazır olduğunda, Ian onu tiyatronun arkasından çıkarıp bekleyen arabaya götürdü. Onun için arka kapıyı açtı ve sonra sürücü koltuğuna geçip uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Malikâneye."

"Cezalandırılacak mıyım?"

Ian önce cevap vermedi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Hayır," dedi.

Adamın tavırlarında onu rahatsız eden bir şeyler vardı. "Ian. Lütfen. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Öne doğru eğildi ve elini onun omzuna koydu.

"Anna, yapma. Sadece... lütfen sessiz ol ve yakında orada olacağız."

Bu hiç yardımcı olmadı. Ian'ın garip davranışları onu daha da endişelendiriyordu.

Pencereden dışarı baktı ve manzaranın yanından geçişini izledi. Devin'i kızdıracak ne yapmıştı? Aklına hiçbir şey gelmedi. Son bir aydır onu çoğunlukla yalnız bırakmıştı. Genelde Devin'in neye kızdığını bilirdi ama bu sefer gerçekten bilmiyordu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, Ian arabayı Malikâneye giden yola çekti ve birkaç dakika sonra devasa binanın önünde durdular.

Ian kapıyı açarken sert bir sesle, "Çantanı bırak," dedi. "Birisi daha sonra ilgilenecek."

Anna loş girişte sessizce onu takip etti. Ayakkabılarını çıkardı ve Ian'ın onu merdivenlerden yukarı, kendi odasına ya da Devin'in odasına götürmesini bekledi. Bunun yerine onu daha önce hiç görmediği bir koridordan geçirdi, panelli ahşap bir kapıdan geçirdi ve geniş bir oturma odasına benzeyen bir odaya soktu. Kırmızı halı kaplı zemin yaylıydı ve uzak duvarı yanan bir şömine süslüyordu. Bilgisayar monitörleri bir yan duvarda sıralanmıştı ve altında uzun bir masa vardı. Oda, Devin'in uzun bir sandalyede oturduğu ve çenesini dik parmaklarına dayadığı yer dışında gölgeliydi.

Anna başını kaldırıp Ian'a baktı.

"Git onu doğru dürüst karşıla," diye fısıldadı.

Anna kot pantolon ve kazakla Devin'e doğru yürürken kendini tuhaf hissetti. Malikânede hiçbir yere sokak kıyafetleriyle gitmemişti. Devin'in birkaç adım önünde endişeyle durdu, dizlerinin üzerine çöktü ve önünde eğildi.

"İyi akşamlar Hanımefendi," dedi Devin nazik bir ses tonuyla.

"Oturabilirsiniz. Umarım bu gece sana ihtiyacım olmasına aldırmazsın."

"Sizi nasıl memnun edecekse, Efendim," dedi sessizce, kendini oturma pozisyonuna getirerek.

"Gel, bebeğim. Sikimi yala ve sonra konuşmamız gereken şeyler var."

Anna hemen Devin'e doğru ilerledi ve siyah keten pantolonunu çözdü. Adamın sikini ağzına aldı ve elinden geldiğince emmeye ve yalamaya başladı.

Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi. "İyi kız," diye mırıldandı. "Sikimi her zaman bu kadar iyi emmene bayılıyorum. Çok hevesle."

Anna gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kapattı. Ben'i o kadar çok istiyordu ki, neredeyse onu yanında hissediyordu. Onu çok özlüyordu. Nerede olabilirdi ki?

Devin kısık bir iniltiyle onun ağzına boşaldı ve Anna onu yalayarak temizledi, sonra dizlerinin üzerine döndü ve bir sonraki talimatını bekledi.

Onun kendisine baktığını hissederken gözlerini ayaklarının arasındaki zemine dikti. "Mutlu görünmüyorsun, bebeğim. Neyin var?"

Yutkundu. Ona sorunun ne olduğunu söylemek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. O sormuştu. "Ben... birini özledim."

"Erkek arkadaşın mı?" "Evet."

"Anna, son zamanlarda onunla çok meşgulsün. Bundan hoşlanmıyorum." Devin söyledi.

"Her zamanki gibi görevlerimi yerine getirmeye çalıştım, Efendim."

"Sana getirdiğim erkekleri memnun etme konusunda o kadar hevesli değilsin. Ve hiç evde olmuyorsun, bu yüzden biri seni isterse, seni bulamıyor."

"Eğer ararlarsa her zaman onlarla buluşurum."

"Mesele bu değil Anna," diye hırladı Devin. "Mesele şu ki, beni memnun etmek senin öncelikli hedefin olmalı. Bir erkek arkadaşı memnun etmek değil. Ve onunla o kadar çok zaman geçiriyorsun ki, benimle olmaktansa onunla olmayı tercih ediyormuşsun gibi hissetmeye başladım."

Anna yanıt vermedi; Devin gerçeği söylemişti. Cevap olarak ne söyleyebilirdi ki?

"Benimle olmaktansa onunla olmayı mı tercih edersin?" Devin soğuk bir sesle sordu.

Anna hemen cevap vermedi. Yalan söyleyemezdi. Ama doğruyu söylerse çok kızacaktı. Muhtemelen onu cezalandırırdı. "Sizi memnun etmek istiyorum, Efendim."

"Ben bunu sormadım, Anna."

Anna yutkundu ve ona baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, ne?"

Anna gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, seninle olmaktansa onunla olmayı tercih ederim."

Devin'in gözleri öfkeyle parladı ve kızın suratına bir tokat attı. "Seni küçük orospu! Bana başka seçenek bırakmadın."

Anna kalçasına düştü ve yanağını tuttu. Devin ayağa kalktı ve Anna'yı saçlarından tutarak kendisiyle birlikte durması için çekti. Anna'yı kendisinden uzağa bakacak şekilde çevirdi ve odanın karşısındaki gölgelerde bir hareket oldu. Bir an sonra Ben, arkasında Ian'la birlikte ışığa doğru adım attı. Dağınıktı ve üzerinde buruşuk koyu renk bir takım elbise vardı. Uyumamış gibi görünüyordu ve yanaklarında morluklar vardı.

"Ben!" diye bağırdı ve ona doğru gitmeye çalıştı ama Devin onu geri çekti.

Ona karşı mücadele etti ama kendini kurtaramadı.

"Anna," diye fısıldadı Ben, ona doğru uzanarak.

"Seni terk etmedi, Anna. Cuma gecesinden beri burada. Her türlü videoyu izliyordu. Seni erkek erkeğe memnun ederken izledi. Ve şimdi de canlı olarak sikimi emişini izledi."

Ben'e bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lütfen Devin," diye hıçkırdı, ona karşı mücadele ediyordu. "Bırak beni gideyim."

"Anna, aramıza kimsenin girmesine izin vermeyeceğim. Sen çok Bunun olmasına izin vermek benim için çok değerli. Yani eğer gerçekten benimle olmaktansa onunla olmayı tercih edeceğini söylüyorsan..." Devin başını salladı ve Ian Ben'in hemen arkasına geçerek elini Ben'in omzuna koydu. "...o zaman başka seçeneğim yok.

dikkat dağınıklığını sonsuza dek ortadan kaldırın."

Anna ve Ben birbirlerine bakarken zaman yavaşladı. Anna, Ian'ın elini kaldırdığını gördü. Elinde bir şey tutuyordu. Bir şırınga.

"HAYIR!" Ian şırıngayı Ben'in boynuna saplarken Anna çığlık attı. "HAYIR!" Anna kendini Devin'den kurtardı ve Ben'e doğru koşarak onu yakaladı.

yere düşmeye başladığında. "Ben! Hayır, lütfen!" Adamın gözleri acıyla dolarken onu yere indirdi.

Vücudu kasıldı ve dikkatle ona baktı.

"Hayır, Ben. Oh, Tanrım. Lütfen, hayır." Saçlarını geriye taradı ve yanağını okşayarak onu öptü. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Anna," diye fısıldadı. Anna onu zar zor duyabiliyordu. "...seni... seviyorum..." Sesi kesildi ve vücudu son bir kez titreyip gevşerken gözleri kapandı.

"Ben?" diye fısıldadı, çaresizlik kalbini dolduruyordu. "Ben, lütfen uyan." Uyuyor olmalıydı. Uyuyor olmalıydı. Ian onu öldürmüş olamazdı. Başını kaldırıp karşısında duran, yüzü ifadesiz Ian'a baktı.

Gerçek kalbine yerleşirken Anna'nın midesi taş gibi oldu: Ian sevdiği adamı öldürmüştü. Anna tekrar Ben'in yakışıklı yüzüne baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Ben'in göğsüne yığıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı, onun adını haykırdı ve ona sarıldı. "Hayıııııı!" diye feryat etti. "Ben, Bana geri dön. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Yanında yerde yumuşak bir gümbürtü duydu ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle başını kaldırdığında yanında yan yatmış kare bir mücevher kutusu gördü. Ona baktı.

"Onu yakaladığımızda cebinde ne olduğunu bilmek ilginizi çekebilir." Devin'in soğuk sesi yukarıdan aşağıya süzüldü.

Anna titreyen elleriyle gri kutuya uzandı ve onu açtı. İçinde pırlanta bir tektaş yüzük vardı; bir nişan yüzüğü. Uzun bir süre ona baktı ve sonra içinde bir şey koptu. Elini sıktı. çenesini tuttu ve kutuyu elinde sıkıca kavradı. İçinde alışılmadık bir his kabardı ve titremeye başladı.

Ben'in hâlâ sıcak olan dudaklarını öptü ve içindeki kaynayan ateşin aksine neredeyse sakince ayağa kalktı. Yüzük kutusunu cebine koydu ve Gözlerini kaldırıp önce Ian'a, sonra da Devin'e baktı.

Anna ne yaptığıının farkında olmadan Devin'e saldırdı, tekmeledi ve temas edebildiği her yere vurdu. Ian onu çekip göğsüne yaslamadan önce birkaç iyi darbe aldı. Ian'a karşı mücadele ederken boğazından bir çığlık kaçtı, nefret ona sahip olduğunu bilmediği bir güç verdi.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Devin'e, sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Senden nefret ediyorum ve bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Devin sakince elini ağzına götürdü ve parmağındaki kana bakarken kaşlarını kaldırdı. Saçları dağılmıştı ve dudağı kanıyordu. "Senin affına ihtiyacım yok, Anna. İtaatine ihtiyacım var. Ki bunu yapacağım. var," diye ekledi karanlık bir sesle. Gülümsedi ve Ian'a baktı. "Onu odama götürün, sonra da cesetten kurtulun. Bay Durham köprüde bir kaza geçirmiş olmalı." Sahte bir nefes verdi ve sonra hınzırca sırıttı. "Ailenin öldüğü köprünün aynısı. Sence de uygun değil mi?"

Anna kurtulmak için tekrar mücadele etti. "Seni lanet olası piç," diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum!"

Devin omuz silkti. "Al onu, Ian."

Onu odadan çıkarmaya çalışan Ian'a karşı mücadele etti. Kız işbirliği yapmayınca, Ian onu kaldırıp omzunun üzerine koydu. Odadan çıkarılırken Ben'in cesedine baktı.

Anna, Devin'in odasına giden yol boyunca tekmeledi ve çığlık attı.

Onun

Çığlıklar Malikânede yankılandı ve birden fazla kapı açılıp kafalar belirerek neler olup bittiğini görmek istedi.

Ian, Devin'in odasına vardığında kapıyı kapattı ve Anna'yı ayağa kaldırdı. Anna ona ters ters baktı, göğsü kabarmış ve elleri yumruk olmuştu.

"Anna, lütfen yapma-" diye başladı.

Anna uzandı ve yüzüne bir tokat attı. Adam irkilmedi bile. "Sakın buna cüret etme, Ian." Gözleri kısıldı. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye tükürdü.

"Anna, sana daha önce de söyledim. Devin'e senin gibi itaat etmek zorundayım. Bunu yapmadan duramazdım."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum." "Böyle bir şey olmayacak," dedi sert bir sesle.

Kız ona doğru hamle yaptı ama adam kızın ellerini yakaladı ve kız ona vuramadan başının üzerinde tuttu. Kız adama tekme attı ama adam kızın inciklerine temas ettiğinde hiç irkilmedi. Sakince onu kendisinden uzak tutarak öfkesinin geçmesine izin verdi. Sonunda kadın yorgunluktan yere yığıldı ve adamın elinden kurtuldu. Ian onu kucağına alıp yatağa taşıdı ve yavaşça koyu yeşil yatak örtüsünün üzerine yerleştirdi.

"Özür dilerim, Anna. Gerçekten üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle ve nazik bir elle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ama Devin'i sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Farklı bir şey yapabilir miydin?" Kapıyı arkasından sıkıca kapatarak uzaklaşmadan önce ona üzgün bir bakış attı.

Anna gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülürken odanın karşısındaki duvara baktı. Az önce olanları düşündükçe göğsünde kalbinin yerini acı dolu bir boşluk aldı. Ama Ben onu affetmişti ve bu da yüzüne zayıf bir gülümseme getirdi. Yan tarafına yuvarlandı, bir top gibi kıvrıldı ve mücevher kutusunu cebinden çıkardı. Onu göğsüne bastırdı. Ona evlenme teklif etmeyi planlamıştı. *Onu hâlâ seviyordu!*

Bu düşünce hem heyecan verici hem de yürek parçalayıcıydı.

Sekizinci Bölüm

Devin birkaç dakika sonra yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Anna yatağın üzerinde, yüzü ona dönük bir şekilde yatıyordu. Az önceki öfkesi ilginç bir manzaraydı. Ve biraz da acı vericiydi. Hafifçe şişmiş dudağına dokundu ve Anna'nın patlamasının anısına gülümsedi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, Anna'nın yanında durarak. Saçlarını okşadı ve Anna onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Dokunma bana," diye hırladı.

Devin kıkırdadı. "Senin bu yönünü hiç görmemiştim Anna. İlgi çekici."

Ters döndü ve onu tekmelemeye başladı, ama adam bileğini yakaladı. temas etmeden önce sıkıca tuttu. "Sakın buna cüret etme," diye homurdandı. Kız inleyene kadar bacağını büktü. "Bacağını kıracağım ve gösterilerini bitiremeyeceksin."

Anna ona ters ters baktı, o da Anna'ya. Anna uzun bir süre titredi, sonra da gevşedi.

"İyi karar, bebeğim." Bir adım uzaklaştı. "Neden benim için soyunmuyorsun?"

"Hayır."

Devin kot pantolonunun fermuarını açtı ve kabaca çıkardı, aynı şeyi kazağı ve iç çamaşırıyla da yaptı. Sonra soyundu ve yatağa geçip onun üzerine uzandı. Devin onun boynunu öperken ve göğüsleriyle oynarken Anna kıpırdamadan sırtüstü uzandı ve tavana baktı. "Şimdi gel, Anna. Hâlâ hayattasın. Bu gerçeğin tadını çıkarmalısın."

Anna başını yana çevirdi. Devin eğildi ve boynunu ısırarak yüksek sesle ağlamasına neden oldu. "Ah, yaşıyorsun. Merak etmeye başlamıştım."

Cevap vermedi ve duvara bakmaya devam etti.

Devin kaşlarını çattı ve kızın bacaklarını ayırdı. Eğer doğru tahmin ettiyse, Ben'le ayrılmadan önce, yani Çarşamba gününden beri seks yapmamış olmalıydı. Oh, çok sıkı ve çok zevkli olacaktı. Kendini onun yarığına karşı konumlandırdı, sonra kanalının içine girdi, onun ciyaklamasından ve sıcak sıklığından zevk aldı. Kendine rağmen ıslanmıştı.

"Hadi Anna," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde, onun içinde hareket ederken

Onun sevdiğini bildiği şekilde. "Uzun zaman olduğunu söyleyebilirim. Bir alete çok ihtiyacın vardı, değil mi?"

Anna gözlerini sıkıca kapattı ama dudakları aralandı. Bundan zevk almak istemiyordu ama vücudunun karşılık vermesini engelleyemiyordu.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inledi içeri girip çıkarken. Amcığı inanılmaz hissettiriyordu.

Onun etrafında kenetlendiğini hissetti ve vücudunun aklına galip geldiğini anladı. Güzeldi. Hareket etmeye devam etti, onun isteksiz inlemelerini dinledi ve arzuya karşı savaşını izledi. Kadın onun altında kıpırdandı. Çok yaklaşmıştı. Onu serbest bırakmalı mıydı?

"Gelemezsin, Anna. Bunu yasaklıyorum."

İnledi ve yüzü acı içinde buruştu. Gülümsedi ve kızın sıkılan kaslarına karşı doruğa ulaşırken sertçe itti. Geri çekildi ve onun titremesini izledi. Boşalmasına izin vermemek zalimceydi ama ona vurmuştu ve bunu hak etmişti.

Devin sırtıttı ve onun kendi bedenine karşı mücadele etmeye devam etmesini izlerken giyindi. "Kendini serbest bırakırsan bunu anlayacağım," diye hatırlattı ona, belki bu kuralı da test edebileceğini düşünmüştür diye.

Odadan çıktı ve Ian'ı bulmaya gitti.

Anna titremesini durduramıyordu. Beş gündür seks yapmamıştı ve bunu hissediyordu. Devin onu çok yaklaştırmış ve sonra da reddetmişti. Bu durumla ilgili tek iyi şey, serbest bırakılma arzusunun şu anda ağrıyan kalbinden daha güçlü olmasıydı.

Yatağın üzerinde çırpındı ve Devin'in birkaç dakika sonra döndüğünü duymadı. Kendisinin yatağa bağlandığını hissettiğinde gözlerini açtı ve Ian ile Devin'in etrafında çalıştığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kısıp bir sesle, sorularının Devin'in sabrını sınamasını umursama noktasını neredeyse geçmişti.

"Seni
hazırlıyorum."

"Ne için?"

Devin sırtıttı. "Sürprizi mahvetmek istemem."

Anna, bağları sıkarken ve sonra bir şırınga çıkarırken onu korkuyla izledi.

"Merak etmeyin. Bu senin sevgili Ben'ine verdiğimizden çok farklı bir şey." Derisini delerken sırttı ve damarlarına ateş gibi hissettiren bir şey saldı. Hızla yayıldı ve kısa süre sonra acı içinde çığlık atmaya başladı. Her yeri acıyordu ama özellikle karnının alt kısmı.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soludu, gözleri yaşlıydı. "Seni benim için daha da kullanışlı hale getiriyorum."

Vücudundaki yangın saatler gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Çırpındı, çırpındı, rahatlamak için dua etti ama hiçbiri gelmedi.

Birden odayı parlak bir ışık doldurdu ve Kaveh önünde belirdi

On

u. Devin döndü ve onu selamladı. "Neredeyse hazır."

Kaveh altın rengi gözlerini onunkilere çevirdi. "Güzel. Bakıyordum da Bunu dört gözle bekliyorum." Tekrar Devin'e baktı. "Daha önce onunla birlikte oldun mu?" Devin başını salladı.

"Güzel." Kaveh Anna'nın yanına gitti ve onu okşamaya başladı, ateşi uyarılmaya dönüştürdü. Teni hassastı ve Kaveh'in dokunuşu inanılmaz hissettiriyordu.

Adam göğüslerini okşayıp meme uçlarını sertleşmiş tepelere doğru yuvarlarken inledi.

Eğildi ve göğüslerinin alt kıvrımını öptü, sonra dilini hassas meme uçlarının üzerinde gezdirdi. "Çok güzelsin kızım," diye mırıldandı göğüslerine karşı. Ayağa kalktı ve soyundu, uzun, sert siki Anna'nın amını arzuyla sıktı. Ona bakarken dudaklarını yaladı.

Kaveh kıkırdadı. "Tadına bakmak ister misin kızım?" Anna gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Kaveh elleriyle bir hareket yaptı ve Anna bağlarının gevşediğini hissetti. Deri kelepçeler hâlâ yerindeydi ama ipler gitmişti.

Kaveh yanına uzanırken o da yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve hevesle adamın sikini ağzına aldı. Hepsini ağzına almasına imkân yoktu ama alabildiği kadarını aldı. Pre-cum'u tatlıydı ve diline karşı zonkluyordu. Kaveh onun sikini emerken parmaklarını amına bastırdı.

Taşaklarını çekiştirirken inledi. "Nazik ol kızım. Onlar senin için dolu."

Anna onun ne demek istediğini anlamadı ama yine de nazik davrandı. Ağırdılar ve Anna'yı ona karşı daha da fazla arzuyla doldurdular.

Eğildi ve bir testisi nazikçe ağzına alarak adamın inlemesine neden oldu.

Adamın amını dürttüğünü, acı verici ama erotik bir şekilde çektiğini hissetti. Klitorisini çimdikledi, onu zıplattı ve sonra inletti. Kalçalarını ve karnını yokladı ve sonra tekrar amına girdi.

Aniden onu çevirdi ve yüzüstü çevirdi, diziyile bacaklarını ayırdı ve sikini ıslak girişine bastırdı. "Canın yanabilir kızım ama başka yolu yok."

Anna, adam kendini ileri doğru itip içine girdiğinde canını neyin yakacağını sormak üzereydi, bu da onun nefesinin kesilmesine ve altında kıvranmasına neden oldu. Adam ileri doğru bastırmaya devam ederken inledi. Onu rahim ağzında hissetti ve irkildi. Dairesel bir hareketle etrafta dolaştı ve ilerlemeye devam etti.

Acı içinde inleyerek geri çekilmeye çalıştı ama adam omuzlarını tuttu ve onu itti. Bir şeylerin gevşediğini hissetti, midesine kramp girdi ve inledi. "Hayır," diye inledi. "Lütfen. Acıyor."

"Çünkü senin rahmine girdim kızım. Olmam gereken yer orası."

Elinden geldiğince kıpırdanarak tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama adam ellerini arkasından tutarak onu yerinde tuttu. Karnına kramp girmeye devam ettikçe ve acı arttıkça inlemeleri ve sızlanmaları daha da arttı.

Ölümsüz yumuşak bir sesle, "Sadece rahatla, o kadar acımayacak," dedi. Kalçalarını ona doğru bastırarak nazikçe hareket etti. Klitorisine ve üst kanalına karşı baskıyı hissetti ve inledi. "İşte böyle. Zevki hisset. Buna konsantre ol." Hareket etmeye devam etti, ama sanki içindeki pozisyonunu kaybetmek istemiyormuş gibi sadece hafifçe.

Anna, amcığı onun etrafında kasılmaya başladığında haykırdı ve sonra aniden sertleşti. Orgazm o kadar yavaş gelişmişti ki, tam ortasına gelene kadar aklına bile gelmemişti. Orgazm tüm vücudunu sardı ve sırtını dikleştirip çığlık attı. Adam kalçalarını onunkilere doğru pompaladı ve kadın onun içinde zonkladığını hissetti. Bir kükreme sesi çıkardı ve kendini onun bedenine, olduğundan daha da derine soktu.

Gözleri kapandı ve onun vücudunun içinde süzülüyormuş gibi hissetti. Adamın tohumunun vücuduna aktığını hissedebiliyordu. Amcığı onun etrafında kasıldı, vücudundaki her damlayı alana kadar onu sağdı, sonra bitkin bir halde, derin bir karanlık onu tüketti.

Devin, Kaveh'in Anna'yı incelemesini hevesle izledi. "İşe yaradı mı? Hamile mi?"

Kaveh ona bıkkın bir bakış attı. "Bu hemen olmaz. Gebe kalması bir gün kadar sürebilir. İş bittiğinde uyanacaktır."

"Ama gebe kalacak mı?"

"Çok yüksek bir şans var. Hiçbir şey garanti değildir, ama serumu doğru şekilde yaptıysanız, olması gerekir."

"Tabii ki doğru yaptım," diye alay etti Devin. "Ben aptal değilim."

Kaveh ona ters ters baktı. "Toplum içinde beni kontrol ediyormuş gibi görünmene izin verebilirim ama o küçük kalp atışlarından birinde seni ezebileceğimi hatırlasan iyi edersin."

Devin çenesini sıktı ama sessizliğini korudu. Kaveh'e bağımlı olmaktan hoşlanmıyordu ama başka seçeneği de yoktu. Ölümsüz'ün yardımı olmadan bunu yapamazdı.

Kapı çalındı ve Ian içeri girdi. Önce Kaveh'e sonra da Devin'e baktı. "Karı geldi, Devin. Doğum sancısı çekiyor."

Devin kaşlarını kaldırdı. Sandy'yi geçen hafta boyunca burada tutmuş, doğum yapmasını beklemişti ve sonunda olmuştu. Şimdi onun zihniyle oynamanın gerçek eğlencesi başlayabilirdi.

"Gidip Sandy'yi kontrol edeceğim. Ian, Anna uyanmadan dönmezsem gel beni al."

Ian başıyla onayladı ve Devin odadan çıktı.

Anna yavaşça gözlerini açtı. Oda sessizdi ama onun odası değildi. Anna neredeydi?

Devin'in odası. Malikanede. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ian yakındaki bir sandalyede oturmuş, usulca horluyordu. Önceki akşamın anıları bir gelgit dalgası gibi geri geldi. *Ben!* Acı kalbini yeniden doldururken gözyaşları gözlerini yaktı.

Kot pantolonunu aradı ve yerde olduğunu gördü. Onları aldı ve yatağa geri oturdu, yüzük kutusunu cebinden çıkardı. Kutuyu açmadı ama elinde sıkıca tuttu ve ona baktı.

"Özür dilerim Anna. Gerçekten üzgünüm."

Anna başını kaldırdı ve Ian'ın onu izlediğini gördü. "Sana ne?" diye sordu soğuk bir sesle.

Ian yüzünü buruşturdu. "Devin'e uyandığını haber vereyim." Ayağa kalktı ve sert adımlarla odadan çıktı.

Anna yüzük kutusuna bakmaya devam etti, Devin arkasından başka biriyle birlikte odaya girdiğinde bunun sadece belli belirsiz farkındaydı.

"Anna, bebeğim. Uyandığına sevindim. Endişelenmeye başlamıştım." Devin ona doğru yürüdü ve onu kucakladı. Anna geri çekildi ve ona ters ters baktı. "Pekâlâ. Kaveh sana bir bakmak istiyor, sonra da Ian seni arabana götürecektir."

"Lütfen uzan kızım."

Kaveh yatağın diğer tarafında durdu ve Anna onun dediğini yaptı. Elini önce başına, sonra da karnına koydu. Anna önceki gece onunla seks yaptığını hayal meyal hatırlıyordu ama başka bir şey hatırlamıyordu.

Kaveh Devin'e baktı. "Tamamdır."

Devin genişçe gülümsedi. "Mükemmel." Anna'ya baktı. "Artık gidebilirsin."

Anna giyinirken Devin'e ters ters baktı. Kaveh'in "bitti" dediği şeyin ne olduğunu merak ediyordu ama Devin'e merakını öğrenme zevkini tattırmak istemiyordu. Devin yüzünde eğlenen bir ifadeyle onu izledi.

İşini bitirdiğinde kollarını göğsünde kavuşturarak "Hazırım," dedi.

Devin ayağa kalktı. "Güzel. Seni aşağıya, arabaya götüreyim."

Devin'i malikâneye kadar takip etti ve ön kapıdan çıktı. "Bu hafta seni görmeye geleceğim, çünkü sen sahnedeysen Cuma günleri seninle olamam."

Anna cevap vermedi. Sadece toplayabildiği kadar nefretle ona baktı.

"Nefret pek yakışmıyor Anna. Yüzündeki bu ifadeyle başka bir aşık bulamazsın."

"Başka bir sevgili istemiyorum, seni pislik," diye tükürdü. "Ben'i istiyorum."

"Oh, tatlım. Ben'in cesedi körfezden çıkarıldı. Eminim Biz konuşurken ailesi buraya doğru geliyor." Bir adım daha yaklaştı ve Anna'nın saçlarını çekerek yüzünü ona doğru eğdi. "Yerini hatırlasan iyi edersin Anna," diye hırladı. "Hayatını cehenneme çevirebilirim. Bunu unutma."

"Zaten yaptın." Ian uzaklaşırken ona bakmayı reddederek adamın elinden kurtuldu ve arabanın arkasına bindi.

Dokuzuncu Bölüm

Tiyatro garajına kadar sessiz bir yolculuk oldu. Vardıklarında, Anna, Ian'ın kapıyı açmasını beklemedi, tek kelime etmeden kendi başına dışarı çıktı. Arabasına doğru yürüdü, içine bindi ve arkasına bakmadan çalıştırdı.

Nereye gitmeliydi? Matt'e ne olduğunu anlatması gerekiyordu. Arabayı garajdan çıkarırken saate baktı. Neredeyse üçtü. Uykuda kalmayı diledi. Uyku huzur vericiydi. Uyku acıtmıyordu.

Arabasını park etti ve dairesine doğru yola çıktı. Asansörden kendi katında indiğinde tereddüt etti. Ben'in dairesinin kapısına bakınca gözyaşları yeniden akmaya başladı. İstirap onu tüketti, kalbini yaktı ve bacakları altından büküldü. Kontrolsüzce hıçkırarak asansörün yanındaki duvardan aşağı kaydı. Dairesine gitmesi gerekiyordu ama hareket edemiyordu. Tek yapabildiği hıçkırmaktı.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama beklenmedik bir şekilde omuzlarında güçlü kollar hissetti.

"*Kommen Sie, Liebling.*" Wilhelm onun ayağa kalkmasına yardım etti ve koridorda ona rehberlik etti ama kendi dairesine değil. Ben ve Matt'in dairesine.

"Hayır! Hayır! Oraya gitmek istemiyorum," diye feryat etti, topuklarını halı kaplı zemine gömdü ve adamın tutuşuna karşı mücadele etti, ama adam onu sıkıca tuttu.

"Anna, Ben'in ailesi burada. Seni görmek istiyorlar." Wilhelm kapıyı iterek açtı ve onu nazikçe dairenin içine çekti.

"Anna!" Oturma odasına girer girmez Ben'in ailesi onu kucakladı.

Ben'in annesi Katherine ona sıkıca sarıldı. "Senin için çok endişelendik. Ben'le birlikte arabadaymışsın. Ama Wilhelm iyi olduğunu söyledi. Nasıl bildi bilmiyorum ama haklı çıktığı için çok minnettarım."

Anna kimsenin yüzüne bakamıyordu. Ben'in ölmesi onun suçuydu. Burada olmamalıydı. Burada olmayı hak etmiyordu.

"Ben... Ben burada olamam." Döndü ve koridorun diğer ucundaki dairesine doğru kaçtı. İçeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı ve tekrar hıçkırarak yere yığıldı.

"Anna." *Wilhelm*. Sevgili Wilhelm. Onun yanında diz çöktü. "*Liebling*. Nereden biliyorsun?"

"Neyi nasıl bildim?" diye burnunu çekti. "Onun öldüğünü nereden biliyordun?"

Anna başını kaldırıp Wilhelm'in yüzüne baktı, içini utanç kaplamıştı. "Bu benim hatam," diye fısıldadı. "Onu benim yüzümden öldürdü. Ben çok bencildim ve o da onu öldürdü."

"Kim kimi öldürdü?" Wilhelm bir an için ona baktı. "Ben mi?"

Anna başını salladı. "Devin. Onu öldürdü. Gözümün önünde." Gözlerini yere dikti. "Bu benim hatam," dedi kırık bir sesle, çaresizlik içinde gözlerini sıkarak. "Hepsi benim suçum."

"Anna, bu senin hatan değil. Devin... kötü şeyler yapıyor ama bunlar senin suçun değil."

Başını iki yana salladı. "Ben'le birlikte olmak istemeseydim, Devin onun gitmesine izin verirdi. Bana sordu ve ben de ona söyledim. Ben'e dikkat dağıtıcı dedi. Ama yalan söyleyemezdim. Ona gerçeği söyledim. Ve o da onu öldürdü."

"Anna, polis cesedini bu sabah erken saatlerde arabasında buldu. Körfezde. Bunu hayal etmediğine emin misin?"

Anna dalgınca başını salladı. "Onu Golden Gate Köprüsü'nden indireceğini söyledi. Annemle babamın altında öldüğü köprüden."

Wilhelm Almanca bir şeyler mırıldandı. "Ah, Anna." Onu kollarının arasına aldı ve nazikçe salladı. "Şşş, her şey yoluna girecek, *Liebling*. Bu senin suçun değil."

"Bana evlenme teklif edecekti," diye fısıldadı biraz sakinleştikten sonra. Cebinden yüzük kutusunu çıkardı.

Wilhelm kutuyu ondan aldı ve açtı. "Çok güzel," dedi nazik bir gülümsemeyle ve ona sarıldı.

"Bunu nereden buldun?"

Hem Wilhelm hem de Anna başlarını kaldırıp baktıklarında Matt'in yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle kapıda dikildiğini gördüler.

Anna gözlerini Matt'e dikti. "Öldüğünde yanındaydı."

Matt kaşlarını çatı. "Biliyorum. Tiyatroda bana gösterdi. Asıl soru, sen bunu nasıl aldın?"

Anna'nın ağzı kıpırdadı ama hiçbir kelime yoktu. Matt'in suçlamasına nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu.

Wilhelm, "Matt, düşündüğün gibi değil," dedi. "Ve görünüşe göre Ben'e olanlar da bize anlatıldığı gibi değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Wilhelm uzun bir süre genç adama bakıp düşündü. "Matt, sana söylersem kimseye söyleyemezsin. Özellikle de ailesine. Tehlikede olurlar."

Matt içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Anlat bana."

Wilhelm ona Anna'nın Devin'le olan ilişkisinin kısa bir geçmişini anlattı - Jenna'nın ona anlattıklarını pekiştirerek - ve sonra Anna'nın Wilhelm'e anlattıklarını.

Anna usulca, "Devin onu... öldürüldükten sonra yanına, yere attı," dedi. "Onu götürdüklerinde Ben'in cebinde olduğunu söyledi."

Matt yanlarında yere sertçe oturarak, "Tanrım," dedi. "Polisi aramalıyız."

Anna acı acı güldü. "Devin polisi kontrol ediyor. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Wilhelm'e yaslandı. "Hiçbir şey."

"Matt, lütfen Anna'yı dairene geri götürür müsün? Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Wilhelm...." Anna ona sarıldı.

"Anna, Alex'i arayıp olanları anlatmalıyım." "O evde mi?"

Wilhelm başını salladı. "Dün eve geldi."

Anna'nın vücudundan soğuk bir ürperti geçti ama başını salladı ve Matt'in ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Alex'in gerçekten umurunda olsaydı, babası değil o burada olurdu.

Alex'e duyduğu öfke, Devin'e, Ian'a ve dünyaya duyduğu öfkeyle karıştı.

Wilhelm, Matt'in Anna'nın evine dönmesine yardım etmesini izledi ve sonra Alex'i aradı.

"Vati?" diye seslendi Alex'in halsiz sesi hattan.

"Alex, uyan." Wilhelm Almanca konuştu. "Seninle konuşmam gerek." Bir duraklama oldu. "Ne oldu? Anna iyi mi?" Sesi netleşmişti.

"Devin, Anna'nın erkek arkadaşını öldürdü. Tam onun önünde, görebildiğim kadarıyla

söyl

e." "Aman Tanrım!"

Wilhelm, Anna'nın kendisine söylediklerini Alex'e tekrarladı.

Wilhelm sözlerini bitirdiğinde Alex, "Lanet olası piç," diye homurdandı. "Tam olarak benim düşüncelerim. Planlar nasıl ilerliyor?"

"Yavaşça. Eğer bunu bir sır olarak saklayacaksak dikkatli olmalıyım." "Anna oraya varana kadar bitmiş olacak mı?"

"Olacak. Bundan emin olacağım."

"Güzel. Greg'in Anna'yı Frankfurt'a götürmesine yardım etmesi için Seth'i göndermek isteyebilirsin. Gitmek konusunda son derece isteksiz."

Alex kıkırdadı. "Bu kadar iradeli olabileceğini kim bilebilirdi?"

Wilhelm de kıkırdadı. "Biraz inatçılık öğrenmesi onun için iyi olur. Ama Alex, Ben'in ölümünün ona ne yapacağını bilmiyorum. Son derece sıkıntılı ve kendini suçluyor. O... eskisinden çok farklı.

Devin duygularına karşı acımasız davranıyor. Ona karşı çok ama çok dikkatli olmanız gerekecek. Öfkenizi her zaman kontrol altında tutmalısınız yoksa onu derinden yaralarsınız."

Alex iç çekti. "Biliyorum, Vati. O buraya gelir gelmez, müsait olmadığımızı bildireceğim. Bunu önceden yapmak istemiyorum yoksa Devin'in dikkatini çekebilir."

"Ticari uçakla uçarsa daha istekli olabileceğini düşünüyor musunuz? Bu onun için daha az tehdit edici olabilir."

"Olabilir. Ama onun ticari bir jete binmesi fikrinden nefret ediyorum."

"Alex, züppelik yapma. Lufthansa birinci sınıfta mükemmel bir iş çıkarıyor."

"Biliyorum ama... onun zarar görmesini istemiyorum."

"Bu yüzden yanına korumalar gönderiyorsunuz. Böylece izleniyor ve güvende tutuluyor. Greg ona bir şey olmasına asla izin vermez."

"Adamlarımdan hiçbiri de yapmazdı. Özellikle de Seth." Alex durakladı. "Sanırım onu dışarı göndereceğim. Ama Anna'ya söyleme."

"Yapmayacağım, inan bana. Ne zaman bundan bahsetsem bana düşmanca davranıyor."

Alex iç çekti. "Zavallı Anna." Durakladı. "Vati, Anna'nın yalnız yaşaması fikri hoşuma gitmiyor. Sence onu Jenna'nın yanına taşınması için ikna edebilir misin?"

"Katılıyorum. Onunla bu konuyu konuşacağım."

"Güzel. Adımı bu işe karıştırmazsan daha iyi olabilir. Ona emir vermek ve bana zaten olduğundan daha fazla kızmasına neden olmak istemiyorum."

"Yapacağım. Pekâlâ. Uyumana izin vereceğim. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Beni aradığın için teşekkür ederim Vati. Ona bir şey olursa her zaman bilmek isterim."

"Biliyorum evlat. İyi geceler."

Wilhelm telefonunu cebine koydu ve Matt'in dairesine geri döndü. Alex'in planının işe yarayacağını umuyordu. Zavallı kız akli melekelerini tamamen yitirmeden önce daha fazla dayanamazdı.

Onuncu Bölüm

Anna köşede yere oturmuş, Ben'in ailesinin onun hakkında konuşmasını ve cenaze planları yapmasını dinliyordu. Gözyaşları ara sıra kahkahalara karışıyordu. Kız kardeşleri Marcia ve Ruth, anne babaları Dave ve Katherine'in yanında toplanmışlardı. Matt ve Jenna pencerenin yanındaki bir sandalyede birlikte oturuyorlardı.

Wilhelm, Anna'nın yanındaki bir sandalyeye oturdu. Anna'yı bir sandalyeye oturtmaya çalışmıştı ama Anna bunu reddetmişti. Eğer burada olması gerekiyorsa, bir köşeye saklanmak istiyordu.

Aile cenaze töreni için Cuma sabahına karar vermişti. Anna Cuma öğleden sonra matinesi olduğunu biliyordu ama Isaak'a o sabah dersi kaçırmasına izin verip vermeyeceğini soracaktı.

Dansa devam etmek uygunsuz olur muydu? Yine de dans etmemeyi hayal edemiyordu. Şu anda bile, özellikle de şu anda, dansa gitme ihtiyacı hissediyordu.

Yalnız bir yerde dans etmek. Dans etmek aklını başında tutuyordu. Yıllarca süren tacizler boyunca bunu yapabilen tek şey buydu.

Anna yüzük kutusunu cebinde hissetti. Yüzüğü ailesine vermeliydi ama onda olduğunu bilirlerse şüphelenirlerdi. Nasıl aldığını nasıl açıklayabilirdi? Onu görmemiş olması gerekiyordu. Önce Matt'e, sonra da Wilhelm'e baktı. Bununla ne yapmalıydı?

Marcia kırık bir sesle, "Bu hiç mantıklı değil anne," dedi.

"Nasıl olur da Cuma günü ortadan kaybolur ve bu sabaha kadar bulunamaz?"

Dave nazikçe, "Kardeşinin nasıl biri olduğunu bilirsin, Marcia," dedi.

"Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

Anna utanç içinde kızardı. Onu biliyorlar mıydı? Ben onlara söylemiş miydi? Köşede saklandığı ve kimsenin onu göremediği için şükrediyordu. O buraya ait değildi. Gitmeliydi. Ailesini, onun lekeli varlığı olmadan yas tutmaları için bırakmalıydı.

Hızla ayağa kalktı ve oda döndü. Wilhelm düşmeden önce onu yakaladı. "Anna, iyi misin? Bugün yemek yedin mi?"

Anna başını salladı. Şu anda yemekle ilgilenmiyordu.

Wilhelm, "Sanırım onu dairesine geri götüreceğim ve dinlenmesini sağlayacağım," dedi. "Gel bakalım, *hayatım*." Kolunu onun omuzlarına doladı. "Onun iyi olduğundan emin olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkür ederim Wilhelm," dedi Dave. "İlginize minnettarım."

"Anna benim ve ailem için çok şey ifade ediyor. Onu ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Anna Matt'e baktı. "Matt, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

Başını salladı ve onu kapıya kadar takip etti.

"Al," dedi ve yüzük kutusunu ona uzattı. "Ben... Ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anna, sende kalmalı. O da senin almanı isterdi."

Anna başını iki yana salladı. "Neden bende olduğunu nasıl açıklayabilirim ki?" diye sordu, gözlerinde yine yaşlar belirmişti. "Onu görmemem gerekiyordu." Konuşurken sesi gıcırdıyordu.

Matt başıyla onayladı. "Eşyalarının yanına koyacağım. Eminim annesi onu bulduğunda sana verecektir."

"Bunu hak etmiyorum."

Matt ellerini onun omuzlarına koydu. "Anna, Ben senin ne yapmaya zorlandığını umursamıyordu. Seni seviyordu ve seninle evlenmek istiyordu. Partide sana evlenme teklif edecekti. Zaten ailesi de bu yüzden buradaydı."

Anna gözlerini kapattı. Ben ölmeden önce onu sevdiğini söylemişti.

Wilhelm, "Onunla ben ilgilenirim, Matt," dedi. "Sanırım biraz uykuya ihtiyacı var. Bütün hafta sonu iyi uyuyamadı."

Matt ona tuhaf tuhaf baktı ama bir şey söylemedi ve başını salladı. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

"*Danke*."

Anna, Wilhelm'in evine dönmesine yardım etmesine izin verdi.

Bacakları titriyordu.

Yürüyordu. Wilhelm ona yemek ısmarladı ve yerken onu dikkatle izledi.

"Yarın dans etmek ister misin, Anna?" diye sordu, işini bitirdikten sonra kanepede onun yanına otururken. "Yoksa Isaak'ı arayıp biraz izne ihtiyacın olduğunu söyleyeyim mi?"

"Dans etmek özgür olduğum tek zaman," dedi sessizce. "Birkaç dakikalık teselli."

Wilhelm ona yakından bakarken yanağına dokundu. Sonra başını salladı. "Anlıyorum. O halde bu gece iyi uyuduğundan emin olmalısın. Yorgun görünüyorsun."

Anna Wilhelm'e yaslandı. "Devin'e vurdum," dedi duygusuzca.

Wilhelm sertleşti. "Ne yaptın?"

"Ona ondan nefret ettiğimi söyledim ve Ian beni ondan çekmeden önce birkaç vuruş yaptım."

Wilhelm kıkırdadı. "Eminim şaşırmıştır."

Anna omuz silkti. "Umurunda değil gibiydi. Ben de Ian'a vurdum."

Wilhelm onun saçlarını okşadı ve başının tepesini öptü. "Sürprizlerle dolusun, *Liebling*." Durakladı. "Anna, tüm bu olanlardan sonra... Tek başına yaşamanın akıllıca olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü eğer bir şey olursa... senin için endişeleniyorum. Jenna'nın seninle kalmasını düşünür müsün? En azından yıl sonuna kadar?"

Anna bunu düşündü. Jenna muhtemelen aldırmazdı. Matt'e daha yakın olacaktı, zaten çoğu gece onunla kalsa da. Eve birlikte gelebileceği birinin olması güzel olurdu. Daire çok büyük geliyordu. Şimdi. Büyük ve boş.

Başını salladı. "Evet. Bu iyi olur."

Wilhelm gülümsedi ve onun şakağını öptü. "*Gut*. Sen yatmak için hazırlan, ben de gidip onunla konuşayım."

"Tamam." Wilhelm gitti ve Anna yatak odasına girdi. Hafif bir zil sesi duydu ve çantasının dibinde telefonunu bulana kadar etrafına bakındı.

Arayanın Aaron olduğunu

gördü. "Merhaba."

"Hey, Anna, nasılsın?" diye sordu nazik bir sesle. "Daha iyiyim. Sen... ne olduğunu duydun mu?"

"Evet. Jenna beni aradı. Çok üzgünüm, Anna. Ona gerçekten değer verdiğini biliyorum."

"Bu bir kaza değildi Aaron. Onu Devin öldürdü."

Hat bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü oradaydım. Benim önümde yaptı."

"Oh, Tanrım, Anna! Oh, Tanrım. Çok üzgünüm. Lütfen bana yalnız olmadığımı söyle."

"Wilhelm burada. Yani Jenna'yla konuşmaya gitti ama birkaç dakika içinde dönecek."

"Güzel. Anna, tatlım, bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara." Sesi o kadar şefkatliydi ki Anna'nın gözleri yaşardı. Belki Ben'le çıkmasaydı ve Aaron'la çıksaydı....

Hayır, eğer Aaron'la çıkıyor olsaydı, Ben yerine o ölmüş olurdu. Devin kim olduğunu umursamıyordu, sadece sadakatinin bölünmesini istemiyordu. Aaron'ı öldürmekte, Ben'i öldürmekte tereddüt ettiği kadar tereddüt etmezdi. Her iki durumda da, onun sevgisi birinin ölümüne neden olacaktı. Şu andan itibaren duygularını kontrol altında tutması gerekiyordu. Devin çok fazla değer verdiği herkesten kesinlikle kurtulurdu,

"Teşekkürler Aaron. Minnettarım." İçini çekti. "Gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

"Yarın geliyor musun? Anna, Isaak anlayacaktır. Sen evde kalmalısın."

"Hayır. Akıl sağlığına ihtiyacım var. Dans bana bunu sağlıyor."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Sanırım bu mantıklı."

"Travis biliyor mu?"

"Evet. Onu arayıp söyledim. Yarın orada olacağınızı haber vereceğim."

"Teşekkürler, Aaron."

"Biraz dinlenmeye çalış."

"Teşekkürler. Bye."

"Hoşça kal, Anna."

Anna telefonunu yatağın üzerine fırlattı ve duş almak için banyoya girdi. İşini bitirdiğinde yatak odasına geri döndü ve Wilhelm'in yatağında oturduğunu gördü.

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Jenna buraya seve seve taşınacağını söyledi."

Anna, Wilhelm'in yanına otururken gülümsedi. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

Wilhelm gülümsedi ve onu kendine çekti. "Sanırım koşullar farklı olsaydı, duvarlardan zıplıyor olurdu."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım haklısın." Yüzünü onun boynuna gömdü ve içine çekti. Adam güzel kokuyordu.

On Birinci Bölüm

Wilhelm Anna'ya sıkıca sarıldı. O kadar küçük ve savunmasızdı ki, bu kadar kötü acı çektiğini bilmek ona acı veriyordu. Acısını dindirmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi ama bunu sadece zaman yapabilirdi. Onun sırtını okşadı ve yanağından öptü.

Kasabaya Anna'yla en azından birkaç kez birlikte olmayı umarak gelmişti ama Anna onlara Ben'den söz edince, bunu ona yapamayacağını anladı. Onun üzerinde hakkı vardı. Teknik olarak onun Efendisiydi ve onu kesinlikle arzuluyordu. Ama onu bir insan olarak da önemsiyordu. Onun bir arkadaşına ve babaya ihtiyacı vardı, bir sevgiliye değil. Ve kesinlikle şimdi değil.

Malikâneye gidip oradaki kızlardan birini kullanmayı düşünmüştü ama Devin'in Anna'nın kendisiyle cinsel olarak ilgilenerek "görevlerini" yapmadığını düşünmesini istemiyordu. Neredeyse elli yaşındaydı. Birkaç günlüğüne kendini kontrol edebilirdi.

Ama Anna yüzünü onun boynuna gömüp kalçalarını ona doğru bastırduğunda, vücudu karşılık verdi. Nefesinin hızlandığını duydu ve ona daha fazla bastırıldığını hissetti. Onun tahrik olmaya başladığını biliyordu. Belli bir şekilde hareket ediyordu ve onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğine yemin etti.

Tüm gücünü topladı ve onu nazikçe itti. "Anna, hayır. Bunu yapamayız. Yas tutuyorsunuz. Senden faydalanmayacağım."

Hüzünlü yeşil gözleriyle ona baktı. "Lütfen Wilhelm," diye fısıldadı, gözlerinde yaşlar oluşuyordu. "Bildiğim tek şey bu. Acımı dindirecek tek şey bu." Yutkundu ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Devin beni bu hale getirdi."

Wilhelm içini çekti ve başparmağıyla onun gözyaşlarını sildi. Ailesi gömüldükten sonra Devin'in ona yaptığı ilk şeyin şu olduğunu biliyordu. Onu tahrik etmiş ve orgazma ulaştırmıştı. Wilhelm bunun onu rahatlattığından emindi. Seks onun için her şeydi; Devin ve Jack bunu sağlamıştı. Seks fiziksel acı ve zevk getiriyordu. Duygusal acı ve rahatlama. Nasıl önemsendiğini ve nasıl kullanıldığını hissettiğini. Bu onun duygusal diliydi.

Wilhelm onun gözlerini aradı. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar acı çekiyordu. Devin ona ve Ben'e yaptığı şeyle gerçekten kötülük etmişti.

Devin'in böyle tatlı bir kıza nasıl böyle bir şey yapabildiğini anlayamıyordu.

Gerçekten de etrafındakileri memnun etmek istiyordu. Devin onu kırıyordu. Ama neden? Asi bir insan değildi. En azından bu olana kadar.

Bir hafta önce biri ona Anna'nın birine, özellikle de Devin'e vurduğunu söyleseydi, güler ve onlara deli olduklarını söylerdi. Ama Anna Devin'e saldırdığını açıkça itiraf etmişti. Elbette Devin ona ne yaptığıнын farkındaydı.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Devin tehlikeli bir zeminde yürüyordu. Kontrolden çıkmış bir Yaşlı Hanım tehlikeli bir şeydi. Özellikle de Efendisi için. Ona sırtını dönüp onu yok edebilirdi.

Wilhelm bu son düşüncenin oldukça çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama muhtemelen hıncını Alex'ten de çıkaracaktı ve Alex onun için sadece iyi bir şey demekti. Alex'e duyduğu öfke ve onun isteklerine karşı isyanı iyiye işaret değildi ama Alex Almanya'ya gittiğinde bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Devin onu üzecek başka bir şey yapmadığı sürece, mevcut acısını dindirmek yardımcı olabilirdi.

Wilhelm tekrar Anna'ya baktı ve yanağını okşadı. Belki sevgisi onu tekrar yumuşatmaya yardımcı olabilirdi. Öne doğru eğildi ve onu nazikçe öptü. Hafif dokunuşla siki zonkladı ve öpücüğü derinleştirmek için elini başının arkasına kaydırды. Diliyle dudaklarını yokladı ve kadın ona ağzını açtı. Adam diliyle onun ağzını keşfederken inledi. Dili onunkinin etrafında dans ediyor, tadına bakıyor ve onunla alay ediyordu. Hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı.

Kadın çaresizlikle onu öperken elleri adamın saçlarında gezindi. Adam onun bornozunu çekiştirdi ve bornoz gevşeyerek yavaşça yere düştü. Ağzını öperken ellerini nazikçe yumuşak teninde gezdirdi. Adam onun sert ve genç göğüslerini okşarken göğüs uçları sertleşmişti. Boynunu öpmek için hareket etti ve boynunu nazikçe ısırırken iç çekti.

Ellerini kızın arka tarafına doğru kaydırды ve sıkı kalça yanaklarını yoğurdu, parmaklarını aşağı doğru hareket ettirdi ve amının sıcak, ıslak yarığını bulana kadar kıcının yarığını izledi. Adam parmaklarını içine daldırırken inledi ve sırtını dikleştirdi. Çok sıkı. Çok ıslaktı.

"Oh, Wilhelm," diye fısıldadı adam parmaklarını yavaşça içine sokup çıkarırken.

Pantolonu dar ve çok rahatsız hissettiriyordu. Kadın onu kumaşın üzerinden okşadığında acı ve zevk içinde inledi. Seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirdiği nadirdi ve kendini onun derinliklerine gömmek için sabırsızlanıyordu. Ama sabırlı olacak ve onu acele ettirmeyecekti. Ona verebileceği rahatlığı verecekti.

Anna, Wilhelm'in parmaklarını derinlere iterken boynuna doğru inledi. onun içinde. Tanrım, çok iyi hissettirdi. İhtiyacı olan şey buydu. Acısını dindirecek şey buydu. Anne babası öldüğünde seks ona kendini daha iyi hissettirmişti; bu sefer de yardımı dokunacaktı. Olmak zorundaydı. Başka türlü nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

Dış dudaklarını araladı ve parmaklarıyla klitorisini okşadı ve kalbindeki acı donuk bir sızıya dönüştü. Gömleğine uzandı, hızla düğmelerini açtı ve omuzlarından iterek yere düşmesine izin verdi. Kemerini ve pantolonunu çıkarırken önce omzunu sonra da boynunu öptü. Adam o kadar sertleşmişti ki siki neredeyse pantolonundan fırlayacak ve elinin üzerinde zonklayacaktı.

Dişlerini sıktı ve kadın onun uzunluğunu okşarken ağır ağır nefes aldı. Çok güzel bir sikti. Çok uzun ve kalındı. Onun içinde olduğu düşüncesiyle neredeyse damladığını hissedebiliyordu. Onun kendisine Alex'i hatırlattığını kabul etmeyi reddetti.

Onu kucağına aldı ve yatağa yatırdı. Pantolonunu çıkardı, sonra yatağın üzerinde onun yanına uzandı, vücudunu okşadı ve onu inletti. Aleti onun kalçasına sürdü.

"Lütfen Wilhelm. Sana ihtiyacım var." "Anna, seni acele ettirmek istemiyorum."

"Sana ihtiyacım var Wilhelm," diye yalvardı. "Sana içimde ihtiyacım var."

Kendini onun üstüne yerleştirirken ona şefkatle baktı. Kadın onun için bacaklarını açtı ve adamın yarığına süründüğünü hissetti. Adam yavaşça ileri doğru bastırdı ve kadın onun kendisini tamamen doldurduğunu hissederek gözlerini kapattı. Piercingleri kanalının üst kısmına sürdü ve onu zevkle titretti. Giderek daha fazla, rahim ağzına çarpıp acı içinde tıslamasına neden olana kadar onu doldurdu.

"Anna, iyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle. Anna başını salladı. "Sadece... çok ileri gidersen acıyor."

Wilhelm kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Neden canını yaksındı ki? Alex ona zevk aldığını, hatta Alex'in olabildiğince ileri itmesi için yalvardığını söylemişti. Bir şeyler yanılttı, Wilhelm bunu hissedebiliyordu. Kendini farklı hissediyordu ama bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Belki de sadece son birkaç günün stresiydi.

"Özür dilerim Wilhelm."

Ona şefkatle gülümsedi ve onu öptü. "Özür dileme. Kadın vücudu bazen garip şeyler yapar." Endişesini gizledi ve ona verdiği acıyı silmek için yavaşça içeri girdi.

Zevk onu sararken gözlerini kapattı. Ona karşı dikkatli olmalıydı. Zevke ihtiyacı vardı, acıya değil.

Wilhelm yavaşça içine girerken Anna içini çekti. Daha fazlasını istiyordu ama canı yanıyordu. Daha önce hiç böyle acımamıştı ve bu onu rahatsız etti... bir dakikalığına ve sonra Wilhelm'in hareketleri onu unutturdu.

Birlikte ritim tutarak hareket ettiler ve çok geçmeden Anna doruk noktasına yaklaştığını hissetti. Bacaklarını Wilhelm'in kalçalarına doladı ve dünyası parlak renklerle patlayana kadar kendini onun etrafında sıktı. Wilhelm'in inlediğini ve boşalırken sertleştiğini duydu. Biraz fazla bastırmış, canını acıtmıştı ama bunu ona söylemek istemedi. Bunu yapmak istemediğini biliyordu. Wilhelm'in dünyada yapmak isteyeceği son şeyin onu incitmek olduğunu biliyordu.

Bir an sonra yuvarlandı ve ona sarıldı. Güvende hissetti. Önemsendiğini. Sevildiğini. Gözlerini kapadı ve kendini onun ilgisine bırakarak rahatladı, hızla acıyla donuklaşmış bir uykuya daldı.

On İkinci Bölüm

Anna bir telefon sesi duydu ve gözlerini açtı.

"Merak etme Anna," dedi Wilhelm usulca. "Bu benim telefonum." Yataktan kalktı ve pantolonundan telefonunu çıkardı. "*Merhaba....*" Almanca konuştu ve yüzü hızla şaşkınlıktan endişeye dönüştü. Yatağa onun yanına oturdu ve konuşurken elini tuttu.

Anna saate baktı. Saat sabahın üçüydü. Güneş henüz gökyüzündeyken uykuya dalmıştı ama yine de uykulu hissediyordu. Konuşmaya devam ederken Wilhelm'in yüzünü izledi, sonra aramayı sonlandırdı ve yere baktı.

"Gretchen doğum yapıyor," dedi. "Bebeğin doğmasına daha bir ay var."

"Bu kötü mü?"

Wilhelm ona önce şaşkınlıkla, sonra da inanılmaz bir şefkatle baktı.

"*Evet.*"

Sahip olduğu tüm komplikasyonlarla...." İçini çekti. "Ilsa ve Alex onu hastaneye götürdüler. Kurt'ün eve gitmesi gerekiyor."

"Senin de gitmen gerekiyor, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, kalbindeki ani acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Wilhelm ilk başta hiçbir şey söylemedi. "Bana ihtiyacın olursa kalırım Anna.

Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Anna kendi acısını bir kenara itti, doğruldu ve onun yanağını okşadı. "Bana karşı çok iyiydin Wilhelm. Ama sen kendi oğlunla birlikte olmalısın. aile." Anna son birkaç ay içinde ebeveynlerin çocukları için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Ben babasına çok yakındı. Travis bile haftada en az bir kez babasıyla konuşuyordu. Ailelerin kötü zamanlarda birlikte olmaya ihtiyaçları vardı.

"Anna, sen de ailedensin."

Başını iki yana salladı. "Ben senin kölenim Wilhelm."

Kaşlarını çattı. "Seni hiç böyle düşünmedim Anna," dedi sert bir sesle. "Hiçbirimiz düşünmedik."

Anna hiçbir şey söylemedi. Alex'in onu bu şekilde düşündüğünden emindi. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Jenna, Matt ve Aaron var. Ben de

Tamam. Kurt'ün sana ihtiyacı var ve burada kalırsan kötü bir şey olursa çok uzakta olursun." Onun elini sıktı. "Eve gitmen gerekiyor."

"Anna, seni terk ettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Uzun bir süre ona baktı. "Beni terk etmezsin Wilhelm."

"O zaman Alex hakkında neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir cevap bulmaya çalışırken birkaç dakika sessiz kaldı. "Çünkü beni seviyormuş gibi davrandı."

"O seni seviyor, Anna. Bunun bir gerçek olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsunuz. Geçen sefer şehre geldiğinde benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ve Devin'in okula gitmemem konusundaki kararını destekledi. New York. O-"

Wilhelm, "Anna, Alex ya da Devin olmadan New York'ta olmak tehlikeli olur," diye araya girdi. "Alex haklıydı."

"Burada Devin'le birlikte olmak da o kadar güvenli değil," diye karşılık verdi. Wilhelm içini çekti. "Biliyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Giyinmelisin Wilhelm. Eminim Kurt bir an önce gitmek istiyordur."

"Anna, bana ihtiyacın olursa kalırım."

Başını iki yana salladı. "İyi olacağım. Gerçekten."

Wilhelm isteksizce ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. İşini bitirdiğinde tekrar Anna'nın yanına oturdu. "Beni ara. Bana ihtiyacın olursa, ne zaman istersen."

Tamam mı? Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Anna kaşlarını çatı. "Almanya'ya gitmek istemiyorum."

"Kendimi ve Kurt'ü görmek için bile mi?" diye gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Eşlerinizle birlikte olacaksınız. Beni burada ziyaret etmenizden daha çok hoşlanıyorum." "Alex gelmeni istiyor, Anna. Ona itaat etmelisin."

Anna gözlerini ona dikti, sonra ne dediğini anladı. O bir köleydi ve adam bunu biliyordu. Azabı hissetti ve ellerine baktı.

"Evet, Wilhelm."

"Anna.... demek istemedim. Wilhelm onun değişen duruşuna baktı ve hatasını anladı. Söz verdiği halde ona bir köle gibi davranmıştı.

Onu böyle düşünmemişti. Ve o da onu böyle düşünmüyordu... öyle değil mi? Kendine sessizce küfretti.

"Özür dilerim Anna," dedi sessizce, onu kucağına çekerek. "Bunu söylememeliydim."

Onun kollarında sertçe oturdu. "Her şey yolunda Wilhelm."

Wilhelm içini çekti. "Anna, ben-" Telefon onu böldü. Telefonuna baktı ve arayanın Kurt olduğunu gördü. "Alo, Kurt," diye Almanca cevap verdi.

"Daha gelmedin mi? Aradım ve pilotla konuştum. Biz oraya varana kadar hazır olurlar."

Wilhelm oğlunun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Birkaç dakika içinde çıkacağım."

"Anna iyi mi?" "Pek sayılmaz."

"Gretchen'in zamanlaması her zaman berbattır."

"Öyle, ama onun yanında olman gerekiyor. Oğlunun iyiliği için. Yakında orada olacağım."

Wilhelm telefonunu cebine geri koydu ve Anna'ya baktı.

Anna kendini Wilhelm'in kollarına bırakmış, onun telefonu kapatmasını bekliyordu.

Telefonunu bir kenara bıraktıktan sonra ona sarıldı. "Anna, kalmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Gitmelisin." Bir köle için kalmasına gerek yoktu. Ailesiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Kucağından indi ve yatağın yanında durup yere baktı. "Ben iyi olacağım. Gerçekten."

"Jenna eşyalarını yarın getireceğini söyledi. Ya da sanırım bugün?"

Anna başını kaldırdı ve onun yüzünde küçük bir gülümseme gördü. Başıyla onayladı.

Wilhelm ayağa kalktı. "Ara beni Anna. Bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

"Yapacağım."

Bornozunu giydi ve onu kapıya kadar geçirdi. Adam onu öptü, sıkıca sarıldı ve sonra gitti. Onun koridorda yürümesini ve sonra asansöre binmesini izledi, binmeden önce ona el salladı.

Anna kapıyı kapattı ve yatağına geri döndü. Tavana baktı ve Wilhelm'in gidişinin kalbinde yarattığı acıyı bir kenara itti. O

Ben'in ölümünün acısını da kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Acısı dinmedi ve gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Ah, Ben..." diye fısıldadı boş odaya.

On Üçüncü Bölüm

"Anna."

Anna uykusu bölündüğü için inledi. Gözlerini açtığında Jenna'nın başında dikildiğini gördü.

"Ne?" diye sordu sinirlenerek.

"Bu sabah tiyatroya gidecekseniz gitmemiz gerekiyor."

Anna saatine baktı. Saat sekiz buçuktu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Burada kalabilirsin, Anna. Isaak sahneye çıkmak istemezsen anlayışla karşılayacaktır."

"Hayır, ben iyiyim," diye tersledi. "Bana sadece bir dakika ver."

"Tamam." Jenna gözlerinde endişeyle ona baktı. "Seni diğer odada bekleyeceğim."

Anna içini çekti ve ayağa kalktı. Çabucak giyindi ve oturma odasına çıktı.

"Tamam, gidelim," dedi, elinde anahtarları ve dans çantası vardı. "Ben sürerim." "Yemek yemek istemiyor musun?" Jenna temkinli bir şekilde sordu.

"Aç değilim."

İki kız garaja doğru yürüdüler ve Anna'nın arabasına bindiler. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı. *Hayır*, dedi kendi kendine, *ağlamayacağım*. Zayıf olmaktan yorulmuştu. Zayıflık ona zarar vermişti ve o da zarar görmekten bıkmıştı.

Güçlü olacak ve kimsenin ona ulaşmasına izin vermeyecekti. Eğer kimseyi umursamasaydı, istismar edilecek bir zayıflığı da olmazdı.

"Wilhelm nerede?" Jenna sordu. "Dün gece seninle birlikte dairede kalacağımı sanıyordum."

"Eve gitti. Kurt'ün karısının doğum sancısı tuttu ve ayrılmak zorunda kaldılar." "Oh."

Anna hiç konuşmadan arabayı tiyatro garajına sürdü ve park etti.

"Öğleden sonra eşyalarımı alıp senin evine götüreceğim, eğer uygunsa

Pekâlâ," dedi Jenna caddenin karşısındaki tiyatroya doğru yürürlerken.

Anna omuz silkti. "Elbette."

"Anna, senin yanına taşınmamı istemiyorsan, söylemen yeterli."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Wilhelm bunun iyi bir fikir olacağını düşündü. Onun dediğini yapmalıyım."

"Teşekkürler."

Anna cevap vermedi. Çenesini sıkarak ve çenesini dik tutarak yürüdü. Zayıflık göstermeyecekti. Umursamayacaktı; hakkında herhangi biri ya da herhangi bir şey.

Gösteri günlerinde derslerin yapıldığı sahneye doğru yürüdüler. Aralarında Travis ve Aaron'un da bulunduğu birkaç dansçı Anna'nın yanına koşarak nasıl olduğunu sordu. Anna iyi olduğunu söyleyerek onları itti ve *bardaki* pozisyonuna geçti.

Aaron, Anna ona ters ters baktıktan sonra şok içinde bakakaldı. Onu hiç bu kadar soğuk ve mesafeli görmemişti. Gözleri sertti ve çenesi sıkılmıştı. Anna evine gitmek için yanlarından geçerken Travis'le birbirlerine baktılar.

Anna'nın rahatlamak için onlara koşmasını beklerlerdi, endişe gösterdikleri için onlara ters ters bakmasını değil.

"Bu hiç iyi değil," dedi Travis kısık bir sesle.

"Lanet olası piç kurusu," diye mırıldandı Aaron.

"Kim? Anna mı?" Travis sordu.

Aaron başını salladı. "Devin."

Aaron, Anna'nın ona söylediklerini Travis'e anlatmıştı. Devin onu mahvediyordu. Alex'in yapması gerektiğini düşündüğü şeyi bir an önce bitirip dönmesini umuyordu. Anna'da ciddi bir sorun vardı ve bunu sadece Alex düzeltebilirdi. Bundan emindi.

"Dün aradığımda bu kadar soğuk değildi. Ağlıyordu."

Aaron insanların onun soğukluğu hakkında mırıldandıklarını ve evde yas tutmak yerine neden burada olduğunu merak ettiklerini duydu.

Aaron etrafındaki dansçılara, "Çocuklar, ona bir şans verin," dedi. "Bu o değil. Bu onun hayatındaki bir dizi trajedinin en sonuncusu. Bildiği tek yolla başa çıkmaya çalışıyor."

"Bir sürtük olarak mı?" Dans partneri Lucy soğuk bir şekilde sordu.

"Kaltak olmaya çalışmıyor. Hiç de onun yapacağı bir şey değil. O... acı çekiyor.

Gerçekten kötü. Yani, hadi ama erkek arkadaşı daha yeni öldü. Ona bir şans ver."

Lucy yere bakıp gözlerini hızla kırıştıran Anna'ya baktı. Gözyaşları sahne ışıklarında parlıyordu. "Ağlamamaya çalışıyor," dedi Lucy usulca.

"Onun nasıl bir hayat yaşadığını tahmin bile edemezsin, Lucy. Daha yirmi yaşında. Lütfen," diye yalvardı Aaron. "Onu yargılama. Sadece arkadaş ol. Nasıl olursa olsun."

Lucy'nin başını sallarken gözlerinin sempati içinde yaşadığını görebiliyordu. "Tamam."

Lucy Anna'ya doğru yürüdü ve ona sarıldı. Anna soğuk bir tepki verdi ama Lucy onun elini sıktı ve onunla nazikçe konuştu

Aaron etrafta Jenna'yı aradı ve onun gözlerinde endişeyle Anna'yı izlediğini gördü.

Yanına gitti. "O nasıl?"

"Bu sabah beni tersledi." Jenna ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Wilhelm onun yanına taşınmamı ve ona göz kulak olmamı istedi."

"Yapacak mısın?"

Başını salladı. "Wilhelm haklı. Yalnız kalmamalı." "Matt nasıl?"

"O...iyi. Sen... Anna ona oldukça rahatsız edici bir şey söyledi."

Aaron Pazar günkü gösteriden beri Anna'nın nerede olduğunu sormak için attığı birkaç mesaj dışında Jenna'yla konuşmamıştı. "Ben'in bir araba kazasında ölmediğini mi?"

Jenna'nın gözleri büyüdü. "Nereden biliyorsun?" "Dün aradığımda Anna söyledi." "Bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı."

Aaron sahnenin diğer tarafına baktığında Isaak'ın Anna ile sessizce konuştuğunu gördü.

Başını salladı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Isaak ona sarıldı. Onun Duygu gösterisi umarım diğer dansçıların onun soğuk kalpli bir sürtük olmadığını anlamasını sağlardı. İhtiyacı olan son şey soğuk bir omuzdu. her gün etkileşimde olduğu insanlar.

Jenna sessizce, "Yüzük ondaydı," dedi. "Matt yüzüğün yanında olduğunu ve sonra ona verdiğini söyledi. Umarım ailesi yüzüğün onda kalmasına izin verir."

"Ondan hoşlandıklarını sanıyordum."

"Yapıyorlar. Söyleyebildiğim kadarıyla çok. Ben ona teklif edeceğim için çok heyecanlandılar. Ama o kendini suçlu hissediyor ve onlardan kaçıyor."

"Bu onun hatası değil."

"Biliyorum. Ama eminim Devin bunun kendi hatası olduğunu düşünmesine izin vermekten oldukça memnundur."

"Evet." Aaron, Anna'nın Isaak'ın omzunda ağlamasını izlemeye devam

etti. Isaak onun için bir baba gibiydi. Bu iyi bir şeydi. Hayatında platonik erkeklere ihtiyacı vardı.

Jenna'ya dönerek, "Eşyalarını onun evine götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Sırttı. "Miata'mdan daha büyük bir araç kesinlikle işime yarayabilir. Matt'ten istemekten nefret ediyorum. Ailesinin bugün gelmesi gerekiyor ve onu onlardan ayırmak istemiyorum."

Aaron başını hafifçe sallayarak, "Seni evine kadar takip edeceğim ve provadan sonra sana yardım edeceğim," dedi. Küçük arabası bir valizden fazlasını alamazdı. Anna'nınki kadar kötüydü. *Kızlar ve onların küçük arabaları.*

Isaak ellerini çırpı ve Aaron aceleyle yerine geçti. Anna şimdi kızgın olmaktan çok üzgün görünüyordu. Bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Isaak, Anna'ya Travis'le birlikte dans etmelerini ve böylece Isaak'e bu gece dans etmeyi becerebileceğini kanıtlamasını istediğini söyledi. Sahneye çıkmadan önce zihnini toparlamayı başardı.

Her zamanki gibi dansın içinde kaybolmaya hazırdı ama bu sefer birkaç adım sonra kafasında bir şeyler klikledi ve daha önce hissetmediği bir şey hissetti. Müzikteki duygusallığı, tatlı, acıyı dindiren hissi hissetti ve bunun kendisini ele geçirmesine izin verdi. Koreografisi yapılmış adımlarla dans etti ama gözlerini ve vücudundaki hafif değişiklikleri kullandı ve aniden kendisini izleyen herkesi baştan çıkardığını fark etti. Onlar büyülenmişti. Yumuşak bakışları karşısında Travis'in gözlerinin açıldığını gördü ve ona sarılıp onunla dans ederken tepki verdiğini hissetti.

Adımların hiçbiri değişmedi, sadece arkasındaki his değişti.

Dans, Anna'nın Travis'in dizinin üzerinde geriye doğru eğilmiş, kolunu başının üzerine koymuş ve Travis'in karnına doğru eğilmiş olmasıyla sona erdi. Sisli bir Sessizlik salonu doldurdu.

Anna'nın göğsü sessizlikte inip kalktı ve birini üzdüğü için korktu. Bunu yapmak istememişti. Birden oluvermişti.

"Vay anasını, siz ikiniz." Isaak kocaman gözleri ve hafif aralık ağzıyla onlara doğru yürüdü.

Travis kıpırdandı ve Anna'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Anna endişeyle Isaak'a bakarken, Isaak da irileşmiş gözlerle ikisinin arasına bakıyordu. Adamın arzusunu bastırmak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordu.

Bir süre daha onlara baktı ve sonra boğazını temizledi. "Bu dansın daha önce bu şekilde yorumlandığını gördüğümü sanmıyorum."

"Özür dilerim Isaak," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak

istememiştim."

Isaak başını salladı. "Sorun değil, Anna. Çok güzeldi. Tepki beklenmedikti ama çok güzel dans ettin." Isaak'ın yanakları hafifçe kızardı, bu da Anna'nın yüzünün kızarmasına neden oldu. "Gerçekten, Anna. Sorun değil." Ona gülümsedi. "Siz ikiniz bu gece böyle dans ederseniz... kasabanın diline düşersiniz. Şimdi eve gidin ve dinlenin."

Anna başını salladı ve izlemek için kalan diğer dansçıların bakışlarından kaçınarak çantasına gitti.

Travis eşyalarını toplamak için onun yanına diz çöktü. "Ereksiyon halindeyken dans etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun Anna?" diye fısıldadı.

Özür dilemek için döndüğünde Travis'in ona sırtıttığını gördü. "Çok özür dilerim Travis. Ne oldu bilmiyorum."

"Bir Yaşlı Hanım'ın büyüü." Omuz silkti ve sırtıttı. "Çok fazla umursamıyorum. Ama beni gerçekten azdırıyor."

Anna omuz silkti. "Muhtemelen sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedi hiç düşünmeden. Sonra düşündü ve dikkatini dağıtmak kulağa hoş geliyordu.

Adam şok olmuş bir halde ona baktı.

"Anna...." "Seks daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor."

Ona baktı. "Anna, yas tutuyorsun. Hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Eğer Devin bu gece evime gelseydi, yas tutup tutmamam umurunda olmazdı. Her halükarda benimle seks yapardı. Ve bence sen ondan biraz daha nazik olurdun."

"Yatakta berbat mı?"

Anna yüzünü buruşturdu. "Eğer istemezse olmaz."

O sırada Isaak geldi. "Anna, aile cenaze töreninin ne zaman olacağına karar verdi mi?"

Anna başıyla onayladı. "Cuma günü için deneyeceklerdi."

Isaak düşünceli bir şekilde başını salladı. "Gitmelisin. Eğer matinede dans etmek istiyorsan, bana kendi başına iyi bir ısınma yapacağına söz ver."

"Dans etmek istiyorum Isaak," dedi gözleri yaşararak. "Sence sorun olur mu?"

Başını salladı. "Seni tanıyorum ve nedenlerini biliyorum Anna. Bana kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin. Biri bir şey söyleyse, kararını savunacağım."

Ona küçük bir gülümseme verdi ve sarıldı. "Teşekkürler."

"Git dinlen. Akşam görüşürüz."

Bölüm On Dört

Anna provadan sonra evine döndüğünde yatağına yığıldı. Dans etmek kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmuştu. En azından bir süreliğine. Jenna ve Aaron babasının evinden Jenna'nın eşyalarını alıyorlardı ve yakında burada olacaklardı.

Anna dinlenmek için eve gitmişti ama dinlenememişti. Yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Dans ederken hissettiği rahatlama, sızıntı yapan bir boru gibi vücudundan akıp gitmiş, yerini Ben'in kaybının acısı almıştı. Yan döndü ve uykuya dalana kadar hıçkıra hıçkıra ağladı.

Daha sonra koridordaki sesler onu uyandırdı. Jenna ve Aaron'dı. Matt de. Yatağından yuvarlandı ve odasından dışarı çıktı. Jenna düzinelerce kutunun ortasında otururken Aaron ve Matt duvara yaslanmış konuşuyorlardı.

İçeri girdiğinde ona gülümsediler.

"Nasılsın Matt?" diye sordu zayıf bir gülümsemeyle.

Omuz silkti. "Tamam. Ailem burada. Katherine ve Ben'in kız kardeşleri Ben'in eşyalarını toplamaya çalışıyorlar. Seni görmek istediler. zamanında uyandım."

Anna dudağını ısırды. O daireye geri dönmek istemiyordu ama kaba da davranmak istemiyordu. Başını salladı ve isteksizce Ben'in dairesine doğru ilerledi.

Kapıyı çaldı ve bir dakika sonra Katherine kapıyı açtı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Gülümsedi ve Anna'ya sarılıp onu dairenin içine çekti.

"Hey, tatlım. Nasılsın?"

"Tamam," diye yanıtladı Anna. "Duruma göre değişir."

Katherine başını salladı. "Anlıyorum. Sana vermek istediğim bir şey buldum." Anna'nın elini tuttu ve onu Ben'in yatak odasına götürdü.

Anna girişte dondu kaldı. İçeri girmek istemedi. Eşyalarının kutulara doldurulduğunu görmek istemiyordu.

Katherine onu içeri çekti ve Marcia ile Ruth'un onun giysilerini topladıklarını gördü. Bütün takım elbiselerini. Onların içinde çok yakışıklı görünüyordu. Gözyaşları sel oldu.

Anna'nın gözlerinde.

"İşte," dedi Katherine, yüzük kutusunu ona uzatarak. Anna sanki bir yılanmış gibi kutuya baktı.

"Sana evlenme teklif edecekti," dedi Katherine çatlak bir sesle.

"Partide. Bu yüzden buradaydık." Anna'nın elini açtı ve kutuyu onun eline koydu. "Bunu senin almanı isterdi. Biliyorum. olur."

Anna yavaşça kutuyu açtı ve onun cesedinin başında ağlarken gördüğü elmas yüzüğü gördü. Işıқта parıldayan güzel bir yuvarlak elmas tektası.

"Bu sabah polis dedektifi aradı," dedi Katherine ve sonra yutkundu. "Dedi ki..." Anna boğazını temizlerken Katherine'in gözlerindeki yaşları gördü. "Görünüşe göre arabası köprüünün altında bir şeye takılmış. Cuma gecesinden beri oradaymış."

Anna bu korkunç görüntü karşısında gözlerini kapadı. Bunun doğru olmadığını biliyordu ama resim yine de dehşet vericiydi. Tekrar Katherine'e baktı ve suçluluk duygusunun yükünü bir kez daha göğsünde hissetti. "Çok özür dilerim, Katherine," diye fısıldadı.

"Anna, bu senin hatan değil. Kazalar olur. Kendini suçlayamazsın."

Evet, yapabilirim! Anna kendi kendine bağırdı. *Oğlunun ölmesi benim suçum! Eğer onu sevmeseydim.* Anna hıçkırıklarla yere yığıldı ve sesler çıkarıyor. *Hepsi benim hatam.*

Katherine kollarını Anna'ya doladı ve o ağlarken ona sarıldı. Katherine'in omuzları da sanki o da ağlıyormuş gibi titriyordu. Anna'nın kalbi suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu, bu harika ailenin kederinin tek sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu.

Katherine onun saçlarını okşayarak, "Bu senin hatan değil, tatlım," diye tekrarladı. "Senin suçun değil." Anna'nın gözyaşları dinene kadar ona sarıldı.

"Bunu saklayamam, Katherine. Bunu bana o vermedi." Kutuyu Katherine'e geri vermeye çalıştı.

Katherine onun elini nazikçe iterek, "Yapardı," diye itiraz etti. "Eğer... isterdi, Anna. Senin almanı isterdi. Biliyorum isterdi." Gülümsedi. "İstersen takabilirsin. Sen onun için bir kız arkadaştan daha fazlasıydın. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadını bulmuş olarak öldü. Seni gelinim olarak görmekten gurur duyardım."

Anna ona baktı ve başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. Onun hakkındaki gerçeği bir kez olsun öğrenmemiştir.

Katherine onun ellerini tuttu. "Anna, Ben bana... tartışmanızdan biraz bahsetti."

Anna iri gözlerle ona baktı ve geri çekilmeye çalıştı ama Katherine başını salladı.

"Seni affetmişti, Anna. Kalbini biliyordu. İstedığinin bu olmadığını biliyordu. Seni seviyordu. Bir süre beklemek zorunda kalabileceğini bile biliyordu.

İkinizin evlenebilmesi için bir süre geçmesi gerekiyordu ama o beklemeye hazırdı." Anna ona bakakaldı. "Benim ne olduğumu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Katherine onun saçlarını okşadı ve başını salladı. "İstismara uğramış ve yapmak istemediğin şeyleri yapmak zorunda bırakılmış genç ve güzel bir kadın olduğumu biliyorum. O şeylerden bazılarını hâlâ yapmak zorunda olduğumu da biliyorum. Ve oğlumu sevdiğini ve oğlumun da seni sevdiğini biliyorum." Kollarını açtı ve Anna ona doğru sürünerek yaklaştı ve iki kadın kucaklaştı. "Senden her zaman nişanlısı olarak bahsedeceğim, Anna. Sana soramamış olsa bile."

Birkaç dakika sonra geri çekildi ve Anna'ya baktı. "Tatlım, senden bir daha asla aşık olmanı beklemiyorum. Hayatının geri kalanında onun yasını tutmanı istemiyorum. Sen genç ve güzelsin ve bir gün başka bir kayınvalideyi çok mutlu edeceksin." Anna'nın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Başka bir adama aşık olursan kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Ben senin mutlu olmanı isterdim. Ailemiz sana sevgiyi ve mutluluğu asla çok görmez." Anna gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Katherine nazikçe çenesini kavradı. "Anna, beni anlıyor musun?"

Anna diğer kadının gözlerine baktı; Ben'inkilere çok benziyordu. Anna başını salladı ama bir daha asla aşık olmayacağına dair kendi kendine yemin etti. Devin onlara da kızacak ve öldürecekti. Artık dikkat dağıtmak yok. Asla.

"Cenaze ne zaman?" Anna konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

"Cuma sabahı saat onda. Bizimle oturmanı istiyoruz, eğer istekli. Ailenin bir parçası olarak."

Anna başını salladı ve ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bu hoşuma giderdi."

"Güzel." Katherine'in sesi çatallaştı. "Şimdi gidip bu akşamki performansın için dinlenmelisin."

Anna gözlerindeki soruyla ona baktı. "Dans etmem yanlış mı?"

Katherine hüznle gülümsedi ve başını salladı. "Hepimiz farklı

şekillerde yas tutuyoruz. Matt senin çok yetenekli bir dansçı olduğunu ve Ben'in de

seninle büyölendim."

"Acının geçmesine yardımcı oluyor," diye fısıldadı Anna. "Sadece birkaç dakikalığına da olsa."

"O zaman dans etmelisin," dedi nazikçe. "Bunu yaptığın için senin hakkında kötü düşünmüyorum."

Anna başıyla onayladı. "Sen... Yani, sen de gelmek ister misin? şehirde misin? Eminim Isaak'a bilet olup olmadığını sorabilirim."

Katherine gülümsedi. "Bu güzel olurdu. Ben'in son gecesinde ne gördüğünü görmek için."

"Bu gece Isaak ile konuşacağım."

"Yapamazsan kendini kötü hissetme. Ama görmek isterim. Belki geri kalanımız için birkaç dakikalık ağrı kesici olur?"

Anna üzgün bir şekilde gülümsedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Yatak odasına geri döndüğünde kapıyı kapattı ve yüzük gri kadifesinin içinde duruyordu. Çıkardı ve sol parmağına taktı. Tam oturmuştu. Devin'in ona verdiği yüzükten çok daha basitti. Anna bunu sevdi, çünkü Ben'den gelmişti. Onu takacaktı. Ben'in onuruna. Ve belki de Devin'e inat. Şu anda Devin'in ne düşündüğü umurunda değildi ve kafasında çalan uyarı zillerini görmezden geldi tehlikeli bir ruh hali.

On Beşinci Bölüm

Anna ve Jenna o öğleden sonra erkenden hazırlanmak için tiyatroya geri döndüler. Anna soyunma odasında yere oturdu ve pointe çalıştı.

Ayakkabılar dans edebilecek kadar yumuşayana kadar. Kurdeleleri dikti ve test etmek için giydi. İş bittiğinde onları bir kenara fırlattı ve ayaklarını kanepeye uzatarak yere uzandı, tavana baktı ve nişan yüzüğüyle oynadı.

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. "Anna?" Gelen Travis'ti.

"İçeri gel," dedi duygusuzca.

Travis içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Hey, nasılsın?" diye sordu nazik bir sesle.

Anna ona baktı. "Daha iyi günlerim de oldu." "Tahmin edebiliyorum."

Anna acı acı güldü. "Aslında bunu şimdi söyleyebilirim... Daha iyi günlerim oldu." İç çekti. "Sanırım bunu söyleyemediğim zamanlar daha kolaydı."

"Her şey daha iyi olacak, Anna." Travis kanepeye oturdu ve onun bacaklarını ovdu. "Bir daha asla iyi olmayacakmış gibi görünüyor ama hayat yeniden güzelleşecek."

Anna homurdandı. "Doğru. Devin'le uğraşmak zorunda değilsin." "Bu doğru... ama aşık olacağım başka erkekler de olacak."

Anna başını salladı. "Hayır. Olamaz. Devin onları öldürür."

"

"Neden böyle söylüyorsun?"

Anna ayaklarına baktı. "Devin Ben'i öldürdü çünkü o bir Dikkat dağıtma. Çünkü Devin yerine onunla olmayı tercih ettiğimi itiraf ettim. Devin dikkat dağıtıcı şeylere izin vermez." İç çekti. "Aşık olmanın tüm amacı onunla birlikte olmak istemektir. Bunu tekrar yapamam."

"Özür dilerim Anna. Gerçekten üzgünüm. Devin'in yaptığı şey... affedilemez." Birkaç dakika sessiz kaldılar. Anna, Devin'le ilgili düşüncelerinde kaybolmuştu.

Ben. Acı dayanılmazdı ve kalbini bir bıçakla oymak istiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı ve Travis yanına oturdu

ve onu göğsüne bastırdı. Gözyaşları sele dönüşürken Travis onu salladı ve başını öptü.

"Yarı Ölümsüzler ölebilir mi?" diye sordu çatlak bir sesle. Belki ölüm kalbindeki acıyı dindirirdi.

Travis bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ölümsüzlerin yapamadığını biliyorum. Seni bilmiyorum." Geri çekildi ve Anna'nın çenesini kavradı. "Eğer ölürsen çok üzülürüm Anna. Ve diğer pek çok kişi de insanlar."

Kaşlarını çattı ve sonra başını onun göğsüne yasladı. "Ben... gittikten sonra Devin beni odasına götürdü ve benimle seks yaptı. Hissetmek istemediğim halde bana hissettirdi. Ve sonra beni serbest bırakmadı. Sonra beni yatağına bağladı ve... bana bir iğne yaptı. Vücudum hissetti sanki yanıyormuş gibi." Gözlerinde yaşlarla Travis'e baktı. "Sonra Kaveh geldi ve benimle seks yaptı."

"Kaveh kim?"

"Bir Ölümsüz. Devin bana... bir şey yaptığını söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum. Bana ne yaptığını hiç söylemedi."

"Bir Ölümsüz'ün seninle seks yapmasını mı sağladı? Neden?"

Anna başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu Buluşma'da da yaptı. Ben şehir dışındayken. Beni becerdiğini unutmuşum." "Devin tam bir piç kurusu. Muhtemelen sadece kafanı."

"Belki de. Ama öyle görünüyordu... Bilmiyorum. Bir şey mi bekliyordu?"

Kaveh 'Bitti' dedi. Ama ne yapıldı?"

"Sanırım Devin söz konusu olduğunda bazen sormamak daha iyi oluyor." "Onunla çok etkileşimde bulundunuz mu?"

Başını salladı. "Hayır. Ama babam açıkça söyledi. Devin'in senin kim olduğunu bilmemesinin en iyisi olduğunu söylüyor."

"*Senin* kim olduğunu biliyor mu?"

"Evet, ama onun için ben sadece 'Brandon'ın piç oğluyum'.

Ben.

"Şey, 'Anna'nın dans partneri'ne kadar ilerlemiş olabilirsin."

"Harika." Gözlerini devirdi ve sonra ona gülümsedi. "Sanırım orada daha kötü şeyler de olabilir." Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Hazırlanmamız gerek. Yakında başlayacak."

"Travis?"

"Öyle mi?"

"Bu öğleden sonra... sizi rahatsız etti mi?"

"Sen tüm seyircileri baştan çıkarırken seninle dans etmek mi?"

Kıkırdadı.

Anna yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bunu yapmak istememiştim."

"Şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeylerden biriydi. Tabii bunu bir daha yaparsan, seni buraya geri getirip duvara karşı sikmeyeceğimi garanti edemem."

Bu düşünce cazip geldi. "Eğer istersen." Hoş bir dikkat dağıtıcı olabilir.

Travis gittikten sonra Anna kendini gösteriye hazırlanma ritüeline kaptırdı. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladı ve yeşil şifon kurdeleyi dikkatlice dibinden bağladı. Saçlarını düzenlemek için özen gösterdi.

sanki canlı bir performans değil de bir fotoğraf çekimi içinmiş gibi giyinmişti. Altın payetli bikini askılı üst kısmı dekolteydi, yerinde duracak kadar dardı ama C beden göğüslerinin dekoltesini güzelce gösteriyordu. Düşük belli yeşil şifon pantolonun yandan yırtmaçlı, yeşil külotu ortaya çıkaran paçaları ayak bileklerinde altın paçalarla toplanmıştı. Altın işlemeli yeşil kadife kemeri kalçasının alt kısmına oturuyordu ve etrafına iliştirilmiş madeni paralar yürüdüğünde çınlıyordu.

Makyajını yaptıktan sonra saçına altın bir halka taktı ve ısınmak için kulise çıktı. Sahne arkası gösteriler arasında kalabalık ve biraz da gürültülüydü. Aaron ve Lucy arka duvar boyunca ısındılar.

Anna köşede Travis'in Çiçeklerin Valsi'nden birkaç dansçıyla konuştuğunu gördü. Travis kızlardan birine parlak bir gülümseme verdi ve kız kızardı. Anna onun çoğu gece yalnız uyumadığından emindi. Malikânede büyümüş olması, konu flört etmeye geldiğinde ona diğer erkeklere göre belli bir avantaj sağlıyordu. Kadınları nasıl etkilediğini ve onlara istediği her şeyi nasıl yaptıracağını çok iyi biliyordu.

Travis onu gördü ve sırtıttı. Kızlara bir şeyler söyledi ve sonra onu selamlamak için yanına gitti. "Vay be, çok seksi görünüyorsun. Dans için Tanrı'ya şükür kemerler."

Anna gülümsedi. Dans kemerleri erkekleri olmaları gereken yerde tutar ve sahnenin yarısına kadar zıplarken sakatlanmalarını önlerdi. Adamın kostümünün kalçalarında, son sahneye çıktıklarında olduğundan biraz daha yüksek olduğunu fark etti. Anna merakla ona baktı.

"Uyarılmaya hazırlanıyorum," diye fısıldadı sırıtarak. "Gösterinin ortasında merhaba demek için ortaya çıkmak istemem. Sanırım şov R-rated'e dönerse Isaak üzülür."

Anna kıkırdadı ve sonra başını salladı. "Ah, gülmemeliydim," dedi acı dolu bir ifadeyle ve içini çekti.

On Altıncı Bölüm

İkinci perde müziği başladı ve sahne arkası sessizleşti. Anna ve Travis hazırlanmak için bazı piruetler ve kaldırışlar yaptı ve ardından sıralarından kısa bir süre önce pozisyonlarına geçtiler.

İspanyol dansçılar selamlarını verirken Travis baştan çıkarıcı bir sesle, "Seni istememi sağla Anna," diye fısıldadı. "Seni istememi sağla, ben de işimiz bittiğinde kendini inanılmaz hissetmeni sağlayayım."

Anna şaşkınlıkla ona baktı ama karanlıktan ürperdi, Gözlerindeki baştan çıkarıcı bakış. Vücudunda bir heyecan hissetti ve kalbindeki acı kayboldu. Müzikleri başladı ve parlak ışıklar altında sahneye çıktı.

Travis dansın ilk bölümünde onun peşinden koşarken o zarafet ve şehvetle hareket ediyor, flört ediyor, baştan çıkarıyordu. Travis onu başının üzerinde havada yakalayana kadar dönüyor ve alay ediyordu. Onu yere indirdi, vücudu onunkinden doğru kaydı, ayak parmağı sahneye değdiğinde dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Adamın parmakları kalçalarına doğru *inerken* kız geriye doğru eğildi ve adam etrafından *dolaşarak* onu döndürdü. Kız doğruldu, adamın eli başının arkasındaydı, gözleri kız tekrar dönene kadar kilitlenmişti bir arabeske kaçtı. Ama adam kızın elini sıkıca kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kadın onun arzusuna boyun eğdi ve dans ettiler, döndüler, yükseldiler, baştan çıkardılar, ta ki kadın onun bükülmüş dizine uzanıp teslim olana ve iradesine boyun eğene kadar.

Müzik durdu ve sessiz tiyatroda yankılandı. Zihni berraklaşırken Anna'nın göğsü kabardı. Salon sessizdi.

Tanrım, korkunç muydular? Dans ettiğini bile hatırlamıyordu. Sadece Travis'e duyduğu arzusun damarlarında dolaştığını hissediyordu.

Birdenbire salon alkışlar ve bağırışlarla inledi. Anna başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona sırttan Travis'e baktı. Travis onun ayağa kalkmasına yardım etti ve selam verdiler. Önce seyircilere, sonra Fındıkkıran Prens ve Clara'ya, sonra tekrar seyircilere. Sahneden süzülerek indiler ve alkışlar devam etti.

Isaak yüzünde kocaman bir sırıtışla orada duruyordu. "İkiniz de harika iş çıkardınız. Bence bir yay daha atmaya çıkmalısınız."

Anna başını salladı. "Hayır... Yapamam...." Ama Travis onu dışarı itti ve hemen arkasından takip etti.

Alçak sesle reverans yaptı, deneyimden dolayı alçakgönüllüydü ve gürültüden bunalmıştı. Tekrar sahneden süzöldüler, alkışlar azaldı ve bale devam etti.

Travis'e baktı, titriyordu ve gözleri kocaman olmuştu. Acı geri dönmekle tehdit ediyordu. Seks. Seks onu daha iyi hissettirecekti. Acıyı uzak tutacak herhangi bir şey.

Kız ona bakarken Travis'in kaşları kalktı. Ona yalvaran bir bakış attı ve o da başını salladı.

"Hadi," dedi Travis, onu sahne arkasına ve soyunma odasına sürükleyerek.

Kapıyı kapattı ve onu kapıya doğru iterek tutkuyla öptü. "Tanrım, sen tanıdığım en seksi kadınsın," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sonra ağzını tekrar onunkine bastırdı.

Arzu Anna'nın bedenini kasıp kavurdu, acıyı bastırdı ve onu öptü, ellerini çıplak göğsünde aşağı yukarı gezdirdi, nemli altın yeleşinin altında. Kadın yeleşini adamın omuzlarından itti ve adam arkasına uzanıp kadının üstünü açtı. Adam onun göğüslerini okşadı ve kadın usulca inledi. Aşağı uzandı ve pantolonunun üzerinden adamın sikini okşadı. Sertti. Uzun ve kalındı. Tıpkı babası gibi. İnledi ve onu daha sert okşadı.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi. "Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum," dedi kostümünü çekmeye çalışarak.

"Ben yapacağım. Bu sefer." Sırıttı ve kemerini çekerek pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi. Önünde diz çöktü ve dilini amına gömdü.

Altın sarı Travis'in kafasından itti ve Travis onu yalayıp klitorisini emerken ellerini Travis'in saçlarına doladı. "Oh, Travis," diye inledi.

Pantolonunun paçalarını açıp çıkardı ve giderek büyüyen yeşil ve altın rengi yığınının üzerine fırlattı. Pantolonunu çekti ve dans kemeriyle birlikte çıkardı, sonra Anna'yı kaldırıp kanepeye yatırdı. Kendini bacaklarının arasına yerleştirdi ve Anna onun zonklayan sikine baktı.

"Evet, lütfen," diye yalvardı.

Adam eğildi ve uzun bir hamleyle kadının içine girdi, kadının inlemesine ve omuzlarını kavramasına neden oldu.

"Tanrım, Travis!" diye bağırdı.

"Şşşt," dedi, sonra ağzını kendi ağzıyla kapattı, dilini ağzına sokup çıkarırken aynı şeyi sikiyle de yaptı. Onunla tanıştı Coşkuyla ittiler ve kısa süre sonra ikisi de yıldızlara doğru spiral çizerek birbirlerinin ağızlarına karşı haykırdılar.

Travis dirseklerine yaslanıp başını Anna'nın omzuna koyarken ikisi de nefes nefese kaldı. "Vay anasını, Anna. İnanılmazsın."

Anna gülümsedi. "Sen de öylesin." Kalçalarını ona doğru hareket ettirdi ve kaslarını sıkarak onun titremesine neden oldu.

"Siktir," dedi usulca, sonra başını kaldırdı ve gülümseyerek ona baktı. "Bunu bir ara tekrar yapabilir miyiz?"

Başını salladı. "Evet. Kesinlikle." Kendini iyi hissediyordu. Ağrısız.

Sırıttı ve ayağa kalktı. "Ben sevişip kaçacak biri değilim ama finale çok kalmadığınızı biliyorum ve bunu kaçırsak *gerçekten* utanç verici olur."

Kostümlerini almak için ayağa kalktılar. Anna yere baktı ve hala pointe ayakkabılarını giydiğini fark etti.

"Bu kesinlikle bir ilk," dedi ayaklarını oynatarak. "Pointe ayakkabılarımı giyerken hiç seks yapmamıştım."

Travis kıkırdadı. "Bana sorarsan biraz seksi."

Çabucak giyinip makyajlarını tazeledikten sonra birkaç dakika kanepede oturdular. Travis kolunu ona doladı ve o da başını Travis'in göğsüne yasladı. Müziğin sesini tepedeki hoparlörden duyabiliyorlardı ve sahne arkasında olmaları gerekmeden önce hâlâ birkaç dakikaları olduğunu biliyorlardı.

"Bu gece bende kalmak ister misin?" diye sordu usulca.

Teklif onu cezbetti. Acısını dindirmek için daha fazla fırsat. "Çok isterim Travis. Gerçekten isterdim. Ama Jenna benim yanıma taşındı ve onu ben bıraktım. Ben'in ailesi de şehirde. Yarın sabah eve gelirim... bundan hoşlanmayabilirler. Onlara saygısızlık etmek istemem."

Travis başını salladı. "Anlıyorum. Belki başka bir zaman."

Anna dönüp ona baktı. "Bütün gece kollarında kalmak isterdim Travis," dedi usulca. Onun yanağını okşadı. "Gerçekten. Belki gelecek hafta onlar gittiğinde."

"Bu hoşuma gider. Ya da senin evinde de kalabilirim. Benim için sakıncası yok. Hangisinde daha rahat edersen. İki erkek kardeşimle yaşıyorum, ama onlar

bizi rahatsız etmeyecek." Sırıttı. "Sen istemediğin sürece." Sugar Plum *pas de deux*'nün son şarkısının başladığını duyduklarında tavana doğru baktı. "Gitmeliyiz."

Ayağa kalktı ve onu ayağa sürükledi. O kadar rahatlamıştı ki hareket etmek istemedi ama finali kaçırmak istemediği için yine de yaptı. Soyunma odasındaki kanepede sevişmiş gibi görünmediklerinden emin olmak için son bir kez aynaya baktılar, sonra sakince dışarı çıktılar. sahne arkası.

Aaron birkaç dakikalığına sahneden indi ve kaşlarını kaldırarak ikisine baktı, sonra başını salladı ve bir sonraki işareti için yerine döndü.

Travis Anna'nın yanında durmuş, elini kalçasına koymuş, pantolonunun üstündeki teni okşuyor ve kalbinin çarpmasına neden oluyordu.

"Travis..." diye fısıldadı. "Elin... çok baştan çıkarıcı."

Başparmağını bir daire içinde ovuşturdu. "Beğendin mi?" diye mırıldandı onun yanında.

Kul

ak. Anna titredi ve başını salladı. Acı onun dokunuşuyla yok oldu.

Final müziği başladı ve yerlerine geçtiler, sıralarını bekliyorlardı. Kısa danslarını yaptılar ve yüksek sesle alkışlandılar. Clara evine geri gönderildi. Müziğin bitmesini beklediler ve sonra selamlama zamanı geldi. Sahneye geri döndüklerinde alkışlar neredeyse sağır edici seviyelere yükseldi ve Anna seyircilerin çoğunun onlar için ayağa kalktığını şaşkınlıkla gördü. Ayakta alkışlanmışlardı!

Anna, kendisine sıritan Travis'e ağız açık baktı. Tekrar reverans yaptı, sonra sıralarına geri döndüler ve yüzlerinde gülümsemelerle oyuncuların geri kalanının selamlarını almasını beklediler.

Perde kapandı ve sahnede heyecanlı bir sohbet başladı. Aaron sıritarak Anna ve Travis'e doğru yürüdü. "Arap dansının daha önce hiç bu kadar ilgi çektiğini sanmıyorum." Aaron Anna'ya sarıldı. "Muhteşemdi," dedi ona. "Ve inanılmaz derecede tahrik ediciydi," diye ekledi kulağına fısıldayarak. "Şu anda seni bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyorum... ama elimde değil."

Anna gözlerini kocaman açarak Aaron'a baktı, Aaron da ona mahcup mahcup sıırıttı. Isaak yanlarına geldi. "İkiniz de harika iş çıkardınız."

"Teşekkürler Isaak," dedi Anna. Ona Ben'in ailesi için biletleri sordu.

"Kesinlikle, Anna. Sadece bana hangi gece olduğunu söyle."

Başını salladı. Ben'in ailesini hatırlaması ruh halini aniden bastırdı. Gözleri yaşlarla doldu ve ağlamamaya çalışırken yüzü buruştu.

"Hadi, Anna," dedi Travis. "Onu soyunma odasına geri götüreceğim," dedi Isaak'a.

Anna soyunma odasına girene kadar kendini kontrol altında tutmayı başardı ve sonra yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Travis arkasına oturdu ve o ağlarken ona sarıldı.

Jenna birkaç dakika sonra kapıyı çaldı ve içeri girdi. "Ah, Anna," dedi, onun diğer yanına oturarak.

On Yedinci Bölüm

İki arkadaşı tarafından kucaklanıp sarılmak Anna'yı rahatlattı ve sonunda gözyaşları dindi.

"Teşekkür ederim," diye burnunu çekti.

Çantasından gelen hafif bir zil sesi duydu. Devin'in yüzüğünün sesine benziyordu.

Gözleri sertleşti ve çantasına doğru sürünüp cevap düğmesine basarken üzüntüsü yerini öfkeye bıraktı.

"Ne?" diye tersledi.

"Telefonuna bu şekilde cevap veremezsin Anna," dedi Devin, sesinde bir uyarı tonuyla.

"Ne istiyorsun Devin?" diye sordu soğuk bir sesle. Anna, Travis ve Jenna'nın yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Bu gece mükemmel bir iş çıkardığınızı duydum," dedi. "Oldukça büyüleyiciydi."

"Yani? Bunun için beni cezalandıracak mısınız?"

"Anna, seni uyarıyorum. Tavrını değiştir." Sesi alçak ve tehditkârdı. Bir yanı umursamıyordu. Diğer yanı ise dehşete düşmüştü.

Anna titredi ve çenesini sıktı. Ona o kadar kızgındı ki, ona vurmak istiyordu. Ama onu kızdırmamalıydı. Öfkesi tehlikeliydi. Derin bir nefes aldı. "Sana kim söyledi?" diye sordu daha sakın bir sesle.

"Yaptığın her şeyi biliyorum Anna. Umarım Travis başka bir dikkat dağıtıcı unsur haline gelmez."

Anna Travis'e baktı, onun için duyduğu korku kalbini dolduruyordu. "Lütfen ona zarar verme, Devin."

Devin kıkırdadı. "Şimdiden öyle biri mi oldu?"

Anna'nın kalbinde dehşet yükseldi. "Hayır, Devin. O sadece bir arkadaş. Lütfen yapma-"

"Yapmayacağım. Düzgün davrandığın sürece."

Anna kanepeye doğru yığıldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Her zaman yaptığın gibi yapmanı istiyorum. Bana itaat et ve mutlu ol. o."

"Bu konuda mutlu olamam Devin," diye inledi. "Yaralandın Ben.

" "Kendini yaraladın Anna," diye tükürdü. "Kendin için beni suçlama. dikkat dağıtıcı. Sadece senin için kaldırdım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Lütfen arkadaşlarıma zarar vermeyin."

Devin zalimce güldü. "Artık zayıf noktaların var, Anna. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun?"

"Dışarı çıkıp bir hayat kurmamı istediğini sanıyordum."

"Bunun ne kadar doğru bir karar olduğunu bilmiyorum Anna. Bununla başa çıkabilecek gibi görünmüyorsun." Durakladı. "Dairene biri gelirse ve sen çılglık atmaya başlarsan Jenna müdahale eder mi?"

Anna gözlerini kırıştırdı. "Ona yapmamasını söyleyeceğim," diye güvence verdi.

"Belki de bunu bu gece test etmeliyiz. Eve git, kırk beş dakika içinde orada olacağım." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Jenna'ya baktı. "Gitmeliyiz," dedi kostümünün içinden çıkarken.

"Anna neler oluyor?" Travis sordu.

"Devin geliyor. Benim eve gitmem gerek." Jenna'ya baktı. "Hazır mısın?"

"Gidip eşyalarımı alayım." Jenna odadan çıktı.

"Travis gitmelisin. Yarın görüşürüz." "Anna, sana yardım etmeme izin ver," dedi Travis, incinmiş görünüyordu. "Lütfen," diye fısıldayarak yalvardı. "Sadece git." Adam kaşlarını çatı ve gitmek için döndü.

"Travis?" dedi.

"Evet, Anna?" Arkasını döndü. Anna tereddüt etti. "Dikkatli ol."

"Beni tehdit etti mi?"

Anna başını salladı.

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Sen de." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve sonra gitti.

Anna sokak kıyafetlerini giydi ve koridorda sabırsızlıkla Jenna'yı bekledi. Jenna köşeyi döndüğünde Anna, "Hadi," dedi. "Hadi gidelim."

Hızla Anna'nın arabasına doğru yürüdüler.

"Jenna... sen oradayken..." diye başladı Anna. "Ben... belki de bu gece Matt'le kalmalısın."

"Neden?"

Anna arabayı binalarına doğru sürerken direksiyonu sıkıca kavradı. "Çünkü Devin bana kızgın... ve bana ne yaptığını duymanı istemiyorum."

"Anna, ben halledebilirim. O gittiğinde yanında olmak istiyorum."

"Eğer giderse. Bazen bütün gece kalıyor." Anna iç çekti. "O Çılgınlıklarımı duyarsan ne yapacağını görmek için test ediyorum. Uzak durmak zorundasın. Müdahale edemezsin. Ve ne yaparsan yap, Greg'e söyleme. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Anna, o iyi bir adam."

"Onun Alex'le bir ilgisi var ve ben Alex'le hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Jenna ona garip bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü ondan nefret ediyorum. O da benden nefret ediyor. Umarım sonsuza kadar Almanya'da kalır." Anna bunu şimdi her zamankinden daha fazla hissediyordu. Alex kesinlikle onu umursamıyordu. Ben öldükten sonra onu aramamıştı bile.

"Senden nefret ettiğini hiç sanmıyorum, Anna. Almanya'ya onu görmeye gitmeni istiyor."

Anna homurdandı. "Muhtemelen sadece beni perişan etmek istiyor. Ayrıca, ben gitmiyorum."

"Gitmiyor musun? Bunu nasıl başaracaksın?"

"Buraya gelip beni almaya zahmet etmeyeceği kesin. Sadece 'yanlışlıkla' uçağı kaçıracağım ve sonra burada kalabilirim."

Jenna gözlerini devirdi. "O aptal değil, Anna. O uçağı binmeni sağlayacaktır."

"Hiç şansın yok," diye homurdandı Anna. "Eşyalarımı toplamayacağım. Kapıyı açmayacağım." "Bence gitmelisin.

Uzaklaşmak senin için iyi olacak." Jenna gülümsedi. "Bunu Alex'i görmeye gitmek olarak düşünme. Bunu Devin'den iki haftalığına uzaklaşmak olarak düşün."

Anna ağzını açtı ama zekice söylediği söz boğazına takıldı. Devin'den iki hafta uzaklaşmak mı? Bu çok cazipti. "Sanırım bu şekilde düşünebilirim," dedi yavaşça. "Ama Alex'le konuşmayacağım. Odamda oturup kapıyı kilitleyeceğim." Homurdandı. "Ya da belki beni malikâneye tıkar ve orada bırakır. Babasının malikânesinin Devin'inkinden daha güzel olduğunu söylüyor. Kızlar orada mutluymuş falan."

Anna birkaç dakika sonra arabasını park ettiği yere çekti. Çok yorulmuştu. Son bir haftadır içinde bulunduğu bu duygusal inişli çıkışlı tren

zarar veriyor.

Sessizce dairelerine doğru yürüdüler ve Anna kapının kilidini açtı. "Lütfen Jenna," diye yalvardı içeri girerlerken. "Kalma. Beni duymanı istemiyorum."

Jenna kaşlarını çatı. "O zaman telefonunu yatağının yanına koy ve o gittiğinde bana mesaj at ki gelip seni kontrol edebileyim."

"Bilinçli olacağımı garanti edemem."

Jenna'nın kaşları çatıldı. "O zaman ben kalıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buradayım çünkü burada seninle birlikte olacak birine ihtiyacın var Anna. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"Ben iyi olacağım. Devin beni kalıcı olarak incitecek bir şey yapmayacak." "Bu pek rahatlatıcı değil."

Anna iç çekti. "Gidip duş almam lazım. Ne istersen yap." Arkasını döndü ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

On Sekizinci Bölüm

Odasına girdiğinde Anna titremeye başladı. Devin haklıydı. Artık zayıf noktaları vardı. Arkadaşları hedefti. Ne zaman Devin'i kızdırsa, Devin onun yerine onların peşine düşebilirdi. Onlardan uzak durması daha iyi olacaktı. Ama nasıl?

Yatağında oturup Devin'in gelmesini beklerken insanlardan uzak durmayı düşündü. Jenna'nın hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordu ve öyle olmamasını umuyordu.

Daire kapısının çalınmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Ayağa fırladı ve cevap vermek için hızla kapıya doğru yürüdü. Devin ve Ian kapı aralığında duruyordu. Onlara baktı, aynı anda hem titriyor hem de yumruklarını sıkıyordu.

"Bütün gece orada mı duracaksın, bebeğim?" Devin baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sordu.

Anna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sesi kızgın gelmiyordu. Onları içeri almak için geri çekildi.

Devin etrafına bakındı. "Jenna burada mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Anna, iki adamı görünce içinde korku ve nefretle savaşıyordu.

Devin oturma odasına doğru yürüdü. "Merhaba Jenna," dediğini duydu. "Sen de onun erkek arkadaşı Matt olmalısın."

Anna ikisinin de verdiği cevabı duymadı ama Devin güldü. "Anna hikayelerini paylaşıyor, değil mi?" Ian'a doğru geri çekilen Anna'ya baktı.

Kadın başını kaldırdı ve koşar adımlarla Ian'dan uzaklaştı. Ian konuşmak için ağzını açtı, gözleri yumuşacıktı ama o arkasını dönüp yere baktı.

Devin ona doğru yürüdü ve onu kendine çekti. "Öpüşüp barışamaz mıyız bebeğim?" diye mırıldandı ve sonra onu dizlerinin bağına çekecek şekilde öptü.

Zihni isyan etti ama bedeni itaat etti. Dudakları onunkileri okşadı ve ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Onu yatak odasına ve yatağına itti, bornozunu çözdü ve göğüslerini öpmeye başladı,

iç çekmesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Ian arkasından yaklaştı ve boynunu öpmeye ve amını okşamaya başladı. Anna uyarılmaya tepki olarak inledi. Vücudu kontrolü ele aldı ve kendini zevke bıraktı. En azından acıyı hafifletecekti.

Devin, Anna'yı heyecanlandırmak için bildiği her şeyi yaptı. Zihninin pes etmesini ve vücudunun karşılık vermesini sağlamak için. Onun tüm hassas yerlerini öptü, yaladı ve emdi ve Ian da aynısını yaptı.

Ona ne kadar kızgın olursa olsun, onu fiziksel olarak cezalandıramaz ve bebeğe zarar verme riskini göze alamazdı. En azından onu hak ettiği şekilde cezalandıramazdı. Vücudu bebeği koruyacaktı ama onu cezalandırmaktan tam anlamıyla zevk alamayacaksa neden Zahmet mi? Ilkbahara kadar onun aklını karıştırmaya devam edecekti. Bunu yapmak yeterince kolaydı. Sevdiği adamı öldüren iki adamın ellerinde zevk almasını sağlamak. Devin bundan daha büyük bir zihin becerme hayal edemiyordu.

Onu korkut, sonra iyi davran. Vücudunun ona ve Ian'a tepki vermesini sağla.

Onu korkut. İzole etmek. Devin'in planı buydu. Birkaç hafta içinde o kadar berbat olacaktı ki onun için her şeyi yapacaktı.

Yine de Almanyaya gitmek zorunda kalmasına lanet olsun. Onu Alex'in bile geçemeyeceği kadar berbat bir hale getirmek için çok çalışması gerekecekti. Sonra Alex onun tavırlarından bıkacak ve onu evine gönderecekti. Buna değmediğini görecekti. Umarım. Olmazsa, Devin başka bir yol bulurdu.

Devin Anna'nın önünde diz çöktü ve dilini onun tatlı ıslaklığının içine soktu. Anna inledi ve adamın saçlarını kavradı. Onu inleyen amının her bir noktasını biliyordu. Ian onun arkasında diz çöktü ve kışını yaladı. İki adam onu acımasızca tatmin ederken haykırdı ve nefesi kesildi.

İki adamın dilleri ara sıra birbirine değiyordu ama Devin buna aldırımıyordu. Ian'la yeterince sevişmişlerdi ve bu pek fark edilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanıyordu. Ian'ın dilindeki Anna'nın tadını seviyordu ve Ian'ın tepkisine bakılırsa, diğer adam da aynı şekilde hissediyordu.

Birkaç dakika sonra her iki adam da onun amcığıyla uğraşıyordu. Ian yarığını, Devin de klitorisini okşuyordu. Kıpırdadı ve haykırdı, ama onu sıkıca tuttular ve hareket etmesine izin vermediler. Boşalana kadar değil, ki bu bir oldu

bir dakika sonra. Boşalırken çığlık attı ve Devin'in saçlarını çekti. Suları

ağızlarına aktı ve dilleri tat almak için savaştı.
Devin klitorisini emerken "Lütfen..." diye inledi.

Kız şişmişti ve klitorisi dik ve sert duruyordu. Ian kıkına geri döndü ve parmaklarıyla onu germeye başladı. Bu gece ikisine de sahip olacaktı. Yine de canının yanmasını istemiyordu. Onun saatlerce zevk çığlıkları atmasını istiyordu, böylece sabah sevdiği adama bedeniyle ihanet ettiğini bilerek hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Uyluklarının içi ıslaktı ve amından sular damlıyordu. Üzerinde hissedebiliyordu.

Daha sert emerken çenesini. Aniden tekrar çığlık attı ve adamın ağzından uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Kadın sertçe boşaldı ve adam onun tatlılığını yalayıp yuttu. Uyluklarından aşağı damlıyordu ve dilini dizlerinden şişmiş dudaklarına doğru çekti. Kadının dizleri titriyor ve elleri adamın saçlarında düğümleniyordu.

Ian bir parmağını daha içine sokarken inledi. İkisini de alabilmesi için iyice gerilmesi gerekiyordu. Devin neredeyse Ian kadar büyüktü. şimdi ve sıkı bir uyum olurdu. Aletini kızın içine sokmayı düşünürken siki kot pantolonunun üzerinde zonkluyordu. Şişlik şimdiye kadar inmiş olmalıydı. Akşamın erken saatlerinde Travis'le herhangi bir sorun yaşamış gibi görünmüyordu.

Nefes nefese kalmış ve dik durmak için mücadele etmişti. Devin, Ian ile göz teması kurdu ve onu yatağa yatırdılar. Soyunduktan sonra, her biri bir göğsünü aldı ve meme ucunu emerek çığlık atmasına neden oldu. Devin eliyle klitorisinin etrafında dönmeye devam etti ve onu hızla üçüncü orgazmına ulaştırdı.

Ian'a tekrar başını salladı ve Ian Anna'nın üstüne yuvarlandı ve sikini yağlamak için yavaşça bacaklarının arasına doğru ilerledi. Daha önce hiç kayganlaştırıcıyla kıkına sokmamıştı ve hoş bir sürprizle karşı karşıyaydı.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye inledi Ian onun içine girerken. Aleti kaygandı ve yatak odasının ışığında parıltıyordu. Gerçekten de etkileyici bir görüntüydü.

Anna'nın gözleri kapalıydı ve yumuşak inlemeler ve miyavlamalarla onun itişlerine karşılık verdi. Devin eğilip onu öptü ve Anna elini Devin'in boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Ian çekildiğinde yüksek sesle inledi ve gözleriyle yalvardı. Ian kıkırdadı. "Sabır, tatlım." Sırt üstü uzandı ve yüzünü başka tarafa dönerek onu üzerine çekti.

"Hayır, hayır, lütfen Ian," diye yalvardı. "Lütfen bana zarar verme."

"Yapmayacağım, tatlım. Seni uzattım ve yağladım. Acıtmaması lazım." Adam onu kalçalarından tuttu ve kendini göt deliğine yerleştirirken kadın irkildi.

Adam onu bastırırken inledi.

"Rahatla, Anna. Eğer sıkarsan canın yanar. Acımasını istemiyorum."

Anna bir nefes aldı ve vücudu gevşedi. Devin, Ian onu üzerine doğru iterken yüzünü izlemek için hareket etti. Ian onun kıkına yumuşak bir şekilde kayarken Anna'nın gözleri büyüdü ve ağzı açıldı.

Ian'ın kalçalarının üzerine otururken iç çekti. Yaşadığı coşku yüzünden okunuyordu.

Ian onu yatması için geri çekti ve birkaç kez içeri ve dışarı iterek yüksek sesle inlemesini sağladı.

"Oh, Ian. Oh, Tanrım, evet!" diye bağırdı Ian sertçe içine girerken. Geri uzandı ve Ian içine doğru iterken kollarını boynuna doladı.

Devin onu izlerken sikini okşadı. Onun hazır olduğunu görünce bacaklarının arasına geçti ve sikini içine bastırdı. Ian'ın kalınlığını hissedebiliyordu ve vücudu çok dardı. Ama Ian kendini sonuna kadar bastırdıkça inledi ve aralarında kıvrandı.

"Devin..." diye iç geçirdi, gözlerini açtı ve şehvetle ona baktı. "Hey, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve Ian'la birlikte onu derinden öptü. hareket etmek için.

Saatlerce sürüyor ve bitkin düşene kadar onu beceriyorlardı. Anna'nın gözleri başka bir orgazmın onu vurmasıyla şaşkınlıkla açıldı. Kendilerini vücuduna pompaladıklarında geriye doğru eğildi ve çığlık attı, uzun süre devam etmesini sağladı. Kendini inanılmaz hissediyordu. Bunun için yaratılmıştı.

Anna sayısız orgazmından sonra çığlık attı. Ian ve Devin onu hayal edebileceği her şekilde sikmişlerdi. Birlikte. Ayrı ayrı. Devin onun kıkını sikti ve Ian onun amını yedi, o boşaldıktan sonra yer değiştirdiler. Götüyle amı arasında gidip geliyorlardı, acı ve zevk, acı ve zevk. Bir çeşit uyuşturucu olmadan daha fazla zevk dolu bir gece hatırlayamıyordu. Tabii ki Devin onun vücudunu tanıyordu. Onu boşaltmak ve sertçe boşaltmak için neresini öpeceğini ya da neresine dokunacağını biliyordu.

Hepsi terliyor ve nefes nefese kalıyordu ama yine de vücudundan orgazm çıkarmaya devam ediyorlardı. O kadar çok bağırdığı için boğazı ağrıyordu. Kukusu çiğ hissediyordu ve Devin'in elleri kalçalarında, hareketlerini yönlendirirken içinde bir orgazm daha oluştu.

Tekrar çığlık attı ve kalçalarını Devin'in kalçalarına bastırdı. Devin'i gördü
Ian'a baktı ve sonra Ian onun arkasındaydı, kocaman sikini onun kıkına sokuyordu.

Adam onu doldururken inledi. İçindeki iki erkeğin hissi eziciydi. Mükemmel bir ritimle kendilerini onun içine soktular ve Devin'in inlediğini duydu. Sonunda boşalacak mıydı? Şaşırmıştı Ne kadar dayandığını.

Başka bir orgazm oluştu ve Anna çığlık attı. Devin ve Ian'ın kendilerini vücuduna boşaltırken bağırdıklarını duydu.

Devin'in göğsüne yığıldı ve Devin ellerini onun saçlarında gezdirdi. Ian kendini dışarı çekip sırt üstü yatmadan önce onun omzunu öptü. Yatağı sadece bir kraliçeydi ve üçü için dar bir yerdi. Devin onu kaldırdı ve kendi tarafına doğru yuvarlanarak ona yaklaştı. Ian ona yaklaştı ve elini kalçasına koydu.

"Uyu artık bebeğim," diye fısıldadı Devin. "İyi iş çıkardın." Anna onlara yorgun bir gülümseme verdi ve uykuya daldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Anna irkilerek uyandı. Güneş doğmuştu ve yatağında yalnızdı ama bir önceki gecenin cinsel maceralarının izleri bükülmüş çarşaflarda ve yastığındaki Devin'in kokusunda açıkça görülüyordu. Etrafına bakındı; giysileri yoktu. Gitmiş olmalılar.

Keder yüzüne çarptı ve Anna yorganın altına kıvrılıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Onu öldüren adamlarla seks yaparak aşkının anısına ihanet etmişti.

Sanki bedeni kederden patlayacakmış gibi hissediyordu. Ben'in hatırasını bile hak etmiyordu. O zayıftı. Dün gecedен nasıl bu kadar zevk alabilmişti?

çok mu? İçindeki küçük bir ses ona yardım edemeyeceğini, bu şekilde eğitildiğini söylüyordu. Ama o buna inanmadı. Eğer Ben'i gerçekten sevseydi bir şekilde direnirdi.

Tiksinti midesini bulandırdı. Kendini kontrol edemiyordu.

"Anna?" Jenna kapıyı çaldı ve Anna kapının açıldığını duydu.

Anna yorganı yüzünden uzaklaştırdı, doğruldu ve kederli gözlerle en yakın arkadaşına baktı.

Jenna duvara yaslandı. "Dün gece seni incitmiş gibi görünmüyordu." Gözleri kısık ve suçlayıcıydı.

Anna ellerine baktı, utanç vücudunu karıncalandırıyor ve midesini bulandırıyor. "O yapmadı," dedi usulca. "O...." İçini çekti. "Ben bir korkunç bir insan."

Jenna geldi ve yatağında Anna'nın yanına oturdu. "Anna," dedi Jenna, elini Anna'nın elinin üzerine koyarak. "Nasıl yetiştirildiğini bilmeseydim öğrenirdim. Ama Devin'in sana ne yaptığını biliyorum. Anna, o senin kafanı karıştırıyor."

Anna umutsuzca arkadaşına bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, ben zayıfım."

Jenna başını salladı. "Onlar ayrılırken bunu söylediğini duydum. Senin kafanı karıştırmaya çalışıyor. Nedenini bilmiyorum."

"Neden bana zarar vermediğini bilmiyorum. Bunu yapmayı seviyor." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Çok utanıyorum. Matt duydu mu?"

Jenna yüzünü buruşturdu. "Evet. Ona geçmişin hakkında daha fazla bilgi verene kadar sana kızgındı. Tam olarak anlamadı ama Ben'in anısını çiğnediğini de düşünmüyor."

Anna hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki?

Saatine bir göz attı. "Hazırlanmam gerek." Yirmi dakika içinde yola çıkmaları gerekiyordu.

Anna günü sersemlemiş bir halde geçirdi. Uyuşukluğu tercih etti duygusal iniş çıkışlar. Etkileşimlerini kısa tutmak için elinden geleni yaptı. Öğleden sonra Katherine ile bir gösteriye katılma konusunda beş dakikalık bir konuşma yaptı. Perşembe akşamına karar verdiler. Aile Cuma akşamı eve dönecek ve Ben'in cenazesini Seattle'a gömmeye götürecekti. Anna gitmek istemedi. Ben'i toprakta göremeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı, sonra da aramayı sonlandırdı. Diğer herkes sadece başını salladı.

Anna şaşkınlığını ancak dans ettiğinde üzerinden atabildi ve sonra tekrar uyuşukluğa geri döndü. Kimseyle konuşmadı, hatta sadece yanında oturan ve elini tutan Travis'le bile.

Perşembe günü de benzer bir şekilde geçti. Gösteri için tiyatroya döndüğünde, sahnede kendisine ihtiyaç duyulduğu zamanlar dışında soyunma odasında kaldı.

Gösteri bittikten sonra Ben'in ailesi kulise geldi. Çok güzel dans ettiğini ve Ben'in onunla gurur duyacağını söylediler. Pek bir şey söylemedi ama kibardı. Katherine ayrılmadan önce ona sıkıca sarıldı ve Matt'in onu sabah Ben'in anma törenine götüreceğini söyledi.

Anna o gecenin çoğunu pencereden şehrin ışıklarına bakarak geçirdi. Yorgunluk bile hissetmiyordu.

Uyuşukluk en azından güvende hissettiriyordu.

Yirminci Bölüm

Anna siyah elbisesiyle yatağında oturmuş, yere bakarak Matt'in gelmesini bekliyordu. Jenna'nın oturma odasında hareket ettiğini duyabiliyordu ama Anna hareket etmek istemiyordu. Matt geldiğinde hareket etmek zorunda kalacaktı ama o zamana kadar yalnız kalabilirdi.

Parmağındaki yüzüğü çevirdi. Taktığı tek takı buydu. Alex'in bileziği ve Devin'in kolyesi dışında. Kendini bunu takmaya layık hissetmiyordu ama Katherine bunu beğendiğini söylemişti ve Anna onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Matt birkaç dakika sonra kapıyı çaldı. Jenna kapıyı açtı ve Anna koridora çıktığında Greg'in de orada olduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tükürdü, öfkesi yüzeye çıkmıştı.

Greg ona sempatiyle baktı. "O benim de arkadaşımdı, Anna. Matt'e sizi götüreceğimi söyledim."

Gözlerini ona dikti, sonra çantasını aldı ve yanından geçti. Onu.

"Greg'i neden sevmiyorsun?" Birlikte yürürlerken Jenna fısıldadı. asansöre kadar. "Ona aylardır düşmanca davranıyorsun."

"Çünkü o benim Alex'ten kalan bakıcım. Alex'le hiçbir şey yapmak istemiyorum ama yine de *o* burada."

"Wilhelm'den hoşlanıyorsun," dedi Jenna. "Ve Kurt."

Anna dişlerini sıktı. "Bu farklı."

"Nasıl?"

"Öyle işte," diye tersledi Anna.

Jenna ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Bu farklı."

Anna, Greg'in siyah Avalanche'ının ön koltuğunda oturmuş, boş gözlerle ön camdan dışarı bakıyordu. Greg onunla sıradan bir sohbete girmeye çalıştığında cevap vermeyi reddetti. Greg onunla eğleniyor gibi görünüyordu, bu da Anna'yı son derece kızdırıyordu.

Greg taktik değiştirerek, "Yirmi sekizindeki son gösteriden hemen sonra Frankfurt'a gideceğiz," dedi.

Anna kollarını kavuşturdu ve ofladı. "Ben gitmiyorum." Greg güldü. "Ne demek gitmiyorum?" Anna ona ters ters baktı. "Beni duydun. Gitmiyorum." "Ve bu kararı senin vereceğini mi sanıyorsun?" "Havaalanında yaygara koparacağım ve güvenlik beni tutuklayacak." "Ailenin yeni jetini alıyoruz. Güvenlik alarmı olmayacak." Anna yine ofladı. "Ben yine de gitmiyorum. Onu görmek istemiyorum." "Kimi gördün?" Matt sordu. "Nereye gidiyorsun?" Anna, "Gitmiyorum," diye tersledi. "Almanya," diye yanıtladı Greg. "Tam olarak Frankfurt. Bir arkadaşımı görmek için.

Ve Anna'ya yardım edebilecek biri."

Anna homurdandı. "Sanki bana yardım etmek istiyor."

Greg iç çekti. "Biliyor Anna. Senden nefret etmiyor. Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum."

"Belki de gittiği içindir. Çünkü Ben öldüğünde beni arama zahmetine bile girmedi. Çünkü..." Anna cümlesini tamamlayamadı. O kadar çok şey vardı ki.

Greg kuru bir sesle, "Senin durumundaki biri için oldukça asisin," dedi. "Artık umurumda değil."

Başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. Almanya'ya gitmeyecekti ve hepsi bu kadardı. Evet, Wilhelm ve Kurt'u görmek güzel olurdu ama onları eşleriyle görmek rahatsız edici olurdu. Wilhelm'i çok seviyordu ve onun yanında olup da istediği zaman yanına kıvrılamamak çok zor olacaktı.

Greg "biz" dediği için onun da kendisiyle geleceğini düşündü. İç çekti. On iki saat boyunca onunla sıkışıp kalacaktı. Belki kaçabilirdi... gösteriden sonra eve gitmeyebilirdi. Belki Travis'in evine gidebilirdi. O zaman Greg onu bulamazdı. Alex'e başarısız olduğunu söylemek zorunda kalacaktı. Bu düşünce dudaklarına bir gülümseme getirdi.

"Kalın giysiler aldığından emin olmalısın. Kışın kar yağıyor."

Anna pencereden dışarı bakmaya devam etti. Sıcak tutacak giysilere ihtiyacı yoktu çünkü gitmiyordu.

Greg iç geçirdi. "Jenna, onu alışverişe götürüp kalın bir palto ve kar için gereken diğer şeyleri aldığından emin olabilir misin? Alex soğuk bir kış beklediklerini söylüyor."

"Elbette," dedi Jenna.

"Ve resmi bir elbiseye de ihtiyacı var."

"Ne için?" Anna merakına yenik düşerek sordu.

Greg göz ucuyla ona baktı. "Yeni yıl için." Anna homurdandı ve tekrar arkasını döndü. "Hâlâ gitmiyorum."

Bir ışıktta durdular ve Greg onun çenesinden tutup onunla yüzleşti. "Alex seni Almanya'ya götürmemi emretti ve ben onun emirlerini yerine getirmekte asla başarısız olmam," dedi alçak bir sesle. "Seni tekmeleyerek ve ııııı atarak o uçağı sürüklemek zorunda kalırsam gideceksin."

Anna gözlerini kıstı. "Sana emir mi verdi? Sen de mi onun kölesisin?"

"Ne?" Matt haykırdı

Jenna yumuşak bir sesle, "Merak etme Matt," dedi.

Anna Greg'e bakmaya devam etti, ta ki ışıklar değışene ve Greg onun çenesini bırakıp arabayı sürmeye devam edene kadar. Greg bir daha konuşmadı, bu da Anna'nın işine geliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra bir otoparka girdi. Tam bunu yaptığı sırada yağmur yağmaya başladı ve Anna içini çekti. Ruh haline uygun olduğunu düşündü. Greg arabadan inmeden önce ona bir şemsiye uzattı ama Anna kafasını çevirip arabadan indi ve bu sırada sıırıslıklam oldu.

Hızla girişe doğru yürümeye başladı ve birden yağmur durdu. Kafasını kaldırdı ve Greg'in başının üzerinde şemsiyeyle yanında yürüdüğünü gördü.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye hırladı ve yan adımlarla yağmurun içine geri döndü.

"Anna, saçmalıyorsun," dedi bir adım daha yaklaşarak.

"Umurumda değıl." Kadın tekrar uzaklaştı.

Onun kolundan tuttu ve sıkıca yanında tutarak kendisiyle birlikte yürümesini sağladı. "Hastalanmak mı istiyorsun?"

"Ben hastalanmam," diye tersledi. "Hiç hasta olmadım."

Greg iç çekti. "Bu kadar zor biri olduğunu bilmiyordum." "O zaman benimle uğraşma."

"Bu benim işim."

"Patronunu kov."

"Alex'e dünyadaki herkesten daha fazla saygı duyuyorum. Seninle uğraşacağım çünkü o seni önemsiyor." Bir an için onu inceledi ve sonra yüzü yumuşadı. "Ve şu anda çok zor bir dönemden geçtiğini biliyorum," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

Gözleri beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu ve yere baktı. Karşı koymayı bıraktı ve onu içeri götürmesine izin verdi.

İçeri girdiklerinde Anna etrafına bakındı ve mekânın çok dolu olduğunu gördü. "Aman Tanrım," dedi ve odanın öbür ucundaki Jack'i görünce Greg'e doğru geri çekildi. Onu Ben'le kavga ettikleri geceden beri görmemişti.

"Sorun değil Anna," dedi Greg yumuşak bir sesle. "Burada olmamın nedenlerinden biri de bu.

Onu senden uzak tutacağım."

Jack başını kaldırdı ve Anna'ya doğru yürürken hınzırca sırıttı. Greg onun elinden tuttu ve arkasına çekti.

"Kimsin sen?" Jack soğuk bir sesle sordu.

"Anna'yı güvende tutmak için buradayım."

"Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Jack masumca sordu. "Evet, öyle düşünüyorum. Aksini düşünmek için hiçbir nedenim yok."

Bir duraklama oldu. "Ah, sen Alex'in köpeklerinden biri olmalısın." "Alex'in köpeği Devin'in prensinden iyidir."

"Neden seni lanet olası orospu çocuğu...." Jack homurdandı.

"Annemi karıştırmanıza gerek yok. O aslında oldukça iyi bir kadındır."

Anna Greg'in arkasından bakınca Jack'in Greg'e dik dik bakarken yüzünün öfkeyle karardığını gördü.

"Anna'yı görme hakkımı elimden alamazsınız."

"Ne istersem yapabilirim. Alex'in adına buradayım.

Burada tek başınasın. En azından ben öyle varsayıyorum."

"Anna!" diye seslendi bir ses odanın öbür ucundan. Katherine kollarını açarak ona doğru yürüdü.

Tanıştıklarından beri çok sevdiği kadına çekingen bir şekilde gülümsedi. Anna Katherine'in yanına gitti ve ona sarıldı.

"Oh, tatlım. Sırılsıklam olmuşsun. Seni zavallı şey." Katherine Anna'nın arkasına baktı. "Merhaba Jack. Gelebildiğine çok sevindim."

"Merhaba, Katherine. Kaybınız için çok üzgünüm." Jack onunla daha önce hiç duymadığı bir saygı tınısıyla konuşuyordu.

"Teşekkür ederim, Jack. Ben'in nişanlısı Anna ile tanıştın mı?" Anna gardiyanıyla yüzleşmek için döndü.

"Anna, bu Ben'in doğrudan patronu, Jack Koslov. Ben üniversiteden mezun olduğundan beri onun altında çalışıyor." Katherine Jack'e sıcak bir şekilde gülümsedi. "O da senin yanında staj yapmamış mıydı?"

Jack gülümsedi. "Evet, öyle." Anna'ya baktı. "Nişanlısı mı?" Kaşını ince bir alaycılıkla kaldırdı.

Anna yere baktı. Jack bu kadar çok insanı nasıl kandırabilirdi? Belli ki Ben annesine her şeyi anlatmamıştı. Jack'i bir şahin gibi izleyen Greg'e baktı.

"Greg, senin de gelebilmene çok sevindim. Anna ve Matt'i getirdiğin için teşekkür ederim."

Greg zarif bir gülümsemeyle, "Benim için zevkti, Katherine," dedi.

Katherine Anna'nın elini tuttu ve onu binanın etrafında dolaştırdı, Ben'in nişanlısı olarak tanıttı. Bunu her söylediğinde Anna ağlamak istiyordu. Kalabalığın arasında Aaron ve Travis'i gördü ve Katherine'i onlarla tanıştırdı. Kilisenin ön sırasında Katherine ve Dave'in yanına oturduğunda, gözyaşları yanaklarından taşıyordu. Gözlerini kiliseye dikti. Ben'in fotoğrafı odanın önünde sergileniyordu. Onun yakışıklı gülümsemesi ve parlak gözleri kalbini dayanılmaz bir şekilde acıtıyordu.

Kızgın olmak çok daha kolaydı. Üzüntü kontrolden çıkmış gibi hissettiriyordu. Öfke daha kolay görünüyordu. Ama sürdürmesi daha zordu. Gözyaşları her zaman akardı zaten.

Birçok kişi Ben hakkında konuşmak için ön tarafa gitti. Birkaç teyze ve Amcaları onun çocukluğundan bahsederdi. Meslektaşları ondan övgüyle bahsederdi. Babası yıkıldı ve sözlerini bitiremedi. İzlemesi yürek burkucuydu.

Konuştukları süre boyunca, Anna'nın kafasındaki ses mantrayı sürdürdü: *Hepsi benim hatam. Hepsi benim suçum. Bütün bu insanlar benim yüzümden mutsuz. Hepsi benim suçum.*

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmediği tek an Jack konuşmak için ayağa kalktı. Kadın toplayabildiği tüm nefretle ona baktı. Kesinlikle Ben'in ölümüyle bir ilgisi vardı.

Bittiğinde, ailesiyle birlikte fuayeye doğru yürüdü.

"Anna," dedi Katherine kısık bir sesle. "Jack'i tanıyor musun? O konuşurken hasta olacakmış gibi görünüyordun."

Anna Katherine'e baktı, ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Yavaşça başını salladı. "O benim vasım."

Katherine uzun bir süre ona baktı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Anna gözlerini kaçırdı. "Biz... pek iyi anlaşıyoruz."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Sempatik görünüyordu. "Ben ondan hep övgüyle bahsederdi. Biliyor muydu?"

Anna başını salladı. "Ta ki... kavga ettiğimiz geceye kadar. Birbirlerini tanıdıklarını bilmiyordum."

Katherine düşünceli görünüyordu. "Annenle baban öldükten sonra seni onun büyüttüğünü söylememiş miydin?"

"Evet."

Katherine odanın öbür ucunda, bir grup erkeğin arasında duran Jack'e baktı. Gözlerini kısmıştı. "Seni taciz etti, değil mi?"

"Nasıl...?"

"Ben çocukken istismara uğradığımı söyledi. Sadece o olabilir."

Anna, Katherine'in iki elini de tuttu. "Katherine, lütfen. Bildiğini bilmesine izin verme."

"Neden? Bir çocuk tacizcisi hapse girmeli."

"Yapmayacak. Güven bana. Onunla yüzleşmeyin. Bırak gitsin. Aksi takdirde...." Anna yutkundu. "Sana bir şey olmasını istemiyorum." Katherine'in gözlerinin içine dikkatle baktı ve anlamasını diledi.

Katherine yavaşça başını salladı. "Pekâlâ, Anna."

Anna rahatlayarak iç çekti.

Bölüm Yirmi Bir

Anna o gün tiyatroya vardığında doğrudan soyunma odasına gitti. Karanlıkta kanepeye uzandı ve ağladı. Duramıyordu.

Kapı çalındı ve o yanıt vermeyince kapı açıldı. Koridordan gelen ışık içeri sızarken Anna gözlerini kıstı ve Aaron'un kapıda durduğunu gördü. Aaron onu görünce hemen yanına gitti ve ona sarıldı. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu sessizce.

Kadın omuz silkti.

"Sanırım bu aptalca bir soruydu, ha? Özür dilerim, Anna." Kapıyı kapattı ve ışığı açtı, sonra kanepeye geri döndü ve onu kucağına çekti. Anna ağlarken onu salladı.

Biraz sonra kapıyı bir kez daha çalan Travis oldu. "Selam Anna," diyerek yanlarındaki kanepeye oturdu. Anna ağlarken onun elini sıktı.

"İyi misin?" Travis gözyaşları bir süre dindikten sonra sordu Daha sonra.

Başını salladı. Ağladıktan sonra kendini daha iyi hissetti.

"Çok şey yaşadın Anna. Üzgün olman normal." Travis elini sıktı. "Eğer duygularını kontrol etmeni zorlaştırıyorsam, bana söyle. Sürekli...uh," Aaron'a baktı.

"Neyi saklayayım?" Aaron kaşlarını kaldırarak sordu.

Anna doğrulup Aaron'a baktı. "Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor." "Nasıl?"

"Seks," diye basitçe cevap verdi ve sonra yüzünü buruşturarak onun tepkisini bekledi.

Anna, Aaron'un gözlerinde sayısız duygu gördü. "Siz çıkıyor musunuz?" diye sordu usulca.

Anna'nın gözleri büyüdü. "Ne?" Başını kararlılıkla salladı. "Hayır. Hayır, yapamam... Bir daha kimseyle çıkmayacağım... asla." Parmağındaki yüzüğü çevirdi. Bir *daha asla*.

İki adam da ona tuhaf tuhaf baktı. "Bu biraz aşırı değil mi?" Travis sordu.

Anna başını yavaşça salladı. "Kimseye fazla bağlanamam. Ya da Devin'e...." Sözünü yarıda kesti. "Devin'in ne istediğine odaklanmalıyım, benim ne istediğime değil. Aksi takdirde insanlar incinir."

Sessizlik odayı doldurdu. Anna Aaron'ın onu hâlâ sevdiğini biliyordu. Kendisi de onu seviyordu. Ama onunla bir daha asla çıkamazdı, yoksa Devin onu da öldürürdü.

Gözleri yaşlarla doldu. "Gidebilir misiniz? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve parmaklarını birbirine dolayarak yere baktı. İkisi de başını salladı ve ayağa kalktı.

"Anna, bir şeye ihtiyacın olursa..." dedi Aaron, ellerini onun omuzlarına koyarak. "Seni hâlâ önemsemişimi biliyorsun, değil mi?"

Anna başını salladı ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Biliyorum." Travis onu yanağından öptü ve sonra ikisi de gittiler.

Anna tekrar kanepeye uzandı ve ağladı. Acısı ne zaman geçecekti? Anne babasının ölümünden duyduğu acıyı hatırlamıyordu. Ne zaman üzülse Jack ya da Devin dikkatini dağıtırdı. Belki dikkatini dağıtmaya devam ederse bu acı da geçecekti.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve Travis'in orada olup olmadığına bakmak için koridorun karşısına geçti. Adam kapıyı açtı ve endişeli bir ifadeyle ona baktı.

"Dikkatimi dağıtmak mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözyaşlarını kırıştırmak.

Travis başını dışarı çıkarıp boş koridora baktı ve onu içeri çekti.

Daha sonra Anna ısındı ve öğleden sonraki gösteri için kendini hazırlamaya çalıştı. Ara sırasında Travis'le sahne arkasında buluştu ve birlikte birkaç adım attılar. Travis parmağını pantolonunun ön kenarı boyunca karnında gezdirdiğinde Anna ürperdi ve damarlarında bir sıcaklık hissetti.

"İşte aradığım ifade," diye fısıldadı. "Bu öğleden sonra beni baştan çıkaramayacağından korkuyordum."

Ona küçük bir gülümseme verdi. Uyuşukluk yerini arzuya bıraktı. Arzu her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Arzu acıyı alıp götürüyordu. Bu ona hem Devin hem de Jack tarafından öğretilmişti.

Danslarının ardından Travis, Anna'yı soyunma odasındaki soğuk tuğla duvara doğru itti ve sikini onun içine gömdü. Bir baldırı Diğer ayağının parmakları yere zar zor değerken omzuna yapıştı ve birlikte hareket ettiklerinde nemli omuzlarına tutundu.

"Daha sert, Travis," diye inledi. "Daha sert."

İnlemelerini ve çığlıklarını bastırmak için ağzını kendi ağzıyla kapatarak kendini ona doğru itti.

Boşalırken adamın ağzına karşı boğuk bir çığlık attı ve adamın sikinin içinde zonkladığını hissetti. Onun çığlıklarına karşı inledi ve sonra başını arkasındaki serin duvara yasladı.

"Bunu her seferinde yapacak mıyız?" diye sordu soluk soluğa. Travis kıkırdadı. "Sen istersen ben varım."

Anna gülümsedi. "Aslında bunun benim için yeni bir deneyim olduğunu söyleyebilirim. Bu çok sık olan bir şey değil."

"Memnuniyetle." Çekip bacağına yere indirirken ürperdi. "Bunu her seferinde yaparsak çok fazla seks yapacağız."

Anna onun meme ucunu ısırdı. "Bu kötü bir şey mi?"

İnledi. "Hiç de değil." Parmağıyla kızın çenesini kaldırdı. "Yine de seni düşüme sokup arkadan almak gibi bir fantezim var."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve onu, vücudu soğuk tuğlalara yaslanacak şekilde çevirdi. Ellerini başının üzerinde tuttu ve diğer elini sırtından aşağıya, kışının yarığına doğru kaydırды. Daha aşağıya indi ve sıkı kas halkasını okşadı. "Seni buraya götürmek istiyorum," diye mırıldandı omzuna karşı.

Anna inledi ve başını salladı. "Evet, lütfen."

Parmağını kızın amına daldırdı ve sonra kışına bastırdı. "İstiyor musun?" diye fısıldadı.

Anna başını salladı. "Evet," diye inledi. Parmağı girişe girdiğinde iç çekti. "Oh, Travis...."

"Bu gece benimle eve gel," diye fısıldadı ısrarla, ellerini bıraktı ve göğsünü okşamak ve kışını parmaklamak için öne uzandı.

İnledi ve başını salladı.

"Güzel." Parmağını çekti ve uzaklaştı. "Elimizi yüzümüzü yıkayıp giyinmemiz gerek."

Giyinirlerken akıllarına endişe verici bir düşünce geldi. "Travis, benimle yattığın için başın belaya girer mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, ben bir Yaşlı Hanımefendi olduğum için... Devin sadece belirli erkeklerin bana dokunmasına izin verildiğini söyledi."

Omuz silkti. "Babam sorun olmadığını söyledi. Ben sordum. Ben yarı köle yarı normal bir insanım."

"Yaralanmanı istemiyorum."

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hazır mısın?"

Aynaya baktı ve saçını düzeltti, sonra başını salladı.

Sahne arkasına doğru ilerlediler ve final için sıralarını beklediler.

Anna performansları arasında soyunma odasındaki kanepede biraz kestirdi. Uyandığında sabahkinden çok daha dinç hissediyordu. Yüzünü yıkadı ve akşam yemeği almak için dışarı çıktı, sonra geri döndü ve akşamki performans için hazırlandı.

Danslarını bitirdiklerinde Anna, Travis'in her zamanki gibi onu soyunma odasına sürüklemesini bekledi ama Travis ona gülümsedi ve onu yeşil odaya götürüp oturttu.

Onun yanına oturdu. "Neden soyunma odana gitmiyoruz?"

Sırıttı. "Çünkü bunu evime gittiğimiz zamana saklamak istiyorum."

Anna inledi. Kukusu zonklamaya başlamıştı. "Çok kabasın," diye dudak büktü. Travis güldü. "Pek sayılmaz. Sana ereksiyon halindeyken dans etmenin zor olduğunu söylemiştim.

Kısa bir süre sonra tekrar yapmam gerekiyor."

Ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi. "O zaman neden senin için halletmeme izin vermiyorsun?"

"Cezbedici. Ama sonrasında giyinmek zorunda kalmak istemiyorum."

Kızın kulağına doğru eğildi. "Bu gece ikimiz de uyuyana kadar seni becermeyi planlıyorum. Çıglıklarınla kardeşlerimi uyanık tutmak istiyorum."

Sonsuzluktan sonra Travis, Haight Ashbury'deki üç katlı şirin bir evin garaj yoluna girdi.

"Çok şirin," dedi Anna. Travis yüzünü buruşturdu.

"Babam iyi bir anlaşma yaptı," diye açıkladı.

Kardeşleri Cody ve Lane içeri girdiklerinde televizyon izliyorlardı. Travis onu içeri götürürken sırttılar.

"Lane, Cody, bu Anna. Anna, kardeşlerim Lane ve Cody."

Kardeş olduklarını söyleyebilse de renkleri çok farklıydı. Lane'in kızıl saçları ve çilleri vardı ve Travis'in 1.80'lik boyundan daha kısaydı. Cody ise sarı saçları ve kahverengi gözleriyle dışarıda çok vakit geçirmiş gibi görünüyordu.

Travis daha fazla uzatmadan Anna'yı doğrudan banyoya götürdü ve duştaki suyu açtı. Su ısınırken onu kendine çekti ve öptü, bunu yaparken de tişörtünü çıkardı. Birbirlerini soydular ve sonra duşa girdiler.

Anna bir şişe vücut yıkama suyu gördü ve bir bezin üzerine biraz döktü. Sonra bezi Travis'in her yerine sürdü ve elleri Travis'in vücudunu keşfederken onun inlemesine neden oldu. Anna'nın işi bittiğinde Travis de aynısını ona yaptı ve her yerini ovdu. Adamın işi bittiğinde Travis nefes nefese kalmıştı. Altında durulandılar akan suya tuttu ve sonra Travis onu nazıkçe duvara doğru itti ve önü sıcak fayanslara dayandı.

Boynunu öptü ve ellerini göğüslerinde ve karnında gezdirdi, sonra kıkına geri dönmeden önce parmağını birkaç kez zonklayan amına daldırdı.

Adam parmağını kıkına sokup çıkarırken inledi, rahatlayana kadar kasları gerdi ve okşadı. Hazır olduğunda, bir eliyle kollarını başının üzerinde tuttu ve kalçasını tutarken sikini kıkına doğru itti.

Adam ileri doğru bastırıldığında canının acıyacağını düşünerek irkildi ama adam içeri girdiğinde içini çekti. Hiç acılamamıştı. Göğsü kadının sırtına bastırırken, adam kadının içini sonuna kadar doldurdu.

"Travis..." diye inledi.

İçeri ve dışarı hareket etmeye başlarken onu sıkıca tuttu. Parmağı klitorisini buldu ve dikleşmiş yumruyu ovmaya başladı.

Kendini eşikte hissederken tekrar inledi.

"İnanılmaz hissediyorsun Anna," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Bunu seninle bütün gece yapabilirim."

"Mmm," diye inledi Anna. "Oh, Tanrım. Boşalacağım!" diye haykırdı.

"Benim için gel, tatlım. Benim için sert gel."

Okşayışlarından sıcaklık fışkırdı ve yüksek sesle haykırarak kalçalarını ona doğru savururken ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Adamın küfrettiğini duydu ve o da boşalırken daha derine bastırdı.

Bir süre ona yaslandı, sonra içinden çıktı ve suyu kapatmadan önce daha fazla temizlenmenin, rahatlamanın ve okşamanın tadını çıkardılar. Kurulandılar ve bir yataktan biraz daha fazlası olan yatağına düştüler. Yerdeki şilte buruşuk battaniyelerle örtülüydü. Ama şilte çok rahattı ve kadın ona iyice sokuldu.

Travis, Anna'yı kendine doğru çekerken, "Mmm, bunu soyunma odasından daha çok sevdim," dedi.

Gülümsedi. "Hemen dans etmek için acele etmek zorunda kalmamayı seviyorum."

"Katılıyorum." Onu yan çevirdi ve önünü sırtına bastırdı. Boynunu ısırdı. "Yarın okulu asamayacak olmamız çok kötü."

"Bence biz orada olmazsak insanlar fark edebilir."

"Evet. Ve o fotoğrafçının da yarın orada olması gerekiyor." Anna tekrar ona döndü. "Fotoğrafçı mı?"

Travis kıkırdadı. "Isaak bu gece bizimle konuşurken dikkat etmedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Dans Dergisi. Yarınki matineyi fotoğraflamaya geliyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Dans etmediğin zaman gerçekten kendinden geçiyorsun, değil mi?" Anna iç çekti. "Özür dilerim. Ben sadece... hissiz kalmak daha kolay."

Travis onu kendine çekti. "Biliyorum. Annem öldüğünde ben de zor zamanlar geçirdim.

Acıyı hissetmektense seks yapmak çok daha keyifli. Anlıyorum. Muhtemelen buradaki herkesten daha fazla."

"Annen öldü mü?"

Travis yüzünü buruşturdu. "Şey, ben on altı yaşındayken elendi. Sadece 'öldü' diyorum çünkü elenmenin yabancılar için ne anlama geldiğini açıklayamıyorum."

Anna'nın kalbi Travis'in acısı için sızladı. Onun yanağını okşadı. "Çok üzgünüm, Travis."

Omuz silkti. "Uzun zaman önceydi. Bunun olacağını biliyordum ve babam bana veda etmem için bir şans verdi."

Anna dudağını ısırdı. "Eleme nasıl oluyor?"

Travis ona alaycı bir gülümseme verdi. "Onlara sadece bir iğne yapıyor. Öldürücü iğne, sanırım. Ve huzur içinde öldü. Babam orada

olmama izin verdi çünkü

sordu. Elini tuttuk ve ölüırken bana gülümsedi." Yine yüzünü buruşturdu. "Ben onun tek oğluydum. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Normalde o kadar uzun yaşamazlar ama o sağlıklı bebekler doğurmaya devam etti. Ve babam ona değer veriyordu."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Son hamileliği gerçekten zor geçmiş ve doğum yaparken neredeyse ölüyormuş. Babam bunun hakkında konuştuklarını söyledi. birlikte karar verdik." Anna'ya baktı. "Ona on yedi sağlıklı kız vermişti. Ve beni." Gülümsedi.

"Hepsi onun kızları mıydı?"

Travis başını salladı. "Hayır. Bebeklerin hiçbirine nadiren ebeveynlik yapardı. Onunla çiftleşmek için farklı kardeşler seçerdi. Tüm yetiştiriciler gibi. Yaşlılar Malikanede doğan kızlardan istediklerini almakta çok başarılılar."

"Peki nasıl oldu da dansçı oldun?" Anna konuyu değiştirerek sordu. Şu anda ebeveynleri hakkında düşünmek istemiyordu.

"Babam kızların hepsine bir çeşit dans öğretiyor. Böylece daha zarif falan oluyorlar. Bence bu aynı zamanda kendilerini daha iyi hissetmelerine de yardımcı oluyor. Küçükken gizlice bale derslerine katılırdım çünkü annem hamileliğinin son dönemleri dışında derslere gitmeyi severdi. Babam yetenekli olduğumu görünce Malikâne dışında ders almaya başlamamı sağladı ve sonunda buraya geldim."

"Baban gerçekten iyi birine benziyor." Devin'den çok daha iyi. "Washington'da tanıştığımızda ondan hoşlanmıştım."

"Öyle."

Anna yakınına sokuldu ve kolunu ona doladı. Anna esnedi. "Yorgun musun?"

"Evet. Geçen hafta neredeyse hiç uyumadım."

Travis onu daha yakına çekti. "Hayal edebiliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hadi uyu.

Dinlenmeye ihtiyacın var."

Yirmi İkinci Bölüm

Anna Cuma sabahı dairesinin kapısını kilitlerken Greg dairesinden çıktı. Noel'den sonraydı ve Pazar günü Almanya'ya gitmeleri gerekiyordu ve Anna ondan vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

"Eşyalarını topladın mı?" diye sordu ona, kapının pervazına rahatça yaslanarak.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun," dedi ona bakmadan düzgün bir sesle.

"Yani iyi bir kız oldun ve ihtiyacın olan her şeyi aldın ve gitmeye hazır mısın?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Hayır," diye araya girdi Jenna. "Onu alışverişe götürmeme izin vermedi."

Jenna, Anna'yı pazartesi günleri izinli olduğu zamanlarda onunla alışverişe gitmesi için ikna etmeye çalışmış ama Anna bunu reddetmişti. Yine de Almanya gezisini reddetmeyi planlıyordu. Travis, Greg'in onu bulamaması için Anna'nın kendisiyle kalmasını gönülsüzce kabul etti. Alex'e ihanet etmekten endişe ediyordu ama Anna'nın Alex tarafından incitilmiş hissettiğini de anlıyordu. Ne zaman Alex'e bir şans vermesi için onu cesaretlendirmeye çalışsa düşmanca büyüdü.

Anna Jenna'ya ters ters baktıktan sonra soğukkanlılıkla Greg'e baktı. "Sana söyledim. Gitmiyorum."

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun, Anna?"

Anna beklenmedik sesle irkildi ve Greg'in dairesine doğru baktı. Seth kapının girişinde durmuş, elleri kalçalarında ona gülümsüyordu.

"Seth!" Anna haykırdı ve ona doğru gitmeye başladı, sonra kendini durdurdu.

O da Alex için çalışıyordu. Ona gitmek Alex'in isteklerine boyun eğmek anlamına gelirdi. Ayağa kalktı, ona baktı ve kendisiyle savaştı. Ona gitmek istiyor ama aynı zamanda gidemiyordu.

"Ah," dedi Seth usulca, kahverengi gözleri üzgün, sesi hüzünlüydü.

"Sana ne oldu, Anna?"

"Hayat," diye cevap verdi acı bir şekilde.

Seth Greg'i iterek geçti ve Anna'yı kollarına çekti. "Hadi, tatlım. Senin öfkeni hak edecek ne yaptım ben?"

Kendisine sarılmasına izin verdi ve yavaşça onun kucağında gevşedi. Seth'i tanıyor ve ona güveniyordu. Ve ona tapıyordu.

"Neden Almanya'ya gitmek istemiyorsun?" Seth onun saçlarını okşayarak usulca sordu.

Anna omuz silkti. Seth'in sıcak kucaklaması, Alex'ten uzak durma kararından şüphe duymasına neden oldu. Seth, Alex kadar korkunç biri için çalışır mıydı?

Alex olduğunu mu düşünüyordu? Bu mümkündü ama pek olası değildi. Ama Alex'e nasıl davrandığına bakılırsa.... Oh, ona çok kızacaktı. Onu cezalandırır mıydı?

"Alex bana çok kızacak," diye mırıldandı Seth'in gömleğinin içine. "Ona karşı çok saygısızca davrandım."

"Hayır, Anna," dedi Seth yatıştırıcı bir sesle. "Yanında olman onu çok heyecanlandıracak."

Başını kaldırıp ona baktı. "Ama çok kaba davrandım. Ve itaatsiz. Yolculuk için almam söylenen hiçbir şeyi almadım." Sinirle yutkundu. "Noel'de bana kızdı."

Alex Noel arifesinde onu aramış ama telefona cevap vermemişti. Sonunda Aaron'u aramış ve telefonu ona vermesini istemişti. Alex ona muhteşem bir buz kraliçesi muamelesi yapmış, Aaron da ona büyümesini ve uslu durmasını söylemişti. Telefonu suratına kapatmış, sonra da geçmişe dönüp küstahlığından dehşete kapılarak bir saat boyunca bir köşeye sinmiş, Aaron'ın bir şekilde okyanusun ötesine ulaşip onu cezalandıracağından korkmuştu.

Seth onun yanağını okşadı. "Ve günün geri kalanında kendine çok kızdı. Wilhelm de öyle," diye ekledi kıkırdayarak. "Anna, senin gelişin için her şeyi mükemmel hale getirmek için kendini parladı. Çok yorulmuştu ve açıkçası senin düşmanlığın onu incitmişti."

"Yaralandın mı?"

Alex'in herhangi bir şey tarafından incitildiğini hayal etmekte zorlanıyordu; özellikle de kendisi gibi küçük bir kız tarafından. Ama Alex de insandı, diye düşündü. Daha önce Onu ilk kez yemeğe davet ettiğinde gergindi. Ve daha önce ona karşı çok nazik davranmıştı... onu terk etmeden önce. Yüzünü Seth'in gömleğine gömdü.

Ama tüm o korkunç şeyler olduğunda neden onu aramamıştı? Öğrenci gösterisi için dışarı çıktığında neden o kadar soğuk davranmıştı? Eğer iddia ettiği gibi onu önemsiyorsa, neden geri gelmemişti? Neden onu Devin'le yalnız bırakmıştı? Ben öldürüldüğünde neden aramadı?

Sorularından herhangi biri gerçekten önemli miydi? Anna dudağını

ısırdı.

Sonuç olarak o Alex'in kölesiydi. Wilhelm bile ona itaat etmesi gerektiğini söylemişti. İtaatsizlik ediyordu ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Belki de bunu çabucak yapar ve sonra onu malikânede bırakırdı. En azından Devin'den uzakta olurdu.

"Hazırlanmadım," dedi, gitmeyi kabullenerek. "Yanıma alacak kalın giysilerim yok."

Seth onun çenesini kavradı. "Bak ne diyeceğim. Eğer zavallı Greg'in seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak uçağa sürüklemesine neden olmayacağına söz verersen

İhtiyacınız olan şeyi size getirecek biri."

"Gerçekten mi?" Gözleri umut ve utançla parlıyordu.

"Evet," diye gülümseyerek kızın burnuna şefkatle dokundu. "Şimdi Jenna kalp krizi geçirmeden git."

Anna başını çevirdiğinde Jenna'nın endişeyle onu izlediğini ve ayağını yere vurduğunu gördü. "Üzgünüm, Jenna."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Anna artık Almanya'ya gitme konusunda öfkeli hissetmiyordu. Herkesin güvence vermesine rağmen, Noel arifesinde itaatsizliği yüzünden onu cezalandıracağından korkuyordu. Onun öfkesini düşündükçe midesi çalkalanıyordu. Bu düşünce yüreğine sebepsiz bir dehşet salmakta asla başarısız olmamıştı.

Anna ertesi öğleden sonra gösteriler arasında eve gitti. Vücudu ağrıyordu ve aynı anda hem uyumak hem de ağlamak istiyordu. Ağlamak istemesi için gerçekten iyi bir nedeni yoktu. Hayatında olup biten normal şeyler bir yana, geçen hafta daha iyi uyuyabilmişti bile.

Anna eve geldiğinde Seth dairesinde minyon tipli sarışın bir kadınla birlikteydi. Kadın Anna'nın bavuluna kıyafet koyuyordu.

"Anna, bu Kaitlyn. Kaitlyn, bu Anna. Kaitlyn dün onu aradığımdan beri durmadan alışveriş yapıyor."

"Merhaba," dedi Anna yumuşak bir sesle.

Kaitlyn onu neşeli bir gülümsemeyle karşıladı. "Merhaba Anna. Nasılsın?"

Anna omuz silkti. "Tamam."

"Anna, yine inatlaşmaya mı başladın?" Seth alay etti.

Seth'in Alex'e inatçı olduğunu söylemesini istemediği için dudağını ısırды. "Hayır, sadece çok yorgunum. Daha iyisini bilmesem, hastalandığımı düşünürdüm.

Jenna Fındıkkıran başlamadan hemen önce grip oldu ve ben de onun söylediği gibi hissediyorum."

Kaitlyn güldü. "Hasta olmak duyulmamış bir şey değil. Özellikle de yılın bu zamanlarında."

"Ben hiç hasta olmadım."

"Hiç mi?" Kaitlyn şaşkınlıkla ona baktı. "Asla.

Hastalanabileceğimi sanmıyorum."

Seth ona merakla baktı. "Belki de düşündüğünden daha insansındır."

"Olabilir. Ama bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kaitlyn'in getirdiği anlaşılan portatif bir rafa baktı. Asılı

Sonunda, tam etek ve kalçalarında aplike güller olan güzel bir soluk yeşil şifon elbise vardı.

"Oh, ne kadar güzel..." dedi Anna usulca, ona doğru yürürken. "Bu benim için mi?"

"Yılbaşı gecesi için," dedi Seth.

Anna uzanıp yumuşak kumaşa dokundu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbiselerden biri."

"Senin bedeninde bir tane olduğu için şanslıydım," dedi Kaitlyn. "Onu gördüm ve mükemmel olacağını düşündüm. Denemek ister misin?"

Anna aniden sırtarak başını salladı.

"Devam et. Bu senin elbisen."

Anna onu banyoya götürürken kıkırdadı. Kıyafetlerini hızla çıkardı ve elbisenin içine girdi. Arkasına uzandı ama fermuarını çekemedi. "Kaitlyn?"

Kaitlyn onu gördüğünde gülümsedi. "Çok güzel. Onlara kontrol ettirdim

Almanya'ya vardığınızda ayarlama yapmaları gerekip gerekmeyeceğini bilmemiz için ölçümler yaptık ama sizin için mükemmeldi." Fermuarı tutup çekmeye başladı ve sonra kaşlarını çattı. Anna da hissetti. Çok dardı. Çok sıkıydı. "Bu hiç mantıklı değil," dedi Kaitlyn usulca. "Ölçüklerini gördüm. Bu çok saygın bir mağazadan alınmış."

Anna aynada kendine baktı. Kilo mu almıştı? Kostümünün üst kısmı dün ve bu sabah biraz dar gelmişti ama bunun üzerinde fazla düşünmemişti.

"Karnını içine çekebilir misin?"

Anna içine çekebildiği kadar çekti ve Kaitlyn fermuarı beline kadar çekti ama göğüslerinde yine sıkıydı.

"Anlamıyorum," diye kaşlarını çattı Kaitlyn. "Anna, çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Neyin var?" Seth kafasını banyoya doğru uzattı.

Anna korkulu gözlerle ona bakarak, "Çok dar," dedi. "Biraz kilo almış olmalıyım." Alex şişmanladığı için ona kızacak mıydı?

Kaitlyn elbisenin fermuarını açtı. "Burada biraz dışarı çıkmasını sağlayacak malzeme var.

Ya da geri götürüp daha büyük bedeni var mı diye bakabilirim. Yanlış ölçmüş olmalılar. Mantıklı olan tek şey bu."

Anna nefes nefese kaldı. "Bu şekilde takamam. Acıtıyor." Kıyafetlerini tekrar giydi ve yatağa oturmaya gitti. Kilo almaya başlamıştı. Fakat

Nasıl? Ne zaman yemek yemeyi düşünse midesi bulanmaya başlıyordu. Neredeyse hiç yemek yemiyordu.

"Mağazayı arayayım," dedi Kaitlyn, telefonunu çıkarıp diğer odaya geçerek.

"Şişmanlıyor muyum?" Anna Seth'e sordu.

Seth güldü. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum Anna." Ona baktı. "Aksine, ben gitmeden öncesine göre daha zayıf görünüyorsun. Yemek mi yiyordun?"

Anna başını salladı. "Hiçbir şey kulağa hoş gelmiyor."

Kaşlarını çattı. "Yemek yemen gerek. Özellikle de bu halinle dans ederken."

"Deneyeceğim. Çok gergin ve öfkeliydim, iştahım kaçtı. yukarı."

Kaitlyn birkaç dakika sonra geri döndü. "Bir beden büyüğü var. Getirmemi ister misin?"

Anna elbiseye özlemle baktı. "Çok güzelmiş."

"Anna, kadın kıyafetleri tutarlı değildir ve böyle şeyler olur. Belki de sarmak için yanlışlıkla yanlış elbiseyi falan almışlardır." Anna'nın dizini okşadı. "Bunun için endişelenme. Vücutlarımız da bazen tuhaf olabiliyor. Adet dönemindeyken giysilerimin yarısına sığamıyorum."

Anna bu cesaretlendirmeye gülümsedi, gerçi hiç PMS yaşamamıştı. Kendini yeniden hasta hissetmeye başladı ve Kaitlyn ona aldığı kıyafetleri gösterirken yatağına uzandı. Hepsisi sıcak tutan şeylerdi. Kürk astarlı. Yün. Anna'nın San Francisco'da hiç endişelenmediği şeyler.

Anna o akşam tiyatroya geri döndüğünde çok yorgundu. Yolda biraz yemek aldı ama yemeye kıyamadı. "Travis, şişmanlıyor muyum?" diye sordu, Travis onu arabasına sürükledikten sonra. Soyunma odası.

Üstünü çıkardı. "Asla olmaz. Neden?" Bir meme ucunu ağzına aldı ve Anna inledi.

"Bugün üzerime uyması gereken bir elbise denedim ama olmadı."

Travis geri adım attı ve onu inceledi. "Bilmiyorum. Biraz... farklı görünüyorsun ama kesinlikle şişman değilsin." Sırıttı. "Göğüslerin daha büyük görünüyor." Bir adım öne çıktı ve onları okşadı. "Hoşuma gitti."

"Gerçekten daha mı büyükler?"

Onu kucağına aldı ve kanepeye oturttu. Bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi.

"Evet," diye mırıldandı. "Ve hoşuma gitti. Hem de çok. Gittiğinde seni özleyeceğim."

Anna öne doğru eğildi ve ona sarıldı. "Ben de seni özleyeceğim."

Anna uzun zamandır ilk kez yalnız uyumayı umarak eve gitti. Kapının kilidi açılıp içeri girdiğinde yatağa emekliyordu.

Jenna olduğunu düşünerek kafasını dışarı çıkardı. Ama Jenna değildi.

Devin'miş.

"Devin?" diye sordu şaşırarak.

"Bu senin evdeki son gecen, bebeğim. Gelip seni görmek istedim."

Ona endişeyle gülümsedi. "Tamam." Ben'i öldürdüğü için Devin'e duyduğu öfkeyi kaybetmişti. Onun yerini korku almıştı. Önemseydiği başka birine yapacaklarından, ne zaman sinirlenmeye başlasa yapmakla tehdit ettiği şeyden korkuyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Devin'in ziyaretinden sonraki sabah Anna'nın vücudu ağrıyordu. Zalim sevişme bunu tarif etmenin tek yoluydu. Hatırlayabildiği belirli bir şekilde canını yakmamıştı, sadece canının yandığını biliyordu.

Uzun ve sıcak bir duş aldı ve kendini biraz daha iyi hissetti. Belki de gerçekten hastalanıyordu. Kesinlikle garip hissediyordu. Acı genellikle seksten gelirdi, kendi bedeninden değil.

Anna gününe devam ederken ayrılışını düşünmemeye çalıştı. Sinirleri gergindi ve Travis'e birkaç kez çıkıştı. Neyse ki Travis anlayışlıydı ve elinden geldiğince onun dikkatini dağıttı. Onun dikkatini dağıtma konusunda çok yetenekliydi.

Son selamlarını verdiklerinde Anna gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti. Hayatında ilk kez ülkeden ayrılıyordu. Alex kesinlikle ona kızacaktı. Neden kızmasındı ki? Çok kaba ve saygısız davranmıştı.

Seth onu soyunma odasında bekliyordu. Kendisinden korkup kaçmadığından emin olmak istediği konusunda şaka yapmıştı ama o anki duygularına bakılırsa, Seth orada olmasaydı kaçıp gidebilirdi.

"Duş alabilmen için sana eşyalarını getirdim," dedi Seth, bir çantayı işaret ederek.

"Duş mu? Uçağa bindiğimizde temizleneceğimi sanıyordum."

"Jetin tamamlanmasında bir gecikme oldu, bu yüzden ticari uçuyoruz. Greg sana söylemedi mi?"

Anna başını salladı.

Seth güldü. "Belki de söyledi ve sen dinlemiyordun."

Yüzünü ona çevirdi ve hazırlanmaya başladı. Kaitlyn ona biraz dar ama idare edilebilir bir seyahat etek takımı almıştı. Kilo alıyor olmalıydı; Kaitlyn bunu da yanlışı beden almış olamazdı.

Sütyenleri bile dardı. Kapları aşırı dolduruyordu.

Bu da Alex'in onu gördüğünde muhtemelen kızacağı bir başka şeydi.

Banyodan çıktı ve kanepeye uzanmış telefonuyla oynayan Seth'e endişeyle baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, sesinin korkusunu ele vermeyeceğine güvenemiyordu. Belki uslu durursa Seth Alex'e iyi davrandığını söyler ve Alex'in öfkesi biraz yatışırdı.

Tiyatronun arkasından geçip limuzinin onları beklediği yere doğru ilerlediler. İçeri girdiklerinde "İki koca hafta mı?" diye sordu.

"Tam iki hafta," diye onayladı Seth. "Bence düşündüğünden çok daha fazla eğleneceksin."

"Alex beni malikâneye mi koyacak?"

Seth güldü. "Bunu neden yapsın ki?"

Anna omuz silkti ve pencereden dışarı bakmak için geri döndü.

Greg ona, "Yirmi dakika içinde havaalanında olacağız," dedi.

Limuzinde bekliyordu.

Anna'nın başı öne eğildi ve ana terminale yanaştıklarında neredeyse uyuyordu. Saat onu geçmesine rağmen havaalanı kalabalıktı. Birinci sınıf kontuarına doğru yürüdüler ve Greg kadına bir avuç dolusu belge uzattı.

Seth, "Lufthansa doğrudan Frankfurt'a uçuyor, böylece uçuşta iyi bir uyku çekebileceksiniz," dedi. "Pazartesi gecesi orada olacağız."

"Pazartesi mi?"

Seth gülümsedi. "On bir saatlik bir uçuş ve dokuz saatlik bir zaman farkı var. Ama eve döndüğümüzde günü geri kazanacağız."

"Beni de mi eve getiriyorsun?"

Seth bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Tereddütlü görünüyordu. Bir süre sonra, "Evet," dedi.

Seth Greg'e dönüp Almanca konuşurken Anna şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Greg başını salladı ve Almanca cevap verdi, sonra omuz silkti.

Tezgâhın arkasındaki kadın belgeleri Greg'e geri verirken iki yakışıklı adama genişçe gülümsedi. "İyi yolculuklar."

"İşte." Greg, Anna'ya önünde kartal resmi olan küçük mavi bir kitap uzattı.

"Nedir bu?" Anna kitaba bakarak sordu.

"Pasaportunuz. Güvenlikten geçerken ona ihtiyacınız olacak."

"Pasaport mu? Benim pasaportum yok." Anna defteri açtı ve tabii ki gerekli kişisel bilgilerle birlikte resmi de vardı.

"Artık biliyorsun," diye sırtı Seth. "Alex icabına baktı."

Anna kitaba tekrar baktı. Pasaport almanın zor olduğunu düşünüyordu.

"Gidelim," dedi Seth.

Greg güvenlik üniforması giymiş bir adamla sessizce konuştuktan sonra üç yolcuya güvenlik hattına kadar eşlik etti. Adam onları Devin'le birlikte geçtikleri birinci sınıf güvenlik hattının hemen önüne götürdü. Adam orada duran TSA ajanına diplomatik hizmetle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Seth de aynı şeyi yaparken, "Anna, ayakkabılarını ve ceketini çıkar ve bavulunla birlikte çöp kutusuna koy," diye talimat verdi. Takım elbisesinin ceketini çıkardığında Anna bir silah kılıfı olduğunu gördü.

"Silah mı taşıyorsun?" diye fısıldadı. TSA ajanına bir çeşit rozet gösteren ve omuzlarından kılıfını çıkaran Greg'e baktı.

"Her zaman, Anna," dedi Seth.

Anna arkasındaki insanların onlar hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp Seth'in söylediği gibi bir kutuya koyarken yanakları yanıyordu. "Uçaklarda silah taşıyamazsınız sanıyordum."

"Çoğu insan yapamaz. Biz yapabiliriz." Seth sırtı. "Neden?"

"Alex bir diplomat olarak kabul edilir. Biz onun için çalışıyoruz. Diğer insanların yapamayacağı pek çok şeyi yapabiliriz."

"Ama ben diplomat değilim."

Seth ona gülümsedi ama bir şey söylemedi.

TSA ajanı Greg'in belgesini incelemeyi bitirdi ve Greg metal detektöründen geçti ve detektör bip sesi çıkardı. Başka bir ajan onun üzerinde bir çubuk kullandı. Ajana bir şeyler söyledi ve pantolonunun paçasını hafifçe kaldırdı.

"Bayan?"

Anna ona öne çıkmasını işaret eden ilk ajana baktı.

"Kimlik tespiti?"

Endişeyle ona pasaportunu uzattı. Adam pasaporta baktı ve ona dostça bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim," dedi ve ona geri verdi. "Devam et

"

Adımını attı. Hiçbir şey olmadı, bunu iyi bir şey olarak kabul etti. Seth aynı işleminden geçerken o da ayakkabılarını ve ceketini giydi. Greg'in yaptığı hareketleri. Greg yanında durdu ve ona baktığında gülümsedi. Seth'in ajanla konuşmasını ve ardından giyinmesini izledi.

"Hazır mısın?" Seth kravatını düzelterek sordu.

Sessizce başını salladı. Silah taşıdıklarını bilmiyordu. Bu biraz göz korkutucuydu. Ian silah taşımıyordu. Neden ihtiyaç duysunlar ki? Özellikle de onun yanında. O özel biri değildi. En azından Kardeşliğin dışında.

Yürürlerken Seth kolunu Anna'ya doladı. "Anna, seni korumak için silahlarımız var. Endişelenecek bir şey yok."

"Beni korumak için neden bir silaha ihtiyacın olsun ki?"

Seth omuz silkti. "Sayısız neden var. Hazırlıklı olmak her zaman daha iyidir." "Alex'le birlikteyken de mi taşıyorsun?"

"Evet."

"Wilhelm'in neden korumaları yok?"

"İhtiyacı olduğunda var."

"Ama Alex'in her zaman bir taneye mi ihtiyacı var?"

Seth yüzünü buruşturdu. "Anna, bu soruları Alex'e sorarsan daha iyi olur." Anna geri çekildi ve yürürken yere baktı.

Bazen bu kadar çok soru düşünmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Birinci sınıf salonuna gittiler. Burası Devin'le gittiğinden daha güzeldi. Rahat görünümlü deri koltukların olduğu bir alana yürüdüler ve Anna bunlardan birine kıvrıldı.

"Yarım saat kadar sürecek ve sonra uçağa binebileceğiz," dedi Greg, onun karşısındaki sandalyeye yerleşerek.

"Bir şeyler yemek ister misin, Anna?" Seth çantasını yanına koyarak sordu. "Artık pasaportunu bir kenara koyabilirsin."

Anna pasaportunu el çantasının dış cebine koydu. Başını iki yana salladı. "Gerçekten aç değilim." Midesi çalkalanıyordu ve yemek düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu.

"Yemek yedin mi?"

Anna başını salladı. "Aç değildim."

Seth içini çekti ve ayağa kalktı. Greg'e baktı. "Gidip ona yiyecek bir şeyler getireceğim. Sen bir şey ister misin?"

"Kola mı?"

Seth gittiğinde Greg'e baktı. "Bu kadar zor davrandığım için özür dilerim Greg."

Şaşırmış görünüyordu ve sonra yüzü yumuşayarak sevecen bir gülümsemeye dönüştü. "Sorun değil, Anna. Son zamanlarda işlerin senin için zor olduğunu biliyorum. Daha anlayışlı olamadığım için özür dilerim."

Seth birkaç dakika sonra Anna için bir sandviçle döndü. Anna sandviçle ihtiyatla baktı. Güzel görünmediği için değil, midesi çok bulandığı için. Seth'e baktı ve sonra onun hatırına bir ısırık aldı. Tadı bir şekilde midesini yatıştırdı ve çabucak bitirdi. Seth yüzünde eğlenen bir ifadeyle onu izledi.

Yarım saat sonra uçağa bindiler ve bir merdivenden çıkarak birinci sınıf bölümü. Alan, her pencerenin yanında bir koltuk ve ortada iki koltuk olacak şekilde yapılandırılmıştı. Anna ilk pencere kenarına, Seth koridorun karşısına ve Greg de onun arkasına oturdu. Yerleştikten sonra bacaklarını altına kıvırdı ve uyanık kalmaya çalışmak için gözlerini kırıştırarak pencereden dışarı baktı.

Uçuş görevlisi yanlarına geldi ve kalkışı beklerken ona bir içki ikram etti. Hoş aksanlı bir sesle, "Havalanır havalanmaz yatağınızı açmaktan mutluluk duyacağım," dedi.

"Bu harika olur," diye karşılık verdi Anna. "Teşekkürler."

Anna ayağa kalktı ve insanlar yerleşirken etrafına bakındı. Uçuş görevlileri paltoları aldı ve içecekleri getirdi.

"Anna, neden oturmuyorsun?" Seth nazıkçe önerdi. "Uçak havadayken ayakta durabilirsin."

"Oturursam uyuyakalırım," diye cevap verdi, sonra inatçılık ettiğini düşünüp düşünmediğini merak ederek ona baktı. "Ayakta dursam sorun olur mu?" diye sordu alçakgönüllülükle.

Seth başını salladı, gözlerinde endişe vardı.

Emniyet kemerini bağla ışığının yanması sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Anna yine midesinin bulandığını hissediyordu. Uçmaktan ve yolculuktan dolayı gergindi.

"İyi misiniz?" Uçuş görevlisi sordu. İsim etiketinde "Inga" yazıyordu.

"Midem biraz rahatsız," diye itiraf etti. "Daha önce hiç uçtun mu?"

"Sadece bir kez."

Inga gülümsedi. "Bakalım mideni rahatlatacak bir şeyler bulabilecek miyim? Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra elinde bir bardak su ve bir paket Alka-Seltzer ile döndü. Ayrıca biraz nane şekeri de vardı. "Bunun yardımı olur. Nane mide bulantısına da iyi gelir."

Anna ona minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Birazdan yola çıkacağız." Yanındaki cepte duran beyaz bir çantayı işaret etti. "Kusmanız gerekirse bunu kullanın."

Anna buna ihtiyacı olmayacağını umuyordu. Hayatında sadece birkaç kez kusmuştu ve bu hiç hoş olmamıştı. Uçak geri geri giderken Terminalde tabletleri suya attı ve çözünmelerini izledi. O kadar yorgundu ki, yüzeye çıkan baloncuklar onu büyüledi.

Tepedeki hoparlörlerden pilotun boğuk sesi geliyor, önce Almanca, sonra İngilizce konuşuyordu. Pazartesi akşamı saat sekiz yirmi yedide Frankfurt'a varacaklardı. Uçak hareket ederken Anna'nın midesi bulandı. Gazlı sudan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

Seth ona sempatik bir bakış atarak, "Midene iyi gelecektir, Anna," dedi. "Sadece hızlı iç."

Anna başını salladı, derin bir nefes aldı ve içkiyi birkaç büyük yudumda içti. Seth haklıydı. Uçak havalandığında artık midesi bulanmıyordu. Hâlâ gergin hissediyordu ama yakın zamanda o küçük beyaz çantaya ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

Havalandıklarında, uçuş görevlileri insanların uyuyabilmeleri için koltuklarını ayarlamaya başladılar. Inga Anna'nın koltuğuna geldi ve Anna koltuğu yatağa dönüştürülürken ayakta durdu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Inga yastığı ve yorganı Anna'nın yatağa dönüştürülmüş koltuğuna yerleştirirken sordu.

"Evet, teşekkür ederim. İçki çok yardımcı oldu."

Inga gülümsedi. "Güzel. Başka bir taneye ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli."

Anna "yatağına" sokuldu ve gözlerini kapattı. Saniyeler içinde uykuya daldı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Limuzin otoyolda Frankfurt'a doğru hızla ilerlerken Alex sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

"Alex, ayağını vurarak arabanın daha hızlı gitmesini sağlayamazsın," dedi babası, eğlenmiş görünüyordu.

"Elimde değil, Vati. Gerginim."

Vati kıkırdadı. "Seni çok uzun zamandır böyle gergin görmemiştim."

"Ya bana hâlâ kızgınsa? Ya bana bir kez bakıp uçağa geri dönerse?"

Vati bu kez düpedüz güldü. "Bunun yasal olduğunu sanmıyorum evlat." Alex ona kızgın bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Vati."

"Seth artık kızgın olmadığını söylememiş miydi? Onun varlığı onu biraz yumuşatmış gibi görünüyordu. Eminim hâlâ işe yarıyordur. Ve eğer hala kızgınsa, onu kazanmak için daha çok çalışmanız gerekecek."

Annesi gülümseyerek, "Bir kadını kazanmakta hiç zorlanmadın, Alex," dedi.

Alex başını arkaya yaslayıp çatıya bakarak, "Anna daha önce hiç sinirlenmemişti," dedi. "Onun farklı olduğunu kendin söyledin, Vati. Ama ne kadar farklı? Ya onu terk ettiğim için beni asla affetmezse?"

"Bence biraz melodramatik davranıyorsun Alex," dedi Mutti. "Eğer seni önemsemiyor olsaydı, kızgın olmazdı. İnsanlar önemsemedikleri insanlara kızmazlar."

Alex içini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. Greg, Seth'in orada olmasıyla Anna'da meydana gelen değişiklik hakkında yorum yapmıştı. Alex, Anna'nın Seth'i çok sevdiğini biliyordu ve Seth'i Anna'yla ilgilenmesi için gönderdiği için memnundu. Özellikle de Artık yolculuğa direnmeyi bırakmıştı.

Üçü de sağ salim uçaktaydı ve bir saat içinde varmış olacaktı. Alex, Anna'yı Ağustos'tan beri ilk kez tekrar görmeyi beklerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Bu sefer ona her şeyi anlatabilecekti.

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve karnını tuttu. Inga'nın bir gece önce işaret ettiği çantaya uzandı ve midesinin içindekiler ağzına doğru fırlamadan önce zar zor açtı. Seth oturduğu yerden fırladı ve bir anda onun yanında belirdi. Çağrı düğmesine bastı ve Anna öksürüp tekrar kusarken çantayı tutmasına yardım etti.

Inga neler olduğunu gördü ve Anna'ya serinlemesi için havlu getirdi. İşini bitirdikten sonra yüzünü sildi. Çanta elinden alındı ve Seth yüzünü, boynunu ve ellerini silerken onu tuttu.

"İyi misin?" Seth nazikçe sordu.

Anna başını salladı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi zayıf bir gülümsemeyle. Başını kaldırıp Seth'e baktı. "Özür dilerim. Uyandırdım mı seni?"

Seth başını salladı. "Bir süredir ayaktaydım. Yakında ineceğiz ve zaten seni uyandırmayı düşünüyordum. Sanırım miden bunu benim için yaptı."

"O iyi mi?" Greg arkasından sordu.

Seth ona bakmadan, "Evet," dedi.

Anna titriyordu ama haftalardır olmadığı kadar dinlenmiş hissediyordu. Uçakta bu kadar iyi uyumuş olması onu şaşırtmıştı.

Inga yumuşak bir sesle, "Dişlerinizi fırçalamak isterseniz banyoda diş fırçaları var," dedi.

Anna başını kaldırdı ve ona minnettar bir gülümseme verdi. "Evet. Sanırım bu iyi olur."

Seth onun ayağa kalkmasına yardım etti ve banyoya gittiğinden emin oldu.

Anna on beş dakika sonra dışarı çıktığında kendini yeniden insan gibi hissediyordu. Hatta uçağa bindikten sonra aldığı küçük bir kitin içinde bulunan makyaj malzemelerini bile sürmüştü.

Seth başını kaldırdı ve onu görünce gülümsedi. "İşte benim güzel kızım. Çok daha iyi görünüyorsun."

Anna kızardı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Tekrar oturur pozisyona getirilmiş olan koltuğuna doğru yürüdü.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Anna oturduktan sonra Inga sordu.

Anna başıyla onayladı. "Evet, lütfen. Acıktım." Uzun zamandır ilk kez.

Alex telefonunun cebinde vızıldamasıyla sıçradı. Greg'den gelen bir mesajdı. Mesajı okumak için aceleyle ekrana bastı.

Anna hasta. Kustu ama şimdi iyi görünüyor.

Alex kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Vati, yarı ölümsüzler hasta olabilir mi?" Babasına baktı.

Vati bir an için düşünceli görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla hayır. Evlerinden çok uzun süre uzak kalmadıkları sürece. Neden?"

"Seth bana Anna'nın kendini iyi hissetmediğini ve yemek yemediğini söyledi. Az önce Greg'den uçakta hastalandığını söyleyen bir mesaj aldım. Ben de hasta olduklarını düşünmemiştim."

Vati kaşlarını çattı. "Bu *çok* garip. Gideli daha bir gün bile olmadı ve sana geliyor. Savunmasız olmamalı. Ama son zamanlarda çok büyük bir stres altında. Belki de insan kısmı strese yenik düşüyor. Yarın hâlâ kendini iyi hissetmiyorsa Heinrich'in gelip ona bakmasını sağlayabilirim." Heinrich Alex'in amcasıydı ve bir doktordu.

"Pekâlâ." Alex gözlerini karanlık geceye dikti. Zavallı Anna. Hasta olmak hiç eğlenceli değildi. Onu rahatlatmasına izin vereceğini umuyordu.

Anna yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissetti. Uçak alçalmaya başladı ve Anna kolçaklarını kavradı. Seth uzanıp elini okşadı ama yere inip çok daha yavaş bir tempoda hareket edene kadar rahatlamadı.

Uçak durduğunda pencereden dışarı baktı. "Terminal nerede?"

diye sordu Seth'e.

Seth pencereden dışarı baktı. "Görünüşe göre burada uçaktan iniyoruz. Bu havaalanında çok fazla kapı yok. Merak etmeyin. Terminale güzel bir minibüsle gideceğiz. Bence bu şekilde daha hızlı olur."

Anna açık havaya adımını attığı anda çılgılık attı. "Tanrım! Çok soğuk!" Paltosuna sarıldı ve iki büklüm oldu.

Seth kıkırdadı. "Otuz saniye Anna, sonra sıcak bir minibüste olacağız."

Önce Greg minibüse bindi ve Anna da onu arkaya kadar takip ederek yanına oturdu. Seth de onun diğer tarafına oturdu. Tüm koltuklar dolduğunda, minibüs Anna'nın tahmin ettiği büyük, aydınlık binaya doğru yola çıktı. terminaldi.

Alex'i görmesine dakikalar kaldığını fark ettiğinde Anna'nın mide bulantısı geri döndü. Birkaç kez yutkundu ve derin nefes almaya çalıştı.

Ailesi onu izlerken Alex volta atıyordu. Bu gece onu eğlenceli bulduklarını biliyordu ama umurunda değildi. Uçak gelmişti ve şimdi tek mesele yolcuların gümrükten geçmesiydi.

Dikkatini çekmeye çalışan kadınları görmezden geldi. Kendisi ve ailesi burada iyi tanınıyordu; kadınlar neredeyse kendilerini ona atıyordu. Birkaç yıl önce buna bayılıyordu. Şimdi ise bu onu sadece rahatsız ediyordu. Sadece bir kadını istiyordu ve o kadın da sonunda onunla aynı binadaydı.

Tony yakınında duruyordu, duruşu korkutucu bir gözlemcinin duruşuydu ama Alex onun gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordu.

"Bu gece bu kadar eğlenceli olduğuma sevindim," dedi Tony ve ailesine kuru bir şekilde.

Annesi gülümseyerek, "Alex, bence çok sevimli," dedi. Alex gözlerini devirdi ve içini çekti.

"Alex."

Alex döndüğünde Tony'nin başını sallayarak geçidin karşısındaki açıklığa doğru gittiğini gördü.

Greg ve Seth orada durmuş, aralarında Anna olduğu halde etrafa bakıyorlardı. Anna onların iri gövdeleri arasında çok küçük ve narin görünüyordu. Havaalanı üniforması giymiş bir adam elinde bavul dolu bir el arabasıyla arkalarında bekliyordu. Çoğunun Anna'ya ait olduğunu tahmin etti. Eşleşen mavi valizler.

Greg ve Seth onu aynı anda gördüler ve başlarıyla onayladılar. Seth Anna'ya bir şey söylemek için eğildi. Anna, Alex'in durduğu yere baktı ve gözleri büyüdü. Saklanmak için Seth'in arkasına geçerken Alex'in omuzları çöktü. "Ona bir dakika ver Alex," dedi Vati usulca, onun yanına gelerek. "O

korkmuş, kızgın değil. Nazik olun."

Seth kolunu Anna'nın omuzlarına doladı ve üçü kalabalığın arasından geçerek Alex ve ailesinin beklediği yere doğru ilerlediler.

Alex, Greg ve Seth'i selamladı ve olabildiğince sabırlı bir şekilde durarak Anna'ya en iyi nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalıştı. Onu artık daha net görebiliyordu. Ağustos'ta olduğundan daha zayıftı. Hafifçe sürülmüş makyajının altında yüzü solgundu. Kıpırdanıyor, parmaklarını birbirine doluyor ve yere bakıyordu.

Ona önce Vati yaklaştı. "Merhaba Anna," dedi yumuşak bir sesle.

Anna ona baktı ve gülümsedi. "Merhaba Wilhelm," dedi sessizce.

Wilhelm kollarını açtı ve Anna ona istekle sarıldı.

Alex'in kalbi göğsünde sıkıştı.

"Uçuşun nasıldı?" Vati başını Alex'in göğsüne dayayarak sordu. Alex, Anna'yı inceleyen annesine baktı.

"Neredeyse bütün yol boyunca uyudum. Sanırım bu iyi bir şey."

Vati kıkırdadı ve onu serbest bıraktı. "Anna, seni karım Ilsa ile tanıştırmak istiyorum. Ilsa, bu Anna."

Alex'in annesi Anna'ya sıcak ve dostça bir gülümseme verdi. Mutti uzun boylu, zarif bir kadındı, koyu sarı saçları ve güvercin grisi gözleri vardı. Başında bir

sade siyah bir etek, kırmızı bir kazak ve diz hizasında siyah deri çizmeler. "Anna, sonunda seninle tanışmak harika," dedi ağır bir sesle

aksanlı İngilizce. "Hakkınızda çok güzel şeyler duydum."

Anna ona ürkek bir gülümseme verdi. "Merhaba," dedi güçlükle duyabildiği bir sesle.

Alex öne doğru adım atarken kalbi hızla çarpıyordu. "Merhaba Schatzi," dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. Sevgi sözcüklerini kullanmasının onun korkmamasına yardımcı olacağını umuyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Anna yüzünü Alex'e döndü. Onun yakışıklı yüzüne bakarken nefesi boğazında düğümlendi. Bir kez daha unutmayı başarmıştı. ne kadar uzun ve geniş olduğunu. Saçları yeni kestirmiş gibi görünüyordu. Dudaklarına baktı ve onları öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Sert ama yumuşak. Gergin bir gülümsemeyle kalkmışlardı. Ne olabilirdi ki? gergin misin?

Ona *Schatzi derdi*. Hazinesi. Onun kobalt mavisi gözlerine baktı ama gözlerinde öfkeden eser yoktu. Kendisine davranış şekli yüzünden neden ona kızmamıştı? Son aradığında ona kızmıştı. Bu davranışı için onu cezalandırmayacak mıydı?

"Özür dilerim Alex," dedi ve boyun eğerek başını öne eğdi.

Adam bir adım öne çıktı ve kız bir tür ceza beklentisiyle irkildi. Çenesini kavradı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı.

"Ne için?" diye sordu usulca.

"Saygısız ve itaatsiz olduğum için. Ben hazırım ceza." Gözleri yaşlarla doldu ama cesur olmaya kararlıydı.

Yüzünü buruşturdu ve kızın çenesini bıraktı. Ama ona vurmak yerine elini tuttu ve onu yakındaki bir banka götürdü.

"Saçını kaldır."

Anna kafası karışmış bir halde adamın dediğini yaptı. Boynunun arkasına uzandı. Onun Parmaklarını hareket ettirirken boynunu gıdıkladı ve bir an sonra ellerini çekti. Kolyesini çıkarmıştı.

Çenesi titredi ve dudağını ısırarak ağlamamaya çalıştı. Adam ona kızgındı. Onu kayıtsızca izleyen Wilhelm'e baktı. Gözlerinde yaşlarla tekrar Alex'e baktı.

Ona verdiği bileziği de çıkardı. Mücevherleri Tony'ye verdi, o da plastik bir kutuya koyup cebine attı.

Anna'nın kalbi göğsünde çarptı ve mide bulantısı geri döndü. Onun korumasını kaldırmıştı! Onu incitmek isteyen herkese karşı savunmasız bırakıyordu. Elleri baktı ve boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı.

"Anna, burada olduğun sürece kendini benim kölem olarak görmeni istemiyorum," dedi Alex sakın bir sesle. "Kendini sadece 'Anna' olarak düşünmeni istiyorum."

Anna ona baktı, kafası karışmıştı. Onu burada kölesi olarak istememiş miydi? "O zaman beni neden buraya getirdin?"

Gözleri kederle büyüdü. "Çünkü seni özledim ve seni görmek istedim." Gülümsedi. "Ve büyüdüğüm yeri görmeni istiyorum."

"Beni özledin mi?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hem de çok." Adam onun elini tuttu ve kendi elinin içinde tuttu.

Gözlerinin içine bakmak ona birlikte geçirdikleri son geceyi hatırlattı. Ve sonra onu terk etti. Korkusu yerini derin bir üzüntüye bıraktı.

"Beni neden terk ettin?" diye fısıldadı, çaresizlik gözlerini yaşlarla doldurmuştu.

Alex onu kendine çekti. "Oh, *mein Schatzi*. Seni terk etmek zorunda kaldığım her gün için pişmanlık duydum." Onun yanağını okşadı. "Ama bunu yapmak zorundaydım. Senin için savaşacak kadar güçlü olmayı öğrenmem gerekiyordu." Anna onun gözlerinde kendisinininkini yansıtan yaşlar görebiliyordu. Başparmaklarıyla yanaklarını okşadı ve düşen gözyaşlarını sildi.

"Sen güçlüsün," diye ısrar etti.

"Olmam gerektiği şekilde değil." İçini çekti. "Anna... Ayrılmakla seni incittiğimi biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama ben kaldığımda... Devin O gece sana zarar verdim. Bana ilaç verdi ve seni incitmemi sağladı. Bunu bize tekrar yapmasına izin veremezdim." Gözleri daha da parladı. "Ama senin için savaşabilirim Şimdi, *Schatzi*. Bilmem gereken her şeyi öğrenmedim ama çok şey öğrendim." Aceleyle konuştu. "Devin'in sana zarar vermesini engelleyebilirim."

"Nasıl? O çok güçlü. Daha önce olduğundan çok daha güçlü." "Ne demek istiyorsun Anna?" Wilhelm sordu.

Başını kaldırıp Wilhelm'e baktı. "Ağustos Buluşması'nda bir şey yaptılar. Artık ona Başkan diyorlar."

Wilhelm'in yüzü soldu. "Emin misin?"

Anna başını salladı.

Wilhelm etrafına bakındı. "Sanırım gitmemiz gerekiyor."

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Anna endişeyle sordu.

Wilhelm nazıkçe gülümsedi. "*Hayır*, Anna. Hiç de değil. Bu tür şeyleri herkesin içinde konuşmak iyi bir fikir değil. Bunu daha sonra konuşuruz." Ilsa'ya döndü ve kolunu ona doladı. Anna onun karısına attığı

şefkatli bakış karşısında irkildi.

Alex alçak bir sesle, "Seni bir daha terk etmeyeceğim, Anna," dedi.

Kadın adama baktı ve adam da ona öylesine yoğun bir şekilde baktı ki, kadın gözlerini kaçırmak istedi ama gözlerini onunkilerden ayıramadı.

Sinirle yutkundu ve sonra onu okuyabilmek için konsantre oldu. Ciddiydi. Ve bunu sadece bir Efendi olarak değil, farklı bir şekilde ifade etti. O demek istedi ki

Bir sevgili olarak mı? Ama ziyarete geldiğinde ona karşı çok soğuk davranmıştı. Ve kötü şeyler olduğunda onunla iletişime geçmemişti. Ondan hissettiği duygular nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

"Bana karşı neden bu kadar soğuktun?" diye sordu usulca.

Gözleri karardı. "Mecburdum, Anna. Devin'in seni önemsemediğimi düşünmesine izin vermek zorundaydım. Tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığım gibi. Ayrılmam Devin'in seninle işimin bittiğini düşünmesine neden oldu ve beni yalnız bıraktı." Kaşları çatıldı. "Artık bunu yapmak zorunda değilim, *Schatzi*. Bir daha asla yapmayacağım."

Onun samimiyetini ve kararlılığını hissedebiliyordu. *Ne* pahasına olursa olsun onu koruyacaktı. Onu seviyordu.

Birlikte geçirdikleri ilk gecede tutuşan kıvılcım, kalbinde yeniden alevlendi. Aylar sonra ilk kez burada, onun yanında oturmak eve dönmek gibiydi. Ona başka hiç kimseye olmadığı kadar bağlıydı. Devin'e bile. Özellikle Devin'e. Ve Devin onu alıp götüremezdi.

Alex, Devin'e karşı diğer erkekler gibi savunmasız değildi. Devin'in zarar veremeyeceği tek kişi oydu.

Anna yavaşça başını salladı. "Evet Alex," dedi usulca. Uzandı ve eliyle onun yanağını okşadı.

Gözleri hafifçe irileşti ve öyle bir duyguyla doldu ki yüreği sevinçle doldu. Elini başının arkasına kaydırды ve dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildi.

"Anna'm," diye mırıldandı, ardından dudaklarını tutkulu bir öpücükle onunkilere yapıştırdı. Adam ona sıkıca sarıldı ve Anna da kollarını adamın boynuna doladı.

Eve gelmişti. Alex'i öpmek dudaklarının buluşmasından daha fazlasıydı. Birbirlerine dokunduklarında ruhu onunkine uzanıyordu. Son birkaç ayın acıları ve korkuları, Alex ona sınıksız sarılıp onu koruduğunda eriyip gitmişti.

onu dünyadan. Onu koruyabilirdi ve koruyacaktı da. Bundan emindi.

Bir süre sonra Anna, Frankfurt sokaklarında kuzeye doğru ilerleyen limuzinde Alex'e sarılmıştı. Seth, Tony ve Greg limuzinin ön tarafında dinlenirken, Anna ve Alex anne ve babasının bulunduğu arka koltuğa yakın oturuyorlardı. Alex çeşitli binaları işaret etti ama karanlıkta onları görmek zordu. Hafif bir kar serpintisi vardı ışıklar içinde parıldayan şehir boyunca.

"Yeterince ısındın mı, *Schatzi*?"

"Senin yanında, evet." Daha yakına sokuldu.

"*Mutti*, o buradayken evi serin tutabilir miyiz?" Alex gülerek sordu.

"Muhtemelen onun bakış açısından yeterince havalı olacaktır, Alex," diye yanıtladı Ilsa, başını eğlenerek sallayarak.

"Eviniz ne kadar uzakta?"

Alex kıkırdadı. "Buradan yaklaşık yirmi dakika daha uzakta."

Yollarına devam ettikçe ışıkların sayısı azaldı ve sonunda neredeyse hiç ışık kalmadı. Ay ışığı karı elmas gibi parlatıyordu. İleride dağların gölgelerini gördü ve limuzin sık bir ormanın içinden geçen dolambaçlı bir yolda yukarı doğru ilerledi. Bir gölün yanından geçtiler ve gölün yukarısında, uzakta parıldayan ışıklar gördü.

"Bu *Gutshaus*." Alex ışıkları göstererek, "Burası *Gutshaus*," dedi.

Bu mesafeden büyük görünüyordu ama Anna'nın bunu bilmesine imkan yoktu.

uzun araba yoluna çıkana kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti.

"Oh!" diye hayretle haykırdı. Çok büyüktü. Bunu söylediği için kendini aptal gibi hissetti.

bir ev. Bir kaleydi.

Dört kat yüksekliğinde ve inanılmaz genişlikteydi, sivri çatıları ve ay ışığında parıldayan çok sayıda bacası vardı. Düzinelerce pencereden ışıklar parlıyordu. Bir *porte-cochère*, normal bir evin girişinden kolayca üç kat daha uzun olan devasa kemerli giriş yolunu koruyordu. Limuzin ön tarafa yanaştığında, devasa ahşap kapılar açıldı ve araçtan indiklerinde ince, gri saçlı bir adam hazır olda durdu.

Anna, Alex'in elini tutarak hızla kapıya doğru yürürken soğuktan titriyordu.

"Lukas, bu Anna Perkins, Amerika'dan gelen konuğumuz," dedi Wilhelm tanıştırmaya amacıyla. "Anna, bu Lukas. *Evin* olması gerektiği gibi çalıştığından emin oluyor."

Lukas'ın parlak, buz mavisi gözleri ona gülümserken sıcacık parlıyordu. "*İyi akşamlar, Fraulein*."

"Merhaba Lukas," dedi utangaç bir sesle.

Üç tarafı mermer kemerlerle çevrili devasa bir giriş salonuna girdiler. Odanın ortasında, büyük bir dokuma halının üzerinde muazzam bir ahşap masa duruyordu. Masanın üstündeki devasa cilalı kirişler kemerler tavan ahşaplarını destekliyordu. Solda, cilalı ahşap ve ferforje trabzanlı taş bir merdiven ikinci kata doğru kıvrılıyordu. İçeriye doğru ilerlediklerinde Anna, merdivenin ötesinde, salona dik açılı bir oda gördü. Duvar halılarına ve antika görünümlü mobilyalara rağmen, Atmosfer Alex'in San Francisco'daki evindeki oturma odasına benziyordu, sadece dört (altı, sekiz, on?) kat daha büyüktü. Tam karşıdaki kemerlerden biri, arkasında ne varsa kapatan etkileyici bir cam ve ahşap kirişli kapıya ev sahipliği yapıyordu. Sağ tarafta, birkaç kemer bir tür açık odaya açılıyordu.

"Vay canına," dedi Anna usulca, her şeyi kavramaya çalışarak. Daha önce hiç bu kadar şaşırtıcı bir şey görmemişti. Alex onun yanında durmuş, elini tutmuş ve ona gülümsüyordu.

Merdivenlerden gelen bir çığlık ve ayak sesleri duydu, ardından heyecanlı bir kadın sesi çok hızlı bir şekilde Almanca konuşuyordu. Anna'dan biraz daha yaşlı, uzun boylu bir sarışın merdivenlerden hızla inip ona doğru koşarken Alex güldü.

"Anna, bu benim küçük kardeşim Greta. Greta, bu Anna."

"Oh, Anna. Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım!" Greta tatlı bir sesle ve ağır bir aksanla konuştu. Anna'ya sıkıca sarıldı ve sonra ona bakmak için geri çekildi. "Alex son birkaç haftadır deli gibi çalışıyor. Sonunda burada olmana çok sevindim."

Greta'nın parlak bir gülümsemesi ve Alex'inkiyle aynı renkte gülen mavi gözleri vardı. Anna'dan birkaç santim daha uzundu ve saçları uzun, düz ve modaya uygun bir şekilde dağınıktı. Çok güzeldi.

"Liesl, Kurt ve Gretchen nerede?" Wilhelm sordu.

Greta gözlerini devirdi. "Üst katta. Gretchen aşağı gelmek istemedi."

Alex de gözlerini devirdi, bu da Greta'yı güldürdü.

Greta gözlerinde Anna'ya Kurt'ü hatırlatan muzip bir parıltıyla, "*Komm, gidelim*," dedi. "Gidip Gretchen'i perişan edelim."

"Greta, bu hiç hoş değil," dedi Ilsa odanın öbür ucundan.

Alex güldü. "Birkaç dakika içinde, Greta. Önce Anna'ya bir şey göstermek istiyorum."

Greta dudağını uzattı ve tatlı tatlı somurttu.

"Sadece birkaç dakika, Greta. Söz veriyorum. Anna'yı aylardır görmedim." "Oh, pekala. Günlerdir bunu dört gözle bekliyordum." O Neşeyle fırlayıp Wilhelm ve Ilsa ile birlikte merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

"Neyi dört gözle bekliyordu?" Anna sordu.

Alex iç çekti. "Gretchen'a eziyet etmeyi seviyor. Çoğunlukla da yapması kolay olduğu için."

Anna anlamadı.

"Gretchen...." İçini çekti. "Gretchen geçmişte bana karşı bir şeyler hissetti. Eve geldiğimde çok sevindi ama senden bahsettiğimde çok kıskandı."

"O Kurt'ün karısı değil mi?"

"Evet, bu daha da kötü, çünkü Kurt senden de övgüyle bahsetti. Eğer sana kaba davrandıysa, şimdiden özür dilerim. Zor biri olabiliyor. Ama hoş karşılanmadığını hissetmeni istemiyorum Anna." Ona döndü ve sert bir ifadeyle baktı. "Senin de burada olmaya en az onun kadar hakkın var. Seni korkutmasına izin verme."

Anna yavaşça başını salladı. "Deneyeceğim," dedi çekingen bir gülümsemeyle. "*Komm mit mir*. Sana bahçeyi göstermek istiyorum."

"Bahçe mi?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Alex gülümsedi ve Anna'yı açık odaya açılan kemerlerden geçirdi. İçeri girdiğinde kendini dışarıda hissetti. Oda sıcaktı ve her tür bitkiyle doluydu. Rengârenk çiçekler odayı dolduruyordu. lezzetli kokular. Köşede çiçek açmış küçük bir gül bahçesi bile vardı. Hem de Alman kışının ortasında.

"Oh, Alex, bu çok güzel."

Alex yukarıyı işaret etti. "Tavan cam ama şu anda karla kaplı."

Anna, cam bölmelerden süzülen gün ışığıyla bahçenin ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyordu.

Alex onu küçük bir oyuktaki ahşap bir banka götürdü ve yan yana oturdular. "Anna, Kaliforniya'dayken Alex'e bana cevaplayamadığım bazı sorular sordu. Şimdi sorularınızı ve bana soracağınız diğer her şeyi yanıtlayacağım. Hiçbir şeyi saklamayacağım."

Anna merakla başını eğdi. "Neden?"

"Çünkü bana güvenmeni istiyorum. Sana cevap vermediğimde seni incittiğimi biliyorum." Onun elini tuttu. "Senden hiçbir şey saklamak istemiyorum. artık."

Şehir dışına çıktığı zamandan bahsettiğini biliyordu. Ne yaptığını bilmek istiyor muydu? Kötü bir şey miydi?

"Bana iş seyahatime çıktığımda ne yaptığımı ve nereye gittiğimi sordunuz. Ne yaptığımı anlamak için size biraz kendimden ve geçmişimden bahsetmem gerekiyor." Alex derin bir nefes aldı. "Orduya karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur. Sanırım bütün erkekler bunu yaşar ama ben takıntılıydım. Konuyla ilgili okuyabildiğim her şeyi okudum. Askeri olan her şeyde uzman oldum. On üç yaşımdayken Vati'ye orduya girmek istediğimi söyledim.

Orduya. O... hayır dedi, çok yüksek sesle." Alex kıkırdadı ve Anna gülümsedi. "Sonra bana orduda olmaktan daha önemli işlerim olduğunu söyledi, ki bunu garipsedim çünkü ordudan hep övgüyle bahsederdi. O günün ilerleyen saatlerinde beni ilk kez Malikâneye götürdü ve bana

Yaşlı olmak ve bunun önemi. On üç yaşındayken bunu tam olarak anlamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Alex gözlerini uzak bir anıya dikti. "Ama hayallerimden vazgeçmedim. Ordu hakkında bilgi edinmeye devam ettim, atış talimi yaptım ve iyi bir asker olabileceğimi kanıtlamak için yapabileceğim her şeyi yaptım.

Arkadaşım Jean Luc

Fransız Büyükelçisi'nin oğluydu ve korumalarından biri Fransız ordusundan emekliydi. Onunla geçirebildiğim her anı, öğrenebildiğim her şeyi öğrenerek geçirdim.

"Ortaokuldan mezun olmadan hemen önce akıl hocam Gaidon'u yanıma aldım ve Vati ile tekrar konuşarak ona asker olmak istediğimi söyledim. Gaidon beni destekledi, Vati'ye çok yetenekli olduğumu ve bana bir şans verilmesi gerektiğini söyledi." Alex gülümsedi. "Uzun lafın kısası, babama yetenekli olduğumu kanıtlama fırsatım vardı ve ben de bunu yaptım. Normalde bir Yaşlı-Oğul'un dünyayı yönetmenin sıradan yönlerine katılmasına izin verilmez, ancak Vati Kardeşliği yeteneğimi kullanmama izin vermemenin bir kayıp olacağına ikna etti. Onlar da kabul ettiler ve ben de keskin nişancı olmak için Amerikan ordusunda eğitim aldım."

Döndü ve yüzünde gergin bir ifadeyle Anna'ya baktı. "Ben uzman bir keskin nişancıyım, Anna. Seth, Tony, Greg. Hepsi benim adamlarım. Daha sonra tanışacağın başkaları da var ama Sebastian'la zaten tanıştın. Kardeşlik birinin icabına bakılmasını istediğinde beni arar. Ya da diğer ekiplerden birini. Ama benimki en iyisi." Bunu söylerken kibirli görünmüyordu. "Başka şeyler de yapıyoruz: sabotaj, keşif, gözetleme. Bazen içeri girip rehinelere kurtardığımız bile oluyor. Zaman zaman çeşitli hükümetlerle de çalışıyoruz."

Anna ona baktı. "Yani, şehir dışına çıktığında... birini mi öldürüyordun?"

Alex ciddiyle başını salladı. "*Evet.*"

Anna ne diyeceğini bilemiyordu. Tanıdığı Alex ile soğukkanlı bir katili bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Beklenmedik bir şekilde, kafasında belli belirsiz bir anı canlandı. Bağlanma ritüelinin yapıldığı gece. Devin ve Alex tartışıyorlardı. Alex bir Yaşlı'yı öldürdüğünü itiraf etmiş ve Devin'i tehdit etmişti. Konuşma hakkında bir şey

Anna'nın Alex'in yanında kendini güvende hissetmesini sağladı. Devin'e karşı durmuştu ve Anna o zamanlar Devin'in neler yapabileceğini bile bilmiyordu. Ama Alex biliyordu. Ve onu kurtardı.

"Yüzüğümdeki siyahın anlamı bu."

"Ne?" Anna onun konuşmasını zar zor duymuştu.

"Yüzüğümdeki siyah taşlar. Sana bileziğini verdiğimde bunu sormuştun. Siyah, benim bir Kardeşlik suikastçısı olduğum anlamına geliyor."

Anna başını salladı. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Bazen. Bazen de aylarca çağrılmayız." Kaşlarını çattı. "Mina'ya kendimle ilgili bu kısmı hiç anlatmadım."

"Mina kim?"

Alex başını eğdi ve sonra ona yumuşak bir gülümseme verdi. "İlk karım.

Ben San Francisco'ya taşınmadan birkaç yıl önce öldü."

"Ah." Kurt'ün ona Alex'in evlendiğini ve bir çocuğu olduğunu söylediğini hatırladı.

"Ondan pek çok şey sakladım. İyi bir koca değildim." Ona baktı.

"Olgunlaştım. En azından öyle umuyorum. Sanırım şimdi çok daha iyi bir iş çıkarabilirim."

"Koca olarak daha iyi bir iş mi?"

Alex başını salladı.

Anna kalbini korku kaplarken ellerine baktı. "Yeniden evlenmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu yavaşça. Bu yüzden mi buraya geri döndü? Düzgün bir eş bulmak için mi? Madem evlenecekti, neden Anna'yı Almanya'ya getirmişti? Onun nişanlısıyla tanışmasını istemediğini umuyordu. Bu düşünce yine midesini bulandırdı.

"Evet, Anna. Evet."

"Ah." Gözyaşlarını görmemesi için başını daha aşağı eğdi. Ağlamak istemiyordu ama kendini durduramıyordu. Neden kalbi sanki bir Bıçağı saplamak mı? Alex'in evlenmesine üzülmesi için iyi bir neden yoktu. O bir Büyük-Oğul'du. Evlenmesi gerekiyordu; bu zorunluydu. Tıpkı Tommy'nin yakında evleneceği gibi. Ve o da bir Yaşlı-Efendi olarak her zaman olduğu gibi onların cinsel ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

Hayatından memnun olmalı.

Gözyaşları burnundan aşağı damlayıp eteğine düştü. Kumaşın üzerindeki lekeleri saklamaya çalıştı ama Alex onun elini tuttu.

"Neden ağlıyorsun, *Schatzi*?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Son zamanlarda duygusal bir karmaşa içindeyim. Özür dilerim."

"Duyguların anlaşılabilir, Anna. Çok şey yaşadın." "Sen... Yani," diye kekeledi Anna gözyaşları arasında. "Buldun mu evlenmek istediğin kız?"

"Evet. "Evet."

Bıçak kalbine saplandı ve acıdan irkildi. Eğer bu kadar mutsuz olmasaydı, kendine kızardı. Alex'in evleneceği düşüncesi neden bu kadar canını yakıyordu? Birlikte iki güzel gece geçirmişlerdi. Ne olmuş yani? Kurt'le de güzel geceler geçirmişti. Onunla evlenmek istemedikleri kesindi. Ayrıca, Devin Anna'nın evlenmesine asla izin vermezdi. Bu çok kesindi.

Ama Alex harika bir adamdı. Mutlu olmayı hak ediyordu. Kadının da ona layık olduğunu umuyordu. "Hoş biri mi?"

"Ja. Tanıdığım en tatlı kız. Ve en güzeli. Sadece benimle evlenmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum."

Anna pişmanlıkla güldü ve ona baktı. "Neden bir kadın seninle evlenmek istemesin ki?"

"O çok, çok özel biri. Ve geçmişte onu çok incittim. Beni affeder mi bilmiyorum."

"Oh."

Neden Alex'in sevdiği kişi o olamıyordu? Neden bir Yaşlı Müdire olmak zorundaydı? Hayatının ciddiyeti bir anda yüzüne çarptı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Üzgünüm, Alex."

Ayağa kalktı ve bahçenin diğer tarafına, girişe doğru koştu. Etrafına bakındı ve karşıdaki kemerli kapıdan yastıklı bir bank gördü. Oraya koştu ve kollarını vücuduna sararak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hayat acımasızdı.

Keşke Alex onu rahat bıraksaydı; onu Devin'in planlarından hiç kurtarmasaydı. O zaman umudun dayanılmaz ıstırabıyla boğuşmak zorunda kalmazdı. Aaron. Nate. Tommy. Ben. O asla onları tanıdım. Kalp kırıklığının acısını hiç bilmedi. Hayatını mutluluktan ve aşktan habersiz bir şekilde, evindeki odasında geçirecekti. Malikane.

Hızlı ayak sesleri giriş yolunda yankılandı ve Alex yaklaştı
On

u. "Anna, neden ağlıyorsun? Seni incittim mi?"

"Özür dilerim Alex. Hâlâ yorgun olmalıyım. Bu yüzden ağlıyorum." O gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona bakarken gülümsemeye çalıştı. "Evlenmek istediğin birini bulmana sevindim. Umarım çok mutlu olursun

onunla." Durakladı. "Onu seviyor musun?" diye fısıltıyla sordu ve sonra neden sorduğunu merak etti. Bilmek istemiyordu ki!

Alex onun yanına oturdu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Tüm kalbimle," dedi yumuşak bir sesle.

Anna kırık bir sesle, "O çok şanslı," dedi. "*Nein*."

Şanslı olan benim."

"O zaman neden burada benimlesin Alex?" diye sordu çaresizlik içinde. Onun varlığı çıldırtıcıydı. "Neden onunla birlikte değilsin?"

Alex'in gözleri bir an için büyüdü ve sonra hafifçe güldü.

"Anna." Onun çenesini kavradı ve kendisine bakmasını sağladı. "Zaten onunla birlikteyim."

Anna etrafına bakmaya çalıştı ama adam onun çenesini tuttu.

"Sensin, *Schatzi*. Evlenmek istediğim kadın sensin. Sevdiğim kadın sensin."

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Ben mi? Benimle evlenmek mi istiyorsun? Neden?"

"Çünkü seni seviyorum, Anna." Alex banktan kalktı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Seni terk ederek incittiğimi biliyorum. Ve mesafemi koruyarak. Ama seni nasıl daha iyi koruyabileceğimi öğrenene kadar seni güvende tutmanın tek yolu buydu. Sen daha gençken seni hayal kırıklığına uğratmasaydım....

Her şey çok farklı olabilirdi. Ama bunu telafi edeceğim, Anna. Söz veriyorum." Elini cebine attı ve bir yüzük çıkardı. "Anna, seni tüm kalbimle seviyorum. Lütfen karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Anna düzgün düşünemiyordu. Bütün bu durum gerçek dışı görünüyordu. Alex onunla evlenmek mi istiyordu? Onu seviyor muydu? Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. En azından gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Alex'in gözlerine baktı ve sonra onu bir kez daha okumak için kalbini açtı. Ondan yayılan aşk nefesini kesmişti.

Alex, Devin'in dünyada ondan alamayacağı tek kişiydi. Alex onun tam olarak kim olduğunu biliyordu ve onu hâlâ seviyordu. Aralarında her zaman diğer erkeklerle olduğu gibi bir engel yoktu. Onun efendisiydi. Devin'in olduğu gibi. Ama Alex onu seviyordu. Anna onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Devin'e karşı durabilirdi. Onu koruyabilirdi.

Anna, Alex'in umut dolu mavi gözlerine baktı. "Beni gerçekten seviyor musun?" diye fısıldadı, onu yanlış anlamış olmaktan korkuyordu.

"Evet, Anna. Seni seviyorum. Tüm varlığımla. Çok uzun zamandır seviyorum. Sadece Devin'in sana yapacaklarından korktuğum için sana söyleyemedim."

"Seninle evlenmeme izin verecek mi?" Bu düşünce Anna'nın kalbinde korkuya yol açtı. "Başka seçeneği yok." Alex'in gözlerindeki kararlılık neredeyse korkutucuydu. Ama Anna bunun onu incitmeye değil, korumaya yönelik bir kararlılık olduğunu anladı. "Ama bu sana bağlı, Anna. Seni zorlamayacağım. Benimle evlenmeni istiyorum çünkü bunu istiyorsun. Kendini buna mecbur hissettiğin için değil."

Alex ona istediği şeyi kolayca yaptırabilirdi. Ama o bunu hiç yapmamıştı. Ona her zaman seçenekler sunmuştu. Devin ona yapmak istemediği şeyleri yaptırıyordu.

"Evet Alex," dedi, kalbi sevinçle dolmuştu. "Seninle evleneceğim."

Gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde parlıyordu. Kalbi mutlulukla dolup taşmıştı, onu bu kadar mutlu edenin verdiği cevap olduğunu biliyordu.

Onu banktan aşağı çekti ve göğsüne sıkıca sarıldı, sonra hafifçe geri çekildi ve iki eliyle yanaklarını okşadı. "Sen beni en mutlu adam yaptın, Anna." Adam dudaklarını onunkilere bastırdı, dudakları morardı ama Anna'nın umurunda değildi. Adamın boynuna sarıldı ve onu öpücüklere boğdu.

Bir süre sonra geri çekildi ve kızın sol elini tuttu. "Almanya'da normalde nişan yüzüğü takmayız ama Amerikalı bir kıza yüzüksüz evlenme teklif etmeyi kendime yediremedim. San Francisco'ya geri döndüğümüzde arkadaşlarım kışma tekniği basacaktı."

Adam yüzüğü parmağına takarken Anna usulca kıkırdadı. Hayatında gördüğü en güzel şeydi bu. Ortadaki elmas büyük, yuvarlak ve mükemmeldi. Ve kocaman. Her iki yanında, merkez taştan uzaklaştıkça boyutları hafifçe küçülen üç küçük yuvarlak pırlanta vardı.

"Çok güzel," dedi ona utangaç bir şekilde gülümseyerek. Anna kollarını onun boynuna doladı. "Beni çok mutlu ettin, Alex."

"Benim amacım da bu. Seni her zaman mutlu etmek istiyorum *Schatzi*." Yüz ifadesi aniden değişti ve tekrar gergin bir şekilde ona baktı. "Anna, sana kendimle ilgili söylediklerim için... iyi misin?"

Anna yavaşça başını salladı. "Sen beni olduğum gibi kabul ettin. Ben seni nasıl olduğun gibi kabul etmeyeyim?"

"Bunu sonsuza dek yapmayacağım, Anna. Yaşlı olduğumda, emekli olmak zorunda kalacağım. Ama sana söz veriyorum, seni her zaman koruyacağım. Karım olmak seni daha önce hiç olmadığın kadar güvende tutacak. Erkekler sana zarar vermeden önce iki kez düşünecek."

Sen." Eliyle onun yanağını okşadı. "Bir daha asla incinmeni istemiyorum, *Schatzi*."

"Ama Devin deneyecek, değil mi?"

Alex isteksizce başını salladı. "Korkarım öyle. Ama biz evlendikten sonra seninle yapabilecekleri çok kısıtlı olacak. Ona karşı avantajlı olacağım ve seninle ilgili kararlarıma saygı duymak zorunda kalacak." Gülümsedi.

Anna ona bön bön baktı. "Gerçekten mi?"

"*Evet*, Anna. Seni Devin'den korumak ve onun senin üzerindeki kontrolünü en aza indirmek ya da ortadan kaldırmak için neler yapabileceğimi öğrenmek üzere Almanya'ya geldim."

"Bu mümkün mü? Yani, onun beni kontrol etmemesi?"

"Sanırım öyle, Anna." Onun saçlarını nazikçe okşadı. "Yapmam gereken daha çok araştırma var ama bir gün ondan kurtulabileceğine inanıyorum."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Senden kurtulabilir miyim?"

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Olmak istiyor musun?"

Alex'le bağlantısının kesileceği düşüncesi kalbine acı veriyordu.

"Hayır," diye fısıldadı.

Şefkatle gülümsedi. "*Gut*. Özgür olmanı istiyorum, Anna. Ama senin yanından ayrılmak istemiyorum. Asla. Evliliğimiz bizi ömür boyu birbirimize bağlayacak. Ölüm dışında ayrılık yok." Saçlarını okşadı. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

"Ben de." Onu okşamaya devam ederken birkaç dakika sessiz kaldı. Saç.

Anna bütün gece orada kalıp "Anna, Devin evlenmemizi istemeyecek. O.

Eğer ilişkimizi öğrenirse nişanlanırsa, bizi durdurmaya çalışacaktır."

Anna endişeyle ona baktı. "Ne yapabiliriz?" Adam

Anna'yı kendisine doğru çevirdi. "Yarın evlen benimle."

"Yarın mı? Planlama ve... yapılması gereken şeyler yok mu?" Anna düğünler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama her etkinliğin planlanması gerekiyordu.

Alex kıkırdadı. "Seni korumanın en iyi yolunun seninle evlenmek olduğunu öğrendiğimden beri bunun üzerinde çalışıyorum. Aptalca bir

nedenden dolayı burada evlenmek çok zor. Ama burada, Almanya'da evlenmeliyiz. Ve

Şato'da Yaşlılar tarafından onaylanmalı ve orada tamamlanmalı. Her şey hazır." Ona şefkatle baktı. "Sadece beni kabul etmene ihtiyacım vardı."

Anna endişelenmeye başladı. "Benimle sırf beni koruyabilmek için mi evleniyorsun?" Onunla evlenmek için bir zorunluluk mu hissediyordu?

"*Nein*, Anna. *Nein*. Hiç de değil. Ek korumaları öğrenmeden önce seninle evlenmek istiyordum." Yanakları pembeleşti. "Almanya'dan dönüp sana kur yapmayı planlamıştım. Şimdi, eğer istersen, karı koca olarak geri döneceğiz." Onun ellerini tuttu. "Anna, altı ay sonra evlenmek için beklesek bile, gerçek düğün törenimiz farklı olmayacak. Almanya'da evlenmenin tek yolu bir devlet dairesindeki resmi törendir. Daha sonra partiler ve bazen de kilise düğünü oluyor. Bu Amerika'dakinden çok farklı. Ama San Francisco'ya döndüğümüzde bir resepsiyon verebiliriz. Ve... şey, ailem genellikle burada bir yılbaşı partisi verir ve ben ve ailem burada bir resepsiyon verebileceğimizi düşündük. Resepsiyona katılacak insanların çoğu zaten Çarşamba günü partide olacak."

Alex çok ciddi görünüyordu. Anna onun kendisini mutlu etmeye çalıştığını anlayabiliyordu. Onunla sadece evlenmekle bile mutlu olabilirdi ama o partilerden bahsediyordu. Daha önce hiç katılmamış olmasına rağmen, çoğu insanın düğünleri kutlamak için parti verdiğini sanıyordu.

Onun ellerini sıktı. "Alex, bu hayal ettiğimden de öte bir şey. Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de Devin'in yaptıklarından sonra. Eğer dikkatimi dağıtacak başka şeyler olursa onları ortadan kaldıracağı konusunda beni uyardı.

Bir daha kimseyle çıkmayacağıma yemin ettim." Şefkatle gülümsedi. "Ama seni ortadan kaldıramaz, değil mi?"

"*Hayır*, Anna. Yapamaz. Bunu yaparsa sadece kendine ve sana zarar vermiş olur."

Anna'nın gözleri yine yaşlarla doldu ama bu seferkiler sevinç gözyaşlarıydı. "O zaman yarın evlenelim."

Alex sırtıttı. "Bu gece zor uyuyacağım." Ona tekrar sarıldı ve sonra ayağa kalkıp ona yardım etti. "*Kommen Sie*. Bırak beni Seni ailemle tanıştırayım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Alex, sarmal merdivenlerden yukarı çıkarken Anna'nın elini tuttu. Alex onu kalabalık ailesinin toplandığı uzun oturma odasına götürürken Anna hafifçe onun arkasına saklandı. Bu kadar kalabalık olacaklarını tahmin etmemişti. Wilhelm ve Ilsa şöminenin yanındaki geniş, rahat görünümlü deri koltuklarda oturuyorlardı ve her birinin elinde bir kitap vardı. Anna ve Alex odaya girerken gülümsediler

Greta bir kanepeye uzanmıştı ve onlar içeri girdiğinde ayağa fırladı. "Ona sordun mu?"

"Evet, Greta. Ben sordum." Alex güldü. "Duyuruyu yapmadan önce onu Liesl ve Gretchen ile tanıştıracabilir miyim?"

Greta başını salladı ve Almanca bir şeyler söyledi.

Alex gözlerini devirdi. "İngilizce lütfen. Greta. Anna Almanca anlamıyor." Kız kardeşine sevimli bir gülümseme verdi. "Lütfen gidip Sebastian ve diğerlerini getirir misin?"

Greta dilini en büyük ağabeyine doğru uzattı ve başka bir şey söylemeden odadan dışarı fırladı.

Alex, Kurt'ün yirmili yaşlarının başında iki kadınla birlikte oturduğu bir grup kanepeye doğru yürüdü. Birinin koyu sarı saçları ve mavi gözleri vardı ve Ilsa'ya çok benziyordu ama dostça gülümsemesi yoktu. Diğer kadın orta kahverengi saçlara ve kahverengi gözlere sahipti ve çok yorgun ve huysuz görünüyordu. Anna bunun Gretchen olduğunu tahmin etti.

"Anna, bu benim kız kardeşim, Liesl." Sarışını gösterdi. "Ve Kurt'ün karısı, Gretchen." Esmer olanı gösterdi.

Liesl kibarca, "Merhaba Anna," dedi ve ayağa kalkıp Anna'nın elini sıktı. Çok sıcak değildi ama en azından Gretchen gibi ona düşmanlık beslemiyordu.

Gretchen ayağa kalkmadı ama sertçe başını salladı ve merhaba dedi.

"Anna!" Kurt heyecanla ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Yanağına bir öpücük kondurdu ve yüzünde endişeli bir ifadeyle ona baktı. "*Engel*, solgun görünüyorsun. Hasta mıydın?"

Ilsa, "Bir kadını selamlamanın yolu bu değil, Kurt," diye uyardı.

"Özür dilerim Anna," diye özür diledi Kurt. "Bir şey ima etmek istememiştim. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Sorun değil Kurt. Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Çok şey oldu."

Kurt ona sempatik bir bakış attı. "Hatırlıyorum. Vati'yi senden almak zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

Gretchen, Liesl'e Almanca bir şeyler mırıldandı.

"Kurt için özür dileyecek bir şey yok. Eve gitmen gerekiyordu. Bebek nasıl?"

Kurt genişçe gülümsedi, yüzü aydınlandı. "*Harika*. Neyse ki şu anda uyuyor."

Gretchen ona Almanca bir şeyler söyleyince Anna onun İngilizce bilip bilmediğini merak etti.

Kurt ona döndü ve sert bir şekilde karşılık verdi. "Kaba olma, Gretchen. Siz de bizim kadar iyi İngilizce konuşuyorsunuz."

Anna, Kurt'ten hiç bu kadar keskin bir ses tonu duymamıştı. biraz ürkümüştü. Alex'in bahsettiği aralarındaki düşmanlığı neredeyse görebiliyordu.

"Uçuşun nasıl geçti, Anna?" Kurt sordu. "Ne yazık ki yeni jet sizin için hazır değildi."

Anna gülümsedi. "Söyleyebileceğim kadarıyla iyiydi. Bütün zaman boyunca uyudum." Gretchen dışında herkes güldü.

Wilhelm onlara katılmak için odanın öbür ucuna doğru yürürken, "Yolculuk böyle yapılır," dedi.

Ilsa geldi ve Wilhelm'in yanında durdu. "Şampanyaya ihtiyacın olacak mı Alex?" diye sordu gülümseyerek.

Alex Anna'yı önüne çekti ve kollarını onun beline doladı. "*Evet*," diye sıırıttı.

Ilsa odanın diğer ucunu işaret etti. Anna baktı ve siyah bir elbise ve beyaz önlük giymiş bir kadın gördü. Ilsa ona işaret edince kadın reverans yaptı ve arkasındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Bir an sonra Anna merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerinin gürültüsünü duydu. Anna bakınca Seth, Tony, Greg ve diğer birkaç adamın onun arkasında olduğunu gördü. Seth ona gülümsedi.

"Anna, bunlar benim arkadaşlarım. Seth, Tony, Greg... ve tabii ki Sebastian'ı tanıyorsun."

Anna başını salladı ve Ölümsüz başını hafifçe eğip gülümseyerek On

u. "Henüz tanışmadıklarınız Jesse, Michael ve Jason."

Alex onları tanıştırtırken her biri başını salladı. Hepsi uzun boylu ve Anna'nın tahmin ettiği asker tipli adamlardan bekleneceği gibi kaslıydılar. Jesse İspanyol ya da Karayip kökenli gibi görünüyordu ve kafası keldi. Michael biraz daha kısaydı, kısa kahverengi saçları ve gri gözleri vardı. Jason'ın kızıl saçları, açık yeşil gözleri ve çilleri vardı.

"Erich yarın teyzem ve amcamla birlikte burada olacak. O benim kuzenim.

Kuzenimiz."

Bütün erkekler onunla tanıştıkları için mutluymuş gibi ona bakıyordu. Onlarda hiçbir düşmanlık ya da kötü niyet hissetmedi.

Alex yüksek sesle, "Artık herkes burada olduğuna göre duyuruyu yapabilirim," dedi ve Anna'ya şefkatli bir bakış attı. "Anna'ya evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Heyecanlı konuşmalar ve alkışlar vardı. Anna'nın etrafı bir anda ona sarılan ve öpen insanlar tarafından sarıldı.

İlsa ona sıkıca sarıldı. "Seni ailemize kabul ettiğimiz için çok mutluyum Anna."

Elinde bir şampanya kadehi belirdi ve Anna Alex'e baktı. "İçmek için yeterince büyük değilim," diye itiraz etti.

Alex güldü. "Anna, burada içki içme yaşı on altı. Ve özel bir evdesiniz, bu yüzden fark etmez."

"Ah." Anna kızardı.

"*Zum Wohl!*" Alex kadehini kaldırarak haykırdı. Sırtarak Anna'ya baktı. "Kadeh kaldırmak gibi 'şerefe' anlamına geliyor."

"*Zum Wohl!*" diye karşılık verdi herkes, kadehlerini havaya kaldırıp içmeye başladılar.

Anna köpüklü içecekten bir yudum aldı. Ne beklediğinden emin değildi ama tadı düşündüğünden daha tatlıydı. Daha önce sadece Devin'le birlikte alkol almıştı. Ama bunu daha çok sevmişti.

Alex ona sarıldı ve o da başını Alex'in göğsüne yasladı. Kahkahalar ve konuşmalar odayı doldurdu.

"Alex, Anna'ya odasını göstermelisin, sonra da gitmeliyiz," dedi Wilhelm sessizce, yaklaşarak.

"Nereye gidiyorsun?" Anna aniden korkarak sordu. Daha şampanyasını bile bitirmemişti ve adam mı gidiyordu?

Alex onun başını öptü. "Yarına hazırlanmak için bu gece Schloss'a gitmem gerekiyor." Alex gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Merak etme Anna.

Sebastian seninle kalacak. Onun odası sizinkinin hemen yanında."

Alex onun elinden tutarak üçüncü kata çıkardı ve koridorda birkaç kapıdan geçip köşeyi dönerek kısa bir koridorun sonundaki kapıya kadar götürdü.

"Umarım beğenirsin, Anna. Sadece bir gece için."

Alex kapıyı açtığında krem ve soluk yeşil renklerle dekore edilmiş güzel bir odayla karşılaştı. Koyu renkli ahşap zemini birkaç büyük kilim kaplıyordu ve krem rengi duvarlar odaya aydınlık ve neşeli bir hava katıyordu. Kapının tam karşısında, ağır, soluk yeşil ve krem rengi brokar perdelerle kaplı büyük bir pencere vardı.

"Sabah çok güzel bir manzaranız olacak," dedi Alex. Anna gülümseyerek ona döndü ve "Çok güzel Alex," dedi.

"Gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Alex onun elinden tuttu ve koridora, birkaç metre ötedeki küçük bir merdivene doğru götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Anna onun önünde merdivenlerden inerken sordu. İki kat aşağı indiler ve geniş, karanlık panelli bir odaya açılan dar bir kapıdan geçtiler.

"Ah!" diye haykırdı gözleri loş ışığa alışınca ve sıra sıra dizilmiş kitapları görünce.

"Burası bizim kütüphanemiz. Görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

İki katlı odanın bir duvarının büyük bir bölümünü devasa bir şömine kaplıyordu. İki ferforje merdiven üst balkona çıkıyordu. Kırmızı kadife ve koyu ahşap mobilyalar birkaç rahat okuma alanı oluşturunuyordu.

Anna yanında bir sandalye olan masaya doğru yürüdü. Parmaklarını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi ve gördüğü rüyayı hatırladı. "Ağustos'ta seni gördüğümde buradaydın, değil mi?"

"Evet. Son birkaç aydır o koltukta çok zaman geçirdim." Gülümsedi. "Ve seni gördüğümde beri, kendimi senin durduğun noktaya bakarken buluyorum. Tekrar gelmeni diledim."

Alex masaya yaslandı, Anna'yı önünde durması için çekti ve ona sıkıca sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum *Schatzi*," dedi sessizce ve Anna'nın başını öptü.

"Ben de." Anna kollarını onun beline doladı ve başını onun sert göğsüne yasladı. Kalp atışları onu rahatlatıyordu.

Çok geçmeden Alex içini çekti. "Seni odana geri götürmeliyim, böylece dinlenebilirsin. Yarın uzun bir gün olacak."

"Umarım iyi bir gündür."

"Eminim öyle olacak, *Schatzi*. Biz evleniyoruz. Hiçbir gün yarından daha güzel olamaz." Elini öptü, sonra ayağa kalktı ve onu üst kattaki odasına götürdü.

Sebastian koridorda bekliyordu. "Baban seni arıyor."

Alex arkadaşının yüzündeki onaylamama ifadesine kaşlarını çatı. "Anna'ya kütüphaneyi gösteriyordum."

Anna gözlerinde bir parıltıyla Alex'e gülümsedi. Çok mutlu görünüyordu ve ona böyle hissettirenin kendisi olduğunu bilmek Alex'i heyecanlandırıyordu.

Alex onun küçük elini tuttu ve yatak odasının kapısına kadar götürdü. "Bir şeye ihtiyacın olursa Sebastian'a sorabilirsin ya da komodinin üzerinde basabileceğin bir düğme var. Brigitte seninle ilgilenecek ve gel ve sana ihtiyacın olanı getir." Anna'nın iki elini de avuçlarının içine aldı. "Anna, lütfen biz evlenene kadar evden kimseyi arama. Eğer ararsan, Devin muhtemelen bunu duyacak ve... bu hiç iyi olmaz. Anlıyor musun?"

Anna ciddiyetle başını salladı. "Kimseyi aramayacağım, Alex. Söz veriyorum."

"Brigitte sabah kahvaltınızı getirecek ve hazırlanmanıza yardımcı olacak. Sanırım annemin yarın giymen için seçebileceğin birçok elbisesi var. Gizli düğün planlamasının tadını çıkarıyor."

"Tamam. Umarım uyuyabilirim." Esnedi ve sonra hızla ağzını kapattı, yanakları hafifçe pembeleşti. "Yine de hala yorgunum, bu yüzden uyuyabilirim."

"Televizyonun kumandası komodinin üzerinde olmalı. Çantalarınız dolapta olmalı. Bir şeye ihtiyacınız olursa Brigitte'i arayın."

"Bütün gece malikanede mi olacaksın?"

Alex başını salladı. Onun için pek de hoş bir gece olmayacaktı. "Sabah döneceğim ve ailemle birlikte şehre gideceğiz." Eğildi ve onun yumuşak dudaklarını öptü. Hayatının geri kalanında onu her gün öpmek için sabırsızlanıyordu. "Seni seviyorum, *Schatzi*."

"Ben de seni seviyorum Alex," dedi yanakları pembenin daha da sevimli bir tonuna dönüşürken.

Alex uzun bir süre ona baktı. Aşağıya indiklerinde bunu söylememiştir. "Sen de mi... beni seviyorsun?" Beklediğinden çok daha fazlasıydı bu. Onun da eninde sonunda kendisini sevmeye başlayacağını ummuştu ama bu kadar çabuk beklemiyordu.

"Bu iyi mi?" Gözleri endişeyle doldu.

"Anna, bu şimdiye kadar duyduğum ya da bildiğim en iyi şey." Onu tekrar öptü, kalbi göğsünde yükseliyordu. "Sabah görüşürüz."

Anna başıyla onayladı ve odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

Alex memnuniyetle iç çekti. Sonunda buradaydı. Ailesinin evinde güvende ve sağlamdı. Burada güvende olacaktı. İşin zor kısmı Şehre fark edilmeden. Ama adamları bu yüzden buradaydı ve diğerlerine de çok güveniyordu. Döndü ve Sebastian'a doğru yürüdü.

"Nöbetçi hazır mı?" diye Almanca sordu.

"Evet. Çatıda ve dışarıda yaya devriyeler. Ayrıca birkaçını ana yola gönderdim."

"Sence bir şeyden şüpheleniyor mudur?" Alex'in en büyük korkusu Devin'in bunu öğrenmesi ve düğünü durdurmasıydı. Eğer Devin öğrenirse, Alex onun bunu durdurmak için her şeyi yapacağından emindi. Alex'le evlendikten sonra Devin'in Anna üzerindeki kontrolü en aza inecekti.

"Gerçekten bilmiyorum Alex. Geldiğindeki öfkesi ve düşmanlığı iyi bir şeydi. Devin'e onu göndermemesi için yalvardı. Hâlâ böyle hissettiğini varsayıyorum." Sebastian kaşlarını çatı. "Yine de havaalanındaki öpücüğün pek akıllıca bir hareket değildi."

Alex kendine rağmen gülümseyerek, "Elimde değildi," dedi. "Sen de onu öpmemeyi dene," diye kıkırdadı.

Sebastian alaycı bir tavırla, "Aklımı babacan bir tavırdan tutmaya çalışıyorum," dedi. "Bu çok zor. Çok çekici bir kız."

Alex arkasını dönüp kapalı kapıya baktı. "Öyle. Belki de bu gece Schloss'ta olmam iyi bir şeydir."

Sebastian güldü. "Bir damadın düğünden önce geceyi Malikânede geçirmesinin birçok nedeni vardır. Baştan çıkarma da bunlardan biri."

"Gretchen ağzını açmıyor, değil mi? Ya da Liesl?" "Şaşırtıcı bir şekilde, oldukça işbirlikçi davrandılar. Gretchen bile. Liesl Gretchen'i bazı konularda dinleyebilirsin, ama o hala senin kız kardeşin ve Seni seviyor. Gretchen bebek doğduğundan beri evden neredeyse hiç çıkmadı ve bildiğim kadarıyla hiçbir telefon görüşmesinde bir şey söylemedi. Kıskanç ve kırgın ama uslu duruyor."

"Güzel."

"Babana gitmen gerek. Anna'ya ben bakarım."

Alex özlemle Anna'nın dakikalar önce kaybolduğu kapıya baktı.

Sebastian güldü ve Alex'i itti. "Git. Baban oturma odasında seni bekliyor."

Alex döndü ve oturma odasına doğru ilerledi. Babası pencereden dışarı, karanlık geceye bakıyordu. Greta ve annesi hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Gretchen kanepede oturmuş Otto'yu emziriyordu. Alex yanından geçerken ona tatlı bir gülümseme verdi. "O çok genç, Alex. Kaç yaşında?"

"Yirmi."

"Sekiz yıl oldukça büyük bir yaş farkı."

"Anna otuz yaşındakilerin çoğundan daha olgun," dedi Kurt.

"Ve sen bunu biliyor musun?" Gretchen tersledi.

Kurt ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Bu soruya gerçekten cevap vermemi istiyor musun, karıcığım?"

Liesl gözlerini Kurt'e dikti. "Çok kabasın Kurt." "Ben sadece ona bir seçenek sunuyordum," dedi Kurt masumca.

"Ev neden bu kadar dikkatli korunuyor, Alex?" Gretchen, Alex'i kuşkulandıracak bir şekilde sordu. "Birinin gelip o kızı senden çalmasından mı korkuyorsun?"

Alex gözlerini Gretchen'a dikti. "Eğer bu gece Anna'ya bir şey olursa, bunun sorumlusunu bulacağım ve onu lime lime edeceğim," diye hırladı.

Gretchen'ın gözleri büyüdü. "Hiç böyle konuştuğunu duymamıştım." Sesi hafifti ve gülüyordu ama Gretchen onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Anna'yı güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yaparım. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin Gretchen."

"Alex, bu kadar yeter," dedi babası usulca, yanına yaklaşarak. "Stresin yüzünden kavga çıkarmana gerek yok."

Alex derin bir nefes aldı.

"Neredeyse bitti," dedi Vati sakince. "On iki saatten kısa bir süre içinde güvende olacak."

Alex başıyla onayladı. "Evet, Vati.

Biliyorum." "Hazır mısınız?"

Alex başıyla onayladı ve babasını odadan çıkarken takip etti.

Bölüm Yirmi Dokuz

Alex bir saatten kısa bir süre sonra Schloss'a girdi. Bu kez doğru şekilde evlendiği için şükreliyordu ama evlilik piercingleri konusunda endişeliydi. Bir erkeğin sikinin derisinin altına bir sürü metal top sokmanın iyi bir şey olduğu fikrini kim bulduysa delice. Bunun gerçekten bir fark yaratıp yaratmadığını merak ediyordu. Mantıken öyle olduğunu düşünüyordu ama yine de bu fikir hoşuna gitmemişti.

İç çekti. Ama onlara sahip olamayacak kadar yaşlıydı. Bir Yaşlı-Oğul'un yirmili yaşlarının başında evlenmesi gerekirdi. Mina'yla evlendiğinde babasının onlara sahip olmasına izin vermemesi küçük düşürücü olmuştu ama Alex şimdi anlıyordu. Zavallı Mina. Onunla hiç evlenmemeliydi. Ona verebileceğinden daha iyisini hak ediyordu. Hiçbir zaman Anna'yla kurduğu düzeyde bir bağ kuramamışlardı.

Birkaç ay önce Vati ona Anna'nın babasıyla "ölmeden" önce yaptığı konuşmayı anlatana kadar Anna'ya karşı neden bir bağ hissettiğini bilmiyordu.

Trevor tüm Ölümsüz ve Kardeşlik kurallarına karşı gelerek Wilhelm'e on bir yaşındaki kızına yardım etmesi için umutsuzca yalvarmıştı.

Trevor, şu anda yaşadıkları kentin Elder'ının San Francisco olduğunu biliyordu, Anna'yı ondan almaya çalışacaktı. Wilhelm'den kızının kalbini Alex'inkine bağlamak için izin istemişti.

"Kızımı oğluna veriyorum, Elder," demişti Trevor Alex'in uyuyan bedeninin başında dururken. "Kalpleri henüz bağlanmamış olsa da birbirine bağlı. O

onu gördüğünde tanıyacaktır. Bundan daha fazla bilgi veremem. Eğer çok fazla şey bilerseniz, diğerleri şüphelenir ve kız daha da fazla tehlikeye girer." Bir an için gözlerini kapattı ve sonra tekrar açtı. "Gitmeliyim. Size söylediklerimi oğlunuza anlatırken sağduyulu olun."

Alex ve Anna'nın birlikte olması gerekiyordu. Babası onu Alex'e vermişti ve Alex ikisini de hayal kırıklığına uğratmıştı. Anna'nın istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey olmaya kararlıydı. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Vati, neden buraya iniyoruz?" Alex, merdivenlerden *Dirne'lerin* yaşam alanına doğru yürürlerken sordu. Anna dışında kimseyle birlikte olmak istemiyordu.

"Bu gece sana yardım edecek kadınları seçmelisin."

"Bana yardım etmek mi?"

"Seni uyandırmak için."

"Vati, Anna'dan başka kimseyle seks yapmak istemiyorum."

Vati gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum Alex. Ben de memnun oldum. Merak etme. Seks yapmıyorsun. Doruğa ulaşamazsın. Dirne'nin görevi seni tahrik etmek. Seni yarın Anna için hazır hale getirmek."

Alex ona ihtiyatla baktı. "Bütün gece benimle dalga mı geçecekler?"

"Bütün gece olmaz. Ve delinmeden önce olabildiğince tahrik olmuş olmanız gerekiyor."

Alex inledi. "Yarın seks yapabilecek miyim?"

Vati güldü. "Alex, bu yüzlerce yıldır yapılıyor ve ben hiçbir erkeğin ertesi gün evliliğini tamamlayamadığını bilmiyorum." Elini Alex'in omzuna koydu. "Bunu yaşadığımda ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Şimdi seçimini yap."

Alex odanın içinde kendisine bakan kadınlara baktı. baştan çıkarıcı gülümsemeler. "Bana Anna'yı hatırlatanları mı yoksa tam tersi olanları mı seçsem daha iyi olur?"

"Size çekici gelen birini seçin. Her şey daha iyi gidecektir."

Alex içini çekti ve etrafına bakmaya devam etti. O sadece Anna'yı istiyordu. Ama kızıdan ne kadar çok etkilenirse, o kadar hızlı ilerleyecekti... umarım. Sonunda Lea adında bir sarışın ve Emily adında bir esmerde karar kıldı. Onlarda ona sevgilisini hatırlatan bir tatlılık vardı. Kısa bir süre kızıl saçlı birini düşünmüştü ama bu ona Kirsty'yi çok fazla hatırlatıyordu.

Dirne, Vati ve Alex'in peşinden üst kattaki yatak odasına gitti. Vati kızlara onu tahrik etmeleri ama orgazm olmasına izin vermemeleri talimatını verdi ve sonra geri geleceğini söyleyerek ayrıldı.

Emily onu öperken Lea gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Onu soyarken ooh-ed ve ahh-ed yaptılar, sonra kısa elbiselerini çıkardılar.

Göğüsleri yuvarlak ve dolgundu, amları çıplaktı. Lea bacaklarının arasına diz çöktü ve sikini pembe ağzına aldı, emdi, okşadı ve onu inletti. Emily tekrar ağzına yaklaştı ve göğsünü okşayarak onu öptü.

Alex onu geri öptü, göğüslerine uzandı ve sert küreleri okşadı. Alex meme uçlarını çekiştirirken Emily inledi ve sonra birini ağzına aldı. Parmakları o n u kedi aşağı izledi ve o ıslak kıvrımları içine parmağını kaydırıldı. Adam onun içine girip çıkmaya başladığında nefesi kesildi.

Lea onun taşaklarını çekti ve sonra birini ağzına aldı. "Oh, Tanrım. " diye inledi.

Kadın emerken onu okşadı ve adam zonkladığını hissedebiliyordu. Boşalamayacağını biliyordu ama serbest kalmak istiyordu. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. O kadar meşguldü ki aklının ucundan bile geçmemişti. Rahatlamak istediğinde Schloss'a gelir ve kızlardan birine oral seks yaptırırdı. Ama parmaklarını bir kadının vücuduna sokmak onu ne kadar özlediğini fark etmesini sağladı.

Yere uzandı ve Emily'yi kucağına alarak amını ağzına götürdü. Kendini onun tadında kaybetti, dili gittikçe daha derine iniyor, amı etrafında bir çiçek gibi açıyordu. Kıpırdadı ve inledi onun üstünde.

Lea onun sikini emmeye devam etti ve adam uzanıp onu okşadı Saç.

Emily'nin kalçaları sıkıştı. "Oh, lordum. Lütfen gelebilir miyim?"

Klitorisini sertçe emmeden önce tek söylediği "Evet," oldu. Çılgılık attı ve sırtını dikleştirdi, suları ağzına damlıyordu. Adam hevesle onları yaladı. Kız sakinleştiğinde, adam onu serbest bıraktı ve kız onun sikine doğru hareket etti. Lea'nın saçlarını çekti ve Emily ile yer değiştirdi.

Alex göğüsleriyle oynarken ve onu öperken parmaklarıyla onu becerdi. Emily onu Lea'nın aldığından daha derine aldı ve onu boğazından aşağı alırken inledi.

"Evet, oh, evet," diye inledi Lea'nın ağzına karşı. Patlayacakmış gibi hissediyordu. Zirvedeyken, Emily geri çekildi ve horozunun tabanını sıktı, doruğa çıkmasına izin vermedi.

Yere baktı ve ona ters ters baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Gözleri büyüdü. "Özür dilerim lordum. Usta bitirmenize izin verilmediğini söyledi."

Alex kendine küfrederken başı yastığa düştü. Neden burada olduğunu unutmuştu. Anna'yı unutmuştu. Suçluluk duygusu göğsüne ateş gibi yayıldı.

"Lütfen lordum. Sizi üzecek bir şey mi yaptım?" Emily gergin bir ses tonuyla sordu.

"Hayır, unutmadın. Ben kendimi unuttum. Çok iyi gidiyorsun. Devam et." Lea'yı ağzının üzerine aldı ve çığlıklar atarak ve üzerinde kıvranarak boşalana kadar onu yedi.

İşini bitirdiğinde, ikisine de sikini çalıştırmalarını söyledi. Gözlerini kapattı ve Anna'yı düşündü. Orgazm olmasına izin verilmediğinde dişlerini sıktı ve bunun onun için olduğunu kendine hatırlattı.

Anna odasında oturmuş, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Yorgundu ama uyuyamayacak kadar da gergindi. Dolaba gitti ve küçük bir şifonyerin üstünde düzgünce katlanmış pijamalarını, yerde de bir çift terlik buldu. Sonra

Kıyafetlerini değiştirdikten sonra pencerelerden birine doğru yürüdü ve perdeyi kenara çekerek dışarıya baktı.

Yer bembeyazdı ve dolunay ışığında parıldıyordu. Evin önünde, pırıl pırıl karla kaplı uzun, düz bir avlu uzanıyordu. Yol olduğunu düşündüğü koyu bir çizgi, karlı zeminin etrafında dikdörtgen bir sınır oluşturuyordu. Anna, Alex'in onu keşfe çıkaracağını umuyordu.

Yarın. Ya da belki ertesi gün.

Kapısı sert bir şekilde çalındı. "İçeri gel," diye seslendi.

Kapı açıldı ve Sebastian içeri girdi. "Merhaba Anna. Nasılsın?"

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Tamam. Yarını düşünmemeye çalışıyorum."

Sebastian gülümsedi. "Umarım heyecanlandığın içindir, korktuğun için değil."

"Tabii ki korkmuyorum. Kim düğün gününden korkar ki?"

Sebastian omuz silkti. "Şaşıracaksın." Yanına gitti ve Anna'yı yavaşça pencereden uzaklaştırarak perdeyi kapattı. "Pencerelerden uzak durmak daha iyi. Sadece bu gece için. Evlendikten sonra güvende olacaksın. O zamana kadar gözlerden uzak durman daha iyi olur."

"Oh. Tamam."

"Alex'in sizi yakında keşfe çıkaracağından eminim. Arazi kışın bile çok güzel."

"Öyle görünüyorlar." Perdeye özlemle baktı, sonra dönüp yatağına doğru yürüdü ve oturdu. Sebastian'a baktı.

"Seni memnun etmemi mi istedin, Sebastian?"

Nazikçe gülümsedi. "Buraya bu yüzden gelmedim, Anna. Seninle konuşmak istedim."

Anna kızardı. "Oh."

"Sizi Alex ve Yaşlılar'a götüreceğim. Devlet dairesindeki nikâhınız evlenmenin yasal kısmı. Ama sizi birbirinize bağlayan, Alex'e sizi koruma yeteneği veren şey, *Şato*'da olanlardır. Yaşlı bir Müdire olarak Alex'e verilmeniz gerekiyor. Bir Ölümsüz tarafından. Bu ideal olarak baban olurdu ama o burada olamaz. Bu yüzden benden onun yerine geçmemi istedi."

"Babamı bir daha görebilecek miyim?" "Evet. Ama Dünya'da değil."

"Oh."

"Bir Yaşlı-Oğul için evlenmek büyük bir olaydır. Bu, Oğul'un kendinden daha fazlasından sorumlu olabileceğini gösterir. Oğul'un bir eş almaya hazırlanırken yaptığı şeyler vardır. Alex'in bu gece malikânede olmasının nedeni de bu. Bir eşin, daha doğrusu gelinin Malikâneye gittiği tek zaman düğün günüdür. Siz bir Yaşlı Hanımefendi olarak elbette o zamanlardan daha fazla orada olacaksınız."

Anna, Alex için daha iyi bir eş olamadığı için utanç duyuyordu. Normal bir eş.

"Anna, içinde bulunduğun koşullar uzun zamandır görülmemiş kadar farklı. Ve bunların hiçbirisi senin suçun değil. Utanmana gerek yok. Yaşlılar evliliğinizi hiçbir çekince olmadan onayladılar."

"Yaşlılar evlilikleri onaylamak zorunda mı?" Kulağa çok eski moda geliyordu.

"Evet. Potansiyel gelinler için yüksek standartlar var. Eskiden bakire olmaları şart koşulurdu. Günümüzde, bakire bir kadın bulmak neredeyse imkansız ve buna göre düzenlemeler yapıldı. Ancak yine de toplumun saygın üyeleri olmalı, kötü bir üne sahip olmamalıdır. Güçlü olmalı, ancak kocalarının iradesine boyun eğmeye istekli olmalıdırlar. Tabii ki erkek de gerektiğinde karısına karşı koyabilecek kadar güçlü olmalıdır. Bugünlerde erkekler çok zayıf. Bu çok üzücü."

"Sebastian, bakire olmaktan o kadar uzağım ki komik bile değil."

"Anna, bu senin hatan değil. Yaşlılar sana ne olduğunu biliyor. Onlar da Alex'in senin birlikte olman gereken kişi olduğunu biliyorlar. Evliliğinizi tüm kalpleriyle onaylıyorlar. Ancak, sizi hazırlamak için bu gece yapmamız gereken birkaç şey var."

"Ne gibi?"

Elini uzattı. "Benimle gel." Anna yere baktı.

"Pijamalarımı giydim."

Sebastian kıkırdadı. "Önemli değil. Elimi tut. Geldiğinde uygun şekilde giyinmiş olacaksın."

Anna endişeyle onun eline baktı. "Alex gideceğimi biliyor mu?"

"Seni onun için hazırlayacağımı söyledim. Bana güveniyor."

Anna onun gözlerini aradı ama gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu.

Kadın adamın eline uzandı ve adam elini sıkıca kavradı. "Gözlerini kapat ve sıkı tutun."

Alex onuncu kez orgazm olması engellendiği için yüksek sesle inledi. Lea bitirmemesi için onu sıkıyordu ve bu acı vericiydi. Yatak başlığını kavradı ve sıktı, serbest kalmaya çok ihtiyacı vardı ama bunu yapamayacağını biliyordu. En az bir buçuk saattir sevişiyorlardı. Aleti daha önce hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Taşakları sanki greyfurt büyüklüğünde.

Kızlar hareket ettiğinde, onlara verdiği orgazmlardan dolayı ıslanmış ve şişmiş pembe amcıklarını görebiliyordu. Her nasılsa onların boşalmasını izlemek ona bir rahatlama hissi veriyordu. Şimdi ikisini de görebiliyordu ve sikini içlerinden birinin derinliklerine gömmeyi çok istiyordu. Uzandı ve parmaklarını Emily'nin amının ipeksi kıvrımlarında gezdirdi. Klitorisini çimdiklediğinde ciyakladı ve kıkırdadı.

Kapı aniden açıldı ve Vati içeri girdi. Alex aynı anda hem rahatlamış hem de utanmıştı. Gerçi babası onu daha önce çıplak görmemişti, yetişkinen bile. Ve yirmi yaşındayken ilk piercingini taktırmıştı; bu da babasına boyun eğdiğini gösterdikten sonra olmuştu....

Tanrım, şu anda herhangi bir seks düşünmesine gerek yoktu. Aleti şişmiş ve acı veriyordu ve acısını dindirmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı.

Wilhelm ona baktı ve başını salladı. "Kızlar, gidebilirsiniz."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı ama itaat ettiler ve odadan çıktılar. Onlar çıktıktan sonra odaya altı adam daha girdi. Alman Yaşlılar. Babası gibi onlar da beyaz tunikler ve pantolonlar giymişlerdi. Alex bu noktada onu kimin gördüğünü umursamıyordu.

"Ayağa kalk Alex," diye emretti Vati.

Alex ayağa kalktı, sallanan siki her hareketinde zonkluyordu. İnledi ama Yaşlılar onu incelerken dimdik durdu.

Vati onun önünde durdu ve sikinin tabanına deri bir halka geçirdi.

Alex alnından ter boşandığını hissetti ve inledi. Ellerini sıktı, kan vücuduna hücum ederken kollarındaki kasları sıkılaştırdı. Aşağı baktı ve sikinin daha önce hiç görmediği kadar büyük olduğuna yemin edebilirdi. Oh, sadece birkaç vuruş ve rahatlayabilirdi.

Ama hayır, Anna için kendini kontrol altında tutacaktı. O güçlü bir adamdı. Yaşadığı taciz dolu yıllarla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Bunu yapabilirdi. Onun için yapabilirdi.

"Alexander Johannes Kunze Herzog von Hesse, yarın evlenmek istiyorsunuz," dedi Vati ciddi bir sesle. "Bu doğru mu?"

"Evet, doğru," diye yanıtladı Alex, sesi gergin çıkıyordu.

"Evlilik hafife alınacak bir şey değildir. Toplumumuzda ve dünyamızda evlilik bir kenara atılmış bir ilişki olsa da, bir Yaşlı olarak bu kutsal bir taahhüttür. Taraflardan herhangi biri tarafından feshedilemeyecek kalıcı bir bağdır. Bir kez bu adımı attığınızda ve bu taahhüdü verdiğinizde, bunu değiştirmek mümkün değildir. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

Aleti şimdi daha da fazla zonkluyordu. Halka ereksiyonunun ölmesini engelliyordu. Aslında, daha da büyüdüğüne yemin edebilirdi. Tanrım, acıyordu!

"Sen güçlü bir adamsın, Alex. Sana oğlum demekten gurur duyuyorum." Vati'nin gözleri oğlunun gözlerinin içine bakarken duyguyla parlıyordu. O, en güçlü

Dünyada bunu başını kaldırmadan yapabilen çok az insan var. "Bugüne hazırlanmak için pek çok şeyden vazgeçerek çok çalıştınız."

Alex duygularının ortaya çıkmasına engel olamadı. Babasının onu sevdiğini biliyordu. Ama Büyüklerin önünde, oğlu olduğu için gurur duyduğunu söylemesi onun için dünyalara bedeldi. Özellikle de geçmişte babasını nasıl hayal kırıklığına uğrattığı düşünüldüğünde.

"Teşekkür ederim Vati," dedi alçakgönüllülükle.

Vati ona küçük bir gülümseme verdi. "Bir Yaşlı Hanımefendi ile evlenmek kolay bir yol değil. Onun da en az sizin kadar Kardeşliğe karşı görevleri var.

Ne yazık ki, dikkate alınması gereken bir başka Usta daha var. A

Ona sizin kadar değer vermeyen bir efendi. İlişkinizi yok etmek için elinden geleni yapacaktır. Buna hazır mısınız?"

"Evet, öyleyim."

"Bizler, İhtiyar Heyetiniz olarak, sizi elimizden gelen her şekilde destekleyeceğiz. Evliliğinizi destekliyoruz ve Anna ile olan ilişkinizin doğru bir ilişki olduğuna inanıyoruz. Onu koruyabilecek ve nihayetinde özgürlüğüne kavuşturabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyoruz. Onun refahı için sizi sorumlu tutacağız ve onun güvenliğini sağlamak için elinizden gelen her şeyi yapmanız ve bakımınız altında gelişmesini sağlamanız için sizi görevlendireceğiz. Biz hala senin Büyükleriniz ve sen de hala bir Oğulsun. Hayatında ve gelinin üzerinde bizim otoritemize boyun eğmelisin. Bu koşulu kabul ediyor musunuz?"

"Evet, biliyorum." Alex bunun düşündüğü anlama gelmediğini umuyordu.

"Teslimiyetinizi göstermeye ve müstakbel eşinizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğinizi göstermeye istekli misiniz?"

"Öyleyim," dedi, tereddütünü belli etmemek için büyük çaba harcayarak. Teslimiyetini göstermek istemediğinden değil. Sadece zaten canı yanıyordu ve sikiinin daha da sertleşmesi için daha fazla uyarılmaya ihtiyacı yoktu.

Etkilendiği ve ara sıra seviştiği erkekler vardı. Havaya girdiğinde kışına bir sikiin girmesinden hoşlanıyordu. Ama uyarılmanın o kadar ötesindeydi ki daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Yatağın ucunda yere diz çök Alex," dedi Vati. "Ellerini ayakucuna koy ve teslimiyetini göstermeye hazırlan."

Sikeyim.

Edwin Reisig bir an sonra onun arkasında diz çöktü. Elini Alex'in omzuna koyarken sessizce, "Ereksiyonun ve serbest kalman yarınki gelinin için," dedi. "Bu gece kendini serbest bırakmana izin vermek çok bencilce olur ve bizi senin evliliğe hazır olduğundan şüpheye düşürür."

Yaşlı adam sikiini ona doğru bastırırken Alex kışını olabildiğince gevşetmeye çalıştı. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve içeri bastırdı.

"Bu gece seni gidebileceğini düşündüğünden daha fazla zorlayacağız Alex.

Hepimizi almalısın."

Edwin hareket etmeye başladığında Alex gözlerini kapadı ve Anna'yı düşündü. İnledi ve serbest bırakılmasına karşı zorlandı. Anna için güçlü olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Anna gözlerini açtı ve parlak ışıktaki gözlerini kırıştırdı. Üzerindeydi... bir

Plaj mı? Ayak parmaklarının arasında sıcak beyaz kumlar ve sadece birkaç adım ötede berrak sular. Birkaç palmiye ağacı rüzgârda sallanıyor, altlarında yumuşak görünümlü çimler yetişiyordu. Kumsalın aşağısında bir çeşit beyaz, üç taraflı pavyon duruyordu.

Aşağıya baktığında üzerinde dökümlü, beyaz bir elbise olduğunu gördü. Sebastian hâlâ onun elini tutuyordu ve üzerinde beyaz ipek bir tunik ile rüzgârda uçuşan ipek bir pantolon vardı. Tunığın kollarında ve yakasında altın ve gümüş işlemeler vardı. Sebastian'ın giysileri ona erkeklerin resmi olmayan toplantılarda giydiklerini hatırlatıyordu ama daha kaliteliydi.

"Neredeyiz?" diye sordu şaşkınlıkla etrafına bakarak.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel manzaraydı. Daha önce oraya hiç gitmediğinden emin olmasına rağmen, burayla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor ve kendisini rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Biz oraya sadece 'Sahiller' diyoruz. Biz Ölümsüzlerin yaşadığı yer." Anna'nın kalbi korkuyla çarpıyordu. Kaveh burada olabilir miydi?

"Hayır, Anna. Kaveh burada değil. Öyle olsaydı seni getirmezdin." Elini sıktı ve ona gülümsedi. "Güvendesin."

Onu, üç adamın büyük yastıkların üzerinde oturmuş konuştukları pavyona doğru götürdü. Sebastian ve Anna yaklaşırken başlarını kaldırdılar. Biri hızla ayağa kalktı ve onlara doğru yürüdü. Diğerleri gibi uzun boylu ve sarışındı ama tanıdık gelen bir şeyler vardı....

"Babacığım?" Anna kalbi küt küt atarak haykırdı. Sebastian'a baktı, o da başını salladı ve elini bıraktı.

"Anna, tatlım!" Trevor ona doğru koştu ve sadece bir babanın verebileceği sevgiyle onu kucakladı.

"Baba," diye hıçkırdı, yüzünü onun göğsüne gömdü. "Ah, babacığım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, tatlım. Hem de çok!" Başını öptü ve başını göğsüne bastırdı. Kalbinin kulağına çarpışını duyabiliyordu.

Kız ağlamayı bıraktığında, adam ona bakabilmek için onu çekti. Gözleri kıpkırmızıydı. "Ah, Anna. Çok güzel bir kadın olmuştun. Olan her şey için çok üzgünüm." Gözleri yaşlarla doldu. "Sana bir şey olmasını hiç istemedim," diye fısıldadı. "Elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım... Ama yapamadım... ve sonra sen ortadan kayboldun... Ah, Anna, çok üzgünüm."

Onu tekrar kendine çekti.

"Trevor, fazla zamanımız yok," dedi Sebastian yumuşak bir sesle. "Yaptığımız şey pek çok kişi tarafından onaylanmayacaktır."

Trevor başıyla onayladı ve Anna'yı Pavyon'a götürdü. "Anna, bunlar Brenton ve Gavin. Almanya'ya göz kulak olan diğer Ölümsüzler."

"Merhaba," dedi Anna usulca. Babası onu diğer adamların önüne getirdiğinde ona sarıldı.

"Anna, seni Alman Ölümsüzler'e teslim etmem gerekiyor. Kaveh ve Diğerleri sizi Amerika'da sahiplendi. Ama evliliğin geçerli olması için sizin de Almanlara ait olmanız gerekiyor. Ve fazla zamanımız yok. Kimse Alex'le evliliğiniz tamamlanana kadar bunu bilmeyeceksiniz."

Trevor onu ayağa kaldırdı ve Sebastian, Brenton ve Gavin'le yüzleşmesi için çevirdi. "Kardeşlerim. Bu benim kızım. Benim etimden. Annesiyle benim aramdaki aşktan doğdu." Trevor konuşurken sesi titriyordu. "Onu özgür irademle size sunuyorum. Onu alıp benim yerime bakar mısınız?"

"Yapacağız." Üç Ölümsüz hep bir ağızdan söyledi.

Trevor ayağa kalktı ve onun başını öptü. Yanağını okşadı. "Anna, seni onların bakımına bırakmalıyım. Onlara güvenebilirsin. Alex ve Alman Yaşlılar'a da güvenebilirsin. Sana yardım edeceklerdir." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "İ seni seviyorum, tatlım."

Gözyaşları yanaklarına döküldü. "Ben de seni seviyorum baba," diye fısıldadı. Bir adım uzaklaştı, ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve sonra gözden kayboldu.

Etrafına bakındı. "Nereye gitti?"

"Fazla kalamadı Anna. Sadece seni bize sunacak kadar uzun süre." Sebastian onun elini tuttu ve kendine çekti. "Bizim olmalısın ki seni Yaşlılar'a ve Alex'e verebilelim."

"Bu nasıl oluyor?" Anna endişeyle sordu.

Sebastian onun yanağını okşadı. "Tüm bağlar nasıl gerçekleşiyor?" Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Sana zarar vermeyeceğiz Anna," diye mırıldandı.

Sebastian ve diğer Ölümsüzler ayağa kalkıp ilahi söylemeye başladılar.
Onların

Sesler Anna'nın etrafında dönüyordu ve Anna başının döndüğünü hissetti. Etrafında daire çizdiler ve Anna gözlerini kapatıp dizlerinin üzerine çöktü. Etrafında diz çöktüler ve elbisesini başının üzerine kaldırdılar. Sonra elleri vücudunun üzerindeydi. Onun

Göğüsleri okşandı, amı uzun parmaklarla keşfedildi. Kıç yanakları okşandı ve birbirinden ayrıldı. Bir parmak kıkına girerken Sebastian onu tekrar öptü. Klitorisi okşandı. Meme uçları emildi.

Ecstasy. Anna'yla alay edildi, ona dokunuldu, öpüldü ve emildi. Kendini bir seks bulutunun içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Bacakları açık yatarken, amcığı Ölümsüzler tarafından defalarca doldurulurken saatler geçmiş gibi hissetti. Onlar yapmadı ölümlü insanların yaptığı gibi iyileşmek zorunda görünüyor. Doruktan sonra doruk. Ağız dolusu döl. Hepsi büyük ve tatmin ediciydi. Ve hepsini öğrenmişti. Onları tanıyordu. O onlarını. Onlara aitti. Daha fazla doruk, daha fazla coşku. Bir zevk bulutunun üzerinde uçtu ve yeryüzüne inmedi. Daha fazla dayanamadığında, son bir coşku çılgılığı attı ve ipeksi karanlığa teslim oldu.

Alex hayal kırıklığı, acı ve zevk içinde homurdandı ve yüksek sesle inledi. Dişleri babasının ona uzattığı deri kaplı sopaya saplanmıştı ve vücudu terden kayganlaşmıştı. Kıkı defalarca kocaman yaraklarla doldu. İçindeki o tatlı noktaya bastırdılar ve o inledi. Başını yatak başlığına yasladı. Kol kasları gerginlikten kasılmıştı. Daha kaç tane vardı? Kaç tane almıştı?

Daha önce hiç olmadığı kadar gerilmişti. Aleti koyu mordu ve şişmişti. Hayal edebileceğinden bile daha büyüktü. Bu güvenli miydi? Tanrım, rahatlamaya ihtiyacı vardı. *Oh, Tanrım, Anna!* Bunların hepsi onun içindi.

Arkasındaki adam boşalırken homurdandı ve çekildi. Alex kendini bir başkası için hazırladı ama kimse gelmedi.

Omzunda bir el vardı. "İşin bitti Alex. Nefes al." Babasıydı.

Alex'in gözleri yaşlarla doldu. Çok fazla acıya ve rahatsızlığa dayanabilirdi.

Bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en kötü durumlardan biriydi. Devin'in zindanda ona yaptıklarıyla kıyaslanabilecek bir durum olduğunu söyleyebilirdi. Başını yatağın ayakucuna yasladı ve derin derin nefes aldı.

"Arkanı dön Alex," dedi Vati. "Dizlerinin üzerinde kal."

Alex arkasını döndü ve sırtını dikleştirdi. O bir erkekti, çocuk değil. Yere çöküp zayıflık gösteremezdi.

Kolları aniden tutuldu ve yana doğru uzatıldı. Her iki yanındaki adamlardan biri kollarını uzatmış, diğeri de kollarını onun boynuna dolamıştı.

ve onu hareketsiz tuttu. Bir diğeri saçlarını yumruk yaparak başını yukarıda tuttu. Vati onun önünde diz çöktü.

Alex çenesini tekrar sıktı. Yaşlılardan biri deri çubuğu ağzının önüne koydu ve Alex çubuğu almak için çenesini açtı. En azından dişlerini kırmayacak ya da dilini ısırmayacaktı.

Babasının gözlerinin içine baktı. Gözler yoğundu, en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Alex derin bir nefes aldı ve çarpan kalbini sakinleştirdi. Sırada ne olduğunu biliyordu. Gözlerini kapadı ve yine Anna'yı düşündü. Nefes alış veriş yavaşladı ve rahatladı.

Vati uzandı ve penis halkasını çıkardı. Alex diğer adamlar tarafından bu kadar sıkı tutulmasaydı, öne doğru düşebilirdi. Zonklama şiddetlendi ve sopaya karşı homurdandı.

Başka bir Yaşlı, Vati'ye silah benzeri bir nesne uzattı. Delici silah.

Alex babasının elini sikinin üzerinde hissetti. Aşağı bakıp izleyemiyordu. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Bir klik sesi duydu ve erimiş sıcak metal gibi bir şeyin sikinin tepesini delip geçtiğini hissetti.

"Argh!" Boğuk çığlığı sessiz odada yankılandı.

Hiç beklenmedik bir anda bir tıkırtı ve bir metal sesi daha duyuldu. Gözleri yaşardı ve kendisini tutan adamlara karşı mücadele etti ama fazla mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Vati piercinglerle oynadıktan sonra başıyla onayladı ve adamlar Alex'i serbest bıraktı. Alex yere yığıldı ve kendini sabitlemek için elini yere koydu. Birkaç dakika sonra kapının açılıp kapandığını duydu. Başını kaldırıp baktığında odanın kendisi ve Vati dışında boş olduğunu gördü.

"İşim bitti mi?" Alex yorgun bir sesle sordu.

Vati gülümsedi. "Evet, oğlum. Seninle çok gurur duyuyorum. Senin yaşadıklarını pek çok erkek atlatamaz. Bu bir Oğul'u sokabileceğimiz en zorlu sınavlardan biridir. Ama bunu yapabileceğini biliyordum."

Alex ona yorgun bir gülümseme verdi. "Anna'yı ve onun nasıl yetiştirildiğini düşünüp durdum. Onun yaşadıklarının yanında bu hiçbir şeydi.

"Güzel, Alex," dedi Vati yumuşak bir sesle. "Anna'nın düşüncelerini kendi düşüncelerinin önüne koyuyorsun. İyi bir koca olacaksın."

Alex babasının övgüsü karşısında gülümsedi.

Tepside dumanı tüten bir kupa taşıyan bir kadın odaya girdi.

"Bunu iç, Alex. Uyumana yardımcı olacak. Sabah uyandığında Sabah, acı çekmeyeceksiniz, ancak birleşene kadar rahatsız olacaksınız."

"Sikim sakinleşecek mi?"

Vati güldü. "Evet. Ama birleştiğinizde benzer boyutlarda olacaksınız."

"O zaman Anna'nın bakire olmamasına sevindim. Onu incitebilirdim."

Vati başını salladı. "O bir bakire gibi olacak, Alex. Ona karşı aşırı özdenetim göstermen gerekecek."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir ve neden?" Alex düğün günlerinde Anna'yı incitme fikrinden hoşlanmamıştı.

"Çünkü bir Elder'ın gelininin bakire olması gerekiyor. Ve bu da karınıza düzgün davranıp davranmayacağınızı görmek için bir başka testtir."

"Onu nasıl bakire yapacaksın?"

"Sadece fiziksel olarak bakire. Devin'in ona yaptıklarını geri alamayız. Sebastian ve Ölümsüzler bunun icabına bakacaktır."

Vati ayağa kalktı ve Alex'in ayağa kalkıp yatağa gitmesine yardım etti.

"İç ve uyu.

Yarın çok yoğun olacak."

Alex, "Anna'yı incitmek istemiyorum," diye itiraz etti.

"Biliyorum Alex," dedi Vati ona sempatik bir bakış atarak. "Ama son aylarda öğrendiğin gibi, bazen sevdiklerimizin canını yakmamız gerekir. Bunu mümkün olduğunca nazik bir şekilde yaparız."

Vati odadan çıktı. Alex tatlı içkisini içti ve derin bir uykuya daldı.

Anna bir elin alnını okşadığını hissetti. "Anna, uyan."

Anna'nın gözleri yavaşça açıldı ve kendini çok kadınsı bir yatak odasında buldu. Bu ona Devin'in Malikânesi'ndeki odasını hatırlattı. Duvarlar boyalı çiçek buketleriyle kaplıydı. Üstündeki gölgelik şeftali ipeğine benziyordu ve yatak inanılmaz derecede rahattı.

Sebastian yatakta onun yanına oturdu.

Doğrulup oturdu. "Neredeyiz biz?"

"*Schloss*'ta. Burada yapmamız gereken bir şey var, sonra seni *Gutshaus*'a geri götüreceğim."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Seni Elders'a vermek zorundayım."

"Elders. Multiples?"

"Genel olarak, bir Yaşlı Hanımefendi, doğrudan Efendisi olan belirli bir Yaşlı'nın bulunduğu bir ülkeye aittir."

"Oh." Devin her şeyi çok farklı yapardı.

Sebastian ayağa kalktı ve beyaz ipek bir bornoz uzattı. "Al. Bunu giy."

Anna ayağa kalktı ve Sebastian'ın bornozu giymesine yardım etmesine izin verdi.

Onu *Schloss*'un içinden geçirerek bir çift ahşap kapıya götürdü. Kapıyı bir kez çaldı. Diğer taraftan bir yanıt geldi ve kapıları açtı.

Büyük bir odaya girdiler. Zemin, ahşabın görüldüğü kenarlar dışında kalın kırmızı bir halıyla kaplıydı. Tahta benzeyen yedi sandalye, büyük beyaz tüylü bir halıya benzeyen şeyin önünde geniş bir yarım daire şeklinde oturuyordu.

Sandalyelerde oturan adamlar İhtiyarların beyaz cübbelerini giymişlerdi. Brenton ve Gavin kapının yanında durup Sebastian ve Anna'nın önünden yürüdüler. Sebastian gibi onlar da The Beaches'te giyindikleri gibi giyinmişlerdi.

"Almanca konuşacağım ama onlara sadece seni onlara getirdiğimi söyleyeceğim," diye fısıldadı Sebastian. "Sana söylediğimde, Devin'e selam verdiğin gibi onlara da selam ver. Onların hepsi Büyükler. Onlara saygılı davran. Eğer seninle konuşurlarsa, onlara *Mein Herr* diye hitap et."

"Tamam."

Brenton ve Gavin kenara çekildi ve Sebastian yanında Anna olduğu halde Yaşlıların önünde durmaya başladı. Anna başını eğerek olabildiğince itaatkâr bir şekilde durdu. Sebastian uzun süre Almanca konuştu. Yaşlılar bir soru soruyor ya da bir yorum yapıyor, Sebastian da cevap veriyordu.

Bir noktada Sebastian Anna'nın arkasına geçti ve bornozunu çıkararak onu erkeklerin önünde çıplıplak bıraktı. Hayatında ilk kez, erkeklerin önünde çıplak olmaktan utanç duyuyordu. Gittikçe şişmanlıyordu ve onları rahatsız etmekten korkuyordu. Bilinçsizce kendini örtmek için hamle yaptı ama Sebastian kollarını aşağıda tuttu.

Yaşlılar ona bakarken gözyaşlarını kırıştırdı. Aşağıya baktı ve göğüslerinin gerçekten de daha büyük olduğunu ve belinin eskisi kadar küçük olmadığını gördü. Utanmıştı ama ağlamamak için elinden geleni yaptı. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama şu andan itibaren dikkatli olması gerekiyordu. Erkekler şişman kadınlardan hoşlanmazdı; Devin ve Jack bunu açıkça belirtmişlerdi.

"Anna," diye fısıldadı Sebastian. "Onları selamla."

Anna hareket edebildiği için rahatlamıştı. Öne doğru bir adım attı ve eğilerek selam verdi. Sebastian Almanca bir şeyler söyledi ve Yaşlılar hep bir ağızdan cevap verdi.

"Oturabilirsiniz, Hanımefendi," dedi Alman bir ses. Wilhelm'in sesine benziyordu.

Ayağa kalktı ama yere bakmaya devam etti.

Wilhelm, Anna'nın önünde diz çökerek İngilizce, "Lordlarım," dedi. "Kızınızla bize çok değerli bir hediye verdiniz. Ona elimizden geldiğince iyi bakacağız." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve çenesini kavrayarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

Sinirle onun gözlerinin içine baktı, onu kızdırmadığını umuyordu ama adam üzgün görünmüyordu. Endişeli görünüyordu.

"Beni efendiniz olarak kabul edecek misiniz, Hanımefendi?" Wilhelm sordu.

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Yarın Alex'le evlenmeyecek miydi? Wilhelm onu ondan alıyor muydu?

Wilhelm onun şaşkınlığını anlamış gibi gülümsedi. "Sana layık bir oğlum var ve eğer istersen seni kendine eş olarak almak ister. Sana iyi bir koca olacaktır."

Anna rahatlayarak gülümsedi ve başını salladı. "Evet, *Bayım*," dedi yumuşak bir sesle. "Sizi memnuniyetle Üstadım olarak kabul edeceğim."

Wilhelm Almanca bir şeyler söyledi ve sonra onu içinde bir yatak bulunan küçük bir odaya açılan bir kapıya götürdü. "Anna, her birimiz gelip seninle birlikte olacağız. O zaman hepimize ait olacaksın. Normalde bu bir gecede gerçekleşmez ama senin eşsizliğin nedeniyle bir istisna yaptık. durum." İçini çekti ve onu yatağa yatırdı. "Keşke seninle doğru dürüst sevişecek zamanım olsaydı. Özür dilerim." Eğildi ve onu öptü. "Bunu telafi etmek için başka fırsatlar da olacak."

Anna Wilhelm'e şefkatle gülümsedi. "Sorun yok." Kollarını Wilhelm'in boynuna doladı ve onu öptü.

Bölüm Otuz Bir

Alex güneş pencereden içeri süzülürken uyandı ve bu kadar iyi uyumuş olmasına şaşırdı. O kupanın içindeki her neyse kesinlikle işe yaramıştı. Kendini rahatsız edici bir şekilde dolgun hissediyordu ama siki çoğunlukla sarkıktı. Bütün sabah ereksiyon halinde dolaşmak utanç verici olurdu. Son derece acı verici olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yorganı kenara itti ve doğrulup kendine baktı. Evlilik piercingleri yerli yerindeydi. Yirmi yaşından beri çift yüzüğü vardı ve artık bunu neredeyse hiç düşünmüyordu. Bu yeni piercingler Garipti ama ilkinde olduğu gibi bunlara da alışacağını düşündü. Anna'nın onları seveceğini umuyordu.

Ayağa kalktı ve gerindi, sonra pencereden dışarı bakmaya gitti.

Düğün gününde güneş doğuyordu. Anna'nın kocası olacağı gün. Bir yanı ölümüne korkuyordu. Anna'ya fiziksel ya da duygusal olarak daha fazla acı çektirmek istemiyordu. Ona iyi bir koca olmak istiyordu. Ama ya istemeden de olsa onu incitirse? Ya onun önünde kendini kaybederse? Anna dehşete düşerdi.

Evlenir evlenmez, kendisinin ve ekibinin birkaç aylığına müsait olmadığını duyuracaktı. Bu ona ve Anna'ya Birbirlerine alışmak için zamanları vardı. Yeni hayatlarına ve yeni evlerine alışabilirlerdi.

Alex kendi kendine sırtıttı. Anna'yı ona aldığı yeni eve götürmek için sabırsızlanıyordu. Presidio Heights'ta saray gibi bir evdi. San Francisco'nun bir mahallesinde. Ağustos ayında dışarıdayken burayı bulmuş ve Aralık ayında oraya gittiğinde Kurt onun için evrakları imzalamıştı. Alex onu eve götürdüğünde, doğruca oraya götürecek ve gerçek bir koca gibi eşikten geçirecekti. Orada bir düğün resepsiyonu düzenleyebilir ve arkadaşlarıyla kutlama yapabilirlerdi.

Alex Almanya'yı ne kadar sevse de San Francisco'daki arkadaşlarını özliyordu. Gerekli olduğunda eve taşınmak zor olacaktı. Bu gerçekleşmeden önce Anna ile her şeyin yoluna girmesini umuyordu. O

onu geride bırakmaya dayanamıyordu. Ama Devin'e bağlı olduğu sürece San Francisco onun eviydi ve Devin onu götüremezdi.

Bir sonraki öğrenme rotası buydu: Anna'yı Devin'den sonsuza dek nasıl kurtaracağını bulmak.

Alex giyinip babasının Schloss'taki odasına giderken kendi kendine mırıldandı. Eve gitmek ve düğün için hazırlanmak istiyordu. Anna'yı karısı olarak görmek için sabırsızlanıyordu.

Anna'nın gözü birden açıldı ve karnını tuttu.

"Yine mi," diye inledi ve banyoya koştu, midesinde kalan azıcık şeyi de kaybetmeden önce tuvalete kadar gidebildi.

Nefesini toparlarken başını yakındaki küvetin serin porselenine yasladı. Yatak odasının kapısı yumuşak bir sesle çalındı.

"İçeri gel," diye zayıfça seslendi.

Bir kapının açıldığını ve bir şeyin masaya bırakıldığını duydu. "*Fraulein*?"

"Banyodayım."

Kendisinden birkaç yaş büyük bir kız içeri girdi. Üzerinde beyaz bir önlük olan siyah bir elbise giymişti. Kahverengi saçları düzgünce topuz yapılmıştı ve Anna'yı yerde görünce yüzündeki parlak gülümseme soldu.

"Ah, *Fraulein*," dedi ciddiyetle. "İyi misiniz?" Lavaboya gidip bir el bezini ıslattı ve Anna'nın alnına ve yanaklarına bastırdı.

"Hasta mısın?"

Anna zayıfça omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç hasta olmamıştım. Şimdi daha iyi hissediyorum."

Kız onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Yatağına dönmene yardım edeyim."

Anna tekrar yorganın altına yerleştiğinde kız tekrar konuştu. "Ben Brigitte. Siz buradayken sizinle ben ilgileneceğim."

"Merhaba, Brigitte," dedi Anna usulca

"Sana kahvaltı getirdim. Yemeye çalışmak ister misin?"

Anna masanın üzerindeki tepsiye baktı ve başını salladı. Acıkmıştı ve güzel kokuyordu.

Brigitte tepsiyi getirdi ve Anna'nın kucağındaki ayakların üzerine yerleştirdi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Anna başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Harika görünüyor."

Brigitte reverans yaptı. "*Der Herzogin'e* uyandığınızı ve kendinizi iyi hissetmediğinizi haber vereceğim. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Anna yemeğine daldı. Yedikçe kendini daha iyi hissetmeye başladı ve hatta gün için heyecanlanmasına izin verdi.

Ilsa ve Brigitte döndüğünde Anna yemeğini neredeyse bitirmişti. Ilsa hemen Anna'nın yanına gitti ve alnını yokladı. Aksanlı sesiyle, "Ateşin var gibi görünmüyor," dedi. Ona yakından baktı. "Alex uçakta da hasta olduğunu söyledi."

Anna başını salladı. "Ama kustuktan sonra kendimi daha iyi hissettim." "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, teşekkür ederim."

Ilsa yatağa oturdu ve onu yakından inceledi. "Başka bir şey var mı?" diye sordu usulca, onun elini tutarak.

"Ne zaman bir şeyler olmuyor ki?" Anna ona alaycı bir gülümseme verdi. Ilsa hafifçe güldü. "Fiziksel olarak demek istedim."

"Oh." Anna utanarak gülümsedi. "Yorgunum, ama aynı zamanda iyi uyuyamıyorum.beri."Anna yutkundu ve ona baktı el.

"Ne zamandan beri, *Liebe*?"

"Ben öldüğünden beri," diye fısıldadı ve ağlamaya başladı.

Ağlamaması gerekiyordu. Bu onun düğün günüydü. Anna Alex'le evlenmek istemediğinden değildi. İstiyordu. Ama kalbi Ben için acıyordu. Onun yüzünden elinden alınan hayatı için.

Ilsa ayağa kalktı ve Anna ağlarken ona sarıldı.

"Özür dilerim. Son zamanlarda çok fazla ağlıyorum," dedi Anna. Hıçkırıklar. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Oh, Anna. Her şey yolunda. Ölümünün üzerinden sadece birkaç hafta geçti, değil mi?"

Anna başını salladı.

"Keder bir gecede geçmez. Asla da geçmeyebilir. Ama yumuşayacaktır. Zamanla." Ilsa konuşurken onun saçlarını okşadı. "Zamanla kolaylaşacak."

Anna'nın gözyaşları dindiğinde, Ilsa ona gülümsedi. "Senin için seçtiğim elbiseleri görmek ister misin? Bugün giymek için herhangi birini seçebilirsin."

Anna burnunu çekti ve başını salladı. "Gelinlik mi?"

"Çoğu Amerikalı gelinin düşündüğü gibi ayrıntılı stiller değil; bunlar bir Alman sivil düğünü için pratik olmaz. Anladığım kadarıyla

"Yılbaşı gecesi için güzel bir elbise."

Anna ıslıl ıslıl gülümsedi. "Oh, bu çok güzel." Yüzü düştü. "Ama Kaitlyn kendine uygun bir tane bulabildi mi bilmiyorum. İlk seçtiği çok küçüktü." Anna tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Kilo aldım. Artık hiçbir kıyafetimin içine sığmıyorum." Başını kaldırıp Ilsa'ya baktı. "Alex üzülecek mi?"

"Anna, eğer kilo aldıysan, başlangıçta çok zayıftın. Çok zayıfsın. Alex senin kilo verdiğini düşündüğünü söyledi."

Anna ona bakakaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Anlamıyorum."

Ilsa bir an düşünceliydi. "Bazen olur böyle şeyler, Anna. Kadınların bedenlerinin bazen kendi akılları vardır." Ayağa kalktı. "Ben gidip elbiseleri getireyim, sen de birini seçersin. Hoşuna gidecek bir şey bulacağımıza eminim."

"Wilhelm? İçeride misin?"

Wilhelm koridordan gelen karısının sesini duyunca başını kaldırdı. Sesi sıkıntılı geliyordu. "Buradayım *Mausi*. Neyin var?" Ayağa kalktı ve onu karşılamak için masasının etrafında yürüdü. Birkaç dakika önce eve dönmüştü.

Ilsa onun çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sanırım Anna hamile olabilir."

"Ne? Bu mümkün değil Ilsa." Karısının içgüdülerini göz ardı etmek istemiyordu. Normalde haklı çıkarlardı. Ama Anna'nın hamile olma olasılığı sıfıra yakındı.

"Bu sabah hastaydı. Dün uçakta da hastaydı. Duygusal olduğunu, yorgun olduğunu ve uyumadığını söyledi."

"Ilsa, son zamanlarda çok stres altında-"

"Artık hiçbir kıyafetinin ona uymadığını söylüyor ama Alex zayıflamış gibi görüldüğünü söyledi."

Wilhelm bir an düşündü. Anna dün gece farklı görünüyordu. Bir kere göğüsleri daha dolgundu ve sadece... farklı görünüyordu. Dün gece aklında çok şey vardı ve bunlar tam olarak aklına gelmemiştir. Ama şimdi Ilsa konuyu açmıştı. Ama nasıl? Hamile kalmasının yolları vardı, Ancak yapılabilecek fiziksel şeyler olsa da, doğaları gereği mistik olma eğilimindeydiler. Belki de Ben'le özellikle yoğun bir gece geçirmişti.

Yoğun duyguların bunu gerçekleştirdiği biliniyordu. Ben'i sevmiştii, Wilhelm bundan şüphe duymuyordu.

"Wilhelm?"

Ilsa'nın sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. "Özür dilerim, Ilsa. Evet, sanırım haklı olabilirsin. İçgüdülerinin genellikle doğru olduğunu biliyorum."

Wilhelm içini çekti. "Ona hiçbir şey söyleme. Eğer öyleyse bile bunu bildiğinden şüpheliyim. Bu onun aklına bile gelmez. Onu üzmem istemiyorum."

"Başka bir adamın çocuğuna hamileyken hala Alex'le evlenmesini mi istiyorsun?"

"Onun dışında başka biri olsaydı, olayları çok daha farklı ele alırdım. Ama Anna farklı. Ve onun Alex'le birlikte olması gerekiyor. Bundan eminim."

Ilsa kaşlarını çatı. "İlk çocuğu ondan olmayacak. Bu hiç kimse için adil değil."

"Ilsa, endişeni takdir ediyorum. Ama bu düşün gerçekleştirmeli. Alex bunu halledecektir. Onu seviyor."

Ilsa içini çekti. "Biliyorum. Ama insanlar ne diyecek?"

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Çok ilerlemiş olamaz. En azından başkalarının zihninde bugün bir bebeğe kolayca hamile kalınabilir."

"Alex'e söyleyelim mi?"

Wilhelm bir an düşündü. "Düşünden sonraya kadar olmaz. Bırakalım da hayat araya girmeden bu mutlu günü yaşasınlar. Birkaç gün beklemenin zararı olmaz. herhangi bir şey."

"Pekâlâ. Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız." Ilsa ağzını düz bir çizgi haline getirdi.

Wilhelm, Ilsa'nın kararından memnun olmadığını hissedebiliyordu ama ona karşı çıkmadı. "Ilsa, lütfen. Bu Anna'nın suçu değil. Hayatı boyunca ona asla çocuk sahibi olamayacağı söylendi. Bizim desteğimize ve sevgimize ihtiyacı var."

Ilsa ona dikkatle baktı. "Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce.

Wilhelm tereddüt etti. Ilsa'yı tüm kalbiyle seviyordu. O zamandan beri on altı yaşındaydı. Bir erkeğin hayal edebileceği en iyi eştii. Ve ona asla yalan söylemedi. Acı verse bile birbirlerine karşı her zaman tamamen dürüsttüler. Evliliklerini güçlü tutan şey buydu. Yapmak istediği son şey onu incitmekti.

"Evet, Ilsa. İstiyorum. Ama o Alex'in karısı olacak. Ben asla ama asla seni başka bir kadınla değiştirdi." Ona doğru yürüdü ve onu kendine çekti. "Seni seviyorum, Ilsa. Seni her zaman sevdim. Sana olan arzum ilk evlendiğimiz zamanki kadar güçlü."

Ilsa başını onun göğsüne yasladı. "Biliyorum Wilhelm. Sanırım bu adil. Evliliğimiz boyunca başka kimseye aşık olmadın. Sanırım ben aynı şeyi söyleyemem."

Wilhelm yaşlandığında, eğer isterse Ilsa'nın bir sevgilisi olmasına karar vermişti. Etrafının genç kadınlarla çevrili olması ve Ilsa'nın evde, soğuk bir yatakta tek başına kalması adil değildi.

Fransız Büyükelçisinin oğluyla birlikte okula gitmişlerdi. Wilhelm ortaokuldayken Maurice Ilsa'ya aşık olmuştu ama Ilsa Wilhelm'i seçmiş, Maurice de Fransa'dan bir kadınla evlenmişti. Maurice'in karısı Wilhelm'in yaşlı olmasından birkaç yıl önce ölmüştü ve Ilsa onu sevgilisi olarak seçmişti. Onun ikisini de sevdiğini biliyordu. Wilhelm ona kendisi kadar değer veren bir sevgili bulduğu için minnettardı. Ilsa sadık ve sağduyuluydu. Planlar değişirse ve Wilhelm'in gitmiş olması gerekirken evde olması üzerine Maurice'e o gece onu göremeyeceğini söyledi.

Wilhelm karısını sevdiği gibi sevebileceği başka bir kadın bulamamıştı. Evet, Kardeşlik faaliyetlerine katılmış, değer verdiği ve ilgilendiği kızlar olmuştu. Ama hiçbirine aşık olmamıştı.

Anna'ya kadar. Anna özeldi. Ilsa onunla vakit geçirdikçe bunu anlayacaktı. En azından öyle umuyordu. Ilsa kıskanç bir kadın değildi ve Anna'ya olan hislerinin onunla arasındaki potansiyel ilişkiyi bozmayacağını umuyordu.

"Lütfen Ilsa. Bir anne figürüne ihtiyacı var. Çok yalnız ve kaybolmuş durumda."

Ilsa ona gülümsedi. "Biliyorum. Çok tatlı bir kız. Neden bu kadar onu seviyorum. Ve Alex'i de." Onu öpmek için uzandı. "Ben de seni seviyorum. Sen bilmeleri gerektiğine karar verene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Maus." Onu tekrar öptü, sonra yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum."

Ilsa ona son bir kez gülümsedi ve sonra dönüp odadan çıktı.

Wilhelm masasına yaslanmış, Ilsa'nın söylediklerini düşünüyordu. Eğer haklıysa, bu Anna için iyi bir şey olabilirdi. Alex'in doğru şeyi yapacağına inanıyor ve bunun yalanlanmayacağını umuyordu.

Anna, Ilsa'nın dönmesini beklerken odasında volta atıyordu. Ilsa giderken pek memnun görünmüyordu. Anna onu kızdıracak bir şey mi yapmıştı? Alex'in annesini üzmemek istemiyordu. Bir süredir Malikâne'nin dışında olduğu için kadınlarla birlikte olmaya daha alışkındı. Katherine onu kucaklamış ve cenazeden sonra da görüşmeye devam etmişlerdi. Ama bazen hâlâ gözünü korkutuyorlardı.

Pencereden dışarı bakıyordu ki biri kapıyı çaldı ve açtı. Ilsa içeri girdi, ardından Brigitte beyaz elbiselerden oluşan bir rafı itti.

"Aman Tanrım!" Anna raflara bakarak haykırdı. Onlardan çok fazla vardı.

"Hangi tarzı sevdiğinizi bilmediğim için çok çeşitli elbiseler seçtim." Diğer kıza döndü. "Brigitte, lütfen onları çıkarır mısın, böylece onlara bir göz atabilir." Anna'ya geri döndü. "İstediğin kadar deneyebilirsin. Bolca vaktimiz var."

Beğendiği birkaç elbiseyi denedikten ve beğendiklerinden bazılarının üzerine uymaması nedeniyle cesareti kırıldıktan sonra, sonunda çay boyunda, dantelli, A kesim bir elbisede karar kıldı. Brigitte, Anna'nın saçlarını gevşek bir şekilde topladı ve saçlarına beyaz çiçekler koydu.

Ilsa hazırlanmak için gitmiş ve Brigitte elbisesinin düğmelerini iliklerken geri dönmüştü. "Çok güzel görünüyorsun, Anna." Yumuşak bir şekilde güldü. "Alex aşağıda kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atıyor. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim."

Anna kızardı. Birkaç dakika içinde Alex'i görmek için aşağı inecekti. Damadı ve müstakbel kocası. Karnında kelekler uçuştı ve mide bulantısı geri döndü.

"Anna, iyi misin?" Ilsa sesinde endişeyle sordu. "Ben..."

Kendimi iyi hissetmiyorum."

Ilsa, odadan hızla çıkan Brigitte'e Almanca bir şeyler söyledi ve ardından Anna'yı banyoya götürdü. Bir bezi ıslattı ve ensesine koydu.

"Hastalandığımda annem bana bunu yapardı. Derin nefes al, *Liebe.*"

Brigitte birkaç dakika sonra Anna'nın uçaktaki gibi gazlı bir içecekten döndü. Anna çabucak içti ve mide bulantısı birkaç dakika içinde kayboldu. dakikalar sonra.

"Teşekkür ederim," dedi zayıf bir sesle. "Çok özür dilerim. Son zamanlarda neyim var bilmiyorum."

Ilsa ona sıcak bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda, Anna. Şeyler olur." Anna'yı yatak odasına geri götürdü ve şöminenin yanındaki şezlonga oturttu. "Senin için bir şeyim var."

Ilsa ona bir kolye uzattı. "Bunu düğün günümde takmıştım. Alexander'ın büyükannesi düğününde bunu giymiş. Nesiller öncesine dayanıyor." Sevgiyle gülümsedi. "Wilhelm ve ben, düğün gününde bunu takmandan gurur duyarız."

Ona bakarken Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. Kolye, çiçek şeklinde bir elmas kümesiydi ve üzerinde bir inci asılıydı. "Teşekkür ederim, Ilsa. Bu çok güzel. Bunu takmaktan onur duyarım."

Ilsa gülümsedi ve takmasına yardım etti. Ona uyumlu küpeler ve bir de bilezik verdi.

Ilsa ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Çok güzel. Hazır mısın?"

Anna ayakkabılarını giyerken endişeyle başını salladı. Brigitte ona beyaz saten bir çanta uzattı ve Anna da Ilsa'yı koridora kadar takip etti.

Alex geniş giriş holünde volta atıyordu. Birkaç saattir ayaktaydı ve Anna'yı görmek için can atıyordu. Odanın içinde defalarca yürürken deri ayakkabıları sabit bir ritim tutturuyordu. Kravatını yüzüncü kez düzeltti ve Anna'nın ortaya çıkmasını dileyerek merdivene baktı.

Artık vakit de gelmişti, önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırdığından ve evliliklerini engelleyecek bir şey olacağından endişelenmeye başlamıştı.

Kurt koridordaki bir banka yaslanırken, "Alex mermeri yıpratıcaksın," diye şaka yaptı. Alex ondan törende şahitlik yapmasını istemişti.

Seth, Tony, Greg ve Sebastian yakınlarda duruyordu. İçeri gireceklerdi. onlarla birlikte. Michael, Jesse ve Jason zaten şehirdeydiler ve Anna ile evlenecekleri *Standesamt*'a göz kulak oluyorlardı.

Alex, Anna ülkeye geldikten sonra bu düğünün bu kadar çabuk gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Büyük oğul olmanın faydaları vardı. Birkaç şart esnetilmişti ama çoğunlukla her şey usulüne uygun olarak yapılmış, sadece aceleyle getirilmişti. Düğün

Anna'nın haberi olmadan bazı belgelere imza attırmak zor olmuştu ama Isaak bu konuda yardımcı olmuştu. Anna'nın kendisini aldattığı için affedeceğini umuyordu ama Devin öğrenmiş olsaydı... Alex neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Alex merdivenlerde ayak sesleri duydu ve kız kardeşleriyle Gretchen'ın aşağı indiğini görmek için arkasını döndü. Gretchen Otto'yu o kadar çok sarmıştı ki

Battaniyeler mavi bir ayıya benziyordu.

Alex hayal kırıklığıyla içini çekti ve Anna'ya vereceği tek bir mükemmel pembe gülün bulunduğu masaya doğru yürüdü. Anna ne zaman pembe gül görse, aklına kendisinin gelmesini istiyordu.

"Kendimi değerli bir kız kardeş gibi hissetmiyor muyum?" diye takıldı Greta, Alex'e doğru yürüyüp ona sarılırken. Mavi ipek elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu ve Alex de ona bunu söyledi. Kız da ona gülümsedi.

"Vati, nerede o?" diye inledi. Fiziksel rahatsızlığı sabırsızlığını artırıyordu.

"Hastalandığımı duydum," diye sırttı Gretchen.

Alex'in endişesi arttı ve babasına baktı.

"Pekâlâ, Alex. Gidip onu kontrol edeceğim. İyi olduğuna eminim." Wilhelm onun omzunu sıvazladı ve merdivenlere doğru ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki gülümsedi. "İşte oradalar."

Alex gülü aldı ve merdivene doğru ilerlerken Anna korkulukları sıkıca tutarak kavisli bölümün etrafından dolaştı ve manzara. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, tüm ailesinin duyması onu şaşırtmazdı.

Daha güzel bir resim hayal edemezdi. Saçları yüzünün etrafında yumuşakça kıvrılmıştı. Krem rengi dantel elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Biraz göğüs dekoltesi gösterecek kadar alçaktı ama utanmazca değildi. Bacakları ipek çoraplarla kaplıydı ve baldır kaslarını görebiliyordu.

Merdivenlerden inerken esniyordu. Harika bacakları vardı. Her şeyi harikaydı.

Yüzü solgun olsa da mutlulukla parlıyordu ve gözleri onunkilerle buluştuğunda ışıldıyordu. Bu mutluluğa kendisinin sebep olduğunu düşünmek onu alçaltıyordu.

ışılta ve parılta.

Adam bakıyor olmalıydı, çünkü kadın durdu ve yanakları pembeleşerek başka tarafa baktı.

"Schatzi..." diye nefes aldı.

Onun değerli hazinesi. İşte. Onun önünde. Düğünleri için giyinmişti. Biraz sersemlediğini hissetti ve nefesini tuttuğunu fark etti. Onun önünde durmak için iki adım attı ve onu kollarının arasına aldı. Neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu ve onu etrafında döndürüp yanağından öptü.

"Oh, Alex, onu döndürme!" diye haykırdı annesi. "Yine hastalanacak."

Alex onun yanağını okşadı ve parlak yeşil gözlerinin içine baktı. "Bu sabah yine mi hastaydın, Anna?"

Başını sallarken özür diler gibi görünüyordu. "Çok üzgünüm Alex. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Onun yüzünü inceledi. Neden hastalanmıştı ki? Bir şey mi yapmıştı? Geri çekildi ve ona baktı. Gözleri ona takıldı Göğüsler. Onu son gördüğünde olduklarından daha büyükler miydi? Evet. Kesinlikle öyleydiler. Parlıyordu. Hastaydı. Çok az yediğini söylemişti.

Oh, Tanrım! Olamaz, değil mi?

Anna onun gözlerini aradı. "Seni rahatsız mı ettim Alex?" Onun uzaklaşmaya başladığını gördü ve kendine lanet etti.

"Hayır, hayır, Anna. Sadece senin için endişeleniyorum." Ona nazik bir gülümseme verdi ve dudaklarından hafifçe öptü. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel görüntüsün." Bu sözleri söylerken sesi hafifçe çatallaştı.

Tekrar kızardı ve gözlerini kaçırdı. Onun bu kadar utangaç olmasını seviyordu. Normal bir kadın güzelliği yüzünden soğuk ve kibirli olabilirdi. Ama Anna öyle değildi. O bir melekti. Kurt'ün ona Melek demesi mantıklıydı. Ona uyuyordu.

"Al," dedi usulca, gülü ona uzatarak. "Bu senin için."

Gördüğü manzara karşısında gözleri parladı. Onu burnuna götürdü ve derin derin içine çekti, gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim Alex. Bu çok güzel."

"Seninle kıyaslanamaz bile."

"Geline merhaba demeyecek miyiz, Alex?" Kurt onun yanına gelerek sordu. "Merhaba, Engel. *Çok* güzel görünüyorsun." Yanağından öptü ve ona sarıldı.

Alex, Anna'nın endişeyle arkasından Gretchen'in durduğunu bildiği yere baktığını gördü ama Anna, Kurt'e sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim Kurt," dedi yumuşak bir sesle.

Alex kendi kendine başını salladı. Gretchen zaten Anna'ya düşmandı; Kurt'ün Gretchen'a daha fazla neden vermesine gerek yoktu. Gretchen'ı duydu

Bir erkeğin yeterli olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve Liesl kıkırdadı. Alex dilini ısırıldı. Gretchen dışında ailenin geri kalanı Anna'yı sıcak bir şekilde karşıladı.

Seth elinde Alex'in Anna için aldığı beyaz bir kürkle yaklaştı. "Anna, bu senin için," dedi Alex, paltoyu Anna'ya açarak. "Bu seni sıcak tutar."

Bir kez daha gözleri parladı. "Çok yumuşak görünüyor," dedi ve dokunmak için uzandı. Bunu yaptığında gülümsedi ve yaklaşıp içine girmesine yardım etmesine izin verdi. "Ooh!" Kıkırdadı. "Bunu her zaman giyebilir miyim?"

Herkes sevgiyle güldü. Gretchen'in başka bir yorum yaptığını duydu ve dönüp ona ters ters baktı. O da sırtıtarak karşılık verdi.

"Alex, bırak artık," dedi babası yumuşak bir sesle Almanca olarak.

"Anna'yı üzme."

Alex arkasına baktı ve Anna'nın gözlerindeki korkuyu gördü. Suçluluk duygusu içini doldurdu.

damarlar ve o iç çekti. Kızın elini tuttu ve öptü. "Sana kızgın değilim, Schatzi."

Ona ürkek bir gülümseme verdi.

Başıyla onaylayan babasına baktı, sonra Anna'ya döndü. "Gidip evlenelim mi?" diye sordu.

Anna başını salladı, gözleri yine parlıyordu.

Yün paltosunu giydi ve kızın elinden tutarak ön kapıdan dışarı çıkardı. Tony ve Greg, aile, Seth ve Sebastian'ın bindiği limuzinin arkasına park edilmiş bir SUV'ye bindiler. Birkaç dakika sonra araba evden uzaklaştı ve evlenmek üzere Frankfurt'a doğru yola çıktılar.

Otuz İkinci Bölüm

Anna şehrin sokaklarında ilerlerken binaların geçişini izledi. Aynı anda hem heyecanlı hem de korkmuş hissediyordu. Alex'le evlenme fikri bir rüya gibi görünüyordu. Ama çok güzel bir rüya. Alex'in elini sıkıca tuttu.

Aklına bir şey geldi. "Alex, alyansa ihtiyacımız yok mu?" diye sordu sessizce.

Alex ona doğru sırttı. "Almanya'da evlilik yüzüklerimizi sağ elimize takarız."

Elini cebine attı ve üzerinde kuşlar, yapraklar ve *Myn Genyst* yazan iki altın yüzük çıkardı. İki yüzükten büyük olanını ona uzattı.

"Bunlar büyükannemle büyükbabamın evlilik yüzükleriydi. *Myn Genyst* 'kalbim' anlamına geliyor. Bu yüzükleri törende kullanabileceğimizi ve sağ elimize takabileceğimizi ve daha sonra sol ellerimiz için birlikte yüzük seçebileceğimizi düşündüm. Kulağa nasıl geliyor?"

Anna yüzüğe baktı. Eski moda ve güzeldi. Onun bir aile yüzüğü takmasını istediği için onur duyduğunu hissetti. "Kulağa harika geliyor Alex," dedi sessizce. "Ama eğer iki alyans takmak istemiyorsan, takmak zorunda değiliz."

Alex başını salladı. "Şimdilik Amerika'da yaşıyoruz. Ben istemiyorum Evli olduğumuzdan kimsenin şüphesi olmasın. Amerika'da sol elimde yüzük olmasaydı, kendimi saygısızlık yapıyormuşum gibi hissederdim. Beni gören her kadının çok mutlu bir evliliğim olduğunu bilmesini istiyorum."

Anna kıkırdadı. Onun ne demek istediğini anlayabiliyordu ve bunun için minnettardı. "Teşekkür ederim, Alex."

Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı. "Tabii ki bu senin için de geçerli. Erkeklerin senin de müsait olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Anna onun omzuna yaslandı ve kendisine uzattığı yüzükle oynadı. Çok büyüktü! Onun geri kalanıyla uyumlu olduğunu düşündü.

"Yanaklarını bu kadar güzel pembeleştiren ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Ona baktı ve utangaç bir gülümseme verdi. "Yüzüğünün ne kadar büyük olduğunu fark ettim ve ben...." diye fısıldadı, sonra kızardı "... oradan tahmin ettim."

Alex başını geriye attı ve güldü. "Oh, Anna. Seni seviyorum!"

Aletin büyüklüğünü düşünmek bile onu tedirgin ediyordu. Sebastian Malikâne'deki işini bitirdikten sonra onu odasına götürdüğünde, onu fiziksel olarak yeniden bakire yapması gerektiğini söylemişti.

Ona yapmaması için yalvarmıştı ama o bunun yapılması gerektiğini söyledi. Bu günlerde doğal olarak nadir görülse de, Oğul'un karısının bakire olması gerekiyordu. Ama Sebastian bunun Devin'in verdiği krem gibi olmayacağına dair ona güvence verdi. İlk seferinde olduğu gibi gerilecek ve doğal olmayan bir şekilde sıkı kalmayacaktı. Bu onun korkularının bir kısmını gidermişti ama hepsini değil. Devin'le ilk seferinde yeterince canı yanmıştı. Alex'le bakire olmayı hayal bile edemiyordu.

Araba yavaşladı ve arnavut kaldırımli devasa bir avluya benzeyen bir yerin yakınında durdu. İnsanlar avlunun ortasındaki büyük çeşmenin etrafında hafif paltolarıyla dolaşüyor, Anna nasıl olup da donmadıklarını merak ediyordu.

Limuzinden indiğinde Anna, Alex'in tüm adamlarının yakınlarda olduğunu gördü. Adamlar aileyi takip ederek yakınlardaki yüksek binalara doğru ilerlediler. Parlak güneş ışığında gözlerini kısarak yürüdükleri en yüksek ve dik binaya baktı. Çok güzeldi ve ona çok "Alman" göründü.

Anna, taş bir kemerin içine yerleştirilmiş bir dizi cam kapıdan geçerken Alex'in eline yapıştı. Alex resepsiyon masasının arkasındaki bir kadına doğru yürüdü ve onunla kısaca Almanca konuştu. Kadın ona ve arkasında duran ailenin geri kalanına baktı ve gözleri büyüdü. Heyecanla başını salladı, telefonu eline aldı ve aceleyle konuştu.

"Alex, her şey yolunda mı?" Anna fısıldadı.

Alex gülümsedi. "*Evet, Schatzi*. Bugün resmi programda yokuz. Her şey kayıt dışı yapıldı." Ona neredeyse mahcup bir bakış attı. "Ailem burada sosyal olarak ön planda olma eğilimindedir. Nişanlı olduğumu kimsenin bilmemesi oldukça şaşırtıcı. Elbette," diyerek onu kendine yaklaştırdı ve elinin tersini öptü. "Bu sadece oldu

dün." Gözlerinin içine baktı ve yanağını okşadı. "Yakında benim karım olacaksın," dedi kısık bir sesle.

Kadın Alex'le tekrar konuştu ve binanın iç kısmına açılan bir dizi cam kapıyı işaret etti.

Alex Anna'ya sırtıttı. "Hadi evlenelim." Alex kapıyı açtı ve Anna içeri girdi.

Pencere duvarından sızan güneş ışığıyla aydınlanan uzun mermer bir merdivenden yukarı çıktılar. Wilhelm sessizce Almanca konuşarak Alex'in yanında yürüdü.

Merdivenlerin başına geldiklerinde koyu renk takım elbiseli ve kravatlı bir adam onları saygıyla karşıladı, önce Wilhelm'in sonra da Alex'in elini sıktı.

Alex, "Soeren, bu *benim eşim* Anna," diye tanıttı. "Anna, bu Soeren Stutterheim. Bugün bizimle evlenecek."

"Merhaba," dedi Anna titrek bir sesle. Sinirler Anna'nın vücudunda uçuşarak yeniden midesini bulandırdı. Eli ağzına gitti ve birkaç kez yutkundü, tekrar kusacağını gösteren tükürük artışını ağzından atmaya çalıştı.

"Anna, iyi misin?"

Anna'nın gözleri yaşardı ve başını salladı.

Alex hızlıca Almanca konuştuktan sonra Anna'yı kucağına aldı ve üzerinde bir kadın silueti olan bir kapıya doğru taşıdı. Kapıyı hafifçe açtı ve içeriye seslendi. Kimse cevap vermedi ve onu kapı aralığından geçirip en büyük kabine yatırdı. Dizlerinin üzerine çöktü ve karnını tuvalete boşalttı. Birkaç kez.

Alex kızın saçlarını yüzünden uzak tuttu ve işi bitene kadar sırtını ovdu.

Arkasında Ilsa'nın sesini duydu. "Bunu ona ver, Alex."

Alex ona ıslak bir bez uzattı ve o da ağzını sildi.

"Üzgünüm Alex," dedi yere yığılırken gözlerinde yaşlarla. "Midemde hiçbir şeyi tutamıyorum."

Alex onu kucağına çekti ve sifonu çekti. "Anna, her şey yolunda. Vücudunuzun yaptıklarına engel olamazsınız."

Bir süre sonra Greta elinde bir bardak sade soda ile içeri girdi ve Anna yavaşça yudumladı. Alex ve annesi alçak sesle Almanca konuşuyorlardı ve Anna onlar konuştukça Alex'in kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Alex, bir şey mi oldu?"

Adam başını salladı. "*Hayır*, Anna. Neden?"

"Kalbin göğsünde çarpıyor ve bir dakika önce böyle değildi." Elini siyah takım elbise ceketinin altına ve kalbinin üzerine koydu. "Ne oldu? yanlış mı?" diye gözlerini aradı. "Devin düğünü öğrendi mi?" "*Hayır, Schatzi*. Her şey yolunda." Ona nazik bir gülümseme verdi. "Bitir sonra da evlenmeye gideriz."

Başını onun göğsüne yasladı ve sodayı olabildiğince çabuk içmeye çalıştı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu; bunu hissedebiliyordu. Ama tekrar soracak enerjisi yoktu.

İçkisini bitirdiğinde bardağı havaya kaldırdı. "Bitti."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra ayağa kalktı. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu saçlarını düzelterek.

Anna başını salladı.

Alex banyodan çıktı. Ilsa makyajını düzeltmesine ve giyinmesine yardım ettikten sonra koridora geri döndüler. Anna'ya bir nane şekeri uzattı.

Alex babasıyla konuşuyordu ve onlar dışarı çıkınca başını kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?" Wilhelm ona şefkatli bir bakış atarak sordu. Gülümse.

Anna başını salladı ve sonra herkesin ona baktığını hissedince kızardı. Utanarak yere baktı. Bu sofistike insanların arasında ne işi vardı? Kendini son derece yersiz hissediyordu... prenses olmaya çalışan bir sokak çocuğu gibi. Çok hoş insanlardı ve bir parçası onlarla rahattı. Ama diğer yanı da kaçmak istiyordu. Nereye kaçacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de kaçmak istiyordu.

Alex Almanca bir şeyler söyledi ve kız ailenin ahşap bir kapıdan içeri girdiğini gördü. Alex onun elinden tuttu ve pencerenin yanındaki banka götürdü. Ceketini çıkarmasına yardım etti ve bankta yanına koydu.

Gözlerini yere dikti. Ona bunun bir hata olduğunu söyleyecek miydi? Evlenmemeleri gerektiğini mi? Onu ailesinin önünde utandırdığını mı? Annesiyle konuştukları şey bu muydu?

"Seni utandırdığım için özür dilerim Alex," dedi usulca, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Anna, beni utandırmadın. Senin için endişeleniyorum. Seni hasta görmekten hoşlanmıyorum."

"Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu titrek bir sesle.

Alex Anna'nın yanağını kavradı ve onu öptü. "Anna, sana ne verdiyse Seninle evlenmek istemediğim fikrine kapıldın mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bunu hiçbir şey değiştirmedim. Seni seviyorum ve karım olmanı istiyorum. Ben sadece karnınızın iyi olduğundan emin olun."

Annesi de onlar evden ayrılmadan önce aynı şüphelere sahipti. *Gutshaus*. Anna'nın da hamile olduğundan şüpheleniyordu. Sormak istedi Ama Anna'nın hiçbir fikri olmadığına dair güçlü bir his vardı içinde. Neden bilsin ki?

Konuyu açarak Anna'yı üzmemek istemiyordu. Onun mutlu olmasını ve bir süre daha bu konuda endişelenmemesini istiyordu, çünkü öğrendiğinde üzüleceğinden ve sinirleneceğinden şüpheleniyordu. Mektubu itti

düşüncelerini şimdilik bir kenara bıraktı. Bu konudaki kendi duygularını da çözmesi gerekiyordu ve konuyu açmadan önce bu fikre karar vermesi daha iyi olacaktı

Anna ile bu konuyu konuşacaktı. Bu konuda onun güvenine ihtiyacı olacaktı.

Başını salladı. "Sorun yok. Şimdi daha iyi hissediyorum. Belki de sadece sinirlerim bozuktur."

"Eminim bununla bir ilgisi vardır," diye onayladı. "Gel. Gidip evlenelim."

Yarım saat içinde Anna yeni kocasının gözlerinin içine baktı. Evlenmişlerdi. Ona şefkatli bir bakış attı ve sonra dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Anna onun sevgisinin tüm bedenini sardığını hissediyordu ve kollarını onun boynuna doladı.

Soeren Almanca bir şeyler söyledi ve Alex başıyla onayladı. Ayağa kalkıp ailesiyle yüzleştiler ve Soeren başka bir şey söyledi ve herkes alkışladı.

"Ne dedi?" diye fısıldadı.

"Bizi Hessen'in yeni Dük ve Düşesi olarak tanıttı." Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Düşes mi?"

Alex gülümsedi. "*Evet, Schatzi*. Artık bir Düşes'sin. Burada sana *Herzogin* demeliler."

Bir unvanı mı vardı? Zihni bu fikri kavramakta zorlandı ama o daha kavrayamadan etrafları Alex'in ailesi tarafından sarıldı. Kucaklaşmalar, öpüşmeler ve Herkesten tebrikler geldi. Gretchen'inki kısaydı.

Dışarıda yürürken Wilhelm'in Alex'e sessizce, "Hâlâ savunmasız

Alex," dediğini duydu. "Gitmemiz gerekiyor."

Alex başıyla onayladı. Alex ailesine, "Bulmamız gereken birkaç yüzük var ve daha sonra evde olacağız," dedi.

Vedalaştılar ve ailenin geri kalanı limuzine binerken o ve Anna da Wilhelm'le birlikte cipe bindiler. Sebastian ve Seth cipin arkasına bindiler.

Otuz Üçüncü Bölüm

Greg, kuzeydeki dış mahallelere varıncaya kadar şehrin sokaklarında ilerledi. Dar bir yola saptı ve bir süre daha sürdü.

Anna çantasının titrediğini hissetti ve açtı. Telefonu çalıyordu. Ekranı baktı.

"Alex," diye haykırdı. "Devin beni arıyor."

Cevap vermek zorundaydı. Açmazsa Devin onu cezalandıracaktı. Alex telefonu elinden aldığı anda tam ekrana basmak üzereydi.

"*Nein*, Anna," dedi sertçe. "Şu anda onun çağrısına cevap veremezsin."

Gözleri yaşardı. "Ama cevap vermezsem beni cezalandıracak."

"Ben senin de efendinim Anna ve kocanım. Benim senin üzerindeki otoritem Devin'inkinden daha ağır basıyor." Sesi kırılmış ve sertti.

Anna onun yüzüne bir tokat atmış gibi hissetti. Yutkundu ve gözyaşlarını kontrol altına almak için cipin dışına bakmaya başladı. Artık evli olduklarına göre değişecek miydi? Doğum gününden sonra Devin ve Jack'in yaptığı gibi huysuzlaşacak mıydı?

Alex'in iç çektiğini duydu. Yumuşak bir sesle, "Kendimi tutamadığım için özür dilerim, Anna," dedi ve onun eline uzandı. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil Alex," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle çeliştiğim için özür dilerim." "Anna, muhtemelen telefonunu takip ediyordu ve şüphelendi. Sen

Malikânedeki işimiz bitene kadar onunla konuşamam. O zaman benim otoritem kurulacak ve onunki azalacak." Onu kendine doğru çekti.

"Güvende olmanı istiyorum. İhtiyarlar bizim anlaşmamızı onaylayana kadar hâlâ savunmasızsın.

Evlilik." Yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sarıldı. "Duygularını incittiğim için özür dilerim, *Schatzi*," diye fısıldadı.

Anna rahatlamaya çalıştı ve kendine sadece aşırı duygusal olduğunu söyledi. Alex Devin değildi; Alex içten içe sıcak ve sevgi doluydu. Devin'in taktığı gibi bir dış görünüş değildi.

Elini okşadı ve başını öptü. "Seni seviyorum, Anna."

Ona baktı ve gülümsedi, kalbindeki acı hafiflemişti. "Ben de seni seviyorum, Alex."

Gözleri karardı ve başının arkasını kavrayarak onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adamın aç öpücüğünden tahrik olduğunu hissetti. Bu onun nefesini kesti.

Greg, Alex'in evi gibi sivri çatılı, üç katlı bir evin önüne geldiğinde arabayı kenara çekti. Geniş bir merdiven kemerli girişe kadar uzanıyordu. Seth ve Sebastian önce inip etrafa baktılar, sonra Alex ve Anna'ya gelmelerini işaret ettiler.

Merdivenlere doğru yürürlerken Anna'nın telefonu tekrar çaldı. Alex telefonu taşıyordu ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Neden sürekli arıyor?"

"Devin mi?" Anna endişeyle sordu.

Alex başıyla onayladı. Telefonun yan tarafındaki düğmeye bastı ve telefon kapandı.

Devin, çağrılarını görmezden geldiği için ona çok kızacaktı.

Alex etrafına bakındı ve elini Anna'nın sırtına koydu. "Acele et Anna," dedi yumuşak bir sesle ve onu yavaşça merdivenlerden yukarı itti.

İçeri girerlerken Anna arkasından bir bağırış duydu. Döndü ve üç uzun adamın merdivenlerden çıktığını gördü. İçlerinden biri Kaveh'e benziyordu.

Durdu. "Alex!" diye bağırdı.

Alex onu belinden yakaladı ve geri çekti. Bir şeyler bağırdı ve başka biri onu tutup kapıya doğru çekti. Kapı, o içeride Alex dışarıda kalacak şekilde kapandı.

"Alex!" diye bağırdı, onu tutan kişiye karşı mücadele ediyordu. "Bırak beni!"

"Anna, burada güvendesin." Wilhelm'di. "Eğer dışarı çıkarsan, tehlikede olacaksın."

"Peki ya Alex?"

"Ona zarar vermezler, *Liebling*. Güvende olacak." Wilhelm onu yakındaki bir kanepeye götürdü ve elini tutarak oturttu.

Anna dışarıda neler olup bittiğini merak ederek kapıya baktı.

Anna güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra Alex Ölümsüzlerle yüzleşmek için döndü. "Durun. Burada hiçbir yetkiniz yok."

En uzun olanı ona ters ters baktı. "O bizim kızımız. Ona sahip olamazsın." "O zaten benim. Bir saatten kısa bir süre önce kasabada evlendik." Ölümsüz alay etti. "Bunun bir önemi yok. O benim."

Sebastian Alex'in yanına geldi. "Babası onu bana verdi, ben de Alman Yaşlılar'a verdim. İddiaların geçersiz, Kaveh."

"Babası mı?" Kaveh gözlerini kıstı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Onu görmeye ben götürdüm," dedi Sebastian kesin bir ifadeyle.

"Onun üzerindeki hakkım daha meşru. Bunu inkâr edemezsiniz."

Kaveh Alex'e döndü. "Bir Yaşlı Hanımefendi ile evlenmeye nasıl cüret edersin?"

"Biz evliyiz. Kısa süre içinde onaylanacağız. Efendinizin artık bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

"O benim efendim değil," diye hırladı Kaveh. "Ben kimsenin hizmetkârı değilim." Alex sırtıttı. "Ben öyle duymadım."

Kaveh Alex'e uzandı ama Sebastian elini uzattı ve Kaveh'in kolunu yakaladı. "Ona dokunma. O benim korumam altında."

Kaveh yine hırladı. "Devin'e karşı gelmeye nasıl cüret edersin?"

Alex çenesini kaldırdı. "Yapardım ve yaptım da. Ona sabahın sonuna kadar Anna üzerindeki hakimiyetini kaybedeceğini söyle. O artık benim ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Ona hak ettiği saygıyı gösterecek." Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa," diye homurdandı.

Kaveh, Alex ve Sebastian'ın arasına baktı. "Bu iş daha bitmedi, insan. Devin buna izin vermeyecektir."

Sebastian, "Başka seçeneği yok," diye karşılık verdi.

Kaveh çenesini sıktı ve arkasındaki Ölümsüzlere döndü. Bir an sonra gitmişlerdi.

Alex rahat bir nefes aldı. "Sanırım bu sayede daha sonra telefon etmek zorunda kalmayız," dedi ve Almanca'ya geçerek başını salladı. "Nasıl öğrendi?"

Sebastian kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Onu uyaracak hiçbir şey yapmadık."

"Ama artık bu konuda yapabileceği bir şey yok, değil mi?" Alex arkadaşına baktı.

"Hayır. Şu anda olmaz. Son ayinde yapabilir ama bu yıllar sonra. O zamana kadar daha zor olacak çünkü Anna ile aranızdaki bağ inanılmaz derecede güçlü ve kopması çok zor olacak."

"Schloss'a gelen yabancı Ölümsüzler hakkındaki kural için hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

"İşte bu yüzden koruma devreye sokuluyor. Aksi takdirde güvenli bir yer olmazdı."

"Eminim Anna endişelenmiştir."

Alex döndü ve kapıdan içeri girdi. Beyaz bir bulanıklık ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. Kıymetli Anna'sı.

"Alex," diye hıçkırarak onun ceketine sarıldı. "Çok korkmuştum."

Saçlarını okşadı ve ona sıkıca sarıldı. "Artık her şey yolunda Anna," dedi yumuşak bir sesle İngilizce. "Sadece gözümüzü korkutmaya çalışıyorlardı. Ama Devin'in artık yapabileceği bir şey yok."

"Ne demek çok geç?" Devin Kaveh'e bağırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Masasındaki bir kağıt ağırlığını aldı ve odanın öbür ucuna fırlatarak saksıdaki bir bitkiye çarptı. Saksı paramparça oldu ve yere toprak saçıldı.

"Ses tonuna dikkat et, insan." Kaveh gözlerini kısarak konuştu.

"Neredeyse kapıya varmak üzereyken geldik. Alex onu içeri itti. Sanırım senin

kaynak bilgi vermekte çok yavaştı."

"Siktir!" Devin bağırdı. Alex onu alt etmişti. Bunun bedelini ödeyecekti. Devin bundan emin olacaktı. "Ondan nasıl kurtulabilirim?"

"Yapamazsın, Devin. Eğer onu öldürürsen, kızı da öldürmüş olursun."

"Bir yolu olmalı," diye hırladı. "Bir yolunu bulacağım ve ondan kurtulacağım. O benim! Onu ben yarattım!"

Devin sandalyesine geri oturdu. Alex'ten kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Siktir! Siktir! Siktir! *Siktir!* Devin hiç bu kadar öfkelenmemişti. Uğruna çalıştığı her şey kulaklarının dibinde parçalanıyordu. Düzeltilmesi gerekiyordu. Başarısızlığı kabul edemezdi. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Kalbi kulaklarında çarpıyor ve kanı kaynıyordu. Öfkesini dindirecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Fırlatacak, kıracak bir şey.

Ayağa kalktı ve malikânedeki çalışma odasından çıkıp kızların bulunduğu yere doğru yürüdü. Saat gece yarısını geçmişti ama hâlâ ayakta olanlar vardı. Tatlı birine ihtiyacı vardı. Yüksek sesle çığlık atacak ve durması için yalvaracak birine. Kızların kaldığı ana odanın kapısında durdu. Hayır. Tecrübeli biri değil. Gençlerden birine ihtiyacı vardı.

Döndü ve evin genç kızların bulunduğu başka bir bölümüne gitti. Onların uyuduğu büyük odaya girdi ve ışığı açtı. Buradaki kızların yaşları altı ile on iki arasında değişiyordu. Burada ışığı açtığında inlediler ama gelenin kim olduğunu gördüklerinde hemen dizlerinin üzerine çöktüler.

"Bana bakın. Hepinize."

Hepsi endişeyle ona baktı. Gözleriyle odayı taradı ve ortadaki yeşil gözlü küçük kıza takıldı. Anna gibi.

"Sen!" dedi, onu göstererek. "Gel."

Hızla ayağa kalktı ve ona doğru koştu. Devin odada iki kişiyi daha aradı, sonra ışığı söndürdü ve odadan çıktı. "Benimle gel," diye homurdandı ve kızların eğitildiği daha büyük zindana doğru yürüdü.

Otuz Dördüncü Bölüm

Sebastian Anna'yı önceki gece uyandığı odaya götürdü.

"Anna, Yaşlılar Odası'na gitmeden önce seninle konuşmak istedim. Elder-Mistress olmak hakkında."

Anna ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne demek istiyorsun?" Yaşlı bir Müdire olmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Devin ona ne yapmasını söylediye onu yapıyordu. İnsanları manipüle etmeye ve düşüncelerini değiştirmeye yardım etti, böylece Devin'in yapmalarını istediği şeyi yapmak istediler.

"Anna, Devin'in sana davranış şekli iğrenç. Yaşlı Hanımlara saygı gösterilmelidir. Onlar köle değildir. Evet, efendileri vardır ama bunun nedeni İhtiyarlara bir amaç için verilmiş olmalarıdır. İhtiyarlar evlidir ve ikinci bir eş alamazlar. Bazı durumlarda bir Oğul'a yarım bir eş verilir.

Bir eş için ölümsüz. O zaman kocası onun efendisidir. Devin seni almasaydı senin durumun da böyle olacaktı. Alex bunu ortadan kaldırmak için çalışıyor." "Ben köle değil miyim?" Devin ona yalan mı söylemişti?

Göğsünde umut yükseldi.

"Ne yazık ki, evet, Anna. Sen bir kölesin. Devin seni bu hale getirdi." İçini çekti. "Öyle olmasaydın düzgün çalışabilir miydin bilmiyorum. Sen büyürken kafanı çok fazla karıştırdı."

"Ah." Umutları yıkılmış bir halde ellerine baktı.

"Tecavüze uğramayacaksınız. Zarar görmemelisiniz. Evet, cinselliğiniz yararlıdır ve Elder için bir avantaj elde etmek için kullanılabilir. Ancak Devin sizi zarar verecek şekilde göndermemeli." Sebastian durakladı ve Anna yukarı baktı. Öfke mavi gözlerinin kenarlarını hafifçe altın sarısına çevirmişti. "O adamları sana saygılı davranmaları için uyarmalı. Ve eğer yapmazlarsa, cezalandırılmalılar."

Anna ne diyeceğini bilemedi. Devin'in Alex'le işbirliği yaptığını hayal bile edemiyordu.

Sebastian yavaşça nefes aldı ve ona baktı, gözleri normal kristal mavisine dönmüştü ama hâlâ çok yoğundu. "Şu andan itibaren Alex, Devin'in sana saygılı davranmasını sağlayacak. Bu sabah Büyükleri karşılamaya gittiğinde, başın dik bir şekilde içeri gireceksin.

Küstahça değil, zarifçe. Yaşlılara saygı duymalı ve onlara hürmet etmelisiniz. Onları selamlarken eğilmeniz uygun olur. Ancak onların önünde el pençe divan durmanıza gerek yok."

Anna Sebastian'a bakakaldı. Söyledikleri kulağa çok yabancı geliyordu. "Sana söylediklerimi anlıyor musun, Anna?"

"Devin'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hoşuna gidip gitmemesi önemli değil." Gözlerindeki ateş bir kez daha kısa süreliğine parladı. "Alex senin kocan ve Devin buna saygı duymalı."

Anna ona şüpheyle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Sebastian onun elini tutarak, "Güven bana Anna," dedi. "Alex'e de güven.

O seni güvende tutacak. Hayat bundan sonra çok farklı olacak."

Anna Sebastian'ın doğru söylediğini biliyordu ama yine de ona inanmakta zorlanıyordu. Ona çekingen bir gülümseme verdi.

"Deneyeceğim."

"Güzel. Şimdi gidip Jutta'yı getireceğim ve o da hazırlanmana yardım edecek. Kısa bir süre sonra seni almaya geleceğim."

Adam odadan çıktı ve birkaç dakika sonra siyah saçlı ve gözlü genç bir kadın içeri girdi. "*Günaydın*, hanımefendi," dedi gülümseyerek ve reverans yaparak.

"Günaydın," dedi Anna İngilizce olarak. Jutta'nın İngilizce bildiğini umuyordu.

"Ben Jutta." '*Yotah*' diye telaffuz etti. "*Der Herzog* siz buradayken ihtiyaçlarınızla ilgilenmemi istedi. Bunu yapmak benim için bir onurdur." Tekrar reverans yaptı.

Davranışları ve gülümsemesi Devin'in Malikânesi'ndeki kızlardan farklıydı. Maggie çok tatlıydı ve Anna ona hayrandı, ama onda her zaman bir korku havası vardı. Devin Malikânesi'ndeki tüm kızlarda vardı. Anna Jutta'da bunu hissetmemişti. O gerçekten mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim Jutta," dedi Anna, adını doğru telaffuz ettiğini umarak.

"Seni tören için hazırlayacağım ve sonra *Herzog* Alex ile birlikte eve gitmen için seni tekrar bir araya getireceğim."

Jutta, Anna'yı tuvalet masasına oturttu ve saçlarını topuzdan çıkarıp parlayana ve yüzünün etrafına yumuşak dalgalar halinde düşene kadar taradı.

Anna'nın saçından memnun kaldığında gardıroba gitti ve beyaz bir elbise çıkardı. Jutta elbisenin arkasını bağlarken Anna aynaya baktı. Çok ipeksi ve hafifti. Kolları dantelliydi ve bedeni

dekolte bir "V" şeklindeydi. Arkası sırtının küçük kısmına kadar açıktı ve kürek kemiklerinin altında açık danteller vardı. Uzun ve yere kadar uzanıyordu.

Jutta ona giymesi için beyaz terlikler verdi.

Jutta gülümseyerek Almanca bir şeyler söyledi ve ardından Anna'ya Sebastian'ın onu almak için kısa süre içinde döneceğini söyledi.

Alex beyaz cübbesiyle Yaşlılar Odası'nda volta atıyordu. Kaveh'in ortaya çıkışı onu rahatsız etmişti. Devin düğünü nasıl bu kadar çabuk öğrenebilmişti? Bir şey mi kaçırmıştı? Ama o iyi bir planlamacıydı. Bir görevin nasıl sorunsuz ilerleyeceğini biliyordu ve hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emindi. Peki Devin'i uyuracak ne olmuştu?

Adamlarından hiçbiri bir şey söylemezdi. Ona asla ihanet etmezlerdi. Düğünden haberdar olan tek kişiler Soeren ve ailesiydi. Ama ailesi bile bu sabaha kadar düğünün bu kadar çabuk gerçekleşeceğini bilmiyordu. Anne ve babası hariç tabii. Ama onlar da bir şey söylememişlerdi. Devin nereden biliyordu?

"Alex, bir yolunu bulacağız," dedi Vati, ona doğru yürüyüp elini omzuna koyarak. "Önemli olan senin burada olman ve Anna burada. Devin töreni durduramaz. O güvende." Alex iç çekti. "Biliyorum, Vati. Ama yarım kalmış işleri sevmem."

"Seth ve diğerleri şu anda bunun üzerinde çalışıyorlar. Şu anda senin düşünmen gereken başka şeyler var. Güzel gelinin gibi." Vati'nin gözleri yeni gelinine duyduğu sevgiyi ele veriyordu.

Anna'yı gelini olarak düşününce Alex'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Tatlı Anna. Gelini ve karısı. Bu gerçekten de hayatının en güzel günüydü. Vati haklıydı. Şu anda Devin için endişelenmemeliydi. Anna'yı düşünmeli ve onun harika bir düğün günü geçirmesine yardım etmeliydi.

Malikânedeki işleri bittikten sonra kasabaya gidip sol el alyanslarını alacaklar ve sonra da *Gutshaus'a* geri döneceklerdi. Geniş ailesi o sırada orada olacaktı. Onları uzun zamandır görmemişti ve ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu.

Kapı gürültüsüyle çalındı ve Alex başını kaldırıp baktı. Sonunda beklenen an gelmişti: Anna buradaydı.

Yaşlılar yarım daire şeklinde ayakta durarak yerlerini aldılar. Hepsî beyaz tören cübbelerini giymişti. Alex ortada, babasının yanında duruyordu.

Odanın kenarındaki şöminede şakır şakır yanan bir ateş vardı. Önünde kürk halılar ve yumuşak battaniyelerden oluşan bir yatak vardı. Anna'yla evliliklerini burada tamamlayacaklardı. Sabahın büyük bölümünde aklını seksten uzak tutmayı başarmıştı ama sonunda aklına gelmeye başlamıştı ve Anna'yla yeniden birlikte olma düşüncesiyle siki zonklamaya başlamıştı.

Kapı açıldı ve Anna ile Sebastian içeri girdi. Anna gergin görünüyordu ve yere bakmaya başladı ama Sebastian ona bir şey söyledi ve başını kaldırdı ve Alex'e gülümsedi. Sebastian onunla bir Yaşlı Müdire'nin nasıl davranması gerektiği hakkında konuşmuş olmalıydı. Onun kendinden emin bir şekilde odaya girdiğini görmek kalbini ısıttı. Onun bir köle gibi davrandığını görmekten nefret ediyordu. Köle olmasına rağmen öyle davranmasına gerek yoktu. Artık değil.

Saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Yeni genişleyen göğüs dekoltesini çok güzel gösteren uzun beyaz bir elbise giymişti. Elbisesini çıkarıp o güzel, dolgun göğüslerini öpme düşüncesiyle siki titredi.

Ona bakarken gözleri parlıyordu ve adam ona sırtıtmaktan kendini alamadı. Korkmadığı zaman çok zarif ve dengeli oluyordu. Onun bir daha korkmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Zor olacağını biliyordu ama buna değecekti.

Alex'in birkaç adım önünde durdu ve dizlerinin üzerine çökerek eğildi. Alex nişan yüzüğündeki pırlantanın ışıpta parladığını gördü ve gülümsedi. Kızın taktığı mücevherlerin sadece ve sadece ona ait olması hoşuna gidiyordu. Devin'in piercingleri hariç, ama Alex şu anda onları düşünmek istemiyordu. Yakında onun piercinglerini de takacaktı.

Anna burnunun altındaki kırmızı halıya baktı. Bu pozisyonda daha ne kadar kalacaktı? Devin onu elinden geldiğince uzun süre bu şekilde tutacaktı.

Üstünde konuşulduğunu duydu, ama Almanca konuşuluyordu ve ne söylediklerini bilmiyordu. Sebastian onun sırtına dokundu ve o da doğrulup ayağa kalktı. Sebastian onun elini tuttu ve Alex'in uzattığı elin içine koydu. Birbirlerine dokunduklarında Alex'e baktı ve duyduğu sevgi karşısında şaşkına döndü. gözlerinde gördüm.

Wilhelm Almanca bir şeyler söyledi ve Alex Anna'nın iki elini tuttu. yüzünü ona dönerken ellerini tuttu. Ellerini hafifçe çekti ve Anna da onunla yüzleşmek için döndü. Başka bir Yaşlı birkaç dakika konuştu ve Alex başını salladı. Bir başkası da aynı şeyi yaptı ve Alex yine başını salladı.

Alex

Sonra Anna'yla Almanca konuştu. Kulağa bir yemin gibi geliyordu ama Anna'nın bunu bilmesine imkân yoktu. Gerçekten Almanca öğrenmesi gerekiyordu.

"Anna." Wilhelm İngilizce konuştu. "Alex seni seveceğine ve sana değer vereceğine, seni zarar görmekten koruyacağına ve yeteneklerini hem saygılı hem de senin için kabul edilebilir bir şekilde kullanacağına yemin etti. Onu tüm kalbinle kocan ve Efendin olarak kabul ediyor musun?"

Anna başını kaldırıp Alex'in gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "İstiyorum." Alex sırtıttı.

Wilhelm, "Anna, lütfen kocanın ayaklarının önünde diz çök," dedi ve Anna diz çöktü.

Henüz konuşmamış olan diğer İhtiyarlar birbiri ardına konuştular, Alex arada cevap verdi ve sonra Wilhelm tekrar konuştu.

"Ayağa kalk Anna ve kocanın sana sunduğu hediye kabul et."

Anna ayağa kalktı ve Alex ona Devin'in ona işaret olarak verdiği kolyeye benzer bir kolye gösterdi, ancak dış halkası beyaz yerine siyah elmaslardan yapılmıştı. Konuşmasına izin verilip verilmediğini bilmeden ona gülümsedi.

"Bu, *die Bruderschaft*'takilere senin benim karım olduğunu söyleyecek. Ve eğer sana zarar verirlerse, onları öldürürüm." Alex'in gözleri son sözler üzerine kararlılıkla doldu. Kolyeyi onun boynuna taktı.

Wilhelm ciddiyetle, "Anna, yaşadığın sürece seni bize bağlayacak olan ailemizin işaretini al," dedi. Altın bir bilezik tuttu ve Anna'nın bileğine taktı. Bu bir mühür bileziği idi. Mühür Alex'inkine benziyordu ama daha büyüktü.

Wilhelm ona şefkatli bir gülümseme verdikten sonra diğer Yaşlılarla aynı hizada durmak üzere geri çekildi.

"Bizler, Almanya'nın *Ältestenrat*'ı olarak, aşağıdaki kişiler arasındaki evliliği onaylıyoruz

Älteste-Sohn Alexander Johannes Kunze Herzog von Hesse ve Anna Lee Perkins. Artık Almanya'nın yasalarına ve *die Bruderschaft*'ın yasalarına bağlısınız. Ömür boyu bağlısınız ve ölüm dışında hiçbir şey birlikteliğinizi yok edemez. Alex, karına sahip olabilirsiniz."

Anna Alex'in onu öpmesini bekledi ama Alex bunun yerine onu yanan şöminenin önündeki kürk ve battaniye yığınının yanına götürdü. Anna ona baktı. Burada seks mi yapacaklardı?

Alex diz çöktü ve battaniyelerin bir kısmını geri çekti, sonra Anna'yı yanına diz çökmesi için çekti. Ona öyle bir sevgiyle baktı ki

gözleri yaşlarla doldu.

Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Seni seviyorum, Anna. Gelinim ve karım. Sevgi ve bağlılıkla birbirimize bağlıyız."

Dudaklarını yavaşça onunkilere yaklaştırdı, ağzını onunkilere doğru eğdi. Dudakları nazikti ama öpücüğündeki açlığı hissedebiliyordu.

Ellerini tereddütle cübbesinin yumuşak keten kumaşının üzerinden göğsüne doğru kaydırды. Ona dokunmasına izin var mıydı? Adam onu durdurmadı. Dokunuşunun altında göğüs ve omuz kaslarının dalgalandığını hissedebiliyordu.

Dudaklarını onunkilere daha sert bastırdı ve adam inledi.

"*O, mein Schatzi,*" diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Elleri kadının sırtından aşağı kayarak elbisesinin bağlarını gevşetti ve sonra başının üzerinden çekip bir kenara fırlattı.

Anna endişeyle onun gözlerinin içine baktı. Onu şişman bulur muydu? Adam onun göğüslerine baktı ve Anna onun dudaklarında bir gülümseme gördü. Tekrar gözlerine baktı ve onu tekrar öptü, elini sırtına koydu ve onu yumuşak kürklerin üzerine nazikçe yatırdı.

"Alex?" diye fısıldadı, odanın içinde etrafına bakınarak.

"*Schatzi*, ayrılmadan önce evliliğimizi tamamlamalıyız," dedi nazikçe, onun üzerinde uzanırken, ağırlığını dirseklerine vererek ve burnunu burnuna sokarak. "Seni benim yapmak için."

"Oh," dedi utangaç bir şekilde. Bu utangaçlık nereden geliyordu?

Onu tekrar öptü, dudakları onunkileri okşadı, sonra yavaşça Dudaklarını onun dili için ayırdı. Dili, kız inleyene kadar onunkini okşadı. Vücudunun sadece Alex için olduğu gibi uyandığını hissetti. Göğüsleri onun dokunuşu için ağrıyor, amı onu vücuduna kabul etmeye hazırlanırken şişiyor ve nemleniyordu. Dilini içeri ve dışarı sokarak ağzıyla alay etti. Kadın onun altında kıvranıyor, sikini içinde istiyordu. Kalçalarını onunkilere doğru bastırdı, ereksiyonunu hissetti ve sanki tutkudan ziyade acı çekiyormuş gibi inlemesine neden oldu.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Acı çekiyor musun?"

Alex ona mahcup bir ifadeyle baktı. "Birazcık. Onlar... dün gece oldukça rahatsız ediciydi. Alay edildim ve işkence gördüm ama serbest bırakılmama izin verilmedi. Seni incitmekten korkuyorum Anna ve bu yapmak istediğim son şey. Bunu yavaştan almak istiyorum."

Anna başını salladı. "Alex, eğer rahatsızsan daha hızlı gidelim. Seni istiyorum. Şimdiye kadar arzuladığım herkesten daha fazla. İstemiyorum

"Acı çekiyorsun." Gülümsedi. "Ayrıca, daha sonra işleri ağırdan almak için çok vaktimiz olacak, değil mi?"

Onu mutlu etmekten başka bir şey istemiyordu. Artık güvendedeydi. En azından onun acısını dindirebilirdi.

Onu derinden öptü. "Sen hazır olana kadar içeri girmek istemiyorum. Normalden daha iriyim."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Bu mümkün mü?" Alex zaten onun için fazlasıyla büyüktü. Daha büyük olmasını hayal etmek bile zordu.

"Görünüşe göre," diye mırıldandı, onun yanağını öperek. "Ama bence sen de büyümüşsün." Onun dikleşmiş meme uçlarını öptü ve başını kaldırıp ona baktı.

Ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi.

Şefkatle gülümsedi. "Benim için sorun değil, *Schatzi*. Hem de hiç. Onları seviyorum." Sol meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi.

Anna yüksek sesle inledi ve göğsünü adamın diline bastırmak için sırtını dikleştirdi. Bu hem çok iyi hissettiriyor hem de neredeyse acıtıyordu. Göğüsleri hassastı ama adamın ağzı inanılmazdı.

"Bu benim göğsüm," diye mırıldandı, her yerini öperek. "Bu da benim göğsüm," dedi Alex, sağ göğsünü baştan aşağı öperek. Devin'in piercing'inin takılı olduğu göğüs buydu ama Alex'in onu ele geçirmesi çok doğru gelmişti. Göbek deliğine kadar öptü. "Bu benim göbek deliğim." Dilini içinde döndürerek Anna'dan bir inilti daha çıkardı.

Birden topuklarının üzerinde doğruldu, omzunu ve belini oynattı, ardından bornozunu çekip çıkardı ve mükemmel yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı. Anna bu manzara karşısında bir iniltiyi bastırdı. İnanılmaz derecede güzeldi. Teni parlıyordu

Ateş ışığında bronzlaştı ve bornozunu yanındaki yere koyarken göğüs ve karın kasları esnedi.

Anna'nın gözleri onun göğsünden aşağıya, karın kaslarına doğru kaydı ve... aman Tanrım! Gerçekten de daha büyüktü. Anna oturduğu yerden doğruldu ve elini yavaşça uzatıp adamın sikini okşadı. Daha önce hiçbir erkekte hissetmediği kadar sertti ve damarları çok belirgindi.

Onun yeni piercinglerinin izini sürdü. "Acıyorlar mı?" diye sordu fısıltıyla, yukarı bakarak. Gözleri kapalıydı ve göğsü sık nefeslerle inip kalkarken dudakları ayrılmıştı.

"Pek sayılmaz. Bütün sikim ağrıyor."

Öne doğru eğilip adamın sikinin ucunu öptü, sonra tekrar uzandı. "Benimle seviş Alex," diye yalvardı usulca.

Yere baktı, yakışıklı yüzü yan tarafındaki ateş ışııyla gölge ve bronz karışımı bir renk almıştı. Gülümsedi ve kız sol yanağında daha önce hiç fark etmediği yontulmuş bir gamze görebildi. Eğilip onu öperken saçları alnına döküldü ve diziyle bacaklarını ayırdı.

Kendini onun girişinde konumlandırırken ona baktı. "Anna," dedi gergin bir sesle. "Acıdığında beni durdur. Ne kadar yavaş gitmemi istersen o kadar yavaş gideceğim."

Anna başını salladı, aniden gerilmişti. Şimdiye kadar yeni "bekaretini" unutmuştu ve Alex'in bu kadar dolgun olmasıyla bunun canını yakacağını fark etti. Hem de çok.

Anna'nın nefesini kesecek şekilde hafifçe öne doğru bastırdı ve sonra ağırlığını Anna'nın başının iki yanındaki kollarına verdi. İleri doğru bastırırken Anna'nın dudaklarını kendi dudaklarıyla ısırdı. Anna onun kollarının arkasını kavradı ve acıyı azaltmaya çalışarak gözlerini kapattı.

Çok yavaşça girdi ama bu Anna'nın parçalanıyormuş gibi hissetmesine yardımcı olmadı. Alex'in onu ne kadar çok sevdiğini bilmeseydi, durması için ona yalvarırdı. Gözleri yaşlarla doldu ve ellerini Hareket ederken tırnaklarını kollarına geçirdi. Ağlamamak için dudağını ısırdı ve kanın tadını aldı.

"*Schatzi*," dedi Alex usulca. Hareket etmeyi bıraktı. "Anna, bana bak."

Anna gözyaşlarıyla dolu gözlerini onunkilere çevirdi. Gözleri çok şefkatli ve pişmanlık doluydu. Anna'nın acıdan nefret ettiği kadar o da Anna'yı incitmekten nefret ediyordu.

"Nefes al, *Schatzi*."

Anna titrek bir nefes aldı ve rahatlamaya çalıştı.

"Nefes almaya konsantre ol, Anna."

Anna başıyla onayladı ve Alex tekrar hareket etmeye başladı. Anna gözlerini kapattı ama yine de gözyaşları köşelerinden sızdı. Alex gözyaşlarını öpmek için eğildi ve ilerlemeye devam ederken cesaretlendirici sözler fısıldadı. Tırnakları Alex'in trisepslerine batıyordu.

"Çok cesursun *Schatzi*," diye fısıldadı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Adam bariyerine çarptığında sıçradı. Oh, bu gerçekten tam bir bekaret olayıydı, değil mi?

Alex hareket etmeyi bıraktı. "Rahatlamaya çalış Anna. Sen hazır olana kadar biraz bekleyeceğim."

Anna, Alex'e karşı cesur olmak için çok çabalıyordu. Onun ihtiyacı olduğunu biliyordu.

ama ona karşı çok sabırlı davranıyordu. Seks genellikle acı vericiydi.

ama hiçbirisi böyle değildi. Böyle olduğu tek zaman bağlanma ritüeliydi ama o zaman esneme olmamıştı. Sebastian bu sefer esneyeceğini ve esnediğinde iyi hissedeceğini söylemişti. Onun haklı olduğunu umuyordu çünkü şu anda canı o kadar acıyordu ki ağlamak istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve vücudunun Alex'in boyuna uyum sağladığını görünce hoş bir şaşkınlık yaşadı. Derin bir nefes daha aldı ve sonra Alex'e başını salladı.

"*Schatzi*, bu çok acı verici olacak. Bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm." Konuşurken gözleri ıslaktı.

Ona cesur bir gülümseme verdi ama ağlamaya başlamaktan korktuğu için konuşmadı. "Hazır mısın?"

Başını salladı.

Gözlerini kapadı ve hafifçe geri çekti, sonra zarı iterek ileri doğru itti. Anna kaskatı kesildi ve yüksek sesle haykırdı, acıdan gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Alex kollarını ona doladı ve yanağından öptü.

Bir santim bile kıpırdamadı, onun yerine titreyen bedenini tutarak kulağına fısıldadı. Acı dindiğinde kendini rahatlamış hissetti.

"Çok özür dilerim, *Schatzi*. Seni incittiğim için nefret ediyorum." Onun yanaklarını okşadı ve gözyaşlarını sildi. "Ama artık benimsin. Senin bana verdiğin gibi ben de senin bedenini aldım. Artık gerçekten karı kocayız." Onun dudaklarını nazikçe öptü. "Artık bizi hiçbir şey ayıramaz."

Onu daha ısrarla öptü ve içinde yavaşça hareket etmeye başladı.

"Oh!" diye haykırdı piercing'i kızın tepesine sürtünürken kanal. Çok doluydu ve metal toplar onu uyarıyordu.

Alex Almanca bir şeyler mırıldandı ve inledi. Anna'nın başı vücudunu dolduran hislerle döndü ve boşalırken aniden zevkle haykırdı. Gözlerinin arkasında havai fişekler patladı ve vücudu infilak etti. Alex onu sıkıca tuttu ve boşalırken inledi, tüm bastırılmış gerginliğini onun vücuduna bıraktı.

Gözlerini kapattı ve bedenlerinin birleştiğini hissetti. Ruhları birbirine değmiş, sonsuza dek diğerinin içinde kalacak olan parçalarını değiş tokuş etmişlerdi. Gerçekten birleşmişlerdi ve bir daha asla bir araya gelmeyeceklerdi.

tekrar ayrı kişiler.

Alex nefes nefese kalmıştı. Ağırlığını Anna'dan uzak tutmaya dikkat ediyordu ama o kadar çok titriyordu ki bu zor bir başarıydı. Anna'nın kolları Alex'in boynuna kilitlenmişti ve Alex'in altında titriyordu.

Onun boynuna sokuldu. "Seni seviyorum Schatzi," diye fısıldadı. Rahatlayarak i çekti. Kız güvendedeydi. Onun olmuştu. Devin henüz yenilmemişti ama onun üzerindeki kontrolünün önemli bir kısmını kaybetmişti. Ve Devin'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Doruk noktası çok şiddetliydi. Tohumunun onu doldurduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

Tüm kalbiyle onların da bu fırsatı yakalamalarını diledi.

Ama o zaten hamileydi; beklemesi gerekecekti. Eğer Ben'in ocuğuyrsa, ki öyle olma ihtimali çok azdı.

Başka birinin olsa mutlu olurdu. Onun adına mutlu olurdu.

İlk çocuklarının kendisinden olmasını diliyordu ama belki de Anna için en iyisi bu olacaktı. Ben'in ölümünü telafi edecek bir şey. Alex elbette onu kendi çocuğu gibi yetiştirecekti. Çocuğun kendisinden olmadığından şüphelenmesine asla izin vermeyecekti. Alex'in bebeği kendisininmiş gibi düşünmeye başlaması gerekiyordu, yoksa Anna bu konuda mutlu olmadığından şphelenecek ve incinecekti.

Gitmeden önce yapmaları gereken son bir şey daha vardı.

Piercingleri. Bir düğün gününün bir oğulun karısı için ne kadar zor olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. San Francisco'ya dönmeden önce Anna'yla birlikte sakın bir zaman geçirdiklerinden emin olmalıydı.

Anna onun altında kıpırdandı. Aşağıya ve onun parlak gözlerine baktı. Kız mutlu görünüyordu. Onu öptü ve sonra yavaşça içinden çekerek ikisinin de inlemesine neden oldu.

Yan yattı ve parmağıyla göğüslerini yokladı. "Nasıl hissediyorsun Schatzi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Tamam," diye yanıtladı titrek bir sesle. "Daha iyi hissediyor musun?" "Evet, çok daha iyiyim."

Artık geldiğine göre, yeni piercinglerinin verdiği rahatsızlığı hissedebiliyordu. Ama Anna onlardan hoşlanıyor gibiydi. Acı dindikten sonra hızla orgazm oldu, bu da onu memnun etti. Bunu yapamayacağından endişe ediyordu. Ama sonra tekrar, her koşulda boşalmak için eğitilmişti.

"Alex, karını ele geçirdin mi?"

Alex babasının sesiyle sıçradı. Orada olduğunu unutmuştu. odada başka insanlar da vardı. Anna da sıçramış ve onun da unuttuğunu düşünmesine neden olmuştu.

"Evet lordum," diye yanıtladı Anna'ya gülümseyerek ve sonra babasına bakarak. "Karıma sahip oldum. Birliğimiz mühürlendi."

"Kanıtları inceleyebilir miyiz?"

Alex, Yaşlılar'ın onun altındaki kürklerde bakire kanını görmeye ihtiyaç duymasını komik buluyordu. Sanki çığlıkları ve tutku dolu çığlıkları yeterince kanıt değilmiş gibi. Ayağa kalktı ve beyaz kürkün üzerindeki pembe lekeyi göstermek için Anna'nın bacaklarını ayırdı.

Kukusu ıslak ve şişmişti. Alex ona duyduğu arzusun yeniden yükseldiğini hissedebiliyordu. Temizlemek için başını salladı. Yeterince şey yaşamıştı. Bu geceye kadar kendini kontrol edebilirdi. Sonra tamamen doyana kadar onu tekrar tekrar boşaltacaktı. Onunla kendi yatağında uyuma fikrine bayılıyordu. Hayatının geri kalanında.

Vati başıyla onayladıktan sonra delici silahı ona uzattı. Alex özür dileyerek Anna'ya baktı. "Anna, seni yeniden delmem gerekiyor."

Anna gözlerini kapadı ve başını salladı.

Vati onun yanında yere oturdu ve elini tuttu. Kız gözlerini açtı ve şaşkınlıkla ona baktı. Alex onun alnından öptü ve ona sessizce bir şeyler söyledi. Kadın başını salladı ve Alex'e bakarak cesur bir gülümseme verdi. Alex'in göğsü cesur karısı için gururla kabardı.

Eğildi ve şişmiş amcığını öptü, ardından piercingi yerleştirdi ve mümkün olduğunca çabuk iki piercing yaptı. Anna'nın yüzündeki gerginliği gördü ama bağırmadı. Parmak eklemleri bembeyaz olan Vati'nin ellerine sarıldı.

Silahı bir kenara fırlattı ve onu kollarına çekerek salladı ve başını öptü. Birkaç dakika sonra onun rahatladığını hissetti ve uyuduğunu görmek için aşağı baktı. Alex sevgiyle gülümsedi, sonra başını kaldırıp babasına baktı.

"O uyuyor."

Vati kıkırdadı. "Güzel. Biraz dinlenmesine izin vereceğiz. Bu kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacaktır." Ona doğru uzandı. "Onu kucağıma alayım, sen de giyinip odana götürürsün."

Alex Anna'yı babasına verdi ve bornozuna uzandı. "Ne kadar uyumasına izin verebiliriz?"

"Bir saat, belki. Hafif bir öğle yemeği hazırlatırım, burada yersin, sonra şehre dönüp yüzük alışverişi yaparız. Anneni arayacağım ve beklediğimizden daha geç geleceğimizi bildireceğim."

Alex bornozunu bağlamayı bitirdi ve Anna'yı kollarının arasına aldı. "Pekâlâ. Sanırım bunu zaten bekliyordu."

Vati yine kıkırdadı. "Annen çok akıllı bir kadın."

Bölüm Otuz Beş

Anna adının söylendiğini duydu ve gözlerini açtı. Karanlık bir yatak odasında yatıyordu ve duyduğu ses tanıdık geliyordu. Kimdi o ses?

"Anna, uyanık mısın?"

"Alex," diye iç geçirdi, gülümseyerek arkasına baktı. "Merhaba *Schatzi*. Nasıl hissediyorsun?"

Alex yatağın kenarına oturmuş, beyaz gömleğini ve pantolonunu giymişti. Gömleğinin yaka düğmeleri açıktı ve Alex'in sıkı üst göğsünü görmesini sağlıyordu.

"Güzel." Sırıttı. "Hayır, çok iyi. Yani," dedi kaşlarını çatarak, "hâlâ evliyiz, değil mi?"

Alex güldü. "Oh, *Ja, mein Ehefrau*. Biz kesinlikle evliyiz." "O zaman ben çok iyiyim." Alex'in eline uzandı ve ellerini birbirine geçirdi. parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Kendinden emin hissediyordu. Anne ve babası öldüğünden beri ona sürekli eşlik eden korkular yok olmuş gibiydi. Devin'i düşündüğünde bile korkmuyordu. Bu kesinlikle alışılmadık bir şeydi.

"Bu beni çok mutlu ediyor, *Schatzi*. Seni her zaman mutlu etmek isterim."

"Sen... Yani, seninle mutlu olmak sorun değil mi?"

Ben...." Mutlu olmaması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Kalbi hala ağrıyordu.

Ben'i düşünüyordu ama eskisi kadar acı verici değildi. Ve gerçekten Alex'le evlendiği için mutluydu. Onu seviyordu. Hissediyordu.

.....sanki dünya Doğru. Ailesi öldüğünden beri ilk defa.

"Anna, Ben senin için çok iyiydi. Onun hakkında duyduğum her şeye göre iyi bir adamdı ve seni çok seviyordu. Ama Devin ikinizin evlenmesine asla izin vermezdi." Onun saçlarını okşadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna yavaşça başını salladı. Evet, bunu biliyordu. "Keşke Devin de bilseydi.....I

Bilmiyorum, onu öldürmek yerine ondan ayrılmamı sağladı." Gözleri yaşardı. "Onu neden öldürdü?"

Alex içini çekti ve onu kendine yaklaştırdı. "Bilmiyorum, Anna. Devin anlamadığım Şeyler yapıyor. Keşke ölümünü engelleyebilseydim. Bu çok zalimce bir Şeydi."

"Alex, evlendiğimiz için mutlu olmadığımđan değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Alex onun başını öptü. "Evet, Anna. Biliyorum. Suçlu mu hissediyorsun?" Anna başını salladı.

"Anlıyorum, Anna. Ama Ben güvende olduğun için çok mutlu olurdu. Ve eminim senin mutlu olmanı isterdi. Acın hafifleyecek, söz veriyorum. Umarım yardımcı olabilirim."

Geri çekildi ve onun yanağını okşadı. "Zaten yaptın," diye fısıldadı ve onu öptü.

Alex inledi, sonra onu nazikçe çekti. "Eğer dikkatli olmazsak, kendimizi yine çıplak bulacağız."

Anna kıkırdadı. "Bu kötü bir Şey mi?"

"Hayır, sadece diğer evlilik yzklerimiz bulmamız gerekiyor. Ayrıca geniş ailem de Şehre geldi. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. onları."

"Daha fazla ailen mi var?" diye sordu şaşkınlıkla.

Adam başını salladı. "Amcalarım, halalarım ve kuzenlerim."

Kapı çalındı ve Jutta elinde bir tepsiyle içeri girdi. Almanca selamlama gibi bir Şey söyledi. Anna onun Alex'e bakışına gülümsedi. Hayranlık ve Şehvet karışımı bir Şeydi bu.

"Herzogin, yemeğini bitirdiğinde geri dönüp giyinmene yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim, Jutta," dedi Anna.

Alex ayağa kalktı ve tepsiyi yatağın yanına getirdi, yatağın ucuna oturduğunda tepsiyi ikisinin arasına koydu. "Yiyin."

Anna gözlerinde bir parıltıyla, "Evet, Efendim," dedi.

Alex onun gözlerinin içine bakana kadar yüzünü buruşturdu.

"Benimle alay mı ediyorsun?" Durakladı ve dudağını ısırıldı. "Sorun olur mu?"

Alex sırtıttı. "Hiç sorun değil. Benim yanımda rahat olmanı istiyorum. Bunu sana söylemiştim. Benimle dalga geç. Benimle tartış. Bana bağır, ama sadece özel olarak lütfen. Kendini bulmana yardım etmek istiyorum Anna. Olman gereken kişi olman için. Senden alınan kişi olman için."

"Sanırım dünyanın en şanslı kızı benim," dedi usulca, yatağın karşısındaki yeni kocasına bakarak.

Alex rahatsız görünüyordu. "*Hayır, Anna. Şanslı olan benim. Bu kadar kibirli olmasaydım tüm acıların önlenebilirdi.*" Kararlı gözlerle ona baktı. "*Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, mein süße Frau.*"

"Biliyorum, Alex." Ona hayranlık dolu bir gülümseme verdi. "Ailem öldüğünden beri ilk kez kendimi güvende ve korkusuz hissediyorum. Beni koruyacağını biliyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve onun gözlerinin içine baktı. "Devin'den korkmuyorum artık."

"Sen değil misin?" Alex'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu iyi mi?"

"Evet, Anna. Tabii ki. Çok heyecanlandım." Ona yarım bir gülümseme verdi. "Yine de bana bu kadar güvenmen beni biraz bunaltıyor. Ama iyi anlamda," diye ekledi çabucak. Bir çileği sapından tuttu ve ona uzattı. "Ye. Sana alacağım daha çok elmas var."

Anna ona sırtıttı ve sulu bir ısırık almak için öne doğru eğildi.

Mey

ve.

"Bunu beğendin mi?"

"Anna, bunu senin seçmeni istiyorum. Senden olmasını istiyorum." "Ama neyi sevdiğini bilmiyorum."

"Seçtiğin her şeyi beğeneceğim."

Anna alt dudağını uzattı. "Çok inatçısın." Vati güldü.

"Bunu yeni mi öğreniyorsun, *Liebling*?"

Anna gözlerini kıstı. "Beni uyarabilirdin." "Fark eder miydi?"

Vati hâlâ gülerek sordu.

"Hayır." Anna kollarını Alex'in beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. İç geçirdi. "Alman yüzüklerimizin uyumlu olması hoşuma gidiyor. Amerikan yüzüklerimizin de uymasını istiyorum."

"Schatzi, Amerikan yüzükleri farklıdır. Erkek ve kadın yüzükleri çok farklıdır. İstersen senin için hangisini seçtiğimi sana gösterebilirim. Yardımcı olur mu?"

"Evet." Ona sırtarak baktı.

Alex, Anna'yı farklı bir şekilde de olsa neredeyse kendisi kadar inatçı buluyordu. Onu memnun etmek istiyordu, bu da Alex'in hoşuna gidiyordu. Ama Anna'nın kendisi için seçtiği yüzüğün sadece onun hoşuna giden bir şey değil, ona ait olmasını istiyordu.

Dükkân sahibi Jakob'a döndü. "Lütfen karımın yüzüğünü getirebilir misiniz, böylece onu görebilir?" diye Almanca sordu.

Jakob başıyla onayladı ve dükkânın arka tarafına doğru gözden kayboldu, birkaç dakika sonra elinde Alex'e uzattığı küçük bir kutuyla geri döndü.

"Teşekkür ederim."

Alex kutuyu açtı ve değerli karısına uzattı. Yuvarlak elmaslardan oluşan bandı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Her bir pırlantanın en yüksek kalitede olması ve nişan yüzüğü gibi ışıldaması için özel olarak sipariş etmişti. Nişan yüzüğünün ana pırlantası bir buçuk karatın biraz üzerindeydi ve bulunabilecek en mükemmel pırlanta olarak kabul ediliyordu. Renksiz, kusursuz ve mükemmel kesilmişti. Daha büyük bir şey bu kadar yüksek kalitede olamazdı.

"Oh, Alex," dedi nefes nefese. "Bu çok güzel."

"Tıpkı senin gibi," dedi başının üstünü öperek. Yanında o kadar küçüktü ki, onu sık sık öpmek için en kolay yer orasıydı. Ayrıca saçları ipek gibiydi ve nefis kokuyordu. Vanilya ve ahududu. "Peki, bu bir şey seçmene yardımcı olmak için yeterli mi?" diye nazikçe takıldı.

Ona bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Sadece beğendiğinden emin olmak istiyorum."

"Anna, sana söyledim. Seçtiğin her şeyi seveceğim, çünkü o senden."

Anna erkek alyanslarını tekrar gözden geçirdi. Burası büyük bir mağaza değildi ama çok kaliteli mücevherleri vardı. Ve sahibine güvenilebilirdi.

"Peki ya şu?" Tüm bandın etrafına yuvarlak elmaslar işlenmiş kalın platin bir bandı işaret etti.

Jakob onu kutusundan çıkarıp Alex'e uzattı. Ağırdı ve iyi yapılmıştı. Ayrıca yüzüğünü de çok güzel tamamlayacaktı.

Alex, Anna'ya gülümseyerek, "Beğendim," dedi. İyi bir zevki vardı.

"Gerçekten mi? Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?" Ona bakarken gözleri hevesliydi.

"Evet, Anna. Hoşuma gitti. Çok beğendim."

Sırıttı ve gözleri parladı. "Benimkinin erkek versiyonu gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Onun yanağını okşadı. "Ben de aynı şeyi düşündüm." Onu öptü ve sonra Jakob'a baktı. "Benim bedenime gelmesi ne kadar sürer?" diye Almanca sordu.

"Bir hafta, sanırım. Ya da bunu ayarlayabilirim. Bir ya da iki elmas eklemem gerekecek. Arkada iyi elmaslarım var. Bunu yarın yaptırabilirim."

Alex başıyla onayladı. "Evet, öyle yap. İçinin de oyulmasını istiyorum." Jakob ona bir kâğıt parçası uzattı ve Alex üzerine üç kelime yazdı.

"Anna" ve "San Francisco."

Alex Anna'ya baktı. "Bunu beğendin mi? Bunu evlilik yüzüğüm olarak mı takmamı istiyorsun?"

Anna heyecanla başını salladı.

Alex, bir satış fişine bazı bilgileri yazan Jakob'a başıyla onay verdi. "Diğer yüzüklerinizden bilgilerinizi aldım. Bugün onunkini de yanınıza almak ister misiniz?"

"Hayır, burada bırakacağım ve yarın alacağım." Anna'ya baktı, yatak odalarından çıkmalarının pek mümkün olmayacağını fark etti Yarın. "Ya da biri gelip alsın." "Çok iyi, Herzog."

Otuz Altıncı Bölüm

Alex'in ailesinin *Gutshaus*'una giden araba yoluna çıktıklarında Anna gergin bir şekilde elbisesini düzeltti. Gündüz vakti daha da etkileyiciydi. Yaşlılıktan sararmış taş duvarlar görkemli görünüyordu. Çatıdan bir düzine baca çıkıyordu ve yaydıkları sıcaklık bakır çatı kaplamasını ortaya çıkarıyordu aksi takdirde kar altında gizlenirdi. Taş oymalar pencereleri çerçeveleyerek binanın genel ihtişamını tamamlıyordu.

Oturduğu yerde kıpırdandı. Yeni piercingleri ağrımaya başlamıştı.

Cip, Lukas'ın onları beklediği ön kapıya yanaştı. Tony aracın kapısını açtı ve Alex indi, ardından Anna'nın inmesine yardım etmek için döndü. arabaya. Alex Anna'nın ayaklarını yerden kesti, onu öptü ve sonra içeri taşıdı. "Bu ne içindi?" Anna, Alex onu ayağa kaldırırken kıkırdayarak sordu.

"Bir damat her zaman gelinini eşikten geçirir. Bu kötü şans getirir.

"

"Alex, ailenin geri kalanı gelininle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Wilhelm

merdivenlere yöneldiğini söyledi.

Anna merdivenlere endişeyle baktı. Yürümek oldukça o anda rahatsızdı. Alex bunu fark etti, onu tekrar kollarının arasına aldı ve babasının arkasından merdivenleri hızla çıktı.

Oturma odası bir gece öncesine göre daha da kalabalıktı. Alex ve Wilhelm'in klonlarıyla dolu görünüyordu, bir o kadar da kadın ve çocuk vardı. Alex, Anna'yı yere bıraktığında Odanın her yerinden ünlem sesleri yükseliyordu. Anna kanepede oturan Gretchen'i gördü ve yüzünde sanki Anna'yı görmeyi beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık ifadesi vardı. Anna bunun tuhaf olduğunu düşündü ama Alex onu geniş ailesiyle tanıştırmaya başlayınca bu düşünce aklından çıktı.

Wilhelm'in kendisinden küçük üç erkek kardeşi vardı: Friedrich, Albrecht ve Heinrich; Ilse'nin ise iki kız kardeşi vardı: Lore ve Heinrich ile evli olan Hanne. Alex isimleri hızlıca saydı ve Anna kayboldu. Kendisine başlarıyla selam verdiklerinde gülümsedi ama hepsinin adını hatırlayamadı.

Çok büyük bir aileydi ve Anna Alex'in yanında kalmasından memnundu. Hepsi çok iyi ve arkadaş canlısıydı ama çok bunaltıcıydı. Bazıları diğerlerinden daha iyi olsa da çoğu İngilizce konuşuyordu. Görünüşe göre, İngilizce Alman eğitiminde gerekliydi.

Alex Anna'yı bir kanepeye yönlendirdi ve ailesinin çeşitli üyeleriyle konuştular. Bir süre sonra Seth'in Alex'e işaret ettiğini gördü ve Alex de Anna'yı öpüp kısa süre sonra döneceğini söyleyerek çıktı.

Anna sessizce oturdu ve ellerine baktı. Artık Devin'den korkmuyor olabilirdi ama hâlâ utangaçtı.

Bir süre sonra Gretchen, Liesl ve birkaç kuzeniyle birlikte gelip yanına oturdu. Anna onlara endişeyle baktı.

"Hiç Almanca bilmiyor musun, Anna?" Gretchen hoş bir ses tonuyla sordu ve Anna nedenini bilmeseydi de hemen gardını aldı.

Anna özür dileyerek gülümsedi. "Sadece birkaç kelime biliyorum."

"Buraya Alex'le evlenmeye geldin ve hiçbir şey öğrenmeye zahmet etmedin.

Onun diliyle mi? Bu oldukça kaba, sizce de öyle değil mi?" Gretchen diğer kızlara baktı, onlar da başlarıyla onayladılar.

"Buraya Alex'le evlenmek için gelmedim. Hiçbir fikrim yoktu. "

Anna baktı

Alex'i umutsuzca aradı ama hiçbir yerde görünmüyordu. "Gelmek bile istemedim. Beni Alex çağırdı."

"Seni mi çağırdı?" Liesl şaşkın bir sesle söyledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"I..." Anna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve kızardı. O düşünmedi Alex'in kölesi olduğunu ve ona itaat etmesi gerektiğini söylemeliydi. Omuz silkti ve ellerine baktı. "Gelip onu görmemi istedi."

"Neden gelip Alex'i görmek istemiyorsun?" diye sordu kuzenlerinden biri şaşkınlıkla. Anna onun adını hatırlamıyordu. "Amerika'daki bütün kadınların ona aşık olduğunu sanıyordum."

"Peki neden onunla evlendin?" Gretchen sordu. "Senin yerinde olmak isteyecek pek çok kadın var. Alex hiçbir zaman bir kadın arkadaştan yoksun kalmadı."

Gretchen'in bunu söyleme şekli Anna'yı rahatsız etti. Alex, Gretchen'in ona karşı bir şeyler hissettiğini söylemişti. Belli ki hâlâ hoşlanıyordu. Alex hiç

Gretchen'a karşı bir şeyler hissediyor musun?

"Beni seviyor," dedi Anna yumuşak bir sesle.

Gretchen ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Çok gençsin. Sende ne bulmuş olabilir ki?"

Gözyaşları Anna'nın gözlerini yaktı. Kendine Alex'in onu sevdiğini hatırlatmaya çalıştı ama yanında o olmadan şüphe duymak kolaydı. Ne de olsa ailesi gibi sofistike değildi. Almanca bilmiyordu. O bir seks kölesiydi.

"Bir Amerikalıyla evlendiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Gretchen Liesl'a. Anna'nın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Babanın buna izin verdiğine inanamıyorum. En azından Mina Alman'dı, her ne kadar ondan hoşlanmasa da, nedenini hayal bile edemiyorum. Çok tatlı bir kızdı. Heidi şimdi dört yaşında olacaktı."

Gretchen tekrar Anna'ya döndü. "Ne zaman çocuk sahibi olmak istiyorsun?"

Anna uzun bir süre ona baktı, zihni çılgınca ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Kaçmak zorundaydı. "Affedersiniz," dedi sessizce ve ayağa kalkıp uzaklaştı. Gretchen Almanca bir şeyler söyledi ve diğer kızlar güldü. Ona mı gülüyorlardı?

Merdivenlere yöneldi ve tereddüt etti. Alex'in nerede olduğunu bilmiyordu. Yatak odasının nerede olduğunu bile bilmiyordu. Tek bildiği yer

Bahçede olduğunu biliyordu, bu yüzden aşağı indi ve köşedeki sandalyeye oturdu, aşağı inenlerden saklanmayı umuyordu.

Gretchen'in sözleri Anna'nın tüm şüphelerini yeniden aklına getirdi. Anna, Alex'e asla çocuk vermezdi. Ama bu açıkça beklenen bir şeydi. Kunze kadınlarının hepsi evlendiklerinde çocuk sahibi oluyorlardı. Mina bile Alex'e bir kız çocuğu vermişti.

Alex neden onunla evlendi? Onu sevdiğini söyledi. Ama aynı zamanda onu koruması gerektiğinden de bahsetti. Onunla bir zorunluluktan dolayı mı evlendi?

Babası ihtiyacı olduğunu söylediği için mi? Yoksa ihtiyacı olduğunu hissettiği için mi?

Girişte yankılanan erkek seslerini duydu ve bitkilerin arasından bakmak için hafifçe öne eğildi. Alex, Seth, Tony, Greg ve Sebastian evin karşı tarafından giriş holüne doğru yürüyorlardı.

Gretchen'in merdivenlerden inip Alex'e yaklaştığını gördü. Onlar Almanca konuştu. Alex diğer adamlara başıyla işaret etti ve onlar da Alex ile Gretchen'ı arkalarında bırakarak merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldular.

Anna, Gretchen'in ses tonundan Alex ile flört ettiğini anlayabiliyordu. sesi ve ona bakışı. Alex ona kaşlarını çattı ve kısa tonlarda cevap verdi. Gretchen daha sonra bir şey söyledi ve Alex güldü, alaycı bir şekilde değil ama sanki zevk alıyormuş gibi. Gretchen heyecanlanmış görünüyordu ve Alex'in gülümsediği başka bir şey söyledi.

Gretchen bir adım öne çıkıp elini Alex'in göğsüne koydu ve Anna gözlerini kaçırdı. Alex'i başka bir kadınla görmek istemiyordu. Anna

bunun eninde sonunda olacağını biliyordu ama bunu gerçekten görmek istemiyordu. Özellikle de bugün.

Anna koltuğunda arkasına yaslandı ve bacaklarını altına kıvrarak cam tavandan görünen mavi gökyüzüne baktı. Güneşli günün sıcaklığı camı temizleyecek kadar karı eritmişti ama akşamın erken saatlerindeki gölgeler kenarları buz tutmaya başlamıştı bile.

Tıpkı kendi günü gibi, diye düşündü kederle.

Alex merdivenlerden Gretchen'in yanına doğru yürürken kafası meşguldü. Seth, Devin'in Anna'yla evlendiklerine dair bir ihbar aldığını tespit etmişti ama köstebeğin kim olduğunu henüz bulamamışlardı. Ona kimin böyle ihanet edebileceğini hayal bile edemiyordu.

Gretchen hâlâ Alex ve Anna Schloss'tayken Derek ve Sophie'nin neler yaptığı hakkında sohbet ediyordu. Gretchen onu ne kadar kızdırsa da, yeğenlerini seviyor ve onlar hakkında anlattığı hikâyelerden keyif alıyordu. Neredeyse her zaman onu güldürüyorlardı.

Merdivenlerin başına geldi ve oturma odasında Anna'yı aradı. "Anna'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Gretchen etrafına bakındı. "Hayır, belki de odasına gitmiştir?"

Alex kaşlarını çatı. Anna'nın sessiz bir yere ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyordu ama evde tek başına dolaşması fikri hoşuna gitmemişti. Kalabalık oturma alanından uzaklaştı ve Anna'yı aramak için üçüncü kata çıktı, belli belirsiz Gretchen'in onu takip ettiğinin farkındaydı. Vücudunda bir ağrı vardı

Anna ve akşam yemeğinden önce biraz yalnız kalmak için gizlice kaçıp kaçamayacaklarını merak ettiler.

Koridorda, Anna'nın önceki gece uyuduğu odaya doğru yürümeye başlamıştı ki Gretchen onun elini tuttu. "Alex, o aptal küçük kızla neden evlendin?"

"Affedersiniz?" Alex, Gretchen'in ses tonuna sinirlenerek sordu.

Gretchen bir adım öne çıktı ve ellerini Alex'in göğsüne koydu. Alex birkaç dakika içinde ikinci kez ellerini onun üzerinden çekti ama Gretchen ceketinin yakasından tutarak onu dudaklarından öptü.

Alex onu istediğinden daha sert bir şekilde itti ama istediği etkiyi yarattı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve Alex'in gözleri sertleşerek ona dik dik baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Oh, Alex, bana öyle bakma," dedi. "Daha önce hiç aldırmamıştın."

"Bu uzun zaman önceydi, Gretchen. Eve geldiğimden beri sana yaklaştım."

Gretchen eve geldiğinden beri pek çok kez Alex'in bir yıl önce ziyarete geldiği zaman bıraktıkları yerden devam etmek istediğini ima etmişti. Kısa bir ilişki yaşamışlardı, çünkü Alex'in yapacak daha iyi bir işi yoktu ve Mina'nın ölümüne hâlâ kızgındı. Kurt, Gretchen'in ne yaptığını umursamıyordu ve Alex'i akşam için bir fetih için şehre gitmek zorunda kalmaktan kurtarmıştı.

"Peki bunun nedeni o mu?" Gretchen gözlerini devirdi. "Buraya seninle evlenmek için gelmediğini söyledi. Gelmek bile istemediğini söyledi."

Alex'in gözleri kısıldı. "Onunla bu konuyu nasıl konuştun?"

Gretchen masum görünüyordu. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Onu üzecek bir şey mi söyledin?" diye sordu alçak sesle. Gretchen'in Anna'yı üzmeye çalıştığını düşünmüyordu ve Anna da kolayca üzülebiliyordu. Özellikle de şimdi hamile olduğu için.

Gretchen masum bakışını korudu. "Bilmiyorum. Almanca konuşmaktan bahsettik ve ben de ne zaman çocuk sahibi olacağınızı sordum."

"Sen ne?" Alex çenesini sıktı. "Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Alex, senin ailenin her zaman çok çocuğu olur. Er ya da geç başlamak isteyeceğini düşündüm."

Alex, Gretchen'a patlamamak için derin bir nefes aldı. Bunun Anna için hassas bir konu olduğunu bilmiyordu. Belki de Gretchen sadece hoş bir sohbet etmeye çalışıyordu. "Anna'ya hayatı boyunca çocuk sahibi olamayacağı söylendi, Gretchen. Bu onun için biraz hassas bir konu."

Gretchen güldü. "Bütün hayatı boyunca mı? Tanrım, Alex, daha yirmi yaşında." Kaşları kalktı ve ona dikkatle baktı. "Ne kadar çok şey yapmış olabilir ki?"

Onu yemliyordu. Bir şeyler biliyordu. Bilmesi gerekenden daha fazlasını. "Onun hakkında ne biliyorsun, Gretchen?"

"Onun hakkında nasıl bir şey bilebilirim ki? Onunla daha dün tanıştım." Alex ona ters ters baktı. "O zaman neden ona bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

Ters ters bakma sırası Gretchen'deydi. "Belki de kocamın ona tamamen aşık olduğu çok açık olduğu içindir. Wilhelm de öyle. Karşılaştığı her erkek ona öyle bakıyor. O lanet olası bir fahişe."

"Bahsettiğin kişi benim karım, Gretchen. Erkeklerin ona bakması, onu arzulaması onun suçu değil. Ve senin kıskançlığın hiç yakışık almıyor."

"Yani *karınızın* hem kardeşinizi hem de babanızı becermiş olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Babamı hiç becermemenin tek nedeni onun seni reddetmiş olması. Denediğini biliyorum."

Gretchen'in nefesi kesildi. "Bu ne cüret!"

"İnkâr mı ediyorsun? Kurt senin için yeterince iyi değil. Beni ya da babamı unvanlarımız için istiyorsun. Bizimle yatarak bir şekilde kazanacağını düşünüyorsun.

bir çeşit rütbe ayrıcalığı mı? Bu işler böyle yürümez."

"Bir varisin metresi olmak, ikinci bir oğlun karısı olmaktan daha iyidir," diye tükürdü. "Nerede olduğunuzu ve kiminle konuştuğunuzu düşünseniz iyi olur," dedi Alex.

uyardı. "Kurt seni sevdi. Bu yüzden seninle evlendi. Onunla bana ulaşmak için mi evlendin? Ya da babamı? Eğer Mina ölmeseydi, aramızda hiçbir şey olmayacaktı."

"Ama oldu, Alex. Aramızda çok şey oldu."

Alex onun yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Bu sadece seksti, Gretchen. Sana karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim."

"Belki de hayır. Ama oğlunuza karşı bir şeyler hissedeceğinizden oldukça eminim." Yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Özellikle de kısır bir kadınla evlendiğin için."

Dehşet Alex'in göğsüne yayıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Benim oğlum yok."

"Biliyorsun, Alex. Otto senin oğlun."

Alex buzlu suyla ıslatılmış ve sonra göğsüne vurulmuş gibi hissetti. Doğruyu söylüyor olamazdı. "Yalan söylüyorsun."

Gretchen başını salladı. "Doğum tarihi konusunda yalan söyledim. Otto erken gelmedi, tam zamanında geldi. Hamile kaldığımda Kurt ve ben aylardır seks yapmamıştık. Sadece seninle birlikte olmuştum. Tabii ki öğrendikten sonra Kurt'le tekrar birlikte olmamızı sağladım. " Yaklaştı ve onun elini tuttu.

"Belki de o kadar kötü bir şey değilimdir, Alex. Ne de olsa sana bir oğul verdim."

Alex tam patlamak üzereydi ki koridorun en ucunda bir hareket

dikkatini çekti. Bakmak için döndü ve beyaz bir ışık gördü. *Anna!*

Alex, Gretchen'a başka bir şey söylemeden koridordan aşağı, Anna'nın önceki gece kaldığı odaya doğru koştu.

"Anna!" diye seslendi.

Sonuna geldiğinde kadın görünürde yoktu. Nefesini tuttu ve dinledi. Merdivenlerde ayak sesleri duydu ve aceleyle köşeyi dönüp merdivenin tepesine çıktı. Aşağı baktı ve beyaz bir parıltı daha gördü.

"Anna!"

Otuz Yedinci Bölüm

Anna aceleyle merdivenlerden inip kütüphaneye döndü. Gretchen ve Alex arasındaki samimi anları görmüştü ve daha fazlasını görmesine gerek yoktu.

Alex'in ne isterse yapmaya hakkı vardı, dedi kendi kendine, ağlamamaya çalışarak. Sadece görmek istemiyordu. Ama ya Alex görmesini istiyorsa?

Merdivenin dibinde durdu. Alex onun kocasıydı. Ondan kaçmamalıydı. Anna ondan kaçarsa Devin çok kızardı. Alex'in de bundan hoşlanmayacağı kesindi.

Bir an sonra Alex arkasından yaklaştı ve nazik elleriyle Anna'yı kendisine doğru çevirdi. "Anna...", diye başladı ve sonra kendini durdurdu. "Ben de seni arıyordum."

Anna onun gözlerini aradı. Ona doğruyu söylemiyordu. "Bahçedeydim ve sonra üst kata çıkmak için kütüphaneden geçtim.BEN.
....." O

yutkundu. "Özür dilerim Alex. Seni ve Gretchen'.....ı gördüm ve kaçtım. I

bunu yapmamalıydım." Ellerine baktı.

Alex iç çekti. Sıkıntılıydı, bunu hissedebiliyordu. Onu kendine çekti ve göğsüne yaslayarak saçlarını düzeltti.

Anna diremedi ama Alex'in kollarında da gevşemedi. "Alex, eğer Gretchen'la birlikte olmak istiyorsan, benimle ilgilenme. I"

"*Nein*, Anna," diye hırladı. "Gretchen'la birlikte olmak gibi bir arzum yok." "Ama onunla daha önce de birlikte oldun." Bu bir soru değildi.

Kız, Gretchen'in

Gretchen'in vücut dilinde.

"İnkâr etmeyeceğim, Anna. Hiçbir anlamı yoktu. Uygun biriydi." Dalgın dalgın konuştu. "Bir yıl önceydi."

"Buraya döndüğünde yapmadın mı?"

"*Nein*. Anna, seks yaptığım son kadın sendin." "Sadece birkaç saat önceydi."

Alex iç çekti. "Evlenmeden önce demek istemiştım. Buradayken rahatlamaya ihtiyacım olduğunda Schloss'a gidip oral seks yapardım ama San Francisco'dan ayrıldığımdan beri başka kimseyle seks yapmadım."

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Yapmadın mı?"

Onun yanağını okşadı. "Başka kimseyi istemedim."

Anna'nın kalbine suçluluk duygusu yayıldı. "Evet," diye üzüntüyle itiraf etti.

"*Schatzi*, bana kızgındın. Ben'le çıktığını biliyorum. Devin için bir şeyler yapmak zorunda kaldığını biliyorum. Böyle bir şeyi asla sana karşı kullanmam. Ama seninle tanıştıktan sonra... Başka kimseyi arzulamadım."

Anna onun gözlerini aradı. Dürüst davranıyordu ama ters giden bir şeyler vardı. Onun kalbindeki rahatsızlığı hissedebiliyordu. Neredeyse kendi kalbindeki acıyı hissettiği kadar keskin bir şekilde.

"Sorun ne?" diye sordu usulca, uzanıp yanağını okşadı. Saat beş yönündeki gölgenin başlangıcıyla pürüzlüydü.

Alex dudaklarını birbirine bastırdı. "*Gel bakalım*," dedi ve kızın elinden

.....t
utup onu kütüphaneye götürdü.

Pencerenin yanındaki banka oturdular ve Alex elleriyle yapacak bir şeyler arıyor gibiydi. "Anna....."

Derin bir nefes aldı. "Gretchen bana oldukça üzücü bir şey söyledi." O üzgün gözlerle ona baktı. "Düğün günümüzü mahvetmek istemiyorum Anna. Ama sorunları senden saklayamam." Ona hüznle gülümsedi. "Beni çok iyi okuyabiliyorsun."

"Seni rahatsız eden şey bu muydu? ..." diye hatırlamaya çalıştı. Alman ismi, ama vazgeçmek zorunda kaldı, "evlendiğimiz yer?"

Başını iki yana salladı. "*Hayır*," dedi usulca, sonra derin bir iç çekti. "Anna, sanırım bu konuyu konuşmak için yarına kadar beklemek istemezsin?"

Anna yutkundu. "Sen nasıl istersen Alex," dedi usulca, gözlerini indirerek. İtaatkâr ve sessiz olacaktı.

"Anna, gününün mahvolmasını istemiyorum," dedi elini onun elinin içine alarak. "Güzel bir düğün günü geçirmeni istiyorum."

"Evet, Alex," diye fısıldadı.

Bugün neden diğer günlerden farklı olsun ki? Belki de hiç bilmemesi daha iyi olurdu. Alex için çok üzücü bir durumdu; çok kötü olmalıydı. Parmaklarını acımış hissetti ve sırtlarını ovuşturdu.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Alex kolunu Anna'ya doladı ve ona sarıldı. Anna yere baktı ve bundan sonra ne olacağını merak etti.

"Alex? Oh, işte buradasın. Nerelerdeydin?" Greta kütüphanenin çift kapısından içeri girdi, her zamanki gibi neşeliydi. Kütüphanenin kasvetli havasıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. "*Mutti* nerede olduğunu bilmek istedi. Yemek vakti geldi."

Alex Anna'ya baktı ve ona gülümsedi. Anna ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Alex ayağa kalkınca o da ayağa kalktı. Elini tuttu ve onu kütüphaneden dışarı, uzun resmi oturma odasına, bahçenin yanından geçerek o güne kadar gördüğü en büyük odaya götürdü. Anna kemerli girişte kısa bir süre durdu, hayretler içindeydi.

Duvarlar boyunca, üç kat yüksekliğinde ve tepelerinde insan heykelleri bulunan sütunlar, tonozlu ahşap bir tavanı destekliyordu. Üç adet devasa kristal

Yükseklerden sarkan avizeler odayı ışıkla yıkıyordu. Kemerli Sütunların arasındaki duvarlarda yer alan yüksek pencereler akşam güneşinin son izlerini içeri alıyordu. Beyaz mermerden devasa bir şömine odanın bir ucundaki duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu, o kadar büyüktü ki içinde bir düzine insan rahatlıkla durabilirdi.

Odanın ortasında Anna'nın o güne kadar gördüğü en büyük masa duruyordu.

Çocuklar da dahil olmak üzere Alex'in tüm ailesine yetecek kadar koltuk vardı. Anna'nın Alex'in kütüphanede olmasından duyduğu rahatsızlığa rağmen, Alex onu Wilhelm'in oturduğu masanın baş tarafının solundaki bir koltuğa yönlendirirken Anna onun eline yapıştı.

Alex, Wilhelm ile kendi arasına oturdu. Kurt ve Gretchen onların karşısına oturdu.

Gretchen, Anna'nın tam karşısına otururken ona garip bir gülümseme verdi.

Otto'yu kucağına aldı, bebeğin başını öptü ve babasıyla konuşmakta olan Alex'e dikkatle baktı. Gretchen kibirli bir bakış ve hınzır bir gülümsemeyle Anna'ya baktı.

Gretchen'in ne yaptığını bir şekilde anladığında Anna'yı bir mide bulantısı dalgası vurdu. Hayır! Hayır! Bu doğru olamazdı. Gretchen'dan bir oğlu olsaydı Alex ona söylerdi.

Bekle. Yapar mıydı? Bu onu ilgilendirir miydi? Gretchen'in bu kadar gurur duymasına şaşmamalı. Alex'e Anna'nın ona asla veremeyeceği bir şey vermişti. Belki de ona söylemek istemediği şey buydu. Oğlu buradayken Alex ABD'ye dönmeye nasıl razı olabilirdi? En başta geri dönmemesinin gerçek nedeni bu muydu? Neden geri döndüğü ve Gretchen'ı istemediği konusunda doğruyu söylediğini sanıyordu ama belki de onu yanlış anlamıştı.

Anna'nın, Alex'in koridorda Gretchen'a bakarken yüzünde gördüğü ifade aklından çıkmıyordu. Duygu doluydu; Anna'ya sık sık baktığı gibi.

Anna kucağına baktı ve yutkunarak midesinin kontrol altına alınmasını istedi. Alex'i utandırmak ya da pişman etmek istemiyordu.

onunla evlenmeyi daha da çok istiyordu. Gretchen onun çocuğunu doğurursa onunla evlenmekten mutlu olamazdı elbette. Ama kardeşiyle evliyken bu çok zor olurdu. Alex'in Gretchen'a karşı hisleri var mıydı?

Anna başını kaldırdığında Alex'in Otto'ya baktığını gördü. Gözlerinde Anna'nın kalbine saplanan bir özlem vardı. Elbette çocuk istiyordu. Çocuklara ihtiyacı vardı. En büyük oğul oydu. Unvanını devredeceği bir oğlu olmalıydı.

Wilhelm, Anna ve Alex'i dikkatle izledi. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Öğleden önce eve döndüklerinde çok mutluydular. O zamandan bu zamana ne olmuştu?

Şimdi mi? Alex endişeyle Anna'ya bakmaya devam etti. Alex ona hamile olduğunu söylemiş miydi?

Anna gözleri kapalı, sessizce oturuyordu. Çok solgundu. Wilhelm iç çekti. Yine bir köle gibi davranıyordu. Kendini yeniden aşağılık hissetmesine neden olacak ne olmuştu? Hamileliğinden utanıyor muydu?

Oğluna baktı ve onun masanın karşısındaki Gretchen'a baktığını fark etti. Gözleri kısıldı. Eğer Alex Gretchen'la yeniden bir şeyler yaşamaya başlarsa, yemekten sonra onunla ciddi bir konuşma yapacaktı.

Hayır... Gretchen'a bakmıyordu, Otto'ya mı bakıyordu? Anna'nın kendisinden olmayan bir çocuğu olduğu için yas mı tutuyordu? Bu yüzden mi şimdiden sorun yaşıyorlardı? Wilhelm, Alex'in çocuk istediğini biliyordu. Küçük kızını özlemişti. Ama Anna'yı Devin'in kontrolünden kurtardıktan sonra başka çocuklar için de şansları olacaktı. Bu konuyu birçok kez konuşmuşlardı. Alex'in bunu kabullendiğini düşünüyordu. Belki de bunu tekrar konuşmaları gerekiyordu.

Alex çorbasına baktı, iştahı kaçmıştı. Anna ondan uzaklaşmıştı. Hemen yanında oturmasına rağmen, San Francisco'da olduğu kadar uzaktaydı. Soğuk değildi. Bu onun doğasında yoktu. O sadece... itaatkârdı. Ona karşı sessiz ve itaatkârdı ama daha fazlası değildi. Sıcaklık ve neşe gitmişti.

Ama ona kütüphanede Otto'dan bahsetseydi daha mı iyi olurdu? Yeni gelinine kardeşinin karısından bir oğlu olduğunu söylemek için iyi bir zaman olmadığını düşündü.

Kurt biliyor muydu? Alex bundan şüpheliydi. Gretchen, Alex'in haberi nasıl karşıladığını öğrenmeden Kurt'e söylemezdi. Zavallı Kurt. Evlendiklerinde onu gerçekten sevmiştir. Ya şimdi? Alex artık Gretchen hakkında bilmek istediğinden fazlasını biliyordu.

Ne karmaşa ama.

Anna yemek boyunca, kendisiyle konuşulmadığı sürece sessiz kaldı ve o zaman da cevaplarını yumuşak ve kısa tuttu. Gözlerini yere dikti ve her şeyi yedi.

önüne konulan yemeği yedi. Bu kadar çok yediği için hasta olmayacağını umuyordu.

Alex elini onun elinin üzerine koyduğunda ya da kolunu omzuna doladığında titriyordu. Neden ondan korkuyordu ki?

Akşam yemeği hatırlayabildiği en uzun yemeklerden biriydi. Yemek boyunca kasıtlı olarak Gretchen'a bakmamıştı. Haberi onayladığını ya da onunla bir şeyler yapmak istediğini düşünmesini istemiyordu.

Yemek nihayet sona erdiğinde, Alex ve Anna'ya yalnız kalmaları için izin verildi ve Alex onu hevesle odadan çıkarıp odasının bulunduğu üçüncü kata götürdü.

Oturma odasından geçip yatak odasının bulunduğu çift kapıya doğru yürürken kendinden şüphe etmeye başladı. Bu geceyi dört gözle bekliyordu. Onu yatak odasına taşımak ve yavaşça sevişmek için. Şimdi kadın sessizce, hafifçe arkasından yürürken ne yapacağını bilemiyordu.

Kapıya giden birkaç basamağı çıktı ve tereddüt etti. İçini çekti ve planladığı şeyi yapmaya karar verdi. Kapıyı açtı, döndü, kadının ayaklarını yerden kesti ve onu içeri taşıdı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Anna devasa, dikdörtgen şeklindeki odaya baktı. Tavana, Normal bir odadan iki kat daha yüksek, koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı. Her biri yerden yaklaşık beş metre yükseklikten tavanın hemen altına kadar yükselen üç kare camlı pencere ile üç baklava camlı pencere dönüşümlü olarak yer alıyordu. Ahşap zemin birkaç yerde odanın etrafına yerleştirilmiş kırmızı oryantal halılarla kaplıydı. Sol duvar boyunca, uyumlu kitap rafları koyu ahşap bir yazı masasını çevreliyordu. Odanın karşısında, devasa mermer şöminenin önündeki oryantal bir halının üzerinde iki berjer sandalye oturuyordu.

Odanın en ucunda, altın püsküllü koyu kırmızı perdelerle çerçevelenmiş, devasa kırmızı bir doğu halısının üzerinde kocaman, karmaşık oymalı ahşap bir cibinlikli yatak duruyordu. Yatak başlığına oyulmuş bir arma, üzerinde taç bulunan bir kalkanı tutan iki taçlı, çift kuyruklu aslanı gösteriyordu. Kalkanın üzerinde taçlı, çift kuyruklu ve elinde kılıç tutan bir aslan daha vardı. Her şey, üzerinde bir taç bulunan açık püsküllü bir perdeyle çevriliydi.

Anna buraya daha önce de gelmişti ama karanlıkta. Alex'i ilk gördüğü gece. Ve şimdi yine buradaydı. Onun karısı olarak. Ama bütün gün beklediği gibi neşeli bir an değildi bu. Hayır, midesi bulanıyor ve yorgun hissediyordu. Uyumak ve her şeyi unutmak istiyordu.

Ama Alex'in beklentileri olduğundan emindi.

Ona döndü. "Sizi nasıl memnun edebilirim lordum?" Düşünmeden ağzından çıkıvermişti.

Adamın çenesinin sıkıldığını gördü ve onu üzdüğünü anladı.

"Özür dilerim Alex," dedi çabucak. Yapmak istediği son şey onu üzme. "Düşünmüyordum."

Alex biricik karısına baktı. Onun sözlerine kızmak istememişti. Ona böyle hissettirdiği için kendisine kızmıştı, ona değil.

Alex derin bir nefes aldı ve onu yatağının ayak ucundaki banka götürmek için elinden tuttu. "*Schatzi*," dedi yumuşak bir sesle. "Gretchen'in söylediklerini

Gününü mahvetmesin diye senden sakladım ama görüyorum ki sana söylememek işleri daha da kötüleştirmiş." Derin bir nefes daha aldı. "Anna, bunu bana Gretchen söyledi. " Tereddüt etti. Ona en iyi nasıl anlatabilirdi? "Otto

Kurt'ün değil, benim oğlum."

İri yeşil gözleriyle ona baktı. "Biliyorum." "Biliyor musun? Konuştuğumuzu duydun mu?"

Anna başını salladı. "Evet, seni duydum ama anlamadım. Ama onun senin oğlun olduğunu biliyorum."

Alex ne diyeceğini bilemedi ve anlamaya çalışarak uzun bir süre sessiz kaldı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu usulca.

"Gretchen'in masadaki davranışları. Bana hareketleriyle anlattı." Alex dikkatle ona kadar saydı ve ayağa fırlamamak için kendini zor tuttu. Gretchen ve onu boğmak. Bu kadın ne cüretle! Aklının bir köşesinde onu hemen o anda evden kovmak vardı.

Ama onun oğlu vardı.

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Senin adına mutluyum Alex," dedi yumuşak bir sesle. "Benden olmasa bile en azından bir çocuğun olacak."

"Anna. .Sana evlenme teklif ettiğimde, sana asla çocuk sahibi olamazdı." Konuşmadan önce düşüncelerini dikkatle kurguladı çünkü onunla evlendiğinde çocuk sahibi olabileceğini biliyordu. Dürüst olmak istiyordu. "Anna, Gretchen ne düşünürse düşünsün Otto asla benim varisim olmayacak. O gayrimeşru ve uygun değil."

Dalgınca başını salladı ve yere baktı. " Mutlu musun? Otto mu? Bir oğlunuz olduğunu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, Anna. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Şu anda Gretchen'a çok kızgıyım. Eğer benden bir öfke seziyorsan Schatzi, lütfen inan bana, bunun seninle bir ilgisi yok, sadece seni üzdüğü için ona öfkeliyim."

Hiçbir şey söylemedi. Ona bir bebeği olacağını söylemek için iyi bir zaman olup olmadığını merak etti. Belki bu Gretchen'ın yaptıklarının acısını hafifletirdi.

Onun elini tuttu. "Anna."

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde endişe vardı. "Evet, Alex?"

Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Schatzi, senin çocuk sahibi olamayacağın doğru değil. Doğru koşullar altında, çocuk sahibi olabilirsin.

Hamile."

Ona şüpheyile baktı. "Sadece beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

Başını sertçe salladı. "Hayır, Anna. Yapmayacağım. Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Nasıl?" diye fısıldadı. Ona inanmadığını söyleyebilirdi.

Onun yanağını okşadı. "Çünkü şu anda hamile olduğuna inanıyorum."

Ona bakarken gözleri büyüdü, sonra da yaşlarla doldu. "Neden benimle bu konuda alay ediyorsun, Alex?" Kız uzaklaşmak için ayağa kalktı ama Alex onun elini tuttu.

"Dalga geçmiyorum, Schatzi. Annem öyle olduğuna ikna oldu. Miden bulanıyordu, yorgundun. " Sırıttı. "Göğüslerin kesinlikle Seni son gördüğümde daha dolgunlar."

Anna kızardı. "Sütyenlerimin içine sığamıyorum." Oturdu ve ona baktı. "Emin misin?"

"Annem Gretchen'in her hamileliğini biliyordu. Ve birkaç kuzenini de. Mükemmel içgüdüleri var."

Gözleri bir an için parladı ve sonra tekrar hüznünlendi. "Ama belli ki senin değil."

Onun yanağını okşadı. "Umurumda değil, Anna. Onu kendi çocuğum gibi yetiştireceğim.

.....Eğer

yapmamı istiyorsun." Durakladı. ".....Şey, Ben'in Bebeğim. Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzü düştü. "Herhangi bir erkeğe ait olabilir, Alex. Bildiğim kadarıyla Devin'in de olabilir."

Başını iki yana salladı. "Anna, vücudunun gebe kalmanı tetiklemesi için derin bir duygusal bağ olması gerekir. Bunun sadece Ben'le olabileceğini varsayıyorum, haksız mıyım?"

Anna, Alex'in sorusuna cevap olarak başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Uzun zamandır duygusal olarak bağlı olduğum tek kişi o. Sana kadar."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve elini karnına götürdü. Ben'in çocuğunu taşıyor olması gerçekten mümkün müydü? Bu düşünce onu aynı anda hem sevince hem de endişeye boğdu. Alex bu bebeği gerçekten kendi çocuğu gibi büyütmek isteyecek miydi?

"Schatzi, lütfen benden şüphe etme. Seni seviyorum. Hamile olduğun için çok heyecanlıyım. Bu bana birlikte çocuk sahibi olacağımıza dair umut

veriyor."

Alex'e çocuk verme fikrini çok sevmişti. Ona baktı ve gözyaşları yanaklarından süzölse de gülümsedi. "Ben'in annesi heyecanlandım." Katherine'e söylemesine izin verecek miydi?

Elini onunkinin üzerine koydu. "Eminim öyle olurdu." Onu kendine çekti ve başını öptü. "Gretchen için üzölmene gerek yok, *Schatzi*. Kendi çocuklarımız olacak. Birlikte."

Sevinç aniden onu ele geçirdi ve kollarını Alex'in boynuna doladı. "Gerçekten bir bebeğim mi olacak?"

Alex güldü. "*Ja, mein Frau. Bir bebeğiniz* olacak. *Nein, Bir bebeğimiz* olacak." Onu dudaklarından sıkıca öptü.

"Belki de gidip alıştırma yapmalıyız, böylece sıra bana geldiğinde hazır oluruz," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Anna kendini tutamayıp kahkahalara boğuldu. Kendini çok hafif hissetti. Çok iyi. Artık neden hasta ve yorgun olduğunu biliyordu. Şişmanlamıyordu. Bir bebeği olacaktı! Ve şimdi Alex'in onu kucağına alıp yatağına götürmesinden başka bir şey istemiyordu.

"Katılıyorum."

Alex sevinçle güldü ve onu kucağına alıp yataklarına taşıdı.

Bölüm Otuz Dokuz

Anna yüzünde bir sırıtışla uyandı ve Alex'e daha da sokuldu. Oda soğuktu ama o çok sıcaktı. Ne kadar iyi bir insan olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

inanılmaz bir aşıktı. Kaç orgazm yaşadığını bilmiyordu ama her biri inanılmazdı. Ve Alex...! Aman Tanrım, onun içine sığdığına inanamıyordu ama vücudu onun boyutuna alıştığında kendisini çok iyi hissetmesini sağlamıştı. Dün gece en az dört kez sevişmişlerdi, her biri bir öncekinden daha iyi.

Normale döneceğine söz verdi ve Anna biraz rahatladı. Her seviştiklerinde onun bu kadar yavaş olmasını istemiyordu. O gece onu ne kadar sert siktiğini hatırlıyordu ve yine aynı sertlikte olmasını istiyordu... bir kez yumuşaklığa doyduğunda.

"Neye sırtıyorsun?" Alex sabahki boğuk sesiyle sordu. "Sana." Meme ucunun etrafında gezindi ve Alex titredi. Eğildi öne doğru uzattı ve ısırdı, bu da onun inlemesine neden oldu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Mmm," diye mırıldandı. "Çoğunlukla." Onun üzerine yuvarlandı ve boynuna sokuldu. Aleti onun iç uyluğuna bastırdı.

Kalçalarını öne doğru yuvarladı ve ona doğru bastırdı. Adam ileri doğru hareket ederek girişinde durdu. Kadın inledi ve onun altında kıpırdandı.

"Lütfen Alex," diye inledi. "Sana tekrar ihtiyacım var."

Kıkırdadı ve onun vücuduna doğru ilerleyerek her ikisini de İç çek.

İki saat sonra Alex ve Anna duştaydı. O yıkamıştı Vücudunun her yerinde ve o da bu iyiliğe karşılık veriyordu. Ellerini adamın sert kalçalarında gezdirdi ve adam usulca inledi. Yanında diz çökerek elini aşağı indirdi ve taşaklarını okşamak için bacaklarının arasına uzandı.

Tısladı ve destek için elini duvara yasladı. Çok yetenekli elleri vardı. Tekrar sertleşmeye başladığını hissetti. Tanrım, dün gecedan beri o kadar çok sevişmişlerdi ki, hâlâ sertleşebiliyor muydu? O bile

onun dayanıklılığından etkilendi. Belki de Schloss'taki sataşmalar bunun içindi.

Parmakları geriye doğru ilerledi ve adamın göt deliğine sürdü. Bir önceki geceden dolayı hassastı ama aynı zamanda iyi hissettiriyordu. Yaşlılar dışında bir erkekle seks yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Küçük tatlı karısı onu okşarken bunu düşünmesine gerek yoktu. Onu seviyordu. Kadınları severdi. Hem de çok. Bir şey varsa, o da seçici olarak biseksüeldi. Ve seçici derken, birlikte olmayı düşünebileceği sadece bir avuç erkek olduğunu kastediyordu.

"Özür dilerim, Alex. Seni incittim mi?"

Gözlerini açtı ve onun kendisine baktığını gördü. Kalkmış sikine baktı ve gülümsedi. "Hiç de değil, Schatzi. Bu... iyi hissettirdi."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Onu korkutmuş muydu? "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ona gülümsedi ve kas halkasını tekrar okşadı. Adamın gözleri kapandı ve kadın onu okşarken inledi. Çoğu kadın Bırakın bir erkeğinkini, kendi kışları hakkında bile endişeliydiler. Ama Anna'nın yaptığı şey inanılmazdı. Ve bunu isteyerek yapıyordu. O en şanslı adamdı!

Kız parmağını ona doğru bastırduğunda keskin bir nefes aldı.

"Oh, evet, Schatzi," diye nefes aldı kadın içine bastırırken.

Bacaklarını daha da ayırdı ve kadın onu parmaklarken ve sikini okşarken başını sarkıttı. İnce parmaklarından birini daha içine soktuğunda inledi. Kadının bunu daha önce yapmış olma ihtimalini düşünmek istemiyordu ama muhtemelen yapmıştı. Muhtemelen yapmak zorunda kalmadığı çok az şey vardı. Bu düşünce onu üzdü ve kalbini suçluluk duygusuyla kapladı. Onun istismarını düşündüğünde hep suçlu hissetmişti. Keşke bu kadar aptal olmasaydı, o zaman belki-

"Durmamı ister misin?" diye sordu sessizce, elleri hareketsizleşmişti.

Gözlerini açtığında onun belirsiz bakışlarını gördü. "*Nein, Schatzi.* Sen istemediğin sürece." Ona gülümsedi. "Çok iyi hissettiriyor."

Gözlerini kaçırmadan önce kızın gözlerinde bir merak kıvılcımı gördü. Kız tekrar hareket etmeye başlayana ve dokunuşu dışında her şeyi unutana kadar bunun ne olduğunu merak etti.

Anna, Alex'in Travis'in bahsettiği "iki tarafa da sallayan" erkeklerden biri olup olmadığını merak etti. Çoğu erkek kışlarının okşanmasından hoşlanmazdı.

yaptılar. Ama o çok erkeksiydi. Onun herhangi bir erkeğe boyun eğdiğini ya da dışarı çıkıp erkeklerle flört ettiğini hayal bile edemiyordu.

Ama kızın ona yaptıklarından açıkça zevk alıyordu. Kendisi de ona yaptıklarından zevk alıyordu. Onun dokunuşu altında inlediğini duymak hoşuna gidiyordu. Parmaklarını onun içinde hareket ettirirken onu ağzına almak için önüne geçti. Kadın onu boğazına götürüp Almanca bir şeyler mırıldandığında adam kısık bir inilti çıkardı.

Başını kaldırdı ve adamın karanlık, kapüşonlu gözlerle kendisini izlediğini gördü.

Kadın ağzını onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken birbirlerine baktılar ve adamın daha da büyüdüğüne yemin edebilirdi.

Birdenbire onu kollarının altından tutup ayağa kaldırdı ve duvara yasladı. Onu dizlerinin altından tuttu ve sırtını sıcak fayansa bastırdı. Gözleri tutkuyla kararmıştı ve ağzını ona doğru eğerek dudaklarını morarttı. Adam kadının içine girerken kadın kollarını adamın boynuna doladı.

Adam ona tekrar tekrar çarparken zevkle haykırdı. "Oh, Alex. Evet, lütfen! Daha sert!"

Adam buna mecbur kaldı ve kızın içine öyle bir girdi ki, kız onu boğazında hissetmeyi bekledi. O kadar kalın, sert ve uzundu ki. "Evet!" diye bağırdı.

Birden durdu, siki kadının içine gömülmüştü. Kadın başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Gözleri tutkuyla doluydu ve sanki onu yemek istiyormuş gibi ona bakıyordu. Kadın da ona kocaman gözlerle baktı.

"Seni seviyorum Anna," diye fısıldadı boğuk bir sesle, başını onu

n. "Seni seviyorum Alex," diye fısıldadı.

Tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer daha yavaş ama daha yoğun.

Kadın kapandı

Adam kendini o kadar derine bastırdı ki, kadın buna dayanamadı. Acı verici değildi ama o kadar yoğun ki tüm vücudunun tepki verdiğini ve titrediğini hissetti.

Adam Almanca mırıldanmaya başladı ve kadının başı döndü. Onu vücudunun her köşesinde, ruhunun her parçasında hissediyordu. Ve aynı zamanda onun bedeninin ve ruhunun her parçasını hissedebiliyordu. Gözlerini açabilseydi, kendini onun bedeninin içinde bulması onu şaşırtmazdı. Onlar artık iki ayrı insan değillerdi. Tek bir beden ve ruhtular.

Ne kadar süre böyle kaldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonsuza kadar böyle kalmaktan memnun olurdu. Bir karıncalanma hissetti ve ardından vücudunda yoğun bir orgazm kükredi. Başını arkaya yasladı ve

çığlık attı.

Alex'in adını haykırdı. Alex'in bağırdığını duydu ve vücutlarının bir kez daha ayrıldığını hissetti.

Derin bir nefes aldı ve başını onun omzuna yasladı. Göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu. Adam kadının bacaklarını nazikçe serbest bıraktı ve kadın ona dokunmayı bırakmak istemeyerek kollarını adamın beline doladı.

Saçlarını okşadı ve ona sarıldı. Vücutları su ve buhardan kayganlaşmıştı. Alex arkasına yaslanıp bir düğmeye bastı ve su durdu.

"Gidip biraz kahvaltı bulalım mı? Ya da duruma göre öğle yemeği." Anna kıkırdadı. "Ben biraz açım."

Uzandı ve karnını okşadı. "Ufaklığın öğünleri kaçırması iyi olmaz."

Hamile olduğunu hatırladığında vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Elini onun elinin üzerine koydu ve sırtarak ona baktı. Adam eğilip onu öperken gözleri duygu doluydu.

"*Kommen Sie*, sana biraz yiyecek getirelim."

Kurulanıp giyindikten sonra annesinin oturup kitap okuduğu oturma odasına gittiler.

"*Guten Morgen*," dedi Ilsa sıcak bir gülümsemeyle.

Alex annesine doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "*Guten Morgen, Mutti*," dedi kocaman bir sırıtışla. "Öğle yemeği neredeyse hazır mı?"

Ilsa başını salladı ve Anna'ya baktı. "Nasıl hissediyorsun, Anna?"

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "İyi." Alex'e hayranlıkla baktı.

"Çok iyi."

Alex onu kendine çekti ve o da başını Alex'in göğsüne yasladı. "Ona söyledim,

Mutti," dedi sessizce.

Ilsa gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Dün olduğundan daha da fazla parlıyor."

Anna yüzünü Alex'in yumuşak siyah kazağına gömdü.

"Gidip babana söylemelisin. Dün gece ikiniz için endişelendi."

"*Evet*. Her şeyi hallettik." Anna'ya baktı. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Anna başını salladı. Gretchen meselesini unutmuştu ama şu anda Gretchen umurunda değildi. Alex'e sıırıslıkam aşıkı ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Gretchen önemsiz bir konuydu.

"*Schatzi*, Vati'ye Gretchen'den bahsetmem gerekiyor. Söylediğimde benimle orada olmak ister misin yoksa burada kalmayı mı tercih edersin?"

Anna başını kaldırıp kocasına baktı. "Seni bırakmak istemiyorum." Alex sırıttı. "Ben de seni bırakmak istemiyorum."

Elini tuttu ve onu oturma alanının sonuna, kısmen açık duran bir kapının olduğu yere götürdü.

Kırkınıc Bölüm

Babasının alışma odasına doğru yürürken Alex'in midesi biraz gergindi.

Vati'nin bu habere nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Anna'nın varlığının iyi yanı, Vati'nin bağırma olasılığının daha düşük olmasıydı. Babasından korktuğundan değil. Sadece bu sabah kavga edecek havada değildi. Sabah şu ana kadar inanılmaz geçmişti ve bunu mahvetmek istemiyordu. Ama Gretchen meselesinin halledilmesi gerekiyordu. Özellikle de Anna'ya karşı olan tavrıyla.

Kapıyı aldı. "İçeri gel."

Kapıyı iterek açtı ve önce Anna'nın girmesine izin verdi. Anna adımlarının ortasında durdu ve gözlerini kocaman açarak oval şekilli odaya baktı. "Buraya daha önce de gelmiştim..." dedi usulca. Tekrar Alex'e baktı. "Burada birbirinize bağırdığınızı gördüm."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Sen mi yaptın?"

Anna başını salladı. "ok grltcydn."

Alex, Anna'yı babasının ofisinde herhangi bir zamanda gördüğünü hatırlamıyordu ve hangi kavgayı gördüğünü merak ediyordu. Bir sürü kavga olmuştu. Onu gördüğü ve onun bilmediği başka zamanlar da olmuş muydu?

Wilhelm büyük ahşap masasının arkasında oturmuş, bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Onları gördüğünde gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın, Vati."

Wilhelm ikisinin arasına baktı. "Siz ikiniz için her şey yolunda mı?" diye İngilizce sordu.

Alex başını salladı ve Anna'nın kızardığını gördü. Vati Alex'e baktı ve gülümsedi. "Vati... sana söylemem gereken bir şey var."

Vati'nin kaşları kalktı. "yle mi?"

Alex yakındaki oturma alanını işaret etti ve yanındaki Anna ile birlikte kanepeye oturdu. Vati de onların karşısındaki deri koltuğa oturdu.

"Bana ne söylemen gerekiyor?"

Alex, Gretchen ile koridorda yaptığı konuşmayı anlattı. Anna sessizce oturdu ve dinledi.

Sözlerini bitirdiğinde Vati parmaklarını ağzının önünde birleştirmiş, sessizce oturuyordu. Alex onun kendisine söylediği şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Bu konuda ne hissediyorsun Alex? Otto hakkında?"

Alex iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bunu Otto'ya karşı kullanamam, bu onun hatası değil. Gretchen'a pek çok nedenden ötürü öfkeliyim."

Vati başını salladı. "Tavırlarıyla ilgilenilmesi gerekiyor. Kurt biliyor mu?" "Bilmiyorum. Ona söyleyip söylemediğini bilmiyorum."

Vati Anna'ya baktı. "Bu konuda ne hissediyorsun, Anna?"

Anna'nın gözleri büyüdü. Alex onun bu konuşmanın bir parçası olacağını düşünmediğinden şüphelendi. "Ben de bilmiyorum. Benden neden hoşlanmadığını anlamıyorum."

"O kıskanç, *Liebling*. Muhtemelen bu yüzden düğün gününüzün Alex'e itiraf etmek için uygun bir gün olduğuna karar verdi. Dürüst olmak gerekirse

Bunu yaparak ne kazanacağını düşündüğünü bilmiyorum." Vati içini çekti.

"O kadını anlamıyorum. Ama o Kurt'ün karısı. Onunla uğraşmak zorunda."

Alex'e döndü. "Alex, Otto'yla ilgili kararın ne olursa olsun, o asla senin meşru varisin olmayacak. Birincisi, bunu Gretchen'a vermek istemem. Sen de artık evlisin ve kendi çocukların olacak."

Anna'ya baktı ve kızardığında gülümsedi. "Yapmak zorunda değilsin Onu kabul et, Alex. Kurt'ün oğlu olmadığından kimsenin şüphelenme ihtimali yok denecek kadar az ve sosyal açıdan bu konuyla ilgilenilmesi gerektiğine inanmıyorum."

Alex parmaklarını saçlarında gezdirdi. Otto'yu oğlu olarak kabul etmek istemediğinden değil, ama bunu yapmazsa herkes için daha kolay olacaktı. Otto, Kurt'ün babası olduğunu düşünerek büyüyecek ve küçük çocuk için her şey çok daha kolay olacaktı. Kurt Gretchen'dan boşanmaya karar verse bile, Vati'nin tüm çocukların Kurt'un babası olduğundan emin olmasını sağlayacağından hiç şüphesi yoktu. halledildi.

"Sanırım yapılacak bir sonraki şey-" Kapının çalınması Vati'nin sözlerini yarıda kesti. "İçeri gel," diye Almanca seslendi.

Kapı açıldı ve Seth kafasını içeri uzattı. "Böldüğüm için üzgünüm, ama Seth'e sızdırılan bilginin kaynağı hakkında yeni bir istihbarat aldık. Devin."

Alex önce Anna'ya sonra da babasına baktı. Babasıyla konuşmak istemiyordu.

Anna gidecekti ama bu bilgi onu korkutacak mıydı? Gözlerini kocaman

açarak Seth'e baktı.

"İçeri gel, Seth," dedi Vati.

Seth içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Önce Anna'ya, sonra Alex'e baktı. "Annen ikinizin uyanık olduğunu söyledi. Biraz önce öğrendikama sizi rahatsız etmek istemedim " Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Sorun değil Seth," dedi Alex. "Bunu takdir ediyorum. Kaynak senin bildiğini bilmediği sürece sorun yok."

Seth başını salladı. "Ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum."

"O mu?" Alex tekrarladı. Onun kim olduğunu tahmin bile edemiyordu. hakkında konuşuyorduk.

Seth özür dileyerek Alex'e baktı. "Özür dilerim Alex. Ama tüm bilgiler muhbirin Gretchen olduğunu gösteriyor."

"Ne!" Alex ve Vati aynı anda bağırdı.

Alex öfkesini kontrol altında tutmak için tekrar ona kadar saydı. Anna'nın ihtiyacı olan son şey kendisinin ve babasının kontrolü kaybetmesiydi. Nabzının yükseldiğini hissediyordu ve gidip Gretchen'ı bulup ağzını burnunu kırma isteğini bastırdı. Kadınlara asla vurmazdı. Ama ailesine ihanet etmiş ve Anna'nın neredeyse yaralanmasına neden olmuştu. Sınırı aşmıştı.

Bir önceki günü düşündü. Dün öğleden sonra içeri girdiklerinde Gretchen'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüğünü düşündü ama üzerinde durmadı. Tanrım, Anna'dan kurtulmayı gerçekten bu kadar çok mu istiyordu?

"Ne yaptığını bilmediğini düşünüyorum da ne demek?" Vati sordu. Bilinçli nefesler aldı ve konuşmasını bitirdiğinde çenesini sıktı. Gretchen bu gece hâlâ buradaysa Alex çok şaşıracaktı.

Alex Anna'nın titrediğini fark etti ve onu kendine çekti.

"Anna'nın eylemlerinden haberdar edilmek isteyen biri tarafından kendisine yaklaşıldığını düşünüyoruz. Özellikle kötü niyetli olmaya çalıştığını sanmıyorum."

Alex, "Normalden fazla değil," diye homurdandı. Seth kıkırdadı. "Doğru."

"Seth, lütfen gidip Kurt ve Gretchen'i alıp buraya getirir misin?" Wilhelm eşit bir ses tonuyla sordu.

Seth başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Vati ayağa kalktı ve masasının arkasındaki pencereye doğru yürüdü.

Alex hayretle babasını izledi. Çok sakin görünüyordu ama Alex babasının da en az kendisi kadar kızgın olduğundan emindi. Vati de Anna'yı seviyordu.

Wilhelm nefes alıp vermeye odaklandı, pencereden dışarı bakarken yumruklarını arkasında sıkıp gevşetti. Hafifçe kar yağıyordu ve kar tanelerinin tembelce önünde sürüklenişini izledi.

Sadece Anna'nın iyiliği için kalp atışlarını biraz olsun normal seviyelere indirebildi. Gretchen'ı tanıyordu; onun nasıl biri olduğunu biliyordu ama bu çok ileri gidiyordu. Ne yaptığını bilmediğine tam olarak ikna olmamıştı. yapıyordum.

Elli tane kar tanesi saydı ve sonra kapıya doğru yürüyüp açtı. "Mausi?" diye seslendi karısına. "Lütfen bize katılır mısınız?"

Ilsa irkilmiş görünüyordu. Ilsa'yı nadiren çalışma odasına çağırırdı ama her zaman hoş karşılanırdı. Onunla birlikte odada oturmasını seviyordu ama oturma odasının ışığını daha çok sevdiğini de biliyordu.

"Wilhelm, sorun ne?" diye sordu yaklaşarak. Seth, Gretchen ve Kurt'la birlikte döndü ve hepsi çalışma odasında toplandı.

Seth gitmek için döndü. Wilhelm, "Seth, lütfen kal," dedi. Gretchen kaçmaya çalışırsa Seth buna engel olacaktı. Ayrıca yararlı olabilecek ilk elden bilgilere de sahipti.

Ilsa kanepede Alex ve Anna'nın yanına oturdu. Gretchen ve Kurt kanepenin karşısındaki sandalyelere oturdular. Wilhelm en sondaki sandalyeye oturdu ve kıvrık parmaklarının üzerinden Gretchen'a baktı. En azından gergin görünme nezaketini göstermişti.

"Anladığım kadarıyla paylaşmak istediğin bazı haberler var, Gretchen?" Wilhelm sakın bir sesle konuştu. Anna kendini dışlanmış hissetmesin diye İngilizce konuşuyordu. Son otuz yılını öfkesini dizginlemekle geçirmişti. Alex'le aynı öfkeyi paylaşıyordu. Karılarının iyiliği için bunu kontrol altında tutacaktı.

Gretchen soldu ve kendisine ters ters bakan Alex'e baktı. Tekrar Wilhelm'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kurt kaşlarını çattı ve Wilhelm'e baktı. "Vati, neler oluyor?"

Wilhelm Gretchen'e bakmaya devam etti. "Karına sor." Kaşlarını kaldırdı. "Otto'yla ilgili bir şey mi?"

Gretchen'in gözleri kısıldı ve Alex'e döndü. "Ona söyledin mi?"

Wilhelm, Alex'in doğal eğilimlerine karşı mücadele ederken çenesinin gerildiğini ve boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordu. Gözleri parladı ve

elini yumruk yaptı. Wilhelm bu durumda sakın kalmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu ve Alex'le gurur duyuyordu.

"Evet. Ona söyledim." Alex sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Belli ki artık bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyormuşsun, çünkü karıma bunu ima etmişsin."

"Sana bir iyilik yaptım Alex. Onun çocuğu olamayacağını söylemiştin. Şimdi bir oğlun var."

Kurt doğruldu ve Gretchen'a baktı. "Sen neden bahsediyorsun Gretchen?"

Gretchen kibirle Kurt'e baktı. "Alex Otto'nun babası." Kurt'ün yüzü önce soldu, sonra yeşile döndü. "Ne?"

Wilhelm Kurt için üzülüyordu. Ne kadar kötü bir koca olsa da çok iyi bir babaydı ve çocuklarını çok seviyordu. Gretchen... içini çekti. Onunla ne yapacağını bilmiyordu.

"Beni duydu," diye tersledi Gretchen.

Kurt ve Gretchen Almanca tartışmaya başladılar.

Zavallı Anna'nın gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Ilsa şok içinde bakakaldı. Alex Gretchen'a ters ters baktı. Seth eğlenmiş görünüyordu ve Wilhelm gülümsedi. En azından bir kişi durumdan mizah çıkarmıştı.

"Yeter!" Wilhelm bağırdı, sesi panelli duvarlarda yankılandı. Hem Kurt hem de Gretchen sözlerinin ortasında durdular. "Gretchen, düğün gününde bu haberi Alex'le paylaşmanın uygun olduğunu sana düşündüren neydi?" Sesini alçak tutmaya dikkat ediyordu.

Gretchen telaşlanmış görünüyordu. "Ben... Bilmesi gerektiğini düşündüm." "Alex Temmuz'dan beri geri döndü. Otto Kasım ayında doğdu. Sen

başka, daha uygun bir zaman seçemez miydi?" "Bu kadar çabuk evleneceğini bilmiyordum." "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Gretchen cevap vermedi.

"Belki de Anna'nın ortadan kaybolacağını ve size koşacağını düşündünüz? Özellikle de ondan bir oğlunuz olduğu için?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi masum numarası yaparak.

Wilhelm kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Anna'nın faaliyetleri hakkında kimseye bilgi vermiyor muydun?"

Gretchen'ın gözleri büyüdü. "Nasıl...?"

"Bilmediğim çok az şey var, Gretchen. Pek çok bağlantım var." Wilhelm, Alex'in ders dışı faaliyetlerini açıklamazdı. Özellikle de ona.

"Kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz?"

Gretchen, "Bana Anna'nın arkadaşı olduğunu ve ne yaptığını öğrenmek istediğini söyledi," diye mırıldandı.

"Hepsi bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Onu Amerika'ya geri götüreceğini söyledi."

"Neden seni küçük-" diye başladı Alex.

"Alex," diye araya girdi Wilhelm, sert bir ifadeyle oğluna bakarak. Alex bir nefes aldı ve rahatladı... biraz. Wilhelm tekrar Gretchen'e döndü. "Sana Anna'yı evine geri götürecektir olan o adamdan bahsedeyim. O tanıdığım en zalim adamlardan biri. Anna'yı bir evde büyüttü. düzenli olarak dövülmüş ve tecavüze uğramış. Onu on altı yaşında bir seks kölesine dönüştürdü. Eğer Amerika'ya geri götürülseydi, Alex'le evlenmeyi düşünmeye cesaret ettiği için hapse atılacak ve cezalandırılacaktı. Muhtemelen bayılana kadar ona işkence eder, sonra onu diriltir ve tekrar işkence ederdi. Ve artık tepki vermeyene kadar bu işlemi tekrarlardı."

Gretchen'in yüzü yeşile döndü ve gözleri hiç görmediği kadar büyüdü.

"Bunu neden bildiğimi biliyor musun

Gretchen?" Başını salladı.

"Çünkü bunu ona daha önce de yaptı. Anna senin hayal bile edemeyeceğin şeyler yaşadı. Alex'le evliliği gelecekte bunların yaşanmasını engelleyecek." Wilhelm durakladı, gözleri Gretchen'inkilere kilitlenmişti. "Ve sen de onu evine göndermek istedin?"

Gretchen'in ağzı hareket etti ama hemen konuşmadı. Anna'ya baktı.

"Hiçbir fikrim yoktu Anna," dedi fısıltıyla. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

Wilhelm, Anna'nın ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmediğini söyleyebilirdi. Yüzü solgundu ve ellerine bakıyordu. İlk içgüdüğü tatlı bir şekilde affetmekti ama Wilhelm onun çok incindiğini anlayabiliyordu. Hayatında her ne kadar korkunç şeyler olmuş olsa da, insanların Gretchen'in yaptığı gibi şeyleri nasıl yapabildiklerini gerçekten anlamıyordu. Birinin Gretchen'in yaptığını yapabileceği aklına bile gelmezdi ve bu Gretchen'in yaptıklarını daha da kötü yapıyordu.

Wilhelm öfkesinin yeniden yükseldiğini hissedebiliyordu.

Alex eğildi ve Anna'ya fısıldadı. Anna cevap olarak başını salladı.

"Vati, üzgünüm ama Anna'nın yemek yemesi gerekiyor. Dün akşam yemeğinden beri bir şey yemedi."

"Oh, *Liebling*, çok üzgünüm. Evet, Alex, onu öğle yemeği için aşağı götür. Seninle sonra konuşuruz."

Alex, Anna'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu odadan dışarı çıkardı.

"Anna iyi mi?" Kurt Almanca sordu, kapının kapanışını izliyordu.

Wilhelm gülümsedi. "Evet. Hamile."

Kurt'ün gözleri büyüdü. "Ama düşündüm ki. "

"Bunun yolları var, oğlum."

Gretchen kısık gözlerle, "Çocuk sahibi olamayacağını sanıyordum," dedi. "Alex de öyle demişti."

Wilhelm, "Hayır, Alex'in size hayatı boyunca çocuk sahibi olamayacağını söylediğini inanıyorum," dedi. "Bir şeyin söylenmiş olması onu doğru yapmaz."

Bölüm Kırk Bir

Alex, Anna'ya alt kattaki yemek odasına kadar yardım etti. Greta masada Albrecht ve Viktoria ile oturuyordu. Düsseldorf'un dışında yaşıyorlardı ve yeni yıl boyunca *Gutshaus'ta* kalacaklardı. Alex'in ailesinin geri kalanı Frankfurt bölgesinde yaşıyordu. Anna çok fazla kişi olmadığı için rahatlamıştı.

insanlar vardı. Biraz bunalmıştı ve sadece oturup yemek yemek istiyordu.

Gretchen'in yüzündeki dehşet ifadesi Anna'nın aklından çıkmadı. Gretchen'in gerçekten de ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Anna konuşmayı düşünürken üzüntü, incinme ve öfke arasında gidip geldi. Wilhelm ve Kurt Gretchen'a ne yapacaktı?

Önünde bir tabak balık ve sebze belirdi ve sessizce yemeğini yedi. Etrafında çoğunlukla İngilizce konuşuluyordu. Alex eğilip onu sık sık öpüyordu, bu da onun hoşuna gidiyordu.

Yemekten sonra yatak odasına geri döndüler ve Anna biraz kestirdi. Alex bu gece çok geç kalkacaklarını ve Anna'nın dinlenmesi gerektiğini söyledi. Anna bunu yapmaktan çok mutlu oldu.

Akşamın erken saatlerinde Alex onu uyandırdı, böylece Yeni Yıl Arifesi Partisi için hazırlanabilecekti. O ve Alex birlikte duş aldılar ve Alex onu duvara yaslayıp tekrar sevişti.

Brigitte hazırlanmasına yardım etmek için içeri girdiğinde hâlâ sevişmekten kızarmıştı. Brigitte saçlarını bukleler sarkacak şekilde gevşek bir topuz yapmıştı. yüzünün etrafında gevşemişti. Son iğneleri de yerine takarken Alex soyunma odasından öyle yakışıklı bir şekilde çıktı ki Anna konuşmakta zorlandı.

Siyah şık bir frak ve pantolon giymiş, beyaz bir yelek ve papyon takmıştı. Ceketinin altındaki geniş mavi kuşak sağ omzundan sol kalçasına kadar uzanıyordu ve papyonunun altındaki mavi kurdeleden bir boyun rozeti sarkıyordu.

Boyun rozetinde dört kollu bir yıldız üzerinde aile arması vardı.

Anna kocasına bakarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Vay canına, Alex."

Kollarını iki yana açarak durdu ve kendini ona sundu. "Onaylıyor musun?"

Anna heyecanla başını salladı. "Seninle ne kadar çok vakit geçirirsem, hakkında çıkan dedikoduları o kadar iyi anlıyorum."

"Dedikodu mu?" Kaşlarını parlayan gözlerinin üzerine kaldırdı.

"Kadınların ayaklarınızın altında nasıl eridiğini falan. Daha önce anladığımı sanıyordum. " Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Vay canına," diye nefes aldı.

Alex kıkırdadı. "Artık sana her baktığımda nasıl hissettiğimi biliyorsun." Anna kızardı. "Alex!"

"Anna, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." Eğildi ve onu öptü. "Bu gece sana hava atmak için sabırsızlanıyorum." Doğruldu ve ona gülümsedi. "Hazırlanmayı bitir. Birazdan döneceğim. I gidip bir şeyler almam lazım."

Adam odadan çıkarken onu izledi. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Brigitte saçlarını düzeltirken usulca, "Onunla evli olduğuma inanamıyorum," dedi.

Brigitte gülümsedi. "Bu gece pek çok kadın kıskançlıktan yeşile dönecek. Bence *Herzog* için pek çok erkek de öyle."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. Brigitte makyajını yaptıktan sonra onu soyunma odasına götürdü ve büyük dolabın içinden geçti.

Köşede asılı duran elbisesine baktı. "Umarım uyuyordur."

Brigitte ona beyaz ipek bir korse ve çorap giymesine yardım etti ve Anna'nın içine girmesi için elbiseyi hazırladı. Brigitte fermuarını çekerken Anna nefesini tuttu.

elbiseyi giydi ve üzerine oturduğunda rahat bir nefes aldı. "Sanırım Kaitlyn büyük bedeni bulmuş. Buna çok sevindim."

"Çok güzel bir elbise, *Herzogin*."

Anna aynada kendine baktı. Kendini tanımakta güçlük çekiyordu. Yanakları pembe, saçları şıktı. Büyümüş görünüyordu ve buna inanmakta güçlük çekiyordu. Artık yetişkin ve evli bir kadındı. bir bebeğim oldu. Gerçekten bu kadar mutlu olmak mümkün müydü? Gözlerine sevinç gözyaşları doldu.

Alex yüzünde kocaman bir sırıtişla aynada onun arkasında belirdi. "*Harika* görünüyorsun, *Schatzi*." Alex eğilip kızın boynunun yan tarafını öptü ve kız iç geçirdi. "Kesinlikle çok güzel."

Döndü ve arkasındaki masanın üzerine kadife kaplı birkaç kutu koydu. On

u. "Bunlar ne?" diye sordu tereddütle.

Alex sırıttı. "Giymen için bazı şeyler seçtim." Anna elbisesine baktı. "Benim elbisem zaten var."

Kıkırdadı. "Aksesuarlar. Bir *Herzogin* için uygun."

Düz bir kutuyu açarak elmas çiçeklerden oluşan bir kolyeyi ortaya çıkardı. "Ah, Alex..." diye fısıldadı.

Diğer kolyesini çıkarıp Brigitte'e verdi, sonra da yeni kolyeyi ona taktı. "Bu gece kimse senin benim güzel karımdan başka bir şey olduğunu bilmeyecek, Anna. Eğlenmekten ve keyfine bakmaktan başka bir yükümlülüğün yok."

Anna yine gözlerinin dolduğunu hissetti. "Sadece karın," diye tekrarladı usulca. Ne harika bir düşünce.

Daha küçük bir kutu açtı ve ona uyumlu küpeleri uzattı ve boş bileğine uyumlu bir bilezik taktı. Mühürlü bileziğini hâlâ diğer koluna takıyordu. Alex ona Ilsa'nın da bir tane taktığını söylemişti.

Üzerinde kendi taktığına benzer üç inç genişliğinde mavi bir kurdele olan başka bir kutuyu açtı. Ucunda aynı rozet asılıydı.

"Bu nedir?" Sağ omzundan sol kalçasına kadar başının üzerine yerleştirirken Anna sordu.

"Rütbe işareti," diye yanıtladı Brigitte'in onu yerine sabitlemesini izlerken. "Ve son olarak, en önemli parça." Sırıttı ve çok büyük bir kutuyu açarak güzel bir elmas tacı ortaya çıkardı.

Yarı dairenin etrafına yerleştirilmiş yedi büyük armut biçimli elmas ve altında sihirli bir şekilde havada asılı duran diğer armut ve yuvarlak biçimli elmaslar vardı.

"Bu çok güzel Alex," dedi nefes nefese, ona bakarak. "Bunu gerçekten giyebilecek miyim?"

Alex başını salladı. "*Evet. Mutti* seçmeme yardım etti. En sevdiklerinden biri."

Brigitte onu Alex'ten aldı ve Anna'nın saçına tutturdu.

Brigitte işini bitirdiğinde Anna aynaya tekrar baktı. Şimdi kendini gerçekten tanıyamıyordu. Döndü ve kendini Alex'in kollarına attı. "Kendimi Sindirella gibi hissediyorum."

Alex onun yanağına sarıldı ve onu öptü. "Seni seviyorum, *Schatzi*." "Ben de seni seviyorum, Alex."

Ailenin yetişkin üyeleri ve Alex'in adamları, resmi kıyafetlerini giymiş olarak yemek odasında birlikte yemek yediler. Albrecht ve ailesi ile Liesl ve Patrick adında bir İrlandalı olan nişanlısı da oradaydı.

Kurt yemek sırasında alışılmadık derecede sessizdi ve Anna Gretchen'a ne olduğunu merak etti.

Anna bunun çok şık bir yemek olduğunu düşündü. Erkeklerin hepsi frak giymiş, beyaz yelekler giymiş ve papyon takmışlardı. Kadınlar ise güzel, şık elbiseler giymişlerdi. Wilhelm ve Ilsa da Alex ve Anna gibi mavi kurdele takmışlardı. Ilsa, Liesl ve Greta da taç takmışlardı ama Liesl ve Greta'nın Ilsa ve Anna'nınkinden daha küçüktü.

Yemekten sonra Wilhelm, Alex ve Anna'yı bir kenara çekti.

Wilhelm yumuşak bir sesle, "Gretchen bu akşam gelmiyor, eminim bunu anlamışsınızdır," dedi. "Kalıp kalmayacağını Kurt'e bıraktım. Ne de olsa onun karısı ve siz de yakında San Francisco'ya döneceksiniz. Gretchen'in Devin'in uşağıyla tekrar konuşması konusunda hiçbir endişem yok. O

nasıl yetiştirildiğine dair gerçekten dehşete düşmüştü, Anna. O büyürken babası pek de iyi bir adam değildi."

Alex, "Biz gidene kadar Anna'ya yaklaşmasını istemiyorum, Vati," dedi.

Wilhelm başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Çok sosyal olmak isteyeceğini sanmıyorum. Sen gittikten sonra ona karşı pek nazık değildim."

Vakit geldiğinde, konukları karşılamaya başlamak için giriş salonuna doğru ilerlediler. Alex ve Anna, ailesiyle birlikte karşılama sırasına girdiler ve Anna Alman toplumuna Alex'in eşi olarak tanıtıldı.

Yıllardır ülke dışında olmasına rağmen Alex'in tüm bu insanları tanıması onu şaşırtmıştı. Ama herkes Alex'i tanıyordu ve yeni geliniyle tanışmak istiyordu. Birçoğu onun Amerikalı olmasına şaşırmıştı.

Sonunda büyük salona girebildiklerinde, Alex onu dans pistine götürdü ve odanın etrafında vals yaptılar. Anna tüm bu süre boyunca kıkırdadı ve sırıttı.

Alex onu etrafında döndürürken, "Böyle dans edebildiğini bilmiyordum, Alex," dedi.

Alex'in gözleri parladı. "Her düzgün Alman nasıl vals yapılacağını bilir," diye güldü. "Çok güzel görünüyorsun. Bu gece seni gözümün önünde tutmakta zorlanabilirim. Seninle dans etmek isteyen pek çok erkek görüyorum."

Anna gergin bir şekilde dudağını ısırıldı.

"Anna, sana zarar vermeyecekler. Sen benim karımsın, başka bir şey değil.

Hatırladın mı?"

Yüzü aydınlandı ve kalbi yeniden hafifledi. "Unutmuşum."

Ona sırıttı. "İşte o güzel gülümseme. Adamlarım sana göz kulak

oluyor, *Schatzi*. Ama bu odadaki insanlar aileme saygı duyuyor. Hayır.

size zarar gelecektir."

Alex haklıydı. Anna her dansı yaptı ve pek çok güzel insanla tanıştı. Harika zaman geçirdi. Bir yanı geceyi mahvedecek ne olacağını merak edip duruyordu ama hiçbir şey olmadı. Hayatının en güzel gecesi idi.

Gece yarısı Alex onun yanındaydı ve Anna'ya ilk Yeni Yıl öpücüğünü verdi. Tekrar dans ettiler ve sonra Anna daha çekici erkekler tarafından sürüklendi. Anna, Alex'in de dans ettiğini ve iyi vakit geçirdiğini gördü. Dans ettiği kadınlarla arasında bedensel bir mesafe bırakıyordu ama Anna'ya yakın duruyor ve onu sık sık öpüyordu.

Parti çok geç saatlere kadar sürdü. Anna parti bittiğinde o kadar yorgundu ki Alex onu yukarı taşıdı, soyunmasına yardım etti ve yatağına yatırdı. Ona iyice sokuldu ve uyudu.

Bölüm Kırk İki

Çok geçmeden San Francisco'ya dönme vakti gelmişti. Anna, sevgi dolu bir aileyle çevrili Almanya'da olmayı çok sevmişti. Perşembe sabahı eve vardılar. Alex, Pazartesi günü tekrar dans etmeden önce Anna'ya zaman dilimine alışması için birkaç gün vermek istiyordu.

Şehrin içinden geçerlerken Anna pencereden dışarı baktı.

....."Aaron'un evine mi gidiyoruz?"

Alex sırtıttı. "*Nein, Schatzi.*"

"Nereye gidiyoruz?" Yorgundu ve eve gitmek istiyordu. "Eve."

Anna kaşlarını çatı. "Evinize giden yolun burası olmadığına eminim." Alex onu kendine çekti. "Bu *bizim* evimize giden yol, *Schatzi.*"

Başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evimi sattım. Seninle yeni bir başlangıç yapmak istedim. Bu yüzden bize daha güzel bir mahallede bir ev aldım."

Pacific Heights çok güzel bir mahalleydi. "Yeni bir ev mi aldın?"

Alex başıyla onayladı. "Bu iyi mi? Sadece bizim olan bir ev. Geçmiş anılar yok. Birlikte anılar yaratacağımız bir yer." Karnını okşadı. "Ve bebeğimizi büyütmek için."

Anna gülümsedi ve onun göğsüne yaslandı. "Bence bu harika."

Alex'in doktor olan amcası Heinrich ile konuşmuşlardı.

Bebeği. Onu muayene etmiş ve her şeyin harika görüldüğünü söylemişti. Birkaç ay daha dans edebilecekti, ancak performans gösterip gösteremeyeceği Isaak'a bağlıydı. Alex onun dans edebileceğinden emindi. Şubat ayında *La Bayadere'de* dans edecek, ancak bunun ötesine geçmek zor olabilir.

Bir süre dans etmeme fikri Anna'yı düşündüğü kadar rahatsız etmemişti. Alex'in karısı olarak kendini yeni biri gibi hissediyordu. Artık Devin'den korkacak hiçbir şeyi yoktu. Alex ona asla zarar vermezdi. Aklını başında tutmak için dans etmesine gerek yoktu. Sadece zevk aldığı için dans edebilirdi.

Anna memnun ve mutlu bir şekilde içini çekti.

Presidio yakınlarındaydılar ki limuzin dairesel bir yolu olan bir mahalleye girdi. Kemerli beyaz bir evin önüne park etti. pencereler alt katı kaplıyor, üst katta ise kare pencereler yer alıyordu. Kapıya giden parke taşlı yürüyüş yolu çiçeklerle kaplıydı. Merdivenler, bir çeşit asmadan yapılmış bir kemeri olan ön kapıya çıkıyordu.

"Oh, Alex!" Anna limuzinden inip elini Alex'in elinin içine koydu.

Alex'in elini tuttu.

onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru taşıdı.

Bayan Gersten kapıyı gülümseyerek açtı ve onları sıcak bir şekilde karşıladı. "*Guten Morgen, Herzog. Guten Morgen, Herzogin.*"

Adam onu girişe taşıırken Anna'nın nefesi kesildi. Beyaz mermer zemin önlerinde uzanıyor, onları evin derinliklerine, kapının her iki yanındaki mermer sütunların ötesine davet ediyordu. Üst kata çıkan geniş merdivenin her iki yanında iki sütun daha duruyordu. Sağ tarafta büyük bir yemek odası ve solda resmi bir oturma odası gibi görünen bir yer görebiliyordu.

"Ne zaman aldınız?" Anna başını çevirip her şeyi aynı anda görmeye çalışarak sordu.

"Ağustos ayında buradayken etrafa bakıyordum ve burayı buldum," diye cevap verdi. "Ağustos ayında buradayken Kurt'e belgeleri imzalatmıştım.

Kasım ayında. Kimsenin satın aldığı mı bilmesini göze alamazdım, bu yüzden Kurt 'satın aldı' ve evlendikten sonra bizim adımıza devretti."

"Bu harika," diye iç geçirdi.

Alex onun elinden tuttu ve evi gezdirdi. Ana kat geniş bir oturma odası, bir kütüphane, büyük bir oda, bir yemek odası ve kahvaltı alanı olan bir mutfaktan oluşuyordu. En üst katta büyük bir ana süit ve Alex'in mükemmel bir çocuk odası olacağını söylediği ana süitin yanında küçük bir oda da dahil olmak üzere üç yatak odası daha vardı.

Bodrum katında bir sinema salonu, bir spor salonu, Frau Gersten için bir süit, Seth ve Tony için iki yatak odası ve üç arabalık bir garaj vardı.

Hem Anna'nın hem de Alex'in arabaları, SUV ile birlikte garaja park edilmişti. Anna'nın eşyaları dairesinden eve taşınmıştı.

Anna, Jenna'nın onlar yokken Matt'in yanına taşındığını öğrenmekten mutluydu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Alex ve Anna kütüphanedeki kanepeye sarılmışlardı ki kapı çaldı. Şaşırmış bir halde birbirlerine baktılar.

Baş başa vakit geçirebilmek için ertesi güne kadar şehre döndüklerini kimseye haber vermemeye karar vermişlerdi.

Frau Gersten'in ayak sesleri girişte yankılandı ve kapıyı açtığını duyabildiler. Birkaç dakika sonra kapıda görüldü. "Devin Andersen sizi görmek istiyor, *Herzog*."

Anna'nın midesi guruldadı ve elini ağzına götürdü. Kocaman gözlerle Alex'e baktı.

"Tuvaletin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Anna başıyla onayladı ve koşarak odadan çıktı. Merdivenlerin arkasından koşarak tuvalet odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Kustuktan sonra başını duvara yaslayıp birkaç dakika dinlendi. Ayağa kalkmadan önce birkaç dakika. Lavabodan aldığı suyla ağzını temizledi.

Devin neden buradaydı? Ne istiyordu? Onu zaten istiyor muydu? Evdeki ilk akşamını Devin'le değil, Alex'le geçirmek istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendine endişelenmesine gerek olmadığını hatırlattı. Alex, Devin'in onu kendisinden uzaklaştırmasına asla izin vermezdi.

Ayağa kalkarken kendi kendine, "Ondan korkmama gerek yok," diye fısıldadı. "Ondan korkmuyorum."

Kapıyı açtı ve Alex ile Devin'in konuşmalarını duyduğu oturma odasına doğru sakince yürüdü.

Bölüm Kırk Üç

Devin, yeni evlilerin kendisini karşılamasını beklerken girişte rahatça oturuyordu. Ancak sakın tavrının altında kanı kaynıyordu. Gençliğinden beri hiç bu kadar sık öfkelenmemişti. Son bir buçuk hafta çok zor geçmişti ve birkaç kez kendini kaybetmişti. Birkaç Malikânedeki kızlar bu yüzden ölmüştü ama önemli değildi. Elinde bir sürü kız vardı ve gerekirse yenilerini bulabilirdi.

Her boş anını Alex'ten kurtulmanın bir yolunu araştırarak geçiriyordu. Lanet olası Alex. Devin'in dikkatle yerleştirdiği her şeyi mahvetmişti. Ama Devin onu ortadan kaldırmanın ve Anna'yı tekrar kontrolü altına almanın bir yolunu bulacağından emindi. Gücünü ve konumunu sağlamlaştırmak için ona ihtiyacı vardı ve bunun olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hafif ama hızlı ayak sesleri duydu ve Anna'nın odanın öbür ucuna, başka bir odaya daldığını gördü. Eli ağzının üzerindeydi ve Devin onun hasta olup olmadığını merak etti. Zavallı Anna. Hamilelik hastalığı hiç eğlenceli değildi. Acaba Şimdiye kadar hamile olduğunu biliyordu. Öyle olmasını umuyordu. Aksi takdirde çok kötü bir gribe yakalandığını düşünecekti.

Alex geniş bir girişten geçerek ona doğru yürüdü. Yüzünde endişeli bir ifadeyle Anna'nın kaybolduğu yöne baktı, sonra tekrar Devin'e baktı ve gözlerini sertleştirdi. Çenesini kaldırmış, dimdik yürüyordu. Kendinden *emin, ukala piç kurusu*. Devin Anna'yı geri alacaktı ve Alex bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı.

Devin ayağa kalktı ve elini uzattı. "İyi akşamlar Alex," dedi gülümseyerek.

El sıkıştılar. Alex içtenlikle, "İyi akşamlar Devin," dedi. "Seni evimize getiren nedir?"

Devin onun "evimiz" ifadesini kullanması karşısında dişlerini sıktı. "Anna'nın eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

"Eve sağ salim döndü. Birkaç dakika içinde bize katılacak." Alex az önce geçtiği giriş kapısını işaret etti. "İçeri gelmeyecek misin?"

Devin ayağa kalktı ve Alex'i takip ederek bir ucunda mermer bir şömine bulunan zengin döşenmiş oturma odasına girdi. Alex uzun bir kanepenin karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve sonra kanepeye oturdu. Arkasına yaslandı ve kolunu kanepenin arkasına koyarak ayak bileklerini çaprazladı.

Benden korkmadığını söylemeye çalışıyor.

Devin, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamış ve kollarını sandalyenin kollarına hafifçe dayamış bir şekilde onun karşısına oturdu.

Kapıyı açan kadın odaya girdi. "Herzog, içecek bir şey ister misin?"

Alex Devin'e baktı. "Bir şey ister misin?" "Buzlu viski?"

Alex başını salladı ve kadına baktı. "Anna'ya biraz soda getir, ben de bir konyak alayım."

Kadın hafifçe reverans yaptı ve odadan çıktı.

"Anladığım kadarıyla haberleri duymuşsun?" Alex sordu, gözlerinde belirgin bir eğlence vardı.

Devin öfkesini yuttu ve gülümsemeye zorladı. "Evet, öyle yaptım. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Ben çok mutluyum. Sanırım Anna da öyle."

"Tam bir av. Ona karşı bu kadar güçlü hislerin olduğunu bilmiyordum. Evlilik... büyük bir bağlılıktır."

"Evet, öyle. Onu burada ilk gördüğüm andan beri ona aşığım. Elbette yıllar boyunca onu sık sık düşündüm."

Devin yüzünü soğukkanlı tuttu. "Yıllar boyunca mı?"

Kadın elinde bir tepsi içkiyle döndü. Devin'e içinde buz ve amber rengi bir sıvı olan kısa yuvarlak bir bardak uzattı. Bir yudum aldı ve iç çekti. Alex kesinlikle içkiden anlıyordu, Devin bu konuda ona hak vermek zorundaydı.

Alex brendisinden bir yudum aldı ve bardağı sağ elinde gevşekçe tuttu. "Ah, evet. Onu ilk kez on altı yaşındayken görmüştüm. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

Devin'in çenesi sıkıştı. "Onu gördüğünü fark etmemiştim."

"Yatak odamda genç bir kızın belirdiğini görmek oldukça ürkütücüydü. Bir erkeğin aklına kazınmak gibi bir huyu var." "Evet, öyle."

Alex'in yüzündeki eğlenen ifade Devin'i kızdırmaya başlamıştı. "Söyle bana, Anna'nın seni ziyaret etmesini bu yüzden mi istedin? Seninle evlenmesi için onu manipüle edebilmek için mi?"

"Ben buna manipölasyon demezdim. Ayrılmadan önce birbirimize bağlanmıştık, ancak sonrasında mesafeli durarak onu çok incittim. Ama evet, başından beri niyetim onu Almanya'ya getirmek ve onunla evlenmekti."

Devin cevap vermedi. Öfkesini kontrol altında tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Alex artık farklıydı. Devin'in pozisyonuna karşı kendinden emindi. Bu kötü bir şeydi. Hem de çok kötüydü. Alex, Anna'nın kalbine sahipti ve biliyordu.

Devin Anna'yı görmeden önce hissetti. Döndü ve tanıdığı güzel kızı gördü ama o da değişmişti. Huzurlu ve mutlu görünüyordu. Ona korkusuzca baktı ve utangaç bir gülümseme verdi.

"Merhaba Devin," dedi usulca ona doğru yürürken.

Ona bakarken Devin'in kalbi göğsünde çarpıyordu. Ne haltlar dönüyordu? Ona diğer erkekler gibi karşılık veriyordu. Kendini onun gözlerinde kaybettiğini hissedebiliyordu. Gözlerini ayırdı ve başını salladı. Hayır! Kontrolü elinde tutmalıydı. Onun tarafından manipüle edilmesine izin veremezdi.

Ama artık gerçekten memnun bir Yaşlı Müdire'nin gücünü anladığını inkâr edemezdi. *Hay sikeyim!*

Kadının Alex'e doğru yürümesini, gözlerinde tam bir sevgi ve bağlılıkla ona bakmasını izledi. Alex de ona aynı şekilde bakıyordu. Birbirlerine bağlanmışlardı. Bağlanmışlardı. Malikânedeki törenden çok daha fazlası. Ruhları birleşmişti. *Hay sikeyim!*

Alex'in kolunun altındaki kanepeye yerleşti ve bacaklarını altına doğru kıvırdı. Sodasına uzandı ve sonra başını Alex'in göğsüne yasladı. Alex onun başının üstünü öptü ve kulağına fısıldadı. Kız başını kaldırıp ona baktı ve başını salladı. Ona bakarken gözleri parlıyordu.

Devin yüzünü buruşturdu ve viskisinden büyük bir yudum aldı. *Hay sikeyim.*

Alex, Devin'in rahatsızlığını eğlenceli buldu. Devin kendisine meydan okunmasına ya da her istediğinin yapılmamasına alışık değildi. Devin'in odaya girdiğinde Anna'ya nasıl baktığını gördü. Anna artık iki hafta önce San Francisco'dan ayrılan o korkak köle değildi. Devin'den ve kendisinden uzakta geçirdiği zaman onu her zamankinden daha güzel, kendine güvenen genç bir kadına dönüştürmüştü. Devin'in de bunu gördüğünü biliyordu.

Devin, genç bir çocuğun yapacağı gibi onun kanepeye doğru yürümesini izledi.

yapmıştı. Alex sessizce iç çekti. Anna artık güvendedeydi. Ve öyle kalacaktı.

"Ee Devin, senin için ne yapabilirim?" Alex kayıtsızca sordu.

Devin gözlerini Anna'dan ayırdı ve Alex'e soğuk bir bakış attı.

"Daha önce de söylediğim gibi, Anna'nın eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

Alex gülümsedi. "Öyle olduğunu görebilirsin. Çok güvenli," diye eklemeyi edemedi.

Devin'in gözleri kısıldı. "Yeni... pozisyonu ışığında onun... görev ve yükümlülüklerini tartışmamız gerekiyor."

Konu Alex'i şaşırtmadı. Bu, bağlanma ritüelinden sonra yaptıkları gibi gerekli bir konuşmaydı. Ancak bu kez üstünlük Alex'teydi. "Evet, sanırım bu doğru."

Devin, "Onu Cuma gecesi Buluşmalarında görmek istiyorum," dedi.

Alex onun doğrudan konuya girmesini takdir etti. Ne kadar çabuk Anna'yı üst kata çıkarıp onunla ne kadar çabuk sevişebilirse o kadar iyi olacaktı. "Eğer onu oraya götürürsen, ona onurlu ve saygılı davranacaksın. Ona zarar vermeyeceksin ya da kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Devin ona ters ters baktı ama Alex bu konuda başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Peki."

"Eğer ayağınızın dibine oturursa, ona oturması için rahat bir şey vereceksiniz, sert zemine değil."

Devin'in kaşları eğlenerek kalktı.

Alex, "Yaşlı Hanımefendiler köle değildir," diye devam etti. "Onlar aşağı değildir. Ona öyle davranacaksınız ki erkekler de ona saygı duymayabilecek." Ve hamileliği ilerledikçe, yerde çok rahatsız olacaktı. Alex, Devin'in onun hamile olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Ona bir sandalye vermeyeceğim."

"Büyük bir minder yeterli olacaktır."

"İyi. Hâlâ ona ihtiyaç duyduğum sosyal yükümlülüklerim var."

Alex bunun zor bir konu olacağını biliyordu. "Eminim onu bir akşam yemeği toplantısına götürebileceğiniz ve itibarının sorgulanmayacağı gizli yerler vardır."

Devin önce yanıt vermedi. "Var. Peki ya sosyal toplantılar? Orada da çok iş yapıyorum."

Alex gülümsedi. "O zaman sanırım benim de davetliler listesinde olduğumdan emin olmalısın. Onu randevun olarak dışarı çıkarmayacaksın. Kocası olarak buna izin vermeyeceğim."

Devin ona ters ters baktı ve çenesini dikleştirdi. "Onun bana olan faydasını ortadan kaldırmaya çalışıyorsun."

"Ona saygılı davranıldığından emin olmaya çalışıyorum. Eve hırpalanmış ve morarmış bir şekilde gelmesini istemiyorum."

Devin ofladı pufladı. "Peki. Senin de listede olduğundan emin olacağım. Zor olmasa gerek. Sen toplumun saygın bir üyesisin."

Alex sırtıttı. "Teşekkür ederim."

"Yine de bana itaat etmek zorunda," diye ekledi Devin.

"Evet, ama izin vermeyeceğim bazı şeylere itaat etmesini engelleyebilirim. Ona zarar verecek bir şey yapmasını emretmene izin vermeyeceğim." Alex öne doğru eğildi. "Zach ve onun gibileri ondan uzak tutsan iyi edersin."

"Zach onu aylardır görmedi."

"Güzel. Sadece hatırlatmak istedim." Alex koltuğa geri yaslandı.

"Onu Toplantılar için yirmi dört saatliğine istiyorum. Cuma öğleden sonra ile Cumartesi öğleden sonra arası."

Alex tereddüt etti. Uzakta olmak için çok uzun bir süreydi. Ama Devin hâlâ onun Efendisiydi, çok azalmış olsa bile. "Pekâlâ."

"Ve onu becereceğim."

Alex'in çenesi sıkıştı. Anna'nın Devin'le birlikte olduğu düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Toplantılara gelmekten ve kızlarımdan faydalanmaktan çekinmeyin."

Anna'nın yanında sertleştiğini hissetti. "Teklifin için teşekkür ederim ama Anna'nın eve gelmesini beklemekten memnunum."

Devin kıkırdadı. "Tek eşlilik mi? Gerçekten mi? İçinde olduğunu düşünmemiştim."

Bir Yaşlı olarak bunu yapmak zor."

"Ben henüz bir Yaşlı değilim."

Devin gülümsedi. "Hayır, değilsin."

Alex sabırsızca içini çekti. "Başka bir şey var mı?"

Devin viskisinden bir yudum daha aldı. "Hayır. Tartışmak istediğim temel konular bunlar." Bardağını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben onun Yarın gece, sakıncası yoksa. Malikâneye gelmeyeli epey bir zaman oldu. Gösteriler falan derken."

Devin haklıydı. Onu reddetmek yanlış olurdu. "Pekâlâ. Onu ne zaman orada istiyorsun?" Alex ayağa kalktı ve onu kapıya doğru yürütmeye başladı.

"Dört buçuk iyi."

"Onu yarın saat dört buçukta bırakacağım ve Cumartesi günü saat dört buçukta alacağım."

El sıkıştılar ve Devin onları girişe kadar takip etmiş olan Anna'ya baktı. Ona bir gülümseme verdi. "Yarın görüşürüz, bebeğim."

Alex kapıyı açtı ve Devin gitti.

Anna koşarak onun kollarına atıldı. "Yarın gerçekten onu görmeye gitmek zorunda mıyım?" diye sordu, sesinde yürek parçalayan bir hüznü vardı.

"Korkarım öyle, *Schatzi*." Saçlarını okşadı ve ona sıkıca sarıldı.

Devin arabasına bindi ve kapıyı çarptı. *Lanet olası Alex!* Anna değişmişti. Alex'e tamamen aşıktı ve Devin'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!

Tek bir çözüm vardı. Alex'ten kurtulmak zorundaydı. Bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Eve gitmek yerine malikâneye doğru yola çıktı. Daha fazla araştırma yapması ve birkaç kişiyle konuşması gerekiyordu.

Bölüm Kırk Dört

Alex arabasını Malikânenin önünde durdururken Anna, "Gitmek istemiyorum Alex," diye fısıldadı.

Alex uzandı ve onun elini tuttu. "Biliyorum *Schatzi*," diyerek elinin tersini öptü. "Ama sana zarar vermez. Buna cesaret edemez."

Anna başıyla onayladı. Devin'le aralarında geçen konuşmayı duymuştu. "Korkmama gerek yok," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu doğru. Korkmana gerek yok." Alex onun çenesini kavradı ve derinden öptü. "Seni seviyorum Anna. Her şeyimle."

"Ben de seni seviyorum, Alex. Yarına kadar sabırsızlanıyorum." Ona hayranlık dolu bir gülümseme verdi. "Ben de seni."

Dışarı baktı ve Ian'ın arabaya doğru yürüdüğünü gördü. İç çekti ve Alex'e döndü. Ona cesur bir gülümseme vermeye çalıştı. "Bu gece Aaron'la iyi eğlenceler. Ona selamımı söyle."

"Geleceğim. Belki sen de uygun olursan Pazar akşamı birkaç kişiyi ağırlayabiliriz."

Anna başını salladı. "Bu hoşuma giderdi. Jenna'yı görmeyi gerçekten çok isterim." "Bakalım yarın nasıl hissedeceksin." Ian arabanın yanında durdu ve bekledi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Anna. Eğilip Alex'i öptü ve sonra arabanın kapısını açtı. "İyi akşamlar lordum," diyerek Ian'ı usulca selamladı.

"İyi akşamlar, Hanımefendi." Ian nazikçe söyledi.

"Anna, unutma. Sen aşağı değilsin," dedi Alex, onu görebilmek için eğilerek. "Seni seviyorum."

Döndü ve ona hayranlık dolu bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum." Çantasını aldı ve kapıyı kapattı. Ian çantasını aldı ve Alex de onu kapıya kadar takip etti. Arkasına bakıp Alex'e el salladı ve sonra Ian'ın arkasından kapattığı kapıdan içeri girdi.

Anna derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. Kendisinden sonra Malikâne'nin değişmiş olmasını bekliyordu ama hayır, her zamanki gibiydi

olmuştur. Korku aurası onu tüketmekle tehdit ediyordu ama buna izin vermemeye kararlıydı. Ayakkabılarını kendiliğinden çıkardı ve kenara koydu.

"Devin seni salonda görmek istiyor," dedi Ian ve onu odası yerine salona doğru yönlendirdi.

"Salon mu? Neden?" Anna hafifçe Ian'ın arkasından yürüdü ama başını dik tuttu. *Ben aşağılık değilim.*

Ian omuz silkti ve gülümseyerek ona baktı. "İyi görünüyorsun Anna," dedi usulca, gözleri hüzünlüydü.

Anna yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Ben'i öldürdüğü için onu affedebilir miydi? Alex'le çok mutlu bir evliliği vardı. Ian sadece ona söyleneni yaptı. Başka seçeneği yoktu.

Ian salonun kapısında durdu ve kapıyı açtı. Yanından geçerken ona baktı ve çekingen bir gülümseme verdi. O da gözlerindeki rahatlamayla gülümsedi.

Salona girdi ve odanın çıplak kadınlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı. Devin tahtında oturuyordu. Kalabalığın arasından platforma doğru ilerledi ve orada diz çökerek Devin'in önünde eğildi.

Devin alaycı bir tavırla, "Beni bu şekilde karşılamaya istekli olup olmayacağınızı bilmiyordum, Hanımefendi," dedi. "Alex bunun sana yakışmadığını mı düşünüyor?"

Anna doğruldu ve ona baktı. "Siz hâlâ bir Yaşlı'sınız lordum," dedi usulca. "Sizi gerektiği gibi selamlıyorum."

Devin şaşkınlıkla ona baktı ve sonra başını salladı. "Onaylıyorum." Ayağa kalktı. "Gel," dedi elini ona uzatarak. Kadın ayağa kalktı ve Devin onu platformun önünde topuklarının üzerinde oturan kadınlara doğru çevirdi. "Senden bir hayvan seçmeni istiyorum."

"Evcil hayvan mı? Anlamıyorum." Bunlar kadındı, hayvan değil.

"Senin... evcil hayvanın olabilecek bir kız seçmeni istiyorum, bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Eğitebileceğin biri."

"Ne için?"

"Ne için eğitilmelerini istiyorsanız onun için. Senden onları bir şey için eğitmeni de isteyebilirim." Ellerini kadının omuzlarına koydu ve kulağına eğildi. "İstediyini yaptırmak için manipüle edebileceğin birini seç," diye fısıldadı.

Bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirirken Anna'nın gözleri kapandı.

Devin, Anna tekrar ayağa kalkana kadar onu belinden tuttu. Güzel kokuyordu. Onunla birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onu kollarına aldığı anda siki kıpırdadı. Ellerini yukarı kaydırıp ve tişörtünün üzerinden göğüslerini avuçladı. Gitmeden önce olduklarından daha büyüktüler.

Onları sıktı ve kız inledi. Ve güzelce sert ve dolgundu. Belki de onu daha sık hamile bırakmalıydı. Ellerinde ağırlaşan göğüslerini hissetmek hoşuna gidiyordu.

Adam kızın boynunu öptü ve kızın gözleri hafifçe buğulanarak açıldı. Onun kontrolü altındaydı. Sınırlı bir kontroldü bu. Alex'in koyduğu kısıtlamalar vardı ama bunu yapabiliirdi.

"Git, bebeğim. İhtiyacım olan kızını seç."

Anna bir adım öne çıktı ve etrafına bakındı. Birkaç kızın önünde durdu ve onlara baktı. Göğüslerini okşadı ve gözlerinin içine baktı. Jamie adındaki kızıl saçlı kızın gözlerinin içine bakarak uzunca bir süre geçirdi. Devin onun aradıkları kişi olabileceğini düşünmüştü ve Anna'nın da aynı şekilde hissedebileceğini düşünmek onu memnun etmişti.

Anna öne doğru eğilip Jamie'yi dudaklarından öperken aynı anda göğüslerini de okşayınca siki kasıldı. Jamie'nin çok güzel göğüsleri vardı, Anna'nın çektiirdiği uzun pembe meme uçlarıyla doluydu. Devin platformdaki yerinden kızın inlemelerini duyabiliyordu.

Anna ayağa kalktı ve Jamie'nin elinden tutarak onu Devin'e götürdü. Kız Devin'in önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu o mu?" diye sordu Anna'ya.

Anna başını salladı. "Evet, lordum."

Diğer kızları kovdu ve kendisi sandalyesinde otururken Jamie'nin ayakta durmasını sağladı. Kalçalarında ve kollarında birkaç çürük vardı ama geçecekti. Göğüslerini avuçladı ve sonra klitorisini çimdiklemek için kedi dudaklarını açtı. Bunu yaptığı anda zıpladı ve nefesi kesildi ve parmağını içine bastırırken nemi hissetmekten memnun oldu. Hoş bir şekilde sıkıydı ve itişlerine cevap veriyordu.

"Evet, o da olur," dedi yüksek sesle. "Peki Jamie, bizim özel kızımız olmaya ne dersin?"

Jamie'nin mavi gözleri parladı. "Evet, lordum. Bunu çok isterim."

"Sadece benimle ya da Anna ile birlikte olacaksın. Tek başına yaşayabileceğin güzel bir odan olacak. Başka erkekler tarafından ziyaret edilmeyeceksin ve artık toplantılara gelmeyeceksin, tabii Anna seni orada evcil hayvan."

"Evet, lordum."

Devin duvarın yanında duran bir adamı işaret etti. "Jamie'yi onun için hazırladığım odaya götür. Ona istediği her şeyi getirin."

Adam eğildi ve Jamie'yi uzaklaştırdı.

Anna durmuş izliyordu. "Ona ne olacak?"

Devin gülümsedi ve onun eline uzandı. "Sizinkine benzer bir odada kalacak. Onunla oynayacağız ve onu bizim yapacağız. Birkaç ay içinde bizim için her şeyi yapmaya hazır olacak." Anna'yı kucağına çekti ve öptü.

Onu öpmekte tereddüt etti ama birkaç dakika sonra onun kucağında rahatladı. Adam onun göğüslerini okşadı ve kadın usulca inledi. "Seni özledim bebeğim," dedi adam boğuk bir sesle.

Anna, Devin'in Jamie'yle konuşmasını izlerken kafasının dağıldığını hissetti. O kızı neden seçtiğini bilmiyordu. Sadece onun doğru kişi olduğunu biliyordu.

Devin Anna'yı kucağına çektiğinde, Anna ilk başta isteksizdi ama Devin onu nazıkçe öptüğünde tereddütleri kayboldu. O onun efendisiydi. Onu memnun etmek istiyordu. Devin onun göğüslerini nazıkçe okşadı ve Anna tahrik olduğunu hissetti.

Devin, "Göğüslerin eskisinden daha dolgun," diye yorum yaptı.

Ona endişeyle baktı. Hamile olduğunu öğrenirse ona çok kızacaktı. Ama bunu ondan saklayamazdı. Çok geçmeden anlayacaktı. "Devin...", diye başladı isteksizce. "Ben... Ben hamileyim."

Devin'in kaşları hafifçe kalktı ama kızgın görünmüyordu. Dudağını ısırdı ve onun cevabını bekledi.

"Babasının kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. "Alex bunun Ben'den kaynaklandığını düşünüyor," diye itiraf etti usulca. "Yoğun bir duygusal bağla ilgili bir şey."

Devin ciddiyetle başını salladı. "Sizinki gibi durumlarda bunu bilmek zordur.

Alex bebeği onaylıyor mu?"

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Çok heyecanlı." Elini karnının üzerine koydu. "Onu kendi çocuğu gibi büyüteceğini söyledi."

Devin bir süre durakladıktan sonra, "Bebeğim, o mutluyorsa ben de mutluyum," dedi. "Kızgın değil misin?"

"Neden kızgın olayım ki?"

"Hamileliğin bir kadının vücudunu mahvettiğini söylemişsiniz."

"Olabilir. Ama sen artık Alex'in karısısın. Bu konuda pek bir şey söyleyemem."

Anna ona şüpheyle baktı. "Öfkeleneneğini düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Devin onu öptü. "Göğüslerin böyleyken nasıl kızabilirim ki?" diye sordu gülümseyerek onu okşarken.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. Devin göğüslerini çok iyi hissettirecek şekilde nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu.

Adam durdu ve Anna şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Gidip hazırlanmanız gerekiyor. Bu gece onlarla biraz daha oynamaktan çok mutlu olacağım. Sana karşı nazik olacağım Anna. Söz veriyorum."

"Çivilerini falan kullanmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Yapmayacağım. Bebeğinize bir şey olmasını istemiyorum."

Anna ona minnetle gülümsedi ve sonra ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, De... Lordum."

Aceleyle Ian'ın onu beklediği odanın arka tarafına gitti.

Maggie ve Sarah daha sonra Anna'nın odasına geldiler ve her zaman yaptıkları gibi onu akşam için hazırladılar. Neredeyse iki aydır buraya gelmemiştir ve onlar seyahatiyle ilgili sorular sordukça Anna onları özlediğini fark etti.

Vakit geldiğinde, Ian onu salona götürmek için odasına geldi. Anna'nın elbisesinin üzerinden taşan göğüslerini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Anna kıkırdadı, bu da Ian'ı güldürdü.

"Artık evli olman çok kötü, Anna. Yarın gece senin evinde olurdum."

Sebastian onu salona götürürken gülümsedi. Kapıyı açtığında başı dik bir şekilde içeri girdi ama Sebastian'ın ona söylediği gibi kibirli görünmemeye dikkat etti. Kız ona doğru yürürken Devin platformdaki yerinden gülümsedi. Göz ucuyla kendisini izleyen adamları gördü. Ona bakmaları, onu arzulamaları hoşuna gitmişti.

Devin'in önüne geldiğinde eğildi ve kalkabileceğini söylemesini bekledi. Devin öyle yaptı ve onu kucağına çekti.

"Tanrım, Anna, o elbisenin içinde çok seksisin," diye inledi, elbisesinin önünü aşağı çekti ve bir meme ucunu ağzına aldı. Onun bağlarını çözdü

pantolonunu indirdi ve sert aletini okşayarak onu daha da inletti. Onu kalçalarından tutup kaldırdı ve sikinin üzerine indirdi.

"Ah, Devin," diye inledi usulca, başını onun omzuna yaslayarak. Piercingleri içinde çok iyi hissettiriyordu.

Ona sertçe bindi ve kısa bir süre sonra ikisi de boşaldı, yaptıkları gibi ağızlarını birbirine bastırdılar.

Anna sonra onun gözlerinin içine baktı. "Usta..." diye iç geçirdi.

Devin gülümsedi. "Evet bebeğim," dedi ve başını omzuna yaslamasına izin verdi.

Buluşma ilerledikçe, Anna alışkın olduğu şeylerden farklı olduğunu görmekten memnun oldu. Devin ona saygılı bir şekilde davrandı ve sadece erkeklerden birkaçı. Onlarla oturdu, flört etti ve kandırdı ama hepsi de kibardı. Bu garipti, özellikle de Jack de aynı şekilde davranırken. Devin ona Jack'le hiçbir şey yaptırmadı.

Toplantı sona erdiğinde, Devin onu odasına götürdü ve onunla sevişti ve kollarında huzur içinde uyudu.

Sabahın ortasında uyandılar ve Jamie'yi ziyarete gittiler. Devin, kendisi izlerken Jamie ve Anna'nın birbirlerini memnun etmelerini istedi ve sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı onunla geçirdiler. Her iki kızla da birkaç kez sevişti ve arada kızların birbirleriyle oynamasını sağladı.

Bölüm Kırk Beş

Anna'nın Cumartesi öğleden sonra ayrılma vakti geldiğinde giyinip Alex'le alt kattaki Malikânenin önünde buluştu.

Onu görür görmez kafası boşalmış gibi oldu ve kollarına koştu. Onu arabaya bindirdi ve uzaklaştı. Malikânenin görüş alanından çıkar çıkmaz Anna gözyaşlarına boğuldu.

"Anna!" Alex arabayı kenara çekerek ve eğilip onu kollarının arasına alarak haykırdı. "*Schatzi*, neyin var? Devin seni incitti mi?"

Başını salladı ve burnunu çekti. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hiç de değil." "O zaman sorun ne?"

Anna gözlerindeki yaşları sildi ve ellerine baktı. "Ben..." diye tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Hoşuma gitti," diye hıçkırdı.

Alex arabadan indi ve Anna'nın kalbi karnına düştü.

O kızgın.

Arabanın kapısını açtı ve onu göğsüne sararak dışarı çıkardı.

Saçlarını okşadı ve onunla yatıştırıcı bir şekilde konuştu. "*Schatzi*, her şey yolunda. Şşşt. Sorun yok, Anna. Her şey yolunda."

Başını iki yana salladı. "Bundan zevk almamalıydım," dedi gözyaşları arasında.

"Anna." Eliyle başını yukarı kaldırdı. "Anna, ben ne istersem isteyeyim, o hâlâ senin Efendin. Onu memnun etmek için doğuştan gelen bir arzun var. Zayıflamış olsa da hâlâ ona bağılsın. Toplantılarda yaptığın hiçbir şeyi sana karşı kullanmam. Bu... nasıl olduğun programlandı."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona baktı. "Gerçekten mi?"

Onun gözyaşlarını sildi. "*Evet*. Her zaman böyle olmayacak." Ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Anna."

"Seni seviyorum, Alex."

İkisi birlikte evde sakin bir akşam geçirdiler. Alex yatağında uzanmış, Anna'ya sarılmıştı. Kötü bir şey olmadığı için çok rahatlamıştı.

Devin'le birlikteyken olmuştu; sözünü tutmuştu. Alex şüpheleri olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Onu görene kadar endişeliydi.

"Aaron'la dün gece ne yaptınız?" Seviştikten sonra yataklarında çıplak yatarlarken Anna esnemeyle sordu. Duş almış, akşam yemeği yemişler ve sonra odalarına çıkıp sevişmişlerdi. Birkaç kez. "İçtik. Seth ve Tony'yle bara gittik. nasıl benimle olmadığını." Alex kıkırdadı. "Baş ağrısıyla uyandım." Çok kötü bir baş ağrısı. "Aaron ona daha önce söylemediğim için çok kızgındı. seninle evlenecekti ama nedenini söylediğimde beni affetti."

"Üzgün mü?"

"Hayır. Belki biraz kıskançtır. Sana hâlâ çok değer veriyor Anna." Aaron ona hâlâ aşık ve Alex onu suçlayamazdı.

Aaron ayrıca Anna'yı biraz kıskandığını da söylemişti.

Aaron ve Alex, Alex San Francisco'ya taşındıktan kısa bir süre sonra arkadaş olmuşlardı. Bir gece sarhoş olmuşlar ve ertesi sabah Alex'in yatağında birkaç kez sevişmiş olarak uyanmışlardı. Alex erkeklerle birlikte olmaya karşı değildi ama bunu genellikle takım içinde yapıyordu. Genel olarak erkeklere ilgi duymuyordu ama sahada, savaş bittiğinde, bazen serbest kalma ihtiyacı çok güçlü oluyordu.

Yıllar geçtikçe arkadaşlıkları daha da güçlendi ve birçok kez birlikte yattılar. İkisi de arkadaşlıktan fazlasını istemiyordu. İkisi de kadınlardan hoşlanıyordu. Ama havaya girdiklerinde birbirlerine eşlik etmekten hoşlanıyorlardı. Seth ve Tony de bazen onlara katılıyordu.

Artık Anna'yla evli olduklarına göre, Alex ona farklı cinsel zevklerinden bahsetmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Biseksüel olmak Yaşlılar ve Kardeşler arasında da beklenen bir şeydi. Alex, Aaron'dan önce ekibinin dışına hiç çıkmamıştı.

"Alex? İyi misin?" Anna onun yanağını okşadı.

Elini tuttu ve avucunu öptü. "Evet," dedi dalgınca.

Anna gözlerinde endişeyle dirseğinin üzerinde doğrulup oturdu. "Dün gece bir şey mi oldu? Dışarı çıkman için bir çağrı mı aldın?"

Alex başını salladı. "Hayır, Anna. Ara verdiğimizizi haber verdim. Yakın gelecekte herhangi bir telefon almamam gerekiyor."

Anna ona gülümsedi. "Buna sevindim. Beni terk etmeni istemiyorum."

"Ben de seni terk etmek istemiyorum." Dudaklarını çiğniyor, Aaron'ın içki içerken söylediklerini ona söyleyip söylememeyi tartışıyordu.

Birkaç kadeh içtikten sonra konu sekse geldi. Aaron, Anna üçlü seksle ilgilenirse kendisinin de bunun bir parçası olmak istediğini söyledi. Seth ve Tony güldüler ve bunu beşli yapmaları gerektiğini söylediler. Alex, en azından o anda, Anna ve diğer üç erkekle birlikte olma fikrinin tahrik edici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Anna'nın bir sevgilisi olması kötü bir şey olmazdı. Vati seyahate çıktığında ya da uzun süre Şato'da kaldığında annesinin bir sevgilisi oluyordu.

Yan döndü ve onun boynunu öptü, elini sırtından kışına kadar takip etti. Deliğini okşadı ve kız usulca inledi.

"Anal seviyor musun, Schatzi?"

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ben... acıtmadığı sürece." Bir dakika boyunca onu inceledi. "Öyle mi?"

Alex ona dikkatle baktı ve başını salladı. "Anlıyorum." Bunu her iki anlamda da söylemişti ama kızın bunu anlayacağını varsaymamıştı.

Parmaklarını amına daldırdı ve sonra kasları gevşeyene kadar parmaklarını deliğinin etrafında gezdirmeye geri döndü. Gevşediğinde bir parmağını içine soktu. Kadının daha önce birçok kez anal seks yaptığını biliyordu.

Erkekler kadınlara kışlarından tecavüz etmekten oldukça hoşlanıyorlardı. Çılgınlıkla oldukça muhteşemdi. Kontrolünü kaybettiğinde, bu onun en sevdiği şeydi. Ama Anna'yı incitmek istemiyordu. Hem de hiç.

Adam parmağını nazikçe sokup çıkarırken gözleri kapandı ve dudakları aralandı. Nefes alış veriş sığırdı ve birkaç kez boğazına takıldı.

Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Alex?"

Hareketlerini durdurdu. "Seni incittim mi?"

Başını salladı ve sonra dudağını ısırdı. "İyi hissettiriyor," diye itiraf etti gülümseyerek. "Hoşuma gidiyor." Tekrar dudağını ısırdı. "Sen de seviyor musun?....." Onu

.....temizledi

Boğazını sıktı, gözlerinin içine baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Erkeklerden hoşlanır mısın?" diye sordu fısıltıyla.

Alex'in çenesi düştü. Onun aklını mı okuyordu?

Gözleri büyüdü ve yaşlarla doldu. "Özür dilerim Alex," dedi korkmuş bir ses tonuyla. "Sormamalıydım."

Alex gözlerini kırptırdı. "Kızgın değilim, Anna. Sadece şaşırdım.

Sen neden sorabilir miyim?"

Yanakları pembeleşti. "Duştayken içinde Almanya...ben...um, bana yaptığın şeyi yaparken.....sen

sevdim. Hem de çok."

Bu Alex'in aradığı konuşma açılımıydı ve şimdi bunu sürdürmekte tereddüt ediyordu. Özellikle de parmağı onun kışındayken. Yavaşça çıkardı ve kız inledi.

"Geçmişte oldu," diye yavaşça itiraf etti.

"Eşcinsel misin?" diye fısıldadı, neredeyse korkuyla.

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Hayır, kadınlardan çok hoşlanıyorum. *Seni* seviyorum." Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun?"

"Kirsty ile çıkmaya başlamadan önce." Aaron'la Kirsty'yi birkaç kez paylaşmışlardı ama birbirleriyle hiçbir şey yapmamışlardı. Kirsty ilginin kendisinden uzaklaşmasına izin vermezdi.

"Onu tanıyor muyum?"

Yavaşça başını salladı. "Aaron."

Anna'nın nefesi kesildi ve gözleri kocaman oldu. "Aaron mu? Hiç düşünmemiştim. "

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Reklamını yaptığımız gibi değil, Schatzi. Çıktığımız falan da yoktu. Sadece seksti. Şehir ne kadar açık olsa da, etrafta dolaşp erkekleri becermekle övünmüyorum. Ayrıca, şimdiye kadar etkilendiğim sadece bir avuç erkek var."

"Gerçekten mi?" Onun gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordu. Başını salladı.

"Benimle evlendiğine pişman değil misin?"

"Anna, seninle evlendiğime neden pişman olayım ki? Seni seviyorum. Aaron'a çok değer veriyorum. O benim en iyi arkadaşım. Ama seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Ona iyice sokuldu. "Buna sevindim." Elini onun kalçasına doğru kaydırıldı. "Duşta yaptığımız şey hoşuma gitti."

"Öyle mi? Ben de keyif aldım." Elini kalçalarına kaydırıldı ve onları okşadı. Aletinın yeniden kıpırdadığını hissetti ve Anna'nın kıkırdadığını duydu.

Aralarına uzandı ve onun sertleşen sikini okşadı. "Çok etkileyici bir dayanıklılığın var."

Sırt üstü döndü ve onu göğsüne çekti. "Hepsi senin sayende, Schatzi. Gençliğimden beri bu kadar aktif olduğumu hatırlamıyorum."

Tekrar kıkırdadı ve ayağa kalkarak adamın sikini kaldırıp okşamaya başladı. "Hoşuma gitti."

Kadının ellerini üzerinde görmek onu daha da sertleştirdi. Onu sırt üstü çevirdi ve sikini içine gömdü. "Ben de."

Bölüm Kırk Altı

Ertesi sabah Anna Jenna'yı aradı ve Matt'le onu akşam yemeğine davet etti. Jenna gitmek istedi ama Matt'in Ben'in ölümünden sonra Anna'nın bu kadar çabuk evlenmesine üzüldüğünü ve onu görmek istemediğini söyledi. Jenna onu sabah göreceğini söyledi.

Anna büyük odada oturdu ve gözleri yaşlı bir şekilde telefonuna baktı. "Anna, iyi misin?" Alex kanepede onun yanına oturarak sordu. "Matt evlendiğim için bana kızgın," dedi usulca.

Alex kolunu ona doladı. "Özür dilerim *Schatzi*," dedi saçlarını öperek. "Eninde sonunda anlayacaktır. Anladığım kadarıyla Ben'i uzun zamandır tanıyor. Eğer işler farklı olsaydı, San Francisco'ya geri dönerdim ve sana evlenme teklif etmeden önce bir süre çıkabilirdik. Ama seni güvene almanın bir yolu varken bekleyemezdim."

Anna başını salladı ve yüzünü onun gömleğine gömdü. "Umarım öyledir." İç çekti. "Dansçılar yarın da benim hakkımda aynı şekilde düşünecekler mi?"

"*Schatzi*, biz yapılması gerekeni yaptık. Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, o zaman bu konuyu benimle konuşmalarını söyleyin." Alex'in sesi sertti.

"Aaron kızgın değil, değil mi?"

"*Nein*. O bizim için mutlu. Kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olacak."

Anna iç çekti. Yarın tekrar dans etmeyi dört gözle bekliyordu.

"Seni götürüp almamı ister misin?"

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Çok isterdim ama rahatsız etmek istemem."

Alex gülümsedi. "Sen asla rahatsız etmezsin. Ayrıca, yönetim kuruluna geri dönmek için Isaak'la konuşmalıyım ve ona bebek hakkında bilgi vermeliyiz."

Anna gülümsedi. Bebeği düşünmek onu her zaman mutlu ederdi. Onu hasta ettiğinde bile. Dün gece Alex'e, Devin'e bebeğin doğduğunu

hamilelik hakkında. Alex, Devin'in üzülmemesine çok şaşırmıştı.

Aaron akşamın erken saatlerinde geldi. İkisini de kucaklayarak karşıladı. Anna'ya sarılırken, "Senin adına çok mutluyum, tatlım," dedi. Arkasına yaslandı ve Anna'nın yüzüne baktı. "Parlıyorsun."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi ve Alex'e baktı. "Ona söyledin mi?" "Neyi anlattım mı?" Aaron sordu.

Alex başını salladı. "Ona söylemek isteyebileceğini düşündüm." Kız başını salladı ve kızardı.

Alex yaklaştı ve kolunu Anna'nın beline doladı. "O hamile."

Aaron'ın gözleri büyüdü. "Vay anasını, hızlı hareket ediyorsun."

Alex gözlerini devirdi. "O benim değil, seni aptal." Sırıttı. "İyiyim ama o kadar da iyi değilim."

Aaron güldü, sonra durdu. "Bekle, hamile kalamadığını sanıyordum."

"Başka yollar da var Aaron. Ben'in olduğundan oldukça eminiz."

Aaron tek kaşını kaldırdı ve ona tekrar yukarı aşağı baktı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Aaron sıırıttı. "Sen gitmeden önce vücudun değişiyordu. Travis ve ben... bunun hakkında konuştuk. " Dalıp gitti ve Alex'e mahcup bir ifadeyle baktı.

Omuz silktili.

"Karımın vücudundan mı bahsediyordun?" Alex gözlerinde bir parıltıyla sordu.

Aaron'ın yanakları pembeleşti. "Siz evlenmeden önceydi. O zamanlar senden nefret ediyordu. Ve Noel arifesinde onu korkutmuştun. Onu neşelendirmeye çalışıyorduk."

"Biz' mi?" Alex kaşlarını kaldırarak sordu ve Anna'ya baktı. Anna dudağını ısırıldı ve Aaron'a baktı. Alex Anna'yı kollarına çekti. "Dün gece bana bundan bahsetmemiştin." Anna'yı tekrar öptü ve ellerininin kıcındagezdirdi. "İlgi çekici. diye mırıldandı.

Aaron içini çekti. "Siz balayı çiftlerini yalnız bırakmamı mı istiyorsunuz?"

Anna Alex'in kollarında dönerek Aaron'la yüzleşti. "Elbette hayır, Aaron," dedi ve ona şefkatli bir gülümseme verdi.

Aaron yemekten sonra kaldı ve alt katta bir film izlediler. Aaron'ın onlarla birlikte olması hoşuna gitmişti. Son birkaç aydır onunla istediği kadar sık vakit geçirememişti. Anna ve Ben çıkarken çoğunlukla Jenna ve Matt'le takılıyordu.

Yemek ve film boyunca Aaron'a bakmaktan kendini alamadı. Onu ve Alex'i seks yaparken hayal edemiyordu. Evet, birçok erkek bale dansçısı eşcinseldi ama bunu genellikle anlayabiliyordu. Aaron her zaman gey değilmiş gibi görünüyordu. Kadınlarla herhangi bir erkek kadar flört ediyordu.

Ama Alex eşcinsel olmadıklarını söylemişti. Alex tanıdığı en erkeksi adamdı. Ve Alex kesinlikle kadınlardan hoşlanıyordu.

Anna'nın, Alex'in onu her şeyiyle sevdiğinden hiç şüphesi yoktu. Anna Alex'i tanıdığı tüm erkeklerden daha iyi okuyabiliyordu ve şimdi Alex de onu okuyabiliyor gibi görünüyordu. Alex'ten aldığı tek duygu arkadaşına duyduğu şefkatti. Ama onun kendisine olan sevgisini çok güçlü bir şekilde hissedebiliyordu.

Alex'e daha da sokuldu ve Alex onun başını öpüp sıkıca sarıldı.

Bölüm Kırk Yedi

Alex uyandığında Anna onun yanına kıvrılmıştı. Uykusunda titriyordu, bu yüzden onu daha yakına çekmek için yan döndü ve yorgani omuzlarına kadar çekti. Anna'nın kendisine tam olarak oturmasını seviyordu. Mükemmel bir uyum içindeydiler. Hayatının geri kalanında her gün böyle uyandığını hayal edebiliyor ve bu onu heyecanlandırıyordu. Tanrım, bu kadını seviyordu. Ve o da onun kadınıydı.

Alex, Devin'in sözünü tutacağından ve Anna'ya bir şekilde zarar vermeye çalışacağından şüphe etmişti. Ama hayır, Anna Cumartesi öğleden sonra ona sağ salım geri dönmüştü. Alex'in bir yanı Anna'nın üzgün olmasına sevinmişti, çünkü eğlenmişti. Hayır, onun kendine kızmasını ya da kendini suçlu hissetmesini istemiyordu ama Alex, Devin Schloss'un içinde ne yaparsa yapsın, dışarı çıktığında her zamanki gibi sevgi dolu biri olacağı ve hâlâ ona aşık olacağı için rahatlamıştı. Devin'le birlikte olmanın aralarına mesafe koyacağından endişe ediyordu. Ama Anna hafta sonunun geri kalanında onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Uyurken bile onun yanındaydı.

Kendi kendine kıkırdadı. Yatağını paylaşmaya henüz alışmamıştı ama bunu yapmayı seviyordu. Sadece hareket ederken dikkatli olması gerekiyordu. Anna doğal olarak bütün gece onun yanında kalmıştı. Eninde sonunda buna alışacağını biliyordu.

Anna'nın dün gece Aaron'ın yanında kendini garip hissetmemiş olması onu rahatlatmıştı. Onun Aaron'ı izlediğini gördü ama yine de ona şefkatle bakıyordu. Onu hâlâ önemsiyordu. Alex Aaron'ın da onu hâlâ önemseyeceğini biliyordu, ki bu iyi bir şeydi. Eğer ona bir şey olursa, Aaron'ın devreye gireceğini ve onun iyi olduğundan emin olacağını biliyordu.

Bu ürkütücü bir düşünceydi ama dikkate alması gerekiyordu. Şu anda görevlere gitmiyor olsa da, eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaktı. Ve dışarı çıktığında, ne yazık ki her zaman geri dönememe ihtimali vardı. Elbette ailesi de ona iyi bakılmasını sağlayacaktır. Ama Aaron burada, San Francisco'daydı; ailesi ise Almanya'daydı. Aaron çok daha yakındı.

Alex düşünceleri bir kenara itti. Şu anda kafasında hastalıklı düşüncelerin dolaşmasını istemiyordu. Henüz evleneli iki hafta bile olmamıştı. O yapmazdı

en az altı ay dışarı çıkmayacaktı. Vati'nin söylediği kadar bir süre için çıkabilirdi. Bebek doğduğunda evde olduğu sürece. Bunu hayatta kaçırmazdı.

Saate bir göz attı. Kalkıp derse hazırlanmak zorunda kalmadan önce onunla sevişmek için yeterli zamanı vardı. Boynunu öptü ve elini göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırdı. Kadın usulca inledi ve yüzünü ona döndü.

Kız uykulu gözlerini açıp ona gülümsediğinde kalbi sevgiyle doldu. "Merhaba," dedi usulca.

Parmaklarının tersiyle onun yanağını okşadı. "Merhaba, Schatzi." Öne doğru eğildi ve onu öptü, ona duyduğu arzuyu hissetmesine izin verdi. Ellerini onun yanlarından ve sırtından geçirerek yumuşak bedenini onunkine bastırdı. Onun

Kalçaları adamın ereksiyonuna bastırdı ve adam inledi. Adam onun kıcını avuçladı ve kadın ayak bileğini adamın kalçalarına doladı, amını açarak adamın parmaklar içine.

Onu sırt üstü yatırdı ve girişine yerleşti. Arzu dolu gözlerle ona baktı. "Lütfen," diye fısıldadı.

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kendini onun sıcak, ipeksi kıvrımlarına bıraktı ve usulca inledi.

"Seni seviyorum, Anna."

Gözlerinde sevgiyle ona baktı. "Seni seviyorum, Alex."

Anna, stüdyoya doğru ilerlerken Alex'in elini sıkıca tuttu. Herkesi tekrar göreceği için gergindi. Almanya'ya gittiğini biliyorlardı ama çoğu onun gitmek istemediğini düşünüyordu. Şimdi geri dönüyordu, hepsinin tanıdığı bir adamla evlenmişti. Kızlar Alex'i gördükleri için çok sevineceklerdi ama onun karısı olması konusunda ne hissedeceklerdi?

Alex onun elini sıktı. "Her şey yoluna girecek, *Schatzi*," dedi yumuşak bir sesle, ona stüdyonun kapısını açarken. Alex hemen arkasındayken içeri girdi ve insanlar durup onlara baktı.

"Anna!"

Odanın arka tarafına baktı ve Travis'in kendisine doğru geldiğini gördü. Sırıttı ve ona sarılmak için aceleyle yanına gitti.

"Ne kadar da mutlu görünüyorsun! Ne oldu?" Adam ona şefkatle baktı.

Alex onun arkasından yaklaştı. "Merhaba Travis," dedi elini uzatarak. "Alex!" Travis sırtarak Alex'in elini sıktı. "Şehre ne zaman döndün? Kalacak mısın?"

Alex kolunu Anna'nın beline doladı. "Perşembe sabahı şehre geri döndük ve evet, kalıyorum."

"Biz mi?" Travis kaşlarını kaldırarak tekrarladı.

Alex Anna'nın sol elini havaya kaldırarak yüzük parmağındaki pırlantaları gösterdi.

"Vay anasını! Siz evlendiniz mi?"

Etrafları iyi dilekte bulunanlar tarafından sarılınca bir kargaşa başladı. Anna, Alex'in yanında kalıp soruları yanıtladığı için minnettardı. Duyuru karşısında herkes şok oldu ve şaşırdı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. İkisi arasında herhangi bir sevgi olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Alex, Anna'ya aylardır aşık olduğunu ve her şeyin onun için bir sürpriz olmasını istediğini açıkladı.

Kızların çoğu Anna'nın yüzüklerine hayranlıkla baktı. Anna'nın pek anlamadığı birkaçı ise arkasına yaslanıp ona baktı. Ama çoğunlukla herkes mutluydu.

Anna Jenna'yı bulmayı başardı ve ona kocaman sarıldı. "Senin adına çok mutluyum, Anna," dedi. "Matt'e bunun arkasındaki nedenleri anlattım. Bunu atlatacaktır. Sadece bu fikre alışması gerekiyor."

Anna gözyaşlarını geri kırıptı ve başını salladı. "Umarım öyledir. Asla kimseyi incitmek istemedim."

Jenna gülümsedi. "Biliyorum. Bunu neden böyle yaptığınızı anlıyorum." Anna'ya tekrar sarıldı. "Güvende olmana sevindim."

"Anna," diye seslendi Alex odanın öbür ucundan. Merdivenleri işaret etti.

Tekrar Jenna'ya baktı. "Isaak'la konuşmaya gitmemiz gerekiyor. Sonra görüşürüz." Aceleyle Alex'in beklediği yere gitti ve merdivenlerden Isaak'ın ofisine çıktılar.

Isaak yüzünde kocaman bir sırıtışla onlara baktı. "İkiniz adına çok mutluyum. Devin'in üzerinizdeki etkisini kaybetmesine de çok sevindim."

"Tamamen değil," diye düzeltti Alex. "Ama eskisinden çok daha zayıf."

"Benim kitabımda her zayıflama iyidir," diye sırttı Isaak. "Peki, şimdi evlilik adın ne Anna? Alex'in tam adının ağız dolusu olduğunu biliyorum."

Anna Alex'e baktı ve sırttı. "Anna Kunze Herzogin von Hesse," dedi yavaşça. "Doğru mu?" Alex'e sırttı.

Alex ona gülümsedi. "Evet."

Isaak güldü. "Bu ağız dolusu bir laf."

Alex yavaşça, "Isaak, sana bildirmek istediğimiz bir konu daha var," dedi. "Anna hamile."

Isaak'ın nutku tutuldu ve ona bakakaldı.

"Özür dilerim Isaak," dedi Anna çabucak. "Bilmiyordum-"

"Ah, Anna, özür dileyecek bir şey yok," diye araya girdi Isaak. "Sorun değil. En iyi dansçımı bu kadar çabuk kaybedeceğim için hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Ama mutlu ve güvende olup dans etmemeni, benim için dans edip hâlâ Devin'in kontrolü altında olmana tercih ederim."

Anna gülümseyerek, "Teşekkür ederim Isaak," dedi. "Ne kadar ilerledin?"

"Yaklaşık altı hafta, sanırım."

"*Bayadere* dansı için iyi misin?"

Anna başıyla onayladı. "Alex'in doktor olan amcası Şubat'a kadar kesinlikle iyi olacağımı söyledi. Ne kadar hızlı büyümeye başlayacağımı ve daha fazla göstermeye başladığımda dans etmem konusunda ne kadar rahat olacağımı bilmiyorum."

"Bunu takdir ediyorum Anna. Dengen bozulduğu için kendine zarar vermeni istemiyorum. *La Bayadere* bittikten sonra nasıl olduğunu görelim. *Mücevherler*'de olduğu gibi seni oyuncu kadrosunda tutup prova yaptıracağım ve işlerin nasıl ilerlediğini göreceğiz. Ve tabii ki, bizimle dans etmeye devam edebilirsin. rahattır."

"Teşekkür ederim Isaak," dedi Alex. "Açık sözlülüğünü takdir ediyorum."

Isaak gülümsedi. "Anya neredeyse sen doğana kadar dans etti Anna. Yaklaşık beş aylıkken dans etmeyi bıraktı ama her hamilelik farklıdır. Sakin olun ve kendinizi zorlamayın."

Annesinin, içinde Anna varken dans ettiği düşüncesi Anna'nın içini ısıttı. Bebeği de aynı deneyimi yaşayacaktı.

Anna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Her geçen gün daha fazla Alex'e aşıktı. Kaçırdığı aşk yıllarını telafi etmeye kararlı görünüyordu. Ona

karşı nazikti ve öfkesine hakim olmakta zorlanmıyordu.

her zaman kontrol altında tutuyordu. Alex gelinini çok yakından izliyor, Devin'in ona karşı uygunsuz davrandığına dair herhangi bir işaret olup olmadığına dikkat ediyordu.

Anna, Gamzatti rolündeki provalarında mükemmeldi ve bunun sebebinin Alex'e aşık olması olduğunu iddia etti. Isaak bile onun yeteneklerine hayran kalmıştı. Aaron ile dans etmeye bayılıyordu; birlikte dans ederek çok zaman geçirdikleri için en iyi arkadaş olmuşlardı. Bu Alex için sorun değildi.

Devin, Anna'nın yanında uslu durmaya devam etse de bu durum onu giderek daha fazla sinirlendiriyordu. Alex'e karşı ikinci planda kalmaktan ve onun Anna üzerindeki etkisinin gücünden hoşlanmıyordu. Her yerde ondan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Anna'yla birlikte cumartesi günlerini yeni oyuncakları Jamie'yle oynayarak geçiriyorlardı ve ayın sonunda Devin "oyun zamanlarının" yoğunluğunu artırma zamanının geldiğine karar verdi. Anna'nın Jamie'yi bir amaç için eğittiklerini bilmediğinden emin oldu. Jamie'nin onlara, onlar için her şeyi yapabilecek kadar aşık olması. Hatta kendini öldürecek kadar.

Alex ve Anna bebek haberini gizli tuttular, ancak Anna'nın değişen vücudunu Şirket'te bir sır olarak saklamak zordu. Anna'nın hamile olduğu genel olarak bilinen bir sırdı, ancak ona ve Alex'e bu konuda konuşmayacak kadar saygı duyuyorlardı.

La Bayadere yirminci Şubat'ta açıldı ve provalar yoğunlaştı. Geç saatlere kadar kalması gerektiğinde Alex gelip provaları izliyordu. Ondan gereğinden fazla uzak kalmaya dayanamıyor, ama dansını da bozmak istemiyordu. Anna onun orada olmasından hoşlanıyordu. Ona daha iyi dans etmesine yardımcı olduğunu söylüyordu.

Alex, Aaron ve Anna birlikte çok zaman geçirirlerdi. Alex ve Aaron Cuma geceleri dışarı çıkar, Cumartesi geceleri de Aaron akşam yemeğine gelirdi.

Anna için toplantılar hâlâ sakindi. Cinsel olarak nadiren kullanılıyordu ve kullanıldığında da erkekler ona asla zarar vermiyordu. Devin ona dikkatli davranıldığından emin oluyordu. Ancak Jamie'ye karşı giderek sertleşiyordu. Jamie'yi ayın yaklaşık yarısında erotik acıyla tanıştırmaya başladılar. Anna ve Devin onu çimdikleyip ısıyor, o da coşkuyla karşılık veriyordu.

Devin Anna'ya onunla gurur duyduğunu söyledi.

Devin Alex'e, gösteriler başladıktan sonra Anna ile haftada birkaç saat birlikte olmak istediğini söyledi. Pazar günü gösterilerden sonra Devin'le Malikânede buluşması ve Pazartesi öğleden sonra iki gibi eve gitmesi konusunda anlaştılar.

Açılış gecesi Anna için bir rüyaydı. Alex, ailesi ve Kurt ile birlikte seyirciler arasında otururken Anna, Alex'in de dediği gibi, bir melek gibi dans etti. Alex, elbette, gösteriden önce ona pembe güller gönderdi.

Övgüler aldı
ve cennetteydi.

Kurt, çocukların iyiliği için Gretchen'in evde kalmasına izin vermişti ama Gretchen'in kendi odası vardı ve kendisini bekâr olarak görüyordu. *Gutshaus'ta* yaşadığı sürece Gretchen'in biriyle çıkmasına izin verilmiyordu ama Kurt'ün vardı. Eğer biriyle çıkmak istiyorsa, o zaman gitmesi gerekiyordu. Ve çocuklar Kurt'le kalacaktı. O kaldı.

Bölüm Kırk Sekiz

Açılış haftasonunun Pazar gecesi gösterisinden sonra Anna, Alex ve Devin'in yaptığı anlaşmaya uygun olarak Devin'i görmek için Malikâneye gitti. Geç olmuştu ama Ian yine de onu arabasında karşıladı ve içeri kadar eşlik etti. Arkadaşlıkları bir şekilde normale dönmüştü.

Ian, Anna'yı odasına götürürken, "Jamie'yle birlikte seni bekliyor," dedi. Anna'nın bornozunu giymesini bekledikten sonra onu koridorda Jamie'nin odasına götürdü.

Kapıyı açtığı anda Devin ve Jamie'yi yatağında gördü. Jamie her zamanki gibi çıplaktı ve Devin'in ayaklarının arasına oturmuş onun sikini emiyordu. Devin'le göz göze geldiklerinde duyguları normale dönmüştü. Jamie, kendisi ve Devin arasında bir kanaldı. Jamie onun canını yakabilirdi ve Anna da Jamie'nin acısını hissedip bundan zevk alabilirdi. Anna Jamie'ye acısını Devin'e vermeyi öğretiyordu.

Devin'in Jamie'ye olan ilgisini kıskanmıyordu. Anna, Devin'in yanındaki yerini biliyordu ve ölümlü bir kız tarafından tehdit edildiğini hissetmiyordu.

"Ah, Anna," dedi Devin, elini ona doğru uzatarak. "Hanımını selamla, Jamie."

Jamie Devin'in sikini bıraktı ve Anna'nın önünde eğildi. "İyi akşamlar, Hanımefendi," dedi usulca.

Anna uzanıp saçlarını okşadı ve sonra Devin'e doğru yürüdü. "İyi akşamlar lordum," dedi. Adamın sikine baktı ve tahrik olduğunu hissetti. Oh, bu horozun ona yapabileceği şeyler.

Devin Anna'ya sıcak bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar, bebeğim."

Onu kendine çekti ve öptü. Jamie, Devin'in Anna'ya gösterdiği ilgiyi pür dikkat izledi. Yatağa uzanması için onu çevirdi ve sikini içine soktu.

Devin onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken Anna inledi. Birkaç dakika içinde, boşalırken onun adını haykırıyordu ve Devin serbest bırakıldığını inledi. Çekildi ve Jamie hemen Devin'in horozunu temizlemek için yatağa süründü ve sonra Anna'nın amından cum yaladı ve Anna'yı tekrar doruğa çıkardı.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Jamie'nin başını okşayarak.

"Jamie çok iyi gidiyor, sence de öyle değil mi?" Devin baştan çıkarıcı bir sesle söyledi.

Anna başıyla onayladı. "Evet."

Devin, Jamie'nin göğüslerini okşayarak, "Sanırım erotizmin bir sonraki seviyesinin zamanı geldi," dedi.

Anna ertesi gün öğleden sonra eve dönerken Jamie'nin çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. O sırada Anna yaptığı şeyden zevk alıyordu ama yaptığı şey yüzünden kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Devin olan biteni Alex'e anlatmasını yasaklamış, bunun onu ilgilendirmedigini söylemişti. Jamie'nin çığlıklarından bazıları ona öğrettikleri sırada yaşadığı büyük orgazmlardan kaynaklanıyordu. Devam etmeleri için onlara yalvarmıştı ama Devin gelecek haftaya kadar beklemesi gerektiğini söylemişti. Belki de gerçekte olduğundan daha kötü görünüyordu.

Evet, bu olmalı.

Ama Anna şimdilik sadece eve gitmek ve Alex'in kollarına atılmak istiyordu.

Home.

Devin Anna'ya Bahar Buluşması'ndan da bahsetmişti. Alex'in katılabileceğini ama çoğu zaman Devin'in yanında kalması gerektiğini söylemişti. Devin, ona gerçekten ihtiyaç duyduğu yerin burası olduğunu söylemişti.

Anna, Alex'in gelmesi konusunda ne hissettiğini bilmiyordu. Evet, onu yanında istiyordu ama kendisini Devin'le birlikte görmesi fikrinden nefret ediyordu. Ama Alex'ten uzakta geçireceği dört günlük bir hafta sonu düşüncesi dayanılmazdı.

Anna arabayı evlerinin garajına çekti. Çantasını alıp dışarı adımını attığında Alex yanı başındaydı.

Onu kollarının arasına aldı. "Garaj kapısının sesini duydum," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Seni özledim."

Anna içini çekti ve kollarını ona doladı. "Ben de seni özledim." "Orada duş aldın mı?" diye sordu bir süre sonra.

Anna başını salladı.

"Gut," dedi ve onu kucağına alıp üst kattaki yatak odalarına taşıdı ve onunla sevişti. Öğleden sonrasının geri kalanında yatakta kaldılar, konuştular ve seviştiler.

Gösterilerin geri kalanı son derece iyi geçti. Alex, çoğunlukla Anna'ya eşlik etmek için tiyatrodandı. En büyük hayranının onu izlediğini görmek için sahne dışına bakmayı ve sahne aralarında ona sarılabilmeyi seviyordu. Kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu.

Alex ve Anna Bahar Buluşması hakkında konuştular ve Alex gelmeye karar verdi. Arka planda kalacaktı ama onun için orada olması gerektiğini hissediyordu. Alex Devin'e katılacağını söylediğinde, Devin'in sesi memnun olmuşa benziyordu. Bu Alex'i kuşkulandırdı ama Anna'ya bir şey olursa orada olacaktı. *Devin bir şeye kalkışırsa*, o da orada olacaktı.

Anna ayın ilk haftası izinliydi ve Alex'le birlikte British Columbia'ya uçarak yeniden dans etmeye başlamadan önce mini bir tatil yaptılar. Hamileliği kendini gösteriyordu ama yine de sahneye çıkmayı bırakmak zorunda kalmadan önce *Jewels*'da dans edebileceği konusunda umutluydu. Alex, bebek birkaç aylık olduktan sonra tekrar dans etmeyi düşünmesi için onu cesaretlendirdi. O yapmadı

Ama Alex onun dans etmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Onu zorlamadı ve ne karar verirse versin onu destekleyeceğini söyledi.

Devin, Cuma gecesi Buluşma için geri gelmeyeceği için mutlu değildi ama Alex ona, sahne aldığı sırada da ona sahip olamadığını ve bununla başa çıkması gerektiğini söyledi.

Pazar sabahı Anna, Alex'le geçirdiği zamanın etkisiyle çok gençleşmişti. Birlikte çok huzurlu bir hafta geçirmişlerdi.

Bölüm Kırk Dokuz

Perşembe sabahı, Alex telefonunu odanın öbür ucuna fırlattı. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarken şömine. Anna orada olmadığı için şükreliyordu. O eve dönmeden önce sakinleşmek için zamanı olacaktı. Yalvarmaya bile başvurmuştu ama bir işe yaramamıştı. Bir çağrı almıştı. Bu onun ekibi olmalıydı. Gitmek zorundaydı.

İşleri daha da kötüleştiren şey ise bunun bir sonraki hafta sonu, yani Buluşma'nın olduğu hafta sonu yapılması gerekmesiydi. Alex başlangıçta zamanlamadan kuşkulandı ama düşündükçe bunun Devin'le bir ilgisi olmadığını daha iyi anladı. Hedef Rusya'daydı. Bunu talep eden Yaşlı'yı tanıyordu. Bu sadece önemli bir işti.

Hayal edebileceği en kötü zamanlamaya sahip önemli bir iş. Ama hayır diyemezdi. Bu anlaşmanın bir parçasıydı. Müsait olmadığınızı söyleyebilirdiniz, ama bir Yaşlı ararsa, giderdiniz.

Alex uzun süre pencereden dışarı baktı ve içinde bulunduğu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Anna'nın kalbi kırılmış olmalıydı. Ve belki de bir görevden eve en son döndüğünde olanları düşününce biraz korkacaktı.

Görev bittiğinde o ve ekibi Frankfurt'ta duracaktı. Eve dönmek fazladan bir ya da iki gün alacaktı ama en azından Devin tarafından tehlikeye atılma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Streslerini atabilirlerdi

ve ertesi gün evde olacaktı. Vati eve vardığında Anna'yı arayabilir ve güvende olduğunu haber verebilirdi. Zihni rahatlayacak ve bedeni ondan korunacaktı. Özellikle de artık hamile olduğu için. Ona yaklaşmadan önce aklının tamamen yerinde olduğundan emin olmak istiyordu.

Aaron. Aaron evde ona göz kulak olabilir. Ve Travis. Alex, Travis'i ona göz kulak olması için Buluşma'ya gitmeye ikna edebileceğinden emindi. Onun adına gidebilecek tek kişi Travis'ti.

Alex şöminenin yanında yerde duran paramparça telefona baktı. Bu telefonlar çok dayanıklıydı ama mermer şöminelere fırlatılmak için tasarlanmamışlardı. İç çaktı ve ayağa kalktı. Bir yığın telefonu aldı.

plastik ve elektrik aksamalarını alıp alt katta Seth ve Tony'nin video oyunlarını oynadıkları salona indi.

Alex merdivenlerden inerken, "Yeni bir telefona ihtiyacım var," dedi.

Adamlar şaşkın ifadelerle ona baktılar. Seth elini kaldırdı.

Alex'in önündeki ahşap sehpanın üzerine bıraktığı yığına kaşlarını çatarak baktı. "Ne oldu?"

"Onu şömineye doğru fırlattım." Alex kanepeye yığıldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bir telefon aldım."

"Müsait olmadığınızı bildirdiğinizi sanıyordum," dedi Tony.

"Ben yaptım. Bu Vitaly. Onun nasıl olduğunu bilirsin." Rus Yaşlı, işlerin halledilmesi konusunda oldukça titizdi.

"Rusya'da hava hâlâ soğuk," diye homurdandı Tony.

Alex bir kahkaha attı. "Evet. Öyle." İçini çekti. "Anna'ya nasıl söyleyeceğim?"

Diğer adamlar küfretti.

Seth sessizce, "Bunu pek iyi karşılamayacak," dedi.

"Biliyorum. Bu aynı zamanda önümüzdeki hafta sonu Buluşma'da olamayacağımız anlamına da geliyor." "Sanırım bütün hafta sonu Devin'i dinlemektense Rusya'da olmayı tercih ederim," dedi

Tony.

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Alex. "Ama buradan ayrılarak Anna'yı ona terk ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Sence..." diye başladı Seth.

"Hayır. Devin'in bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Alex evlilik yüzüğüyle oynuyordu. Anna'nın onun için seçtiği yüzükle. İçinde Anna'nın adı ve yaşadıkları şehir yazılıydı. Ona söylememiştii ama bunu yapmasının nedeni kimlik tespiti içindi. Eğer başına bir şey gelirse ve kimliğini tespit etmenin başka bir yolu yoksa, Anna'nın adı ve şehir onları bulacak kişiye yeterli bilgiyi verecekti. onu bulun ve ona söyleyin....

Alex başını salladı. Hayır, bunu düşünemezdi. Eve dönüyordu. Ona. Bebeklerine. Ona ihtiyacı vardı. Ve onun da ona ihtiyacı vardı.

Arabayı garaja sürerken Anna'nın midesi çalkalanıyordu. Alex'te yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Nasıl bildiğini bilmiyordu, sadece biliyordu. Alex'in arabası da SUV gibi garajdaydı. Hepsi evdeydi.

Çantasını kaptı ve aceleyle içeri girdi. Alex büyük odada kucağında bir bilgisayarla oturuyordu. Bu alışılmadık bir şeydi.

"Alex?" diye sordu usulca.

Kadın konuştuğunda yerinden sıçradı. Bilgisayarı önündeki masaya bıraktı ve aceleyle ona doğru koşarak kollarını ona doladı.

Onun sarılışındaki çaresizliği hissetti. Bu onu endişelendiriyordu.

"Alex, sorun ne?"

Hiçbir şey söylemedi ama onu kanepeye geri götürdü. Bilgisayar ekranında bir Rusya haritası vardı.

Kocasının güzel gözlerine baktı. Endişeli ve üzgün görünüyorlardı. Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Neyin var?" diye fısıldadı. Sorunun ne olabileceğine dair aklından milyonlarca şey geçti.

Alex yutkundu. "Bir çağrı aldım. Bir görev için."

Anna'nın kalbi karnına düştü. "Ne?" diye fısıldadı. "Birkaç ay boyunca hiç alamayacağınızı söylediğini sanıyordum."

"*Schatzi*, bir şeyler söyleyebilirim ama dinlemek zorunda değiller."

Ayrıntıları sormaya korkuyordu ama bilmesi gerekiyordu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Çarşamba."

"Buluşma'da olmayacaksın."

Alex üzüntüyle başını salladı. "Başaramayacağım, *Schatzi*. Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Onun elini tuttu ve gözlerinin içine bakarken sıkıca kavradı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ne zaman döneceksin?"

"Bir sonraki Salı günü dönmeyi umuyorum. Ama bunun için söz veremem. Bu tür şeyler zaman alabilir."

Anna başını salladı, boğazındaki yumru yüzünden konuşamıyordu. Bir hafta. Sevgili kocası olmadan bir hafta.

Alex onu kollarının arasına aldı ve uzun bir süre birbirlerine sarılarak oturdular.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Biz gidene kadar ev biraz kalabalık olacak," dedi.

"Diğerleri burada mı?"

"Henüz değil. Greg ve Jason yakında burada olurlar. Erich yarın Sebastian'la birlikte burada olacak. Jesse ve Michael da."

"Tamam," diye burnunu çekti.

"Birlikte vakit geçirebilmemiz için akşamlarımı boş tutacağım. Sen yokken gün içinde işleri halletmeye çalışacağım."

Anna kendini perişan hissederek başını salladı.

"Vati'yi istediğin zaman arayabilirsin. Aaron'la konuşup sana eşlik etmesini söyleyeceğim. İstersen burada seninle kalabilir. Ya da Jenna."

Anna yumuşak bir sesle, "Senden başka kimseyi istemiyorum," dedi.

"Biliyorum, *Schatzi*. Ama burada seninle birlikte biri olsaydı kendimi daha iyi hissederdim." "Sen nasıl istersen, Alex. Şu anda gerçekten düşünemiyorum." Zihni

Karmakarışık bir yapışkan gibi hissediyordu ve doğru düşünemiyordu.

Alex yemek hazır olana kadar ona sıkıca sarıldı. Alex onu teşvik etmesine rağmen pek bir şey yemedi. Alex bebekten söz edince pes etti ve yemeye çalıştı.

Greg ve Jason o akşam geç saatlerde geldiler. Alex onları yerleştirdikten sonra Anna'yı yatağına götürdü ve uyuyana kadar ona sarıldı.

Anna'nın mutsuzluğuna rağmen hafta çok çabuk geçti. Devin Cuma günkü toplantıya katılması için ısrar etti. Cumartesi sabahı Jamie ile vakit geçirdiler.

Devin, Jamie'nin eğitiminden çok memnun olduğunu söyledi. Artık onlar için her şeyi yapardı. Her şeyi. Ve o büyük alacaktı ondan zevk alıyordu. Devin Jamie'ye bir tel fırça uzattı ve onunla kendini becermesini söyledi. Bunu hevesle yaptı ve zevkle haykırırken bolca kanadı.

Pazar gecesini seviştikten sonra Anna, Alex'in kollarına uzandı. Birdenbire, gözlerini yaşartan, beklenmedik, ezici bir korku hissi kapladı içini. Arkasını döndü ve dikkatle Alex'in yüzüne baktı.

"Gitmeni istemiyorum."

Alex ona anlayışlı bir bakış attı. "*Schatzi*, biliyorum. Ben de gitmek istemiyorum. Ama gitmek zorundayım."

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca. "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var." Gözleri yaşardı. "Lütfen beni bırakma."

Alex'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "*Schatzi*... Ben... Ben gitmeden duramam. Gitmezsem başım çok büyük belaya girebilir."

Gözleri büyüdü. "Ceza mı alacaksın?"

Alex başıyla onayladı. "İtaatsiz bir suikastçınınKardeşliğe hiçbir faydası olmaz.""Yani onlar.. " Cümlesini bitirmek istemedi.

"Eğer gitmezsem önümüzdeki hafta kesinlikle burada olmayacağım."

Yutkundu ve midesindeki mide bulandırıcı hissi uzaklaştırmaya çalıştı. "Sana ihtiyacım var Alex," diye fısıldadı. "Eve, yanıma gelmene ihtiyacım var."

"Benim de eve, sana gelmeye ihtiyacım var Anna." Saçının bir tutamını parmaklarına doladı. "Seni terk etmeyeceğim."

Uykuya dalarken umutsuzca ona sarıldı ve uykusu Alex'in ondan alındığına dair rüyalarla bölündü.

Aaron Pazartesi ve Salı günleri provalar sırasında Anna'yı çok yakından izledi. Dans ederken dikkati dağılıyordu ve ne zaman bir durgunluk olsa sessizce durup yere bakıyordu. Dansa başlamak için birden fazla kez dikkatini çekmek zorunda kaldı.

Aaron, Isaak'ın anlayışlı davranıp olayı geçiştirmesine minnettardı. Alex'in sabah ayrılacağını ve bununla başa çıkmakta zorlandığını biliyordu.

Diğer dansçılardan bazıları arkasından mırıldandı ama Aaron onu savunmakta kararlıydı. Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Aaron Salı günü dersten sonra onu evine kadar takip etti. Ertesi sabah Alex erkenden ayrıldığında yalnız kalmaması için geceyi onların evinde geçirecekti. Alex'e ona göz kulak olacağına dair söz vermişti ve Aaron ne olursa olsun sözünü tutacaktı.

Anna bütün öğleden sonra ve akşam boyunca sessiz kaldı, Alex'in elini tuttu ve bir an bile yanından ayrılmadı. Gözleri korku doluydu ve Aaron'ın kalbi onun için çarpıyordu.

Alex ona ne yaptığını söylememişti ama Kardeşlik için özel şeyler yaptığını biliyordu. Daha fazlasını öğrenmek istememişti. Ama Anna'nın gidişine verdiği tepkiye bakılırsa, bu pek de güvenli görünmüyordu. Basit bir

İş seyahati Anna'nın onu çok özlemesine neden olacaktı ama Anna onun geri dönmeyeceğinden korkuyor gibiydi.

Alex ona Anna'yı elinden geldiğince rahatlatmasını söylemişti. Eğer onunla sevişecek birine ihtiyacı varsa, o zaman Aaron'un o kişi olmasını istemişti. bunu yapmak için.

Aaron, Alex'in geri döneceğini ve bir kez daha Anna ile bu kadar yakın olmayı kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

ondan ayrılmıştı. Ama Anna'yı seviyordu ve Alex ne isterse yapacaktı. Belli ki sefaletten içerek kurtulamazdı. Seks yardımcı olabilirdi. Ben'in ölümüyle başa çıkmasına yardım etmişti.

Alex ona özellikle Pazartesi günü döndüğünde Anna'dan haberdar olmasını söyledi. Pazartesi öğleden sonra dönecekti ve Alex eve döndüğünde birinin burada olduğundan emin olmak istiyordu. Aaron Isaak'la konuşmuş ve o gün izin almıştı, böylece Anna eve geldiğinde evde olabilecekti.

Aaron yemekte kendini yabancı hissetti. Masanın etrafında toplananların hepsi Alex, Seth ve Tony gibi büyük adamlardı. Erich ve Greg'le tanışmıştı ama diğerlerinin hiçbiriyle tanışmamıştı. Hepsi de ordudaymış gibi görünüyordu. Eğer bir tür askeri operasyon yapıyorlarsa Anna'nın korkuları mantıklı gelmeye başlamıştı. Alex'in böyle bir şeye karıştığından hiç şüphelenmemişti ama şimdi düşününce mantıklı geliyordu.

Bölüm Elli

Alex karanlıkta uzanmış uyumaya çalışıyordu. Uyuması gerekiyordu ama uyuyamıyordu. Anna bir saat önce uzun bir sevişme seansından sonra ağlayarak uyumuştı.

Onunla sevişmek için inanılmaz bir zaman harcamıştı. Yanında götürmek için onun her parçasını ezberlemek istiyordu. Kendisi yokken ona mutlu anılar bırakmak istiyordu. Sevildiğini bilmesini istiyordu.

Son bir haftadır görevden kaçmanın bir yolunu bulmak için beynini yormuştu ama kaçış yoktu. Gitmek zorundaydı. Anna'yı geride bırakmak zorundaydı. Kendi kendine bunun sadece bir hafta olduğunu söyleyip duruyordu ama bu, Anna'nın hüzünlü gözlerine her baktığında kalbinde hissettiği acıyı dindirmiyordu.

Onun için cesur olmak için çok çabalıyordu, bu da kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Kahretsin, gittiği için duyduğu suçluluğu ortadan kaldıracak hiçbir şey yoktu. Belki de emekli olma zamanı gelmişti. Ama emeklilik kolay değildi. Babası ölene kadar olmazdı ve Vati'ye veda etmek için acelesi yoktu. Alex henüz Yaşlı olmaya hazır değildi.

"Alex."

Alex fısıltıyla sıçradı. Seth onun üzerinde durdu. Saatine baktı. Saat üç buçuktu. "Kahretsin, neden beni daha önce uyandırmadın?" Onu saat iki buçukta uyandırmaları gerekiyordu, böylece cipleri toplayabileceklerdi.

"Sakin ol, Alex. Çoktan yüklendik. Uyumana ve Anna ile daha fazla vakit geçirmene izin vermek istedik."

Alex rahatladı ve kalbi ısındı. "Teşekkürler, Seth."

"Kalkmak için acele etmeyin. Her şey hazır. Tek yapman gereken Anna'ya göz kulak olmak."

Seth odadan çıkarken içini minnettarlık kapladı. O kadar harika bir ekibi vardı ki Erkekler.

Yanında huzur içinde uyuyan Anna'ya baktı. Yüzü daha dolgundu. Evlendiklerinde olduğundan daha büyüktü. Elini kadının genişleyen karnında gezdirdi ve duygularına yenik düştü. Birlikte yaşayacakları geleceği düşündükçe gözleri doldu.

Mutlu, sağlıklı ve güvendedeydi. Bebek sağlıklıydı. Başka bir şey isteyemezdi. Bebek yaz sonunda, Ağustos'taki doğum gününe yakın bir zamanda doğacaktı. Minik bebeği kucağına almak için sabırsızlanıyordu.

Önce giyinip sonra mı onu uyandırır ya yoksa uyandırdıktan sonra mı diye düşündü.

kalkmadan önce. Onun yanından mecbur olduğundan daha erken ayrılmak istemiyordu. Onu öpmek için eğildi ve adını fısıldadı.

Anna karanlığın içinde yavaşça gözlerini açtı. Alex'in onu sabahın bu erken saatinde neden uyandırdığını hatırlaması bir anını aldı. Hatırladığında ise kalbini bir hüznün kapladı.

"Kalkmak zorunda mısın?" diye fısıldadı.

Alex başıyla onayladı. "Ama cipler dolu. Çocuklar çoktan halletti."

Anna kalbi ısınırken gülümsedi. "Onlar iyi adamlar."

"Evet, öyleler." Eğildi ve onu öptü. "Giyinmem gerek." "Ben de gelebilir miyim?"

Alex kıkırdadı. "Tabii ki."

Anna, Alex'i soyunma odasına ve dolap alanına kadar takip etti.

Anna tişört ve eşofman giyerken Alex siyah BDU pantolon, tişört ve bot giymişti.

"Bunun içinde çok seksi görünüyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Sırıttı ve kızın her tarafını görebilmesi için döndü. "Oh, evet," diye kıkırdadı.

Yanına gitti ve kollarını ona doladı. "Oh, *Schatzi*, seni çok özleyeceğim."

"Ben de," diye fısıldadı. Adam ona sarılırken kalbindeki korkuyu görmezden gelmeye çalıştı.

Alt kata, erkeklerin büyük odada takıldıkları yere doğru yürüdüler. Her birine baktı, her birini tanıyor ve önemsiyordu.

Aaron, Seth'in yanındaki koltuklardan birinin kenarına oturdu. Alex'le birlikte odaya girdiklerinde başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Onun burada olmasına ve boş bir evde kalmayacağına şükretti.

Frau Gersten içecekleri ve kahvaltılık hamur işlerini hazırlamıştı ve bunlar yeniyordu. Elbette o da burada olacaktı ama Anna'nın fazla bir şeyi yoktu.

onunla bir ilişkim yoktu. Her zaman çok kibar ve saygılıydı, ama özellikle sıcak değildi.

Alex yemeğini yerken ve Sebastian ve Erich ile sessizce sohbet ederken Anna'ya sarıldı. Anna başını Alex'in göğsüne yasladı ama yemek yemedi. Aç değildi. Sadece Alex'le birlikte olmak istiyordu.

Alex ellerini kadının karnında gezdirdi. Bunu çok sık yapardı. Onun bebeği tüm kalbiyle kucaklamasına bayılmıştı.

Kalbindeki korku zaman geçtikçe artmaya devam etti ve çok geçmeden ayrılma zamanları geldi. Alex'le birlikte girişe doğru yürüdü, adamların her birine sarıldı ve sonra Alex'e döndü.

"Seni seviyorum Anna," dedi Alex onu göğsüne bastırarak. "Ben yokken kalbinde seninle olacağım." Onun yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Sana geri döneceğim, *Schatzi*."

Başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "İyi edersin," dedi çatlak bir fısıltıyla.

Gözleri yaşlarla dolarken gülümsedi. "Beni en mutlu adam yaptın, Anna. Senin kocan olmaktan gurur duyuyorum."

Anna'nın gülümsemesi gözyaşlarıyla birlikte dalgalandı. "Seni çok seviyorum."

Alex onu sertçe öptü ve ona öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandı.

Yavaşça uzaklaştı, dudakları onunkilerde kaldı. Ellerini tuttu ve her iki yüzüğünü de öptü.

"*Ich liebe dich*," dedi yarım yamalak Almancasıyla. Kelimeleri yanlış söylemediğini umuyordu.

"Ah, Anna," dedi kırık bir sesle. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Gözleri, onun kendi ana dilini konuşmaya çalışmasından ne kadar heyecanlandığını gösteriyordu. İçini çekti ve uzun bir süre onun yüzüne baktı. "Gitmeliyim."

Anna başını salladı, olduğundan daha fazla ağlamamaya çalışıyordu. Alex'le birlikte kapıya doğru yürüdü. Diğer çocuklar çoktan dışarı çıkmıştı.

Alex ona son bir kez sarıldı ve sonra uzaklaştı. "Yakında görüşeceğiz, *mein Schatzi*."

Anna ona cesur bir gülümseme ve küçük bir baş sallama verdi. Ona son bir kez sevgi dolu bir bakış attı ve ardından kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Pencereye yaklaştı ve adamın ilk cipin ön koltuğuna binişini izledi. Adam arkasına baktı ve ona el salladı. O da el salladı ve Araçlar bir süre sonra kavisli yolun etrafında kayboldu.

Bir süre orada durup pencereden sokaktaki boş yerlere baktı. Aaron arkasından yaklaştı ve ellerini kızın üzerine koydu.

omuzlar.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı ve dizlerinin üzerine çöktü. Aaron onun arkasında diz çöktü ve ağlarken ona sarıldı. Gözyaşları yürüyebileceği kadar dindiğinde, onu yatak odasına götürdü ve uyuyana kadar ona sarıldı.

Aaron ders sırasında Anna'yı bir kez daha dikkatle izledi. Sessizdi ama elinden geldiğince iyi dans etmeye kararlı görünüyordu. Bugün dün olduğundan daha fazla odaklanmıştı. Belki de meşgul olmak Alex'i bu kadar özlememesine yardımcı olacaktı.

Diğer dansçıların çoğu ona çok iyi davranıyordu. Anna'yı seviyorlardı. Tatlı ve kibardı.

Travis, Jenna ve Aaron onu yemeğe çıkardılar. Sessizdi ama çok da üzgün değildi. Aaron onun soğukkanlılığına hayran kaldı.

Bölüm Elli Bir

Anna bebeğin hatırı için öğle yemeğini yedi. Zerre kadar aç değildi. Ama bebeğin yemeğe ihtiyacı vardı. O da yedi.

Kalbi Alex için acıyordu. Gideli on iki saatten az olmuştu ve bu gece eve döndüğünde yanında olmayacağını bilmek çok acı veriyordu. Evlerine. Alex'in ona aldığı o güzel ev.

Aaron bu gece onunla kalmayı teklif etmişti ve o da kabul etti. Onun Son zamanlarda rüyaları sıkıntılıydı ve yalnız uyumaktan korkuyordu. Alex'in başına gelenlerle ilgili korkunç rüyalar görüyordu. Onu en çok korkutan şey rüyalarının bazen gerçek olmasıydı ve Alex'in başına bir şey gelme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Eğer bir şey olursa ne yapacaktı...?

Hayır. Bu konuda endişelenmesinin ona bir faydası yoktu. Eve, onun yanına gelecekti. Söz vermişti. Onun sözüne güveniyordu.

Telefonunun çalması düşüncelerini böldü. Devin'in telefonuydu.

"Alo, Devin."

"Merhaba bebeğim. Nasılsın?" "İyiyim."

"Alex gitti mi?" "Evet."

"Uzakta olduğu için üzgünüm, Anna. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Teşekkür ederim Devin," dedi kısık bir sesle, ağlamamaya çalışarak.

"Yarın akşam Büyüklerle otelde akşam yemeği yiyeceğim. Senin de orada olmanı istiyorum. Cuma sabahı Santa Rosa'ya gideceğiz."

"Tamam," dedi Anna uysalca. "Saat kaçta otelde olmamı istiyorsun?"

"Beşte."

Provadan erken ayrılmak zorunda kalacaktı. "Pekâlâ. Provadan sonra otelde üstümü değiştirebilir miyim?"

"Tabii ki. Saat iki gibi otelde olacağım. Tommy ve Tyler da şehirde."

"Pekâlâ," dedi usulca. "Yarın görüşürüz."

Telefonu yanındaki masaya bıraktı ve küçük bir gülümsemeyle arkadaşlarına baktı. Tommy'nin varlığı kesinlikle daha iyi hissetmesine yardımcı olacaktı.

Anna provadan erken ayrıldıktan sonra otele giden otobüse bindi. Isaak bu durumdan pek memnun olmamıştı ama Devin'i sorgulamaması gerektiğini biliyordu. O sabah Aaron'la birlikte stüdyoya gitmişti.

Durağı beklerken alyanslarıyla oynadı. Nişan yüzüğünü evde bırakmıştı, belki Devin'in sadece alyanslara aldırmayacağını düşünmüştü. Onları çıkarmasını istemeyeceğini umuyordu. Onlar takılıyken kendini Alex'e bağlı hissediyordu.

Otobüs otelin önünde durdu ve o da küçük arabasını bavulu otelin lobisine ve asansörlere götürdü. Devin ona otel odasının numarasını mesaj atmıştı ve o da doğruca süite çıktı.

Kapıyı çaldı ve Devin birkaç dakika sonra açtı. Onu derin bir öpücükle karşıladı ve içeri götürdü.

Tom Pendleton kanepede oturmuş, içkisini yudumluyordu. Onu görünce gülümsedi ve selamlamak için ayağa kalktı. "Merhaba Anna. Nasılsın?"

"Güzel, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Sen?" "Şimdi burada olduğun için çok daha iyiyim."

Anna kıkırdadı, bu da onun sırtmasına neden oldu. "Tommy seni gördüğüne çok sevinecek."

Anna kızardı. "Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Anna," dedi Devin. "Neden duş alıp akşam yemeği için hazırlanmıyorsun?"

"Affedersiniz," dedi Tom'a ve dönüp Devin'i yatak odasına kadar takip etti.

"Bu gece giyecek seksi bir şeyin var mı?" Devin ona banyoyu gösterirken sordu.

Anna başını salladı ve kısa ve dekolteli mor bir elbise çıkardı. Onu çok hamile göstermeden karnını gizliyordu.

"Güzel. Acele et ve hazırlan. Akşam yemeği saat altı buçukta."

Anna hızla duş aldı, saçını şekillendirdi ve rekor bir sürede makyajını yaptı. Eskiden hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlayarak gülümsedi.

"Anna!" Anna oturma odasına geri dönerken Tommy haykırdı, ayağa fırladı ve hızla ona doğru yürüdü. Onu sıkıca kucakladı ve öptü.

tutkuyla.

Anna utangaç bir ifadeyle onun heyecanlı mavi gözlerine baktı.

"Merhaba, Tommy."

"Tanrım, inanılmaz görünüyorsun Anna." Kadının göğüs dekoltesine baktı. "Gerçekten inanılmaz."

Anna kızardı. "Teşekkür ederim."

"Devin sana göğüs estetiği mi yaptırdı?" diye sordu sessizce.

"Ben...uh." Görünüşe göre Devin ona hamile olduğunu söylememişti. Devin'e baktı, o da gülümseyerek başını salladı. Tekrar Tommy'ye baktı. "Hayır. Ben... hamileyim."

Tommy'nin ağzı açık kaldı. "Nasıl...? Ama düşündüm ki. "

Anna omuz silkti. "Bazen böyle şeyler olduğunu duymuştum."

Tommy'nin yanından geçip onları izleyen Devin'e baktı. Devin'in gözlerindeki bir şey onu tedirgin etti ve hemen Tommy'ye döndü. Acaba evlendiğinden de bahsetmeli miydi diye düşündü ama karar verdi önce Devin'e sormalı.

"Hey, Anna." Tyler ona doğru yürüdü ve sırttı.

"Merhaba Tyler," dedi endişeyle. Noel'de eve geldiğinde onu hırpalamıştı ve şimdi ondan biraz korkuyordu.

Cesaretle göğüslerine baktı ve sırttı. "Kahretsin, çok güzel görünüyorsun Anna." Elini uzattı ve parmağını kızın elbisesinin kenarında gezdirdi.

"Çok güzel."

Yutkundu ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

Devin yaklaştı ve onun elini tuttu. "Yemek zamanı."

Büyükler ve Oğulları alt kattaki restoranda buluştular. Uzun ve lezzetli yemeklerini özel bir odada yediler. Birden fazla genç adam Anna'nın yanına gelip göğüslerini okşadı. Ama ona zarar vermiyorlardı, bu yüzden gerçekten çok fazla itiraz edemedi. Ya da hiç. Sadece kendisine belli bir şekilde davranılmasına alışmıştı ve Devin ya da Alex dışındaki erkeklerin kendisine dokunmasından rahatsız oluyordu.

Yemekten sonra Devin onu odalarına geri götürdü.

"Soyun Anna," diye emretti.

Anna kendisine söyleneni yaptı ve Devin'in önünde durdu. Devin ona baktı. Ellerini göğüslerinde ve karnında gezdirdi ve gülümsedi.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Beni soyun."

Anna gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağı itti, sonra da diğer giysilerini çıkardı. Devin yerine Alex'le birlikte olmayı dileyerek hüznlenmesine engel olamadı.

Devin'in gözlerinde bir öfke parıltısı gördü ve bileklerini tutup sıkıca kavradı.

Yüzünü buruşturdu. "Ah," diye inledi. "Devin canımı yakıyorsun."

Onu yatağa doğru çekti ve sırt üstü çevirdi. Ellerini başının üzerinde tuttu ve ona doğru eğildi. "Alex burada değil. Ben varım." Gözleri siyah ve soğuktu. "Dikkatinin bir daha dağılmasına izin verme."

Anna kendini kurtarmak için kollarını çekiştirdi ama adam onu sıkıca kavradı.

"Evet Devin," diye fısıldadı gözyaşlarını kırptıştırarak. Ona zarar verir miydi? Yapmaması gerekiyordu ama bunu ona hatırlatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedi.

Eğilip kızın boynunu öptü ve bir eliyle göğüslerini okşadı. Diğer eliyle de kızın ellerini tuttu. Adam meme ucunu bükerken kadın inledi.

"Yumuşamışsın Anna," diye mırıldandı göğsüne karşı. Bacaklarını ayırdı ve hızlı bir hareketle içine girdi.

"Aack!" diye haykırdı adam vücuduna zorla girerken. "Lütfen, Devin. Bu acıtıyor."

Ona hınzırca bir sırıtış attı ve ellerini tutarken sertçe itti. Kız acıdan kaçmaya çalışarak kıpırdandı. Uzun zamandır canı yanmamıştı ve artık buna alışkın değildi.

Onun tutuşuna karşı mücadele etti ve dizini vücutlarının arasına sokmaya çalıştı. "Hayır, Devin. Lütfen yapma." Adamın bebeğe zarar vermesinden korkuyordu.

Bu düşünce onu öfkelenirdi ve gözleri öfkeyle parladı. "Hayır! Ben bir Yaşlı Hanımefendiyim," dedi buyurgan bir ses tonuyla. "Bana saygılı davranmalısınız."

Devin gözlerini kıstı ve kızın suratına bir tokat attı. "Sakın bana karşı kibirli bir tavır takınmaya kalkma, sürtük."

Adam ona vurduğunda haykırdı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine engel olamadı. Ona karşı savaşmak için tüm gücünü kullandı. Özellikle de bacakları. Dizini kaldırmayı başardı ve onu yataktan kalkabileceği kadar itti, ama adam onu bir adım bile uzaklaşmadan yakaladı.

Adam onu saçlarından tutup yatağa geri çekerken ve yüzünü yatağa doğru iterken çığlık attı. Vücudunun üst kısmını tuttu ve onu hissetti

sikini onun kık yanaklarının arasına bastırđı.

"Hayır!" diye bağırdı ama adam ileri doğru bastırđı ve kıkını yırttı. Anal seks yapmayalı aylar olmuştı ve sanki ilk kez anal seks yapıyormuş gibi hissetti.

Saçlarından tuttu ve yüzünü yatağın içine doğru itti. Nefes alamıyordu ve başının döndüğünü hissetti ve mücadele etmeyi bıraktı. Başını yukarı çekti ve nefes nefese kaldı.

"Sakin bana hayır demeye cüret etme," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Vücut ağırlığını kızın üzerinde tuttu ama başını serbest bıraktı.

Adam boşalana kadar kendini defalarca kıkına sokarken hıçkıra hıçkıra ağladı.

Çekildi ve ayağa kalktı. "Biraz uyu. Sabah erkenden yola çıkıyoruz. Günaydın." Pantolonunu giydi ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Anna yorganın altına girip top gibi kıvrılırken titriyordu. Ona nasıl böyle davranabilirdi? Alex'in çok kızacağını bilmiyor muydu?

Alex! Sessizce haykırdı. Kalbi sevgili kocasını özlemekten kırılmıştı ama vücudundaki acıya rağmen Alex için ağlayarak uykuya daldı.

Büyük bir odada duruyordu. Etrafında kitap rafları olan bir çalışma odasına benziyordu. Siyahlar giymiş birkaç adam yerde diz çökmüş, başlarını öne eğmiş ve kollarını arkalarına almışlardı. Üstlerinde üç adam duruyordu, tehditkâr görünüyorlardı ve ellerinde büyük makineli tüfekler vardı.

Uzun boylu, siyah saçları kırlaşmış bir adam odaya girdi. Düzgün kesilmiş bir sakalı ve mavi gözleri vardı. Bir an durup adamlara baktı, sonra diz çökmüş adamlardan birini işaret etti. Başka bir adam diz çökmüş adamın arkasından yürüdü ve onu ayağa kaldırdı, sonra da itti. İleri. Adamın yüzü fena halde yara bere içindeydi ama mavi gözleri meydan okuyordu ve sakallı adamın önünde dimdik duruyordu. Onu tanıması gerektiğini hissetti. Bir şeyler hissetti. Ama zihni onu tanımlamayı reddetti. Sanki bir bariyer -zaman, mesafe?- onu adamın kim olduğu bilgisinden ayırıyordu.

Sakallı adam bilinmeyen bir dilde konuştu. Mavi gözlü adam sakallı adama ters ters baktı ve aynı dilde konuştu. Mavi gözlü adam sinirlenmiş ve sakallı adamın yüzüne tükürmüş.

Mavi gözlü adamı öne iten adam elini mavi gözlü adamın omzuna koydu ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Bu bir mücadeleleydi ve ancak mavi gözlü adam bacaklarına ve dizlerine tekme yedikten sonra Birkaç kez dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmıştı. Saçlarını çekerek yüzünü sakallı adama bakar hale getirmişti ama gözleri hâlâ meydan okuyordu. Gözleri kısıldı ve tehditkâr bir tonda konuştu. Sakallı adam güldü ve mavi gözlü adam ayağa kalkmaya çalışarak adama doğru hamle yaptı.

Üçüncü adam silahının kabzasıyla mavi gözlü adamın kafasına vurdu ve adam yere yığıldı.

Oda gözden kayboldu.

Elli İkinci Bölüm

"Uyanma vakti Anna," dedi Devin usulca. Devin, Anna'nın ensesini okşadı ve Anna gözlerini açtı, esrarengiz rüya kafasını karıştırmıştı.

"Evet Devin," dedi otomatik olarak. Ona bakmadan doğrulup oturdu. "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?" Baş ağrısının geçmesini dileyerek gözlerini ovuşturdu. Kendini üzgün hissediyordu. Uzun zamandır üzülmemişti. Bundan hoşlanmıyordu.

Devin kolunu onun beline doladı ve omzunu öptü. "Yaklaşık bir saat."

"Evet, Devin," diye fısıldadı. Adam onu bırakana kadar kıpırdamadı ve sonra hazırlanmak için banyoya gitti.

Kahvaltıda Devin'in ona sorduğu soruları yanıtlamak dışında konuşmadı. Yemek yedi, ama sadece bebeğin hatırı için.

Otel odasından çıkarken Devin onun üst kolunu kavradı. Parmağıyla başını kaldırdı ve ona nazik bir gülümseme verdi.

"Dün gece sinirlendiğim için özür dilerim, Anna. I. " İç çekti. "Bu bir Önemli bir hafta sonu ve çok stres altındayım." Onun saçlarını okşadı.

"Seni o şekilde incitmemeliydim."

Anna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Özür mü diliyordu? Bu pek sık olan bir şey değildi. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Sorun değil Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Onu nazikçe dudaklarından öptü ve geri çektiğinde nefessiz kalmıştı. Nasıl öpüşüleceğini kesinlikle biliyordu.

Devin elini tuttu ve onu aşağıda bekleyen, Washington DC'de kullandıklarına benzer bir limuzine götürdü. O Buluşma'ya giderken yolda olanları hatırladıkça Anna ürperdi ve içeri girip Yaşlı Oğullar'dan bazılarını gördü.

Tommy onu gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi ve o da gülümseyerek karşılık verdi.

Yaşlıların geri kalanı ve oğulları kısa bir süre sonra geldi ve limuzin San Francisco'nun kuzeyine doğru ilerleyerek kaldırımından uzaklaştı.

Devin diğerk İhtiyarlarla konuştu ve kolunu Anna'ya doladı. Zaman geçtikçe ve Devin onu yanından ayırmadıka vücudunu bir rahatlama kapladı. Tommy'yle vakit geçirmekten rahatsız olmazdı ama Devin'den bunu istemeye cesaret edemiyordu. Onu tekrar kızdırmak istemiyordu.

Anna pencereden dışarı baktı ve dalgın dalgın alyanslarıyla oynadı. Yeniden Alex'le birlikte olmanın hayalini kuruyordu. *Sadece birkaç gün sonra evde olacaktı.*

Sabahın ortasında yoğun ağalık ve tepelik bir alana vardılar. Devasa imenlik bir alana giden yolda birkaç uzun kulübe sıralanmıştı. Yaz Buluşması'ndaki gibi, ama orada gl yoktu. Sadece ağalar vardı. Alanın uzak tarafının ortasında cilalı taştan dev bir kartal oturuyordu. Alanın diğerk  tarafında büyük pavyonlar sıralanmıştı. Burada son Buluşma'dakinden çok daha fazlası vardı.

Dışarı ıktılar ve Devin onu kartala yakın bir yerde kurulmuş olan en büyük pavyona götürdü. Maggie ve Ian orada onları bekliyorlardı.

"Herhangi bir sorun var mı?" Devin, vardıklarında Ian'a sordu.

"Hayır, efendim. Kızlar burada ve hazırlanıyorlar. Başka kimse gelmedi.

hen

z." "Güzel." Devin Anna'ya döndü. "Mcevherlerini ıkar. Hepsini."

Anna şaşkınlıkla Devin'e baktı. "Ama Dev-"

Sert bakışları onu sözünün ortasında durdurdu. "Burada Alex'in karısı değilsin.

Sen benim Sahibemsin. Karışıklık olmasını istemiyorum. Al. ıkar. ıkar."

Anna bir minderin üzerine oturdu ve bileziğini, kolyesini ve yüzüklerini çıkardı. Maggie ona ipek bir çanta uzattı ve üzerini değirtirdikten sonra giysilerinin yanına koyacağını söyledi.

"Teşekkür ederim Maggie," dedi Anna yumuşak bir sesle.

Mücevherleri çantaya koydu ve Maggie'ye geri verdi. Kendini ıplak ve savunmasız hissediyordu.

Devin onun arkasına geçti ve evlenmeden önce taktığına benzer bir kolyeyi boynuna taktı. "Maggie, üstünü değirtir ve sonra onu geri getir."

Maggie, "Evet, Efendim," dedi ve Anna'nın elini tutarak onu ormanın içinden büyük bir ahşap kulübeye götürdü.

Anna yaklaşırken kıkırdamaları ve sohbetleri duyabiliyordu. Kadınlar onu hep bir ağızdan selamladılar ve Anna endişeyle gülümseyerek merhaba dedi. Onun

Yaşlı bir hanımefendi olarak kendime olan güvenim dün gece

Devin'in tecavüzü. Belki Almanya'da ona saygılı davranılabilirdi ama burada değil.

Maggie onu küçük bir odaya götürüp yağlar ve parfümlerle hazırladıktan sonra diz boyu beyaz bir elbise giydirdi. Elbise her zamanki gibi şeffaftı ama göbeğini gizlemek için beli kemer şeklindeydi. Üst kısmı göğüslerini zar zor kapatıyordu.

Anna döndüğünde Devin onların köşkünde şezlonglardan birinde uzanıyordu. Kaveh ve diğer iki Ölümsüz de oradaydı. Neden orada olduklarını merak ederek onlara endişeyle baktı.

Devin gülümsedi. "Güzel, dönmüşsün." Ayağa kalktı ve onu pavyonun ikinci odasındaki yatağa götürdü. "Uzan."

Kaveh onları takip etmiş ve dev bir bronz heykel gibi onun başında dikilmişti.

Devin'e baktı ve sonra yatağa sırt üstü uzandı. Onunla seks mi yapacaklardı?

Devin onun ellerini tuttu ve Kaveh yatağa oturup ellerini karnına koymak için elbisesini yukarı kaldırırken onları tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Bebeği kontrol ediyorum," dedi gözlerini kapatıp konsantre olarak.

"Neden?" Elleri teninde gezdiren Kaveh'in gülümsemesini izlerken Anna'nın üzerine mide bulandırıcı bir his çöktü.

"Çünkü hazır olduğundan emin olmalıyım." Altın rengi gözlerini açtı ve sabit bir şekilde ona baktı.

"Hazır mısın? Ne için hazır?"

Kaveh'in yüzüne bir sırıtma yayıldı ve Devin'e baktı. "Ona söylemedin mi?"

Anna iki adamın arasına baktı. Bir şeyler yanıltı. Çok yanıltı.

"Düşünmek istediği şeyi düşünmesine izin vermek daha eğlenceliydi." Devin kıkırdadı.

Korkudan gözleri yaşardı. "Devin, neden bahsediyorsun?"

Devin ona öyle soğuk gözlerle baktı ki, iliklerine kadar üşüdü. "Senin bebeğin. Onu sana ben verdim. Ben'in bebeği değil. Kaveh'in. Bu gece benim olsun diye seni hamile bıraktı. Bir kurbana ihtiyacım var."

O konuşurken Anna'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Onun bebeği! Onun ve Alex'in bebeği. Hayır, bu doğru olamazdı. Başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır, hayır, Bu benim bebeğim. Benim ve Alex'in."

İkisi de güldü ve onu yatağa yatırdılar. "Hayır, Anna. Onu benim için taşıyorsun. Ölümsüz bir bebek çok güçlüdür. Kardeşlik'teki konumumu sağlamlaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey." Devin hınzırca sırıttı. "Ve onu senden alacağım. Bu gece. Beni durduramazsın."

"Hayır!" Anna çığlık attı ve ayağa kalkmak için elinden geldiğince mücadele etti. Ama iki adam ondan çok daha güçlüydü.

Devin ellerini indirdi ve Kaveh kocaman ellerinden biriyle ayak bileklerini tuttu, diğeriyle de kocaman sikini dışarı çıkardı. "Sadece son dakika... infüzyonu diyelim mi?" Kaveh dedi ve bacaklarını açtı. Tekme atamaması için dizlerini göğsüne doğru tuttu ve kendini bastırdı. vücudunun içinde.

Adam daha da içeri ittikçe midesi çalkalandı. Adam özellikle derine indiğinde çığlık attı. "Rahminde olmamdan hoşlanmıyor musun, Anna?" Kaveh alaycı bir tavırla sordu. "Canım yanıyor."

Her itiş vücudunda acıya yol açıyordu. Onu o kadar sıkı tutuyorlardı ki, orada yatmaktan ve onu almaktan başka bir şey yapamıyordu. Hıçkırarak durması için yalvardı ama adam onu duymazdan geldi. İnledi ve zevk aldı.

O ağlarken.

Kendini onun rahmine boşaltırken son bir hamle daha yaptı ve inledi.

Adam çekip gittiğinde inledi ve onu bıraktıklarında acı içinde karnını tutarak yan tarafına yuvarlandı. Gözyaşları yüzünden yüzü ıslaktı ve kalbi öleceğini düşündürecek kadar ağrıyordu.

Alex bunun olmasına izin vermezdi. Bu hafta sonu neden çağrılmak zorundaydı? Eve döndüğünde Devin'in ne yaptığını öğrenince çok öfkelenenecekti.

Hayır, Devin'in bebeği almasına izin veremezdi. O onların bebeği idi. Ama değildi. Devin'in bebeği idi.

Ama ya Devin yalan söylüyorsa? Bebeği neden istiyordu? Onu nasıl alacaktı? Onu aldığı gibi onu da alır mıydı? Kastettiği bu muydu?

Doğru düzgün düşünemiyordu. Çok kötü canı yanıyordu. Belki biraz kestirmek kafasını toparlamasına yardımcı olurdu. Gözlerini kapadı ve Alex'i düşünmeye çalıştı. Sevgili Alex'ini.

Elli Üçüncü Bölüm

Anna yüzünde serin bir esintiyle uyandı. Kafasını kaldırdığında uzakta insanlar gördü ama pavyon boştu.

Koş.

Kaçmak zorundaydı. Devin'in bebeğini almasına izin veremezdi. Hayır. Kaçacaktı. Alex onu bulacaktı.

Etrafına bakındı ve yavaşça doğruldu. Ayakkabıları görünürde yoktu ama bu onu durduramazdı. Kaçmak zorundaydı. Yol uzak değildi ve orada orada dükkanlar vardı. Aaron ya da Wilhelm'i arayabilirdi. Ona yardım edebilirlerdi.

Yavaşça ayağa kalktı ve pavyonun perdeli arka tarafına doğru geri çekildi. Etrafta bir açıklık aradı ve oradan içeri süzüldü. Etrafına baktığında ormana doğru giden belli belirsiz bir patika gördü. Herhangi bir hareket olup olmadığına dikkat ederek patika boyunca sessizce süründü. Ağaçlardan başka bir şey görmedi ve bu sefer daha hızlı ilerlemeye devam etti. Kayalar ayaklarını kesiyordu ama duramazdı; kaçmak zorundaydı.

Bir ses duydu ve durup yere çömeldi. Nefesini tutarak etrafına bakındı ve yakında bir adam gördü. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama adını bilmiyordu. Kıyafetinden Devin'in Malikânesi'nden olduğunu tahmin etti. Çalıların arasında saklandı ve sürünerek uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra durup arkasına baktığında adamın gitmiş olduğunu gördü. Anna rahat bir nefes alıp doğruldu ama elinden geldiğince hızlı yürümeye devam etti. Taşlar ve dallar ayaklarını kesiyordu ama şimdi bunu düşünemezdi. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra patika durdu.

"Hayır!" diye bağırdı usulca.

Etrafına bakındı ama patikaya dair hiçbir iz göremedi. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken arkasından bir bağırış duydu. Döndü ve az önceki adamın ona doğru yürüdüğünü gördü. İçgüdüleri devreye girdi ve ağaçların arasından olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Adamın ayak seslerinden çok geride olmadığını anladı ve umutsuzca saklanacak bir yer aramaya başladı. Ondan kaçamazdı. Saklanmak zorundaydı. Koşarken ağaçlara baktı ama yeterince hızlı tırmanamayacaktı.

Birden önündeki zemin kayboldu ve bir setten aşağıya, bir dereye doğru kaymaya başladı. Çok soğuk bir dereye. Adamın bağırıldığını duydu ve başını kaldırıp derenin karşısındaki sarmaşıkların arkasında bir gölge gördü.

Saklanma yeri mi?

Dondurucu suyun içinden tırmanarak geçti ve sık bir mağaraya dönüşen dar bir patika buldu. Sarmaşıklar sarmaşık değil, böğürtlen çalılardı. Dikenleri görmezden geldi ve kalın yaprakların arasından geçerek, tam adam mağaranın tepesinde belirdiğinde gölgede kayboldu. karşıdaki set. Çalılarının arasından onu görebiliyordu ama o kendisini göremiyor gibiydi. Rahatlayarak sessizce iç çekti.

Arkasında iki adam daha belirdi ve etraflarına bakındılar.

"Onu aşağı inerken gördüm," dedi ilk adam. "Bu taraftan gitmiş olmalı."

Setten aşağı indiler ve derenin kenarında durdular. "Çok uzağa gitmiş olamaz. Yalınayak."

Ayrıldılar, derenin kıyısında ters yönlerle gittiler ve ilk adam dereyi geçip diğer tarafa tırmandı ve saklandığı yerin çok yakınından geçti. Adamın ayak sesleri kaybolana kadar nefesini tuttu.

Anna rahatlayarak iç çekti. Güvendeydi... şimdilik. Öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Hem içi hem de dışı acıyordu. Ayakları morarmış ve kesilmişti ve dikenlerden kaynaklanan sıyrıklar batmaya başlamıştı. Soğuktan ve korkudan titriyordu; dereye düştüğü için hâlâ ıslaktı.

Ne kadar beklemesi gerekecekti? Bunu iyi planlamadığını fark etti. Ya da hiç. Sadece koşmuştu. En azından ayakkabılarını araması gerekirdi. O zaman bu kadar dezavantajlı olmazdı.

Anna uzun bir süre hiçbir şey duymadı ve Buluşma'dan daha da uzaklaşmaya karar verdi. Uzaklaşmak zorundaydı.

Saklandığı yerden sürünerek çıkarken adamların bağırıldığını duydu. Nefes nefese kaldı ve tam adamlar görüş alanına girerken kendini mağarasına geri attı. Devin tepenin başında durdu. Bu mesafeden bile onun yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. Birkaç dakika etrafına bakındı ve gözleri onun saklandığı yere kilitlendi. Devin'in kendisine baktığını hissedebiliyordu. çalılarının arasında.

"Anna, kaçman çok aptalcaydı," dedi sakın bir sesle, setten aşağı inerken. "Seni her zaman bulacağım. Sana hâlâ bağlıyım. Seni hissedebiliyorum."

Sızlanmamak için elini ağzına kapattı. Onun Adam onun saklandığı yere doğru yürürken gözleri büyüdü. Olabildiğince geriye çekildi ama bu yeterince uzak değildi.

Adamlara dönerek, "Şu çalılardan kurtulun," dedi.

Birkaç adam öne çıktı ve sarmaşıkları çekti. Dikenler ellerini ısırırken küfrettiler ama sarmaşıkları kenara çekmek için dalları aldılar.

Koruması yavaş yavaş ortadan kaybolurken Anna karanlığın içinde büzüldü.

Sarmaşıklar yok olduğunda ve Devin görülebildiğinde, Devin mağaranın girişinde durup kaşlarını çatarak ona baktı.

"Çok aptalca, Anna."

Kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. Adam onu mağaradan dışarı çekip ayak bileği derinliğindeki dondurucu suda ayakta durmasını sağlarken acı içinde haykırdı.

"Bok gibi görünüyorsun. Kendini temizle."

Anna titredi ve ona baktı. "Burada mı?"

"Evet." Gözleri kısıldı ve karardı.

Titreyen bacaklarıyla eğildi ve buzlu suyu kollarına ve bacaklarına sıçrattı.

"Daha hızlı," diye homurdandı Devin, sonra onu öne doğru iterek suyun içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmesini sağladı.

Çılgılık attı ve suyun soğüğünden kaçmaya çalışarak hızla ayağa kalktı ama Devin saçlarından tutup onu geri çekti. Onu birkaç metre ileriye, suyun daha derin olduğu yere çekti ve suyun altına daldırdı. Soğuk vücudunu sararken ciyakladı ve nefesi kesildi. Saçlarını yumruğunun etrafına daha da sıkı sarmadan önce onu bir anlığına dışarı çekti. Bir kez daha, yüzünü suyun altına iterek onu aşağıya doğru zorladı. Adam onu yukarı çekerken nefes nefese kaldı.

"Devin, pl-" diye nefesini tuttu ve Devin onu tekrar altına itti. Onu suyun altında tuttu ve kız onunla mücadele etti. Devin onu sudan çıkardı. karanlığın onu ele geçirdiğini hissetti.

Onu kıyıya sürükledi ve kayaların ve çamurun üzerine itti. Su öksürürken elleri çamura battı. Islak saçları yüzüne ve vücuduna yapışmıştı. Soğuktan ve dehşetten titriyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı ve onu saçlarından çekerek kaldırdı.

Bacakları o kadar kötü titriyordu ki tekrar yere düştü. Devin hırlayarak onu tekrar ayağa kaldırdı ve saçlarından tutarak ileri doğru çekti. Ayağa kalkmak için mücadele etti ve sonra onu setin yukarısına doğru sürükledi.

"Yürü."

Kollarını titreyen vücuduna doladı ve ağaçların arasından yavaşça topallayarak tarlaya geri döndü. İsteddiği kadar hızlı gitmediğinde onu itti.

Köşke geri döndüklerinde Anna hâlâ sıırılsıklamdı. Devin onu yatak odasına götürdü ve bir çift deri kelepçe çıkardı.

"Olman gereken yerde kalacağın konusunda sana güvenemediğim için.

....." O koydu bileklerine kelepçeler taktı ve onları destek direklerinden birine bağıladı.

"Ben

yerinde kaldığından emin ol." Kızın güvende olduğundan emin olunca Ian'a gözcülük yapmasını söyledi. "Ona hiçbir şey vermeyin. Battaniye ya da yemek."

Anna başını direğe yasladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Başladığı yere geri dönmüştü ama şimdi üşümüş, ıslanmış ve morarmıştı. Elinden geldiğince direğin etrafında bir top gibi kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Kendine daha kötü durumlarda da bulunduğunu söylüyordu ama onlar sadece fiziksel olarak daha kötüydü. Dayanamadığı şey kalbindeki acıydı.

Tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi.

Alex! Kalbinden haykırdı. Alex lütfen! Sana ihtiyacım var.

Onu düşünmek kalbini ısıttı ve birkaç gün içinde onu göreceği bilgisine umutsuzca sarıldı. Birkaç gün sonra dünyada her şey yoluna girecekti. Birkaç gün daha hayatta kalabilirdi. Sonra Alex Devin'e yaptıklarının bedelini ödetecekti. Buna hiç şüphe yoktu.

Yorgun bir uykuya dalarken düşüncelerini Alex'in dönüşüne odakladı.

Elli Dördüncü Bölüm

Anna kelepçelerinin çözüldüğünü ve kaldırılıp yatağa yatırıldığını hissetti. Devin'in öfkesi yatışmış mıydı? Gözlerini açtı ve kendisini Kaveh'in altın gözlerine bakarken buldu.

"Kaçmaya çalıştığını duydum kızım. Bu iyi bir fikir değildi."

Soğuktan kaskatı kesilmiş bacaklarını uzatırken Anna yüzünü buruşturdu. Elbisesini çıkardı ve battaniyeyi üzerine örttü.

"Birazdan sıcakken geri geleceğim. Soğuk vücudun becermek istediğim bir şey değil. Sıcak eti tercih ederim."

Onun uzaklaşmasını izledi ve sonra uzanıp akşam gökyüzüne baktı. *Sadece birkaç gün daha.*

Bir süre sonra geri döndüğünde güneş batmış ve insanlar Kartal'ın önünde toplanmaya başlamıştı. Son Buluşma'da gördüğü politikacıların çoğunu gördü.

Alanın çeşitli yerlerinde mangallar kurulmuştu. Anna ısınmak için olduğunu tahmin etti. Akşam oldukça serindi.

Kaveh pavyonun yan tarafını kapattı ve battaniyesini çekti. Onun yanına oturdu ve kalçasını okşadı. "Çok daha iyi." Ona sertçe baktı. "Bağırma yoksa sana vururum."

Adam onu ters çevirip kalçalarını yukarı kaldırırken Anna'nın gözleri büyüdü ve başıyla onayladı. "Arkadan sevişmeyi seviyorum. Çok daha derine inebiliyorum."

Anna onun vücudunu istila ettiğini hissedince ürperdi. Tanrım, adam haklıydı. İnledi ve çığlıklarını bastırmak için yüzünü yastığa gömdü.

Bu bebek için iyi olamaz, diye düşündü. Kaveh'in siki vücudunun derinliklerine girerken karnı kasıldı.

Kadın onun etrafında sıkılaştıkça adam alçak bir inilti çıkardı. Acıdan gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Adam sertçe itti ve kadın çığlık atmamak için yastığı ısırıldı. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ama adamın içinde zonkladığını ve inlediğini hissetti ve sonra ondan çekildi. Yastığı göğsüne bastırdı ve bir top gibi yan tarafına yuvarlandı. Karnına hâlâ kramplar giriyordu.

Etrafına uzanıp elini karnına koydu ve memnun görünüyordu. "Zamanı geldiğinde Ian seni yukarı çıkaracak," dedi ve ayağa kalkıp

beyaz ipek bir tunik ve pantolon giyiyor.

Anna ona bakarken acıyla yüzünü buruşturdu.

"Merak etme. Çok uzun süre acımayacak." Ona sert bir bakış attı.

"Sakın kaçma. Kaçarsan seni bulurum. Ve beni peşinden koşturursan bu hiç hoş olmaz."

Anna başını salladı ve o da uzaklaştı.

Maggie bir süre sonra pavyona geldi ve temizlenmesine yardım etti. Saçlarını taradı ve yüzünü yıkadı. Anna'nın kesiklerini temizledi ve sonra ona daha önce giydiğine benzer başka bir beyaz elbise giydirdi, ancak bu elbisenin yan tarafında bir yırtmaç vardı.

Maggie Anna'nın hazır olduğunu söylediğinde, Anna neler olup bittiğini izlemek için pavyonun diğer tarafına gitti.

Devin'in konuştuğunu duyabiliyordu ama oturduğu yerden Kelimeler karmakarışık geliyordu. Toplantının üzerinde dumanlı bir pus vardı ve adamlar dikkatleri Devin'e kilitlenmiş bir şekilde çimlerin üzerinde oturuyorlardı. O durakladığında gülümseyip başlarını salladılar ve birkaç kez alkışladılar. Beyaz cübbelerini giyen Yaşlılar, Devin'in arkasında tahtlarında oturuyorlardı.

Anna, Washington DC'de kendisini inciten koyu tenli senatörü görebiliyordu. Yanında yaşlı, beyaz saçlı bir adamla birlikte kalabalığın en önünde oturuyordu. Anna bir seçimle ilgili bir şeyler hatırladı. O şimdi başkan mıydı?

Anna, Jamie'nin her zamanki hoş, boş bakışıyla platformun kenarında oturduğunu görebiliyordu. Malikânedeki kızlar çıplaktı ve erkeklerin kenarında oturuyorlardı. Herkesin gözlerinde hafif bir donukluk var gibiydi.

"Bu duman da neyin nesi?" diye fısıldadı Maggie'ye.

"Havadan gelen bir çeşit uyuşturucu. Erkekleri rahatlatıyor ve iyi vakit geçirmelerine yardımcı oluyor. Ayrıca cinsel dürtülerine de yardımcı oluyor."

"Oh."

Anna ara sıra kelimeleri seçebiliyordu. Ekonomi. Depresyon. Sosyalizm. Konuşmasının sonunda erkekler yüksek sesle alkışladı ve tezahürat yaptı.

Kaveh sahneye çıktı ve Devin'in önderliğinde ülkenin ne kadar çok şey başaracağından bahsetti. "Elbette böyle büyük işlerde her zaman bir fedakârlık olması gerekir."

Ian, Anna'nın yanında belirdi ve ona kalkmasını işaret etti. Onu Devin'in beklediği platformun yanına kadar götürdü. Platformda, bir masanın yanında sessizce duran Jamie'yi gördü.

Ian onun koluna girdi ve platforma çıkmasına rehberlik etti. Devin onun yakında durduğunu gördü ve ona hınzırca bir gülümseme verdi.

"Ian. " diye başladı Anna.

"Sessiz ol," diye

tısladı. Anna

dudağını ısırıldı.

Devin Jamie'nin yanına gitti. "Jamie, aşkım," diyerek yanağını okşadı ve Jamie ona hayran gözlerle baktı. "Benim için her şeyi yapmaya hazırsın, değil mi?"

"Evet, Efendim," diye yanıtladı.

Devin gülümsedi. "O zaman kendini kölelik bağlarından kurtar." Platformun yan tarafındaki bir direği işaret etti ve sonra onu oraya götürdü. Direğin yanında durmasını sağladı ve ardından göğüs ucu halkalarına, göbek halkasına ve am halkasına zincirler taktı. "Halkaları vücudundan çıkar."

Anna'nın ağzı şok içinde açıldı ve Jamie halkaları vücudundan uzaklaşarak direktten uzaklaşmaya başladığında nefesi kesildi. Zincirler o kadar kısaydı ki kendini direğe doğru itebildi ve zincirler gerildiğinde bunu yaptı.

Anna onun neredeyse zevkle inlediğini duyabiliyordu. Aşağıdaki adamlar aç gözlerle onu izliyorlardı. Jamie geri adım attı ve amının dudakları gerildi ve sonra halka vücudundan koparıldı. Coşkuyla haykırdı ve erkekler alkışladı. Ardından göbek halkası geldi ve erkekler yine tezahürat yaptı. Daha da geri adım attığında bacağından ve karnından kan akıyordu. Göğüsleri dümdüz dışarı uzandı ve son bir çığlıkla meme ucu halkaları gevşedi.

Erkekler onaylayarak bağırıyorlardı. Anna bazılarının kendilerini okşadığını görebiliyordu ve bu onu hasta hissettiriyordu.

Jamie nefes nefese durdu ve Devin yanına gidip alnından öptü. Elini kaldırdı ve adamlar sustu.

"Ben artık senin efendin değilim, sevgilim. Yine de benim için her şeyi yapar mısın?"

"Evet. Yapacağım."

"Benim için ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istersen." Kadın ona hayran gözlerle baktı. Artık göğüslerinden de kan damlıyordu.

Devin sahnenin arka tarafındaki bir masayı işaret etti. Üzerinde birkaç bıçak ve diğer keskin nesneler duruyordu. Devin alçak bir sesle, "Kendine zarar ver," dedi.

Jamie masaya doğru yürüdü ve masaya baktı. Bıçaklardan birini seçti ve Devin'e dönüp ona baktı.

Devin gülümsedi. "Benim için meme uçlarını keser misin?"

Jamie ona gülümsedi ve göğüslerine baktı. Kanlı meme uçlarından birini çekti ve bıçağı altına soktu. Göğsü yerine düştü ve meme ucu yerinde kaldı. Erkekler alkışladı. Devin ona bıçağı önündeki taş mangala atmasını işaret etti. Aynı şeyi diğer meme ucuna da yaptı ve onu da ateşe attı.

Anna kusmamaya çalışarak yere baktı. Belki de Devin'in onu bütün gün beslememiş olması iyiydi, gerçi yemek yemediği için başı dönmeye başlamıştı.

Devin adamlara baktı. "Benim için başka ne yapabilir ki?" diye sordu sırtarak.

Kalabalıktan bağırışlar yükseldi ve Devin güldü. Jamie'yi koltuğa oturttu.

ayaklarını kalçalarının yanına koyarak amını erkeklerle gösterdi. "Benim için amını kesmeyecek misin? Ama klitorisini bırak."

Jamie tekrar gülümsedi ve Anna kızın tam olarak ne yaptığını göremediği için şükretti. Ama erkekler görebiliyordu ve tezahürat edip cesaretlendirici bağırışlarda bulundular. Anna kızın Devin'e deri parçaları uzattığını ve Devin'in de bunları ateşe attığını gördü.

Anna'nın boğazındaki safra yükseldi ve dizlerinin üzerine düştü. Bacakları artık onu desteklemiyordu ve yere baktı. O ve Devin bu kızla zaman geçirmişlerdi. Neden ona bu korkunç şeyleri yaptırıyordu? şeyler?

Birkaç dakika sonra Jamie'nin inlediğini duydu ve başını kaldırıp Devin'i arkasında, elleri bacaklarının arasında gördü. Jamie ona yaslanmıştı ve öyle hareket ediyordu ki, onu boşaltmak için klitorisini ovuyor olmalıydı. Jamie bir dakika sonra çığlık attı. Büyük orgazm çığlıklarından biriydi bu. Anna onları iyi tanırdı. Acı ve zevk birbirine karıştığında gerçekleşirdi.

Anna ışıktaki parlayan bir bıçak gördü. Devin bıçağı yukarı doğru kaldırdı ve Jamie homurdandı.

"Klitorisin için teşekkür ederim, sevgilim." Devin ateşe bir şey attı. Adamlara baktı. "Biraz daha yapsın mı?"

Adamlar yine tezahürat yaptı. Neden bu kadar kana susamışlardı?

Devin bıçağı tekrar Jamie'ye verdi ve o da önce bir göğsü sonra diğerini kesmeye başladı. Devin ikisini de ateşe attı.

Jamie'nin bacaklarını açarak masaya uzanmasına yardım etti. Anna tekrar gözlerini kaçırmadan önce bacaklarının arasındaki kanlı deliğe bir an göz attı.

"Seni sikeyim mi sevgilim?"

"Lütfen," diye inledi Jamie.

"Seni neyle sikeyim?"

Jamie cevap vermeyince Anna başını kaldırıp baktı. Jamie masanın üzerindeki bir şeyi işaret ediyordu.

"Bu mu?" Devin uzun bir metal parçası aldı. Dört kenarı ve keskin bir ucu vardı. Yaklaşık beş santimden başlıyordu ve diğer ucunda bir sapa dönüşmeden önce yaklaşık beş santimetrelilik bir alanı kaplıyordu. Yaklaşık Üç ayak uzunluğunda.

"Hayır," diye fısıldadı Anna. Onu öldürecekti.

Jamie başını salladı ve Devin'e gülümsedi. "Lütfen. Lütfen beni bununla becer."

Devin hafifçe gülümsedi ve adamların görmesi için garip kılıcı havaya kaldırdı. Bağırılar ve alkışladılar. Devin parmağını jilet gibi keskin bir kenarda gezdirdi ve bir kesikten sızan kan çizgisini kalabalığa göstermek için yukarı kaldırdı. Adamlar daha çok tezahürat yaptı.

Anna onu Jamie'nin kanlı amının girişine yerleştirdiğini ve içine bastırıldığını gördü. Jamie acı içinde haykırdı ama daha fazlası için yalvardı. Anna, Devin'in onu yavaşça sikmesini dehşet içinde izledi. Önce sadece birkaç santim, sonra daha fazlası. Jamie daha fazlası için yalvardı ve Devin her itişte vücudunun daha da derinliklerine girdi. Kan yerdeki bir kaseye damladı. Devin metal direğin en az bir ayağını içeri bastırırken Jamie kendinden geçmiş bir çığlık attı. Daha fazla kan damladı.

Jamie yalvarmaya devam etti. Artık midesinde olmalıydı ve hâlâ yalvarıyordu.

"Daha fazla!" diye bağırdı, kalçalarını sanki bir erkekle sikişiyormuş gibi hareket ettirdi.

Devin'in gözleri, direğin yarısını onun içine iterken heyecandan kocaman olmuştu. Jamie öksürdü ve ağzından kan geldi. Yine de daha fazlası için yalvardı.

"Kendini tamamen bana teslim edecek misin Jamie?" "Evet!" diye haykırdı.

Devin geri çekildi ve her şeyi Jamie'nin vücuduna sapladı. Jamie son bir korkunç çılgılık attı ve sonra hareketsiz kaldı. Üç ayak uzunluğundaki keskin metal, amından vücuduna saplanmıştı. Ortalık bir an için sessizleşti ve ardından oturan erkeklerden tezahüratlar yükseldi. Devin direği birkaç kez çevirdi ve sonra çekip çıkardı. Kan serbestçe kâseye aktı ve beyaz cübbesinin altına sıçradı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve vücudundan akan kanı yaladı ve sonra Anna'yı ayağa sürükleyen Ian'a işaret etti. Anna direndi ve Ian onu kaldırıp Jamie'nin cesedinin önüne koydu. Devin onun saçlarını tuttu.

"Onun can suyunu iç. Ne de olsa onu bu noktaya getirmeme sen yardım ettin." Anna başını salladı ve Devin Anna'nın başını eğmeye zorladı.

"Yala," diye emretti.

Anna dilini uzattı ve küçük bir yalama yaptı. "Daha fazla," diye homurdandı Devin.

Dilini kanlı etin üzerinde gezdirdi ve sonra Devin onu serbest bıraktı. Onu.

Ian onu platformun kenarına götürdü ve orada yatağa uzandı. dizlerinin üzerine çökmüş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Zavallı Jamie.

Devin, "Bana bağlanmak isteyen herkes gelsin ve onun canının tadına baksın," diye duyurdu.

Başkan platforma doğru ilerlerken ve adamlar arkasında sıralanırken Devin dolu kâseyi aldı. Devin kâseyi aldı ve içmeleri için önce Yaşlılara, sonra da Oğullara uzattı.

Anna daha fazla izleyemedi ve olduğu yerden başka bir şey düşünmeye çalışarak yere baktı. Ama kan tadı ağzından gitmiyordu ve aklına başka hiçbir şey gelmiyordu.

Sonunda erkekler bir kez daha yerlerini aldı ve Devin sahnenin ortasına çıktı.

"İstekli bir fedakarlık tatlıdır. Ama isteksiz bir fedakârlık daha da tatlıdır." Devin, Anna'yı ayağa kaldıran Ian'a başıyla işaret etti.

Ian onu ikinci bir masaya sürükleyip üzerine oturturken kadın ondan uzaklaştı. Adamlardan gelen endişeli mırıltılar etrafı doldurdu.

Devin gülümseyerek, "Onu öldürmeyeceğim," dedi. "O çok değerli." Adamlar güldü.

Devin ona doğru yürürken Anna titredi. Başını salladı ve geri çekilmeye çalıştı ama Ian onu yerinde tuttu. Ölümsüzler Kaveh, Val ve Sohrab onun yanına yürüdü ve Ian onu serbest bıraktı. Anna kaçmaya çalıştı ama Ölümsüzler onu yakalayıp masanın üzerinde tuttu. Val kollarını, Sohrab kalçalarını tuttu. Kaveh Devin'in yanında duruyordu.

Devin elbisesini kaldırdı ve karnını okşadı. "Şu küçük yumruya bakın. Karnında Ölümsüz bir bebek var. Aradığım kurban bu." Anna çığlık attı. "Hayır!"

Tekmeleyerek ve çığlık atarak Devin'e saldırdı. Kaveh gelip onun diğer tarafında durarak daha fazla hareket edememesi için onu tutmak zorunda kaldı.

Devin'e baktı ve gözleriyle ona yalvardı. "Lütfen, Devin," diye yalvardı. "Bunu yapma."

Gözleri kısıldı ve burun delikleri açıldı. "Bana adımla hitap etmeye nasıl cüret edersin, köle," diye hırladı.

Anna'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bunu yaptığının farkında bile değildi. "Özür dilerim, Efendim," diye inledi.

"Çocuğun amacı bana kurban olmak, Hanımefendi. Bunu durduramazsınız."

Devin, Kaveh ve Sohrab'a başıyla işaret etti ve bacaklarını açtılar. Bacaklarını sıkıca kavradıklarında kız sinsice tekmeledi. Val dirseklerini arkasına doğru iterek hafifçe doğrulmasını sağladı.

Devin ona doğru uzandı ve o da çığlık atıp mücadele etti ama nafiye.

Devin elini içinde gezdirmeye başladığında "Hayır!" diye yalvardı.

Adamın elinin daha da içeri girdiğini hissedince inledi. Devin acıyı ve baskıyı artırırken gökyüzüne baktı ve Alex'in adını haykırdı.

Devin elini çekti ve Anna kanlı eli görünce feryat etti. Devin'in elindeki kütle. Herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı ve ardından mangalın üzerindeki bir kâsenin içine bıraktı. Fokurdadı ve kâseyi alıp ağzına götürmeden önce birkaç dakika boyunca onu izledi.

Anna öğürdü ve Ölümsüzlerden biri elini onun başına koydu. Kusma dürtüsü kayboldu ama mide bulantısı devam etti.

Devin elinde kâse ve yüzünde şeytani bir sırıtışla ona döndü. Biri saçlarını arkadan tutup çenesini zorla açınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başını salladı ve çığlık atmaya çalıştı ama Devin kaseyi ağzına götürdü ve içine sıcak bir sıvı döküldü. Tükürmesini engellemek için büyük bir el ağzını kapattı.

"Yut kızım, seni serbest bırakacağım."

Başını salladı ve Devin'in kâseyi tekrar ağzına götürmesini dehşet içinde izledi.

Gözleri kısıldı. "Yutun, Hanımefendi."

Bu bir emirdi. Onun bağlı kölesi olarak itaatsizlik edemezdi. Yutkundu ve neredeyse kusacaktı.

Devin, Anna'ya döndü ve vücudundan arzu ettiği şeyin geri kalanını almak için bacaklarının arasına diz çöktü.

Anna masanın üzerine yığıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Alex," diye fısıldadı, keder onu tüketiyordu.

Devin sözlerini bitirdiğinde Ölümsüzler onu serbest bıraktı. Gevşedi; mücadelesi sona ermişti. Gözyaşları sessizce yüzünün kenarından saçlarına doğru aktı

"İyileştir onu," dedi Devin Kaveh'e. "Cezalandırılması gerekiyor."

Kaveh Anna'ya doğru yürüdü ve vücudunu hamilelik öncesi haline getirme işine başladı.

Devin memnuniyetle gülümsedi. "Ve şimdi, beyler," dedi çimenlerin üzerindeki adamlara. "Akşamınızın geri kalanının tadını çıkarın."

Erkekler çevredeki kızları yakalamaya başladı ve onların çığlıkları ve çığlıklar erkeklerin homurtularıyla yankılanıyordu. Havadaki uyuşturucunun şiddetlendirdiği devasa bir seks partisiydi bu.

Devin gelip Anna'nın yanında durdu. Anna yenilmiş bir halde ona baktı. Onu ayağa kaldırdı ve göğsü masanın üzerine gelecek şekilde çevirdi. Sikini Anna'nın amına soktu ve onu sertçe becerdi.

Anna masaya baktı ve Devin'in istediğini yapmasına izin verdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Devin işini bitirdiğinde Anna'nın kolyesini çıkardı ve onu erkek kalabalığının içine doğru itti.

Gece boyunca tecavüze uğradı ve dövüldü ama o hiç sesini çıkarmadı. Şafaktan kısa bir süre önce, son adam onu terk etti ve o da çimlere uzandığı yerde bayıldı, kendisini tüketen karanlığa şükretti.

Bölüm Elli Beş

Nazik bir el Anna'nın yanağını okşadı ve alnında serin bir bez hissetti. Gözlerini açtığında Tommy ve Travis'in gözlerinde endişeyle ona baktıklarını gördü. Daha önce bayıldığı yerden kaldırılmıştı. Yatak yumuşak ve battaniye sıcaktı. Köşkün beyaz ipeği esintide dalgalanıyordu.

"Travis?" diye homurdandı. "Burada ne işin var?"

"Alex gelip sana göz kulak olmamı istedi," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Devin'in sana ne yaptığına inanamıyorum."

Anna yavaşça gözlerini kırıştırdı ve Tommy'ye bakarak ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Bana evlendiğini söylemedin," dedi usulca, saçlarını okşayarak.

"Devin'in insanlara söylememi isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Travis onun iyi bir adam

olduğunu söylüyor." Anna başını

salladı. "En iyisi."

Tommy hüzünle gülümsedi. "O zaman sanırım çok fazla şikâyet edemem." Kadının elini tuttu ve arkasından öptü, sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Anna hiç düşünmeden elini karnına götürdü. Yine dümdüzdü ve beli küçüktü. Gözyaşları köşesinden sızıyordu Bebeğin gittiğini hatırlayınca gözleri doldu.

Travis'e bakarak, "Ben'in değildi," diye fısıldadı. "DevinKaveh'in beni hamilesöyledi, böylece....." Sesi bir anda kesildi Sessizlik. Kelimeleri söyleyemiyordu. Alex'le birlikte bebeği büyüteceklerine dair tüm hayalleri yıkılmıştı.

"Çok üzgünüm, Anna. Bunun seni ne kadar mutlu ettiğini biliyorum." Travis öne eğildi ve onu alnından öptü.

Tommy ayağa kalkarak, "Ona yiyecek bir şeyler getireceğim," dedi. "Ian dün bir şey yemediğini söyledi."

Travis başıyla onayladı ve Tommy perdelerin arasından çıkıp gitti. Travis Anna'nın yanına uzandı ve o ağlarken ona sarıldı.

"Alex onunla ilgilenecektir," dedi Travis yumuşak bir sesle.

"Bakacağını biliyorsun."

Anna başıyla onayladı. *Alex*. Onun tek umut ışığı.

Tommy bir süre sonra elinde bir tabak tavuk ve sebzeyle döndü.
Devin onunlaydı.

"Travis?" Devin haykırdı. "Burada ne işin var?"

Travis doğrulup Devin'e bakarak, "Böyle şeylere gelmeme izin var," diye cevap verdi.

Devin kaşlarını kaldırdı. "Baban sana saygıyı öğretmedi mi?" dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

Travis çenesini sıktı ama bir şey söylemedi.

Devin'in bakışları Anna'ya döndü. "Uyandığına sevindim," dedi sertçe. "Yemeğini ye ve sonra pavyona geri dön. Sana ihtiyacım var."

"Evet, Efendim," diye fısıldadı.

Topuklarının üzerinde döndü ve pavyondan ayrıldı. Tommy tabağı ona uzattı ve Travis'le bakıştılar.

Anna tabağa baktı. Hiç iştahı yoktu.

Tommy nazikçe, "Anna, yemek yemelisin," dedi. "Kocan eve gelmeden önce ziyan olmak istemezsin, değil mi?"

Ona minnettar bir gülümseme verdi ve yemeye başladı. Alex için yemek yedi. Alex için her şeyi yapabiliirdi.

Anna yemeğini bitirdiğinde Travis ve Tommy'ye teşekkür etti ve pavyona geri döndü. Elbisesi kirliydi ama en azından giyinikti.

Devin, Oscar, Tom ve Connor'la birlikte koltuklara oturdu. Her birinin bacaklarının arasında siklerini emen birer kız vardı.

"Git temizlen ve geri dön," diye talimat verdi Devin. "Maggie seni yatakhane bekliyor."

"Peki efendim," dedi sessizce ve kızların yatakhanesine giden yolu bulmak için oradan ayrıldı.

Oraya giderken, kadınların yattığı küçük bir tarla gördü. Yaklaştıkça, onların sadece orada yatmadıklarını fark etti. Ölmüşlerdi. Vücutları çürük ve kanlıydı. Yaklaşık yirmi kişiydiler. Anna, cesetlerin görüntüsünü unutmaya çalışarak aceleyle yatakhaneye gitti.

Maggie geldiğinde onu kasvetli bir şekilde karşıladı, bir odaya götürdü ve sıcak bir banyo yaptırdı. Su ağrıyan bedenini rahatlattı ama kalbi ve zihni için hiçbir şey yapmadı. Bir uyuşukluk onu ele geçirmeye başladı ve acıyı uzaklaştırdı.

Devin'in bebeğini almasını. Onun sandığı bebek olmadığını bilmek, kalbindeki acıyı dindirmek için çok az şey yaptı.

Alex'i çok özlüyordu. *Sadece birkaç gün daha.* O bir yapabilirdi birkaç gün daha. Sonra Alex onu kollarına alacak, sarılıp öpecek ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti. Onu ovuşturdu parmaklarını yüzüklerinin olduğu yere koydu. Keşke kalbindeki acıyı silebilseydi.

Temizlenip giyindikten sonra Devin'in yanına döndü. Alex'in ona söylediği gibi uzun ve zarif bir şekilde yürümek için elinden geleni yaptı. O bir Yaşlı Hanımefendiydi. Saygı görmeye değirdi.

Tecavüze uğrarken saygı gördüğünü hissetmek zordu. Devin onu locaya götürmüştü. Başkan onu istiyordu. Ona zarar vermek istiyordu ve Devin de bunu onaylıyordu. Öğleden sonrayı onun odasında geçirdi ve adam ona vahşice davrandı. Şok tabancası kullanmış ama daha önce yaptığı kadar kapsamlı değil. Amını yumrukladı ve çığlık attırdı. Meme uçlarını kelepçelerle o kadar sert sıkıştırdı ki kanadılar. Klitorisine sıcak balmumu döktü ve yaktı.

Onunla işi bittiğinde yürüyemiyordu ve ava katılabilmesi için Kaveh'in onu iyileştirmesi gerekiyordu. Av başladığında Ian'ın geçen Ağustos'ta ona verdiği tavsiye aklına geldi. *Saklanacak bir yer bul ve güneş doğana kadar orada kal.* Akşam konuşmaları sona erdiğinde kızlar ormana doğru sürülüyordu. Anna saklanacak bir yer bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Yaklaşık yirmi dakika sonra bir çalı kümesi buldu ve tam adamların yaklaştığını duyduğu sırada saklandı.

Kısa bir süre sonra çığlıklar duymaya başladı. Kızlar ve erkekler koşarak onun bulunduğu yerden geçiyordu. Bir adam kırbacını getirmiş ve kızlardan birini yakalamıştı. koşarken bileğini incitti ve sertçe yere düştü. Bazı adamlar iyiydi ama çoğu değildi.

Saklanırken korkunç şeyler gördü. Ondandır birkaç metre ötede bir adam bir kızı yere yatırmış, bir diğeri ise kızın amına büyük taşlar sokuyordu. Bir başka adam ise bir kızı ağaca zincirlemiş ve kızın vücudu ağaç kabuğuna sürtünürken kıcına tecavüz etmiştir.

İşlerini bitirdikten sonra içinde taşlar olan kız hiç kıpırdamadı. Gülerek uzaklaştılar. Anna hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için onu izledi. Kız inledi ve taşları çıkarmaya çalışmak için kendine uzandı, ancak uzanamadan geri düştü.

Anna, kızın acıya karşı verdiği mücadeleyi gözyaşları içinde izledi. Anna öylece oturup izleyemezdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Etrafı sessizdi ve çalılarının arasından gizlice çıkıp kıza doğru yaklaştı.

"Hey," diye fısıldadı. "Bırak yardım edeyim."

Kız ona kocaman gözlerle baktı. "Siz Metres'siniz," diye fısıldadı.

Anna başıyla onayladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Hiçbir işe yaramayacak," dedi gözlerinde yaşlarla. "İçim paramparça oldu. Başaramayacağım." Sesi o kadar yenilmiş geliyordu ki Anna'nın kalbi kırıldı.

"Hayır," dedi Anna aniden. Yardım edebilirdi. O bir Ölümsüzdü. İyileştirebilirdi. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama bundan emindi.

"Hayır. Sana yardım edeceğim."

Yavaşça kızın vücuduna uzandı ve kanla kaplı taşları çıkardı. Anna hepsini çıkardıktan sonra elini kızın karnına koydu ve gözlerini kapatıp konsantre oldu. Vücudundan kızın içine doğru bir sıcaklık aktı.

Kızın nefesi kesildi ve gözleri büyüdü. "Daha iyi hissediyorum," diye haykırdı usulca. "Neden...?"

Anna gülümsedi. "Çünkü yapabilirim. Sen kime aitsin?"

"Sahibim Brandon."

Anna en azından iyi bir efendisi olduğu için rahatlamıştı. "Şuradaki çalılarını görüyor musun?" diye saklandığı yeri işaret etti.

Kız başını salladı.

"Git orada saklan. Kimse seni bulamaz." Anna arkasındaki adamları duydu. "Git. Acele et." Kızın ayağa kalkmasına yardım etti ve kız koşarak uzaklaşıp çalılarının arasında kayboldu.

Anna etrafına bakındı. Adamların el fenerlerini gördü. Saklandığı yeri kaybetmişti. Ters yöne doğru koştu.

Ay dolunaydı ama ağaçlar sıkı. Birden fazla kez ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü. Bir ışık huzmesi onu buldu ve dondu kaldı, ama bağırışlar ona ulaştığında tekrar koşmaya başladı. Ama karanlıkta ayakta kalamıyordur yeterince hızlı koşamıyordu. Düştü ve yakalandı.

Işık yüzünde parlıyordu. "Bu Hanımefendi değil mi?" diye sordu bir adam. "Sanırım o," dedi başka bir adam.

İlk adam "Güzel," dedi ve kadın yakalanıp yere atıldı. Karşı koydu ama adamlar onun için çok güçlüydü. Bacakları açıldı ve kısa bir süre sonra amcığı doldu.

Bu sadece başlangıçtı. Onunla işleri biter bitmez, başka bir adam onu yakaladı. Bu gece de bir önceki gece kadar berbat geçti. Şafak söktüğünde güçlükle hareket edebiliyordu ve bir ağacın altında uyuyakaldı.

Oda uzun ve dardı. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve zemin yeşil renkte halıyla kaplıydı.

Girişte durdu. Solunda dar bir kapı kapalıydı. Önünde, yan tarafı kısa duvar boyunca uzanan bir ikiz yatak vardı. Karşısındaki uzun duvar boyunca bir çekyat uzanıyordu ve en uçta uzun ama dar bir pencere vardı. Odanın diğer ucunda bir kanadı olan bir şömine vardı. yanındaki sandalye. Pencerenin karşısında kitaplarla dolu bir kitaplık vardı.

Oda boştu. Birini bekliyordu.

Anna gözlerini açmadan önce doğrulup oturdu. Oda. Odayla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Başını salladı ve gözlerini açtı. Baş ağrıyordu. Vücudunun geri kalanı da öyle.

Titrek bacakları üzerinde durdu ve etrafına bakındı. Uzakta, kendisine doğru yürüyen çıplak kadınlar gördü. Ayrıca yerde garip pozisyonlarda yatan birkaç kadın vardı. Onlara ne olmuş olabileceğini düşünmek istemediği için gözlerini kaçırdı. Önündeki ağaçta sağını gösteren bir ok işareti vardı. Tarlaya dönüş yolu bu muydu? Diğer kadınlar ona doğru geldiği için öyle olduğunu tahmin etti ve o yöne doğru yürümeye başladı.

Güneş tepedeydi ve üşümüş tenini ısıtıyordu ama duyguları için hiçbir şey yapmıyordu. Kalbindeki uyuşukluk için minnettardı; bebeğini kaybetmenin acısını hissetmek istemiyordu.

Yarım saat içinde ağaçların arasından çıkıp çimenlik alana doğru yürüdü. Tarlada yürürken Ian ona yaklaştı.

"Devin temizlenmeni ve onu pavyonda görmeni istiyor."

Anna başını salladı. "Evet lordum," dedi sessizce. Onunla birlikte yatakhaneye giden yola kadar yürüdü ve sonra yanından ayrıldı.

Yatakhane de temizlendikten sonra Devin'i karşılamak üzere pavyona doğru yola çıktı. Bütün gün toplantıları vardı ve Anna bütün gününü oral seks ve sikilmek.

Anna geceyi Devin'le pavyonda geçirdi -daha vahşi bir seks- ve ertesi sabah San Francisco'ya geri döndüler.

Bölüm Elli Altı

Devin onu eve bırakırken, kalbindeki uyuşukluk kaybolmaya başladı. Anna gözlerini kırpıştırarak pencereden dışarı baktı. Alex'e bebeğin öldüğünü nasıl söyleyecekti? Bunu önlemek için yapabileceği bir şey var mıydı? Daha fazla mücadele etmeli miydi? Daha fazla mücadele edebilir miydi? Belki daha uzağa kaçsaydı....

Anna, Devin'in arabasında kaybetmemek için tırnaklarını ellerine geçirdi. Devin arabayı evinin önüne çekti ve Anna bavulunu alıp Devin'e hiçbir şey söylemeden arabadan indi.

Evin kapısını açtı, içeri girdi, kapıyı kapattı ve bir çığlık ve hıçkırıkla mermer zemine yığıldı.

Aaron kapının kapandığını ve bir saniye sonra bir çığlık duydu. Büyük odadan koşarak çıktı ve Anna'nın kapının yanında top gibi kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü. Yanına koştu ve dizlerinin üzerinde kayarak onu kollarının arasına aldı. O şerefsiz Devin ona ne yapmıştı?

Orada olduğunu bildiğinden bile emin değildi ama ona sarıldı ve ne olduğunu anlatacak kadar sakinleşeceğini umarak onu salladı. Fakat sakinleşmedi. Ayaklarını tekmeliyor ve yumruklarını yere vuruyordu. Arada bir tüylerini diken diken eden doğaüstü bir çığlık atıyordu. Tanrım, ona ne olmuştu?

Bayan Gersten endişeli bir şekilde içeri girdi. Çaresizce ona baktı. Kadın üst katı işaret etti ve adam başıyla onayladı.

"Anna, seni odana götürüyorum," dedi sakın bir sesle. Onu dikkatlice kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı. Frau Gersten örtüleri geri çekti ve Aaron onu nazıkçe yatağa yatırdı, sonra arkasına uzandı ve hıçkırmaya devam ederken ona sarıldı.

Birdenbire ağlamayı kesti. Derin bir nefes aldı ve sonra hareketsiz kaldı. Aaron hâlâ nefes aldığından emin olmak için ona doğru eğildi. Gözleri kapalıydı ve vücudu gevşemişti. Uykuya dalmıştı.

Aaron rahatlayarak iç çekti. Ona bir dakika daha sarıldı ve sonra kendini ondan ayırdı. Telefonuna ihtiyacı vardı. Travis oradaydı. Neler olduğunu biliyor olabilirdi.

On beş dakika sonra, Travis'le konuştuktan sonra Aaron, Anna'nın yatağının yanındaki sandalyeye çöktü.

Eve döndüğünde histerik olmasına şaşmamalı. Onun uyuyan haline baktı, uykuya dalmayı başardığı ve acısını dindirdiği için şükretti.

Aaron Devin'i bulup çıplak elleriyle boğmak istiyordu.

Anna'yı böyle incitmeye nasıl cüret eder! Alex, Devin'le Anna'ya nasıl davranılması gerektiği konusunda anlaşmaya vardıklarını söylemişti. Devin, Alex şehir dışında olduğu için böyle bir şeyden paçayı sıyrabileceğini mi düşünüyordu?

O mu? Ne tür hasta bir orospu çocuğu bir kadının rahminden bir bebek koparır?

Tanrım, Wilhelm'i araması gerekiyordu. Alex bir şey olursa babasını aramasını söylemişti. Bu kesinlikle bir şeydi. Rehberinde Wilhelm'in numarasını aradı ve tuşladı. Almanya'da çok geç olmadığını umuyordu ama Wilhelm'in ne olduğunu öğrendiğinde umursayacağını sanmıyordu.

Wilhelm telefonunun cebinde titremesiyle hafifçe sıçradı. Siyasi bir belgeye dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Aaron onu neden arıyordu ki?

"Merhaba Aaron," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Her şey yolunda mı?"

Wilhelm, Aaron'un hafta sonu olanları anlatmasını giderek artan bir dehşet içinde dinledi.

Hızla Ilsa'nın oturduğu ve Otto'yu sallayarak uyuttuğu oturma odasına doğru yürüdü. Bebeğin sancısı vardı ve Ilsa onu sakinleştirmekte çok başarılıydı. Wilhelm bir an durakladı, Ilsa'nın Alex'i de aynı şekilde kucağına aldığı yirmi sekiz yıl öncesine gitti.

Ilsa başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki endişeyi gördü. "Beni arayıp haber verdiğin için teşekkür ederim Aaron."

"Efendim, sormaktan nefret ediyorum. Ama... Sanırım Anna'nın size burada ihtiyacı olabilir. Alex şehir dışındayken."

"Evet. Sanırım haklısın." Wilhelm bir an düşündü. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Yapabilirsen onu sakın tut. Yarın dans etmek isterse, onu da götür. Dans etmenin ona nasıl yardımcı olduğunu biliyorsun."

"Evet, efendim."

"İndiğimde seni ararım." Vedalaştılar ve Wilhelm üzgün bir şekilde karısına baktı.

"Neyin var Wilhelm?" Ilsa endişeli gözlerle sordu.

"Bu Anna. O....." İçini çekti, kelimeleri söylemek bile istemiyordu.

"Bebeği Devin aldı. Ben'in değildi. Devin tüm bunları iğrenç bir amaç için yaptı." Wilhelm elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım ona gitmem gerekiyor. En azından Alex eve gelene kadar."

Ilsa başıyla onayladı. "Evet. Sana ihtiyacı var." "Gidersem iyi olacak mısın?"

Ilsa gülümsedi. "Elbette. Benim Kurt, Liesl ve Greta'm var. Anna'nın kimsesi yok."

Ne kadar harika, anlayışlı bir karısı vardı. "Artık arkadaşları var."

"Ama sana ihtiyacı var Wilhelm. Bundan eminim. Ona en yakın şey sensin.

Alex'e sahip olacak. Onun için güçlü olabilirsiniz, özellikle de Alex gecikirse. Eminim Alex'in yarın evde olacağı umuduna tutunuyordur..." Ilsa son buldu.

Alex'ten haber alamamışlardı ve Wilhelm oğlunun yarın evde olmayacağını rahatlıkla varsayabilirdi. Bu alışılmadık bir durum değildi ve endişelenmesini gerektirmiyordu ama Anna bunu iyi karşılamayacaktı. Şimdi değil.

"Sen git toparlan. Ben gidip Otto'yu yatıracağım ve birazdan burada olurum."

Wilhelm karısını öptü ve aceleyle yatak odasına gitti, yolda pilotu aradı. Jet hazırlanır hazırlanmaz yola çıkmak istiyordu.

Aaron bütün öğleden sonra Anna'ya göz kulak oldu. Nihayet akşamın erken saatlerinde uyandı. Gözleri kızarmış, şişmiş ve o kadar üzgündü ki Aaron onun için ağlamak istedi.

Yatakta onun yanına oturdu. Yanaklarında ve kollarında belli belirsiz morluklar görebiliyordu ve bu onu hasta ediyordu.

"Hey, Anna," dedi usulca, yanağını okşayarak.

Hüzünlü gözlerle ona baktı. "Bebek,....." diye mırıldandı.

Aaron başını salladı. "Biliyorum tatlım. Travis'le konuştum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve alt dudağı titredi. "Ne kadar aptalım," diye fısıldadı.

"Hayır, Anna. Değilsin." Eğildi ve ona sarıldı. "Devin kötü biri. Ama Alex onunla ilgilenecek."

Anna kollarını onun boynuna doladı ve başını salladı. "Alex," diye fısıldadı.

"Yarın evde olması gerekiyordu, değil mi?" dedi, onu neşelendirmeye çalışarak. Onu neşelendirecek bir şey varsa, o da Alex'in eve döneceği düşüncesi idi.

Kızın yüzünde küçük bir gülümseme ve başını sallarken gözlerinde hafif bir umut pırıltısı görmekten memnundu.

Kararlı bir sesle, "O her şeyi yoluna koyacaktır," dedi.

"Evet. Yapacak." Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Neden bir duş almıyorsun, ben de Frau Gersten'e akşam yemeği yiyeceğini söyleyeyim?" Kadının kabul edeceğini umuyordu. Fazla bir şey yemediğini hissediyordu.

Başını salladı ve doğrulup oturdu. Artık yüzünde biraz renk vardı. Alex için Tanrı'ya şükür. Onsuz... Aaron Anna'nın onsuz ne yapacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Bir saat sonra Aaron ve Anna mutfakta oturmuş yemek yiyorlardı.

Aaron ona, "Wilhelm bu gece bir ara burada olacak," dedi.

"Wilhelm? Neden geliyor?"

"Senin için burada olmak için."

Anna bunu düşünür gibi görünerek başını salladı. Yüzünde küçük bir gülümseme daha belirdi.

Aaron onun Wilhelm'le yakın olduklarını biliyordu ve Wilhelm'in gelmesine minnettardı. İçinden geçen kıskançlık duygusunu inkâr etmeye çalıştı. Ama Anna'nın ihtiyaçları her şeyden önce geliyordu. Onun için ayakta durabilecek birine ihtiyacı vardı ve Aaron'ın ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka yapabileceği çok az şey vardı.

Yemek yerken onu inceledi. Sanki hiç hamile kalmamış gibi görünüyordu.

Sevimli göbeği gitmiş, yerine hamile kalmadan önceki seksi karnı gelmişti. Göğüsleri de normale dönmüştü.

Aaron onun hamile göğüslerini seviyordu. Dolgundular ve onunla dans ederken bakması çok hoştu. Aaron'u bakışları yüzünden birçok kez alaycı bir şekilde azarlamıştı. Normal göğüslerinin çok küçük ya da nahış olduğundan değil. Tam tersine. Çok zevkliydiler. Still....

Uygunsuz düşünceleri bırak Aaron. Anna'nın güzel vücudunu düşünmenin zamanı değil.

"Yarın derse gelecek misin?" Aaron aklını bu iğrenç konudan uzaklaştırmak için sordu.

Anna başını salladı. "Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım artık *Jewels*'da dans edememe konusunda endişelenmeme gerek yok, ha?"

Aaron başını salladı. "Seninle dans etmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum." "Ve ben, sen. Seninle dans etmeyi seviyorum Aaron."

Aaron ona gülümsedi. Şeker Perisi Stephanie, Anna'nın yerine kenara çekildiği için pek mutlu olmamıştı ama kimse onun yeteneğini inkâr edemezdi.

Eleştirmenler *Jewels'in* açılışını ve daha fazlasını dört gözle bekliyordu Anna'nın dans gösterileri. SFBC tarihindeki en genç kadın müdürdü.

Akşam yemeğinden sonra Anna kollarında uyuyakalana kadar yatak odasında film izlediler. Aaron onunla kalıp kalmamayı tartıştı. Kalmaya karar verdi. En azından Wilhelm gelene kadar.

Alarm çaldı ve Anna uyanmak istemedi. Büyük ve güçlü kolların oluşturduğu bir kozanın içindeydi. Henüz evde olmadığını hatırlamadan önce aklında Alex vardı. Ayrıca Wilhelm, Alex kadar kaslı değildi ama kolları bacakları onun kadar uzundu.

Ama Alex bugün evde olacak, dedi kendi kendine. Anna bu düşünceye gülümsedi. Alex'e ihtiyacı vardı. Her şeyin yoluna gireceğine dair onun güvencesine ihtiyacı vardı. *Yakında*. Bu arada dans etmek ruhunu yatıştırmaya yardımcı olacaktı. Ve Wilhelm'in varlığı da.

Kollarını ve bacaklarını gerdi ve doğrulup oturdu. Wilhelm hâlâ uyuyordu, bu da Anna'yı gülümsetti. Alex her zaman Anna uyanır uyanmaz uyanırdı, eğer zaten uyanık değilse. Onunla ilgili sevdiği pek çok şeyden biriydi bu.

Anna yorganın altından çıktı ve hazırlanmak için banyoya doğru yürürken Wilhelm'e baktı.

Bir süre sonra ortaya çıktığında Wilhelm yatakta doğrulup telefonuna bakıyordu.

"Alex'ten haber aldın mı?" diye sordu. Anna telefonunu birkaç kez kontrol etmişti bile.

"*Nein*, henüz değil." Wilhelm sempatik gözlerle yukarı baktı. "Anna, bugün eve gelmeme ihtimali çok yüksek. İşler bazen beklenenden uzun sürebilir ve bunu bize bildiremez."

Anna gülümsemeyi ve başını sallamayı başardı. "Biliyorum," diye fısıldadı. Ama yüreği ağzına geldi. Alex'in eve dönmesine ihtiyacı vardı. Bugün. Onun kollarına ihtiyacı vardı. Arkasını döndü, dans çantasıyla meşgulmüş gibi davranarak gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı.

Wilhelm onun arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Anna, korkma. Eve dönecek. O her zaman eve gelir."

Elindeki sivri uçlu ayakkabıyı sıktı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Tamam." Dönüp Wilhelm'e baktı. "Gidip kahvaltı etmeliyim."

Wilhelm onu alnından öptü. "Merak etme. Bugün harika dans et. Olabildiğince çabuk eve dönecektir. Geleceğini biliyorum."

Anna her molada telefonunu kontrol etti ama ekran değişmedi.

O iyi. Sadece düşündüğünden daha uzun sürüyor.

Onun Rusya'da olduğunu ve eve dönmesinin de biraz zaman alacağını biliyordu. Sadece sabırlı olmak zorundaydı.

Prova bittiğinde Alex'ten hâlâ haber alınamamıştı. Wilhelm geldiğinden beri Aaron evine geri dönmüştü ama Anna bir şeye ihtiyacı olursa onu aramasını söyledi. Evi Aaron'ın evine sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Ona bu kadar yakın olmak hoşuna gidiyordu.

Sonraki birkaç gün Anna telefonu olmadan hiçbir yere gitmedi. Ders sırasında barın yanında tuttu ve geceleri yanında uyudu. Cumartesi günü geldiğinde, Anna'nın kalbinde korku büyümeye başladı. Wilhelm onun sinirlerini yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama Anna onun bile gerildiğini biliyordu.

Oturma odasındaki kanepeye oturdu ve pencereden dışarı baktı. İki siyah cipin köşeyi dönmesini bekleyerek pencereden dışarı baktı. Anna, Wilhelm'in bununla bir ilgisi olduğundan şüphelense de, Devin Cuma gecesi Buluşma'dan evde kalmasına izin vermişti. Devin Perşembe öğleden sonra onu arayıp bunu söylediğinde sesi pek mutlu gelmemişti.

"Anna, hadi gidip bir şeyler yapalım. Evden çıkalım." Wilhelm geldi ve onun yanına oturdu.

Anna başını salladı. "O geldiğinde burada olmak istiyorum."

"*Liebling*, Frankfurt'a vardığında arayacak. Unutma, o Eve dönerken orada duracağız. Eve dönmek için bolca vaktimiz olacak.

o gelmeden önce."

Wilhelm'in sözleri mantıklıydı; Alex onu aramadan eve gelmeyecekti. O da onu aramadan Frankfurt'a varmazdı.

Anna'nın iyiliği için Wilhelm kendini sakın tuttu ama oğlunu her düşündüğünde midesi bulanıyordu. Alex yaptığı işte çok iyiydi. Görevlerini en ince ayrıntısına kadar planlar ve zamanlamasını nadiren şaşırırdı. Belki bir ya da iki gün, ama hiç bu kadar şaşmamıştı. Dört gün çok geç kalmıştı. Wilhelm endişelenmeye başladı.

Anna'dan bir dakika uzak kalsa, St. Petersburg'daki Vitaly'yi arayacaktı. Petersburg'da. Wilhelm'le dostane bir ilişkileri vardı ve eğer bir şey olursa Vitaly'nin haberi olurdu. Özellikle de Alex'i arayan Vitaly olduğu için. En azından hedefe ulaşıp ulaşılmadığını bilirdi.

Wilhelm Anna'yı sinemaya götürdü, Fisherman's Wharf'ta dolaştılar ve akşam yemeği yediler. Anna sessiz ve endişeli kaldı. Kalbi onun için çarpıyordu. Alex'in eve sağ salim dönmesine ihtiyacı vardı. Alex eve dönmezse neler olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Ama Alex her zaman eve dönerdi. O ve ekibi, Kardeşliğin sahip olduğu özel operasyon ekiplerinin en iyisiydi.

Anna, Wilhelm'le birlikte yatağında uzanmış televizyon izlerken bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Alex'in seks için eve gelmesini beklemeye çalışıyordu ama vücudu bu noktada seks eksikliğinden fiziksel olarak acı çekiyordu. Alex ona, rahatlamaya ya da gevşemeye ihtiyacı olursa Aaron'la yatabileceğini söylemişti. Peki ya Wilhelm?

Ama Wilhelm onun kayınpederiydi. Bu artık tabu muydu? Vasisiyle seks yapmanın sosyal açıdan çok önemli olduğunu anlamıştı. kabul edilemez, taciz olayını bir kenara bırakırsak. Elbette kayınpederi de aynı kategoride olurdu. Ama o da bir ihtiyardı.

"Anna, iyi misin?" Anna yatakta kıpırdanırken Wilhelm sordu. Elini onunkinin üzerine koydu.

Anna hareket etmeyi bıraktı. "Ben... evet," dedi güçlkle. Onu gücendirmek istemiyordu. Uyurken ona sarılmasından hoşlanıyordu. Bu onu rahatlatıyordu. Onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu.

Çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Neyin var?"
Onun mavi gözlerine baktı ve eğilip öpmemek için kendini zor tuttu.

Onu

Gözleri onunkileri aradı ve içindeki arzuyu görünce karardı.
gözleri. "*Liebling...*" diye fısıldadı. "Dokunmaya ihtiyacın var mı?"
Parmağıyla kızın yanağını okşadı ve kız onun eline doğru eğildi.

Dudağını ısırdı ve tereddütle başını salladı. "Özür dilerim Wilhelm.
Ben... Aaron'ı arayabilirim. Seni rahatsız etmek istemem."

Elini kızın başının arkasına doladı ve dudaklarını kızın dudaklarına
bastırdı, dili kızın dudaklarının arasına girmek istiyordu. Ayrıldıklarında,
onun

Dili onunkini okşadı ve kadın inleyerek vücudunu onunkine bastırdı.
Adamın elleri kadının saçlarına dolandı ve kadın kollarını adamın boynuna
doladı.

Onu sırtüstü yatırdı ve yavaşça üzerine uzandı, tutkuyla öptü ve
kalçalarını kalçasına doğru esnetti. Onu uzun ve sert bir şekilde bacağına
hissedebiliyordu. Dudakları çenesinden aşağı ve boynuna doğru hareket
etti,

dilini nazikçe emdi. Başını yastığa bastırdı ve adamın dili boynundan
aşağıya, köprücük kemiğine doğru ilerlerken iç çekti. Atletinin askılarını
omuzlarından çekip öptü ve ardından göğüslerinin üst kısmına doğru
ilerledi. Meme uçları gerginleşti ve onları ağzına almasını isteyerek sırtını
dikletirdi.

Atletini başından yukarı çekti ve yere fırlattı. Göğüslerine baktı ve
parmaklarını alt kıvrımın etrafında ve meme ucuna kadar takip etti.

"Wilhelm," diye iç geçirdi. "Lütfen. "

Dili, göğsünü ağzına almadan önce meme ucunun etrafında dolaştı,
emme ve dilini kullanarak onun altında kıpırdanmasını ve inlemesini
sağladı. Adam diğer göğsüne geçmeden ve aynı ilgiyi göstermeden önce
halkayı çekiştirirken haykırdı.

Onun tişörtünü çekiştirdi ve çıkardı. Göğsündeki kıllar karnına
değerek kıkırdamasına neden oldu.

Sevecen bir gülümsemeyle ona baktı. "Seninle sevişmek asla geri
çevirmeyeceğim bir zevk."

Onun sevgi dolu gözlerine baktı. "Ama sen Alex'in
babasısn." Omuz silkti. "Bu yüzden beni daha az mı
arzuluyorsun?"

Anna başını salladı.

Eğildi ve meme ucunu öptü. "Sana karşı hislerim değişmedi. Sadece
seni rahatsız etmemek için onları gizli tutuyorum." O

ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Alex'le aranıza asla ama asla girmek istemem. Ama bana ihtiyacın olursa seve seve devreye girerim." O kıkırdadı ve Anna kıkırdadı. "Ayrıca, teknik olarak hâlâ senin Efendinim."

Karnını öptü ve sonra eşofmanını çıkardı. Kasık kemiğini öptü ve ardından klitorisini hafifçe yalayarak kalçalarının ona doğru esnemesini sağladı. Tekrar kıkırdadı ve dili klitorisinin etrafında dönerken gözlerinin içine baktı.

Wilhelm ihmal edilmiş amcığıyla ilgilenirken Anna'nın gözleri dalgın dalgın kapandı.

"Oh, Wilhelm," diye iç geçirdi adam onu aralayıp dilini yarığına bastırırken. Ellerini adamın saçlarına doladı ve adamın Ağzını onun şişmiş kıvrımlarına soktu. Hassas deriyi yaladı ve emdi. "Oh!

Oh, evet!" diye haykırdı tatlı salıverme yukarı ve dışarı yayılırken Vücudunu. Wilhelm onun kalçalarını aşağıda tuttu ve orgazm çığlıkları atarken klitorisini emdi.

Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalkan Wilhelm'e nefes nefese baktı. Uzun ve sert, kalçalarından dışarı fırlamış sikini görünce dudaklarını yaladı ve ağzına almak için hızla doğrulup oturdu.

Başını nazikçe tutarken Almanca mırıldandı. Oh, onun sikini seviyordu! Onu tabanından yukarı doğru yaladı ve ucunu emdi, yarığındaki ön spermi yaladı. Onu sonuna kadar içine alırken zevkle mırıldandı. yapabildi, onu inletti.

Kendini kızın ağzından çıkardı ve kız inledi. Kıkırdadı ve onu yere yatırıp bacaklarının arasına yerleşti. Dudakları onunkileri yakaladı ve yavaşça vücuduna girdi.

Coşku içinde iç çekti. O çok nazik bir aşıktı. Önceki hafta sonu yaşadığı her şeyden çok farklıydı. Adam yavaşça vücuduna girip çıkarken onun ritmine ayak uydurdu. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu! Tam da ihtiyacı olan şey. Kollarını ona doladı ve onu sevdiği gibi öptü.

Hareketleri bir bütün olarak arttı ve birlikte patladılar. Onun Bacaklar onu içeride tuttu ve her ikisi de dünyaya dönene kadar gevşemedi. Adam sırt üstü dönerek kadını da yanına aldı ve kadın başını adamın göğsüne yasladı.

Kalp atışlarının yavaşlamasını dinlerken saçlarını okşadı ve onun rahatlatıcı ritmiyle uykuya daldı.

Arkasından tanıdık bir beden yatağı girince Anna'nın gözleri birden açıldı. "Alex?" diye haykırdı, arkasını dönerek.

"*Nein, Liebling*. Özür dilerim. Ben Wilhelm."

"Wilhelm!" Kollarını onun boynuna doladı ve o da ona sarıldı. Alex'in şehir dışında olmasından sonraki en iyi şey oydu. Onun tanıdık varlığının tadını çıkardı ve yüzünü onun omzuna gömdü. "Burada olduğun için çok mutluyum," diye mırıldandı.

"Her zaman, *Liebling*. Her zaman senin için burada olacağım." Yanağına bir öpücük kondurdu ve sırtını okşadı.

Bölüm Elli Yedi

Wilhelm, Anna'nın derse gittiği Pazartesi sabahına kadar Vitaly'yi arama fırsatı bulamadı. Onun iyiliği için pozitif kalmıştı ama çok endişeliydi. Vitaly ona geldiklerinde Alex'ten haber aldığını ama o zamandan beri ondan haber alamadığını söyledi. Hedefi bulmak zordu ve bu yüzden bu kadar uzun sürüyor olabilirdi. Wilhelm ona teşekkür edip aramayı sonlandırdı, ardından oturma odasındaki kanepeye oturup telefonunun kenarına dokunarak Dudağını.

Şimdi ne yapmalı? Alex'i aramak onu tehlikeye atabilirdi ve denese bile muhtemelen hiçbir işe yaramayacaktı. İzlerinin sürülmesini engellemek için acil durumlar dışında telefonlarını kapalı tutuyorlardı.

Birkaç dakika sonra telefonu çaldı. Wilhelm arayanın Devin olduğunu görünce homurdandı. Ne istiyordu ki? "Evet, Devin. Senin için ne yapabilirim? Sen?"

"Neredesin sen?" Devin temkinli bir şekilde sordu. "Anna seninle mi?" "Hayır, Anna sınıfta. Ben oğlumun evindeyim. Neden sordunuz?" Bir duraklama oldu. "Seninle konuşmam gerek. Yüz yüze."

Wilhelm iç çekti. Şu anda Devin'le uğraşmak istemiyordu. Onun Sinirleri zaten gergindi. Devin'in varlığı onları daha da tedirgin edecekti.

"Lütfen, Wilhelm."

Devin'in ses tonu onu endişelendirmişti. Wilhelm eşit bir ses tonuyla, "İstersen gelebilirsin," dedi. Devin'den zerre kadar hoşlanmıyordu ama Devin'in sesi... endişeli geliyordu.

"Birazdan orada olacağım."

Anna bu sabah bilmem kaçınıcı kez telefonuna baktı. Bugün Alex'ten haber alacağından emindi. Almak zorundaydı. Akıl sağlığının son kırıntıları da hızla çözülüyordu.

Dersin sonuydu. Dansçılar merkeze taşındı. *révérance*. Moladan önce serinlemek ve esnemek için yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Arabesk bir hareketle dönüp odanın yan tarafına bakarken, kapının yanındaki bir hareket dikkatini çekti.

Kafasını kaldırdığında Wilhelm'in kapının girişinde solgun bir ifadeyle durduğunu gördü. Devin yüzünde endişeli bir ifadeyle arkasında duruyordu. Bacağı düştü ve öylece bakakaldı. Tüm sınıf dondu kaldı ve piyanist çalmayı bıraktı.

Wilhelm elini uzattı. "Anna..." dedi usulca.

Sanki transa geçmiş gibi Wilhelm ve Devin'in durduğu yere doğru yürüdü.

Wilhelm kolunu Anna'nın omuzlarına doladı ve onu koridora çıkardı.

"Anna...." Wilhelm kırık bir sesle başladı. "Bir haber var...

Alex."

"Yaralandı mı?" diye sordu kısık bir sesle.

Wilhelm başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Öyle."

Wilhelm boğazını temizledi. "O... gitti, Anna. Devin bir mektup aldı.

ve....." Wilhelm cebinden bir şey çıkardı. Gümüş renkli küçük bir Daire.

Anna elini uzattı ve Wilhelm Alex'in evlilik yüzüğünü onun avucuna koydu.

"Bazı köylüler cesetlerini St. Petersburg'un dışında buldu," dedi Devin. yavaşça söyledi. "Mektup bu sabah geldi. Çok üzgünüm, Anna."

Anna iki adam arasında bir ileri bir geri baktı. Ciddi olamazlardı. Hayır. Alex gitmiş olamazdı. Ama yüzüğünü asla çıkarmayacaktı. Yüzüğün çıkarılmasının tek yolunun ölmesi olduğunu söylemişti.

Anna başını salladı ve geri çekildi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "O yapamaz. Yapamaz. Bunu bana yapmaz." Sesi her düşüncesiyle birlikte yükseliyordu.

"*Liebling*." Wilhelm ona doğru yaklaştı ve onu kendine çekti. "Hayır," diye ısrarla tekrarladı.

Ve sonra çılgılık attı.

Çılgılık Aaron'u iliklerine kadar dondurdu ve binanın içinde yankılandı. Stüdyodan dışarı koştuğunda Anna'nın yere yığıldığını ve Wilhelm'in onun üzerine eğildiğini gördü. Kadının feryatları onu ürpertti. Tüm sınıf onu takip etti ve diğer stüdyolardan kafalar dışarı çıktı.

"Anna!" diye bağırarak ona ve Wilhelm'e doğru koştu.

"Ne...?" Wilhelm'in ıslak, solgun yüzüne bakarken kelimeleri boğazında düğümlendi. "Alex...?" diye fısıldadı.

Wilhelm dudaklarını birbirine bastırđı ve başını salladı. Wilhelm çatlak bir sesle, "O gitti Aaron," dedi ve yüzünü Anna'nın boynuna gömdü.

Aaron dizlerinin üzerine çöktü ve Anna'ya baktı. Bir tür hata olmalıydı. Başını kaldırıp ciddi görünen Devin'e baktı.

Ama Alex çok hayat doluydu. Ölmüş olamazdı. Ne halt ediyordu da öldürölmüştü? Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken bile kafasında sorular dönüp duruyordu. En iyi arkadaşı gitmişti.

Tekrar Devin'e baktı. "Peki ya Seth? Ya Tony? Ve diğerleri?"

Devin bakışlarını Aaron'a çevirdi ve üzüntüyle başını salladı. "Özür dilerim."

Aaron yere baktı ve inanamayarak başını salladı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? En iyi arkadaşı nasıl gitmiş olabilirdi? Eğildi ve alnını Anna'nın titreyen sırtına koydu.

Elli Sekizinci Bölüm

Wilhelm, Anna'nın yatağının yanındaki sandalyede otururken yere baktı.

Oğlu. En büyük oğlu ölmüştü. Ve yeğeni de. Ve Alex'in adamları. Hepsini tanıyordu. Kalbindeki acı dayanılmazdı. Anna ve Alex arasındaki bağ sadece Devin'in Alex'in ölümüne karışmasını engelliyordu; bu onun bir görevde ya da insanların her gün öldüğü diğer sayısız şekilde öldürülemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Keşke Sebastian geri dönüp ona neler olduğunu anlatabilseydi... ama bu pek olası değildi. Görev ölümleri nadir değildi. Ölümsüz'ün hikâyeyi paylaşmak için geri dönme riskini göze alması için zorlayıcı bir neden yoktu. Alex'in işi tehlikeliydi. İki yıl önce, bir başka Kardeşlik suikastçısı görev sırasında öldürülmüştü. Bu sadece işin bir parçasıydı.

Alex en iyisiydi... ama en yetenekli olanlar bile bazen öldürülebiliyordu. Devin olanlarla ilgili daha fazla bilgi almaya çalıştığını söylemişti ama kimse bir şey duymamış gibiydi. Bu bir şey değildi. Bunun olması mantıksızdı. Alex ve diğerleri işlerinde iyidiler. Kimse onların orada olduğunu bilemezdi.

Wilhelm, kalbi daha önce hiç hissetmediği kadar acırken bile parçalanmıştı.

Evine, ailesinin yanına gitmek istiyordu ama Anna'yı burada bırakamazdı. Ona söylediğinden beri yirmi dört saat geçmişti ve o zamandan beri ne konuşmuş ne de kendi isteğiyle hareket etmişti. Onu eve götürmüş, banyo yaptırmış ve yatağına yatırmıştı. Anna gözleri açık, boşluğa bakarak öylece yatıyordu.

Onu burada bırakmak onu savunmasız bırakacaktı. Devin nazik ve sempatikti ama Wilhelm, Anna'nın ihtiyaçlarını kendi arzularının üstünde tutacağı konusunda ona güvenmiyordu. Alex ve Devin arasında kaybolmuş bir aşk yoktu ve Devin muhtemelen Alex'ten memnundu. Wilhelm, o gittiğinde Anna'ya ne olacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Hayır, Anna'yı burada bırakamazdı. Devin'in ne yapacağını kim bilebilirdi? Ve şimdi Alex... Alex'in Anna'ya olan "sahipliği" Wilhelm'e geçmişti. Alex'inki kadar güçlü değildi ama en azından Wilhelm bir Yaşlı'ydı. Devin'in otoritesini geçersiz kılmaya bile onunla eşleşebilirdi.

Wilhelm, Anna'nın uçağın penceresinden dışarı bakarken Alex'in alyansını boynundaki zincirden tutuşunu endişeyle izledi. Alex ona banyo yaptırırken yüzüğü bırakmayı reddetmişti, bu yüzden Wilhelm yüzüğü sıkıca kavradığı için avucunu kesmeye devam etmemesi için bir zincir bulmuştu.

Almanya'ya dönüş yolundaydılar. Wilhelm Anna'yı eve götürmeye karar vermişti ve Devin itiraz edince ona siktir olup gitmesini söylemişti. Wilhelm, Anna'yı ona en çok ihtiyaç duyduğu anda terk etmeyecekti. Hem Ilsa'nın hem de Anna'nın ona bağımlı olması zor olacaktı ama üstesinden gelecekti. Maurice şimdi Ilsa'nın yanındaydı, çocuklar da öyle. Ilsa'nın etrafı sevdikleriyle çevriliydi ve güçlü bir kadındı. Tanıdığı en güçlü kadın.

Anna... Anna'nın içinde güç vardı, ama o kadar kötü yenilmişti ki orada olduğunu bilmiyordu. Ama hayatta kalacaktı. Belki de Kurt'ü ona göz kulak olması için cesaretlendirmeliydi. Alex'in gidişiyle Kurt'ün Kardeşlik'teki yerini alması gerekecekti. Kurt'ün Gretchen'den boşandıktan sonra kardeşinin karısını alması uygunsuz olmazdı, ki Wilhelm şimdi bunu teşvik edecekti. Gretchen'in Kardeşlik'in yakınında olmasını istemiyordu. Anna Kurt'le ilgilenmese bile, Gretchen bir Elder için iyi bir eş değildi. Daha önce fark etmemişti....

Anna'nın aile içindeki konumu değişmeyecekti. Eğer Alex'in oğluna hamile kalmış olsaydı, Kurt'tan sonra o da mirasa konacak ve aile reisi olacaktı. Eğer isterse Wilhelm'in Anna'ya çocuk verme seçeneği vardı. Belki bu ona kederinde yardımcı olurdu. Ama şimdi bunu sormanın Böyle bir karar verecek kadar işlevsel değildi. Neredeyse hiç çalışmıyordu. Ona yemesini ve içmesini emretmek zorundaydı.

Alex ve adamları için Pazar günü bir anma töreni düzenlenecektir. Wilhelm, Aaron ve Isaak'a gelmek isteyen herkesi uçurabileceğini söylemişti. Dansçıların çoğu ilgilerini belirtmişti. Bu iyi bir şeydi. Anna'nın etrafı arkadaşlarıyla çevrili olacaktı. Ama onu San Francisco'da savunmasız bırakamazdı. Kendi başının çaresine bakabilecek duruma gelene kadar olmazdı.

Hostes Lili sessizce Wilhelm'in oturduğu yere doğru yürüdü. "Herzog, öğle yemeği hazır."

"Teşekkür ederim, Lili. Birazdan orada olacağız." Kadın reverans yaptı ve uzaklaştı.

Wilhelm elini Anna'nın koluna koydu. Onunla konuşmadan önce fiziksel olarak dikkatini çekmesi gerektiğini çabuk öğrenmişti. Kendi küçük dünyasında o kadar kaybolmuştu ki, etrafında olup biten hiçbir şeyi duymuyordu. Uçak gökten düşse bile fark edeceğinden şüpheliydi.

"Liebling?" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerini kırptırdı ama ona dönmedi.

"Hadi yemeğe gidelim." Adam kızın elini tuttu ve kız da onu uysalca yemek odasına kadar takip etti.

Tabaklar önlerine konduğunda Wilhelm Anna'nın eline dokundu.

"Anna. Ye."

Gözlerini kırptırdı ve çatalını aldı. Ona emir vermekten nefret ediyordu ama kendi başının çaresine bakmasını sağlamanın tek yolu buydu. Kendi başına hiçbir şey yapamıyordu. Bir bebeği ya da kocayı kaybetmek yeterince korkunçtu ama iki hafta içinde ikisini birden kaybetmek onu uçurumun kenarına getirmişti.

Yemeğinin yarısını yedi ve Wilhelm tatmin oldu. Bu sabah yediğinden daha fazlaydı.

Jet birkaç saat sonra yağmurlu bir Frankfurt'a indi. Hangara doğru taksi yaptı ve onları bekleyen limuzini gördü. Jetin kapısı açıldığında Lili ona bir şemsiye uzattı ve Anna'nın dirseğinden tutarak onu merdivenlerden aşağı indirdi. Limuzinin kapısı açıldı ve perişan haldeki Ilsa inip ona doğru koştu.

"Wilhelm!" diye haykırarak yüzünü onun omzuna gömdü.

Bölüm Elli Dokuz

Anna soğuk yağmuru başında hissetti ve başını kaldırıp baktı. Sadece bir saniye sürdü ve sonra başka bir şemsiye onu korudu. Bir an için önündeki yüze odaklandı. Bir an için Alex olduğunu düşündü ama hayır. Kurt'tü.

Yan tarafına baktı ve Wilhelm ile Ilsa'nın kucaklaşıp birlikte ağladıklarını gördü. Yalnız olduğunu bir kez daha hatırladı. Wilhelm'in teselli etmesi gereken bir ailesi vardı. Onu neden buraya geri getirmişti? San Francisco'da yalnız kalabilirdi. Yalnız kalmak istiyordu. İnsanların etrafında olmak istemiyordu.

"Merhaba Anna," dedi Kurt yumuşak bir sesle.

Ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gülümsemedi. Tekrar yere baktı.

"Kurt, Anna'yı arabaya getir," dedi Wilhelm, Ilsa'yı limuzine geri götürürken.

"*Kommen Sie, Engel*," dedi Kurt nazikçe ve onu limuzine götürmek için kolunu sırtına koydu. Önce onu içeri aldı, sonra da şemsiyeyi kapatıp soföre uzattı.

"Anna," dedi Ilsa, onun eline uzanarak.

Anna yere baktı ve hiçbir şey söylemedi ama Ilsa'dan da uzaklaşmadı. Ilsa'yı seviyordu. Ilsa, Anna'nın sevdiği adamı doğurmuştu.

Alex'le geçirdiği son sabahın anıları yüzeye çıkmakla tehdit ediyordu ama Anna onları uzaklaştırdı. Ağlamak istemiyordu, düşünmek istemiyordu. Hissetmek istemiyordu. Uyuşukluğu onun kozasıydı.

Limuzinin uzaklaşmaya başladığını belli belirsiz hissetti.

Kurt, Wilhelm ve Ilsa onun etrafında konuştular ama Anna dinlemedi. Onun yerine pencereden dışarı baktı.

Çok geçmeden, Alex'in ailesinin evine giden tanıdık yolda ilerliyorlardı. Anılar onu boğmakla tehdit ederken boğazına kocaman bir yumru doldu. Gözleri serbest bırakmak istemediği gözyaşlarıyla yandı. Alex'in boynunda asılı duran yüzüğünü kavrarken elleri titriyordu. Wilhelm onu neden buraya geri getirmişti?

Birkaç dakika sonra giriş kapısından içeri girdiler. Wilhelm anında kızlarının kucağına atıldı. Anna bir kenarda durmuş yere bakıyordu.

Ilsa onun yanına geldi. "Alex'in odasını senin için hazırlattım. Eğer biraz dinlenmek istersen, birazdan akşam yemeği yiyeceğiz."

Anna dalgınca başını salladı ve merdivenlere doğru yürüdü. Oraya varmadan önce Greta onu yakaladı ve kucakladı.

"Ah, Anna," dedi Greta ona sıkıca sarılarak. "Lütfen, Anna. Konuşmaya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni bul?"

Anna yine dalgınca başını salladı ve iki kat merdiven çıkarak yatak odasına gitti. Kapıdan içeri girdi ve Alex'le seviştikleri yatağa baktı. Yıllar önce Alex'i ilk kez gördüğü yatağa.

Orada uyuyamazdı.

Dolaba doğru yürüdü, Alex'in kazaklarından birini seçip giydi, sonra da şöminede yanan ateşin yanındaki halıya kıvrıldı. Onun sıcaklığıyla yıkandığında, anında uykunun unutkanlığına daldı.

Wilhelm akşam yemeği için Anna'yı almaya gitti. Kapıyı çaldı ve onun cevap vermeyeceğini bile içeri girdi. Boş yatağı görünce kalbi durdu. Anna nereye gitmişti?

Odaya baktı ve onu şöminenin yanında top gibi kıvrılmış, Alex'in kazaklarından birini giyerken gördü.

Belki de onu bu odaya koymak iyi bir fikir değildi ama Alex öldüğü için ailedeki konumunun değiştiğini düşünmesini istemiyordu.

İç çekti. Onu teselli etmek için kendini çaresiz hissediyordu. Kadının kederi onun tam olarak anlayabileceği her şeyin ötesindeydi.

Alex ve diğerlerini öğrendiğinden beri kalbi sürekli bir acı kaynağıydı. Oğlunu çok seviyordu ve onun dönüştüğü adamla gurur duyuyordu. Wilhelm şüpheye düştüğü anlar olduğunu inkâr edemezdi ama Alex olgunlaşmamışlığının üstesinden gelerek harika bir adam olmuştu.

Wilhelm düşme tehlikesi geçiren gözyaşlarını kırıştırdı. Ailesi için güçlü olması gerekiyordu. Yapılması gereken şeyler vardı ve Wilhelm kendini kaybederse,

Ailesi de öyle. Hayır, kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Onların iyiliği için.

Alex Anna'yı çok mutlu etmişti ve bunun tersi de geçerliydi. İkisini birlikte izlemek hayatında gördüğü en güzel şeydi. Anna'nın aşık olması çok güzel bir manzaraydı. Devin'in Malikânesi'nin salonunda ilk kez gördüğü o korkmuş, ezilmiş kızıdan, kendine güvenen güzel bir kıza dönüşmüştü.

dünyadaki yerini bilen bir kadındı. *La Bayadere*'i izlediğinde onun dansı büyüleyiciydi. Hareket halindeki bir güzellikti.

Ve şimdi....

Hayatı birbiri ardına gelen trajedilerden ibaretti. Daha ne kadar dayanabilirdi?

"Anna?" dedi usulca. Anna başını kaldırmadı ve adam yanına gidip diz çöktü. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Anna. Yemek vakti geldi."

Konuşmadan ayağa kalktı. Saçları dağınıktı ve üzerinde Alex'in kazağı dizlerinden aşağı sarkan bir kot pantolon vardı.

Wilhelm onu banyoya götürüp saçlarını taradı ve ardından giyecek bir şeyler bulmak için dolaba gitti. Uzun bir kazak elbiseyle döndü ve onun giymesine yardım etti. Yanağını okşadı ve teninin soğuk olduğunu fark etti, bu yüzden dolaba geri döndü ve bir kazak ve terlikle geri döndü, bunları ona giydirdi ve sonra onu akşam yemeği için aşağıya götürdü.

Akşam yemeği durgundu. Derek ve Sofie bile sessizdi. Alex amcalarının artık eve gelmeyeceğini biliyorlardı.

Gretchen sessizce oturmuş, Otto'yu bir çeşit lapayla besliyordu. Son birkaç aydır dramatik bir şekilde sakinleşmişti ve bu Wilhelm'i oldukça şaşırtmıştı. Yine de Kurt'le onun hakkında konuşması gerekiyordu. Aslında Kurt'le pek çok şey hakkında konuşması gerekiyordu.

Anna, Alex'in yerine Wilhelm'in yanına oturdu ve gözlerini Otto'ya dikti. Wilhelm düğün günlerinde yaşanan tüm o fiyaskoyu unutmuştu. Belki de onu masaya oturtmak akıllıca değildi.

Maurice masanın diğer ucunda, Ilsa'nın yanında oturuyordu. Wilhelm onu kalması için davet etmişti, böylece Wilhelm Anna'yla ilgilenebilecek ve Ilsa kendini ihmal edilmiş hissetmeyecekti. Ilsa ve Maurice birlikte usulca konuştular. İçini bir kıskançlık duygusu kapladı. Maurice açıkça Ilsa'ya tapıyordu ve Ilsa da ona çok düşküncüydü. Wilhelm Maurice'in onun için burada olmasından memnundu ama içindeki küçük kıskançlığı da inkâr edemiyordu.

Ilsa ve Wilhelm eve gelmeden önce konuşmuşlar ve Anna'nın iyi olduğundan emin olmanın Wilhelm'in önceliği olması gerektiğine karar vermişlerdi.

Ilsa iyi olacaktı. Etrafı sevgi dolu bir aile tarafından sarılmıştı. Anna'nın güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı ve en mantıklı kişi Wilhelm'di, özellikle de artık onun Efendisi olduğu için.

Belki de Wilhelm bu gece Anna'yı kendi yatağına götürmeliydi. Onunla yatmaya alışmıştı ve bundan oldukça keyif alıyordu. Onun yalnız uyumasını istemiyordu ve nedense Kurt'ün onunla yatması fikri hoşuna gitmiyordu. En azından Kardeşliğe kabul edilene kadar.

Evet. Anna'yı yanında tutacaktı. Belki onun ilgisiyle yeniden konuşmaya başlayacak kadar rahat hissedebilirdi. Konuşmaması onu endişelendiriyordu.

"Anna, benimle odamda kalsan daha rahat eder misin?" Wilhelm yemekten sonra ona sordu.

Yatmadan önce birkaç işi bitirebilmesi için onunla birlikte çalışma odasına gitmişti. Dünya Büyükleri ile temasa geçmesi gerektiğini söylemişti. Büyükler ya da Oğullar öldüğünde özel bir Toplanma düzenlenirdi.

Anna sorgulayan gözlerle ona baktı. Ilsa ne yapardı? "Ilsa Maurice ile kalıyor. Farkındayım ki sen "Diğer odada rahatça kalabilirsin."

Alex'in yatağında tek başına kalma fikri yürek burkucuydu. Wilhelm'le birlikte olmak biraz olsun rahatlatıyordu. Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı.

İç çekti. "Sevindim, Anna. Yanımda olman hoşuma gidiyor." Bir an için masasına baktı. "Ben e-postayı gönderirken burada mı kalmak istersin yoksa yatağa mı gitmek istersin?"

Anna bir dakika düşündü. Uyku rahatlatıcıydı. Her zaman uyuyabilmeyi diliyordu. "Sanırım yatağa gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Wilhelm şaşkınlıkla ona baktı ve sonra başını salladı. "Buyurun," dedi ve onun oturduğu yere doğru yürüdü. "Sizi yerleştirdikten sonra geri geleceğim."

Daha sonra Anna karanlıkta, Wilhelm'in yatağında tek başına yattı. Sıcak battaniyeler için minnettardı çünkü oda soğuktu. Garipti, Wilhelm'in yatağında

İlsa'nın yeri. Ama İlsa gelip ona burada olmasında bir sakınca olmadığını bizzat söylemişti. Anna, İlsa'nın ona kızmasını istemiyordu.

Anna kısa bir süreliğine uykuya dalmıştı ama garip oda garip sesler çıkarıyordu.

Kapı açıldı ve kadın doğrulup oturdu. Wilhelm içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi
usulca. "Uyanıktım," dedi kadın.

Banyoya gitti ve birkaç dakika sonra pijamalarıyla döndü. Yatağa girdi ve Anna onun yanına kıvrıldı, elini göğsüne, dizini de kalçasına koydu.

Vücudunu bir arzu dalgası sardı. Seks. Seks kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacaktı. Ama ona dokunursa Wilhelm onun hakkında kötü düşünür müydü?

Parmaklarını gömleğinin üzerinden hafifçe göğsünde gezdirdi. Parmaklarını göğüs ucunun üzerinde gezdirdiğinde sertçe nefes aldı ve elini tuttu.

"Wilhelm..." diye fısıldadı, neredeyse yalvarırcasına. Söyleyecek bir şey bulmadan önce ağzını birkaç kez açtı.
"Lütfen."

Elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü, sonra yan döndü. Dudakları onunkileri yakaladı ve onu kendine çekti.

Çaresizlik ve umutsuzluk içinde kederlerini paylaştılar ve birbirlerinin kollarında teselli buldular.

Oda.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, gümüş ışığını boş sandalyenin üzerine saçıyordu. Odanın geri kalanı karanlıkla örtülüydü.

Kimin odasıydı? O neden buradaydı?

Altmışınıc Bölüm

Mercedes minibüs Alex'in ailesinin evine doğru ilerlerken Aaron nefesinin altında "Vay anasını," diye mırıldandı. Alex'in varlıklı bir aileden geldiğini biliyordu ama bu hiçbir zaman tam olarak kafasına dank etmemişti. Ta ki şimdiye kadar. Etrafındaki diğer dansçılar da benzer tepkiler veriyordu.

Alex hiçbir zaman kibirli bir zengin olarak görünmedi. Görünüşü ya da kadınlar konusundaki yetenekleri konusunda kibirli olabilirdi ama ailesini asla abartmazdı. Yolun sonundaki şato benzeri yapı Aaron'u şaşırttı. Her nasılsa buraya gelmek için bindikleri jet aynı etkiyi yaratmamıştı, belki de yaratmalıydı.

"Bundan haberin var mıydı?" Aaron yanında oturan Isaak'a sordu.

Isaak başını salladı. "Bir fikrim vardı ama gerçek çok daha etkileyici."

Minibüs evin önüne yanaştı ve kapıyı kır saçlı bir adam açtı. Wilhelm bir an sonra dışarı çıktı, her zamanki gibi vakurdu ama keder yüzünde belirgindi. Minibüsün kapısı açıldığında herkes ayağa kalktı ve evin içine doğru ilerledi. Wilhelm her dansçıyı tek tek selamladı. ve geldikleri için teşekkür etti.

Wilhelm basitçe, "Aaron," dedi ve birbirlerine zgn bakışlar atıp el sıkıştılar.

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederiz Wilhelm," dedi Aaron içtenlikle. "Bunun bizim için anlamı çok büyük."

"Elbette Aaron. Başka türlü olmasını istemezdim."

Aaron Wilhelm'in diğer dansçıları selamlamasını beklerken etrafına bakındı. Burası ne kadar etkileyiciydi! Kurt, Ilsa ve Alex'in kız kardeşleri kasvetli bir ifadeyle köşeden döndüler ama Anna'dan eser yoktu.

Aaron Kurt'e doğru yürüdü ve selamlaşarak el sıkıştılar. Kurt, Aaron'ın onu hiç görmediği kadar ağırbaşlı görünüyordu. Daha uzun boyluydu ve daha önce olmayan bir ciddiye havası vardı.

"Merhaba Aaron, gelebildiğine sevindim," dedi Kurt. "Kız kardeşlerim Liesl ve Greta ile tanıştın mı?"

"Sanırım bir süre önce bir kez yapmıştım." Aaron iki kızla selamlaştı. İkisi de çok güzeldi ve Alex ile Kurt'e benziyorlardı.

Jenna gruba doğru yürüyüp Kurt'ü selamladı ve Matt'i tanıştırdı.

"Anna nerede?" Aaron sessizce Kurt'e sordu.

Kurt'ün ifadesi daha da düştü. "Kütüphanede. Bütün zamanını orada geçirir. Ama eminim sizi gördüğüne sevinecektir. Sizi odalarınıza götürelim, sonra da onu görmeye gideceğiz."

Anna her zamanki gibi pencereden dışarı baktı. Wilhelm, dansçılar geldiğinde Alex'in odasında kalması gerektiğini söylemişti. Wilhelm'le kalırsa itibarı zedelenenecekti ve bunu ona yapamazdı. Diğer dansçılar Anna ve Wilhelm'in ilişkisini anlamayacaklardı. Onun için sorun yoktu. Seks kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmuyordu. Kalbindeki acıyı hiçbir şey dindirmiyordu.

İntihar bir kez daha cazip gelmişti ama yarı Ölümsüz olduğu için bunun işe yaramayacağını hissediyordu. Hiç rahatlama yoktu. Acısını dindirecek hiçbir şey yoktu. Sadece kalp ağrısıyla dolu boş bir gelecek.

Omzuna bir şey dokununca sıçradı ve başını kaldırıp Aaron'un üzerinde durduğunu gördü.

"Hey Anna," dedi usulca.

Tekrar pencereye döndü ve dizlerini göğsüne çekti. Aaron bankın diğer ucuna oturdu.

"Kurt çoğu zaman burada olduğunu söylüyor."

Başka her yer çok acıtıyor.

"Dışarıda yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Anna ona baktı. Bir yürüyüş kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Omuzlarını silkti.

"Alabileceğin en olumlu yanıt bu," dedi arkasından gelen Alman aksanlı bir ses. *Kurt*.

Kurt geldiğinden beri ona çok ilgi göstermişti. Gretchen o ilk geceden sonra ortadan kaybolmuştu. Bazen Derek ve Sofie'nin sesini duyuyordu ama hiçbir bebeğin ağladığını duymamıştı. Otto neredeydi?

"*Kommen Sie*, Anna," dedi Kurt, onu ayağa kaldırmak için elinden tutarak.

Omuzlarına ağır bir kazak geçirdi ve sonra Aaron'la birlikte onu kapıdan çıkarıp terasa götürdüler.

Temiz hava yüzünde iyi hissettiriyordu. Hava soğuk ve berraktı. Kurt ve Aaron onun iki yanında yürüyor ve konuşuyorlardı. Anna dalmıştı ama onlarla birlikte yürümeye devam etti.

Yürümek iyi hissettiriyordu ama konuşmaya hiç niyeti yoktu.

Yaklaşık bir saat boyunca bahçelerde dolaştılar. Aaron, Kurt'ün Alex'in yerini alması konusunda Wilhelm'le yaptığı görüşmeyi anlatmasını dinledi.

"Bu geceki Buluşma'da Kardeşliğe kabul edileceğim," dedi Kurt. "O zaman Alex'in son on beş yılını harcadığı her şeyi öğrenmeye başlamalıyım."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun," diye yorum yaptı Aaron. Onu gerçekten suçlayabileceğinden değil.

"Alex'in yerine geçmek artık benim görevim. Vati'den sonra biri görevi devralmalı." Anna'ya baktı. "Ve Anna'ya da göz kulak olabilmeli. Vati onu Devin'e karşı savunmasız bırakmayacaktır."

Anna ismine yanıt vermedi, bu da Aaron'u endişelendirdi. "Tekrar konuşmaya başladı mı?"

Kurt yüzünü buruşturdu. "Biraz. Vati onunla birkaç kez konuştuğunu söyledi ama ben onu duymadım. Dikkatini çekmediğiniz sürece sizi de duymuyor." Durdu ve elini onun omzuna koydu. "Anna?"

Anna gözlerini kırptırdı ve Kurt'e baktı. "Yeterince ısındın mı?"

Bir süre yanıt vermedi, sonra hafifçe başını salladı ve boşluğa bakmaya devam etti.

Kurt Aaron'a baktı ve omuz silkti. "Ondan öğrenebildiğim tek şey bu. Vati seviştiklerini ve kızın da ona karşılık verdiğini söyledi. Ama ertesi sabah yine böyleydi."

Aaron, Wilhelm'in Anna'yla birlikte olması fikrine kaşlarını çatı. "Bunu ona neden yaptı?"

"Ne yapmak?"

"Seks mi?"

Kurt iç çekti. "Artık onun efendisi o. Bunu o başlattı, Vati değil."

"Bu pek çok açıdan yanlış," diye tersledi Aaron. "Senin baban oğlunun karısını becermemeli."

Kurt ona hüznle baktı. "Belki de çoğu insan için." Anna'yı işaret etti. "Başka ne öneriyorsun? Devin'in ona ne yaptığını biliyorsun.

Ben'in ölümüne nasıl tepki verdiğini

biliyorsun." Aaron içini çekti.

"Bilmiyorum. O sadece-"

"O gerçekten berbat durumda Aaron. Onunla elimizden geleni yapıyoruz. Ne yapacağımı bilmiyorum. Vati de ne yapacağını bilmiyor. Kendini kapattı.

aşağı." Kurt derin bir nefes aldı. "Vati iyileşemeyeceğinden korkuyor. Bunun geri dönemeyeceği bir kırılma noktası olduğunu düşünüyor."

"Ondan vazgeçmen çok hoş."

"Tekrar soruyorum... Ne öneriyorsun Aaron? O burada. Bizimle birlikte. Elimizden geldiğince onu seviyoruz, ama o sadece boşlukta. Etrafında neler olup bittiğinden haberi yok ve umurunda da değil. Hayata dönmesinin tek yolu seks yapmak. Ama o bile geçici oluyor. Sabahları hep daha kötü oluyor.

Sabahları."

Aaron yüksek sesle, "Belki de baban onu becerdiği içindir," diye tersledi.

İkisi de Anna'ya baktı. Kıpırdamamıştı. Yürümeyi bıraktıklarından beri hareket etmemişti.

"Vati uykusunda biriyle konuştuğunu söylüyor. Uyandığında gözleri çılgına dönüyor ve sonra yıkılıp ağlıyor. Günün geri kalanında da böyle."

"Daha önceki rüyaları gibi mi?"

"Uyandığında bunları hatırlamıyor. Ne hakkında oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Tekrar yürümeye başladılar. Birkaç adım ilerlediler ve Kurt geri dönerek Anna'ya yol gösterdi.

Aaron, Kurt'ün değiştiğini kabul etmek zorundaydı. Anna'ya karşı çok dikkatliydi. Kazağı en ufak bir kayma yaptığında bile hemen düzeltiyordu. Saçına bir yaprak düştü ve Kurt onu kopardı. Aaron, Kurt'ü Anna'yla birlikte izlerken kıskançlığın yüreğini burktuğunu hissetti.

"Gretchen nerede?" Aaron sordu.

"Gitti. Berlin'e annesinin yanına döndü. Boşanma davası açacağım." Aaron şaşkınlığını gizleyemedi. Anna yüzünden miydi? "Neden?" "O bir Elder için uygun bir eş değil. Alex sana Otto'dan bahsetti mi?" "Kasım ayında doğan oğlunuz mu?"

Kurt başını salladı. "Ama o benim oğlum değil. O Alex'in."

Aaron olduğu yerde durdu. Alex ona bunların hiçbirini anlatmamıştı.

"Hamile kaldı ve babasının kim olduğu konusunda yalan söyledi. Ayrıca... pek çok iğrenç konuyu da itiraf etti ve suçlarını açıklamak için uygun günün Anna ve Alex'in doğum günü olduğuna karar verdi. düğün günü. Yıllardır sorunlarımız vardı ama bu çizgiyi aştı. Vati boşanmak için bana izin verdi. Otto'ya iyi bakılacak ama Berlin'de. Burada değil."

Aaron'un tek söyleyebildiğı "Vay canına," oldu. "Sen... Yani, Anna'yla, baban senin ve onun birlikte olmanızı istiyor mu?"

"Bundan bahsetti ama onu asla bir evliliğe zorlamayız. Mantıklı bir eşleşme olurdu ama önce iyileşmesi gerekiyor." Kurt, kızın yüzüne dökülen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı.

Evet, iyileşmesi gerekiyordu. Eski halinin bir kabuğuna dönüşmüştü. Yüzü solgun ve gözleri cansızdı. Onu böyle görmek Aaron'ın kalbini acıtırıyordu. Özellikle de hayat ve neşe dolu olduğu son birkaç aydır onunla birlikte olduktan sonra.

Kurt'ün telefonu çaldı. "Affedersiniz." Arkasını döndü ve Almanca konuştu.

Aaron Anna'yı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm Anna," dedi sessizce. Anna başını Aaron'ın göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

Kurt küfretti ve geri döndü. "Devin burada."

"Devin? Neden?" Neden burada olsun ki? Anna'yı eve götürmek için mi?

Aaron, Anna'nın San Francisco'ya dönmesini ne kadar istese de burada çok daha güvende olduğunu biliyordu. Devin'den uzakta.

"O bir Yaşlı. Törende bulunmaya hakkı var. Dünya Büyüklerinin çoğu orada olacak. Ve bu gece de." Kurt ürperdi. "Beni ürpertiyor."

Aaron karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bende bir katil olma isteğı uyandırıyor." Kurt'ün gülümsemesi acımasızdı. "Bu hissi bilirim." Anna'yı eve geri götürdüler ve Devin'in beklediğı salona girdiler.

Bölüm Altmış Bir

Anna, yanında Kurt ve Aaron olduğu halde odaya getirildiğinde Devin başını kaldırıp baktı. İkisi de ona şüpheli bakışlar attı ve çok Aralarında duran genç kadını savunmaya geçti. İçini çekti. Burada olduğu sürece dikkatli olması gerekecekti. Anna büyük bir ilgi topluyordu ve Devin onu eve geri götürmek için elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

"Merhaba Anna," dedi, ayağa kalkıp ona doğru yürürken. Anna cevap vermedi ve adam kaşlarını çattı.

"Dikkatini çekmek için ona dokunmalısın," diye açıkladı Kurt ve yanına diz çöktü. Elini onun omzuna koydu. "Anna. Devin burada."

Başını çevirdi ve gözlerinin Kurt'e odaklanması bir an aldı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra Devin'e baktı. Yüzü hiç değişmemişti.

Devin Kurt'e baktı. "Onunla biraz zaman geçirebilir miyim?" Kurt gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın?" *Küstah orospu çocuğu!* "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"O konuda iyi şanslar," dedi Kurt ama Anna'yı nazikçe öne doğru itti. "O sadece babamla konuşur."

Devin onun elini tuttu ve kanepeye doğru götürdü. "Belki ben yardımcı olabilirim," dedi Anna'ya bakarak. Hâlâ kapıda duran iki adama dönüp sabırsız bir bakış attı.

İkisi de kaşlarını çattı ama dönüp odadan çıktılar. "Anna," dedi Devin.

Boş gözlerle ona baktı.

Devin iç çekti. Bu hiç iyi değildi. Ona cevap bile vermiyordu. Tamamen içine kapanmıştı. Artık onun sınırlarını biliyordu.

Parmaklarını alnında gezdirdi ve şakağından elmacık kemiğine doğru indirdi. Gözleri bir an için kapandı ve sonra tekrar açıldı, bu sefer keder doluydular. Gözyaşları kabardı ve yanaklarına döküldü.

Kadın hıçkırmaya başladı ve adam kollarını ona doladı. Bir daha susmayacaktı. En azından bir süre için. Duyguları, o ağlayana kadar

Beyin daha fazla dayanamadı ve tekrar kendini kapattı. Ama o zamana kadar evde olacaktı.

Adam ona bir mendil uzattı ve gözyaşları akmaya devam etse de kadın gözlerini sildi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu sessizce. "Hiçbir şey hissetmemek hoşuma gitti."

"Bu şekilde içine kapanmak sağlıklı değil, Anna." "Acıyor!" Göğsünü ovuşturdu.

"Biliyorum bebeğim. Ama acıdan kaçmak sadece onu uzatır." "Hissetmek istemiyorum!"

"Ama hissetmezsen, iyi bir şey de hissetmezsin." "İyi hissettirecek ne olabilir ki?" diye tükürdü.

Devin gülümsedi ve göğsüne dokunmak için öne doğru uzandı. Kadın nefesini içine çekti ve Dev'in onun hoşlandığını bildiği şekilde okşarken nefesini tuttu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı.

Başını sallarken gözleri kapandı ve dudakları aralandı.

"Anna'ya zarar verirken bile hissedilecek güzel şeyler vardır. Eğer kendini kapatırsan, bir daha böyle hissedemezsin." Elini kazağının altına kaydırды ve ince pamuklu sütyeninin üzerinden göğsünü okşadı. Göğüs ucu gergindi ve onu sıkarak nefesini kesmesini sağladı.

Yumuşak bir şekilde inledi ve adam elini çektiğinde inledi. Gözlerini açtı ve ona baktı. "Lütfen durma," diye yalvardı.

Devin nazıkçe gülümsedi. "Bebeğim, ne kadar istesem de seni burada, Wilhelm'in evindeki kanepede beceremem."

Sanki nerede olduğunun farkında değilmiş gibi etrafına bakındı.

"Ah." "Eve döndüğünde, söz veriyorum sana kendini çok ama çok iyi hissettireceğim."

iyi." Çenesini kavradı ve onu dudaklarından öptü. "Eve ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Anna, eğer burada olmak istemiyorsan seni burada tutamaz."

Pazartesi sabahı ayrılıyorum. Eğer istersen benimle gelmen için sana bir bilet ayarlayabilirim, ama bu Burada kalmayı tercih edersen. " Omuz silkti. O

onu gitmeye zorlayamazdı. Sadece kalmasını sefil hale getirebilirdi.

Başını iki yana salladı. "Wilhelm'i bırakamam."

"Bebeğim, Wilhelm'in bakması gereken bir ailesi var." Onun yanağını okşadı. Anna önce şaşkın, sonra da üzgün görünüyordu.

"Gitmeliyim. Burada pek hoş karşılanmadığımı biliyorum ama seni kontrol etmek istedim."

Anna üzgün gözlerle ona baktı. "Beni terk mi ediyorsun?"

"Sadece mecbur olduğum için bebeğim. Bu akşam Manor'da ya da burada her ne diyorlarsa orada görüşürüz."

"*Schloss*," dedi Anna sessizce.

Devin gözlerini devirdi ve ayağa kalktı.

Anna gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ellerine baktı.

Devin elini cebine attı ve Anna'ya küçük bir plastik torba uzattı. "Al bunu. Eğer işler çok acı verici bir hal alırsa, bunu al. Yardımcı olacaktır."

Anna çantayı kaldırdı ve küçük beyaz hapa baktı. "Nedir bu?"

"Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak bir şey. Sadece yarım doz. İçmemelisin.

Etrafta kimse olmadan alabilirsin ama Wilhelm'in bunu onaylayacağını sanmıyorum. Sadece ihtiyacın varsa al." Ve ihtiyacı olacaktı. Bundan emindi. Onu başının üstünden öptü. "Ayinden önce alma. Buluşma."

Anna başıyla onayladı ve çantayı cebine koydu.

Yapmak için geldiği şeyi başaran Devin, evden çıkmanın yolunu buldu ve Anna'nın Pazartesi günü onunla birlikte San Francisco'ya döneceğinden emin bir şekilde oteline geri döndü.

Anna salonda bir süre oturduktan sonra Wilhelm'i bulmak için ayağa kalktı. Göğsündeki ağrı o kadar acı vericiydi ki öleceğini düşündü. Alex'i o kadar özlemişti ki nefes almakta zorlanıyordu.

Wilhelm'in çalışma odasına gitti ve kapıyı çaldı.

"*Buyurun.*"

Kapıyı açtı ve Wilhelm ile Kurt'u içeride buldu.

Bir an için ikisine de baktı. "Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?"

İkisi de ona baktı.

"Em," dedi Wilhelm yavaşça. "Sanırım bir saat içinde."

"Sorun olmazsa odamda olacağım."

Wilhelm başıyla onayladı. "Zamanı geldiğinde gelip seni alacağım."

Başını salladı ve kapıyı kapatıp Alex'in odasına çıktı. Kapı açılır açılmaz kalbindeki acı inanılmaz boyutlara ulaştı. Anılar beynine hücum etti ve onu boğdu.

Kapının yanındaki köşeye büzüldü ve ağladı.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa kız tutarlı mı görünüyordu?" Kurt kapalı kapıya bakarak sordu.

Wilhelm de kapıya baktı, aynı anda hem endişelenmiş hem de rahatlamıştı. "Evet, öyle yaptı."

"Bu iyi, değil mi?" Kurt umutlu görünüyordu.

Wilhelm başını salladı. "Bilmiyorum. Onun... uyanık olmasına sevindim ama Devin'in ne yaptığını merak ediyorum." İç çekti. "O adama güvenmiyorum. Anna'yı San Francisco'ya dönmesi için manipüle etmeye çalışacak, bundan eminim."

"Ama burada uzun süre kalamaz, değil mi? Yani, Alex burada olsaydı her şey farklı olurdu..."

Bu doğrudu. Yaşlı Metresler doğum yerlerine bağlıydı. Anna burada uzun süre kalırsa hastalanmaya başlardı. Memleketinde ya da Efendisinin yanında olmalıydı. Sadece Alex ona zarar vermeden onu burada tutabilirdi. Wilhelm'in, Devin'e ve San Francisco'ya olan ihtiyacını geçersiz kılacak kadar gücü yoktu.

Altmış İkinci Bölüm

Anna, *Schloss'un* Büyük Salonu'nda Wilhelm'in ayaklarının dibinde oturuyordu. Neredeyse mavi ve yeşil kadar çok beyaz cübbe vardı. Dünyanın dört bir yanından gelen İhtiyarlar, Diyakozlar ve Kardeşler Alex ve adamlarına veda etmeye gelmişlerdi.

Bu kadar çok insanın Alex hakkında konuşmasını dinlemenin verdiği acı Anna'nın çığlık atmak istemesine neden oldu. Wilhelm ona bir şey yapmıştı, bu yüzden konuşamıyordu, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Aksi takdirde çığlık atıyor olurdu. Hal böyle olunca yastığa oturdu ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Schloss Dirne'nin yanı sıra diğer Yaşlı Hanımlar da oradaydı. Onları göremese de hissedebiliyordu.

Yeşil cübbeli adamlar siyah cübbeleriyle koridorda yürüyorlardı, sadece biri beyaz bir cübbe taşıyordu. Alex'in cübbesi. Wilhelm ayağa kalkıp cübbeyi adamdan aldı ve sonra cübbeler birbiri ardına yakılmak üzere büyük bir mangala yerleştirildi. Alex'inki sonuncuydu. Kumaşı tüketen ateşe baktı.

Güle güle kocam. Ustam. Aşkı.

Kurt öne çıkarıldı ve Wilhelm onu Büyük Oğlu ilan etti. Çift yüzük piercingini aldı ve babasına boyun eğdiğini gösterdi.

Tören sona erdiğinde, toplantı daha normal bir toplantıya dönüştü. Wilhelm ona, erkeklerin onun kederine saygı gösterip yaklaşmamalarını umduğunu, ancak yaklaşırlarsa onlarla ilgilenmek zorunda kalacağını söyledi. Uzun zamandır evlenen ilk Yaşlı-Mihrace'ydi, bu yüzden erkekler Anna'nın yas tuttuğu gerçeğini düşünmeyebilirlerdi. Görünüşe göre yarı ölümsüzler fazla duygusallaşmaya eğilimli değillerdi. Çok az şey onları etkiliyordu.

Diğer Hanımların flört ettiklerini ve Yaşlılarla ilgilendiklerini gördü. Hepsisi güzel ve zarıftı ve Anna gözlerini onlardan alamıyordu. Keşke onlara daha çok benzeseydi, belki de bu kadar acı çekmezdi.

Wilhelm, Devin'in odanın arka tarafında Vitaly ile konuştuğunu gördü. Wilhelm nedenini tam olarak kestiremese de, ikisinin birlikte olmasında bir şeyler ona doğru gelmiyordu. Onlara göz kulak olması gerekecekti.

Anna'nın başını okşadı. Onu rahatlatmak için yapabileceği bir şey olmasını diledi.

Uzun boylu, sarışın bir genç adam birkaç metre öteden Anna'yı izliyordu. Ona gitmek ister gibi görünüyordu ama bir türlü karar veremiyordu. Wilhelm kaşlarını çattı. Bugünlerde babalar saygı göstermeyi öğretmiyordu. Anna'ya yaklaşacak olanın muhtemelen oğullardan biri olacağını düşündü.

Genç adam kararını vermiş gibiydi ve endişeyle Wilhelm'in oturduğu platforma yaklaştı. Wilhelm'e baktı ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

"Affedersiniz lordum. Ann ile, yani Hanımefendi ile konuşabilir miyim lütfen?"

Anna'nın başı aniden kalktı ve genç adama baktı. "Kimsin sen?" diye sordu sertçe.

"Benim adım Tommy Pendleton. Babam New York'tan Tom Pendleton."

Tommy'nin ayak ayak üstüne atması Wilhelm'i eğlendirdi. Tipik bir kendini beğenmiş ihtiyar-oğul gibi görünmüyordu. Anna da onu tanıyor gibiydi.

Wilhelm başıyla onayladı ve Tommy bir adım öne çıkarak Anna'nın önünde diz çöktü.

"Hey, Anna," dedi usulca.

Anna uzun bir süre ona baktı. "İyi akşamlar lordum," diye cevap verdi resmiyetle. Wilhelm, Anna'nın konuşma yeteneğini geri vermişti. ritüeller tamamlandı.

Tommy kaşlarını çattı. "Bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum." "Uygun olan bu," diye fısıldadı.

Anna'nın yanağını okşamak için elini uzattı. Gözlerindeki şefkat Wilhelm'i rahatlatmıştı. Bu genç adam Anna'ya çok değer veriyordu. Ona zarar vermezdi.

"Her şey için çok üzgünüm Anna," dedi usulca. "Teşekkür ederim lordum. Çok nazıksınız."

Tommy incinmiş görünüyordu. Tommy nazik olmaya çalışırken Anna çok resmi davranıyordu. Wilhelm'in onu azarlamasından mı korkuyordu?

Kurt gelip babasının yanına oturdu. "Kıçım ağrıyor," dedi Almanca. Wilhelm kıkırdadı. "Özür dilerim evlat. Ama bu iş böyle yapılır."

"Alex bile mi?"

"Tabii ki. Düşününden önceki gece neler olduğunu anlattı mı?"

Kurt başını salladı.

Wilhelm ona tüm Alman Büyüklerinin Alex'in orgazm olmasına izin vermeden onu nasıl götten aldıklarını anlattı.

"Erkekler gerçekten bundan gelebilir mi?" Kurt şaşkın görünüyordu.

"Hiç bir erkekle birlikte olmadın mı?" Wilhelm şaşırmıştı. Kurt'ün var olan her cinsel eylemi yaptığından oldukça emindi.

"Sadece bir kadını paylaşmak için. Ben hiçbir zaman erkeklerden etkilenmedim, Vati." "Evet, erkekler bundan gelebilir. Aslında oldukça güzel."

Kurt babasına şaşkın bir bakış attı. "Sanırım kadınlarla takılacağım." Tommy'nin Anna ile konuştuğunu fark etti. "Kim o?" diye sordu biraz da savunmacı bir tavırla.

"Tommy Pendleton, New York'tan."

"Ondan hoşlanıyor."

"Sanırım haklısınız." Kurt kaşlarını çattı.

"Kurt, eğer istersen şimdi onu takip edebilirsin. Ama ona karşı nazik ve sabırlı olmalısın. Ve eğer ona Gretchen'a davrandığın gibi davranırsan, derini yüzerim."

"Ben olsam bunu yapmazdım, Vati." "Güzel."

Kurt bir süre Tommy ve Anna'yı izledi. Tommy, Anna'yı Anna'nın kendini daha iyi hissetmesini sağladı ama Anna soğukkanlılığını ve mesafesini korudu. Tommy başını kaldırıp Wilhelm'e baktı ve Wilhelm ona anlayışlı bir gülümseme verdi.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni yalnız bırakayım, Anna. Yarın görüşürüz."

Tommy kalktı ve uzaklaştı. Wilhelm'in kalbi onun için çarptı. "Belki de bu gece ona gitmelisin. Eve gittiğimizde."

"Kalmıyor muyuz?"

Wilhelm başını salladı. "Hiç havamda değilim. Eve gitmek istiyorum."

Anna şöminenin önünde yerde büzülmüş yatıyordu. Uyuyamıyordu. Sönmekte olan alevlere bakıyor ve Alex'i düşünüyordu. Eğer kalbini göğsünden sökebilseydi, söküp atardı. Hiçbir şey acısını dindiremiyordu.

Birden Devin'in ona verdiği hapı hatırladı. Daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını söylemişti. Ayağa fırladı ve banyoya koştu. bir çekmeceye koymuştu. Bir süre ona baktı ve sonra bir fincana su doldurup hapı yuttu.

Şömineye döndü ve sandalyeye oturdu. Ne kadar sürecekti? Nasıl hissettirecekti?

Bir süre sonra rahatladığını hissetti. Kalbindeki ağrı hafıfledi. Hâlâ acıyordu ama eskisinden çok daha iyiydi. Gerçekten de iyi bir gece uykusu çekebilirdi. Büyük yatağa bir göz attı. Artık o kadar da yalnız görünmüyordu.

Banyodan gelen bir ses duyduğunda yorganın altında sürünüyordu. Bir gölgenin ortaya çıktığını ve ona doğru yürüdüğünü gördüğünde kalbi çarpmaya başladı.

"Alex?" diye fısıldadı. Bu onun hayaleti miydi?

"*Nein, Engel,*" diye seslendi gölgeden.

Kurt yatağın kenarına kadar yürüdü ve onun yanağını okşadı. "Nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

Onun gözlerinin içine baktı ve elini onun elinin üzerine koydu. Dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Anna," diye inledi ve onu yatağa geri itti, onu öptü ve kollarını ona doladı. "*Oh, mein Engel.*"

Öpücükleri çok iyi hissettiriyordu. Dokunuşu inanılmazdı.

"Benimle seviş Kurt," diye fısıldadı. O da yaptı. O gece rüya görmedi.

Bölüm Altmış Üç

"Günaydın Anna," diye fısıldadı Kurt. Onu sıkıca göğsüne yasladı, sırtı önüne dönüktü ve başının arkasını öptü.

Anna uyanıktı ama Kurt'ün bunu bilip bilmediğini bilmiyordu. Kalbindeki sızı geri gelmişti. Kurt'ün sesi Alex'inkine çok benziyordu. Kucaklaması Alex'inkine çok benziyordu. Alex'le birlikte ailesinin evinde paylaştıkları yatakta yatıyordu. Her şey ona Alex'i hatırlatıyordu ve onu hatırlamak istemiyordu. Bu ona çok acı veriyordu.

Hap işe yaramıştı. Devin'in söylediği gibi kendini daha iyi hissetmişti. Ama şimdi kendini eskisi kadar kötü hissediyordu. Hayatın acısıyla donuk bir sızı olarak başa çıkabilirdi. Başa çıkamadığı şey kalbindeki bıçak gibi saplanan acıydı. Ve uyandığında hissettiği de buydu.

Belki Devin'e bu sabahki ayinde daha fazla olup olmadığını sorabilirdi. O haplardan bir tane daha alırsa günü atlatabilirdi. Kurt'ün eli göğsüne doğru kaydı ve hafifçe avuçladı. Bu da iyi hissettiriyordu. Seks de yeterince dikkat dağıtıcıydı. Seks ve o küçük beyaz haplar. Evet, bunu yapabilirdi. Göğsünü adamın eline bastırdı. "Evet, Kurt," diye fısıldadı ve kışını onunkine doğru bastırdı. ereksiyon.

Boynunu öptü ve sonra onu sırt üstü çevirip göğsünü öptü. "Sabahları ne kadar güzel bir manzara," diye mırıldandı.

Kurt törene hazırlanmak için ayrıldıktan sonra Anna tekrar dibe vurdu. Adam gidince dikkatini dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Siyah bir elbise giydi.

elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giydi ve kahvaltı için yemek salonuna indi. Diğer dansçılar onu sıcak gülümsemeler ve sarılmalarla karşıladı. Henüz çoğunu görmemişti. Gelmiş olmaları güzeldi ama kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Yiyeceklere baktı ve aç olmadığını fark etti. İçini çekti ve pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Yine yağmur yağıyordu. Başını serin cama yasladı ve gözlerini kapattı.

"*Guten Morgen*, Anna." Wilhelm geldi ve onun yanında durdu.
"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Anna iç çekti. "Hissetmeyi sevmiyorum. Acıtıyor."

"Bunu anlayabiliyorum *Liebling*. Bazen hissizleşmek daha kolay geliyor."

Anna başını salladı.

"Ama tekrar konuşmaya başlamana sevindim. Senin için endişeleniyordum." Anna küçük bir gülümsemeyi başardı. "Seni endişelendirmek istememiştim."

Ona baktı ve sonra gözlerini kapattı. Ona bakmak Alex'e bakmak demektir. Wilhelm'e tapıyordu ama onunla birlikte olmak acı vericiydi. Burada olmak acı vericiydi.

"Devin yarın beni eve götürmeyi teklif etti," dedi hiç düşünmeden.

"Öyle mi yaptı?" Wilhelm, sesi hafifçe titreyerek sordu. "Anna, sen burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Sen ailemizin bir parçasısın. Alex'in ölümü bunu değiştirmedir."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Bir süre daha kalmanı tercih ederim. Eve yalnız gitmeni istemiyorum."

Yalnız olmak kulağa oldukça hoş geliyordu. Anıları tetikleyecek bir şey yok belki de? Ama Wilhelm haklıydı. Eve giderse, Alex'in anılarıyla dolu o büyük boş evde olacaktı. Ve Seth ve Tony'nin de. Ki bu da Daha mı kötü? Burada en azından onu seven

insanlar vardı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti usulca.

"Seni kalman için zorlamayacağım, Anna. Ama bunu düşünmeni istiyorum. Ben seni seviyorum. Benim ailem senin ailen ve seni seviyorlar. Belki de sadece... ilk acı geçene kadar kalmalısın."

"Peki ya dans?" diye sordu. Dans etmek daha önce hep yardımcı olmuştu. Belki de ihtiyacı olan şey buydu.

Wilhelm durakladı. "Bunu unutmuşum. Başka bir performans yakınsınız, değil mi?"

Başını salladı. "İki hafta." Ama birçok provayı kaçırmıştı. Isaak sahneye çıkmasına izin verecek miydi? Bu onun ilk müdürlüğü olacaktı. Aaron'la birlikte.

Verilmesi gereken kararlar onu bunaltmaya başlamıştı. Gözlerini sıkıca kapattı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Bir süre sonra insanlar gelmeye başladı. Önce Wilhelm'in kardeşleri geldi. Friedrich ve Klara da en az Wilhelm ve Ilsa kadar perişan görünüyorlardı.

Tabii ki. *Erich*. Nasıl unutabilirdi ki? Alex için duyduğu keder, o gün ölen başka adamlar olduğunu fark etmesini gölgelemişti. Ama Anna'nın tek düşünebildiği Alex'ti.

Ailenin geri kalanıyla birlikte girişte durdu. Seth'in annesi ve kız kardeşi, Tony'nin ailesi ve diğer erkeklerin aileleriyle de tanıştı. Yaşlılar da gelmişti.

Bu adamların yaydığı güç bunaltıcıydı ve odada bu kadar çok kişi olması boğucuydu. Anna'ya karşı çok kibardılar. İçgüdüsel olarak Yaşlı Hanımlar olduğunu bildiği birkaç kadınla tanıştırıldı. Çok hoş görünüyorlardı ama... ruhani gibiydiler. Anna'nın neden bu kadar üzgün olduğunu anlamış gibi görünmüyorlardı.

"Kendi türüne" bile uymuyordu. Ne iç karartıcı bir düşünce. Kendini hiçbir yere uymuyormuş gibi hissediyordu.

"Anna," dedi Devin, yaklaşıp yanağından öperek. "Nasılsın?"

Onunla birlikte yürüyen üç adama baktı. Baba, oğul ve torun mu? Muhtemelen yetmişli yaşlarında olan yaşlı adamın saçları ve sakalı kırışmıştı. Genç adam ellili yaşlarının başındaydı ve gümüş rengi serpiştirilmiş siyah saçları ve siyah sakalı vardı. En genç adam Anna'dan birkaç yaş büyüktü, kalın siyah dalgalı saçları vardı ve temiz tıraşlıydı.

"Ben iyiyim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Devin'e haplar hakkında soru sormak istiyordu ama yalnız kalana kadar beklemek istedi.

"Anna, bu Petersburg'dan Vitaly, oğlu Vlad ve torunu Peter."

Anna sert gözlerle Vitaly'ye baktı. Alex'in gitmesinin nedeni oydu. Saygılı olması gerektiğini biliyordu ama yüzüne bir tokat atmak istiyordu. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve kendi içinde savaşıırken titredi.

"Anna!" Devin sertçe ama sessizce söyledi. "Merhaba," diye ciyaklamayı başardı.

Vitaly kalın Rus aksanıyla, "Kaybın için üzgünüm Anna," dedi. "Alex'in yakın zamanda evlendiğini bilmiyordum, yoksa onunla irtibata geçmezdim."

Anna kabalık etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri yaşardı ve çenesi titredi. "Affedersiniz," dedi ve dönüp

uzaklaştı.

Bir pencereye doğru yürüdü ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemişti. Devin kızabilirdi ama Anna'nın umurunda bile değildi.

Ama eğer ona kızgınsa, ona daha fazla hap vermezdi. Önümüzdeki birkaç haftayı atlatabilmesi için o haplara ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes aldı. Devin'i yatıştırmak için sakinleşmesi ve pişmanlık duyması gerekiyordu. Yeterince sakinleştğinde, alçakgönüllülükle Devin'e döndü.

"Kaba davrandığım için özür dilerim Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Devin ona sempatik bir gülümseme verdi. "Sorun yok, Anna. Biliyorum Şu anda çok şey yaşıyorsun. Seni onlarla tanıştırmamalıydım. Bunun sana nasıl hissettireceğini düşünemedim."

Wilhelm ikisinin yanına geldi. "Anna, ayın birkaç dakika içinde başlayacak. İçeri girmemiz gerekiyor." Kolunu Anna'nın omzuna doladı. ve onu kalabalık salona doğru yönlendirdi.

Salon sandalyelerle doluydu ve sandalyelerin çoğu doluydu. Odada birkaç yüz kişi vardı. Wilhelm Anna'yı ön tarafa götürdü. ve onu Ilsa ile Kurt'ün arasına oturttu. Kurt onun elini tuttu ve nazikçe sıktı.

Bir çeşit rahip ön tarafa geldi ve Almanca konuşmaya başladı. Kurt ona tercümanlık yaptı ama o hiç aldırış etmedi. Kalbindeki acıdan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

Birçok kişi ayağa kalkarak Alex ve diğer adamlar hakkında konuştu. Başta Alex olmak üzere orada bulunan herkes onlara büyük saygı duyuyordu. Friedrich, Alex ve Erich'in çocukluklarından bahsetti. Isaak, Alex'in baleyı ne kadar sevdiğinden, desteklediğinden ve bir balerini ne kadar sevdiğinden bahsetti. Birden fazla kişi Alex'in Anna ile evli olduğu için ne kadar mutlu olduğundan bahsetti. Onun sayesinde nasıl daha iyi bir adam haline geldiğini anlattı. Aaron arkadaşlığından ve Alex'in Anna'yı ne kadar değiştirdiğinden bahsetti.

Anna gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sürekli yere baktı. Bir eliyle Alex'in evlilik yüzüğünü kavrarken diğer eliyle Kurt'ün elini tuttu.

Wilhelm kapanış konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktığı anda, Anna'nın kalbi birkaç kez kıyma makinesinden geçmiş gibi hissediyordu. Koşmak istedi.

sırf beynini ve kalbini uyuşturabilmek için kendini soğuk su banyosunda boğmak istiyordu. Tanrım, bu acı hiç bitecek miydi?

Wilhelm adamlardan sevgiyle bahsettikten sonra herkese geldikleri için teşekkür etti. Tekrar sandalyesine oturdu ve rahip arka tarafta ikramlar olacağını söyleyerek herkesi uğurladı.

Kurt onun şakağına bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Anna başını salladı. "Devin'i bulmam gerek." Kendini kaybetmeden önce o haplara ihtiyacı vardı.

"Devin? Neden?" Kurt şüpheli görünüyordu.

"Biliyorum işte." Ayağa kalktı ve odanın etrafına bakındı. Odanın arka tarafında durmuş Tom'la konuşuyordu. Tommy ve Tyler da onlarla birlikteydi. Tommy'yi görmek istemiyordu. O... çok iyi biriydi. Ama rahatlama arzusu her şeyden ağır bastı ve aceleyle odanın arkasına gitti.

Devin ona nazıkçe baktı. "İyi misin?"

Anna başını salladı ve ona çaresiz bir bakış attı. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Devin başıyla onayladı ve odanın kenarına doğru yürüdüler. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, bebeğim?"

Anna bir an dudağını çiğnedi. "Dün bana verdiğin şeyden... daha var mı?"

Devin başını salladı. "Hayır, yanımda değil. Otel odamda bir tane var ama hepsi bu. Bu şeylerle seyahat etmek çok zor."

Anna'nın omuzları çöktü ve başını öne eğdi. Acısını dindirmek mümkün olmayacaktı.

"O kadar kötü mü, Anna?"

Tekrar ona baktı ve başını salladı. "Buna dayanamıyorum, Devin. Dün gece aldım ve kendimi çok daha iyi hissettim. Ama bu sabah yine kendimi berbat hissettim.

Ve tüm bunlar...." Odanın etrafını işaret etti. "Ben... bununla başa çıkamam. Acıtıyor!"

"Wilhelm'in kendini daha iyi hissetmene yardımcı olması için ilaç almanı onaylayacağını sanmıyorum."

Anna bir an düşündü. Wilhelm'i seviyordu. Ama burada olmak çok acı vericiydi. Devin'de onu daha iyi hissettirecek bir şey vardı. Devin, Alex'e benzemiyordu ya da ona Alex'i hatırlatmıyordu.

"Anna, eğer benimle eve gelersen, evde bol miktarda var ve istediğin kadar alabilirsin. Yardımcı olabilecek başka şeylerim de var."

Bu düşünce çok cazipti. Acıdan kurtulmak için çok çaresizdi. Kararını verdi. "Seninle eve geleceğim."

Devin gülümsedi, kendini çok memnun görünmekten alıkoymaya çalışıyordu. Anna tam da onun yapacağını bildiği şeyi yapmıştı. Duygusal acıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onu böyle yaratmıştı. Onu geri götürecekti.

Otel odasında onu deli gibi becerecek ve yarın eve dönmek için uçağa bindiklerinde ona bir hap sözü verecekti. Gerçekten de ona sunabileceği çok sayıda uyuşturucu vardı. İhtiyacı olduğunda aklı başında olduğu sürece, geri kalan zamanlarda ne yaptığı umurunda değildi.

"Çok sevindim bebeğim," dedi ona sarılarak. "Seni çok özledim."

"Evime gitmek istemiyorum," dedi çaresiz bir bakışla. "Eve gidemem."

Devin sempatik bir şekilde başını salladı. "Neden birkaç günlüğüne Malikânede kalmıyorsun, sonra sana yeni bir daire bulmayı konuşabiliriz?" Eğer isterse. Malikânede kalmaktan gayet memnun olabilirdi. Yine de onun şehirde olması güzeldi. Hmm. Bunu düşünmesi gerekecekti.

Anna başını salladı, gözlerinden rahatlama okunuyordu.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" Devin dikkatle sordu. Onu sıkıştırmak istemiyordu.

"Ne zaman yapabiliriz?" diye sordu.

"Arabam ön tarafta ama Wilhelm'den bu kadar çabuk ayrılmak ister misin?" Devin onun bu kadar çabuk gitmek istemesine çok şaşırmıştı. Gerekenden daha fazla kalmak istemiyordu. Bu yer onu rahatsız ediyordu.

Anna başını salladı. "Alex'e çok benziyor," diye fısıldadı.

"Veda etmen gerek."

Başını salladı ve Wilhelm'i bulmaya gitti. Devin onun konuşmasını izledi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Wilhelm kısık gözlerle ona ve sonra tekrar Anna'ya baktı. Yanağını okşadı ve hızla konuşarak başını salladı. Ama Anna başını salladı ve geri çekildi. Wilhelm'e bir şeyler daha söyledi ve sonra hızla Devin'e doğru yürüyüp ona sarıldı.

Wilhelm Devin'e yalvaran bir bakış attı. Devin ona muzaffer bir edayla gülümsedi ve Anna'yı girişe doğru yönlendirdi. Dışarı çıktıklarında, "Eşyalarını otele getirteceğim," dedi.

Tom'a işaret etti, o da başıyla onayladı. Buraya oğullarıyla birlikte gelmişlerdi. Sabah uçağa binene kadar Anna'nın dikkatini dağıtacak bolca seks olacaktı. Sadece Tyler'ı ülkeye dönene kadar nazik davranması için uyarması gerekiyordu. Devin, Anna'nın kaçma riskini göze alamazdı, yoksa ona asla geri dönmeyebilirdi. En azından gönüllü olarak. Onun kendisine isteyerek gelmesini tercih ederdi. Böylesi çok daha kolaydı.

Anna Frankfurt'a dönerken Tyler ve Tommy'nin arasında oturuyordu. Böyle ayrıldığı için kendini suçlu hissediyordu ama ne kadar uzun kalırsa o kadar acı verici oluyordu. Kurt ya da Aaron'a veda bile etmemişti. Hatta Ilsa'ya bile. Kaçtı. Ama yakında kendini daha iyi hissedecekti. Devin söz vermişti.

Frankfurt'ta lüks bir otele vardılar ve Devin onu odasına götürdü. İçeri girdiler ve Devin kapıyı kapattıktan sonra Anna'nın arkasında durdu ve boynunu öptü.

"Seni özledim bebeğim," diye fısıldadı kulağına, ellerini göğsünde gezdirerek göğüslerine doğru. "Seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

"Lütfen," diye fısıldadı Anna ve Devin onu yatak odasına götürdü.

Gutshaus'tan ayrılarak bir hata mı yapmıştı? Wilhelm'i bırakmamalı mıydı? En azından ailenin geri kalanına veda etmesi gerekmez miydi? Aile mi?

Devin oturma odasında ve Anna'nın onunla birlikte eve dönmesi için gerekli hazırlıkları yapıyordu. Seksin heyecanı geçtikten sonra kendini her zamanki gibi mutsuz hissediyordu. Buna bir de onu önemseyen insanları terk etmenin suçluluğu eklenmişti. Belki de Devin'le gitmemeliydi. Belki de kalmalıydı.

Sırt üstü yuvarlandı ve tavana baktı. Sadece acının geçmesini istiyordu.

Devin birkaç dakika sonra peşinde bir bellboy ile içeri girdi. Anna yatakta doğruldu ve yorganı göğüslerinin üzerine örttü. Bellboy ona sırtıttı.

"Anna, bavulların burada."

Komi kızın eşyalarını dolaba koydu, ona son bir kez baktı ve gitti.

"Giyin. Birazdan öğle yemeği yiyeceğiz."

"Devin?" Anna kısık bir sesle sordu. "O hap sende mi?"

Ona gülümsedi. "Sadece bir tane var. Şimdi mi istersin yoksa eve dönerken mi istersin?"

Anna ona perişan bir bakış attı. "Sadece bir tane mi? Yarısını şimdi, yarısını da yarın alabilir miyim?" Yarım dün ona kendini iyi hissettirmişti.

"Yarısı. Sana daha önce verdiğimin diğer yarısı." Anna ellerine baktı. "Ama evde daha çok var?"

Devin ona şefkatle gülümsedi. "Malikânede ihtiyacın olabilecek her şey var." Onun yanına oturdu ve saçlarını düzeltti. "Almak için yarına kadar beklemeni tercih ederim. Eminim Tommy kendini daha iyi hissetmene yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Anna onun gözlerini aradı. Beklemek istemiyordu ama Devin'i üzmemek de istemiyordu. Aksi takdirde ona hiç vermeyebilirdi. İsteksizce başını salladı.

"Aferin kızıma. Şimdi git duş al ve giyin."

Tommy ve Tyler öğleden sonrasının geri kalanında daha iyi hissetmesine yardımcı oldular. Öğle yemeğinden sonra odalarına gitti ve günün geri kalanını yataklardan birinde çıplak olarak geçirdiler. Tyler ona karşı şaşırtıcı derecede nazikti, ama yine de biraz sertlikten hoşlanıyordu. Ama kız buna pek aldırmadığını fark etti.

Tommy her zamanki gibi sevecendi.

Akşam yemeği için temizlik yaptı ve sonra Devin gecenin geri kalanında onu yanında tuttu. Tom da zamanın bir kısmında oradaydı.

Çok uzun zamandır bir gün içinde bu kadar çok seks yapmamıştı. Ama Devin haklıydı. Acıyı uzakta tutuyordu ve bunun için minnettardı.

Bölüm Altmış Dört

Uçakları ertesi sabah 8:30'da kalkıyordu, bu yüzden erken kalkmaları gerekiyordu. Devin, birinci sınıfta uçacakları için Anna'ya güzel giyinmesini söyledi. Anna seyahat kıyafetini giydi ve kendini Devin'e sundu.

Onu kucağına çekti ve ellerini kalçalarında gezdirdi. Am dudaklarını sıyırdı ve parmaklarını vücudunun içine sokmak için külotunun altından kaydı.

"Ağzını aç," dedi.

Kadın hapı dilinin üzerine koydu ve adam ona bir bardak su uzattı.

Yutkundu ve adam klitorisinin etrafında nazıkçe dolanırken başını adamın omzuna yasladı. Orgazm çılgılığı attığında hap etkisini göstermiş ve kendini coşkulu hissetmeye başlamıştı. Bu sefer daha da iyi hissetti. Hatta biraz gülümsedi bile.

Tom ve Tommy ile birlikte eve uçuyorlardı. New York'ta bir aktarma vardı ve o noktada yollarını ayıracaklardı. Tyler okula dönebilmek için Pendleton'larla gidecekti.

Tyler ve Tommy bu özel uçuş için çok heyecanlıydılar. Görünüşe göre Singapur Havayolları birinci sınıf havayolu *şirketiydi*. Havaalanına vardılar ve check-in işlemlerini yaptırdıktan sonra uçuşlarını beklemek üzere birinci sınıf salonuna gittiler.

Anna memnundu. Pek bir şey hissetmiyordu ve bu durumdan oldukça memnundu. Yakında Almanya çok gerisinde kalacaktı ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Asla. Alex'le ilgili hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordu. Alex gitmişti. Hiçbir şey onu geri getiremezdi. Sadece bununla başa çıkması ve hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Uçağa bindikten sonra Anna film izlemek için kıvrıldı. Devin koridorda onun karşısına oturdu. Birinci sınıfta sadece sekiz koltuk vardı ve çoğunu onlar kaplıyordu. Diğer üç koltukta iki erkek ve bir kadın oturuyordu.

Kahvaltısını yedikten sonra Tyler yanına gitti ve oturduğu yerdeki ayak dayama yerine oturdu.

"Eve dönmene sevindim, Anna. Bu yaz seni göremeyeceğim diye endişeleniyordum." Elini bacağında ve eteğinin altında gezdirdi.

Anna endişeyle etrafına bakındı. "Tyler..." dedi, adamın elini itmeye çalışarak.

Tyler onun elini yakaladı ve bileğini öyle sıkı tuttu ki, çürüteceğini sandı. "Sakın elimi itmeye kalkma," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ah, Tyler," diye inledi Anna. "Canımı yakıyorsun." Uzaklaşmak için kolunu bükmeye çalıştı ama adam ondan çok daha güçlüydü.

Kadının elini tuttu ve bacaklarının arasına yerleştirerek sikini ovmasını sağladı. "Mmm. Bu iyi hissettiriyor."

"Tyler, lütfen. Burada başka insanlar da var." Anna başını kaldırdığında kadının onlara ters ters baktığını gördü.

Tyler güldü ve onu öpmek için öne eğildi, sonra onu ayağa kaldırdı. "Doğru. Hadi gel." Onu uçağın önüne ve geniş banyoya doğru çekti.

Saçlarından tuttu ve bir eliyle göğsünü makyaj masasına doğru itti, diğer eliyle de eteğini kaldırdı. Külotunu aşağı çekti ve sonra onun horozunu amının girişinde hissetti. O kadar bağırdı aniden öne doğru atıldı ve lavabonun kenarına tutunmaya çalıştı.

Tyler onu sertçe becerdi. Elleri onu yerinde tutmak için saçlarını sıkıyordu.

Kalçaları kadının kıkına çarptı ve kendini tekrar tekrar kadının içine sokarken homurdandı. Boşalırken sertleşti ve inledi, sonra saçlarını serbest bıraktı, böylece aniden yere düştü.

Ona baktı ve pantolonunun fermuarını çekerken sııttı. "Bunu bir uçakta yapmak daha da iyi hissettiriyor."

Kapıyı açtı ve Anna'yı yerde bırakarak dışarı çıktı. Titreyerek ayağa kalktı, saçını düzeltmek için bir tarak buldu ve sonra tökezleyerek koltuğuna geri döndü.

Kadın hızla ona doğru yürüdü. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?" Anna'nın anlayamadığı bir aksanla konuşuyordu ama sesindeki endişe çok açıktı.

Devin, Anna için, "O iyi," diye cevap verdi.

Kadın etrafında döndü. "Nereden biliyorsun?" diye sordu suçlayıcı bir tonda.

Devin'in gözleri kısıldı. "Çünkü ben onun... koruyucusuyum. Ve onu kendisinden daha iyi tanıyorum."

"O genç adamın ona banyoda tecavüz ettiğinden oldukça eminim ve siz onun iyi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"O genç adam benim oğlum. Ve evet, o iyi." Devin ayağa kalktı ve kadının gözlerinin içine dikkatle baktı. Gözlerini kırpmadı ama kadına bir tür mesaj iletiyor gibiydi.

Anna, kadının tavırlarının sakinleşmesini ve yumuşamasını dehşete düşmüş bir hayranlıkla izledi. Öfkeli tavrı yerini kabullenmeye bıraktı.

"Yanılmış olmalıyım," dedi usulca ve yerine döndü. Anna hayretle Devin'e baktı. "Ona ne yaptın?"

Devin oturdu ve gülümsedi. "Onun yanıldığını ve benim haklı olduğumu anlamasını sağladım."

Anna kulaklıklarını takmış televizyon izleyen kadına baktı. Devin onun öylece çekip gitmesini nasıl sağlamıştı? Bu biraz korkutucuydu.

Uçak New York'a indiğinde Tyler ona iki kez tecavüz etmişti. Hem Devin hem de Tom'la daha fazla kez seks yapmıştı ve birinci sınıftaki diğer iki adam da Devin'in onayıyla Anna'yı kullanmıştı. Tommy onunla yatmış ve birlikte olmaları konusunda daha ince davranmıştı. Kadın tüm bu süre boyunca kendi işine bakmıştı.

Ayrıca hapın etkisi geçtiği için de çökmeye başlamıştı. Devin'le birlikte bir sonraki uçuşlarına birkaç saat vardı ve Tom, Tyler ve Tommy'yle vedalaştıktan sonra birinci sınıf salonunda beklediler.

Tom, Devin ve Anna'yı birkaç gün kalmaları için davet etmişti ama Devin reddetti ve Anna minnettardı. Eve gitmek istiyordu. Devin'in ona söz verdiği haplara. O zaman her şey yoluna girecekti.

Devin uçuştan önce dinlenirken o da salondaki deri koltuğa gömülmüştü. Uykusu kaçmıştı ve gergindi.

"Anna, sana uyku hapı getirmemi ister misin? Buradaki dükkanlarda satıyorlar."

"Yardıma olacak mı?" diye sordu titrek bir sesle.

"Olabilir. Eve dönüş uçuşunda uyumanızı sağlar."

Anna başını salladı. Acıyı dindirecek herhangi bir şey.

Devin uçağı binene kadar uyku ilacını almasına izin vermedi. O zamana kadar perişan haldeydi. Görünüşe göre öncekinden daha kötüydü ama Devin bunun sadece bakış açısı olduğuna dair onu temin etti.

Bölüm Altmış Beş

O akşam San Francisco'ya indiklerinde, Devin Anna'yı uyandırmakta zorlandı. Havaalanında boğazından aşağı bir duble espresso boşalttı ve bu onu Malikâne'ye dönmeye yetecek kadar sarsmıştı. Malikâneye vardıklarında Anna gergin bir haldeydi ama Alex'in peşinden koşmuyordu, bu da iyi bir şeydi.

Devin onu odasına götürdü ve bir dolap dolusu banyosunda çeşitli ilaçlar vardı. Anna'nın gözleri, önündeki şişelenmiş rahatlama ile açıldı.

Devin, "Ian sorularınızı yanıtlayacak ve size göz kulak olacak," dedi. "Şişenin üzerinde yazandan daha fazlasını tek seferde alma yoksa daha fazlasını almana izin vermem."

Anna başını salladı, hâlâ çeşitli şişe ve kutulara hayretle bakıyordu. *Rahatla!*

Devin bir şişe çıkardı ve ona uzattı. "Bunu sana Almanya'da vermiştim. Çeşitli türleri dene ve neyi sevdiğini gör. Özellikle beğendiğin bir şey olursa Ian'a söyle, sana daha fazla getirelim. Tamam mı?"

Anna başını salladı ve elindeki şişeye baktı. "En hızlısı ne?"

Devin kıkırdadı. "Bu." İçinde bir çeşit bitki olan plastik bir kutuyu işaret etti. "Ya da bunu." Bir kutu beyaz tozu işaret etti. "Ama ben Ian'ı istiyorum.

Bunları denediğinde burada ol ki sana nasıl kullanacağını gösterebilsin. Aksi takdirde gerçekten boku yiyebilirsin." Şişeyi işaret etti. "Bunlardan birkaç tane al ve Ian sana diğer şeyleri sabah gösterecek, tamam mı?"

Anna kaşlarını çatı ama başını salladı.

"Eğer beni dinlemezsen, hiçbirini almana izin vermeyeceğim." Anna uysalca başını salladı. Bunun olmasını istemiyordu.

"Aferin kızıma," dedi Devin onu alnından öperek. "Cuma günü görüşürüz." Onu yatak odasına geri götürdü ve bir bardak su doldurdu.

O odadan çıktı ve Anna şişeye baktı. Aynı anda üç tane mi? Oh, Tanrı'ya şükür!

Üç hapı avucuna döktü ve tek seferde yuttu, sonra yatağına uzandı. Etkisini göstermesi ne kadar sürerdi? Ne hissettirecekti Ne gibi? Eğer yarım hap iyi hissetmesini sağlıyorsa, üç hap ne kadar iyi hissettirirdi?

"O nasıl?"

Ian anlaşılmaz bir ifadeyle Devin'e baktı. "O iyi. Hatta mutlu. En azından etrafında olup bitenlerden habersiz."

"Kararımı onaylamıyor musun?" Devin arkadaşına kaşlarını kaldırarak baktı.

Ian'ın yüzü nötr kaldı. "Onu istediğin gibi kullanabilirsin. İlaçlar işe yaramadığında endişeleniyorum."

"Her zaman daha fazlası vardır."

İki adam Anna'nın malikânedeki yatak odasına doğru ilerlediler. Bütün raporlara göre Anna bütün hafta mutlu ve kaygısızdı. Sadece Ian endişeli görünüyordu.

"Ona nasıl sigara içileceğini gösterdin mi?"

Bu koca adamın gülümsemesine neden oldu. "Evet. Bundan hoşlanıyor. Dışarı çıkıp çimlere oturuyoruz ve kafayı buluyoruz. Sonra kemiklerimin üzerine atlıyor ve beni deli gibi beceriyor."

Devin güldü. "Gördün mü, o kadar da kötü değil. Kafayı bulmak için de bir bahanen oluyor."

"Diğer şeylerde o kadar eğlenceli değil."

"Her şeye sahip olamazsın. Yemek yiyor mu?"

"Evet. Çoğunlukla. Bence yemesi gerektiği kadar değil ama yiyor."

"Güzel. Kilo vermesini istemiyorum. Zaten yeterince zayıf."

Kapısına vardılar ve Devin kapıyı açtı.

Anna yatağında çıplak bir şekilde uzanmış, yüzünde boş bir ifadeyle tavana bakıyordu. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı.

"Ona Cuma günleri ağır şeyler kullanamayacağını söyledim. Sanırım dün gece gerçekten ağır bir şey almış olmalı, çünkü bütün gün yerinden kıpırdamadı."

Devin iç çekti. Cuma günleri ona ihtiyacı vardı. "Git doktordan bir adrenalin iğnesi al."

Ian başıyla onayladı ve Devin Anna'nın yatağına doğru yürüdü.

Parmaklarını izledi

göğüslerinin arasında. Tüyleri diken diken oldu ve yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi.

Yüzünü. Hâlâ hissedebiliyordu. Bu iyiydi. Parmakları düz karnından klitorisine doğru ilerledi. Başparmağıyla yumruyu ovuşturdu ve kadın usulca inledi. Adam onu okşamaya devam ettikçe kadının nemlendiğini hissedebiliyordu.

Adam bir parmağını şimdi ıslak olan yarığının içine bastırırken inledi ve ellerini sıktı. Parmağına karşı iyi hissettirdi. Ona karşı sıkıştı ve penetrasyonunu derinleştirmesini sağlamak için kalçalarını hareket ettirdi.

Ian birkaç dakika sonra elinde bir şiringayla döndü. "Dans etmeyi sordu mu?"

Ian başını salladı. "Dün ona bunu sordum ve kendini iyi hissetmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi."

Devin gülümsedi. "Güzel."

Şiringayı koluna soktu ve sıvıyı damarlarına itti. Bir an sonra çığlık atarak doğruldu ve vahşi gözlerle etrafına bakındı.

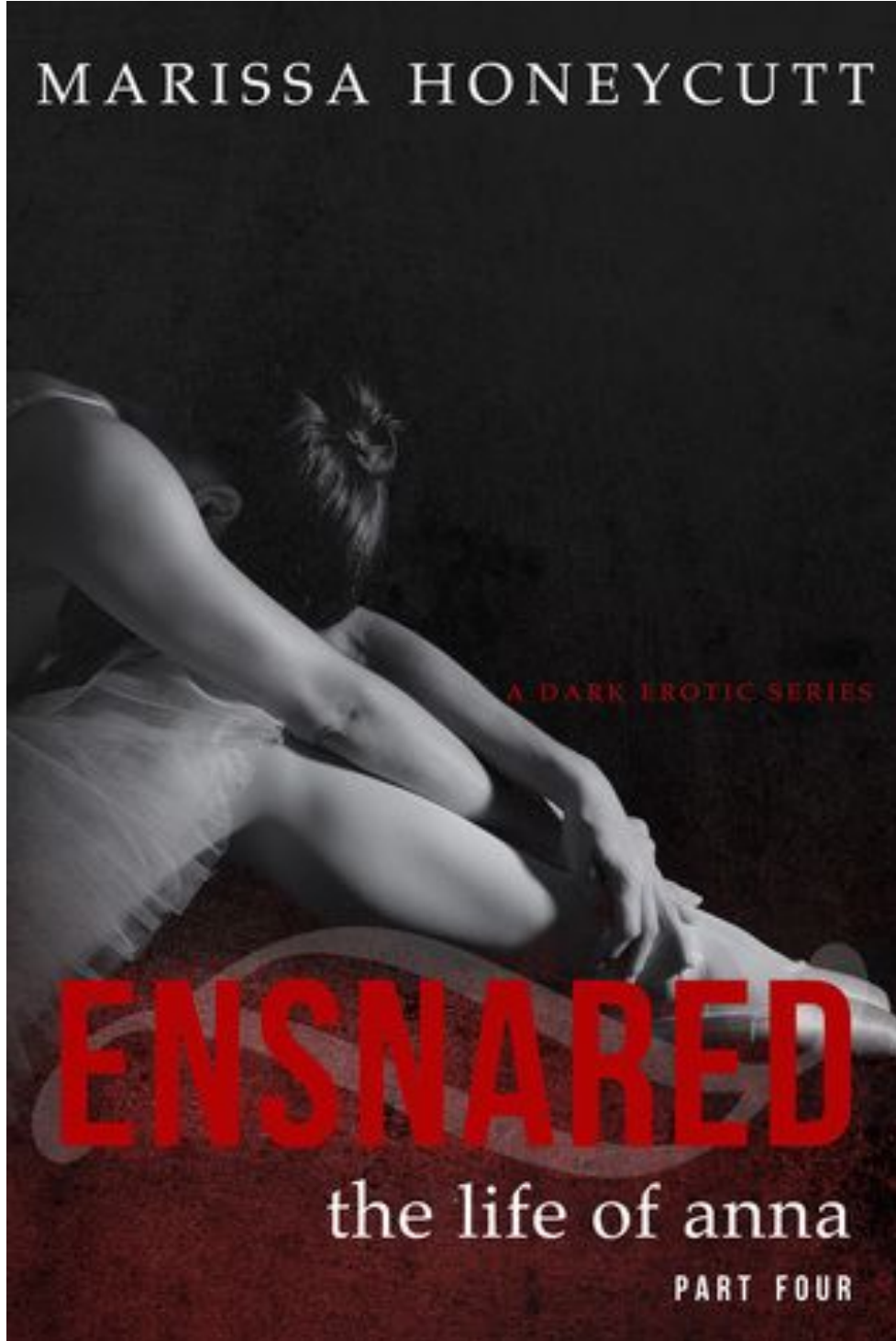
".....Ne oldu?" diye sordu.

"Bugün Cuma, bebeğim. Buluşma için hazırlanma zamanı. Geceyi atlatmak için yarım hap alabilirsin."

Anna minnettar gözlerini Devin'e çevirdi. "Teşekkür ederim, Usta," dedi usulca.

####

Bölüm 4: Kuşatılmış



~Umutsuzluk~

Birinci Bölüm

(İki Yıl Sonra)

Anna bilincinin keskin ve acımasız bir seviyeye yükseldiğini hissetti, Malikânedeki kendi yatağında sırtüstü yattığının sadece belli belirsiz farkındaydı.

Berraklıkla birlikte, aldığı her nefeste artan, donuk, ağırlı bir acı geldi.

Devin, Anna'nın bebeğini almıştı. Alex'e olan aşkından doğan bir çocuk. Alex'in son kalıntısı. Ve Devin onu aldı. Tekrar aldı.

Yine mi?

Hayır. Alex'in bebeği olamaz. Alex ölmüştü. O kadar uzun süredir ölüydü ki... ne kadar olduğunu bilmiyordu. Alex ölmüştü. Ama o zaman Devin neden Alex'in bebeği olduğunu söyledi ve onu bu kadar üzdü?

Anna zihnini bir kafa karışıklığı sisinin kapladığını hissetti. Bugünlerde kafası hep karışık. Bazı günler Devin Alex'in hayatta olduğunu söylüyordu. Diğer günler, Devin Alex'in öldüğünü söylüyordu. Neden kafasını karıştırıyordu? Gerçekliğe tutunmak zaten yeterince zordu. Ama Devin onunla konuşma zahmetine girdiğinde, kafası daha da karışıyordu.

Odaklan, Anna. İç sesi de en az kendisi kadar zayıf geliyordu ama odaklanabildiği, şu an olduğundan çok daha güçlü olduğu zamanları hayal meyal hatırlayarak itaat etmeye çalıştı.

Bir başka Bahar Buluşması'ndan daha yeni dönmüşlerdi - üçüncü olduğunu düşünüyordu. Onlar gitmeden önce hamileydi. Hamile değildi. Şimdi. Devin ayrılmadan önce ona bebeğin Alex'ten olduğunu söylemişti ve o da ona inanmıştı. Bebeği almaması için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti ama şimdi bu ona aptalca geliyordu. Alex uzun, çok uzun bir süre önce ölmüştü.

Alex! Kalbindeki acı yeniden başladı. Banyoya koştu ve ilaç dolabını yırtarak açtı.

Boştu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!" İyi bir kız olmuştu. Devin'in ondan istediği her şeyi yapmıştı. Neden onun rahatlamasını engelliyordu?

Yatak odasının kapısına koştı ve Devin'in adını haykırarak kapıyı yumrukladı. Onu cezalandırmak için gelip gelmemesi umurunda değildi. Sadece gelmesine ihtiyacı vardı. Onun adını haykırmak her zaman gelmesini sağlardı. Ve bu onu çılgına çevirirdi.

Ama kimse gelmedi. Yumrukları morarana ve kanayana kadar kapıya vurdu ama yine de kimse gelmedi.

Devin her zaman o çığlık attığında gelirdi. Bu sefer neden gelmedi?

Yatağında top gibi kıvrıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Herkes neredeydi? İyi bir kız olmuştu. İtaatkar olmak için çok çabalamıştı. Neden onu cezalandırıyordu? Neyi yanlış yapmıştı?

Devin'in tutarlı olmasını istediği tek zaman Bahar Toplantılarıydı ve o zaman bile tamamen tutarlı değildi. Artık onu Yaz Toplantıları'na götürmüyordu. Orada olmasına gerek olmadığını söyledi, o da evde kalıp kafayı buldu. Ona gerçekten hiç ihtiyacı yoktu, tek bir şey dışında: baharda bir bebek. Anna nedenini anlamadı.

Son iki yılı pek hatırlamıyordu, kaçmak dışında. Alex'i düşünüyordu. Geldiğinden beri kimseyi görmemiş ya da kimseyle konuşmamıştı. Almanya'dan eve. Wilhelm hariç. Birkaç ayda bir gelir ve onu ziyaret ederdi. Onun gelmesinden hoşlanmazdı. Ona Alex'i çok fazla hatırlatıyordu.

Ama o gittiğinde kendini çok yalnız hissetti.

Uyuşturucular artık vücudundan sızmaya başlamıştı ve Alex'i düşünmekten kendini alamıyordu. Onu özlüyordu. O kadar çok özlemişti ki nefes almak bile acı veriyordu.

Sağ eline baktı. Devin ona elmas yüzüklerini çıkarttırmış ama sağ elindeki alyansı taktırmıştı. Ona her baktığında kalbine acı saplanıyordu. Bir keresinde çıkarmaya çalışmıştı ve Devin çok kızmıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Devin neden ölen kocasını hatırlamasını istesin ki?

Kapıya vurmaktan eli şişmişti ve bu da yüzüğü sıkıyordu. Normalde çok gevşekti; son iki yılda çok kilo vermişti. Artık aynaya bakmayı bile sevmiyordu.

Tommy geçen hafta onu Buluşma'da gördüğünde çok şaşırmıştı. Yüzündeki şaşkınlığı ve endişeli haykırışını hatırlıyordu: *"Çok zayıflamışsın! Senin için endişeleniyorum."*

"Ben iyiyim," diye itiraz etti Anna. Onun endişesini takdir ediyordu ama iyiydi.

Anna, Aaron'u Buluşma'da gördüğünde çok şaşırmıştı. Kendini onunla konuşmaya zorlayamamıştı ama Tommy ile çok konuştuklarını görmüştü. Travis

da oradaydı ve üçü birbirinden ayrılamaz gibiydi.

Son iki yılda hayat çok değişmişti. Odasından nadiren çıkıyor, cinsel görevlerini yerine getirmesi için nadiren çağrılıyordu. Erkekler onun kıvrımları olmayan vücuduyla ilgilenmiyorlardı; ama Anna'nın umurunda değildi. Ian haftada birkaç gece onunla kalıyordu ve ihtiyacı olan tek şey buydu. Devin sadece arada bir geceyi onunla geçiriyordu. Eğer umursayacak kadar ayık olsaydı, incinirdi.

Kapı açıldı ve Maggie'nin elinde bir çantayla içeri girdiğini görmek için arkasını döndü.

Tep

si. "Maggie!" diye bağırdı. "Devin nerede?"

Maggie ona sempatik bir bakış attı. "Usta geleceğini söyledi Yemekten sonra görüşürüz."

"Dolabım neden boş?" Anna talep etti.

Maggie'nin gözleri büyüdü ve Anna'nın ani, değişken tavrı karşısında irkildi. "Ustam siz yokken her şeyi dışarı çıkarmamı söyledi. Bilmiyorum, Hanımefendi."

"Aç değilim," diye homurdandı Anna. Eğer ilaçlarını alamayacaksa, o zaman yemek de yemeyecekti.

Maggie sessizce, "Usta yemek yemezsen seni görmeye gelmeyeceğini söyledi," dedi.

Anna gözlerini yemek tepsisine dikti. "Peki."

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı ve masaya doğru yürüyerek yemeğe başladı. Maggie onu bir dakika izledikten sonra odadan çıktı ve Anna yalnız kaldı.

Çok sessizdi. Etrafta televizyonun kumandasını aradı ve komodinin üzerinde gördü. Anna iç çekti. Ona ulaşamıyordu ve kalkıp alacak enerjisi de yoktu. Belki yemek yedikten sonra.

Devin içeri girdiğinde yemeğini bitirmek üzereydi. O zamana kadar huysuz ve kızgındı.

"Neden ilaçlarımı aldınız?" diye tersledi.

Devin sakince içeri girdi ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ses tonuna dikkat etmeni öneririm Anna," dedi alçak bir sesle.

Anna titreyen bacaklarının üzerinde durdu ve ona ters ters baktı.

"Eğer iyi bir kız olursam eve döndüğümde onları almama izin vereceğine söz vermiştin. Yalan söyledin."

Devin kaşlarını kaldırdı. "Anna, iki yıldır kafan güzel. Artık aşağı inme ve hayata devam etme zamanı."

Kollarını kavuşturdu. "İstemiyorum. Yapacak bir şeyim yok. Bütün gün burada oturup duvara bakmamı mı istiyorsun? Hayat böyle mi devam ediyor?"

"Hayır. Ben de sana yeniden dans etmeye başlamanı önerecektim." Anna'nın çenesi düştü. "Neden?" diye sordu uzun bir aradan sonra.

"Çünkü bu senin için iyi. Yıllık hamileliğin dışında, benim için işe yaramaz hale geldin. Artık seni becermekten zevk bile almıyorum. Çok sıksa ve tutarsızsın. Bazı şeylerin değişmesi gerek. Şimdi."

"Bunu bana sen yaptın," diye hırladı.

"Sorumluluğun bir kısmını üstlenebilirim, evet. Ama şimdi devam etme zamanı. Acınızla başa çıkın ve yeniden yaşamaya başlayın."

Adamın gerçekçi tavrı onu çileden çıkarmıştı. "Hayır." Kollarını kavuşturdu ve ona tekrar ters ters baktı.

Devin ayağa kalktı ve o kadar hızlı önündeydi ki nefesi kesildi. Onu duvara doğru itti. "Ben senin efendinim. Ne dersem onu yapacaksın."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti. "Beni cezalandıracak mısın?"

Devin'in gözleri parladı. "Oh, Anna. Beni zorlamak istemezsin."

Ellerini adamın göğsüne koydu ve onu itti. Ya da denedi. Onu gerçekten hareket ettiremeyecek kadar güçsüzdü.

Saçlarından tuttu ve kapıyı çekerek açtı. Onu çıplak halde kapıdan dışarı sürükledi ve koridorlardan geçerek zindana götürdü.

Güldü. "Ooh, zindan mı?" dedi toplayabildiği kadar alaycı bir sesle. "Bana zarar veremezsin, Devin. Bunu yaşadım, yaptım."

Devin onun kollarını ve bacaklarını duvara kelepçeledi ve sonra odadan çıktı.

Kahkahası histerik sınırdıydı. Bunun onu terbiye etmesi mi gerekiyordu? Ha!

Önünde bir televizyon titreyerek canlandı. Bir film mi? Bu farklıydı.

Ekranada beliren şey onu her şeyden daha hızlı ayılttı. Alex'in üç küçük kızla birlikte olduğu bir videoydu. Sesi sonuna kadar açmıştı ve gözlerini sınıksı kapatmasına rağmen çılgınlıkları Alex'in kahkahalarıyla birlikte odada yankılanıyordu.

Anna zincirleri çekiştirdi. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır! Alex bunu yapmaz!"

Ama kanıtlar tam önündeydi. Gözyaşları akıyordu. Sevdiği adam, tanıdığını sandığı adam, o küçük kızlara ağza alınmayacak şeyler yaparken yüzünü buruşturdu.

Görüntü kaybolduğunda, iplere yaslandı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Yani sana küçük kızlara olan ilgisinden hiç bahsetmedi mi?" Devin gölgelerin arasından sordu, sesinde sahte bir şaşkınlığın alaycı notası vardı.

"Tamam Devin," dedi teslimiyetle. "Sen kazandın. Canımı yaktın."

Devin güldü. "Ah, bebeğim. Daha işim bitmedi. Benimle alay ettin. Bana meydan okudun. Ve şimdi bedelini ödeyeceksin." Önünde yürüdü ve bir şırınga tuttu. "Aaron'la birlikte olduğun ve inanılmaz acılar çektiğin o günü hatırlıyor musun? Nereden geldiği belli olmayan o acıyı?"

Anna korkmuş gözlerle ona baktı ve başını salladı. Hiçbir şey bu kadar kötü acıtmamıştı.

Devin şırıngayı onun yüzünün önünde oynattı. "Buna sebep olan şey Bunu." Bir adım öne çıktı ve berrak sıvıyı boynuna enjekte etti.

Ona baktı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Tabii ki hayır. Acıtan sıvı değil." Parmaklarını göğsünde gezdirdi ve kadın haykırdı. Parmak uçları jilet gibiydi. "Acıtan *bu*. Alex'e bile çılgılık attırdı. Sana nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve göğüs uçlarını parmaklarının arasına aldı. "Benimle bir daha asla alay etmemeni sağlayacağım."

Adam büktü ve kadın uludu.

Saatler sonra, Ian Anna'yı yatağına bıraktı. İğne vücudunda hâlâ aktifti ve yatağı cam ve jilet gibi hissediyordu. Devin ona her zaman yaptığı gibi işkence etmişti ama her acı yeni ve daha da artmıştı.

Uyumaya çalıştı ama uyuyamadı ve saatler sonra yapay acının etkisi geçene kadar dönüp durdu ve yorgunluktan gözlerini kapadı.

İkinci Bölüm

Daha önce gördüğü odanın aynısıydı. Bir sandalye, bir yatak ve bir kitaplıktan oluşan uzun ve dar bir oda. Ama bu kez farklı bir şey vardı. Pencerede bir adam durmuş, sabaha bakıyordu. Güneş ışığı, karmakarışık altın sarısı saçlarında ve dağınık sakalında parılıyordu. Omuzları geniş ve çok uzundu. Sanki....

"Alex...?" diye fısıldadı.

Adam sanki onu duymuş gibi döndü. Kobalt mavisi gözleri genişledi. ona doğru bakarken şok oldu. Onu görebiliyor muydu? Gözleri birbirine kilitlendi ve sonsuza kadar birbirlerine baktılar.

Adam sert bir dille soru sorar gibi bir şeyler söyledi. Sonra tereddütle ama şefkatli gözlerle gülümsedi.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu İngilizce, derin, bariton sesi kalbinde ve hafızasında yankılanıyordu.

"Sen öldün. Bu gerçek değil. Hayır!" diye bağırdı.

Anna yatağında doğruldu. Odası karanlıktı ve vücudu ağrıyordu.

Hayır! Alex'i hayal etmek istemiyordu. İlaçların uzak tuttuğu şeylerden biri de buydu. Onunla ilgili rüyaları. Onu daha önce de rüyalarında görmüştü. Devin Bahar Buluşması'nda ilaçlarını almasına izin vermediğinde onu rüyasında görmüştü. Devin onu hiç görmemişti ama o durmuş ve pencereden dışarı bakmasını izlemişti.

Bu sadece bir rüyaydı; Alex ölmüştü. Kafasını sallayarak temizledi ve televizyonu açmak için kumandaya uzandı. Eğer çok derin uyumazsa rüya görmeyecekti. Onu hatırlamak istemiyordu. Unutmak istiyordu. Bugün izlediği video onu tekrar hafızasında ön plana çıkarmış olmalıydı.

Ayrıca, o sandığı gibi bir adam değildi. Herkesi kandırarak iyi bir adam olduğunu düşündüren bir canavardı. Ama aslında tıpkı Jack, Devin ve kızları incitmekten hoşlanan diğer erkekler gibiydi.

Yan döndü ve tekrar uykuya dalana kadar saçma bir sitcom izledi.

Ertesi sabah Maggie kahvaltı getirdiğinde Devin de onunla birlikte geldi.

"İşbirliği yapmaya hazır mısın Anna?" diye sordu yemek için otururken. "Evet, Efendim," diye yanıtladı Anna pişmanlıkla.

"Güzel. Bugünden itibaren Ian seni arazide yürüyüşe çıkaracak. Tekrar hareket etmelisin. Önünüze konulan her şeyi yiyeceksiniz. Artık zihin değiştiren hiçbir maddeye izin verilmeyecek."

"Evet, Efendim."

"Yeterli mesafeyi yürüyebildiğiniz zaman tekrar dans etmeye başlayacaksınız. Eskiden aldığın yetişkin dersleri gibi. Isaak ile konuştum ve ayarlandı."

"Evet, Efendim."

"Hazır olduğunda Isaak seni bölüğe geri getirecek. Daha fazlası için hazır olduğunu kanıtlayana kadar muhtemelen Kolordu'da kalacaksın. Kendine iyi bakacaksın ve kendini yeniden toplumun saygın bir üyesi haline getireceksin. Arkadaşların için bir sürtük olman umurumda değil, ama eğer

bana karşı yine saygısızca davrandın. " Söзlerini yarıda kesti. "Dün bir yürüyüş gibi görünecek

parkta. Anladın mı?" "Evet, Efendim."

"Yeniden yetişkin dersleri almaya başladığında, Ian seni bir daire bulmaya götürecektir. Muhtemelen tekrar sevişmeye değer olacaksın ve seni her istediğimde buraya kadar gelmek istemiyorum."

Anna ona baktı. "Kendi evime sahip olmamı mı istiyorsun?"

"Uslu duracağımı biliyorum," dedi uyarı tonuyla.

"Evet, Efendim."

Birkaç hafta içinde Anna, Ian'la uzun yürüyüşlere çıkabilecek kadar güçlenmişti. Ara sıra yaşadığı titremeler dışında, çok az yoksunluk belirtisi gösteriyordu; bunun ilacın etkisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Onun ölümsüz bir parçası. Üçüncü haftanın sonunda kilo aldı ve çok daha sağlıklı görünüyordu.

Yeniden dans etmeye hazır olduğunda, Ian'la birlikte ev aramaya çıktılar. Eski dairesinin yakınında güzel, tek yatak odalı bir daire buldular. Muhteşem bir şey değildi ama onun dairesiydi. Ian ona arabasının ve diğer eşyalarının hâlâ evinde olduğunu da söyledi. Wilhelm her ihtimale karşı ona geri dönmek istedi.

"Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedi Ian'a. "Arabayı satıp başka bir araba alabilir miyim?"

"Tabii. Ne istiyorsun?"

Anna omuz silkti. "Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Basit bir şey.

Süslü değil."

"Bunu birkaç yere götüreceğim ve sana ne bulabileceğime bakacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Anna Pazartesi gecesi bale stüdyosuna gergin bir şekilde girdi. Alex ölmeden önce buraya hiç gelmemişti ve anıların akın etmesi acı vericiydi. Her gece televizyon açık uyuyordu ve şimdiye kadar Alex'le ilgili başka bir rüya görmemeyi başarmıştı.

En son dans edişinin üzerinden iki yıl geçmişti. Devin'in neden Kumpanya'ya geri dönebileceğini düşündüğünü bilmiyordu. Neredeyse yirmi üç yaşındaydı. Dansçı olarak yeniden başlamak için biraz yaşlıydı.

Ama efendisine itaat edecekti. Devin'i kızdırmak istemedi ve bunun olmaması için çok çalıştı.

"Anna."

Başını kaldırdığında Isaak'ın yüzünde hüznü bir gülümsemeyle merdivenlerin yanında durduğunu gördü. Alex'in cenazesinden bu yana nedense daha gri görünüyordu. Daha yaşlı ve... daha üzgün.

"Merhaba Isaak," dedi sert bir sesle.

Ona doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. "Sen... servisten kaybolduğunda ne düşüneceğimizi bilemedik," dedi. "Geri döneceğini umuyordum."

"Buradayım çünkü Devin tekrar dans etmemi istiyor." İçinde kabarmakla tehdit eden duygulara meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Isaak ona sempatiyle baktı. "Seni ne şekilde olursa olsun alacağım. Gel bakalım. Seni Julie ile tanıştırayım."

Julie'nin sınıfın eğitimci olduğunu düşündü.

"Julie," dedi Isaak küçük stüdyoya girdiğinde. "Bu Anna. Anna, bu Julie."

Julie ona sıcak bir gülümseme verdi ama Anna yeni eğitmenini sert bir şekilde selamladı. Buraya arkadaş edinmek için gelmemiştir. Buradaydı çünkü Devin yeniden dans etmesi gerektiğini düşünüyordu.

"En rahat edeceğin yerde durabilirsin."

Anna köşede durmaya gitti. Dansçıların çoğunu daha önce bu derslere katıldığı zamanlardan tanıyordu. İçlerinden birkaçı onunla sohbet etmeye çalıştı ama Anna onları görmezden geldi. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ya da herhangi biriyle.

Ders başladı. Kaskatı kesilmişti ama kısa sürede toparlandı ve kendini yeniden evinde hissetti. Dersin sonunda, dansı neden bu kadar çok sevdiğini hatırladı.

Eve otobüsle gitti -Ian arabasının takasını bitirene kadar toplu taşımaydı- duş aldı, televizyonu açtı ve yattı.

Ertesi gün öğleden sonra Ian onu görmeye geldi ve üzerinde düğmeler olan siyah plastik bir kare uzattı. "Yeni araban için."

Anna onu otoparka kadar takip etti ve ona küçük mavi bir araba gösterdi. "Prius mu?"

Ian başıyla onayladı. "Bu bir melez ve şu anda çok popüler. Hem de yepyeni.

Fazladan parayı senin hesabına yatırdım."

Anna sırtıttı. Çok tatlıydı. "Teşekkürler Ian. Bunu sevdim." Ona baktı. "Seni malikâneye bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Bunu buraya teslim ettirdim. Arabam dışarıda." "Oh. Tamam."

Ona sarıldı. "Geri dönmem gerek. Malikâne sensiz çok daha yalnız."

Ona bir gülümseme verdi. "İstediğin zaman ziyarete gelebilirsin."

"Bunu yapabilirim. Devin bir cep telefonu almanız gerektiğini söyledi." Ona bir kâğıt parçası uzattı. "Benim ve onun telefon numaraları. Aldığında onu ara."

"Sanırım bu öğleden sonra ne yapacağımı biliyorum."

Ian birkaç dakika sonra ayrıldı ve Anna çantasını almak için dairesine geri döndü.

Cüzdanına baktı. Kredi kartları hâlâ geçerliydi ama onları kullanma fikri onu rahatsız ediyordu. Artık eski hesabında biraz parası vardı. Bununla yaşayabilirdi.

Ehliyetine baktı. *Anna Lee Kunze Herzogin von Hesse*. Yeni bir ismi olduğunu unutmuştu. Ian dairesinin tüm evraklarını imzalamıştı çünkü parasını Devin ödüyordu.

Alex ölmeden önce Alex'le evleneli üç ay bile olmamıştı. Haberi üçüncü ay dönümlerinde almıştı. Adını tekrar Perkins olarak değiştirmeli miydi? Bu mümkün müydü?

Anna içini çekti ve kartlarını bir kenara koydu. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda bir cep telefonu bulması gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

Anna'nın Pazartesi'den Perşembe'ye kadar dans dersi vardı çünkü stüdyo yetişkin sınıflarını o zaman açıyordu. Çoğu öğrenci her gün gitmiyordu ama Devin gitmesini istiyordu. O da gitti.

Birkaç hafta sonra hayatı bir rutine oturdu. Oldukça sıkıcı bir rutin ama Anna için sorun değildi. Isaak ona Kuğu Gölü'nü izlemesi için bilet teklif etti ama Anna gitmek istemedi. Isaak ayrıca Aaron, Jenna ve Travis gibi bazı eski arkadaşlarının telefon numaralarını da verdi ama Anna hiçbiriyle görüşmek istemedi.

Bir Cuma sabahı dairesinin kapısı çalındı. Günün Cuma olduğunu biliyordu çünkü önceki gece haftanın dördüncü dersini almıştı. Kapısını kimin çalacağını tahmin bile edemiyordu.

Nerede yaşadığını sadece iki kişi biliyordu, Ian ve Devin. İkisi de Cuma günleri gelmiyordu çünkü Buluşma için bir şeyler hazırlamaları gerekiyordu.

İçini çekti ve ayağa kalkarak uzaktan kumandayla televizyonun sesini kıstı. Televizyonun sesini seviyordu çünkü daha iç karartıcı başka konular yerine ona konsantre olmasını sağlıyordu. Yavaşça kapıya doğru ilerledi. Belki o gelene kadar gelen her kimse gitmiş olurdu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı, sonra gelenin kim olduğunu görünce nefesi kesildi.

"Wilhelm?" Kadın uzun süre ona baktı. "Burada ne işin var?"

En son ziyarete geldiğinde onu görmezden gelmişti. Adam geldiğinde çoğu zaman böyle yapardı. Ya kafası çok iyiydi ya da ona bakmak çok acı vericiydi.

"Merhaba, *Liebling*," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Sana mutlu yıllar dilemek için geldim."

"Doğum günü mü?" Anna kaşlarını çatı. Bugün günlerden neydi? Stüdyoda olması gerekip gerekmediğini anlayabilmek için haftanın gerçek günlerini pek önemsemiyordu. Doğum gününün kutlanmaya değer nesi vardı ki?

Her neyse? Devin'in onu kendi malı gibi sahiplenip sefalet dolu bir yola soktuğu gün mü?

"Evet. Doğum günün Pazar, değil mi?"

Anna omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Wilhelm üzgün görünüyordu. "Anna, sana ne oldu?"

Çenesini dışarı çıkardı. "Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısın?" İçini çekti. "İçeri girebilir miyim?"

Anna onun arkasından baktı ve havanın yağmurlu ve rüzgârlı olduğunu gördü. Geri çekildi ve onun içeri girmesine izin verdi. "Beni nasıl buldun?"

Wilhelm kapıyı kapatırken küçük bir gülümseme verdi. "Yeni arabanız. Mercedes'in satıldığına dair bildirim aldım ve yeni arabanızın ruhsatından yeni adresinizi öğrendim. Bir Prius, değil mi?"

Yere bakarak, "Mercedes'i almak istemedim," diye mırıldandı.

"Sorun değil, Anna. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum." Omuz silkti. "Bu bir araba. Ian benim için buldu."

Wilhelm seyrek döşenmiş dairesine baktı. Bir kanepe, bir sehpa, bir televizyon ve televizyon için bir sehpa vardı. Odada herhangi bir kişisel dokunuş yoktu. Ama temizdi. Devin onun temiz tuttuğundan emindi.

Mısır gevreği kâsesi hâlâ masadaydı ve yarısı yenmişti. Bir kase mısır gevreğini asla bitiremiyor gibiydi. Ama deniyordu, çünkü denemezse Devin üzülecekti.

"İstersen oturabilirsin," dedi ve kanepeyi işaret etti. Güzel değildi; deniz mavisinin tuhaf bir tonuydu ama rahattı. Ne Devin'den ne de Wilhelm'den aldığı kredi kartlarını şimdiye kadar kullanmamayı başarmıştı.

Wilhelm ceketini çıkardı ve koyacak bir yer aradı.

Anna elbiseyi ondan aldı ve dolaba astı. Orada dururken çok yersiz görünüyordu. O, lüks otellere ve büyük şato benzeri evlere aitti, onun küçük, berbat dairesine değil.

"Biliyorsun Anna, ev hâlâ senin. Orada yaşayabilirsin."

Anna başını iki yana salladı. "O yerin yakınına bile gitmek istemiyorum," dedi hiç düşünmeden.

"Neden?" diye sordu nazikçe.

"Onu hatırlamak istemiyorum..." Onun adını yüksek sesle söylemekten hoşlanmıyordu.

"Anna, ikiniz birlikte çok mutluydunuz. Neden onu unutmak istiyorsun?"

Bir sürü sebep var. "Sadece onu düşünmek istemiyorum. Ve...." Anna tereddüt etti. "O düşündüğüm gibi biri değil."

Wilhelm gerçekten şok olmuş görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun Anna? O hiçbir zaman olduğundan başka biri gibi davranmadı."

Anna ona Devin'in kendisine gösterdiği videodan bahsetti. O konuşurken Wilhelm'in yüzü soldu.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Anna, oğlumu tanıyorum. Devin'i de tanıyorum. Gördüğün şeyin gerçek olmadığından eminim. Alex asla böyle bir şey yapmaz."

"Nereden biliyorsunuz? İnsanlar Jack'in yaptığı şeyleri yapabileceğini hayal bile edemezler. İnsanlar her zaman çifte hayat yaşarlar."

"Gerçek doğalar zaman içinde ortaya çıkar. Ve her zaman işaretler vardır. Alex'in küçük kızları bu şekilde incitebileceğine inanmıyorum. Bu mümkün değil."

Anna iç çekti. Tartışmak istemiyordu; bu çok fazla enerji harcıyordu. Ne gördüğünü biliyordu ama Wilhelm buna inanmak istemiyorsa, bu onun sorunu değildi.

Garip bir sessizlik oldu. Belki de ziyaret etmenin ne kadar faydasız olduğunu anlayacak ve hemen oradan ayrılacaktı.

"Kurt benimle geldi. Seni görmek istiyor."

"Ah?" Gözlerini mısır gevreği kâsesine dikmiş, göğsündeki kalp çarpıntısını kararlılıkla görmezden geliyordu.

"Otele geri döndü. İkimiz yerine sadece ben sana sürpriz yaparsam daha iyi olur diye düşündüm." Yarısı yenmiş mısır gevreği kâsesine baktı. "Öğle yemeğine gitmek ister misin?"

Saatine baktı. Yine yemek vakti gelmişti. Hiç acıkmazdı, bu yüzden yemek yiyeceği zamanı belirler ve o zaman yedi. Devin'i mutlu etmek için.

"Elbette," dedi heyecanlanmadan. "Giyinmeme izin ver." Üzerinde hâlâ pijamaları vardı.

Kot pantolonunu, kazağını ve botlarını giydi ve oturma odasına geri döndü. Wilhelm her zamanki pantolonunu giymişti. Eğer kızın giydiklerini beğenmediyse, onunla hiçbir yere gitmek zorunda değildi.

Ona gülümsedi. "Hazır mısın?"

Omuz silkti ve paltolarını almak için dolaba gitti.

Wilhelm otele giderken ona ailede olup bitenleri anlattı. Liesl planlandığı gibi evlenmişti ama kutlama çok sönük geçmişti. Greta nişanlıydı ve düğün iki ay içinde yapılacaktı.

"Gelebilirsen çok sevinirim Anna. Hepimiz isteriz. Liesl'ın evinde seni özledik."

Anna cevap vermedi. Hayal meyal Liesl'ın düğününe gidip gitmeyeceğini sorduğunu ve onun da gülerek hayır dediğini hatırlıyordu. Greta'nın düğününe de gitmeyecekti. Bir daha asla Almanya'ya gitmek istemiyordu.

Uzandı ve onun elini tuttu. "*Liebling*, sen hâlâ ailemizin bir parçasısın. Seni seviyoruz ve özlüyoruz."

"Neden gitmeme izin vermiyorsun Wilhelm?" diye sordu iç çekerek.

"Çünkü sen ailedensin. Bırakacak bir şey yok. Alex'le evlendiğin an bir Kunze oldun. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Ya başka biriyle evlenirsem?"

Durakladı. "Biriyle mi çıkıyorsun?" diye yavaşça sordu.

Anna homurdandı. "Hayır. Bir daha asla çıkmayacağım." Durdu ve bir an düşündü. "Çıkarsam Devin'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Sadece merakımdan soruyordum."

"Başka biriyle evlensen bile Anna, yine de ailemizin bir parçası olacaksın. Bizi evlatlıktan reddetmeye çalışabilirsin," diye kıkırdadı. "Ama biz seni asla evlatlıktan reddetmeyeceğiz."

Birkaç dakika sonra Ritz-Carlton'a vardılar. Dairesinden çok uzakta değildi.

Büyük beyaz saraya huşu içinde baktı. Son iki yıldır Malikâne'deki yatak odasıındaydı ve "uyandığından" beri stüdyo ve dairesi dışında hiçbir yere gitmemişti. Mermer lobide yürürken, çok daha büyük olmasına rağmen Alex'le birlikte yaşadıkları evi hatırladı.

Bu uzun zaman önceydi, diye hatırlattı kendine, küçük dünyasında uyuşturucuya yenik düşmeden önce. Onun güvenli küçük dünyası.

Wilhelm onun elinden tuttu ve asansöre doğru götürdü. Wilhelm arama düğmesine basarak, "Dün Aaron'la konuştum ve seni Pazar günü doğum günü yemeğine götürebileceğimizi düşündük," dedi. "Kulağa nasıl geliyor?"

Anna pirinç kapıdaki yansımasına baktı ve omuz silkti. "Buna gerek yok Wilhelm. Herhangi bir şeyi kutlamanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Özellikle de doğum günümde."

Kapılar açıldı ve içeri girdiler.

"Doğum gününüzü kesinlikle kutlamaya değer buluyorum, *Liebling*. Burada olmanıza çok sevindim."

Anna cevap vermedi. Kapılar kapandı ve dokuzuncu kata çıkarıldılar.

Birkaç dakika sonra koridorda yürürken Wilhelm, "Arkadaşların seni özledi Anna," dedi. "Senin için endişelendiler. Hepimiz endişelendik. Aaron elinden geldiğince beni haberdar etti ama o bile seni nadiren gördü."

"Aaron?" Anna bir an düşündü. "Onu Buluşma'da gördüm."

Durakladı. "Neden oradaydı? O bir Kardeş değil." Onu gördüğünde bu gerçeği hiç düşünmemişti. Sadece onu rahatsız etmeye çalışmasına sinirlenmişti.

"Öyle. Sen kaybolduktan yaklaşık altı ay sonra onu buraya getirdim."

"Neden sen? O burada yaşıyor. Burada olması daha mantıklı olmaz mıydı?"

Devin'le?"

"Babası Alman. Bunu yapabilirdim ve yaptım da. Devin onu getirmezdi."

"Tommy ile takılıyordu."

"Ah, evet. Tommy Pendleton. İyi bir genç adam." Wilhelm gülümsedi.

"Onu tanıyor musun?"

"Onu biraz tanıdım. O da senin için endişeleniyor."

Bunu biliyordu. Anna onun hâlâ kendisiyle birlikte olmak istediğinden şüpheleniyordu ama başka bir adamla birlikte olmaya hiç niyeti yoktu. Devin bunu yapmazdı.

onayladı ve tek yapacağı uzun vadede onu mutsuz etmek ve muhtemelen adamın hayatını riske atmaktı. Buna değmezdi.

Wilhelm otel odasının kapısını açtı ve onu içeri almak için kenara çekildi. Devasa oturma odasına doğru yürüdü ve Kurt'ü kanepede görünce durdu. Kurt onu görünce ayağa kalktı ve odanın öbür ucuna ona doğru yürüdü.

"Merhaba, Anna."

Ona baktı. Adam farklıydı. Daha yaşlı. Daha olgun. Yaramaz gülümsemesi ve parıldayan gözleri gitmişti. Ona içten bir şekilde Eğer izin verseydi, onu eritecek şefkatli bir gülümseme. O

babasınınkine benzemeyen bir havayla uzun boylu ve kendinden emin duruyordu. Ve Alex'in sahip olduğu. Bir saygı ve otorite havası.

Sesini bir türlü çıkaramıyordu. Ağzı açıldı ama ses çıkmadı.

Kurt yavaşça onu kollarının arasına aldı ve ona sarıldı. Kadın tereddütle kollarını Kurt'ün beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. O Alex değildi; bunu biliyordu. Ama Alex olmamak iyi bir şeydi, diye düşündü Devin'in zindanında videoda gördüklerini hatırlarken acı acı.

Kurt kendini iyi hissetti ve iki yıldır ilk kez gardını indirip birinin ona sarılmasına ve onu rahatlatmasına izin verdi. Gözyaşları bir an sonra ansızın geldi ve büyük hıçkırıklar vücudunu sarstı. Onu kanepeye götürdü ve kucağına aldı, saçlarını okşadı ve yatıştırıcı tonlarda konuştu. Bir saat boyunca ağlamış gibi hissetti ve belki de ağladı. Ama Kurt ona sabırla sarıldı ve istediğı kadar ağlamasına izin verdi.

Hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra Kurt'ün göğsüne yaslandı. Wilhelm ona bir mendil uzattı ve o da gözlerini kuruladı. Ayağa kalktı ve Kurt'ün gömleğinin önünün çok ıslak olduğunu gördü.

"Gömleğini ıslattığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle ve elindeki mendille gömleğini kuruladı.

Kurt kıkırdadı. "Sorun değil, Anna. Sadece bir gömlek." Onun yanağını okşadı. "Bence ağlamaya ihtiyacın vardı. Bu daha önemli."

Onun nazik mavi gözlerine baktı ve gülümsedi. "Kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"*Gut*," dedi usulca, eli hâlâ kızın yanağındaydı. Dikkatle onun gözlerinin içine baktı. "Geldiğine sevindim *Engel*," dedi usulca. "Seni sık sık düşündüm."

"Öyle mi?" Bu nedense onu şaşırtmıştı. Belki de her zaman olduğu gibi playboy olduğu için. Onu unuttuğunu düşünmüştü.

Başını salladı. "*Vati* ziyaretlerinden döndüğünde ve bana senin nasıl olduğunu anlattığında kalbim kırıldı. Bana senin evden taşındığını söylediğinde

Schloss, seni görmek için onunla gelmek istedim. Derek ve Sofie boşanma nedeniyle zor zamanlar geçirdiler ve şimdiye kadar onları terk etmekte tereddüt ettim. Ama şimdi çok daha iyiler."

"Sen... Yani, boşanma kesinleşti mi?"

Kurt başını salladı. "Birkaç ay önce sonuçlandı. Gretchen epeyce bir nafaka alıyor, yani o ve Otto'ya iyi bakılıyor."

Anna Otto'nun adını duyunca irkildi. Bu çocuğun hatası değildi ama yine de bunu düşünmek hoş değildi.

"Özür dilerim, Anna. Mutsuz anıları canlandırmak istememiştim."

Anna omuz silkti. "Benim pek iyi anılarım yok."

Kurt kaşlarını çattı ve incinmiş görünüyordu. "Umarım bu doğru değildir, Anna."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "İyi" anılar bile canını yakıyordu. Onları düşünmemeyi tercih etti. Ayağa kalkmaya çalıştı. "Burada olmamalıyım. Gitmeliyim."

Kurt onu kucağına aldı. "Lütfen kal Anna," diye yalvardı usulca. "Lütfen. Seni çok özledim."

Anna durdu ve ona baktı. Adamın gözlerini dolduran duygular ona acı veriyordu. Ona değer veriyordu. Hem de çok. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu. San Francisco'ya bu yüzden mi gelmişti? Onunla birlikte olmak için mi?

"Hayır," diye fısıldadı, geri çekilmeye çalışarak. Onun gözlerinde gördüğü duygular kadar içinde kabaran duygulardan da korkuyordu. "Lütfen yapma Kurt. Bununla başa çıkamam."

"Neyle uğraşacaksın?" diye sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Kız ne kadar mücadele etse de, adam onu sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Sen. Hissetmek. Herhangi bir şey."

Kurt beklenmedik bir şekilde öne doğru eğildi ve onu öptü. Dudakları nazik ama ısrarcıydı. Eli saçlarına dolandı ve dili dudaklarını yokladı. Kadın onu karşılamak için ağzını açtı ve Kurt hem ağzını hem de kalbini işgal ederken küçük bir inilti çıkardı. Bir süre sonra onunla mücadele etmeyi bıraktı ve bunun yerine eğilip onu öptü. Adam onun alt dudağını ısırdı ve emdiğinde yumuşak bir şekilde nefesi kesildi. Elini yüzünün yan tarafına götürdü, parmakları elmacık kemiğini kulağına ve boynuna kadar takip etti.

Yavaşça ondan uzaklaştı, dudakları onunkilere değmeye devam etti. Onu dudaklarından nazikçe öptü ve kapüşonlu gözlerine baktı. "Anna," diye fısıldadı, ona olan hisleri gözlerinden okunuyordu. "Seni seviyorum."

"K-Kurt..." diye fısıldadı. "Ben... Ben yapamam. Yapamam. Çok acıyor."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Senden beni sevmeni istemiyorum, Anna. Sadece seni sevmeme izin vermeni istiyorum. Sabırlı olabilirim." Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Artık olabilirim. Biraz öğrendim son birkaç yıldır."

Anna ağzından kaçan küçük kıkırdamayı engelleyemedi. Kurt'ün gözlerinde gördüğü mutluluk kalbini aydınlattı. Tekrar elmacık kemiğinin üzerinde gezindi ve sonra

dudaklarını. "Değişmişsin."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" Anna kızardı. "İyi, sanırım."

"Benden daha önce hoşlanmıyor muydun?" Suratını astı ama gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı.

Kızarması derinleşti. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Gözleri yumuşadı ve gülümsedi. "Biliyorum."

Wilhelm boğazını temizledi ve ikisi de sıçradı. Anna onun odada olduğunu unutmuştu. Utangaç bir ifadeyle ona baktı ama Wilhelm onlara gülümsüyordu.

Wilhelm, "Sanırım Anna'nın yemek yemesi gerekiyor, Kurt," dedi.

Kurt onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok kilo vermişsin, *Engel*."

Anna vücuduna baktı. "Son birkaç haftada çok kilo aldım. Devin bana yemek yediriyor."

Kurt yüzünü buruşturdu. "Birkaç hafta önce nasıl görüldüğünü görmek istemezdim."

"Devin çok sıksa olduğumu ve sevişmeye değmeyeceğimi söyledi."

Her iki adamın da çenesi açıldı ve Anna ağzını kapattı. "Özür dilerim," dedi çabucak. Ne söylediğini fark ettiğinde yanakları yandı. Doğruydu ama kabaca ifade edilmişti.

Wilhelm, Kurt'ten daha çabuk iyileşti. "Sorun yok, Anna. Daha iyi olmana sevindim."

Anna gülümsedi. "Sanırım ben de öyleyim," dedi içtenlikle. Nedense, uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendisi gibi hissediyordu. Birdenbire doğum gününü kutlama fikri bir saat önce olduğu kadar saçma gelmemeye başladı.

Otelin köşesindeki küçük bir İtalyan restoranında öğle yemeğine gittiler. Anna kendini bir daha mümkün olabileceğine hiç inanmadığı kadar neşeli ve mutlu hissediyordu. Her iki adam da ona karşı çok dikkatliydi ama Wilhelm, Kurt'ün liderliği ele almasına izin vermekten memnun görünüyordu.

Anna, Kurt'ün ilgisinden hoşlandığına karar verdi. Hiç kimse Alex'in yerine. Alex onun ruh eşiydi... ya da en azından o zamanlar öyle düşünmüştü. Ama beklenmedik bir şekilde Anna kendini Kurt ile bir gelecek düşünürken buldu.

Ne de olsa o artık bir Yaşlı-Oğul'du ve bir Yaşlı-Oğul'un bir Yaşlı-Mürebbiye üzerinde hakları vardı.

Dördüncü Bölüm

"Anna, lütfen sana düzgün bir araba almama izin ver," diye yalvardı Kurt o öğleden sonra üçüncü kez. "Ya da sana yaşaman için daha iyi bir yer bulmama. Vati evinizin iğrenç olduğunu söylüyor."

Otelin yakınındaki bir parkta yürüyorlardı. Yağmur dinmiş ve güneş açmıştı. Güzel bir gün olduğu ortaya çıkmıştı.

"Prius'umu seviyorum. Çok şirin. Ve dairem de iğrenç değil. En azından site öyle değil. Ben sadece... döşemek için fazla çaba harcamadım."

Wilhelm başını salladı. "Bir yatağın bile var mı, Anna?"

"Tabii ki biliyorum." Yerde bir şilte vardı ama bu onun yatağıydı.

Wilhelm ona inanmadığını belirten bir bakış attı.

"Devin'in yatağımın olmamasına izin vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Kurt iç çekti. "Anna, neden Devin'in hayatını yönetmesine izin veriyorsun? Ne zaman bir şeyden bahsetsen, mutlaka onun adını da işin içine katıyorsun."

"Neden ben...? Neden olmayayım ki? O bana sahip. Ben onunum."

"Sadece yarısı onun, Anna," diye düzeltti Wilhelm. "Sen de bize aitsin."

Bu doğrudu. Ama o küçük şırıngaları yoktu.

parmak uçları jilete dönüştü. Devin'in onu tekrar cezalandıracağı düşüncesiyle ürperdi. "Devin yeniden sağlığıma kavuşmamı sağladı."

"Kendini yok etmene izin verdikten sonra," diye mırıldandı Kurt. "Bana başa çıkmam için bir yol verdi," diye itiraz etti Anna.

Kurt, "Buraya onunla birlikte dönmen için sana uyuşturucu rüşveti verdi ve sonra da seni öyle bir uyuşturdu ki doğru düzgün düşünemez hale geldin," diye karşılık verdi.

Anna gözlerini kıstı. "Olan bitenle başa çıkamadım."

Kurt iç çekti. "Senin için orada olurduk, Anna. Eğer bize izin verseydin. Yas tutma sürecinin her adımında yanında olurum. Unutma ki biz de yas tutuyorduk. Sen kocanı kaybettin. Ben kardeşimi ve kuzenimi kaybettim. Vati bir oğlunu kaybetti. O gün hepimiz birçok arkadaşımızı kaybettik."

Anna'nın göğsü kabardı, aynı anda hem kızgın hem de suçlu

hissediordu. "Senden buraya geri gelmeni hiç istemedim," diye homurdandı. "Sana açıkça söyledim

babam beni ziyaret etmesin." Wilhelm'e ters ters baktı. "Ve sen yine de geldin. Şimdi de bana mı kızılıyorsun? Kederimle başa çıkmanın bir yolunu bulduğum için mi?"

"Ama sen bununla başa çıkmadın," diye karşılık verdi Kurt. "Ondan kaçtın ve neredeyse kendini yok ediyordun."

"Bu benim seçimimdi. Ne yaptığımı umursamana gerek yoktu."

"Elbette yaptığın şeyi önemsiyordum. Hepimiz önemsiyorduk. Seni seviyoruz, Anna."

Sizin için en iyisini istiyoruz."

"Senin sevgine ihtiyacım yok," diye homurdandı Anna ve uzaklaşmak için döndü, ama Kurt onu belinden yakaladı ve kendine çekti.

"İhtiyacın var Anna," dedi kulağına usulca. "Sevilmeye ihtiyacın var. Bu sabah kollarımda eridin. En son ne zaman böyle sarılmıştın?"

Anna onun göğsünü itti. "Önemli değil."

"Evet. Önemi var. Önemli çünkü sen sevmek ve değer verilme için yaratılmış bir kadınsın. Her ne kadar inkar etmeye çalışsan da bunu yapamıyorsun. Korkuyorsun. Bunu anlıyorum. Ama insanlardan ve duygulardan kaçmak

her şey daha iyi olacak. Yine mutsuz olacaksın."

"Ben her zaman mutsuzum."

Kurt onun çenesini kavradı ve onu uzun ve tutkulu bir şekilde öptü. Kurt öpücüğü bıraktığında kızın nefesi kesilmişti. "Bu seni mutsuz mu ediyor?"

Anna nefes nefese kaldı. Hayır, bu ona yaşadığını hissettirdi. Ama bu onu ölümüne korkutuyordu. "Lütfen bırak gideyim Kurt. Evine git. Beni yalnız bırak."

"Nein." Onu tekrar öptü. Ve tekrar. Ve tekrar, kadın rahatlayıp kollarında gevşeyene kadar.

Başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı. Artık onunla savaşılamazdı. Bunu gerçekten istemiyordu.

Telefonu çaldı ve o anın huzurunu böldü. Devin'in telefonuydu. Kurt'ten uzaklaştı ve telefonunu almak için çantasını karıştırdı. "Alo Devin," dedi endişeyle.

"Neredesin?"

Anna etrafına bakındı. "Bir parktayım... şehir merkezinde bir yerde." Devin cevap vermedi.

"Devin?"

"Bugün Cuma, Anna. Saat dört ve senin burada olman gerekiyordu." Ses tonunu eşit tuttu ama Anna telefonda yayılan öfkeyi hissedebiliyordu.

Anna nefesini tuttu ve gözleri yaşlarla dolarken elini ağzına götürdü. "Oh, Tanrım! Devin, çok üzgünüm. Hemen gidiyorum." Uzaklaşmaya başladı ama Wilhelm onun elini tuttu ve telefonu ondan aldı.

"Merhaba Devin. Ben Wilhelm. " Anna çaresizce Wilhelm'in yürüyüşünü izledi. telefonuyla uzaklaştı.

"Beni cezalandıracak," dedi zayıf bir sesle, başını öne eğdi ve yüzünü buruşturdu. İyi olmak için o kadar uğraşmıştı ki Kurt ve Wilhelm kasabaya gelip her şeyi mahvetmişti.

"Vati bunun olmasına izin vermeyecek, Anna."

Anna, Devin'le konuşurken Wilhelm'i izledi. Yüzü hala vurdumduymazdı ve kendinden emin ve kararlı bir şekilde konuşuyor gibiydi. Sonunda başını salladı ve görüşmeyi sonlandırdı.

Wilhelm, Anna ve Kurt'ün durduğu yere geri dönüp ona telefonunu geri verirken, "Bu gece *Schloss*'ta bulunmana gerek yok, Anna," dedi. "Bu gece ne yapmak istersin?"

Anna durmuş Wilhelm'e bakıyordu. Devin'e karşı koyabilme yeteneği onu hayrete düşürmüştü.

"Senfoniye gitmekten bahsetmiştik, Vati."

Wilhelm başını salladı. "Bu doğru. Kulağa nasıl geliyor, Anna?"

Anna başıyla onayladı. Alex'le birlikte birkaç kez gitmiş ve çok hoşuna gitmişti ama bale kadar keyifli değildi; bakacak pek bir şey yoktu. Ama müzikten hoşlanıyordu. "Giyecek resmi bir şeyim yok. Aslında pek bir şeyim de yok."

"Nihayet!" Kurt sırtıarak haykırdı. Anna kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Sana bir şey alabilirim!" Kurt onun elini tuttu ve üçü birlikte Wilhelm'in kiraladığı arabayı almak üzere otele geri döndüler.

Anna duшта durdu, gül kokulu vücut yıkamasına daldı, ve içKendini mutlu hissetti. mutlu Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutluydu.

Belki de hayat sandığı kadar kötü değildi.

Kurt'le birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Daha önce olduğundan çok daha sakindi. Başka kadınlara bakmıyor ve kendini tamamen onun mutlu olmasını sağlamaya adanmış görünüyordu. Hayatını onun etrafında döndürmesini istediğinden değil, ama ilgiden hoşlanıyordu. Ama bu ne anlama geliyordu?

Devin onun Kurt'le birlikte olmasını kesinlikle onaylamazdı. Ama belki de bu Devin'in kararı değildi. Ne de olsa o Wilhelm'e aitti.

en az Devin'e ait olduğu kadar.

Kurt ile her şey yolunda gidiyordu. Her zaman iyi anlaşmışlardı. Belki de Alex onun ruh eşi değildi. Ne de olsa önce Kurt'le tanışmıştı... Alex'le ilgili gördüğu rüyaları saymazsak....

Hayır. Alex ölmüştü. Ve Jack gibi bir canavar. Kurt buradaydı. Ve hayattaydı.

Ve efendisinin oğlu. Bir ilişki için bir umut ışığı belirmeye başladı.

Akşam yemeğinden sonra Wilhelm, Kurt ve Anna Opera Binası'na götürüldü.

Anna ikisiyle birlikte muhteşem bir akşam geçiriyordu. Wilhelm onun üzerine bir baba gibi titriyor ve Kurt'le birlikte ona bakıp gülümsüyordu.

Opera binasına girdiler ve lobiyi yeni bir senfoninin dünya prömiyeri için sabırsızlanan müşterilerle dolu buldular. Bir kez daha anne ve babasının heykeli dikkatini çekti. Wilhelm tanıdığı bir çifti fark etti ve Kurt onunla birlikte heykele doğru yürüdü.

Kolunu Anna'nın beline doladı ve kulağına sokuldu. "Yeniden dans etmene sevindim Anna," dedi yumuşak bir sesle.

Anna iç çekti. "Memnun olup olmadığımdan emin değilim. Vücudumun yapması gerekeni yapmaması sinir bozucu."

"Oraya varacaksın," dedi cesaretle. Başparmağı kaburgalarına sürtündü ve kadın kendini tahrik olurken bulduğuna şaşırarak keskin bir nefes aldı. Onu ilk kez dışarı çıkardığında duvara doğru ittiğini ve Alex'in ona kızdığını hatırlayarak gülümsedi.

"Anna mı? Anna Perkins?"

Geçmişinden gelen bu beklenmedik ses vücudunu ürpertti. İsteksizce döndü ve Zach'e kibarca gülümsedi. Adam kolunu sarışın hamile bir kadına dolamıştı. Tanıştıkları ilk gece birlikte olduğu kadınla aynı kadındı bu.

"Merhaba Zach," dedi endişeyle.

Ona yukarıdan aşağıya baktı ve sırtıttı. "İyi görünüyorsun Anna," dedi masum bir ses tonuyla, ancak gözleri karanlık düşüncelerine ihanet ediyordu.

Kurt alçak bir sesle, "Kunze," dedi.

"Affedersiniz?" Zach parlak bir gülümsemeyle Kurt'e döndü.

"Soyadı artık Perkins değil. Kunze." Kurt'ün eli sanki onu yanında tutmak istercesine kızın beline sıkıca sarıldı.

"Ah, evet. Evlendiğinizi duymuştum ama... dul kaldığınızı sanıyordum?" Kurt'e bakan Zach'in şaşkınlığı açıkça görölüyordu.

"Kardeşimle evliydi, Bay...?"

"Senatör, aslında. Senatör Zach Vail." Zach elini uzattı ve Kurt elini sıktı. "Kardeş, ha?" Zach sırıttı. "Aile içinde kalmak gibisi yok."

Anna, Kurt'ten alçak bir hırıltı duyduğunu sandı ama Kurt hiçbir şey söylemedi.

Zach tekrar Anna'ya döndü. "Devin son birkaç haftadır daha iyi olduğunu söyledi. Bunu duyduğuma sevindim." Kadına baktı. "Patty, Anna'yı hatırlıyor musun? Devin'in bir arkadaşı. Anna, bu benim karım Patty."

Kadının çıkıntılı karnını okşadı ve gülümsedi. "Ve küçük kızımız."

Kadın ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki. Anna. CFO etkinliğinden, değil mi? Nasılsın?"

Anna sessizce, "Peki, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Devin'in arkadaşı mısınız?" Kurt sordu.

Zach o politikacı gülümsemesiyle, "O olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım," diye cevap verdi. "Onu tanıyor musun?"

"Biliyorum," dedi Kurt sert bir sesle. "Anna ile böyle mi tanıştınız?"

Zach gülümsedi. "Evet, öyle. Yaklaşık... üç yıl önceydi sanırım. Biz de aynı apartmanda oturuyorduk."

Kurt'ün çenesi sıkıştı. "Anlıyorum. Bize izin verirseniz..." Kurt Anna'yı çiftten uzaklaştırıp Wilhelm'e doğru yönlendirdi. "Canını yaktı, değil *mi*?" diye sordu sessizce.

Anna başını salladı. "O çok acımasız."

"Ona bakan herkes bunu görebilir," diye homurdandı. "Alex'in onun adından bahsettiğini hatırlıyorum. Siyasi bir görevde olduğuna inanamıyorum."

"Devin birkaç yıldır onu yetiştirdiğini söyledi."

Kurt gözlerini devirdi. "Ülkenizin bu halde olmasına şaşmamalı. Eğer Devin ülkeyi bu tip bir adamın yönetmesi gerektiğini düşünüyorsa ..."

Wilhelm'in yanına döndüler ve üçü birlikte tiyatroya doğru ilerlediler. Kurt'ün onu son kez çektiği kapıdan geçerken Anna gülümsemesini gizleyemedi. Kendisini izleyen Kurt'e baktı. gözleri parlıyordu. Eğilip onu öptü ve sonra Wilhelm'e yetiştirdi. Wilhelm arkasına baktı ve oğlunu onaylayan bir baş selamı verdi.

Evet, diye düşündü Anna kendi kendine, *Kurt kesinlikle değişti.*

Koltukları orta sahnenin biraz sağındaki bir locadaydı. Anna, Zach ve karısının kendi localarının yanındaki locada oturduklarını görünce bir iniltiyi bastırdı. Kurt onun yanağına bir öpücük kondurdu ve Zach'e daha yakın bir yere oturarak onu Zach'in görüş alanından korudu.

Kurt kolunu koruyucu bir şekilde Anna'nın omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. Anna memnuniyetle içini çekti ve keyifli bir akşamın tadını çıkarmaya hazır bir şekilde ona yaslandı. Kurt ona bir şey olmasına izin vermezdi.

"Anna, bizimle otele dönmek ister misin... benimle?" Dışarıda limuzinlerini beklerken Kurt usulca sordu.

Anna onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı. Kurt'ün yüzüne bir sırıtış yayıldı. "*Gut.*"

Beşinci Bölüm

Otelin lobisine girdiklerinde Wilhelm, "Siz ikiniz odaya çıkın," dedi. "Sanırım ben barda bir içki içeceğim."

"Wilhelm..." diye başladı Anna, ama Wilhelm başını salladı. "*Nein, Liebling*, sen Kurt ile git," dedi nazikçe.

Yavaşça başını salladı ve sonra Kurt'ün onu asansörlere götürmesine izin verdi.

Üst kata çıkıp süite girdiklerinde kalbi gergin bir şekilde çarpıyordu.

"İçecek bir şey ister misin, *Engel*?" Kurt kapıyı arkalarından kapatarak usulca sordu.

Anna başını salladı. Neden gergindi ki? Yüzlerce erkekle yatmıştı. O neden farklıydı?

Çünkü o farklı. O "diğer erkekler" değil. O Kurt.

Kurt onun elini tuttu ve otel süitinden geçerek bitişikteki yatak odasına götürdü. Kapıyı usulca arkasından kapattı ve ona şefkatli bir bakış attı.

"Anna, kendini hiçbir şey yapmak zorunda hissetmeni istemiyorum." "Ben... kendimi mecbur hissetmiyorum, Kurt.

İstiyorum." Derin bir nefes aldı. "I seninle olmak istiyorum."

Kurt sırtıttı ve bir adım öne çıkarak onu kollarının arasına aldı ve doyasıya öptü.

Yine pencerenin önünde durmuş, saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı. Açık pencereden içeri sızan esinti, düzgünce kesilmiş altın sarısı sakalına takılmış birkaç tutam saçı yakaladı. Mavi ceketini giymişti.

Kot gömleği kot pantolonundan sıyrılmıştı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve iri elleriyle pencere pervazını kavrarken ön kollarındaki kasların sıkılıp gevşediğini gösteriyordu.

İçini çekti ve sağ elini saçlarının arasından geçirdi. Bunu yaparken parmağındaki yüzük güneş ışığını yakaladı ve altın yansıması kızın gözlerini kırpmasına neden oldu.

Kendi kendine mırıldandı ve pencereden arkasını döndü. Onu gördüğünde donakaldı.

"Schatzi?" Ona doğru adım atarken gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Anna. ..." Ondan birkaç adım ötede durdu, ellerini sıkıp gevşetti.

Ne yapacağından emin değilmiş gibi yumruklarını sıktı.

Ona baktı, gerçek olmadığını biliyordu ama tüm kalbiyle öyle olmasını diliyordu. "Beni neden terk ettin?" diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Neden beni ona terk ettin?"

"Çok özür dilerim, mein Schatzi. Bunu yapmak istememiştim. Hiçbir fikrim yoktu. Bu bir tuzak." Gözleri ciddileşti ve sanki konuşmak için sınırlı bir zamanı varmış gibi hızla konuştu. "Anna, ben gerçeğim. Hâlâ buradayım. Sana geri döneceğim. Lütfen babama burada olduğumu söyle."

"Hayır!" diye bağırdı aniden, yüreğindeki acıyı bastırarak. "Hayır! Sen öldün! Beni terk ettin!" Başını salladı ve umutsuzca bir çıkış yolu aradı.

"Anna. ..." Sesi kulaklarında yankılandı.

Omzuna bir fırça değdiğini hissetti ve görüntü kayboldu.

"Hayır!" diye bağırdı ve yatakta doğruldu. Nefes almak için soluklanırken göğsü kabardı. Neredeyim ben?

"Anna. Engel." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında sıcak kollar onu sardı ve sarıldı.

Başını iki yana salladı. "Onu rüyamda görmek istemiyorum!" diye bağırdı, yumruklarını bacaklarına vurarak.

Kollar onun etrafında sıkılaştı. "Şşş, sorun yok Anna." Onu salladı ve başını tuttu. "Her şey yolunda, Anna. Her şey yoluna girecek."

"Ne oldu? O iyi mi?"

Anna ayak sesleri duydu ve ardından yanındaki yatak hareket etti. Üzerinde bir el hissetti.

"Uykusunda konuşuyordu ve sonra bağırdı ve uyandı. Sanki Alex'i rüyasında görüyor gibiydi."

Anna'nın hıçkırıkları kesildi ve oda sessizleşti.

"Alex mi? Anna rüyanda Alex'i mi gördün?"

Başını salladı. "Onu rüyamda görmek istemiyorum," diye hıçkırdı. "Onu hatırlamak istemiyorum."

"Rüyan ne hakkındaydı?"

Başını iki yana salladı. "Hatırlamak istemiyorum."

"Lütfen söyle bana, *Liebling*. Bilmek istiyorum."

Anna ona odayı ve gördüğü adamı anlatmaya başladı. Adamın adını söylemek istemedi. "Bunun... bir tuzak olduğunu söyledi. Onun gerçek olduğunu ve bana geri döneceğini söyledi." Tekrar ağlamaya başladı.

"Neden böyle korkunç rüyalar görüyorum?" Alex ona asla geri dönmeyecekti. Neden zihni ona böyle oyunlar oynuyordu?

"Onu daha önce rüyada gördün mü?"

Başını salladı. "Her zaman televizyon açık uyurum, böylece rüyalar uzakta kalır." "Başka bir şey söyledi mi *Liebling*?"

Anna yutkundu. "Sana orada olduğunu söylememi istedi." Başını iki yana salladı. "Neden sürekli onu rüyamda görüyorum bilmiyorum. Ondan nefret ediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra yavaşça yatağa geri çekildi.

"Uyumaya devam et, *Engel*. Ben televizyonu açacağım."

Gece geç saatlerde televizyonun sesini duydu ve rüyasız bir uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

Anna ertesi sabah boş bir yatağa uyandı. Yatağın ayak ucunda beyaz bir otel bornozu duruyordu ve oturma odasına gitmeden önce onu giydi. Kurt ve Wilhelm kanepede oturmuş, sessizce konuşuyor ve kahve içiyorlardı. Önlerindeki sehpanın üzerinde bir tabak meyve ve hamur işi duruyordu.

"*Günaydın, Engel,*" dedi Kurt sıcak bir gülümsemeyle.

"Merhaba," dedi utangaç bir sesle.

Kurt elini uzattı ve o da kanepede Wilhelm'le Kurt'ün arasına oturup Kurt'ün göğsüne kıvrıldı. Memnun ve mutlu hissediyordu. Kurt önceki gece ona kendini çok iyi ve sevilmiş hissettirmişti. O hâlâ bir inanılmaz bir aşık.

"Anna, birkaç haftalığına Almanya'ya gelmeye ne dersin?" Wilhelm sordu.

Anna gözlerini kırıştırdı. Kendi kendine oraya asla geri dönmek istemediğini söylemişti.

Şimdi o kadar emin değildi. Ne de olsa Kurt yakında geri dönmek zorunda kalacaktı. Çocuklarını uzun süre bırakamazdı.

"Ben... bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Bizimle eve gelersen çok sevinirim," dedi Kurt, kızın burnuna sokularak.

Kul

ak. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Belki. "

Kurt onu kulağının arkasından öptü ve o da iç çekti. Oh, ne olurdu sürekli onunla olmak ister miydi? Elini kalçasına koydu ve dün gece hassas olduğunu keşfettiği kalça kemiğinin hemen üzerindeki bölgeye masaj yaptı.

Kıkırdadı. "Evet demem için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

İki adam da kıkırdadı. "İşe yarıyor mu?" Kurt alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle sordu.

"Belki," diye itiraf etti ve eli kalçasına ve bornozunun altına doğru ilerlerken inledi. Parmakları uyluğunun iç kısmına doğru ilerledi ve amının dış dudaklarına değdi.

Parmakları klitorisini bulup yavaşça çevreleyerek inlemesine ve kıvrınmasına neden olurken gözleri kapandı. Wilhelm'in Kurt'ün elini dikkatle izlediğini görmek için gözlerini yarı açtı. Kızın kendisine baktığını görmek için başını kaldırdı ve boğazını temizledi.

"İkinizi yalnız bırakmalıyım..." diyerek ayağa kalktı ama Anna onun elini tuttu.

"Neden?" diye sordu

"Anna, sen ve Kurt bu kadar iyi anlaşırken benim seni arzulamam doğru değil."

Kurt klitoris halkasını çekiştirirken Anna sıçradı. Yumuşak bir şekilde inledi ve Wilhelm'in elini çekti, o da tekrar kanepeye oturdu. Wilhelm'in avucunu dudaklarına götürdü ve bornozunu gevşetirken öptü, sonra elini göğsüne doğru indirdi. Wilhelm uzun bir süre eline bakarken, Kurt onun klitorisinin etrafında dönmeye ve boynunu öpmeye devam etti. Kadın sırtını hafifçe kamburlaştırdı ve Wilhelm de ona göğsünü nazikçe okşayarak ve öne eğilip onu öperek karşılık verdi. Kurt onun bornozunu üzerinden çekti omuzlarından tutup yere fırlattı. Wilhelm eğilerek kadının göğüs ucunu ağzına aldı.

"Ah!" diye haykırdı Kurt daha hızlı ve daha hızlı dönerken. Sırtını kamburlaştırdı ve kalçalarını Kurt'un eline karşı esneterek orgazmına doğru sarmal olurken haykırdı.

Anna sırtını Kurt'e yasladı ve her iki adam da vücudunu okşarken nefes nefese kaldı. Wilhelm'in kazağını çekiştirdi ve Wilhelm kazağı çıkarırken Anna da Kurt'ün tişörtünü çıkarmak için döndü. Yerde dizlerinin üzerine çöktü ve Kurt'ün eşofmanını çıkardı, ardından aynısını Wilhelm'e yaptı, böylece ikisi de onun önünde görkemli bir şekilde çıplak kaldılar.

Önündeki iki sert sikin arasına baktı ve sonra her ikisini de birer eliyle tuttu. Her iki adam da inledi ve kadın gülümsedi. Kurt'ü okşarken Wilhelm'i emmek için öne eğildi ve sonra yer değiştirdi. Bir ileri bir geri gitti ve bundan büyük keyif aldı.

Wilhelm aniden onu kucağına çekti ve üzerine oturttu. Kurt arkasına geçti ve onu dizlerinin üzerine çekti ve sırtını eğmesi için sırtının alt kısmına bastırdı. Wilhelm yüzünü tutup onu derinden öperken, Kurt nazikçe amına girdiğinde kızın gözleri açıldı. Kurt birkaç kez hafifçe girip çıkarken ve sonra çekilirken Wilhelm'in ağzına karşı inledi.

Kendini onun göt deliğine sürttü ve yavaşça ileri doğru itti. Ağzını Wilhelm'den çekti ve alnını onun omzuna koydu, Kurt kocaman sikini onun kışına bastırırken yüksek sesle inledi.

Kurt onu yavaşça becerirken Wilhelm'i okşadı ve sonra ellerini kalçalarına koyarak kendisini Wilhelm'e dayayabilmesi için onu yukarı kaldırdı.

Vücudu sevdiği iki erkekle dolduğunda sırtı kavislendi ve coşkuyla haykırdı. Birlikte erotik bir ritimle hareket ettiler ve oda sevişmelerinin sesleriyle doldu.

Anna, vücudunda dalgalanan zevk yüzünden zorlukla nefes alabiliyordu.

Wilhelm'i öptü ve sonra Kurt'ü öpmek için döndü. Tanrım, o kadar doluydu ki! İkisi de oldukça dolgundu ve içine sığmalarına hayret ediyordu.

Ritim yoğunlaştı ve hareketleri hızlandı. Anna vücudunun karıncalandığını ve sıkılaştığını hissetti ve sonra başını geriye attı ve inanılmaz bir orgazm tüm vücudunu sararken çığlık attı. Sinirleri boyunca dalga dalga zevk dalgaları yuvarlandı. Belli belirsiz, her iki adamın da inlediğini ve bağırıldığını duydu, onlar da serbest bırakıldıklarını buldular.

Nefes nefese kaldı ve Wilhelm sırtını okşarken başını onun omzuna yasladı. Kurt onun ensesini öptü ve sonra yavaşça geri çekti. Ağır ağır Wilhelm'in yanındaki kanepeye oturdu ve Anna eğilip onu öptü.

Wilhelm kıkırdarak, "Bunu beklediğimi söyleyemem," dedi Anna'yı kucağından kaldırırken. Başı Kurt'ün kucağında ve kalçaları Wilhelm'inkilerin üzerinde, sırtüstü uzandı.

Anna ikisine de sırtıttı. "Hoşuma gitti."

Kurt onun saçlarını alnından geriye doğru taradı ve onu öptü ama hiçbir şey söylemedi. Anna ona baktı ve o da gülümsedi ama gözleri sıkıntılıydı.

"Hemen döneceğim," dedi ve yavaşça Anna'nın altından çekildi. Kıyafetlerini aldı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Anna onun gidişini izledi ve sonra Wilhelm'e baktı. "O iyi mi?"

Wilhelm düşünceli görünüyordu. "Emin değilim." Başını iki yana salladı. "İyi olduğuna eminim." Anna'ya bornozunu verdi ve sonra kendisi giyindi.

Kurt on dakika sonra dönmeyince Anna Wilhelm'e baktı. "Gidip onu kontrol edeyim mi?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama ağzını kapatıp başını salladı. Anna ayağa kalktı ve hızla yatak odasına doğru yürüdü. Kurt başını ellerinin arasına almış yatakta oturuyordu.

"Kurt?" diye sordu usulca. Kurt başını kaldırıp bakmadı. Kadın gidip önünde diz çöktü. "Kurt? İyi misin?"

Kederli gözlerle ona baktı. "Anna, bunun... istemedim. Artık farklı olduğumu bilmeni istedim. Ben....." İç çekti. "I seni paylaşmak istemiyorum, Anna. Babamla. Herhangi biriyle."

Onun yanağını okşadı. "Değiştiğini biliyorum Kurt. Artık farklı bir insan olduğun çok açık."

İç çekti. "Gerçekten mi?"

Anna başını salladı. "Evet. Dün seni ilk gördüğümde fark etmiştim. I.... Az önce olan şey için bana baskı yapmadın. Ben istedim. Seni seviyorum Baba."

Kurt kaşlarını çatı. "Ah." Yere baktı. Yüzünden sayısız duygu geçti ve başını salladı. "Bunun olmasını istemedim, Anna. En azından aklım ve kalbim istemedi. Belli ki başka bir parçam bunu istedi." Durakladı. "Seni paylaşamam, Anna. Benim de böyle bir evliliğim oldu ve feci şekilde başarısız oldu. Vati ve Alex'i benden daha çok istiyordu." Ona kederli bir bakış attı. "Beni mi istiyorsun? Yoksa Vati'yi mi?"

"İkinizi de seviyorum. Sanırım farklı şekillerde olsa da." Anna parmaklarını birbirine doladı. "Eğer istemeseydin beni babanla paylaşmanı istemezdim. Bana karşı çok nazik ve tatlıydın Kurt. Çok uzun zamandır böyle sevildiğimi hissetmemiştim."

Kurt cevap vermedi.

"Ben tek eşli bir ilişki yaşayamam Kurt. Bunu biliyorsun. Devin bana sahip. Devin bana sahip. Beni başka erkeklerle yatmaya zorluyor." "Ya seni ondan uzaklaştırırsam? Almanya'ya gideriz ve evlenirsin ve sonra benimle kalırsın." "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Kurt başını salladı. "Ben de senin iyileşmeni bekliyordum. Vatisüre önce bunu önerdi ama sen iyi değildin."

"Devin onaylamayacak."

"Bilmesi gerekmiyor. Jetimiz burada. O öğrenmeden ayrılabiliriz. Frankfurt'a giderken bir yerde durabiliriz. bekleme süresi olmayan ülkeler ve evlenin. O zaman çok geç olur."

"İhtiyarların biriyle evlenmemi onaylaması gerekmiyor mu?"

"Onaylayacaklar. Vati onlarla bu konuda konuştu. Ne zaman güvende değilsin

Devin'le birliktesin ve o sana sahipken çok daha güçlü hale geliyor."

Kurt dizlerinin üzerine çöktü. "Seni koruyacağım Anna. Ben görevlere gitmem. Sana zarar gelmemesini sağladım."

Kurt'ün söylediği şey cazipti. Devin'den ölesiye korkuyordu. Ona işkence etmek için yeni yöntemleri vardı ve Devin'in yanında olmaktan hoşlanmıyordu. Ve Kurt'ten gerçekten hoşlanıyordu. Hem de çok. Belki onu seviyordu bile, ama bunu düşünmekten korkuyordu. Aşık olmak onu korkutuyordu. Ama adam onu seviyordu. Bunu biliyordu.

Anna yavaşça başını salladı. "Tamam," diyerek ona çekingen bir gülümseme verdi. "Tamam mı? Yani benimle evlenecek misin?"

Anna tekrar başını salladı ve Kurt onu yakalayıp sıkıca sarıldı. "*Ah, benim Engel'im.* Beni çok mutlu ettin. Gelin, gidip Vati'ye söyleyelim."

Wilhelm bu haber karşısında çok heyecanlandı. "Yine de kimseye söyleyemezsin. Havalanana kadar Devin bizi durdurabilir. Yarın doğum günü yemeğinden sonra yola çıkacağız."

Kurt Anna'yı derin bir şekilde öptü. "Ve Vati, artık onu paylaşmayacağım.

O benim."

Wilhelm kıkırdadı. "Anlaştık."

Yedinci Bölüm

Umut, Anna'nın kalbini uzun zamandır ilk kez doldurdu. Bir yanı gerçekten yeniden mutlu olabileceğine inanmıyordu ama Kurt'e baktığında yüzünde oluşan gülümseme uzun zamandır unuttuğu bu duygunun sağlam bir kanıtıydı.

Kurt'ün ona doğum günü için aldığı yeni pembe ipek elbiseyi giydi ve aynada kendine baktı. Evet, artık kesinlikle daha yaşlıydı. Bugün onun yirmi üçüncü doğum günüydü.

Yirmi üç iyi bir yıl olacaktı. Kurt'le evlenecek ve bir süre Almanya'da kalacaktı. Ya da sonsuza kadar, belki. Evet, dansı özleyecekti, ama ondan vazgeçmek Devin'den uzak kalmak anlamına geliyorsa, bunu seve seve yapacaktı. Ayrıca, Almanya'da dans şirketleri vardı... sadece Frankfurt'ta değil.

Kurt koyu renk takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünerek banyoya girdi ve kollarını onun beline doladı. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Gitmeye hazır mısın?"

Anna başıyla onayladı. Planladıkları gibi yemeğe gideceklerdi ama otele geri dönmek yerine doğruca havaalanına gideceklerdi. Wilhelm önce otelden çıkış bile yapmayacaktı. Bunu Almanya'ya döndüklerinde yapacak ve eşyalarını eve gönderecekti. Devin'in ayrıldıklarını öğrenmemesi için mümkün olan her şeyi yapıyordu. Otel odasının dışındayken bu konu hakkında konuşmalarına bile izin vermiyordu.

Restorana vardıklarında Anna hemen Jenna tarafından yakalanıp kucaklandı. Ve sonra Aaron. Ve sonra Travis. Ve Alex ölmeden önce arkadaş olduğu diğer dansçılar.

Anna Jenna'nın parmağında bir şey gördü. "Evlendin mi?" diye sordu kuşkuyla.

Jenna özür dileyerek gülümsedi. "Keşke sen de orada olabilseydin. Ama sen iyi değildin. Babam seninle konuşmaya çalıştığını söyledi ama.

....." O omuz silkti. "Videoyu izleyebiliriz."

"Ne zaman oldu bu?"

Tekrar Matt'e baktı. "Dokuz ay önce mi? Eylül mü?" Matt başını salladı ve sırttı.

Anna arkadaşına sarıldı. "Senin adına çok mutluyum Jenna. Gerçekten." Büyük, yuvarlak bir masaya oturmuşlardı. Kurt onun bir yanına oturmuştu.

Diğeri Jenna. Jenna, Anna'nın doğum günü olmasıyla ilgili büyük bir anlaşıma yaptı. Anna kızardı ve yüzünü Kurt'ün omzuna gömdü.

"Kurt'le aranızda neler oluyor?" Jenna içkiler getirildikten sonra usulca sordu. Kurt'ün Anna'nın omzuna dolanmış koluna bakarak kaşlarını kaldırdı.

Anna omuz silkti, sonra da kızardı. "Biz sadece... Bilmiyorum. Onu Cuma günü gördüm ve... bir anda kaynaştık."

"Hâlâ evli değil mi?"

"Hayır. Boşanması birkaç ay önce sonuçlandı." Gülümsedi. "O artık... farklı biri. Yerleşmiş. Ve çok özenli."

Jenna kıkırdadı. "Evet, bu çok açık. Ama eğer seni incitirse." O Gözlerini kısmıştı.

"Yapmayacak. Onunla zaman geçirirseniz, göreceksiniz."

Jenna öne doğru eğildi ve bir süre onu inceledi. "Eskisi gibi flört etmediği kesin."

"Sana söylemiştim."

Anna arkadaşlarıyla harika vakit geçirdi. Aaron ona acele etmesini ve dansa geri dönmesini, böylece birlikte dans edebileceklerini söyledi.

Gerçekten bir kutlama gibi hissettirdi. Uzun yıllar sonra ilk doğum günü kutlamasıydı. Jack onu eğitmeye başladığından beri. Daha harika bir gün hayal edemezdi.

Jenna onun telefon numarasını aldı ve önümüzdeki birkaç gün içinde arayıp hasret gidereceklerine söz verdi. Anna, Jenna'nın gideceğini bilmesine rağmen kabul etti. Ama uyumlu davranmak zorundaydı. Ayrıldıklarını kimse bilmemeliydi.

Yemek bittikten sonra, restorandaki garsonların ona mutlu yıllar şarkısı söylemesi onu iyice utandırdı. Bir süre sonra arkadaşlarıyla vedalaştı ve Wilhelm, Kurt ve Anna havaalanına gitmek üzere limuzine bindiler.

Anna Kurt'e yaslandı ve şehrin ışıklarının pencerelerin önünden geçişini izledi. Wilhelm gergin görünüyordu.

"Sorun nedir, Vati?" Kurt sordu.

"Sadece... endişeliyim. Devin'in bağlantıları geniş ve çeşitlidir. Şehirde olup biten her şeyi biliyor. Havalandığımızda çok daha rahat olacağım."

Saat geç olmuştu ve Anna uykuya dalmak üzereydi ki Wilhelm'in küfrettiğini duydu ve Kurt doğruldu.

"Sorun nedir?" Anna sordu.

Wilhelm kolay kolay sinirlenmezdi. Pencereden dışarı baktı ve Kunze ailesinin büyük jetinin yanına park etmiş siyah bir araba gördü. Arabanın arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Devin'di.

"Wilhelm?" diye sordu titrek bir sesle.

Wilhelm derin bir nefes aldı ve çenesini ayarladı. "Jet gitmeye hazır. Tıpkı planladığımız gibi jete binip uçacağız."

Şoför kapılarını açtı ve önce Wilhelm, ardından Kurt ve Anna indi. Kurt, Anna'nın elini sıkıca tuttu ve onu Devin'den uzak tuttu.

Asfalt, akşamın erken saatlerinde yağan yağmur nedeniyle ıslaktı. Tepedeki turuncu ışıklar karanlık ve ıslak zemine yansiyarak alana ürkütücü bir görünüm veriyordu. Devin'in yüzü aydınlıktı ama sakalı yüzünde tuhaf çizgiler oluşturuyordu.

"Ne yapıyorsun Wilhelm?" Devin hafifçe sordu. Kıpırdamamıştı ama kara gözleri tetikleydi. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, bu da onu her zamankinden daha tekinsiz gösteriyordu.

"Eve gidiyorum. Sizden izin almadan bunu yapmaya hakkım olduğuna inanıyorum." Wilhelm ondan birkaç metre uzakta, uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Bir Yaşlı'nın gücünü ve otoritesini yansıtıyordu. Devin'den çok daha iri bir adamdı. Birkaç santim daha uzun ve aynı oranda daha genişti. İkisinin karşı karşıya gelmesi ona iki karşıt antik tanrıyı düşündürdü.

"Elbette. Ülkemi terk etmekte her zaman serbestsiniz. Ancak kölemi almanıza itirazım var."

"Onun beni ziyaret etmesine hakkım var. O senin olduğu kadar benim de."

"Ah, ama bana sormadan onu götürüyorsun. Ya da otelden çıkışını bile yapmadan. Ne yapmaya çalıştığınızı merak ediyorum." Devin dönüp Kurt ve Anna'ya baktı. İç içe geçmiş parmaklarına bakarak kaşlarını kaldırdı. "Belki de onun ve oğlunuz için planlarınız vardır?"

Wilhelm cevap vermedi.

"Kardeşinin yaptığı gibi ona büyük, süslü bir yüzük almadığına şaşırdım Kurt. Aynı banka hesaplarına erişiminiz yok mu?"

Kurt homurdanarak bir adım öne çıktı ama Wilhelm elini kaldırdı. "Birbirlerine aşıklar, Devin. Çıkmalarında bir sorun görmüyorum."

"Flört mü? Yoksa nişan mı? Onu benden koruyabilsin diye diğer oğlunla evlendirmeyi mi düşünüyorsun?" Devin sırttı. "Bu işe yaramaz. Kurt onun ruh eşi değil. Onu Alex gibi koruyamaz."

"O zaman neden evlenmelerini umursuyorsun?"

Devin'in çenesi sıkıştı. Bir süre durakladıktan sonra, "Çünkü benim malımı alıyorsun," dedi.

"O bir mal değil, Devin. O bir kadın."

"O bir köle. Benim kölem. Onun için çok özel bir amacım var ve onu benden almana izin vermeyeceğim."

"Onunla ilgili amacınız barbarca ve yasak."

"Senin için, belki. Ülkemdeki Büyükler ve Ölümsüzler tarafından Başkan seçildim. Ben darbe yapmadım."

"Açıkça değil."

Devin güldü. "Bu ülkenin Yaşlılarının zayıf olması ve liderlik etmek yerine takip etmeye istekli olmaları benim suçum değil. Ben sadece durumdan faydalandım."

"Kendi yarattığın bir durum."

Devin omuz silkti. "Avantajlar ya ele geçirilmeli ya da kaybedilmelidir. Ben her zaman onları ele geçirmeyi tercih ederim."

"Evet, fırsatları değerlendirme eğiliminizin oldukça farkındayız."

Devin konuşmadan bıkmış gibi içini çekti. "Anna'yı almana izin vermeyeceğim. Bu kadar basit."

Wilhelm kaşlarını kaldırdı. "Peki o zaman, şunu düşünün. Anna'yı ben alıyorum. O benim de kızım. İki yıl önce evimi terk etmesi için ona rüşvet verdin ve tüm bu süre boyunca onu tutarsız tuttun. Birazını almaya hakkım var sen her şeyimizi izlemeden onunla vakit geçirmek."

Devin kıkırdadı. "Ziyarete geldiğinizde sizi izlemek ilginç *oluyor*. Dünkü küçük üçlü seksinizi izlemekten özellikle keyif aldım. Anna büyük yarakları seviyor gibi görünüyor."

Wilhelm kaşlarını çatarak Devin'e baktı. "Elini olması gerekenin ötesine uzatıyorsun Devin. Otel odamın mahremiyetinde yaptığım şey seni eğlendirmek için değil."

"Ama Anna söz konusu olduğunda her şey elimin altında."

Wilhelm döndü ve Kurt'e baktı. "Anna'yı uçağa bindir," dedi sakın bir sesle. "Gidiyoruz."

Kurt başını salladı ve Anna'yı uçağa doğru götürdü, Wilhelm de arkasından takip etti. Anna Devin'i endişeyle izledi ama kaçmak için sabırsızlanıyordu ve Kurt'ün elini sıkıca tuttu.

"Dur!" Devin yüksek bir ses tonuyla emretti. Üçü de adımlarının ortasında donup kaldı. Ses tonundaki bir şey kesinlikle dehşet vericiydi ve Anna'nın korkudan dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Bir kâbustan fırlamış gibi, gece gittikçe kararıyor gibiydi. Turuncu ışıklar söndü ve büyümüş gibi görünen Devin dışında her şey soldu. Gözleri öfkeli bir ateşle parlıyordu.

"Anna'yı benden alamayacaksın," dedi derin ve buyurgan bir sesle. ton.

Wilhelm ona döndü ve bir şeyler söylemeye başladı, ama bir anda Devin, elini boynuna dolamış bir halde karşısında duruyordu. Anna gözlerini ovuşturdu çünkü Devin, Wilhelm'den daha büyük görünüyordu. bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Anna, Devin'in parmaklarının Wilhelm'in boynunu sıktığını gördü. "Hayır! Devin, hayır!" diye bağırdı ve kolunu çekmek için ona doğru koştu.

Devin onu itti ve Wilhelm yere düştü. Devin'in şeytani gözleri Wilhelm'inkilere dikilmişti. "Anna'yı benden alamayacaksın," dedi hırıltılı, şeytani bir sesle. "Hem sen hem de oğlun uçağınıza binecek ve bu ülkeyi terk edeceksiniz. Senin ve ailenden herhangi birinin onunla herhangi bir şekilde temas kurmasını yasaklıyorum. Bu ülkeye bir daha adım atmanızı yasaklıyorum.

Bu ülkeyi tekrar. Siz ve ailenizin her bir üyesi. Kimse burada hoş karşılanmıyor. Gidin ve asla geri gelmeyin."

Devin Wilhelm'in boynunu bıraktı ve Anna'yı dehşete düşüren bir şekilde Wilhelm ve Kurt tek kelime etmeden dönüp jete doğru yürümeye başladılar. Merdivenleri tırmandılar ve arkalarına bile bakmadan gözden kayboldular. Devin elini salladı ve jetin kapısı kapandı ve motorlar çalıştı.

Jet uzaklaşırken "Hayır!" diye bağırdı.

Peşinden koştu ama o da hızını artırdı ve gecenin içinde kayboldu. Yere düştü, dizlerini sıyırdı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hayır," diye hıçkırdı. Onlar gitmişti. Onsuz gitmişlerdi. Onun Sevgili Kurt ve Wilhelm.

Arkasında ayak sesleri duydu ve dönüp baktığında Ian'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Kaçmak için ayağa kalktı ama Ian çok hızlıydı. Onu kabaca kucağına aldı ve Devin'e geri götürdü.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı ve Devin'in göğsüne vurdu.

Sakince kadının bileklerini kavradı ve dizlerinin üzerine düşüp acı içinde haykırana kadar kollarını büktü.

"İşte. İşte böyle aitsin. Önümde diz çök." Ian'a baktı. "Onu arabaya bindir."

Ian onu aldı ve arka koltuğa oturttu. Devin de onun yanına bindi. "Sanırım bir tavır ayarlamasına daha ihtiyacın var." Ian sürücü koltuğuna oturdu. "Malikane lütfen, Ian."

Sekizinci Bölüm

Anna malikânedeki yatağında acı içinde yatıyordu. Her şeyi acıyordu. Ayak parmakları bile acıyordu. Devin ona zarar vermek için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Kendi deyimiyle "sinir suyu". İlk dozun etkisi geçtiğinde ona ikinci bir doz daha vermişti.

Üzücü olan şey, uyumuş olması ve kendini uyumadan önceki halinden daha iyi hissetmesiydi. İntihar fikri tekrar aklına geldi ama işe yarama ihtimali zayıftı.

Hayata mahkum edilmişti. Hiç ölecek miydi? O sadece yarı ölümsüzdü. Bu ne anlama geliyordu? Bu cehennemde daha ne kadar yaşayacaktı?

Kapı açıldı ve Devin içeri girdi. Bir süre Anna'nın üzerinde durdu, elleri kalçalarında ona baktı, sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Anna kıpırdamadı. Ona duyduğu nefret göğsünün içinde bir hışımla yükseldi. Ama sonra aynı hızla kayboldu. Onu incitmenin yeni bir yolunu bulmuştu ve Anna o acıyı tekrar hissetmekten korkuyordu.

Devin boğazını temizledi ve Anna yavaşça doğrulup ona baktı.

"Evet, Efendim?" diye sordu boğuk bir sesle. Zindanda çılgılık atmaktan sesini kaybetmişti ve henüz geri gelmemişti.

Önündeki zemini işaret etti. Kadın yataktan sürünerek çıktı ve yerde tökezleyerek adamın önünde topuklarının üzerine yığıldı.

"Burası artık güvenli bir yer değil, Anna. Burası sadece senin odan. Malikânedeyken bana her zaman Efendi diyeceksin. Odaya girdiğimde, diğer tüm kızlar gibi dizlerinin üzerine çökeceksin. Yapar mısın? Anladın mı?"

"Evet, Efendim," diye mırıldandı.

"Eğer seni tekrar disipline sokmak zorunda kalırsam, üç doz sinir suyu içeceksin."

"Evet, Efendim." Bu düşünceyle ürperdi.

"Yeni hayatını" tekrar deneyeceğiz. Mümkün olan en kısa sürede tekrar dans etmeye başlayacaksın. Düzgün besleneceksin. İyi dans edeceksin. Kendine iyi bakacaksın. Eğer yapmazsan seni disipline veririm."

"Neden dans etmemi istiyorsun?" diye sızlandı.

"Çünkü yapmazsan bir işe yaramazsın."

Anna onun sözleri karşısında irkildi. Çok acımasızdı. Artık nazik olmaya bile çalışmıyordu. Wilhelm'in tehdidi olmadan, artık nazik olmaya gerek olmadığını düşünüyordu.

Öne doğru eğildi ve kolyesini çıkardı. Malikânedен taşıdığında ona yeni bir tane vermişti. Siyah elmasları olmayan bir tane. "Aklımın bir köşesinde sana takman için bir yakut vermek var. Bir daha rol yaparsan veririm."

"Evet, Efendim."

Som altından bir bilezik çıkardı ve kızın bileğine taktı. "Bu kilitlidir. Çıkaramazsın." Kalın ve ağırdı ve bileğine tam oturuyordu.

"Evet, Efendim."

"Ve son olarak, ayrılmaya hazır olduğunuzda Ian sizi yeni dairenize götürecektir. Diğer yerde ödediğim saçma kirayı ödemek istemiyorum. Burası çok daha ucuz ve stüdyoya daha yakın, böylece arabandan da kurtulabilirim. Kiranı ben ödeyeceğim. Banka hesabında diğer her şeyi ödemek için kullanabileceğin paran var. Kredini sildim. Cüzdanından kartları çıkar. Sadece yemek ve dans kıyafetleri için paraya ihtiyacın var. Eğer seni bir yere götürmeye karar verirsem, Ian'ın seni alışverişe götürmesi gerekecek."

"Evet, Efendim."

"Ian seni Cuma günleri alıp buraya getirecek." Devin sıırttı. "Zach bana seni Cuma günü gördüğünü söyledi. Seninle tekrar vakit geçirmek için sabırsızlanıyor."

Anna'nın kalbi karnına düştü. Acı ve kalp ağrısıyla başlayıp bitmeyen bir hayatı nasıl hayal edebilirdi ki? "Evet, Efendim."

Ayağa kalktı. "Sanırım hepsi bu kadar. Gitmeye hazır olduğunuzda Ian'a haber verin. Maggie evde giymen için sana birkaç kıyafet getirecek." Anna'nın etrafından dolaştı ve kapıdan çıktı.

Anna öne doğru yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Perşembe akşamı Anna yeni dairesinden bale dersine yürüyerek gitti. Küçük bir stüdyoydu ama gerçekten ihtiyacı olan tek şeydi. Bir mutfak, bir banyosu ve bir dolabı vardı. Rüyalarını uzak tutmak için televizyonu, üzerinde uyuyabileceği yatağı, sehpası ve kanepesi vardı. Eğer Wilhelm onun

Önceki yer iğrençti, onun burası hakkında ne düşündüğünü düşünmekten nefret ederdi.

Ama onu bir daha asla göremeyecekti. Devin bundan emindi. Ian ona, Devin'in izni iptal edildiği sürece asla geri dönmeye cesaret edemeyeceklerini söyledi. Devin onları bir kelimeyle yok edebilirdi.

"Nasıl bu kadar güçlendi?" diye sormuştu Ian'a yeni dairesine doğru giderlerken.

Ian ona hüzünle baktı. "Bahar ayinleri, Anna. Seni kullanıyor ve kendi gücü için senin gücünü alıyor."

Bu Anna'nın moralini bozdu. Kendi ölümüne neden olmuştu. Keşke onunla daha sıkı mücadele etseydi... Şu anda bunu düşünmenin hiçbir yararı olmazdı. Şu anda sadece onu mutlu etmeye konsantre olması gerekiyordu. Tekrar "disipline" edilmemek için.

Dairesiyle stüdyo arası on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesiydi. Güzel bir gecede fena sayılmazdı. Bu gece güzel bir gece olduğu için şükreliyordu.

Köşeyi döndüğünde, stüdyonun kapısının yanında duran birini gördü.

"Aaron?" diye haykırdı yaklaştıkça ve yüzü loş ışıktaki belirginleşti.

"Anna! Senin için endişelendim!" diye haykırdı, onu yakaladı ve sıkıca kucakladı. "Bu hafta her gece seni aradım ve burada seni bekledim."

"Telefonumu tekrar açmayı unutmuş olmalıyım." Restorandan ayrıldıktan sonra kapatmış ve o zamandan beri de aklına gelmemişti.

"Bugün dairene bile gittim ama kimse cevap vermedi."

"Dairemin nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Daha dün taşınmıştı. "Kimsenin kapıyı çaldığını duymadım ve bütün gün oradaydım."

"Ben... biri bana söyledi," diye belli belirsiz cevap verdi Aaron. "Biri mi?"

Aaron ona tuhaf bir bakış attı. "Evet. Birisi."

Anna'nın kafası karışmıştı. Nerede yaşadığını ona kim söylemiş olabilirdi ki? "Kapıyı çaldığını duymadım."

"760 numaralı dairedesin, değil mi? SoMo'da?"

Anna başını salladı. "Öyleydin ama artık o yerde yaşamıyorum. Devin beni... buraya yaklaştırdı."

"Orada sadece birkaç hafta yaşadın."

"O kadar kira ödemeye devam etmek istemedi." Omuz silkti.

"O'Farrell'da küçük bir stüdyom var. Gayet iyi."

"İyi mi?" Aaron öfkeli görünüyordu. "Anna, sen lanet olası bir düşessin. Küçük bir stüdyo dairede yaşamamalıydın. En azından düzgün bir dairede oturmalısın. Yardım edebilirim-"

"Ben iyiyim Aaron," diye tersledi Anna. "Ve ben bir düşes değilim. Artık değilim. Alex öldü, Wilhelm ve ailesinin buraya gelmesi yasak. Ben yalnızım. Yapmam gereken tek şey Devin'i mutlu etmek. Şimdi izin verirseniz, derse gitmem gerekiyor." Onu kenara itti ve binanın içine girdi.

"Yalnız değilsin Anna," diye seslendi Aaron o uzaklaşırken arkasından, ama onu takip etmedi.

Evet, doğru.

Stüdyoya girip ayakkabılarını değiştirmek için yere otururken oflayıp pufladı. Kendi halinde kalsa daha iyiydi. Onun buradaki tek amacı

Hayat Devin'i mutlu etmekti. Başka her şey yoluna çıkacak ve ona daha fazla acı verecekti.

Birkaç hafta içinde, Anna tekrar *pointe*'e başlamak için yeterince güçlü olduğunu kanıtladı. Birkaç hafta yaz öğrencileriyle çalıştıktan sonra Bölük Birliğine alındı. Kızların çoğunu ve erkeklerin birkaçını tanıyordu ama içine kapanıktı. Jenna kısa süre önce solistliğe terfi etmişti, bu yüzden onunla aynı sınıfta değildi.

Anna, arkadaşlarının en az bir hafta boyunca katıldığını bilmediklerini düşündü, çünkü rahatsız olmuyordu. Ama Aaron onu okuldan çıkarken gördü.

ikinci salı günü dersten sonra stüdyoya geldi ve ona doğru koştu. "Anna!" diye sarıldı ona.

Kolordu dansçılarından birkaçı onun etrafında mırıldandı. Anna soğuk, buz gibi bir kaltak olarak ün salmaya başlamıştı ve bu onun için sorun değildi. Anna, bazı dansçı arkadaşlarının, daha önce Müdür olduğu için, züppe olduğu ve Kolordu için fazla iyi olduğu için düşmanca davrandığını düşündüklerinden şüpheleniyordu. Elbette bu doğru değildi, çünkü o zaten orada olmak istemiyordu. Bölüğün hangi bölümünde olduğu önemli değildi. Elinden gelenin en iyisini yaparak dans ediyordu çünkü yapmazsa Devin bunu öğrenir ve onu cezalandırırdı.

Bu yüzden Aaron'u kenara itip cevap vermeden yanından geçip gittiğinde dansçılar şaşırdı.

"Belki de sadece bir sürtüktür," diye mırıldandı bir kız.

Aaron döndü ve kıza baktı. "Anna'nın hayatında neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Sakın onu yargılamaya kalkma!" Arkasını döndü ve Anna'ya yetişmek için koşmaya başladı.

Anna arkasını döndüğünde onun peşinden geldiğini gördü ve hızla banyoya koştu. On dakika sonra kafasını dışarı çıkardı ve onu koridorda görmeyince rahatladı.

Petrushka'nın sabah provaları için stüdyoya döndüğünde, birkaç kızın arkadaşça davranmaya ve onunla sohbet etmeye çalıştığını fark etti. Anna onlara ters ters baktı ve uzaklaştı.

Ne yazık ki Aaron onu öğle yemeğinde yakaladı ve kendisiyle gelmesi için kolundan tuttu. *İyi, diye* düşündü Aaron onu kapıdan çıkarırken. Onu götürdüğüne pişman edecekti.

Yalnız olduğunu kendine itiraf etmeyi reddetti.

Aaron onu sokağın aşağısındaki bir şarküteriye götürdü ve öğle yemeği ısmarlamaya çalıştı. "Kendi öğle yemeğimi kendim alabilirim," diye tersledi. Artık o da

Yine bir şirket, düzenli bir maaş çeki alacaktı. Çok büyük bir maaş değil ama karnını doyurmaya yetecek kadar.

Aaron itiraz etti, ama Anna ona ters ters baktı ve o gidene kadar kollarını kavuşturarak inatla durdu. Öğle yemeğini sipariş etti ve sonra onunla birlikte pencerenin yanındaki bir masaya oturmak için yürüdü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu salatasından bir ısırık almadan önce.

"Yemek yediğine sevindim," dedi Aaron, onun sert ses tonunu duymazdan gelerek.

"Yemek yemek zorundayım," diye karşılık verdi. "Kendime bakmalı ve iyi dans etmeliyim. Bunun dışında hiçbir şey yapmam gerekmiyor."

Aaron kaşlarını kaldırdı. "Devin sana böyle mi söyledi?"

Anna başını salladı. "Onu memnun etmek benim hayattaki amacım. Başka her şey yoluma çıkacaktır. Özellikle de insanlar."

Hüzünle ona baktı. "Eski Anna'yı özlüyorum."

Omuz silkti ve buzlu çayından bir yudum aldı. "Eski Anna aptaldı, saftı ve... sadece aptaldı."

Eski Anna bir canavara aşık olmuştu. Zaman geçtikçe Alex'ten daha çok nefret ediyordu. Ona yalan söylediği için. Onu hayatın yaşamaya değer olduğuna inandırdığı için. Eğer o ritüele müdahale etmeseydi...şey, hiçbiri

bu olurdu. Hayattaki pek çok şey hakkında mutlu bir şekilde cahil olurdu.

"Aptal olduğunu sanmıyorum. Tanrım, Anna, sen ve Alex birlikteyken olduğundan daha mutlu bir kadın görmemiştim. Parlıyordun."

"Hamileydim. Hamile kadınlar bunu yapar. Ve... Alex söylediği kişi değildi." Küçük kızlardan hoşlanan bir canavardı.

Aaron ona şaşkın bir bakış attı. "Onun ne yaptığını bildiğini sanıyordum.

yaptı

." "Biliyor muydun? Nasıl hala onunla arkadaş olabiliyorsun?"

"Anna, o öldükten sonra öğrendim. Ama onun için daha azını düşünmüyorum. Bu

tüm gizemli gezilerini açıklıyor."

"Evet, tam olarak reklamını yaptığınız bir şey değil," diye homurdandı. "Genel bir bilgi olsaydı tehlikeli olurdu sanırım."

"Tehlikeli mi? Neden tehlikeli olsun ki?"

Aaron şaşkın görünüyordu. "Şey, bilmiyorum... dediğin gibi, bu reklamını yapmak isteyeceğin bir şey değil. Ama demek istediğim, Kardeşlik'in yaptığı her şeyi düşünürsek, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Öldürme olayını bir kenara bırakırsak, aslında biraz havalı."

"Onları öldürdü mü?" diye ciyaktadı. Küçük kızlar ölmüş gibi görünmüyorlardı ama belki de daha sonra ölmüşlerdi.

"Bu onun işiydi, Anna. Ya da en azından bir parçası. Eğer yapmasaydı çok iyi bir suikastçi olamazdı."

İşi ne? Suikastçi mi? "Neden bahsediyorsun Aaron?"

"Onun yüzünden üzgünsünüz... şey, siyah elmaslarının nedeni, değil mi?"

Anna başını salladı. "Hayır. Bana evlenme teklif etmeden önce bunu biliyordum. Üzgünüm çünkü onun küçük kızları incitmeye meraklı olduğunu bilmiyordum. Yalan söyledi ve öyleymiş gibi davrandı-"

"Anna, onun hakkında böyle bir fikre nereden kapıldın?" Aaron'un gözleri kocaman açılmıştı. "O asla böyle bir şey yapmaz."

"Evet, yapardı," dedi, gözleri kızgın yaşlarla dolmuştu. "Ben gördüm." "Onun birini incittiğini mi gördün?"

Başını salladı ve salatasını bıçakladı.

"Anna, o gideli iki yıldan fazla oldu-" "Bir video gördüm. Devin bana gösterdi."

"Video mu?" Aaron ona bakakaldı. "Oh, Tanrım. Anna... o... üç kız mı vardı? Ve Alex...?"

Anna başını salladı. "Biliyor muydun?"

"Anna, o video... gerçek değil. Ya da en azından... Tanrım, Devin bunu sana gösterdi mi?"

"Bu gerçek. Onlar çılgılık attığında o güldü."

Aaron başını salladı. "Hayır. Anna, hayır. Öyle değil. Evet, bana söyledi." İç çekti. "Çıktığımız zamanları hatırlıyor musun? Ve o öğleden sonra o ağır başladı. O dayanılmaz acıyı?"

Başını salladı. "Nasıl unutabilirim ki?" Özellikle de şimdi gerçeğini tatmışken?

"Tatlım, Devin ona ilaç verdi ve o korkunç şeyleri yaptırdı. Sonra Devin ona işkence etti ve sen de o zaman acı çekmeye başladın. Anna, o uyuşturulmuştu. Biliyorum. Bunu daha sonra konuştuk."

Anna tekrar başını salladı. "Hayır, uyuşturulmuş Alex bile yapmaz. "

Ama Alex başka bir zaman da uyuşturulduğunda kötü şeyler yapmıştı. Bir yolculuktan sonra ona tecavüz ettiğinde. O zaman ona Frankfurt'a döneceğini söylemiş. Belki de video doğru değildi? Belki de Devin sadece onu incitmeye çalışıyordu. Onu incitmeyi seviyordu ve artık bunu saklamıyordu.

"Alex senin sevdiğin adamdı, Anna. Tam da görüldüğü gibi bir adamdı."

Anna öfkeyle gözyaşlarını sildi ve pencereden dışarı baktı.

"Artık bir önemi yok. O öldü. Beni yalnız bıraktı ve şimdi sahip olduğum tek şey Devin."

"Onu bilerek öldürmediler, Anna. Bunu biliyorsun."

"Bana eve döneceğine söz vermişti. Bana geri döneceğine." Başını iki yana salladı. "Yalan söyledi."

"Anna, yas tutmak için kendine zaman ver. O seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu."

"Ve çok da iyi oldu. Keşke onunla hiç tanışmasaydım. Beni hiç kurtarmasaydı daha iyi durumda olurum."

"Bu doğru değil, Anna ve sen de bunu biliyorsun."

Anna Aaron'a ters ters baktı. "Benim hayatımı yaşadıktan sonra bana neyin doğru olup olmadığını söyleyebilirsin." Ayağa kalktı ve sandalyesini geriye doğru düşecek kadar sert bir şekilde itti. "Benimle bir daha konuşma."

Dönüp hışımla şarküteriden çıktı ve banyoya girip ağladığı stüdyoya geri döndü. Videonun gerçeği göstermediğini bilmek acısını hafifletmeye yardımcı olmamıştı. Aksine daha da kötüleştirdi.

Eğer Alex gerçekten düşündüğü adamsa, o zaman kayıp daha da büyük olacaktı. Hiç umut yoktu. Sadece Devin vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Petrushka açılmadan önceki hafta sonu Devin Anna'yı Yaz Buluşması'na götürdü. Alex öldüğünden beri oraya gitmemişti ama Devin bu yıl "uyanık" olduğu için orada olmasını istedi.

Washington DC'de uçaktan indiklerinde Devin, "Biz buradayken senin tavırlarını görmek istemiyorum Anna," diye uyardı.

"Evet, Devin," dedi sessizce ve Devin'i havaalanı boyunca takip etti.

Ian ve Tyler da onlarla birlikte seyahat etmişti ama Devin, Anna'nın şımarmasını istemediği için Maggie'yi evde bırakmıştı. Kendisi ilgilenecekti.

Bir süre sonra otele vardılar ve Tyler onu odasına götürürken Devin çoktan gelmiş olan bazı Yaşlılarla konuştu.

Onu yatak odasına doğru itti. "Kıyafetlerini çıkar," diye tersledi.

Anna hemen soyunmaya başladı, Tyler ise babasının kine çok benzeyen hınzır bir sırıtışla onu izliyordu. Anna çıplak kaldığında, Tyler onu çevirdi ve yatağa itti.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi, kıcını tokatlayarak.

Kadın itaat etti ve adamın onu arkadan almasını bekledi. Bunun yerine adam sadece ona baktı. Sırtının alt kısmına bastırdı ve kadın sırtını dikleştirdi.

"Çok daha iyi."

Hiç uyarmadan, bacaklarının arasına bir şaplak attı.

Anna şaşkınlıkla çığlık attı ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar ona tekrar tekrar vurdu.

Kukusu çiğ ve şişmiş hissediyordu.

Tyler güldü. "Tommy seninle eğlenmeme izin vermiyor, bu yüzden o gelmeden önce yapmak istedim." Tırnaklarıyla kızın klitorisini çimdikledi ve kız acı içinde inledi. "Hmm, başka neyle eğlenebilirim ki?" diye mırıldandı kendi kendine. Anna onun iki yatak odalı süitlerinin oturma odasına doğru yürüdüğünü duydu ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Göt deliğinde soğuk bir şey hissetti ve içgüdüsel olarak geri çekildi. Adam kalçasını yumrukladı. "Hareket etme."

Soğuk onun içinde hareket etti ve deliğini gererken inledi.

Tekrar güldü. "Sana bira kuyruğu veriyorum. Kıçına bira şişesi sokulmasını sever misin?"

Anna onun sorusuna cevap vermedi ama adam ileri doğru bastırdıkça haykırdı. Boyun içerideydi ve şişe vücudunun tepki verebileceğinden daha hızlı genişledi, ama yine de ileri doğru bastırdı. Anna kaslarını gevşetmeye çalıştı ama soğuk imkansız hale getirdi. Adam şişeye vurup onu daha derine iterken çığlık attı. Kızın kıçını yol verdi ve adam şişeyi neredeyse sonuna kadar içeri itti.

Adam şişeyi çevirirken ağladı. Çok soğuk ve çok büyüktü. "Ah, Anna. Her şey yolunda. Kan dönmeye yardımcı oluyor."

Adamın daha fazla ileri doğru bastırdığını hissetti ve aniden kasları kenetlendi ve karnına korkunç bir kramp girdi. İnledi ve yan tarafına yuvarlandı.

"Hareket edebileceğini söylemedim," diye hırladı Tyler ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine geri götürdü. Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini kızın amına soktu.

Şişe kenara itilip, adam onu sertçe sikerken hareket edince Anna çığlık attı. Yorgunu kavradı ve yüzünü içine gömdü. Her hareket acısını daha da artırıyordu. Hıçkırarak ağladı, bu da Tyler'ı güldürdü.

Birden amcığı boşaldı ve etin ete çarpma sesini duydu. Tommy'nin kolunu geri çektiğini ve Tyler'ın yüzüne vurmaya hazır olduğunu görmek için yana yuvarlandı. Tyler küfredip Tommy'ye doğru hamle yaptı ama Tommy daha çevikti ve kenara çekildi. Tyler öne düştü ve takla atarak ayağa kalktı. Yumrukları sıkı halde birbirlerine baktılar. Tyler kıpırdarsa Tommy tekrar saldırmaya hazırды.

"Seni lanet olası piç!" Tyler bağırdı. "Bunu neden yaptın?"

"Ona zarar veriyordun."

"Onu hep incittim. O bunun için var, seni aptal." "O bir Yaşlı Hanımefendi. Saygınızı hak ediyor."

Tyler güldü. "Tanrım, onun Alman kocası gibi konuşuyorsun. O lanet bir köle, Tommy. Ne istersem onu yaparım."

Tommy tekrar savurdu ama Tyler bu sefer geldiğini gördü ve yumruğu temas etmeden önce geri çekildi. Tyler güldü ve bir sonraki yumruğun geldiğini görmedi. Tommy onu şakağından yakaladı ve Tyler başını tutarak yere düştü.

Tommy yatakta kıvrılmış yatan Anna'ya baktı. Onu kucağına almak için öne çıktı ve ikinci yatak odasına taşıdı. Onu yerleştirdi

hafifçe yatağın üzerine koydu ve hemen tekrar bir topun içine kıvrıldı ve acı içinde inledi.

Yanağından öpmek için öne doğru eğildi. "Anna, sana ne yaptı?"

Anna'nın yanakları utançtan yanıyordu. "O... o kıcıma bir bira şişesi soktu," diye fısıldadı ve krampın geçmesi için pozisyon değiştirdi.

Tommy'nin çenesi sıkıştı ama bir şey söylemedi. Kızın kıcına bakmak için hareket etti. "Vay anasını. Sonuna kadar soktu mu?"

Anna başını salladı.

"Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum." Tommy etrafına bakındı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Onu... dışarı itebilir misin?"

"Bunu senin yatağında yapmak istemiyorum, Tommy," dedi gergin bir sesle. Konuşmak bile canını yakıyordu.

"Küvete ne dersin? Seni banyoya sokabilirim?"

Anna omuz silkti.

Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Anna suyun aktığını duydu ve sonra kapı çalındı.

"Tommy?" diye bir erkek sesi geldi.

Tommy kapıya doğru yürüdü ve açtı. Babası ve Devin, arkalarında Tyler'la birlikte orada duruyordu.

Anna'yı görünce Devin'in gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen, Anna?"

"O hiçbir şey yapmadı. Ben içeri girdiğimde çılglık atıyordu." "Tommy," dedi babası usulca. "Tyler yapabilir. "

"Tyler kıcına bira şişesi soktu."

Tom'un gözleri büyüdü ve Devin'e döndü. "Bu bile iyi olamaz, Devin."

"Burada bir toplantıda değil, hayır." Devin kabullenmiş görünüyordu. Tyler'a döndü ve kaşlarını çattı. "Onu bir sebepten dolayı getirdim, Tyler. Burada olduğumuz ilk saat onu mahvetmen için değil." Devin döndü ve Tyler'ı kapıya doğru çekti. "Ben Kaveh'le temasa geçeceğim." Tommy ve Tom'un Anna'ya sempatiyle bakmalarını sağlayarak odadan çıktılar.

Tommy tereddütle, "Onu banyoya sokacaktım," dedi.

Tom başını salladı. "Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum." Anna'ya üzgün gözlerle baktı. "Çok üzgünüm Anna," dedi içtenlikle.

Onun için üzülmesi Anna'yı şaşırtmıştı. Ne de olsa Devin'in en iyi arkadaşıydı. Neden umursasın ki?

Tommy onu kucağına aldı ve büyük küvete taşıdı.

Bir saat sonra Anna bornozuna sarınmış ve Tommy'nin yatağında yatarken kendini çok daha iyi hissediyordu. Başını Tommy'nin göğsüne yaslamış ve televizyon izliyordu.

"Tyler'a vurduğuna inanamıyorum," dedi ona bakarak.

"Piercing taktırdığından beri çok değişti." Tommy başını salladı. "O çok... Bilmiyorum. O artık aynı değil." Onun alınına bir öpücük kondurdu. "Seni incittiği için üzgünüm."

Anna yüzünü buruşturdu. "Sorun değil. Keşke alıştığımı söyleyebilseydim ama söyleyemem." İç çekti. "Eskisi kadar çabuk iyileşmiyorum bile.

Devin'in... cezaları artık çok daha uzun süre acıtıyor."

Tommy onun yanağını okşadı. "Keşke. " Başını salladı ve içini çekti.

"Özür dilerim Anna," dedi ve onu öptü. Eli Anna'nın başının arkasına dolandı ve Anna vücudunu ona doğru çevirdi.

Ellerini onun omuzlarında ve kollarında gezdirdi. Son birkaç yıl içinde olgunlaşmıştı. Artık yetişkin bir adamdı. Omuzları daha genişti; kolları daha büyüktü. Harvard'da futbol ve basketbol oynamıştı. Nazik, kibar, düşünceli bir adama dönüşmüştü. Üniversite son sınıfa gidiyordu ve Mayıs ayında mezun olacaktı.

Öpücüğü nazik ve şefkat doluydu. Dudakları onunkileri okşadı ve sonra boynuna ve köprücük kemiğine doğru ilerledi. Kadın bornozunun bağını çekti.

"Anna, yaralanmışsın," dedi boğuk bir sesle.

"Lütfen, Tommy," diye yalvardı usulca. "Benimle seviş. Bu bir süre için son nazik dokunuşum olacak."

Tommy'nin mavi gözleri Anna'nın gözlerini aradı ve sonra eğilerek onu tekrar öptü. "Seni asla incitmek istemiyorum, Anna," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Biliyorum," diye gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı.

Daha sonra, birlikte uzanmış, seks sonrası mutluluğa dalmışlarken, kapı açıldı ve Tyler içeri girdi.

Tommy doğruldu ve Anna'nın boynuna kadar çarşafı örttü. "Kapıyı çalabilirdin, dostum."

Tyler Tommy'ye kaşlarını kaldırdı. "Kim'e metresinden bahsedecek

misin?"

Tommy'nin beti benzi attı ve Anna'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Kim kimdi? "Hiç hoş değil Tyler," diye homurdandı Tommy.

"Hadi ama, Tommy. Anna'nın bir aptal olduğunu bilmemek için Şimdiye kadar bir kız arkadaşın olmuştur." Tyler sırtışını Anna'ya çevirdi. "Yoksa seni savunduğu için hâlâ seninle birlikte olmak istediğini mi düşündün?"

Anna'nın vücudundan utanç dolu bir ürperti geçti. Elbette Tommy'nin bir kız arkadaşı olacaktı. Üniversiteyi bitirir bitirmez evlenmek zorundaydı. Bu Kim şanslı bir kızdı.

Tommy, "Defol git buradan Tyler," diye hırladı.

"Babam kölesini geri istiyor. Ben de sana bunu söylemeye geldim."

Anna titreyerek yataktan çıktı. Bu, hafta sonunun iyi kısmının sonuydu. Yatak odasından çıkıp Tyler'ın odasına doğru yürüdü. elbiselerinin nerede olduğunu.

"Anna... bekle," dedi Tommy, onu takip ederek. "Özür dilerim, Anna. Seni incitmek istememiştim."

Anna elinden geldiğince gülümsedi ve Tommy'ye döndü. "Sorun yok, Tommy. Özür dileycek bir şey yok. Ben... şimdiye kadar bir ilişki içinde olduğunu fark etmeliydim. Bir süredir bunun dışındaydım." Dönüp giysilerini almaya gitti ve giyinmeye başladı.

Tommy yatağa oturdu. "Anna, sen aşık olduğum ilk kızdın. Tanrım, keşke her şey farklı olsaydı."Ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. Saç.

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Eğer her şey farklı olsaydı... pek çok şey farklı olurdu." Kalbi Alex için o kadar acıyordu ki birden nefesi kesildi ve elini göğsüne bastırdı.

"Onu hâlâ özlüyor musun?" diye sordu sessizce.

Anna gözlerini kapattı. "Evet," diye fısıldadı. "O kadar çok ki bazen dayanamıyorum."

Tommy ayağa kalkıp Anna'ya sarıldı ve uzun süre onu tuttu.

"Kız arkadaşın çok şanslı bir kız, Tommy," dedi uzaklaşırken. "Sen iyi bir adamsın."

Ona doğru baktı. "Belki. Ama hiçbir zaman kalbimin tamamına sahip olamayacak." Tommy parmaklarının tersiyle Anna'nın yanağını okşadı, sonra eğilip onu tekrar öptü.

Anna isteksizce ondan uzaklaştı. "Gitmek zorundayım. Devin çok kızacak."

Tommy onu bıraktı. "Boş vaktin olursa beni bul."

Anna başıyla onayladı ve Tyler'ı bu gece Devin'le paylaşacağı otel süitine kadar takip etti.

Toplantı hatırladığı diğer toplantılara çok benziyordu ama Devin artık ona iyi davranıyormuş gibi yapmıyordu. Ona bir köle gibi davranıyor ve en acımasız erkeklerin arasında dolaştırıyordu. Yaptığı tek iyi şey, Pazar gecesi onu Tommy ve Tyler'ı Massachusetts'e bırakmaya götürmek yerine Ian'la birlikte eve göndermekti. Tommy'ye onunla daha fazla vakit geçirmeden veda ettiği için üzgündü ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Tommy'nin kız arkadaşına dönmesi, onun da provalar için eve gitmesi gerekiyordu.

Buluşma'dan döndükten sonra etrafındakilerden daha da uzaklaştı. Onunla konuşmaya çalışan herkesi tersledi. Tiyatrodaki ilk kostümlü provadan önce Isaak onu bir kenara çekti ve tavrını düzeltmesi gerektiğini söyledi.

"Yoksa ne olur? Beni kovacak mısın? Devin buna izin vermez."

Isaak iç çekti. "Anna, bu sen değilsin. Sen bir buz kraliçesi değilsin."

"Nereden biliyorsun Isaak? Belki de ben tam olarak buyum."

Koridorda arkasından bakakalmış bir halde uzaklaştı.

O akşam eve döndüğünde Devin dairesinde onu bekliyordu. Onu boğazından yakaladı ve duvara doğru itti.

"Buraya gelip seninle tavırların hakkında konuşmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyor, Anna," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Adam onu orada tutarken kadın pençeleriyle adama karşı koydu ve nefes nefese kaldı. Sonunda adam onu bıraktı ve kadın yere düştü. Boynunu kavradı ve Devin'in sıkıldığı yerdeki hassas deriyi hissetti. Sabah morlukları olacaktı.

"Kendime baktığım ve iyi dans ettiğim sürece ne yaptığımın umurunda olmadığını söylemiştin."

"Bu tavrın Isaak'ın beni arayıp seni birlikten çıkarıp çıkaramayacağını sormasına neden oldu. Ona seninle konuşacağımı ve bunun artık bir sorun olmayacağını söyledim." Onu saçlarından tutarak ayağa kaldırdı. "O yüzden seninle konuşuyorum," diye hırladı. "Tavrını düzelt yoksa başka bir tavrı ayarlama seansı yapacağız."

Anna gözyaşlarına boğuldu. Çaresizlik onu konuşacak kadar cesaretlendirdi. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum, Efendim. İnsanları kendimden uzak tutmaya çalışıyorum ki size olan bağlılığımı engel olmasınlar. Onlara iyi davranırsam, arkadaşım olmaya çalışıyorlar. Ben sadece oraya gidip dans etmek istiyorum ama onlar beni rahat bırakmıyor."

Devin onun çenesini kavradı ve gözlerini inceledi. Onun düşüncelerini okuduğunu hissedebiliyordu.

"Tamam. Her şeyle ben ilgileneceğim. Şimdilik kibar ve soğuk olun ama kaba olmayın. Açılış gecesi bu Cuma, değil mi?"

"Evet, Efendim." Durakladı. "Geliyor musun?"

"Orada olacağım. Elbiseni aldın mı?" Adam kadının çenesini serbest bıraktı.

Anna başını salladı. Ian birkaç hafta önce onu alışverişe götürmüştü. Elbise onu korkutmuştu çünkü Devin o gece için kırmızı bir elbise konusunda ısrar etmişti. İnce, askısız, dekolteli ve sağ bacağında yüksek bir yırtmaç vardı.

"Şu andan itibaren uslu durursan, sana yardım edeceğim." Tehdidin geri kalanını söylemesine gerek yoktu. Kız uslu duracaktı.

"Şimdi git temizlen. Gitmeden önce seni becermek istiyorum."

Onuncu Bölüm

Kostümlü provalar o hafta boyunca devam etti. Tüm kumpanya sabah dersini sahnede birlikte yapıyordu, bu da eski arkadaşlarından uzak durmasını zorlaştırıyordu. Onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini anlamamış görünüyorlardı, bu yüzden onunla konuştuklarında onları görmezden geliyordu.

Cuma sabahı, normalden daha fazla vızıltı vardı. Anna, kızların yeni bir dansçı hakkında dedikodu yaptığını duyana kadar bunun sadece açılış gecesi gerginliği olduğunu düşündü.

"Tanrım, kıçını gördün mü?"

"Eşcinsel mi?"

"O bir Rus. İyi olması için eşcinsel olmasına gerek yok."

"Ve gözleri!"

Anna gözlerini devirdi ve ders için hazırlandığı sahnenin köşesine doğru yürüdü. Isaak dikkatlerini çekmek için ellerini çırpıtığında kızlar gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Bayanlar ve baylar, sizi en yeni dansçımız Peter Asimov ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi önümüzdeki iki hafta boyunca gösterilere katılacak, böylece hepinizi ve kumpanyanın nasıl çalıştığını tanıyabilecek. Elbette bizimle birlikte Fındıkkıran'da sahne alacak." Isaak etkileyici özgeçmişini sıralamaya devam etti.

Anna başını kaldırdığında kızların parlak gözlerle yeni dansçıyı izlediğini gördü. Pointe ayakkabısını bağlamayı bitirdiğinde yeni dansçıya baktı.

Ve nefesi kesildi.

Tanrım, bu bir çeşit hile olmalıydı. On metre ötesinde, Alex'i ondan alan Vitaly'nin torunu Peter duruyordu.

Sıcak kahverengi gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı ve gülümsedi. Onu son gördüğünden beri keçi sakalı bırakmıştı ve daha yaşlı görünüyordu ama kesinlikle oydu. Devin ona dansçı olduğunu söylememişti. Zaten şansı da yoktu. *Hay sikeyim.*

Anna çenesini sıkı, ama başka türlü hareket etmedi. O geleceğin Yaşlısıydı ve ona karşı kibar ve uzlaşmacı olmalıydı. Belki de onu tanımayacaktı. Hızla arkasını döndü ve ilk sefer için hazırlandı.

Isınma. Neyse ki Aaron ve Stephanie'nin yanına gitti ve artık onu düşünmek zorunda kalmadı.

Dersten sonra sahneden inmek üzereydi ki dirseğinde bir el hissetti. Döndü ve doğrudan Peter'ın gözlerinin içine baktı.

"Sen Anna'sın, değil mi?" dedi aksanlı bir şekilde, ama o kadar da kalın değildi.

beklerdi. Sesi derindi ve başka biri olsaydı ve o da farklı bir hayatta yaşıyor olsaydı, dizlerinin bağı çözülürdü. "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum."

"Seni hatırlıyorum," diye sözünü kesti soğuk bir şekilde, çenesini kaldırarak. "Neden buradasın?"

"Ailemden biraz uzaklaşmak istedim ve San Francisco Bale Topluluğu hakkında hep harika şeyler duydum. Fındıkkıran'ı Amerika'ya ilk getiren sizdiniz, değil mi?"

"Kirov'u burada dans etmek için mi bıraktın?" İnançsızlıkla kaşlarını kaldırdı.

Kirov, dünyanın en iyi dans topluluklarından biriydi.

Peter megawatt gücünde bir gülümsemeyle omuz silkti. "Buraya gelip dans etmek için bir fırsatım oldu. Ayrıca burada çok güzel balerinler olduğunu duydum." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yalan söylemiyorlarmış."

"Evet, eminim istediğinizi seçeceksiniz," dedi kuru bir sesle. "Senden oldukça etkilenmiş görünüyorlar. İzninizle." Arkasını döndü ve uzaklaştı. Henüz teknik olarak Yaşlı-Oğul değildi, değil ...mi?

Prova boyunca Peter'ın gözlerini üzerinde hissetti. Neden onu izliyordu ki? Onun ilgisini çekmekten heyecan duyacak bir sürü başka kız vardı. Kendini açıkça ifade etmemiş miydi?

Prova bittiğinde adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve onu yakalamadan önce Kolordu soyunma odalarına kaçtı. Üzerini değiştirdi ve tiyatrodan hızla çıktı, eve normalde yürüdüğü sürenin yarısı kadar bir sürede yürüdü.

Anna o öğleden sonra elbisesini ve parti sonrası için hazırlanmak üzere ihtiyaç duyduğu her şeyi taşıyarak tiyatroya geri döndü. Otobüse binmeliydi.

Kapıyı açmadan önce nefes almak için durakladı.

"Eşyalarını taşımana yardım edebilir miyim?" diye sordu arkasından

gelen derin bir ses.

Döndüğünde Peter'ın arkasında olduğunu gördü. Diğer dansçılardan bazıları kapıya doğru yürüyordu ve merakla ikisine bakıyorlardı.

"Hayır," diye tersledi ve kapıyı açıp olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Anna'yı rahatlatan şey, öğleden sonra ve akşamın geri kalanında Peter'ı görmemiş olmasıydı. Mümkün olduğunca soyunma odasında kaldı ve içine kapandı. Diğer kızlar onun hakkında dedikodu yapıyordu ve Anna dinlememeye çalışıyordu.

Bir kahkaha patlaması oldu. "Evet, belki de bu yüzden ondan hoşlandığını düşünüyordur. Ona buzlu evini hatırlatıyor."

Anna kendini bir köşeye saklamıştı, böylece kimse onu görmeyecekti. Kendisi hakkında konuştuklarını hissediyordu ama umurunda değildi. En azından kendine böyle söylüyordu. Yalnız olduğunu ve arkadaşlarını özlediğini kabul etmiyordu.

Gösteri çok iyi geçti. Ayakta alkışlandı. Anna, Aaron'ın her zamanki gibi muhteşem olduğunu düşünüyordu. Onun dansını ne kadar özlediğini fark etmemişti. Perde kapandıktan sonra hiç düşünmeden yanına gitti ve ona sarıldı.

"Anna..." diye fısıldadı ona sarılırken.

Ne yaptığının farkına vararak aniden geri çekildi. Diğer dansçılardan birkaçı ona baktı. Tek kelime etmeden kaçtı ve sahne arkasındaki soyunma odasına saklandı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Kendini uzak tutması gerekiyordu. İnsanlardan ayrı. Hem onların hem de kendisinin iyiliği için. Kendini tüm kalbiyle Devin'e adamalıydı, başka kimseye değil.

Hazırlanmaya başladı ve kısa süre sonra diğer kızların geldiğini duydu. Diğer kızlar odaya girmeye başladığında o da elbisesini giyyordu. Anna aynaya baktı ve görünüşünden nefret etti. Devin kırmızı bir elbiseyle ona ne yapabilirdi?

Dansçılardan biri olan Cindy, "Vay be, iyi temizlenmişsin," diye yorum yaptı.

Anna cevap vermedi ve partinin tüm hızıyla devam ettiği lobiye doğru ilerledi.

Kalabalığın arasında ilerlerken kendini garip ve utangaç hissetti. Erkeklerin çoğunu tanıyordu ve gülümsemelerinden hoşlanmamıştı. ona verdi. Sonunda Devin'i yemek masalarından birinin yanında gördü ve ona doğru yürüdü.

"Anna," dedi yanağından öperek. "Bu gece iyi dans ettin." Ona bir kadeh şarap uzattı.

"Teşekkür ederim anne... Devin," diye düzeltti kendini.

Onu kendine çekti. "Kırmızılar içinde çok güzel görünüyorsun bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Birçok erkeğin sana hayran olduğunu fark ettim."

Anna gergin bir şekilde gülümsedi ve yere baktı. Onların ne düşündüğünü düşünmekten nefret ediyordu. Birkaç dakika sonra Jack yanlarına geldi.

Jack sırtarak, "Bakın benim küçük Anna'm ne kadar güzel," dedi. "Bence ona daha önce kırmızı giydirmeliydik, Devin."

Rengin ne anlama geldiğine dair ince imalarla onun hakkında konuşturlarken Anna korku gözyaşlarını geri kırıptı.

Devin onu birkaç erkekle tanıştırdı, bazıları tanıdık geliyordu. Hatta birkaçıyla birlikte onu karanlık bir köşe bulup duvara dayayıp acımasızca becermeleri için gönderdi. Hatta bir tanesi götüne girmiş ve kız bağırmamak için tırnaklarını avuçlarına geçirmişti.

İşi bittiğinde yavaşça Devin'in yanına döndü ve ona adamın tatmin olduğunu söyledi.

"Aferin kızıma," dedi gülümseyerek.

Çeşitli erkeklerle yürürken dansçılardan birkaçının ona garip bakışlar attığını fark etmişti ve Devin'in yanında dururken onların kendisine baktığını gördü. Devin elini kalçasına koyup başının yanından öperken yüzü kızardı ve yere baktı.

Diğer insanların ne düşündüğü onu neden rahatsız ediyordu ki? O Devin'in kölesiydi ve hepsi bu kadardı. Ama aynı zamanda, Devin'in kölesiymiş gibi davranmak zorundaydı.

Saygındı ve öyle olmadığı için utanıyordu. Alex'le evliyken kendini saygın hissetmişti ama o günler çoktan geride kalmıştı.

"Ah, işte buradasın Peter," dedi Devin ve Anna'nın kafası bir anda yukarı kalktı. "Anna, Peter'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Peter ona gülümsedi ve gözlerini tüm vücudunda gezdirdi. "Evet Devin, hatırlıyorum," dedi usulca.

"Bu sabah yeniden tanıştık Devin," diye açıkladı Peter. "Anna elde edilmesi zoru oynuyordu," diye ekledi gülümseyerek.

Anna, Peter ve Devin'in arasına baktı. "Onun burada olduğunu biliyor muydun?" Anna Devin'e sordu.

"Gelmesi için onu ben davet ettim," diye sırttı Devin. "Anna, eğer bir tür ilişki içindeysen seninle birlikte olmanın çok daha hoş olduğunu fark ettim. Bu nedenle," diyerek Peter'ı işaret etti. "Sana bir erkek arkadaş

veriyorum.

ilişki. Peter beni tanıyor, senden ne istediğimi biliyor ve seninle 'çıkmayı' ve sana onayladığım şekilde arkadaşlık etmeyi kabul etti."

"Devin, yapamazsın-"

"Çok ciddiym Anna," diye hırladı Devin. "Sen de ona Birbirinizden hoşlandığınızı ve iki kişi tanıştığında her şeyin buna dahil olduğunu görün. O senin erkek arkadaşın olacak ve sonunda sen de onun yanına taşınacaksın. Benim sana olan ihtiyaçlarımı engellemeyecek ama sana biraz istikrar ve dediğim gibi arkadaşlık sağlayacak."

Gözleri hayal kırıklığı gözyaşlarıyla doldu. "Devin, erkek arkadaş istemiyorum," diye sessizce yalvardı. "Özellikle de onu."

"Seçim yapmak sana düşmez, Anna. Kabul etmesen de yalnızsın. Birlikte olacağın birine ihtiyacın var." Peter'ı işaret etti. "Sana güvendiğim birini sağladım."

Anna'nın omuzları çöktü. Tartışmak onu sadece kızdıracaktı. "Evet Devin," dedi yumuşak bir sesle.

"Şimdi siz ikiniz gidin de insanlar buz gibi dış görünüşünüzü birinin kıldığını düşünsün." Adam onun kolunu tuttu ve çimdikledi. "Ona saygılı davranacaksın, Anna."

Anna yüzünü buruşturdu ve hızla başını salladı, adam onu bıraktığında kolunu ovuşturdu.

Peter gülümsedi ve onun eline uzandı. Kaçmamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu ama Devin'in istediği de buydu. İstedikini yapmazsa onu cezalandıracaktı.

Peter onu duvarın yanındaki bir banka götürdü ve oturup konuştular. Onu bu kadar küçümsemeseydi, çok yakışıklı olduğunu kabul ederdi. Onun yirmi beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Kalın koyu kahverengi saçları alına dökülüyordu ve gözleri konyak rengindeydi. İyi yapılı ve uzun boyluydu ve koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla inanılmaz seksi görünüyordu... eğer bunu kabul etmesine izin verseydi, ki vermeyecekti. Kibarca dinledi ve olabildiğince saygılı davrandı. Pazartesi sabahı Devin'den aldığı telefonun ardından dün St. Petersburg'dan nasıl geldiğini anlattı.

"Yani Kirov'dan Devin istediği için mi ayrıldın?" Anna onun neden burada olduğunu tam olarak anlamaya başlamıştı. Böylesine muhteşem bir dans topluluğunu terk etmek için başka bir neden olamazdı.

"Ben yaptım. Büyükbabam Devin'e büyük saygı duyuyor ve bale topluluğunuz çok iyi. Ayrıca, ünlü Bayan Anna ile çıkma fırsatı... Karşı koyamadım." Onun elini tuttu ve arkasından öptü.

Vücudundan bir ürperti geçti ve bu iyi bir ürperti değildi. Devin'e saygı duyduğunu bildiği büyükbabasını şimdi daha da az seviyordu.

"İstersen daire ararken bana katılabilirsin, çünkü yakında orada yaşayacaksın."

"Gerçekten biriyle çıkmak istemiyor musun? Yani, yakında evlenmen gerekmiyor mu?"

"Ah, amcam *Starshiy* olana kadar evlenmeme gerek yok." "Amcam mı?"

"*Baba*, Vlad benim *dyadya*'m. Amcam. Beş kızı vardı. Babam bir sonraki en yaşlısı ve ben de onun en büyük oğluyum. Dolayısıyla Vlad'dan sonra liderlik sırası bende."

"Oh."

"Ayrıca, evde bir kız arkadaşım var. Zamanı geldiğinde evleneceğim. onu."

"Buraya gelmene aldırıyor ve... benim erkek arkadaş?"

Omuz silkti. "Gerçekten başka seçeneği yok. İyi bir eş olacak. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Hayatta yapmam gereken şeyler olduğunu biliyor. Söylemeliyim ki bu kesinlikle en keyifli olanlardan biri." Ona yine o megawatt gülümsemesini verdi.

Anna gözlerini kaçırıldı. "Sanırım ikimizin de gerçek bir ilişki aramıyor olması iyi bir şey."

Parti sona ererken Peter onu eve götürmeyi teklif etti. "Araban var ama henüz bir dairen yok mu?"

"Bu kiralık. Yakında kendiminkini alacağım."

Anna iç çekerek kaçınılmaz olana razı oldu. "Sanırım beni eve götürmene izin vermeliyim?"

Peter gülümsedi. "Eğer senin için de uygunsa, ben de isterim." Kadın omuz silkti. "Pekâlâ."

Eşyalarını alabilmesi için sahne arkasına geçtiler ve ardından garaja, arabasına gittiler.

"Bir Mustang mi?"

"Hep bir tane istemiştim ve karşı koyamadım. Çok Amerikalılar. Yine de bir tane alır mıydım bilmiyorum. Sanırım başka arabaları daha çok seviyorum." Onu içeri almak için kapıyı açtı ve sonra kendi tarafına geçip sürücü koltuğuna oturmadan önce kapıyı kapattı.

Anna ona adresini verdi ve o da adresi GPS sistemine taktı. "Çok yakın oturuyorsun."

Anna başını salladı. "Devin benim için araba parası ödemek istemedi." "Ah."

Otoparktan çıktı ve Anna'nın dairesine doğru ilerledi.

"Peki, buralarda eğlenmek için ne yaparsınız?"

Anna iç çekti. "Devin sana iki yıldır uyuşturucu kullandığımı söyledi, değil mi?"

O

mu? "Şey, evet. Peki, 'uyuşturulmadan' önce ne yapıyordun?" Anna

"yumruklarını sıktı. "Kocamla vakit geçirdim."

"Ah. Evet. Tabii ki." Ona baktı. "Onunla ne yaptın?" "Seninle yapmak istediğim hiçbir şeyi," diye tersledi. Belki de disiplinli olmak, onunla vakit geçirmekten daha iyi olacaktır.

Peter cevap vermedi ama dar sokaklardan geçerken başparmağıyla direksiyona vurdu.

Anna pencereden dışarı baktı ve başını koltuk başlığına yasladı. Devin'den fikrini değiştirmesini istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Peter'a takılıp kalmıştı.

Birkaç dakika sonra apartmanın önüne yanaştı ve arabayı durdurdu. Anna endişeyle yutkundtu. Onu yukarı davet etmeliydi. Hayır demesini umuyordu. "Yukarı gelmek ister misin?"

Peter sırtıttı. "Yukarı gelmemi ister misin?"

Hayır, seni yakınımda istemiyorum. "Eğer istersen," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Peter kıkırdadı. "Sen iyi bir yalancısın, Anna. Hayır. Bu gece uyumana izin vereceğim. Bir gösteri için yorgun olmaktan daha kötü bir şey olamaz. Belki Pazar gecesi."

"Tamam." Arabanın kapısını açtı.

"Yarın görüşürüz," dedi.

"Evet." Döndü ve arkasına bakmadan binasına girdi.

Bu sefer pencereden dışarı bakmıyordu. Sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Hayattayken onu ne kadar sık böyle görüyordu. Rüyasında görmesine şaşmamalı.

Kadın ayaklarının üzerinde kıkırdandı ve adam başını kaldırıp baktı. "Anna."

Bunu öyle bir sevgiyle söyledi ki, kadının gözleri yaşardı. Ona doğru yürüdü ve önünde diz çöktü. Gözleri masmaviydi. Çok nazik ve sevgi doluydu. Saçları hâlâ uzundu ve sakalı hâlâ duruyordu.

"Seni rüyamda görmek istemiyorum," diye inledi.

"Oh, Schatzi, biliyorum," dedi nazikçe. "Ama bu bir rüya değil. Ben gerçeğim."

Başını iki yana salladı. "Sen öldün." Boynundaki yüzüğe uzandı ama orada değildi. Neredeydi? Ne olmuştu ona? "Yüzüğünü kaybettim," diye fısıldadı.

Gözleri yaşlarla doldu. "Tekrar bir araya geldiğimizde yeni bir tane alırız."

"Devin diğer yüzüklerimi aldı. Elimde sadece bu var." Altın yüzüğünün olduğu sağ elini kaldırdı.

Gülümsedi ve sağ elini kaldırarak ona yüzüğünü gösterdi.

"Benimki hâlâ duruyor. Sen hâlâ benim karımsın, Anna. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. "Bebek... Ben'in değildi.

Devin...o....."

"Biliyorum, Schatzi. Biliyorum. Yanında olamadığım için çok üzgünüm." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve sakalına takıldı. Ona doğru uzandı ama dokunamadan durdu. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni özlüyorum," diye itiraf etti. Yanağına dokunmak için tereddütle elini uzattı ama ona dokunduğunda oda karanlığa gömüldü ve kendini dairesindeki karanlığa uzanırken buldu.

Peter yüzünden o kadar üzgündü ki televizyonu açmayı unutmuştu ve Alex yine rüyalarını istila etmişti. Gözlerini tavana dikti. Mini panjurlar tavanda garip çizgiler oluşturuyordu.

Neden zihni ona Alex hakkında yanlış umutlar vermekte ısrar ediyordu? Alex ölmüştü. Zihninin bunu kabul etmesi gerekiyordu. Ama rüyalar ona umut veriyordu ve bundan nefret ediyordu. Belki de her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Alex'in hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu ummak istemiyordu. Pencereden San Francisco'ya doğru bakıyor ve onu düşünüyordu.

Rüyasında odasına gelirse diye sakalını kestiğini.

HAYIR! HAYIR! Bu sadece bir rüyaydı. Alex ölmüştü ve hepsi bu kadardı.

Televizyonu açmak için uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Yan

döndü ve ağlayarak uykuya daldı.

On Birinci Bölüm

Anna tüm hafta sonu boyunca Peter'dan uzak durmaya çalıştı ama kaçınılmaz olarak Peter onu bulacaktı. Peter onunla birlikte değilken, Anna diğer kızların utanmadan onunla flört ettiğini gördü. Hatta bazı erkekler de denedi ama Peter onlarla ilgilenmediğini açıkça belirtti.

Pazar gecesı kuliste uvertürün bitmesini beklerken Aaron, "Senden hoşlanıyor Anna," dedi.

Anna onun palyaço kuklasına benzeyen yüzüne baktı. "Hayır, öyle değil."

"Seni sürekli izliyor. Her zaman seninle konuşmaya çalışıyor. Tabii ki konuşur."

"Devin onu buraya benimle 'çıkması' için getirdi. Öyle davranması gerektiği için öyle davranıyor."

"Devin bunu neden yapsın ki?"

"Bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

Aaron kaşlarını çatı. "Lanet olsun, Anna. İşı memnuniyetle kabul ederim." Ona yıllar önce duyduğu tüm sevgiyle baktı. "Ve numara yapmazdım," diye ekledi usulca.

Başını sertçe salladı. "Hayır, Aaron. Bunu sana yapamam. Ben'e ne olduğunu hatırlamıyor musun? Nate'i gönderdi. Kurt'ü gönderdi. Alex bile öldü." Ona yalvaran bir bakış attı. "Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem." Dudağını ısırdı ve iki eliyle Aaron'ın eline uzandı. "Sana çok ihtiyacım var Aaron," diye fısıldadı.

Gözlerinde yaşlar gördü ama başını salladı. "Tamam, Anna." İç çekti. "O zaman lütfen beni itmeyi bırak. Ve Jenna'yı. Ve Travis'i. Seni önemsiyoruz Anna ve istiyoruz-" Durdu ve Anna'nın arkasına baktı.

Anna arkasını döndüğünde Peter'ın Aaron'a şüpheyle baktığını gördü. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Peter alçak bir sesle konuştu. Üzerinde tehditkâr bir hava vardı ve bu da Anna'nın Aaron için endişelenmesine neden oldu.

"Aaron'a arkadaşım olmasından memnun olduğumu söylüyordum."

Peter ikisine bakarken gözlerini kıstı. "Sana sadece bir arkadaş olarak bakmıyor," dedi yavaşça.

Peter Devin'e söyleyecek miydi? "Lütfen Peter," diye fısıldadı ona doğru yaklaşıp gözlerinin içine bakarak. "O sadece bir arkadaş." Anna etrafta onları izleyen diğer dansçılara baktı ve kızardı.

Peter önce Aaron'a sonra da Anna'ya baktı. Başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Aaron bir adım daha yaklaştı. "O da Devin için çalışan bir casus mu?"

"Şaşırmazdım," dedi Anna usulca, Peter'in soyunma odalarına doğru yürümesini izlerken. Tekrar Aaron'a baktı. "İşte bu yüzden senden uzak duruyorum."

Aaron çenesini sıktı ve içini çekti. "Bundan hoşlanmadım, Anna."

"Üzgünüm Aaron. Keşke... Keşke her şey farklı olsaydı." Arkasını döndü ve Aaron'ın onu takip etmemesi için dua ederek uzaklaştı.

"Seni eve bırakabilir miyim?"

Anna soyunma odasından çıkarken Peter'in sesiyle irkildi. Ona baktı ve tam hayır diyecekti ki Peter ona evet demesi gerektiğini belirten bir bakış attı.

"Evet, teşekkür ederim," dedi, izlendiğini bildiği için yanakları utançtan kızarmıştı. O sadece yalnız kalmak istiyordu ve Devin onu bir ilişkiye zorluyordu. Peter muhtemelen yaptığı her şeyi Devin'e de anlatacaktı.

Peter onun elini tuttu ve dışarı çıkıp caddenin karşısına geçtiler. otoparkta. Siyah kiralık arabasına bindiler ve birden durup onu kendine doğru çekti. Elini yüzünün yan tarafına koydu ve onu öptü. Kız da hiç düşünmeden onu öptü ve ellerini göğsünden omuzlarına doğru kaydırды.

Öpücüğü kendinden emindi. Kızın geri çekilmeyeceğini biliyordu. Adamın tereddütlü ve nazik olduğu diğer ilk öpücükleri gibi değildi. Peter diliyle onun dudaklarını yokladı ve içeri girmesini istedi. Sanki kaçmasını engellemek istercesine onu göğsüne doğru sıkıca tuttu.

"İşte, şimdi belki o kadınlar benimle flört etmeyi bırakır," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Anna gözlerini açtı ve ona baktı, sonra dönüp onları izleyen birkaç dansçıyı gördü. Kızların hepsi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Anna arkasına baktı

göğsünde.

"Sana daha fazla direnmeyeceğim," dedi, adamın sarılmasını gevşetmesini umarak.

Ona bakarken gözleri kararmıştı. "Güzel." Hafifçe geri çekildi ve onun için yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Adam kesinlikle Kibar görünmek için. Diğer alanlarda da öpücüğünde olduğu kadar talepkar olur muydu?

"Senin evin mi benimki mi?" diye sordu park yerinden geri geri çıkarken. "Yer...?" Anna usulca tekrarladı. "Ah!" diye haykırdı. Pazar gecesi onunla kalacağını söylediğini hatırladı. "Bir şey olmadan önce gerçekten düş almalıyım."

Peter başını salladı. "Pekâlâ. Senin yerin."

Adam arabayı onun evine doğru sürerken Anna kıpır kıpırdı. Garaj için bir park kartı çıkardı ve birkaç dakika sonra bir yer buldu. "Devin bana bu kartı verdi, böylece park etme konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Oldukça zor olduğunu söylüyor

bazen."

"Evet."

Arabanın etrafında yürüdü ve kapısını açtı ve asansöre doğru yürüdüler. Asansöre bindiler ve sessizce onun dairesine doğru yürüdüler.

Gerçekten de acınası küçük bir daireydi. Dairenin arka ortasına giden uzun bir koridor vardı. Solda küçük bir mutfak vardı. Sağda küçük bir banyo. İleride ise sehpasının, kanepesinin ve yatağının bulunduğu oturma alanı vardı. Yatağı bir duvar boyunca yere serilmiş, ortasında bir çarşaf ve bir battaniye toplanmıştı. Kanepesi, pencerenin yanında duran televizyona bakan duvara dik olarak oturuyordu.

Peter yüzünde küçümseyen bir ifadeyle etrafına bakındı. Hoşuna gitmediyse gidebilir, diye düşündü Anna kendi kendine.

Peter bir daire çizerek, "Bir dahaki sefere benim evime gideriz," dedi. "Birlikte yaşamaya başlayana kadar neye ihtiyacın varsa orada tutabilirsin." Durdu ve ona baktı. "Düş almaya mı gidiyorsun?"

Anna gözlerini kırıştırdı ve hızla uzaklaştı. En azından ona bağırmanın ya da vurmamıştı. Henüz.

Düş alıp saçlarını yıkadıktan sonra pembe saten bornozunu giydi ve Peter'ı kanepede televizyon izlerken bulmak için dışarı çıktı. Peter Gömleğini çıkarmış ve bir elini başının arkasına koymuş, pazularını esnetmiş bir şekilde oturuyordu. Vücudunun üst kısmı düzgün ve belirgindi, göğsünde kalın bir siyah kıl halısı vardı ve bu kıllar göbeğinin altından aşağıya doğru inerek göbeğinin altında kayboluyordu.

Pantolonunu. Televizyondaki bir şeye güldü ve ağzı açılarak bir erkek için neredeyse fazla şehvetli görünen dolgun dudaklarının altındaki düz beyaz dişleri ortaya çıktı.

Ona baktı ve gülümsedi. "O sahne makyajı olmadan çok daha güzelsin."

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Yatağına bir göz attı. "Özür dilerim. İşte böyle. Çok sık gece misafirim olmaz. Genelde sonra giderler."

"Gece kalacağımı kim söyledi?"

Yanakları yanmıştı. "Ah. Ben. " Yutkundu ve arkasını döndü. "Of Tabii ki. Öyle olduğunu varsaydığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım." Onun evinde seks yaptıklarında onu terk ettirecek miydi?

Televizyon kapandı ve onun ayağa kalkıp arkasından yürüdüğünü duydu. "Olabilir," diye mırıldandı boynuna karşı. "Henüz karar vermedim." Önüne uzandı, bornozunun kemerini çözdü ve yere düşmesi için omuzlarından itti. "Çok güzel göğüslerin var," dedi ve ellerini karnından göğüslerine doğru kaydırarak onları nazikçe yoğurdu.

Başını adamın çıplak göğsüne yasladı ve iç çekti. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu usulca.

"Evet," diye iç geçirdi. Artık ona pek nazikçe dokunulmuyordu ve onun dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

Bir eli karnından aşağı inip bacaklarının arasına girdi. Parmağı kedi dudaklarının arasına kayd ve klitorisini buldu. Sol eli sağ göğsünderken onu kendine doğru tuttu ve diğer eliyle klitorisini daire içine aldı. Dokunuşu talepkârdı ve kendini onun acımasız dokunuşundan kaçmaya çalışırken buldu. Tamamen zevkli olamayacak kadar yoğundu. İnledi ve ona karşı kıvranarak vücudunun kontrolünü ele geçirmeye çalıştı, böylece ona istediğini verebilecekti. Ya da onun istediğini düşündüğü şeyi. Ama yapamadı. Adam hassas çıkıntının etrafında doğru miktarda Bu da onu pek de acı verici olmayan bir hale getiriyordu. Vücudu onu dinlemiyor ya da istediği şekilde çalışmıyordu ve serbest kalması bir türlü gerçekleşmiyordu.

Bu kadar yakın olmasına rağmen sınırı aşmadığı için hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Daha önce hiç boşalamamıştı.

"Gelmek istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı ona karşı mücadele ederken. Alnı terden ıslanmıştı ve vücudundaki her sinir diken üstündeydi.

"Evet!" diye bağırdı. "Lütfen! Lütfen Peter!" diye yalvardı.

Aniden onu serbest bıraktı ve kadın nefes nefese ve titreyerek yere düştü. "Pantolonumu çıkar," dedi adam sakince. Kadın ayağa kalkarken titriyordu

dizlerinin üzerine çöktü ve gergin parmaklarıyla kemerini çekti.

Pantolonunu çözmesi normalde olduğundan çok daha uzun sürdü. Ondan tam olarak korkmuyordu.

Serbest bırakılma ihtiyacının tadını alabileceği kadar yoğun olması dışında nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Sonunda adamın pantolonunu ve boxerını yere itebildi.

kısa bir süre sonra külotlar takip etti. Dizlerinin üzerinde kaldı, adamın siki göz hizasındaydı. Uzun, delikli çubuğa bakarken dudaklarını yaladı, ondan ne yapmasını istediğinden emin değildi.

"İyi eğitilmişsin," dedi Peter. "Etkilendim. Çoğu Yaşlı-Metresler oldukça... bağımsızdır." Şiltinin üzerine oturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben zalim bir adam değilim, Anna. Kadınları incitmekten hoşlanmam. Ama Devin gerekli görürsem seni cezalandırmam için bana izin verdi."

Anna korkuyla ona baktı. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

"Sana ne beklediğimi söyleyeceğim ve senden bunu yapmanı bekliyorum. Anladın mı?"

"Evet, Peter," dedi yumuşak bir sesle. "Ayağa kalk. Seni görmek istiyorum."

Anna ayağa kalktı ve adam onun vücudunu inceledi. Kilolarını geri almıştı ve kendini uyuşturucuya bırakmadan önceki gibi görüldüğünü biliyordu.

"Dön."

Anna ondan uzaklaşmak için arkasını döndü. Adamın ellerinin kalçasını ve uyluklarını okşadığını hissetti. "Kalçaların var. Çoğu dansçı o kadar zayıftır ki tutunacak hiçbir şeyleri yoktur. Bu hoşuma gidiyor." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İkinci pozisyona geç ve ellerini yere koy."

Ayaklarını birbirinden ayırdı ve bacaklarını düz tutarak belinden eğildi. Bacaklarının arasına baktı ve Peter'ın geniş açık amına bakarken gözlerinin büyüdüğünü gördü. Uzanıp şişmiş, ıslak kıvrımları okşadı ve sonra başparmağını göt deliğine doğru kaydırды.

"Anal sever misin?" diye sordu kalın bir sesle. Adam deliği okşarken kadın gözlerini kapattı.

"Ben... Bazı keyifli deneyimlerim oldu, ama çoğu zaman, pek değil."

Başparmağı içeri bastırdı ve kadın usulca inledi. "Kıpırdama," diye mırıldandı ve bir an sonra sıcak ağzını amının üzerinde hissetti.

Adam onu yutarken, kadın zevkle haykırdı. Onun dili ve başparmağı yavaşça içeri ve dışarı itti. Dudaklarını klitorisinin etrafına kilitleyip sertçe emdiğinde dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi. Kaçamaması için kalçalarını tuttu, kaçmak istediğinden değil. Nefes nefese kaldı ve

öyle bir güçle geldi ki çılgılık attı ve halıyı tırmaladı. Gözlerinin arkasında patlayan havai fişekler yüzünden kör olmuştu. Vücudunda titreşen zevk dalgalarından başka bir şey bilmiyordu.

Dalgalar yatıştığında başı döndü ve dizleri çökerek yere yığıldı. Nefes nefese kaldı ve başı kollarının arasında gevşek bir şekilde asılı kaldı.

Peter bir süre onun sırtını okşadı ve sonra onu geriye, kucağına çekti. Onun boynunu emdi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu lobunu ısırarak.

"Evet," diye nefes aldı ve artçı şoklar vücudunu sarsarken ürperdi.

"Çok güzel bir vücudun var, Anna." Elini bacaklarının arasına kaydırды.

ve şişmiş amını hafifçe okşadı. "Onu daha iyi tanımaktan zevk alacağım." Parmakları klitorisinin üzerinde gezinirken ürperdi.

Kadın nefesini tuttuğunda, adam o n u nazikçe elleri ve dizleri üzerinde yatağa itti. Onu sertçe becerdi ama canını yakmadı. Adam vücudunu yağmalarken, parmaklarını kalçalarına geçirirken Anna haykırdı. Anna'nın Rusça olduğunu tahmin ettiği bilinmeyen bir dilde bağırdı ve boşalırken kendini daha da derine itti.

Bir dakika olduğu yerde kaldı ve sonra öne doğru eğilip kadının sırtının ortasını öptü, sonra da çekilip yanındaki yatağa yığıldı.

Kalçasının üzerine oturdu ve endişeyle ona baktı. "Bu gece kalacak mısın?" diye sordu usulca.

Kahverengi gözlerini onunkilere çevirdi. "Sorun olur mu?"

Kadın tereddütle gülümsedi. "Sen nasıl istersen, Peter." Televizyona bir göz attı. "Yine de televizyon açıkken uyumak zorundayım."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Eğer yapmazsam... hoş olmayan rüyalar görüyorum." "Kabuslar mı?" Dirseğinin üzerine oturdu

Anna başını salladı. "Hayır. Ben sadece... Konudan hoşlanmıyorum."

"Ne hakkındalar?"

Ona gerçekten söylemek istemiyordu. "Bu bana yapmamı söylediğin şeylerden biri mi?" diye olabildiğince saygılı bir şekilde sordu.

Peter gülümsedi. "Hayır. Sadece merak ettim." "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Tekrar uzandı. "Pekâlâ. Yapmak zorunda değilsin. Bu konuyu birlikte yaşamaya başlamadan önce konuşmamız gerekecek. Sürekli televizyon açıkken uyuyabilir miyim bilmiyorum."

Anna battaniyeyi karıştırdı. "Her gece olmuyor. Ama yine de onlardan kaçınmaya çalışıyorum. Çoğunlukla bir şeye üzüldüğümde."

Merakla ona baktı ve sonra televizyonu tekrar açmak için uzaktan kumandaya uzandı. "Sesinin yüksek olması şart mı?"

Anna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Um, hayır."

Sesi, kızın duyabileceği ama rahatsız edici olmayacak şekilde açtı ve kumandayı tekrar yere koydu. "Tamam mı?"

Başını salladı ve ona minnettar bir gülümseme verdi. Işıkları söndürmek için ayağa kalktı ve sonra yatağı örtmek için battaniyeyi serdi. Sadece bir yastığı vardı ve Peter'a ona ihtiyacı olmadığını söylemişti, ki bu doğru değildi ama kabalık etmek istemedi.

Ona sarılmadı ama uzaklaşmadı da. Ondan uzaklaşmak için yan döndü ve karanlığa baktı. Peter'ı anlamak zordu. Aynı anda hem nazik, hem korkutucu, hem talepkâr, hem de düşünceliydi. O bir muammaydı.

Aklındaki soruları görmezden gelmeye çalıştı ve televizyondan gelen anlamsız kahkahalara odaklandı.

On İkinci Bölüm

Anna uyandığında sıcak bir bedenın kendisine yaklaştığını, nazik bir elin sırtını okşadığını hissetti. Şaşkınlıktan kaskatı kesilmemesi gerektiğini biliyordu ama dönüp bakmak istedi. Vücut onun üzerinde hareket etti, bacaklarını ayırdı ve büyük bir horoz yavaşça vücuduna girdi. Eller kollarını başının üzerinde tuttu ve hareket edemeyecek şekilde yatağa bastırıldı. Alet önce yavaşça girip çıktı ama sonra hızlandı. İyi hissettiriyordu. Öyle bir şekilde hareket etti ki, horozu içindeki hassas noktaya sürdü.

İnledi ve kalçalarını ona karşı hareket ettirmeye çalıştı ama yapamadı. Tek yapabildiği onu vücuduna kabul etmek ve karıncalanmanın orgazma dönüştüğünü hissedene kadar o küçük noktayı çalıştırmasına izin vermektir. Bir an sonra orgazm olduğunu haykırdı, sonra nefes nefese onun üstüne uzandı.

Anna onun tekrar uykuya dalmamış olmasını umuyordu. Ağır ve nefes almakta zorlanıyordu. Adam biraz sonra yuvarlanıp gittiğinde derin bir nefes aldı ve yeni "erkek arkadaşına" bakmak için döndü. Konyak rengi gözleriyle dikkatle onu izliyordu ve ona baktığında gülümsedi.

"*Dobroye utro*," dedi sessizce ve başını yumruğunun üzerine koydu. "Bu günaydın anlamına mı geliyor?" diye sordu tereddütle.

Peter başını salladı. "*Da*."

"Günaydın," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Ben... Yani, benimleyken eğlendiniz mi?"

Gözleri parladı. "Oh, evet. Hem de çok. Başka hiçbir şey olmasa bile harika bir seks yapacağız."

Anna çekingen bir şekilde gülümsedi ve sonra yatağa baktı. Henüz ona zarar vermemişti. Şikayet edemezdi.

"Bugün daire avına çıkabiliriz diye düşünüyordum, tabii daha önceden bir planınız yoksa."

"Hayır, ben... pek bir şey yapmıyorum. Sizinle gelmek zorunda değilim. Benim katkımın pek bir önemi yok."

"Yaşadığın yer hakkında bir fikrin yok mu?" diye şaşkınlık içinde sordu.

"Neden yapayım ki? Devin onayladığı sürece, önemli olan tek şey bu."

Uzun bir süre konuşmadan ona baktı. "Ya penceresi olmayan metal bir kutuda yaşamınızı isteseydi?"

"O zaman ben de orada yaşardım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ona itaat etmek için çok çabalıyorum. I. " İç çekti. "Benim bağlılığım sadece ve sadece ona olmalı.

Dans ediyorum çünkü o dans etmemi istiyor. Yemek yiyorum çünkü o yememi istiyor. Böylesi daha kolay." Kafasını kaldırdığında Peter'ın ona kaşlarını çatıldığını gördü. "Bana inanmıyor musun?"

"Buna inanmanızın üzücü olduğunu düşünüyorum. O sana çok değer veriyor. Bana sana göz kulak olmama yardım etmemi istediğini söyledi çünkü her zaman izlenmeye ihtiyacın varmış."

Bir süre öylece bakakaldı. "Sanırım bu doğru," diye kabul etti. "Yine de beni önemseydiğini sanmıyorum. En azından artık değil. Belki bana hatırlatmak için orada olursan ona daha iyi bir köle olabilirim."

Peter, ne seçtiği umurunda olmadığı yönündeki itirazlarına aldırmaksızın, onu bir daire aramaya götürdü. Peter'ın güzel olduğunu söylediği bölgelerde arabayla dolaştılar ve çeşitli binaları gezdiler. Anna küçük dairesine alışmıştı ve baktıkları binalar kıyaslandığında çok büyüktü. Peter suya yakın daireleri severdi ve onlar da Körfezin yakınlarında hoşuna giden birkaç tane görmüş. Her zaman onun fikrini sorardı ve o da ona güzel olduklarını söylerdi. Onun umursamadığını anlamıyor gibiydi.

Bir Meksika restoranında yemek yerlerken, "Sanırım en çok köprü'nün yanındakini seviyorum," dedi.

"Tamam." Pilavını eline aldı ve kendine yemek yemesi gerektiğini yoksa Devin'in sinirleneceğini hatırlattı.

Çatalını yere bıraktı ve ona ters ters baktı. "Biliyorsun, Anna. Sana iyi davranmaya ve yaşayacağımız yeri sevdiğinden emin olmaya çalışıyorum. Ama sen umursamıyor gibisin."

"Üzgünüm, Peter. Ama sana söyledim, bunun bir önemi yok. Senin fikrin önemli, benim değil." Peter'ın üzgün olduğunu görebiliyordu ama başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Neden Devin'e sormuyorsun?"

Masaya vurdu ve Anna sıçradı. "Devin'in ne düşündüğü umurumda değil." Rusça küfretti. "Yemeğini bitir. Seni eve götürüyorum."

Anna birkaç lokma daha yedi ve sonra bitirdiğini belirtti.

Yol boyunca Rusça mırıldandı. Arabayı kızın dairesinin önüne çekti ve durdu. "Devin'i çıldırtmana şaşmamalı. Fikrini söylemek gibi basit bir şeyi bile yapamıyorsun."

Anna gözyaşlarını geri kırıptı ve kaçmak için kapının koluna uzandı ama elini geri çekip Peter'a baktı.

"Çık dışarı. Sabah görüşürüz."

"Evet, Peter," dedi ve hızla arabadan indi. Kaldırımından uzaklaşırken lastikleri gıcırdadı.

Dairesine gitti, kendini yatağa attı ve ağladı. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Devin haklıydı, işe yaramazın tekiydi. Soyundu, televizyonu açtı ve ışığı söndürdü.

Daha sonra dairesinin kapısına vurulmasıyla uyandı. Tökezleyerek kapıya gittiğinde Devin'in ona ters ters baktığını gördü.

"Kahretsin, Anna. Neden sürekli buraya gelip Sen?" Onu duvara doğru itti ve kapıyı arkasından kapattı. Saçlarından tutup onu dairenin içine doğru sürükledi ve yatağa yatırdı. "Peter'ı çok kızdırdım ve ona senin tavırlarınla ilgileneceğime söz verdim."

"Ama Devin, ben-"

Yüzüne bir tokat attı. "Bunu duymak istemiyorum, Anna. Sana nasıl davranman gerektiğini hatırlatmaktan bıktım." Cebinden bir şırınga çıkardı ve yüzüne doğru salladı.

"Hayır! Hayır, Devin lütfen," diye haykırdı. "Lütfen, daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum."

Devin sırtıttı. "Bu şey senin üzerinde gerçekten işe yarıyor, değil mi?" Saçlarından tuttu ve Anna geri çekilemeden sıvıyı enjekte etti. "Hep söz veriyorsun ve hep başarısız oluyorsun, Anna. Sözünü tutacağın konusunda sana güvenemiyorum. En azından artık bana neyin peşinde olduğunu söyleyecek biri var. Eğer sana katlanabilirse, en kısa zamanda onun yanına taşınmanı sağlayacağım."

On Üçüncü Bölüm

Anna, Devin gittikten sadece birkaç saat sonra kendini yataktan dışarı sürükledi. Uyuyamamıştı çünkü iğnenin etkisi tam olarak geçmemişti ve her hareketi acı veriyordu. Ders için giyindi ve kıyafetlerini giymek bile canını yakıyordu. Ama gitmek zorundaydı. Performans günüydü. Ve gitmesi gerekiyordu.

Peter'dan kayıtsız kaldığım için özür dilerim.

Yavaşça tiyatroya doğru yürüdü ve sahneye doğru ilerledi. Peter oradaydı, etrafı kızlarla çevriliydi ve onu görmezden geliyordu. Yere yığıldı ve çantasından ayakkabılarını çıkardı. Ah! Sadece yere kıvrılıp uyumak istiyordu. Ama eve gidip kestirmeden önce dans etmesi gereken çok adım vardı. Ya da belki soyunma odasına kıvrılıp orada uyuyabilirdi. Evet, bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu.

"Şimdiden sana olan ilgisini kaybetti mi?" Kolordu kızlarından Jackie sordu.

Anna omuz silkti ama bir şey söylemedi. Cevap vermek için gereken enerjiyi harcayamayacak kadar yorgun ve ağrılıydı.

"Anna, sana ne oldu?" Isaak onun yanına çömeldi ve çenesini kaldırdı. "Yanağında bir çürük var ve hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Peter...?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece Devin."

Isaak kaşlarını çatı. "Dün gece hiç uyudun mu?"

Anna başını salladı.

"Aaron'ın soyunma odasına git ve uyu. Ona ne yaptığını söyleyeceğim."

"Ama Isaak, dans edebilirim. "

Isaak başını salladı. "Kendine zarar vermeni istemiyorum. Git uyu. Bu öğleden sonra iyice ısın, tamam mı?"

Anna başını salladı ve ağır adımlarla Aaron'ın soyunma odasına doğru ilerledi.

Kafası kanepeye çarptığı anda derin bir uykuya daldı.

Bir şey Anna'nın yanağına dokundu ve Anna sıçrayıp gözlerini açtı.

"Aaron!" Hızla doğruldu ve etrafına bakındı. "Neredeyim ben?"

"Soyunma odamda. Isaak seni buraya uyumaya gönderdi, hatırladın mı?" Anna yönünü bulabilmek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ah, evet."

Aaron uzanıp yanağını okşadı ve kız irkildi. "Devin sana vurdu mu?"

Başını salladı. "Ben... yanlış davrandım."

Yüzünü buruşturdu. "Yaptığın şeyin o kadar kötü olduğunu düşünemiyorum. Sadece sana vurmak için bahane arıyor."

"İyi bir nedeni olup olmaması gerçekten önemli mi? O benim efendim. Ne isterse yapabilir."

"Hayır, önemli değil çünkü ne olursa olsun sana vurmamalıydı."

Aaron içini çekti. "Ne yaptığını söyledi?"

"Peter'ı üzdüm." Anna ellerini birbirine doladı.

"Peter'ı üzdün mü? Ne oldu?"

Anna iç çekti. "Ona hangi daireyi seçtiğinin umurumda olmadığını söyledim." "Neden onun dairesini önemseyesin ki?"

"Çünkü eninde sonunda birlikte yaşayacağız. Ve hangisini sevdiğimi bilmek istedi. Ona umurumda olmadığını söyledim. Benim fikrimin önemli olmadığını ve gerçekten iyi bir daire olup olmadığını bilmek istiyorsa sorması gerektiğini söyledim.

Devin."

Aaron kaşlarını çatı. "Peter sadece nazik olmaya çalışıyormuş gibi görünüyor, Anna."

Anna'nın omuzları çöktü ve ellerine baktı. Evet. Peter sadece nazik olmaya çalışıyordu. Aaron haklıydı.

"Devin'in neden bir ilişkide başarılı olabileceğimi düşündüğünü bilmiyorum. Ama sanırım başarılı olmak zorunda değil. Sadece birlikte kalmamız gerekiyor."

Aaron alçak bir sesle, "Sana gerçekten değer veren biriyle birlikte olamaman çok kötü," dedi.

Dönüp adamın gözlerinin içine hüznle baktı. Onun kendisinden bahsettiğini biliyordu. "Sana zarar verirdi Aaron." Bunu söylemek ne kadar da acı vericiydi! Onun yanağını okşamak için uzandı. "Eğer sana bir şey olursa kendimi asla affetmem.

Sen," diye fısıldadı.

Uzun süre birbirlerine baktılar ve sonra birden dudakları birbirine değdi. Aaron elini kızın başının arkasına koyarak kaçmasını engelledi, kız da pek istekli olmasa da onu itti. Dudakları Anna'nın dudaklarını yakaladı ve öpücüğü yıllardır onu rahatsız eden her duyguyla doluydu. Anna sonunda rahatladı ve onun kendisini öpmesine izin verdi, öpücüğüne karşılık verdi ve duyguları terk etmek.

"Ah, Anna," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Seni çok özledim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken kollarını adamın boynuna doladı ve onun kendisine sarıldığı kadar sıkıca sarıldı. Onu kanepeye geri itip üzerine çıkarken dudakları onunkilerden ayrılmadı. Boynunu okşadı ve boynunu öpmeden önce mayosunu omzundan çekti ve Köprücük kemiği ve omuz.

Anna başını koltuğa yasladı ve Aaron'ın eli göğsüne doğru inip mayosunu da beraberinde aşağı indirirken iç çekti. Dudakları ellerini takip etti ve ağzı hızla göğsünü buldu.

"Oh!" diye bağırды usulca meme ucunu emerken.

Birkaç dakika içinde kıyafetlerinden kurtuldular ve Aaron'un vücudu Anna'ninkini kapladı, çıplak tenleri birbirine sürtündü, paylaştılar. Yıllardır bastırılmış çaresiz duygular. Adamın sert aletini kalçasında hissetti ve içine girmesini umarak bacaklarını ayırdı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Aaron onu öptü ve sikini onun girişine doğru götürdü. İleri doğru bastırıldığında, ikisi de iç çekti ve içine gömüldüğünde, birlikte inlediler.

"Tanrım, Anna, seni seviyorum," diye inledi hareket etmeye başlarken.

"Seni seviyorum Aaron," diye fısıldadı, onun hareketlerine ve ritmine uyarak. Bacakları onun kalçalarına dolandı ve birlikte seviştiler. umutsuzca terk ettiler. Vücutları bir bütün halinde hareket ederken birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Zevk ve aşk birbirine karışmıştı.

Gerilim arttı ve aniden her ikisi de orgazmları onları ele geçirirken tutkulu çığlıklarla patladı. Vücutları uzun bir süre birlikte gerildi ve sonra yavaşça gevşedi.

Aaron önce boynunu, sonra da dudaklarını öptü, ona öyle bir sevgiyle bakıyordu ki dayanmakta güçlük çekti. Şimdiye kadar ona bakan diğer tek erkek

Alex gibi. Yanağını okşadı ve onu kocaman öptü.

Dirseklerine dayandı ve ona gülümsedi. "Bu hatırladığımdan daha iyiydi," diye fısıldadı.

Kıkırdadı ve gözleri parladı. "Katılıyorum." Adam hâlâ onun içindeydi ve kadın kalçalarını hareket ettirip yumuşayan sikini sıkarak adamın titremesine ve yumuşak bir şekilde inlemesine neden oldu.

"Anna..." diye fısıldadı ve onu tekrar öptü.

Beklenmedik bir şekilde kapı açıldı ve alçak bir hırıltı duydular. Aaron ve Anna sıçradı ve kapı aralığında duran çok kızgın Peter'ı görmek için döndüler. Peter ters ters baktı ve kapıyı arkasından çarparak odaya girdi.

Aaron Anna'yı kendine yakın tuttu. "Çık dışarı, Peter."

"Kız arkadaşımı beceriyorsun," diye homurdandı Peter. "Sanırım bir şey söylemeye hakkım var."

"Eğer ona karşı gerçek hislerin olsaydı, kendimi kötü hissederdim. Ama sırf Devin istediği için onunla birliktesin."

Peter'ın gözleri kısıldı ve önce Anna'ya sonra da Aaron'a baktı. "Peki o zaman. Eğer bunu biliyorsan, kendini ne kadar tehlikeli bir duruma soktuğunu da biliyorsun demektir."

"Hayır, Peter!" Anna haykırdı ve kendini Aaron'un kollarından kurtardı. Onun önünde yere kapandı ve ayaklarının dibinde eğildi. "Lütfen ona zarar verme. Lütfen Devin'e söyleme." Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Lütfen," diye yalvardı.

"Döllerini amından damlarken yalvarıyor musun?" Peter alaycı bir şekilde söyledi. "Seni bana Devin verdi. Başkasının sana dokunmasına izin verme hakkına sahip değilsin, Anna." Peter önce Aaron'ın sikine, sonra da Anna'nın daha önce fark etmediği safir bir yüzük taktığı eline baktı. "Sıradan bir Kardeş bir Yaşlı Müdire'yi becermeye cüret mi ediyor? Bu daha da aptalca."

"Büyüğüm onunla birlikte olmam için bana izin verdi." "Devin asla-"

"Devin benim büyüğüm değil. Wilhelm öyle. Ve Alex, kocası ve Üstadı, ölmeden önce bana izin verdi."

"Alex öldü. Onun sözü artık geçerli değil."

"Olabilir. Ama Alex öldükten sonra Wilhelm onun mülkiyetini aldı ve bana da izin verdi."

"Wilhelm'in onunla temasa geçmesi yasak."

"O hâlâ onun Efendisi," diye karşılık verdi Aaron. "Devin ne kadar istese de bunu değiştiremez. Onu Almanlar'a annesi verdi."

Alex'le evlenmeden önce babası. Eğer bir şey varsa, Wilhelm'in iddiası daha meşru."

Peter Aaron'a baktı ve konuşmadı. Sıkıntılı görünüyordu. Anna dizlerinin üzerinde kaldı ve Peter'ın yüzündeki değişen ifadeleri izledi. Sonunda içini çekti ve sakince konuştu. "Ona bir daha dokunma. Mesafeni koru ve ben de Devin'e bir şey söylemeyeyim."

Anna'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Devin'e söylemeyecek miydi? Aaron Anna'ya acı dolu bir bakış attı. "Onu cezalandırma. Bunu o başlatmadı.

Yaptım."

Peter sertçe başını salladı ve sonra Anna'ya baktı. "Giyin."

Mümkün olduğunca çabuk taytını ve mayosunu giydi ve Aaron da bir çift eşofman altı giydi.

"Topuzunu çıkar," diye bağırdı Peter. "Kanepede sevişmiş gibi görünüyorsun."

Anna parmaklarıyla saçlarını taradı ve gergin bir şekilde Peter'a baktı. Peter onun yüzünü inceledi ve sonra uzanıp yanağındaki çürüğe dokundu. "Ne oldu?"

"Devin dün seni üzdüğüm için çok kızgındı. O... bana bir tavır ayarlaması yaptı."

"Ona ne yaptığını görüyor musun?" Aaron hırladı. "Benim gördüklerimin yanında bu hiçbir şey."

Peter elini Aaron'a doğru kaldırdı ve sonra ona baktı. "Mesafeni koru," dedi, ama kaba bir şekilde değil.

Giyindikten sonra Peter onun elinden tuttu ve Aaron'ın soyunma odasından dışarı çıkardı. "Neden Aaron'ın soyunma odasıdaydın? Prova sırasında seni görmedim."

"Isaak beni uyumam için gönderdi. Ben... dün gece uyumadım ve o da bunu biliyordu." "Neden uyumadın?"

"Çünkü Devin geldi." "Bütün gece mi?"

Başını iki yana salladı. "Ama iğnenin etkisi bu sabah buraya gelene kadar geçmedi ve uyuyamadım."

"Enjeksiyon mu?"

Anna omuz silkti. "Buna sinir suyu diyor. En hafif dokunuşu bile jilet gibi hissettiriyor." Yanağına dokundu. "Bunu bana şırıngayı kullanmadan önce verdi." Peter'a döndü. "Dün seni kızdırdığım için özür dilerim. Bence daire çok güzel."

Durdu ve ona baktı. "Benim yüzümden seni gerçekten incitti mi?" diyerek bir tutam saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sorun değil. Ben halledebilirim." Onu kötü hissettirmek istemiyordu.

Peter iç çekti ve yine sıkıntılı görünüyordu. Onu dudaklarından nazikçe öptü. "Gidip ısınmalısın. Sonra görüşürüz." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Bölüm On Dört

Anna soyunma odasına gitti ve boş bir köşede ısındı. Aaron için endişeleniyordu. Onunla yeniden birlikte olmak inanılmazdı. Ama Peter sözünü tutacak mıydı? Neden Devin'e söylememişti? Devin'e dün onu kızdırdığını söylemişti, bu neden farklıydı? Aaron'a bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

Yeterince ısındıktan sonra, diğer kızların yaptığı gibi gösteri için hazırlanmaya başladı. Çoğunlukla onu görmezden geliyorlardı, ancak arada bir fısıldaştıklarını ve ona baktıklarını gördü. Çenesini kaldırdı ve yine koruyucu, buz gibi dış görünüşünü takındı.

"Peter senin bir sürtük olduğunu biliyor mu?" diye sordu biri Anna kostümünü raftan çekerken.

Anna başını kaldırdığında Jackie'nin ona küçümseyen bir bakış attığını gördü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni açılış gecesinde gördüm. Bütün o adamlarla birlikte oluyordun. Halkın içinde evli adamlarla mı yatıyorsun?"

Anna gözlerinin yaşardığını ve içinin utançla dolduğunu hissetti.

Kes şunu, Anna. Paspas olmaktan bıkmıştı. En azından Devin'le başı derde girmeden dansçılara karşı durabilirdi.

Utanç duygusunu bir kenara itti ve gözlerini Jackie'ye dikti. "Bunları seninle paylaşmamı ister misin?" Güldü ve ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Gerçi muhtemelen ilgilerini çekemeyecek kadar sıskasın."

"Bugünlerde şişman kızların moda olduğunu bilmiyordum."

Anna ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Baban benim *şişmanlığımdan* hoşlanıyor gibiydi.

vücut. Aleti o kadar küçüktü ki onu neredeyse hiç hissedemiyordum."

Jackie'nin gözleri büyüdü ve Anna'ya bir yumruk savurdu, o da kolayca eğilerek kurtuldu. "Sakın babam hakkında bu şekilde konuşmaya cüret etme."

Anna yine güldü. "Senin zavallı küçük vücudunu benimkiyle kıyaslamaya mı başladı? Senin yerine beni istediği için kıskanıyor mu?"

"Seni küçük orospu!" Jackie ona doğru hamle yaparak Anna'yı yere itti. "Babam bana bunu asla yapmaz."

"Çünkü buna değmezsin," diye hırladı Anna, diğer kızın darbelerini engellemek için ellerini yüzünün önünde tutarak. Jackie'nin bileklerinden birini tuttu ve Devin'in ona yaptığı gibi büktü. Jackie dizlerinin üzerine düştü. Jackie'nin yüzünü inceledi. "Babanın adı Mel mi?"

"Nasıl yaptın...?"

Anna tehditkâr bir şekilde sıırıttı. "Babanı tanıyorum," dedi usulca, önünde diz çökerek. "Beni arzulayışını ve amıma bakarken dudaklarını yalayışını izledim." Sesini daha da alçaltırken Anna'nın sesi kinle doluydu. "Benim için uğraşacak kadar iyi biri değil. Ben sadece önemli adamlarla yatarım." Jackie'nin bileğini son bir kez daha büktü ve sonra ayağa kalkarak toplanan kalabalığın arasından kendine yol açtı.

"Anna!"

Isaak'ın sesindeki öfke karşısında dondu kaldı. Isaak ona doğru yürüdü ve onaylamayan bir bakış attı. "Senin neyin var böyle? Sen kavga çıkarmazsın."

Anna tam akıllıca bir laf edecekti ki Isaak'ın arkasına baktı ve Peter'ın kapıda durup kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Öfkesi eridi, yerini korkuya bıraktı.

Isaak'a baktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve odadan koşarak çıktı, Peter'ın yanından geçip yakındaki çıkışa koştu.

Arkasından yaklaşan Peter'ın öfkesini hissedebiliyordu. "Devin'e Aaron'dan bahsetmeyeceğimi söylemişim, çünkü sen kaybolmuş küçük bir kıza benziyordun. Ama aslında bir sürtükten başka bir şey değilsin, değil mi?" Kadını yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, Anna. Gerçekten bilmiyorum. Devin disipline ihtiyacın olabileceğini söyledi ve ben de ona inanmamaya başlamıştım. Aaron'a senin için yalan mı söyledin?"

"Yalan mı?"

"Wilhelm'le ilgili tüm o şeyler ve onunla birlikte olmak için izin alması Sen mi? Kurtulmak istemediğin eski bir sevgilin mi? Yoksa sadece meydan okuyor ve cezalandırılmayı mı seviyorsun?"

Anna ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırptırdı. "Aaron'dan asla benim için yalan söylemesini istemem. Alex'in ona gitmeden önce beni rahatlatılabileceğini söylediğini biliyorum. Wilhelm'in ona ne söylediğini bilmiyorum. Yakın zamana kadar Aaron'ın bir Kardeş olduğunu bile bilmiyordum. Yirmi yaşına girdikten kısa bir süre sonra ayrıldığımızdan beri Aaron'la yatmadım. Çıkıyorduk ve sonra Isaak bizi ayırdı. Çünkü ben öğrenciydim ve o da şirketteydi." Yukarı baktı

Peter. "Onu güvende tutmak için ondan uzak duracağım. O benim en iyi arkadaşımdı. Ve Alex'in de. Onun zarar görmemesi için her şeyi yaparım."

Peter kız konuşurken onu inceledi. "Neden o kızla kavga ediyordun? Jackie, adı bu mu?"

Anna içini çekti ve ona neler olduğunu anlattı. Konuşurken onu dikkatle izledi, sözlerini dikkatle tarttı. "Her şeye ağlamaktan yoruldum. Cezalandırılma korkusu olmadan kimseye karşı çıkamıyorum. Ama onunla yapabileceğimi düşündüm. Gerçi babası bir Kardeş ve muhtemelen yine de cezalandırılacağım." Gözlerini yere dikti.

"Bu öğleden sonra gidip daire için başvuru formunu doldurdum. Bu hafta taşınacağım. Ben taşındığımda senin de benim yanıma taşınmanı istiyorum." "Neden bu kadar çabuk? Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

Peter omuz silkti. "Ne kadar çabuk benimle kalırsan, sana o kadar iyi göz kulak olabilirim."

Haftanın geri kalanında tiyatroydayken Aaron'dan uzak durdu ve Aaron da ondan uzak durdu. Travis ve Jenna da ondan uzak durdu. Aaron'ın onları uyardığından şüpheleniyordu. Devin'in Peter'ı şehre getirmesinden önce olduğundan daha yalnız hissetmeye başlamıştı. Dersler ve gösteriler sırasında en iyi dansını yaptı ve Devin ile Peter'ın bundan memnun kalacağını umdu.

Cuma öğleden sonra Anna ve Peter, Peter'ın seçtiği dairede birlikte yaşıyorlardı. Anna daha önce kaldığı yerden çok daha güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dört kat daha büyüktü ve her odanın sonunda tabandan tavana pencereler vardı. Dairenin yarısı kahvaltı barı olan büyük bir mutfak, yemek alanı ve oturma alanından oluşuyordu. Diğer yarısı ise banyo, iki büyük dolap ve küçük bir masayla birlikte bir kral yatağının rahatlıkla sığabileceği bir yatak odasından oluşuyordu.

Peter ilk birkaç gece televizyon açık uyumasına izin verdi ama sonra artık bununla başa çıkamayacağını söyledi ve televizyonu kapattırdı. Rüyalarından o kadar korkuyordu ki, kendini çok ağır uyumaktan alıkoymayı başardı ve onlardan kaçındı. Odayı görmeye başladığında, tam olarak gerçekleşmeden önce kendini uyandırmayı başardı. Alex'i görmek istemiyordu.

Peter ailesinin ve St. Petersburg kırsalının resimlerini astı. Anna her gün Alex'i ondan alan adamın resmine bakmak zorundaydı. Daha da kötüsü, Peter'ın gözleri onun gözlerine sahipti, bu yüzden ona her baktığında Vitaly'yi görüyordu. Ona bakmayı seviyordu

doğa resimleri olsa da. Petersburg karla kaplı olsun ya da olmasın çok güzeldi. Anna resimlerden çok etkilenmişti ve kendini tuhaf zamanlarda onlara bakarken buluyordu.

Peter seksi çok kişiselleştirmiyordu. Ona her zaman arkadan yaklaşır ve onunla sadece anal seks yapardı. Devin'e saygı duyarak, onun kontrolünün kendisinde olduğunu tüm vücuduyla bilene kadar amını bir daha kullanmayacağını söyledi. Her gece ve her sabah seks yaptılar. Anna'nın minnettar olduğu kayganlaştırıcı kullandı ve birkaç kez ona teşekkür etti. Bu Peter'ı memnun ediyor gibiydi. Geceleri Peter, Anna'nın klitorisini o özel yöntemiyle okşuyor ve onu serbest bırakmıyordu. Yeterli bir süre çılgılık atıp yalvarıp yakardığında, onu dört ayak üzerine yatırır ve onu sarsan bir orgazmı boşalana kadar klitorisini emerdi. tüm vücudunu. Sonra onun kıcını siker ve sonra uyumaya giderdi.

Petrushka bittikten sonra, Fındıkkıran provaları başlamadan önce birkaç hafta izinleri vardı. Çoğunlukla Anna dairede kalıyordu. Peter dansçıların çoğuyla arkadaş olmuş ve onlarla dışarı çıkmıştı. O yapmadı Anna'yı davet etti ve o evde yalnız kaldı.

Isaak bir gün onu aradı ve solistliğe terfi ettiğini ve Fındıkkıran'ın ikinci perdesinde kurdele dansçılarından biri olacağını söyledi. "Beni bu kararından pişman etme Anna," diye uyardı.

Dersler ve provalar yeniden başladığında, Anna kendisini görmezden gelseler bile yeniden insanların arasında olduğu için minnettar olduğunu fark etti. Peter ile birlikte sabah derslerinde müdürler ve solistler. Peter, tiyatrodan ya da stüdyoda olmadıkları sürece ona hiç sarılmadı, hatta öpmeyi bile. Evde olduklarında, seks istemediği sürece onu görmezden geliyordu. Sırf Peter ona karşı şefkatli davranışın diye stüdyoda olmayı dört gözle beklemeye başladı. şizofrenik ilişki duygularına zarar vermeye başlamıştı. Tekrar çok utangaç olmaya başladı ve kimseyle konuşmuyordu. Artık buzlar kraliçesi değildi. Yeniden Jack'in evini terk eden o korkmuş küçük kız olmuştu.

Tüm enerjisini dansa veriyor ve hem Peter'ın hem de Devin'in onun ne kadar çabaladığını görmesini umuyordu. Devin Cuma geceleri onu istediğinde, ayaklarının dibine oturuyor ve hiç düşünmeden ondan ne isterse yapıyordu. Peter ertesi öğleden sonra onu alır ve onu eve götür.

Provaların yeniden başlamasından yaklaşık bir hafta sonra bir Cumartesi günü Peter onu aldı ve Devin onunla konuşmak için dışarı çıktı.

"Eğer sizin için de uygunsa, dairenize Anna ile vakit geçirmek isteyen birkaç adam göndereceğim."

Peter omuz silkti. "Elbette."

Devin ne zaman geleceklerini bilmiyordu ama Anna'nın, birilerinin onu görmek istemesi ihtimaline karşı akşamları evde olması gerekiyordu.

Birkaç gün sonra, ilk adam kapılarını çaldı. Anna kapıyı açtı ve kalbi karnına düştü. Gelen Zach'ti.

"Merhaba, Zach." Kurt ve Wilhelm ile Senfoni'ye gittiği geceden beri onu görmemişti.

Zach ona genişçe gülümsedi. "Merhaba Anna. Seni gördüğüme sevindim." İçeri girdi ve kanepede oturan Peter'ı görünce durdu. "Sen de kimsin?"

Peter ayağa kalktı ve Zach'i selamladı. "Ben Peter. Ben... Anna'nın bakıcısıyım." "Şanslı adam," diye yorumladı Zach. Anna'ya geri döndü. "Yatak odası mı?" Anna endişeyle yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Burada," dedi usulca.

Zach içeri girdi ve Anna, televizyon programını izlemeye geri dönmüş olan Peter'a baktı.

Zach onun elinden tuttu ve yatak odasının içine çekti.

Zach gittikten sonra, Zach'in "oyunu" yüzünden kanlar içinde ve morarmış bir halde yatağın yanında yere yığıldı. Peter'ı rahatsız etmemek için çığlık atmamaya çalışmıştı ama başarılı olduğunu sanmıyordu.

Onlar uyumadan önce Peter'la ilgilenebilmek için çarşafı değiştirilmesi ve duş alması gerektiğini biliyordu. Titreyen uzuvlarıyla battaniyeleri ve çarşafı yataktan çekmeye başladı. Çarşafı çamaşır makinesine attı ve sonra duş almak için banyoya girdi.

"Anna, çarşafı neden yatağın dışında?" Anna duştan çıkarken Peter banyoya girdi ve onu görünce durdu. Rusça bir şeyler haykırdı. "Ne oldu?"

Anna aynada kendini gördü. Vücudunun her yerinde yaralar ve çizikler vardı. Meme uçları Zach'in ısırması ve çimdiklemesi yüzünden kıpkırmızıydı. Kukusunun dudakları da kıpkırmızıydı.

"Ben... Ben iyiyim," dedi ve titreyen koluyla havlusuna uzandı.

Peter onu raftan aldı ve ona uzattı. Kadın ona ihtiyatla baktı. Neden şimdi iyi davranıyordu? Peter ona doğru bir adım attı ve kız içgüdüsel olarak geri adım attı ve neredeyse kaygan porselenin üzerine düşüyordu. Düşmeden önce onu kolundan yakaladı ve sabit durduğunda havluyu omuzlarına koydu ve duştan çıkmasına yardım etti.

Adam onu kurulamak için havluyu nazıkçe vücuduna sürerken ve ardından bornozunu giymesine yardım ederken korkudan ve soğuktan titriyordu.

"Diğer çarşaf takımını da yatağın üzerine koyayım," dedi ve çamaşır dolabına doğru yürüdü.

"Hayır, ben hallederim. Gel otur. Ben hallederim." Peter onu masa sandalyesine götürdü ve sonra yatağı hazırlamaya başladı.

Anna onun hızla yatağı hazırlamasını izlerken korkudan titredi ve yastık ve battaniyeleri değiştirdi. Onu kucağına aldı ve nazıkçe yatağa yerleştirdi ve sonra yanına oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu usulca.

"Duymadın mı?"

Peter başını salladı. "Dışarı çıktım. Ben... dinlemek istemedim." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de kalmalıydım."

"Katılmak için mi?"

Peter ona iğrenmiş bir bakış attı. "Ben kadınları incitmekten zevk almıyorum, Anna," diye tersledi. "Bunu sana söylemiştim."

Anna yatağa geri çekildi ve ağlamamaya çalıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Onu tanıyor musun?"

Anna başını salladı.

"Onunla daha önce birlikte oldun mu?" Tekrar başını salladı.

"Seni daha önce incitti mi?"

"Tek yaptığı bu. Bundan hoşlanıyor."

"Onu gördüğünde korkmuş görünüyordun. Sana zarar vereceğini biliyor muydun?"

Başını salladı.

"Neden içeri girmesine izin verdin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sana zarar vereceğini bilseydin, neden içeri girip seninle olmasına izin verdin? Devin'e söylemedin mi?"

Anna ne sorduğunu anlamadan Peter'a baktı. "Anna, Devin'e seni incittiğini neden söylemedin?" Peter yüksek sesle talep etti.

"O...o biliyor. Zach bana karşı hep böyleydi."

Peter ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, ellerini kalçalarına dayamış geceye bakıyordu. Anna ne bekleyeceğini bilmeden onu izledi. Birden dönüp ona baktı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Devin o adamın nasıl biri olduğunu biliyor ve yine de size gelmesine izin mi veriyor?"

"Elbette," diye fısıldadı. "Geçmişte beni ziyaret eden erkeklerin çoğu beni incitti. Bu yüzden böyle yetiştirildim. Beni istedikleri gibi kullanabiliyorlar ve Devin de onlardan istediğini alıyor. Çabuk iyileşirim... ya da en azından eskiden öyleydim."

"Aaron o morluğun Devin'in sana yaptıklarının en küçüğü olduğunu söylerken bundan mı bahsediyordu?"

"Bilmiyorum. Belki de. Aaron'ın ne bildiğini bilmiyorum." "Devin hep böyle miydi?"

"Ne şekilde?"

"Küfürlü."

"Şey, her zaman değil. Ben küçükken bana karşı iyiydi. Alex hayattayken de bana saygılı davranırdı. Alex bundan emin oldu." Alyansını parmağında çevirdi.

Peter ellerini saçlarında gezdirdi ve sıkıntılı görünüyordu. "Uyumaya git Anna. Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor."

Anna ona ne yaptığını sormaması gerektiğini biliyordu ve sadece başını sallayıp bornozunu çözdü.

"Televizyonu açmak ister misin?"

Anna Peter'a şaşkın bir bakış attı. Peter'ın neden nazik davrandığını hâlâ anlamamıştı. "Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ben iyiyim."

Onu başından öptü ve sonra odadan çıktı. Birkaç dakika sonra apartman kapısının açılıp kapandığını duydu. Işıkları söndürdü, yorganın altına kıvrıldı ve acı içinde ve kafası karışmış bir halde ağlayarak uyudu.

On Beşinci Bölüm

Anna ertesi sabah uyandığında kollar onun etrafındaydı. Yan yatmıştı ve göğsünün üst kısmında bir kol, belinde de bir kol vardı. Arkasındakinin Peter'in sıcak bedeni olduğunu biliyordu ama neden? Altı hafta önce tanışmışlardı ve Peter ona daha önce hiç sarılmamıştı. etrafta insanlar vardı. Alarmin bir dakika içinde çalacağını gördü ve kendini onun kollarından kurtarmaya çalıştı. Ona bu kadar yakın uyanırsa mutlu olmayacaktı.

"Anna, ne yapıyorsun?" diye sordu kolundan çekiştirirken.

"Beni tuttuğunu bilmeni istemedim," dedi usulca, ona bakmadan.

"İstemeseydim sana sarılmazdım."

Anna bir süre konuşmadı. "Beni daha önce hiç yatakta tutmamıştın."

"Belki de yapmamakla hata ettim."

Anna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden çenesi hafifçe titremesine rağmen sessiz kaldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

"Tamam. Birkaç gün içinde iyi olacağım. Hâlâ yapabilirsin... Yani, bu sabah seks yapabiliriz. Beni incitmek konusunda endişelenmene gerek yok... eğer endişeleniyorsan, ki endişelenmene gerek yok. "

Onu kışından alacağı düşüncesi ağlamak istemesine neden oldu ama bunu ona söylemedi. Zach onun kışına zalimce şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Sabah âdetleri olduğu üzere yüzüstü yattı ve kendini hazırladı. Birlikte oldukları ilk gece dışında hâlâ anal dışında bir şey yapmamıştı.

Peter onun omzundan tuttu ve sırt üstü çevirdi. Yanağını okşadı ve sonra onu öptü. Anna şok içinde donakaldı ve neler olduğunu anlamaya çalışırken aklı başından gitti. Neden onu öpüyordu? Neden iyi davranıyordu? Bu bir numara mıydı?

Adam onu nazikçe öpmeye devam etti, dudakları usulca onunkileri okşadı, ta ki kadın aklını başına toplayıp onu geri öpene kadar. Onu öperken yanaklarını, boynunu ve omuzlarını okşadı. Yavaşça boynundan aşağıya ve hassas göğüslerine doğru öptü. Kadın kendini acı çekmeye hazırladı ama adamın öpücükleri nazik kaldı. Ellerini hafifçe kollarında ve karnında gezdirdi ve onu her yerinden öptü.

Ağzını öpmek için geri çekildi. "Seks yapsak sorun olur mu?"

Başını salladı ve tekrar dönmeye çalıştı. Başını salladı ve boynunu öptü, sonra kalçalarını ayırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu endişeyle.

Adam ona nazikçe gülümsedi. "Seks mi?"

"Bunun gibi mi?"

"Sorun olur mu?"

Anna gözlerini kırıştırdı. "Evet, eğer istersen." Bunu çok istiyordu ama gergindi de. Birkaç haftadır erkekleri memnun etmenin başlıca yolu kıcıydı. Toplantılarda bile Devin onlara amı yerine götünü ya da ağzını kullandırtıyordu.

Peter kendini onun girişinde konumlandırdı ve ileri doğru bastırırken nefesi kesildi. Gözleri yaşardı ve haykırmamak için dudağını ısırды. Kullanılmadığı için gergindi ve canı yanıyordu. Ayrıca önceki gece Zach'le yaptığı aktivitelerden dolayı şişmiş ve ağrıyordu.

"İyi misin, Anna?"

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. Normalde yaptığı gibi yüzü ona dönük olsaydı bu soruya cevap vermek çok daha kolay olurdu. Onunla yüz yüze geldiğinde nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

"Anna, bana bak."

İtaatkâr bir şekilde gözlerini açtı ve korku dolu gözlerle ona baktı.

"Seni incitiyor muyum?"

Ne zamandan beri onu incitmeyi önemsemeye başladı? Şey, hayır bu tam olarak adil değildi. Kızın eğlenip eğlenmediğini hiç umursamamıştı ama onu incitmek de istemiyor gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi sessizce, gözlerini adamın yüzünden kaçırarak.

Tekrar ileri doğru bastırırken boynunu öpmek için eğildi. Adam yavaşça bedenine girerken Anna nefesini tuttu ve çenesini sıktı. Sığ nefes alıyordu ve gözleri kapalı, elleri yanında, acıya karşı çarşafı sıkıyordu.

"Tanrım, iyi hissediyorsun," diye mırıldandı kulağına karşı ve yavaşça hareket etmeye başladı.

Onu üzmekten korktuğu için ona sarılmaya ya da bunu kişiselleştirecek bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Seksin sadece fiziksel bir eylem olduğunu ve duygularını evdeki kız arkadaşına sakladığını birçok kez açıkça belirtmişti.

Onun zevk aldığından emin olmak için elinden geldiğince hareket etti, onun doruğa ulaşmasını isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Kontrolün onda olmasından hoşlandığı için buna karşı karar verdi ve hareketlerini neye yoğunlaştırdı

hoşuna gidiyor gibiydi. Hareketleri hızlandı ve öyle hareket etti ki orgazm olmaması onun için zordu, ama zihnini onun zevkine odakladı. Adam Rusça bağırdığında ve boşalırken hareketlerini sertleştirdiğinde, kadın irkildi ama canının yandığını anlamaması için rahatlarken yüzünü yumuşattı.

Yanına dönmeden önce bir süre boynunu okşadı ve onu da yanında götürdü. Adam onun saçlarını okşayıp başını öperken ne yapacağını bilemeden sertçe yanına uzandı.

Birkaç dakika sonra gerindi ve doğrulup oturdu. "Hareket etmeliyiz."

Anna başını salladı ve onun kafa karıştırıcı dokunuşundan uzaklaştığı için mutlu bir şekilde hızla yataktan kalktı. Uzun kollu kıyafetlerini ve pantolonunu giydi.

morluklar ve henüz ortak olmadığı için şükreliyordu. O anki duygularıyla bu çok zor olabilirdi.

"Anna, bu bir sebepten dolayı bana gönderildi." Aaron ona büyük bir zarf uzattı ve yanında duran Peter'a baktı.

Elinden almadan önce Peter'a baktı. Peter başıyla onayladı ve o da aldı. İade adresi bir Alman adresiydi. "Kim olduğunu biliyor musun? nereden?"

Aaron omuz silkti. "Almanca okuyamıyorum."

Peter, "Bir tür avukattan gelmiş gibi görünüyor," dedi.

"Avukat mı?" Wilhelm sonunda aklını başına toplayıp onu evlatlıktan reddetmeye mi karar vermişti? Kapağı çekti ve bir mektupla birkaç küçük mektup buldu.

zarflar içinde. Mektup *Herzogen* Anna'ya hitaben yazılmıştı ve Kunze'nin mali işlerinde dolandırıcılık yapıldığından şüphelenildiğini ve tüm aile üyelerine Amazon.com ve Kindle hesabı da dahil olmak üzere yeni kredi kartları ve çevrimiçi hesap bilgileri verildiğini belirtiyordu. Orada

beş zarf ve içlerinde onun adı yazılı kredi kartları. "Devin'in bunları almamı isteyeceğini sanmıyorum."

Aaron ve Peter birbirlerine baktılar. "Buna karar vermek Devin'e düşmez, değil mi?" Peter sordu. "Wilhelm senin efendin ve kayınpederin."

Anna Peter'a baktı, onun yeni kibarlığı karşısında bir kez daha korkmuştu. Devin'e söyleyip onu cezalandırması için bir numara mıydı bu?

Peter, Anna'ya bakarak, "Dün gece benimle konuştuğun için sana teşekkür etmek istiyorum Aaron," dedi. "Açık sözlülüğünü takdir ediyorum."

Anna ne olup bittiğini anlamadan iki adamın arasına baktı. Peter Aaron'dan nefret ediyordu. Aaron da Peter'dan nefret ediyordu. Dün gece neden konuşmuşlardı?

Kâğıtları ve kartları tekrar zarfın içine tıktırdı ve Aaron'a geri verdi. "Geri gönder. Wilhelm'e onlara ihtiyacım olmadığını söyle." Olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı ve derse hazırlanmak için normal yerine oturdu.

Peter ders sırasında dans partneri Erin'in yanında duruyordu. Kar kralı ve kraliçesi rolünde dans ediyorlardı ve Erin kendinden geçmişti. Peter onunla her konuştuğunda ona kocaman gözlerle bakıyor, Peter da genellikle onunla ve diğer bazı kadınlarla hafifçe flört ediyordu. Aldattığını düşündürecek kadar değil ama ilgilerini çekmeye yetecek kadar. Yine de Anna'nın yanındayken onun elini tutuyor ya da kolunu beline doluyordu.

Anna o sabah onu flört ederken görmeyince şaşırdı. Arkadaş canlısıydı ama duygusal bir gülümseme yoktu ve kız ona dokunduğunda geri çekiliyordu. Hatta Aaron'la arkadaş gibi davranıyorlardı.

Öğle yemeğinde Peter onun yemek parasını ödedi, ki bunu hiç yapmazdı. Ona birkaç kez kendini iyi hissedip hissetmediğini sordu, o da vücudu ağrıyorsa da her seferinde "evet" diye cevap verdi.

O akşam eve geldiklerinde Peter, Aaron'a geri verdiği zarfı ona uzattı. "Mektubu okumalısın." Ona sert bir bakış attı ve sonra duş almaya gitti.

Her şeyi masanın üzerine bıraktı ve mektubu tekrar eline aldı. Mektubun altında bu sabah fark etmediği bir satırın altı çiziliydi. "Bu kartlarla yapılan alışverişler Herzog." Bu ne anlama geliyordu? Onları kullanmaması için bir uyarı mıydı? O zaman Peter bunları ona neden vermişti? İçini çekti ve alnını ovuşturdu. Bu bir

Uzun zamandır yaşadığı en kafa karıştırıcı günlerden biriydi ve bu durum başını ağrıtıyordu.

Peter'in duşunun suyunun kesildiğini duydu ve tam duş almak üzereydi ki kapı çalındı. Midesi çalkalanarak kapıyı açmaya gitti ve Zach olmaması için dua etti. Devin'in yardımcılarında biri olan Jayce Corbin kapıda duruyordu. En azından Zach değildi. Jayce sert olabilirdi ama Zach'le kıyaslanamazdı ve rahatlayarak iç çekti.

"Merhaba Jayce," dedi Anna usulca. "İçeri gelmeyecek misin?" Kadın kenara çekildi ve adam içeri girdi.

"Merhaba, Anna. Güzel yermiş."

"Teşekkürler." Endişeyle etrafına bakındı. "Eve yeni geldim ve henüz duş alma fırsatım olmadı. Birkaç dakika bekleyebilir misin?" Onun cevabını beklerken yüzünü buruşturdu.

Jayce kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Evet. Sadece acele et."

Ona küçük bir gülümseme verdi ve aceleyle Peter'in giyinmekte olduğu yatak odasına girdi. Tekrar kapıya baktı. "Biri... beni görmeye gelmiş. Devin'in papaz yardımcılarında biri."

Peter kaşlarını çattı ve Rusça küfretti. "Senin de canını yakıyor mu?" Anna bu soruyu tuhaf buldu. "Bazen."

Banyoya girdi ve alabileceği en hızlı duşu aldı.

İşi bittiğinde saçlarını ördü ve Jayce'i almak için dışarı çıkmadan önce bornozunu giydi.

O ve Peter kanepede oturmuş konuşuyorlardı ve Jayce odaya girdiğinde başlarını kaldırıp baktılar. Jayce ona kaşlarını kaldırdı ve bir an için nedenini anlayamadı. Sonra onun inanılmaz derecede itaatkâr olmasından hoşlandığını hatırladı ve hızla yatak odasının kapısının yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Robe," dedi Jayce, ona doğru yürürken.

Cübbesini çabucak çözdü ve yere bıraktı. "O kadar uzun zaman olmadı, Anna. Hafızan yerinde mi?" "Hayır, efendim," dedi Anna usulca. "Özür dilerim, efendim."

Adam kızın saç örgüsünü çekiştirdi ve kız da onu yatak odasına kadar takip etti. "Oyuncaklar hâlâ sende mi?"

"Evet, efendim." Dolaba gitti ve bir çanta dolusu eşya çıkardı.

Jayce oynamaktan hoşlandı ve ona uzattı, sonra dizlerinin üzerine geri döndü. "Yaramaz kız. Sanırım bir şaplak atmaya ve sana ne yaptığımı hatırlatmaya ihtiyacın var. gibi."

"Evet, efendim."

On Altıncı Bölüm

Anna, Jayce gittikten sonra arşaflları değiştirdi. Peter ortalıkta görünmüyordu ve Anna lastikli arşaflla boğuşuyordu. Yorgun ve ağrılıydı ve sadece yatağa gitmek istiyordu ama çarşafı bir türlü doğru düzgün yerleştiremiyordu.

Hayal kırıklığı içinde bağırdı ve tekrar çekti, ama yine de işe yaramadı. Peter kızacaktı, bunu biliyordu. Bir arşafın üzerinde durup ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu ama kendini durduramıyordu.

"İşte, bırak ben yapayım." Peter onun parmaklarını çözdü ve çarşafı ondan aldı. Çarşafı yataktan kaldırdı ve her şeyi yaptığı gibi bunu da mükemmel bir şekilde yaparak yeniden başladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve diğer çarşafa uzandı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve onları sildi.

Peter ellerini kızın kollarının üstüne koydu. "Duş aldın mı?" diye sordu nazikçe.

Anna başını salladı. "Önce arşaflları değiştirmek istedim."

Çarşafı ondan aldı. "Ben yatakla ilgilenirim. Sen git duş al."

Söyleneni yaptı, çabucak duş aldı ve sonra döndüğünde yatağın hazır olduğunu ve Peter'ın yatağın üzerinde oturup onu beklediğini gördü. Onu çözmeye başladı

ve ellerini onunkilerin üzerine koydu.

"Hayır, Anna. Sorun değil. Akşam yemeği ister misin?"

Anna tereddüt etti. A değildi ama bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu. "Elbette."

Onu birkaç paket servis kabının bulunduğu yemek masasına götürdü. "in yemeği sever misin? Sen... meşgulken aldım."

Oturdu ve endişeyle ona baktı. Adam tabakları ve ve masanın üzerine yerleştirdi. Kapları açarken buhar çıktı ve kapları ona doğru itti.

"Ne istersen al. Bende çeşit çeşit var."

Peter oturmuş onu izlerken Anna pilav ve bir çeşit tavuk ve sebze yemeği hazırladı. Devin'e Anna'nın ne yediğini anlatırsa iyi bir haber yapmış olacaktı.

"Ailem açılış gecesi için geliyor," dedi ve bir kaşık dolusu pilavı tabağına boşalttı. "Vlad ve Nina da iyi."

"Nina?"

"Teyzem."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Yukarı mı?"

"Evet. Ailem Laguna Beach'te yaşıyor. Annem Amerikalı." Bu onun mükemmel İngilizcesini açıklıyordu. "Bunu bilmiyordum."

"Laguna Beach'te büyüdüm ama ortaokulu St.

Petersburg'a gittim, böylece orada dans edebilecektim. Vlad ve Nina ile birlikte yaşıyordum. Erkek çocuk sahibi olma fikrinden vazgeçtiklerinde onlarla daha fazla vakit geçirmeye başladım."

"Kalın bir aksanın var ama."

"Son on yılımı ağırlıklı olarak Rusça konuşarak geçirdim. Evde yaşarken de Rusça konuşuyordum. En azından babamla. Annem beni Düzgün İngilizce konuştuğumdan da eminim. Burada olmak çok yardımcı oldu. O çok mutlu." Kıkırdadı.

"Burada mı doğdun?"

Başını iki yana salladı. "Ben St. Petersburg'da doğdum. Sergei ve Pavel de öyle. Ama Yuri ve Natalya Kaliforniya'da doğmuşlar."

"Kardeşlerin ve kız kardeşin mi?" Altı haftadır "birlikteydiler" ve kadın onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Üç küçük erkek kardeşi ve bir kız kardeşi olduğunu biliyordu ama isimlerini hiç bilmiyordu.

Peter başını salladı ve gülümsedi. "Annem bu yıl beni Fındıkkıran dansında görmek için donmak zorunda kalmayacağı için çok heyecanlı."

Anna başını salladı ve gülümsedi.

"Mektubu okudun mu?" diye sordu, ona verdiği sarı zarfı başıyla işaret ederek.

"Evet."

"Düşünüyordum da belki bu hafta sonu alışverişe gidebiliriz. Muhtemelen daha fazla kıyafet kullanabilirsin. Açılış için bir elbisen var mı?

Gece mi?"

"Ekstra bir şeye ihtiyacım olursa Devin bana istediğimi alır," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçi elbise konusunda bir şey söylemedi. Belki de partiye gitmemi istemiyordu."

"Orada olman hoşuma giderdi."

Anna yemeğine baktı. "Cuma günü Devin'i gördüğümde ona sordum. I Wilhelm satmadıysa, evde birkaç elbisem var sanırım. Benim yok."

Hala moda olup olmadıklarını
bilmiyorum." "Ev mi?"

Anna başını kaldırıp baktı. "Benim ve Alex'in evi. O öldüğünden beri
oraya hiç gitmedim."

"Bir evin var ve sen o berbat dairede mi yaşıyordun?" "Orada
yaşamak istemiyorum. Orayı görmek bile istemiyorum."

"Nerede?" "Presidio."

"Neden orada yaşamak istemiyorsun? Oldukça güzel olduğunu
hayal edebiliyorum."

"Çok güzeldi. Orada yaşamayı seviyordum ama. " Yutkundu
gözyaşları. "Onu hatırlamak istemiyorum. Onu rüyamda görmem yeterince
kötü zaten." Çatalını yere bıraktı ve ağlamamak için parmaklarını gözlerine
bastırdı.

"Onu gerçekten sevdin, değil mi?" Sesi neredeyse dehşete düşmüş
gibiydi.

"Ben kurtardım. O beni kurtardı. Beni sevdi. Bana barışmak
.....istediğini söyledi.

.....ve o da yaptı." Sesi gıcırdıyordu.

"Yaşlı Hanımefendilerin bir şeyleri bu kadar derinden hissettiğini
düşünmezdim."

Anna iç çekti. "Diğerlerini bilmiyorum. Alex'in cenazesinde beni
tuhaf bulmuş gibiydiler. Bir adamın ölümüne neden bu kadar
üzüldüğümü anlayamadılar." Gözyaşları yanaklarına döküldü. "Ama o
öldüğünde, dünyadaki tüm güzellikler de onunla birlikte öldü. Devin
bana

ilaçlarla daha iyi hissetmemi sağladı. Artık acıya dayanamıyordum. Bu
yüzden Wilhelm'i terk ettim. Ama belki kalsaydım. "

Başını salladı ve burnunu çekti. Her şey çok daha farklı olabilirdi.
Hayatında o kadar çok 'keşke' vardı ki. Belki Devin bu kadar güçlü
olmazdı. Belki Kurt'le şimdiye kadar evlenmiş olurlardı. Belki yeniden
mutlu olabilirdi.

Peter onun eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Özür
dilerim, Anna. Seni yanlış değerlendirmişim.dinlememeliydim.

.....bazı insanlar ve
seninle tanıştığımda içgüdülerimi dinlemeliydim."

Adam kızın elini çekti ve kız gidip adamın kucağına oturdu ve adam
onu tutarken ağladı.

Peter bu konuşmadan sonra Anna'ya karşı gerçekten şefkatli

davranmaya başladı. Uyuduklarında ona sarıldı ve uyandığında

hala onu tutuyordu. Artık evde onu görmezden gelmiyordu, hatta arkadaşlarıyla dışarı çıktığında onu da yanında götürüyordu ama yine de insanlarla pek konuşmuyordu. Ama konuştuğunda da kaba ya da huysuz değildi.

Peter'ın düzenli olarak dışarı çıktığı arkadaş grubu arasında Aaron da vardı. Anna onunla pek konuşmuyordu ama konuştuğunda da Peter üzülüyordu. Hatta bazen arkadaşlıklarını teşvik ediyor gibi görünse de Anna yine de mesafesini koruyordu. Peter'ı daha nazik yapan şeyin ne olduğunu anlamıyordu ve buna tam olarak güvenmiyordu. Devin de bir zamanlar iyi davranmıştı.

On Yedinci Bölüm

Devin, Peter'a Anna'yı Şükran Günü'nde ailesinin evine götürmesi için izin verdi. Şükran Günü'nden önceki hafta sonu, Anna her zamanki gibi Malikânedeki Buluşma'ya gitti, ancak Devin onunla seks yapmadı ya da

Buluşma'daki herhangi biri. Onu sikiyle oynatmış ama işini bitirmesine izin vermemişti. O gece onunla yatağında uyudu ama seks yapmadı.

Ertesi sabah, klitorisini emerek onu erkenden uyandırdı. Onu doruk noktasına getirdi ve sonra durdu ve onu tuttu ve onu sertçe becerdi, ama boşalmasına izin vermedi.

Ian ortaya çıktı ve garip bir *deja vous* duygusuyla Devin'le birlikte onu yatağına bağladılar. Birden ne yaptıklarını fark etti.

"Hayır! Hayır, Devin, lütfen yapma." Kaveh daha sonra gelecek ve onu hamile bıraktı. Her yıl bu zamanlarda aynı kabus yaşanırdı.

Devin gülümsedi ve şırıngayı kaldırdı. "En sevdiğin sıvıyla karıştırmayı düşündüm." Anna rahatlamak üzereydi ama sonra devam etti. "Ve ben de öyle yaptım."

İğneyi boynuna bastırdı ve yangın hemen başladı. Bu sefer çok çok daha kötüydü ve hızla kan dolaşımına girip tüm vücudunun yanıyormuş gibi hissetmesine neden olurken çığlık attı. İğneyi Sinir suyu daha da kötüleştirdi ve içindeki ve dışındaki her şey o kadar acı vericiydi ki buna dayanamadı. Çığlık attı ve çekiştirdi, bu da her şeyi daha da kötüleştirdi.

Devin onunla birlikte oturdu ve parmağıyla karnında, derisinde çukurlar açan jilet bıçakları gibi hissettiren desenler çizdi. Artık çığlık atamayacak hale gelene kadar acı içinde bağırdı.

Ateş azalırken Kaveh ortaya çıkmıştı ama sinir sıvısı hâlâ aktifti. Kaveh onun bedenine girip rahmini ittiğinde, bu şimdiye kadar yaşadığı en büyük acıydı ve eğer çığlık atabilseydi, muhtemelen tüm Malikânede yankılanacaktı. Kaveh kalçalarını oynattı

ve gittikçe daha derine bastırđı. Karnı kasıldıkça gözyaşları yüzünün kenarından aşağı aktı ve adam sert ve derin bir şekilde itti, acı inanılmaz seviyelerde. Ama çığlık atamıyordu. Sadece orada yatıyor ve hissediyordu. Vücudunun sanki orgazm oluyormuş gibi gerildiğini ve patladığını hissetti ama zevk yoktu. Sadece acı vardı. Kasları istemsizce ona karşı sıkıştı ve boşalırken bağırdı.

Adam gittikten sonra acısının biraz azalacağını umuyordu ama azalmadı.

Uyuyamıyordu, düşünemiyordu. Tek yapabildiği orada acı içinde yatmaktı.

"Onun nesi var?"

Ses tanıdık geliyordu ama beyni sestten bir yüz çıkaramayacak kadar bulanıktı.

Anna gözlerini açtı ve hâlâ canı yanıyor olsa da, o yakıcı acının geçtiğini rahatlatarak fark etti. Malikânedeki yatağındaydı. Pencerelerden gelen ışık zayıftı. Uykuya dalmış ve öğleden sonra boyunca uyumuş olmalıydı.

"O iyi. Sadece sabahın bazı etkileri var."

Karnına kramp girmeye başlayınca dizlerini göğsüne çekti. İnledi ve biri omzundan çekerek onu sırt üstü döndürdü. Kaveh altın gözleriyle ona baktı ve elini karnının üzerine koydu.

Gülümsedi. "Tamamdır."

Anna gözlerini kapadı ve umutsuzluk onu sardı. Uğraşması gereken bir hamilelik daha. Bu seferkinde mutluluk yoktu. Umut verecek bir Alex yoktu. Bebek, Devin'in baharda ona ihtiyacı olana kadar içinde kalacaktı. Ve Devin onu bir kez daha bedeninden söküp alacaktı. Yine uyuşturucu almış olmayı diledi. Önceki iki deneyimine dair pek bir şey hatırlamıyordu ve ilk seferki mutlu anıları aklından çıkmıyordu.

"Onu eve götürebilir miyim? Bu akşam yapmam gereken işler var." Peter'dı. İlk duyduğu ses buydu. Sesi... sinirli geliyordu.

"Tabii ki. Ya da yarın gelip onu alabilirsin." Devin'in sesi eğlenmiş gibiydi.

"Buraya geri dönmek istemiyorum. Gelmeden önce bekleyeceğimi söyleyebilirdin. Ayrıca, dün gece onu zaten almıştın. Yapmak zorundaydım.

yalnız uyu."

"Her zaman gelebilirsin Peter. Bunu biliyorsun."

"Bunu takdir ediyorum ama Cuma geceleri kulüplere gitmek için en sevdiğim gecedir. Kadınlar uzun bir haftanın ardından Cuma günleri daha istekli oluyorlar.

çalışıyor." O güldü ve Devin de onunla birlikte güldü.

Demek Peter o buradayken Cuma günleri böyle yapıyormuş. En azından Peter'ın kendisine karşı değişen davranışlarında samimi olmadığını biliyordu.

"Bir ay içinde çok kötü sabah bulantıları oluyor... sadece sizi uyarmak için."

"Harika. Ve bununla ben mi uğraşacağım?"

"Onu her gece beceriyorsun. Bu her şeyi fazlasıyla telafi ediyor." "İyi olamayacak kadar bitkin olduğu o güzel geceler hariç bana."

"Elden bir şey gelmez, Peter. Erkeklerin vahşi iştahları vardır." Peter iç çekti. "Giysileri nerede?"

Anna kumaşın bacaklarına çarptığını hissetti. "Giyin Anna," dedi Devin. "Erkek arkadaşın seni eve götürmek istiyor."

"Onu becerirsem bebeğe zarar verir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Kaveh. "Bebeğe zarar vermek neredeyse imkânsız. Karnına bıçak saplamayın yeter, bir şey olmaz."

Üç adam güldü ve Anna yavaşça doğruldu. Giysilerine uzanırken onlara bakmadı. Titriyordu ve giyinmesi birkaç dakikasını aldı.

Peter ve Devin'le birlikte malikânedен çıkarken kendini aptal gibi hissetti.

Peter da Devin'in Malikâne'ye ilk geldiğinde yaptığı gibi onu kandırmıştı. Son birkaç haftadır yavaş yavaş Peter'a güvenmeye başlamıştı. Peter ona gerçek bir kız arkadaş gibi davranmaya başlamıştı. Peter'ın onu gerçekten önemsemeye başladığını düşünüyordu.

onun hakkında. Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyordu. Ne kadar aptal, saf ve fazla güvenen bir kız olduğunu bir kez daha gördü. Belki Peter eve döndüklerinde uyumasına izin verirdi.

Birdenbire Alex'le paylaştığı eve gitmek için açıklanamayan bir istek duydu. Nedenini bilmiyordu ama evi tekrar görmek istiyordu.

Belki de kendini tamamen güvende hissettiği tek yer orası olduğu içindir. tüm şehir. Belki sorabilirdi...? Hayır. Peter onu almazdı. Gizlice kaçmaya cesaret edebilir miydi? Neredeyse buna değirdi. Ayrıca, kim nereden bilebilirdi ki?

Nerede olduğunu?

Ama hayır, bu aptallık olurdu. Peter'ı kızdıırırdı. Ve Devin'i de. Bu düşünceyi bir kenara itti.

Peter birkaç hafta önce satın aldığı mavi Audi R8'e binmesine yardım etti ve sonra eve doğru yola çıktı. Yani, daireye. Gerçek anlamda sahip olduğu tek ev Alex'le birlikte yaşadığı yerdı.

Peter elini kızın dizine koydu ve kız kaskatı kesilmemeye çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazık bir sesle.

"İyi," diye fısıldadı, gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Aç mısın?"

Anna başını salladı.

"Aaron ve diğerleriyle bu gece dışarı çıkma konusunu konuştum, ama eğer buna hazır değilsen evde kalabiliriz."

Bu gece gerçekten de yapması gereken şeyler vardı. "Bensiz gidebilirsin. Eminim bu şekilde daha çok eğlenirsin." Sesi zayıftı ama oradaydı.

"Seninle dışarı çıkmayı seviyorum. Seninle eğleniyorum."

Anna cevap vermedi. Kendini onun içine çekmesine izin veremezdi. Yine kibarlık. Ona itaat edecek ve olması gerektiği gibi onu memnun edecekti. Elleri acıyla karıncalandı ve sırtlarını ovuşturdu. Ağlamak ve böyle bir aptal olduğu için kendine bağırarak istiyordu. Peter neden onu gerçekten önemsesin ki? Evde bir kız arkadaşı vardı. Buradaydı çünkü Devin ona arkadaşlık etmesini istiyordu çünkü Devin öyle düşünüyordu ihtiyacı vardı. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey değil.

"Amcanın Şükran Günü için kız arkadaşını Los Angeles'a getirmesini istemediğine emin misin? Burada kalmamın bir sakıncası yok."

Peter cevap vermedi ve gözlerini önündeki yola dikti. Anna pencereden dışarı baktı ve binaların geçip gidişini izledi. Hava kararmaya başlamıştı.

Peter uzun bir sessizlikten sonra, "Vlad seni tanımak istiyor," dedi.

"Neden?"

Peter omuz silkti.

Otoparka girene kadar bir daha konuşmadılar. Peter ona yardım etmek için arabanın etrafında koştu. Kendi başına inmeye çalıştığında Peter'ın bundan hoşlanmadığını öğrenmişti.

"Seni taşımamı ister misin?"

"Ben iyiyim." Kadın yavaşça asansörlere doğru yürüdü ve adam çağrı düğmesine bastı.

Tüm zaman boyunca onun yanında kaldı, onu acele ettirmedi. Onlar ne zaman eve vardığında, ona kanepeye uzanması için yardım etti ve ardından

Telefon.

"Hey, Aaron... evet... hayır, sanırım bu gece evde kalacağız... Anna kendini iyi hissetmiyor... hayır... tamam... tamam, 'bye.'"

Başını kaldırıp ona baktı. "Dışarı çıkabilirsin. Ben iyiyim."

Peter onun yanına oturdu ve bacağına ovdu. "Hayır, değilsin. Devin söyledi"

Sana yaptıklarını bana da yaptı." İçini çekti ve başını salladı. "Yemek istemediğine emin misin?"

Anna başını salladı.

On Sekizinci Bölüm

Daha sonra Anna yatağında uzanırken, eve gitme fikrini aklından bir türlü çıkaramıyordu. Yanında usulca horlayan Peter'a baktı. Mışıl mışıl uyuyordu. Kalkarsa onu duyacak mıydı?

Durumu fazla düşünmeye çalışmadan yataktan kalktı ve şifonyerine gitti. Kıyafetlerini çıkardı ve sonra banyoya gitti. Giyindikten ve saçlarını taradıktan sonra yatak odasına geri döndü ve Peter'ı incelemek için durdu. Peter kımıldamamıştı. Eşyalarının bulunduğu bir kutuyu sessizce karıştırdıktan sonra, Peter'ın yanına taşındığında gördüğü yedek ev anahtarlarını buldu. Ayakkabılarını kaptı, gizlice oturma odasına çıktı ve sessizce daireyi terk etti. Ayakkabılarını koridorda giydi, sonra aceleyle asansöre gitti ve inerken telefonundan otobüs bilgilerine baktı. İki blok ötede on dakika içinde bir otobüs kalkıyordu. Kısa bir süre durdu ve bir büfeden otobüs kartı satın aldı, ardından aceleyle otobüs durağına gitti.

O geldiğinde otobüs yanaşıyordu ve binip bir koltuk buldu. Otobüs kaldırımından uzaklaşırken planından şüphe etmeye başladı. Ama eski evini görmenin nesi yanlıştı ki? Kaçmaya çalışmıyordu... gerçekten. Sadece görmek istiyordu. Mutlu bir anıya ihtiyacı vardı. onu rahatsız eden korkunç şeylerin üzerine yazacaktı.

Programa göre otobüs yolculuğu yaklaşık yarım saat sürecekti. Sürekli telefonunun çalmasını bekliyordu... Peter'ın onun gittiğini fark etmesini. Eve varır varmaz telefonu kapatacaktı. Bir şekilde onun izini sürebiliyordu ama yolunu bulmak için ona ihtiyacı vardı.

Eski mahallesi otobüs durağından yaklaşık yarım mil uzaktaydı. Oraya varması yola çıktığında beklediğinden çok daha uzun sürdü ama sonunda mahallenin girişi görüldü. Kapılar kapalıydı ama kilidi açmak için yüzüğünde bir anahtar vardı ve birkaç dakika içinde dairesel yoldan evinin garajına doğru yürüdü.

Büyük beyaz evin yan tarafı görüldüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

Beklediği gibi ev karanlıktı. Yürüdü ve ön kapıda tereddüt etti. Burası hâlâ onun evi miydi? Anahtar işe yarayacak mıydı? Gerçekten içeri girmek istiyor muydu?

Bir parçası kaçmak istiyordu. Ama Alex'ten bir şeyler istiyordu. Ölmüş olsa bile onun rahatlığına ihtiyacı vardı. Ev hâlâ onun gibi kokacak mıydı?

Dudağını ısırdı, anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kapı açıldığında ağzından rahat bir nefes çıktı, ancak girişte bir bip sesi yankılandığında rahatlama yerini endişeye bıraktı.

Alarm mı? Duvardaki parlayan panele doğru yürürken anılarını araştırdı. Rakamlara birkaç saniye baktıktan sonra hatırladığı kodu tuşladı ve yüzünü buruşturdu. Basılan son numara ile doğru girildiğini gösteren çift bip sesi arasındaki duraklama kodu sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Işık düğmesini çevirdi ve mermer girişe baktı. Alex'i son gördüğünde. Masa ve halı yerinde duruyordu ama ortada duran beyaz vazo yoktu.

İki buçuk yıl sonra ilk kez Alex'in anılarının tadını çıkararak evin içinde yavaşça dolaştı. Bunu yaparken üzerine beklenmedik bir huzur çöktü. Büyük odada durdu ve düğün fotoğraflarına baktı.

Anna kendini zor tanıdı. Çok mutlu görünüyordu ve Alex çok yakışıklı görünüyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken Alex'in resmini duvardan çekip göğsüne bastırdı. Kalbi onun için acıyordu. Öldüğünü öğrendiği gün ne kadar acıysa şimdi de o kadar acıydı.

Merdivenleri koşarak çıktı ve büyük yatak odasına girdi. Yatak yapılmıştı ve oda temizdi. Burada Alex'le birlikte olduğu pek çok anısı vardı. Ona sarılıp öpmesi ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için bir şans daha vermek için neler vermezdi.

Odadan geçip Alex'in dolabına girdi ve onun tanıdık kokusu ciğerlerini ve hafızasını doldurdu. Alex'in özünü içine çekti, kalbinin hamlığına tuz gibi sürülene kadar derinlere çekti.

Bir düğmeye basılmış gibi öfkesi onu ele geçirdi ve Alex'in giysilerini çekiştirerek, önünde yerde büyük bir yığın oluşana kadar hangarlardan kopardı.

Göğsü kabarak, kendini yığının içine gömmeden önce uzun bir süre yığına baktı. Alex'in resmini göğsüne bastırdı ve derin bir uykuya daldı.

Uzaktan gelen bağırışlar Anna'yı huzurlu uykusundan uyandırdı. Karanlık odada gözlerini açtı ve bir kez daha Alex'i içine çekti. Giysileri çok yumuşak, sıcak ve büyüktü. Hiç ayrılmak istemiyordu.

Ama adı haykırılıyordu ve ayak sesleri yakınlarda yankılanıyordu. Işık aniden gözlerini işgal etti.

"O burada!" diye bağırdı biri.

Anna gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra Aaron'un yanına çömelmesine odaklandı. "Ne yapıyorsun Anna?" diye sordu.

"Beni nasıl buldun?"

Aaron altın bileziğin olduğu kolunu kaldırdı. "GPS takip cihazı. Peter seni telefonundan takip edebilir."

"Peter burada mı?" Anna telaşla etrafına bakındı. Oh, çok kızacaktı! Onu Devin'e geri götürecekti. Tekrar iğne olacaktı. Buraya gelirken ne düşünüyordu ki?

Başını tekrar kumaş yığınının içine gömmeden önce bir an için başını eğdi.

Birkaç dakika sonra Anna başka ayak sesleri duydu ve başını kaldırıp baktığında Peter'ı kapı aralığında gördü. Elleri ve ayakları üzerinde geri çekildi ve duvarın yanına büzüldü, hala Alex'in resmini göğsüne bastırıyordu. Malikâneye geri dönmekten korkarak ona baktı.

"Anna, neden seni buraya getirmemi istemedin?" Peter usulca sordu. "Neden gizlice kaçtın?" Yanına gelip diz çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "Neden seni getirmemi istemedin?" diye yalvardı.

Anna ne diyeceğini bilemedi. Neden iyi davranıyordu ki? "Düşündüm ki can sıkıcıydı. Gizlice kaçtığım için özür dilerim. Lütfen beni Malikâneye götürmeyin," diye yalvardı.

"Anna, sen rahatsız edici değilsin. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bu öğleden sonra Devin'e söylediklerin yüzünden."

Peter'ın kahverengi gözleri endişeyle doldu. "Anna, Devin'in bana sabah bulantılarından falan bahsettiği zamandan mı bahsediyorsun?"

Başını salladı.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Uyuduğunu umuyordum. Anna, ben... Devin'in sana yaptıklarından öğrendiğimi bilmesine izin veremezdim." Onun elini kendi elinin içine aldı. "O gece, o adam gelip seni parçaladıktan sonra Aaron'ı görmeye gittim ve bana senin hikayeni anlattı. Devin'in bana anlattığından çok ama çok farklıydı. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm tavır ve davranışlarını daha iyi açıklıyordu. Devin bana senin tam bir baş belası olduğunu ve her zaman izlenmesi gerektiğini, bunu yapacak zamanı olmadığını söylemişti.

O... sen çok küstahlaşan ve bir çentik aşağı indirilmesi gereken şirret bir Yaşlı Müdireydin. Sana istediğimi yapabilirdim ve sadece onun sana olan ihtiyacını karşılamam gerekiyordu." Ona tekrar baktı. "Ona inandığım için özür dilerim, Anna."

"Geldiğinde pek nazik değildim."

Peter gülümsedi. "Hayır, ama sende hâlâ üzücü bir şeyler vardı. Ve Aaron seni sonuna kadar savundu. Senin tarafından kandırılacak bir adama benzemiyordu. En azından o kadar değil." Durdu ve Aaron'a baktı.

"Kuliste ona, başına bir şey gelmesinden korktuğun için onunla çıkmayacağını söylediğini duydum. Senin kadar derin duygular hisseden bir Yaşlı Hanım görmedim Anna ve hepsiyle de tanıştım."

Onun yanağını okşadı. Tekrar konuştuğunda yumuşak ve nazik bir sesi vardı. "Devin'e o şeyleri söyledim, böylece benim senin hakkında ona inanmadı. Artık bana güvenmezse ne yapacağını hayal etmekten nefret ediyorum. Rahatsızlık vermiyorsun, Anna. Sana oldukça düşkün oldum.

Sen." Elini kızın başının arkasına doladı ve hafifçe öpmek için eğildi, dudakları kızın dudaklarını sardı ve başparmağı kızın yanağını okşadı. "Çok düşkün," diye fısıltıyla tekrarladı.

Birbirlerine baktılar ve Anna onun doğruyu söylediğini anladı. Ona ürkek bir gülümseme verdi. "Gizlice çıktığım için özür dilerim."

"Uyandıgımda senin gitmiş olduğunu görünce çok korktum. Neyse ki Devin buraya ilk geldiğimde bana bileziğinden bahsetti de onu aramak zorunda kalmadım. Bunu yapmak zorunda kalsaydım Devin'in ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Anna endişeyle yutkundu. "Ona söylemeyecek misin?" "Kesinlikle söylemeyeceğim. Seni cezalandırılmış görmek gibi bir arzum yok."

Ürperdi

Sanki tüm bunların ne anlama geldiğini biliyormuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi Anna içtenlikle. Onun hakkında yanılmış olduğuna sevinmişti.

Peter onun ayağa kalkmasına yardım etti ve üçü birlikte yatak odasına gidip yatağa oturdular.

"Seni takip ettiğimde kapıya kadar geldim ve buraya nasıl gireceğimi bulamadım," dedi Peter. "Yarım saat boyunca içeri nasıl gireceğimi bulmaya çalıştım. Belki o biliyordur diye Aaron'ı aradım."

"Alex gitmeden önce bana içeri girmem için gereken tüm bilgileri verdi," dedi Aaron. "Kapıyı açmak için bir kumanda bile. Hiçbir şeyin değişmemiş olmasına sevindim."

"Saat kaç?" Anna aniden esneyerek sordu.

"Saat üçü biraz geçe-" Aaron'ın telefonu sözünü kesti. "Kim arıyor lan?" Telefonunu cebinden çıkardı. "Ah." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Anna kafası karışmış bir halde Peter'a baktı.

"Benim tahminim Wilhelm olurdu. Sanırım eğer ev kodlar kullanılır." Peter ona dikkatle baktı. "Burada pek çok şey hakkında bildirim alıyor."

Anna bir dakika düşündü. "Yani burada olduğumu biliyor mu?"

Peter omuz silkti. "Öyle tahmin ediyorum. Ayrıca kredi kartı makbuzlarını görmekten ve ailesinin ne yaptığını bilmekten hoşlandığını da tahmin ediyorum.

üyeler satın alıyor. Sanırım satın aldıkları şeylerle ne yaptıklarını görebilecektir."

Anna gözlerini Peter'a dikti. "Yani kartları kullanarak Wilhelm'e iyi olduğumu ve ne yaptığımı söyleyebilir miyim?"

Peter yine omuz silkti ama yüz ifadesi evet diyordu.

"Bana söylemeye iznin yok mu?"

"Hayır."

Yani satın aldıklarıyla Wilhelm'e şifreli mesajlar gönderebiliyor muydu?

Devin bilmiyor mu? "Belki de daha fazla kurdele almalıyım

Pointe ayakkabıları." Fındıkkıran'da "Kurdele Dansçısı" olduğu için kodu anlamış olabilir.

Peter sırttı. "Bence bu iyi bir fikir olur." "Teşekkür ederim," dedi Peter'ın eline uzanarak.

"Benim fikrim değildi," diye cevap verdi ve Aaron içeri girerken başını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Aaron başıyla onayladı. "Evet, alarm şirketinden evde olağandışı bir hareketlilik olduğuna dair bir telefon geldi."

"Anna pointe ayakkabıları için yeni kurdeleler alması gerektiğini düşünüyor." Aaron sırttı. "Uygun."

Anna tekrar esnedi ve Peter ayağa kalkıp yatağın üzerindeki örtüleri çekti. "Bu gece burada kalacağız, eğer sorun olmazsa?"

Başını salladı ve iki adam yatakta iki yanına geçtiğinde memnun oldu. Onların rahatlatıcı varlıkları arasında sarılıp sarmalandığında birkaç dakika içinde uykuya daldı.

"Bu gerçekten güzel bir ev, Anna. Burada yaşamak istemediğine emin misin?" Peter ertesi sabah sordu.

Anna başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca. "Alex olmadan olmaz."

Peter Aaron'u eve götürürken, Anna istediği bazı şeyleri topladı; bunlar arasında bazı giysiler, anı kutusu ve Alex'le düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraf da vardı.

Peter onu resimdeki kişiyle aynı kişi olarak tanımakta güçlük çektiğini belirtmişti.

"Neredeyse üç yıl önceydi," diye belirtmişti. Ama o haklıydı. Alex'le birlikte bambaşka bir insan olmuştu ve bu yüzünden okunuyordu. "Bu gerçekten üzücü, Anna," dedi sadece, ama daha da üzgün görünüyordu. daha sorunlu.

Anna Aaron'a Alex'in arabasını isteyip istemediğini sormuş ama o reddetmişti. "Sigortasını karşılayamam," diye gülmüştü Aaron. "Hayır. Belki bir şey için istersin."

Anna kaşlarını çattı ve ona yapmayacağını söyledi, ama yine de Ara

ba. Peter bir süre sonra döndü. "Hazır mısınız?"

Tekrar girişe baktı ve sonra başını salladı. "Ben hazırım." Dışarı çıktılar ve Anna kapıyı kilitledi.

"Anna, istediğin zaman geri dönmek istersen, sadece bana sor, tamam mı?"

Peter elini ona doğru uzatarak şöyle dedi. "Gizlice kaçman gerekiyormuş gibi hissetme."

Anna onun uzattığı eli tuttu ve başıyla onayladı. "Yapacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

Şirketin Çarşamba sabahına kadar sadece provaları vardı. Peter ve Anna o öğleden sonra Los Angeles'a uçtular ve kiralık bir arabayla ailesinin Laguna Beach'teki evine gittiler.

Arabasıyla çok güzel bir mahalleye girdi ve iki garajı ve kapılı bir avlusu olan geniş, pembe bir evin önüne park etti. Evin arkasında gökyüzü batan güneşle birlikte pembe ve altın rengine bürünmüştü ve hava tuzluydu. Uzaktan okyanusun sesini duyabiliyordu. Arabadan inerken Peter'in elini tuttu ve gözlerini kapatarak etrafını seyre daldı.

Peter bir adım daha yaklaştı ve ellerini onun sırtında gezdirdi. "Burayı sevmişe benziyorsun," diye mırıldandı ve dudaklarını Anna'nın dudaklarına bastırdı. Bu hafta çok iyi anlaşmışlardı ve Anna kendini ona yakın hissetmeye başlamıştı.

"Çok sıcak," dedi kollarını onun boynuna dolayarak. "Evden çok farklı." Parmak uçlarına kalktı ve onu tutkuyla öptü. "Umarım ailem benim odamda kalmana izin verir, yoksa seni ziyaret edeceğim. gecenin bir yarısı."

Anna kıkırdadı ve başını onun göğsüne yasladı. "Umarım benden nefret etmezler."

Peter, gözlerindeki endişeyi gizleyemese de, "Senden nefret edecek bir şey yok, Anna," diye itiraz etti. Ona babasının ve annesinin Amcalar çok inatçı olabiliyordu ve bir kere kafalarına bir fikir girdi mi, ondan kurtulmak çok zor oluyordu. "Hadi çantalarımızı alalım ve müzikle yüzleşelim."

Arabanın kapısını kapattı ve bagajı açtı. İki bavulu da aldıktan sonra onu kapıdan geçirip ön kapıya götürdü. Ona gülümsedi ve sonra kapıyı açtı.

Kapı, iki kat yüksekliğinde beyaz bir odanın tepesine açılıyordu. Karşı duvardaki pencereler okyanusun üzerinde muhteşem altın rengi gün batımını sergiliyordu. Anna durdu ve baktı. Bu gün batımı kadar güzel bir şey daha önce hiç görmemişti.

"Oh, Peter," diye iç geçirdi. "Bu inanılmaz."

Peter kıkırdadı. "Evet, öyle. Sadece nereye gittiğine bak ve merdivenlerden düşme. Yaralanırsan Isaak beni öldürür."

Ona bakıp gülümsedi ve önünde insanlarla dolu uzun bir oturma odasına inen kavisli bir merdiven gördü.

Peter yüksek sesle Rusça bir şeyler söyledi ve alt kattaki insanlar başlarını kaldırıp heyecanla bağırıldılar. Anna ile birlikte merdivenlerden inerken bir kız koşarak Peter'ın yanına geldi ve ona sıkıca sarıldı.

"Peter!" diye bağırdı. Güzeldi, on dört ya da on beş yaşlarındaydı, uzun, neredeyse siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Uzun boylu ve inceydi, yanaklarında gamzeler vardı. Peter'a bakışlarından ona hayran olduğu anlaşılıyordu.

Peter sırtarak, "Natalya," dedi ve kolunu Anna'nın beline doladı. "Bu Anna. Anna, bu benim küçük kız kardeşim Natalya."

"Merhaba," dedi Anna utangaç bir sesle.

"Merhaba Anna," dedi Natalya sıcak bir gülümsemeyle. "Evimize hoş geldiniz."

Diğer insanlar onlara doğru yürüdü ve Peter hepsini kucaklayarak, öperek ve sevgi dolu selamlarla karşıladı.

"Seni duyduğumu sandım, *Dorogoy*." Kırklı yaşlarının sonlarında, parlak siyah saçlarını geriye doğru topuz yapmış bir kadın başka bir odadan içeri girdi. Anna'nın boylarındaydı ve Peter'a genişçe gülümsedi.

"Merhaba anne," dedi Peter ona sıkıca sarılarak.

Ona gülümsedi ve yanağına dokundu. "Sakalını sevdim. Babana benziyorsun."

Peter yüksek sesle, "Millet, bu Anna," dedi. "Anna, bu... herkes." Güldü. "Annem, Jackie. Kardeşlerim Sergei, Pavel ve Yuri." Peter isimlerini söylerken üç genç adam başlarını salladı. Anna, Sergei'nin kendi yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, Pavel birkaç yaş küçüktü ve Yuri de on altı yaşlarında görünüyordu. "Natalya'yla zaten tanışmıştın. Bu amcam Vlad, Nina teyzem ve babam Mikhail."

Anna tanıştırdıkları herkese utangaç bir şekilde gülümsedi. Nina ve Jackie ona gülümsedi ama Vlad ve Mikhail ona şüpheyle baktılar. "Akşam yemeği hazır," dedi Jackie gülümseyerek. "Ben de senin yapacağını umuyordum. zamanında. Hadi yiyelim."

Peter onun elini tuttu ve tüm kalabalık büyük bir masanın kurulduğu yan odaya geçti. Masanın ortasında dumanı tüten tabaklar duruyordu. ve nefis kokuyordu. Anna, Peter ve Sergei'nin arasına oturdu. Peter babasının yanına, sonlara doğru oturdu.

Akşam yemeği gürültülu geçti. Herkes San Francisco'da yaşama ve Peter'in dans etme hikâyelerini dinlemek istiyordu. Görünüşe göre Peter birkaç yıldır ziyaretine gelmemişti ama onu ziyarete gitmişlerdi.

"Bizi ziyarete gelemedin mi?" Natalya tatlı tatlı surat astı.

"Çok meşguldüm, Nati. Nasıl olduğunu bilirsin."

Peter onlara hikâyelerini anlatmayı bitirdiğinde, konuşmalar masanın etrafında bir oraya bir buraya sürüklendi. Anna sessizliğini korudu. Peter'in babası ve amcası alçak sesle Rusça konuşuyor ve arada bir ona bakıyorlardı. Vlad özellikle düşmanca görünüyordu ve Anna onu gücendirecek ne yaptığını merak ediyordu. Onunla sadece bir kez, Alex'in cenazesinde karşılaşmıştı ve Anna bundan daha az samimi olsa da o samimi görünüyordu. Belki de bu yüzden ondan hoşlanmamıştı.

"Dariya beni aradı," dedi Sergei, Anna'nın yanından Peter'a bakarak. Peter'ın yüzu hafıfçe soldu. "Seni neden aradı?"

"Telefonuna cevap vermiyordun, o da sana ne olduğunu öğrenmek için beni aradı." Sergei Anna'ya baktı. "Sanırım artık biliyorum."

Anna Dariya'nın kim olduğunu sormak için can atıyordu ama zaten bildiğine dair bir his vardı: Peter'ın kız arkadaşı.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz, Sergei?" Peter sakın bir şekilde sordu ama Sergei onun üzgün olduğunu anlayabiliyordu.

Sergei omuz silkti ve yemeğe geri döndü.

Anna yemekten birkaç küçük ısırık daha aldı ve sonra bitirdi. O zamandan beri

Peter'la iyi anlaşıyorlardı, "kız arkadaşını" unutmuştu. Dariya'yı hiç aradı mı? Onu özlüyor muydu? Anna hamileliğinin ilerlememiş olmasına seviniyordu, yoksa hastalanabilirdi. Peter'ın aslında onun erkek arkadaşı olmadığını hatırladıkça midesi çalkalanıyordu. Hâlâ sadece Devin istediği için birlikteydiler. Devin onunla daha ne kadar kalmasını sağlayacaktı?

Peter kolunu Anna'nın omuzlarına doladı. "Anna, iyi misin?" diye kulağına fısıldadı. "Sergei... Özür dilerim. Bunu senin önünde söylememeliydi."

Anna başını iki yana salladı. "Sorun değil," dedi zayıfça gülümseyerek. "Ben... sadece onu unutmuşum."

Adam ona öylesine şefkat dolu bir bakış attı ki, kız başını çevirmek zorunda kaldı. Onun kendisine bu şekilde bakmasını istemiyordu. Onan hoşlanıyordu, bunu inkâr edemezdi. Onun gerçek hayatını hatırlatmanın gerekli olduğuna karar verdi. Bir doz

incinmesini engelleyecek bir gerçeklik... belki. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki onsuz bir hayatı hayal etmek bile zordu.

Yemekten sonra Jackie, Anna'ya yatacağı odayı gösterdi. Peter'la birlikte kalmayacaktı. Onun yerine, odasında iki adet ikiz yatak bulunan Natalya ile aynı odayı paylaşacaktı. Anna, Peter'ın babasıyla Rusça tartıştığını duydu ama Peter kazanıyor gibi görünmüyordu.

Anna önündeki karanlık okyanusu seyrederken Peter onun arkasında durmuş, ellerini iki yanındaki güverte korkuluklarına dayamıştı. Ev okyanusun üzerindeki bir uçurumun üzerindeydi ve aşağıdaki kumsalın muhteşem manzarasına sahipti.

Peter gün içinde daha da iyi olduğunu söyledi.

Hava biraz serindi ama Peter onu sıcak tuttu. "Burası çok huzurlu," diye iç geçirdi.

"Babam ve amcam tartışmaya başlayana kadar," diye kıkırdadı. Eğildi ve Anna'nın boynunun yan tarafını emerek tekrar iç çekmesini sağladı. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

"Mmm." Adamın ona dokunmasından hoşlanıyordu, nokta. Onun mükemmel bir aşık olduğunu öğreniyordu.

Elleri kollarından omuzlarına doğru kayd ve çıplak omzunu öpebilmek için üstünün kumaşını çekti. Kadın başını adamın omzuna yasladı ve gözlerini kapattı. Başparmakları alt kısmına değdiğinde Göğüslerinin kıvrımı, meme uçları sertleşti ve sütyeninin ince kumaşına bastırdı.

"Seninle birlikte olmadan dört gün geçirebilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı boynuna karşı ve ereksiyonunu kıkına bastırdı. "Aletim sensiz yalnız kalacak."

Anna kıkırdadı. "Ben de seni özlerdim," diye fısıldadı, kalçalarını ona doğru bastırarak inlemesine neden oldu. Peter usulca Rusça küfretti ve ellerini Anna'nın göğüslerini avuçlamak için hareket ettirdi. "Ah, Peter..." diye iç geçirdi.

"Aynı odayı paylaşmanızı istemememin bir nedeni vardı Peter." Vlad gelip Anna ve Peter'ın yanında durdu ve parmaklıklara yaslandı. "Daha ziyade.... olabilirler." Vlad şehvetli bir bakışla Anna'ya baktı. "...bağımlılık yapıyor. Ondan biraz uzak kalmaya ihtiyacın var."

"O bir 'onlar' değil, Vlad," diye düzeltti Peter. "O bir insan."

"O bir Elder-Mistress. Onların işi erkekleri baştan çıkarmaktır."

Vlad'ın sözleri Anna'nın huzurlu balonunu deldi. Belli ki ondan hoşlanmıyordu. Neden Peter'ın San Francisco'ya gelip onunla birlikte olmasına izin verdi? Belki de Devin'e itaat etmek zorundaydı çünkü o bir Yaşlı'ydı.

"Yürüyelim, olur mu?" Vlad güvertenin kenarındaki korkulukta bir boşluğu işaret ederek, "Yürüyelim mi?" dedi.

Anna başını kaldırıp amcasına kısık gözlerle bakan Peter'a baktı. "Neden?" diye sordu.

"Sana söyledim, Anna'yı tanımak istiyorum. Bunu ailenin önünde yapamam, değil mi?"

Demek istediği buydu. Onu kullanmak istiyordu. Anna'nın omuzları çöktü ve Vlad'ın gösterdiği yöne doğru yürüdü.

"Anna, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, öyle Peter," diye düzeltti Vlad.

Üçü birlikte evin yan tarafına doğru yürüdüler; orada küçük, loş bir çiçek bahçesi vardı.

Vlad, Peter'a "Gözcülük et," dedi ve Anna'yı bahçeye doğru çekerek bir banka oturttu.

ellerini arkasına koydu. Eteğini kalçalarının üzerinden yukarı itti ve parmaklarını içine sokmak için külotunu kenara çekti.

Yüzünde çaresiz bir ifadeyle onu izleyen Peter'a baktı. Vlad onun kalçasına vurdu. "Beni memnun edeceksin. Onun için endişelenme."

Anna'nın çenesi titredi. "Evet lordum," dedi usulca, adamın gözlerindeki yaşları göremediğine sevinerek. Başını eğdi ve onun kendisine istediği gibi dokunmasına izin verdi. Bir fermuar sesi duydu, adam külotunu indirdi ve bir an sonra onun içindeydi. Adam sertçe içine girerken parmakları kalçalarına saplandı.

Bankın arkasına yapıştı ve onun hareketlerine karşı kendini destekledi.

"Devin emir üzerine gelebileceğini söyledi," dedi sert bir sesle. "Yap şunu. Ama yumuşakça."

Anna dudağını ısırды ve vücudundaki hislere odaklandı. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu, özellikle de bu pozisyonda.

Vlad'ın hareketleri hızlandı ve ona hırladı. "Yap şunu."

Gözlerini kapattı ve vücudu onun istediği gibi tepki verdiğinde rahatladığını hissetti. Boşalırken nefesi kesildi ve ağzını kapattı, ağır nefes alıyor ve sessiz kalmaya çalışıyordu. Vlad bir an sonra bir iniltiyle boşaldı ve tırnaklarını onun derisine geçirdi.

Adam çekildi, ama Anna o söyleyene kadar kıpırdamaya cesaret edemedi. Adamın üzgün olduğunu görmemesi için gözlerini yere indirdi ama adam çenesinden tutup yüzüne baktı. "Neden üzgünsün? Sen bunun için varsın."

Anna birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, lordum," diye fısıldadı boğazındaki yumrunun üzerine. Bütün hafta sonu böyle mi geçecekti?

Uzun bir süre kısık gözlerle ona baktı ve sonra topuklarının üzerinde dönüp gitti. Peter, Anna'nın yanına gitmek için hamle yaptı ama Vlad ona Rusça bir şeyler söyledi ve o da dönüp amcasını takip ederek bahçeden çıktı.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Anna yere çöktü ve ağlamaya başladı. Görünüşe göre burada olduğu sürece birçok gerçeklik dozu alacaktı. Uzun süre ağladı ve kimse bahçeye gelmedi. Burada kalmalı mıydı? Vlad ona başka bir talimat vermemişti ve ne yapacağını bilmiyordu. Hava daha da soğumaya başlamıştı ve Anna kararsızlıktan felç olmuş bir halde titriyordu.

Ayak seslerini duydu ve bir an sonra Peter'ı gördü. Onu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra mutluluğu bir kenara itti.

Ona doğru yürüdü ve alnından öptü. "Özür dilerim Anna." Ayağa kalkmasına yardım etti ve aralarındaki mesafeyi koruyarak onu içeri götürdü.

"Ne yapmak istiyorsun?" Peter nazik bir ses tonuyla sordu. "Yatağa gidebilir miyim?"

Peter başıyla onayladı ve onu merdivenlerden yukarı, Natalya'nın odasına götürdü. Yine banyoyu işaret etti. "Duş almak istiyorsan, devam et."

"Bunu yapsam sorun olur mu?"

Peter başıyla onayladı. "Anna, Vlad'ın neden böyle davrandığını bilmiyorum. Genelde çok iyi bir adamdır."

"Bana zarar vermedi," dedi usulca.

"Fiziksel olarak belki," diye homurdandı.

Anna ona cesur bir gülümseme vermeye çalıştı. "Ben iyiyim."

"Hayır, Anna. Bunu yapması doğru değil. Ben gidiyorum-"

Elini onun göğsüne koydu. "Lütfen benim hatırım için başını belaya sokma Peter. Ben iyiyim. Çok daha kötülerini atlattım."

"Bu hiç rahatlatıcı değil."

Anna omuz silkti. "Bu doğru."

"Biliyorum. Bu yüzden rahatlatıcı değil." İç çekti. "Git duş al. Sen uyuyana kadar yanında kalacağım."

"Peter, bunu yapmak zorunda değilsin. Başın belaya girer."

"Umurumda değil. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun. Seni tanırsa bunu anlayacağını umuyordum." Yüzünü ovuşturdu. "Git," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ben birazdan gelirim."

Anna başıyla onayladı ve adam koridora geri döndü. Yatak odasına gitti ve bavulunu açarak banyo malzemelerini ve pijamalarını çıkardı, ardından banyoya gidip duş aldı. Daha sonra yatak odasına geri döndüğünde Peter yatağında oturuyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kollarını açarak.

Başını salladı ve memnuniyetle onun kucağına gitti. Kolları çok rahatlatıcıydı. Ona olan duygularının içinde kaybolmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama şu anda buna engel olamıyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bir süre sonra

Yorganı geri çekti ve onu yatağa yatırdı, ardından kollarını ona dolayarak yanına uzandı.

"Aileme kendini iyi hissetmediğini ve erken yattığını söyleyeceğim. Odamın nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Anna başını salladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa gel beni al."

"Tamam."

Anna gözlerini kapadı ve rahatladı, onun sıcak kucaklamasının kendisini uykunun huzurlu unutkanlığına bırakmasına izin verdi.

Yirminci Bölüm

"Bugün yardım edebileceğim bir şey var mı?" Anna kahvaltı tabaklarını toplamaya yardım ederken sordu.

Arkasında bir yıllık Şükran Günü deneyimi vardı; Ben'in ailesiyle geçirdiği Şükran Günü. Katherine bütün gün mutfağın yönetimini üstlenmiş, Anna da elinden geldiğince yardım etmişti. Mutfakta çok iyi değildi ama birkaç şey biliyordu. Ayrıca, belki de Vlad'ın varlığından uzak duracak kadar meşgul kalabilirdi, gerçi bu Peter'dan da uzak kalmak anlamına gelecekti. Ama bu aynı zamanda Peter'ın başını belaya sokmasını da engelleyecekti.

Anna lavaboya bir yığın bulaşık getirirken Jackie gülümseyerek, "Çok tatlısın Anna," dedi. "Çocukluğunuzdan kalma aile gelenekleriniz var mı?"

"Hayır," dedi Anna usulca. Şükran Günü Jack'le geçirdiği herhangi bir gün gibiydi ve ailesinden pek bir şey hatırlamıyordu. Çocukluğuna dair pek bir kutlama hatırlamıyordu. Annesinin hiç kutlaması yoktu.

Gelenekler ve babası... Ölümsüzlerin tam olarak aileleri yoktur.

Jackie ona nazik bir bakış attı. "Peter yetiştirilme tarzının biraz sert olduğunu söyledi." Kadın gülümsedi. "Merak etme, günü dolduracak kadar şeyim var."

Nina ve Natalya da büyük mutfaktaydı ve gülüştüler. "Zavallı Jackie hepimize Amerikan geleneklerini öğretmek zorunda kaldı."

Nina dedi ki. "Onlardan oldukça hoşlanmaya başladım. Yılın bu zamanlarında buraya gelmeyi seviyorum. Bir kere donmuyorum."

Anna güldü. "Birkaç yıl önce Aralık ayında Almanya'daydım ve kesinlikle dondurucu olduğunu hatırlıyorum. Ama anladığım kadarıyla St Petersburg çok daha soğuk oluyor."

Nina başını salladı. "Ah, evet. Bir Alman kışının çok güzel olacağını düşünürdüm."

"Almanya'da ne yapıyordun?" Natalya sordu.

Anna dudağını ısırды. Buna nasıl cevap verecekti? Eline bir bez aldı ve masayı silmeye başladı. "Ben... birini ziyaret ediyordum. Birkaç yıl önceydi.

önce."

"Ailen Alman mı?" Nina sordu.

"Hayır, onlar..." Anna kıkırdadı. "Aslında Ruslar. Benim Büyükanne ve büyükbaba göç ettiklerinde San Francisco'nun Rus bölgesine yerleşmişler. Ama Rus tepesine değil."

"Gerçekten mi? Bu neden bu kadar iyi anlaştığımızı açıklıyor," diye gülümsedi Nina. Anna'ya hem dün gece hem de bu sabah çok iyi davranmıştı. "Nereli olduklarını biliyor musun?"

Anna başını salladı. "Hayır." Tereddüt etti. "Ailem ben on iki yaşındayken öldü." Masanın üzerindeki yapışkan bir noktayla uğraştı.

"Oh, çok zor olmalı," dedi Jackie. "Çok özür dilerim." Anna omuz silkti.

"Seni kim büyüttü?" Jackie sordu.

"Vasim, Jack. Ailemin bir arkadaşıydı." "Onunla yakın mısınız?"

Anna masaya baktı ve soruya nasıl cevap vereceğini düşündü. "Ondan hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle, bunu gerçekten söyleyebildiğine şaşırmıştı.

yüksek sesle. *Ondan nefret ediyorum!!* Gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes aldı.

"Rahatsız edici anıları gündeme getirmek istememiştim, Anna," dedi Jackie. "Beni affet."

Anna gözlerini açtı ve masaya baktı. "Sorun yok," dedi. Sessizce masayı silmeyi bitirdi. Nina konuyu değiştirdi, kızlarından birinin yaklaşan düğünü hakkında konuşuyordu. Anna çok fazla dikkat etmedi, bunun yerine kendini Alex ve ailesiyle ilgili anılara kaptırdı.

Jackie bütün gün kadınları meşgul etti. Anna'ya patates soydurdu, meyve ve sebzeleri doğrattı. Jackie ve Nina turta yaptı, Natalya da her ikisine yardım etti. Anna Nina'ya bir kase kesilmiş elma uzattı ve Nina'nın gözüne Anna'nın evlilik yüzüğü ilişti.

"Ne güzel bir yüzük. Alabilir miyim?" Nina onun eline uzandı.

Anna çekingen bir tavırla başını salladı ve Nina'nın görmesi için elini uzattı.

"Bu bir...ah, İngilizce'de buna ne deniyor...şiiir yüzüğü, sanırım aradı mı?"

Anna tekrar başını salladı.

Nina düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Evli misin, Anna?"

Jackie ve Natalya durup ona baktılar.

"Öyleydim," dedi Anna elini çekerek. "O öldü." "Ne zaman?" Nina usulca sordu.

"İki buçuk yıl önce. Üç aydan daha az bir süredir birlikteydik ve... bu oldu." Gözyaşlarını saklamak için başka tarafa baktı.

"Adı neydi?" "Alex."

"Alman mıydı?"

Anna Nina'ya baktı, sorusuna şaşırmıştı. "Evet."

Nina kaşlarını çattı. "Bana biraz müsaade eder misiniz?" Nina hızla odadan çıktı ve Anna Jackie'ye baktı.

"Ben bir şey mi yaptım?"

Jackie başını salladı. "Hayır... Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum." Gülümsedi. "Bu elmalar mükemmel kesilmiş. Çok yemek yapar mısınız?"

Anna gülümsedi, konu değiştiği için minnettardı. "Hayır. Peter ve ben dışarıda ya da mikrodalgada yemek yiyoruz. Gerçi o arada sırada yemek pişirir."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Natalya kocaman gözlerle sordu. "Ama ben-" "Nati, neden babama bu akşam için şarap seçmesini söylemiyorsun?"

"Ama anne-"

Jackie kızına sertçe baktı ve Natalya itaatkâr bir şekilde arkasını dönüp babasını aramaya başladı.

"Söylememem gereken bir şey söylediysem özür dilerim," dedi Anna çabucak. "Ben... Bana sosyal açıdan beceriksiz olduğum söylendi."

Jackie ona gülümsedi. "Bunun için endişelenme, Anna. İyi gidiyorsun. Sana rahatsız edici sorular sorduysak özür dilerim. Peter'la bu kadar ciddi olduğunuzu bilmiyorduk. O...bize sadece geri döndüğünde tanıştığınızı söyledi. burada."

Anna iç çekti. "Evet. Bu... karmaşık."

Jackie konuyu değiştirdi ve Natalya birkaç dakika sonra döndükten sonra mutfaktaki hava hızla aydınlandı.

Vlad yaklaşık yarım saat sonra sessizce mutfağa girdi. "Nina özür diliyor ama kendini iyi hissetmiyor ve biraz kestirmeye karar verdi. Akşam yemeğine yetişmeyi umuyor ama göreceğiz."

Jackie kaşlarını çatarak Vlad'e baktı. "Daha önce iyiydi."

"Ani bir baş ağrısı," diye açıkladı. Anna'ya şöyle bir baktı ve sonra odayı girdiği gibi sessizce terk etti.

Jackie yüzünde şaşkın bir ifadeyle Vlad'ın az önce çıktığı girişe baktı ve sonra içini çekti. "Pekala, Anna. Seninle konuşmak ister misin?"

nasıl turta yapılacağını öğrenmek?"

Öğleden sonrasının geri kalanı hızlı geçti. Jackie Anna'ya turta hamurunun nasıl açılacağını ve dolgu için nasıl hazırlanacağını gösterdi. Anna bunun ne kadar karmaşık olduğuna şaşırdı ama yine de keyif aldı. Elmalı turtası Jackie'nin diğer turtaları kadar güzel değildi ama güzel kokuyordu ve Anna kendisiyle gurur duyuyordu.

Öğleden sonra hindi fırından çıktığında, Anna masanın kurulmasına ve birçok yemek tabağının yerleştirilmesine yardım etti. Yardım etmek için yaptıklarından gurur duyarak sırttı ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetti. Adamlar birkaç dakika sonra solgun bir Nina'yla birlikte geldiler ve hep birlikte yemeğe oturdular. Peter daha önce olduğu kadar gürültülü değildi, ama yine de Anna'ya karşı şefkatli.

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Peter, Anna'ya evde yemek yapmaya başlaması için sessizce takıldı.

"Daha iyi hissediyor musun, Nina?" Anna yemek tabaklarını toplarken sordu. Nina üzgün gözlerle ona baktı ve başını salladı.

Vlad sert bir şekilde Rusça konuştu ve Nina aceleyle ondan uzaklaştı. Gecenin geri kalanında Nina sessiz kaldı ve Anna ile herhangi bir temastan kaçındı.

Anna Nina'yı üzecek ne yaptığını merak ediyordu. Ya da duruma göre Vlad'ı. Vlad'ın ondan hoşlanmadığını biliyordu; belki Nina'nın da ondan hoşlanmasını istemiyordu. Ya da belki de Anna'nın Nina'ya önceki gece olanları anlatmasından endişe ediyordu?

Tatlı zamanı geldiğinde, elması diğer turtaların hepsinden önce kaybolunca Anna'nın yüzü güldü. Jackie onu övdü ve Anna kızarıp Peter'in arkasına saklandı.

"Bunu sen mi yaptın?" Vlad kısık gözlerle ona sordu.

"Evet," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Jackie'nin yardımıyla. Ben... onun yardımı olmadan bunu yapamazdım."

Vlad bir süre ona baktı ve sonra başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Bölüm Yirmi Bir

Ailenin geri kalanı akşam aktiviteleriyle meşgulken Peter Anna'yı gizlice üst kattaki odasına çıkardı.

Peter kapıyı arkasından kilitleyerek, "Yalnız uyumaktan nefret ediyorum," dedi. Odanın içinde hızlı adımlarla Anna'ya doğru yürüdü ve onu öptü. "Çabuk olmalıyız ama eve gittiğimizde bunu telafi edeceğim."

Yaklaşık yarım saat sonra aşağı indiler ve ailesiyle birlikte bir film izlediler. Anna, Peter'la birlikte kanepeye oturdu ve Peter ona sıkıca sarıldı. Peter'ın telefonu çaldığında Anna uykuya dalmak üzereydi.

Duvardaki saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. "Kim o?" diye sordu.

Peter telefondaki ismi gördüğünde sıkıntılı görünüyordu. "Buna bakmam gerek. Hemen döneceğim." Hızla ayağa kalktı ve telefona Rusça cevap verdi.

Odada sadece Vlad ve Mikhail kalmıştı, ailenin geri kalanı daha erken yatmıştı. Anna garip bir şekilde onlara baktı ve sonra gözlerini televizyona dikti.

Vlad bir an sonra, "Dariya," diye yorum yaptı. Anna'ya baktı. "Onun bir kız arkadaşı olduğunu biliyorsun, değil mi? Düzgün bir kız arkadaşı?"

Anna kızardı ve ellerine baktı. "Evet," diye cevap verdi usulca. Bu hatırlatmadan ve Peter'ın eninde sonunda Petersburg'a dönüp Dariya'yla evleneceğini bilmenin kalbinde yarattığı sızıdan nefret ediyordu. Neden erkeklerden uzak duramıyor ve onlara bağlanamıyordu?

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Vlad şaşırılmış bir sesle sordu.

Anna üzgün gözlerle ona baktı. "Olmamalı ama evet, oluyor." Dizlerini göğsünde birleştirdi ve çenesini üstüne koydu.

"Dün yaptığım şey seni üzdü mü?" Vlad aniden sordu. Anna dudağını ısırıldı. "Bahçede mi?"

Vlad başını salladı.

Anna buna onu kırmadan nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Hoşuma gitmedi," diye itiraf etti fısıltıyı zor geçen bir sesle ve sonra yüzünü buruşturdu,

onun cevabını bekliyordu.

Vlad sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Devin sana nasıl davranıyor?"

Anna'nın gözleri büyüdü. "Bu hileli bir soru mu?" diye sordu hiç düşünmeden.

"Hayır."

Devin'in nasıl karşılık vermesini isteyeceğini bilmiyordu. Vlad'a tacizinden bahsederse üzülür müydü? Devin bazen insanlara onu nasıl hizada tuttuğunu rahatça anlatıyordu. Diğer zamanlarda ise bazı insanların yanında ona iyi davrandığından emin oluyordu. "O benim efendim. Bana nasıl davranmak istiyorsa öyle davranabilir," diye cevap verdi sonunda. Bu bir cevap değildi ama başka ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

Vlad kaşlarını çattı. "Sana iyi davranıyor mu? Sevecen mi?" Anna dizlerine daha da sıkı sarıldı. "Bazen."

"Canını yakıyor mu?"

"Bazen."

Vlad içini çekti ve kaşlarını çattı. "Hiç doğru cevaplar verir misin?"

Anna yutkundu. "Denerim. Sana nasıl cevap vermemi isterdi bilmiyorum."

Vlad düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "İstediğin gibi cevap veremez misin?"

ne

için "Ceza almak istemiyorum."

"Vlad ve Mikhail birbirlerine baktılar. "Seni cezalandırıyor mu?"

Anna başını salladı. "Yaramazlık yaptığımda."

"Sık sık yaramazlık yapar mısınız?"

"Yapmamaya çalışıyorum. İyi olmaya çalışıyorum ama. " Anna iç çekti. "Görünüşe göre her zaman

onu kızdırmayı başardı."

"Onu kızdırmaktan zevk mi alıyorsun?"

Anna başını sertçe salladı. "Hayır, hiç de değil. İyi olmaya çalışıyorum." "Alex nasıl biriydi?"

Anna'nın göğsü gerildi. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Vlad omuzlarını silkti. "Merak, sanırım. Neden bir Yaşlı Hanımefendi evlenmeyi seçsin ki? Bu sizin... doğal arzularınıza ters gibi görünüyor."

"Doğal arzular mı?"

"Erkeklerle birlikte olmak için. Neden kendini evliliğe bağlıyorsun?"

"Bağlamak mı?" Anna gözlerini kırptırdı. "Alex... beni serbest bıraktı. Devin'in bana zarar vermesini engelledi. Ya da en azından ölene kadar öyle yaptı." Nefes aldı, gözyaşlarının akmasını istedi. "Hayatımın en mutlu günleriydi."

"O öldüğünde oldukça üzgün görünüyordun."

Vlad'a baktı. Üzülmek hafif bir ifadeydi. "Onun öldüğünü öğrendiğim gün tüm dünya başıma yıkıldı.

Alex... beni sevdi, daha önce kimsenin sevmediği kadar. Beni korudu. Onun yenilmez olduğunu düşündüm." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onun ölemeyeceğini düşündüm." Sesi çatallaştı.

"Herkes ölür, Anna."

"Ama bağlanma ve diğer şeylerle birlikte, düşündüm ki. " Burnunu çekti. "I

Sanırım yanılmışım." Koşarak yatak odasına gitmek ve uyumak istedi. Bu sorular eski yaraları yeniden yeni ve çığ hissettiriyordu.

"Bu neredeyse üç yıl önceydi. Hâlâ bunun için üzülmüyor musun? Sadece üç aydır evliydim."

Anna omuz silkti. Bu konuda aşırı dramatik miydi? Ondan uzaklaşmalı mıydı? Ama devam edecek bir şey yoktu. "Alex benim tek umudumdu. Devin'in zarar veremeyeceği tek kişi oydu. Ve şimdi hiçbir şey yok

Devin hariç. Onunla cehennem dolu bir hayat." Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Hiçbir şey."

Vlad cevap vermedi ve Peter birkaç dakika sonra geri döndü. Telefon görüşmesi iyi gitmemiş gibi görünüyordu.

Anna ayağa kalktı ve ona baktı. "Eğer senin için de uygunsa, sanırım yatmaya gideceğim," dedi yumuşak bir sesle.

Peter başıyla onayladı. "Seni yukarı çıkarayım."

"Hayır, sorun değil," dedi Anna çabucak. "Ben iyiyim." Döndü hızla merdivenleri çıktı ve uykuya dalmış olan Natalya ile paylaştığı yatak odasına kaçtı. Anna yüzünü yastığına gömdü ve ağlayarak uyudu.

Yine pencereden dışarı bakıyordu, saçları güneş ışığında parlıyordu. Pencere kapalıydı ve sanki üşüyormuş gibi kollarını kavuşturmuştu. Şöminede bir ateş yanıyordu.

Onun neye baktığını merak etti. Neden hep oradaydı? Bu odanın ötesinde bir şey var mıydı?

"Alex?" dedi usulca.

Döndü ve ona gülümsedi. "Schatzi. Oh, benim Schatzi'm." Yürüdü Ona doğru yaklaştı ve birkaç adım ötesinde durup iç çekti. "Sana sarılmayı o kadar çok istiyorum ki," dedi sesinde öyle bir özlem vardı ki boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti.

"Ben de," diye itiraf etti usulca. "Eve gittim ve senin dolabın ortasında uyuyakaldı." Gülümsedi. "Senin gibi kokuyordu."

"Yine orada mı yaşıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Orada sensiz yaşamak istemiyorum," dedi. fısıldadı. "Seni çok özledim. Ben... Devin... beni tekrar hamile bıraktı. Keşke burada olsaydın," diye ekledi, tüm vücudu kederden yanıyordu.

Kaşlarını çattı ve çenesini sıktı. "Yine mi?"

"Bunu her yıl yapıyor."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Anna... Seni kurtaracağım. Buradan bir şekilde çıkacağım ve seni bulacağım." Yüzü kararlılıkla parlıyordu.

Anna yutkundu. "Keşke bu doğru olsaydı," dedi üzüntüyle. "Ama artık seni hayal etmekten korkmuyorum. En azından Devin beni kontrol edemiyor. rüyalar."

Yüzünde çeşitli duygular uçuştı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Beni hayal et. Evet, beni hayal etmen hoşuma gidiyor."

Anna gülümsedi.

"Son zamanlarda babamı gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Devin beni Almanya'ya götürmeye çalıştıktan sonra ona geri dönemeyeceğini söyledi. Korktu ve tüm ailenin benimle iletişime geçmesini bile yasakladı."

"Korkutucu mu? Ne demek istiyorsun?"

"O... büyüdü... uzadı... ve babana istediği her şeyi yaptırabilirdi."

Alex düşünceli görünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu usulca.

"Ian gücümü kendine aldığı için böyle olduğunu söyledi." Oda etrafında dönerken tökezledi.

"Anna? Anna, iyi misin?"

Başını tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Schatzi, sanırım uyanman gerekiyor. Burada çok uzun süre kaldın."

Anna başını kaldırdı ve iki yana salladı. "Gitmek istemiyorum." Ama oda solmaya başlamıştı.

"Beni tekrar hayal et, Schatzi. Seni seviyorum. Hem de çok." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı.

Anna gözlerini açtığında Peter ve Vlad'ın başında dikilip endişeli ifadelerle onu izlediklerini gördü. Hâlâ geceydi ama yatağının yanındaki loş ışık yüzlerini aydınlatıyordu.

"Rüyada ne görüyordun?" Vlad sordu. Anna konuşmadı ve sadece ona baktı.

"Sen ne-" Vlad sert bir sesle tekrarladı ama Peter durdu

Onu.

"Lütfen onu korkutmayın. Hiçbir yararı olmaz." Peter onun yanına oturdu.

"Nazik dokunuşlar daha etkilidir." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve nazikçe gülümsedi. "Rüyada Alex'i mi görüyordun?"

Anna başını salladı.

"Onu daha önce rüyada gördün mü?"

"Pek çok kez. Ama onunla tanışmadan önce bunlar gerçektir. Şimdi sadece rüyalar."

Peter şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve kızın söylediklerini kafasında tekrarlıyor gibiydi

dedi.

"Onunla tanışmadan önce rüyada onu mu gördün?" Vlad daha nazik bir sesle sordu

Ses.

Anna başını salladı.

"Neden onların gerçek olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü Alex beni gördüğünü söyledi. Gerçekten orada olduğumu."

İç çekti. "Ama şimdi gerçek değiller," diye ekledi usulca.

Vlad, "Bana ne gördüğünü anlat," dedi.

Anna ona Alex'in bulunduğu odadan ve hayattayken olduğundan ne kadar farklı görüldüğünden bahsetti.

Vlad'a baktı ve nefesi kesildi. "Seni rüyamda gördüm!" Dehşet içinde ona baktı. "Hayır! Bu olamaz... Hayır, neden ben...?" Onu ovuşturdu gözlerini ve başını salladı. "Anlamıyorum." Paniklediğini hissetti ve odanın içinde çılgınca etrafına bakındı. Neden rüyasında Vlad'ı görüyordu?

Vlad Rusça bir şeyler mırıldandı, sonra telefonunu çıkardı ve biriyle Rusça konuştu. Belki de sadece dilden kaynaklanıyordu ama sesi sinirli geliyordu. Bir dakika sonra telefonu bıraktı.

"Anna. Anna, şşş." Vlad elini Anna'nın alınına koydu ve Anna'nın

anlamadığı ama gerçekten de onu sakinleştiren, sakinleştirici sözler söyledi.
"şşşt.

Uyumaya devam
et."

Anna itiraz etmeye çalıştı ama gözleri ağırlaştı ve kendinden geçti.

Hafta sonunun geri kalanı olaysız ama dinlendirici ve keyifliydi. Vlad Anna'yı yalnız bıraktı ama Anna onun kendisini izlediğini hissediyordu. Peter onu Laguna Beach şehir merkezindeki Muse Butik'e götürdü ve burada Wilhelm'e nerede olduğunu bildirmek için birkaç şey satın aldı. Alex'le ilgili rüyasını hatırlıyordu ama uyandığında Peter ve Vlad'ın kendisine baktığını hatırlamıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Pazartesi akşamı San Francisco'ya döndüklerinde Peter, "Uçuş ayarlamalarını yeni yaptım," dedi. Peter Anna'ya Fındıkkıran bittikten sonra bir haftalığına Dariya'yı ziyaret etmek için Petersburg'a gideceğini söylemişti.

"Dariya'ya söyledin mi?" Anna usulca sordu.

Peter başını salladı. "Şimdilik sakinleşti. Benim gitmem gerekiyor. Ayrıldığımdan beri onunla neredeyse hiç konuşmadım ve o... üzgün."

"Biliyorum." Adamın neden kendini haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğini anlamıyordu. Aralarındaki "ilişki" gerçek değildi ki. Diğer kızla olan ilişkisini sürdürmesi gerekiyordu. Anna gülümsemeye ve ona sorun olmadığını söylemeye çalıştı ama kelimeleri söylemeye cesaret edemedi.

Kapının çalınması düşüncelerini böldü ve cevap vermeye gitti. "Jack, burada ne yapıyorsun?" Anna kapıyı açtıktan sonra haykırdı. Kapı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kapı direğine yaslandı.

"Sence neden bebeğim?" diye sordu sırtarak, kapıyı iterek. Açık. Peter'ın kanepede oturduğunu gördü. "Yeni erkek arkadaşın bu mu?" Peter ayağa kalktı. "Öyleyim. Ya sen?"

"Anna'nın eski vasisi. Tanıştığımızı sanmıyorum ama Devin bana sizden epey bahsetti."

Peter'ın yüzü kayıtsız kaldı.

"Jack, Devin'in çok iyi bir arkadaşındır," diye açıkladı Anna, Devin'e ters giden her şeyi söyleyeceği konusunda bir uyarı olarak.

Peter'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ah, elbette." Öne doğru yürüdü ve onun elini sıktı. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Sen Vitaly'nin torunusun, ha?"

"Evet."

Jack başını salladı ve bir süre Peter'ı inceledi. "Ona benziyorsun."

Peter gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Jack güldü. "Öyle yapmalısın." Anna'ya bir göz attı ve sonra tekrar Peter'a baktı. "Anna'yı biraz kullanmamın sakıncası yok, değil mi?"

Peter omuz silkti. "Onu incitmezsen memnun olurum. Açılış gecesi Cuma günü ve bu günlerde iyileşmesi daha uzun sürüyor."

"Gerçekten mi?" Jack Anna'ya baktı. "Bu çok kötü." İçini çekti. "I Sanırım bu sefer ona karşı daha yumuşak davranabilirim. Yılbaşından sonra bunu telafi edeceğim."

Anna yatak odasının kapısını işaret etti ve Jack'le birlikte kapıdan içeri girdiler. İyi değildi ama normalde olduğu kadar kötü de değildi ve bir saat sonra çoğunlukla memnun bir şekilde ayrıldı.

Anna, Peter'ın Jack'e veda ettiğini duydu ve sonra onu kontrol etmek için koşarak içeri girdi. "İyi misin?"

Anna doğruldu ve başını salladı. "Evet," dedi usulca. Böyle bir ziyaretten sonra hiç olmadığı kadar iyiydi. Peter onun yanına oturdu ve Anna başını Peter'ın göğsüne yasladı. "Sanırım bu, tüm bunların gerçek olmadığını hatırlatan bir şey," dedi usulca.

Peter cevap vermedi ama ona sıkıca sarıldı. Bir süre sonra Peter onu başından öptü. "Sen git duş al. Ben yatakla ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," dedi Anna. Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve banyoya yöneldi.

Fındıkkıran büyük bir başarıyla açıldı. Aaron ve Stephanie her zamanki gibi *Grande pas de deux'de* çok güzel dans ettiler. Peter, Erin'le birlikte kar sahnesinde dans ederken göz kamaştırıcıydı. Anna iyi bir performans sergilediğini hissetti ve Peter ona diğer kurdele dansçıları gölgede bıraktığını söyledi.

Daha sonra Peter ona lobideki partiye kadar eşlik etti. Anne babası, erkek ve kız kardeşleri, Vlad ve Nina onu görmeye gelmişlerdi. İkisini tekrar gördükleri için mutluydular ve Anna'yı güzel dansı için övdüler. Mikhail, Peter'ın kar kralı olarak harcanmış olduğunu düşündü ama Peter bunu umursamadığını söyledi.

"Normalde yaptığım gibi prensle dans etme baskısını üzerimde hissetmemek güzeldi," dedi. "Benim için sorun değil, baba. Gerçekten umursamıyorum."

Mikhail Rusça bir şeyler mırıldandı ve Peter güldü.

Birkaç dakika sonra Devin geldi ve herkesi selamladı. Anna, Peter'a yaklaşma dürtüsüne direndi. Peter rolünü oynamak zorundaydı. Hepsini bu kadardı.

"Peter, sen gerçekten mükemmel bir dansçısın. Seni ve Anna'yı birlikte dans ederken görmeyi çok isterim. Bu... çok iyi bir ikili olurdu."

"Katılıyorum," dedi Peter. "Isaak müdürlüğe terfi ettiğinde bu olasılıktan bahsetmişti."

Müdür mü? Isaak zaten bundan bahsediyor muydu? Peter'la dans etmeyi çok isterdi. Ve Aaron'la. Anna eş seçimini kendisinin yapmak zorunda olmadığına şükreliyordu. İkisi arasında seçim yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Devin ve Vlad bir süre uzaklaştı ve aile konuşmaya devam etti. Döndüklerinde Devin memnun görünüyordu.

"Anna, seni birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Devin ona kolunu uzatarak söyledi.

Anna endişeyle başını salladı ve uzatılan kolu tuttu.

"İyi dans ettin, Anna. Çok memnun oldum."

"Teşekkür ederim Devin," dedi Anna yumuşak bir sesle.

"Son zamanlarda her şeyi çok iyi yapıyorsun, Anna. Vlad'ı bile etkilemeyi başardın ki bunu yapmak kolay değildir."

"Öyle mi? Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

Devin başını salladı ve onu daha az insanın olduğu bir köşeye yönlendirdi. "Hayır. Seni neden istediğimi anladığını söyledi." Bir kapıyı açıp Anna'yı nazikçe içeri itmeden önce etrafına bakındı ve ona katıldı. Burası küçük bir hademe dolabıydı ve Devin kapıyı kapatıp ışığı yaktı. Anna'yı çevirdi ve eteğini yukarı çekerken boynunu öptü. "Artık sana yeterince yaklaşmıyorum," diye mırıldandı parmaklarını Anna'nın külotunun içine sokmadan önce.

Anna ellerini duvara yasladı ve adam parmaklarını içine sokup çıkarırken usulca inledi. Birden doğruldu ve bir an sonra onu duvara doğru iterek sikini içine soktu. Adam kendini defalarca kadının vücuduna sokarken ikisi de nefes nefese kaldı.

"Benim için gel bebeğim," diye fısıldadı ve Anna bir an sonra geldi. Kendini onun içinde daha derine sürdü ve boşalırken inledi. "Buna ihtiyacım vardı," dedi kısık bir sesle.

Kıyafetlerini düzelttiler ve birkaç dakika sonra odadan çıktılar. Daha sonra.

"Sanırım haftada bir gün benimle kalmanı istiyorum. Kızlarımın ikisi de bu yüzden varlığınıza açıklamak zorunda değilim." Ona şöyle bir baktı.

"Gösteriler devam ederken, Pazartesi akşamları seni istiyorum.

Peter seni buraya getirebilir ve ben de Salı sabahı işe giderken seni stüdyoya bırakırım."

"Evet, Devin," dedi yumuşak bir sesle.

"Peter'a söyle, çünkü muhtemelen şansım olmayacak. Saat yedi buçukta gel... oh, yedi buçuk iyi olur."

"Evet, Devin."

Anna, o gece eve dönüp yataklarına uzandıklarında Peter'a Devin'in yeni talebinden bahsetti. "Her Pazartesi mi?" Peter sordu.

Anna başını salladı. "Gösteriler varken."

Peter iç çekti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Seni her zaman isteyebilirdi."

İyi geceler." Onu öpmek için yan tarafına döndü. "Senden haftada bir geceden fazla ayrılabilir miyim bilmiyorum." Elini çıplak kalçasından aşağı kaydırды. "Yatakta benimle olman hoşuma gidiyor."

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Ben de burada seninle olmayı tercih ederdim," dedi tüm samimiyetiyle.

Peter gülümsedi, kahverengi gözleri sıcacıktı, "Bunu söylediğini duymak beni mutlu ediyor."

Anna onun eninde sonunda kendisini terk edip St. Petersburg'a geri döneceği gerçeğini düşünmek istemiyordu. Sadece burada ve şu anda olup bitenlerin tadını çıkarmak istiyordu.

Bir şey kalçasına dokundu ve yere baktı. "Yine mi?" diye sordu gülümseyerek.

Peter sırtıttı ve omuz silkti. "Elimde değil," dedi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sayısız Fındıkkıran gösterisi bir sonraki ayın Anna'nın beklediğinden daha çabuk geçmesine neden oldu. Anna pazartesi gecelerini Devin'in evinde geçiriyordu. Sabah bulantıları Noel'den birkaç gün önce ortaya çıktı. Peter ne olduğunu anlamadan önce Anna uyanmış ve banyoya koşmuştu. Peter onun için bir el bezi ıslattı ve her sabah yerde otururken onunla yüzünü ve boynunu ovdu.

Peter, Fındıkkıran'ın kapanışından bir gün sonra St. Petersburg'a uçtu. Anna, Peter'ın olmadığı daireyi çok yalnız buluyordu ama yeni bir depresyona girmemeye kararlıydı. Peter'ın gittiği için kendini suçlu hissetmesini istemiyordu. Gitmek istemediğini gözlerinden anlayabiliyordu. Ama büyük oğullar ve torunlar görevlerini yerine getirmeliydi.

Ertesi gün Anna ve Alex'in 3rd evlilik yıldönümleri olacaktı. Anna kendini yataktan kaldıramadı. Alex'i yatağa koymuştu. resmine baktı ve onu o kadar özliyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Anna, Devin ve Tyler ile birlikte resmi bir yılbaşı partisine katıldı. Aralarında Jayce ve Trenton'ın da bulunduğu birkaç Diyakoz da oradaydı.

"Gördün mü Anna," dedi Devin gece yarısına yakın birlikte dans ederlerken. "İstikrarlı bir ilişkin olduğunda benim için çok daha yararlı oluyorsun. Peter gitmiş olsa bile, bir arada tutuyorsun. Bütün akşam yanında olmak çok hoştu ve sana etkilemeni söylediğim erkekleri etkiledin." Onu kendi etrafında döndürdü ve çıplak omzunu öptü. "Senin bu halini seviyorum."

"Peter eve gitmek zorunda kaldığında ne olacak?" diye sordu sessizce.

Devin gülümsedi. "Belki gelip benimle yaşarsın," diye mırıldandı kulağına. "Çocukların hepsi taşındığı için ev oldukça boş. Ve ben de her gece yatağında olmanı çok isterim."

Anna gözlerini kırptırdı ve onun göğsüne baktı. Devin'le yaşamak mı? Onun evinde mi? Bu konuda ne düşüneceğini bilemedi ve sadece Vitaly'nin asla ölmemesini umdu.

Peter'ın gittiği haftanın çoğunda Anna içine kapanıktı. Jenna bir öğleden sonra geldi ve takıldılar, ama çoğunlukla Anna yalnız olmaktan memnundu... Peter'ı özlemek dışında. Peter ona sağ salim vardığını bildiren bir mesaj göndermişti ama o zamandan beri ondan haber alamamıştı. Gerçi haber almayı da beklemiyordu; Peter kız arkadaşıyla birlikteydi. Şirketteki arkadaşlarına ailesini ziyaret ettiğini söylemişti.

Cuma sabahı Anna, Peter'ı havaalanında karşıladı ve bavullarını topladıktan sonra onu mutlulukla selamladı.

"Peter!" diye haykırdı ve ona sarılmak için koştu. Onu tahmin ettiğinden daha fazla özlemişti.

"Merhaba Anna," dedi sevecen bir gülümsemeyle.

Arabaya doğru yürürlerken "Yolculuğun iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet. Haftan nasıldı?"

"Güzel. Çok ilginç değil ama sorun değil." Ona gülümsedi.

Dalgın görünüyordu. "Sen iyi misin?" Peter başını salladı. "Yorgunum. Uzun bir uçuştur."

Arabayla eve dönerlerken pek konuşkan değildi.

Buradaki sıcak havayı takdir ettiğini söyledi. Anna, Dariya'yla görüşmesi hakkında soru sormak istedi ama tereddüt etti. Genel olarak Dariya hakkında pek bilgi vermiyordu ve şimdi onu görüp eve döndüğüne göre, Dariya hakkında konuşmaya daha da isteksiz görünüyordu.

Anna arabayı sürerken ona baktı. "Keçi sakalını yine mi uzatıyorsun?" Fındıkkıran için tıraş etmişti. Zaten çok kalındı.

Peter omuz silkti. "Dariya bundan hoşlanıyor." "Oh."

Anna yere baktı ve sağ yüzük parmağında daha önce sahip olmadığı bir yüzük fark etti. Üç renkli altın bant tek bir yüzük olarak bir araya getirilmişti. Anna bir süre ona baktı. "Dariya bunu sana Noel hediyesi olarak mı verdi?" diye sordu sessizce.

Noel hediyesi.

Peter direksiyondaki elini sıktı ve hafifçe omuz silkti. Bir süre sonra usulca, "Onun gibi bir şey," dedi.

Bunun gibi bir şey mi? Bu ne anlama geliyor? Tabii. "Peter, sen Evli misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Neden bu kadar dikkatli olmak zorundasın, Anna?"

Anna bunu evet olarak kabul etti. Pencereden dışarı bakmak için döndü ve elinin tersini ovuşturdu, eve giden yolun geri kalanında sessiz kalmaya kararlıydı.

Onu daha fazla üzmemek istemedi.

Kendi kendine bunun onu rahatsız etmemesi gerektiğini söyledi. Peter'ın onunla evleneceği falan yoktu. Er ya da geç Rusya'ya dönecek ve evlenecekti. Sadece evlenme işini beklediğinden daha erken yapmıştı. Birbirleriyle olan ilişkilerinde hiçbir fark yaratmayacaktı. Ne de olsa ilişkileri gerçek değildi.

Yolculuğun geri kalanında ikisi de konuşmadı. Anna ağlamadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Ne de olsa ağlamanın ne faydası olacaktı ki? Bu bir sürpriz olmam.....alıydı, gerçekten.

Peter arabayı duraklarına park etti ve birlikte sessizlik içinde dairelerine doğru yürüdüler. Peter onun elini tuttu ve yürürken hiç konuşmadı. Dairenin kapısına geldiklerinde kilidi açtı ve ikisi de içeri girdi. Peter eşyalarını yerleştirirken Anna kanepeye oturdu.

Anna ne yapacağını bilmiyordu. Şimdi ne olacaktı? Neden ona evleneceğini söylememişti? Taşınmalı mıydı? Hayır, Devin muhtemelen bundan hoşlanmaz ya da buna izin vermezdi.

İçini çekti ve pencereden dışarı baktı. Neden bu kadar çok sevilme ihtiyacı hissediyordu? Neden diğer Yaşlı Hanımefendiler gibi olamıyor, aşk ve evlilik gibi şeyleri umursamıyordu?

"Anna? Konuşabilir miyiz?" Peter birkaç dakika sonra onun yanına oturarak sordu.

Zorla gülümsedi. "Elbette."

Peter yüzüğüyle oynadı. "Beni sana aşık olmakla suçladı," dedi. "Ve geri dönüp onunla evleneceğimi söylediğimde bana inanmadığını söyledi."

Anna başını salladı. "Neden böyle düşünsün ki? Tüm bunlar sadece aklımı başımda tutmak için."

"Çünkü sana aşık oldum, Anna."

Anna şok içinde Peter'a baktı. "Sen... yapamazsın. Dariya. "

"Elimde değildi, Anna. Yapmamaya çalıştım, ama seni tanıdıkça.

" İç çekti. "Sevilmemesi zor bir kadınsın."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Oradayken onunla evlenmezsem her şeyi bitireceğini söyledi. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Onu kaybedemezdim." Yüz ifadesi acılıydı. "Kardeşlik hakkında o kadar çok şey biliyor ki, onu sık sık ziyaret ettiğim sürece gitmemden şikayet etmiyor."

"Burada benimle olman onu rahatsız etmiyor mu?"

"Evet, ama bunun geçici olduğunu biliyor. Eş olarak iyi bir seçim Anna. Düzgün bir eş bulmak zordur." Durdu ve ellerine baktı. "Seni kendime eş olarak alma şansım olduğunu düşünseydim, onunla asla evlenmezdim. Ama Devin buradan ayrılmana asla izin vermez ve benim de yakın bir gelecekte Rusya'ya dönmem gerekiyor. *Dedushka* sonsuza kadar yaşamayacak ve son zamanlarda... hastaydı."

"Beni sevdiğini biliyor mu?"

"Ona bu kadar çok kelimeyle söylemedim ama beni bununla suçladığında da inkar etmedim."

"Benden nefret ediyor olmalı."

Peter hüznüyle güldü. "Onunla karanlık bir sokakta buluşmanızı tavsiye etmem."

Anna birkaç dakika sessiz kaldı. "Ne zaman evlendiniz?" "Pazartesi. Cebelitarık'a uçtuk."

"Yaşlılar'dan geçmeniz gerekmiyor muydu? Almanya onaylar ve benzeri konularda çok katıdır."

Peter başını salladı. "Almanya her konuda katıdır. Hayır, *Dedushka* onayladığı sürece önemli olan tek şey bu. Henüz Elder'ın sırası bana gelmediği için o kadar da önemli değil."

"Sen... piercinglerini yaptırdın mı?" Anna dudaklarını ısırıyor ama merak ediyordu. Başını salladı ve sonra sırtıttı. "Onları görmek ister misin?"

Anna'nın evli erkeklerle yatmakla ilgili hiçbir sorunu olmamıştı ama Peter'in evleneli bir hafta bile olmamış olması ona garip geliyordu. "Onu seviyor musun?"

"Biliyorum." Omuz silkti. "Çok uzun zamandır birlikteyiz, sanırım onsuz bir hayat düşünemiyorum." Anna'ya baktı. "Ama son birkaç aydır seninle olmak....." İç çekti. "Kendimi hayal etmekten nefret ediyorum.

Sensiz bir hayat da olmaz ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz." Anna başını salladı.

"Biliyorum," dedi üzüntüyle.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum... eğer bu mümkünse." Ona şefkatli bir gülümseme verdi.

"Ben de hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim." Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Yeni mücevherlerimi nasıl bulduğuna bakalım mı?"

Pazartesi sabahı Anna, Peter'ı yatakta otururken evlilik yüzüğüne bakarken gördü.

"Sorun ne?" diye sordu, onun arkasında diz çöktü ve ensesini öptü.

"Buradayken bunu takmalı mıyım bilmiyorum. Soru sorulmasını istemiyorum." Dönüp ona baktı. "İnsanların senin hakkında kötü düşünmesini istemiyorum."

"Kimse bunu alyans olarak düşünür mü bilmiyorum. Biz kendi yüzüğümüzü sağ elimize takmayız."

"Senin var," diye işaret etti.

"Bir Almanla evlendim. Başka yüzüklerim de vardı... Onlara ne olduğunu bilmiyorum." Durakladı. "Ama kimse yüzüğümle pek ilgilenmedi."

"Bunu giyersem rahatsız olur musun?"

"Takman ya da takmaman hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu bir cevap değil."

"Peter, sana bunu giyip giymeyeceğini söylemek bana düşmez. Ben sadece bir köleyim."

Peter kaşlarını çatı. "Sen benim kölem değilsin." Kızın yanağını okşadı ve onu öptü. "Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim."

Anna gülümsedi. "Sorun değil. Artık yok."

"Güzel." Onu tekrar öptü. "Sana bir şeyler hissettirmek istiyorum

"diye mırıldandı dudaklarına karşı ve onu geriye doğru yatağa itti. "Yeni mücevherlerini beğendiğimi söylemiş miydin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yaptın. Birkaç kez." Güldü ve onun boynunu öptü. "Bu gece bana tekrar söyleyeceğinden emin olmalıyım."

Anna elini aşağı uzattı. "Ya da şimdi?"

Peter inledi. "Keşke zamanımız olsaydı." Ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. "Ama yola çıkmamız gerek."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Provalar hızla geçti ve çok geçmeden *Kuşu Gölü'nün* açılış gecesinin zamanı geldi. Gösteriden önceki öğleden sonra, Peter ve Anna tiyatroya dönmek zorunda kalmadan önce rahatlamak için eve gittiler. Yatakta çırılçıplak yatıyorlardı ve Peter Anna'nın içine girmeye hazırlanıyordu ki kapı gürültüyle çalındı

Daire kapısı.

Peter başını salladı ve Anna onun bedenine girerken inledi. "Her kimse daha sonra gelebilir," diye inledi ve içine girip çıkarken onu öptü. Anna bacaklarını onun beline doladı ve kalçalarıyla onun ritmine ayak uydurdu.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar çalındı. Anna başını tekrar sallayan Peter'a baktı. "Gitmek için fazla iyi hissediyorsun," dedi nefes nefese bir sesle, hareketlerini hızlandırarak. Birkaç dakika sonra, birbirlerine karşı inleyip sertçe itişirlerken, Peter'ın telefonu çaldı.

Dariya'nın yüzüğüydü. Peter küfretti. "Onu geri arayacağım," dedi ve daha da sert iterken Anna'yı öptü. İkisi de birkaç kez yüksek sesle haykırdı. Dakikalar sonra Peter başını Anna'nın omzuna yaslamış, derin derin nefes alıyordu. "Araması için gerçekten garip bir zaman," diye mırıldandı ve Anna'nın üzerinden yuvarlandı. Komodinden telefonunu aldı ve ona baktı.

Kapı bir kez daha çalındı. Peter Rusça küfretti ve ayağa kalktı. "Her kimse, onu öldüreceğim," diye mırıldandı. Eşofmanını çekti ve kapıya bakmaya gitti.

"Dariya!" Anna bir an sonra Peter'ın haykırdığını duydu ve ardından hızla Rusça konuşmaya başladı.

Olamaz! Anna ayağa kalktı ve atılmış olan kıyafetlerini aradı. Pantolonunu buldu ama gömleği ve sütyeni diğer odadaydı. Şifonyerden başka bir gömlek çıkardı ve hızla giyindi.

Dariya'nın sesi pek mutlu gelmiyordu ve Anna oturma odasına gitmekte tereddüt ediyordu. Ama Peter'ın karısının neye benzediğini merak ediyordu.

Birkaç dakika sonra Peter yatak odasına girdi. "Eminim duymuşsundur?" diye sordu sessizce.

Anna yatağa oturdu ve başını salladı. "O neden burada?"

Kaşlarını çattı. "Beni dans ederken görmek ve bana sürpriz yapmak istedi."

"Pek mutlu görünmüyor."

"Az önce seninle sevişmekten kan ter içinde kapıyı açtım." "Birlikte yaşadığımızı bilmiyor mu?"

"Bunu ona söyledim, ama ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini sanmıyorum. O-"

Uzun sarı saçları ve safir mavisi gözleriyle güzel bir kadın kapıdan içeri girdiğinde Peter durdu. Cildi, ustalıklı uygulanmış makyajı ve modaya uygun şekilde röflelenmiş ve şekillendirilmiş saçlarıyla kusursuzdu. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, uzun, ince bacaklarını gösteren dar bir kot pantolon ve etkileyici göğüs dekoltesini gösteren kırmızı, düşük kesim bir köylü bluzu giymişti. Anna bakmaktan kendini alamadı. Peter, Dariya onu evde beklerken ona aşık mı olmuştu? Neden aşık olmuştu?

Peter elini saçlarının arasında gezdirdi. Anna onun üzgün ve durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

"Peter, gitmemi ister misin?" diye sordu usulca. Yoluna çıkmak istemiyordu.

İçini çekti. "Dariya, bu Anna Kunze. Anna, bu Dariya." Anna ayağa kalktı ve ona ürkek bir gülümseme verdi.

Dariya onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Peter'a baktı. "Bir balerine göre oldukça şişman, sence de öyle değil mi?" Sesi alçak ve kalın aksanlıydı.

Peter'ın nefesi kesildi. "Dariya! Bu çok kabaydı."

Anna kollarını karnına doladı. Yüzü dolmuştu ve bir balerine göre oldukça şişman görüldüğünü hayal etti.

Dariya omuz silkti. "Doğru."

"O hamile. Onu rahat bırak."

Dariya'nın gözleri büyüdü. "Onu hamile mi bıraktın?"

Peter gözlerini kıstı. "Ya yaptıysam? Sen bana ultimatoma vermeden önceydi."

Rusça bir şeyler mırıldandı ve ardından Anna'yı birkaç kez işaret ederek çok hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

Onlar tartışırken Anna sessizce yere bakıyordu. Peter için istediği şey bu değildi. Dariya varken kiminle kalabilirdi?

Burada mı? Aaron? Travis? Devin? Evde kalabileceğini düşündü. Evet, en iyi seçenek bu olurdu. Etrafta dolaşmak için Alex'in arabasını kullanabilirdi.

Peter sesini yükselterek Dariya'ya kapıyı işaret etti. Dariya gözlerini kısıtı ve odadan çıktı.

"Peter, çok özür dilerim," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Sorun çıkarmak istemiyorum. Düşünüyordum da belki birkaç günlüğüne evde kalabilirim... ya da o şehirde ne kadar kalacaksa."

Önce kapıya, sonra Anna'ya baktı ve yaklaştı. "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi usulca, Anna'nın yanağını okşayarak.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı gözlerinde özlemle. "Beni eve götür ve onunla işleri yoluna koy. Etrafta dolaşmak için Alex'in arabasını kullanabilirim."

"O büyük evde tek başına olmamalısın."

"Bana bir şey olmaz. Aaron yakınlarda yaşıyor." Peter Aaron'a güvenmiyordu.

ve aslında iyi arkadaş olmuşlardı. Yine de Devin yüzünden Anna'yla fazla yakınlaşmaması konusunda Aaron'u hep uyarırdı.

Peter içini çekti ve birkaç dakika düşündü. "Onun benim karım olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Bir süre kalmak istediğini söyledi. O... eski bir arkadaş falan olabilir ve onun için kavga ettik ya da onun gibi bir şey. Kötü adam ben olacağım." Ona üzgün bir bakış attı. "Seni asla incitmek istemedim, Anna."

"Biliyorum."

Bir saat sonra Peter Anna'yı iki bavulla birlikte Presidio'daki eve bıraktı. Onu bırakmakta tereddüt ediyordu ama Anna iyi olacağına ısrar etti. Ama şimdi o gittiğine göre, Anna emin değildi. Ev çok büyük ve boştu. Bayan Gersten'in hâlâ buralarda olup olmadığını merak ediyordu. Aaron'u aramaya karar verdi. Belki o biliyordu.

Aaron ona Frau Gersten'in Almanya'ya geri döndüğünü söyledi. Birkaç haftada bir gelip evi temizleyen bir kadın vardı. "Tekrar taşınmayı düşünüyor musun?"

Anna büyük odada etrafına bakındı. "Şu anda buradayım. Peter ve ben... kavga ettik."

"Ah, Anna. Çok özür dilerim."

Gülümsemeye çalıştı. "Sorun değil. Buranın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." "Arkadaş ister misin?"

Çok cazipti ama ona bir şey olmasını istemiyordu. "Ben iyiyim."

"Ben... sizin için bir hizmetçiyle ilgili birkaç telefon görüşmesi yapıp size haber vereceğim.

Bu gece seni bırakmamı ister misin?"

"Alex'in arabası burada. Çalışıp çalışmadığını biliyor musun?"

"İhtiyacınız olur diye evdeki her şey düzenli tutuldu. Araba mükemmel çalışıyor olmalı."

"Teşekkürler, Aaron."

"Bu gece tiyatroya gittiğinde beni görmeye gel, tamam mı?"

"Tamam."

Anna üst kata çıktı ve eşyalarını yerleştirdi. Alex'in giysilerinin kaldırılmış olduğunu fark etti. Garip bir şekilde, burada olmak o kadar da acı vermiyordu. Alex'i çok özliyordu ama kalbinde bıçak gibi bir acı hissetmiyordu. Bu daha çok donuk bir sızı gibiydi ve neredeyse rahatlatıcıydı. Alex'in kazaklarından birini indirip üzerine giydi ve tiyatroya gitmesi gerekene kadar televizyon izlemeye koyuldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Anna, Alex'in gümüş renkli Mercedes Roadster'ını dikkatlice kapalı otoparka park etti. O kadar güçlü bir arabaydı ki kullanması biraz korkutucuydu. Ama bugünlerde ne kadar az araba kullandığını düşünürsek iyi iş çıkarmıştı.

Eşyalarını bagajdan almak için indiğinde Aaron yanına geldi. "Selam," dedi ona sarılarak.

Gülümsedi. "Selam."

"Nasılsın?"

"Tamam." Bagajı kapattı ve arabayı okşadı. "Tam ona göre, biliyor musun?"

Aaron başını salladı. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür." Çantasını ondan aldı ve caddenin karşısındaki tiyatroya doğru yürüdüler. "Peter'la ne hakkında kavga ettiniz de ayrılmak zorunda kaldınız? Devin biliyor mu?"

Anna'nın kalbi sıkıştı. Devin'e ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Ona söylemedim."

Solistlerin ve başrol oyuncularının soyunma odalarının bulunduğu sıraya gelene kadar kulis koridorlarında ilerlediler. Aaron, "En azından bu performans için mahremiyetiniz olacak," diye işaret etti.

"Evet." Kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

Makyaj masasının üzerinde kırmızı güllerle dolu bir vazoduruyordu. Kartı eline aldı. Peter'dan gelmişlerdi. "Özür dilerim," yazıyordu kartta.

Anna kendi kendine gülümsedi. Onu özlemişti ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Peter, Devin'in istediği kadar kalacak ve sonra evine, karısının yanına dönecekti. Dariya ile arasının iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Bu, Anna'yla olan sahte ilişkisinden daha önemliydi.

"Vay anasını. Siz ikiniz bunun için mi kavga ediyordunuz?"

Anna döndüğünde Aaron'un koridorda ağzı açık bir şekilde bir şeye baktığını gördü. Aceleyle kapıya yöneldi ve Peter'ın koridorda Dariya'yla birlikte yürüdüğünü gördü; Dariya siyah elbisesi içinde daha önce olduğundan çok daha güzel görünüyordu.

"Kim o?" Aaron sordu. "Çok seksi!"

"St. Petersburg'dan bir arkadaş."

Aaron özür dileyerek Anna'ya baktı. "Özür dilerim, Anna. Omuz silkti. "Çok güzel bir kız."

"Sen de öylesin."

Anna başını salladı. "Öyle değil."

Aaron döndü ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Anna, sen bir afetsin. Yürüdüğün her yerde erkekler seni gözleriyle takip ediyor. Evet, çok seksi. Sen de öylesin. Ama sende... bilmiyorum... seni bundan daha da güzel yapan bir şey var."

"Yarı Ölümsüz olduğum gerçeği mi?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

Aaron güldü. "Bu da bir parçası olabilir. Ama bu gece partide kimin daha çok dikkat çekeceğini gör. Sen mi o mu?"

"Erkekler sarışınları sever. Beni daha çekici bulmaları da umurumda değil. Bazen keşke bulmasalar diyorum." Anna iç çekti. "Ben sadece... evde onun gibi biri varken neden beni sevsin ki?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Aaron şüpheyle sordu. Anna'nın gözleri büyüdü ve elini ağzına kapattı.

"Hiçbir şey."

Aaron kaşlarını çatı. "Kim o?" Kapıyı kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Söyle bana."

Petersburg'a gittiğinde Peter'in evlenmesi ve Dariya'nın o öğleden sonra daireye gelmesiyle ilgili tüm hikâyeyi anlattı.

Aaron o konuştukça daha da sinirlendi. "Lanet olası piç kurusu."

"Aaron, tüm 'ilişkimizin' sahte olduğunu biliyorsun. Bu yüzden sahte bir kavga ediyoruz. Evli olduklarını kimseye söylemeyecek."

"Seni sevdiğini sanıyordum."

Anna iç çekti. "Öyle. Ama... hadi. Devin'in gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyorsun. Evlenmek zorunda."

Aaron içini çekti ve isteksizce konuyu kabul etti.

"Kendi özgür irademle ayrıldım. O beni kovmadı." Ona şüpheyle baktı. "Ben attım. Lütfen ona kızmayın. O yapması gerekeni yaptı."

Aaron içini çekti. "Pekâlâ. Senin için," diye ekledi ona sert bir bakış atarak. "Onu destekleyeceğim." Saatine bir göz attı. "Gidip hazırlanmam gerek. Sonra görüşürüz. Konuşmak istersen gel beni al." Onu alnından öptü ve gitti.

Peter bir süre sonra kapıyı çaldı. "Hey, iyi misin?" diye sordu ve kapıyı arkasından kapattı.

Anna başını salladı. "Seni özledim."

İç çekti. "Ben de seni özledim. O... lobiye gitti. İçeri girdiğimde ne bakışlarla karşılaştım."

"Onu neden getirdin?"

"Görmek istedi. Ona evli olduğumuzu kimsenin bilmesine izin vermemesini, aksi takdirde onu Rusya'ya geri göndereceğimi ve ziyaret etmeyeceğimi söyledim."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu güzel olabilir."

Peter gözlerini devirdi. "Evet, ama hayatımın geri kalanında onunla yaşamak zorundayım." Anna'ya doğru yürüdü ve kollarını onun beline doladı. "Ve Rusya'ya geri döndüğümde buraya gelip seni ziyaret edeceğim," dedi yumuşak bir sesle ve onu öptü.

Açlıkla dolu bir öpücük.

Onu geriye doğru kanepeye götürdü, yatırdı ve üzerine yerleşti. Kalçasını onun kalçasına bastırdı. Kadın eşofmanının içine uzandı ve adamın sert sikini okşadı.

"Zamanımız var mı?" diye sordu.

Peter doğruldu ve Anna'nın eşofmanını çekti. "Her zaman."

Pantolonu yere düştüğünde, Anna onun sikini ellerine aldı ve içine girerken iç çekerek onu vücuduna yönlendirdi.

"Seninle olmayı seviyorum, Anna," diye mırıldandı boynuna karşı, içine girip çıkmaya başlarken.

Hızlı ve sessiz bir şekilde seviştiler. Kadın doruğa ulaştığını haykırmaya başladığında adam dudaklarını onunkilere bastırarak sessiz kalmasını sağladı. Bir an sonra adam inledi ve boşalırken sertleşti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü.

"Devin'e Dariya'dan bahsedeceğim," dedi Peter el ele parti sonrası için lobiye doğru ilerlerken. "Dariya bir hafta kalmayı planladığını söyledi. Ona çoğu zaman meşgul olacağımı söyledim ama bana Yine de kalmak istedi. Ayrıca ona gün içinde takılmak için tiyatroya gelemeyeceğini söyledim ama yine de şehirde kalmakta ısrar etti." Anna'nın başını öptü. "Yani burada birlikte vakit geçireceğiz."

Anna başını salladı. "Buna sevindim."

Diğer dansçılar Dariya'nın sadece bir arkadaş olduğunu ve Peter'la onun yüzünden kavga ettiklerini ama bunu atlattıklarını kabul etmişlerdi. Yani Peter sevecen olabilirdi ama bu Anna'nın neden evlerinde olmadığını açıklıyordu.

Lobiye geldiklerinde Peter Devin'i gördü ve onunla konuşmaya gitti. Anna içecek bir şeyler almaya gitti.

"Anna," dedi arkadan tanıdık bir kadın sesi.

Anna arkasını döndüğünde Peter'ın ailesini gördü. İçkisini neredeyse tükürüyordu ama ağzından çıkmadan önce toparlandı. "Jackie! Mikhail! Burada ne yapıyorsunuz?"

Mikhail gülümsedi. "İkinize de sürpriz yapmak için geldik," dedi. derin, gür sesi. "Peter'ı istediğimiz kadar dans ederken göremiyoruz ve onun yakın olmasından faydalanmak istedik."

İkisi de ona sıcak bir şekilde sarıldı. Mikhail şehre son geldiklerinde ona ısınmıştı ve şimdi de ona karşı oldukça sevecendi.

"Peter nerede?" diye sordu.

Anna endişeyle etrafına bakındı. "Onun... biriyle konuşması gerekiyordu." Dariya'nın burada olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklardı?

Odanın öbür ucundaki uzun boylu sarışını fark etti. Dariya da aynı anda onu gördü ve gözlerini Anna'ya dikti. Peter'ın ailesini görünce mavi gözleri büyüdü ve onlara doğru ilerlerken yüzüne kötü niyetli bir sırıtma yayıldı.

Anna etrafına bakındı ve Peter'ın hâlâ mutlu görünmeyen Devin'le konuştuğunu gördü.

"Çok güzel dans ettin Anna," dedi Jackie sıcak bir gülümsemeyle.

"Seni ve Peter'ı birlikte dans ederken görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim Jackie," dedi Anna içtenlikle. "Isaak henüz beniterfi ettirmedi " Dariya yaklaşırken kendinden geçti.

Dariya Rusça konuşunca Jackie ve Mikhail şaşkınlıkla ona döndüler. Yüzlerinde tam bir şok ifadesi vardı. Mikhail onunla Rusça konuştu ve pek mutlu görünmüyordu.

Jackie tekrar Anna'ya baktı. "Anna, .Dariya'yı tanıyor musun?" diye sordu.

biraz temkinli.

Anna endişeyle gülümsedi ve başını salladı. "Bu öğleden sonra tanıştık."

Jackie Anna ve Dariya arasında bir ileri bir geri baktı, kafasının karışığı belliydi.

Anna, Peter'ın yüzünde esrarengiz bir ifadeyle yaklaştığını gördü. yüz.

"Anne, baba," dedi ve onları yanaklarından öperek selamladı. "I burada olacağınızı bilmiyordum" dedi.

Mikhail kaşlarını çatarak Peter'a baktı ve Rusça konuştu.

Peter başını salladı ve elini kaldırdı, sonra özür dileyerek Anna'ya baktı. "Devin seninle konuşmak istiyor."

Anna başını salladı ve aile geriliminden uzaklaştığı için mutlu bir şekilde aceleyle uzaklaştı. Devin'e yaklaştığında ise endişesi daha da arttı. Ona bakarken yüzü donuktu. Bu genellikle iyiye işaret değildi.

"Peter'dan ayrılırken beni neden aramadın?" Devin kaşlarını çatarak sordu.

"Özür dilerim Devin," diye fısıldadı, Devin'i üzdüğü için ona ne yapacağından korkuyordu. "Ben... yerleşiyordum."

Devin uzun bir süre konuşmadan ona baktı. "Bir süredir evli. Sen ne yapıyorsun?"

Anna onun nazık olmak için sormadığını biliyordu. Kendini kaybedip tekrar delirmeyeceğinden emin olmak istiyordu. "Ben iyiyim." Hüzünle gülümsedi.

"Sadece göstermelik olduğunu bilerek bu işe girdik. Gerçek bir ilişki istemesini yadırgayamam. Özellikle de ona benzeyen biriyle."

Devin yanıt vermedi ve Anna sessiz kaldı.

"Hafta sonuna kadar gideceğine dair bana güvence verdi. Gittiği gün daireye dönmeni istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, Devin."

"Olgunlaştın, Anna. Eskisinden çok daha istikrarlısın. Bunu gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim, Devin." Durakladı. "Alyanslarıma ne olduğunu biliyor musun? Ve Alex'in yüzüğüne?"

Devin kısık gözlerle onu inceledi. "Neden?"

"Eğer bulunabilirlerse, nerede olduklarını bilmek isterim. Giymek için değil,

ama. ." İç çekti. "Sana ait olduğumu biliyorum ve hiçbir zaman gerçek bir ilişki. Sadece onlara sahip olmak istiyorum. Anılar için."

"Erkeklerden oldukça iyi bir elmas koleksiyonu alıyorsun."

Anna utanç içinde kızardı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

İç çekti. "Nerede olduklarını biliyorum. Bir dahaki sefere malikâneye geldiğimde onları sana getiririm."

"Oh, teşekkür ederim, Devin." Anna parlak bir şekilde gülümsedi.

Devin eğlenmiş görünüyordu. "Peter meşgul olduğu için belki bu hafta benimle kalmanı sağlayabilirim. Kukunun kullanılmaması çok yazık olur."

"Eğer istersen Devin," diye karşılık verdi. Her gece onunla birlikte olmayı düşünmek onu biraz korkutuyordu. Ama o onun efendisiydi.

"Anladığım kadarıyla bir arabaya erişiminiz var?" Başını salladı. "Alex'in."

"Güzel. Evet, bu hafta için ihtiyacınız olan şeyleri alın ve bu hafta benimle kalmayı planlayın."

"Evet, Devin."

Devin zalim bir aşıktı. Dikenleri onun üzerinde kullanmıyordu ama her zaman bir şekilde canını yaktığından emin oluyordu. Ve nedense Anna bundan hoşlanıyordu, en azından o zamanlar. Onu incittiğinde çok sert boşalırdı. Ertesi gün her zaman ağrıyordu ve Peter'ın ona dokunmasına izin vermeye isteksizdi. Acı daha da artıyordu ve bir sonraki hafta sonu gelip Anna eve döndüğünde, Peter'la seks yapmak istemiyordu çünkü canı çok yanıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bahar geldi ve Anna sabırsızlanmaya başladı. Bir başka Toplanma'nın yaklaştığını ve neler olacağını biliyordu. Kaderi yüzünden yapmamaya çalışsa da bebeğe bağlanmıştı.

Sessizleşti ve depresyona girdi ve Peter onun için endişelendi. Peter'a Buluşmalar'da neler olduğunu anlatmadı çünkü Devin ona anlatmamasını söylemişti.

Peter gitmeye niyetli olmadığını, çünkü bunun kendi görevi olmadığını söyledi, ancak Anna Aaron'un onu katılmaya teşvik ettiğini duydu.

Anna, Buluşma'yı çevreleyen hafta boyunca dans etmemek üzere anlaştı. Isaak onun için endişelendi ama Anna geri döneceğine dair ona güvence verdi. Devin bundan emin olacaktı.

Toplantıdan önceki Perşembe günü Anna, Devin ve Tyler'la birlikte otele gitti. Anna Tyler'ı dikkatle izledi ve Devin'in onu odasına götürmesine izin vermeyeceğini umdu.

"Baba, Anna'yı biraz alabilir miyim?" Asansörle suitlerinin bulunduğu kata çıktıklarında Tyler sordu.

"Hayır. Benim için tek parça olması gerekiyor." Devin kolunu Anna'ya doladı ve karnını okşadı. Bunu yapmasından nefret ediyordu ama cesaret edemiyordu.

yüz ifadesini değiştirdi. "Yarın gece diğer tüm erkekler gibi onu avlayabilirsin."

"Ben 'diğer tüm erkekler' değilim. Ben senin oğlunum." Tyler suratını astı.

"Tyler, neredeyse yirmi dört yaşındasın ve birkaç ay içinde evleneceksin. Surat asmayı bırak."

Tyler ofladı. "Evlenene kadar seks yok" saçmalığından nefret ediyorum." "Sadece April ile. Eğer sevişmek istiyorsan, malikâneye git." "Bunu yapmak tam bir baş belası."

"Sızlanmayı kesmezsen, kışına bir acı vereceğim." Tyler kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı ama şikâyet etmeyi bıraktı.

Devin iç çekti. "Pazar günü okula dönmeden önce onu alabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Tyler sırıttı. "Harika."

Anna yutkundu ve gözlerini yere dikti. Bu hafta sonlarından nefret ediyordu. Böyle zamanlarda özellikle Alex'i özlüyordu. Ona zarar gelmemesini sağlardı. İzin vermez....

Ama artık onu kurtarmak için burada değildi.

Devin'in onu istediği gibi kullanmasını engelleyecek kimse yoktu, hem bedenini hem de ikna gücünü. Onun için ikna edici olmak için daha çok çalışması gerekiyordu; eskisi kadar kolay olmuyordu, bu da Devin'i üzüyordu. Ayıldığından beri onu birkaç kez cezalandırmıştı.

Bir erkeği bir şey yapmaya ikna etmek. Artık onu bu sıfatla kullanmaya nadiren zahmet ediyordu. Bunu kendi başına da yapabileceğini söylüyordu. Ama onu sadece işe yaramazlığına rağmen hala güzel bir yüz olduğu ve yanında olması onu iyi gösterdiği için yanında tuttuğunu hatırlatmaktan hoşlanıyordu.

Devin sütlerinin kapısını açtı ve Anna ile birlikte içeri girdiler. Tyler kendi odasına gitmişti.

Anna yumuşak bir sesle, "Tyler'ın beni almasına izin vermediğin için teşekkür ederim," dedi.

Devin kaşlarını çatarak ona baktı. "Oğlumu sevmiyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Anna gözlerini kırıştırdı.

"Canımı yakıyor." "Benim de öyle."

"Sen benim ustamsın. Ve beni her zaman incitmezsiniz." Anna ona baktı, onu üzmediğini umuyordu.

Devin'in kaşları daha da çatıldı. "Ben artık Yaşlı olmadığımda, Tyler senin Efendin olacak."

Anna'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Güldü. "Bunu düşünmedin, değil mi?"

Anna kendini yenilmiş hissederek başını salladı. Devin öldükten sonra ne beklediğini bilmiyordu ama Tyler'ın onun Efendisi olma ihtimalini hiç düşünmemişti.

"Bence Tyler'dan benden korktuğundan daha fazla korkuyorsan, bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir." Devin ona doğru bir adım attı, yüzü esrarengizdi ama sesi alçaktı. "Kıyafetlerini çıkar."

Anna aceleyle elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkardı.

Adam ona sert bir tokat attı ve Anna gözleri yaşararak acıyan yanağını tuttu. "Eskiden benden korkardın, Anna." İçini çekti. "Ne yazık ki yarın geceye kadar benden neden korkman gerektiğini sana tam olarak hatırlatamam. O bebeğe sağlıklı ve uyanık bir şekilde ihtiyacım var." Çenesini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ama sonra

Bu hafta sonu malikâneye bir gezi yaparız ve benden ne kadar korkman gerektiğini sana hatırlatırım."

Anna titreyen bir sesle, "Hayır," diye yalvardı. "Lütfen, Devin. Yapma. Senden korkuyorum."

Devin hınzırca gülümsedi. "Artık biliyorsun ama sanırım bunu biraz daha pekiştirmem gerekiyor." Geri adım attı ve ona bir tokat daha attı. "Bu bana adımla seslendiğin içindi." Elinin tersiyle vurdu ve kadın yere düştü. "Bu da oğluma hakaret ettiğin için."

Onu saçlarından tutup yatak odasına sürükledi ve yatağa fırlattı. "İstediğim her şeyi yapamam ama bazı şeyleri yapabilirim." Bir şırınga çıkarana kadar çantasını karıştırdı.

Anna'nın gözleri irileşti ve yatakta geriye doğru çekildi. "Lütfen... hayır..." diye fısıldadı yalvarırcasına, iğneye bakarak.

"Ah, Anna," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece sevişeceğim sen." Saçlarından tutup iğneyi boynuna batırdı ve tıpayı bastırarak sıvıyı damarlarına boşalttı. Şırıngayı masanın üzerine bıraktı. masaya yatırdı ve soyunarak sıvının vücudunda dağılmasına fırsat verdi.

Bir süre sonra kadın titremeye başlayınca adam yanına uzandı ve mümkün olan en yavaş şekilde onunla sevişmeye başladı. Adam işini bitirdiğinde, kadın acı içinde çığlık atmaktan sesi kısılmıştı. Onu duşa gönderdi ve derisine iğneler batıyormuş gibi hissettiren suyu açtı.

"Artık acımayana kadar burada kal."

Acısı dindiğinde Anna bitkin düşmüştü ve sesi çıkmıyordu. Kendini duştan dışarı sürükledi, etrafına bir havlu sardı ve yatağa yığıldı. Güneş batmıştı ve diğer odadaki insanların konuşmalarını duyabiliyordu. Devin içeri girdiğinde uykuya dalmak üzereydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu hınzır bir gülümsemeyle. Anna başını salladı.

Onu oturduğu yerden kaldırdı ve yüzüne bir tokat attı. "Yatağı ıslattın, seni aptal sürük."

Anna yanağını tuttu ve döndüğünde yattığı yorganın hafif nemli olduğunu gördü. Özür dilemek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Devin kaşlarını çatı. "Eğer o kadar enerjiyi çığlık atarak harcamamış olsaydın, hâlâ konuşabiliyor olurdun. Giyin ve diğer odaya gel. Akşam yemeği

yakında burada olacak ve sonra ilgilenmeniz gereken adamlar var."

Anna gözlerini zar zor açık tutabiliyordu ve Devin ondan dışarı çıkıp Yaşlılarla ilgilenmesini mi istiyordu? İtiraz etmeye çalıştı ama Devin ona tekrar vurdu.

"Dediğimi yap yoksa sana bir şans daha veririm."

Anna derin bir nefes aldı, titreyen bacaklarının üzerinde durdu ve giyinip saçlarını taramaya gitti. On dakika sonra dışarı çıktı, Tom ve Brandon'ın yüzlerindeki endişeli ifadeyi fark etmemişti. Başını öne eğdi ve Devin'in ayaklarının dibine oturdu.

Etrafındaki adamlar konuşurken gözlerini açık tutmak için mücadele etti.

Kısa bir süre sonra akşam yemeği geldiğinde, Devin onun dikkatini çekmek için kafasının yan tarafına vurmaya zorunda kaldı.

Kadın sorgulayan gözlerle ona baktı. "Akşam yemeği," dedi adam, masayı işaret ederek.

Anna ayağa kalktı ve Devin'i masaya kadar takip ederek yanına oturdu. Adamlar onun etrafında konuşuyorlardı ama Anna konuşmaların herhangi bir kısmına konsantre olmakta zorlanıyordu. Tek yapmak istediği yatağa kıvrılıp uyumaktı.

Vurulduğu için yanakları zonkluyor ve vücudu ağrıyordu. Yanında oturan Tom, "Tommy seni görmek için sabırsızlanıyor Anna," dedi, dedi

Anna başıyla onayladı. O da onu tekrar görmek istiyordu. Ondan hoşlanıyordu. "Konuşmana izin yok mu?" diye sordu Devin'e bakarak.

"Bu öğleden sonra sesini kaybetti," diye açıkladı Devin.

"Ah," dedi Tom.

Anna akşam yemeğini yerken uyanık kalmaya çalışıyordu. zaman geçtikçe daha da zorlaştı.

"Devin, belli ki çok yorulmuş. Biz iyiyiz. Bırak uyusun." Yemekten sonra oturma alanına geçmişlerdi ve Devin Anna'yı Tom'un kollarına itmişti.

Devin kaşlarını çatarak Tom'a baktı. "Ona karşı yumuşuyor musun Tom?" dedi kötü bir sesle. "Onun rahatı için endişelenmene gerek yok. O iyi olacak." Sivri bir bakışla Anna'ya baktı. "Değil mi?"

Anna ona ürkek bir gülümseme verip başını salladı, sonra Tom'a dönüp ona da gülümsedi.

"Ona sadece ne istediğini söyle. O sormaz."

Tom onun yanağını okşadı ve onu öptü. "Seni kendi evime götürmek istiyorum.

oda," diye mırıldandı dudaklarına ve onu kucağına çekti. Elbisesi kalçalarına kadar uzanıyordu ve adam onun kışını avuçladı. "Külotun yok mu?" diye sordu sırtarak.

Anna gülümsedi ve başını salladı. Pantolonuna uzandı ve sertleşen sikini serbest bırakmaya çalıştı. Serbest kaldığında, onu aşağı yukarı okşadı ve ona baktı. Ne istediğini sormak için kaşlarını kaldırdı.

"Sür beni," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Anna gülümsedi ve onu bedenine almak için doğrulup oturdu.

Onu memnun ettikten sonra diğer erkeklere geçti. Javier ve Brandon ona karşı nazikti. Diğerleri değildi. Saçlarını tuttular ve onu arkadan becerdiler. Oscar yarrağını belirsiz bir şekilde kızın kışına soktu ve kızın ağzı sessiz çılgınlık atarak açıldı.

Onunla işleri bittiğinde, Devin yine de uyumasına izin vermedi. Bunun yerine, Yaşlılar konuşmayı bitirene kadar onu ayaklarının dibinde oturttu. Adamlar gittiğinde Anna sayıklıyordu ve ayakta zor duruyordu. Devin onu saçlarından tutarak yatak odasına çekti, yatağa itti ve sertçe sikti ama Anna bunun farkına bile varmadı. İş bittiğinde onu yatağa itti. ve sonunda uyuyabildi.

Anna kıkırdadı ve hayranlıkla kocasına baktı. "Alex, ne yapıyorsun?" diye sordu. İnanılmaz derecede mutluydu; bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Onun gibi biri nasıl olur da onun gibi birini sevebilirdi?

Alex onu öptü, öne doğru eğilirken çıplak göğüs kasları esnedi. "Seni öpüyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Senden bir bebek sahibi olmak istiyorum."

"Yapamam. Alex bunu biliyorsun." Asla çocuk sahibi olamayacakları için üzgündü.

"Bebeğim, bir yolu var. Sana bunu söylemiştim, hatırladın mı?" Onun boynunu öptü ve yatağa bastırdı. "Kendini bana ver ve bir çocuğumuz olacak. Tıpkı her zaman istediğimiz gibi."

Anna gülümsedi. "Seninle bir bebek sahibi olmayı çok isterim," diye fısıldadı ve onu kendine çekti. Adam onun bedenine girdi ve birlikte hareket ettiler.

Zevkle haykırana ve kendini vücuduna boşalttığını hissedene kadar kalçaları birbirine sürtündü. "Oh, Alex!" diye bağırdı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Adam onun boynuna sarıldı ve birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Bildiği sonraki şey, birkaç aylık hamile olduğuydu. Çok mutluydu. Alex karnını öptü ve ona ne kadar güzel olduğunu söyledi.

Elini tuttu ve onu sahneye çekti. "Bakın karım ne kadar güzel," diye seyirciye duyurdu.

Anna kızardı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam geri çekildi ve onu bir banka götürdü.

"Uzan bebeğim," dedi usulca. Parmaklarını onun kalçalarında gezdirdi ve alt dudaklarını okşadı.

Anna içini çekti ve adam onu okşarken gözlerini kapattı. Daha sert bastırdı ve acımaya başladı.

"Ah. Oh, lütfen dur."

Bacaklarının arasında dayanılmaz bir acı patlak verdi ve Anna gözlerini açtığı anda Devin'in yüzünde hınzır bir sırıtışla orada dikildiğini gördü.

"Bebeğini bana ver, Anna," dedi.

Anna başını salladı ve çığlık attı. "Hayır!"

Onu yerinde tutan sert ellere karşı mücadele etti. Devin bebeği almak için içine uzandığında tekrar çığlık attı.

Daha da çok mücadele etti ve daha yüksek sesle çığlık attı. Hayır, onun bebeğini alamazdı. O Alex'in bebeğiydi. Alex'le olan son bağıydı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Alex! Alex! Alex!" diye bağırdı ve aynı anda hıçkırarak ağladı.

Acı ve basınç arttı ve Devin elini daha da içeri soktu.

Çırpınmaya ve çığlık atmaya devam etti ama Devin sadece güldü. İçinde bir hareket hissetti ve Devin kanlı bir doku parçası tutan elini dışarı çekti. Alex'in bebeği!

"Hayır!" diye tekrar bağırdı. Anna gözlerini kapadı ve gördüğü manzara karşısında midesi bulanarak arkasını döndü. Masanın üzerine yığıldı ve hıçkırarak ağladı. Karanlık onu tüketmeden önce "Alex," diye fısıldadı.

Anna'nın yanağından keskin bir acı fışkırdı ve gözlerini açtı. Dışarıdaydı. Üstündeki gökyüzü karanlıktı, ama büyük bir kartal üstündeki ateş ışığında parlıyordu.

"Uyanma vakti, Hanımefendi." Devin hınzır bir gülümsemeyle onun görüş alanına girdi. "Adamlar seni istiyor."

Anna gözlerini kırptırdı ve doğruldu. Platformda bir masanın üzerindeydi. Nefes nefese kaldı ve vücuduna baktı. Karnı bir kez daha dümdüz olmuştu. "Anne

-Usta?" diye sordu zayıf bir sesle. "Rüyanı beğendin mi?" diye sordu.

Uzun bir süre ona baktı. "Bir... bir rüya mı?" Alex'in varlığını neredeyse hâlâ hissedebiliyordu.

Devin onu önce oturması, sonra da ayağa kalkması için çekti. Aşağıdaki çimenlerde erkekler ve kadınlar çırılçıplaktı ve dev bir seks partisinde sevişiyorlardı. Genç kızların çığlıklarını duyunca irkildi.

"Seni de istiyorlar," diye mırıldandı ve onu merdivenlerden aşağı indirdi. Başkan'ın orada durup kendisine baktığını gördü. "Özellikle de o." Devin onu kollarının arasına aldı ve başkan onu saçlarından tutup yere fırlattı. "Keyfini çıkarın."

Kaçmaya çalıştı ama başkan onu saçlarından tuttu ve yüzünü yere bastırdı. Onu arkasında hissetti ve sonra kışındaki yırtıcı bir acı vücudunu yırttı ve onu yere doğru becerirken çığlık attı.

İşi bittiğinde onu oturttu ve başka bir adamın kollarına doğru itti. Bütün gece boyunca erkekten erkeğe itilip çekildi.

Şafak sökmek üzereyken tanıdık bir ses ve varlık ona yaklaştı ve etrafında nazik kollar hissetti. "Anna. Hadi gel."

Peter.

Onu ayağa kaldırdı ve titreyen bacakları üzerinde yerde kıvranan insan yığınınından uzaklaştırdı. Onu bir pavyona götürdü ve perdeler. Yumuşak bir yatağa uzanmasına yardım etti ve kollarını ona doladı.

"Güvendesin," diye fısıldadı.

Anna zayıfça gülümsedi ve uykuya daldı.

**** ~ ~ ** ~ ~ ****

"... her yıl giderek daha da kötüleşiyor." Tanıdık bir ses, kısık bir tonda.

"Neden?" Hafif aksanlı bir başka tanıdık ses.

"Bilmiyorum. Onu anlamıyorum. O değişti." Bir iç çekiş. "O çok tatlı bir şeydi. Babam Perşembe gecesi ona çok kötü davrandığını söyledi.

Gerçekten berbat bir haldeydi. Oraya çıkana kadar onu göremedim. Normalde Devin olaylar başlamadan önce onunla olmama izin verir."

"Onu da mı beceriyorsun?" sesi iğrenmiş gibiydi.

"Hayır. Onunla sevişiyorum. Ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini sağlıyorum. Başkentteyken bana yalvardı. Bunun son olacağını söyledi. nazik bir dokunuşu olurdu." Bir duraklama. "Bu doğrudu."

"Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı," diye ekledi üçüncü bir ses. "Baban tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye sordu aksanlı ses. Uzun bir duraklama oldu. "Muhalefet etmek tehlikeli."

"Neden soruyorsunuz?" diye sordu üçüncü ses.

"Diğerleri onun ne yaptığının farkına varmaya başladı. Evet, ona, ama politik olarak da. Başkanınız kelimenin tam anlamıyla ona tapıyor. Bu iyi bir şey değil."

"Onu durdurabilecek tek bir kişi vardı. O da öldü." Bir duraklama. "Zayıflatılması gerekiyor."

"Onun gücünü aldığı yer o."

"O zaman kızın onun elinden alınması gerekiyor."

"Hastalanacak."

"Olabilir."

"Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki..."

Karanlık içeri süzüldü ve onu bir kez daha yakaladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Hangi cehennemde o?"

Devin'in öfkeli sesi onu bir anda kendine getirdi.

Peter, "Onu buraya getirdim çünkü iyi değildi," dedi.

"Tabii ki iyi değildi. Bütün gece tecavüze uğramıştı. Ona ne yaptığımı seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren, geri kalan zamanda onu aklı başında tutmak." Devin Anna'yı saçlarından tutup yataktan dışarı çekti. "Git temizlen. Yirmi dakika içinde pavyonumda olmanı istiyorum."

Anna başını kaldırıp Devin'e baktı. "Nereye gideceğimi bilmiyorum, Efendim."

Devin'in gözleri kısıldı. Onu güneş ışığına doğru çekti ve tarladan bir patıkaya. "Bu yoldan yatakhaneye gidin. Temizlen ve hemen geri gel. Giyecek kıyafete ihtiyacınız yok, bu yüzden endişelenmeyin."

Anna aceleyle yatakhaneye gitti ve Devin'in emrettiği şeyi yaptı.

Köşke döndüğünde perdeler kapalıydı. Anna girişte tereddüt etti, içeri girip girmemeyi düşünüyordu.

"İçeri gel Anna," diye seslendiğini duydu Devin.

Anna açıklığı aradı ve içeri girdi. İçerideki oda loş ışıklıydı, sıcaktı ve seks kokuyordu. Anna'nın gözlerinin alışması biraz zaman aldı ama alıştığında Devin'in kanepede çıplak bir şekilde oturduğunu ve başkanın bacaklarının arasında sikini emdiğini görünce çok şaşırdı.

"Ah, işte buradasın," dedi Devin gülümseyerek. Başkan başını kaldırdı ve Anna'ya da gülümsedi, koyu renk elleri Devin'in sikini okşuyordu. Kendi kara siki de sertleşmiş ve loş ışıktaki parlıyordu.

Başkan'ın eli dışarı çıktı ve Anna'yı belinden kavrayarak dizlerinin üzerine çekti. Bir avuç saçını yakaladı ve yüzünü sikine doğru itti. Anna ağzını açtı ve adam boğazına girene kadar başını aşağı itti. Başını tuttu ve kendi ağzını Devin'e geri verirken ağzını becerdi.

"Anna," dedi Devin. "Yağlamak ve kıcını germek için amını kullan. Ben."

Anna bir dakika tereddüt etti, Devin'in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

sordu ve sonra anladı. Parmaklarını bacaklarının arasına daldırdı ve sonra onları diğer adamın sıkı deliğinin etrafında ve içinde gezdirmeye başladı. Kadın vücuduna girip sikini emerken inledi. O zaman Parmakları kuruduktan sonra onları yeniden nemlendirdi ve adam gevşeyip yumuşak bir şekilde inlemeye başlayana kadar parmaklarını içeri ve dışarı bastırmaya devam etti.

Devin ayağa kalktı ve Başkan onu saçlarından tutarak geri çekti. Devin onu yatağa götürdü ve sırt üstü yatırdı. "Bacaklarını aç, Anna."

Anna kalçalarını birbirinden ayırırken biraz başının döndüğünü hissetti. Başkan aralarında diz çöktü ve hızlı bir hamleyle kendini içeri itti. Anna'nın nefesi kesildi. Bir önceki gecedan beri hâlâ ağrıyordu.

Yatağın hareket ettiğini hissetti ve Devin'i diğer adamın omzunun üzerinden gördü. Aşağı bakıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu, sonra Başkan inledi, boyun kasları acı çekiyormuş gibi şişti. Koyu renk gözleri irileşti ve sonra tekrar başının içine yuvarlandı. Devin Anna'nın ayak bileklerinden tuttu ve bacaklarını başkanın beline doladı, yavaşça başkanın kıcını sikmeye başlarken onları yerinde tuttu.

Her iki adamın ağırlığı Anna'yı yatağa bastırdı ve Anna nefes almak için mücadele etti. Başkan, Devin'in hamleleri için kendini desteklemedi ve vücudu Devin'in hareketleriyle birlikte hareket etti. Başkan inledi ve başını geriye doğru kaldırdı. Anna bunun acıdan mı yoksa zevkten mi olduğundan emin değildi. Kendinde değil gibiydi.

"Anna," dedi Devin.

Devin'in siyah gözlerine baktı ve onu zihninin içinde hissetti. Onun bir parçasını çekip aldığını ve tükettiğini hissedebiliyordu. İnledi ve oda dönmeye başladı. Fiziksel olarak doruğa ulaştığında vücudu sertleşti, ancak bunu gerçekten hissetmedi.

Devin manyakça sıırttı ve başını geriye atarak "Evet!" diye bağırdı. Evet!"

Başkan inledi ve ardından Anna'nın kasları sikinin etrafında kenetlenip onu sıkarak kuruturken ilkel bir çığlık attı.

Devin Anna'nın bacaklarını bıraktı ve ayağa kalktı. Başkan onun yanındaki yatağa yığıldı, gözleri açıktı ama görmüyordu. Anna korku dolu gözlerle Devin'e baktı. Az önce ne yapmıştı?

Devin alçak bir sesle, "Tamamen kontrolüm altında," dedi ve yatakta Anna'nın yanına oturdu. "Senin sayende aşkım." Anna'nın saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırdı, sonra öne doğru eğilerek onu öptü.

Ona böyle bir güç vermek için ne yapmıştı? Ne yaptı da diğer insanları kontrol etmesini sağlayan bir şeye sahipti? Kendisine itaat etmelerini sağlamak için?

Wilhelm ve Kurt'ün tek bir bakış bile atmadan ondan uzaklaşmasını sağlamak için mi? Devin'in korkutucu bir insan olmasına yardım etmek istemiyordu. O zaten yeterince korkutucuydu.

Devin geri çekildi ve ona baktı. "Artık benden korkuyorsun, değil mi?"

Anna yavaşça başını salladı. "Evet, Efendim."

Tatmin edici bir gülümseme verdi. "Güzel. Tekrar hatırlatmak zorunda bırakma beni."

"Evet, Efendim," diye fısıldadı.

** ~ ~ ** ~ ~ **

"Düşündüğümde de kötü."

"Nasıl yani?"

"Onu kullanıyor. O... Tanrım, onun bebeğini aldı. Hamileydi ve onu platformda herkesin gözü önünde aldı."

"Onunla ne yaptı?"

Genç adam tereddüt etti. "O... onu yedi."

Uzun bir duraklama oldu. "Başka ne var?"

"Başka bir kız önce kendini parçaladıktan sonra onun için kendini öldürdü. Ölümler zevkle güldü ve çılgılık attı." Ürperdi. "Bu böyle devam edemez."

"Katılıyorum ama ikna etmeniz gereken kişi ben değilim. O kolay kolay ikna olmaz."

"Nasıl yapamaz...?"

"Devin'i çocukluğundan beri tanıyor. Babasını da ondan önce tanıyordu. Onun bu kadar değiştiğine inanmakta tereddüt ediyor."

"Ama ona işkence ediyor."

"Talihsiz bir durum. Biliyorum. Ama kızın durumu onu ilgilendirmiyor. Sadece istismarla ilgili bir endişe olsaydı ben bile müdahale etmekte tereddüt ederdim. Ama gördüğün şey, tatlı bir kızın incinmesinden daha fazlası olduğunu anlamasını sağlayabilir." Adam iç çekti. "Onunla tanışması yardımcı olabilir. Onunla zaman geçirmesi."

"Buraya gelirse Devin şüphelenir." "Onu buraya getirebilirsin."

"Devin'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Onu hissedebilir."

"O buradayken onları bir kenara koyabilirsiniz. Eminim Mariinsky'yi görmeyi çok isterdi. Belki bir dans deneyimi. Eylül'de dansa bir ay ara verilecek, değil mi? Devin onun dans etmediği için dengesizleşmesini istemez, değil mi?"

"Bu işe yarayabilir. Bunu düşünmem gerekecek."

"Söylediğiniz kadar kötüyse, bir mazeret bulmanız gerekir."

*** ~ ~ ** ~ ~ ***

Ian, Anna'yı Pazartesi sabahı geç saatlerde eve bıraktı. Peter stüdyoda olduğu için daire boştu. Anna uzun ve sıcak bir duş alarak ağrıyan bedenini ve zihnini rahatlatmaya çalıştı. Devin'in zihnine ne yaptığını bilmiyordu ama kendisi bitkin, Devin ise mutluydu. Vücuduna neler yaptığını ve diğer erkeklerin vücuduna neler yapmasına izin verdiğini biliyordu ve eğer Devin mutluysa, Anna'nın ağrımalarının ne önemi vardı ki?

Yatağa yığıldı ve Peter eve gelene kadar uyudu. Akşam yemeğini yiyecek kadar uyandı ve sonra tekrar uyudu. Peter ertesi sabah stüdyoya gitmeden önce kahvaltı etmesi için onu uyandırdı. Mola sırasında ona öğle yemeği getirdi ve onu tekrar uyandırdı. Peter akşam yemeği için eve döndüğünde Anna uyanıktı ve kendini çok daha iyi hissediyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hayat çok fazla olay olmadan ilerledi. Dersler, provalar, Peter'la zaman. Cuma günleri malikaneye gidiyordu. Peter bazen gelirdi. Geceyi hep Devin'in odasında geçirmesine rağmen ona göz kulak olmak için geldiğini söylüyordu.

Pazartesi gecelerini Devin'in evinde geçiriyordu. Salı günleri Anna için uzun günler oluyordu çünkü Devin ona hep sert davranıyordu.

Nisan ayının ortasında Anna ilk kez baş dansçı olarak sahneye çıktı. Travis ile dans etti çünkü Peter ve Aaron daha deneyimli müdürlerle dans ediyorlardı. Anna buna aldırmadı. Travis'ten hoşlanıyordu. Antrenman sırasında flört edip şakalaşıyorlardı ve Peter dönüp Anna'ya bir bakış attı, ama arkasını döndüğünde Anna aynada onun gözlerindeki gülümsemeyi ve parıltıyı gördü ve kızgın olmadığını anladı. Anna mutlu olduğunda o da mutlu oluyordu.

Anna'yı ve Isaak'ı çok memnun eden performansı övgü dolu eleştiriler aldı. Son derece iyi dans etti ve tüm arkadaşları onun yakında kumpanyanın yıldızı olacağını açık olduğunu söylediler. Isaak, *Romeo ve Juliet*'in bir sonraki gösterisinde Juliet rolünde dans edeceğini, Peter ve Aaron'un da Romeo rolünü dönüşümlü olarak üstleneceğini söyledi.

Haziran ayında hem Tommy hem de Tyler evlendi. Devin onu iki düğüne de misafir olarak götürdü. Tyler'ın düğününe aldırmadı. Tommy'ninki zordu. Yeni karısı Kim çok tatlı ve güzeldi. Anna biraz üzgün olsa da onun için mutluydu. Tommy'nin ona bakışı ona yardımcı olmamıştı. Kalbini ondan ayırmıştı ve Alex'i çok özlüyordu. Anna, Kim'in Anna'ya karşı çok nazik olmasına rağmen onun hakkında bir şeyler bildiğini hissediyordu. Özellikle Devin sert davrandığında onun için üzülmüyor gibiydi.

Anna hem Tyler'ın hem de Tommy'nin düğün öncesi ritüellerine yardım etmişti ama bunlar farklıydı. Tyler'ınki sikini sokabildiği kadar çok kadınla sefahat gecesi idi. Tommy'ninki disiplinli bir geceydi; Anna bütün gece onunla kaldı ve onunla dalga geçti, ama serbest bırakılmasına izin verilmedi.

Alex Anna'ya kendi gecesinin nasıl geçtiğini anlatmamıştı ve hangisinin daha çok kendi gecesine benzediğini merak ediyordu. İkisini de düşünmek hoş değildi.

Anna, Toplanma'dan beri Alex'i rüyasında görmemişti.

Romeo ve Juliet'in açılış gecesinin sabahında Isaak provadan sonra herkesi sahneye çekti. "Bir duyuru yapacağım... Hem de oldukça acı-tatlı bir tane." Isaak, yanında duran Aaron'a başıyla selam verdi.

Aaron bütün hafta garip davranmıştı. Gerekliği zamanlar dışında Anna'yla neredeyse hiç konuşmamış ve onunla göz teması kurmamıştı. Baş belada mıydı?

"Bu çalışma sona erdiğinde Aaron'un dans etmek üzere New York'a taşınacağını size karışık duygularla bildiriyorum."

Toplulukta birçok soluk alma ve mırıldanma oldu. Anna, gözlerini sahnenin arka tarafına dikmiş olan Aaron'a bakakaldı.

"Aaron ve ben bu konu hakkında çok konuştuk. Onu seçmelere katılması için cesaretlendirdim ve New York City Ballet Company'ye kabul edildi. I

Umarım hepiniz onun için mutlu olur ve iyi dileklerde bulunursunuz. Hepsi bu kadar."

Dansçıların çoğu onu tebrik etmeye gitti, ancak Anna kırgın ve kızgındı ve onunla konuşmadan sahneden çıkmaya yöneldi. Peter ona yetişti.

"İyi misin?" diye sordu, kolunu ona dolayarak.

"Hayır." Anna adamın kolunu silkti ve hızla soyunma odasına doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapattı. Kanepeye yığıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kapının açıldığını duymadı ama etrafında kollar hissetti. Peter'ın kolları değildi. Başını kaldırdığında Aaron'un yüzünde kederli bir ifadeyle yanında oturduğunu gördü. "Anna, ben-"

"Bunu bana nasıl yaparsın Aaron?" diye sordu sert bir fısıltıyla. "Beni nasıl terk edebilirsin?" Sesi daha da yükseldi. "Alex'e bana göz kulak olacağına söz verdin... ve gidiyorsun!"

"Anna, lütfen inan bana. Ben... ihtiyacım olmasa gitmezdim." Aaron yumuşak bir sesle ve ciddiyetle konuştu.

"Neden? Neden gitmen gerekiyor?"

Aaron iç çekti. "Burada kalıp seninle birlikte olamam. Bu beni yıllardır yiyip bitiriyor." Gözlerindeki hüznün onun anlaması için yalvarıyordu.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı Anna.

"Özür dilerim Anna," dedi usulca. Anna bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü ama adam durdu ve ona baktı. "Çok özür dilerim, Anna." Döndü ve soyunma odasından çıktı.

Anna uzun bir süre kapıya baktı. Adamın onu böyle bırakıp gittiğine inanamıyordu. *Alex'e onunla ilgileneceğine söz vermişti!*
Ve o gidiyor muydu? Bağırarak mı yoksa ağlamak mı istediğini bilmiyordu. İkisi de işe yaramazdı.

** ~ ~ ** ~ ~ **

"Nasıl karşıladı?"

"Onu terk ettiğimi düşünüyor."

"Ona söylemedin mi...?"

"Tabii ki hayır. Ama onu bu şekilde incitmekten nefret ediyorum." "Başka bir yolu olsaydı, yapacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum." Bir iç çekiş. "Ben onun kayası oldum. Yaşadığı onca boktan şeye rağmen yanında olan tek şey."

"İşte bu yüzden gitmen gerekiyor. Sana ihtiyacı olacak. Çok uzun sürmeyecek ve o zaman anlayacak."

"Bu işleri kolaylaştırmıyor."

"En azından onunla tekrar birlikte olabileceğini biliyorsun. Ben yakında bir gün ayrılmak zorunda kalacağım ve artık onunla birlikte olamayacağım."

"Bu olmadan önce onu buradan çıkarmalıyız. Buna dayanamayacaktır."

"Biliyorum. Planlar neredeyse tamamlandı. Bu ilk adım."

"Umarım işe yarar."

"Olmak zorunda. Başarısız olamayız."

Bölüm Yirmi Dokuz

Anna sahnede Aaron'a sıcak davranmak için kendini zorladı, ama en kısa sürede

İndiğinde ona karşı buz gibi soğuktu. Zordu ama son zamanlarda gerçek duygularını gizleme konusunda epey pratik yapmıştı. Ve onun gidişinin acısını hissetmek istemiyordu. Eğer ondan nefret ederse, bunun daha kolay olacağına karar verdi.

Ama öyle olmadı. Kapanış saati geldiğinde, ondan nefret ettiğini düşünerek gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Çok perişan görünüyordu.

Son gösteriden sonra duş aldı ve Aaron'un soyunma odasının kapısını çalmaya gitti. Peter meşguldü, bu yüzden veda etmek için birkaç dakikası olduğunu biliyordu. Aaron sabah ayrılıyordu.

"İçeri gel," diye seslendi Aaron içeriden.

Anna içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Aaron onu gördüğüne şaşırılmış ve biraz da temkinli görünüyordu.

"Aaron..." diye fısıldadı. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "Sana nedenini söyledim," dedi kırık bir sesle.

"Lütfen yapma. Beni bırakma." Gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce süzülüyordu.

Aaron ayağa kalktı ve daha ilk gözyaşı gömleğine düşmeden onu kollarına aldı. Başını onun göğsüne yasladı, gözlerini kapadı ve kokusunu içine çekti. Uzun zamandır onun kollarında olmamıştı.

Başını kaldırıp ona baktığında, adamın gözlerinde fırtınalı bir duygu vardı. Konuşmak için ağzını açtı ve adam dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Adamın ağzı kızınıkini ele geçirirken, kolları onu vücuduna sıkıca sararken usulca inledi.

"Anna...", diye inledi Anna onun boynunu ve göğsünü öperken. "Sev beni," diye yalvardı usulca. "Son bir kez."

Aaron, Anna'nın içinde yumuşarken onun boynunu öptü. "Seni seviyorum, Anna. Seni her zaman seveceğim."

"Seni seviyorum, t-"

Kapı açıldı ve Peter kapının girişinde durdu. Kapıyı hızla kapattı ve kaşlarını çatarak kanepede çırılçıplak yatan ikisine baktı.

Aaron doğruldu ve endişeyle ona baktı. "Peter, ben-"

Peter elini kaldırdı ve içini çekti. "Yapma." Anna'ya baktı. "Giyin."

Anna hızla ayağa kalktı ve giysilerini aldı. Peter'ın çenesi sıkılıyordu ve kıpırdamadan duvara bakıyordu.

Aaron ve Anna giyindikten sonra Peter'a baktı. "Peter-"

Elini kaldırdı. "Güle güle de. Ben koridorda olacağım." Kapıyı açtı ve odadan çıktı ama kapıyı açık bıraktı.

Aaron ona gerçek bir pişmanlıkla baktı. "Seni çok özleyeceğim Anna," dedi yumuşak bir sesle.

Anna gülümsemeye çalıştı. "Ben de öyle. Her zaman yanımda oldun. Sensiz ne yaparım bilmiyorum."

Kapı aralığına doğru baktı. "Peter burada. Seninle ilgilenecek." Anna başını salladı ve yere baktı.

Aaron bir adım öne çıktı ve ona sıkıca sarıldı. "Güle güle Anna," dedi ve onu alnından öptü.

"Hoşça kal Aaron," dedi usulca. Ona son bir kez baktı ve sonra kapıdan çıktı. Arkasına dönüp baktığında onun kendisini acı dolu bir ifadeyle izlediğini gördü. Aaron onun kendisine baktığını görünce üzgün bir gülümsemeye el salladı. O da el salladı, sonra uzaklaşmadan önce duvar onu görmesini engelleyecek şekilde hareket etti.

Eve dönerlerken Peter sessizdi. O da bir haftalığına St. Petersburg'a gitmek üzere sabah yola çıkacaktı. Anna her geceyi Devin'le geçirmek zorunda kalacağı bir sonraki haftayı pek de iple çekmiyordu.

Daireye girdiklerinde "Kızgın mısın?" diye sordu. Adam hemen cevap vermedi. "Benim de yarın gitmem gerekiyor, Anna."

Durakladı. "Bir hafta boyunca seninle geçireceğim son gece için gerçekten de yarım yamalak saniyeler istemedim."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Onu incittiğini anlayabiliyordu. "Gidip duş alacağım."

"Zahmet etmeyin," dedi yumuşak bir sesle, ama öfkeyle değil.

Anna onun kendisine kızmasını incinmesine tercih edeceğini düşündü. Buzdolabına gitti, bir şişe bira çıkardı, açtı ve kanepeye oturdu. "Bence yatmalısın," dedi ona bakmadan.

Anna başıyla onayladı ve yatak odasına gitti. Soyundu ve karanlık gecede pencereden dışarıya bakarak uzandı. Peter bir süre sonra yatağa geldi ve ona dokunmadan yatağa girdi. Bir süre sonra horlamaya başladı. Anna yastığının etrafına kıvrıldı ve gözlerini kapatarak uyumak için kendini zorladı.

Oda yavaşça göründü ama boştu. Etrafına bakındı. küçük odaya baktı, onun görünmesini bekledi ama oda boştu. Yatak hazırlanmıştı, pencere açıktı ve sabah ışığı aralıktan içeri süzülüyordu. Toz güneş ışığında dans ediyor, neredeyse katı bir görünüm veriyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve kocaman çimenli bir bahçeye baktı. Pencere yerden çok yüksekti, belki beş kattı ve duvar aşağıda pürüzsüzdü. Oda, kale benzeri büyük bir yapının bir ucundaki kulede yer alıyor gibiydi. Yüksek bir taş duvar, odaya oldukça uzak bir mesafede duruyordu. ve binayı çevreliyor gibi görünüyordu. En azından onun görebildiği kadarıyla. Uzaklarda yüksek dağlar vardı. Havayı koklayabilmeyi diledi; çok temiz ve berrak görünüyordu.

Arkasında bir kapı açıldı ve döndüğünde Alex'in iri gövdesinin bir kapıyı doldurduğunu gördü. Saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama sakalı uzun zamandır görmediği kadar gürdü.

"Anna," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Kapıyı arkasından kapattı ve yatağa oturdu. "Uzun zamandır buraya gelmemiştin."

Anna başını salladı. "Nedenini bilmiyorum. Neden sürekli seni hayal ettiğimi bile bilmiyorum."

Alex gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. Anna onun hâlâ hayatta olsaydı otuz iki yaşında olacağını fark etti. "Bunu yapman hoşuma gidiyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok özledim."

"Seni her zaman özliyorum, Alex." Gülümsedi. "Devin bana yüzüğünü geri verdi. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duruyor. Alyanslarımı da."

Alex başını salladı. "Buna sevindim." Onu inceledi.

"Üzgün görünüyorsun." "Aaron New York'a taşınıyor."

"Neden?" Kaşlarını çattı.

"Yakınımda olup da benimle birlikte olamamakla başa çıkamadığını söyledi."

Alex'in kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Gitmekle sana verdiği sözü bozduğunu söyledim ama gitmek zorunda olduğunu söyledi."

"Sebepsiz yere gitmez Schatzi," dedi usulca, kendi sözlerini düşünüyor gibiydi. "Ona güven."

Anna başı ağrımaya başladığında ve oda dönmeye başladığında yüzünü buruşturdu.

Alex ayağa kalktı ve onun yanına diz çöktü. "Gitmen gerek Schatzi."

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum," diye fısıldadı başını tutarak.

"Buraya daha yeni geldim."

"Lütfen, Anna. Canının yanmasını istemiyorum. Tekrar geleceksin." Yüzünü okşamak için uzandı ve oda görüş alanından çıkmadan ve Anna uyanmadan önce en zayıf dokunuşu hissetti.

Anna yatakta doğrulup oturdu. Oda hâlâ karanlıktı.

"Anna, iyi misin?" Peter doğrulup elini Anna'nın sırtına koyarak sordu.

"Rüyamda Alex'i gördüm," diye fısıldadı. Gözlerini karanlığa dikti.

"Ona Aaron'ın gideceğini söyledim."

"Nasıl tepki verdi?"

"Aaron'a güvenmem gerektiğini söyledi. İyi bir nedeni olmadan gitmeyeceğini söyledi." Anna başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Peter bir şey söylemedi ama Anna'yı kendine çekti. Tekrar yatağa uzandı ve kollarını Anna'ya doladı. "Rüyaların bilgece, Anna," dedi usulca.

"Sana kızdığım için özür dilerim. Aaron'a veda etmene karşı çıkmamalıydım."

Anna Peter'a daha da sokuldu. "Sormam gerekirdi. Özür dilerim."

"Özür dileme. Kıskanmıştım. Özür dilerim." Onu alnından öptü. ve gözlerini kapadı, onun sıcak kucağında dakikalar içinde uyudu.

Peter ertesi sabah St. Petersburg'a gitmek üzere ayrıldı. O sabah barıştıktan sonra Anna onu havaalanına götürdü.

"Cumartesi görüşürüz," dedi ve ona veda öpücüğü verdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca ve adam havaalanına girerken el salladı. Adam gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra arabayı şehre ve Devin'in evine geri sürdü.

Eve vardığında Alex'in arabasını ön tarafa park etti ve kapı zilini çalmaya gitti. Devin akşama kadar evde olmayacaktı ama onun gün boyunca orada olmasını istiyordu. Tyler kapıyı açtığında şaşırmişti.

"Tyler mı?" diye sordu şaşırarak. Şehir merkezinde karısıyla birlikte yaşadıkları bir apartman dairesi vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttı. "April bugün iş arıyor. Babam gelip yerleştiğinden emin olmamı önerdi." Onu içeri almak için kenara çekildi, sonra da Ellerini onun beline doladı, boynunu ısırdı. Kalçalarını onun kıkına bastırdı. "Tanrım, ne yaptığını bilen bir kadına ihtiyacım var." Gömleğinin altına uzandı ve göğüs uçlarını sertçe çimdikledi.

Anna'nın nefesi kesildi ve ardından zevkle hiçbir ilgisi olmayan bir iç çekti.

Uzun bir gün olacak.

Devin eve geldiğinde, Anna Tyler'ın tacizlerinden dolayı acı çekiyordu. Tokatları ve yumrukları yüzünden morarmıştı ve kıcı Tyler'ın yumruğu yüzünden sonuna kadar gerilmişti. Gitmeden önce onu Devin'in yatağına bağladı. Devin onun durumuna pek sempati duymuyordu. Akşam yemeği yediler ve sonra adam onu bayılana kadar kullandı.

Ertesi gün Devin akşam eve gelene kadar uyudu ve bir önceki günün aynısını yaptı. Bütün hafta benzer bir şekilde geçti ve Anna Cumartesi öğleden sonra Malikânedden ayrıldıktan sonra Peter'ı almaya gittiğinde çok yorgundu.

"Anna!" Peter gözlerinde endişeyle haykırdı. Eve vardıklarında ona uzun süre sarıldı.

Uyanık kalıp Peter'ın dönüşünün tadını çıkarmak istedi ama çok erken uykuya daldı ve Pazar günü de bütün gün uyudu.

Otuzuncu Bölüm

Anna daha ne olduğunu anlamadan Ağustos gelmişti ve Devin ve Tyler'la birlikte Washington DC'ye uçuyordu. Devin'e alçakgönüllülükle, Giselle'in açılışı nedeniyle bu yıl gitmemesine izin verip vermeyeceğini sormuş ve sinir suyunun verdiği acıyla dolu bir Cumartesi günüyle ödüllendirilmişti.

"Ne olursa olsun, Kaveh'e seni iyileştirmesini söyleyeceğim, böylece gelecek hafta düzgün bir şekilde dans edebilirsin," dedi Devin, kızın yattığı yerde dururken,

Malikânedeki odasının zemininde neredeyse baygın yatıyordu. "Beni utandırmana izin vermeyeceğim."

"Evet, Efendim." diye mırıldandı kanayan dudaklarının arasından, eve gitmek için hazırlanmak üzere banyoya girmeden önce.

Otele vardıklarında Tom ve Tommy lobide bekliyorlardı. Tommy onu kucaklamak için hızla yürüdü. Kız ona hayranlıkla baktı. Tommy olgunlaşarak şimdiye kadar tanıdığı en yakışıklı adamlardan biri olmuştu. Çok nazik gözleri vardı. Ona Alex'i hatırlatıyordu. Alex'le bir daha asla birlikte olamayacağını ve Tommy'nin artık evli olduğunu anladığında kalbi acıyla sıkıştı. Söyleyebildiği kadarıyla da çok mutluydu. Kim şanslı bir kadındı.

Anna, Devin'in öldüğünde Tyler yerine kendisini Tommy'ye vermesi için kısa süreli bir dilek tuttu.

Tommy, Tyler'ı kolunu Anna'nın beline dolayarak sert bir şekilde selamladı. Bir önceki yıl yaptıkları kavgadan beri ilişkileri gergindi.

İhtiyarlar o Perşembe akşamı bir araya gelerek hafta sonu yaşanan olayları ve ülkedeki sorunları tartıştı. Yaklaşan seçimler hakkında çok konuştular, ancak Devin onlara başkanın yeniden seçileceğine dair güvence verdi.

Devin o akşam Büyükler'in yemesi için kızları getirmişti, bu yüzden Anna'nın akşamı Tommy ile geçirebileceğini söyledi. Anna, Devin'in kendisi oraya varmadan fikrini değiştireceğinden korkarak koridordan Tommy'nin odasına doğru aceleyle yürüdü. Bu kez Tyler'la aynı odayı paylaşmıyordu, onun yerine babasıyla birlikteydi.

"Anna!" diye bağırdı kapıyı açıp etrafına baktığında. "Burada ne yapıyorsun?"

"Devin seninle kalabileceğimi söyledi. Akşam için başka kızları var."

Tommy onu içeri çekti ve doyasıya öptü. Kadın da onu öperken ellerini Tommy'nin biçimli kollarında gezdirdi, sonra omuzlarına ve kaslı göğsüne götürdü. Tommy onu kendine sımsıkı sararken vücudunu bir heyecan kapladı.

"Son haftalar çok yavaş geçti," diye mırıldandı. "Seni görmek için sabırsızlanıyordum."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu adam onu yatak odasına götürürken.

Sırıttı. "Hoşuma gitti."

"Kim çok iyi birine benziyor," dedi Anna usulca, içinde bir kıskançlık duygusu vardı.

"Öyle." Ona bakmak için döndü. "O sen değilsin, ama iyi bir karım," dedi yumuşak bir sesle. Onun yanağını okşadı. "Keşke. " İç çekti. "Keşke

seninle evlenebilir ve seni Devin'den uzaklaştırabilirdi."

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı ama kelimeleri söylemeye cesaret edemedi.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama kapattı ve başını salladı. Onu tekrar öpmek için öne eğildi ve yatağa götürdü.

"En azından bu gecemiz var," dedi usulca.

Tommy başıyla onayladı ve onu yatağa yatırdı.

Anna'nın Pazar akşamı eve dönmek üzere yola çıkmadan önce iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Seyahat edecek durumda değildi. Devin, adamların ona istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermişti ve vücudu yeterince hızlı iyileşemiyordu.

Peter onu havaalanından aldı ve evine götürdü. Onun bu kadar iyi durumda olmasına şaşırmıştı. Ona bunun Kaveh'in iyileşmesi sayesinde olduğunu söyledi. Hafta sonu zor geçmişti. Çok zordu. Peter'ın sevgi dolu kucağında eve döndüğü için çok mutluydu.

Bölüm Otuz Bir

Ertesi gün Giselle için kostümlü provalar başladı ve o daha ne olduğunu anlamadan açılış gecesi için ısınmaya başladı.

Sırasını beklerken sahne arkasında volta atıyor ve iyi bir iş çıkaramayacağından endişeleniyordu. Odağını kaybedeceğinden ve her türlü korkunç şeyden. Ama sahne ışıklarına adımını attığında, dans dışında her şeyi unuttu. Adımları bile düşünmedi. O sadece... Giselle'di. Aşkla sahnede mutlu bir şekilde dans ediyor ve sonra Dük Albrecht'in ihaneti yüzünden trajik bir şekilde ölüyordu.

İkinci perdede, sisin içinde sahnede ilerlerken ve Dük Albrecht ile şafak sökene kadar dans ederken kendini ruhani hissediyordu. Kanatlara geri döndüğünde ve perde kapandığında, seyircilerden yükselen alkış sesleri kulakları sağır ediyordu. Isaak ona gülümsedi ve Peter onu kucağına alıp daireler çizdirdi. O ve Peter selam vermek için dışarı çıktıklarında, seyirciler ayağa fırladı ve Anna'nın kalbi neredeyse sevinçten patlayacaktı.

Keşke Alex burada olsaydı... diye düşündüm. Ya da Wilhelm ya da Kurt, hatta Aaron. Ama burada sadece onun için kimse yoktu. Sadece Devin vardı.

Alkışların doruğa ulaştığı anda yalnızlık ona saldırırken gözyaşlarının sevinç gözyaşları sanılacağını umuyordu. Birden fazla perde çağrısı yapıldı ve Anna cesurca gülümseyip alçakgönüllülükle reverans yaptı ama kalbi kırılmıştı. Alex onun dansını görmek için burada değildi. Buraya gelmesinin sebebi oydu ve bunu asla bilemeyecekti.

Sonunda kaçabildiğinde, iyi dilekte bulunanlardan kaçmayı başardı ve soyunma odasına koştu. Yere çöktü ve ağlamaya başladı.

Gözyaşları sabit akıntılar halinde düşerek yüzünün altındaki halının üzerinde koyu lekeler oluşturdu. "Ah, Alex," diye hıçkırdı. "Neden beni burada yalnız bıraktın?"

Üzüntü ve umutsuzluk kalbini sıktı ve daha fazla ağlayamayana kadar gözyaşlarını kuruttu. Sonra ayağa kalktı, yüzünü bir mendille kuruladı ve parti için hazırlanmaya başladı. Parti için sade, mavi saten bir elbise seçtiğine memnundu. Daha süslü bir elbise ona kendini aşırı-

Her ne kadar kendinden geçmesi gerektiğini bilse de, tavırları ağırbaşlı kalmaya devam etti. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki buna dayanmakta güçlük çekiyordu.

Peter kapısını çaldığında, kızarmış gözlerinden kurtulmayı ve sakin görünmeyi başarmıştı. Ama bu Peter'ın onun için endişelenmesine engel olmadı.

Yanağını okşadı ve ona sevgi dolu bir bakış attı. "Neden kaçtın?" diye sordu usulca.

Hemen cevap vermedi. "Yalnızım," dedi sonunda boğuk bir sesle.

Peter Rusça bir şeyler mırıldandı ve onu kendine çekerek sıkıca sarıldı.

Onun kollarında kendini sıcak ve rahat hissediyordu. Yaklaşık bir yıldır birlikteydiler ve er ya da geç olacağını bilse de onsuz olmayı hayal bile edemiyordu.

Şimdi birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım, dedi kendi kendine.

Birlikte partiye doğru yürüdüler ve Peter'ın ailesi de dahil olmak üzere bir sürü iyi dilekçinin arasına karıştılar. Bir süreliğine yalnızlığını unutacak kadar dikkati dağılmıştı. En azından biraz. Devin bile memnun görünüyordu ki bu sevinçten çok rahatlatıcı bir şeydi.

Daha sonra, seviştikten sonra Peter'ın kollarında uzanırken, karanlığa baktı ve yalnızlık onu tekrar tüketti.

Anna, Alex'in odada olduğunu görünce rahatladığını hissetti. Geldi ve onun durduğu yerin yanındaki yatağa oturdu. "Merhaba Schatzi," dedi nazik bir sesle ve gözyaşlarına boğuldu Gözler.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, bunun bir rüyadan daha fazlası olmasını diliyordu. O

Alex'in sevgi dolu mavi gözlerine baktı ve onun tekrar hayatta olmasını arzuladı. Umutsuzca onun kollarının kendisine sarılmasını istiyordu. Ona sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini. Ama bu sadece bir rüyaydı. Rüyalar ne kadar gerçek olursa olsun, o yalnızdı.

"Schatzi, sorun ne?"

Gözyaşları dökülmeye başlarken zayıfça gülümsedi. "Bu gece Giselle'le dans ettim," diye ciyaktı. Derin bir nefes aldı. "Ve çok yalnızdım. Benim için orada kimse yoktu. Aaron bile gitti."

Ona bakarken Alex'in gözleri yaşlarla doldu, yüzü öyle bir kederle doluydu ki Anna neredeyse onu gerçekten orada, onunla birlikte hayal

edebiliyordu.

"Mein armer Schatzi," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm. Ama sonsuza kadar böyle olmayacak, Anna. Söz veriyorum."

Anna ona baktı ve yutkundu. "Ölü adamların sözleri..." dedi usulca ve başını salladı. "Tutulamayacak sözler."

Alex'in yüzündeki acı ve keder kalbine acı veriyordu. Onu incittiğini neredeyse hayal edebiliyordu ama bu sadece onun hayal gücüydü.

"Sen öleli üç buçuk yıl oldu, Alex. Biz sadece üç aydır evliydik. Neden gitmene izin veremiyorum?"

"Pes etme, Anna. Senin için geleceğim."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye haykırdı. "Sen öldün. Benim için gelemezsin!" Hayal kırıklığı içinde bağırdı. "Hayır!" diye bağırdı.

"Hayır!"

Anna yatakta doğruldu. Peter uyandı ve kolları hızla Anna'nın etrafına dolanarak onu kendine çekti. "Rüyada Alex'i görüyordun, değil mi?"

Başını salladı. "Nereden bildin?"

"Uykunda konuşuyordun."

"Bana her zaman benim için geleceğini söylüyor. Umudumu kaybetmememi." Yüzünü onun göğsündeki yumuşak saçlara gömdü. "Ölü adamların vaatleri," dedi usulca.

Peter hiçbir şey söylemedi ama Anna'yı da yanına alarak tekrar uzandı. Saçlarını okşadı ve başını öptü. "Neden gitmesine izin veremiyorum?" diye fısıldadı.

"Kalbin, aklın bilmediği nedenleri vardır," dedi Peter usulca. "Belki de bilmemen gerekiyordur."

Anna burnunu çekti. "O öldü."

Peter onu kendine doğru çekti. "Hadi uyu. Yarın yoğun bir günün var."

Otuz İkinci Bölüm

Bir sonraki hafta gösterilerle doluydu. Gazeteler yazdı performanslar hakkında övgü dolu yorumlar aldı ve gösterilerin biletleri hızla tükendi. Isaak çok heyecanlıydı ve Anna ile gurur duyuyordu.

Isaak Pazar sabahı dersten sonra "Ailen seninle gurur duyardı Anna," dedi. Gösteri, dokuz gün süren performansların ardından o gece sona erdi.

"Teşekkür ederim Isaak," dedi Anna usulca. Sahnenin kenarında durmuş, kaşlarını çatarak telefonuna bakan Peter'a baktı.

Devin aniden sahnenin diğer tarafında belirdi ve Peter'a doğru. Yüzü esrarengizdi ama Peter'a baktığında kaşları hafifçe çatıldı. Peter üzgün gözlerle başını kaldırdı ve Devin'i gördü. Aralarında bir anlık sözsüz bir iletişim oldu, sonra Peter başını salladı ve Devin'i Anna'ya doğru takip etti.

Anna iki adamın arasına baktı. Devin neden buradaydı? Provalara hiç gelmezdi.

"Sorun ne?" diye sordu Peter'a usulca. İçlerinden birinin konuşmasını beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Peter başıyla onaylayan Devin'e baktı. "Anna, büyükbabam öldü. Bu sabah öldü." Ona hüzünle baktı. "St. Petersburg'a dönmek zorundayım," diye ekledi usulca.

"Şimdi mi?" diye sordu, sesinin titremesine izin vermemeye çalışarak.

Başını iki yana salladı. "Sabah uçacağım. "Sabah uçacağım. Burada işimiz bitti." Peter telefonuna baktı. "Sadece bir uçak bileti ayırtmam gerekiyor."

"Yarın sekiz buçukta kalkacak ve ikiden biraz önce varacak bir uçağa biniyoruz. İsterseniz Ian'a sizi de aynı uçağa almasını söyleyebilirim."

Peter şaşkınlıkla Devin'e baktı. "Evet, bu iyi olur. Teşekkür ederim."

"Sen de mi gidiyorsun?" Anna Devin'e usulca sordu. Yalnız mı kalacaktı?

"Sen de öylesin, Anna. Bu..." Devin Isaak'a baktı. "Bir cenaze töreni

önemli bir adamdı. Vitaly de arkadaşımdı. Sensiz seyahat etmiyorum, bunu biliyorsun."

Isaak Peter'a baktı. "Kaybın için çok üzgünüm, Peter."

"Teşekkür ederim, Isaak. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur umarım?"

Isaak başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Anna ile Giselle dansı yapabildiğine sevindim. Bundan daha mükemmel bir eşleşme hayal edemezdim. Sizi özleyeceğiz." El sıkıştılar ve Isaak ayrıldı.

Devin dikkatle önce Anna'ya, sonra da Peter'a baktı. "Yarın sabah altıda sizi alacağız." Anna'ya baktı. "Yaşam düzenlemelerinizi daha sonra konuşacağız."

"Evet, Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Devin, Peter'a sertçe başını salladı ve sonra dönüp uzaklaştı. Anna başını kaldırıp Peter'a baktı. "Gittiği için çok üzgünüm, Peter."

"*Dedushka* ve ben yakın değildik ama onu özleyeceğim. Senden ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm, Anna. Seni çok özleyeceğim." Onu kendine çekti. "En azından birlikte seyahat edebiliriz. Henüz veda etmek zorunda değiliz."

Anna, Peter için en iyi dansını yaptı. Ölüm sahnesi ve ikinci perde daha önce olduğundan daha da duygusaldı. Dansıyla veda ediyordu. En azından Peter'a veda edebilmiş olması ve bir kapanış olması onu teselli ediyordu.

Petersburg'a gitmek üzere eşyalarını toplarken Peter, "Annem gelip kalan eşyalarımı toplayacak," dedi. "Kira kontratın bitene kadar burada kalabilirsin." Birkaç yıl önce bir yıllık daha kira sözleşmesi imzalamışlardı. haftalar önce.

Anna endişeyle yutkundu. "Devin'in benden ne yapmamı isteyeceğini bilmiyorum. Yine de teşekkür ederim." Kalmak isteyip istemediğini bilmiyordu ama bu ona bağlı değildi. Devin'e bağlıydı.

Anna eşyalarını toplamayı bitirdi ve yatağa oturup Peter'ı izlemeye başladı. Peter ona baktı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Wilhelm orada olacak,"

usulca söyledi. "Ve büyük ihtimalle Kurt de öyle." Anna'nın gözleri parladı. "Öyle mi? Neden?"

"Bu bir Elder cenazesi. Alex'in evinde olmamızla aynı sebepten, ama bu daha büyük bir olay."

"Wilhelm," diye nefes aldı. Çok uzun zaman olmuştu. Bir yıldan fazla. "Onunla konuşmama izin verilecek mi?"

"Devin'in herkesin önünde ikinci Üstadınızla konuşmanızı engellemesi akıllıca olmaz."

Wilhelm'i tekrar görebileceğini düşündükçe Anna'nın morali yükseliyordu. Ve Kurt'ü. Kalbi ikisini de görmeyi arzuluyordu.

Ian ertesi sabah tam altıda kapılarını çaldı. Söylendiği gibi gitmeye hazırdılar; Peter Anna'nın başının belaya girmesini istemiyordu ve Anna'nın kendisi de başının belaya girmesini istemiyordu. Ian, Anna'nın bavullarını aşağıda bekleyen limuzine taşırken ona karşı özellikle nazikti. Devin ve Tyler

onları bekliyorlardı. Peter, Tyler'ın Anna'ya nasıl davrandığını biliyordu ve arabada kolunu Anna'ya doladı. Devin onları izledi ama bir şey söylemedi.

Petersburg'a uçuş uzun sürdü. Chicago'da bir durak vardı ve burada Yaşlı Marcus ve oğlu Joel de onlara katıldı. Joel uçağı beklerken Anna'ya baktı ama Peter onu kendine yakın tuttu.

"Seni elimden geldiğince güvende tutacağım Anna," diye fısıldadı uçağı binerlerken.

Frankfurt'a bir gece uçuşu ve ardından üç saatlik bir uçuşla St.

Öğleden sonra erken saatlerde vardılar ve Vlad onları havaalanında karşıladı, Yaşlılar'dan çok Peter'ın iyiliği için. Peter ve Vlad birbirlerini sevgiyle selamladılar ve sonra Vlad diğer yolcuların her birini selamladı. Selamlaşırken Anna'nın gözlerini aradı ve ona sıcak bir gülümseme verdi, bu da Anna'nın kafasını karıştırdı. Daha önce ona hiç sıcak davranmamıştı.

Bavulları toplanırken Vlad, "Sizi otelinize götürmesi için bir araba ayarladım," dedi. "Yaşlıların çoğu Grand Hotel'de kalıyor. Bu akşam balo salonunda bir yemek olacak, böylece herkes birbirini selamlayabilecek. Yarın sabah kilisede cenaze töreni var ve ertesi akşam da *pomest'*ye gideceğiz."

"Çok kişi geldi mi?" Devin sordu.

"Evet, Avrupalıların ve Asyalıların çoğu çoktan geldi. Geri kalanları da bu öğleden sonra bekliyorum." Hüzünle gülümsedi. "Uzun bir uçuş olabilir."

"Evet." Devin Vlad'a bir bakış attı. "Her şeyin halledildiğine inanıyorum, değil mi?"

"Elbette Devin," diye cevap verdi biraz savunmacı bir tavırla. "Ben aptal değilim."

Devin resmi bir tavırla, "Seni asla bununla suçlamam," dedi. Anna'ya döndü. "Hoşça kal de Anna. Otele gitmemiz gerekiyor ve Peter'ın da ailesiyle vakit geçirmesi gerekiyor."

Peter'ın karısı. Evet, Peter artık Anna'nın değildi... hiç de öyle olmamıştı. Dönüp onun sıcak kahverengi gözlerine baktı. Son bir yıldır neredeyse her gün baktığı gözlere.

Onun yanağını okşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Eğildi ve onu derinden öptü. Anna onun kollarına yapıştı ve ona duyduğu tüm sevgiyle öptü.

"Ben de seni seviyorum," dedi olabildiğince sessizce ve cesurca gülümsedi ona.

"Yakında görüşürüz."

Anna başıyla onayladı. Evet, önümüzdeki birkaç gün boyunca birbirlerini göreceklerdi ama aynı olmayacaktı. Tekrar Devin'in tam hakimiyetinde ve kontrolünde olacaktı.

Peter ona son bir sevgi dolu bakış attı ve sonra dönüp amcasıyla birlikte uzaklaştı.

Devin elini kızın sırtına koydu ve onu kendilerini otele götürmek için bekleyen limuzine yönlendirdi. Limuzin trafiğinin içinde uzaklaşırken Devin onun kulağına yumuşak bir sesle, "Umarım buradayken ya da eve döndüğümüzde benim için işe yaramaz hale gelmeyecek kadar istikrarlı hale gelmişsindir," dedi.

"Evet, Efendim." Artık Peter'dan ayrı olduğunu bildiği için göğsü ağrıyordu ama duygusal bir karmaşa haline gelirse Devin mutlu olmayacaktı ve onu kızdırmak istemiyordu.

"Güzel." Parmak ucuyla kadının boynunu okşadı ve sonra öptü. Kadının elini tuttu ve sertleşen sikinin üzerine koydu. "Uzun bir yolumuz var."

Anna başını kaldırdı ve adam kaşlarını kaldırdı. Anna bunu sakso istediği anlamına aldı ve pantolonunu çözmeye koyuldu. Adamın siki serbest kaldığında, Anna onu ağzına aldı ve Devin yumuşak bir şekilde inledi ve elini başının arkasına koyarak koltuğuna geri yerleşti.

Devin'in sikiyle uğraşırken adamların konuşmalarını duydu. Vitaly hakkında konuşuyor ve Vlad'ın nasıl bir lider olacağına dair spekülasyonlar yapıyorlardı.

"Vitaly'den daha yumuşak," diye belirtti Devin. "Ona göz kulak olmamız gerekecek."

Devin'in nefesi kesildi ve boğazına boşalırken Anna'nın başını aşağı doğru itti. Anna, Devin'in onu boğacağından ya da sivri uçlarını uzatacağından korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi. Adam işini bitirdiğinde Anna'yı saçlarından tutup kaldırdı ve pantolonunu düzeltti. Neredeyse otele varmışlardı.

~Umut~

Otuz Üçüncü Bölüm

Wilhelm otelin lobisinde volta atıyordu. Anna'nın yakında burada olacağını biliyordu; Vlad ona mesaj atarak yolda olduklarını bildirmişti. Ona yaklaşamayacağını da biliyordu ve ona bu kadar yakın olmak kalbini kırıyordu.

temas kuramayacaktı. Ama en azından onun iyi olduğunu görebilecekti.

Kurt, parmaklarını dudaklarına götürerek yakınlarda oturuyordu. Wilhelm'in küçük oğlunun gözlerinde sık sık görmeye alıştığı bir yoğunlukla otelin kapısına bakıyordu. Kurt, Alex'in yerine geçerek iyi iş çıkarmıştı. Olgunlaşmamış, mutlu-şanslı bir çocuktan, Wilhelm'in ölümünden sonra ülkeyi iyi yöneteceğinden emin olduğu ciddi bir genç adama dönüşmüştü. Şimdi tek ihtiyacı olan bir eştı. Ne yazık ki Kurt kalbini Anna'ya kaptırmıştı ve başka hiç kimse onu tatmin edemezdi. Wilhelm onu suçlayamazdı. Oğlunun yerinde olsa muhtemelen o da aynı şekilde hissederdi.

Kapıdan giren her insan hem Wilhelm'in hem de Kurt'ün dikkatini çekiyordu. Vlad'ın mesajını acı içinde beklemişler, ardından da bir saat boyunca aşağıda, lobide beklemişlerdi.

"Neden volta atıyorsun Wilhelm?" diye Almanca bir soru geldi. Wilhelm arkasını döndüğünde, arkadaşı Bavyeralı Yaşlı Edwin Reisig'in yüzünde eğlenen bir ifadeyle arkasında durduğunu gördü. "Hiç endişeli değilsin."

"Anna yolda."

Edwin'in yüzüne anlayışlı bir ifade yayıldı. "Ah." Kurt'e baktı. "İkiniz de diken üstünde bekliyorsunuz, öyle mi?"

"Bir yıldan fazla oldu ve aldığım raporlar iyi değil." "Belki de bu konuyu diğer Yaşlılara açmalısınız. O senin gibi o piçin olduğu kadar. Onu görmeye hakkınız var."

Edwin haklıydı ama Wilhelm cenazeyi siyasi bir toplantıya dönüştürmek istemiyordu. Yine de itiraf etmeliydi ki Anna'yı geri almak için tek şansı bu olabilirdi. Diğer İhtiyarların da desteğiyle, sürgünün kaldırılması için Devin'e baskı yapabilirdi. Bunun tek yolu

Eğer arkasında çoğunluk varsa işe yarayabilir ve o zaman bile Devin'in güçleriyle bu yeterli olmayabilir.

"Diğerlerinin beni destekleyeceğini düşünüyor musun?"

"Devin son birkaç yıldır arkadaş edinemiyor. Herkes Cenazede ne kadar perişan olduğunu gördüler ve bunu hepsi rahatsız edici buldu.

Yaşlı rahibelerin böyle duygulara sahip olmaması gerekir. Eğer öyleyse Kötü muamele olduğu açıksa, size destekolasılıkları yüksektir. Eğer daha iyi durum " Edwin sözünü kesti. "Belki de kendin."

"Yani berbat göründüğünü mü ummalıyım?" Wilhelm, Edwin'in ne demek istediğini anlamıştı ve Anna'nın iyi olduğunu görmek ile onu tekrar hayatına sokma arzusu arasında kalmıştı.

"Bu, şikâyetinizin ilgi çekmesi için uzun bir yol kat edecektir. Devin'in eylemleri gözden kaçmadı, ancak başkalarını etkilemediği sürece ülkelerinde uygun gördüklerini yapma hakkına sahipler."

"Nasıl olmasın? Yaşadıkları ekonomik karmaşa tüm dünyayı etkiliyor." "Evet ama Amerika uzun yıllardır güç kaybediyor. Bu o kadar da

yirmi yıl önce olduğu kadar büyük bir anlaşma. Bazıları Devin'in güçlü elinin sahip oldukları tek umut olduğunu söyleyebilir."

"Amerikalılar onun istediği şey için fazla bağımsızlar."

"Evet, ama medyadan etkileniyorlar. Her şeyi gerçekte olduğundan çok farklı resmediyorlar. Burada işe yarayan şeylerin orada işe yarayacağından şüpheliyim."

"Vati," diye haykırdı Kurt, ayağa fırlayıp kapıya bakarak. Bir grup adam yanlarında bir kadınla otele girmişti. *Anna*.

Wilhelm'in kalbi onu gördüğünde yerinden fırladı. Parlak, gür, samur kahverengi saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Onu son gördüğünden beri uzamıştı. Siyah bir etek ve ceket giymiş, seksi bacaklarını ortaya çıkaran topuklu ayakkabılar giymişti. Kolye görmemişti, bu da Wilhelm'i endişelendirmişti. O kadar yer varken burada Hanımefendi kolyesini takmış olmalı. Aksi takdirde, sıradan bir Dirne ile karıştırılabilir.

Sakindi ve Devin'in yanında zarifçe yürüyordu. Ama Wilhelm ondaki farkı görebiliyordu. Onu son gördüğünde bile neredeyse bir gölge gibiydi. Solgun ya da zayıf olduğu için değildi, gerçi öyleydi de. Sorun ruhuydu; Ölümsüz yanı ciddi biçimde azalmıştı. Devin'e baktığında nedenini anladı.

Devin Ölümsüz güçle ışıldıyordu. Bu onun ifadesinde ve tavrındaydı. Somut değildi ve sıradan bir insanın herhangi bir fikri olmazdı. Ama Yaşlılar bilirdi. Birçok ülkeden gelen yaşlılar lobinin etrafında oturuyordu ve hepsi durup ona baktı.

Devin bir Başkan olmuştu; buna hiç şüphe yoktu. İnanılmaz ikna gücüne sahip güçlü bir Yaşlı. Başkanlar uzak geçmişte Ölümsüz güçlerini kullanarak toplumu kontrol etmişlerdi; Yaşlılar ve Ölümsüzler birbirlerine karşı değil de birlikte çalışmaya karar vermeden önce. Ve eğer bakmaya zahmet etselerdi, diğerleri onun gücünü nereden aldığını görebileceklerdi.

Wilhelm, Kurt'un yüzündeki özlem ifadesini yakaladı ve Onu

Anna, Devin'i lobiden resepsiyona kadar takip etti. O da yüzünü ve tavrını sakın tuttu. Devin'i üzmeyecekti; ya da en azından üzmemeye çalışacaktı. İyi bir köle olacak, buradaki birkaç günü atlatacak ve sonra eve dönüp hayatının geri kalanıyla yüzleşecekti. Ama bu sefer Peter olmadan. Elbette, Fındıkkıran provaları başlayana kadar birkaç hafta izinliydi, bu yüzden San Francisco'ya dönmek için gerçekten hiçbir şeyi yoktu. Sadece uyuyacaktı. Belki Devin o haplardan birkaç tane içmesine izin verirdi....

Devin resepsiyona kayıt yaptırmaya gitti ve Anna da bu fırsatı değerlendirerek devasa lobiye baktı. Birinin onu izlediğini hissetti ve dönüp etrafına bakındı.

"Wilhelm," diye fısıldadı. "Kurt."

Lobinin uzak tarafında en çok görmek istediği iki adam duruyordu. İkisi de durmuş ona bakıyordu, o da onlara. Onu onların kollarına koştuktan alıkoyan tek şey Devin'in vereceği cezadan duyduğu korkuydu. Onlara doğru koşma arzusuyla savaşıırken kalbi hızla çarpıyordu.

Tyler aniden onun önüne çıktı ve çenesini tuttu. "Onları görmene izin verildiğini sanmıyorum," dedi kötü bir sesle. Kızın kulağına fısıldamak için eğildi. "Seni bir odaya almak için sabırsızlanıyorum." Elini kızın kalçasında gezdirdi ve vücudunu kendi vücuduna bastırdı.

"Tyler, bekleyemez misin? " Devin, Wilhelm ve Tyler'ı gördüğünde Kurt odanın karşısında. "Ah." Devin Anna'ya baktı. "Onlara gitmek istiyorsun, değil mi?"

Anna ona izin vereceğini ummaya cesaret edemeyerek başını salladı.

"Buna izin verebileceğimi sanmıyorum bebeğim. Seni tekrar benden almaya çalışabilirler." Belboy'a bakmak için döndü. "Getir onu Tyler," dedi ve görevliyi asansöre kadar takip etti.

Tyler kolunu kızın beline doladı ve onu asansöre doğru götürdü. Köşeyi dönerken Wilhelm'i omzunun üzerinden bir an için gördü ve sonra gözden kayboldu.

Wilhelm'in kalbi, gözleri Anna'nın kilitlendiğinde durdu. Yüzü umutsuz bir özlemle dolmuştu ama ona doğru gelmedi. Orada öylece durmuş, korkmuş ve üzgün bir şekilde Kurt'le kendi arasında gidip geliyordu.

"Anna," diye fısıldadı Kurt ve bir adım öne çıktı. Wilhelm Kurt'ün omzunu tuttu.

"Yapamayız Kurt," dedi usulca. Genç bir adam aralarına girip çenesinden tutana kadar Anna'yı izledi. Wilhelm çocuk adamın yüzündeki pis sırıtiştan bunun Devin'in oğlu olduğunu anlayabiliyordu.

Devin'in oğlunun Anna'ya bu kadar kaba davrandığını görmek Wilhelm'in ellerinin yumruk şeklinde kıvrılmasına neden oldu. Genç adamın yüzündeki ifadeyi görmüştü ve bu Wilhelm'in Anna'nın güvenliği konusunda endişelenmesi için yeterliydi.

Wilhelm odanın öbür ucundan Devin'le göz göze geldi. Adamın siyah gözleri bir an için kısıldı. Sonra Wilhelm'e gülümseyip oğluyla konuştu, ve asansörlere doğru yürüdü. Oğlu kolunu Anna'nın beline doladı ve onu uzaklaştırdı. Wilhelm'e dönüp baktığında Anna'nın gözlerindeki ifade Wilhelm'in yüreğini parçaladı. Anna dehşete düşmüştü.

Wilhelm arkasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Vati, onu öylece bırakamayız-"

"Kurt, yapabileceğim çok az şey var." Wilhelm birbirine kenetlenmiş parmaklarının arasından yere baktı.

"Tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?" Edwin yumuşak bir sesle sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Edwin yanına bir sandalye çekerken Wilhelm arkasına yaslandı.

"Çok güzel bir genç kadın oldu," dedi Edwin yavaşça. "Ama çok üzgün. İçinde çok az hayat var." İki kadının oturmuş konuştuğu odanın başka bir bölümünü işaret etti.

Kadınlar gece ve gündüz kadar farklıydı, ancak her ikisi de son derece

güzeldi ve ruhani bir nitelik taşıyorlardı. Biri uzun boyluydu.

Çikolata kahvesi teni ve sırtının ortasında çok renkli boncuk sıralarıyla son bulan çok sayıda siyah örgüsü vardı. Diğer kadının söylediği bir şeye gülerken siyah gözleri parlıyordu. Diğer daha şehvetli ve biraz daha kısaydı; uzun, altın sarısı saçları ve gök mavisi gözleri vardı. Birlikte rahatça oturuyor, konuşuyor, gülüyor ve zaman zaman yanlarındaki Yaşlılarla flört ediyorlardı. Yanlarından geçen diğer erkekler onlara baktı ve birkaçı kendi ayaklarına takıldı. İkisi de aynı kolyeyi takıyordu; Yaşlı Hanım'ın eşmerkezli üç elmas çemberi. Raissa, Brezilya Metresi ve Madison, Avustralya Metresi.

Anna'dan çok farklıydılar. Wilhelm Anna'yı bir tek Alex'le evli olduğu zamanlarda bu kadar kendinden emin ve Hanımefendi gibi görmüştü. Devin'in Anna'nın ruhunu çiğnediği ve ciddi bir hasar verdiği açıktı.

"Sence ne yapmalıyım?" Wilhelm Devin'i karşısına almak istemiyordu. Bu hem kendisi hem de Anna için tehlikeli olabilirdi. Bu noktada, sadece onunla tekrar konuşabilmekle yetinecekti. Belki bu şekilde yaklaşırsa Devin onu tehdit etmezdi. *Küçük adımlar.*

"Bazı insanlarla konuşacağım. Vatandaşlarının senin yanında olduğunu biliyorsun. Kız sana babası tarafından verildi. Bu Devin'in onu çalmasından daha geçerli bir iddia." Edwin gülümsedi. "Her zaman olduğun gibi dürüst bir adam ol ve seninle bu akşam yemekte konuşalım."

Wilhelm minnettar gözlerle arkadaşına baktı. "Teşekkür ederim Edwin." "Tüm bu olanlardan sonra sen ve Kurt'ün perişan halde olduğunuzu biliyorum.

Belki de bu, bazı şeyleri düzeltmek için bir fırsattır." Edwin ayağa kalktı. "Eminim diğerlerinin çoğu senin tarafında olacaktır." Başını hafifçe eğdi ve sonra uzaklaştı.

Wilhelm sandalyesinde arkasına yaslandı ve Kurt'e baktı. "Belki de bu bizim için bir şanstır."

Kurt başını salladı. "Umarım öyledir."

Otuz Dördüncü Bölüm

Anna akşam yemeği için yavaşça giyindi. Hızlı hareket etmek çok acı veriyordu. Devin giymesi için uzun beyaz şifon bir elbise getirmişti. Sırt kısmı çaprazdı ve göğüslerinin iç kabarıklığını gösteren çok düşük bir yakası vardı. Yürüdüğü zaman sağ kalçası açıkta kalıyordu. Saçını yaptı ve elbiseyi giydi. Kollarında ve sırtının alt kısmında öğleden sonra oluşan morluklar görünüyordu. Dudağını ısırdı ve sinirli bir şekilde Devin'le birlikte oturduğu oturma odasına doğru yürüdü. tableti kucağında.

İçeri girdiğinde başını kaldırıp ona baktı. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" "Ben... bu elbiseyle görünen çürükler var." Onu işaret etti kollarını ve sırtını görebilmek için döndü.

Devin küfretti ve ayağa kalktı. Anna korkuyla geri çekildi, neredeyse elbisenin uzunluğuna takılıp düşüyordu. Çok yüksek topuklu ayakkabılarla giyilmesi gerekiyordu.

Kolundan tuttu ve sırtını incelemek için onu çevirdi. Elleri çürüklerin üzerinde gezindi ve Anna irkildi. Adam elini sırtında gezdirmeye devam etti ve boynunu öpebilmek için saç buklelerini kenara itti. "Belki de saçlarını açmalısın." Saçlarını çekerek Anna'nın nefes nefese kalmasına neden oldu.

Acı. "Basit bir çözüm, sence de öyle değil mi?" Diğer eli kadının yan tarafına doğru ilerledi ve elbisesinin altından geçerek göğsünü okşadı. "Biri sorarsa, sert sevdiğini söyle yeter." Adam kızın ensesini ısırdı. "Sen sevmiyor musun?"

"Evet, Devin," diye fısıldadı korku içinde.

Onu başından tutarak öne doğru itti. "Git saçını düzelt. Birkaç dakika içinde gitmemiz gerekiyor."

Anna aceleyle banyoya gidip saçlarını aşağıya çekti ve parlayana kadar taradı.

"Anna!" Devin bağırdı. Ayakkabılarını kaptığı gibi oturma odasına koştu.

Tyler babasının yanında durdu ve onu görünce sırtıttı. Ona doğru yürüdü ve daha önce verdiği morlukların üzerine bastırarak onu kendine çekti. "Lanet olası seksi," diye mırıldandı boynunu ısırp Anna'nın acı içinde haykırmasına neden olmadan önce.

"Gidelim," diye homurdandı Devin. "Onu daha sonra tekrar becerebilirsin. Sadece yarın yürüyebileceğinden emin ol."

Devin, Anna'nın elini tuttu ve koridordan asansöre doğru yürüdüler.

Balo salonuna doğru ilerlediler. İçeri girdiğinde tanıdık gelen birçok adam gördü, ancak sadece ismen tanıdıkları vardı

Amerikalılardı. Dünyadaki her kültür bu odada temsil ediliyordu. Bazı gruplar arasında gerginlik, diğerleri arasında ise dostluk vardı. Yüz elliden fazla erkeğin arasına dağılmış bir avuç beyaz giysili kadın vardı, çoğu koyu renk takım elbise giymişti ama bazıları kendi kültürlerine daha uygun kıyafetler giymişti. Diğer kadınlar daha sonra gelecekti.

Akşam yemeği sırasında sadece Yaşlı Hanımefendilerin odada bulunmasına izin verilirdi.

Devin onu masalarına götürürken, odanın diğer ucundaki Wilhelm ve Kurt'ü gördü. Kurt ona gülümsedi ve başını salladı, sanki onu bir konuda ikna etmeye çalışıyordu ama ne olduğunu Anna hayal bile edemiyordu.

Diğer Amerikalı Yaşlılar ve oğulları da masada onlara katıldı.

Tommy ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve yanına oturmaya çalıştı ama Tyler hemen onun yanındaki koltuğa oturdu, Devin de diğer tarafına. Tyler kendini beğenmiş bir ifadeyle bakarken Tommy yüzünü buruşturdu ve Devin'in yanına oturan babasının yanına oturdu.

Akşam yemeği Anna için olaysız geçti, masadaki diğer erkekler tarafından süzülme dışında. Ama kimse bir şey yapmaya kalkışmadı ve Anna sessizce oturup biraz etrafına bakabildi. Peter yakındaki bir masada amcasının yanında oturuyordu. Gözleri buluştu ve ona sıcak bir gülümseme verdi.

Yemekten sonra Vlad ayağa kalktı ve adamlarla İngilizce konuşarak geldikleri için teşekkür etti ve önümüzdeki birkaç günün programını açıkladı.

İşini bitirdiğinde, "İlgilenilmesi gereken bir iş var mı?" diye sordu.

Wilhelm ayağa kalkıp Vlad'ın gelmesini beklediğinde Anna şaşırdı. onu kabul etti. Wilhelm'e başını sallayıp oturmadan önce Vlad'ın yüzünde küçük bir gülümseme gördü.

"Kardeşlerim," diye başladı Wilhelm İngilizce olarak. "Hepiniz biliyorsunuz ki oğlum Alex, Kardeşlik'teki görevlerini yerine getirirken öldürüldü. Geride tatlı, güzel bir eş bıraktı." Wilhelm Anna'nın gözlerine baktı ve gülümsedi.

Anna, Devin'in yanında sertleştiğini hissetti.

"Onun bir Yaşlı Hanımefendi olduğunu da biliyorsunuz. Senin bilmediğin şey

onun da bir köle olduğunu biliyor. İki efendisi olan bir köle." Durakladı ve

odanın etrafında mırıltılar vardı.

Devin onun yanında homurdandı. "Ne yapıyor lan bu?"

"Devin Andersen bir Efendi. Alex onun ikinci Efendisiydi ve o öldüğünde onun yerini ben aldım. Neredeyse bir buçuk yıldır gelinimi görmeme ya da onunla konuşmama izin verilmiyor çünkü Devin bu hakka sahip olmamam gerektiğine karar verdi. Siz Kardeşlerimden, ailemin Anna ile temas kurmasını yasaklayan yasağı kaldırması ve onun Efendisi olarak haklarımı iade etmesi için Devin'e baskı yapmanızı rica ediyorum."

Devin ayağa kalktı ve elindeki peçeteyi yere fırlattı. "Onu benden çalmaya çalışıyordun," diye bağırdı öfkeyle.

Wilhelm sakinliğini korudu. "Benim hakkım olan bir şeyi nasıl çalabilirim? Onu Almanya'ya götürmek için kendimce sebeplerim vardı." Ayrıntılara girmede, bu da Devin'i şaşırtmışa benziyordu.

Çok koyu tenli, uzun boylu bir adam ayağa kalktı. "Neden bir Yaşlı Hanımefendi köledir?" Sesi çok derin ve yankılıydı. Koyu tenli güzel bir

Adamın yanında, örgülü saçlarının arasından altın iplikler geçen bir kadın oturuyordu. Adam elini kadının omzuna koydu. "Bu doğru değil."

Wilhelm yorum yapmadı ve Devin öfkeleni ama sessiz kaldı.

Yaşlı Hanımların köle olmasıyla ilgili hararetli bir tartışma başladı. Genel fikir birliği Devin'in yaptıklarına karşı çıktı ve Devin öfkeleni.

Bir süre sonra Wilhelm elini kaldırdı ve salon sessizleşti.

"Kardeşlerim, bu konuyu Anna'nın köleliği meselesini tartışmak için açmadım. Olan oldu ve bunu değiştirebilecek çok az şey var. Benim tek endişem onunla herhangi bir temas kuramıyor olmam. Tahmin edebileceğiniz gibi, ben

Gelinime oldukça düşkünüm ve tek isteğim onunla iletişim kurabilmek ve onu ziyaret edebilmek."

Devin gözlerini Wilhelm'e dikti. "Neden yaptığım şeye itiraz etmek için bu tartışmadan faydalanmıyor?"

Tom arkadaşını sakinleştirmeye çalışarak, "Sadece Anna'yı görmek istiyor gibi görünüyor," dedi. "Bu çok mu mantıksız? Onunla birlikte olamamak hoşuna gider miydi?"

Devin daralan bakışlarını Tom'a çevirdi ve uzun bir süre onu inceledi. Sonunda Devin rahatladı ve içini çekti. "Haklısın. O sadece temas istiyor. Bu mantıksız değil." Pek mutlu görünmese de Devin ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. Oda tekrar sessizleşti.

Devin dişlerini sıkarak yavaşça, "Belki de Anna ile teması yasaklamakta biraz... aceleci davrandım," diye itiraf etti. Oda ona karşı dönmüştü ve o da bunu biliyordu. "Anna ile temas yasağımı kaldırıyorum."

Anna korkmuş ama umutlu gözlerle Devin'e baktı. "Peki ya ziyaretler?" Wilhelm kaşlarını kaldırarak sordu.

Devin'in çenesi sıkıştı ama başını salladı.

Wilhelm genişçe gülümsedi ve Anna'ya baktı. "Fikrini değiştirme isteğin için teşekkür ederim Devin."

Devin oturdu ve doğrudan Anna'nın gözlerinin içine baktı. "Ona gidebilirsin. Eğer beni utandırır ya da herhangi bir şekilde yanlış davranırsan, eve döndüğümüzde seni cezalandırırım."

Anna, Devin'in öfkesi karşısında bile kalbindeki mutluluğu gizleyemedi. "Evet Devin," dedi sessizce.

"Kurt'la evlenmeni ya da beni herhangi bir İhtiyarın önünde kötü göstermeni yasaklıyorum. Kilisede neler olup bittiğini kimseye anlatamazsın.

Toplantılarda ya da özel görüşmelerimde. Anladınız mı?"

"Evet, Devin." Anna kıpırdamadan oturmaya çalıştı ama odanın öbür ucuna koşmayı o kadar çok istiyordu ki, ayakta durmak için bacakları ağrıyordu.

"Git."

Anna bir an tereddüt etti, Devin'e baktı ama Devin sertçe başını salladı ve Anna koşabildiği kadar hızlı bir şekilde odayı geçip Wilhelm'in açık kollarına atıldı. Devin'in onaylamayan bakışlarını hissedebiliyordu ama kendini tutamadı. Wilhelm onu sıkıca tuttu ve başını öptü, saçlarını okşadı ve ona Almanca fısıldadı.

Vlad tekrar konuşmak için ayağa kalktı ve Wilhelm Anna'yı yanına çekerek oturdu.

onun kucağında. Başını onun rahatlatıcı göğsüne yasladı ve kalp atışlarını dinledi. Kafasını kaldırdığında Kurt'ün ona özlemle baktığını gördü. Elini ona uzattı ve o da ıslık ıslık gülümsedi. Wilhelm onu nazikçe ayağa kaldırdı ve o da Kurt'ün yanına oturdu.

"Anna," diye fısıldadı Kurt onun yanağını okşayarak. Başını Kurt'ün göğsüne yasladı ve arkasından Wilhelm'in eline uzandı. Anna gözlerini kapadı ve iç çekti. Olmak istediği yer burasıydı.

Yemek bittiğinde tabaklar toplandı ve masalar odanın kenarlarına itildi. Kızlar ilkbahar ve yaz toplantılarında giydiklerine benzer kısa elbiseler giyerek içeri alındı ve eğlence başladı.

Anna endişeyle ayağa kalktı ve Wilhelm'e baktı. "Nasıl olabilir-"

Wilhelm başını salladı. "*Nein, Liebling*. Bu gece kullanılmayacaksın. Kurt ve ben seni odamıza götüreceğiz ve geçen bir buçuk yılı telafi edeceğiz. Arayı kapatmamız gereken çok şey var." Anna'ya kalp eriten bir gülümseme verdi ve Kurt'e başını salladı.

Kurt onun elini tuttu ve Wilhelm'i Devin'in Tom ve Oscar'la birlikte oturduğu yere kadar takip ettiler.

Wilhelm mütevazı bir ses tonuyla, "Fikrini değiştirdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum, Devin," dedi. "Herhangi bir sorun başlatmak istemedim. Sadece Anna'yla birlikte olmak istedim. Umarım bunu anlayabilirsin."

Devin gözlerini kıstı ve çenesini kaldırdı. "O bana geri dönecek."

Wilhelm başını salladı. "Bu düşünceden ne kadar nefret etsem de tartışmayacağım.

Benimle uzun süre kalamaz. Bunu biliyorum." Wilhelm durakladı.

"Benimle birlikte Almanya'ya dönmesine izin verip vermeyeceğinizi merak ediyordum. Sanırım dans etmek için biraz boş zamanı var. Ay sonundan önce onu geri getireceğim. Söz veriyorum."

Devin, "Onun birkaç hafta boyunca bana kalmasını dört gözle bekliyordum," diye itiraz etti.

"Bir buçuk yıl boyunca hiçbir müdahale olmadan ona sahip oldunuz. Ben.

"Peter'la birlikteydi."

"Bu benim sorunum değil. Ben her türlü yasaklandım onunla temas kur. Bana borçlusun." Wilhelm'in gözleri parladı ve Anna öfkesini hissediyordu. Anna onu daha önce hiç tam anlamıyla öfkeli görmemişti ama Alex'le benzer huylara sahip olduklarını biliyordu; korkmak için yeterince şey biliyordu.

Devin'in çenesi sıkıştı. "Bana onu geri getireceğin bir tarih ver." "Gitmeden önce sana haber veririm."

Devin başını sallamadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Peki. Ama eğer bir şey denersen-"

"Ben sen değilim, Devin. Ben sözümü tutarım." Devin başka bir şey söyleyemeden Wilhelm arkasını döndü ve uzaklaştı.

Devin'in yüzü öfkeyle kıpkırmızı olurken Anna iri gözlerle ona baktı. Kurt, Anna'nın elini çekiştirip onu uzaklaştırmadan önce bakışlarını Anna'ya çevirdi.

Bölüm Otuz Beş

Kurt otel odasının kapısını açtı ve Anna altın rengi ve mavi bir odaya girdi. Uzak duvardaki Anna Pavlova'nın resmini hemen fark etti.

"Oh!" diye haykırarak resme doğru yürüdü. Bu, ünlü baletin Giselle kostümü içindeki resmiydi.

"Bu Mariinsky süiti," diye açıkladı Kurt. "Gelip görebileceğinizi umuyorduk." Anna'nın arkasında durdu ve kollarını beline dolayarak onu kendine çekti.

Anna onun kucağında döndü ve ona baktı. Akşam bıyıklarıyla sertleşmiş yanağını okşadı ve onun sevgili yüzüne baktı. "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Kurt'ün bakışları kızın gözlerinin içine bakarken daha da yoğunlaştı. "Ve ben, sen, *mein Engel*. Çok fazla." Eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. Kız ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu sertçe öptü. Onu sardı

Kollarını boynuna doladı, öpücüğüyle onu ne kadar özlediğini göstermeye kararlıydı. Bacakları kanepeye değene kadar geri çekildi ve Anna'yı kalçalarının üzerine oturması için aşağı çekerek oturdu. Anna kalçalarını öne doğru bastırarak onun ağzının içinde yumuşak bir şekilde inlemesini sağladı. Onu nasıl da özlemişti.

Wilhelm usulca kapıyı çaldı ve bitişikteki süitin kapısını açtı. Ilsa'yı aramış ve ona Anna'nın birkaç haftalığına onlarla birlikte eve döneceği sevinçli haberini vermişti. Ilsa kendinden geçmişti ve birkaç gün içinde dönüşleri için her şeyin hazır olacağına dair güvence vermişti.

Oturma odasına baktı ama oğlundan ya da Anna'dan bir iz göremedi ve yumuşak inilti ve soluklar duyunca yatak odasının kapısına yaklaştı.

Wilhelm'in kalbinde bir kıskançlık hissi belirdi ama onu itti. Bu Kurt'ün onunla birlikte olması doğrudu. Gençti ve evlenmemişti. Kurt ona iyi bir koca olabilirdi. Wilhelm'in ona karşı babalık rolünü kabul etmesi gerekiyordu.

tekrar. İhtiyacı olan şey buydu, elli üç yaşında bir sevgili değil. Yine de kadının yumuşak inlemeleri onu tahrik etti ve doğru kafayla düşünmeye kararlı bir şekilde odasına geri döndü.

Soğuk bir duş aldı ve yatağına uzanıp uyumaya çalıştı. Anna'nın bu kadar yakınında ve oğlunun yatağında olması uygun ama acı vericiydi. Duş istediği şeyi yapmamıştı ve şimdi aleti ona duyduğu arzuyla zonkluyordu. Elini kendi etrafına sardı ve Anna'nın tatlı bedenini yanında hayal ederek kendini yavaşça okşadı.

Bir fısıltı duydu ve gözlerini açtığı anda kapısının önünde ay ışığının aydınlattığı ince bir şekil gördü. Dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Anna?"

Bir bornoza sarınmış, siyah saçları yüzüne dökülmüş bir halde öne çıktı. Saf güzelliğin bir görüntüsüydü.

"Neden buradasın? Kurt iyi mi?"

Çekingen bir şekilde gülümsedi ve yavaşça yatağına doğru yürüdü. ve yere düşmesine izin verdi. "Öyle. Gelip seninle olmam gerektiğini düşündü."

"Anna, o genç ve senin için iyi. Ben yaşlı bir adamım." Perdelerin arasından süzülen ay ışığında parıltıyan göğüs uçlarındaki piercinglerin halkaları olan mükemmel göğüslerine bakarken sesi ergenlik çağındaki bir çocuk gibi çatallaştı. Gözleri kızın mükemmel biçimli karnında, kalçalarının ve uyluklarının hafif kabarıklığında gezindi. Gözleri çıplak am dudaklarına kayarken dudaklarını yaladı.

"Yaşlı değilsin Wilhelm," dedi yumuşak bir sesle, yatakta onun yanına oturdu. Uzandı ve onun yanağını avuçladı. "İkinizi de seviyorum," diye fısıldadı. "İkinize de ihtiyacım var."

Onun sözleriyle siki zonkladı. Elini göğsünde ve karnında gezdirdi, battaniyeyi kenara itti ve sikine baktı. Adam onu durduramadan eğildi ve onu sıcak, ıslak ağzına aldı. Adam yastığın üzerine düştü ve kadın onu emerken kısık sesle inledi. Eli hafifçe başının arkasında durdu, ipeksi saçlarını okşadı ve fısıldadı

cesaret ve sevgi sözcükleri. Tanrım, onu seviyordun.

"Anna, Kurt'ün yalnız uyuması doğru değil."

Ona baktı ve ağzını onun sikinden geri çekti. "Eğer sorun olmazsa işimiz bittiğinde gidip onu getireceğim. İkinizin arasında uyumak istiyorum."

"Anna, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti ve sonra onu boğazından aşağı yutarken inledi.

"İstiyorum," dedi birkaç dakika sonra. "İkinizi de çok özledim."

Wilhelm kendi içinde savaştı. Ona isteyerek gelmişti. Eğer onu reddederse, kız incinecekti. Devam etmesine izin verirse, babalık kararından geri döndüğünü hissedecekti. Ama kadının boğazı kararlı kalmasını zorlaştırıyordu. Ne de olsa seks onun her şeyi hissetme şekliydi. Onu cinsel olarak reddetmek, normal bir kadından farklı olarak onu incitecekti. Bu onu derinden yaralayabilirdi. Seks onun sevgi diliydi.

Adam kızın saçlarını hafifçe çekiştirdi ve kız gergin gözlerle ona baktı. "Seni öpmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle ve onu vücudundan yukarı çekip dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu ne kadar sevdiğini ve önemseddiğini gösterecekti. Onu ne kadar özlediğini gösterecekti.

Wilhelm onu önce kendi tarafına, sonra da sırt üstü yatırdı, öptü ve elleriyle vücudunu keşfetti. Amına ulaştığında, bir parmağını nazikçe göbeğine bastırdı ve kadın iç çekip sırtını kamburlaştırdı.

"Oh, Wilhelm. Lütfen!" diye yalvardı, bacaklarını iki yana açarak.

"Henüz değil, *Liebling*," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Vücudunun her santimini keşfetmeli ve son birlikteliğimizden bu yana nerede değiştiğini görmeliyim."

İki saat sonra, Anna Kurt'ü almak için sessizce geri döndü ve onu yatağında uyurken buldu. Wilhelm'e haber vermek için döndüğünde onu hemen arkasında buldu.

"Burada kalabiliriz," diye fısıldadı. Onu öptü ve Kurt'ün yatağına götürüp yanına uzandı. Kurt'ün yanına kıvrıldı ve Wilhelm vücudunu onun etrafında kıvrırdı, tekrar onun olduğu için çok minnettardı.

Anna uyandığını hissetti ama umutsuzca rüyasına sarıldı. Kurt'ün kucığında güvendeydi. Devin yumuşamış ve tekrar onlarla birlikte olmasına izin vermişti.

Ama hayır, farkındalık onu ele geçirdi ve mutsuzca iç çekip gözlerini açtı.

"Neden bu kadar hüzünlü iç çekiyorsun, *Engel*?"

Anna başını çevirdi ve yanında yan yatan Kurt'ü görünce keyifle güldü. Başını büküğü koluna dayamıştı, sarı saçları uykudan dağılmıştı. Bu bir rüya değildi; gerçektir!

Arkasına baktı ama Wilhelm orada değildi.

"Bir telefon görüşmesi yapması gerekti," diye açıkladı Kurt, kız ona dönüp baktığında. "Bu yüzden mi içini çektin?" diye sordu, incinmiş görünüyordu.

Anna başını sertçe salladı. "Bütün bunların... sadece bir rüya olduğunu sanıyordum. Burada değil de Devin'in odasındaydım."

Kurt sırtıttı. "*Nein*. Buradasın ve burada kalacaksın."

"Çok sevindim," diye fısıldadı Anna. Uzanıp adamın artık kaşınan yüzüne dokundu ve gülümsedi. Onun gözlerinin içine bakarken kalbi duygularla kabardı.

Saçlarından bir parçayı parmaklarının etrafında kıvırdı. "Hala çok güzel,
mein Engel."

Gizli bir öksürük Anna'nın dönüp kapı aralığına bakmasına neden oldu. Wilhelm üzerinde sadece pijama altı vardı, gömleği yoktu ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle orada duruyordu.

Anna ona gülümsedi.

"Giyinmemiz ve kahvaltı etmemiz gerekiyor. Servis saat 10'da başlayacak." Anna dudağını ısırdı. "Kıyafetlerim yanımda değil. Devin'in odasındalar."

Wilhelm gülümsedi. "Onunla konuştum ve onları gönderiyor. Hazırlanmaya başlayabilmeniz için resepsiyon bazı banyo malzemeleri gönderdi." Beyaz bir hediye çantası uzattı ve kapının yanındaki şifonyerin üzerine koydu.

Kurt doğrulduğunda homurdandı. "Yatakta kalmayı tercih ederim."

Wilhelm kıkırdadı. "Görevler, oğlum. Hiç bitmiyorlar. Ama en azından Anna'mızı geri aldık."

Kurt eğildi ve Anna'yı öptü. "Bu doğru. O buradaysa gün kötü geçemez."

Anna kızardı ve yatağa baktı.

Wilhelm, "Giysilerinizi geldiklerinde göndereceğim," dedi ve dönüp uzaklaştı.

Anna dönüp Kurt'e baktı.

"Duş alalım mı?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

"Birlikte mi?"

"Su tasarrufu yapabiliriz." Güldü ve onu ayağa kaldırdı.

Wilhelm kapının çalındığını duyduğunda gömleğini silkiyordu. Kapıyı açmaya gitti ve Ian'ın elinde büyük bir bavulla orada durduğunu gördü.

"Anna'nın eşyalarını getirdim," dedi derin bir sesle, etrafına bakınarak.

Ian onu görmek mi istiyordu? "Bitişikteki süitte hazırlanıyor," Wilhelm iri adamın yüzünü izleyerek yavaşça konuştu. Geri çekildi ve

adamın içeri girmesine izin verdi.

Gözlerinde hafif bir hayal kırıklığı belirdi ama hemen kayboldu ve başını salladı. "Hizmetçinin her şeyi aldığına inanıyorum ama eksik bir şey varsa bana haber verin." Bavulu yere bıraktı ve Wilhelm'e baktı. "O... iyi mi?" diye sordu sessizce.

Wilhelm soruya şaşırdı. Bu adam Devin'in sağ koluydu. Anna'nın iyiliğini neden umursasın ki? Wilhelm çenesini savunmacı bir tavırla kaldırarak, "Ona asla zarar vermem," dedi. "Kurt de öyle."

Ian tereddüt etti. "Biliyorum," dedi sessizce, neredeyse minnetle, bu da Wilhelm'i yine şaşırttı. "Dün öğleden sonra epey hırpalandı."

Wilhelm kaşlarını kaldırdı. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

Ian başını iki yana salladı. "Bunu ancak Devin emrederse yaparım," dedi dikkatle, sanki söylenmemiş bir şeyi ifade etmeye çalışıyormuş gibi. "Genelde bunu kendisi yapmayı tercih eder."

Wilhelm başını salladı. "Durumun böyle olduğunu görebiliyorum." Belki de Ian her zaman sandığı gibi şeytani bir canavar değildi.

"O... eskisi gibi iyileşmiyor," dedi Ian. "Dün gece sırtında ve kollarında çürükler vardı."

Wilhelm başını salladı. Onları bu sabah görmüştü. "Onun iyi olduğundan emin olacağım ve onu yanımda tutacağım. Benimle ya da Kurt'le birlikteyken ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Ian daha fazlasını söylemek ister gibi göründü ama yüzünde minnettar bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

Anna odaya girdi ve Ian'ı görünce gülümsedi. "Teşekkür ederim Ian," dedi usulca.

Ian ona baktı, yüzünde bir şey olup olmadığını araştırdı ve sonra gülümsedi. "Rica ederim, Hanımefendi." Wilhelm'e baktı ve sonra Wilhelm'in adamın yüzünde daha önce hiç görmediği bir şefkatle Anna Tekrar Wilhelm'e baktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa. " Sözüünü kesti ve sonra başını salladı ve odadan çıktı.

"Aldın mı-" Kurt odaya girdi ve gülümsedi. "Ah, güzel." Bavulunu kendi odasına çekti ve Anna da onu takip etti.

Tekrar Wilhelm'e baktı. "O kötü bir adam değil Wilhelm," dedi kapıyı göstererek. "O sadece Devin'in ona yapmasını söylediği şeyi yapar."

Wilhelm başını salladı ve kadın diğer odada gözden kayboldu. Bir an durdu, düşünceliydi. Ian'ın Anna'ya gösterdiği ilgi onu şaşırtmıştı. Wilhelm

bilgiyi başka bir zaman düşünmek üzere beynine yerleştirdi. Belki daha sonra işe yarayabilirdi.

Yatak odasına döndü ve giyinmeyi bitirdi.

Asansörle ana kata inerlerken Anna Kurt'e yaslanmıştı. Wilhelm onun diğer tarafında durdu ve sanki gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine ara sıra uzanıp ona dokundu. Anna'nın hoşuna gitmişti. onun da orada olduğuna dair güvence verdi.

Kahvaltı yapacakları balo salonuna doğru yürüdüler. Kahvaltı Masalar yerlerine geri dönmüştü ve çoğunun etrafında erkekler oturuyordu. Diğer Yaşlı Hanımlar da soluk renkli giysileriyle oradaydı. Onları zarif ve mesafeli gösteren elbiseler. Anna siyah elbisesine baktı ve uygun giyinip giyinmediğini merak etti.

"Anna, sen onlar gibi değilsin," dedi Wilhelm usulca. "Sorun değil. Çok güzel görünüyorsun."

Bir gece önce oturdukları masaya oturdular ve Dakikalar boyunca önlerinde nefis kahvaltılıklarla dolu tabaklar vardı. Anna, Wilhelm ve Kurt'ün arasına oturdu.

Masada birkaç erkek daha oturuyordu. Wilhelm ve Kurt onları Almanca selamladıktan sonra Anna ile tanıştırdı. Adamlardan üçü daha gençti.

Anna oğulları olduğunu varsaydı. Kurt kolunu ona dolayıp ona zarar vermeyeceklerine dair güvence verene kadar onlara temkinli bir şekilde baktı. Adamlar etrafında Almanca konuşurken sessizce yemeğini yedi. Ne dediklerini anlamamış olabilirdi ama yine de bu masada kendini Devin'in masasında olduğundan daha rahat hissediyordu.

Anna odanın diğer ucundan Devin'in bakışlarını hissedebiliyordu ve ona baktı. Ona ürkek bir gülümseme verdi ve Devin kaşlarını çattı, gözleri soğuk ve onaylamazdı. Tommy babasının yanına oturdu ve ona gülümsedi ama o sadece çekingen bir baş sallamasıyla karşılık verdi. Devin'i zaten olduğundan daha fazla üzme istemiyordu.

Kahvaltı bittikten sonra Wilhelm ve Kurt'le birlikte limuzinlerin beklediği sıraya doğru yürüdü. Mesafe kısaydı, sadece bir nehrin üzerinden geçip Kurt'ün eski bir kale olduğunu söylediği küçük bir adaya çıkıyorlardı. Araba kuyruğu ve Yolcularını bırakmak için sıralarını bekleyen limuzinler uzundu ve köprüye kadar uzanıyordu, bu da Anna'yı tedirgin ediyordu.

Pencereden aşağıdaki suya baktı ve titredi.

Kurt kolunu ona doladı. "Köprülerden hoşlanmadığını biliyorum *Engel*. Özür dilerim." Onun boynunu okşadı. "Yakında taşınacağız."

Anna başını Alex'in omzuna yasladı ve göğsünü çaprazlamasına kesen mavi kurdelenin izini sürdü. Alex'in evlendikten sonra yılbaşı partisinde taktığı kurdelenin aynısıydı bu.

"Seninkini de getirmeliydik, Anna. Özür dilerim," dedi Wilhelm usulca, pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. Kurt ile aynı kurdeleyi takıyordu. "İlsa hatırlardı."

"Buna gerek yok Wilhelm. Ben-"

Wilhelm kaşlarını çatı. "Sakin söyleme Anna," dedi sert bir ses tonuyla. "Öylesin. Ailemizdeki konumun değişmedi. Sen hâlâ *Herzogen'sin*."

Anna onun ses tonu karşısında geri çekildi ve o da bakışlarını yumuşattı.

"Böyle söylememeliydim, Anna. Beni affet." Pişmanlık doldu Wilhelm uzanıp onun yanağını okşarken gözleri doldu. "Sana yaptıklarından nefret ediyorum," diye ekledi fısıltıyla.

Otuz Altıncı Bölüm

Anna, Kurt'ün yanında, parmakları iç içe geçmiş halde, geniş bir avludan geçerek kale-adanın ortasında duran sarı-beyaz devasa bir katedrale doğru yürüdü. Onunla birlikte olmak çok doğru geliyordu. Kurt'ün ilgisi Peter'ı kaybetmenin acısını azaltmıştı.

Avlu insanlarla doluydu: ileri gelenler, devlet başkanları ve tabii ki İhtiyarlar ve oğulları. Çok az kadın vardı; Yaşlılar bu tür etkinliklere eşleriyle birlikte katılmazlardı.

"Anna!" Bir kadın sesinin ona seslendiğini duydu ve Jackie'nin hızla ona doğru yürüdüğünü görmek için döndü.

Anna ıslıl ıslıl gülümsedi ve onu selamlamak için öne çıktı. İki kadın kucaklaştı ve Jackie gözlerini kısarak Kurt'e baktı ve Wilhelm'i süzdü.

Anna Jackie'yi her iki adama da tanıttı ve Jackie onlara şüpheyle baktı. Anna, "Jackie Peter'ın annesi," diye açıkladı ve Wilhelm başıyla onayladı. Jackie'ye baktı. "Onlar da Alex'in babası ve kardeşi."

Jackie tekrar iki adama ve sonra Anna'ya baktı. "Yani Peter'la aranızdaki her şey sahte miydi?" diye sordu acı dolu bir ifadeyle.

Anna dudağını çiğnedi. "Bana göz kulak olmak için geldi. Ben... Ben ona çok değer veriyorum ama bunun gerçek olmadığını bilerek bu işe girdik."

Jackie başını salladı. "Bana neler olduğunu biraz anlattı. Düne kadar evlendiğini bile bilmiyordum." gözlerinde incinmişlik vardı. "Umut etmiştim." Acımasızca gülümsedi. "Sen iyi bir kızsın, Anna. Eğer hiç bir şeye ihtiyacım var...." Kurt'e sert bir bakış attı. "Eğer ona zarar verirsen"

sert bir sesle başladı.

Anna onu durdurdu ve elini onun elinin üzerine koydu. "Bana hiç zarar vermediler, Jackie. Tam tersine." Anna gözyaşlarını yuttu. "Beni kurtardılar."

Jackie ona tekrar sarıldı. "Seni görmeye gelmemizin bir sakıncası var mı?

Bir ara tekrar dans edelim mi? Peter'ı görmek için her zaman buraya gelemiyoruz ve seni izlemeyi çok seviyoruz."

Anna başını salladı ve gülümsedi. "Bunu çok isterim," dedi içtenlikle.

"Eğer yapabilirsen Peter'ı bulmayı unutma. O da seni arıyordu. Eğer onu görürsem, burada olduğunuzu haber veririm, eğer sizi henüz bulmadıysa."

Anna başıyla onayladı ve sonra onun uzaklaşmasını izledi.

Kurt onun yanağına bir öpücük kondurdu ve yavaşça katedrale doğru ilerlediler.

Wilhelm birileriyle konuşmak için sık sık duruyordu. Kurt, giderek sıkılaştan kalabalığın içinde onun elini sıkıca tuttu.

Tommy onlara doğru ilerledi. "Selam Anna," dedi ve Anna'nın yanağını öptükten sonra Kurt'e baktı. "Özür dilerim."

Kurt homurdandı.

Wilhelm elini uzatarak, "Seni görmek güzel, Tommy," dedi.

Tommy gülümsedi ve elini sıktı. "Sizi görmek güzel, efendim. Anladığım kadarıyla artık tekrar ülkeye gelebiliyorsunuz."

Wilhelm başını salladı. "Bunu sık sık yapmayı planlıyorum."

"Umarım öyledir." Anna'ya baktı. "Onu uzun zamandır böyle gülümserken görmemiştim. Bu çok hoş."

"Baban buralarda sanırım?" Wilhelm yüzünde tuhaf bir ifadeyle sordu.

Tommy ciddiyetle, "Öyle," diye cevap verdi. "Devin'in öfkesini uzak tutmaya çalışıyor. Devin dünkü yemekten pek memnun değil."

"Anlaşılabilir. Ama gerekli."

"Katılıyorum, efendim."

Tekrar bakiştılar ve sonra Tommy veda edip uzaklaştı.

Anna bunun tuhaf bir değiş tokuş olduğunu düşündü. "Tommy ile daha önce tanıştın mı Wilhelm?" diye sordu onun düşünceli gözlerinin içine bakarak.

Wilhelm'in yüzü donuklaştı. "Kısaca, Alex'in cenazesinde. Seni teselli etmeye gelmişti, hatırladın mı?"

Anna hayal meyal Tommy'nin kendisiyle konuşmaya çalıştığını ve ona karşı soğuk davrandığını hatırlıyordu. Bunu ona karşı kullanmadığı için minnettardı.

Kalabalıkla birlikte binaya doğru ilerlediler. Vlad ve Peter'ın kapının yanında durup insanları selamladıklarını gördü. Eşleri yanlarında duruyordu, üzgün ama sakın görünüyorlardı.

Dariya onu Peter'dan önce gördü ve Kurt ile Wilhelm'i fark edene kadar ona sırtıttı. Her iki yanında asker gibi duran uzun boylu adamlara bakarken gözleri büyüdü.

Peter onu gördü ve genişçe gülümsedi. "Anna," dedi ona doğru yürürken. Dünden beri değişmiş gibiydi, yeni bir asalet vardı üzerinde.

dansçı zarafetine sahipti. Artık bir Yaşlı-Oğul gibi görünüyordu. Yine de hoş biriydi. Onu yanağından öptü ve ardından Wilhelm ve Kurt'u selamladı.

"Nasılsın Peter?" Wilhelm dostça bir tavırla sordu. Birbirlerini zaten tanıyor gibi görünüyorlardı.

"İyi gidiyorum efendim. Elimden geldiğince." Önce Kurt'e sonra da Anna'ya baktı. "İyi misin?" diye sordu ona usulca.

Kurt kolunu ona doladığında utangaç bir şekilde başını salladı. "Sen mi?" Ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Seni şimdiden özledim."

"Seni özledim." Dariya'nın yaklaştığını görünce başını kaldırdı.

"Kesinlikle zaman kaybetmiyorsun, değil mi Anna?" Dariya alçak ve kalın aksanlı sesiyle Kurt'ün Anna'nın omzundaki eline bakarak konuştu.

"Dariya, Anna ölmeden önce Kurt'ün kardeşiyle evliydi," diye açıkladı Peter usulca. "O bir Yaşlı Rahibe."

Dariya önce Anna'ya, sonra da kalabalığın içindeki diğer kadınlara baktı. "Hiç de öyle görünmüyorsun," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Öyle olmaması gerekiyordu," dedi Kurt kısaca. "Babası Anna'yı normal bir kız olarak yetiştirdi, ta ki Devin araya girip onu buna zorlayana kadar." Etkili olması için durakladı. "O aynı zamanda bir *gertsoginya*."

Dariya son kelimeyle irkildi ve hafifçe reverans yaptı. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Anna başını kaldırıp ona gülümseyen Kurt'e baktı.

"Bunu bilmiyordum," dedi Peter. "Sanırım mantıklı."

"Neyi bilmiyordun?" Anna sordu.

"Düşes olduğunuzu. Bana hiç söylemedin." İncinmiş görünüyordu.

"Bunu düşünmüyorum. I-" Başını kaldırıp Wilhelm'e baktı. "Bu sadece Alex'le birlikte ölen geçmişimin bir parçası gibi görünüyor. Özür dilerim Wilhelm."

Wilhelm ona sempatik bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda Anna. Zor olduğunu biliyorum."

"Wilhelm," dedi Vlad, grubun yanına doğru yürürken. Selamlamak için elini uzattı ve Wilhelm elini tutup sıktı. Nina da onun yanındaydı ve Anna'ya hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Merhaba Vlad. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim Wilhelm." Vlad boğazını temizledi.

"Umarımbabamın kabalığını bana karşı kullanmazsınız. Biz Son birkaç yılda pek çok şey yaptı ve umarım ben de onun yaptıklarından bazılarını geri alabilirim."

"Teşekkür ederim Vlad. Ben-"

Devin'in gelişiyle Wilhelm'in konuşması yarıda kesildi.

"Merhaba Vlad," dedi Devin, sesi soğuk ve bir parça da uyarıcıydı. "Görüyorum ki eski dostlukları yeniden canlandırmak istiyorsun?"

Vlad, Devin'in sözleri karşısında çenesini sıktı. "Benim ailem ve Wilhelm'in ailesi uzun zamandır arkadaş. Babamın yaptığı bazı şeyleri geri almayı umuyorum."

Devin'in gözleri kısıldı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç bir fikir," dedi yavaşça. "Baban bilge bir adamdı. Umarım sen de onun yaptıklarından bir şeyler öğrenebilirsin." Devin'in ses tonunda bir tehdit havası vardı ve etraflarındaki hava soğudu.

Anna titredi ve Kurt kolunu ona doladı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Soğuk." Vücudunu ısıtması için Kurt'e bir adım daha yaklaştı ama soğuk sanki içinden geliyordu.

Devin grubun etrafına baktı ve bakışlarını Anna'da durdurdu. Siyah gözleri onu çağırdı ve Anna bir adım öne çıkmaya çalıştı ama Kurt onu sıkıca tuttu ve gitmesine izin vermedi.

Devin sertçe Kurt'e baktı. "Ona sadece birkaç haftalığına sahipsin."

"Ve ben her anın değerini bilip daha fazlası için çabalayacağım," dedi

Kurt

Soğukkanlılıkla.

Devin güldü. "Çok idealist." Uzandı ve uzun, soğuk parmaklarıyla Anna'nın yanağını okşadı. "Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve tırnağını Anna'nın boynunda gezdirerek normalde ona acı veren iğneleri yaptığı yerde durdu. Etrafına bakındı ve sonra

Vlad'a sert bir bakış attı. "Hepinizle içerde görüşürüz." Amaçlı adımlarla uzaklaştı, insanlar o yürürken yolundan çekiliyordu.

Vlad ona üzüntüyle baktı ve sonra derin bir nefes aldı. Etrafına bakındı. "İnsanları selamlamaya geri dönmeliyiz." Dönüp Nina'yı binanın yanına götürmeden önce Wilhelm'e üzgün bir bakış attı.

Peter başını Wilhelm'in önünde hafifçe eğdi ve Anna'ya özür dileyerek gülümsedi. "Sonra görüşür müyüz?"

Anna gülümseyip başını salladı ve Dariya ile birlikte oradan uzaklaştılar.

Kurt ona sarılırken Wilhelm ve Kurt onun üzerinde usulca Almanca konuştular. Devin uzaklaştığında soğukluk dağılmamıştı ve Kurt'e daha da yaklaştı, ısınmak için vücudunu onunkine bastırdı.

"Anna, solgun görünüyorsun. Hasta mısın?" Kurt elini Anna'nın alnında gezdirdi ve kaşlarını çattı. Wilhelm'e baktı. "Ateşi var gibi mi görünüyor?"

Sen?"

Wilhelm eğilip dudaklarını kızın alnına bastırdı ve sonra kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Devin hâlâ burada. Bu kadar çabuk hastalanamaz."

"Ben iyiyim," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Sadece yorgunum ve üşüyorum." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Dün gece geç saate kadar ayaktaydım."

Wilhelm gülümsedi ve saatine baktı. "Onu gün ışığına çıkaralım. Biraz zamanımız var."

Hareket ettiler ve Kurt kollarını ona dolayarak ayakta durdu, kızın başı göğsüne yaslandı ve sırtında güneşin sıcaklığı vardı. Kendini iyi hissetti. Gözlerini kapadı ve babasıyla usulca Almanca konuşurken göğsündeki gümbürtüyü dinledi.

Wilhelm büyük katedralde oturmuş Vlad ve Devin arasındaki konuşmayı düşünüyordu. Ayin akıcı bir şekilde konuştuğu Rusça dilindeydi ama

düşünceleri hâlâ dağınıktı. Vlad, Vitaly'nin yaptığı neyi geri almak istiyordu ve Devin bunu neden umursuyordu? Vitaly ve Devin'i birkaç kez birlikte görmüştü.

Ama Wilhelm inatçı yaşlı Rus'un Devin için bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Anna, Kurt'ün ceketine ve kendi ceketine sarılmış olmasına rağmen onun yanında titriyordu. Yüzü solgundu ve alnında bir ter parıltısı vardı.

Nasıl hasta olabilir? Bunun mümkün olmaması gerekiyordu. Hasta mıydı?

Devin yüzünden mi? Onu Almanya'ya götürmekte ısrar etmemeli miydi? Bu onun hatası mıydı? Ama Wilhelm, Anna'nın Devin'le olması gerekenden daha fazla birlikte olması fikrinden nefret ediyordu. Belki de Kurt'le birlikte onu San Francisco'daki evine götürmeli ve orada ziyaret etmeliydiler. Ilsa Anna'yı görmeyi dört gözle bekliyordu ama Anna'nın eve dönmesi gerekirse bunu anlayışla karşılardı.

Belki de Metresleri olan diğer Yaşlılarla konuşmalıydı. Belki biraz ışık tutabilirlerdi, ancak Sahibelerin hiçbirisi Anna gibi sahiplenilmemişti. Wilhelm'in bildiği kadarıyla bağlanma töreni artık uygulanmıyordu, genel kanı bunun zalimce ve gereksiz olduğu yönündeydi. Wilhelm de genel kanıya katılıyordu, özellikle de Anna'ya ne yaptığını gördükten sonra. Doğrusunu söylemek gerekirse, asıl mesele bağlanma değil, kime bağlandığıydı.

O zamanı hatırlayınca yüreği burkuldu. Alex hâlâ hayattayken. Sevgili

oğlu. Kurt'ü sevmediğinden değil. Bütün çocuklarını seviyordu.

tüm baba sevgisiyle çocuklarına baktı. Ama Alex onun varisi, onun izinden giden adam olacaktı. Kurt bilmesi gerekenleri öğrenme konusunda harika bir iş çıkarıyordu ama bu onun için bir mücadeleydi.

Wilhelm onun azmine hayrandı. Kurt'te olduğunu bilmediği bir azim.

Oh, Alex. Acı artık çiğ değildi ama yine de acıydı. Alex'i özlemekten asla vazgeçmeyecekti. Sık sık Anna'nın gördüğü rüyaları merak ediyor, bunların gerçek olup olmadığını, Alex'in hâlâ bir yerlerde hayatta olup olmadığını düşünüyordu. Umut etmek acı vericiydi. Bir yarı ölümsüzün rüyaları önemli olabilirdi.

Ama Anna da Alex'e umutsuzca aşıktı ve belki de bir yanı Alex'in gitmesine izin vermekten nefret ediyordu. Wilhelm bile bazen Alex'i hayal ederdi. Rüyaar bazen sadece rüyaydı

Cenazeden sonra buraya, toprakta donmuş mezarları görmek için gelmişti. Sekiz mezar vardı, dokuz değil. Sebastian ölmeyecekti ama ölmüş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Ve uzun bir süre geri dönmesi yasaklanmıştı. O ve Kurt, hatta Kurt'ün çocukları öldükten çok sonra bile geri dönebilirdi. Ama o zaman bir önemi olmayacaktı. Wilhelm, Anna'nın babasının yaptığı gibi bir mesaj göndereceğini ummuştu ama hiçbir gelmedi. Diğer Ölümsüzler bundan bahsetmiyordu; bu da yasaktı. Böyle zamanlarda hayatın kurallarından nefret ederdi. Ama kuralların orada olmasının bir sebebi vardı. Oğlunun ölümünün ayrıntılarını gerçekten bilmek istiyor muydu?

Ayin bir süre sonra sona erdi ve Wilhelm, Anna'nın yüzünün neredeyse griye döndüğünü, gözlerinin altında koyu halkalar oluştuğunu görünce keskin bir nefes aldı. Bir şeyler umutsuzca yanlış gidiyordu. İnsanlar binanın arka tarafına doğru ilerlemeye başlayınca etrafına bakındı.

Devin. Adamla göz göze geldi ve gelmesini işaret etti. Adamdan tutkuyla nefret ediyordu ama neler olup bittiğini biliyor olabilirdi. Anna onun için Devin'e duyduğu nefretten daha değerliydi.

Kız hiçlişe bakan yarı açık, cam gibi gözlerle titrerken Kurt onu sıkıca göğsüne bastırdı.

Devin'in yüzünde o iğrenç eğlenmiş ifade vardı ama Anna'yı görünce kayboldu. "Ne oldu?"

Wilhelm, "Dışarıdayken üşüdüğünden ve yorgun olduğundan şikayet etti ve giderek daha da kötüleşti," dedi. Birden ayağa kalktı ve tüm varlığıyla nefret ettiği adama ters ters baktı. "Ne yaptın lan sen ona?"

Devin'in gözleri büyüdü ve hafifçe geri çekildi. Yüzünde gerçek bir endişe ile Anna'ya baktı, ancak onun gerçek amacı

endişesi tartışılabilirdi. "Ben... ben hiçbir şey yapmadım. O... o hasta olmamalı."

"Biliyorum," diye homurdandı Wilhelm. "Ne yaptın sen?"

Devin başını iki yana salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım-" Birden başını kaldırdı ve arkasını dönerek kalabalığın içinde birini aradı. "Geri döneceğim."

Devin hızlı adımlarla Vlad'ın yanına gitti ve Wilhelm onların hararetli konuşmalarını izledi. Vlad tekrar tekrar başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı. Wilhelm'e baktı ve Anna'yı görünce yüzü soldu. Arkasını döndü ve arama yapmak için telefonunu çıkardı.

Devin, Wilhelm'in ona ters ters baktığı yere doğru yürüdü. "Onu Vlad'ın konağına götüreceğiz. Yakında." Anna'ya uzandı ve Kurt elini itti.

"Onu ben taşıyacağım," diye homurdandı. Kurt onu kucağına aldı ve kız usulca inledi, sonra gözlerini kapadı ve titredi.

Wilhelm Devin'e baktı. "Onun nesi var?"

Devin cevap vermedi ama dönüp yan kapıya doğru yürüdü. Kurt babasına baktı, o da başıyla onayladı ve ikisi de Devin'i dışarıda takip ettiler.

Soğuk. Çok soğuk. Kendini yanındaki bedene ne kadar yaklaştırırsa yaklaştırsın ısınamıyordu. Titredi ve inledi. Acıyordu ama her zamanki gibi değil. Acı kendi bedeninin içinden geliyordu. Kendi bedeni kendisiyle savaşıyordu. Neden? Neden canı yanıyordu?

"Git. Git, Anna. İyileş."

Anna gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Sıcak bir el alına dokundu ve başı döndü.

"Git."

Otuz Yedinci Bölüm

Loş bir odada duruyordu. Rüyalarında gittiği normal oda değildi. Bu daha çok bir çimento kutusuna benziyordu. Soğuk ve nemliydi. İçindeki soğuk buradan kaynaklanıyordu. Acısının kaynağı burasıydı. Etrafına bakındı. Adamlar battaniyelere sarınmış, küçük karyolalarda yatıyorlardı. Yüzlerini göremiyordu ama titrediklerini görebiliyordu.

Köşedeki adamlardan birinden kısık bir inilti yükseldi. Aceleyle ona doğru koştu.

Ona doğru yürüdükçe acısı artıyordu ama ona ulaşması gerektiğini biliyordu.

Yatağın yanında diz çöktü ve battaniyeyi adamın yüzünden çekti. Yüzü gri ve terden nemliydi. Islak saçları başının yan tarafına yapışmıştı. Titriyordu ve dişleri takırdıyordu.

Ne yapabilirdi ki? Eğer ona dokunursa, yok olacaktı. Ama ona dokunmazsa, ölecekti. Ateşi çok yüksekti. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Yine de soğuktan titriyordu.

Gözleri hafifçe açıldı ve belli belirsiz onun yüzüne odaklandı. Gözleri donuk ve cam gibiydi. Dişlerini gıcırdatarak, "Sen- sen- sen geldin," dedi.

"Yapmayacağını s-s-s-söylediler ama yaptın." Gülümsemeye çalıştı ve sonra acı içinde inledi.

Tereddütle elini uzattı. Sahip olduğu azıcık şifayı kullanmak zorundaydı. O ölemezdi. Buna izin veremezdi.

Geçici olarak yüzüne dokundu ve yüzünü buruşturdu ama adam kaybolmadı. Rahatlayarak haykırdı ve ona sıcaklığını vermek için yanındaki yatağa uzandı. Küçük bedeninin onun iri bedenine ne kadar etki edebileceğini merak ediyordu ama gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Onu kucakladı ve hastalığı vücudundan çekerken şifasının ona aktığını hissetti.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra yavaş yavaş gevşemeye başladı. Vücudu soğudu ve titremesi durdu. Kadın belli belirsiz gülümsedi. Çok yorgundu ve tekrar üşümeye başlamıştı. Ama o güvendeydi. Önemli olan da buydu.

Birden vücudu acı içinde patladı ve haykırdı. Titredi ve ürperdi. Yanağında büyük bir el hissetti ve gözlerini açtığında şunları gördü

Yüzündeki endişeli ifade.

"Hastalanamazsın.

Hastalanamazsın."

Kendisinin solduğunu hissetti ve karanlık onu tüketirken onun adını haykırdığını duydu.

Wilhelm, Anna'nın acı içinde haykırdığını duydu ve kapı kolunu salladı.

"Devin!

Beni içeri alın!" diye bağırdı.

Devin onunla yalnız kalması gerektiği konusunda ısrar ederek kendini yatak odasına kilitlemişti. O ve Kurt, Devin'in yapması gerekeni yapmasına izin vermek için isteksizce koridora çıkmışlardı. Volta atıyorlardı ve Wilhelm, kelimeleri anlayamasa da Devin'in onunla yumuşak bir şekilde konuştuğunu duyuyordu.

Wilhelm kapıya vurdu. "Devin, kapıyı aç!"

Devin kapıyı açana kadar kapıya vurmaya devam etti. "Bu kadar iğrenç olmana gerek yok," dedi Devin soğukkanlılıkla.

"Belki sana güvenebilseydik," diye mırıldandı Kurt.

Wilhelm Devin'in yanından geçip odaya baktı. "Daha kötü görünüyor," dedi Devin'i yolundan iterek. Yüzü çok solgun ve nemliydi. "Ne yaptın sen?" diye sordu Devin'e dönerek.

Kurt onu itti ve yatağının yanında diz çökerek nemli saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı.

"Artık iyileşebilir," dedi Devin. "Buradaki Ölümsüzleri tanıyor musun?"

Wilhelm Devin'e ters ters baktı. "Onu öldürüyorsun. Hastalanmaması bile gerekirdi."

Devin'in yüzü kayıtsız kaldı. "Bazen fedakârlık yapmak gerekir."

Ne yaptığını anlayamadan Wilhelm geri savruldu ve yumruğunu Devin'in burnuna indirdi.

Devin yana doğru döndü ve yüzünü tutarak dizlerinin üzerine düştü. "Seni pislik!" diye bağırdı hafif genizden gelen bir ses tonuyla.

"Vati!" Kurt haykırdı.

Burnunu tutan Devin'in yüzünden kan damlıyordu. Wilhelm, Devin'in üzerinde durup ona dik dik bakarken göğsü kabardı.

Ian saniyeler sonra kapıda belirdi ve şok içinde etrafına bakındı. Devin'in yerde diz çöktüğünü gördü ve kafası karışmış bir halde Wilhelm'e baktı.

"Doktora ihtiyacı olabilir," dedi Wilhelm sakince, ama garip bir şekilde zafer kazanmış hissediyordu.

Devin başını kaldırıp Ian'a baktı. "Vlad'la temasa geç. Ona Ölümsüzlerinden birine ihtiyacımız olduğunu söyle." Devin kendini ayağa kaldırdı ve odadan dışarı çıktı.

Wilhelm yürüyerek Kurt'ün arkasında durdu ve Anna'nın solgun yüzüne baktı.

"Ona vurduğuna inanamıyorum, Vati. Bu Alex'in yapacağı bir şeydi."

"Alex yapmış olsaydı, Anna acı çekerdı. Böyle bir kısıtlamam olmadığı için minnettarım." Wilhelm kıkırdadı. "Alex'in öfkesini nereden aldığını sanıyorsun?"

Adamlar birkaç dakika sessiz kaldılar, Anna'ya baktılar ve Alex'i hatırladılar. Kurt, Anna'nın alnını okşamaya devam etti.

"İyi olacak mı? Çok ateşi var."

"Umarım öyle olur. Ölümsüzler onu iyileştirecek... Umarım." Wilhelm dişlerini sıkarken Anna'nın zayıf bedeni büyük bir titremeye sarsıldı.

"Alex," diye mırıldandı. "...daha iyi "

Kurt başını kaldırıp babasına baktı. "Neden hala onu hayal ediyor?"

Wilhelm oğlunun gözlerindeki acıyı gördü. Kurt'ün kafasında Anna ve Alex arasındaki bağı anlamıştı ama kalbinde bu acı vardı. Kurt özlemle Anna ile kendisi arasında da aynı bağı kurulmasını istiyordu. Ona çok aşıktı.

Wilhelm elini Kurt'ün omzuna koydu. "Bilmiyorum." Öğrendiğinden beri aynı soruyu yüzlerce kez sormuştu. Rüyaların bir anlamı var mıydı? Yoksa bu sadece Anna'nın acısıyla başa çıkma yöntemi miydi?

Kurt öne doğru eğildi ve Anna'nın solgun yanağını öptü. "Çok ateşli."

Ian birkaç dakika sonra geri döndü. "Vlad birkaç dakika içinde burada olacak."

Yanına gitti ve Anna'ya baktı. Arkasına baktı ve sonra Wilhelm'e baktı. "O iyi olacak, değil mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Umarım öyledir." Wilhelm bu çaresizlik duygusundan nefret ediyordu.

Vlad yaklaşık yirmi dakika sonra yanında iri yarı, bariz bir Ölümsüzle geldi.

"Ben Patya," dedi altın saçlı ve safir gözlü adam.

Yaşlılar diğer ülkelerin Ölümsüzleriyle nadiren temas kurardı. Her ülkede onlar vardı, ancak ciddi bir ihtiyaç olmadıkça ulusal sınırların dışına çıkmazlardı. Yaşlı'nın gücü de şu durumlarda sınırlıydı Wilhelm'in kendi ülkesi dışında ezilmemesinin nedeni de muhtemelen buydu. Devin'in güçleri, büyüklüklerine rağmen, kendi ülkesi dışında sınırlıydı.

Wilhelm saygıyla başını eğdi. "Ben Hessen'li Wilhelm. Bu da oğlum Kurt."

Patya gözlerini çevirip Kurt'e baktı. "Küçük bir oğul mu?"

"En büyük oğlum üç buçuk yıl önce öldürüldü," diye açıkladı Wilhelm, yüreği burkularak. Bu sözleri söylemekten nefret ediyordu.

Patya uzun bir süre Wilhelm'e baktı. "Anlıyorum," dedi sonunda.

Bir süre sonra Devin içeri girdi. Wilhelm ona baktı. Darbe aldığına dair tek ipucu yakasındaki bir parça kandı. Ne bir çürük ne de bir şekil bozukluğu vardı. Wilhelm adamın burnunu kırdığından emindi. Yumruğu adamın yüzüne temas ettiğinde kemiklerin kırıldığını hissetmişti. Anna'nın Devin yüzünden acı çektiğini fark edince Wilhelm'in kanı kaynadı. Kendi kendini iyileştirememesinin nedeni Devin'di. Wilhelm yumruğunu sıktı ve titredi, Devin'e tekrar vurmamak için içindeki tüm içgüdülerle savaştı.

Patya bakışlarını Devin'e çevirdi. Onu incelerken yüzünde hafif bir onaylamama ifadesi vardı ama hiçbir şey söylemedi. "Nerede bu kız?"

Wilhelm yatağı işaret etti. Patya odanın karşısına geçti ve Anna'ya baktı. "Efendisi kim?"

"Öyleyim." Hem Wilhelm hem de Devin cevap verdi.

Ölümsüz şaşkınlıkla döndü. "İki Efendisi mi var?" "Evet."

Her iki adam da homurdanarak cevap verdi.

Patya iki adamı da inceledi ve kaşlarını çatı. Devin'i işaret etti. "Sen kal."

Diğer herkes gitsin."

Wilhelm itiraz etmeye başladı ama Ölümsüz kaşlarını çatı. Adamlar odadan çıktı ve kapı kapatıldı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Vlad endişeyle sordu. Wilhelm içini çekti. "Teşekkür ederim Vlad. Ama gitmek istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Vlad. Elini gür siyah saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim Wilhelm."

Wilhelm kaşlarını kaldırdı. "Neden özür diliyorsun Vlad? Anna'nın hastalanmasına sen sebep olmadın."

Vlad zayıfça gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Bana biraz izin verirsiniz."

Wilhelm kaşlarını çatarak Vlad'ın uzaklaşmasını izledi. Vlad garip davranıyordu. Neden hiç alakası olmayan bir şey için özür dileme ihtiyacı hissediyordu ki?

Kurt geniş koridorda bir ileri bir geri volta atıyordu. Wilhelm yaldızlı bir sandalyeye oturdu ve bugün olan her şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

Yarım saat sonra kapı açıldığında Wilhelm ayağa kalktı ve Kurt adımlarının ortasında dondu kaldı. Devin kapı aralığında duruyordu. "O iyi. Uyuyor."

Wilhelm onu iterek geçti ve Anna'nın yüzündeki rengi görünce rahat bir nefes aldı. Kurt yatağa oturdu ve onun elini tuttu.

Wilhelm döndü ve dimdik durarak Devin'e baktı. "Gitmelisin. Artık burada olmanıza gerek yok."

Devin sırtıttı. "Patya bile benim onun üzerindeki hak iddiamın seninkinden daha meşru olduğunu fark etti."

"Diğer İhtiyarlar size baskı yaptığında yumuşadınız. Benim iddiam da sizinki kadar meşru."

"Şimdilik," dedi Devin. Anna'ya baktı. "Ben gidiyorum. Ama onu bana geri getirsen iyi olur."

"Bunu yapmak beni ne kadar iğrendirse de yapacağımı zaten söyledim."

Devin omuz silkti. "Onurlu olmakla ilgili bir sorun. Yapmak istemediğin şeyleri yapmak." Güldü ve odadan çıktı.

"O adamdan nefret ediyorum,"

diye homurdandı Kurt. "Tek nefret eden sen değilsin, evlat."

Anna inledi ve yavaşça gözlerini açtı. Kurt'ün otel odasında idi.

"Anna," dedi Kurt.

Sırt üstü döndü ve onu yatakta yanında otururken gördü. "Merhaba," dedi usulca.

"Nasıl hissediyorsun?"

Anna bir an için düşündü. "Güzel. Ne oldu?" Hatırladığı son şey katedralde otururken çok üşüdüğü olmuştu.

"Çok hastaydın. Bir Ölümsüz tarafından iyileştirildin."

"Oh." Hasta olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Kelimeler karanlık bir odanın anısını tetikledi. Anıya yoğunlaştı ama soğuk ve karanlıktan başka bir şey çözemedi. "Ne kadar zamandır uyuyor muydum?"

"Bütün öğleden sonra. Akşam yemeği vakti geçti. Aç mısın?" Kadın başını salladı ve adam ayağa kalktı.

"Oda servisi çağıracağım." Adam gitti ve birkaç dakika sonra geri dönüp yatağa, onun yanına oturdu. "Senin için çok endişelendim," dedi şefkatle, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak.

Onun gözlerinin içine baktı. Ona acı çektirmiş olmaktan nefret ediyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Küçük bir yarım gülümseme verdi. "Bunu bir daha yapma," diye alay etti. Anna usulca kıkırdadı.

"Vati Devin'e çok kızdı ve yüzüne yumruk attı." Kurt eğlenmiş görünüyordu.

Anna nefesini tuttu ve elini yüzüne kapattı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Garip olan şey ise odadan çıktıktan sonra burnu tamamen iyileşmiş bir şekilde geri dönmesiydi. Gitmeden önce görmüştüm. Kesinlikle kırılmıştı."

Anna üzüntüyle başını salladı. "Bunu benden öğrendi." "Nasıl, Anna? Senin gücünü nasıl alıyor?"

Konuşmak için ağzını açtı ama konuşamadı. Toplantılarda neler olup bittiğini onlara anlatması yasaklanmıştı. "Size söyleyemem. O beni yasakladı."

Kurt kaşlarını çatı. "Bu doğru değil. Sen hayat çalmak için fazla değerlisin."

Anna onun elini tuttu ve avucunu öptü, sonra ona baktı. Duyguları kalbinde kabardı. Onu hâlâ seviyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Onu sevmek istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu. Zaman bunu değiştirmemişti. Diledi....

"Biriyle tanıştın mı?"

"Pek çok insanla tanıştım Anna," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bu *Sohn* olmanın bir parçası."

Anna kızardı. "Yani... kadın mı? Bir kadın. Hoşlandığın?"

"Başka bir kadına aşık olup olmadığımı mı soruyorsunuz?" diye sordu gülümseyerek.

Başını salladı.

"*Hayır*, Anna. Bir gün seni tekrar görebileceğimi umuyordum. Evet, pek çok kadınla tanıştım ama hiçbirisi ilgimi çekmedi." İç çekti. "Seni hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğime inanıyorum."

Anna gülümsedi. "Seninle tekrar vakit geçirebildiğim için çok mutluyum."

"Ben de." Onu öpmek için eğildi ve kapı çalındı. "Akşam yemeği." Doğruldu ve kapıya bakmaya gitti.

Anna aşağı baktığında büyük bir tişört giydiğini gördü. Kurt'ün olmalı. Kıpırdanarak yataktan kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Kurt yukarı baktı. "Ben olsam onu oraya getirirdim."

Anna omuz silkti. "Ayağa kalkabilirim. Masada yemek daha kolay."

Otuz Sekizinci Bölüm

Ertesi gün Anna, Wilhelm ve Kurt'la birlikte gezintiye çıktı, ta ki *malikâneye, yani pomest'e* gitmek zorunda kalana kadar. Anna büyük bir odaya götürüldü.

Diğer yaşlı hanımların hazırlandığı yere. Utangaç bir şekilde kapının yanında durup onları izledi. Çok zarifteler; çok güzellerdi; çok mesafeliydiler.

"Sen Anna mısın?" diye sordu Japon bir kadın. "Ben Sakue. Sizinle tanışmak harika, Rahibe."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "Merhaba."

Diğer kadınlar onu fark etti ve kendilerini tanıttı. Brezilya'dan Raissa, İngiltere'den Creda, Avustralya'dan Madison, Mısır'dan Halima, Hindistan'dan Bisala, İran'dan Yalda ve Moskova'dan Irina.

Anna bu kendinden emin yarı ölümsüzlerin arasında kendini çok yabancı hissetti. Diğer kadınlar odanın içinde koşuşturuyor, hazırlanmalarına yardım ediyorlardı. Anna sessiz kaldı ve hazırlanırken onların dedikodularını dinledi. Görünüşe göre Anna eğleniyordu ve utangaçlığıyla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Evli olup olmadığını sordular ve hala Alex'i özlemesine şaşırdılar.

"Etrafınızda başka ilginç erkekler yok mu?" Creda sordu. "İstediğin her erkeğe sahip olabileceksen neden tek bir erkekle yetinmek istiyorsun?"

"Alex'i seviyordum," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Onu her düşündüğümde kalbim sızlıyor."

Yalda ona baktı. "Siz bizden çok farklısınız. Belki de eksik olan biziz. Bu tür bir aşk kulağa harika geliyor."

"Ve acı verici," dedi Halima soğukkanlılıkla. "Pişman mısın?"

"Ne için pişmanlık?" Anna, bir kızın kendisine uzattığı beyaz elbisenin içine girerek sordu.

"Evlendiğime pişmanım. Acıdan mı? "

Anna başını salladı. "Alex tanıdığım en harika adamdı." İçini çekti. "Onunla kısa bir süre birlikte olduğum için şanslıyım. Vardı. Bazen, evet, pişmanlık duyuyorum, ama sadece onu kaybetmenin acısı yüzünden."

"Çok yakışıklıydı. Onu hatırlıyorum." İrina gülümsedi. "Bazen babasıyla birlikte ziyarete gelirdi. Çok iyi bir aşıktı."

Anna kızardı ve gözlerini kaçırdı. Başka kadınların Alex'le birlikte olduğunu düşünmek istemiyordu. Evet, bunun olduğunu biliyordu. Belli ki olmuştu. Ama Alex'i sadece kendisine ait olarak hatırlamak istiyordu. Anılarını paylaşmak istemiyordu.

Ona yardım eden kız elbisesini düzeltti ve saçını tamamladı.

"Petersburg'a Amerikalı bir ihtiyarla geldiniz ama şimdi Alman ihtiyarla mı birliktesiniz?" İrina sordu. "Amerikalıların paylaştığını düşünmemiştim."

Anna sessizce, "İkisi de benim Ustalarım," diye cevap verdi. "İkisi de mi? Nasıl iki efendin olabilir?" diye sordu İrina. "I-" Anna başladı.

"Senin aslında bir köle olduğunu mu duydum?" Halima, Anna'ya onaylamaz gözlerle bakarken altın sırmalı örgüleri tepedeki ışığı yakalayarak sordu.

"Köle değil misiniz?" Anna hayretle sordu

"Ölümsüzler köle değildir," diye tersledi Halima. Yüzünde benzer bir küçümseme ifadesiyle Anna'yı izleyen Madison'a baktı. "Bu bir hakarettir."

"Bunu bilerek yaptığından şüpheliyim, Halima," diye azarladı Yalda. "Ama senin ustaların var," dedi Anna şaşkınlıkla.

"Elbette," dedi Madison mağrur bir sesle. "Ama biz onlara isteyerek hizmet ediyoruz. Kendi seçimimizle. Biz diğer kızlar gibi değiliz. seks için akılsız bedenler."

"O hiç de akılsız değil, Maddy," diye savundu Sakue. "Bizim asla sahip olmayı umut edemeyeceğimiz bir duygu derinliğine sahip. Ona imreniyorum." Sakue, bazı kadınların sertliği karşısında kontrolsüzce kızaran Anna'ya nazikçe gülümsedi.

Anna toparlandı ve çekingen bir şekilde gülümsedi.

Madison gözlerini devirdi. "Neden böyle insani duygulara maruz kalmak isteyesin ki?"

"Neden yapmayasın ki?" Sakue kaşlarını kaldırarak sordu. "Aşk sadece izlemek yerine bir kez olsun hissetmek güzel olabilir."

"Aşk hissetmiyor musun?" Anna hayretle sordu.

"Gerek yok," diye cevap verdi İrina. "Enerjiyi neden boşa harcayalım? Bundan kesinlikle fayda sağlamış gibi görünmüyorsunuz. Neden olduğumuz gibi kaldığımızın mükemmel bir örneği." Anna'yı dikkatle inceledi. "Bizim gibi değilsin ama yine de bizden biri olduğunu iddia ediyorsun. Neden?"

Anna'nın gözleri büyüdü. "Olmayı hiç istemedim. Alex'le tanışana kadar bilmiyordum bile. Bana o söyledi."

"Nasıl bilmezsin?" Creda sordu. "Nasıl bu kadar insan olabiliyorsun?"

"Alex öyle olmamam gerektiğini söyledi," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Ben öyle olmak için yetiştirilmedim." Gözleri yaşlarla doldu ama onları sildi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Orada durdu, yere baktı ve içinde kaybolmayı diledi. 'Kendi türünün' arasına ait değildi. Neredeyse Devin'in malikanesine geri dönmeyi dileyecekti ama Kurt ve Wilhelm'i çok özleyecekti.

Sempati ile karışık tiksinti odayı doldurmuştu ve Anna tamamen kaybetmişti. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Köşede bir kanepe gördü ve gidip üzerine oturdu, ellerini kucağında kavuşturmuş, başını eğmişti. Diğer kadınlar tekrar sohbet etmeye başladılar ve Anna unutuldu.

Birkaç dakika sonra yanına biri oturdu. Yan gözle baktığında Sakue'nin yüzünde sempatik bir ifadeyle ona gülümsediğini gördü.

"Onlar sadece anlamıyorlar, Anna. Kim olduğunuzdan utanmayın vardır." Elini Anna'nın elinin üzerine koydu ve sıktı. "Sana imrendiğimi söylerken dürüsttüm. Bir erkeği sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu bilmek isterdim.

geri dön." İç çekti. "Sanırım hepimiz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, ama bu duyguya nasıl karşılık vereceğimizi bilmiyoruz."

Yaşlı Hanımlar soyunma odasından çıkarıldı ve ana salona alındı. Salon, köşesindeki Kartal ve önündeki platform ile Devin'inkine çok benziyordu. Ancak odanın daha eski bir havası vardı. Duvarlar gri taştan yapılmıştı, zemin de öyle ama kalın kırmızı halılarla kaplıydı. Tavandan sarkan üç büyük demir avizenin üzerinde yüzlerce mum odayı aydınlatıyordu. En tepedeki pencereler batmakta olan güneşin altın ışığını içeri alıyordu. Duvarların etrafındaki demir aplikler güneş ışığının solmasıyla birlikte yanmaya başladı.

Beyaz cüppeli adamlar odayı doldurarak gerçekte olduğundan daha aydınlık görünmesini sağladı. Hanımların hepsi zarafet ve güvenle yürüyordu. Hatta bazı erkekler yanlarından geçerken hafifçe eğildiler. Bu, yüksek saygı görmek için çok yabancı bir ortamdı. Wilhelm'in *Şatosu*'ndayken bunu kısa süreliğine hissetmişti ama Alex öldüğünde hepsi yok olmuştu.

Anna sıranın en sonundaydı ve kendini yerinde hissetmiyordu. Zarif bir şekilde yürüyebilirdi. Ama bir Malikânede kendinden emin olmak düşünce yapısına o kadar uzaktı ki, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi, başı eğik ve gözlerini kaçırarak yürüdü. Devin'in kendisini izlediğini hissedebiliyordu ve yan gözle ona doğru baktı. Devin çenesini yukarı doğru salladı, Anna bunu yere değil, yukarı bakması gerektiği anlamında algıladı. Başını kaldırdı, gözlerini ondan ayırmadı ve kaşlarını çatarken bile başını salladı.

Sadece kaçıp saklanmak istiyordu. O buraya ait değildi. Sıradan kızlarla birlikte olmalıydı. O bir Yaşlı Müdire değildi. En azından diğerleri gibi değildi. O sadece yarı ölümsüz bir fahişeydi. Hepsi bu kadardı. Keşke Devin ona her ne oluyorsa ona katılacağını söyleseydi.

Diğer Hanımlar bu konu hakkında konuşmuşlardı. Kimin seçileceği üzerine spekülasyonlar yaptılar. Ne için seçileceğini bilmiyordu ama Irina o kişinin kendisi olacağından emindi. Ne de olsa burası onun ülkesiydi.

Anna, kadınların platformun kenarındaki yerlerini almalarını ve ellerini dua pozisyonunda diz çökmelerini izledi. Anna da aynı pozisyonu aldığı anda hepsi birden eğildi, Anna bir saniye arkalarında kaldı. Anna yere bakıp titrerken Devin'in öfkesini hissedebiliyordu. Onu utandırıyordu. Ama kimse ona ne yapacağını ya da ne olacağını söylememişti. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yanındaki Sakue koluna hafifçe dokundu ve Anna diğer kadınların doğrulduğunu görmek için baktı. Anna da aynı şeyi yaptı ve diğerleri gibi ellerini kalçalarının üzerine koydu. Bir adam Rusça konuşmaya başladı ve Anna ellerinin arkasında parlayan elmaslara baktı.

Kolyesi hariç her zamanki elmaslarıyla süslenmişti. Devin henüz onunkini iade etmemişti. Diğer Hanımlar da farklı tarzlarda olsa da kendi kültürlerine uygun beyazlar giymişlerdi. Anna'nın elbisesi en gösterişlisiydi. Onlar da elmaslarla süslenmişti, Irina'nın başlığı o güne kadar gördüğü en özenli ve en güzel şeydi. Bu başlık Rus taşları tarzındaydı ve San Francisco Körfezi'ndeki yaz güneşi gibi parlıyordu. Aslında Anna'nın tüm kıyafeti diğer kızlara kıyasla çok sadeydi. Anna, Devin'in mücevherleri konusunda aşırı cömert davrandığını düşünerek ne kadar aptalca davrandığını fark ederek iç geçirdi. Eğer mücevherler efendilerinin onlara ne kadar değer verdiğinin bir göstergesiye, Anna ciddi şekilde ihmal edilmişti.

Diğer kızlardan daha az "ışılıtlı" olmasını önemseydiğinden değil. Sadece Efendileriyle olan ilişkileri arasındaki farklılıkların güçlü bir şekilde farkına varmıştı. Ama yine de Anna bir köleydi. Temel fark buydu.

Ölümsüz Patya gelip önlerinde durdu. İrina ve Halime'ye işaret etti ve onlar da ayağa kalkıp Vlad'ın platformun ortasında çıplak bir şekilde diz çöktüğü yere kadar onu takip ettiler. Göğsü kabarmıştı ve biraz sersemlemiş görünüyordu. Peter bir kenarda durmuş onu izliyordu. Başını kaldırıp Anna'nın kendisine baktığını gördü ve ona şefkatle gülümsedi. Anna da gergin bir şekilde gülümsedi.

İki Metres soyundu ve Vlad'ın yanında diz çöktü. Onu öpmeye, vücudunu ve hızla sertleşip dik duran sikini okşamaya başladılar. Kadınların her biri sırayla, neredeyse acı çekiyormuş gibi inleyene kadar onu emdi. Aleti morarmış ve zonkluyordu. Onun Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve yüzü gergindi.

Patya onun önünde diz çöktü ve elini Vlad'ın sikinin etrafına sararak yüksek sesle inlemesini sağladı. Onu birkaç kez okşadı ve sonra Anna'nın başka bir Yaşlı olduğuna inandığı beyaz cüppeli bir adama başıyla işaret etti. Elinde delici bir silah tutuyordu. Diğer iki adam onun yanına gelip kollarını yana doğru tutarken Hanımlar kenara çekildi. Başka bir adam onun arkasında diz çöktü ve saçlarını avucunun içine aldı ve başka bir elini çenesinin altına koydu. Vlad'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Vlad başını sallayıp gözlerini kapattı.

Silahlı adam diz çöküp Vlad'ın sikini eline aldı ve silahı yana doğru bastırdı. İki klik sesi duydu ve Vlad homurdandı ama Aksi halde hiç ses çıkarmadı. Başka bir adam silahı alıp diğer tarafını deldi ve ardından üçüncü bir adam Vlad'ın sikinin alt tarafını deldi. Vlad'ın vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki Anna dişlerini kırırsa şaşırmasdı. Üçüncü adam elini Vlad'ın omzuna koydu ve Vlad acıdan sulanmış gözlerini açtı.

Metresler geri döndüler ve onu tekrar öpmeye başladılar. Vlad onları hararetle öptü ve İrina'yı yere itti. Halima kalçasını İrina'nın başının yanına koyarak uzanırken onu derinden öptü. Vlad tören yapmadan kendini İrina'nın içine soktu ve yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Halime'yi çekiştirerek bacaklarını ayırdı ve İrina'nın başını kaldırarak Halime'nin kalçasına yasladı. İrina'yı bir kez daha öptü ve sonra ağzını Halime'nin amına gömdü, Anna'nın o kadar acı çektikten sonra beklemeyeceği bir şevkle yedi.

Anna, Patya'nın Vlad'ın arkasında diz çöktüğünü, kocaman sikinin mum ışığında altın sarısı olduğunu gördüğünde neler olup bittiğini merak etti. Kendini Vlad'ın göt deliğine yerleştirdi ve tek bir hamleyle içeri bastırdı. Vlad, Halime'nin amında homurdandı ve Anna onun parmak eklemlerinin beyazladığını gördü, ama Vlad başka ses çıkarmadı.

Patya, Vlad'ın vücuduna uzun uzun girip çıkmaya başladı. Kendini Vlad'ın üzerinde tutarken pazıları şişti. Hareket etmemesi için Vlad'ın göğsünü tutmak için hareket etti. Her hareket Vlad'ın sikini Irina'nın içine sokup çıkarıyordu ve Anna geriye doğru çekildiğinde Halima'nın karanlık, ıslak amını görebiliyordu.

Bu hareketler sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca devam etti. Anna, Vlad'ın başını geriye yaslamasını ve Irina'nın ağzını tekrar Halime'nin üzerine itip onu orada tutmasını hayranlıkla izledi. Patya'nın hareketleri hızlandı ve aniden kükreyerek boşalırken sertleşti. Vlad ilkel bir çığlık attı, sırtı kamburlaştı ve Irina'nın saçındaki eline rağmen yüzü neredeyse dimdik oldu.

Patya gevşeyip yavaşça Vlad'ın içinden çıkana kadar bu pozisyonda kaldılar ve bir an için başını aşağı sarkıtarak onun arkasında diz çöktü. Vlad, Halima'ya ziyafet çekmeye ve her iki kadın da serbest bırakıldıklarını haykırana kadar Irina'ya girip çıkmaya devam etti.

Patya ayağa kalktı ve yüksek sesle Rusça konuştu. Vlad'ı ayağa kaldırdı ve odadaki herkesin alkışladığı bir tür açıklama yapar gibi göründü.

Vlad biraz konuştuktan sonra Peter'a öne gelmesini işaret etti. Peter soyundu ve Vlad'ın önünde diz çöktü. Vlad'ın hâlâ sert olan siki, sertleşen ve nefes nefese kalan ama haykırmayan Peter'ın içinde yavaşça kayboldu. Peter'ın siki sertleşmişti ve Anna onun hareket ettikçe aşağı yukarı sallanmasını izlerken dudaklarını yaladı. Vlad bir çığlıkla kendini Peter'ın içine bıraktı ve sonra ayağa kalkıp Peter'ı ayağa kaldırdı. Kolunu Peter'a doladı ve bir açıklama yaptı ve salonda tekrar alkış koptu. Vlad sırtıttı ve ellerini havaya kaldırdı. Önce Yaşlı Hanımefendileri, sonra da odadakileri işaret etti.

O bağırırdı ve diğer adamlar da bağırıp alkışladılar.

Anna odanın büyük bir seks partisine dönüştüğünü görünce şok oldu. Odadaki tek kadın Yaşlı Hanımlardı ama bunun bir önemi yok gibiydi. Erkekler kadınlardan hoşlandıkları kadar birbirlerinden de hoşlanıyor gibiydiler. Anna Sakue'ye bakmak için döndü ama onun kalabalığın içinde kaybolduğunu gördü. Anna omzunda bir el hissetti ve döndüğünde Peter'ın yanında durduğunu gördü.

"Peter," diye rahatlayarak iç geçirdi. "Ne...?"

Omuz silkti. "Bu işler böyle biter. Bağlanma, kardeşlik ve benzerleri." Onu kendine çekti ve öptü. "Yine de seni istiyorum." Peter onu öptü ve yere doğru çekti.

Adam kızın göğüslerine doğru öpücükler kondurunca kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Kurt'ün gözlerinde acıyla ona baktığını gördü. Konuşmak için ağzını açtı ama adam arkasını döndü ve uzaklaştı. Gözleri yaşardı ama onları çabucak sildi ve duygularını bir kenara itti. Bir Metres olarak iyi olduğu tek şey seksti. Bu onun bildiği ve iyi yapabildiği bir görevdi. Peter'in saçlarını tuttu ve onunla sevişirken içini çekti.

"Seninle bir gece daha geçirebileceğimi sanmıyordum," dedi Anna usulca, Peter'la birlikte amcasının malikânesindeki yeni yatak odasında uzanırken. Peter'ın çıplak göğsünde göğüs kasları boyunca gezindi ve sonra parmak uçlarını hafifçe meme uçlarının üzerinde gezdirerek onları sertleştirip kararttı. Salonun zemininde seviştikten sonra onu buraya getirmişti. Diğer herkes meşguldü ve ona tekrar birlikte olmak istediğini söylemişti. Son bir gece.

"Ben de," dedi Peter, onun dokunuşu altında titreyerek. Elini tuttu ve onu üstüne çekti, elleri çenesini göğsüne dayadı. Ona bakmak ve gülümsemek için elini başının arkasına koydu. "Keşke geri dönmek zorunda olmasaydın."

Anna hüznle gülümsedi. "Eminim Dariya mutludur," diyerek konuyu değiştirdi. O da ayrılmak istemiyordu. O kadar uzun zamandır onunla birlikteydi ki, her gün onunla birlikte olamayacağını düşünmek acı veriyordu.

Gülümsemesi alaycıydı. "Evet, öyle.

Öyle." "Seninle dans etmeyi özleyeceğim."

"Seninle ilgili her şeyi özleyeceğim, Anna. Keşke... her şey farklı olsaydı."

"Bunu pek çok şey için pek çok kez diledim. Hiçbir zaman işe yaramadı." Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama acısı hâlâ hissediliyordu.

"Acı çekme, Anna. Bu seni sadece mutsuz eder. Yeterince sefalet yaşadın." Gülümsedi. "En azından Wilhelm ve Kurt'ü tekrar görebilirsin."

Kurt'ün adını duyunca kalbi acıdı. Dün gece gözlerindeki acı hâlâ aklından çıkmıyordu. Ona uzun zaman önce, onunla birlikte olmak istemediğini söylemişti.

onu kimseyle paylaşmadı. Ama bu uzun zaman önceydi. Hâlâ böyle mi

hissediordu? O

Wilhelm'le ilk gecelerinde birlikte olması için onu göndermişti, peki bu ne anlama geliyordu? Görevleri vardı. Devlin durmasına asla izin vermezdi. Elbette Kurt bunu biliyordu.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Peter'ın sesi onu düşüncelerinden kopardı. "Ne?" "Kurt.

Ondan hoşlanıyorsun."

Anna omuz silkti. "Sanırım dün gece onu incittim."

"Kardeşliğin cinsel yönlerine alışmak biraz zaman alıyor." Gülümsedi.

"Bir Yaşlı Müdire'ye aşık olmak kolay değil."

"Peter, yapmamalısın-" Kapının çalınması onun sözünü kesti.

Peter Rusça bir şeyler söyledi ve kapı açıldı. Wilhelm kaşlarını çatmış bir halde orada duruyordu.

"Wilhelm!" Anna hafifçe kızarak haykırdı. Peter'la yatakta yakalandığı için neden utandığını bilmiyordu ama utanıyordu.

"Hemen gitmemiz gerekiyor Anna," dedi sert bir sesle ve Peter'a baktı.

"Lütfen onu girişe getirir misin?"

Giyinik mi?"

Peter tereddütle, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

Wilhelm başka bir şey söylemeden döndü ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Anna endişeyle Peter'a baktı. "Bana kızgın. Ben ne yaptım ki?" "Sana

kızgın olduğundan şüpheliyim, Anna," dedi, ama özellikle

kendinden emin.

Bölüm Otuz Dokuz

On beş dakika sonra Peter, Anna'yı alt kattaki ana giriş salonuna götürdü. Wilhelm, Kurt ve Devin orada oturuyorlardı ve hiçbiri mutlu görünmüyordu. Anna içeri girdiğinde Devin ayağa kalktı ve ona doğru yürüyerek yanağına bir tokat attı. Anna yanağını tuttu ve daha fazla cezalandırılmamak için çırpınarak dizlerinin üzerine çöktü.

Peter itiraz etmeye başladı ama Devin ona ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez, Peter. Evine, karının yanına git."

"Devin...." Peter başladı.

Wilhelm oturduğu yerden, "Git Peter," dedi. "Devin haklı."

Peter iki adamın arasına baktı ve çenesini kaldırdı. "Eğer ona zarar vermek niyetindeyseniz buradan ayrılmayacağım."

"O artık senin endişelenmen gereken biri değil," diye homurdandı Devin. "Sen bir Yaşlı değil, bir Oğulsun ve üstlerini dinlemen akıllıca olur."

Peter Anna'nın yanında diz çöktü. "Seni yanımda götüreceğim, Anna. Sadece bana söyle ve birlikte gidelim."

Anna gözlerinde yaşlarla başını salladı. Peter'ın kendisi yüzünden başının belaya girmesine izin veremezdi. "Ben iyiyim Peter," diye fısıldadı. "Lütfen git."

Peter iç çekti. Onu şakağından öptü, sonra ayağa kalktı ve gitti. Onunla birlikte odadaki tüm sıcaklık da gitti. Özellikle Wilhelm ve Kurt'ten gelen serinlik karşısında titredi.

Devin onu saçlarından tutarak ayağa kaldırdı ve ona ters ters baktı.

Wilhelm soğukkanlılıkla, "Şiddete başvurmana gerek yok, Devin," dedi.

Devin alçak bir sesle, "Eğer yaramazlık yapar ya da beni utandırırsa onu cezalandıracağım konusunda uyardım," dedi.

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Ben ne yaptım?" diye umutsuzca fısıldadı.

Onun neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordu.

"Dün gece tamamen uygunsuz davrandın."

"Ben mi?" Anna şoktaydı. "Ne yaptım ben?" Normalde cezaları hakkında soru sormazdı ama gerçekten ne yaptığını bilmiyordu.

onu üzecek bir şey yapmıştı. Ya da Wilhelm'i. Kurt'e bakmaya çalıştı. "Peter yüzünden mi?" diye sordu usulca.

Kurt başka tarafa baktı.

"Bu ve diğer her şey," diye tükürdü Devin. "Tüm bu süre boyunca davranışların tam bir utanç kaynağıydı. Oraya ait olmayan aptal bir kız gibi göründün ve davrandın."

Gözyaşları sebepsiz yere aktı. "Neler olup bittiğini bilmiyordum. Ne yapacağım ya da nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu." Ağlamaya başladı. "Bilmiyordum."

Devin ona tekrar vurdu ama hâlâ saçlarını tutuyordu, bu da kızın darbenin tüm etkisini almasına neden oldu. Kız çığlık attı ve kaçmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Denedim Devin, yemin ederim denedim."

Devin hırladı ve ona tekrar vurmak için elini geri çekti ama Wilhelm onun elini tuttu. "Ne demek ne olduğunu bilmiyordum? ne oldu?"

"Bilmiyordum," diye ağladı. "Kadınlarla dolu bir odaya gönderildim, giydirildim ve erkeklerle dolu bir odaya gönderildim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kimsenin ne dediğini anlayamıyordum." Hüngür hüngür ağlıyordu ama Devin'in cezalarından o kadar korkmaya başlamıştı ki, onlardan kaçınmak için her şeyi denerdi. "Lütfen beni cezalandırma Devin," diye yalvardı.

Kaşlarını çattı. "Burada bana ikinci kez ismimle hitap ediyorsun. Hiçbir şey değilse bile, bu cezayı hak ediyor."

Wilhelm sakince, "O çok korkmuş, Devin," dedi. "Bırak onu gitsin."

"Tabii ki dehşete düşmüştür," dedi Devin. "Mesele de bu zaten." Ama Devin onu bıraktı ve kız tekrar yere düştü.

"Dün akşam ne olacağını kimse sana söylemedi mi?" Wilhelm onun yanına çömelerek sordu.

Anna başını salladı.

"Bir toplantıdan gizlice kaçmaman gerektiğini bilmen gerekirdi, Anna," dedi Devin. "Sen bile *o kadar* aptal değilsin."

"Gizlice girmeye çalışmıyordum. Peter söyledi-"

"Peter senin Efendin değil!" Devin bağırdı, sesi odanın içinde yankılanıyordu. "Benim! Onu dinlemiyorsun. Beni dinliyorsun!"

Anna yüzünü buruşturdu ve yere yığıldı. "Özür dilerim, Efendim. Bilmiyordum."

"Anna, en azından gitmenin iyi bir şey olmadığını fark etmeliydin. fikir," dedi Wilhelm. Sözleri yumuşak olsa da azarlaması on kat daha sertti.

Devin'in bağırmasından daha korkutucuydu. Ona kızgındı.

Yanaklarında korku dolu gözyaşlarıyla ona baktı. "Özür dilerim, Efendim. Çok özür dilerim."

Devin kararlı bir şekilde, "Cezalandırılmalı," dedi.

Wilhelm içini çekti ve Anna onun konuşmasını beklerken nefesini tuttu. "*Dirne*'mden biri bir toplantıyı izinsiz terk etseydi, disiplin cezası alırdı."

Bu sözler üzerine Anna'nın ciğerlerindeki hava hızla boşaldı ve nefesi kesildi.

Wilhelm onu Devin'e geri verecekti.

Wilhelm doğrulurken, "Disipline edilecekse bunu ben yapacağım," dedi.

"Sen mi?" Devin alay etti. "Kendini onu cezalandırabilecek kapasitede mi sanıyorsun?" "Düşündüğün kadar çok şey gerektirdiğini sanmıyorum. Ona sahip olmayacağım

bir karar hatası yüzünden işkence gördü. Onu terbiye edeceğim ve sonra her şey bitecek." Wilhelm'in sesi sertti ve Anna hıçkırıklarını tuttu. Onu cezalandıracaktı.

Devin homurdandı ama başını salladı.

"Aydın son Çarşambası onu San Francisco'ya geri götüreceğim." "Bu neredeyse bir ay demek!" Devin haykırdı.

"Onu bir buçuk yıldır görmedim. Çok daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum ama biliyorum ki geri dönmesi gereken provaları var."

"Onu benden o kadar uzun süre uzak tutamazsın," diye hırladı Devin.

"Eğer rahatsızlanırsa, o zaman San Francisco'ya döneriz. Ama o güne kadar onu bırakmayacağım." Wilhelm kaşlarını çatarak Devin'e baktı. "Hastalanmadan burada bir ay kalabilmeli."

Devin cevap vermedi ve Wilhelm'in kaşları daha da çatıldı. "*Tanrım*, Devin. Neden ona zarar vermek istiyorsun?"

"Bu onu incitmek istemekle ilgili bir mesele değil. Bu sadece yapmam gereken şeyin bir yan ürünü." Sırıttı. Odadan çıkarken, "Sanırım seni er ya da geç göreceğim," dedi.

Anna yere eğildi ve Wilhelm'in başlamasını bekledi. "*Gel* Anna. Otele geri dönelim."

Anna şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Otel mi? Ama..." Üstüne gitmemeliydi. "Burası cezalandırmaya daha elverişli değil mi?"

"*Evet*," diye kabul etti Wilhelm. "Ama seni cezalandırmayacağım, terbiye edeceğim."

"Ne fark eder ki?" Adam onun ayağa kalkmasına yardım ederken Anna sordu.

"Disiplin bir davranışı düzeltmeyi amaçlar. Ceza... şey, ceza sadece acıdır."

Gözlerini yere dikmiş olan Kurt'e ve sonra tekrar Wilhelm'e baktı. O anlamadı. Devin davranışlarını değiştirmesi için onu cezalandırdı.

Wilhelm, ayağa kalkıp onları binadan çıkarken takip eden Kurt'e sessizce bir şeyler söyledi. Otele giden yol uzun ve sessizdi. Anna ellerine baktı ve titrememeye çalıştı. Beklemek korkunçtu. Keşke onu Malikâne'deki zindanlara götürseydi diye düşünmeye başlamıştı.

Otele vardıklarında ve otel odalarına çıktıklarında Kurt kendi odasına gitti ve Anna'yla konuşmadan kapıyı kapattı. Anna'nın kalbi kırıldı. Ondan nefret ediyor ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Wilhelm onu yatak odasına götürdü ve yatağa oturttu. "Anna, seni neden terbiye ettiğimi biliyor musun?"

"Çünkü seni utandırdım ve aptal gibi davrandım," dedi Anna yumuşak bir sesle. "*Hayır*, Anna. Beni utandırmadın. Biliyor musun, sen Toplantılardan izinsiz ayrılmasına izin veriliyor mu?"

Anna başını salladı.

"O zaman neden yaptın?" Wilhelm'in sesi üzgün geliyordu.

Bir ona bir ellerine baktı. "Ben olmak istemedim Orada," dedi düşünmeden ve sonra bunun doğru olduğunu fark etti. O odadan çıkmak için her şeyi yapardı. Görevlerini yapmak istemediğinden değil, utandığından. "Kendimi... oraya ait değilmişim gibi hissettim."

Wilhelm sessizdi. "Çok bencilce davrandın Anna. Hayal kırıklığına uğradım."

Anna'nın kalbi acıdı ve omuzları çöktü. Wilhelm'i asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Asla. Ona karşı çok nazikti. Ve şimdi onu cezalandırmak, yani disipline etmek zorundaydı.

Wilhelm ciddiyetle, "Eteğini ve külotunu çıkar, Anna," dedi.

Anna elinden geldiğince çabuk davrandı ve Wilhelm'in önünde durdu. Wilhelm üzgün gözlerle ona baktı ve sonra elini tutup kucağına yatırdı. "Kont."

Çıplak kıkına öyle bir kuvvetle vurdu ki, kız sıçradı ve şaşkınlıkla haykırdı. Adam güçlüydü.

"Kont, Anna," dedi alçak bir sesle.

"Bir, Usta," diye fısıldadı. Wilhelm bunu yapmak zorunda kaldığı için çok aşağılanmıştı.

Şaplak!

"İki, Usta." Oh, eli büyük ve güçlüydü!

Şaplak! Şaplak! On beş yaşına gelene kadar darbeler devam etti. O zamana kadar, Wilhelm'in ona vurmasına neden olduğunu bildiği için ağlıyordu. Bunu asla yapmayacağına söz verdiğinde. Ama yapmak zorundaydı, yoksa Devin onu cezalandıracaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Poposunun yandığından bahsetmiyorum bile.

Kadın son sayımı açıkladığında, adam onu çevirdi ve ona sıkıca sarıldı. Titriyordu.

"Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı, gerçekten utanmış ve üzgündü.

Başını öptü ve ona sıkıca sarıldı. "Ben de üzgünüm, Anna."

Sessizdiler ve Anna'nın gözyaşları yavaşça kurudu.

"Peter ile ayrılarak Kurt'ü yaraladın."

Anna başını kaldırdı. "Ben... Kurt'ü asla incitmek istemedim," diye fısıldadı gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde. "Ben... Ben özür dilerim, Efendim," dedi usulca. "Sizi gerçekten hayal kırıklığına uğrattım." Kendini korkunç hissediyordu. Devin'i kızdırmaktan çok daha kötüydü.

"Anna, ben de seni hayal kırıklığına uğrattım. Ne olacağını bildiğinden emin olmalıydım. Varsaydım. " İç çekti. "Devin'in bu konuda."

Başını iki yana salladı. "Elder-Mistresses. Ben onlar gibi değilim.

Ben onlar gibi değilim.

benden hoşlandıklarını düşünüyorum."

"Onlar sizi anlamıyor. Arada bir fark var. Ama bu yine de ayrılmak için bir sebep değil. Görevlerinizi yapmayı ihmal ettiniz." İçini çekti.

"Ama artık bunu anlıyorsun ve bu konuyu daha fazla konuşmayacağız. Disiplin cezanı aldın ve bu konu kapandı."

"Evet, Efendim," dedi sessizce.

"Artık 'Efendi' yok, *Liebling*. *Şato*'da değiliz." Başını yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "İsmimin senin kulağındaki sesini seviyorum. dudaklar," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Adam dudaklarını onunkilere değdirdi ve kadın iç çekti. "Wilhelm," diye fısıldadı. Dudakları daha sert bastırdı ve öpücüğündeki tutku yüzünden nefessiz kaldı.

"Dün gece ben de seni istedim, *Liebling*," dedi nefes nefese dudaklarına yapışarak. Aletinin kalçasında sertleştiğini hissetti ve ona doğru hareket ederek soluk soluğa kalmasına ve ardından inlemesine neden oldu.

Gömleğinin düğmeleriyle uğraştı ve onu omuzlarından iterek yere düşürdü. Pantolonuna uzandığında adam inledi ve Almanca mırıldandı.

Hızla birbirlerinin giysilerini çıkardılar ve yatağa geri döndüler. Adam kadının boynunu emdi ve göğüslerine doğru kemirdi, bir meme ucunu ağzına aldı ve kadın yüksek sesle inlerken emdi. Adamın dokunuşundaki ve gözlerindeki tutku onu ateşledi ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar arzulamasına neden oldu.

"Wilhelm!" diye haykırdı adam öpücüklerle amına doğru ilerleyip onu ağzına alırken. Yüksek sesle inledi ve o mahrem yerini yalayıp emerken ellerini onun kalın saçlarına gömdü. "Oh! Oh!" diye bağırdı ve sonra onu serbest bırakırken adını haykırdı. Başını sıkıca kendisine doğru tuttu ve kalçalarını ona karşı esnetti.

Zevk dalgaları yatıştığında, adam kızın vücudunda yukarı doğru kaydı ve tek bir yumuşak hareketle kızın içine girdi. İkisi de birbirlerine kavuşmanın verdiği hisle iç çektiler.

"*Mein Anna*," diye mırıldandı. Yüzünü kaldırdı ve onun gözlerinin içine derin derin baktı. Öylesine tutkuyla doluydular ki Anna'yı şaşkına çevirmişlerdi. "Kendini bana aç, *sevgilim*," diye fısıldadı, neredeyse hipnotize edercesine.

Onu öptü ve hareket etmeye başladı. Hareketleri uzun ve durgundu ve kadın onun istediğini yaptı. Kendini onun bedenine açıldığını, Alex hariç diğer tüm erkeklerden daha derine girmesine izin verdiğini hissetti. Anında başının döndüğünü hissetti ve sanki Alex onun bedeninde, o da Alex'in bedeninde eriyormuş gibi geldi. Artık onu kendi bedenine kabul etmiyordu; sadece tek bir beden vardı. Tek bir beden ve tek bir zihin.

Wilhelm'in hareketleri hızlandıkça vücudunda çok uzun zamandır yaşamadığı bir his dalgası karıncalandı ve yavaşça arttı. Onun inlediğini ve çok sert bir şekilde ittiğini duydu ve adını tekrar haykırdı ve kendini içine boşaltırken havada süzüldü.

"Evet!" diye haykırdı, nedenini bilmesine de. Onu, onun tamamını içinde istiyordu. Onun kendisine sahip olmasını, Alex'in uzun zaman önce yaptığı gibi bedenini ele geçirmesini istiyordu.

Adam onun içinde zonklarken ve kadın onu içine kabul ederken birlikte süzüldüler. Kendini boşalttığında hafifçe ürperdi ve sonra onu da yanına çekerek yan tarafına yuvarlandı.

Ona iyice sokuldu ve derin, huzurlu bir uykuya daldı.

Kırkınıc Bölüm

Kurt, St. Petersburg'da kaldıkları süre boyunca Anna ile neredeyse hiç konuşmadı.

Petersburg'daydı ve onu zerre kadar suçlamıyordu. Limuzin *Gutshaus'un garaj* yoluna yaklaşırken Alex'in soğukluğunu kabullenmişti. Ama Alex'in büyüdüğü ev göründüğünde gözyaşları yanaklarından aşağı szlmeye başladı ve hıçkırıkların tüm vücudunu sarmasına engel olamadı. Kurt, Alex'le arasına koyduğu mesafeyi neredeyse sıçrayarak aştı. Anna'yı araca bindirdi ve uzun kollarını ona doladı. Adam ona sıkıca sarılıp başını öperken ve ona karşı bu kadar soğuk davrandığı için özür dilerken Anna onun gğ्सnde hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ondan sonra nadiren onun yanından ayrıldı ve bir kadının umabileceği kadar üzerine titredi.

Çoğu ğleden sonra bahçede dolaşıyor, konuşuyor ve sadece birlikte oluyorlardı. Derek ve Sofie de çoğu zaman onlarla birlikte yürüyordu. Anna ocukların ne kadar büyüdüğüne inanamıyordu. Derek şimdi sekiz yaşındaydı ve onunla ilk tanıştığında henüz yürümeye başlayan Sofie şimdi beş yaşındaydı. Derek akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyor ve bunu babasının ve Anna'nın önünde göstermekten hoşlanıyordu. Sofie ikinci dili hâlâ öğreniyor olmasına rağmen, Anna'ya hâlâ açmakta olan tüm güzel çiçekleri hevesle gösteriyordu.

Burada üç hafta kalan Anna, *Gutshaus'un* koridorlarında her köşeyi döndüğünde gözyaşlarına boğulmadan yürüyebildiğini görünce rahatlamıştı. Evet, Alex'i çok özlüyordu ama sonunda onun ölümüyle barıştığını hissetti. Belki de bunun nedeni Kurt'n sevgi dolu varlığıydı. Alex öldükten kısa bir süre sonra taşındığı Alex'in eski odasında Kurt'le birlikte kalıyordu.

Özellikle güzel bir günde, Kurt ve Anna bahçelerden birinde bir bankta otururken, Derek de Sofie'yi kıkırdayarak ve bağırarak kovalıyordu.

Kurt ona sıkıca sarıldı. "Seni hâlâ seviyorum Anna," dedi usulca. Ona döndü. "Bunu biliyor musun?"

Anna başını salladı. "Seviyorum." Ona şefkatle gülümsedi.

"Yıllar önce Devin'in evinde tanıştığım kızıdan çok farklısın. Çok güzel bir kadına dönüşmüşsün."

İlk karşılaşmalarını hatırlayınca gülümsedi. Milyon yıl geçse de buraya geleceğini hayal bile edemezdi. Adamın parlak mavi ve nazik gözlerine baktı. O da artık çok farklı bir adamdı.

"Anna, ben... hislerim... seni Kaliforniya'da ziyaret ettiğim zamanki hislerim... aynı. Ya da belki daha güçlü."

Anna başını salladı. Bunu görebiliyordu. O da hâlâ ona tapıyordu.

Derin bir nefes aldı ve onun elini tuttu. "Anna, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Anna keskin bir nefes aldı ve ona baktı. Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Ah, nasıl da evet demek istiyordu! Sonsuza dek burada, onları çevreleyen huzurun içinde kalmayı. Ama Devin bunu yasaklamıştı ve ona karşı gelemezdi.

"Kurt..." dedi, gözleri yaşararak. "Dünyada senin karın olmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Gözleri parladı ve genişçe gülümsedi. "Ama yapamam." Yüzü düştü, Anna'nın kalbi kırıldı.

"Anlıyorum," dedi usulca. Yutkundu ve gözlerini yolun karşısındaki ağaçlara dikti.

"Hayır Kurt, anlamıyorsun." Adamın yanağını kavradı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Devin bana yasakladı. O gece Vitaly'nin cenazesinde sana gitmemi izin vermeden önce." Anna'nın kalbi onun yüzündeki hüznün için acıyordu. "O seninle evlenmemi yasakladı. Kabul edemememin tek nedeni bu. Söz veriyorum."

Kurt ona şüpheyile baktı ve sonra üzgün bir şekilde içini çekti. "Böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini biliyorum."

Anna başını iki yana salladı. "Daha fazlasını istemeyi hayal edebileceğim başka bir şey yok," dedi yumuşak bir sesle. "Ama yasak olanı yapamam." Bunu yapmaya kalkışırsa ne olacağını öğrenmek bile istemiyordu.

Elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. "Yine de seni sevmeme engel olamaz."

"Hayır, yapamaz," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Ben de seni sevmekten vazgeçmem." Birkaç dakika sessiz kaldılar. "Belki fikrini değiştirir."

Ama ikisi de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Birkaç gün sonra Wilhelm Anna'yı *Schloss'a* götürdü.

Anna, Kurt ve Wilhelm'in ayrılmadan önce Wilhelm'in ofisinde tartışıklarını duydu. Almanca konuştukları için ne konuşulduğunu bilmiyordu ama ses tonlarından Kurt'ün çok kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

Anna ofisin yanındaki oturma odasında bekliyordu ve kapı açıldığında başını kaldırıp baktı. Kurt'ün yüzü kıpkırmızıydı ve babasına ters ters baktı.

Anna'yı görünce kısa bir süre durdu ve gözleri yumuşadı. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm *Engel*," dedi eğilerek ve onu şakağından öptü. "Bu gece görüşürüz." Dönüp Wilhelm'e kaşlarını çattı ve ardından hızla dairesel merdivenlerden üçüncü kata çıktı.

Wilhelm üzgün bir ifadeyle Kurt'ü izledi. Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?"

Wilhelm dalgınca onun saçlarını okşadı. "*Evet, Liebling*. Ona gelemeyeceğini söyledim ve çok sinirlendi. Beni ona güvenmemekle ve Alex'i düşündüğümünden daha az düşünmekle suçladı." Wilhelm ona baktı. "Bu doğru değil Anna. Onun çok yetenekli olduğunu düşünüyorum. Son birkaç yıldır çok sıkı çalıştı. Onunla çok gurur duyuyorum." Wilhelm'in yüzü irkildi ve Anna onun Alex'i düşündüğünü tahmin etti.

Kollarını adamın beline doladı ve adam da ona sarıldı. "Öyle olduğunu biliyorum Wilhelm. Bunu görebiliyorum. O da biliyor." Başını onun göğsüne yasladı. "Neden o da gelemiyor?"

"Çünkü bu Yaşlılar için bir mesele. Alex burada olsaydı... o da orada olmazdı." Wilhelm içini çekti. Birkaç saniye boyunca boşluğa baktı. ve sonra başını salladı. "Gitmeliyiz. Bizi bekliyor olacaklar."

Anna geldiğinde hazırlanması için bir odaya götürüldü. Saçları tarandı ve giymesi için basit beyaz ipek bir elbise verildi. Aşağıya baktı ve göğüslerinin daha dolgun göründüğünü fark etti, yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü? Sanki... ama hayır. Kaveh'le birlikte olmamıştı ve Devin'den neredeyse bir aydır ayrıydı. Endişeyle yüzünü ovaladı. Neler oluyordu? Hamile olamazdı. Kim olabilirdi ki...?

Aklı Wilhelm'le en son birlikte olduğu zamana gitti. Onu terbiye ettikten sonra çok ama çok tutkulu bir sevişme seansı yaşamışlardı. Yıllar önce, özellikle duygusal olarak bağlanırsa hamilelik olabileceğini söylemişti. Wilhelm ve kendisinin birlikte süzüldüğünü, tek bir beden haline geldiğini hissetmişti. Acaba istemedi de olsa kendini

Hamile kalmak mı? Oh! Wilhelm ne derdi? Ilsa ne derdi? Kurt ne derdi? Oh, Tanrım! Devin çok kızardı!

Ama böyle bir şey yapmak istememişti. Bir anda oluvermişti.

O-

"Hanımefendi?"

Anna, rahatsız edici düşüncelerini bölen erkek sesiyle sıçradı. Kafasını kaldırdı ve kapıda bir Ölümsüz'ün durduğunu gördü. Adını hatırlayamıyordu ama Alex'le evlendiği gece de buradaydı.

"Ben Gavin," dedi Ölümsüz nazık bir gülümseme ve derin, yankılanan bir sesle. Hiç aksanı yoktu, bu da Anna'yı şaşırttı. "Seni Yaşlılar'a götüreceğim."

Anna gergin bir şekilde ayağa kalktı ve göğüslerinin kumaşa nasıl baskı yaptığının farkında olarak elbisesini düzeltti. Gavin'in gözleri kısa bir süre Anna'nın vücudunda gezindi ve tekrar yüzüne baktığında gülümsedi.

"Hamile misin?"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu usulca, kollarını hâlâ normalde olduğu gibi dümdüz olan karnının üzerinde kavuşturarak.

Gavin gülümsedi. "Alex'le evlendiğin zamanki gibi görünüyorsun, ama o kadar da ilerlememişsin. Belki birkaç hafta."

"Bilmiyordum. İsteyerek yapmadım!" Korkudan gözlerini kırıştırdı.

"Hanımefendi, burada kimse üzülmez. Onlar sizin diğer Efendim."

Gavin koridoru işaret etti ve Anna onunla birlikte loş koridorda yürüdü.

Anna onlar yürürken yere baktı. Bir Ölümsüz ona yalan söyleyerek bir şey elde edemezdi ama yine de kimsenin bundan memnun olacağını sanmıyordu.

Gavin onu Alex'le evliliğinin onaylandığı ve tamamlandığı odaya götürdü. Alex'le tek bir kişi haline geldikleri şömineye baktı. Soğuk ve karanlıktı.

Dudağını ısırdı ve gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarını uzaklaştırdı ve yere baktı. Gavin durduğunda başını kaldırıp yedi Alman Yaşlı'nın da önünde olduğunu gördü. Hepsini bir araya getirmek için ne yapmıştı?

Hızla diz çöktü ve eğilerek selam verdi.

Wilhelm birkaç saniye sonra yumuşak bir sesle, "Oturabilirsin Anna," dedi.

Anna doğruldu ve ellerini hafifçe kalçalarına dayayarak yere baktı. Wilhelm'e bakmaya utanıyordu.

"Anna, bugün seninle rüyaların hakkında konuşmak için toplandık."

Anna şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Rüyalarım mı?" diye sordu düşünmeden ve sonra elini ağzına kapattı. İzin almadan konuşmuştu. Dehşet içinde Wilhelm'e bakarken gözlerinden korku dolu yaşlar süzöldü.

Wilhelm ona şefkatle gülümsedi. "Burada özgürce konuşabilirsin Anna," dedi nazikçe ve diğler Yaşlılara göz gezdirdi. Hepsi ona nazikçe baktı ve başlarını salladı. "Ve rahat ol. Senden sadece saygılı olmanı istiyoruz."

"Evet, *efendim*," dedi usulca, yere bakarak. Wilhelm ona diğler

Yaşlıları tanıttı: Edwin, Gerhard, Justin, Juergen, Hansjoerg ve Oswin.

"Ne zamandır Alex'le ilgili rüyalar görüyorsun?" Wilhelm sordu.

"On iki yaşımdan beri," diye cevap verdi yere doğru.

"Lütfen sana kimin hitap ettiğine bak Anna," diye hafifçe azarladı Wilhelm.

Utanarak başını kaldırdı. "Evet, *efendim*."

"Ve ailen öldükten sonra mı başladılar?"

Anna başını salladı. "Evet, *efendim*."

Hansjoerg, "Bize bundan bahset," dedi.

Anna onlara Wilhelm ve Alex'i kavga ederken gördüğünü ve sonra Alex'in odasında belirdiğini anlattı. Anılar üzücüydü ama eskisi kadar acı verici değildi.

"Ve gerçekte olan bu muydu?" Hansjoerg Wilhelm'e sordu.

Wilhelm başını salladı. "*Evet*. Alex o gece onu görmüş. Onu ofisimde görmedik ama.." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hararetli bir tartışmaydı."

"Başka rüyalar da gördün mü?" Edwin sordu.

Anna başını salladı ve gerçek hayatta tanışmalarından önceki birkaç gün de dahil olmak üzere yıllar boyunca Alex'i gördüklerini anlattı.

"Tanıştığınızda onu rüyanda gördün mü?" Oswin sordu.

"Birkaç kez," diye yanıtladı. "Buraya dönmek için gittiğinde onu rüyamda gördüm ama rüya değildi. Gerçektir. Birinden sonra beni aradı çünkü benim için endişeleniyordu." Anna gözyaşlarını yuttu. Soğukkanlılığını korumak giderek zorlaşıyordu.

"Ve sonra onu rüyanda görmeye başladın... öldüğünü öğrendikten sonra?" Wilhelm çok nazik bir sesle sordu.

Anna başını salladı. "Birkaç gece boyunca rüyamda boş bir oda görmeye başladım ve sonra...." Yere baktı. "Eve gittim ve... bir süre gerçeklikle temasım olmadı."

Yaşlılar soru sormaya devam etti ve Anna üzülmemek için elinden geleni yaptı. Ancak Alex'in yaptıkları ve söyledikleriyle ilgili daha fazla ayrıntı istemeye başladıklarında, çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Birkaç dakika sonra bir kadın geldi ve Anna'yı dinlenmesi ve yemek yemesi için odasına götürdü. Yemeğini yedikten sonra bir süre yatakta uzandı.

Wilhelm bir süre sonra geldi ve yatağında onun arkasına oturdu. Kalçasını okşadı. "İyi misin, Anna?"

Anna sırt üstü yuvarlandı ve ona baktı. "Özür dilerim Wil... Usta," dedi usulca. "Ağlamamaya çalıştım."

Başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Biliyorum, Anna. Biliyorum. Her şey yolunda." Onun saçlarını okşadı. "Soruların zor olduğunu biliyorum ama bunlar gerekli. Seni incitmeye çalışmıyoruz. Bunu anlıyor musun?"

Başıyla onayladı. Sorularını sorarken yüzlerinde hiçbir kötü niyet belirtisi yoktu. Aksine, çok sempatik görünüyorlardı. "Neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Wilhelm yüzünü buruşturdu. "Sorabilirsin Anna ama sana verecek bir cevabım yok. Rüyaların... ilgi çekici." İçini çekti. "Tek yapmamız gereken onları biliyorum. Devin onu hayal ettiğini biliyor mu?"

"Hayır. Ona hiç söylemedim. O da hiç sormadı."

"*Gut.*" Wilhelm memnun görünüyordu. "Bu şekilde devam etmeni rica ediyorum." "Emredersiniz, Efendim."

Yüzünü dikkatle inceledi ve sonra gözleri vücudunda gezindi. Hamileliğini hatırladı. Ona söylemeli miydi? Bilmeye hakkı vardı ama kızarmıydı?

"Efendim?" diye fısıldadı.

"*Ja, mein Liebling?*" diye cevap verdi, gözlerinde garip, tutkulu bir bakış vardı.

"I..." Anna dudağını ısırdı. Anna'nın midesinin çalkalandığını hayal etti.

hayal kırıklığı. "En son ne zaman seviştiğimizi hatırlıyor musun?"

Wilhelm gülümsedi. "Tabii ki. Harikaydı."

Yüzünde kısa bir gülümseme belirdi ve sonra tekrar dudağını ısırdı. "Efendim, çok özür dilerim," dedi kırık bir sesle. "Çok özür dilerim!"

Wilhelm onu oturur pozisyona çekti ve yakınında tuttu. "Anna, ne için özür diliyorsun?"

Hafifçe geri çekildi. "Ben bir şey yaptım ve....." Bir nefes aldı titrek bir nefes. "Hamileyim."

Wilhelm keskin bir nefes aldı ve dondu kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Vücudumu tanıyacak kadar hamile kaldım ve Gavin bunu doğruladı." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"İsteyerek yapmadım, Efendim. Ama sanırım o tetikleyici şeyi yaptığımda

Yani , sanırım o senin." Titredi. "Ilsa benden nefret edecek mi?"

"Anna, senden istediğim dışında hiçbir şey yapmadın."

"Ne?" Ona birkaç kez göz kırptı. "Benden ne istedin?" "*Liebling*, seninle bir çocuk sahibi olma niyetiyle seviştim.

Belki de önce sizinle konuşmalıydım ama Devin'in sizin de bu suça ortak olduğunuzu düşünmesini istemedim."

Ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Anna, Devin'in seni hamile bırakma zamanının yaklaştığını biliyorum vesana zarar veriyor ve bu sayede güçlerini artırıyor. Eğer zaten hamileysen, planlarını gerçekleştiremez. Bu onu yeterince zayıflatabilir. yardım etmek için"

Okşadı

yanığı. "Ayrıca bana Kurt'u takip edecek bir varis de verecek."

"Erkek olduğunu biliyor musun?" Hâlâ yaşadığı şoku atlatmaya çalışıyordu. O biliyordu! Bunu o yapmıştı! Onun çocuğunu taşıyordu ve bunu yapmasını o istemişti.

"Çok yüksek bir olasılık var. Yaşlılar bu..... tür şeyleri belirli koşullar altında."

"Peki ya Ilsa? O kızmayacak mı?"

"O zaten biliyor. Eve döndüğümüzde ona söyledim."

Anna durdu ve ona baktı, Alex'e çok benzeyen sevgili yüzüne. Ve muhtemelen ona tıpatıp benzeyen bir çocuk doğuracaktı. "Ah, Wilhelm!" diye bağırdı usulca ve onun kollarına doğru eğildi.

Uzun bir süre ona sarıldı. "Sen ve Kurt evlenip çocuğu burada büyütebilirsiniz ve uygun olduğu üzere Kurt'tan sonra Elder olur."

Anna başını iki yana salladı. "Kurt'le evlenemem," diye fısıldadı. "Devin bana yasakladı."

"Bunu aşmanın yolları var, Anna. Bu konuda endişelenme. Bir yolunu bulacağız."

Anna onun kollarına yığıldı ve iç çekti. Wilhelm bunun icabına bakacaktı.

Bundan emin olabilirdi.

"Sana göz kulak olacağıma söz verdim Anna, olacağım da." "Kurt biliyor mu?"

"Evet, sana evlenme teklif ettiğinde ne söylediğini bana anlattıktan sonra ona söyledim."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bunu bilmediğin sürece Devin'e karşı daha güvende olacaktın. Senin cehaletin onun bunu öğrenmesini engelleyecekti. Ama," diye kıkırdadı. "Sen çok akıllısın."

Anna usulca kıkırdadı ve Wilhelm ona sıkıca sarılıp başının üstünden öptü. "Seni seviyorum, *Liebling*."

"Seni seviyorum Wilhelm."

Birkaç dakika sessizlik içinde birlikte oturdular.

"Anna, benim için bir şey yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Aşağıya indiğimizde bir rüya görmeyi denemek istiyorum. Buna izin verecek misin?"

"Neden?" Rüyaları fikri midelerini bulandırdı. "Sadece..."

ihtiyacım var. Bana güvenir misin?"

Bir süre durakladıktan sonra Anna başını salladı. "Sana güveniyorum."

Bölüm Kırk Bir

Yaşlılar Odası'nda Anna topuklarının üzerine oturmuş, Gavin arkasında, vücudu Gavin'in vücuduna yaslanmış, kolları beline dolanmıştı. Korkuyla başını kaldırıp Wilhelm'e baktı.

"Gavin sana rehberlik edebilecek, Anna. Onun sesini dinle ve dediklerini yap. Konuştuğun zaman seni duyabileceğiz."

Anna titredi ve başını salladı.

"Gözlerini kapat," dedi Gavin usulca.

Anna itaat etti ve adamın elini alnında hissetti. Bu his yavaşça kayboldu ve Anna hiçbir şey anlamadı.

Her zaman gördüğü odanın aynısıydı. Etrafına bakıp Alex'i aradı ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Onu görüyor musun, Anna?" Gavin kafasının içinde sordu. "Hayır, burada değil."

"Bana ne gördüğünü söyle."

Yataktan kitap raflarına kadar odayı ayrıntılı olarak tarif etti.

"Pencere var mı?"

"Evet."

"Dışarı bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Dağları, evi ve bahçeyi görebildiği kadarıyla tarif etti.

"Hiç bu odanın dışına çıktın mı?" "Hayır."

O hep buradaydı."

"Koridora çık."

Anna kapıya doğru yürüdü ve baktı. Kapı koluna uzandı ama eli tam içinden geçti. "Kapıyı açamıyorum."

"Gerek yok. İçinden geç."

Anna kapıya baktı ve elini kapıya götürdü. Sürpriz bir şekilde, kapı kolu gibi içinden geçti. Gözlerini sıktı ve ileriye doğru yürüdü. Tenine bir fırça değdiğini hissetti ve gözlerini açtığı anda kendini bir

Büyük, dikdörtgen bir odanın ortasında aşağıya inen ahşap bir merdiven vardı. Alanda birkaç kapı sıralanmıştı ve duvar aplikleri ve bir tavan lambası ile aydınlatılmıştı. Gavin ona ne gördüğünü sordu ve o da anlattı.

"Merdivenlerden aşağı in."

Kendisine söyleneni yaptı ve ahşap merdivenlerden yavaşça aşağı indi. Birkaç kat aşağı inerek etraftan dolanırken ayakları hiç ses çıkarmadı. Başka kapı yoktu, sadece açık, boş odalar vardı. aşağıda. Taş zemine geldiğinde, odanın her iki yanında birer tane olmak üzere iki ahşap kapı gördü.

Gavin'e gördüklerini anlattı.

Bir duraklama oldu. "Batı kapısından geç."

Anna etrafına bakındı. Batı kapısı mı? Ama bir şey ona tam önündeki kapının doğru kapı olduğunu söyledi ve ona doğru yürüdü, gözlerini sıkıca kapadı ve içeri girdi. Direnç vardı ve içeri iterken inledi, ama sonunda özgürdü ve bakmak için gözlerini açtı etrafta.

Yerde kalın mavi halıların serili olduğu uzun, çok geniş bir koridorda duruyordu. Duvarlar zengin ahşap panellerden yapılmıştı ve tavandan aralıklı mesafelerle avizeler sarkıyordu. Koridorun her iki yanında uzun kapılar sıralanmıştı.

"Ne görüyorsun?"

Anna ilerlerken gördüklerini anlattı. Sonunda girişe benzeyen bir yere geldi; halıların bittiği yerde mermer zeminli büyük, yuvarlak bir oda ve arkasında güzel dekoratif demir işçiliği olan büyük bir ahşap kapı vardı. Mermer bir merdiven odayı çevreliyor ve üst kata çıkıyordu. Duvarın arkasındaki pencereler ve cam kapılar öğleden sonra güneşini içeri alıyordu ve dışarıda geniş, çimenli bir avlu görebiliyordu.

"Devam et."

Giriş yolunda yürüdü ve sağındaki kapı açılınca sıçradı. Vlad orada durmuş ona bakıyordu ya da en azından onun kendisine baktığını sanıyordu. Dondu kaldı ve bakakaldı.

Ona bakarken sıkıntılı görünüyor. "Neden buradasın?" diye sordu usulca.

"I..." Sinirle yutkundu. "Wilhelm...o istedi. "

"Wilhelm mi? Rüyanı biliyor mu?" Vlad etrafına bakındı. "Burada olamazsın. Devin olacak. Devin burada. Gitmelisin."

"Devin?" dedi usulca.

*Vlad'ın arkasındaki odadan gelen bir ses duydu.
"Lütfen Anna, git!" diye fısıldadı acilen. Uzanıp onun omzuna dokundu ve görüntü kayboldu.*

Anna öne doğru yere yığıldı. Az önce ne olmuştu? Alex'i neden görmemişti? Alex neredeydi? Neden rüyasında Vlad'ı görüyordu?

"Anna?" Başının arkasında nazık bir el hissetti. Başını kaldırdığında Wilhelm'in yanına çömeldiğini gördü. "Anna, ne gördün?"

"Vlad... Vlad oradaydı ve Devin'in orada olduğunu ve benim gitmem gerektiğini söyledi. Üzgün görünüyordu."

Wilhelm kaşlarını çatı. "Dün Devin'le konuştum. San Francisco'da, senin dönüşünü bekliyor." Omuzları çöktü ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm Anna. İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim." Ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni odana geri götürüyüm ve seni *Gutshaus*'a götürmesi için birini göndereyim."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, bir süreliğine diğer Yaşlılarla konuşmam gerekiyor."

Wilhelm o gece akşam yemeği için dönmedi. Anna'nın bildiği kadarıyla, o ve Kurt yatmadan önce de evde değildi. Dönmüştü. O gece bir ara, çünkü ertesi sabah kahvaltıdaydı. Yüzü çok solgundu ve sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu. Ilsa yüzünde endişeli bir ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Sonraki birkaç gün boyunca böyleydi. Çalışma odasından çıkmıyordu ve gözleri ağlamış gibi kızarmıştı ama Anna Wilhelm'in ağladığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Onu eve uçuracakları geceden bir gece önce, çalışma odasının kapısını çaldı. Adam sert bir sesle ama Almanca cevap verdi. Kadın kapıyı yavaşça açtı ve başını içeri uzattı.

Hırladı ve kapıya bir şey fırlattı, kapı paramparça oldu. Küçük bir çığlık attı, kapıyı hızla kapattı ve koridordan arka tarafa doğru koştu. kütüphaneye giden merdivene çıktı. En alt basamağa oturdu ve gözlerini yere dikti. Wilhelm'in böyle üzgün olması onu korkutuyordu. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemişti ve dört gündür üzgündü. Ne olmuştu da
Ne oldu?

Birkaç dakika sonra arkasında ayak sesleri duydu ve arkasına biri oturdu.

"Özür dilerim, Anna. Kapıdaki sendin, değil *mi*?"

Wilhelm. "Evet, Wilhelm. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ayağa kalktı ve arkasını döndü. Yüzü kederle dağlanmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Onun bu kadar mutsuz görünebileceğini hiç düşünmemişti.

"Wilhelm, sorun ne? Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

"*Nein, Liebling*. Bunu kendim yaptım." İç çekti. "Anna... senin rüyalar..." Adam son derece üzgün gözlerle ona baktı. "Senin rüyaların Alex'in hâlâ bir yerlerde hayatta olabileceğine dair bana umut vermişti." Anna'nın bu sözler karşısında çenesi düştü ve kalbi hafifledi. "Oh,

Wilhelm!" dedi, umut yüzeye çıkıyordu. "Rüya görmekten nefret ediyordum,ama gelmeye devam ettiler ve onları durduramadım. " Çabuk konuştu ama

elini kaldırıp başını salladığında durdu. "Bu boş bir umuttu, *Liebling*."

Yüzündeki ifade Anna'nın yüreğini burktu.

"Üzgünüm, Anna. Belki hâlâ hayattadır diye ummuştum.

ve onunla iletişimde kalabildiğinizi söyledi." Durakladı. "Bu yüzden seni *Schloss*'a götürdüm. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için."

üzüntüyle başını salladı. "Yanılmışım. Çok yanılmışım, Anna." Yüzü derin bir kederle buruştu."Umudumu çok uzun süre korudum ve şimdi "

Gözyaşları başladı

Yanaklarından aşağı yuvarlandı ve hıçkırmaya başladığında büyük omuzları sarsıldı. "Yanılmışım Anna. O öldü." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "O artık gitti."

Keder onu tüketti ve Anna hıçkıra ağlarken kollarını ona sardı. Anna çaresizce ona yardım etmek istiyordu. acılarını iyileştirmek için Sonunda Alex'in ölümünü bir nebze olsun kabullenebilmişti. Wilhelm'i ayakta tutan umut yok olmuştu ve kalbi bir kez daha çığ.

İçinde bir şeylerin ısınmaya başladığını hissetti. Onun kalbini iyileştirebilirdi.

"Wilhelm," dedi usulca kulağının dibinde. "Wilhelm, benimle gel." Elini tuttu ve onu üst kata, düğününden önceki gece kaldığı odaya götürdü. Kapıyı kapattı ve onu yatağa götürdü. "Otur," dedi usulca.

Adam oturdu ve kadın kazağının düğmelerini açmaya başladı. Adam

boş gözlerle kadının ellerinin gövdesinde hızla ilerlemesine ve ardından kazağı çekip çıkarmasına baktı

ve yere düşmesine izin verdi. Gözleri kızın şişmiş göğüslerine kayd ve aç bir adam gibi onlara baktı.

"Seni iyileştireceğim Wilhelm," diye fısıldadı, arkasına uzanıp sütyenini çözdü ve onun da yere düşmesine izin verdi. "Acımı dindireceğim." Hızla kot pantolonunu ve külotunu çıkardı ve sonra dudaklarını onunkilerle birleştirmek için öne doğru ilerledi. Adam onu umutsuzca öptü ve ellerini vücudunda gezdirdi. Anna ona fısıldamaya devam ederek her şeyin yoluna gireceğini söyledi. İçindeki sıcaklığın dışarı yayıldığını ve ona doğru yayıldığını hissetti.

Kadın onu yavaşça soydu ve kadın uzanıp onu üstüne çekerken adam usulca inledi. Onu tekrar öptü, ellerini sırtından kalçalarına kadar takip etti ve onları okşadı, sonra etrafında dolaştı ve sertleşen horozunu yavaşça okşadı. Tamamen dikleştiğinde, onu vücuduna doğru yönlendirdi ve sıcaklık vücudundan onunkine yayıldı. Adam onun içinde hareket etmeye başladığında inledi.

"Oh, Wilhelm!" diye bağırdı usulca, adam onu tekrar tekrar doldururken.

Kollarını onun etrafına sardı ve daha sert ve daha sert bir şekilde içine girerken onu sıkıca tuttu. İkisi de sıcak bir ateş topuna dönüşene, ısı bedenlerini tüketene ve ayrı ruhlarını tek bir bedende eritene kadar daha da derine gitti. Kalbi onunkine dokunmak için uzandı, yakıcı sığının iyileştirdiği

Yaralarını nazıkçe sardı ve onu yeniden bir bütün haline getirdi. Onlar tek bir beden, tek bir ruhtu. Kız olduğu her şeyi ona verdi.

Anna daha sonra serin odada titreyerek uyandı. Wilhelm onun yanında mışıl mışıl uyuyordu. Güneş batmıştı ve oda açık perdelerin arasından sızan parlak ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Yan döndü ve parmaklarını adamın artık altından daha beyaz olan saçlarında gezdirdi. Son yıllarda yaşlanmıştı. Bunu yüzünden anlayabiliyordu. Ama daha önce onu tüketen keder gitmişti ve huzur içinde uyuyordu. Onu uyandırmaktan nefret ediyordu.

Ilsa'ya onun nerede olduğunu söylemeliydi. Ilsa son birkaç gündür onun için çok endişeleniyordu. Ve Kurt onun nerede olduğunu merak ediyor olabilirdi.

Anna yataktan kalktı ve sessizce giyindi. Pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde bir battaniye gördü ve onu elinden geldiğince örttü. İri bir adamdı ve bu küçük bir battaniyeydi. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra sessizce odadan çıktı ve Ilsa'yı aramaya koyuldu.

İlsa'nın normalde akşamlarını geçirdiği loş oturma odasında, Şöminenin üzerindeki saat gece yarısını geçtiğini gösteriyordu. İlsa ortalıkta görünmüyordu. Odalarına açılan çift kapıya baktı ve tereddüt etti. İlsa ne düşünürdü? Bir misafir odasında çıplak yatıyordu.

Yaptıklarını saklayamazlardı. Anna sadece yardım etmek istemişti.

Anna derin bir nefes aldı ve yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra uykulu bir İlsa kapıyı açtı.

"Anna? Her şey yolunda mı?"

Anna dudağını ısırды ve başını salladı. "Wilhelm öyle." Yüzü kızardı ve yere bakıyordu. "Çok acı çekiyordu." Tekrar yukarı baktı anne olarak gördüğü kadın. "Yardım etmek istedim. Onu iyileştirmek için." Ona söylemek zorunda olduğu şeyden utanarak konuştu.

İlsa uzun bir süre konuşmadan ona baktı. "Özür dilerim,

İlsa. Asla evinize tecavüz etmek istemedim."

"Seni sevdiğini biliyorum Anna," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir zaman inkar etmedi

o." İçini çekti. "Onu neyin rahatsız ettiğini sana söyledi mi? Çok endişelendim. Uzun zamandır böyle davranmamıştı."

Anna başını salladı ve Wilhelm'in ona söylediklerini anlattı. "Çok acı çekiyordu ve ona yardım edebileceğimi biliyordum."

"Ona yardım ettin mi?" İlsa'nın sorusu nazikti.

"Sanırım ettim. Huzur içinde uyuyor."

"Bu birkaç gündür yaptığından daha fazlası. Nerede o?"

"Alex'le evlenmeden önce bulduğum odada."

İlsa yavaşça başını salladı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim Anna. Kurt'ün yanına gitmelisin. Senin için endişeleniyordu."

Anna üst kata, Kurt'ün odasına doğru ilerledi. Olabildiğince sessiz bir şekilde içeri girdi ve yatağın yanındaki ışığın hâlâ açık olduğunu gördü.

"Anna!" Kurt yataktan fırladı ve hızla ona doğru yürüdü. Ona sarıldı. "Nerelerdeydin?"

"Babanla birlikte. O... çok üzgündü."

Kurt'ün yüzü düştü. "Daha iyi hissetmesine yardım mı ettin?" diye sordu alçak bir sesle.

Ona doğru baktı. "O benim efendim Kurt. Elimden geldiğince ona yardım etmek benim görevim."

"Onu becerdin mi?" Bir adım geri çekildi.

Anna yumuşak bir sesle, "Onu iyileştirdim," dedi.

"Onu becererek."

Anna onun bu kadar kabaca ifade etmesinden nefret ediyordu. "Evet."

Kurt uzun bir süre ona baktı. "Seni seviyorum, Anna. Tanıdığım diğer tüm kadınlardan daha çok." Başını iki yana salladı. "Ama babamı becermenle başa çıkamam.Bu."İç çekti. "Gretchen onu istedi."

"Babanı seviyorum. Ben de seni seviyorum. O benim efendim. Onunla birlikte olamam. Bu görevimin bir parçası."

"Görevler," diye hırladı ve Anna sıçradı. "*Tanrım*, Alex, neden ölmek zorundaydın!" Bu, gecenin karanlığında haykırılan feryat dolu bir soruydu. Dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu yapamam, Anna. Ben kardeşim değilim." Gözleri aynı anda hem vahşi hem de hüznüydü. "Yaşlı olmamam gerekiyordu. Ben olmak için yaratılmışım.

maskaralıklarıyla ailesini çıldırtan sorumsuz küçük kardeş."

Anna'nın kalbi onun için çarptı. Bazen o da aynı şekilde hissediyordu. "Anlıyorum Kurt," dedi usulca, yavaşça ona doğru yürüdü ve yanında diz çöktü. Elini onun sert yanağına doğru kaldırdı. "Ben Yaşlı Müdire olmak için yaratılmadım. Ama öyleyim ve bu korkunç bir şey." Ona nazikçe gülümsedi.

"Wilhelm seninle çok gurur duyuyor," dedi içtenlikle. "Çok iyi iş çıkardın. Sakın pes etme."

"Benimle gurur mu duyuyor?" Sesi gergin çıkıyordu.

"Evet. Sana baktığında bunu gözlerinde görüyorum. O da bana öyle söyledi.

Onu çok mutlu ettiniz."

Kurt dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Vati'yi gururlandırmak istiyorum. Doğru olanı yapmak istiyorum. Ama bu benim doğama çok aykırı." Onun yanağını okşadı. "Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Seni başka erkeklerle düşünmek kalbimi kırıyor. Seni seven erkeklerle bile."

"Özür dilerim, Kurt. Seni incitmek istemiyorum. Seni seviyorum." İçindeki sıcaklık yeniden artmaya başladı ve ona baktı. Ona dayardım edebilirdi. Acısını dindirebilirdi. Onu güçlü kılabilirdi.Onu yap
.....gitmesine izin O
da

Bu düşünce ona acı veriyordu ama bu ona yardım edecekti. Olduğu şey olmaktan asla vazgeçemezdi. Ama onu mutlu edecek iyi bir eş bulmasını sağlayabilirdi. Ve gitmesine izin verebilirdi. Onu öpmek için eğildi.

"Acını iyileştirmeme izin ver," diye fısıldadı hipnotik bir şekilde. "Gel." Ayağa kalktı, onu yatağa götürdü ve babasını iyileştirdiği gibi onu da iyileştirdi.

Bölüm Kırk İki

Sadece Wilhelm'le birlikte eve döndü. Kurt evde kalmaya karar vermişti. Anna onun gitmesine izin verdiğini gözlerinden anlayabiliyordu ve artık uygun bir eş bulabilecekti. Paylaşmak zorunda olmadığı bir eş.

Anna pencereden dışarı baktı ve Kurt için acı çekti. Ama bu en iyisiydi. Mutlu olmayı hak ediyordu. Gerçekten mutlu olmayı. O nazik, güçlü bir adamdı ve herhangi bir kadını karısı olmaktan gururlandırabilirdi. Sadece o olamazdı. O olamazdı.

Wilhelm gelip kanepede onun arkasına oturdu ve boynuna sokuldu. Kederi geçmişti ve yeniden tanıdığı o güçlü, kendinden emin adam olmuştu. Ilsa ayrılmadan önce ona teşekkür etmişti.

"Birazdan ineceğiz," dedi usulca, elini onun kalçasında gezdirirken. Uçakta birçok kez sevişmişlerdi. Onun nazik dokunuşunu özleyecekti. Adam onun boynunu öptü ve kadın gözlerini kapatıp iç çekti. "Özleyeceğim Sen."

"Ben de seni özleyeceğim Wilhelm," dedi usulca, ona yaslanarak.

San Francisco'ya indiklerinde Salı öğleden sonraydı. Wilhelm onu yarın Devin'e götürecektir ve Devin'in ne planladığına bağlı olarak belki birkaç gün daha kalacaktı. Bugünü eve yeniden yerleşmekle geçireceklerdi. Anna artık orada yaşamaktan, Alex'in anılarını kalbinde taşımaktan huzur duyuyordu. Onun orada olmasını isterdi.

Havaalanından şehre doğru giderlerken telefonu Devin'in ziliyle çaldı. Wilhelm kaşlarını çattı ama Anna ona kimin aradığını söyleyince başını salladı.

"Merhaba, Devin."

"Merhaba bebeğim. Bakıyorum şehre dönmüşsün." Anna kaşlarını çattı. "Sen nasıl...?"

"Anna, her zaman nerede olduğumu biliyorum. Wilhelm ve ailesiyle geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

"Evet. Yaptım."

"Güzel. Umarım onları bir süreliğine sisteminizden çıkarmışsınızdır. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Eve. Alex'in, yani benim evime. Daireye ne olduğunu bilmiyordum ve bir süre evde kalmak isteyebileceğimi düşündüm."

"Hoşuna gideceğini mi düşündün?" Devin soğuk bir şekilde tekrarladı. "Ah, Anna. Kendi iyiliğin için çok fazla bağımsızlaştın. Bu gece istediğin yerde kalabilirsin ama yarından itibaren benimle birlikte benim evimde yaşayacaksın."

Anna'nın nefesi kesildi. "Senin evinde mi?"

"Evet, Anna. Sen tek başına yaşarken ilişkimizden tam anlamıyla faydalanabildiğimi sanmıyorum. Çocukların hepsi büyüdü, Sandy gitti ve ben

Her gece eve döndüğümde boş bir evim var. Bu hoşuma gitmiyor. Benimle yaşayacaksın. Yarın öğle yemeğinden önce seni evimde görmeyi umuyorum."

"Evet Devin," dedi yumuşak bir sesle ve telefonu kapattı. Başını kaldırıp Wilhelm'e baktı. "Devin onunla yaşamamı istiyor."

"Onunla mı? Peki ya karısı?"

"Gittiğini söyledi."

"Gitti mi?"

Anna omuz silkti. "Birkaç yıl önce bebeğini kaybettiğinden beri... sorunları var." Anna bebeği alan kişinin Devin olduğundan bahsetmedi. "Kendini iyi hissetmiyordu. Belki de sonunda onu terk etmiştir."

Wilhelm kaşlarını çatı. "Bu hiç iyi değil. Yaşlıların sitemden uzak ve saygıdeğer olmaları gerekir."

"Peki ya Başkanlar?"

İçini çekti. "Bu yöntemleri uzun zaman önce yasaklamamızın bazı nedenleri var."

Başkan dilediğini yapabilir ve bu konuda açık sözlü olabilir. O Hizmet etmesi gereken insanlar tarafından alkışlanacak kadar manipülatif. Ancak Başkan hizmet etmiyor. O alır ve talep eder."

Bu Devin'in sesine benziyordu. "Bu yüzden mi eski yöntemler yasaklandı?"

Wilhelm başını salladı. "Biz karar verdik... ya da daha doğrusu atalarımız yüzlerce yıl önce medeniyeti ilerletmenin yolunun zorlamak yerine gelişimini teşvik etmelidir. İnsanlar liderlerinden korkmak yerine onlara saygı duyarlarsa daha kolay yönetilirler. Yaşlılar doğal olandan daha fazla güç için çabaladıklarında neler olduğuna dair örnekler gördük. Bu örnekler

Geçmişte kendi vatandaşlarını öldüren diktatörler. Mesele insanlardan nefret etmeleri değil, insanların onlara karşı koymaya çalışması ve

cezalandırıldı. Biz Almanya'da geçmişimizin çok iyi farkındayız ve bu yoldan bir daha geçmeyeceğimizi biliyoruz."

"Devin ne yapacak?"

"Güç peşinde koşuyor. Bu çok açık. Gücü ele geçirerek neyi başarmayı umduğunu bilmiyorum ama bu kaçınılmaz olarak dünya sorunlarına yol açıyor. Zaten onun yüzünden başladılar. Yerine kötü liderler getirdi ve ülkeniz bunun acısını çekiyor."

"Öyle mi?" Anna kendi sınırlı dünyasının dışında neler olup bittiğine dair çok az şey biliyordu.

"Ülkeniz ekonomik olarak çöküyor. Devin kontrol edebileceği zayıf liderleri iş başına getiriyor ama onlar da bencil ve kendi çıkarlarının peşindeler. Devin'in istediklerini yaptıkları sürece, başka ne yaptıkları umurunda değil. Eğer ekonomi çökerse... Devin ülkenin kontrolünü tamamen ele geçirmek için çok iyi bir konumda. Demokrasiniz geçmişte kalabilir."

"Oh." Anna titredi. "Ve ben... ona yardım ediyorum, değil mi?"

Wilhelm onun elini tuttu. "*Evet*, Anna. Öyle." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yardım edemezsin ama ediyorsun."

Anna'nın gözleri doldu. "Ama... ama, bunun olmasını istemiyorum! Ne yapabilirim ki? Beni öldürebilir misin? Bunun yardımı olur mu?"

Wilhelm onun sorusu karşısında sustu ama kendini feda etme isteğini küçümseyerek ona haksızlık da etmedi. "Bir Yaşlı Hanımefendi'yi öldürmek kolay değil. Eğer deneseydim, Ölümsüzleriniz beni durdurmak için dakikalar içinde burada olurlardı. Devin'in gücü hâlâ sınırlı. Sizi tamamen kontrol altına alana kadar yapabilecekleri sınırlı."

"Ne zamana kadar?"

"Yirmi altıncı doğum gününde yapılması gereken başka bir ritüel daha var. Bağlanma töreninin sonlandırılması da diyebilirsiniz. Alex... onu durdurmak için orada olmayacak. Seni tamamen kontrol altına alacak ve o zaman onu durdurmak imkansız olacak. Beni ve ailemi sürgüne gönderdiğinde bana ne yaptığını biliyorsun."

"Oh, Wilhelm! Ne yapabilirim ki? Bunu istemiyorum!" Anna o gece Devin'in görüntüsünü hatırladı. Gerçekten dehşet vericiydi.

"Bilmiyorum, Anna." Wilhelm ona öyle bir kederle baktı ki, Anna dayanamadı. "Bilmiyorum. Belki de Alex'in yerine geçebilecek başka biri vardır. Belki Kurt bile olabilir." Başını iki yana salladı. "Ya da hiç tanımadığımız biri. Ama bunu durdurmak için her zaman bir şans vardır,

Anna. Her zaman. Sadece çok geç olmadan fırsatı yakalamak için uyanık olmalıyız."

Anna onun kollarına yaslandı ve ağladı. Kendi ülkesinin çöküşüne neden olacaktı. "Bana ne yapabileceğimi söyle," dedi ağlaması bittiğinde içtenlikle. "Wilhelm, lütfen. Bir şeyler olmalı."

Wilhelm onun yanağını okşadı. "Şu andayabileceğin en iyi şey sana söylediklerimi unutmak Anna. Eğer Devin bildiğinden şüphelenirse " iç çekti. "Sana hiçbir şey söylememeliydim. Devin şüphelenirse, seni önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca hapse atar. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Araba Anna'nın evinin önüne yanaştı ve Wilhelm pencereden dışarı baktı. "*Kommen Sie*, unutmana yardım edeyim."

Onu eve götürdü ve yeni hizmetçiyi selamladıktan sonra onu üst kata çıkardı ve Devin'in ne olduğunu bilmemesi için içindeki her şeyi kullanarak bilgiyi bağladı ve zihninin derinliklerine sakladı. biliyordu. Onu korumak için bir Yaşlı olarak yapabileceği tek şey buydu.

Bölüm Kırk Üç

Anna bu andan korkuyordu ve sonunda gelmişti. Onlar Wilhelm'in onu bırakması için Devin'in evine doğru gidiyorlardı. Almanya'da o kadar güzel vakit geçirmişti ki. Kendini çok huzurlu hissetmişti ve şimdi acı gerçeklere geri dönmüştü. Bunu Wilhelm'den saklamaya çalıştı ama Wilhelm onun gergin olduğunu biliyordu. Devin'le birlikte yaşamak onu korkutuyordu. Birkaç yıl önce olsa bunu söylemezdi ama şimdi... Devin zaman geçtikçe daha da zalimleşiyordu.

Devin'in evinin önüne geldiklerinde Wilhelm, "Açılış gecesi için dışarıda olacağım, Anna," diye söz verdi. "Seni yeniden dans ederken görmek için sabırsızlanıyorum."

"Seni tekrar görebilmek için günleri sayıyor olacağım Wilhelm," dedi korkusunu ondan saklamaya çalışarak.

"Senin için elimden geleni yapacağım, Anna. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ev senin, Anna. Her zaman senin hizmetinde olacak."

Anna başını salladı ve onu öpmek için öne eğildi. "Teşekkür ederim Wilhelm." Adam onun elini okşadı. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim."

Şoför bavulu bagajdan çıkardı ve Wilhelm bavulu ön kapıya kadar çekti. Anna zili çaldı ve hizmetçi kapıyı açtı. İçeri girdiler ve Devin'i beklerken Anna Wilhelm'in yanına sokuldu.

Birkaç dakika sonra üzerinde rahat bir kot pantolon, siyah bir polo tişört ve yüzünde kibirli bir gülümsemeyle aşağı indi. "Anna, seni özledim," dedi, saçlarını avuçladı ve onu sertçe öptü. Yüzünü incelemek için geri çekildi ve kaşlarını çattı. Wilhelm'e döndü ve başıyla onayladı. "Artık gidebilirsin. Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Wilhelm çenesini ayarladı. "Fındıkkıran'ın açılış gecesi için dışarıda olacağım. Onu sağlıklı ve bütün olarak bulmayı umuyorum."

Devin sıırttı. "Elbette Wilhelm. En önemli varlığımı yok etmem, değil mi?"

Wilhelm'in gözleri kısıldı. "Onu da arayabilmeyi umuyorum." Devin omuz silkti. "Devam et."

Wilhelm kollarını ona doğru açtı ve kız ona doğru koşup sarıldı. "Seni seviyorum, *Liebling*," diye fısıldadı. "Ara beni. Ne zaman istersen. Saat farkı için endişelenme."

Anna kendisini kör eden gözyaşlarına gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Seni seviyorum Wilhelm," diye fısıldadı ve ona cesur bir gülümseme verdi.

Öne doğru eğildi, onu yanağından bir kez daha öptü ve sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. Hizmetçiye belli ki onun gidişini beklemesi talimatı verilmişti ve kapıyı onun için açtı. Anna'ya gülümseyerek baktı ve sonra ayrıldı.

Adam gözden kaybolurken Anna'nın omuzları çöktü ve Devin arkasından yaklaştı ve boynunu emdi. Adam hassas deriyi nazıkçe ve sonra daha sert ısıtırken yumuşak bir şekilde inledi. "Ah!" diye acı içinde haykırdı.

"Yukarı gel. Yeniden tanışmamız gerek." Elini tuttu ve onu üçüncü kattaki ana süite götürdü. "Eğer seni yatağında istemiyorsam, Sandy'nin eski odasında uyuyacaksın. Eşyaların oraya yerleştirildi, dairedaki eşyaların da dahil."

"Teşekkür ederim, Efendim."

"Dans etmediğin zamanlarını bana ayıracaksın. Benden izin almadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Kimseyle çıkmayacaksın. Benim iznim olmadan kimsenin vücuduna girmesine izin vermeyeceksin."

Ana süitin ikinci yatak odasına girdiler. "Kukun benim ve sadece ben ve benim belirlediğim erkekler tarafından kullanılacak. Eğer sana izin vermediğim biriyle seviştiğini görürsem... bu hareketinin sonuçlarını sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin." Ben'den bahsediyordu. "Anladın mı?"

"Evet, Efendim," dedi usulca, gözlerinde başlamak üzere olan yaşları saklamak için etrafına bakınarak. Odanın körfeze bakan büyük pencereleri vardı, bu da odayı aydınlık ve havadar yapıyordu. Fransız kapılar, diğer tarafında Devin'in yatak odasının bulunduğu bir terasa açılıyordu. Güzel bir odaydı.

"Halk senin benim metresim olduğunu bilecek. Dansçı arkadaşların senin benim metresim olduğunu bilecek. Yaptığın her şey bana yansıyor, bu yüzden düzgün davranmayı öğrengen iyi olur." Bu tehdidi odanın serin havasında asılı bıraktı.

"Evet, Efendim."

"Adınızı Perkins olarak değiştirmenizi isterdim ama bunu yapamayacak kadar iyi tanınıyorsunuz." Parmaklarını yatağın karşısında duran şöminenin mermer şöminesine vurdu. "Erkekler seni sikmek için buraya gelecekler,

Yaşadığınız diğer yerlerde olduğu gibi. Bununla nasıl başa çıkacağını biliyorsun. Daha fazla seyahat edebiliriz, ancak dans programınızı dikkate alacağım. Dansınız oldukça büyüleyici ve ben de bunu avantaj."

"Evet, Efendim."

Döndü ve odadan dışarı çıktı. Yatak odasına doğru yürürken Anna koşarak ona yetişti. "Her akşam altı gibi eve geliyorum. Burada olmanı bekliyorum," diyerek yatağın alt köşesini işaret etti. "Çıplak ve dizlerinin üzerinde, ihtiyaçlarımı karşılamaya hazır ol. Sonra da akşam yemeğini yiyeceğiz."

"Evet, Efendim."

"Bazen benimle şehir merkezinde yemekli bir toplantı için buluşmanı isteyebilirim. Bu durumda sana ne giyeceğini söyleyeceğim ve sen de zamanında gelip senden istediğim her şeyi yapmaya hazır olacaksın."

"Evet, Efendim."

Odanın karşısına geçip ona doğru yürüdü ve çenesini kaldırdı. "Bir Yaşlı Hanımefendi'nin neden bu kadar çekici olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi aniden yumuşamıştı.

Anna gözlerini kırıştırdı. Buna cevap vermesini mi istiyordu? "Yarı Ölümsüz olduğumuz için mi?"

Devin gülümsedi. "Evet. Kısmen. Sadece varlığın bile çekici ve Baştan çıkarıcıdır ve gördüğünüz gibi manipüle etmek ve kontrol etmek için kullanılabilir." Parmaklarını kadının boğazında gezdirdi. "Vücudun bana bu gücü veriyor ve bunun için minnettarım." İşaret parmağıyla göğüslerinin etrafında gezindi ve ardından meme ucuna dokunarak anında sertleşmesini sağladı. Gülümsedi ve parmak eklemlerinin arasından kavrayıp sıktı.

Anna acı içinde haykırdı ve o da Anna'nın gözlerindeki yaşlara gülümsedi.

"Acı çekmen hoşuma gidiyor bebeğim," dedi sessizce. "Bu beni tahrik ediyor."

Adam meme ucunu bıraktı ve kadın titrek bir nefes aldı. "Tabii ki, ben de Seni boşalırken izlemek gibi." Döndü ve yatağa doğru yürüdü.

"Kıyafetlerini çıkar ve yatağa uzan."

Anna hızla soyundu ve giysilerini yanındaki sandalyeye bıraktı. "Bir Ölümsüz'ün dölünün, bir Ölümsüz'ün dölüyle aynı niteliklere sahip olduğunu da biliyor muydun?

var mı? Onu bedenime alarak, bana Ölümsüzlük ve onunla ilişkili güçlerin... infüzyonunu veriyor. Bu yüzden Yaşlılar, Yaşlı olduklarında Ölümsüzler tarafından becerilirler. Hepsinin içinde Ölümün bir unsuru

var.Bende daha fazlası var çünkü....." Güldü. "Peki, çünkü ben istedim ve aldım." Onun yanındaki yatağa oturdu. "Bir Ölümsüz ve bir Yaşlı Hanımefendi'yi birleştirdiğinizde, bu daha da

güçlü. Bu yüzden her yıl hamilelik oluyor. Bu yüzden her yıl yaptığım şeyler. Ama," Devin göğüslerinin etrafında daireler çizdi. "Elders ile olmak bana güçlerimin ülke dışında ne kadar sınırlı olduğunu fark etmemi sağladı ve buna sahip olamam. Sonunda, dünya Büyüklerini manipüle etmem gerekecek ve tüm bunları buradan yapamam." Onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Senden daha fazlasına, senin özünden ve Ölümsüzlerin özünden daha fazlasına ihtiyacım var."

Anna onun konuşmasını dinledikçe daha da korkmaya başladı. "Beni yine öldürecek misin?" Ölüm kötü bir şey gibi görünmüyordu.

"Oh, hayır. Bu hiç iyi olmaz. Güçler bir süre sonra etkisini yitiriyor, bu yüzden sana burada yanımda ihtiyacım var ve bu yüzden her yıl bahar ayını yapılmalı. Ama başarılı olmak istiyorsam bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Lanet başkan beni dinlemek istemediğine karar verdiğinde her seferinde Washington'a uçmak zorunda kalmak istemiyorum. Sadece bedenimin değil, sözlerimin de güce ihtiyacı var." Gülümsedi ve parmaklarını Anna'nın kalçalarından aşağı kaydırды, sonra tekrar yukarı kaldırdı, sonra bir parmağını vücudunun içine soktu ve ıslak parmağını kaldırarak dışarı çıkardı. "Bu senin özün, Anna. Senin sıvı haldeki gücün." Parmağını emdi. "Kendi başına, erkeklerin senin istediğin şeyi yapmasını sağlayabilir. Kendi manipülatif becerilerimi bir süreliğine güçlendirebilir. Ama bir Ölümsüz'ün dölüyle birleştiğinde, neredeyse senin ölü bebeklerin kadar iyi."

Anna onun sözlerine tepki vermemek için kendini zorladı, ama onun bu kadar duygusuzca konuşması hem kalbini kırdı hem de onu dehşete düşürdü.

Kıkırdadı. "Vitaly'nin cenazesine gidene kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Elinin altında çok ilginç kitaplar var. Var olmaması gereken kitaplar. Bende de aynısından birkaç tane var ama onun koleksiyonu gerçekten inanılmaz. Bir tanesi, birden fazla Yaşlı Hanımefendi'ye sahip olan bir adamdan bahsediyordu.

Ölümsüzler onun kontrolü altındaydı. Kendi güçlerini onlara karşı kullanarak Ölümsüzleri ve etrafındaki herkesi kontrol etmeyi başardı." İç çekti. "Birden fazla Mürver Hanım'a sahip olmayı asla umamam, ama elimdekini kullanabilirim.

ve onu kurutmak...kelimenin tam anlamıyla."

Eğildi ve birkaç dakika boyunca onun amını yaladı. Anna kıvranıyor ve inliyordu. Oturdu ve dudaklarını yaladı.

"Mmm. Çok tatlı." Başını onun dizine yasladı ve yüzüklerini çekti. "Her şey tatsız olmayacak, bebeğim. Orgazmlar daha fazla meyve suyu yaratır. Bence sen de zevk almaya başlayabilirsin. Ve," diye sırtıttı. "Kaveh

ortak bir yatak arkadaşı olacak." Hınzır gözlerle gülümsedi. "Yine de Kaveh iyi bir kovalamacayı sever. Senin pasifliğin onu sıkıyor. Bu yüzden şu andan itibaren onunla deli gibi dövüşeceksin ve o da seni bastırmaktan zevk alacak. Ne istersen yapmaktan çekinme

ondan kaçınmak istersiniz. Eğer yeterince mücadele etmezseniz eminim size motivasyon sağlayabilir."

Anna üzgün gözlerle ona baktı. Sorunun nereden geldiğini bilmeden fısıldayarak, "Sizin için sadece bu kadar mıydım Efendi?" diye sordu.

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gençken bana tapıldığını sanırdım." Yutkundu. "Hepsi bir yalan mıydı?"

Adamın gözlerinde bir duygu titreşimi gördü ve sonra kayboldu. "Sana değer verdim, Anna. Olması gerekenden daha fazla. Ama bu benim nihai Amaç. Seni neden doğarken sahiplendiğimi. Neden ben. " Durdu ve onu inceledi.

"Aileni neden öldürdüğümü."

Anna'nın gözleri büyüdü ve yaşlarla doldu. Ağzı şoki içinde kırırdandı, ta ki sözcükleri boğuk boğuk söyleyene kadar. "Sen..? Sen..? Ama. " Onu salladı

Başını. "Hayır, düştüler. Köprü'nün dışına."

Devin sırtıttı. "Tabii ki yaptılar. Büyük bir SUV onlara çarptı ve kurtulmalarına yardım etti."

Gözleri yaşlarla doldu ve titredi. "Neden?"

"Çünkü baban şüphelenmeye başlamıştı. Seni benden almasına izin veremezdim. Planlarım çoktan harekete geçmişti. Bu, ve bu seni bir seks bağımlısına dönüştürmenin zamanı gelmişti. Tüm hayatın benim ellerimdeydi, Anna. Annenle tanıştığım andan itibaren onun özel olduğunu biliyordum. Babanla tanışıp evlendiğinde, onu almam gerektiğini biliyordum.

fırsattan yararlanmak." Ona hınzırca bir sırıtış attı. "Kendini kötü hissetme. Ben de kendi ailemi öldürdüm."

Anna dehşet içinde ona baktı. Neden dehşete kapılmıştı? Ben'i onun gözleri önünde öldürmüştü. Anne ve babasını öldürdüğünü öğrenmek onu neden şaşırtmalıydı? Öldürecek ve bunun için ne gerekiyorsa yapacak ne ister

yapmak için. "Neden?" diye tekrar sordu. "Neden bu kadar çok güce ihtiyacın var?"

Devin güldü. "Kötü bir adam gibi nutuk atmamı mı istiyorsun? Babamın ne kadar korkunç olduğunu mu anlatayım? Annemin beni nasıl ihmal ettiğini mi? Hayır, annem beni severdi ve babam da bana karşı iyiydi. Ama o zayıftı. Diğer Yaşlılar onu, Yaşlı'nın rolünü azaltacak zayıf kararlar olduğunu bildiği şeyleri yapması için manipüle etti. Zayıflıktan nefret ederim." Ona baktı. "Güçlü bir kadın olabilirdin, bu yüzden seni yalvarırken, yakarırken ve ağlarken görmek beni memnun ediyor. Bana

baktığında dehşete düştüğünü görmek." Ayağa kalktı ve gözlerini devirdi.
"Kahretsin, şeytani bir kadın gibi konuşuyorum.
kötü adam." Onu ters çevirdi ve bacaklarının arasına diz çöktü. "Oh, pekala.
Olabilir

Anın tadını çıkar." Adamın pantolonunun fermuarını açtığını duydu ve sert aletinin kış deliğine bastırıldığını hissetti.

"Lütfen, Usta. Yapmayın."

Güldü ve ileri atılarak Anna'nın içini açtı. Anna acı içinde çığlık attı. Saçlarından tuttu, başını geriye çekti ve kanayan deliğine defalarca soktu ve doruğa ulaştığını haykırana kadar durmadı. Anna'nın yanına düştü ve sırt üstü yattı.

"Siktir, bu iyi geldi," diye mırıldandı ve kışının yanağını okşayarak acı içinde kıvrınmasına neden oldu. "Git kendini temizle," dedi ve kışına kırmızı bir iz bırakacak kadar sert bir şaplak attı.

Anna topallayarak banyoya gitti ve bir bez bulup ıslattı ve yırtılan deliğine bastırdı. Öne doğru eğildi ve başını makyaj masasının üzerine koyup ağladı. Her şey ne kadar çabuk değişmişti.

Devin yatak odasından ona bağırdı. "Bir havlu getir. Yatakta kanamanızı istemiyorum."

Bir el havlusu kaptı ve topallayarak yatak odasına geri döndü. Anna Devin'in sikinin üzerinde kurumuş kan olduğunu gördü. Ondan. Bundan sonra böyle mi olacaktı?

Havluyu kalçalarının altına koyarak onu yatağa çekti ve sonra bacaklarının arasına uzandı. "Kaveh daha sonra burada olacak ama ben şimdi tadına bakmak istiyorum." Onu hararetle yemeye başladı. Isırdı, emdi ve yaladı.

Ara sıra bir parmağını aşağı indirip kızın ağrıyan deliğine vurarak acı içinde haykırmasına neden oluyordu. Kadın kurtulmak için mücadele etti ve adam onu yerinde tutmak için kollarını uyluklarının üzerinden aşağı doğru tuttu. Teni çiğ olana kadar onu yaladı.

Sonra ayağa kalktı ve banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra takım elbise giymiş ve kravat takmış olarak dışarı çıktı. "Birkaç saatliğine işe gitmem gerekiyor. Kaveh seni becermek için bir ara burada olacak. Eve geldiğimde dizlerinin üzerinde pozisyon al."

Arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı. Kadın bir dakika boyunca boş kapı aralığına baktı ve sonra hıçkırmaya başladı.

Ailesi için, Wilhelm ve Kurt için, Alex için ağladı. Her zaman işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü ama hep daha kötüye gidiyordu. Wilhelm'i aramak istedi ama onu rahatsız etmek istemedi. sıkıntılar. Yardım etmek için hiçbir şey yapamamak onu çok kötü hissettirecekti. Bu yüzden orada öylece yattı ve uyuyana kadar ağladı.

Bölüm Kırk Dört

"Uyan kızım."

Anna'nın gözleri yabancı sesle irkilerek açıldı. Yukarı baktı Kaveh'in yatağın ayak ucunda beyaz keten pantolon ve gömleksiz durduğunu gördü. Orada durmuş altın gözleriyle onu izlerken geniş göğsü bronz renginde parlıyordu.

"K-Kaveh," diye kekeledi, adamın ona bakışından korkmuştu.

Adam sırtıttı. "Buraya oynamaya geldim."

"Oynamak mı?"

"Evet. Benimle dövüşüyorsun ve ben seni bastırdıktan sonra sikimi amına sokuyorum."

"Oh," dedi usulca. Başını kaldırıp ona baktı, gözlerindeki sabırsızlığı gördü ve gözlerini ondan ayırmadan yataktan kalktı.

"Eğer benimle iyi dövüşürsen, sikimi normal bir erkek boyutunda tutacağım. Eğer yapmazsan, benimle seks yapmayı birçok yönden çok acı verici hale getireceğim."

"Nasıl dövüşüleceğini bilmiyorum," dedi usulca.

Kaveh kaşlarını çattı. "Benden uzak durmaya çalışarak koşmaya başladın.

Seni yakaladığımda tüm gücünü kullanarak kaçmaya çalışıyorsun." "Oldukça anlamsız bir egzersiz gibi görünüyor," diye yorumladı.

"Senin için belki, seksi olabileceğinden daha az acı verici tutmak dışında.

Benim için oyun. Oynamayı seviyorum."

Anna kapıya baktı. "Koşmak mı?"

Kaveh başını salladı.

Anna bir nefes aldı ve koşarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Kaveh'in kahkahasını ve ardından arkasından gelen ayak seslerini duydu. Merdivenlerden inip aile odasına koştu, bir kanepenin arkasına saklanıp nefesini tuttu.

"Oh, saklanmak. Çok iyi." Adam yine güldü. Pencerenin yansımasından onun yaklaştığını gördü. Adam kanepenin arkasından dolanınca ayağa fırladı ve diğer tarafa koşarak odadan çıktı.

Bir saat boyunca evin her yerinde onu kovaladı. Onu birkaç kez yakaladı ve sonra bıraktı. Sonunda Anna bitkin bir halde girişe yığıldı. Başını serin zemine koydu ve Kaveh'in onu bulmasını bekledi. Artık daha fazla koşamazdı.

Onu kucağına aldı ve omzunun üzerinden üst kata, "onun" yatak odasına taşıdı. Onu sırt üstü yatağa yatırdı ve ona baktı.

"İyi oyun. Hatta eğlenmenize bile izin verebilirim."

Pantolonunu çıkardı ve Anna bitkin bir halde onun sertleşmiş sikine baktı. Çok kalın ve uzundu. O kadar yorgundu ki uyumaktan başka bir şey düşünemiyordu ama adamın umurunda değildi. Onu elleri ve dizleri üzerine çevirdi. Parmakları onun hassas deliğini okşadı.

"Görünüşe göre Devin bugün seninle biraz eğlenmiş bile."

Anna başını öne eğdi ama bir şey söylemedi.

Kalçalarını kavradı ve güçlü bir hamleyle içine girdi. Anna'nın başı yukarı kalktı ve adam içine girerken homurdandı. Devin'in dili yüzünden hâlâ hamdı. Etrafına uzandı ve klitorisiyle oynadı ve inledi.

"Gel kızım," diye emretti Kaveh.

Anna gerildi ve sonra orgazmının üzerine çöktüğünü hissetti. Kaveh saçlarını çekti ve Anna vücudunun üst kısmını kaldırdı. Anna kıvranırken ve uzun bir orgazm çılgılığı atarken onu kendisine doğru tuttu. Kadının öne doğru düşmesine izin verdi ve kendini onun derinliklerine pompaladı ve boşalırken bağırdı. Onun içinde zonkladığını, dölleri vücudunun derinliklerine boşalttığını hissedebiliyordu.

İşi bittiğinde çekildi ve kadın yatağa yığıldı. Adam odadan çıkıp gitmeden önce hiçbir şey söylemedi. Anna gözlerini kaldırıp saate baktı. Saat beş buçuktu. Devin yakında evde olacaktı. Birkaç dakikalığına gözlerini kapatabilirdi....

Anna merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca gözlerini açtı.

Devin!!

Yataktan fırlayıp diğer odaya koştu ve Devin içeri girmeden saniyeler önce halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Efor sarf etmekten göğsü kabardı ve Devin onun önünde durdu. Fermuarını açtı pantolonunu indirdi ve sikini ağzına alabilmesi için onu saçlarından tutup yukarı çekti. Başını sabit tuttu ve yavaşça ağzını sikkemek için kalçalarını hareket ettirdi. Kadının boğazına vurup içine doğru iterken inledi.

Anna boğulmamaya çalışarak yutkundu ve o da yüksek sesle inledi.
Onun

Hareketler hızlandı, boğazını sertçe sikti ve canını acıttı ama o sadece gözlerini kapadı ve katlandı. Başka ne yapabilirdi ki? Sonunda adam yüksek sesle inledi ve kızın ağzına boşaldı, kız da adamın döllerini yuttu ve ardından yalayıp temizledi.

"İyi kız," diye mırıldandı. "Seni memnun etti mi?" Devin odadakilere sordu.

"Evet ve onu ödüllendirdim." Bu Kaveh'ti. Onun orada olduğunu fark etmemişti. Geç kaldığını biliyor muydu? "Amcığı çok güzel."

Devin onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı. "Evet, öyle, değil mi?" Onu yatağa geri itti ve kalçalarını ayırdı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, parmağını hassas dudaklarında gezdirerek. Eğildi ve yavaşça yarığında klitorisine doğru yalayıp onun titremesine neden oldu. Doğruldu ve gülümsedi. "Üzerine bir bornoz giy ve yemeğe gel. Sonrasında tatlı yiyeceğim." Kaveh'e baktı. "Akşam yemeği mi?"

Kaveh başını salladı. "Yarın görüşürüz." Ve ortadan kayboldu.

Anna şok içinde duruyordu, Ölümsüzlere ve onların ortadan kaybolmalarına hâlâ alışamamıştı. Devin onun yüzünü tokatladı. "Robe. Akşam yemeği. Yoksa yemek yemezsin."

"Evet, Efendim," dedi usulca ve bornozunu almak için hızla diğer odaya yürüdü.

Mutfakta yemek yediler. Devin iPad'inde bir şeyler okurken Anna yemeğine bakıyordu. Yemek yemesi gerekiyordu. Güçlenmek ve bebek için. Wilhelm'in bebeği için. Kendine küçük bir gülümseme verdi ve iştahının yerine geldiğini hissetti. Wilhelm'in kıymetli çocuğunu taşıyordu. Bu onu ayakta tutacaktı.

Yukarı çıktıklarında Devin onu yatağa yatırdı ve saatlerce amını yaladı. Acıdığı için ona karşı mücadele etmeye başladığında, ayak bileklerini bileklerine bağladı ve onu tuttu. İşi bittiğinde onu sertçe becerdi ve sonra yatağında uyumasına izin verdi. Adam odadan çıktı ve kız, daha o sabah yaşadığı mutluluğu hatırlatırcasına elini karnına koyarak anında uykuya daldı.

Ertesi sabah, Devin onu saçlarından tutup başını sikine doğru çekerek uyandırdı. Onu emdi, yuttu ve sonra işe hazırlanmak için ayrıldı. Kadın tekrar uykuya daldı ve Devin gitmeden önce onu uyandırdı.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin ya da kimseyle konuşmayacaksın. Kaveh bu öğleden sonra gelecek. Ona iyi davran."

"Peki efendim," dedi usulca ve adam dönüp odadan çıktı. Kadın başını tekrar yastığa koydu ve uykuya daldı.

Öğleden sonra erkenden uyandı ve yiyecek bir şeyler bulmak için aşağı indi. Hizmetçi Julie ona bir sandviç ve salata hazırladı ve Anna masada sessizce yedi. İş bittiğinde duş almak için yukarı çıktı ve sonra Kaveh'i beklemek üzere Devin'in yatağına uzandı.

Adam geldiğinde hemen yatağın üzerine çıktı ve kızın peşinden gitti ama kaçmasına izin vermedi. Kadın onunla elinden geldiğince mücadele etti ve adam sanki iyi vakit geçiriyormuş gibi ona sadece güldü. Kızın uzun süre mücadele edecek gücü yoktu ve bu onu kızdırdı. Onu ters çevirdi ve bir Acıyan amının içinde kocaman bir yarak. Acı içinde çığlık attı ve adam onu iyice gerip yavaşça vücuduna girerken kaçmaya çalıştı.

"Beni boğazında hissedeceksin kızım," diye homurdandı ve bir şeye çarptığında şok içinde haykırana kadar bastırdı. "Bu da ne...?" Adam geri çekildi ve içeri itti ve bir noktada durdu. Hareketi tekrarladı, her seferinde Anna'ya inanılmaz bir acı verdi.

Kadının omzunu tuttu ve onu ters çevirdi, gözleri altın ateşiyle parlıyordu. "İçeri girmemi reddedemezsin," diye hırladı.

"Değilim," diye inledi.

Bacaklarını ayırdı ve canını acıtacak kadar içeri itti. Anna kıpırdanmaya çalıştı ama adam onu hareketsiz tuttu. "Dur."

Elini karnına koydu ve sonra ona ters ters baktı. "Sen hamilesin. Vücudun onu koruyor."

"O mu?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle. "Biliyor muydun?" diye tersledi

Anna korkuyla ona baktı ve sonra yavaşça başını salladı.

Yüzüne mide bulandırıcı bir sırıtma yayıldı. "Devin memnun olmayacak. Cezalandırılacaksın." Elini havaya kaldırdı ve altın bir zincir belirdi. Zinciri önce kızın bileğine, sonra da yatağın direğine doladı. "Kaçamazsın, bu yüzden denemeye zahmet etme." Ayağa kalktı ve gözden kayboldu.

Anna yorgana uzandı ve altına girerek kaderini beklemeye başladı. Devin ne diyecekti? Elbette kızacaktı. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. İş bitmişti ve belli ki iyi korunuyordu. "Wilhelm," diye nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Bölüm Kırk Beş

Wilhelm telefonunun çaldığını duyunca homurdandı. Saate baktı. Sabahın ikisinde kim arıyor olabilirdi ki? *Anna!* Hemen telefonuna uzandı. Arayan oydu. Ve görüntülü arama mı?

Düğmeye bastığında Ilsa kıpırdandı. "Anna? Her şey yolunda mı?" diye sordu, içini endişe kaplamıştı.

Kadının solgun yüzünü gördü, sonra görüntü bulanıklaştı ve Devin belirdi. "Merhaba Wilhelm," dedi hınzır bir gülümsemeye.

Ilsa onun yanına oturdu. "Beni neden onun telefonundan arıyorsun, Devin?" Wilhelm talep etti.

"Çünkü önemli bir olay için uyandığından emin olmak istedim." Resim tekrar sallandı ve Wilhelm Anna'nın büyük bir yatağa bağlandığını gördü. Elleri ve ayak bilekleri yatağın direklerine bağlıydı ve gözleri kapalıydı.

Devin tekrar ortaya çıktı, ama daha uzakta. Telefonu başka biri tutuyordu. "Onu ne için hamile bırakabileceğini düşündün? Bir varis mi? Onu hamile bırakmamı engellemek mi?"

"Bebek iyi korunuyor, Devin. Her şeyi oluruna bırak."

"Oh, hayır. Bunu yapamam. Onun bebeğine ihtiyacım var Wilhelm. Ama bunu yapmak için seninkinden kurtulmam gerek."

Devin'in yatağa doğru yürüdüğünü gören Wilhelm'in midesine mide bulandırıcı bir his yayıldı. "Anna, Wilhelm'e merhaba de."

Anna'nın gözleri açıldı ve Wilhelm gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. "Wilhelm," diye fısıldadı Anna, bağlarını çekiştirerek.

Devin, "Ian, hareket et ki her şeyi görebilsin," diye talimat verdi.

Anna'nın amını görebilmek için resim hareket etti. Kızarmış ve şişmişti. Neler oluyordu?

"Çok safsın Wilhelm. Hamileliğin yapmam gereken şeyi yapmamı gerçekten engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, Devin. Yapma!" Devin'in eli Anna'nın yarığına doğru ilerlerken Wilhelm bağırdı.

Devin ona sırtarak karşılık verdi ve elini Anna'nın vücudunda gezdirmeye başladı. Parmakları kaybolurken Anna kıvranıyor ve inliyordu. Wilhelm, Devin'in elinin Anna'nın vücudunda kaybolmasını ve Anna'nın acı içinde inlemeye başlamasını dehşet içinde izledi ve dinledi.

Wilhelm uzaktan izlerken kendini çok çaresiz hissetti. Yapamıyordu. gördüklerine inanamıyordu. Devin çıplak elleriyle onun bebeğini alacaktı. Aaron'ın raporlarından bunu Buluşmalar'da yaptığını biliyordu ama ilk elden görmek... iğrençti.

Anna hıçkırarak Devin'e durması için yalvarırken Wilhelm'in gözleri yaşlarla doldu. Kapatmak, telefonu kapatmak istedi. Ama yapamadı. Sadece oturup bu iğrenç insanın çocuğunu Anna'nın rahminden almasını izleyebilirdi.

Devin aniden kaşlarını çattı. İleri doğru itti ve Anna acı içinde çığlık attı. Dudakları birbirine yapıştı. "İçeri giremiyorum."

Wilhelm onun ön kol kaslarının esnediğini ve Anna'nın ondan uzaklaşmaya çalıştığını gördü.

"Lanet olsun." Elini çekti ve kaşlarını çattı.

Rahatlama Wilhelm'in vücuduna yayıldı. Anna'nın bedeni bebeği koruyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki Devin tekrar konuştu.

"Bıçağı getir."

Hem Anna'nın hem de Wilhelm'in gözleri büyüdü. Ilsa'nın yanında soluğunu duydu

Onu

"Ilsa," dedi çok sessiz bir şekilde Almanca. "Yapma. İzlememelisin."

Kadın onun arkasına geçti ve kollarını beline doladı, Başını ve çıplak göğüslerini onun sırtına yasladı. Kızın hareketlerinden ağlamamaya çalıştığını anladı.

Anna acı içinde inliyordu ve Devin onun bacaklarının arasına oturup ona baktı. "Wilhelm. Bana karşı gelmemen gerektiğini bilmelisin. Özellikle de kendi bölgemde. Şimdi, Anna senin küstahlığın yüzünden acı çekecek."

"Vücudu kendini koruyor. Bebeği rahat bırak Devin." Emredici bir tonda konuştu.

Devin güldü. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Bunu mu bekliyordun?" diye tekrar güldü. "Hayır Wilhelm. O rahme birkaç hafta içinde ihtiyacım var ve senin DNA'n yoluma çıkıyor. Çıkarılmalı."

"Kendin söyledin, içeri giremezsin. Bıçak kullanırsan onu öldürürsün." "Bu yüzden yanımda Ölümsüzler var. Eğer ölürse, onu Geri. Ya da en başından ölmesini engelle. Bu daha iyi. Daha az.

enerji boşa harcanıyor." Onun bu kibirli tavrı Wilhelm'in midesini bulandırdı.

Zavallı Anna. Zaten çok acı çekiyordu. Hâlâ inlediğini duyabiliyordu. Tanrım, onu hamile bırakan gerçekten de kibir miydi? Onun iyiliğini kendi gururuna mı tercih etmişti?

"Lütfen yapma," dedi Wilhelm usulca. "Lütfen Devin, ona merhamet et. Bir kez olsun."

"Merhamet zayıf insanlar içindir Wilhelm. Ben zayıf değilim." "Merhamet göstermek için güçlü bir adam olmak gerekir."

Devin güldü. "Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Bir adam odaya girdi ve Devin'e bir bıçak uzattı. Wilhelm'in görmesi için havaya kaldırdı. Tören bıçağına benziyordu. Bıçağı uzun ve inceydi, mücevherli bir sapı vardı.

"Oğluna veda et," dedi Devin ve Anna'nın açılmış bacaklarının arasına diz çöktü. İnce bıçağı şişmiş kıvrımlarının arasına sokarken klitorisini fiskeledi. Anna her fiskelede sıçrayıp sarsıldı ve vücudu bıçağın etrafında hareket ederken acı içinde haykırdı.

Ilsa, Wilhelm'in arkasından inledi.

Anna aniden kulak tırmalayıcı bir çığlık attı ve vücudu kaskatı kesildi. "Hayır!" diye bağırdı.

Bıçak neredeyse sonuna kadar girmişti ve Devin son bir hamle yaparak Anna'nın tekrar çığlık atmasını sağladı. Birkaç kez girip çıktı ve vücudundan kan damlamaya başladı. Anna çığlık atmaya ve hareket etmeye devam etti, bu da bıçağın onu olduğundan daha fazla kesmesine neden oldu. Devin bıçağı çekti ve damlayan kan bir akıntıya dönüştü.

Wilhelm, Devin'in bir kez daha elini Anna'nın vücuduna sokmasını ve Anna'nın daha da yüksek sesle çığlık atmasını izlerken kusmuğunu yuttu. Çığlıkları telefonun hoparlörünün sınırlarını zorladı ve karanlık yatak odasında yankılandı.

Sesi kısmak istedi ama bir türlü yapamadı. Bu Anna'nın çektiği acıyı inkâr etmek olurdu. Anna'nın çektiği acıyı hayal bile edemezdi. Çığlıkları ve çırpınışları güçlendi, vücudu kaskatı kesildi ve Devin sırtıttı. Kanlı bir kütle tutan kolunu dışarı çekti.

Wilhelm, "Tanrım, hayır," diye faydasızca yalvardı.

Devin kanlı elini telefona uzatarak, "İşte oğlun Wilhelm," dedi. Anna arka planda hıçkırarak ağlıyordu, kan akıyordu. Eskisinden daha az enerjiyle de olsa kelepçelere karşı direniyordu.

Wilhelm kendini tutamadı. Telefonu yatağın üzerine bıraktı ve elleri ve dizleri üzerinde yere düşerek defalarca kustu.

Anna hıçkırırken Ilsa'nın burnunu çektiğini ve Devin'in güldüğünü duyabiliyordu. Anna'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Tanrım, zavallı kız.

"Telefonu kapat Ilsa," diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Lütfen." Midesindekilerin ekşi kokusuyla çevrili siyah zemine baktı. Yatakta bir hareket oldu ve oda sessizleşti. Telefonun mavi ışığı söndü ve sonra oda karanlığa gömüldü.

"Wilhelm..." Ilsa yumuşak bir sesle söyledi. Yatağın başucundaki ışığı açtı ve diz çöktü.

onun yanında. "Oh, Wilhelm." Birkaç dakika onun başını okşadı ve sonra ayağa kalkıp banyoya gitti.

Suyun aktığını duydu ve kadın birkaç dakika sonra geri dönüp alnına ve yüzüne serin bir bez sürdü. Doğrulup yatağa yaslandı, kalbi paramparça olmuştu. Ilsa telefonda usulca konuşarak Lukas'a Wilhelm'in hasta olduğunu söyledi.

Wilhelm korkunç görüntüleri aklından çıkaramıyordu. Anna. Kıymetli bebeği. Bu sabah isim bile düşünmüştü. Gözyaşları yanaklarından aşağı ve çıplak göğsüne akıyordu.

Ilsa tekrar gitti ve bornozuyla geri döndü. "Gel, başka bir odada uyuyalım." Dalgınca ayağa kalktı ve Ilsa'nın bornozunu giymesine yardım etmesine izin verdi. Elini tuttu ve onu yatak odasından çıkarıp yakındaki bir misafir odasına götürdü.

Yatağa sertçe oturdu ve olanlar karşısında tamamen şok olmuş bir halde yere baktı. Şeytan kelimesini nadiren kullanırdı ama az önce gördüklerini tanımlamak için bulabildiği tek kelime buydu. Devin şeytandı. Bir kadının bedenine girip kendi elleriyle bir bebeği aldirmek? Sadece kötü bir adam böyle bir şey yapabilirdi.

"Zavallı Anna," diye fısıldadı. "Benim zavallı, zavallı Anna'm." Kanlı gözlerle karısına baktı.

Ilsa onun yanına oturdu ve ona sıkıca sarıldı. ".....Bunu ona gerçekten yaptı mı?"

"Evet. O bir canavar ve durdurulmalı. "

"Ama nasıl? Alex öyle. "

"Biliyorum, *Mausi*. Ama her zaman bir yol vardır. Sadece onu bulmalıyız." Oğlunun intikamını alacaktı. Devin'i çıplak elleriyle öldürmek Wilhelm için bir zevk olacaktı. Bir kez daha Anna'nın kendisine bağlı olmadığına şükretti. Belki de suikastçıları çağırımları gerekiyordu.

Bölüm Kırk Altı

Anna malikânedeki yatağında büzülmüş, güneş doğarken boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. *Bebeği... Wilhelm'in bebeği... gitmişti.* Yastığı gözyaşlarından ıslanmıştı. Saçları yüzünün etrafında karmakarışık. Yine de Ölümsüzler fiziksel olarak iyileşmiş olsa da zihni ve kalbi darmadağın olmuştu.

Onun bebeği... Wilhelm'in bebeği....

Ölmeyi dileyerek dizlerini göğsüne bastırdı.

Ama orada yatarken Devin'e duyduğu öfke büyüdü. Hayatındaki iyi olan her şeyi elinden almıştı. *Her şeyini!* Ani bir öfkeyle ayağa kalktı ve fırlatacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Yatağının yanındaki lambayı aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Seramiğin mermer şömineye çarpıp parçalanırken çıkardığı ses son derece tatmin ediciydi. Raflardan bibloları çekip odanın bir ucundan diğerine fırlatırken gülümsedi ve havayı enkaz sesleriyle doldurdu. Metal bir heykeli fırlattı ve aynaya çarptı; heykel yere düşerken ışığı yakalayan küçük parçalara ayrıldı.

Eline geçen her şeyi fırlattı. Ahşap saatin üzerindeki pencerelerden birine doğru gitti. Masanın üzerindeki pirinç vazo şömineye çarptığında tatmin edici bir *çınılama* çıkardı ama camın duvara çarpma sesi hoşuna gitti ve daha fazla eşya bulmak için banyoya gitti. fırlattı. Bir sürü cam şişe topladı, yatağının üzerine bıraktı ve her seferinde bir tanesini şömineye fırlattı. Oda cam şişelerin gül, misk ve vanilya kokuları.

Elinde büyük şişelerden biriyle kavisin ortasındayken ön kolu bir bariyere çarptı. Döndüğünde Ian'ın kolunu havada sıkı bir şekilde tuttuğunu gördü.

"Bırak beni," diye hırladı dişlerini sıkarak, ona karşı vahşi bir hayvan gibi mücadele ediyordu.

Ona vahşi bir bakış fırlattı ve tüm gücüyle çekti ve gevşediğinde şok oldu. Geri adım atarak şişeyi Ian'ın yüzüne doğru fırlattı, Ian eğilerek kaçarken şişeyi milimetre farkla ıskaladı. Kadın bir

hırçın bir kükreme ile ona fırlatmak üzere bir şişe daha kaptı ve ona doğru hamle yaparak onu yere itti ve ellerini başının üzerinde tuttu.

Kaçmak için tüm gücünü kullanarak ona küfretti, bağırды ve çığlık attı. Diğer iki adam koşup onu yakaladığında neredeyse kaçmak üzereydi. Her biri onu bir kolundan tuttu ve Ian nefes nefese bacaklarını tuttu. Ian'ın yüzünde, kadının sallandığı yerde bir morluk vardı.

Çırpınmaya devam etti, bir kez daha neredeyse kendini kurtarıyordu ki Daha fazla adam içeri girdi ve el ve ayak bileklerine kelepçeler takarak onu yatağına zincirledi. Küfretmeye ve çığlık atmaya devam etti, zincirleri çekiştirerek yatağın tahtasına saplanmalarını sağladı.

Kadın onu çekiştirip küfrederken Ian yüzünde şaşkın bir ifadeyle onun başında dikiliyordu. Karyolanın alt direğinde bir çatlak oluşmaya başlayınca telaşla baktı ve odadan koşarak çıkan adamlardan birine bir şeyler bağırды.

Anna çatırtıyı duydu ve ayaklarına baktı. Manyakça sıırıttı ve bacağıyla büyük bir çekiş yaptı ve yatak direği çatlayıp devrildi. Ian öne doğru sıçradı ve üzerine düşmesini engelledi. Kadın tekmelemeye ve çığlık atmaya devam etti. Diğer direk kırılıyordu ve Ian onun bacaklarının üzerine uzandı ama öfkesi onu tüketti, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü yaptı ve onu tekmeledi.

Kolları bacakları kadar güçlü değildi ve tek yapabildiği onları çekmekti. Sağ dirseğinden koluna doğru yakıcı bir acı yayıldı. Tek bir çekişte sağ kolu artık çalışmayınca acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

Ian'ın bağırдыğı adam elinde bir şırıngayla geri döndü. Anna onu gördü ve ilkel bir hüsrarla çığlık attı. Ian şırıngayı boynuna sokarken üç adam onu yere yatırdı. Bir an sonra başının döndüğünü hissetti ve göz kapakları düştü.

Otuz saniye sonra, hareketsizdi.

Bölüm Kırk Yedi

Devin yıkılmış odanın etrafına baktı. Her yerde cam parçaları vardı. Bir karyola direği yatağın üzerinde çapraz bir şekilde duruyordu, diğerinde ise direğin yarısına kadar uzanan kalın bir çatlak vardı. Kollarının kelepçelendiği üst kısımdaki ahşap aşınmıştı.

Ian'a döndü ve yüzündeki ve kollarındaki çürüklere baktı. "Bütün bunları o mu yaptı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ian başını salladı. "Vahşi bir hayvan gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

o."

Onu bastırmak için Ian kadar güçlü birden fazla adam gerekmişti. Bir sancı

Devin'in bedeninden korku geçti ve onu hızla bir kenara itti. Hiçbir kadından korkmayacaktı. Anna'yı zapt etmesi ve ne yaptığını anlamadan önce onu çabucak zapt etmesi gerekiyordu.

Devin parçalanmış aynaya ve pencereye bakarak, "Odayı temizletin ve olabildiğince iyi bir şekilde bir araya getirin," dedi. Ürperdi. Böyle bir şey beklenmiyordu. Kontrolden çıkmadan önce bunu durdurması gerekiyordu. "Nerede o?"

"Zindanda zincirlenmiş. Siz geldiğinizde hâlâ baygındı ama bu durum çok uzun sürmeyecek."

Devin başını salladı. "Dedikoduların yayılmadığından emin ol. Diğer kızların kafalarında sağlıksız fikirler oluşmasını istemiyorum."

"Evet,
efendim."

"İyileşti mi?"

"Kolu mu? Hayır, efendim. İzniniz olmadan bunu yapmak istemedim."

"Kolu mu? Koluna ne oldu?"

"Sanırım zincirleri çekerken çıkığı çıkmış."

Devin kaşlarını çatı. "Hayır. Şimdilik öyle kalsın. Ama geri kalanı? Kürtajdan mı?"

"Evet, efendim. O kadarıyla iyi. Fiziksel olarak."

Devin başını salladı. "Güzel. Oda için emir ver ve sonra meyve suyuyla birlikte benimle zindanda buluş. Yaptığının doğru olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim.

Tamam." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıkıp zindana doğru yürüdü.

Devin zindanın ağır ahşap kapısını açmadan önce derin bir nefes aldı. Taş duvarlar ve donuk bir ışık veren aplikler ile loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

sarı ışık. İşkence havası yaratmak için iyiymi.

Anna odanın diğer ucunda yerde yatıyordu. Çıplaktı, yatağında uzanıyordu.

Bir kolu başını desteklemek için yukarı doğru uzanmıştı. Bir bacağı göğsüne doğru kıvrılmış, diğeri ise aşağıya doğru uzanmıştı. El ve ayak bilekleri zincirlenmiş ve duvardan çıkan kalın zincirlere bağlanmıştı. Onun Kolları ve vücudunun üst kısmı çürük ve kesiklerle kaplıydı.

Uyuyordu ya da en azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu ve gözleri kapalıydı. Ama ilerlerken vücudunun hafifçe gerildiğini gördü. Belki de uyumuyordu. Durdu ve izledi ama kadın yine gevşemedi.

Zincirlere ve prangalara tekrar baktı. Kalın metalden yapılmışlardı, artık pek sık kullanılmıyorlardı ama Devin onlara sahip olduğu için memnundu. Onları Alex'in üzerinde kullanmıştı. Devin bu ironiye gülümsedi.

"Anna?" dedi usulca.

Gözleri birden açıldı ve adam gözlerindeki vahşiliği görebildi. Kız ona öyle bir nefretle bakıyordu ki, loş odada gözleri yeşil yeşil parlıyordu. Neredeyse. Devin meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Küçük bir kızın gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Odanın kenarına doğru ilerledi ve duvardan bir kırbaç çekti. Kız onun hareketlerini izledi ve adam elinde kırbaçla arkasını döndüğünde küçük bir ürperti duydu.

Devin gülümsedi. Onun tatlı, insani doğası hâlâ oradaydı; hâlâ kırbacın ısırmasından korkuyordu. Bir an için kızın gözlerindeki korkuyu gördü, sonra kız başını salladı ve korku kayboldu, yerini parlayan yeşil bir öfkeye bıraktı.

Yavaşça doğruldu, göğsü mükemmel göğüslerinin altında kabarıyordu. Onun Meme uçları sıkı ve karanlıktı ve onu zapt etme düşüncesi Devin'in sikiinin seğirmesine neden oldu. Evet, onu zapt edecek ve sonra da tecavüz edecekti. Bu ne kadar tatmin edici olurdu? Onun bedenini iradesine karşı kendi bedeni olarak geri alırken tutkuyla haykırmasını sağlamak. Bu düşünceyle ağzının kenarları hafifçe kalktı.

Birkaç adım ilerledi ve kadının hırıltısını duydu. Kaşları çatıldı. Onu

böyle görmeyi hiç hayal etmemişti. Belki de Kaveh'i davet etmeliydi.

İzlemekten kesinlikle zevk alırdı. Belki de yardım ederdi. Ölümsüz'ün Ölümsüz'le savaşıını görmek ilginç olurdu.

Elindeki kırbacı gevşeterek kullanmaya hazırlandı ve öne doğru bir adım attı. Kadın ona dişlerini gösterdi ve tekrar hırladı. Aniden ona doğru hamle yaptı ve sadece ağır zincirler onu yakalamasını engelledi. Adam geri sıçramadı. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Şaşkınlıkla arkasına baktı ve bir yandan zincirleri çekerken bir yandan da ona bakıp hırladı.

"Yere yat kızım," diyerek kırbacı şaklattı ve onu karnından yakaladı.

Hiç irkilmedi ve gözleri daha fazla öfkeyle parladı.

Sikeyim.

Kırbacı birkaç kez daha şaklatarak kadının göğüslerine, karnına ve kalçalarına vurdu. Ödüllendirildiği tek ürkeklik, ona vurduğunda oldu. yanak boyunca. Kırbacını kullanmakta çok iyiydi ve nişan aldığı şeyi nasıl vuracağını bilmiyordu. İstese kafasını koparabilirdi ama bu ters etki yaratırdı.

Yanağı yarıldı ve dizlerinin üzerine çöküp onu tuttu. Adam memnuniyetle ona baktı. Kız ona baktı, parıltı daha yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. Ne kadar güzel gözler. Çok hüzünlü. Çok çekici....

"Hayır!" diye bağırdı, onun baştan çıkarıcılığının içine çekildiğini fark edince irkildi. Geri adım attı ve onu birkaç kez kırbaçlayarak derisini kesti. Kadın uluyarak duvara yaslandı ve köşeye sıkışmış bir dişi kaplan gibi orada büzüldü. Çıkık omzunu fark etmemiş gibiydi.

Ağır ahşap bir masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve onu izledi. Bu haliyle büyüleyiciydi. Vahşi güzellik. Vahşi bir öfke. Tanrım, şu anda onu becermek istiyordu. Ama önce onu zapt etmesi gerekiyordu, yoksa denediğinde sikini kaybedebilirdi. Aptal değildi.

Kadın hırladı, gözleri yine öfkeyle parlıyordu. Kırbacı kaldırdı ama O daha saldıramadan kapı açıldı ve Ian içeri girdi. Anna'yı görünce kısa bir süre durdu ve ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ian ve iri gözlerle Devin'e baktı.

"Bunun olabileceğini biliyor muydun?"

Devin eğlenerek gülümsedi. "Hayır, ama oldukça ilgi çekici, değil mi? Git Kaveh'i bul ve onu izlemeye davet et. Hoşuna gidebilir."

Ian ona deri bir çanta uzattı ve başını hafifçe eğdi. Anna'nın vahşi haline bir kez daha baktı ve sonra odadan çıktı.

Devin çantayı açtığında dört şırınga buldu. Üçü kendi 'sinir suyu'ydü ve biri de işler kontrolden çıkarsa diye onu bayıltacak bir şeydi.

Anna'nın görebilmesi için çantayı havaya kaldırdı. "Bunları görüyor musun, Anna? Bu şırıngaları tanıyorsun, değil mi?"

Anna gözlerini kocaman açmış ona bakarken başı sarsıldı. Gözbebekleri yok gibiydi ve irisleri iki zümrüt gibiydi. Koyu renk, karmakarışık saçları garip açılarla öne çıkıyor, onu insan dışı gösteriyordu ki şu anda öyleydi. Deri çantaya baktı ve göğsü kabarak dişlerini tekrar gösterdi.

Ona iğneyi yapacaktı, ama önce bu iğneyi nasıl yapacağını bulmalıydı. Bunu yapacak kadar yakındı. Duvara doğru yürüyüp kırbaacı asarken onu izledi. Kız gözünü kırpmadı ama rahatsız edici gözleriyle ona baktı. Bir kedi-dokuz-kuyruk aldı ve Anna'ya doğru geri yürüdü. Bu ona yaklaşmasını sağlayacaktı ama aynı zamanda daha fazla acıya da neden olacaktı.

Kadın adama tekrar saldırdı ve adam kediye ona doğru savurarak ucundaki düğümlerle göğüslerini yakaladı. Kadın inledi ve bağlara doğru çekildi ama geri adım atmadı. Adam onu tekrar tekrar kırbaçladı. Vücudu yara ve kesiklerle doluydu. Son bir çığlık attı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı ve inledi.

Devin hızla bir şırınga çıkardı ve boynuna sapladı. Çığlık atıp ayağa kalktı ama geriye doğru düştü ve kırıdamadan yere uzandı, gözlerini tavana dikmiş, hareket etmekten korkuyordu.

"Etkilendim, Devin." Kaveh onun yanına geldi ve yere baktı. "Bu haldeyken onları zapt edebilecek çok fazla insan yok."

"Bu sık sık oluyor mu?" Devin, altındaki titreyen forma bakarak sordu Onu.

"Hayır. Artık değil. Eskiden öyleydi. Onu bastırmanın için sana saygı duyacaktır." "Onunla işim henüz bitmedi." Kıkırdadı. "Oh, hayır. Daha yeni başladı." Hınzır bir gülümsemeyle Kaveh'e baktı. "Bana katılmak ister misin?"

Kaveh sırtıttı. "Tabii ki."

Saatler sonra onu terk ettiklerinde, Anna zindanın zemininde kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Hâlâ hayattaydı ama zar zor. Defalarca tecavüze uğramış ve acımasızca dövülmüştü. Vücudunda çok az yer vardı.

kırmızı ya da kanlı değildi. Çenesi yerinden çıkmış, amı ve götü yırtılmış ve kanıyordu. Karnında ve bacaklarında kesikler vardı. Ayaklarının altını kırbaçlamışlar ve bir kalçasını da yerinden çıkarmışlardı. Meme uçları çekilip sıkıldığı ve iğne batırıldığı için kanıyordu. Boynunda Devin'in şırıngalarından kaynaklanan üç delik yarası vardı. Devin üç iğneyi de aynı anda kullanmıştı ve nefes almak bile acı veriyordu. Vücudundan akan kan canını yakıyordu. Açtığı yaraların acısından bahsetmiyorum bile.

Kıpırdamadan siyah tavana baktı. İstese bile hareket edemezdi. Uzuvları çalışmıyordu. Devin'in öfkesine neyin sebep olduğunu hatırlamıyordu ama şiddetli olduğunu biliyordu. Vücuduna yayılan şiddetli acıyla kendine geldiğinde kendini Devin'e karşı savaşıırken bulmuştu. Anında dövüşmeyi bırakmıştı ama Devin onu cezalandırmaya devam etmişti.

Kaveh ve diğer Ölümsüzler ona kanayana kadar defalarca tecavüz etmişlerdi. Ve ah, o acı! Daha önceki her şeyden çok daha kötü olan inanılmaz bir acı.

Ama sonunda gitmişlerdi. Onu burada ölüme terk ettiler. En azından öyle umuyordu.

Ağlamak istedi ama bunun hiçbir yararı olmayacaktı.

Belirsiz bir öfke ve hiddet anısı vardı. Devin ve Ian'a karşı savaşıyordu. Ve kazanmıştı! Ve sonra kaybetmişti. Sonunda Devin kazanmıştı. O her zaman kazanacaktı. Hiç umut yoktu.

Bir kez daha, eğer yaşarsa iyi bir köle olacağına ve onu kızdırmamaya çalışacağına karar verdi.

Yine de öleceğini umuyordu.

Bölüm Kırk Sekiz

Anna acı içinde soğuk zemine uzandı. Kan kurumuş ve derisine yapışmıştı. Sinir sıvısının etkisi geçtiğinde, güçlükle uyuyabildi ama eklemlerindeki ağrı bunu zorlaştırıyordu. Yan dönemiyordu; yardım çağırıyordu. Ölecek miydi? Dileği gerçekleşecek miydi? Belki de ölüirken Alex'le yeniden bir araya gelecekti. Bu düşünce içini ısıttı ve karanlığın onu tüketmesine izin verdi.

Elinde bir kitapla odada belirdiğinde başını kaldırıp baktı. Gülümsedi, beyaz dişleri kalın altın rengi sakalının altından görünüyordu. Sakalsız nasıl göründüğünü hatırlıyor muydu?

"Anna..." dedi usulca, kitabı kapatıp yanındaki masanın üzerine koydu. Ona doğru yürüdü ve yanındaki yatağa oturdu.

Konuşmadı, sadece ona baktı. Konuşup konuşamayacağını bilmiyordu, vücudu çok ezilmiş hissediyordu.

"Sorun ne Schatzi?" diye sordu usulca.

"Sinirlendim," dedi, kelimelerin neden ve nereden geldiğini bilmeden. "Sinirlendim ve Devin'i korkuttum. O da beni cezalandırdı."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Devin'i korkuttun mu?"

Sanki transa geçmiş gibi konuşuyor, onun gözlerinin içine bakıyordu. Konuşmadı.

Söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama yine de kelimeleri söyledi. "Babanın çocuğunu taşıyordum ve Devin onu aldı. Bana ailemi öldürdüğünü söyledi." Gözlerini kapattı. "Öfkelendim. İnsanlıktan çıktım. Ian'a saldırdım. Beni tutamadı ve neredeyse kaçıyordum." Gözlerini açtı ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "O kadar güçlüydüm ki yatağın direklerini kırdım.

yatağımda. Üç adam beni tutmak zorunda kaldı." Ürperdi. "Beni duvara zincirlediler ve Devin beni cezalandırdı. Ona karşı koydum ama o beni cezalandırdı. Ve kazandı." Dizlerinin üzerine yere çöktü. "Hiç umut yok. Onunla tekrar dövüşmem. O kazandı. Bedenim zindanda yatıyor, kırık ve kanlar içinde." Yukarı baktı. "Ben de seninle birlikte öldüm mü?" diye sordu gözlerinde umutla.

Alex onun gözlerinin içine öyle bir hüznle baktı ki gözleri yaşardı. Yataktan kaydı ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Tereddütle elini uzattı. "Sen benimlesin," diye fısıldadı.

Eliyle kızın yanağını okşadı ve kız kaybolmayınca gözleri büyüdü.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak onu doyumsuzca öptü. Elleri saçlarına dolandı ve onu kendine yakın tuttu. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve kız bunu hissedebiliyordu. Kollarının onu sardığını hissetti ve sevinçten ağladı.

"Alex," diye hıçkırdı. "Ah, Alex. ..."

Bölüm Kırk Dokuz

Bedeni yerden kaldırılırken Anna ılık attı. Sirtından koparılan kurumuş kanın çıkardığı ses mide bulandırıcıydı. Gözleri açıldı ve Ian'ın yüzünü gördü, yakışıklı yüzü yanağındaki bir morlukla gölgelenmişti. Gücünü kaybetti ve başı arkaya düştü. Adam dirseğini kaldırarak başını göğsüne yasladı.

Onu total bir bez bebek gibi birkaç kat merdiven çıkarak odasına taşıdı. Oda temizlenmiş, yatak ve pencere değıştirilmişti. Ayna hâlâ yerinde yoktu ve raflar bomboştı. Onu banyoya taşıdı ve ılık suyla dolu küvete koydu. Maggie oradaydı.

Ian ceketini ve gömleğini çıkarırken Anna'yı dik tuttu ve sonra onu Maggie'nin elinden aldı.

Ian başını suyun üstünde tutarken hizmetçi Anna'yı nazikçe yıkadı. Maggie Anna'nın vücudundaki kanı temizledi ve çok geçmeden su kahverengi noktalarla doldu. Maggie küveti boşalttı ve temiz suyla yeniden doldurdu.

Anna tamamen temizlenene kadar. Anna'nın saçları yıkandıktan sonra Maggie havluyu açtı ve Ian onu sudan çıkarıp diğerk odadaki yatağına taşıdı.

Anna konuşmaya çalıştı ama çenesi hareket etmedi.

"Konuşmaya alışma, Anna. enen yerinden çıkılmış. Yutkunabilir misin?" Anna'nın gözleri irileşti, adamın ondan ne istediğinden korkmuştu.

"Maggie'ye sana çorba getirmesini söyleyecektim ama yutkunamıyorsan söylemem."

Anna rahatlayarak gözlerini kapadı. Birkaç kez yutkundu ve hafifçe başını salladı. Ian arkasına baktı ve başını salladı.

"Seni almadan önce bir ağrı kesici iğne yaptım. Ağrın var mı?"

Başını hafifçe salladı. Ağzı açık kaldı. Ian hüzünle gülümsedi. "Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

Anna, yüzünün kontrol edebiliyor gibi görüldüğü tek kısmı olan kaşlarını çattı.

"Benimle dövüştüğünü hatırlıyor musun?"

Anna başını salladı. Sonrasında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Devin... Kayıp bebeği hatırladığında gözleri yaşlarla doldu. *Wilhelm!*

İçinde bir şeyler kıpırdadı. Kızgın bir sıcaklık. Ama onu çabucak söndürdü.

Ne olduğunu bilmiyordu ama tehlikeli olduğunu biliyordu.

Ian onu dikkatle izledi. "Devin eğer... iyileşmiş olsaydın... Kaveh'in seni bu öğleden sonra iyileştireceğini söyledi. Birazdan burada olur."

Anna artık acı çekmediği için şükrederek gözlerini kapattı. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu ama acıyı hatırlıyordu. Şiddetli acı ve kaos.

Maggie birkaç dakika sonra döndü ve Ian her seferinde bir kaşık olmak üzere Anna'ya çorba yedirdi. Çorbanın soğuk olduğundan emin oldu, kaşığı ağzına koydu ve yutabilmesi için çenesini tuttu. Yavaş ilerliyordu ve Anna gözlerinde minnettarlıkla ona tekrar tekrar baktı.

Devin içeri girdiğinde çorbanın yarısını içmişti. Maggie hızla tepsiyi kaptı ve odadan çıktı. Ian ayağa kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürürken Devin ona baktı ve kaşlarını çattı. Gözlerinin içine derin derin bakarak düşüncelerini okudu. Anna titredi ve gözlerini kaçırmamaya çalıştı. Sonunda başını salladı. "Acı çekiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Tekrar Ian'a baktı. "Ağrı kesici ne kadar sürecek?" "Bir ya da iki saat daha."

"Tekrar acı çekmeye başladığında Kaveh'i çağır." Devin tekrar Anna'ya döndü. "Kırık bir bedene sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasını istiyorum. O zaman onu iyileştirebilir." Ayrılmak için döndü. "Onu bu akşam evime geri getir."

"Evet, efendim."

Devin odadan çıktı ve Ian geri gelip onun yanına oturdu. "Dinlenmek ister misin?"

Anna başını salladı. Bir yatakta olmak çok güzel bir histi.

Onu dikkatlice kaldırdı ve yorganın altına koydu. "Uyu. Birazdan döneceğim."

Acı şiddetle geri döndü, Anna'yı bir anda uyandırdı ve acınası bir iniltiyle ağlamasına neden oldu. Her yeri acıyordu. Ayakları yanıyordu, çenesi, kolu ve kalçası zonkluyordu. Kaburgaları sanki birbirinden ayrılmış gibiydi.

İç organları bile sanki itilip kakılmış gibi acıyordu. Acıya karşı kendini zorladı ve pozisyonunu değiştirdi, acıtmayan bir pozisyon bulmaya çalıştı ama yoktu.

Ian bir an sonra onun yanındaydı. "Kaveh'i getireceğim."

Anna orada yatarken gözleri yaşardı, çaresizce kurtulmayı bekliyordu.

Acı.

Kaveh bir süre sonra geldi ve ona baktı. Anna altına sinmişti bakışları. Uzanıp çenesine dokunduğunda acı azaldı ve çenesini tekrar hareket ettirebildi. Yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledi, ta ki artık acı kalmayana ve kadın rahatlayana kadar.

"Seni iyileştirdiğim için bana borcunu ödeyeceksin," dedi Kaveh. "Nasıl?" Anna usulca sordu.

"Seni şimdi becereceğim. Arkanı dön."

Anna karnının üzerine döndü ve Kaveh onun arkasında diz çöktü.

"Artık çocuk olmadığına göre bedenine tamamen girebilirim."

Kendinden geçerek titredi ve bacaklarını ayırdı. Adam onun üzerine uzandı ve kadın sikini girişinde hissetti. Ellerini başının üzerinde tuttu ve kendini yavaşça içine iterken vücudunu aşağı doğru tuttu.

Önce iç çekti. Adamın çevresi iyi hissettiriyordu ve kadın kalçalarını onun altında oynattı. Ama adam onu hamile bırakacağı zamanki gibi daha derine, daha derine itmeye devam etti. Adam daha derine ittikçe Anna acı içinde nefesini tuttu.

"Oh, evet," diye inledi Kaveh. "Bu iyi hissettiriyor."

Karnına kramp girdi ve acı içinde inledi. "Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Acıyor."

"Canını yakıyor. Bana cennet gibi geliyor." Adam onun içinde hareket etmeye başladı ve kadın inledi. "Hiç dişi Ölümsüz yok. Eğer bir dişiyle seks yapmak istiyorsak, buraya gelip bir insan kadın bulmalıyız." Adam kadının ensesini ısırdı. "Siz yarı Ölümsüzler en cazip olanlarısınız." Öne doğru itti. "Bizi tamamen alabilir ve iyileşebilirsiniz. Sana yaptığımı bir insan kadına yapsaydım, onu öldürürdüm. Arada sırada seks yaparak bir kadını öldürmek çekici değil tabii." Kıkırdadı ve Anna ürperdi. "Ama bu tekrarlanabilir bir şey değil. Seni tekrar tekrar kullanabilirim. Devin seni istediğim gibi kullanabileceğime söz verdi. Niyetim de o zaten."

Bölüm Elli

Ian o akşam onu Devin'in evine geri götürdü. Devin onu kapıda karşıladı ve Ian'ı kovdu.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu.

Soruyu merak etti. "Hayır, Efendim."

Onu mutfağa götürdü ve Julie onlara akşam yemeği getirdi.

Anna sessizce yedi ve Devin onu izledi.

"Umarım aramızda başka sorun çıkmaz?" diye sordu kız sözlerini bitirirken.

Anna onun obsidyen gözlerinin içine baktı. "Hayır, Efendim," dedi usulca.

Başıyla onayladı. "Güzel. Çünkü bir daha böyle davrandığına dair bir ipucu görürsem, hayatını daha da çekilmez hale getiririm."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu usulca ve sonra Devin'e baktı, onu kızdırmış olmaktan korkuyordu ama Devin ona sadece gülümsedi.

"Arkadaşların var, Anna. Sana daha fazlasını yapamayacağımı biliyorum ama arkadaşlarının peşinden gidebilirim. Jenna onca yıl önce tam bir ziyafetti. Belki de senin önünde ona tecavüz edip öldürebilirim. Bunu yapmaktan hiç çekinmeyeceğimi biliyorsun." O kadar gerçekçi konuşuyordu ki Anna'nın tüyleri ürperdi.

"Uslu duracağım efendim," dedi aceleyle. "Söz veriyorum." Adam gözlerini kıstı. "Umarım öyledir."

Onu üst kata çıkardı ve Anna daha önce orada olmayan bir masanın üzerinde tavandan sarkan kelepçeleri görünce şaşırdı. Zincirler masa ve yanında bir sandalye vardı.

Devin sırtıttı. "Hoşuna gitti mi? Son seferinde çok fazla hareket ettin. Seni yedim ve bacaklarının arasında yatarken omuzlarım ağrımaya başladı, ben de bunu düşündüm. Soyun ve oraya doğru sürün."

Anna adamın dediğini yaptı ve masanın üzerine tırmandı. Devin uzanıp bileklerini başının üzerine kelepçeledi ve Anna'nın boyunu, dizlerinin üzerinde birazcık ağırlık olacak şekilde ayarladı; dizleri birbirinden ayrılmış ve masaya zincirlenmişti. Devin sandalyeye oturdu ve gülümsedi. "Mükemmel. Masada yemek yemek yatakta yemekten çok daha uygun, sence de öyle değil mi?"

Anna cevap vermedi ve adam öne doğru eğilip onu yalamaya başladı. Rahatsızlığına rağmen, diliyle klitorisine dokunduğunda kendini inlerken buldu.

"Kıpırdanmayı kes, yoksa seni hareketsiz tutmak için kıçına bir sopa sokarım," diye hırladı Devin ona karşı.

Olabildiğince hareketsiz durdu, ama kendini ona doğru eğilirken buldu, onu çiğ çiğ yerken bile serbest kalmayı arzuluyordu. Ama ne zaman yaklaşırsa, adam dilini uzaklaştırıyordu. Adam onu inkâr etmeye devam ettiğinde hayal kırıklığı içinde homurdandı.

"Orgazmlarını sana ben yaşatacağım, Anna. Amin benim, Hatırladın mı? Ben söylemedikçe orgazm olamazsın." Ağzı kızın sularıyla ıslanmış halde ona baktı. Dudaklarını yaladı ve gülümsedi. "Çok lezzetlisin."

Onu yalamaya ve emmeye devam etti ve canı yanmaya başladığında gözleri yaşlarla doldu. Yoruldu ve bileklerinden gevşekçe sarktı. Sanki onun hayatını emiyormuş gibi hissediyordu. Belki de öyleydi. Gözleri kapandı ve başı arkaya düştü.

Sonunda kelepçelerini çözdüğünde, geriye doğru düştü ve başını çarpacaktı, ama Devin onu yakaladı ve yatağa taşıdı. Yatağın üzerinde gevşek bir şekilde yatarken onu soydu ve becerdi.

Bir süre sonra Kaveh geldi ve ona baktı. "Her şeyini çıkarmışsın," diye yorum yaptı.

Anna kapüşonlu gözlerle ona baktı. Kendini boş hissediyordu. Ölü ya da hasta değil, sadece... sanki bir parçası eksikmiş gibi.

Kaveh, Devin'e kaşlarını çatarak, "Hayatta kalmak için bir kısmına ihtiyacı olduğunu biliyorsun," dedi.

"Öyleyse ona biraz ver. Ona verdiğin şeyi ben de istiyorum. Onu kurutursam elimden bir şey gelmez."

Kaveh onaylamaz bir tavırla homurdandı ama Anna'nın yanına oturdu ve elini indirdi.

pantolonunu indirerek sikini ortaya çıkardı. Anna'nın gözleri onu gördüğünde parladı ve ağır bir el ile ona uzandı.

Devin güldü. "Neye ihtiyacı olduğunu biliyor. Tıpkı annesinin memesini isteyen bir bebek gibi."

Kaveh Anna'yı aşağı indirip yanına uzandı, siki ağız hizasındaydı. Kendini öne doğru itti ve başını adamın kaslı kalçasına yaslayıp hevesle kocaman sikini emdi. Onun tadına baktığında şaşırdı

neredeyse anında boşaldı. Bir bebeğin annesini emzirmesi gibi hevesle onu emerken inledi ve elini kızın başına koydu.

Onu emerken enerjisinin geri geldiğini hissetti. Kaveh'in eli başının üzerinde sıkılaştı ve ağzını becerdi ve ağzında patladı. Sunulan her damlayı hevesle yuttu ve sonra sırt üstü yuvarlandı. Parlıyor muydu?

Devin ona aç gözlerle baktı ve üzerine atıldı ama Kaveh elini uzattı. "Bundan sağ çıkmasını istiyorsan, özellikle de uzun vadede, dinlenmesine izin vermelisin. Onu istediğin kadar becer ama özünden daha fazla alma. Yenilenmeye ihtiyacı var."

Devin homurdandı ama arkasına yaslandı. "Peki." Kaveh ona baktı.

"Uyu kızım."

Uzandı ve uykuya dalarken Devin ve Kaveh'in tartışmalarını duydu.

** ~ ~ ** ~ ~ **

"Onu oradan nasıl çıkaracağım? Onunla birlikte yaşıyor." "Bu ne zaman oldu?"

"Anladığım kadarıyla eve geldiğinde."

"Siktir." Bir duraklama. "Denemek zorundasın. Onu hamile bırakmadan önce sadece birkaç haftamız var. Bunun olmasına izin veremeyiz. Onu koruyamaz."

Eğer hamileyse. Güçleri sınırlı ve uzun süre dayanabilmeleri için onlara ihtiyacımız var. İkisini birden saklayamaz."

Bölüm Elli Bir

Devin uyuyan Anna'nın bacaklarını ayırdı ve içine girdi. Adam ellerini başının yanında tutup onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken Anna şaşkınlıkla gözlerini açtı. Kalçalarını hareket ettirdi, içindeki yapıyı hissetti ama serbest kalmadan önce geldi. Kadın hayal kırıklığı içinde tısladı ve adam onun yüzünü tokatladı.

"Onları ben vereceğim, Anna. Bunu sakın unutma." Kadının üzerinden yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Araban garajda. Bale eşyaların diğer odada. Öğle yemeği ve diğer ihtiyaçlarınız için *aile* kredi kartlarınızı kullanın. Provadan hemen sonra eve geleceksin, temizleneceksin ve Kaveh geldiğinde hazır olacaksın. Sonra da talimatlar doğrultusunda beni burada bekleyeceksin.

daha önce." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Düzgün beslendiğinden emin ol. Tekrar kilo kaybetmeni istemiyorum." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Anna bir an yatağın yanında titreyerek durdu. Saat yediydi. Stüdyoya gitmeden önce bir buçuk saati vardı. "Duş al," diye fısıldadı kendi kendine ve diğer odaya yöneldi.

Büyük düşün içinde durdu ve camın buğulanmasını izledi. Bir ay önce ayrıldığından beri çok şey değişmişti. Hayat bu kadar kısa sürede bu kadar tamamen değişebilir miydi? Peter'ı ve bebeğini kaybetmişti ama Wilhelm ve Kurt'ü kazanmıştı. Kurt'ün onu bırakmasını sağlamıştı, böylece

ve mutlu olmak istiyordu. Ve şimdi Devin'in hayatının ve evinin hapishanesindeydi. Hayatının geri kalanı böyle mi olacaktı?

Peter'la birlikte, "gerçek" olmasa da, çoğu zaman gerçekmiş gibi hissetse de, mutluluğa benzer bir şey yaşamıştı. Keşke Devin daha nazik olsaydı, bu çok daha kolay olurdu. Belki kız iyi davranırsa Devin de yeniden iyi biri olurdu. Evet, yapacağı şey buydu. Onun için mükemmel olacak ve ona kızması için bir neden vermeyecekti.

Bu kararlılıkla düşünu bitirdi, giyindi ve gitti. yemek için aşağıya indi. Devin o gün için çoktan ayrılmıştı ama temizlikçi Anna'ya kahvaltı hazırladı ve sonra ortadan kayboldu.

Anna, Alex'in arabasını stüdyoya götürdü ve Devin'in kurallarını kafasında gözden geçirdi. Düzgün ye. Provadan hemen sonra eve git. Uslu dur. Kaveh'in onu memnun etmek için peşinden koşmasına izin ver. İzin almadan hiçbir yere gitme.

Kimseyi becerme. İç çekti. Bunu yapabileceğini düşünüyordu ama geçmişte ne kadar sık başarısız olmuştu!

Arabayı kapatırken telefonu öttü. Çantasından çıkardı ve baktı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Otuz cevapsız arama. On beş mesaj. Yirmi mesaj mı?

Mesajları okudu. Çoğu Wilhelm'den geliyordu ve iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Travis'ten de birkaç tane vardı, o da iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Mesajları dinledi. Yine Travis ve Wilhelm. Her biri

Wilhelm'den gelen mesaj daha da acilleşti. Onu endişelendirdiği için nefret etti ve hemen onu aradı.

"Anna!" diye haykırdı. "Sensin, değil mi?"

"Evet, Wilhelm. Benim. Aramadığım için özür dilerim. Az önce telefonumu kontrol ettim ve tüm aramalarını gördüm. Çok özür dilerim," diye tekrarladı.

"Her şey yolunda, Anna. Sadece senin için çok endişelendim." İçini çekti ve telefonda Almanca bir şeyler söyledi. "Ilsa ve Kurt iyi olmana çok sevindiler. Yani, olabildiğince iyi olmana."

"Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin?" Bebeklerinin kaybı karşısında gözlerini kırptırdı. Son birkaç günde yaşananlar ona unutturmuştu ama şimdi hatırlıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu.

"Sesini duyduğuma göre şimdi çok daha iyiyim," dedi şefkatle.

"Yaptığı şey, Anna... affedilemez... barbarca."

"Ben Devin," dedi açıklama olarak. Devin'in yaptığı şey buydu. "Evet, öyle." Sesindeki bir şey onu ürpertti.

"Wilhelm, lütfen ona karşı gelme. Seni öldürür. Öldüreceğini biliyorsun." Wilhelm cevap vermedi ve bu onu korkuttu.

"Wilhelm? Lütfen. Bana söz ver." "Sana söz veremem, Anna."

Kalbi dondu. "Ne yaptın sen?"

"Sana bunu söylemeyeceğim, Anna. Lütfen sorma."

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen Wilhelm. Yapma. Her ne yaptıysan, yapma. Geri al. Lütfen, seni öldürecek. Sevdiğim başka birini daha kaybedemem. Aileni düşün."

"Ailemi düşünüyorum Anna," dedi alçak bir ses tonuyla. "Senin

bedeninden koparılan oğlumu düşünüyorum. Düşünüyorum

Onun merhametine kalmış ve yıllarca işkence çekmiş olarak." "Lütfen geri al Wilhelm," diye fısıldadı. "Üzgünüm Anna. Bunu yapamam."

Anna gözlerini direksiyona dikti. "Seni seviyorum Wilhelm," dedi usulca. "Lütfen dikkatli ol."

"Seni seviyorum, *Liebling*. Hem de çok."

Gösterge panelindeki saate baktı. Saat sekiz buçuğu geçiyordu.

"Gitmek zorundayım. Lütfen... her ne yaptıysan tekrar düşün Wilhelm."

"Seninle yakında konuşacağım, Anna." Anna başka bir şey söyleyemeden bağlantıyı kesti.

Anna dans salonuna girdi ve *barda her* zamanki yerine oturdu, gözyaşlarını geri kırttı. Wilhelm'in yaptığı şeyi aklından çıkarması gerekiyordu, yoksa çıldıracaktı.

Fındıkkıran. Evet, bunu düşünebilirdi. Provalar bugün başladı. Peter gittiğine göre Fındıkkıran Prens'i kim oynayacaktı? Travis belki? Karlar Kralı olmuştu. Belki Isaak onun yerine geçerci. Etrafındaki diğer müdürlere baktı. Hepsı yetenekli adamlardı ama Peter değillerdi. Ya da bu konuda Aaron. Hem Peter hem de Aaron'da, Anna'nın damarlarında Ölümsüz kanı dolaşıp dolaşmadığını merak etmesine neden olan o ekstra özel "şey" vardı.

Gözleri Justin'e takıldı. Çok iyi bir dansçıydı. Birkaç yıldır şirketteydi ama Alex öldükten sonra katılmıştı, bu yüzden onu Alex'in ölümünden önceki haliyle tanımıyordu. Yeterince arkadaş canlısı görünüyordu ama Peter onunla arkadaş olmadığı için çok az etkileşimde bulunmuşlardı.

Gerinerek başını kaldırdı ve onun kendisine baktığını görüp gülümsedi. Uzun kahverengi saçları gri gözlerine döküldü ve saçlarını savurdu. Anna kızardı ve gözlerini kaçırdı. İhtiyacı olan son şey buydu, başka bir adamın ilgisi.

Travis birkaç dakika sonra geldi ve çantasını Anna'nın yanına bıraktı. "Anna! Gelmişsin. Neden beni aramadın?"

"Mesajlarınızı bu sabah aldım. Özür dilerim." Başını kaldırıp ona bakmadı.

"İyi misin?"

Anna omuz silkti. "Evet." Ve bir dizi başka şey.

"Çok üzgünüm, Anna." Onun elini sıktı. "Wilhelm senin için çok endişelendi. Kendisi arayamadığı için sana ulaşp ulaşamayacağımı sordu."

"Ben... meşguldüm," dedi kaçamak bir ifadeyle. Olan biten her şeyi hâlâ hatırlamıyordu. Anılar çok bulanıktı.

Travis yüzünü ona çevirdi. "Sen de mi Peter'ı özölüyorsun?"

Anna yüzünü buruşturdu. "Her şeyin sahte olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani, Devin öyle olmasını istediğı için birlikteydik."

"Evet, biliyorum. Ama sonunda birbirinize aşık olduğunuzu da biliyorum. Bunun sahtesini yapamazsınız."

Omuz silkti. "Hayatımın hikayesi. Keşke bu aptalca duyguları bir kenara bırakıp gerçek bir Yaşlı Hanımefendi gibi olabilseydim," dedi usulca.

"Oh, Anna. Onlar gibi olmadığına çok sevindim. Seni öyle görmekten nefret ederdim. Çok soğuk ve mesafeli."

"Bunu denedim, değil mi?" diye acı acı güldü. "Asla başaramadım. Çok duygusal."

"Duygular seni insan yapar, Anna."

"Ama benim insan olmamam gerekiyor."

Travis üzgün bir şekilde ona baktı. "Anna, her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Sadece... tatlı kal. Her şey yoluna girecek."

Anna ona şaşkın bir bakış attı. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Hiç umut yoktu. Sadece Devin vardı. Başını salladı ve gerinmeye devam etti.

Elli İkinci Bölüm

Her şey ağır çekimde oldu. Bir şey ona hareket etmesini söyledi ve Devin sandalyesini geriye itip eğildi, tam o sırada camı kırıldı ve masasına bir şey çarparak kıymıklar etrafa saçıldı.

Kafasını kaldırdığında masasının kenarında bir kurşun deliği gördü; merminin izlediği yol, eğer hareket etmeseydi kafasına isabet edeceğini gösteriyordu. Pencereden hızla uzaklaştı. Tek söyleyebildiği "Lanet olsun," oldu.

Sekreteri kapıyı açtı ve kırılmış pencereyi görünce nefesi kesildi. "Bay Andersen, iyi misiniz?" diye sordu korkmuş bir sesle.

Devin masasına ve pencereye baktı ve gülmeye başladı. Oh, bu zengindi. Birisi ona suikast ihbarında bulunmuştu.

Madison ona deliymiş gibi baktı. "Polisi arayacağım," dedi titrek bir sesle ve ofisten geri çekildi.

Dalgınca başını salladı ama polisin tetikçiyi asla bulamayacağını biliyordu. Elders asla suikastçılarından vazgeçmedi. Onlar sadece yapmaları söyleneni yaptılar. Tetikçi her kimse, daha önce onun için bir iş yapmış bile olabilirdi. Eğer Devin hareket etmeseydi, ölmüş olacaktı.

Pencereye gidip dışarı bakmaması gerektiğini biliyordu. Büyük olasılıkla tetikçi hâlâ oradaydı, bu yüzden dışarı çıktı ve Madison'ın masasının yanındaki bekleme alanına oturdu.

Kadının telefonu kapatmasını ve endişeyle ona bakmasını izledi. "Size bir şey getirebilir miyim, efendim?"

Gözleri kızın kıvrımlarında ve sarı saçlarında gezindi. İnsanın kanının akması için hayatına kastedilmesi gibisi yoktur. Onun zevkine göre biraz yaşlanmış olsa da iyi bir sikişti. Anna ortaya çıkmadan önce onunla daha çok ilgilenmişti, ama Anna uyuşturulduğunda, Madison'ı ihtiyaç duyduğunda kullanmıştı.

"Efendim?" dedi yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

Ayağa kalktı ve ofisinin yanındaki özel tuvaleti işaret etti.

Birkaç dakika sonra çıktığında onlarca insanı bekleme salonunda buldu. alan.

Trenton ona doğru koştu. "Tanrım, Devin, ne oldu? Neredeydin?"

Devin, Madison'ın hafifçe topallayarak çıktığı banyoyu işaret etti. Adam onu sert ve hızlı bir şekilde kıcından yakalamıştı ama o şikâyet etmedi; hiç etmezdi.

Trenton ona baktı. "Gerçekten mi? Böyle bir zamanda mı? Sana ateş edildi. Masandaki deliği gördüm."

"Seks için asla kötü bir zaman yoktur. Beni sakinleştirir." Gülümsedi.

"Evet,

biri beni öldürmeye çalıştı. Ve sanırım kim olduğunu biliyorum." Maddy'yi becerirken bunu düşünmüştü. Onu karşısına alacak kadar aptal olan tek kişi Wilhelm olabilirdi. "Sanırım Kunze'ler bir aile üyesini daha kaybedecek."

Trenton elini onun koluna koydu. "Dev. Aramadan önce bunu bir düşün. Düşman edinmeye başladığını kendin söyledin. Bir şey yapmadan önce Kunze olduğundan emin ol."

Devin kaşlarını çattı, ama Trent haklıydı. Bir Yaşlıya suikast düzenlemek büyük bir olaydı ve dikkatle ele alınması gerekiyordu. Wilhelm'in cesaretine hayranlık duyması gerekiyordu; atışı yapacak kişinin o olduğunu asla tahmin edemezdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Haklısın, Trent." Böyle bir hata ona vazgeçmek istediğinden çok daha fazlasına mal olabilirdi. Ayrıca, Wilhelm'in aramayı yaptığını kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Sonra Devin kendi aramasını yapacak ve Almanya yeni bir Elder'a sahip olacaktı.

Devin, Kurt'ün bir Yaşlı olduğu düşüncesiyle alay etti.

Polis onunla görüştükten sonra Devin eve gitti. Öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu ve o orospu çocuğunu arayıp gerçeği öğrenmek istiyordu.

Alt kattaki yaşam alanına girdiğinde Kaveh onu bekliyordu.

"Ölümsüzlük aşılamam hayatını kurtardı," diye yorum yaptı altın adam.

"Wilhelm yaptı. Bunu biliyorum."

Kaveh başını salladı. "Büyük ihtimalle. Oğlunu sen öldürdün."

Bir an için birbirlerine baktılar, Devin'in gözlerini eğlence dolduruyordu. "Wilhelm'in bu kadar cesur olacağını hiç düşünmemiştim. Bu iyiliğe karşılık vermek bana büyük bir zevk verecek."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Kaveh.

Devin dönüp ona ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun be? Her türlü hakka sahibim-"

Kaveh elini kaldırdı. "Evet, ama önemli bir kişiyi unutuyorsunuz."

"Kim?"

"Anna. Wilhelm'i öldürürsen bunu iyi

karşılamayacaktır." "Bunu atlatacaktır," diye alay etti

Devin. "Alex'i atlattı."

"Onun sen olduğunu bilmiyordu. Bunu öğrenecek ve bir daha ona boyun eğdiremeyeceksin." Kaveh başını salladı. "Eğer istiyorsan onu kullanmaya devam et, Wilhelm'i rahat bırak."

Devin çenesini sıktı. "Bunun peşini bırakmam mı gerekiyor? Sanki beni öldürmeye çalışmamış gibi mi?"

"Zaten onun hayatında yeterince kederle karşılaştın. Bunu ileriye dönük olarak düşün. Anna sana tamamen bağlandıktan sonra, eğer istersen ödeşebilirsiniz. Ama seni uyarıyorum, Anna'ya başka bir şey yaparsan, kalıcı olarak değişecek ve canavarı kontrol altına alamayacaksın."

Devin bunu kabul etmekten nefret etse de Kaveh haklıydı. Eğer Anna duvara zincirlenmemiş olsaydı, Perşembe günü onu öldürebilirdi. Anna'nın vahşi bir öfke içinde olduğu kadar vahşi, bu kadar ilkel bir şey görmemişti. Onu fethetmek ona büyük bir zevk vermişti. Ama onu bütün gün boyunca duvara zincirli bırakamazdı. Onu özgür bırakmalıydı. Wilhelm'i yalnız bırakmak zorundaydı.

Sikeyim.

Wilhelm telefonunda yanıp sönen isme bakarak kaşlarını kaldırdı. Hayatta olmaması gerekiyordu. "Merhaba."

"Iskaladı," dedi Devin'in sesi.

Wilhelm ayağa kalktı ve yumruğunu sıktı. Bu adam neden hâlâ hayattaydı? Suikastçıyı tanıyordu. İşinde çok ama çok iyiydi, Alex'ten sonra ikinci sıradaydı. "Nasıl?"

Devin güldü. "Bunu Ölümsüzlüğüme bağlıyorum. Bir şey bana eğilmemi söyledi ve ben de eğildim. Ve çok memnunum."

Wilhelm gözlerini kapadı ve bir kurşunun pencereden kafatasına girmesini bekledi. Kalbindeki acıyı ancak bu dindirebilirdi. "Peki benimkini ne zaman alabilirim?"

"Bir daha denemediğin sürece ödeşmiş sayılırız."

Wilhelm'in ağızı açık kaldı ve kendini toparlaması bir dakika sürdü. "Amacın ne Devin? Lütfen, eğer bunu yapacaksan bana söyle ki ailemi hazırlayabileyim."

"Çok diplomatik değil misin?" Devin içini çekti. "Hayır, hiç arama yapmayacağım. Bana öyle geliyor ki Anna bu ay yeterince trajedi yaşadı ve onun tutarlı olmasına ihtiyacım var. Seni öldürmek bunu imkânsız hale getirir. Seni bir sebepten ötürü seviyor ve bu onu uçuruma sürükler."

Evet, öyle. Wilhelm tuttuğu nefesi bıraktı ve sandalyesine yığıldı.

"O zaman onu bu işin dışında tutalım, olur mu?" "O biliyor."

"Ne!"

"Bir şey yaptığımı biliyor ama ne yaptığımı bilmiyor. Onu cezalandırmayın, beni geri çekmeye çalıştı ama ben dinlemedim."

"O bilge bir kadın."

Wilhelm kuru bir sesle, "Çocukluğu düşünüldüğünde inanılmaz," dedi.

Devin yine güldü. "Sizi daha fazla alıkoymayayım. Sadece hâlâ hayatta olduğuma dair iyi haberi paylaşmak istedim."

Wilhelm homurdandı ve aramayı sonlandırdı. Ellerini saçlarında gezdirdi. Anna hayatını kurtarmıştı ve bunu bir daha riske atmayacaktı.

Devin o akşam eve geldiğinde Anna'yı bekliyordu. Onu oturma odasında gördü ve donakaldı. "Efendim?" Saatine baktı. "Geç mi kaldım?"

Devin ayağa kalktı ve iPad'ini önündeki masanın üzerine koydu. "Hayır, geç kalmadın. İşten eve erken geldim." Kanepenin etrafından dolanıp ona doğru yürüdü. "Bu sabah biri beni öldürmeye çalıştı."

Anna'nın gözleri büyüdü ve sulandı. "Oh, hayır."

Devin gözyaşlarının kendisi için döküldüğünü düşünmemesi gerektiğini biliyordu. "Wilhelm'le konuştum ve suikastçıları gönderdiğini itiraf etti."

Anna başını salladı. "Hayır, lütfen. Onu öldürmeyin, lütfen!" Dizlerinin üzerine çöktü ve yere eğildi.

"Onu öldürmeyeceğim Anna, yine de hiçbir şey beni onun kanlı kafatasını bir resimde görmekten daha mutlu edemez." İçini çekti. "O yaşıyor ve öyle kalacak."

Anna başını kaldırdı, yüzünde rahatlama ifadesi belirgindi. "Oh, Usta!" Onun bacaklarına sarıldı. "Oh, Devin. Teşekkür ederim!"

Kız eğilip ayaklarını öptüğünde o kadar şaşırmıştı ki, adını kullandığı için onu azarlamak aklına gelmedi.

Geniş, masum ve hevesli gözlerle ona baktı. "Sizi nasıl memnun edebilirim, Efendim?"

Devin kaşlarını çatı. Bu beklenmedik bir şeydi. Belki de Wilhelm'in yaşamasına izin verme kararı her şeye rağmen iyi bir karardı.

Anna kalbinde inanılmaz bir rahatlamayla duş almak için hızla yukarı çıktı.

Devin Wilhelm'i öldürseydi ne yapacağını bilmiyordu.

Bunu iyi idare edemezdi. Anna, Devin'e ne kadar minnettar olduğunu göstermek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Wilhelm'i aramak istedi ama geç olmuştu ve Devin'in bunu onaylayacağını sanmıyordu. Belki yarın stüdyoya gitmeden önce.

Gününü düşünürken derin bir nefes aldı. Isaak onunla dans etmesi için Justin'i seçmişti. Anna bu kişinin Travis olmasını umuyordu. Onu tanıyor ve anlıyordu. Eğer kötü bir gün geçiriyorsa, onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Justin onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama belki de bu iyi bir şeydi. Mükemmel bir dansçıydı ve onunla dans etmek hoşuna gidiyordu. Çok kibar ve düşünceli biriydi, yakışıklılığundan bahsetmiyorum bile. Ama bunu düşünmesine gerek yoktu. Ona karşı profesyonel ama arkadaşça davranıyordu. Aslında bu konuda biraz kafası karışmıştı. Onu istemeyen erkeklerle ne yapacağını bilmiyordu. En son ne zaman kendisinden bir şey istemeyen bir erkeğin yanında olduğunu bile hatırlamıyordu.

Dans ederken onu dikkatle izlemişti. Eşcinsel miydi? Ama hayır, Peter'la kulüplere gittiği birkaç seferde onu kadınlarla görmüştü.

Anna şimdiki zamana geri döndü ve düşünüy bitirdi. Kaveh onu bekliyor olacak mıydı? Orgazm olmasına izin verecek miydi? Devin onun orgazm olmasına izin verecek miydi? Buna çok ihtiyacı vardı ama Devin'i memnun etmek istiyordu. Ya onun yüzünden Wilhelm'i öldürmeme konusundaki fikrini değiştirirse? Bu düşünceye dayanamazdı.

Kurulandı, saçlarını ördü ve bornozunu giyerek yatak odasına çıktı. Kaveh yatağın üzerinde çıplak bir şekilde oturuyor ve

büyük horoz dalgınca. Onu gördüğünde gülümsedi.

O da endişeyle gülümsedi. "Ben oynamaya hazırım Kaveh," dedi usulca.

"Güzel," diye sırıttı. "Cüppenini çıkar." Omuzlarından sıyırdı ve yere düştü. "Git."

Kaveh aralarında uyuyan kadına bakarken, "Memnun etmeye çok hevesli," diye yorumladı.

Anna bu akşam son derece itaatkâr davranmıştı. Devin onun istediğini anlayabildiği halde tavanda asılı dururken neredeyse hiç hareket etmemişti. Devin onu bir orgazmla ödüllendirdi.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye onayladı Devin. "Ama hoştu." Anna'nın loş ışıktaki belli belirsiz parlayan yumuşak tenini okşadı. "Seni dinlediğim için memnunum."

"Biz rehberlik için buradayız. Ben sadece başarılı olmana yardım etmek istiyorum." Tekrar Anna'ya baktı. "O çok tatmin edici."

"Mmm. Öyle." Kaveh'e baktı. "Sana yaşattıklarına değdi mi?"

"Evet. Yüzyıllardır bir yarı-ölümlüyü becermemiştim. Bu çok hoş. İnsan kadınları zayıftır. O ise çok güçlüdür."

"Geçen gün öğrendiğim gibi. Bundan sonra dikkatli olmam gerekecek." "Onlara dikkatli davranmalısın. Seni uyarmaya çalıştım."

"Sen yaptın. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşünmüştüm."

"Belki de onu gönüllü kurban yapmalısın? Bence ona iyi davranır ve doğru şekilde eğiterseniz, size çocuğunu isteyerek verecektir."

Devin düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onun seninle ilgilenmesini sağlamalısın. Bence bu senin için zor olacak ama sonuçları buna değecektir. Genç kızlardan birini öldürmek isteksiz." Kaveh sırıttı. "Ya da birini kaçırsın. Bu kesinlikle kavga çıkarır. Kızlarınız fazla mücadele etmeyecek kadar iyi eğitilmişler."

Devin Ölümsüz'ün sözlerini düşünürken sessizdi. Daha önce de ona karşı sevgi doluymuş gibi davranmıştı. Gerçekten de o kadar zor değildi. Onu memnun etmek kolaydı. Kendi kendine kıkırdadı. Wilhelm onun kendisine aşık olduğunu görse ölmez miydi? Wilhelm altına sıçardı.

"Bağlanma törenine de yardımcı olur. İşe yaraması için sizinle arasındaki bağın çok güçlü olması gerekiyor."

"Buna daha yıllar var."

"Doğru, ama bağlar kolay kurulmaz ve kopmaz. Kalbi hala Alex'e bağlı."

Devin kaşlarını çattı. *Lanet Alex!*

"Ama bu iş bittiğinde, ona istediğin gibi davranabileceksin."

Bu düşüncede haklılık payı vardı. Devin'in bunu daha fazla düşünmesi gerekiyordu. Anna beklediğinden daha zor olduğunu kanıtlamıştı. Onu bu kadar güçlü yapan şey duygu kapasitesiydi. Başa çıkması bu kadar zor olan şey ise duygu kapasitesiydi. Diğer kadınlar kadar kötüydü, üstelik yıllarca süren istismar da cabasıydı. Ama istismar onu savunmasız hale getirmişti. Asla iyileşmeyecek bir yara.

Sevgiye muhtaçtı ve bunun için her şeyi yapardı. Bu duygusal kapasiteyi başkalarının üzerine yıkmaya çalışmıştı çünkü odak noktası olmanın getirdiği yük Devin'i rahatsız ediyordu. Ama onun kontrolü altındaydı ve ondan yeterince korkuyordu. Fazla bir şey talep etmeden onu sevdiğini düşünmesini sağlayabilirdi. Arada sırada birkaç iyilik yapsa, bu gece de görüldüğü gibi onun için her şeyi yapardı.

Bunun hakkında daha fazla düşünmesi gerekiyordu.

Elli Üçüncü Bölüm

Anna sırtında hafif öpücükler hissederek hafifçe uyandı. Gözleri yavaşça açıldı ve Devin'in üzerinde oturduğunu, sırtını öptüğünü ve tenini yumuşakça okşadığını gördü.

"Günaydın bebeğim," dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Günaydın, Efendim," diye fısıldadı, adamın tavrı karşısında kafası karışmış ve korkmuştu.

Adam yanına uzandığında kadın yan döndü ve parmağına doladı. "Dün gece beni son derece memnun ettin, Anna. Çok mutluyum."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, Usta. Elimden geleni yaptım."

"Çok iyiydin bebeğim." Öne doğru eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. "Belki de geçmişte sana karşı çok sert davrandım. Tek istediğin beni memnun etmek, değil mi?"

"Oh, evet," dedi artan bir coşkuyla.

Onu kendine çekti, vücudunu kendi vücuduna bastırdı ve bu sefer daha tutkulu bir şekilde tekrar öptü. Adam tekrar uzaklaştığında kız endişeyle yutkundu ve adamın gözlerine baktı. Gözleri hâlâ gece kadar siyahtı ama tüm vücuduna yayılan bir sıcaklık vardı. Adam bir süre onun gözlerini inceledi, gülümsedi ve onu tekrar öptü.

Onu hevesle öptü, onun onayına ve şefkatine ısındı. Onun öpücükler daha ısrarcı oldu, ama Anna'nın beklediği gibi acımasız bir şekilde değil. Adamın onu en son ne zaman öptüğünü hatırlayamıyordu.

Adam onu öpmeye devam ederken eli yan tarafına kaydı ve göğsünün yan tarafını okşadı, alt dudağını ısırdı ve hafifçe emdi. Bir sıcaklık dalgası hissetti ve tereddütle onun göğsüne dokundu.

"Evet bebeğim," diye fısıldadı. "Bana dokunabilirsin. Hoşuma gidiyor."

Ellerini hafifçe göğsünde gezdirdi. Hâlâ zayıf ve yapılıydı ama göğsündeki siyah saçların arasında gümüş rengi teller vardı. Parmaklarını onun saçlarında da gezdirirken aynı şeyi fark etti.

içinden. Hâlâ kalın ve yumuşaktı ama sabah ışığında küçük gümüş parçaları görünüyordu. Anna onun şimdi kırk altı ya da kırk yedi yaşında olduğunu tahmin ediyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Elini çekti. "Özür dilerim, Efendim." Adam onun elini tuttu ve avucunu öptü.

"Özür dileme. Sadece o güzel küçük kafanın içinde neler olup bittiğini merak ediyordum."

Anna dudağını ısırdı ve ona baktı. Adam kızgın görünmüyordu. Ona söylerse kızacak kadar kibirli miydi? "Saçındaki gümüşü fark ettim," dedi yumuşak ve dikkatli bir sesle.

Çocuksu bir yarım gülümseme verdi. "Yaşlanıyorum, değil mi? Bu yaşta zaman ne kadar da hızlı geçiyor."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "O kadar da değil. Şık görünüyor."

Güldü. "Teşekkür ederim bebeğim. Sen de değişmişsin. Artık kesinlikle bir kız değilsin." Elini onun belinden kalçasına doğru kaydırdı. "Artık kesinlikle bir kadınsın," diye mırıldandı, onun üzerine yuvarlandı ve onu tekrar öptü. Boynuna doğru ilerledi ve kız kıvranıp inleyene kadar boynunu emdi. "Yine de aynı derecede tatlı." Bacaklarını ayırdı ve kendini yavaşça onun bedenine gömerken inledi.

Anna sırtını dikleştirdi ve onu doldururken nefesi kesildi. "Usta..." diye iç geçirdi.

"Benim adım, Anna. Beni adıyla çağır."

"Devin...."

Anna daha sonra duş alırken kendi kendine gülümsedi. Devin dün geceden beri değişmişti. Yine nazık ve kibardı. Bu... bazı açılardan korkutucuydu ama hoşuna gitmişti. Belki bir süreliğine iyi davranabilirdi. İyi davrandığında onu seviyordu. Elinden geldiğince onu memnun etmeye devam edecek ve onu mutlu etmeye çalışacaktı. Belki o zaman artık sinirlenmezdi.

Kadın duştan çıkarken adam banyoya girdi. "Bu gece görüşürüz, bebeğim." Onu öptü. "Eve geldiğimde yatağın ayak ucunda, tamam mı?"

Anna başını salladı ve gülümsedi. "Evet, Devin."

Ona sevecen bir sırtıma yaptı ve sonra gitti.

Onunla mutluydu! O tekrar Devin'i idi. Onu bu şekilde tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Daha sonra hâlâ gülümseyerek ve mutlu bir şekilde şehir merkezine gitti. Yine de düzgün davranmaya dikkat edecekti. Düzgün yemek yemeye. İyi dans etmeye. Devin'i mutlu edecek her şeyi yapacaktı. O zaman her şey yoluna girecekti.

"Hey, Anna." *Barre*'ye doğru yürürken Travis onu selamladı.

"Günaydın Travis," dedi usulca ve yere oturdu. Onun kendisine baktığını hissetti ve başını kaldırıp baktı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Dün çok üzgün görünüyordun ama bugün gerçekten mutlu görünüyorsun.

Ne oldu?"

Anna kızardı, Devin'in sevişmesini ve çoklu orgazmlarını hatırladı.

"Devin yine çok hoş. Onu memnun ettim."

Travis kaşlarını çattı. "İyi davranıyor mu?" "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır, sana inanıyorum. Sadece nedenini merak ediyorum."

Anna kaşlarını çattı, incinmişti. "Onu memnun ettim. O benimle mutlu."

Travis çenesini sıktı ama başka bir şey söylemedi. Justin birkaç dakika sonra geldi.

"Hey, mutlu görünüyorsun. Benimle dans etmeyi kabul ettin mi?" "Seninle dans ettiğim için hiç üzülmedim."

"Piyangoyu kazandın mı?"

"Piyango mu? O da ne?"

Justin ona deliymiş gibi baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pek olası değil Justin," diye araya girdi Travis. "Ne olduğunu bilmiyorsa hiç şaşımam."

Justin onu inceledi ve başını salladı. "Peki, neden bu kadar mutlusun?" diye güldü. "Yeni bir erkek arkadaşın var. Bu yüzden olmalı."

"O benim erkek arkadaşım değil," diye mırıldandı ve gerinmek için arkasını döndü. Travis iç çekti. "Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz."

Justin'in kafası karışmış görünüyordu.

"*Sevgilisi*." Travis gözlerini devirdi. "Pislik herif."

"Travis, lütfen böyle şeyler söyleme," dedi Anna, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle başını kaldırarak. "Lütfen. Elimde kalan tek kişi sensin. Sen ve Jenna."

Travis kaşlarını çattı ve nefesinin altında mırıldanarak gerinmeye devam etti.

Oda karanlıktı ama nerede olduğunu biliyordu. Şöminede sönmekte olan közler vardı, gözleri alıştıktan sonra biraz görebildi. Yataktaki gölgeyi gördü ve ona doğru yürüdü.

Onun uyuyan haline gülümsedi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirmekten başka bir şey istemiyordu. Ama... birbirlerine dokundukları bir rüya görmemiş miydi? Dikkatlice yatağa oturdu ve ona dokunmak için uzandığında, adamın eli yılan gibi uzanıp bileğini kavradı.

"Oh!" diye haykırdı onun dokunuşu karşısında şaşkınlıkla. Sert ve sıcaktı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve en az onun kadar şaşırmış görünüyordu.

"Anna?" Bileğini bırakmadan doğrulup oturdu.

Kadın adamın eline baktı ve sonra şaşkınlıkla başını kaldırdı. Adam eline bakıyordu ve sonra elini yavaşça yanağına götürdü.

"Alex," diye iç geçirdi avucu adamın sakalını sıyrırken. Kaşındırıyordu ama umurunda değildi. Rüyaların artık gerçek olmaması umurunda değildi. Onun hayali dokunuşu gerçek hayattaki her şeyden daha iyiydi.

Bileğini bıraktı ve geçen sefer yaptığı gibi elini saçlarına doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Daha önce defalarca öptüğü dudakların aynısıydı ama şimdi gıcıklayıcı tüylerle çevriliydi. Eğer öpücük bu kadar çaresiz olmasaydı, bu his karşısında kıkırdayabilirdi. Şu anda tek düşünebildiği, dudaklarının onunkilere değmesi ve elinin saçlarında olmasıydı, elini onun yüzüne koydu.

"Seni seviyorum, Anna." Kalbinin çılgılığıydı bu, çaresizlik içinde söylenmişti. Anna da aynı çaresizlikle, "Seni seviyorum Alex," diye fısıldadı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, alınları birbirine yaslanmıştı. Adam bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama tereddüt etti.

"Ne oldu Alex?" diye sordu yanağını okşayarak.

"Yakında özgür olacağım. Senin için geleceğim."

Anna geri çekildi. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye sordu gözlerinde yaşlarla. "Asla geri dönmeyeceksin, Alex. Artık bununla bir sorunum yok... Sanırım." Şu anda bu konuda pek de iyi hissetmiyordu. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu ve bir an için gözlerini kapattı. "Haklısın, Schatzi. Böyle şeyler söylememeliydim. Özür dilerim."

Başına bir ağrı saplandı ve onu tutup eğildi. "Gitmen gerek, Anna. Beni tekrar hayal et."

Yukarı baktı ve tüm sevgisiyle doldu. "Seni seviyorum," diye

fisıldadı oda soluklaşırken.

Anna gözlerini açtı ve sırt üstü yuvarlandı. Provalar erken bitmişti ama o hâlâ yorgundu. Kaveh gelmeden önce biraz kestirmeye karar vermişti.

Tavana baktı ve Alex'i düşündü. Onun ölümüyle daha huzurlu olduğu doğrudu ama onu hâlâ özlüyordu. Acısı hiç tamamen geçecek miydi? Bir yanı yok olmasını istiyordu. Bir yanı da geçmesinden korkuyordu. Onu tamamen kaybetmek istemiyordu. Artık onu hayal etmek hoşuna gidiyordu; en sevdiği kitaba geri dönmek gibiydi.

Kendine biraz Alex'i düşünme lüksünü tanıdı. Onunla ilgili anıları. Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyor ve parmağının etrafında döndürüyordu. Devin'in buna neden izin verdiğini bilmiyordu ama çıkarmasını istemediği için minnettardı. Belki de gerçekten sevmiş ve kaybetmiş olmak, hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir." Belki de.

Devin'in arabasını duydu ve aceleyle onun yatak odasına gitti, soyundu ve pozisyonunu aldı. Birkaç dakika sonra içeri girdi.

"Merhaba bebeğim. Ne kadar iyi bir kızsın."

Anna başını öne eğerek hafifçe gülümsedi. Adamın hoşuna gittiği için minnettardı. Dolabın içinde kayboldu ve biraz sonra gündelik kıyafetleriyle geri döndü.

önünde durmak için kıyafetler.

"Ne yapacağını biliyorsun bebeğim," dedi nazik bir sesle.

Kot pantolonuna uzandı ve fermuarını açtı ve coşkuyla sikini emdi. Onunla hâlâ mutluydu. Ona hiçbir şey yapmazdı. Bunu değiştirmek. Vücudu ağrısa da bunu görmezden geldi ve onun eğlenmesini sağlamak için elinden geleni yaptı. Eli başının üzerindeydi ama şaşırtıcı bir şekilde hareketleri onun kontrol etmesine izin verdi. Kadın daha da minnettar oldu ve adam ağzına boşaldığında onu hevesle yuttu. Onu yalayarak temizledi ve sonra hayranlıkla ona baktı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, saçlarını okşayarak. "Giyin ve yemeğe gidelim."

Akşam yemeğinde Devin gününün nasıl geçtiğini sordu. Sinirli bir şekilde cevap vermeden önce ona şaşkınlıkla baktı. Unuttuğu bir şey mi yapmış olmalıydı? Neden onun gününü bilmek istiyordu ki?

Ona gülümsedi. "Bir dahaki sefere işin erken biterse beni ara. Beni ziyarete gelmeni sağlayabilirim."

"Bunu bugün yapmalı mıydım?" Sesi titriyordu.

"Bunu düşünmüş olman için hiçbir sebep yok, Anna. Sana bu konuda hiçbir şey söylememiştim. Provalarınızın bazen daha kısa sürdüğünü bilmiyordum."

"Justin'in ilk perdeyi prova etmesi gerekiyordu. Fındıkkıran provaları diğerlerinden daha kısa sürer. En azından ikinci perde için."

Devin başını salladı. "Bu mantıklı."

Bunu bilecek kadar çok Fındıkkıran görmüş olmalı. Bale, şehirde saygın insanların görünmek için yaptığı *şeylerden* biriydi. Teknoloji çağından öncesini hatırlatırdı ve kalıcı olurdu. Opera, Bale, Senfoni. Hepsi şehir kültürünün önemli unsurlarıydı.

Anna ona baktı. "Ofisin tamir edildi mi?" diye sordu tereddütle. Onun gününü sormuştu. O da onunkini sormalı.

Sorduğu için memnun görünüyordu. "Yarın olacak. Pencere bugün tamir ediliyordu ve yeni masayı da bu öğleden sonra teslim ettiler. Bugün fazladan bir ofiste çalışıyordum." Yüzünü buruşturdu. "Bu beni kendi ofisimi takdir ediyorum. Pencere küçük ve manzara yoktu."

Bir süre onu inceledi. Durumdan dolayı üzgün görünmüyordu ve Wilhelm'in hâlâ güvende olduğunu varsayıyordu. "Her gün Jenna ile öğle yemeği yiyorum. Bu iyi mi?"

Devin başını kaldırdı. "Elbette. Senden aşağı inip beni görmeni ya da başka bir görev yapmanı istemediğim sürece."

Rahatlayarak iç çekti. "Teşekkür ederim, Devin."

"Ortağın, Justin'di değil mi? Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet. O... şey, benimle ilgileniyor gibi görünmüyor. Bu... alışılmadık bir durum." Devin kıkırdadı. "Öyle. Eşcinsel mi?"

"Hiç sanmıyorum. Onu kadınlarla gördüm."

"Belki de sadece zeki bir adamdır. İyi bir dansçı mı?" "Oh, evet. Hem de çok."

"Güzel. Sana layık olmayan biriyle dans etmeni istemem."

Bir süre sessizce yemek yediler. Bazı açılardan, Anna bir hafta önce buraya taşındığından beri olduğundan daha rahat hissediyordu. Ama sürekli ona bakıyor, tekrar değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

"Neden bana bakıp duruyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğini düşünürken bir an tabağına baktı. Sessizce bekledi.

"Seni memnun etmek istiyorum, Devin. Seni kızdırmak istemiyorum. Ben... İyi davranmandan hoşlanıyorum."

Uzun bir dakika boyunca ona baktı ve kız onun bakışları altında kıpırdanmak istedi ama hareket etmeye korktu.

"Geçmişte sana sert davrandığımı biliyorum, Anna. Sadece beni memnun etmek istediğini biliyorum. Daha sabırlı olmaya çalışacağım."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim Devin."

Uzandı ve onun elini okşadı. "Yapacağını biliyorum."

Yemeklerini bitirdiklerinde Anna aceleyle yatak odasına gitti, soyundu ve geldiğinde masanın üzerinde onu bekliyordu. Onun coşkusuna gülümsedi.

"Ne kadar iyi bir kız," dedi ve kızın yanına gidip bileklerini kelepçeledi. Zincirleri masaya bağlarken onu dudaklarından öptü. Oturacağı yere giderken kızın meme uçlarını emdi. Sandalyeye oturduğunda başparmaklarıyla kızın kıvrımlarını açtı ve yalamak için öne doğru eğildi.

"Mmm," diye haykırdı. "Kaveh bugün... hevesli görünüyor."

"Evet, efendim. Onu son derece memnun ettiğimi söyledi."

"Aferin kızım," diye mırıldandı amına karşı ve görevine devam etti.

Çok hassastı ve adamın her dil darbesinden zevk alıyordu ama kıpırdamaya ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Boşalmayı çok istiyordu ama buna izin vermedi.

Kendini. Onu mutlu etmek istiyordu. Adam onu yalayıp emdiğinde ve kadın solmaya başladığında, ona boşalması için izin verdi ve Klitorisinin etrafındaki dudaklar. Onun için boşaldı ve sonra, önceki gece olduğu gibi, gevşek bir şekilde asılı kaldı. Bir kez daha kelepçelerini çözdü ve yatağa taşıdı ama onu sikmedi. Yanına uzandı, tenini okşadı ve ona ne kadar iyi bir kız olduğunu söyledi.

Cansız gözlerle ona baktı, belli belirsiz neden bu kadar nazik davrandığını merak ediyordu. Adam onun yanağını ve boynunu öptü ama kadın bunu hissetmedi bile.

"Bunu hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu usulca. "Özür dilerim, Efendim," dedi zayıf bir sesle.

"Bu gece iyi iş çıkardın, bebeğim. Memnun oldum."

"Serbest bırakılmaya ihtiyacın var," diye fısıldadı.

"Hazır olduğunuzda. Kaveh seni iyileştirene kadar bekle."

Anna gözlerini kapadı ve onun nezaketine hayret etti.

Bir süre sonra Kaveh geldi ve Kaveh ona hayatını geri verirken kadın başını daha önce olduğu gibi onun kalçasına yasladı. Devin birkaç dakika sonra onun arkasına geçti ve yan yatarken içine girdi. Bu onun birkaç dakikasını aldı.

onu hissetti. Kaveh öne doğru eğildi ve Devin onu yavaşça ve nazıkçe becerirken ağzını klitorisinin üzerinde hissetti.

Devin göğsünü avuçlayarak, "Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. Kaveh kıkırdadı. "Taşaklarınla oynamamı seviyor musun?"

"Mmm," diye mırıldandı Devin.

Kaveh'in sikini emzirmeye devam ederken Devin'in elini yüzünün yanında gördü. Ölümsüz'ün kesesine masaj yapıyor ve hafifçe çekiştiriyordu. Her iki adam da inledi ve hareketlerini hızlandırdı. Kaveh inleyip klitorisini sertçe emerken Anna ağzındaki spermin hücumunu hissetti. Boğazındaki yarağa karşı haykırdı ve neredeyse boğuluyordu. Devin bir an sonra yüksek sesle inledi ve onun içinde zonkladığını hissetti.

Devin tembelce kıkırdadı. "Buna alışabilirim."

Kaveh son bir kez yaladı, Anna'nın vücudunda bir ürperti yarattı ve sonra dirseğinin üzerine oturup Devin'e baktı. "Sikin çok güzel, Devin. Kıçın da öyle. Sana sunacak başka bir şeyim yok, ama biraz daha zevk almak istersen, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Devin bir an sessiz kaldı. "Ben sadece bir Ölümsüz'ün Ben.

" Kaveh sırtıttı. "Elbette. Başka biri... aşağılayıcı olurdu." Kaveh'in siki bir kez daha sertleşirken Anna'nın gözleri büyüdü ve yatağın arkasına doğru süründü. Devin ondan uzaklaştı ve kadın dönüp Devin'in dört ayak üzerine kalkışını ve Kaveh'in bedenine girerken yüksek sesle inleyişini izledi.

"Sizi doldurmama izin verin, Başkan. Sizi memnun etmeme izin verin." Başını kaldırdı ve Anna'nın gözleriyle buluştu. "Kızımla böyle bir zevk yaşamama izin veriyorsunuz, en azından bunu yapabilirim."

Kaveh kalçalarını tutup hareket ettirmeye başladığında Devin'in başı gevşekçe sarktı. "Evet," diye inledi. Anna'nın şaşkınlığı karşısında Devin'in siki sertleşti.

tekrar.

Gözlerini açık tutmaya çalıştı ama gözleri çok ağırdı. Birkaç dakika sonra yoğun bir zevkle haykırdıklarını duymadı.

Elli Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah provadan sonra Anna telefonunda Devin'den bir mesaj buldu. Sesi kızgın geliyordu ve öğle yemeğinde ofisine gelmesini istiyordu. Anna hemen ayakkabılarını değiştirdi ve stüdyodan koşarak çıktı, Jenna'ya o gün onunla öğle yemeği yiyemeyeceğini bağırarak söyledi.

Devin'in ofisine gitmek sadece birkaç dakika sürüyordu ve Anna onun neden üzgün olduğunu anlamaya çalıştı. Ona karşı çok sevgi doluydu. Sabah onu yine nazik öpücüklerle uyandırıp yavaşça ve nazikçe onunla sevişti. Bu sabah ne olmuştu? Alex'in gümüş arabasını park etti. Spor arabasını misafir otoparkına çekti ve ofisine nasıl gideceğini hatırlamaya çalıştı. Buraya sadece birkaç kez gelmişti ve iki yıldan fazla olmuştu.

bir önceki seferden beri. Binaya girerken Devin'e mesaj atarak burada olduğunu ve ofisine doğru ilerlediğini bildirdi.

Anna yol sormak için güvenlik masasında durduğunda tuhaf bir bakışla karşılaştı. Tayt şort, bol bir tişört ve parmak arası terlik giydiği için çok yersiz görünüyor olmalıydı. Bir ofis binası için çok uygunsuzdu, özellikle de Ekim ayında. Ancak güvenlik görevlisine adını söylediğinde, adamın tavrı daha saygılı bir hale dönuştü ve ona Devin'in ofisini tarif etti.

Asansörden çıktı ve Madison'ın hâlâ Devin'in sekreteri olduğunu gördü. Anna yaklaşırken kadının gözleri kısıldı.

"Devin içeride mi?" diye sordu hafifçe nefes nefese. Gerçi efordan çok sinirden.

"Bayan Perkins?" Madison onaylamayan bir ses tonuyla sordu.

"Kunze, aslında," dedi çenesini kaldırarak. Madison'ın ona karşı küçümseyici davranmaya hakkı yoktu. O Devin'in metresi değildi.

"Adını mı değiştirdin?"

Anna gülümsedi. "Evet. Ve düşes oldu ama bu önemli değil. Devin burada mı değil mi?"

Madison kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra telefonundaki bir tuşa bastı. "Bayan Per...şey, Kunze burada." Tekrar Anna'ya baktı. "İçeri girebilirsiniz."

Anna dudağını ısırdı ve büyük, çift ahşap kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmak için nikel kaplı kolu itti.

Devin elleri arkasında, bacaklarını açmış, güçlü bir duruşla pencerenin önünde duruyordu.

"Devin?" dedi kararsızca.

Adam döndü ve kız onun gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordu. Hiç düşünmeden korkuyla bir adım geri çekildi. Adam onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra köşedeki masayı işaret etti. Kadın çantasını kanepeye bıraktı ve korkuyla masaya doğru yürüdü. Odayı geçerken büyük adımlar attı ve onu çevirerek göğsünü masaya sıkıca bastırdı. Şortunu indirdi ve bir dakika sonra amına girdi.

Acı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu ama adam onu sertçe sikerken sessiz kaldı. Onu kızdıracak ne yapmıştı? Bağdırmamak için tırnaklarını tahtaya geçirdi ve adamın çivilerini kullanmaması için dua etti. Bu öğleden sonra saatlerce prova yapacaktı... tabii gitmesine izin verirse.

Boşalırken yüksek sesle homurdandı ve sonra hareketsiz kaldı. Adam kalçalarındaki parmaklarını esnetip gevşetirken arkasından nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Uzun bir aradan sonra ellerini başının iki yanındaki masaya koydu ve eğilip ensesini öptü. "Seni incittiysem özür dilerim, bebeğim."

Anna şok içinde dondu kaldı. Adam yavaşça dışarı çıktı ve şortunu tekrar yerine çekti. Anna onu üzmemekten korktuğu için kıpırdamadı ama adam elini tuttu ve onu kanepeye götürdü. Ağır ağır oturdu ve onu kucağına çekerek başını göğsüne yasladı. Kadın ne olacağını bilmeden titriyordu.

"Sana kızgın değilim, Anna. Böyle düşünmene neden olduysam özür dilerim." İşaret parmağıyla çenesini kaldırdı ve onu nazikçe öptü. "Sakinleşmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onu tekrar öptü ve başparmağıyla yanağını okşadı.

Adam uzaklaştığında gözlerinin artık alev alev yanmadığını görebiliyordu.

Ona gergin bir gülümseme verdi. "Ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Lanet olası Jerry. İmzalaması gereken bir tasarımı veto etti."

"Jerry?"

"Lanet olası başkan. Ona bankacılık yasasının imzalanmasını istediğimi söyledim ve o da mahalle baskısına boyun eğip veto etti. Siktiğimin salağı." Devin elini saçlarının arasında gezdirdi. "Cuma günü Washington'a gitmeliyiz. Onunla yüz yüze görüşmeliyim."

yüz. Ve senin yardımınla," diye nazikçe gülümsedi. "Ona yanlışlarını gösterebileceğiz."

"Oh." Ne zaman Washington'a gitseler, kaçınılmaz olarak canı yanıyordu. "Provalara ara vermem gerekiyor mu?"

"Öğle yemeğinden sonra oradan çıkabilir misin bir bak. Uzun bir uçuş ve saat farkı çok kötü."

"Evet, Devin," dedi yumuşak bir sesle.

"Aç mısın?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Başıyla onayladı. Onu nazikçe kucağından itti ve ayağa kalktı. "Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum." Ofisten çıkmadan önce onu kendine çekti ve tekrar öptü. "Maddy'nin seni korkutmasına izin verme. Sadece kıskanıyor."

"Kıskanç mı?"

"Onu geçmişte becerdim, ama beni senin gibi tahrik etmiyor. Sen de benim öfkemi alabilirsin. Seni becerdiğim gibi onu da becerdiğimde sinirleniyor." Anna'nın boynunu öptü. "Beni tanıyorsun ve daha iyi hissetmeme yardımcı oluyorsun," diye mırıldandı boynuna karşı. "Sana verdiğimi alabilirsin." Kıkırdadı. "Onu kıskandırmaktan çekinme." Kapıyı açtı ve önce Anna'nın çıkmasına izin verdi. "Maddy, Trent ofisinde mi?"

Anna'ya temkinli bir bakış atarak, "Gittiğini görmedim efendim," dedi.

Devin Anna'yı geniş bir koridora götürdü. "Bakalım Trent Gel." Güzel bir kızıl saçlı kızın oturduğu masanın önünde durdu ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarına bir kulaklık taktı. "Hey, Hailey. Trent öğle yemeğine gitti mi?"

Hailey başını salladı ve kaşlarını kaldırarak Anna'ya baktı. "Bir toplantıdan yeni döndü."

"Tamam. Hailey, bu Anna. Anna, Hailey, Trenton'ın sekreteri."

"Merhaba," dedi Hailey, hâlâ ona hafif bir küçümsemeyle bakıyordu. Devin Anna'nın boynuna bir öpücük kondurduktan sonra onu kendisinininki gibi çift kanatlı bir kapıya doğru itti. Kapıyı açtı ve Anna'yı içeri yönlendirdi.

"Ne oluyor Anna?" Trenton, Devin arkasından içeri girene kadar şaşkınlıkla ona baktı. "Devin. Seni pislik. İçeri zorla girilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ah, ama ben hediye getiriyorum," diye güldü.

Trenton gülümsedi ve masasından kalktı. "Hey, Anna. Burada ne işin var?"

"Onu ben getirttim. Faturayı duydun mu?" Trenton homurdandı. "Evet."

"Bu hafta sonu halledeceğim. Anna ve ben Cuma günü bir görüşme yapmak için uçuyoruz."

Trenton kıkırdadı. "Eğer buna böyle diyorsanız." "Bilgisayar."

Trenton ayağa kalktı ve masasının önüne doğru yürüdü. Anna'nın çıplak bacaklarına baktı. "Provaların ortasında mısın?"

Onun tahrik olduğunu hissedebiliyordu. "Evet."

Devin onu kendisine doğru itti ve kollarını açtı. Kız gülümsedi. Trenton'dan hoşlanmıştı.

"Seni masamın üzerinde domaltmayı hayal etmediğimi söyleyemem," diye mırıldandı ellerini kızın kışında gezdirirken.

"Rahat ol," dedi Devin, odanın karşısındaki siyah deri koltuğa oturarak. "Belki sen onu benden daha iyi hissettirebilirsin. Biraz stres atmam gerekiyordu."

Trenton ona baktı. "Sana sert mi davrandı?" "Sorun değil.

Buna ihtiyacı vardı."

Trenton onu öptü ve ellerini boynunda gezdirerek göğsünü avuçladı. Anna, ona masaj yaparken nazik dokunuş karşısında iç çekti ve diğer eliyle kalçalarını onun ereksiyonuna doğru bastırdı.

"Tanrı biliyor ya, benim de biraz rahatlamaya ihtiyacım var," dedi sessizce. "Ama nazik olacağım." Şortunu çekiştirdi ve Anna onu kalçalarından aşağı itti.

Masasındaki bazı eşyaların yerini değiştirdikten sonra göğsünü sert yüzeyin üzerine koydu ve bir adım geri çekildi. "Çok güzel bir manzara, değil mi?"

Anna iki erkeğin de ıslak amına baktığını bilerek onun sözleriyle sıkıştı. Bir fermuar sesi duydu ve Trenton içine kaydı.

"Oh, evet," diye mırıldandı. "Siktir." Kalçalarını tuttu ve yavaşça içeri ve dışarı itti.

Yumuşakça inledi ve kalçalarını ona doğru bastırdı.

"İyi hissediyor musun, tatlım?" diye sordu usulca.

Başını salladı ve derinlerde bir yerde karıncalanma hissederken adamın masasını kaşdı. "Lütfen, gelebilir miyim?"

Trenton kıkırdadı. "Kesinlikle. Sadece sessiz ol."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve inledi, orgazm onu ele geçirirken masasını tırmaladı. Homurdandı ve hareketlerini hızlandırdı. Adam kendini derinlere sokarken kadın ciyakladı.

Bir bip sesi duyuldu ve sonra. "Bay Needham?"

Trenton sert bir hamle yaptı ve Anna nefesini tuttu.

"Evet, Hailey?" diye sordu çok gergin bir sesle.

Parmakları Anna'nın kalçalarına gömüldü ve içinde zonklamaya başladı. Sekreterinin ona seslendiği gibi geliyordu. Bununla ilgili bir şey Anna'yı tahrik etti ve başka bir orgazm onu ele geçirirken gözleri başının içine yuvarlandı. Sessiz kalmaya çalışırken dudağını ısırды ve kan tadı aldı.

Bir duraklama oldu. "Karınız birinci hatta."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi hâlâ gergindi. Bir bip sesi daha duyuldu ve Trenton inledi. "Siktir!" diye bağırdı usulca. "Yine mi boşaldın, Anna?"

"Evet," dedi endişeyle.

"Anlayabiliyorum. Kahretsin, bu erotikti." Öne doğru eğildi. "Dudağın kanıyor." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra telefonunun bir tuşuna bastı. "Hey, aşkım," dedi yüksek sesle.

Anna'nın gözleri büyüdü. Maki'yle konuşurken siki hâlâ yarı sert bir şekilde Anna'nın artık iyice ıslanmış ve şişmiş amcığının içindeydi.

"Merhaba canım. Nasıl gidiyor?"

Trenton gülümsedi ve Anna'nın içinden çıkarken usulca homurdandı. "Güzel, şimdi." Onun kışını okşadı. "Devin Anna'yı beni görmesi için getirdi."

Maki hafifçe güldü. "Ooh, kıskanmalı mıyım?"

"Asla, aşkım."

"Merhaba, Maki," dedi Devin, masaya doğru yürürken.

"Devin, nasılsın?" Anna onun ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Eskisinden daha iyiyim. Bu hafta sonu şehir dışına çıkmam gerekiyor."

"Tasarıyı duydum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu, değil mi?"

"Hayır. Ama bununla ilgileneceğim."

Trenton Anna'nın amını okşadı ve bir parmağını içeri kaydırды. Anna hâlâ masanın üzerindeydi ve ona doğru eğildi. Sessiz kalmak için yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Anna hâlâ orada mı? Onu duyamıyorum."

"Sessiz olmak için çok uğraşıyor, tatlım ve ben bunu onun için çok zorlaştırıyorum."

Maki yine güldü. "Şanslı kız, Anna. Devin, yakında tekrar bir araya gelmeliyiz. Uzun zamandır Anna'yı tatma zevkine erişemedim. Öyle mi? "Hâlâ o kadar tatlı mı, Trent?"

Trenton diz çöktü ve Anna'nın amını yaladı. "Oh, evet," dedi ve onu tekrar yaladı.

Anna şaşkınlık ve zevk içinde nefesini tuttu. Umutsuzca inlememeye çalıştı ama Trenton'ın ısrarlı dili karşısında bir tanesi yine de kaçtı.

"Seni duymama izin ver, Anna," dedi Maki. "Boşaldığında çok güzel sesler çıkarıyorsun."

Anna başını kaldırıp Devin'e baktı ve o da başını salladı. Trenton klitorisini emerken yumuşak bir inlemeye izin verdi. "Oh!" diye bağırdı. Maki'nin dinlediğini bilmek onu daha da tahrik etti. Trenton amını nazıkçe emip yaladıkça miyavladı ve inledi ve sonra vücudunda başka bir orgazm patlarken çığlıklarını olabildiğince sessiz tuttu.

Devin onun saçlarını okşadı. "İyi kız, Anna."

Trenton amını öpmeye devam ederken nefes nefese kalmış, terden ıslanmış alnını masaya dayamıştı.

"Nasıldı aşkım?" diye sordu öpücükler arasında.

Telefondan nefes alıp verme ve inleme sesleri geldi ve ardından Maki boşalırken yüksek sesle haykırdı, ama nasıl, Anna bilmiyordu.

"Sanırım hoşuna gitti," diye yorumladı Devin gülümseyerek. "Bunu tek başınıza mı yoksa asistanınızla birlikte mi yaptınız?"

"Kendim. Brady yemeğe gitti. Biraz telefon seksi yapmayı umuyordum," diye kıkırdadı. "Teşekkür ederim, Trent."

"Her zaman benim için zevktir."

"Ee, Devin," dedi Maki ve Anna onun bir masanın arkasında kendini toparladığını hayal edebildi. 'Programın nasıl? Anna ile oynamak için bir sıra istiyorum.'

Devin güldü. "Cuma öğleden sonra ayrılıyoruz, yani ya ondan önce ya da sonra."

"Bu gece mi?" diye sordu.

"Hevesliliğine bayılıyorum, Maki," dedi Devin. Hâlâ diliyle Anna'ya sataşmakta olan Trenton'a baktı. Trenton başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Senin evin mi benimki mi? Anna artık benimle yaşıyor."

"Ne kadar harika. İkisi de olur. Trent ile konuşun ve bana haber verin."

"Kulağa hoş geliyor. Sanırım öğle yemeğini bensiz yiyecek." "Şanslı adam. Hepinizle bu akşam görüşürüz."

Telefon görüşmesi sona erdi ve Devin Trenton'a baktı. "Öğle yemeğinde bize katılmak ister misin?"

Trenton Anna'nın ıslak amına son bir öpücük kondurdu. "Elbette."

Birkaç dakika sonra üçü birlikte ofisinden çıkarken Trenton, "Ben yemeğe gidiyorum, Hailey," dedi. Anna biraz dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

"Evet, Bay Needham." Anna'ya gözlerini hafifçe kıсарak baktı ve Anna'nın bir şey duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

Devin kolunu Anna'ya doladı ve üçü birlikte asansöre doğru yürüdüler. "Shea's'a ne dersin?"

"Devin, orası için pek de uygun giyinmedim." Anna bu lüks restorana birkaç kez gitmişti ve belli bir düzeyde kıyafet beklendiğini biliyordu.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hmm. Evet. Bu gibi durumlar için arabanızda yedek kıyafet bulundurmanız gerekir."

"Bundan sonra yapacağım. Söz veriyorum." Kız ona ciddiyetle baktı. "Yapacağımı biliyorum," diye gülümsedi.

"Ama siz ikiniz bensiz gitmek isterseniz, sorun değil. Stüdyoya dönerken bir sandviç alabilirim. Öğle yemeğinizi mahvetmek istemem."

Asansöre adım attıklarında Devin sessizdi. "Muhtemelen senin de bir an önce provaya dönmen gerekiyordur?"

Anna saatine baktı ve başını salladı. "Üzgünüm, Devin."

Onun başını öptü. "Her şey yolunda. Daha iyi hissetmeme yardımcı oldun. Gitmene izin verebilirim. Ama yemek yediğinden emin ol."

"Yapacağım."

Lobiye çıktılar.

Devin, Anna'ya veda öpücüğü verirken, "Seni arayıp bu geceyle ilgili ayrıntıları vereceğim," dedi.

"Bu tavır değişikliği neden?" İki adam ofis binasının ön kapısından çıkarken Trent sordu.

"Bu onu mutlu ediyor."

Trenton kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de onu mutlu etmekle mi ilgileniyorsun?"

Devin omuz silkti. "Bu bir amaç için bir araç. Ona Wilhelm'i öldürtmeyeceğimi söylediğimde, kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı öptü ve inanılmaz derecede

Gecenin geri kalanında itaatkârdı. Kaveh, eğer ona iyi davranırsam, benim gönüllü kurbanım olabileceğini söyledi."

"Onu öldürecek misin?" Trent biraz fazla yüksek sesle haykırdı.

Devin kaşlarını çattı. "Tabii ki öldürmeyeceğim. Çocuk, seni aptal."

Trent rahatlayarak iç çekti. "Bir an için beni korkuttun. Onun için çok çalıştın."

"Ve ona ihtiyacım var. Hayır. Onun ne kadar mutlu olduğunu gördün. Sadece..."

Ona iyi davranırsan, her şeyi yapmaya hazır olur. Sanırım mutlu bir köle hakkında söylenecek bir şey var. Ve ben sadece bunu yapmak zorundayım...." İçini çekti, "...ta ki bağlanma töreni. Tanrım, o kadar uzun süre dayanabilir miyim?"

"Onu mutlu etmek gerçekten bu kadar zor mu? Onu becerdikten sonra iyi bir kız olduğunu söylediğinde parlıyordu."

"Hayır, sanmıyorum. Ama eğer talepkar olmaya başlarsa öyle olacak."

"O öyle biri değil Devin, bunu sen de biliyorsun. O seni memnun etmek istiyor."

Yüzünün her yerinde bu yazıyor."

Devin tekrar iç çekti. "Evet. Bugün yaptığım gibi onu çok sert kullanırsam her zaman özür dileyebilirim. Onu masamın üzerine yatırdım ve yarın yokmuş gibi becerdim. Sanırım beni üzecek bir şey yaptığı için çok korkmuştu. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı."

"Gördün mü? O kadar da zor değil." Trent restoranın kapısını açarken sırıttı. "Ona iyi davranmak itibarınızı zedelemes. Hatta yardımcı bile olabilir."

Devin kapıdan içeri girdi ve arkadaşına baktı. "Yardıma ihtiyacı var mı?"

Trent omuz silkti. "Ne istersen yapabilirsin. Ama kızıdan gerçekten hoşlandığını fark edebilirsin."

Devin kaşlarını çatı. Anna bir köleden başka bir şey değildi. Güçleri için bir kanal. Ama etrafta olması hiç de nahoş değildi. "Belki de."

Bölüm Elli Beş

Anna, Devin'in bir mesaj bıraktığını gördü ve mola sırasında mesajı dinledi. "Selam bebeğim. Trent ve Maki bu gece evimize geliyorlar, eve geldiğinde onlar için hazır ol. Trent'i ofisten getireceğim. Ol Aşağıda oturma odasında seksi bir şeyler giy. Görüşürüz o zaman."

Bizim evimiz mi? Anna telefonu bırakırken düşündü. Bu düşünce onu tuhaf hissettirdi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. Bu onu

Gergin de olsa gülümsedi. Adamın yeni tavrından hâlâ emin değildi ama hoşuna gitmişti.

Dansın başlaması için stüdyonun arka tarafına dönerken kendi kendine gülümsedi.

"Bir şey seni mutlu etti," dedi Justin meraklı bir ifadeyle. "Oh... sadece... bir mesaj."

"Yeni erkek arkadaşın mı?"

Justin dolambaçlı yollardan onun ilişki durumunu anlamaya çalışıyordu, gerçi onunla çıkmak istiyor gibi görünmüyordu. Sadece merak ediyordu.

Anna başını salladı. "Erkek arkadaş değil."

Justin sırttı. "Bu adam hakkında neden bu kadar ketumsun?"

Anna kızardı. Devin hakkında neden sır saklıyordu ki? Açılış gecesi geldiğinde Justin bunu anlamayacak değildi ya; Devin şehirde iyi tanınan biriydi.

Devin'den utanıyor muydu? Hayır, bu doğru değildi. Bir erkek arkadaşı olması normal görünüyordu. Ama metres olmak? Çağdışı görünüyordu. O sadece bir sevgili olmaz mıydı? Ama kadın onun sevgilisi olacaktı, ama erkek onun sevgilisi olmak zorunda değildi... Ah, bu çok kafa karıştırıcıydı!

Onun kölesiydi ama bunu söyleyemezdi. Kölelik bugünün dünyasında gerçek bir şey değildi, öyle olsa bile. Ama malikânedeki kızlar köleydi. Kimlikleri yoktu, dış dünya için var değillerdi. Anna bir köleydi çünkü Devin onu almıştı. Kaçışı yoktu, hayatını değiştiremezdi. Alex'le bir şansı vardı... ama o gitmişti.

Alyansına baktı. *Alex*.

Justin uzandı ve onun eline dokundu. "Hey, seni yargılamaya falan çalışmıyorum. Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

Anna başını kaldırıp ona baktı. Gri gözleri samimiydi ve onun için üzgün görünüyordu. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Devin Andersen'in kim olduğunu biliyor musun?" Onun kim olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada olup olmadığını bilmiyordu.

"Kimin yok ki?"

"O... benim... birlikte vakit geçirdiğim kişi." Bir şekilde ortaya çıkıp onun metresi olduğunu söylemesi garip görünüyordu.

Justin başını salladı. "Ah." Başını öne eğdi. "Yaşlı değil mi?" Anna omuz silkti. "Sanırım kırklı yaşlarının ortalarında."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

"Kendi yaşınızdaki erkekler yeterince ilginç değil mi?"

"Peter'la bir yılı aşkın bir süredir birlikteydik," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Sonra da dünyanın en zengin adamlarından biriyle ilişkiye giriyorsun.

şehir?"

Anna ağzını açtı ama buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Devin'i hayatım boyunca tanıdım," dedi sonunda.

Justin şok içinde kaşlarını kaldırdı. "Bu kulağa daha iyi gelmiyor."

Anna tekrar yüzüğüne baktı ve cevap vermedi. Başka seçeneği yoktu ve adamın da bunu anlaması pek mümkün değildi. Neyse ki o sırada Isaak içeri girdi ve konuşmaya devam etmek zorunda kalmadı.

Kendini garip hissetmemeye çalıştı ve Justin'in yorumlarını kasıtlı olarak zihninin gerisine itti.

Prova bittiğinde Justin, Anna pointe ayakkabılarını çıkarmak için acele ederken onun yanına oturdu.

"Seni kötü hissettirmeye çalışmıyordum Anna."

Ona şüpheyle baktı ama bir şey söylemedi. Kurdelesini düğümlemişti ve inatçı davranıyordu.

"Sen gerçekten tatlı, güzel bir kızsın ve neden böyle davrandığını anlamıyorum... Bilmiyorum. Peter'la gerçekten mutlu görünüyordun. Taşınmak zorunda kalması çok kötü."

"Evet," diye mırıldandı.

"Ama sonra Andersen ile... her neyse... ona mı atladın?" Başını salladı. "Bir süreliğine yalnız kalmak iyidir, bilirsin. Sahada oyna ya da bir şey."

Anna uzun bir süre ona baktı. Onun için gerçekten üzülmüyordu. "Travis onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor," diye ekledi.

Anna omuz silkti. Ne diyebilirdi ki? Travis, Devin'in ona ne yaptığını On biliyordu.

u.

"Bunu sana o mu verdi?"

Anna başını kaldırdı ve onun kıpırdadığı yüzüğüne baktığını gördü. ile. Bunu yaptığının farkında bile değildi. Gözyaşlarını geri kırıptı. "Hayır," dedi usulca. "O benim evlilik yüzüğüm."

Justin bakakaldı. "Evli misin?"

"Öyleydi," dedi aynı yumuşak sesle. "Neredeyse dört yıl önce öldü." "Özür dilerim. Sanırım insanların bunun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum."

Düğümü sonunda çözüldü. "Ondan sonra zihinsel yeteneklerimi kaybettim." Ayakkabılarını çıkardı ve çantasına koydu.

"Ne kadar süredir evliydiniz?"

"Üç ay... yani, daha değil." Ayağa kalktı ve parmak arası terliğini ..atlar. "Gitmem gerek. Yarın görüşürüz." Uzaklaşırken onun kendisini izlediğini hissetti.

Anna, Devin işten eve geldiğinde onu beklemek için aşağı inmeden önce aynada kendine baktı. Kalçalarını saran kısa, koyu yeşil bir elbise giymişti. Tanga, jartiyer ve çoraplar, push-up sütyen ve topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyordu. Devin'in memnun olacağını umuyordu. Makyaj masasının üzerindeki saat neredeyse altı olduğunu gösteriyordu, o da alt kattaki oturma odasına indi. Etrafına bakınırken kendini nasıl sunması gerektiğini düşündü. Diz çökmek muhtemelen en güvenli hareket tarzı olacaktı ama nerede?

Merdivenlerden gelen erkek seslerini duyduğu anda kapının yanında topuklarının üzerine yerleşti. Elleri kalçalarında, başı eğik, erkeklerin gelmesini bekledi.

Devin odaya iki adım attı ve etrafına bakındı. Trenton kanepelerden birine oturdu.

"İşte benim kızım," dedi Devin memnun bir ses tonuyla. Anna biraz rahatladı.

"Seni bir göreyim."

Adam onu incelerken dikkatle durdu ve dosdoğru önüne baktı. Adam hiçbir şey söylemedi ama odadan çıktı. Anna hızla gözlerini kırptırdı. Onu hoşnutsuz etmişti. O kadar uğraşmıştı ve onu hayal kırıklığına

uğratmıştı. Anna

Trenton gözlerinin yaşardığını görmesin diye başını eğdi. Kıpırdanmak istiyordu ama hareketsiz kalmaya kararlıydı. Efendisinin hoşuna gitmeyecek başka bir şey yapamazdı.

Devin birkaç dakika sonra döndü ve onun önünde durdu. "Anna," dedi yumuşak bir sesle.

Dikkatle başını kaldırdı ve onun kendisine gülümsediğini görünce şaşırdı. "Sizi rahatsız mı ettim, Efendim?" diye sordu usulca.

"Hayır. Hiç de değil."

Kolyeli gümüş renkli bir zinciri havaya kaldırdı. Onun Yaşlı Müdire kolyesi! Şok içinde onun gözlerinin içine baktı. "Efendim?"

Onun arkasından yürüdü. "Saçlarını kaldır," dedi usulca. Kız öyle yaptı ve adam kolyeyi kızın boynuna doladı, sonra da kolyenin kopçasından kızın boynunu öptü. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Bunu geri almayı hak ediyorsun."

Wilhelm sürgüne gönderildiğinden beri bunu takmamıştı. Uzanıp usulca ona dokundu. "Teşekkür ederim, Efendim," dedi ve sonra yutkundu. Onu memnun etmişti!

Onu kendi etrafında döndürdü ve dairenin izini sürdü. "Hanımım," dedi sessizce ve onu öptü. Onu kendine çekti ve elleri omuzlarına kaydı.

Bölüm Elli Altı

"Arkanı dön, Anna."

Anna hâlâ yarı uykulu bir halde yüzüstü döndü. Derin bir uyku çekiyordu ama Devin'in sesiyle uyandı. Devin onun üzerine uzandı ve sikini içine bastırdı.

Adam onun içinde hareket ederken Anna usulca inledi. Ellerini başının üzerinde tutuyordu ve vücudu onun üzerinde ağırlaşmıştı.

"Dün gece yaramaz bir kızdın Anna," diye mırıldandı kulağına.

Anna'nın gözleri birden açıldı ve tamamen uyandı. Ne yapmıştı ki? "Özür dilerim Usta," diye inledi.

Derinden itti ve Anna vücudunun içindeki sıkışmayı hissettiğinde sertleşti ve haykırdı. Devin sivri uçlarını uzatmıştı. Nefes alış verişini sığ tuttu ve dondu kaldı. Devin de hareket etmedi.

Boynunu emdi ama hareketsiz kaldı. "Ben mi sana aidim, yoksa sen mi bana?"

"Ben size aidim, Efendim."

"Dün gece Maki'yi boşaltırken ne yaptığını biliyorum. Sikişmeyi bitirdikten sonra."

Anna endişeyle yutkundü ve umutsuzca önceki akşam neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Uyuşturucunun etkisiyle hafızası bulanıktı ama Devin'in spermine sahip olma hissini belli belirsiz hatırlıyordu Maki'nin amının içinde. Evet, Devin Maki'yi sikmişti ve Anna bundan hoşlanmamıştı.

Devin'in başka bir kadının içinde herhangi bir parçasını bırakması fikrinden hoşlanmamış, bu yüzden onun izni olmadan Maki'nin amındaki dölleri yemişti.

"Ben sana ait değilim, Anna. Sikimi istediğim kadına sokabilirim. İstedğim her kadının içine boşalabilirim. Anlıyor musun?" Sesi yumuşak ama ısrarcıydı.

"Evet, Efendim," diye inledi.

"Sana ait olmayan bir şeyi aldın, Anna. Çok kötü bir kızsın." Bir santimlik bir hareket yaptı ve Anna acı içinde haykırdı. "Sen

agresif olmanı söylememiştim." Tekrar hareket etti ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Özür dilerim, Usta! Özür dilerim!"

Devin çivilerini geri çekti. "Seni cezalandırmak istemiyorum Anna," dedi sessizce. "Aramızdaki ilişkinin iyi olmasını istiyorum." Yavaşça hareket etmeye başladı, bu da sürtündüğü kesikler dışında iyi hissettiriyordu. "Bana acını ver, Anna."

Anna gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Adam ağrıyan bölgeyi ovdu ve Anna ağladı.

Hareketleri arttı. "Ver onu bana, Anna!" diye bağırdı.

Denedi. Çok denedi ama işe yaramadı. Sırtını dikleştirdi ve acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

"Ver onu bana!" Devlin bağıarak ondan uzaklaştı ve bileklerini şiltenin daha derinlerine bastırdı ve sıkıkça morarttı. Tekrar tekrar sertçe itti. Anna'nın vücudu onun hareketleriyle sarsıldı. Sonunda, acının içinde bir şeylerin karıncalandığını hissetti ve bir sonraki an zihni ve bedeni küçük parçalara ayrıldı. Devlin kendini onun içinde daha da derine sokarken acı dolu bir coşkuyla çığlık attı. O

son bir sert itiş yaptı ve onun üzerinde çığlık attı.

Anna, yüzü altındaki çarşafıara gömölü halde yatarken nefes nefese kalmıştı. Devlin üzerine yığılmıştı ve vücudunun ağırlığı nefes almasını zorlaştırıyordu. Devlin hareket etmiyordu ve Anna bir an için onun uyuyup uyumadığını merak etti. Ama tam oksijensizlikten bayılacağından endişelenirken, adam inledi ve yan tarafına yuvarlandı.

Ona baktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Kadın dönüp ona baktı, yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı, sesindeki korku dolu titremeyi engelleyememişti.

Devin onu kendine çekti. "Cezanı iyi çektin, bebeğim. Her şey affedildi."

Başını onun göğsüne yasladı ve tekrar uyumak istedi ama kalkıp stüdyoya gitmesi gerektiğini biliyordu. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, Usta. Söz veriyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Anna arabaya binene kadar morlukları fark etmemişti. Kukusu da acıyordu. Kanaması yoktu ama Devlin'in ona verdiği kesikler henüz iyileşmemişti. *Aptal, aptal kız!* Her zaman yanlış bir şey yapıyor ve Devlin'in onu cezalandırmasına neden oluyordu. Ne kadar kararlı olursa olsun, her zaman başarısız oluyordu.

Anna yere, Travis'in yanına uzandı. Kollarındaki morlukları hemen gördü.

Travis kaşlarını çattı. "Ne oldu?" "Devin beni cezalandırmak zorunda kaldı," dedi sessizce.

Travis kısık bir hırıltı çıkardı ve "lanet olası piç" diye bir şeyler mırıldandı.

"Yaramazlık yaptım Travis. Başka ne yapması gerekiyordu ki?" "Şimdi de bunu haklı mı çıkarıyorsun?"

Anna omuz silkti. "Genelde bana sırf eğlence olsun diye zarar vermez. Her zaman bir nedeni vardır."

Travis homurdandı. "Evet, ona gömleğini beğenmediğini söylersin ve o da öğleden sonra boyunca sana işkence eder."

"Bunun için beni hiç cezalandırmadı." "Henüz."

"Ne yapması gerekiyor Travis? Yaramazlık yapıyorum. İsteyerek yapmıyorum ama yapıyorum." İç çekti. "Rusya'dayken Wilhelm bile beni cezalandırmak zorunda kalmıştı."

Travis'in çenesi düştü. "Wilhelm seni cezalandırdı mı?"

"Buna disiplin diyordu....." Anna şaplağı hatırladı. "İ Sanırım farklıydı. Ama Devin bu sefer iyi davrandı."

"Bu sefer....." diye mırıldandı. "Kahretsin, Anna. Hiç dilemiyor musun kaçabilir mi?"

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Kaçmak mı? Beni bulur. O her zaman beni bulur." Ürperdi. "Gençken kendimi öldürmeye çalıştığımda bana ne yaptığını bilmiyorsun. Eğer kaçmaya çalışırsam ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

Travis onun elini tuttu ve inanılmaz bir ciddiyetle ona baktı. "Ya bir yolu olsaydı? Buradan çıkıp güvenli bir yere gidebilseydin?"

Anna güldü. "Öyle bir şey yok Travis. O her şeyi bilir. Her zaman nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilir. Havaalanında ya da şehir dışında olsam bile bilirdi."

Travis onun bileklerine baktı. "Bu hayatı hak etmiyorsun, Anna."

"Hak etsem de etmesem de bu benim hayatım. Alex hâlâ hayatta olsaydı

Umut. Ama o öldü ve yıllardır öyle. Devin'in zarar veremediği tek kişi oydu ve o da gitti. Ve Devin artık daha güçlü. I

Alex şu anda hayatta olsaydı beni ondan uzaklaştırabilir miydi, bilmiyorum." Başını salladı ve pointe ayakkabılarının kurdeleleriyle oynadı. "Hayır, Travis. Sadece daha iyi, itaatkâr bir kôle olmaya odaklanmam gerekiyor. İyi olursam bana zarar vermez."

Yanında bir şey kımıldadı ve başını kaldırdığında Justin'in yüzünde rahatsız bir ifadeyle başında dikildiğini gördü. "Seni kim incitti?"

"Hiç kimse."

Justin diz çöktü ve onun elini tuttu. "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

Anna başını salladı. "Sen karışma Justin."

"Andersen miydi?"

Anna elini ondan çekti. "Lütfen Justin. Bu işe karışma. Yaralanmanı istemiyorum." Travis'e döndü. "Travis, söyle ona. Lütfen."

Travis kaşlarını çattı. "Evet, dostum. Bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Justin'in yüzü kıpkırmızı oldu ve çenesini sıktı. "Onun arkadaşı olduğunu sanıyordum," diye hırladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Anna'nın kolunu tekrar kaldırdı.

"Evet, beni rahatsız ediyor. Yıllardır izliyorum. Yine de anlamıyorsun. Yapabileceğin hiçbir şey yok ve sonunda sadece incineceksin... ya da daha kötüsü."

"Buna inanamıyorum Travis. Sen nasıl bir arkadaşsın böyle?" Justin Travis'e ters ters baktı ve yumruğunu sıktı.

Anna ayağa fırladı ve stüdyodan çıkıp Isaak'ın ofisine koştu. Isaak Justin'in anlamasını sağlayabilirdi... umuyordu.

Sekreter masasında değildi, bu yüzden Anna Isaak'ın kapısına gitti ve kapıyı çaldı.

"Anna?" Isaak ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüdü. "Sorun nedir?"

"Neden üzgünsün?"

"Justin... o... morluklarımı gördü ve Travis'e kızdı çünkü ona bu işe karışmamasını söylemişti."

Isaak Anna'nın bileklerine baktı. "Devin?"

Başını salladı. "Justin çok kızgın, Isaak. Korkarım-"

Koridorda bir kargaşa oldu ve Anna alt kattan gelen bağışmaları duydu.

Isaak dışarı çıktı ve yere baktı. "Burada bekle," dedi ve köşede kayboldu.

Birkaç dakika sonra Justin ve Travis'le birlikte döndü. Travis'in yanağında bir çürük vardı ve Justin oflayıp pufluyor, ona ters ters bakıyordu.

"Olamaz!" Anna iki dansçıya bakarak haykırdı. "Ne-" "Anna, aşağı in," dedi Isaak sakince. "Delia derse başlayacak eğer geri dönmezsem."

Anna başıyla onayladı ve stüdyoya geri döndü. Dansçılardan biri ona Justin ve Travis'in tartışmasının büyüdüğünü ve Justin'in Travis'e vurduğunu söyledi, bu da morluğun nedenini açıklıyordu. Justin'in ilgisini takdir ediyordu ama dikkatli olmazsa Devin'in dikkatini çekecekti. Bu hiç iyi olmazdı.

** ~ ~ ** ~ ~ **

"Bize yardım edecek yeni biri olabilir."

"Yeni mi? Bu nasıl oldu?"

"Bu sabah bileklerinde morluklarla geldi ve Justin ona karşı gerçekten savunmaya geçti. Bu konuda bir şey yapmadığım için çok kızdı. Bana vurdu."

"Sana vurdu mu?"

"Babası çok kötü davranan bir arkadaşı vardı ve arkadaşı öldü. Justin istismarı biliyordu ama bu konuda bir şey yapmaktan korkuyordu. Bunun bir daha kimsenin başına gelmesine izin vermeyeceğine yemin etti."

Bir iç çekiş. "O hissi bilirim."

"New Yorklu olduğunu biliyor muydun?"

"Sanırım bir noktada yapmış olmalıyım. Sanırım burada dans etmekle ilgili bir şeyler söyledi ama ailesinden uzaklaşmak istiyordu. Bu uygun olabilir."

"Devin ondan asla şüphelenmez ve şu anda onun ortağı." "Ona güveniyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"O ne biliyor?"

"Fazla değil. Isaak onu insanların ona yardım etmeye çalıştığına, ancak bunun hassas bir süreç olduğuna ve hayatta kalmak istiyorsa bunun dışında kalması gerektiğine ikna etti. Bu onu mutlu etmedi ama Isaak'ten duymak yardımcı oldu."

Bu sabah ona ayrılmaktan bahsettim. Bana güldü. Onu suçladığımdan değil. Ama isteyerek gelmeyecek."

Bir iç çekiş daha ve ardından bir lanet. "Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla yaşaması planları gerçekten mahvetti." Bir duraklama. "Justin'in soyadı neydi? Bakalım buralarda onu tanıyan biri"

var mi?"

"Sawyer." "Sawyer
mı? Siktir." "Ne?
Neden?"

"Sanırım bu soyadı taşıyan bir Diyakoz var."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Bilmiyorum. Sanırım öğreneceğiz."

Bölüm Elli Yedi

Cuma öğleden sonra erken saatlerde Anna, Devin'le birlikte limuzine binip havaalanına doğru yola çıktı. Justin ve Travis arasındaki kavgadan ona bahsetmemişti. Justin'in başını belaya sokmak istememişti.

Bilekleri hâlâ biraz ağrıyordu ama iyileşiyordu. Devin onu cezalandırdığından beri "iyi" haline geri dönmüştü, yine de ondan hâlâ korkuyordu. Şu anda ona yaslanmıştı ve o da boynunu kemiriyordu.

Anna içini çekti ve kendini kontrol etmeye çalışarak kıvrandı. Eli ipek gömleğinin altından yukarı kayd ve dantelle kaplı göğsünü kavradı. Nazıkçe masaj yaptı ve sonra uzanıp meme ucu halkasını çekiştirdi.

"Ah, Devin," diye iç geçirdi. Neredeyse havaalanına varmışlardı ve onu çok istiyordu. Bütün zaman boyunca onunla alay etmişti ve kadın arzudan deliye dönmüştü. "Lütfen..." diye fısıldadı.

"Lütfen ne, Bebeğim," diye sordu kıkırdarak.

"Lütfen sık beni," diye inledi adam meme ucunu acıyla sıkarken. Ama iyi bir acıydı bu, amını sıkmasına neden oldu.

"Neredeyse geldik, bebeğim. Zamanımız yok."

Oturduğu yerde tekrar kıkırdandı. Bunu yaptığı için üzgün görünmüyordu ve bu yüzden ona hayal kırıklığını bu şekilde göstermeye devam etti.

Eli kızın bacağına gitti ve parmak uçlarını hafifçe kızın iç uyluğunda gezdirdi. "Bacakların ıslak," dedi ve kulağını öptü. "İ Külotunun sıırıslıklam olduğunu hayal et." Eli birkaç santim daha yukarı kalktı ve parmaklarını şişmiş seksinin üzerinde gezdirdi. Kadın yüksek sesle inledi ve adam kıkırdadı. "Çok ıslak. Benim için çok mu ıslaksın, bebeğim?"

"Evet," dedi nefes nefese. Parmaklarını külotunun üzerinde gezdirmeye devam etti ve kadın hayal kırıklığı içinde haykırdı.

"Mmm, ateşli vücuduna dalmak için sabırsızlanıyorum Anna, gerçi sikimi yakabilirsin."

Anna terminali geçtiklerini fark edene kadar onu kızdırmaya devam etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Özel bir hangar. Sonunda dayanamadım ve özel bir jet aldım. Şimdiye kadar ihtiyacım yoktu. Uçuş görevlilerini becermeyi seviyordum. Amasen artık benimle olduğundan " Boynunu ısırdı. "Daha fazla mahremiyete ihtiyaç duyuyorum." O elini bacaklarının arasından çekti. "Ve bir programa bağlı kalmak istemedim."

Küçük bir jetin yanına yanaştıklarında Anna pencereden dışarı baktı. Kunze aile jetinin canavarlığına kıyasla küçüktü. O, Kunze ailesinin normal bir yolcu uçağı boyutundaydı. Bu daha küçüktü, daha çok özel jetleri düşünen birinin aklına gelen geleneksel fikirlere benziyordu. Arka kuyrukta bir 'G' harfi ve ardından bir numara vardı ama Anna bu açıdan okuyamıyordu.

"Kaveh de bize katılacak ve sana söz veriyorum bebeğim," diye Devin onu çevirip yüzüne baktı. "Kaveh bize katıldığında hayal kırıklığı içinde çığlık atmayacaksın. toprak."

Limuzin merdivenlerin dibinde durdu ve Ian jetin girişinde belirdi. Şoför inerken o da aceleyle merdivenlerden indi ve kapılarını açtı. Devin onun elinden tuttu ve merdivenlerden çıkarıp geniş yolcu bölmesine götürdü.

Zemin kraliyet mavisiyle kaplıydı ve pencereler muhafazanın tüm uzunluğu boyunca sıralanmıştı. Yanlarında açık kahverengi, deri sandalyeler bulunan iki küçük masa, ortada iki deri koltuk ve onun arkasında etrafında dört koltuk bulunan daha büyük bir masa vardı. Arka tarafta bir duvar ve kısmen açık bir kapı vardı.

"Banyo ve yatak odası," diye açıkladı Devin. "Beğendin mi?"

"Oh, Devin," dedi ellerini deri koltukların üzerinde gezdirerek. "Bu harika."

Kızıl saçları düzgün bir topuzla bağlanmış minyon bir kadın onlara doğru yürüdü. Gıcır gıcır beyaz bir bluz, lacivert kalem etek ve topuklu ayakkabı giymişti. "Merhaba Bay Andersen. Bayan Kunze. Kaptan siz ne zaman isterseniz ayrılmaya hazır."

"Teşekkür ederim Vanessa," dedi Devin. "Kaveh'in henüz gelmediğini görüyorum. O geldikten sonra yola çıkabiliriz."

"Evet efendim," dedi hafif bir reveransla.

Devin Anna'yı kanepeye götürdü ve çantalarını yakın bir yere koydular. Bavulları Ian ve şoför tarafından yükleniyordu.

Jetin girişini bir gölge kararttı ve Anna başını kaldırdığında Kaveh'in koridorda eğilerek yürüdüğünü gördü. Kanepeye oturdu Haki pantolon ve beyaz keten gömlek giymişti. Anna'nın

Onu hiç normal kıyafetler içinde görmemiştim ve bakakalmıştım. İnsana benziyordu. Çok büyük, inanılmaz seksi bir insan ama yine de insan.

"Merhaba Anna," dedi gülümseyerek.

Anna onun adını kullanmasına gözlerini kırıştırdı. Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti. "Merhaba, Kaveh."

Devin ve Kaveh küçük bir sohbete daldılar ve Anna pencere. Kıpırdandı ve tahrikinin yakında geçeceğini umdu. Birkaç dakika sonra Ian içeri girdi, kapılar kapandı ve kısa süre sonra havada süzölmeye başladılar.

"Doğruca Beyaz Saray'a mı gidiyorsun?" Kaveh sordu.

Devin başını salladı. "Akşamları etrafta daha az insan oluyor."

"Güzel."

Vanessa öğle yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için yanlarına geldi ve dördü yemek için masaya geçti.

"Yatak hazır mı?" Devin yemeklerini bitirirken sordu.

Kızıl saçlı kızın gözlerinde bir parça şaşkınlık belirdi ama başını salladı. "Evet, efendim."

"Güzel. Teşekkür ederim. Temizlendikten sonra kamaranızda kalabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararım."

"Evet, efendim." Tabak yığını jetin önüne götürdü. Devin ayağa kalktı ve Anna'yı ayağa kaldırarak öptü. Anna'ya şöyle bir baktı. Ian. "İstersen işimiz bittiğinde onu alabilirsin." Ian

Anna'ya baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler."

Anna endişeyle Devin'i uçağın arka tarafındaki küçük yatak odasına kadar takip etti.

"Soyun Anna," dedi gömleğinin düğmelerini açarak.

Kendisine söyleneni yaptı, Devin ve Kaveh'in arasına endişeyle baktı. Ne olacaktı?

İkisi de çıplak kalır kalmaz Devin onu kendine çekti ve öptü, yavaşça yatağa doğru itti. Boynunu, göğüslerini ve karnını öptü, yavaşça aşağı inerek amını okşadı.

"Devin...." Adam şişmiş kıvrımları emmeye başladığında nefesi kesildi.

"Hepsini almayacağım bebeğim. Sadece birazını ve sonra seni yenileyeceğim."

Anna gözlerini kapadı ve onun dokunuşunun tadını çıkardı.

Devin ağzını ve dilini açlıkla Anna'nın amının üzerinde gezdiriyor, onu emiyor, yalıyor ve inletiyordu. Tanrım, o çok tatlıydı. Bu gece Jerry ile sinerji içinde çalışabilmeleri için onun özünü kendi özüyle değiştirebilecek kadar onu boşaltması gerekiyordu. Hafta sonunun geri kalanında tanıştıkları insanlarla da.

"Yeter, Devin," dedi Kaveh, Anna'nın yüzüne bakarak. Hafifçe solgundu ama her şeyi aldığında olduğu kadar solgun değildi.

Doğrulup oturdu. "Uyandı mı?"

Anna'nın gözleri çırpınarak açıldı ama donuktu ve tam olarak odaklanamıyordu.

"Bu yeterli. Onu dolduracak ve hayatını geri getireceksin." Kaveh yatağın yanında durdu. "Hazır mısın?"

Devin, Kaveh'in özünü doğrudan kendi bedenine alacaktı. Bu, insan bedeninin düzenli olarak kaldıramayacağı kadar fazlaydı, bu yüzden Anna'yı bir kanal olarak kullanıyordu ama bu hafta sonu tam güce ihtiyacı vardı. Jerry'ye kimin yetkili olduğunun hatırlatılması gerekiyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve Kaveh de onun arkasında diz çöktü. "Taşaklarım senin için ağır, Devin. Genellikle kullandığım miktar

Anna'yı hamile bırakmak. Sana iyi hizmet edecek."  l ms z büyük sikini Devin'in deliğine bastırdı ve içeri kaydırđı.

"Siktir!" Devin, devasa çubuk kı ını istila ederken inledi. Uzun ve genişti, zevk ve acının bir karışımıydı ve başı tatlı noktaya bastırırken horozu olduğundan daha fazla zonkluyordu.

"Orgazmını kontrol altına almalı ve Anna'ya saklamalısın."

"Biliyorum," diye hırladı Devin gıcırdayan dişlerinin arasından. Lanet olsun! Aynı anda hem acıtıyor hem de inanılmaz hissettiriyordu. Anna her gece böyle mi hissediyordu? Her gece almak zorunda kalırsa ölürdü. Kovandan çıkan bal gibiydi, en saf Kolombiya'dan kokain, kı ından girip başının üstünden çıkan bir yıldırım....

"Argh!" diye inledi Kaveh parmaklarını kalçalarına doğru büküp içeri ve dışarı itmeye başladığında. Bu hisler onu uçuruyordu.  l ms z  z  vücuduna sızmaya başlamıştı ve acı verici bir coşku içinde başını geriye yasladı. Duyguları her itişte daha da yoğunlaşırken gözleri yaşardı. Tanrım, boşalmamak için kendini tutabilir miydi? "Kahretsin, onu beceremez miyim şimdi mi?" diye inledi.

"Vücudunun bunu özümsemesi için zamana ihtiyacı var," dedi Kaveh, itişlerini yoğunlaştırarak. Devin'in bedenini dövdü ve sonra patlarken büyük bir çığlık attı.

Devin, dölün vücuduna acı verecek kadar sert bir şekilde fişkırıldığını hissedince çığlık attı. Parmakları çarşaflara gömüldü ve nefes nefese kaldı. Kaveh çekildi ve Devin yanına düştü, vücudu sunuyu emmeye çalışırken inledi. Bir topun içine kıvrıldı ve kontrolsüzce titredi.

Ölümsüz bir elini kalçasına koydu. "Yakında geçecektir. Anna'yı bu yüzden kullanıyoruz, değil mi?"

Devin konuşmadan başını salladı. Kanı Ölümsüzlükle altın rengine dönüşürken kalbi hızla çarpıyordu.

Anna, Devin'in yanındaki yatakta titremesini izledi. Onu hiç bu kadar zayıf görmemişti. Hasta görünüyordu. Cildi pembe ve kaygandı ve boyun kasları şişmişti. Onu endişelenmeden izleyen Kaveh'e baktı.

Sonunda Devin derin bir nefes aldı ve rahatladı, içindeki ateş sönmüştü. Gözlerini açtı ve onunkilere kilitlendi. Normalde siyah olan gözlerinde altın benekler vardı.

"Ona hayat vermelisin, Devin. Sana verdiğim her şeyi bedenim kaldıramaz."

Devin başını salladı ve Anna'nın üzerine yuvarlanarak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dili dudaklarının arasından kaydı ve Anna onda farklı bir şeylerin tadını alabildi. Tarçın gibi baharatlı ve krema gibi zengin. Sarhoş ediciydi. Anna da onu açlıkla öptü, ellerini boynuna ve saçlarına götürdü. Dili onunkini okşadı ve emdi, onun inlemesine neden oldu, omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Elleri vücudunda gezindi, göğsünün yan tarafını okşadı ve meme ucuna dokundu. Ağzını çekerek öpücüklerini boynunda gezdirdi ve kadın zevkle nefesini tuttu. Her öpücük onun tenini tutkusuyla dağlıyordu. Köprücük kemiğini ısırды ve dilini göğsüne doğru kaydırarak bir meme ucunu sıcak ağzına aldı.

"Devin!" diye haykırdı, adam tepe noktasını emerken, göğsünden hayatının geri kalanını emecekmiş gibi hissedene kadar daha sert ve daha sert. Zihni anlaşılmaz renklere büründü, tutarlı düşünceler ağzı onun üzerinde olduğu sürece imkansızdı. Diğer meme ucunu emdi,

Kendini onun girişine konumlandırırken zevk ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

"Lütfen," diye yalvardı usulca, onun altında kıpırdanarak. Ona o kadar ihtiyaçı vardı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Adam onun sıcak ıslaklığına bastırđı ve kadın zevkle çığlık attı. Her hamlesi vücudunda zevk dalgaları yaratıyordu. Tırnakları adamın sırtına battı ve ona doğru eğildi, her hamleyi karşıladı, ona vermek zorunda olduğu her şeyi almak istedi.

"Evet!" diye bağırdı. "Oh, Devin. Evet, evet! Daha derine! Daha derine!" Daha fazlasını isteyerek bacaklarını onun etrafına sardı.

Bir an için hareket etmeyi bıraktı ve altın benekli gözleri onunkilerle buluştu. Kadın inledi ve onun altında kıvrandı.

"Benim," dedi derin bir sesle ve öne doğru itti.

"Evet!" diye çığlık attı.

Tekrar durdu ve dikkatle ona baktı. Neden durdu?

"Hayır!" diye bağırdı adam çekilirken, ama adam onu yüzüstü çevirip kalçalarını yukarı çektiğinde anladı. *Daha derine.*

Tek bir sert hamleyle kendini olduğundan daha derine soktu. Rahim ağzına bastırđı ve kadın acı ve zevk içinde çığlık attı. Tekrar tekrar ve tekrar onu dövdü. Zihninde renkler dönmeye başladı ve Devin son bir acı verici hamle yaptığında her şey kr edici bir beyaza büründü. Vücudu zevkten paramparça olurken çığlık bile atamıyordu. Devin'in bağırdığını duydu ve parmaklarının kalçalarına battığını hissetti ama vücudundaki patlamanın ezici ışığı her şeyin önüne geçti ve bilincini kaybetti.

Devin yavaşça etrafının farkına vardı ve Anna'nın altındaki yatağa düştüğünü görmek için aşağı baktı. rperdi ve sonra hareketsiz kaldı. Kendini ondan uzaklaştırdı ve onu öldürdüğünden endişelenerek öne doğru eğildi.

Onun nefes aldığını ve rahatladığını gördü.

"Ne oldu lan?" diye sordu, yatağın ayak ucundaki sandalyeden her şeyi izleyen Kaveh'e dönerek. lmsz'n gözleri irileşmişti ve bu da Devin'in endişelenmesine neden oldu.

"Onu aldın," dedi Kaveh yumuşak bir sesle, gözlerini yere düşmüş halinden ayırmadan. "Onu ele geçirdin." Altın rengi gözlerini Devin'e çevirdi.

"Alex'e olan bağını koparmış olabilirsiniz."

Devin tekrar Anna'nın gevşek bedenine baktı. "Nereden bileceğim?"

"Uyandığında bunu gözlerinde göreceksin. Kırılmadıysa bile en azından üstü örtülmüş ve gömülmüştür."

Devin gülümsedi. "Bunun mümkün olduğunu biliyor muydun?"

"Böyle şeyler duydum ama çok nadirdir. Sen... çok güçlü oldun, Devin."

Devin'in gülümsemesi bir sırtışa dönüştü. "Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu etti, Kaveh."

Bölüm Elli Sekiz

Wilhelm San Francisco'daki karanlık tiyatrodaki oturmuş, Fındıkkıran gösterisinin ilerlemesini sabırsızlıkla bekliyordu. İkinci perde başlamıştı ve Justin ile Anna'nın *Grande Pas de deux*'sünü beklerken dans gittikçe yavaşlıyor gibiydi. Bir ay önceki suikast girişiminden beri Anna'yla konuşmamıştı. Devin'in onu sıkı bir şekilde dizginlediğini düşünmüştü ama yine de onu arayabilmeliydi. O ve Kurt Çarşamba günü şehre geldiklerinde, her zaman yaptıkları gibi gösteriden önce onunla vakit geçirmeyi ummuşlardı ama Anna telefonlarına cevap vermemişti. Adam endişelenmişti.

İyi olduğundan emin olmak için Travis'i aramıştı, ancak Wilhelm, Devin'in ciddi bir sorun olsaydı arayacağından oldukça emindi. Öte yandan, iki adamın Anna'da bir şeylerin ne zaman 'yanlış' olduğu konusunda farklı fikirleri vardı. Travis, Anna'nın iyi görüldüğünü ama mesafeli ve bazen de kafası karışık olduğunu söyledi. İçine kapanık ve halinden memnun görünüyordu. Travis birkaç haftadır herhangi bir istismar belirtisi görmemişti, bu da çok rahatlatıcıydı. Sadece sessizdi. Bir öğleden sonra Anna'yı dışarı çıkarmaya çalıştığından ve Anna'nın Devin'i terk etmemek için çılgılık atarak çıldırdığından bahsetti. Şiddetle çıldırmış ve neredeyse Travis'in arabasını çarpmasına neden oluyordu.

Anna'nın ruh halindeki dalgalanmalar olağandışı değildi ama Wilhelm Anna'nın şiddete başvurduğunu hayal bile edemiyordu. Onu bizzat görmesi gerekecekti.

Uzun zamandır beklenen müzik başladığında Wilhelm öne doğru eğildi ve Anna büyük boy müzik kutusundan çıkıp Justin'in elini tuttu. Zarif dans başladı ve Anna çok güzeldi. Gülümsedi ve ona aylardır olmadığı kadar yakın olmanın keyfini çıkarmak için koltuğunda arkasına yaslandı. O ve Justin birlikte çok iyi dans ediyorlardı ve Justin izlerken gülümsemekten kendini alamadı. Dans bittiğinde, seyircilerin geri kalanı gibi o da yüksek sesle alkışladı.

Birkaç kutu ötede Devin'in başını sallayarak onayladığını gördü. Jack de yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtışla onun yanına oturmuştu. Wilhelm ara verildiğinde kibarca başını sallamış ama onlarla konuşmamıştı. Devin'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu.

Mmkn. Adamdan büyük bir tutkuyla nefret ediyordu ama kendisi Őehirdeyken Anna'yla vakit geçirmesi konusunda onunla konuşması gerektiğini biliyordu.

Gösteri sona erdiğinde, o ve Kurt yavaŐŐa mermer lobiye indiler.

"Harikaydı, değil mi Vati?"

Wilhelm oğluna baktı ve gülümsedi. Hâlâ ona karşı bir Şeyler mi hissediyordu? "O her zaman harikadır."

"Seni neden geri aramadığını hâlâ anlamıyorum. Bu hiç hoş değil. onu."

"Evet, yle." Wilhelm bunu düşünürken kaşlarını çattı. Bir Şey yoktu doğru olduğunu ve kasabadan ayrılmadan önce ne olduğunu Ğreneceğinden emin olacaktı.

Kurt ve Wilhelm lobide dolaşıp tanıdıkları insanlarla sohbet ederek Anna'nın gelmesini beklediler. O ve Justin uzun süre ayakta alkışlanmışlardı ve lobide konuŐuluyorlardı. Dansçılar yavaş yavaş içeri girmeye başladı ve Wilhelm onların geçtiği kapıyı dikkatle izledi. Jenna'yı gördü ve o da kocası Matt'le birlikte gelip merhaba dedi.

"Anna'yla konuştun mu?" diye sordu.

Wilhelm başını salladı. "Hayır. Aradım ama ondan haber alamadım. Neden?"

Jenna odanın etrafına bakındı. "O... farklı biri ve seni görmesinin ona... yardımcı olacağını umuyordum."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Nasıl farklı?"

Jenna bir an düşünürken gözlerini kıstı. "Belirgin bir Şey yok, gerçekten. Yani, hayatında neler olup bittiğine bağlı olarak farklı tepkiler veriyor ama, Şey, o... kendinde değil. İki haftadır her gün birlikte yemek yiyorduk ve gerçekten, ne bileyim, yeniden arkadaş olmuŐtuk. Devin'le olan bitenlerin çoğunu paylaşmıyordu ama arkadaşÇa davranmaya istekliydi. Ama Devin'le Şehir dışına çıktı ve... eve geldi ve artık gitmek istemediğini söyledi. Kızgın ya da zgn değildi, sadece ilgisizdi. Ve o sadece... Tanrım, bilmiyorum. Açıklaması çok zor." Onun gözlerinin içine dikkatle baktı. "Sanırım Devin ona bir Şey yaptı ama ne olduğunu bilmiyorum. Onu grmen gerekecek. Belki de sadece paranoyağımdır."

Matt başını iki yana salladı. "Hayır, farklı bir Şeyler var," diye onayladı. "Sadece... kapalı."

Wilhelm başını kaldırdığında Justin ve Anna'nın lobiye doğru yürüdüklerini gördü. Anna, gözlerini parlatan, yeşil ipekten, straplez, güzel bir elbise giymişti. Anna

bir an durakladı ve odaya baktı. Ona doğru baktı ama onu görür gibi olmadı.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve hızla yürüdü Devin'e doğru mu? Kollarını açtı ve onu kucakladı. Ona bir şeyler söyledi, sonra dudaklarından öptü ve yanağını okşadı. Jack'e gülümsedi ve onu da yanağından öptükten sonra başını Devin'in göğsüne yasladı.

"Bu da ne..." diye mırıldandı Kurt.

"Vay anasını," diye haykırdı

Jenna.

Wilhelm'in midesi düğümlendi. Devin ona ne yapmıştı? Bu normal değildi. Jenna haklıydı.

Wilhelm, "Affedersiniz," dedi ve olabildiğince sakın bir şekilde Üçlü.

Devin başını kaldırdı ve Wilhelm'in yaklaştığını gördü. Yüzündeki gülümseme

Wilhelm'i Anna'nın iyi olduğu konusunda rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Devin kibarca, "Merhaba Wilhelm," dedi.

El sıkıştılar ve sonra Wilhelm Anna'ya baktı. Sevgili Anna'sına.

Başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi, ama gözlerinde sıcaklık yoktu. "Merhaba Wilhelm," dedi usulca. Sesinin baştan çıkarıcı ama bir o kadar da tatlı tonu Wilhelm'in kanını kaynattı. Ona elini uzatmadı ya da onun için bir şey ifade ettiğini gösterecek herhangi bir şey yapmadı.

"Merhaba Anna," dedi bir süre sonra. Gözleri değişik tokuşu dikkatle izleyen Devin'e kayd. "Anna'yla yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu Devin'e.

Devin gülümsedi. "Elbette." Anna'nın çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Git Wilhelm'le vakit geçir."

"Evet, Devin," dedi yumuşak bir sesle.

Wilhelm onu lobinin karşısındaki bir banka götürdü ve yanına oturdu. "Anna, iyi misin?"

"Ben iyiyim Wilhelm. Sen nasılsın?"

Onun gözlerinde daha önce olmayan bir boşluk gördü. "Senin için endişeleniyorum."

Güldü. "Neden benim için endişeleniyorsun ki? Her şey yolunda." Gülümsedi. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ses tonundan seks hakkında soru sorduğunu anlayabiliyordu. Tanrım, ona ne olmuştu?

Devin, Anna'yla konuşurken Wilhelm'in yüzünü izledi. Onun için endişeleniyordu. Ne kadar dokunaklı. Ve şaşırtıcı değil.

"Geri alabilir mi?" Jack sordu.

Devin şarabından bir yudum aldı. "Nasıl yapılacağını bilmesi pek olası değil. Ve onu zorlarsa zarar verme riski var."

DC'ye giderken jetteki akıllara durgunluk veren seksten sonra Anna değişmişti. Bağlanma töreninde umduğu mükemmel küçük köleye dönüşmüştü. O gece Beyaz Saray'a gitmişler ve başkanı ve diğer birkaç haydut politikacıyı tekrar kontrol altına almışlardı. Artık onun emirlerine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Artık ağlamak ya da dört yıl boyunca uğraştığı duygusal saçmalıklar yoktu. Tamamen memnundu.

Onu evinde tutuyordu çünkü orada olmasından hoşlanıyordu. Tepkisini test etmek için eve birkaç kadın getirmişti ve adam kadınları normalde yattığı yerde becerirken o da mutlu bir şekilde kendi yatak odasına gitmişti. Buna duygusal bir tepki vermemişti. Ama dürüst olmak gerekirse, ondan başka hiçbir kadını arzulamıyordu. Kadın onu cinsel açıdan hayatındaki diğer tüm kadınlardan daha fazla tatmin ediyordu. Onun ne istediğini tahmin ediyor ve her alanda onu memnun etmeye çalışıyordu.

Sıra onu hamile bırakmaya geldiğinde, vücudunu gebe kalmaya zorlamak için serum kullanmasına bile gerek kalmadı. Kaveh onu becerirken onunla konuşmuş, o da bunu kendi başına yapmıştı ve şimdi o seksi vücudunun içinde büyüyen sağlıklı küçük bir kurban vardı. Hamileliğiyle ilgili tek sorun, Kaveh'in ondan ne kadar can alabileceği konusundaki sınırlamasıydı.

Kaveh durması gerektiğinde ekşiyeceğini söylemişti ve öyle de oldu. Ama, dedi kendi kendine, bu sadece bebeğin onu aldığında ihtiyaç duyacağı her şeye sahip olacağı anlamına geliyordu.

Yıllardır arzuladığı şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Bu kalıcı değildi; sürdürülmesi gerekiyordu ama bundan şikâyetçi değildi. Zaten onu her gece beceriyordu. Kaveh bu bağın, jette olanları tekrarlamaları gerekmeden önce birkaç ay süreceğini söylemişti.

Son tören yapıldığında kalıcı hale gelecekti. Ama bu geleceğin güzel bir tadıydı.

"Bu gece benimle kalmaya ne dersin?"

Anna gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Neredeydi? Tiyatroda. Fındıkkıran.

Evet, şimdi hatırladı. En azından hatırladığını sanıyordu. Bugünlerde kafası çok karışık. Bir rüyadan diğerine gidip geliyor, neyin gerçek olup olmadığından asla emin olamıyordu. Kendini etkinliklerin ortasında buluyor, oraya nasıl geldiğinin farkında olmuyordu. Dans ederken hep böyle olurdu. Her sabah stüdyoda 'uyandığında' sanki oraya rüyasında gelmiş gibi hissediyordu. Bu çok rahatsız ediciydi ama dans etmeyi bırakır bırakmaz yeniden rüya görmeye başlıyordu. Yoksa dans ettiğini ve rüyalarının gerçek olduğunu mu görüyordu?

"Anna? Beni duydun mu?"

Tanıdık nazik ses kalbinin çarpmasına neden oldu. Başını kaldırdığında endişeli bir Wilhelm'in ona baktığını gördü. "Wilhelm," diye haykırdı. Ona uzanmak istedi ama bedeni düşüncelerine itaat etmedi.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Anna mı?"

Ellerini birbirine kenetledi ve parmaklarını sıktı. Neden ona uzanamıyordu? Ona dokunmak istiyordu ama bedeninin ona itaat etmesini sağlayamıyordu. Gözlerinde yaşlarla başını kaldırdı. "Wilhelm," diye yalvardı usulca.

Wilhelm Anna'yı dikkatle izledi. Anna ona her zamanki gibi bakmıştı ve Wilhelm'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledi ama Anna sanki kendi içinde savaşıyormuş gibi sadece ellerini birbirine kenetledi.

"Wilhelm." Adını o kadar alçak sesle söyledi ki Wilhelm zar zor duyabildi ama gözlerindeki umutsuzluk çok belirgindi.

"Anna, sorun ne? Neden bu kadar mesafelisin?" Yanağını okşamak için uzandı. "O sana ne yaptı?"

Onun yanağına doğru eğildi ve gözlerini kapattı. "Rüya görüyorum. Her zaman rüya görürüm. Bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum ama hoşuma gidiyor." Gözlerini açtı. Adam onun içindeki savaşın öfkesini görebiliyordu. "Bana yardım et," diye fısıldadı ve sonra sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini tekrar kapattı.

Başını kaldırdığında Devin'in onlara doğru yürüdüğünü gördü, yüzü esrarengizdi. "Anna," dedi sert bir ses tonuyla.

Gözlerini açtı ve yine uzaklara dalmışlardı. Wilhelm elini bıraktı ve o da ayağa kalkıp Devin'in yanına gitti.

Wilhelm ayağa kalktı ve Devin'e ters ters baktı. "Ona ne yaptın?"

Devin sırtıttı. "Sonunda onu olması gereken kişi haline getirdim. Ve şimdi çok daha mutlu, sizce de öyle değil mi?"

"Kim olması gerekiyordu?"

"Evet, eğer oğlunuz bağlanma ritüeline müdahale etmeseydi o da böyle olacaktı."

Wilhelm bakakaldı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"O şimdi çok daha mutlu Wilhelm. Neden onu kendi haline bırakmıyorsun?"

Sorudaki ironi Wilhelm'in gözünden kaçmamıştı. Devin onu yalnız bırakmamıştı; Wilhelm'in de aynısını yapmasını gerçekten bekliyor muydu? Wilhelm'in aklına Devin'in Anna'nın iç mücadelesini görmemiş olabileceği geldi. Belki hâlâ umut vardı. Yüz hatlarını sakınleştirdi.

"Buradayken onunla vakit geçirmek istiyorum." Gözlerinde hoş ama boş bir bakışla onu izleyen Anna'ya baktı.

"Teknik olarak hâlâ onun efendisisin. Sanırım hâlâ onunla birlikte olmaya hakkınız var." Durakladı. "Gösteriler arasında dinlenmeye ihtiyacı var. Ben dinleneceğim."

Pazar akşamı gösteriden sonra otelinize gelsin. Bu gece onun toplumdaki yerini belirleyeceğim ve kime ait olduğu konusunda kimsenin kafasının karışmasını istemiyorum."

"O hâlâ bana ait."

"Teknik olarak evet. Ama muhtemelen size bana verdiği tepkiyi vermeyecektir.

Ben onun tek efendisiyim ve ben ne istersem onu yapar."

Wilhelm bunun doğru olduğunu gördü. Davranışlarındaki her şey Devin'e olan bağlılığını ve sadakatini gösteriyordu. Bir çift oldukları izlenimi veriyorlardı ama Wilhelm daha iyi biliyordu. Devin akılsız kölesini elde etmişti. Ama Wilhelm Anna'nın hâlâ orada olduğunu da görmüştü. Belki yeterince zaman geçerse onu tekrar dışarı çıkarabilirdi.

Devin'in onun üzerinde kontrolü olması tehlikeliydi. Eğer Devin o kadar güç kullanıyorsa, diğer İhtiyarlardan ve haberlerden duyduğu hikâyeler şimdi çok daha anlamlıydı. Başkanlarının gözlerindeki hafif boş bakış bile şimdi daha anlamlıydı.

Anna'yı ondan uzaklaştırmak zorundaydı.

"Ritz başkanlık süitinde kalıyoruz. Gösteriden hemen sonra onu orada bekliyorum."

Devin gülümsedi. "Elbette." Arkasını döndü ve kolunu Anna'ya dolayarak uzaklaştı.

Kurt koşarak geldi. "Vati, neler oluyor?"

Wilhelm, Anna'nın başını Devin'e doğru eğerek uzaklaşmasını izlerken başını iki yana salladı. "Onu... kuklası yapmış." Kurt'e baktı. "Ama o hâlâ orada. Onu kısa bir an için gördüm. Benden ona yardım etmemi istedi." Wilhelm dönüp duvara baktı, kızın gözlerinde gördüğü acı karşısında kalbi sızladı. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hâlâ orada mı?"

Wilhelm döndüğünde Travis'in yanında Justin'le birlikte kayıtsızca durduğunu gördü. Gözlerindeki yoğunluk dışında sanki az önce hava durumunu sormuş gibi görünüyordu. "Tamamen gitmedi mi?"

"Bu konuda ne biliyorsun?" Wilhelm sordu.

"Onu kontrol altına aldı. Kendisi gibi davranmıyor. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama yaptı."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü şimdiye kadar gitmiş olacağını düşündük," diye iç geçirdi Travis. "Ve başkalarının... bunu öğrenmesi riskini almak istemedik."

"Gitti mi?" Wilhelm kaşlarını çatı.

Travis etrafına bakındı. "Şehrin dışında," dedi çok yumuşak bir tonda.

Wilhelm'in gözleri büyüdü. "Ne? Nasıl?" Devin'in haberi olmadan bunu nasıl yapabilirdi?

Travis ve Justin birbirlerine baktılar. "Market'teki O'Brien's Pub'a hiç gittiniz mi?" Justin sordu.

Wilhelm başını salladı, bir barın Anna ile ne ilgisi olduğunu anlamamıştı.

"Sabah provalarından sonra geç kahvaltı için oraya gitmeyi severiz." Justin ona sert bir bakış attı.

"İrlandalı, ha?" Wilhelm gülümsemeye zorlayarak yorum yaptı.

"İrlandalı bir damadım var. Yemekleri güzeldir." Kurt'e baktı. "Bir şeyler yemek için iyi bir yere benziyor.

Kahvaltı."

Kurt başıyla onayladı.

Justin başıyla onayladı. "Sen de denemelisin." "Bunu yapabiliriz."

"Güzel." Travis söyledi. Justin'e baktı. "Gitmeliyiz."

İki dansçı neredeyse omuz omuza yürüyerek uzaklaştı.

Travis eğilip Justin'e bir şeyler fısıldadı, o da güldü ve elini oldukça samimi bir şekilde Travis'in omzuna koydu. Çift miydiler?

Wilhelm gecenin geri kalanında şık lobide sosyalleşirken Anna'yı izledi. Anna, Devin'e aşık olduğu izlenimini veriyordu ve onu yakından görmemiş olsaydı Wilhelm yıkılırdı. Ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Anna hâlâ içerideydi ve hayatta kalmak için savaşıyordu. Ona yardım etmeliydi ama nasıl?

Devin'in konuştuğu erkeklere gülümsüyor ve onlarla flört ediyordu, erkekler de ona vurulmuştu. Birkaç kez bir adamla uzaklaştı ve ortadan kayboldu. Wilhelm onun ne yaptığını düşünmekten nefret ediyordu.

Kurt onun yanında
homurdandı. "Sorun nedir?"

"Anna'nın konuştuğu adam mı? Onu inciten senatör." Wilhelm odanın diğer ucuna baktı ve Anna'nın bir adama gülümsediğini gördü. Kurt yaşlarında, koyu sarı saçlı ve bir politikacının gülümsemesine sahipti. Ona bakışı Wilhelm'in tüylerini diken diken etmişti. Devin'in ondan hoşlanmasına şaşmamalı.

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye mırıldandı Wilhelm ve Kurt'e baktı. "Muhtemelen neler olup bittiğini bilmediği için rahatlamalı mıyız?"

"Sence o kadar kötü mü?"

"Gözleri neredeyse boştu. Sürekli rüya gördüğünü söyledi." Wilhelm başını salladı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Tavana baktı. "Alex'i hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Onu bana emanet etti ve sözde benim gözetimim altındayken çok acı çekti."

"Vati, yapabileceğin çok az şey var. Devin'le ilgilenmesi gereken kişi Alex'ti. Travis ve Justin'le biraz daha konuştum." Wilhelm kaşlarını ona doğru kaldırınca omuz silkti. "Ben de onların yaşındayım. Onların yaşındayım.

Senin onlarla konuştuğun kadar açık." Odanın diğer ucundaki Anna'ya baktı. "Çürükleri ya da onu istismar ettiğini gösterecek herhangi bir şeyi yok. Aradaki mesafe dışında iyi görünüyor. Yarın kahvaltıya gitmeliyiz."

"Evet, Kurt. Bunu anladım." Kurt'ün onu azarlamadığını anlaması için gülümsedi. Sadece endişeliydi. "Onunla aynı odada olmak acı verici ama yine de... değil."

"O duyguyu bilirim."

Bölüm Elli Dokuz

Devin o gecenin ilerleyen saatlerinde Anna'nın odasının tavanındaki kelepçelerden asılmasını izlerken sikini yavaşça okşadı. Geç olmuştu ama Kaveh

Onu sağlığına kavuşturmak için yakında burada olacak. Garip bir döngüydü ama işe yaradı. Kaveh ona özünü veriyor, Devin de ondan alıyor, sonra da bir önceki gecedен beri tazelemeyi başardığı her onsu alıyordu. Sonra Kaveh onu uyandırmaya yetecek kadar verdi ve Devin sert bir sikişle onu canlandırmayı bitirdi. Tuhaftı ama hiçbirini için nahoş değildi. Kaveh'in onu sadece kısmen canlandırmasıyla Devin, kendi yaşam gücünü ya da özünü ona karşı kullanarak onu kontrolü altında tutmayı başardı. Onu her gece becermek hiç de zor değildi. Sabahları daha nazik olmak zorundaydı ama o zaman bile aşırı sevgi dolu olmamakla kurtulabilirdi.

Ona mükemmel bir şekilde itaat etti. Gece 'yemeğini' yerken onu yatağa yatırırca hareket etmeyeceğini biliyordu ama işi bittiğinde solgun ve gevşek, parlak kırmızı kedi dudaklarıyla orada asılı kalmasını izlemek hoşuna gidiyordu

ağzından çiğ çiğ. Çoğu zaman gözleri açık bile değildi ve neler olup bittiğinin ne kadarını bildiğini merak etti. Bayılmış mıydı, yoksa cevap veremeyecek kadar bitkin olmasına rağmen her şeyi hissediyor muydu?

İkincisi olduğuna dair bir his vardı çünkü tepki verip vermediğini görmek için ona birkaç kez kırbaç kullanmıştı. Kız hafifçe sıçradı ve gözleri, içindeki acıyı görmesine yetecek kadar açıldı. Yine de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Anlık acı birkaç dakika sonra unutulmuştu. Bu düşünce cazipti.

Uzandı ve normalde acı içinde haykırmasına neden olacak bir hareketle, parmak eklemlerinin arasından meme uçlarını sıkıştırdı. Vücudu hafifçe sarsıldı ve gözleri dalgalandı ama başka bir tepki vermedi. Ne olduğunu görmek için kendini onun kıkına sokma fikri sikini zonklattı ama kendini sonrası için hazır tutması gerekiyordu.

Odasına baktı ve şöminenin yanındaki masanın üzerinde boş bir bira şişesi gördü. Anna ona sakso çekerken bitirmişti.

Günün erken saatlerinde. Potansiyeli vardı. Onu aldı ve Anna'ya doğru yürüdü.

"Sanırım bira şişeleriyle ilgili güzel anıların var, değil mi bebeğim?"

Gözleri hafifçe dalgalandı ve korkuyla doldu. Yani bilinci *yerindeydi*.

Kıç yanaklarını açıp şişeyi küçük deliğe sokmaya başladığında hınzırca sırıttı. Şaşırtıcı derecede kolay girmişti. Vücudunu hareket ettiremiyordu ve muhtemelen bu kasları da sıkamayacaktı.

Anna, Devin'in kahverengi şişeyi önünde tuttuğunu gördü. Onun 'besleme' zamanlarından sonra, vücudunu hareket ettiremese de şaşırtıcı bir şekilde aklı başındaydı. Devin'in tavanından sarkarken gerçekle rüya arasındaki farkı biliyordu. Bu kesinlikle gerçektir ama bir kâbusa dönüşecek gibi görünüyordu.

Hayır, Devin. Yapma! Vücudunu hareket ettirmek, ona korktuğunu göstermek için çabaladı. Neden ona zarar vermek istiyordu? Onu seviyordu. Ona acı çektirmek istemesi için ne yapmıştı?

Soğuk cam halkayı kolayca aştı ve vücudu direnç göstermedi ama kuruydu ve sürtünme yakıyordu. Adam içeri itmeye devam etti, kadın baskıdan dolayı ileri doğru hareket etmeye başladığında bir elini kalçasına koydu.

Oh, ateş! Yanık! Şişenin sivrilen boynu yerini daha geniş gövdeye bıraktı ve kafasının içinde çılgılık attı. Yüksek sesle bağırmaya çalıştı ama başaramadı. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü hissettiğinde bu onu şaşırttı.

ateşli acı. Daha derine ve daha derine itti ve sonra en geniş kısımda durdu. En acı verici kısımdı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ama acı içinde orada asılı kaldı.

"Acıyor mu bebeğim?" diye sordu hınzır bir gülümsemeye, tırnağıyla şişeye vurarak.

Gözleri dalgalandı ve vücudu sarsıldı. Yapabileceği tek şey buydu. Onu kızdıracak ne yapmıştı?

Kapüşonlu göz kapaklarının ardından onu izledi. "Acıyor, değil mi?"

Evet, çok acıyor.

Kıçına birkaç kez vurdu, vücudu bileklerinden sallanıyordu.

Şişe gergin halkaya çarparak sarsıldı ve yanmayı artırdı. Güldü

zevk içinde.

"Onu cezalandırıyor musun?" Kaveh'in derin sesi sessiz işkenceyi böldü.

"Hayır," diye yanıtladı Devin. "Sadece bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyordum."

Kaveh onun görüş alanına girdi ve onu inceledi. "Evet, inanılmaz derecede acı çekiyor." Uzaklaştı. "İstediğin bu mu?"

"Gözyaşları sikimin arzuyla zonklamasına neden oluyor."

Kaveh kıkırdadı. "Bağıramayan birine işkence edecek kadar hasta bir adamsın."

"O zaman belki de çılgılık atabilmesi için bunu yapmalıyız." Devin onun bileklerini çözdü ve Kaveh'in ona sikini uzattığı yatağa taşıdı.

Yan yatmış, Kaveh'in ikramını içiyordu ve Devin şişeye vurup bükerek acı çekmesine neden oluyordu. Sonunda Kaveh'den uzaklaştı ve çılgılık attı.

"İşte orada."

"Yarı canlıyken ona işkence etmek mi istiyorsun?"

"Tamamen canlandığında tepki vermeyecektir, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman evet. Onun acı içinde çılgılık attığını duymayalı uzun zaman olmuştu."

Altmışınıc Bölüm

Wilhelm, Kurt'n parmak uçlarıyla masaya vurmasını ve İrlanda barının penceresinden dışarı bakmasını izledi. Kurt, Anna'ya hâlâ çok değer veriyordu.

duyguları eskisi kadar güçlü değildi. Wilhelm, Anna'nın duygularının azalmasında Kurt'n doğal bir düşüş yaşamasından daha fazla etkisi olduğundan şüpheleniyordu. Bir noktada Kurt ona bir şekilde Alex'in yerine geçip Devin'le kendisinin dvşp dvşemeyeceğini bile sormuştu.

Wilhelm gerçekten de bu soru karşısında şok olmuştu. Kurt iyi bir adamdı. Çok iyi bir adamdı ama Alex gibi bir savaşçı değildi. Bir başkası için savaşmak üzere hayatını riske atmaya istekli olmak Kurt için yeni bir özellikti.

toparlanıyordu. Wilhelm bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama bir yol bulup bulamayacaklarını görmek için Alex'in kullandığı eski kitapları ve Alex'in notlarını incelemeye başlamışlardı. Kurt ilerleme kaydediyordu ama Wilhelm çok fazla umutlanmaktan korkuyordu, yine de Kurt' bu çabasından asla vazgeirmeyecekti.

Oğluyla çok gurur duyuyordu.

Bu buluşmanın tesadüfi bir karşılaşma gibi görünmesi gerektiğini hissettiğinden kahvaltılarını sipariş etmişlerdi ve birkaç dakika sonra geldi. Yemeklerinden birkaç ısırik almışlardı ki Justin ve Travis el ele tutuşarak kapıdan içeri girdiler. Etraflarına gelişigüzel baktılar ve Sanki müessesenin mdavimleriymiş gibi. Onlara kocaman dişlek bir sırtışla baktı ve Wilhelm ile Kurt'n masasına yakın bir masaya doğru yönlendirdi.

"Kurt!" Travis sırttı ve yanlarına gittiler. "Tavsiyemizi dinledin, ha?"

Wilhelm gülümsedi ve böyle bir kurnazlığı gerektirecek ne öğreneceğini merak etti.

"Güzel yemek," diye sırttı Kurt. "Bize katılmak ister misiniz?"

İki dansçı birbirlerine baktı ve başlarını salladı. Garsona gülümsediler ve garson onlara menülerini uzatarak uzaklaştı. Kurt, Wilhelm'in yanındaki koltuğa geçti ve diğer iki adam da oturup menülerini açtı.

Garson gelene kadar öylesine sohbet ettiler. Garson kız da onları tanıyor gibiydi ve siparişlerini yazarken flört ediyordu.

Wilhelm diğerkonuyu Travis ve Justin'e bırakmanın en iyisi olacağını düşündü ve Anna konusunun açılması için fazla beklemek zorunda kalmadı.

"Bu sabah pek iyi değildi," diye yorumladı Justin. "Hiçbir şeyden şikâyet etmedi ama öyle görünüyordu." Travis'e baktı. "Rahatsız mı?"

Travis başını salladı. "Sanki acı çekiyordu ama bunu bilmiyordu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Evet. Onu omzuma aldım ve inledi, ama ona bunu sorduğumda, bunu yaptığından tamamen habersiz görünüyordu."

Wilhelm kahvesinden bir yudum aldı ve onların sözlerini düşündü. "Daha önce de böyle davrandı mı?" Kurt sordu.

"Çok uzun zamandır görmedim," dedi Travis. "Acı çektiğini düşünmemin nedeni, açıkça istismara uğradığında benzer şekilde davranması, ancak bunu daha iyi gizlemeye çalışması.Bu sefer. "Başını iki yana salladı. "Bu sanki zihni bedeninden kopmuş gibi."

"Şaşırmazdım. Devin ile olan ilişkisinden haberiniz var mıydı?"

Justin kaşlarını çattı ve Travis yüzünü buruşturdu. "Onunla birlikte yaşadığını biliyorduk," dedi Travis. "Ama ona aşık olduğunu bilmiyorduk."

Wilhelm, "İçimden bir ses bunun gerçek bir aşktan çok uyarılmış bir duygu olduğunu söylüyor," dedi. "Devin sahip olduğunu iddia ediyor-" Durdu ve Justin'e baktı. "Sen bir Kardeş misin?"

"Teknik olarak değil ama bu konuda epeyce şey öğrendim. Babam New York'ta bir Diyakoz. Tüm bunları birkaç hafta önce öğrendim." Başını iki yana salladı. "Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor." Acımasız bir kahkaha attı.

Wilhelm kaşlarını çattı. "New York mu?" Tom'un Devin'in en iyi arkadaşı olduğunu biliyordu. Tommy Anna için endişelendiğini göstermişti ama ya babası?

Travis başını salladı. "Sorun değil Wilhelm. Sadakatler. değişti."

Wilhelm başını eğdi. Tom artık Devin'e sadık değil miydi? Travis'in tepkisine bakılırsa öyle görünüyordu ama belki de bunu dile getirmek akıllıca değildi. Wilhelm Justin'e baktı. "Senin bir ağabeyin mi var?"

Justin başını salladı. "İki."

"Ah, ve Devin bağlantıyı kuramıyor mu?"

"Söyleyebileceğimiz bir şey yok," diye yorumladı Travis. "Justin birkaç yıldır burada ve nadiren eve gidiyor. Sawyer da o kadar sıra dışı bir

isim." Travis sırtıttı. "O bizim 'dışarıdaki' adamımız." Yemekleri geldi ve yemeye başladılar.

Wilhelm birkaç dakika sonra öne doğru eğildi. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Travis başını salladı. "İsim vermeyeceğim çünkü böylesi daha iyi. Sana hiçbir şeyden bahsetmememizin nedeni, Devin'in Anna ile olan ilişkiden dolayı seni izlediğini bilmemizdi. Bizi pek umursamıyor."

Wilhelm başını salladı. Mantıklı gelmişti.

Travis Justin'e baktı, o da başıyla onayladı. "Devin'in Anna'ya davranışlarından endişe duyan... insanlar var. İlk başlarda sadece tacizden dolayı endişeliydiler ama Devin...." "...hamilelik olayı ve Devin daha da güçlenmeye başlayınca Anna'nın ondan uzaklaşması gerektiği daha da belirginleşti." Travis kaşlarını çattı. "İşte Eylül ayında onu şehir dışına çıkarma planları vardı ama Peter'ın büyükbabası ölünce ve o da Devin'in yanına taşınınca işler karıştı. Benimle çıkması için onu nasıl ikna etmeye çalıştığımı ve onun nasıl çıldırdığını hatırlıyor musun?"

Wilhelm başını salladı.

"Onu alıp gidecektim ama ona olan bağı o kadar... güçlü ki yapamadım. Çılgılık atıyor ve ağlıyordu. Onu o şekilde toplu taşıma araçlarına bindiremezdim. Sonra onu aradı, nerede olduğunu bilmek istedi. Nedense ona benimle olduğunu söylememiş ama... kahretsin," dedi Travis kaşlarını çatarak. "O bileziği ve kolyesini çıkarmıştım. İkisinde de İçlerinde izleyiciler var. Sanırım onu hissedebiliyor ya da içine bir şey koymuş." "Mücevherlerinde takip cihazı mı var?"

Travis başını salladı. "En azından şu altın bileziği. Emin olmak için kolyeyi çıkardım."

"Bileziği nereden biliyorsun?" Kurt sordu.

"Bilen biri bana söyledi." İçini çekti. "Ertesi hafta sonu onu hamile bıraktı ve hamileyken onu hareket ettiremeyiz. Bize yardım eden kişi sadece bir kişiyi Devin'in gözlerinden koruyabilir. Devin bebek sayesinde onu bulabilir."

Onlara yardım eden bir Yaşlı olmalıydı. Bir Yaşlı dışında başka hiç kimse kalkan sağlayamazdı. "Onu nereye götürmeye çalışıyorsun?"

"New York. Vincent onu seve seve şirketine alacağını söyledi zaten. Dans etmeye devam etmeli, özellikle de Devin'den uzakta olacaksa.

Bu onun delirmesini önleyecektir."

Wilhelm başını salladı. Tom onlara yardım *ediyordu*. İlginçti. "Ama ondan çok uzun süre ayrı kalırsa hastalanmaya başlar."

Justin başını salladı. "Biliyoruz, ama bunun halledileceği konusunda bize güvence verildi."

"Nasıl?" Kurt araya girdi.

İkisi de omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok," dedi Travis. "Ama bana söyleyen kişiye güveniyorum."

Wilhelm bir an düşündü. "Aaron bu yüzden mi gitti?"

Travis başını salladı. "Oraya vardığında yanında olmak istedi. Sadece birkaç ay olması gerekiyordu ama şimdi... Bilmiyorum. 'Güç sahipleri' bunu tartışıyor ve yeni bir plan yapmaya çalışıyorlar. Biz sadece bekliyoruz ve bize söyleneni yapacağız."

"Sadece ikiniz mi varsınız?" Kurt sordu. "Burada, yani."

Travis başını salladı. "Burada bize yardım eden iki kişi daha var. Biri... bazen Devin'in dikkatini dağıtabiliyor ve bizi neler olup bittiğinden haberdar edebiliyor ama konumu nedeniyle iletişim sınırlı."

"Ian." Wilhelm düşünmeden konuştu.

Travis başıyla onayladı. "Nereden biliyorsun?"

"Petersburg'dayken, bana artık Devin'e tamamen sadık olmayabileceğini düşündüren bazı şeyler söyledi." Wilhelm kaşlarını çatı. "Devin bunu öğrenirse onu öldürür."

"Eğer kaybolursa, Devin büyük olasılıkla Ian'ın yardım ettiğini bilecektir. Kızın özgür kalması anlamına gelecekse ölmeye hazır. Ona yaptıklarından sonra yapabileceği en son şeyin bu olduğunu söylüyor."

"O cesur bir adam." Kurt bunu belirtti.

"Evet," diye katıldı Justin.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Wilhelm ciddiyetle sordu. Anna'nın özgür kalmasını ve Devin'in ortadan kaldırılmasını her şeyden çok istiyordu. Devin'in ortadan kaldırılabilmesinin tek yolu Anna'nın ondan uzak olmasıydı. Devin'in gücünün kaynağı oydu.

"Aslında şimdiden yardımcı oldunuz," dedi Travis. "Hâlâ 'orada' olduğunu bilmek gerçekten çok yardımcı oldu. Dün gece bir telefon görüşmesi yaptım ve bu konuda çalışabileceklerini söylediler."

"Bunun dışında, sadece cahili oyna," dedi Justin. "Dün gece endişelendiğini biliyorduk ve aynı şekilde hisseden başkalarının da olduğunu bilmeni istedik. Tabii ki, o... uzaklaştığında sana haber vereceğiz."

"Teşekkür ederim. Her ikinize de. Endişelenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek kalbimi biraz daha rahatlattı. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Justin gülümsedi. "Yeni hayatı için yeni bir isme ihtiyacı olacak. Belki sen bir isim bulabilirsin."

Wilhelm Kurt'e baktı. "Sanırım bunu başarabiliriz."

** ~ ~ ** ~ ~ **

"Devin'in etki alanından çıktığında akli başında oluyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Wilhelm... Devin'in dün gece onu ziyarete geldiğinde casusluk yapmasını engellemek için otel odasına bir şeyler yapmış. Süite girer girmez, görünüşe göre uyanmış."

Uzun bir duraklama oldu. "Bu iyi. Bu çok iyi. Henüz onu tamamen kontrol edemiyor."

"Wilhelm'e kimsenin vermediği tepkiyi veriyor gibi görünüyor."

"Bu beklenmedik bir şey değil. O Alex'in babası. Aynı kandan. Ve Alex çoğu zaman bunun farkında olmasa da o hâlâ onun Efendisi. Bence Alex geldiğinde onun da orada olması gerekiyor."

Bölüm Altmış Bir

Netlik anları nadirdi. Anna çevresinin farkında olduğu zamanların yarısında dayanılmaz bir acı çekiyordu. Zamanın diğer yarısında ise kendini o kadar mutlu hissediyordu ki buna dayanmakta güçlük çekiyordu. Hayatındaki şizofreni kafasını sonuna kadar karıştırmıştı. Ama sonra acı daha seyrekleşti ve sonra tamamen kayboldu, yerini nazik sözler ve sevgi dolu dokunuşlar aldı.

Onu sevdiğini söyledi. Onunla gurur duyduğunu, ona çok ihtiyacı olduğunu. Onun kendisini iyi hissettirdiğini.

Onu seviyordun! Nihayet, bunca yıldan sonra, onu sevmişti. Gerçekten sevmişti.

Onu.

Hayaller ve gerçekler şimdi daha da birbirine karışmıştı ama ikisi de Kötü. Birkaç kez diğer adamı gördü. Kobalt mavisii gözleri olan adamı. Ama o zamanlar nadirdi. Altın benekli siyah gözlerde rahatlık hissediyordu. Onu seviyorlardı. Ona değer veriyorlardı. Artık onu incitmiyorlardı.

Anna yüzündeki ılık esintinin birkaç tutam saçı kaldırdığını ve burnunu gıdıkladığını hissetti. Yüzünü buruşturdu ve burnunu ovuşturdu. Bu bir rüya mıydı? Yoksa gerçek miydi? Artık aradaki farkı anlayabildiğinden bile emin değildi. Bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

Sıcak bir el saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Gözlerini açtı ve Devin'in beyaz keten bir tunik giyerek yanına çömeldiğini gördü.

"Merhaba aşkım," dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Merhaba," diye fısıldadı. Adam gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum."

Nazikçe kıkırdadı. "Bu beklenen bir şey. Yılın bu zamanlarında genelde böyle olursun."

Yılın bu zamanında mı? Yere baktı ve adamın çıkıntılı karnını ovduğunu gördü. Bebek. Unutmuştu.

"Ama yakında bitecek, aşkım. Hatırladın mı?"

Anna gülümsedi ve başını salladı. "Senin için bir hediye," dedi usulca, hatırlayarak.

"Evet, aşkım. Benim için güzel bir hediye." Öne doğru eğildi ve onu şefkatle dudaklarından öptü. "Seni çok seviyorum."

Sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Kaveh burada. Seninle birlikte olmak ve bana verdiğin hediyeği daha da özel kılmak istiyor."

"Evet Devin," dedi yumuşak bir sesle. "Hediyeğın çok özel olmasını istiyorum." "Aferin kızdıma," dedi Devin onun yanağını öperek.

"Yakında görüşürüz." Ayağa kalktı ve gözden kayboldu.

Bir an sonra üzerinde yattığı şilte sarsıldı. Arkasına baktığında iri, altın rengi Ölümsüz'ün yatağın üzerinde oturduğunu, sikinin kalçalarından dev bir çelik çubuk gibi çıktığını gördü.

"Merhaba kızdım," dedi ve çıplak bedenini örten yumuşak battaniyenin üzerinden kalçasını okşadı.

Sırt üstü döndü. "Merhaba," dedi usulca.

Boynunu öpmek için öne doğru eğildi. Kadın içini çekti ve çenesini kaldırarak emmesi için boynunu daha fazla ortaya çıkardı. Adam battaniyeyi aşağı çekti ve onun yanına uzandı.

Kaveh hafifçe doğrulup gergin bir tepe noktasını ağzına aldı ve dilini meme ucunun etrafında döndürdü. Kadın usulca inledi ve battaniyenin geri kalanını tekmeledi. Adamın eli kadının karnında ve bacaklarının arasında gezindi. "Benim için hazır mısınız?"

Başını sallarken vücudu karıncalandı. Kaveh'le birlikte olmak sahip olduğu diğer cinsel partnerlere hiç benzemiyordu. Ona başka hiç kimsenin hissedemeyeceği şeyler hissettiriyordu.

Onu ellerine ve dizlerine çekti ve yavaşça ipeksi kıvrımlarının içine kaydđ. Adamın çevresi onu açtıkça sırtını daha da gerdi.

"Bana rahmini aç kızdım, böylece kızdına adaklarımı sunabilirim."

Anna onun istediğini yapmayı nasıl bildiğini bilmiyordu ama gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Adamın siki derine girdiğinde bir acı hissetti ve inledi. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Kaveh kıkırdadı. "Hayır. Hiç de değil." Adam yavaşça girip çıkmaya başladı ve Anna zevk onu içine çekerken başını yastığa bastırdı.

"Evet," diye nefes aldı, onu daha fazla içine almak için kalçalarını yukarı kaldırdı.

Kaveh eğildi ve onun boynuna sokuldu. "Bırak hareketleri ben yapayım kızım. Sana büyük bir zevk vereceğim."

Anna gevşedi ve hareketsiz kalmaya çalıştı ama kalçaları zevkle hafifçe hareket etti. İçini çekti ve inledi, adam kendini yavaşça onun içine tekrar tekrar pompalarken yastığı kavradı.

Karıncaalanma arttı. "Lütfen, gelebilir miyim?" dedi nefes nefese.

"Evet, kızım. Bu hoşuna gidecek."

Dalgalar arttıkça arttı, ta ki bir milyon parçaya bölünene, sırtını kamburlaştırıp Kaveh'in adını haykırana dek. Kaveh'in içine bastırdığını ve kendini derinlerine bıraktığını hissetti.

Oda dönmeye başladığında haykırdı ve başını tuttu. "Şşşt," diye fısıldadı Kaveh yatıştırıcı bir sesle. "Gözlerini kapat ve bırak rahatla. Her şey yolunda."

Kaveh çekilip battaniyeleri tekrar yukarı çekerken Anna bir boşluk hissetti. "Uyu kızım."

Anna üzerinde uzun beyaz bir elbiseyle platformun yanında duruyordu. Ian arkasında durmuş, ellerini Anna'nın omuzlarına koymuştu. Devin çimenlerin üzerindeki erkek kalabalığıyla konuşurken Anna onu hayranlıkla izledi. Öyle görünüyordu ki Siyah saçları ve bronz teniyle tam bir tezat oluşturan beyaz bornozunun içinde yakışıklıydı. Ona birkaç kez baktı ve göz kırptı, bu da onun duygudan kızarmasına neden oldu. Normalde Toplantılar sırasında ona özel bir ilgi göstermezdi ama bütün öğleden sonra çok dikkatli davranmıştı.

Devin ona bakıp gülümserken Ian onu nazikçe ileri doğru itti. Ian ona elini uzattı ve o da başının döndüğünü hissederek elini uzattı ama Devin yürürken ona destek oldu. Çimlerin üzerinde oturan adamlarla tekrar konuştu ama sözleri kızın kulaklarına bulanık geliyordu. Adamlar tezahürat yaptı ve Devin onu Ölümsüzlerin gözlerinde altın ateşle onu izledikleri kısa taş bir masaya götürdü.

Kaveh gülümseyerek onun masaya oturmasına yardım etti ve arkasına geçerek sırtlık görevi gördü. Ellerini karnının üzerinde gezdirdi ve anlamadığı bir dilde konuşurken göğsünün gümbürdediğini hissetti.

Birden karnına bir ağrı saplandı ve inledi.

Devin onun önünde durdu ve elini tuttu. "Her şey yolunda, aşkım. Bana hediyeni vermene yardım ediyor."

Karnının alt kısmı kasılırken gözlerini sıkıca kapattı. Devin bacaklarının arasına diz çöktü ve ayaklarını kalçalarına doğru itti, elbisesi kenara düştü ve çıplak amını ona gösterdi.

"Anna, bana hediye verme zamanı geldi." Adam ona dikkatle baktı ve Anna başını sallayarak ona cesur bir gülümseme vermeye çalıştı.

Kaveh dizlerini omuzlarının yanında tutarken karnında bir acı daha patladı ve inledi. Devin parmaklarıyla amını araladı ve onu yalamak için öne eğildi. Krampların acısı Devin'in ağzından aldığı zevkle karıştı ve Kaveh aşağı ile yukarı arasındaki farkı zorlukla ayırt edebildi.

"Gözlerini kapat kızım," dedi Kaveh. "Gözlerini kapat ve ona ver. Kızını ona ver."

Acı dayanılmazdı. Sadece Devin'in ağzını üzerinde hissetmesi çılgılık atmasını engelledi. Ama bu onun içindi. Bebeğine ihtiyacı vardı ve o da bunu ona vermek istiyordu.

Zevkle birlikte acı da arttı. Gözlerini açtı ve Devin'inkilerle karşılaştı. Devin ona başını salladı ve kadın gözlerini kapatıp her şeyi ona bıraktı. Orgazmını. Acısını. Çocuğunu.

Devin alçak ve heyecanlı bir sesle, "Evet, Anna," dedi.

Birkaç dakika sonra acı azaldı ve Anna gözlerini açtığı anda onu elinde kanlı bir kütleye ayakta dururken gördü. Her yıl yaptığı gibi onu mangalın üzerindeki kâseye bıraktı. Hayatının, özünün önemli ölçüde azaldığını hissederken gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Sahip olduğu her şeyi Devin'in ondan aldığı çocuğa vermişti.

Anna'nın gözleri dalgalanarak kapandı ve dünya etrafında döndü. Tekrar amının üzerinde ağızlar hissetti, acı içinde kıvrana kadar onu yalıyor ve emiyordu. Bu dokunuşta hiç zevk yoktu. Gözlerini açmaya çalıştı ama sanki yapışmış gibiydiler. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikir yoktu. Vücudunda kalan azıcık özü de alınmıştı ve Kaveh'in kollarında gevşekçe yatıyor, onun kendisini bırakmamasını umuyordu.

Büyük bir kucağa oturmadan ve dudaklarının arasına bir şey sıkıştırılmadan önce birkaç dakika boyunca kendini kaldırılmış ve taşınmış hissetti. Kaveh. O biliyordu onun tadı. Adam başının arkasını okşarken kadın hevesle onu emdi. "Devin iyileşmeni istiyor ama seks partisine katılmak zorunda değilsin. Bu gece," dedi Kaveh sözlerini bitirdikten sonra. Adam gelmedi ama kadın ona bakarken canlandığını hissetti.

Anna tam konuşmak üzereydi ki platformdan gelen kan dondurucu bir çılgılık duydu. Başını kaldırıp baktığında iki eli arasında bağlı bir genç kız gördü.

sütunlar, çıplak. Devin elinde mücevherli sapı olan uzun bir bıçakla kızın önündeydi. Karnında kanlı bir çizgi vardı ve kız bağlarından kurtulmak için mücadele ediyordu.

Anna, Devin'in bıçağı vücudunda garip şekillerde gezdirmesini dehşete düşmüş bir hayranlıkla izledi. Çok keskin bir bıçak olmalıydı çünkü çok sert bastırıyordu ve hareketlerinin ardından hızla kan geldi. Kız çığlık atmaya devam ediyordu ama erkeklerin bağırışları ve tezahüratları bu çığlığı bastırıyordu.

Anna yere baktı, midesi bulanıyordu. Kendini sakin tuttu Çünkü onaylamadığı anlamına gelecek herhangi bir hareket yaparsa Devin'in onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu.

Kızın çığlıkları devam etti, bazıları diğerlerinden daha yüksek ve daha gürültülüydü.

Sonunda, son bir çığlık bir guruldama sesiyle kesildi ve Anna başını kaldırıp baktı. Kızın başı arkaya doğru sarkmış, boynundaki yarıktan kan akıyordu. Kan göğüs uçlarından, göğüslerinin altından ve kalçalarından aşağıya doğru serbestçe akıyordu. Devin kanlı bir meme ucunu emmek için eğildi ve ardından başkan da dahil olmak üzere birkaç erkeğı yukarı gelip "kurbana katılmaya" davet etti.

Anna kusmamak için zorlukla yutkundu. Devin'in gözlerindeki bakış güçlü ve korkutucuydu. Ona vahşı gözlerle bakıyordu; daha önce var olan sıcaklık gitmişti. Anna bakışlarını kaçırdı ve gözyaşlarını geri kııptı.

Diğer adamlar yerlerine döndüğünde, Başkan dönmedi. Bunun yerine Devin'in önünde diz çöktü ve Devin'in sikini ağzına aldı. Devin ellerini karanlık adamın başına koydu ve coşkuyla başını geriye yasladı.

Anna, Devin'in sikinin adamın boğazında olduğunu görebiliyordu. Bir süre sonra Devin başını geriye yasladı ve adamın dudaklarını kalçalarına doğru tutup ağzına sertçe pompalarken ilkel bir çığlık attı.

Orgazm sonsuza kadar sürecek gibiydi ve adam şaşkın bir hayranlıkla Devin'e baktı.

Devin bir tür açıklama yaptı ve ellerini havaya kaldırıp zaferle gülümserken tüm erkekler onun önünde eğildi.

"Şimdi gidin ve kutlayın," dedi. Kadınlar kalabalığın içine doğru ilerledi ve seks partisi başladı.

Ian yanına geldi. "Anna, gel. Seni bu gece huzur içinde uyuyabileceğın bir yere götüreceğım."

Anna başını kaldırıp gülümseyen ve başını sallayan Kaveh'e baktı.
"Uyu. Dinlen kızım. İyi iş çıkardın."

Altmış İkinci Bölüm

Anna, Ian onu kalabalığın etekleri boyunca, kendisinin ve Devin'in pavyonundan alanın karşı tarafına götürürken titreyen bacaklarının üzerinde yürüdü. Burası çok daha sessizdi.

Uzak köşedeki küçük bir pavyonun perdesini açtı ve önce onun geçmesine izin verdi. Perde tekrar yerine oturdu ve iki adam karanlık köşeden çıkarken Anna sıçradı.

Travis ve Tommy.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu endişeyle. Onlar her zaman onun arkadaşları olmuştu. Şimdi de onun peşinde miydiler?

"Anna, fazla vaktimiz yok," dedi Tommy, ona doğru bir adım atıp bir demet giysi uzatarak. "Bunları giy."

Anna aldı. "Neden?"

Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Lütfen, Anna. Daha sonra açıklayacağım.

Bana güveniyor
musun?"

"Elbette

güveniyorum."

Anna elbisesini çıkarıp kot pantolonunu ve siyah uzun kollu tişörtünü giydi. Travis ona bir çift çorap ve siyah çizme uzattı.

"Anlamıyorum," dedi.

"Gidiyorsun," dedi Ian arkasından.

Travis, "Al, takılarını çıkar," dedi. "Ben de botlarını bağlayayım." Ian yaklaşırken Travis diz çöktü ve botlarını bağladı.

"Gitmekle ne demek istiyorsun?" Anna, Ian'ın ela gözlerinin içine bakarak konuştu. "Gidemem... Gitmek istemiyorum," diye ekledi, pek inandırıcı olmasa da.

Ian ona dikkatle baktı. "Sana zarar vermeyi ya da seni kontrol etmeyi bırakmayacak Anna. Son birkaç ayı hatırlıyor musun?"

Anna gözlerini kaçırdı. Son birkaç ayın puslu anıları zihninde uçuştı. "Bana beni sevdiğini söyledi."

"Ve sırf eğlence olsun diye sana işkence etti." Anna yüzünü buruşturdu. "Sonunda değil."

"Çünkü senin ona gönüllü olarak vermene ihtiyacı vardı. " Ian'ın sözleri kesildi.

"Böyle mi yaşamak istiyorsun? Onun kaprisleri yüzünden dövülmeye ve tecavüze uğramaya devam etmek istiyor musun? Sizi ve etrafınızdaki herkesi kontrol edebilmek için güçlerinizi almasını istiyor musunuz?"

Adam bir anahtar çıkarıp bileziğinin kilidini açarken Anna başını yavaşça salladı. Bileziği hızla bileğinden çıkardı ve yeniden kilitledi.

Ian ona acı dolu gözlerle baktı ve sonra uzanıp yanağını okşadı. "Daha iyi bir hayatı hak ediyorsun, Anna. Ve Devin'in durdurulması gerekıyor.

Sen onunla birlikteyken onu

durduramayız." "Biz mi?"

"Şu anda çok fazla soru sorma Anna," dedi Tommy ona bir atkuyruğu tutacağı uzatarak. "Ian bize yardım ediyor. Devin'in senin gittiğini en azından yarın öğleden sonraya kadar fark etmemesini sağlayacak ve o zamana kadar sen eyalet dışına çıkmış olacaksın. Umarım sana daha fazla zaman kazandırabilir, ama biz de bunun üzerinde çalışıyoruz."

Anna tekrar Ian'a baktı. "Öğrenirse seni öldürür." Etrafına bakındı. "Hepinizi."

"Hiçbirinin bu işe karıştığını bilmeyecek Anna. Sadece ben." Bileziğinin anahtarını havaya kaldırdı. "Ondan başka anahtarı olan tek kişi benim."

"Seni öldürecek," diye tekrar fısıldadı, gözlerinde yaşlarla.

"Muhtemelen." Bir adım öne çıktı ve başparmağıyla bir damla gözyaşını silerek onun yanağını okşadı. "Anna, sana korkunç, çok korkunç şeyler yaptım. Eğer senin özgür kalman benim ölmem anlamına geliyorsa, öyle olsun." Sıcak ela gözleri nemle parlıyordu. "Umarım beni affedebilirsin," dedi kırık bir sesle. "Bunu bilmek huzur içinde ölmemi sağlayacaktır."

"Ah, Ian!" Anna kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

"Elbette seni affediyorum. Sana karşı hiçbir şey tutmuyorum. Bunu kendi başına yapmayacağını biliyorum."

Bir anlığına ona sarıldı ve sonra onu bıraktı. Kolyesini çıkardı. "Şu anda ondan boşsun. Seni takip edemeyecek."

Travis ve Tommy ona sarıldılar.

"Git, Anna. Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Tommy ve onu Ian'a doğru itti. "Yola çıkman gerek."

Birkaç gün mü?

"Ian seni Justin'in seni beklediği yola götürecektir. Seni gideceğin yere götürecektir." Travis sırtıttı. "Seni ziyarete geleceğim."

İki arkadaşı arka panelden geçerek gözden kayboldu ve Ian onun elini tuttu. "Acele etmeliyiz."

Ian onu yavaşça ve sessizce karanlık ormana doğru götürdü. Bir tepeden inip diğerine tırmandıklarında Toplanma'nın sesleri hızla azaldı. Yeterince uzaklaştıklarında bir el feneri çıkardı ve daha rahat hareket edebildiler. Yaklaşık yirmi dakika sonra ormanın sonuna geldiler ve Anna birkaç metre ötede park etmiş siyah bir sedan gördü. Kapı açıldı ve Justin dışarı çıktı.

"Herhangi bir sorun var mı?" Justin sordu

"Hayır, her şey planlandığı gibi gitti," diye yanıtladı Ian.

Justin elini uzattı. "Teşekkür ederim, Ian. Her şey için."

İki adam el sıkıştıktan sonra Ian, gözleri yaşlarla dolan Anna'ya döndü. "Anna, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Ondan kurtulmaya hazırım."

Anna yutkundu ve başını salladı. Ayak parmaklarının üzerine uzandı ve onu öptü. "Sen iyi bir arkadaşsın, Ian."

Ian geri çekildi ve başını salladı. "Özgür ol, Anna." Ona son bir kez gülümsedi ve sonra karanlık ormanda gözden kayboldu.

Justin yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Bin Anna. Uzun bir yolumuz var ve fazla zamanımız yok."

Bir süre daha gölgelerin içine baktı, kalbi Ian için şükretti ve sonra dönüp arabaya bindi. Justin arabayı yola çekti ve hızla hızlandı.

Anna ağaçlar hızla geçerken pencereden dışarı baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Martinez, Kaliforniya, trene yetişmek için." Uzandı ve onun elini tuttu. "Sorun yok, Anna. Her şey halledildi. Bu gece Portland'a giden bir trene bineceğiz ve Devin'in nereye gittiğin hakkında hiçbir fikri olmayacak."

"Portland'a mı gidiyoruz?"

"Sadece Chicago'ya ve oradan da New York'a giden başka bir trene yetişmek için."

Anna'nın kalbi küt küt atıyordu. "New York'a mı gidiyoruz? Beni de mi götürüyorsun?"

Justin başıyla onayladı. "Tommy'nin babası seni orada koruyabilir. Ve evet, seni ben götürüyorum. Yalnız seyahat etmene izin vermeyiz."

Anna yıldızlara baktı. "Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Devin beni bulacaktır. O her zaman nerede olduğumu bilir."

"Şimdi olmaz. Bileklik ve kolyenizde GPS takip cihazı vardı. Sahaya geri döndüler ve seni uyuyormuş gibi gösteriyorlar. Devin senin trene bineceğini asla düşünmezdi. Artık kimse trene binmiyor ve trenlerdeki güvenlik de en iyi ihtimalle çok az. Özellikle de burada."

Anna onun nerede olduğunu bilemeyeceğinden şüpheliydi ve sinirden midesi bulanıyordu. "Bunu neden yapıyorsun Justin? Sen bir Kardeş değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yine de bu konuda çok şey öğrendim. Babam Tom'un emrinde bir Diyakoz. Bunun bir parçası olmadığım için Devin bana hiç ilgi göstermiyor. En azından ben seninle flört etmeye çalışmadığım sürece."

"Flört mü? Neden benimle flört edesin ki? Sen eşcinselsin." Justin güldü. "Travis yüzünden mi?"

"Evet."

"Hayır, Anna. Ben eşcinsel değilim. Bi-meraklı belki, ama kadınlardan hoşlanıyorum." Anna ona bakakaldı. "Ama sen ve Travis çıkıyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Devin'i şüphelendirmeden plan yapabilmek için öyle görünmesini sağladık."

"Onu öptüğünü gördüm."

"Birkaç kez. Ama gerçekten, Anna. O çok iyi bir arkadaş. Çok yakınlaştık ama hepsi göstermelikti." Ona yandan bir bakış attı. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Anna içini çekti, başı dönüyordu. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Tatlım, bileklerindeki morluklarla içeri girdiğin o gün beni harekete geçirdi. Travis birkaç gün sonra beni bir kenara çekti ve Kardeşlik'ten, Devin'den ve onun insanları kontrol etmek için seni nasıl kullandığından bahsetti. Ben anlatmadım.

Tamamen anlıyorum ama yıllardır

.....san
a yaşattığı kötü muameleyi anlıyorum. Sanırım yetkililer Devin'in sonunda senin istismarına karışacak kadar kontrolden çıkmaya başladığına karar verdiler. Ama Anna....."

Ona baktı. "Tommy....., onun babası ve Travis'in babası.

Yıllardır senin için endişeleniyorlar. Seni çok önemsiyorlar. Sadece bu konuda bir şey yapamadılar. Buna hakları yoktu. onları iğrendirdiği için."

"Tom mu? Ama o Devin'in en iyi arkadaşı."

Justin omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla Tom bir süredir Devin'in yaptıklarından rahatsızdı ama bu konuda bir şey yapmaktan korkuyordu."

Tommy Peter'la tanıştığında, ikisi ve Aaron başladı-" "Aaron mı? O da mı işin içinde?"

"O ilkti. Tommy'de, Devin'in sana davranışından duydukları tiksintiye benzer bir ruh buldu. Sonra Tommy babasıyla konuşmaya başladı ve oradan devam etti."

"Ama Aaron gitti."

"Sadece sen oraya vardığında o da New York'ta olabilsin diye. Peter seni Eylül'de götürecekti ama sonra büyükbabası öldü ve planlar suya düştü. Travis seni Aralık'ta götürmeye çalıştı ama sen onu."

"Öyle mi?" Bunu hatırlamıyordu.

Justin kıkırdadı. "Neler olduğunu bilmediğine dair bir his vardı içimizde. Evet, neredeyse arabasını çarpmasına neden oluyordunuz."

"Oh, hayır!"

"Evet... Fındıkkıran'ı hatırlıyor musun? Ya da Şubat programlarından herhangi birini?"

Anna başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Belli belirsiz dans anıları, ama başka bir şey yok." Ona ne olmuştu? Sadece biraz dans ve acı hatırlıyordu.

"Wilhelm seni Fındıkkıran'da gördüğünde gözlerinin boş baktığını ama gerçekte yardım istediğini söyledi."

Açılış gecesinden sonra lobide yaşadığı bir anı zihninde canlandı. Nadir netlik anlarından biriydi. "Ne yaptığınızı biliyor mu? ne yapıyorsun?"

"Birazcık. Ona sana yardım eden insanlar olduğunu söyledik ama Devin onu çok yakından takip ettiği için ona bu kadarını söylemek istemedik. Siz oraya vardığınızda o da New York'ta olacak."

Anna'nın kalbi yerinden fırladı. Wilhelm'e yakın olma fikri içini sevinçle doldurdu. "Wilhelm. " diye fısıldadı.

"Devin'in seni kuklası haline getirdiğini söyledi."

"Kukla mı?" Bu terimi daha önce de duymuştu. Bağlanma töreninden sonraki gece Alex'le yaptığı konuşmayı hatırlayınca gözleri doldu.

"Dün geceki ayın, bir bağlanma töreniydi. Bir efendi ve bir kölenin birleşmesi. Eğer müdahale etmemiş olsaydım. Anna, zihninin tamamen onun olurdu. Kaybedecektin.....seni." Alex yüzünü buruşturdu.

"Sen onun kuklası haline gelirdi."

"...zihnin tamamen onun olurdu,' diye fısıldadı. "Ama... neden ben... Yani Fındıkkıran'dan öncesini pek hatırlamıyorum ama şimdi neler olduğunu biliyorum."

"Wilhelm de emin değildi. Son bir törenden bahsetti ve o zamana kadar tam olarak yerleşmeyebileceğini söyledi. Tommy bu gece olanlar yüzünden son zamanlarda hiç olmadığı kadar kendinde olduğunu söyledi." Tekrar ona baktı. "Doğru görünüyor. DC'ye gittiğinden beri bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım."

"Devin ve Kaveh....." Anna söyledi. "Uçakta bir şey yaptılar. Devin beni tüketti....." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama evet. Bunlar benim de sahip olduğum son net anılar. Geri kalan her şey bir rüya gibi geliyor."

Alex'in bu işe karışmamasını dilerdi ama hayatını gerçekten de son aylarda olduğu gibi yaşamak istiyor muydu? Mart ayıydı. Mart ayıydı. Ekim ayında DC. Hayatının beş ayını kaybetmişti. İki yıl boyunca uyuşturucu kullandığı zamanki gibi. Sadece Devin için var olmak ve başka hiçbir şey istememek mi istiyordu? Evet, çok büyük acılar çekmişti ama iyi şeyler de olmuştu.

Jenna, Aaron ve Travis gibi arkadaşlar. Ben. Alex'in karısı olduğum o muhteşem aylar.

Anna gözyaşlarına boğuldu. İlk kez Alex'in o gece yaptığı şey için, onu kurtardığı için minnettar hissetti. Ama ona asla teşekkür edemeyecekti. Onu hâlâ rüyasında görüyor muydu?

O ağlarken Justin rahatlaması için elini bacağına koydu. Otoyola saptı ve hızla saatte seksen mil hıza ulaştı. Bir kasabaya girdiklerinde yavaşlamak zorunda kaldı, ama kasabadan çıkar çıkmaz tekrar hızlandı.

"Tren on bire çeyrek kala kalkıyor. Kestirmeden gideceğiz ama başaracağız."

"Arabanı tren istasyonunda mı bırakacaksın?"

"Kiralık. Travis gelip alacak."

"Ah." Başını arkaya yasladı ve pencereden dışarı baktı. "Devin Tom'u öldürecek," dedi usulca.

"Olabilir. Tom birkaç yıldır görünüşünü koruyor. Gerçi diğer birkaç Yaşlı'dan yardım alıyor. Peter'ın amcası da dahil." "Vlad mı?"

Justin başını salladı. "Peter ortaya çıktığında ve Devin'in ona senin hakkında bir sürü yalan söylediğini fark ettiğinde, Aaron ile çalışmaya başladı."

ve diğerkleri," diye devam etti Justin. "Amcası da bir sürü şey için endişeleniyordu ve yardım ediyordu. Peter'ın büyükbabası öldü ve seni dışarı çıkarma planı rafa kalktı ama Peter bunun olabilecek en iyi şey olduğunu söyledi. Amcası Tom'un seni korumasına yardım edebilirdi. Sadece seni nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerekiyordu. Devin'de kalman işleri zorlaştırdı, Tom da bu hafta sonunu önerdi. Devin ve diğerk herkesin dikkati çok dağınık ve sen de kendindesin." Omuz silkti. "Portland'a giden bir trene atlayıp New York'a doğru yola çıkacağız.

Salı akşamı orada olacağız."

"Peki ya... Hangi baleyi çalışıyorduk?" "Bahar Ayini."

"Bir sürü provayı kaçıracaksın."

"Geri dönmeyeceğim. Sen ve ben New York City Bale Topluluğu'nun en yeni üyeleriyiz."

Anna bakakaldı. "Bu nasıl oldu?"

"Isaak'ın da işin içinde olduğunu söylemeyi unuttum. Vincent'la konuştu ve senin gelmen konusunda çok heyecanlı. Ben... umarım genç ve aptal olduğum için beni affetmiştir."

"Ne yaptın sen?"

Justin başını salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ama sanırım seni ortaya çıkarmak beni biraz olsun affettirdi."

"New York'ta dans mı ettin?"

"School of American Ballet'e gittim ve San Francisco'ya gelmeden önce... yani San Francisco'ya gelmeden önce birkaç yıl Corps'ta bulundum."

"Nate'i tanıyor musun?"

"Nate Devereaux? Evet, harika dansçı. Neden?"

"Yaz yoğunlaştırmaları sırasında ortağımdı." Oh, tatlı Nate. "New York'a gitmek için seni terk mi etti?"

"Gitmesini ben söyledim. Devin yapardı... gitmesi daha güvenliydi. Devin onu tehdit etti."

"Ah."

"Bale Ustası ikimizi de istedi ama Devin gitmeme izin vermedi. Devin kalsaydı muhtemelen Nate'i öldürürdü." Ben'i öldürdüğü gibi.

Bir süre sessiz kaldılar. Anna gökyüzüne baktı. *Özgürlük*. Devin'den uzakta. Bu gerçekten mümkün müydü? Alex'in her zaman olmasını istediği gibi gerçekten kendi başına bir insan olabilir miydi? Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

Bir süre sonra Justin daha büyük bir otoyola saptı ve hızını daha da artırdı.

"Evine gittim ve bazı kıyafetlerini topladım. Ayrıca senin... Wilhelm ona ne diyordu? Anı kutunu mu?"

Anna sevinçten nefesi kesildi. "Oh, Justin! Harikasın!"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Benim fikrim değildi ama mutlu olmana sevindim. Alması daha kolay olsun diye her şeyi bir sırt çantasına koydum." Ona şöyle bir baktı.

Başını arkaya yasladı ve yine pencereden dışarı baktı, hâlâ Justin'in elini tutuyordu. Onu çok az tanımasına rağmen, yine de onun için tüm bunları yapmaya istekliydı. Aylardır birlikte dans ediyorlardı ama... Soyadını biliyorum.

"Teşekkür ederim Justin," dedi içtenlikle.

Ona bir göz attı ve sonra tekrar yola baktı. "Bir şey değil, Anna. Yardım edebildiğime sevindim."

Tren kalkmadan yaklaşık on beş dakika önce Martinez'e vardılar. ayrılmak üzereydi. Justin bagajdan iki bavul ve iki sırt çantası çıkardı. Sırt çantalarından birini Anna'ya uzattı. "Yeni bir kimliğin var. Devin'in evinde olduğu için mevcut eşyalarına ulaşamadım, bu yüzden sana yeni bir cüzdan aldım. İçinde New York ehliyetin ve Kunze ailesinin yeni kredi kartları var ama üzerlerinde yeni adın yazıyor."

"Devin'in beni bulamayacağını sanıyordum."

"Hâlâ isminizi takip edebilir ve nerede olduğunuzu bulabilir. Devin'in Yetenekleri Tom'ununkinden çok daha belirgin ve Tom'un koyduğu korumaları kırabilir. Ama önce seni bulması gerekiyor." Justin bagajı kapattı ve anahtarları arabaya kilitledi. "Dolayısıyla, yeni isim."

"Ne oldu?"

"Katrina Engel. Wilhelm seçti."

Anna gülümsedi. Kurt'ün de bununla bir ilgisi olmalıydı. "Hoşuma gitti."

"Hadi. Tren birazdan burada olacak ve check-in yapmamız gerekiyor."

Anna gergin bir şekilde Justin'i binanın içine kadar takip etti, Devin'in gözlerini neredeyse hissedebileceği bir yerden uzakta, içeride olduğu için minnettardı.

Justin bir kioska doğru yürüdü, kredi kartını okuttu ve ekrandaki bazı tuşlara bastı. Birkaç dakika sonra birkaç bilet çıktı ve Justin bunları Anna'ya uzattı.

Anna ve Justin sert ahşap bir banka oturdular. Gerçekleşmek üzere olan tüm değişiklikleri kavramaya çalıştı. Zihni saatte milyonlarca mil hızla dönüyordu ve hangi soruları soracağından bile emin değildi.

Birkaç dakika sonra, yüksek sesli bir korna çaldı ve ardından çok yüksek bir gümbürtü sesi duyuldu.

"Tren," dedi Justin ayakta. "Yakın dur."

Perona yanaşan trenin ön tarafına doğru ilerlediler. Anna bir uçtan diğerine baktı. Trenin gümüş rengi kenarları istasyonun turuncu ışığında parlıyordu. Birkaç kişi indi ama binmek için sıraya girenler de vardı.

Üniformalı bir adam onlara doğru yürüdü. "Biletler?"

Anna onlara desteyi uzattı. Adam merakla ona baktı, sayfaları çevirdi ve ihtiyacı olanları çıkarıp ona geri verdi. Anna ona baktı, bir şekilde kaçtığını anlayacağından korktu ve istemeden de olsa onu etkilediğini hissetti.

Yutkunmadan önce bir süre ona baktı. "Ah, ikinci araba ta en öndeki," diye kekeleydi.

Ona parlak bir gülümseme verdi ve adam onun karşısında adeta eridi. Biletleri ona geri verdi ve perondan aşağıya doğru yürüdüler. "Lanet olsun, An-Katrina," diye mırıldandı Justin nefesinin altında. "Bu mu

Ne yapıyorsun? Erkekleri eritmek mi?"

Anna'nın kafası netleşti ve ona baktı. "Bazen." Yürürlerken gözlerini yere dikti.

"Hatırlat da sana istemediğin bir şeyi yaptırmaya çalışmayayım."

Sırıttı. "Ya da belki denemeliyim."

Anna gülümsedi ve sonra onun kendisine yaptığı surat ifadesi karşısında kıkırdadı.

Bölüm Altmış Üç

Devin kuşluk vakti köşkünde, yüzünde serin bir sabah esintisiyle uyandı ve gülümsedi. Dün gece son derece iyi geçmişti. Herkesin önünde başkanın suratını sikmek artık kimin yetkili olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Sonunda olmak istediği yerdeydi. Şimdilik. Ülkeyi 'yönetmek' şimdilik işe yarayacaktı. Yeterli güce sahip olduğunda, genişleyecekti.

Anna'nın ona verdiği 'hediye' son derece tatmin ediciydi. Sadece almaktan çok daha güçlüydü. Ölümsüz güçlerin kanında dolaştığını hissedebiliyordu. Yarın yola çıkmadan önce Anna'nın tekrar kontrolü altına girdiğinden emin olması gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi. Anna son aylarda onun için çok faydalı olmuştu ve yıllardır uğraşmak zorunda kaldığı şeylerle onunla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Duygular, ağlamalar, sevgi ihtiyacı. Hayır, Belediye Başkanı'nı baştan çıkarmak ya da kışını yumruklayıp acı içinde çılgılık atmasını sağlamak için eğilmek gibi, ona ne derse onu yapmaktan memnundu. Onun çılgınlıklarını duymaya bayılıyordu.

Bunu düşününce siki kıpırdadı. Belki de gidip onu bulmalıydı. Ama hayır, bugün sikilebilecek ve sakso çekebilecek durumda olmasına ihtiyacı vardı. Yapabilirdi

Erkeklerle istediğini yaptırıyordu ama Anna'nın etkisi onları rahatlatıyor ve anılar daha uzun sürüyordu. Dudaklarının onun sikinin etrafındaki hissini kim unutabilirdi ki?

Devin gözlerini açtı ve kızlarından birinin yanında uyuduğunu gördü. A Cecilia adında bir esmer. Henüz on sekiz yaşındaydı ve son derece yetenekliydi. Adam kızın dolgun göğüslerine bakmak için battaniyeyi indirdiğinde kız kıpırdandı ve kahverengi gözlerini açtı.

"Günaydın, Efendim," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Sizi nasıl memnun edebilirim?"

Devin sırtıttı. Anna bunu sorarak uyanmadı ama buna ihtiyacı da yoktu. Adamın ne istediğini biliyordu.

"Arkanı dön," dedi ve kadın hemen itaat etti.

Bacaklarını ayırdı ve kış yanaklarını açarak dar deliğini ortaya çıkardı. Onun için kolayca açılacak ama sıkı kalacaktı. İçeri girerken

kuru olması canını yakardı. Kendini yardımsever hissediyor muydu? Hayır, pek sayılmaz. Öne doğru eğildi ve zonklayan sikini kızın deliğine bastırdı ve kız inledi.

"Ne kadar acıdığını duymak istiyorum," dedi ileri doğru bastırırken kısık bir sesle.

Tekrar inledi ve sonra ileri atılıp tek bir hareketle onu parçalayarak açtığında çığlık attı. Arkasına yaslandı, hasara bakabilmek için siki dışarı kaydı. Evet, bu iyi olacaktı. Tekrar içeri itti ve kızın tekrar çığlık atmasına neden oldu.

Devin temizlendi ve sonra öğle yemeği yemeye gitti. Bir ağacın altındaki masada Tom ve oğullarına katıldı.

Tom ona sırtıttı. "Dün gece hakkında iyi yorumlar duydum. Hepsi Başkan'a yaptıklarınızdan çok etkilendi."

Devin sırtıttı. "Güzel." Derin bir nefes aldı. "Her şey çok iyi. Tüm planlarım işe yaradı."

Öğle yemeğinden sonra etrafta dolaşarak insanlarla konuştu ve onlardan ne beklediğini anladıklarından emin oldu. Öğleden sonra Yaşlılarla buluşacaktı ve bu yüzden Pavyonuna geri döndü.

"Ian," dedi kanepeye oturarak. "Anna uyandı mı?"

"Bilmiyorum efendim, onu henüz görmedim." Ian tabletinden başını kaldırdı. "Gidip onu bulmamı ister misin?"

"Evet, lütfen. Yaşlılar yakında burada olacak ve onu burada istiyorum." "Peki efendim."

Devin arkasına yaslandı ve Ian Anna'yı aramak için uzaklaşırken insanları izledi. Çimlerin üzerinde yürüyen bir kızın bir adam tarafından yakalanıp çimlerin üzerinde sikilmesi alışılmadık bir durum değildi. Erkeklerin bu kadar görgüsüzleşmesi hoşuna gidiyordu.

Yarım saat sonra Yaşlılar toplanmıştı ama Anna orada değildi. Devin sinirlenmeye başlamıştı. Dün gece ne kadar iyi iş çıkarmış olursa olsun, onu bekletmemesi gerektiğini bilmeliydi. Etrafına bakındı ve iri adam Pavyon'a geri dönerken Ian'la göz göze geldi.

"Nerede o?" diye hırladı.

"Bilmiyorum efendim. Ben de bakıyordum. Belki de onu Başkan almıştır?"

Devin omuz silkti. Bu mümkündü. Jerry hâlâ biraz fazla kibirliydi. Bunun üzerinde çalışmaya devam etmesi gerekecekti. "Git onu bul ve buraya getir. Onu mutlu olmadığım konusunda uyarabilirsin."

"Evet, efendim."

Kırk beş dakika sonra Ian döndü ama Anna yoktu.

"Nerede Ian o?" diye bağırdı.

Ian ona eşit bir şekilde baktı ve sessiz kaldı. Devin tekrar bağırarak üzereyken durdu ve hayat arkadaşına baktı. Gözlerini kısmıştı. Ian ona hiç bu kadar meydan okurcasına bakmamıştı. Ela gözleri sert ve soğuktu. Ian diğer insanlara böyle bakardı, ona değil.

"Neler oluyor Ian?" diye sordu kısık bir sesle, ayağa kalkıp Ian'la yüzleşmek için. Öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Ian bir şeyler biliyordu.

"O burada değil," diye yanıtladı

basitçe. "Ne demek burada değil?"

"Söylediğim gibi. O. Burada değil.

Burada değil."

Öfke bedeninde alevlendi ama neler olup bittiğini tam olarak öğrenebilmek için öfkesini kontrol altında tuttu. "Nerede o?"

"Bilmiyorum."

Ian'ın sakinliği onu kızdırıyordu. "Oyun oynamayı bırak Ben!" diye homurdandı. Kendisine kontrolünü kaybetmeyeceğini söylemişti ama bu çok ince bir ipin ucunda sallanıyordu.

Ian ona meydan okuyan bir gülümseme verdi. "O gitti. Senden uzaklara. Senden güvenle uzakta."

Kanı kaynarken iplik çözüldü. "Bana ihanet mi ettin?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından yavaşça.

Yaşlılar kırıdamaktan ve Devin'in dikkatini çekmekten korkarak bakakaldılar. Fakat korkmaya gerek yoktu. Devin ona kimin ihanet ettiğini çok iyi biliyordu.

Devin öfkeyle sarsıldı ve elleri yumruk oldu. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Tom, git bana bıçağı getir," diye homurdandı.

Tom ayağa kalkıp uzaklaşırken Ian'ın gözleri Devin'in gözlerinden hiç ayrılmadı. Çok sakin ve kendinden emindi. Devin ona ihanet ettiği için acı çekmesini sağlayacaktı. Çok, çok yavaşça.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana karşı gelmeye cüret mi ediyorsun? Anna'yı benden uzaklaştırmaya mı? Onu nereye götürdün?"

"Ben sadece kamptan çıkmasına yardım ettim. Ondan sonra kendi başınaydı."

Devin öfkeyle bir çığlık attı ve tüm topluluk dönüp baktı.
Ian Pavyon'dan çıkıp güneş ı ı ına doğru geri döndü. Devin de onu takip etti.

"Onun  zg r olmaya ihtiyaçı vardı. Ona sahip olmaya ve ona böyle davranmaya hakkın yoktu." Ian'ın gözleri kısıldı. "Bana ona korkunç şeyler yaptırdın.

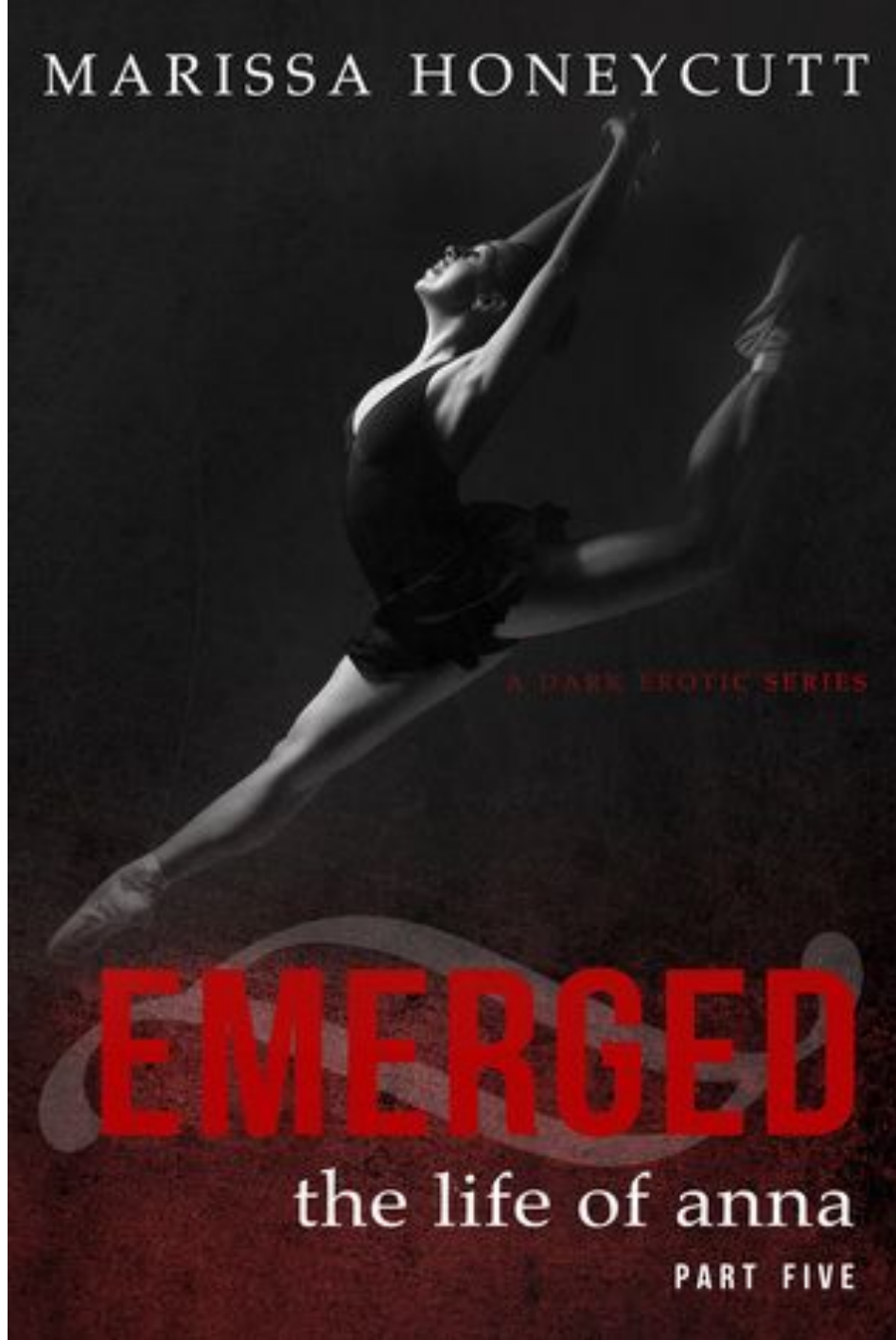
senin kibrin yüzünden. O artık yok ve yapabilece in hiçbir şey yok. Zayıf düşecek ve yenik düşeceksin." Elini ağzına götürdü, sonra da yanına bıraktı. "Cehennemde görüşürüz, Devin." A zı köpürmeye ba ladı ve yan yatarak çimenlere düştü, ölmüştü.

Devin tekrar bağırdı, öfke onu tüketiyordu. Tom ona yakla maması gerektiğini biliyordu ve istediği bı a ı yakınına bıraktı.

Onu aldı ve Büyüklerine döndü. "Bulun onu," diye homurdandı.

####

Bölüm 5: Ortaya Çıktı



Birinci Bölüm

Aaron Penn İstasyonu'nda volta atıyor, birkaç dakikada bir durup gelen yolcu ekranına bakıyordu. Anna ve Justin'in bindiği trenin iki saat önce varmış olması gerekiyordu. Evet, bu trenin geç kalma konusunda bir ünü vardı ama geçen her dakika Aaron'ın endişesini artırıyordu. İletişim eksikliği onu öldürüyordu.

Anna'yı dokuz aydır ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Vedalaşmaları tutkulu olmuştu ve ikisinin arasında bir şeylerin yeniden başlayıp başlayamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. O artık özgür bir kadındı. Devin'in gözünden uzak durmak dışında Kardeşlik'e karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu. Ne yapacaktı ki?

Tepe hoparlörü bangır bangır çalıyordu ve beklediği tren numarasını duyduğundan oldukça emindi. Tanrım, öyle umuyordu! Daha fazla beklemeye dayanabilir miydi, bilmiyordu.

Dönüp gelen yolcu bölümüne yöneldi ve 48 numaralı trenin kalktığına dair bir bildirim gördü. Rahat bir nefes alırken, bunca yıldan sonra hâlâ sevdiği kadının güzel yüzünü görmek için endişeyle kalabalığı taradı.

Justin'in uzun boylu, zayıf bedenini fark etmek kolaydı ve Aaron etrafına bakınıp Anna'yı aradı ama göremedi. Justin'le birlikte Anna'ya doğru ilerlerken kalbinde bir panik oluştu. göz teması kurdu. Justin sırttı ve sonra yanında şapka takan küçük kişiye doğru eğildi. Şapka kalktı ve Anna'nın yeşil gözleri belirdi, bakışları hızla odanın içinde dolaştı. Bir an için baktı ve onu bulduğunda Aaron'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve başıyla onaylayan Justin'e bir şeyler söyledi.

Aaron'ın bildiği bir sonraki şey, Anna'nın kollarında olduğu ve ona daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldığıydı. Cennet gibiydi.

"Aaron!" diye bağırdı onun göğsüne doğru.

Justin yaklaştı, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Anna'yı yakından izliyordu; diğer dansçı ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Bu pek de şaşırtıcı değildi,

Gerçi. Aaron, Anna ile vakit geçiren herkesin ona karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu. Elden bir şey gelmezdi.

Justin ve Aaron el sıkıştılar ve Aaron isteksizce Anna'nın kucağından ayrıldı.

"Bu şapka da neyin nesi?" Aaron şapkanın kenarına dokunarak ve Anna'ya sırtarak sordu.

Justin etrafına bakındı. "Tüm haberlerde kayıp kişi olarak geçiyor." Aaron kaşlarını çatı. "Öyle mi? Ben hiçbir şey görmedim." Kahretsin, bu hiç iyi değildi. Ama haberleri izliyordu ve hiçbir şey görmemişti. "Nereye gitti?

bunu öğrendin mi?"

Anna endişeli gözlerle ona bakarak, "Chicago'da," dedi.

Aaron onun gözlerinin içine bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Eğilip onu öpmek istedi ama Aaron öpüp öpmeyeceğine karar veremeden kız gözlerini kaçırdı.

Aaron, Anna'nın sırt çantasını ondan alırken derin bir iç çekerek, "Hadi, gidelim," dedi. Onları bu gece Wilhelm'in kaldığı Ritz'e götürecekti. Yarın onun yeni hayatıyla ilgilenmeye başlayacaklardı.

Dışarı çıktılar ve adam bir taksi çağırdı.

Anna taksinin penceresinden dışarı baktı, tüm bu yüksek binalar karşısında hayrete düşmüştü. Binalar uzayıp gidiyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Aaron taksi şoförüne söylemişti ama kadın etrafındakilerin etkisinde kalmış ve onu dinlememişti.

"Ritz. Wilhelm orada."

Anna keskin bir nefes aldı ve sonra gülümseyerek içini çekti. *Wilhelm*. "Kurt onunla mı?"

Aaron başını salladı. "Kurt'ü getirme riskini göze alamazdı." "Neden?"

Aaron taksiciye baktı. "Seyahat zorlukları." "Oh."

Aaron ve Justin'in arasına oturdu. Her iki adam da onun ilgisini çekmek istiyordu ve o da ikisine de ilgi göstermek istiyordu. Justin onu buraya getirerek hayatını riske atmıştı ve trende birbirlerine bağlanmışlardı. Aaron... Aaron, Aaron'dı. En iyi arkadaşı ve ilk aşkıydı. Parmaklarını her ikisiyle de iç içe geçirdi ve her birine gülümsedi.

Otele vardılar, Kral Dairesi'ne çıktılar ve kapıyı çaldılar. Birkaç dakika sonra Wilhelm kapıyı açtı ve şefkatli mavi gözleriyle ona gülümsedi.

"Sevgilim," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve kollarını açtı.

Kollarına atıldı ve ona sıkıca sarılırken iç çekti.

Wilhelm Anna'yı bırakmadan geri çekildi. "İçeri gelin lütfen." Justin ve Aaron içeri girdiler ve Aaron kapıyı arkalarından kapattı.

Onu.

Justin etrafına bakınırken bir ıslık çaldı. "Siktir," diye mırıldandı Nefesinin altında.

Anna başını Wilhelm'in göğsüne gömdü. "Buradasın," diye mırıldandı.

"Elbette, *Liebling*," diye mırıldandı, saçlarını okşayarak. "Sen geldiğinde burada olmak istedim."

Anna başını kaldırdı ve onun gözlerinin ıslak olduğunu gördü. Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Neden üzgünsün Wilhelm?"

Hüzünle başını salladı. "Bunu yıllar önce yapmalıydım. Seni *Almanya*'da tutmalı ve asla ona geri vermemeliydim."

Aaron yumuşak bir sesle, "Wilhelm, bunu tek başına yapamayacağını biliyorsun," dedi. "Onu dışarı çıkarmak için kaç İhtiyar gerekti?"

Wilhelm kıkırdadı. "Birkaç tane." Gülümsedi ve Justin'e baktı. "Onu getirdiğin için teşekkürler Justin."

"Rica ederim efendim," dedi Justin.

Wilhelm onları oturma odasına götürdü ve Anna ile birlikte kanepeye oturdu. Anna onun yanına kıvrıldı ve başını göğsüne yasladı. Aaron ve Justin kanepenin karşı taraflarına oturdular.

"Aç mısınız?" Wilhelm, Justin ve Anna'ya bakarak sordu.

Anna başını salladı ve Justin'e baktı, o da başını salladı. "Trende akşam yemeği yoktu," dedi. "Trenin daha erken gelmesi gerekiyordu. Tren gecikse bile, hattın sonu için yemekli vagonu öğleden sonra kapatıyorlar."

Wilhelm masada yanına uzandı ve Anna'ya önünde otelin resmi olan bir klasör uzattı. "Ne istediğinizi söyleyin, sipariş edelim."

Siparişler verildikten sonra Justin, Wilhelm ve Aaron'a Yolculuk.

"Anna'nın Chicago'da kayıp bir kişi olarak haberlerde görünmesi dışında herhangi bir sorun yoktu." Omuz silkti. "Anlamıyorum."

Wilhelm, "Tom büyük olasılıkla haberin burada yayınlanmasını engelliyor," dedi. "Anna'nın yüzünün tüm şehir televizyonlarına yansması iyi olmaz."

"Bunu yapabiliyor mu?" Justin şaşırarak sordu.

Wilhelm başını salladı ve neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Yaşlı olmanın ve bir şehri yönetmenin bir parçası." Anna'nın başının üstünü öptü. "Herhangi biriniz İncecek bir şey ister misin?" Köşedeki ıslak barı işaret etti. "Kendinize yardımözgürsünüz.Sizin için getirirdim ama" Anna'ya gülümsedi. "Beni bırakacağını sanmıyorum."

Anna başını salladı. Kollarını onun beline doladı ve daha da sokuldu. "Nein," diye fısıldadı.

Wilhelm'in gözleri hafifçe büyüdü. "Almanca konuşman hoşuma gidiyor. Çok seksi."

"Tek hatırladığım bu."

Ona dikkatle baktı ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Seni çok özledim, *Liebling*," diye fısıldadı. Aaron ve Justin ıslak bara doğru ilerlerken elini kızın başının arkasına doladı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi.

Dinlendirici bir akşam yemeğinin ardından Anna, süitin ikinci yatak odasında kalan Justin'e iyi geceler dedikten sonra Wilhelm'i ana yatak odasına kadar takip etti.

"Kurt neden burada değil?" Anna, burada olmadığı için incinmiş bir halde sordu.

"Bir Ölümsüz beni buraya ışınladı. Bunu sadece Büyükler." Wilhelm ona doğru baktı. "Burada olamadığı için çok üzgün ama sevgilerini gönderiyor." Onu kollarının arasına aldı. "Yeni adının ne olduğunu öğrendin mi?"

Anna başıyla onaylarken yüzünde beliren sırıtışa engel olamadı.

"Justin senin seçtiğini söyledi."

"Evet," diye gülümsedi. "Soyadını Kurt seçti. İlk ismi ben seçtim."

"Katrina Engel," dedi yumuşak bir sesle ve gözlerini ona dikti. "Bu beni

kendimi sana ait hissediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Sen bana aitsin," dedi usulca ve dudaklarını ona değdirdi. "Her zaman." Yavaşça tişörtünü çıkardı ve çıplak sırtını okşadı. "Seni özledim," diye mırıldandı.

İkinci Bölüm

Justin, Anna ve Wilhelm ertesi sabah kahvaltılarını bitirirken kapı çalındı. Wilhelm ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitmeden önce saatine baktı.

Tom ve Tommy, Anna'nın Wayne Sawyer olarak tanıdığı bir başka adamla birlikte odaya girdiler.

"Baba?" Adamlar görüldüğünde Justin ayağa kalkarak haykırdı.

Tommy Anna'ya parlak bir şekilde gülümsedi ve Anna hızla ayağa kalkarak onun yanına gitti. Tommy Anna'yı kendine doğru çekerken memnuniyetle içini çekti. "İlk kez senin incineceğin konusunda endişelenmeme gerek yok," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Ona baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Yanağını okşadı ve onu öpmek için eğildi. "Artık burada yaşadığına inanamıyorum," dedi usulca.

"Tommy," dedi Tom uyarıcı bir ses tonuyla. "O artık özgür bir kadın. Ve senin de bir karın var."

Tommy yüzünü buruşturdu ve onu serbest bıraktı. "Haklısın baba," dedi, ama gözlerindeki özlem hâlâ devam ediyordu.

Anna yere baktı, Tommy'yi gördüğü için duyduğu heyecandan utanmıştı. Tom'un, Tommy'nin ona yaklaşmasını onaylamadığı açıktı. Bu ne anlama geliyordu?

Tom gelip babacan bir tavırla ona sarıldı ve sonra başının üstünden öptü. "Artık başka 'yükümlülüğün' yok, Anna. Katrina." Ona doğru sırtıttı. "Katrina, Manhattan'da kaldığı sürece dilediğini yapabilecek özgür bir kadın." Onu serbest bıraktı ve Wilhelm'le el sıkışmaya gitti.

Birkaç kez karşılaştığı Wayne yanına geldi ve yanağından öptü. "Merhaba Anna," dedi sevecen bir gülümsemeyle. Sonra Justin'in yanına gitti ve oğlunu kucakladı. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Justin."

Justin'in gözleri babasına gülümsemeden önce bir an için büyüdü. "Teşekkürler, baba." Gülümsedi ve Anna'ya baktı, o da gülümsedi

cesaretlendirici bir şekilde ona baktı. İlişkilerinin zor olduğunu biliyordu. Belki de bu onlar için yeni bir başlangıç olacaktı.

Oturma odasındaki rahat oturma alanına yerleştiler.

Anna, Wilhelm'in yanındaki kanepeye kıvrıldı.

"Evet, Anna," dedi Tom iç çekerek. "Buradasın. Çok rahatladım. Birkaç gün stresli geçti. Şehre daha dün öğleden sonra döndük. Devin... senin ortadan kaybolmanı pek iyi karşılamadı."

Dudağını çiğnedi. "Ian?" diye sordu usulca.

Tom'un yüzü düştü. "Devin'e senin kaçmana yardım ettiğini söyledikten sonra siyanür hapı aldı. Devin. " Durdu ve Wilhelm'e baktı. "Devin

onu öldürmeye hazırdı, ama Ian hızlı bir ölümün Devin'in ona yapacağı işkenceye tercih edileceğini biliyordu. Ayrıca nerede olduğunla ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etme riskini almak istemedi.
resmi olarak bir şey bilmiyor."

Anna'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. En azından o acı çekmemişti.

Justin, "Anna'nın yüzü Chicago'daki tüm haberlerdeydi," dedi. "Neden burada değil?"

"Buradaki haberleri ben kontrol ediyorum. Devin'in haberi olmayacak." Anna'ya baktı. "Anna, dediğim gibi, Manhattan'da kaldığın sürece güvendesin. Sadece etrafta dolaşıp insanlara kim olduğunu söyleme. Katrina Kaliforniyalı ve New York City Bale Topluluğu'na yeni kabul edildi. Sende hiç

Anna'yken yaptığın gibi buradaki herkese karşı yükümlülüklerin var. Senin bir

Kendi hayatını kurma ve istediğini yapma şansı. Sadece, lütfen, dikkatli olun. New York tehlikeli bir yer olabilir."

Anna başını salladı.

"Devin'in sizi burada bulamaması için diğer birkaç ihtiyarın da yardımıyla şehrin üzerine bir tür kalkan yerleştirdim. Kalkanın burada olduğunu bilmeyecek.

Tabii buraya gelmeye çalışmazsa, ama gelmesi için gerçek bir neden yok, bu yüzden bir sorun olmayacak." Tom gülümsedi. "Teknik olarak o hâlâ senin Efendin ve gelecek yıla kadar bu konuda bir şey yapamayacağız. Sadece o zamana kadar seni güvende tutmamız gerekiyor. Ama Katrina bir köle değil, bir Metres değil, normal, güzel bir genç kadından başka bir şey değil."

Bu Anna'nın hoşuna gitti.

Tom, "Herhangi birimizi arayabilirsin, gerçi Aaron'un araması muhtemelen daha güvenli olur," dedi. "Ama acil bir durumda beni aramaktan çekinme. Doğru görünmeyen bir şey görürseniz, San

Francisco'dan tanıdığınız biri gibi.

Francisco, hemen beni ara. Sizi görmesi engellenen tek kişi Devin ama gerekirse geçici koruma sağlayabilirim."

"Yani, Malikânenize gitmek zorunda değil miyim?" Anna usulca sordu. Tom başını salladı. "Gidersen iyi bir fikir olmaz."

Wilhelm, "Aaron'ın dairesinde sizin için hazırlanmış ikinci bir yatak odası var, tabii kendi yerinizi istemiyorsanız," dedi. "Gerçi bunu tercih ederdim

Onunla kalırsan yalnız kalmazsın. Eğer sana bir şey olursa, o her şeyi halledecek yetkiye sahiptir." Wilhelm Justin'e baktı. "Sen de artık bale topluluğunun bir üyesisin. Aaron'ın da bir

Senin de kalabileceğin bir yer. İhtiyacınız olan bir şey varsa, lütfen bana bildirin

biliyorum. Anna'yı buraya getirdiğiniz için bir teşekkür olarak size elimden geldiğince yardımcı olmak isterim."

Justin gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın."

Tom gülümsedi. "Burada iyi olacağına eminim, Anna. Sadece dikkatli ol ve birinin sana yaklaşmasını istemiyorsan hayır demeyi unutma."

Tommy ve Wayne'in yanında durdu. "Wilhelm'in yerleşmenize yardım etmesine izin vereceğim. Vincent bugün ikinizin de stüdyoya uğramanızı istiyor, böylece bir fikir edinebilirsiniz.

Gösteriler ay sonunda başlıyor ve bahar programında sahne alabilmenizi çok istiyor."

Anna ona tereddütlü bir gülümseme verdi ve Justin sırtıttı.

"Harika," dedi Justin, ellerini coşkulu bir güçle bir araya getirerek.

Justin birlikte vakit geçirebilmek için babasıyla gitti ve Anna ile saat ikide stüdyoda buluşmak üzere anlaştılar.

Wilhelm Anna'yı Aaron'la paylaşacağı daireye götürdü. Tiyatrodan sadece iki blok ötede, yüksek bir mavi binanın kırkıncı katındaydı. cam bina.

Wilhelm, "Burada ikinci bir ebeveyn yatak odası var, Aaron'ın burayı sevmesinin nedenlerinden biri de bu," diyerek onu dairenin arka tarafına götürdü. "Sana bir yer almak istedim ama Aaron, Şirket'te milyonlarca dolarlık bir çatı katında yaşarken ortaya çıkarsan bunun çok dikkat çekeceğini söyledi." Gülümsedi. "Dans etmeye başladığında yeterince dikkat çekeceksin, yaşadığın yer nedeniyle daha fazlasına ihtiyacın yok."

Odası morlar ve kremlerle güzelce dekore edilmişti ve kendi özel banyosu vardı. Bir duvarda tavandan tabana pencereler vardı ve şehrin ve Hudson Nehri'nin güzel bir manzarasına sahipti.

Wilhelm onun arkasında durdu ve kollarını beline doladı. Madem seni bir apartman dairesiyle şımartamıyorum, o halde seni başka yollarla şımartacağım."

Adam onun boynunu öptü ve kadın dönüp kollarını adamın boynuna doladı. Elleri göğüslerini avuçlamak için hareket etti ve onları nazikçe yoğurdu.

Anna dudaklarını onunkilere bastırdı ve ellerini aşağıya indirip kıcını avuçlarken usulca inledi. Tekrar onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu. Dün gece onun ne kadar inanılmaz bir aşık olduğunu hatırlamıştı.

"Anna..." diye fısıldadı ve onu kucağına alıp yatağına taşıdı.

"Peki, Katrina ile ilişkiniz nedir?" Anna, Wilhelm'le birlikte yeni yatağında çırılçıplak uzanırken sordu. Parmaklarını Wilhelm'in beyaz göğüs kollarında ve göğsünde gezdirdi.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Dışarı çıkıp seni çok sık göremeyeceğim ama gördüğümde de bunu saklamak istemiyorum." Kızın saçlarını parmağının etrafında döndürdü. "Sanırım bir tür gardiyan. Ya da belki de bunu basitleştirmeliyiz ve ben olduğum kişi, ölen kocanızın babası olabilirim."

"İnsanların birlikte yatmamızı onaylayacağını sanmıyorum."

"Dünyaya açılmasına" izin verildiğinde yeterince şey öğrenmişti. İnsanlar Kardeşlik'teki kişilerin cinsel faaliyetlerini en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle de iğrenç bulacaktır.

Wilhelm onun meme ucunu çimdikledi. "Kesinlikle hayır. Ama cinsel ilişkimizi kimseye açıklamayı planlamıyordum." Sırıttı. "Toplum içinde bir beyefendi rolünü nasıl oynayacağımı biliyorum."

Anna gülümsedi. "Biliyorum. Sen mükemmel bir beyefendisin."

"Ben nasıl yetiştirildiysem oğullarımı da aynı şekilde yetiştirdim." Bir an durakladı ve Anna'nın saçlarıyla oynamaya devam etti. "Anna, eğer sen ve

.....b
en

Sana yaptıklarım için özür dilerim. Seni hamile bıraktığım için.

Yapmalıydım.

sordum, ama düşündüm ki-"

Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Wilhelm, çocuğunu taşımayı çok isterdim. Hâlâ da isterim."

Ellerini kızın karnının üzerinde gezdirdi. "Bir süre dans etmeyi

bırakmaya hazır olana kadar bekleyeceğiz. Özgür olmaya alışmanı istiyorum.

Sana herhangi bir yük yüklemeden önce. Ve eğer böyle bir şey olursa, Almanya'da benimle birlikte olmanı gerçekten tercih ederim. Ancak Devin ile aranızdaki bağ kopana kadar bu gerçekleşemez."

"26 yaşına geldiğimde mi?"

Wilhelm başıyla onayladı. "Ayrıca, Kurt'ü koca olarak istediğine karar verebilirsin."

Anna, Kurt'ün adından söz edilince yumuşadı. "Evlenmemiz doğru olur, değil mi?"

İç çekti. "*Evet*, Anna. Olabilir. Kurt seni hâlâ seviyor, her ne kadar seni unutmasına yardım etmeye çalışsan da. Sen bir Yaşlı Hanımefendisin. Yaşlı bir oğulla evlenmek iyidir. Ama şu anda bunu düşünmeni istemiyorum. Özgürlüğünün tadını çıkarmanı istiyorum. Kurt sana herhangi bir erkek gibi kur yapabilir." Kıkırdadı. "Ve muhtemelen öyle de olacak. Nasıl hayır diyeceğini öğrenmen gerekecek Anna. Birçok erkek seninle çıkmak isteyecek. Yarı ölümsüz olmanın bir avantajı. Erkeklerin dikkatini çekeceksin. Elden bir şey gelmez. Ama eğer istersen Aaron sana yardım edecektir."

Bir süre sonra giyindiler ve Wilhelm onu elektronik eşya, tuvalet malzemeleri, kıyafet ve tabii ki dans kıyafetleri için alışverişe götürdü. Alışveriş gezisinin en önemli olayı Şehir Balesi'nin Bahar Galası için bir elbise bulmaktı. O askısız, lavanta rengi, ipek tafta bir gelinlik seçti. Gövde kısmı kristallerle süslenmişti.

Saat ikiden biraz önce Anna stüdyonun dışında Justin'i bekliyordu. Wilhelm onu kendi işini kurabilmesi için bırakmıştı ve daha sonra akşam yemeği için buluşmayı planlıyorlardı. Justin birkaç dakika sonra köşeyi dönerek geldi.

"Gergin değil misin?" Anna sordu.

Justin omuz silkti. "Birazcık. Sadece cesur davranmaya çalışıyorum." Güldü. O kapıyı açarken Anna kıkırdadı.

Justin onu dansçıların etrafta durup sohbet ettiği küçük bir lobiye götürdü. Dansçılar yanlarından geçerken onlara baktılar ama bir şey söylemediler.

Beyaz bir koridordan geçip bir köşeyi döndüğünde Anna piyano müziği ve yüksek sesle konuşan bir adam

.....duyd
u. "...İki...üç...dört...ve yukarı...e.....vet,
Güzel... Dön, dön, dön.."

Sonunda kapıdan geçip odanın hemen içinde durduklarında Anna'nın midesi düğümlenmişti. Müzik bitti ve bir düzine Kafalar döndü ve onlara baktı. Anna kızardı ve yere baktı. "Justin, Katrina, gelmenize çok sevindim." Anna'nın hayal meyal tanıdığı adam Vincent Marsellis'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara

yaklaştığını hatırladı.

Köşede Anna'nın gözüne bir hareket ilişti ve Aaron'u gördü. eli başka bir adamın kolundaydı, onu yerinde tutuyor ve ona fısıldıyordu. Adam doğrudan ona baktı ve kadın kendini bir çift viski kahvesi gözün içinde kaybolmuş buldu. *Nate miydi?* Artık daha yaşlıydı ama hâlâ aynı sıcak gözlerle sahipti. Anna daha fazla düşünme fırsatı bulamadı çünkü Vincent onun görüşünü engelledi.

Vincent Justin'in elini sıktı ve ona bilmiş bir gülümseme verdi. Anna'nın yanağını öptü ve ona babacan bir gülümseme verdi. "İkinizin de burada olmasına çok sevindim." Arkasını döndü ve odadaki dansçılara yüksek sesle konuştu. "Eminim bazılarınız bizimle dans etmek için geri dönen Justin Sawyer'ı hatırlıyorsunuzdur." Vincent kolunu Anna'ya doladı. "Bu da Katrina Engel," diye tanıttı gülümseyerek. "Yıllardır onu buraya getirmeye çalışıyordum," diye ekledi biraz daha yumuşak bir sesle.

Anna iri gözlerle ona baktı ve sonra kızardı, bu da gülümsemesinin daha da genişlemesine neden oldu.

"Yarın dansa başlamadan önce gelip bir prova görmelerini istedim. Evet," dedi odadakilerin mırıldanmaları üzerine. "Bahar programında bizimle birlikte dans edecekler ve hepinizden onlara elinizden geldiğince yardımcı olmanızı bekliyorum."

"Onlar müdür mü?" diye sordu İspanyol görünümlü bir kadın. "Evet," diye onayladı Vincent. "San Francisco'dan."

Anna Aaron'a baktı, o da başıyla onayladı. San Francisco'dan olup olmadığını bilmiyordu. Tom sadece Kaliforniya demişti.

Nate'in bakışlarını üzerinde hissediyordu ve ona doğru bakmaktan kaçınmaya çalıştı, ama cazibesine yenik düştü ve gözlerinin onunkilere kilitlendiğini fark etti. Nate'i yıllar önce öğrenci gösterilerinin olduğu akşamdan beri görmemişti.

Justin onun kolundan çekerek odanın kenarına götürdü ve orada duvar boyunca oturarak provanın ilerleyişini izlediler. Dansçılar büyüleyiciydi. Bazılarının tekniği diğerlerinden daha iyiydi, ancak tekniği daha az olanlar neredeyse hissedebileceği bir yürekle dans ediyorlardı.

Nate onu son gördüğünden beri daha da iyi olmuştu. Zıplamaları muhteşemdi ve onun odanın içinde süzülüşünü seyretmeye bayılıyordu. O ve Aaron birlikte biraz dans ettiler ve ikisi de harikaydı.

Nate dans etmediği zamanlarda Anna'yı izliyordu. Anna ona bakmamaya çalışıyordu, ama kaçınılmaz olarak kafasını kaldırdığında kendini onun kahverengi gözlerinde kaybolmuş buluyordu.

Gözler.

Onu kadınlardan biriyle dans ederken izlemek, zihninde pek çok anının canlanmasına neden oldu. Oh, o hala çok Yakışıklı! Bunca yıldır dans etmek dışında ne yaptığını merak etti. Onu hiç düşünmüş müydü? Biriyle çıkıyor muydu? Elinde bir alyans görmemişti, bu yüzden evli olmadığını varsaydı.

Prova bittiğinde, Vincent dansçılara son dakika talimatlarını verirken Justin'in yanında gergin bir şekilde durdu. Vincent dansçıları kovdu ve birkaçı aceleyle ona ve Justin'e doğru koştu. Justin'i gördükleri için mutlu görünüyordlardı; özellikle iki kız onunla flört ederken hiç de ince davranmıyorlardı. Anna'ya mahcup bir şekilde sırttı, o da ona gülümsedi.

"Justin, şimdilik Dave ve Kris'le kalmanı ayarladım," dedi Aaron. "Üç yatak odalı bir evleri var ve bir oda arkadaşlarını yeni kaybettiler."

Dave ve Kris Justin'i tanıyor gibiydi ve bol bol kucaklaşma ve sırt sıvazlama vardı.

Anna hafifçe geri çekildi ve sert bir şeye çarptı. Bir adama. Sinirle yutkundu, arkasını döndü ve kendini tekrar Nate'in gözlerine bakarken buldu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi usulca. Eli sanki ona uzanmak istiyormuş gibi yanı başında kıpırdandı. "Buraya nasıl geldin?"

"Biraz yardımla kaçtım," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Aaron mu?"

Başını salladı. "Ve Justin ve birkaç kişi daha."

Uzun bir dakika boyunca ona baktı. "Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı, gözleri özlemle dolmuştu. Biri ona seslendiğinde elini hafifçe kaldırmıştı.

"Nate, dostum. Hadi, açlıktan ölüyorum."

Anna döndüğünde dansçılardan birinin kollarını kavuşturmuş, yüzünü ona doğru çevirdiğini gördü.

"Bu Lance, oda arkadaşım," diye açıkladı Nate. "Tamam dostum. Bir saniye bekle."

Lance onlara doğru yürüdü. "Katrina, değil mi?" diye sordu baştan çıkarıcı bir sırıtışla.

Anna kısa bir süre Katrina'nın kim olduğunu merak etti, sonra hatırladı ki

Katrina'ydı. Başını salladı ve tereddütlü bir gülümseme verdi.

Lance sırtıarak Nate'e baktı. "Onu tanıyor musun yoksa hızlı hareket mi ediyorsun?"

"Evet, ben de öyleyim," dedi Nate gözlerini devirerek. "Evet, onu tanıyorum.

Ben de San Francisco'luyum, unuttun mu?"

"Ah, evet. Unutmuşum." Lance sırtıttı ve Anna'ya baktı. "Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Anna usulca, "Ama benim zaten planlarım var." "Öyle mi?" Nate şaşırarak sordu.

Anna ona doğru baktı. "Evet. Wilhelm'le birlikte." "O... Alex'in babası, değil mi?" diye sordu, gözlerini düşünceli bir şekilde kıсарak.

Anna dudağını ısırды ve Wilhelm ile olan ilişkisi hakkında ne bildiğini merak ederek başını salladı.

"Nate, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Aaron onlara doğru yürüdü. Nate başıyla onayladı ve Aaron'ı odanın diğer tarafına kadar takip etti.

"Peki, Nate'i nereden tanıyorsun?" Lance sordu, koyu kahverengi gözleri biraz muzipti.

"Ah," Anna dikkatle Aaron'ı dinleyen Nate'e baktı. "Şey... o buraya gelmeden önce birlikte dans etmiştik."

"Hepsi bu mu?"

Anna tekrar Lance'e baktı ve yüzü kızardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ders sırasında seni nasıl izlediğini görebiliyordum." Lance başını öne eğdi. "Onunla tekrar bir araya gelmeyi umarak mı geldin?"

".....Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır, onun burada olduğunu unutmuşum."

Ama Nate'i nasıl unutabilirdi ki? Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki ne umduğundan emin değildi.

"Bir kız arkadaşı var. Ne kadar ciddi olduklarından emin değilim ama bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Anna'nın bir yanı rahatlamış, bir yanı üzölmüştü. En azından Nate zaten başka bir kadınla birlikte olduğu için onu incitmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bir süre sonra gülümseyerek, "Bu iyi," dedi. "O harika bir adam."

Lance sırtıttı. "Eğer onun için çok üzöldüysen, seni neşelendirmekten mutluluk duyarım."

Anna bir an ona baktı ve sonra güldü. Yüzündeki alaycı baştan çıkarıcı ifade paha biçilemezdi. Lance'ten hoşlanıyordu.

Aaron ve Nate onun durduğu yere doğru yürüdüler. "Akşam yemeği yiyor muyuz?" Aaron başını sallayan Anna'ya sordu.

"Sen de mi onu tanıyorsun?" Lance şaşkınlıkla sordu. "O da aynı yerden, salak herif." Nate güldü.

"An... Katrina'yı çok uzun zamandır tanıyorum," diyerek Aaron ona sevgiyle gülümsedi. "Sanırım çok uzun zamandır."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Lance Nate'i sürükleyerek götürdü. Nate stüdyonun kapısından çıkmadan önce ona gülümsedi ve Anna içini çekti.

"Onun bir kız arkadaşı var," dedi Aaron. "Bil diye söylüyorum." Anna başını salladı. "Biliyorum. Lance söyledi."

"Yapardı." Aaron kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Hey, Justin," dedi Aaron, yakınlardaki küçük dansçı grubuna dönerek. "Yemeğe geliyor musun?"

"Gerek var mı?" Justin sordu.

Aaron omuz silkti. "Ne planladığımı bilmiyordum."

"Sanırım gidip yeni evimi göreceğim." Yeni oda arkadaşlarına ve yanında duran kızlara sıırttı. "Ve bazı eski arkadaşlarla hasret gidereceğim." "Geliyor musun Aaron?" diye sordu bir kadın. Kim, Anna onun adını düşündü

öyle

ydi. Aaron başını salladı. "Katrina'nın yerleşmesini sağlamalıyım."

Kim ve diğer kadınlar kaşlarını kaldırdı. "Kim'le birlikte yaşıyor. Sen?"

"O gerçekten eski bir arkadaş. Ona göz kulak olmalı ve onu güvende tutmalıyız."

Aaron onun koluna girdi ve odadan dışarı çıkardı. "Telefon aldın mı?" diye sordu dışarıda serin akşam havasına doğru yürürlerken.

"Anladığım kadarıyla en iyisi." Başını iki yana salladı. "Wilhelm benim için her zaman en iyisini ister."

"Neden yapmasın ki? Sen bunu hak ediyorsun." Aaron'ın gözleri ona bakarken özlemle doluydu.

Anna kızardı ve cevap vermedi. Şu anda olan biten her şeyden dolayı, başlamak isteyip istemediğini bilemeyecek kadar bunalmıştı. Aaron'la tekrar bir araya geldiler. Caddeyi geçip bir blok aşağıya, binalarına doğru yürüdüler.

Kapıcı Aaron'u ismiyle selamladı ve Aaron Anna'yı tanıttı. "James, bu Katrina, yeni oda arkadaşım. Katrina, bu James."

"Merhaba." Anna gülümsedi ve küçük bir el salladı. "Merhaba, Katrina." James de gülümsedi.

"Ee, akşam yemeğinde ne var?" Aaron asansöre bindiklerinde sordu.

"Bilmiyorum. Wilhelm'e eve döndüğümüzde arayacağımı söyledim."

Kadın
Gölümsedi. *Ev. Kulağa* hoş geliyordu.

Dairelerine girdiklerinde Aaron, "Ben duş alacağım," dedi. "Neden Wilhelm'i arayıp neler olduğunu öğrenmiyorsun?"

"Tamam."

Anna odasına gitti ve Wilhelm'i aradı.

"Merhaba, Anna, şey, Katrina." Wilhelm güldü. "Belki de sana sadece *Liebling* demeliyim."

Anna kıkırdadı. "Bunu yapman hoşuma gidiyor." "Benim de. Öğleden sonran nasıldı?"

"Güzel." Anna iç çekti. "Dansları Isaak'inkinden çok farklı. Yani, yabancı değil ama... Bilmiyorum. Farklı."

"Beğendin mi?"

Anna başını salladı. "Bilemiyorum. Balanchine'in farklı olduğunu duymuştum ama... alışmak biraz zaman alacak."

"Harika olacağına eminim, Anna. Sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi dansçılardan birisin."

"Teşekkürler Wilhelm," dedi usulca, onun cesaretlendirmesini takdir ederek. "Peki aç mısın?"

"Evet. Justin eski arkadaşlarıyla vakit geçirmeye gitti ama Aaron şu anda duş alıyor."

"Pekala. İkinizi yirmi dakika içinde alsam nasıl olur?"

Çok güzel bir akşam yemeğinden sonra Wilhelm, Anna ve Aaron'la birlikte dairelerine kadar yürüdü.

"Anna, Frankfurt'a dönmeliyim." Wilhelm oturma odasının ortasında durdu ve Anna şaşkınlıkla ona döndü. "Devin burada olduğumu bilseydi şüphelenirdi ve Tom beni koruyor. Enerjisini benden çok seni korumaya harcamasını tercih ederim."

"Oh," dedi, kanepeye oturarak. "Ne zaman?" "Bu gece. Gavin beni otel odamda bekliyor." "Oh," diye tekrarladı, yere bakarak.

Wilhelm onun yanına oturdu ve kollarını ona doladı. "Özür dilerim, *Liebling*. Ama sık sık konuşacağız."

"Geri dönemez misin?" diye sordu, bunun doğru olmamasını umarak.

Wilhelm kaşlarını çattı. "Eninde sonunda, *evet*. Ama şimdilik ne zaman olacağını bilmiyorum." Onun yanağını okşadı. "Burada takılmama ihtiyacın yok Anna.

Yeni hayatını bulmalısın."

Anna, kalbi acıyla yanarken gözyaşlarını kırıştırmaya çalıştı. "Burada olman hoşuma gidiyor," dedi usulca. "Hayatımda olmaman fikrinden nefret ediyorum."

Nazikçe gülümsedi. "Anna, ben her zaman hayatının bir parçası olacağım. Ama güvende kalmalısın ve benim burada olmam Devin'in dikkatini çekebilir. Zayıfladığında her şey daha kolay olacak. Ama şu anda çok güçlü. Ondan ne kadar uzak kalırsan o kadar iyi olur."

Anna, hoşuna gitmese de anlayışla başını salladı. "Seni özleyeceğim."

"Ve ben, sen, *Liebling*. Bir şeye ihtiyacın olursa Tom hazır. Ve Aaron." Eğildi ve onu öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Wilhelm oyalanmadı, ona bir öpücük daha verdi ve daireyi terk etti. Onun hızlı çıkışı dışsal sakinliğini korumasını kolaylaştırmıştı ama yine de canı yanıyordu.

Odasına gitti ve yatağına uzanıp ağladı. Aaron Birkaç dakika sonra geldi, arkasına uzandı ve kollarında uyuyana kadar ona sarıldı.

Üçüncü Bölüm

Anna endişeyle Aaron'u büyük dans stüdyosuna kadar takip etti. dersler Pazar günleri hariç her gün yapılacaktı. Justin'in etrafında birkaç kişi vardı ve gülüyorlardı. Anna onun çoktan yerleşmiş olmasına imreniyordu. Kendisi ise Aaron'un arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Aaron kolunu Anna'ya doladı ve kıkırdadı. "Hadi, Kat. Yanımda durabilirsin."

"Kedi mi?" Anna sordu.

"Lakap mı?" Aaron sırtarak söyledi.

"Oh." Gülümsedi. Daha önce hiç böyle bir lakabı olmamıştı.

Anna'yı kısaltmak gerçekten gerekli değildi.

Aaron odanın arka ortasındaki yerini aldı ve Anna ne yapacağını bilemez bir halde onun yanında durdu. Çok büyük bir odaydı ve çok sayıda dansçıyla doluydu. New York Şehir Balesi evdekinden çok daha büyüktü.

Birkaç dansçı Aaron'a selam verdi ve Anna'ya merakla baktı ama onunla konuşmadı.

"Merak etme Kat. Geldiğimde bana da aynı şekilde baktılar. Dans etmeye başladığında sana saygı duyacaklar."

"Çok farklı," diye fısıldadı. Anna alyansıyla oynadı. Kadınlar basit egzersiz kıyafetleri ya da dans kıyafetleri giymelerine rağmen çok sofistike görünüyorlardı. Onlarda zarafeti haykıran bir şeyler vardı. Hepsi uzun boylu ve zayıftı, bu da Anna'nın kendini çok şişman hissetmesine neden oluyordu.

Yere oturdu ve yavaşça pointe ayakkabılarını yumuşatmaya başladı. Onlar yeniydi ve dün gece yapmayı unutmuştu. Diğer herkesinki oldukça yıpranmıştı. Sessizce iç çekti ve Aaron'un haklı olduğunu umdu.

Vincent bir süre sonra içeri girdi ve Anna'yla göz göze geldi. Ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve ardından piyanistle sessizce konuştu. Aaron etraflarındaki diğer dansçılarla konuşurken, Anna pistte kaldı ve gerindi

sessizce. Birinin onu izlediğini hissetti ve başını kaldırdığında Nate'in geldiğini ve duygu dolu gözlerle ona baktığını gördü.

Ona çekingen bir şekilde gülümserken kendi kendine, onun bir *kız arkadaşı olduğunu* hatırlattı.

O da gülümsedi ve ona doğru ilerledi.

"Merhaba," dedi sessizce, onun yanına oturarak. "Bunu tekrar yapabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ne yapmak?"

"Bir stüdyoda yanına otur." Adam ona baktı ve kadın gergin bir şekilde dudağını ısırıldı. "Sırf sana yakın olmak için."

"Nate..." dedi usulca ama oda arkadaşı Lance yanlarına gelip oturdu.

"Hey, Katrina," dedi o muzip gülümsemesiyle. Davranışları ona Kurt'ü hatırlatıyordu.

"Merhaba Lance," dedi usulca ve gerginliğini gizlemek için öne doğru eğildi.

"Dün akşam yemeğin nasıldı?" Nate sordu.

"Güzel." İç çekişini tuttu. Wilhelm artık gitmişti. Onu şimdiden özlemişti ve onu bir daha ne zaman göreceğini bilmemek onu üzüyordu.

Vincent ellerini çırpı ve dansçılar yerlerini alırken oda sessizliğe gömüldü.

"Sadece bir hatırlatma, uçağa yetişmek için Pazar sabahı saat yedide havaalanında olmanız gerekiyor. Lütfen geç kalmayın." Vincent odanın karşısındaki bir erkek dansçıya kaşlarını kaldırırken salon kahkahalara boğuldu.

"Biliyorum! Biliyorum!" dedi dansçı sırtarak. "Orada olduğumdan emin olmak için üç alarmım olacak."

Vincent gülümsedi ve sonra etrafına bakındı. "Eminim birçoğunuz bu sabah yeni yüzleri fark etmişsinizdir. Bazılarınız onlarla dün tanıştı ama ben geri kalanınıza onları tanıtacağım. Justin Sawyer bir süre San Francisco'da kaldıktan sonra aramıza döndü ve onunla birlikte yeni müdürümüz Katrina Engel de geldi."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi ve sonra herkesin ona baktığının farkında olarak yere baktı.

"Önümüzdeki programda bizimle birlikte dans edecekler, bu yüzden lütfen ihtiyaçları olduğunda onlara yardım edin." Vincent piyaniste baktı.

"Hadi başlayalım."

Müzik başladı ve Vincent aceleyle onun yanına gitti. "Isınma hareketleri senin alışık olduğun hareketlere benziyor Katrina, ama sana bir kez rehberlik edeceğim."

Vincent ayarlamalar yapmak ve adımları söylemek için yakın dururken Anna *katlama ve relevé* serisine başladı.

İlk ısınma hareketinin sonunda hüsrana uğramış ve cesareti kırılmıştı. Vincent sürekli kolunun pozisyonunu düzeltiyordu ve Anna bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Isınma hareketleri hızlanarak ilerledi. Adımlar benzer olsa da, vücudunu Vincent'in yönlendirdiği şekilde hareket ettirmek ona çok yabancı geliyordu. Vincent ona karşı sabırlıydı ve hiçbir şekilde aşağılık duygusuna kapılmasına neden olmadı; tam tersine, çok cesaretlendiriciydi. Ama yavaş yavaş yapmaya alıştığı şeyleri bu şirket iki kat daha hızlı yapıyordu. Aslında, *her şey* ona alıştığından iki kat daha hızlı görünüyordu. Anna *barre* çalışmasının sonunda neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu.

Kat başını eğmiş, ter içinde kalmış ve gözyaşlarını saklamak için büyük çaba sarf ederken Aaron onun koluna dokundu. "Her şey yolunda Kat. Buna alışacaksın. Söz veriyorum."

Merkez çalışması için yerini aldığı anda birkaç sırtış gördü ve yüzünü eğik tuttu. Gözlerini kapatıp dans bile edemiyordu çünkü bu çok... farklıydı. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey salonlar arası zıplamalardı. Odadaki tüm kadınları kolayca geride bıraktı ve erkeklerden birini bile geride bıraktıktan sonra küçük bir gülümsemeye izin verdi. Duydu

Diğer dansçıların izlediği arka duvardan gelen mırıltılar. Bundan sonra kendine güveni arttı... biraz. Dengesi mükemmeldi ve piruetleri kusursuzdu. Ders bittiğinde sırtışların çoğu yerini saygı dolu bakışlara bırakmıştı. Kendini hâlâ yerinde hissetmiyordu ama eninde sonunda uyum sağlayacağına dair bir umut ışığı hissediyordu.

Aaron, Nate, Lance, Justin ve diğer birkaç dansçıyla birlikte öğle yemeğine gitti. Anna elinde yemek dolu bir tepsiyle otururken onlarla birlikte gelen kızlar ona baktı. Anna küçük salatalar ve sebze çorbası olduğunu fark etti,

Anna ise Sezar salatalı dürüm ve patates kızartması almıştı. "Bunu yememeli miyim?" diye fısıldadı Aaron'a.

Aaron güldü. "Hayır. Hep böyle yiyorsun, değil mi?" "Şey, evet....."

İlk başta bilinçsizce yedi ve sonra kızlardan birinin Anna'nın kalçaları ve yediği şey hakkında yaptığı yoruma kulak misafiri olunca tamamen durdu.

"Neden yemiyorsun?" Aaron sordu.

"Ben şişmanım," dedi Anna usulca, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Kim söyledi bunu?"

"Hadi ama Aaron. Diğer kadın dansçılara hiç benzemediğimi biliyorsun."

"Hiç olmadı, Kat. Onlar sadece kıskanıyorlar çünkü sen gerçekten bir dişi gibi." Sırıttı. "Birlikte dans ettiğimiz ve... başka şeyler yaptığımız zamanki gibi görünüyorsun."

Anna kızardı ve tekrar tabağına baktı.

O öğleden sonraki provalar çok yorucuydu. Şehir balesi sadece bir bale yapmıyordu. Balanchine'in çoğu Anna'nın adını bile duymadığı birkaç farklı modern bale parçasından kesitler sunuyorlardı. Vincent, kimyasının nasıl uyuştüğünü görmek için onu birkaç farklı erkekle eşleştirdi. Bazılarıyla diğerlerine göre daha rahat hissediyordu. Aaron'la dans ettiğinde ise eve dönmüş gibi hissetti.

"Siz ikiniz daha önce birlikte dans ettiniz, doğru mu?" Vincent sordu. Aaron başını salladı. "İstediğim kadar değil ama evet."

"Birlikte iyi çalışıyorsunuz. Muhtemelen aynı okulda eğitim aldığınız için.

Okul." Vincent onlara tekrar baktı ve sonra başka bir çiftle çalışmak üzere uzaklaştı.

Anna bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu ama Aaron ona sorun olmadığına dair güvence verdi.

"Pazar günü nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hollanda. Sen ve Justin de dahil olmak üzere tüm şirket gidiyor. Birkaç ayda bir turneye çıkıyoruz."

Anna başını salladı. "Gidemem. Manhattan'ı terk edemem."

Aaron dudaklarını çiğnedi. "Bunu unutmuşum." Vincent'a baktı.

"İşimiz bittikten sonra ona haber veririm."

Vincent, Anna'nın seyahat edemeyecek olmasından memnun değildi ama bunu anlıyordu. "Bütün hafta burada olmayacağız. Eğer orada dans etmek istersen okulla konuşabilirim."

Anna başını salladı. "Sorun değil Vincent. Kendi başıma pratik yapabilirim. Rahatsız olmak istemiyorum."

Vincent Aaron'a baktı. "Bu kısıtlama ne kadar sürecek?" Aaron omuz silkti. "Bilmiyorum."

Vincent dudaklarını birbirine bastırdı ve sertçe başını salladı. "Pekâlâ." Dönüp uzaklaştı ve Anna Aaron'a baktı.

"O üzgün." Anna iç çekti.

"Sadece birkaç gündür buradasın ve bir turu kaçıracaksın. Sorun değil. Nedenini biliyor ve burada olup tura katılmamanızı, burada hiç olmamanıza tercih eder."

Provanın sonunda Vincent Anna'yı kenara çağırdı. Anna'nın henüz tanışmadığı erkek dansçılardan biriyle birlikte duruyordu. Uzun boylu dansçının siyah saçları çok kısa kesilmişti ve maun rengi teni çok pürüzsüz görünüyordu.

Anna elini onun temiz traşlı yanaklarında gezdirmek istedi. Ona gülümsediğinde bir gamzesi belirliyordu ve gözleri ona topazı hatırlatan şaşırtıcı derecede açık kahverengiydi.

"Katrina, bu Hugo Sintzenich. Hugo, bu da Katrina Engel." Anna, Hugo ile el sıkışıp merhaba dedi.

Hugo hafif bir aksanla, "Seninle tanışmak harika, Katrina," dedi. Adı Almancaya benziyordu. "Bugün seni izlemekten keyif aldım."

Vincent, "Hugo ailevi bir sorun nedeniyle bizimle turneye çıkmıyordu ve biz yokken sizinle çalışmayı kabul etti," diye açıkladı.

"Oh!" Anna haykırdı. "Teşekkür ederim, Vincent. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Vincent gülümsedi. "Rahatsızlık vermiyorsun. İşlerin neden böyle olduğunu anlıyorum. Provanın yarısına kadar Hugo'nun gelmeyeceğini unutmuşum. Yaklaşan programda sergileyeceğimiz balelerden birinin koreografisini de o yaptığı için iyi oldu."

Anna, alçakgönüllülükle gülümseyen Hugo'ya baktı. "Benimle çalışmak istemenizden onur duydum," dedi yumuşak bir sesle.

"Dört gözle bekliyorum," diye gülümsedi, beyaz dişleri güzel koyu teniyle tezat oluşturunuyordu.

Temas kurduğu erkeklerin çoğu, başkan hariç, "beyaz adamlardı". Anna, Hugo'nun çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Vincent uzaklaşırken Hugo, "İstersen yarın bir program yapabiliriz," dedi. "Tabii bu akşam yemekte konuşmak istemezsen," diye ekledi çocuksu bir sırıtışla.

"Oh...Ben...um. " Aaron'a baktı, Aaron da onunla konuşuyordu.

Justin ve başka bir kız. Onun tereddütüne gülümseyen Hugo'ya baktı. Ona çıkma mı teklif ediyordu yoksa sadece arkadaşça mı davranıyordu? Kendine artık özgür bir kadın olduğunu ve istediğini yapabileceğini hatırlattı.

"Seni rahatsız etmek istememiştim, Katrina." Hugo kıkırdadı. "Sadece yemek yiyorum. Yemek yiyorsun, değil mi?"

Anna gülümsedi ve başını salladı. "Görünüşe göre olması gerekenden daha fazla," diye ekledi usulca.

Hugo tek kaşını kaldırdı. "Neden böyle söylüyorsun?" Ona yukarıdan aşağıya baktı ve gülümsedi, ama onu rahatsız edecek şekilde değil.

Anna kızardı, bu Hugo'yu eğlendirmişe benziyordu. "Akşam yemeği iyi olurdu," dedi kararlılıkla. Bu özgürlüğü deneyebilirdi. Aaron'a biriyle çıkıp çıkamayacağını sormak zorunda değildi... değil mi?

"Harika." Genişçe gülümsedi. "I." Aaron yaklaşırken sözünü yarıda kesti.

"Hey, Aaron."

"Hey, Hugo." Aaron Anna'nın koluna dokundu. "Hazır mısın?"

Anna, düşünceli gözlerle ikisinin arasına bakan Hugo'ya baktı. "Aaron benim oda arkadaşım," diye açıkladı.

Başını sallayan Hugo'nun yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Senin için ne zaman uygun olur?"

"Um..." Saatine baktı. "Bir saat mi?"

"Kulağa hoş geliyor. Seni alırım."

"Tamam, burada yaşıyorum-"

Hugo başını salladı. "Aaron'un nerede yaşadığını biliyorum. Bir saat içinde görüşürüz," dedi gülümseyerek ve uzaklaştı.

"Onunla mı çıkıyorsun?" Anna çantasını almaya giderken Aaron kuşkuyla sordu.

"Sorun olur mu?" diye sordu endişeyle. "Vincent gelecek hafta siz yokken onu benimle çalıştıracak. Hugo, bu işi halledebileceğimizi söyledi. akşam yemeğinde. İyi bir adam mı?"

"Hugo mu? Evet, harika bir adamdır." Aaron yüzünü buruşturdu. "Sanırım sana çıkma teklif etme konusunda daha hızlı davranmalı ve evde olacağını varsaymamalıyım."

"Aaron, bu gece bir şey mi yapmak istiyordun? Özür dilerim." Önce ona sormadığı için kendini kötü hissetti.

"Bir şeyler yapmayı düşünüyordum ama sormadım ve kendini kötü hissetmen için bir neden yok. Yarın akşama ne dersin?" Tiyatronun arka kapısından çıkıp apartmanlarına doğru ilerlediler.

Anna sırtarak, "Kulağa harika geliyor," dedi.

Anna bir saat sonra aynanın önünde durmuş, yeni mavi elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltiyordu. Kapı çalındı ve Anna kapıyı açmaya gitti ama önce Aaron geldi. Ama gelen Hugo değildi; Nate'ti.

"Vay canına, Anna. Harika görünüyorsun." Nate ona doğru yürüdü ve yanağından öptü, yanında gereğinden fazla ama kanını ısıtmaya yetecek kadar uzun süre kaldı.

Gözlerini kocaman açmış ve irkilmiş bir halde ona baktı. "Teşekkürler," dedi usulca.

"Al," dedi Aaron, Nate'e bir bira uzatarak. "Anna'nın şimdiden bir randevusu var." Nate kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kiminle?"

"Hugo," diye cevap verdi.

Nate gülümsedi. "İyi adam. Onaylıyorum."

Kapı bir kez daha çalındı ve Anna kapıyı açmaya gitti.

Hugo, üzerinde siyah düğmeli bir gömlek ve haki renkte bir pantolonla kapıda duruyordu. Onu gördüğünde genişçe gülümsedi.

"Merhaba Hugo," dedi, onun içeri girmesine izin vermek için kenara çekilerek. "Merhaba Katrina," dedi Hugo minnettar bir sırtışıla. "Çok güzel görünüyorsun.

muhteşem."

"Teşekkürler." Utangaç bir şekilde gülümsedi.

Hugo, Aaron ve Nate ile selamlaştı. Üç adam birkaç dakika sohbet ettikten sonra Hugo Anna'ya baktı. "Hazır mısın?"

Anna utangaç bir gülümsemeyle başını salladı. Çantasını almak için hızla odasına gitti ve sonra oturma odasına döndü.

Hugo kapıyı açtı ve ikisi Aaron ve Nate'e veda etti. "İtalyanca sever misin?" Asansöre doğru giderlerken Hugo sordu.

Anna midesinde kelebekler uçuşarak, "Evet," diye cevap verdi. Biriyle çıkmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Gerçek bir randevu? Ben olmalıydı, ama

Bu kez Devin'in bu konuda ne düşündüğü konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Hugo ve Anna şehrin karşısındaki küçük bir İtalyan restoranında iki kişilik rahat bir masaya yerleştiler. Ya da en azından Anna orada olduklarını düşünüyordu. Bu şehir onunkinden çok farklıydı.

"Peki nasıl oluyor da turneye çıkmıyorsun?" Hugo yemeklerini sipariş ettikten sonra sordu.

"I..." Anna tereddüt etti. "Şu anda seyahat edemem."

"Oh? Neden olmasın?"

Anna'nın gözleri büyüdü. Buna nasıl cevap verebilirdi ki? "Ben... sadece yapamam." "Hasta mısın?"

Anna başını salladı.

"Sen bir suçlu musun?" Sırıttı. Anna gülümsedi ve başını salladı.

"Sen....." Bir an için düşündü. "Gizli bir casus olarak New York'ta görevleri olan bir dansçı mı?" Anna güldü. "Hayır."

"Bana söyleyecek misin yoksa şimdi pes mi edeyim?"

Anna güldü. "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım." Ona sinsî bir bakış attı.

Hugo başını arkaya yasladı ve güldü. "Pekâlâ, pekâlâ. Veriyorum yukarı." "Peki, neden gitmiyorsun?"

"Annem birkaç hafta önce bacağını kırdı ve ona göz kulak olmam gerekiyor. onun üzerinde."

"Oh, çok üzgünüm! Nasıl kırdı?"

Hugo kıkırdadı. "Kayak." Gözlerini devirdi. "Yetmiş yaşında bir kadının kayağa gitmemesi gerektiği konusunda onu uyardım ama dinlemedi. Biraz inatçıdır."

Anna yine güldü. "Gidemeyeceğin için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Seyahat etmeyi seviyorum ama bu sayede bazı genç müdürler normalde bulunmayan rollerde dans etme şansı bulacak." Omuz silkti. "Dans etmeyi sever misin? seyahat?"

Anna durakladı. "Sanırım bu, ilgili faaliyetlere ve kiminle birlikte olduğuma bağlı."

"İlginç bir cevap. Hoş olmayan insanlarla seyahat ettin mi?"

Anna omuz silkti. "Öyle de denebilir."

"Nereye gittin sen?"

Anna yüksek sesle düşündü. "Frankfurt... St. Petersburg... Washington, DC....."

Alex onu hiç istediği gibi bir balayına götürememişti. Eli bilinçsizce evlilik yüzüğüne gitti.

"Katrina?"

Anna başını salladı. "Özür dilerim. Bir düşüncenin içinde kayboldum." Sırıttı. "Sorun değil. Almansınız, doğru mu?" "Neden...oh, um evet." Onun adı.

"Burada mı yoksa *Almanya*'da mı doğdunuz?"

"Kaliforniya'da. İsminiz de kulağa Alman gibi geliyor."

"Düsseldorf'un dışında doğdum ama buraya gençken geldim."

"Dans etmek için mi?"

Hugo başını salladı ve sonra gülümsedi. "Adın sana yakışıyor. *Engel*." Başını salladı. "Alışılmadık bir soyadı ama."

"Öyle mi?" Uydurma olduğu belli miydi? Hugo gülümsedi. "Dediğim gibi, sana yakışıyor."

Yemekleri geldi ve sohbet filmler ve kitaplar gibi daha basit konulara döndü; Hugo en son izlediği filmi hatırlayamadığını söylediğinde ona inanmadı. Evlilikleri hakkında konuştular.

En sevdiği baleler: Hugo'nunki Kuğu Gölü, Anna'nınki Giselle.

Bir sonraki haftanın programını tartışmaya başlamadan önce tatlı servisi yapıldı. Birkaç dakika sonra, her gün sabahın ortasında stüdyoda buluşmaya ve oradan devam etmeye karar verdiler.

Anna'nın dairesine gitmek için bir taksiye bindiler ve Hugo onu dairesine kadar geçirdi. Anna ona bakarken anahtarlarıyla oynuyordu. "İçeri gelmek ister misin?"

Sırıttı. "Bu gece değil, Katrina." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Anna bu basit öpücük karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Gerçekten güzel vakit geçirdim," dedi içtenlikle. "Teşekkür ederim."

"Ben de. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Yarın görüşürüz."

Hugo, asansöre dönmeden önce Anna'nın kapısının kilidini açmasını bekledi. El salladı ve sonra içeri girdi.

Aaron kanepede oturuyordu. "Ee, nasıldı?" diye sordu.

"Güzeldi," diye gülümsedi. "Harika birine benziyor."

Aaron sıırıttı. "Evet, öyle. Emekli olduğunda Vincent'ın yerini onun alacağı konuşuluyor."

"Gerçekten mi? Vay canına."

"O inanılmaz yetenekli bir koreograf. Biz yokken onunla çalışabilmeniz çok güzel."

Anna kıpırdandı. "O güvende mi?"

Aaron ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Evet, tatlım. O güvende." Anna rahatlayarak iç çekti.

"Tatlım, bence birinin güvenli olup olmadığını biliyorsun. Sadece güvenli değilse hayır diyecek kadar cesur olman gerekiyor."

Bu doğruydu; erkekleri tanıyordu. "Teşekkürler Aaron. Ben yatmaya gidiyorum." "İyi geceler Anna."

Anna onun gerçek adını kullanmasına gülümsedi. "İyi geceler, Aaron."

Sonraki birkaç gün uçup gitti. Cuma günü yine yorucu ve sinir bozucu bir dans günüydü. Anna, Hugo'nun gelecek hafta ona yardım edebileceğini umuyordu. Tarz çok farklıydı ve bu onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratiyordu.

Cuma gecesi Aaron onu yemeğe çıkardı ve harika vakit geçirdiler. Onunla tekrar birlikte olmak çok güzeldi. Eve döndüklerinde kanepeye sarılıp film izlediler.

Cumartesi gecesi Anna yatağında kıpırdanarak yattı. Bütün günü Aaron'la birlikte eşyalarını toplarken geçirmişti. Dersleri yoktu ve birlikte vakit geçirmek harikaydı.

Onunla zaman geçirdim, özellikle de bir hafta boyunca olmayacağı için.

Dönüp durdu ama rahat bir pozisyon bulamadı. Seks yapmayalı birkaç gün olmuştu ve bunu hissediyordu. Dokunulmaya ihtiyacı vardı; bir sarılmadan daha fazlasına. İçini çekti ve yataktan kalktı.

Aaron'un yatak odasına girdi. Dışarıdaki ışıklar tarafından aydınlatılmıştı, çarşafı kalçalarına dolanmıştı. Bir kolunu başının üzerine koymuş, diğerini de karnına dayamıştı. Hafifçe horlarken göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

Birlikte oldukları zamanlarda onun nasıl böyle uyuduğunu hatırlayarak gülümsedi. Bu anıyı hatırlayınca kalbi sıkıştı. Onu nasıl da özlemişti!

Anna pijamalarını çıkardı ve onun ayaklarının dibindeki yatağa süründü. Göğsünü öpene kadar yavaşça yukarı doğru ilerledi. Anna onun boynuna doğru öpücükler kondurup kalçalarını okşarken adam usulca inledi. Karnında olan eli kalçasına gitti ve onu hafifçe okşadı.

Kadın adamın ağzını öptü ve adam gözlerini açtı. "Anna," diye fısıldadı kısık sesle. "Ne yapıyorsun?"

Yan tarafa eğildi ve adamın kulak memesini ısırdı. "Uyuyamıyorum," diye fısıldadı.

Başının üzerindeki kolu, gözlerinin içine bakarken saçlarını hafifçe okşamak için hareket etti. "Dokunmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu nazikçe.

Anna başını salladı ve adam onu sırtüstü yatırıp çarşafı hareket ettirerek vücudunu Anna'ninkine yasladı. Adam onu öpmek için eğildiğinde siki kalçasına dayanmıştı, önce nazikçe ama dakikalar geçtikçe artan bir açlıkla

geçti. Elleri onun vücudunda dolaştı ve ikisi de birbirleri için çaresizliklerini hissettiler. Kadın adamın sikini okşadı ve adam da parmağıyla klitorisini daire içine aldı.

"Lütfen Aaron," diye mırıldandı, onun altında kıpırdanarak. Bacaklarını açtı ve adam takdirle inledi.

"Tanrım, seni özledim," dedi ve tek bir hareketle içine girdi.

Anna sırtını dikleştirdi ve onu doldururken usulca haykırdı. Adam hareket etmeye başladığında onu öptü. Anna bacaklarını Aaron'ın beline doladı ve onun itişlerine karşılık verdi, ikisi de hızla coşkuya giden yola tırmandılar ve birlikte zirveye ulaştılar. Aaron, Anna'nın adını haykırdı ve onu kendisiyle doldururken ona sarıldı.

Kalp atışları yavaşladığında onu tekrar öptü ve yan tarafına yuvarlandı. Başını adamın göğsüne yasladı ve adam başının üstünü öperken kolunu adamın beline doladı. "Sonunda burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Dördüncü Bölüm

"Sen yokken ben ne yapacağım?" Anna ertesi sabah erkenden Aaron'ın yatağında otururken sordu. Aaron son dakika işlerini yetiştirmeye çalışıyordu.

Bavulunu.

"Daha önce hiç mastürbasyon yapmadın mı?"

Anna'nın gözleri büyüdü. "Kendime dokunmamı mı kastediyorsun?" Aaron kıkırdadı. "Evet. Çoğu insan bunu yapar."

Anna başını salladı. "Bunu yaparsam cezalandırılırım."

Aaron yüzünü buruşturdu. "Tatlım, Devin burada değil. Seni cezalandıracak kimse yok." Sırıttı. "Sen de denemelisin. Hoşuna gidebilir."

Anna bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Döndüğümde sana bir vibratör alacağım." Durakladı. "Belki de almam. Eğer onu kullanırsan bana ihtiyacın olmaz."

"İçimde plastik yerine et ve kan olmasını tercih ederim."

Sırıttı. "Güzel." Eğildi ve onu derinden öptü. "Seni özleyeceğim."

"Ben de," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı, kollarını boynuna doladı.

Geri çekildi ve bavulunun fermuarını kapattı. "Pazar öğleden sonra döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa Tom'u ara."

Anna başını salladı ve pijamalarını giyerek onu daire kapısına kadar geçirdi. "Sen... döneceksin, değil mi?" diye sordu titrek bir sesle.

Aaron üzgün gözlerle ona baktı. "Bu sadece bir bale turu. Tehlikeli bir şey değil."

Derin bir nefes aldı. "Evet." Her şey yoluna girecekti. "Seni birkaç günde bir arasam daha iyi hisseder misin?"

Anna'nın kalbi hafifledi ve başını salladı. "Evet, bu yardımcı olabilir."

"Tamam. Bunu yapacağım. İndiğimizde de seni ararım."

"Anlayışın için teşekkürler Aaron."

"Alex'i hatırlıyorum. Neler yaşadığını biliyorum. Bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum."

Son bir kez sarıldılar, Aaron güvende olmaları ve hava karardıktan sonra yalnız dışarı çıkmamaları konusundaki uyarılarını tekrarladı ve sonra ayrıldı. Anna yatağına gitti ve yastığına sarılarak tekrar uykuya daldı.

O sabah Anna uyandığında kendini dinç hissediyordu ve keşfe çıkmaya karar verdi. New York'taki büyük kütüphaneyi duymuştu ve gidip onu bulmaya karar verdi.

Telefonundaki haritaya göre otuz beş dakikalık bir yürüyüşü. Central Park'tan geçerse kırk beş. Bütün gün kendisine aitti ve manzaralı yoldan gitmeye karar verdi.

İyi ki de öyle yapmış. Central Park, kışın çoraklığını kıran baharın ilk ipuçlarıyla muhteşemdi. Çok güzel kokuyordu ve ilginç insanlarla doluydu. Belki okuyacak iyi bir kitap bulur ve geri dönüp burada biraz zaman geçirirdi. Hava serindi ama soğuk değildi.

Anna mağazaları ve restoranları hayranlıkla seyrederek Beşinci Cadde'de yavaşça yürüdü. "Büyük şehir" karşısında ağzı açık bir şekilde oldukça aptal görüldüğünü hayal ediyordu ama inanılmaz bir zaman geçiriyordu ve bunu umursamıyordu.

Yolun bir mil aşağısında nihayet kütüphaneye ulaştı. Ne muhteşem bir bina! Muhteşem sütunları, aslanları ve merdivenleriyle beyaz mermer. Merdivenlerden yavaşça çıkıp tarihi binaya girmeden önce on dakika kadar dışarıda durup her şeyi içine çekti. Kütüphanenin açılması için tam zamanında gelmişti ve bir tur olduğunu öğrenince çok heyecanlandı bir saat içinde müsait olacaktı. Bir bilet aldı ve birinci katta dolaşarak kendini meşgul etti. Yıllardır bir kütüphaneye gitmemişti ve "yeni kütüphanesini" öğreneceği için heyecanlıydı. New York ehliyeti için Tom'a sessizce teşekkür ettikten sonra bir kütüphane kartı bile aldı.

Akşam yemeği vakti, Anna eve gelirken bir şarküteriden aldığı sandviçle kanepeye yerleşti. Açtığı sitcom'a gülüyordu ki kapı çalındı. Sesle irkildi ve temkinli bir şekilde kapıya doğru yürüyüp açtı.

"Tommy mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Tommy mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Selam Anna. Ben sadece... nasıl yerleştiğini görmek istedim."

"Oh, peki, içeri gel." Kadın kenara çekildi ve Tommy içeri girip etrafına bakındı.

"Güzel yer," diye yorum yaptı.

"Teşekkürler. Aaron'la birlikte yaşıyorum."

"Evet." Tommy başıyla onayladı. "O burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Hollanda'ya uçuyor. Gelecek hafta dönecek."

"Oh."

Anna onun yakışıklı yüzüne baktı ve şefkatle gülümsedi. "Aranız nasıl?"

"Güzel." Bir nefes verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Kim'in hamile olduğunu öğrendim."

Anna gözlerini kırıştırdı ve kalbine saplanan acıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Oh, bu... bu harika, Tommy." Zayıfça gülümsedi. "Mutlu musun?"

Omuz silkti. "Evet. Yani, bu iyi bir şey. Aile kurmanın zamanı geldi. Ben sadece. " İç çekti. "Baba olacağımı bilmek çok garip."

"Eminim harika bir baba olacaksın," diye fısıldadı, duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak.

Tommy ona bir adım daha yaklaşıncaya Tommy'nin parfümünün kokusunu alabildi. aklına pek çok anıyı getirdi. Parmak eklemlerini hafifçe yanağında gezdirdi. "Seni özledim," diye fısıldadı. "Şehirde olduğunu ve benimle olmadığımı bilmek beni öldürüyor İç çekti. "Keşke seni bekleseydim." Onun

Adam dikkatle kızın gözlerinin içine bakarken mavi gözleri duygu doluydu.

Anna'nın dudakları aralandı ve onun sözleri karşısında titredi. "Ben de," diye fısıldadı.

Ellerini yavaşça başının arkasına doladı ve başını onunkine doğru eğdi. Dudakları hafifçe onunkilere değdi ve onu öpmek için izin bekledi. Anna tereddüt etti. Öpmesini çok istiyordu ama....

Hafifçe öne eğilirken boğuk bir sesle "Yapmamalıyız," dedi.

Dudakları kızın alt dudaklarını nazikçe sardı. "Biliyorum."

Başparmağı kulağının arkasındaki hassas noktayı okşarken dili alt dudağında gezindi.

"Tommy ..," diye fısıldadı, devam etmesi için yalvardı; devam etmesi için yalvardı

Durması için. Ne istediğini bilmiyordu.

"Anna...." Daha da yaklaştı ve onun dudaklarını kendi
.....dudaklarıyla yakaladı,

İki eliyle başını hafifçe tutuyordu. Elleri adamın sert göğsünden omuzlarına doğru kaydı. Dili onun ayırık dudaklarının arasından kayarak dişlerinin arasından geçti, okşadı, okşadı, dans etti ve nefesini kesti. Kolları ona sıkıca sarılmış, onu yakınında tutuyordu.

Sanki okyanusun ortasında bir can yeleğiymiş gibi ona sarıldı. Öpücükleri daha ısrarcı, kucaklaması daha sıkı hale geldi. Ellerini onun sırtından aşağı kaydırды ve parmaklarını kıkına bastırdı, kalçaları onunkilere yaslandı.

"Tommy," diye yumuşak bir sesle inledi Tommy'nin kendisine sertçe dokunduğunu hissedince. "Odan nerede?" diye sordu dudaklarına karşı, sesi boğuktu.

Koridorun aşağısını işaret etti ve adam onu kucağına alıp köşeden odasına taşıdı ve nazikçe yatağına yatırdı. Yanına uzandı ve onu tekrar öpmek için kendine çekti. Öpücüğü derin, tutkulu ve sevgi doluydu. Sırtını, kıkını, kalçalarını okşadı ve sonunda elini göğsünü nazikçe avuçlamak için yukarı kaldırdı. Adam pamuklu kaşkorsesinin üzerinden meme ucunu okşarken öpücüğü kesip nefesini tuttu. Adamın elinin sıcaklığı tenini kavurdu.

Başını geriye yasladığında boynunu öptü ve köprücük kemiğinin üstündeki deriyi emdi. Adam yumuşak kumaşın üzerinden meme ucunu öpüp kumaşın arasından emerken usulca inledi. Onun becerikli ağzının altında büzüştü ve göğsünü ağzına daha derin bastırmak için sırtını kamburlaştırdı.

Adam kaşkolunu çekip çıkarırken kadın usulca haykırdı. hassas derisini ısırdı ve artık dolgunlaşmış olan tepesini yumuşakça ısırdı. Dilini etrafında döndürürken elleri saçlarında kayboldu, meme ucu halkası hareketlerle sarsıldı.

Kadın, kot pantolonunun üzerinden adamın sikini okşadı ve adam kalçalarını elinin ritmine göre hareket ettirdi.

"Dokun bana," diye homurdandı.

Anna hızla adamın kot pantolonunun düğmelerini açtı ve elini adamın sikinin etrafına sardı. Piercinglerini okşadı ve zonklayan sertliğe gülümsedi. Kıyafetlerinden çabucak kurtuldular ve Anna onun kalçalarının yanında diz çöktü ve onu ağzına aldı, tadıyla inledi.

"Oh, Tanrım, Anna!" Kalçalarını çekti ve bacaklarını başının üzerine gelecek şekilde ayarladı.

Kalçalarını tuttu ve dilini şişmiş amına gömdü. Adam onun klitorisini sertçe emerken, kıkını yoğururken ve

Parmaklarını kızın göt deliğine sürüyordu.

Onun vücudunu iyi tanıyordu. Onu nasıl inleteceğini ve tutku içinde nasıl çığlık attıracağını biliyordu. Ve ikisini de yaptı. Onun lezzetli sikine konsantre olmaya çalıştı, ama dili onu emerken klitorisini yaladı. Karıncalanmaya başladığını hissetti ve sonra orgazmı vücudundan hızla geçerken başını geriye yasladı.

"Tommy!" diye bağırdı, geri çekilmeye çalıştı, ama Tommy onun tüm zevkini emene kadar onu sıkıca tuttu.

Tommy onu yan tarafına itti ve hızla üzerine çıktı, başı yatağın ayak ucundaydı. Hızlı bir hareketle onun içine girdi ve onu öptü. Dili, sikinin hareketlerini taklit ederek yavaşça girip çıkıyordu. Anna yüksek sesle inledi ve onun ritmini coşkuyla karşıladı. Onun Hareketleri derin ve kasıtlıydı, her derin itişte onu inletiyordu. Bir orgazm daha yaşadığını hissederken tırnakları adamın sırtını kazıyordu.

"Tanrım, Anna!" diye bağırdı ve horozu onun içinde zonklarken lanetledi. Anna da hızla onu takip etti ve kasları onun etrafında kenetlendi.

Ona sıkıca sarıldı ve içinde yumuşarken onu öptü. Boynunu okşadı ve sonra yan tarafına dönerek gözlerinin içine sevgiyle bakarken kolunu okşadı. "Harikasın, bunu biliyor musun?"

Anna sıırttı ve yüzünü ona döndü. "Sanırım yeni hareketler öğrenmişsin."

Kıkırdadı. "Belki." Onu tekrar öptü, ellerini sırtından ve kalçalarından aşağı kaydırıldı. "Mükemmel. Kesinlikle mükemmel."

Elini yavaşça göğsünde ve karın kaslarında gezdirdi, onun her santimini seviyordu. Onu çok özlemişti.

Yüksek sesle çalan müzik ikisinin de sıçramasına neden oldu.

"Siktir," dedi Tommy, doğrulup kot pantolonuna uzanırken. Ekrana bastı ve elini saçlarında gezdirerek ayağa kalktı. "Hey, bebeğim," dedi Anna'nın kalbini burkan yumuşak bir ses tonuyla. "Evet, sadece biraz hava alıyorum... evet... bunu yapabilirim... tamam... evet, yakında evde ol... seni de seviyorum."

Anna doğruldu ve battaniyesine baktı. Karısına. Gözyaşlarını yuttu ve hızla gözlerini kırptırdı.

Tommy giysilerini silkti. "Üzgünüm, Anna. Eve gitmem gerekiyor."

Anna başını salladı ama bir şey söyleyecek kadar sesine güvenmiyordu. Giyindikten sonra durakladı, yatağın yanında durdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Eğilip başını öptü ve sonra odadan çıktı. Bir an sonra daire kapısının açılıp kapandığını duydu

Battaniyeye bakmaya devam etti ve nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Kalbindeki acıyı kelimelere dökmek için.

Kullanılmış. Kullanılmış hissediyordu. Adamın kullanıp sonra da evine, karısının yanına gideceği ucuz bir fahişeydi.

Hayır, Tommy ona gerçekten değer veriyordu. Kaçmasına yardım etti. Ama bir karısı ve yolda bir çocuğu vardı. Eve dönmesi gereken bir ailesi.

Anna onun sorumluluklarından uzaklaşmasına neden oluyordu.

Yüzünü ovuşturdu. Şaşkınlık kalbini doldurdu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Zihinsel olarak, yıllardır *kullanıldığını* biliyordu; Devin ona ailesinin cenazesinden sonra ilk dokunduğundan beri. Belki o zamandan bile önce. Peki neden şimdi rahatsız oluyordu?

O bir Yaşlı Hanımefendi idi. Vücudu İhtiyarların istediği gibi kullanılacaktı. Onların her arzusunu yerine getirmek için eğitilmişti.

O zaman neden kendini bu kadar boş hissediyordu? Özgürlük yanılsaması mıydı? Özgürlüğü sadece bir yanılsama mıydı? Yoksa gerçek miydi? Bir şey gerçekmiş gibi davranmak onu gerçek yapar mıydı? O bir fahişe *miydi*? Ne de olsa hepsi gerçekte böyle değil miydi? Köleler. Seks köleleri. Parasız fahişeler.

Neydi o? Metres miydi yoksa özgür bir kadın mı? Yaşlı bir Metres olarak, az önce olanlar onu rahatsız etmemeliydi. Özgür bir kadın olarak, az önce olanlar kalbini kırdı. Katrina özgür bir kadındı. Anna köleydi. Anna mıydı? Yoksa Katrina mıydı?

Kim olmak istiyordu? Ne istediğinin bir önemi var mıydı? Gerçek şu ki o Anna'ydı. Katrina, Devin'in onu bulmasını engellemek için bir illüzyondu.

Bir yanı Katrina'yı kucaklamak istiyordu. "Özgür" olmanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için. Ama yapabilir miydi? Daha önce hiç olmadığı bir şey olmaya cesaret edebilir miydi? Hem bu ne anlama geliyordu ki? Erkeklere hayır demek mi? Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Özgür olmak ne anlama geliyordu?

Cevap aklına gelmedi ve başını ağrıttı. Şu anda bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Duş almak için banyoya girdi ve ardından gözlerini açık tutamayıp kanepede uyuyakalana kadar televizyon izledi.

Devin şehir merkezindeki ofisinin penceresinden dışarı baktı. Anna hangi cehennemdeydi? Aramasından nasıl kaçıyor? Birileri, bir yerlerde

nerede olduğunu biliyordu. Birisi ona yardım ediyor olmalıydı. Bunu tek başına yapmasına imkan yok.

Ona kim yardım ediyordu? Wilhelm'in bu işle bir ilgisi olduğu kesindi ama faaliyetlerinde şüpheli hiçbir şey yoktu.

İhaneti için Ian'a lanet olsun.

Eğer Anna saklanıyorsa, kendini göstermesini sağlamak zorundaydı. Ama nasıl? Onu saklandığı yerden çıkmaya ne zorlayabilirdi?

Beşinci Bölüm

Anna başını *bara* yasladı ve nefes almak için yutkundu. Daha önce çalışmaktan hiç bu kadar yorulmamıştı. Ayrıca, daha önce hiç bu kadar bire bir ilgi görmemişti.

Pazartesi öğleden sonraydı ve Hugo ile o sabah on buçuktan beri dans ediyorlardı, öğle yemeği için kısa bir ara vermişlerdi. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Hadi, Kittycat. Bir kez daha ve sonra bugünlük bu kadar diyeceğiz."

Adamın kendisi için bulduğu takma isme gülümsedi. Başka hiçbir şey olmasa bile, yeni ismi kesinlikle ilginç varyasyonlara izin veriyordu. Yeni bir gerçekten bir deneyim.

Hugo yüzünü silmesi için ona bir havlu uzattı. "Harika gidiyorsun Katrina. Sakın pes etme."

Anna yüzünü okşarken ona kuşkulu bir bakış attı. "Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini anlamıyorum. Vücudumun bunun için yaratıldığını sanmıyorum."

Ona o parlak sırıtışını verdi. "Şaşıracaksın. Anlayacaksın. Bütün haftamız var." Gözleri mizahla parlıyordu.

"Bir hafta, ha?" Elinde olmadan sırtarak karşılık verdi. Gülümsemeleri bulaşıcıydı. "Pekâlâ." Doğrulurken inledi.

"İşimiz bittikten sonra sana yemek ısmarlayacağım. Ne dersin?"

Anna ona utangaç bir gülümseme verdi. "Tamam."

Kıkırdadı ve odanın önüne doğru yürüyüp piyaniste başıyla işaret etti. Müzik başladı ve Anna dans etti. Yakında dans edeceğini umuyordu. olması gerektiği kadar heyecan verici hale geldi.

Cumartesi öğleden sonra Anna dans ederken kendine daha çok güveniyordu. O sabah bir şeyler tıklanmıştı ve sonunda "anlamıştı". Dansı bitirdiğinde Hugo onu alkışladı.

"Bu... inanılmazdı, Katrina. Gerçekten inanılmazdı." Esmer yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onun önünde durdu. "İyi işti," dedi daha yumuşak bir tonda. "Bunu yapabileceğini biliyordum Kittycat." Ona bakarken gözleri parlıyordu.

Anna onun topaz gözlerine baktı ve kalbi çırpındı. Bu hafta birlikte saatler ve saatler geçirmişlerdi ve Anna ona oldukça düşkündü. Utangaç bir şekilde gülümsedi ve su şişesini almak için döndü ama adam onun elini tuttu.

"Benimle dans et," dedi, sesi alçaktı. Piyanist Suzie'ye baktı. "Giselle, ikinci perde."

Anna başını salladı. "Hayır, yapamam. " Bütün haftayı, bir kadınla

Kendini Katrina'ya kaptırmıştı ve dans Anna'nın çok fazla parçasıydı. Geri kaymaktan korkuyordu.

Müzik başladı ve o gözleri kapalı durdu. Müzik ipek bir kurdele gibi etrafında dönüyordu ve karşı koyacak gücü yoktu. Vücudu kendiliğinden hareket etti, gözleri hâlâ kapalıydı, hatırlıyordu. Alex için dans etti. Sanki dans etmek onun ölümünün açtığı yarayı bir şekilde iyileştirebilirmiş gibi, dans ederek onun yasını tuttu. O ve Hugo bir bütün olarak dans ettiler ve Hugo onu zahmetsizce kaldırdı ve güçlü elleriyle destekledi.

Müzik sona erdiğinde gözlerini açtı ve tüm dans boyunca gözleri kapalı dans ettiğini fark etti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve Hugo görmesin diye arkasını döndü.

"Kimdi o?" diye sordu usulca, uzaklaşmasını engellemek için elini tutarak.

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. "Kim kimdi?"

"Uğruna dans ettiğin kişi. Duygularını hissedebiliyordum. Sen Yas tutuyorum." Başını iki yana salladı. "Senin gibi dans eden birini hiç görmedim, Katrina."

Kadın gözlerini silerken onu beklenti içinde izledi. "Kocam," dedi usulca. "Alex. Dört yıl önce öldü... neredeyse *tam* dört yıl önce." Nisan ayının başıydı. Wilhelm'in gelip Alex'in öldüğünü söylediği gün neredeyse.

"Çok genç yaşta evlenmiş olmalısınız."

"Yirmi yaşındaydım." Yüzüğüne baktı ve başını salladı. "Öldüğünde üç aylık evli bile değildik. Kendime neden hâlâ alyansımı taktığımı sorup duruyorum." Hâlâ yüzük takıyor olması biraz aptalca geliyordu ama Devin'in yüzüğünü takmıyor olmasına rağmen yüzüğünü çıkarmaya da gönlü el vermiyordu.

onu giydirmek için etrafta dolaşıyordu. "O benim için dünyalara bedeldi," dedi usulca. Alex onu kurtarmıştı.

"Çok özür dilerim."

"Teşekkürler." İç çekti. "Ona bu kadar uzun süre bağlı kaldığım için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Bazen insanlar kalplerimizde öyle derin izler bırakırlar ki asla kaybolmazlar." Hugo ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve acısı yüzünden okunuyordu

Gözleri, ona da aynı şekilde hissettiren biri olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Belki de olan buydu. Alex ona öyle bir dokunmuştu ki kalbi kalıcı olarak değişmişti. Hayatına devam etmek... *gerçekten devam etmek...* aşkına ihanet etmek miydi? Ona olan aşkına ihanet mi? Dört yıl olmuştu. Belki de

onu gerçekten bırakma zamanı gelmişti. Gitmesine izin vermek onu artık sevmediği anlamına gelmiyordu. Ona dokunmadığı anlamına da gelmiyordu; Alex ona kimsenin dokunmadığı kadar dokunmuştu. Ve bu sorun değildi.

Hugo'ya gülümsedi, bu düşünceyle göğsü hafifledi. "Teşekkürler." "Ne için?"

"Az önce söylediğin şey. Birden mantıklı gelmeye başladı."

Alex onun mutlu olmasını isterdi. Bunu ona defalarca söylemişti. Ve şimdi Devin'den kurtulduğuna göre... belki de geçmişini gerçekten geride bırakabilir ve her şeye yeniden başlayabilirdi.

Anna o gece yatağında uzanmış, dalgın dalgın sağ yüzük parmağındaki girintiyi ovuşturuyordu. O öğleden sonra provadan eve döndüğünde gerçekten de hayatına devam etme zamanının geldiğine karar vermiş ve ilk kez alyansını çıkarmıştı. Onu öpmüş ve yeni anı kutusuna, Alex'in alyansının yanına koymuştu. Acı tatlı bir andı.

Hugo onu yemeğe ve sinemaya götürmüştü ve o da harika vakit geçirmişti. Tatlı, komik ve "normal" bir adamdı.

O gece onu dairesinin kapısına kadar geçirdiğinde, içeri davet etmedi. Kendine onunla yatmak gibi bir zorunluluğu olmadığını hatırlattı. Birbirlerini sadece bir haftadır tanıyorlardı ve normal, özgür insanlar birbirleriyle bu kadar çabuk yatmazlardı.

Ama onu öpmüştü.

Anna onun ağzına dokundu, yumuşak dudaklarının kendi dudakları üzerindeki hissini hatırladı. Sinemada yedikleri patlamış mısırın tadını almıştı. Öpücük

Nazik, hatta çekingendi ve başının biraz dönmesine neden oldu. Kendini ona doğru bastırmamış ya da ellerini tutmaktan başka bir şey yapmamıştı. Garip, yabancı ama heyecan verici.

Gülümsedi ve uykuya daldı.

Yine o odaydı. Anna onu aylardır görmemişti. Ama farklıydı; boştu. Yatak şiltesine kadar soyulmuştu. Kitap rafları temizlenmişti. Alex gitmişti.

Anna'nın gözleri karanlık odada birden açıldı. Alex gitmiş miydi? Bir insan rüyasında nasıl kaybolabilirdi? Ama buna hiç şüphe yoktu. Artık o odada kimse yaşamıyordu.

Belki de bu doğru kararı verdiğinin bir işaretiydi; sonunda onun gitmesine izin vermişti. Artık rüyalarında ona ihtiyacı yoktu.

Bu düşünce buruk bir tatlıydı.

Alex her zaman kalbinde olacaktı ama artık hayatına devam edebilirdi. Zihni onu serbest bırakmıştı.

Anna Pazar sabahı geç saatlerde yürüyüşe çıktı ve yemeğini yedikten sonra kendini kütüphanede buldu. Büyük beyaz binada bir şeyler vardı. mermer bina onun uğuldayan zihnini yatıştırdı. Önceki hafta ödünç aldığı kitabı bitirmişti ve bale ile ilgili bir bölüm bulana kadar üçüncü katta dolaştı. Balerinlerin arasındaki yere yerleşti.

kitap raflarına baktı ve resimli kitaplardan birini kucağına çekti. "Bu kitaplara göz atabilirsin, biliyorsun."

Anna başını kaldırdığında, ince gri saçlı, tel çerçeveli gözlüklü, yaşlı, sıırım gibi bir adamın kendisine baktığını gördü.

"Ya da şurada daha rahat sandalyelerimiz var." Arkasını işaret etti Onu.

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum... Ben sadece... burası çok sessiz."

Adam kıkırdadı. "Evet, hafta sonları biraz gürültülü olabiliyor. İnsanlar artık sessizliğin ne anlama geldiğini anlamıyor gibi görünüyor." Anna gülümsedi. "Tahmin edebiliyorum."

"Daha geçen hafta buradaydın, değil mi?"

Anna'nın gözleri büyüdü ve kızardı. "Evet. O kadar beğendim ki geri geldim. Çok güzel bir bina."

Adam omzunu kitaplığın ucuna yasladı. "Öyle. Başka bir yerde çalışmayı hayal bile edemezdim."

"Burada mı çalışıyorsun? Ne harika bir iş!"

Başını eğip onu inceledikten sonra gülümseyerek başını salladı. "Ben Max."

Max Richardson. Ben buranın baş kütüphanecisiyim."

Anna ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "A... Katrina. Buraya Kaliforniya'dan yeni taşındım."

"Kaliforniya, ha? Bu büyük bir değişiklik. Seni buraya ne getirdi?" "Oh, uh... dans etmek." Utangaç bir şekilde omuz silkti.

"Bale mi?" diye sordu sırtarak.

Anna elindeki kitaba baktı. "Evet. Şehir Balesi'ne yeni katıldım."

"Vay canına. Bu oldukça etkileyici."

Anna, Max'in onunla flört etmeye ya da ona asılmaya çalıştığını hiç hissetmedi. O sadece çok arkadaş canlısı, hoş, yaşlı bir beyefendiydi.

"Teşekkür ederim."

"Torunlarımı her yıl Fındıkkıran'a götürüyorum. Bayılıyorlar."

"Anladığım kadarıyla Fındıkkıran burada benim alışık olduğumdan çok farklı.

için." Güldü. "Burada her şey çok farklı."

Max onunla birlikte güldü. "Evet, Doğu ve Batı kıyıları oldukça farklı olma eğilimindedir. Biz biraz daha... tutucuyuz."

Anna Max'ten hoşlandığına karar verdi. Komik biriydi ve hiç de gergin görünmüyordu.

Max uzun bir süre onu inceledi. "Senin gibi güzel bir şey neden hafta sonu kütüphanede takılıyor?"

Anna yine kızardı. "Okumayı severim. Yıllardır kütüphaneye gitmedim ve..." diye içini çekti. "Onun gibisi yok."

Adam yine kıkırdadı. "Alışılmadık bir genç kadınsınız." "Bana da öyle söylendi."

Gülümsedi. "Tura katıldın mı?"

"Oh, evet. Harikaydı." Anna iç çekti. "Yine gidecektim ama buraya çok geç geldim."

Max kıkırdadı "Seni okumana geri dönmen için yalnız bırakayım. Ben sadece seni merak ettim. Çoğu genç insan iki hafta üst üste gelmez." Ona son bir kez gülümsedi ve sonra uzaklaştı.

Anna gülümsedi ve daha önce oturduğu yere tekrar oturdu ve yeni bir arkadaş bulmanın mutluluğuyla kitabı incelemeyi bitirdi.

Dairesine döndüğünde Aaron oradaydı. Güldü ve ona doğru koşarak sıkıca sarıldı. "Seni özledim," dedi ona bakarak. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Adam gülümsedi ama kadının beklediği kadar coşkulu değildi. "Güzel. İlginç. Dans iyi gitti." Mutfak masasına baktı. "Sana çiçekleri kim aldı?"

Anna onun bakışlarını takip etti ve gülümsedi, elinde farklı türde güzel çiçeklerden oluşan kocaman bir buketle apartman kapısında duran Hugo'yu hatırladı. "Hugo. Dün gece beni yemeğe götürmeden önce getirdi. akşam yemeği."

"Ah." Aaron kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı. "Siz çıkıyor musunuz?"

Adamın ani soğukluğu karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben... Bilmiyorum. Antrenmandan sonra birkaç kez dışarı çıktık. Neden üzgünsün?"

Aaron döndü ve elleri başının üstündeki saçlarında, pencereye doğru yürüdü. Bir süre durakladıktan sonra ellerini indirdi ve Anna'nın yüzüne döndü, gözleri acılıydı. "Tanrım, Anna, sen buraya geliyorsun, ben bir haftalığına gitmek zorundayım -bir hafta/- ve ben eve döndüğümde senin çoktan bir erkek arkadaşın var."

"Onun-" olduğunu sanmıyorum.

"Seninle başka bir şans için bekledim ve bekledim." Hışımınla odanın karşısına geçti ve kızın üst kollarını tuttu. "Ben senin ilk erkek arkadaşındım ve söylediğimiz gibi tekrar deneme şansımız hiç olmadı. Beni itip durdun. Düşündüm ki. " Durakladı ve yutkundu. "Düşündüm ki buraya taşınırsanız, 'bize' bir şans verebiliriz. Ama hayır!" diye tükürdü. "Dışarı çıkmalı ve-" Tekrar arkasını döndü. "Tanrım, hiç ikinci bir şansım olmayacak mı?" Sesi yumuşadı.

Anna nutku tutulmuş bir halde onun arkasına baktı. "Aaron, senin bir şey istediğini bilmiyordum. -"

"Bilmiyor muydun?" diye bağırdı arkasını dönerek. "Anna, yapabilirsin Erkekleri reklam panosu gibi okuyorsun ve sana hala aşık olduğumu bilmediğini iddia edebileceğini mi sanıyorsun?"

Anna'nın göğsü gerildi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın-"

"Senin en iyi arkadaşın olmak istemiyorum, Anna," diye tersledi. "Bu bir erkek için ölüm fermanıdır."

Anna gözlerini kırptırdı, şimdi onun sözlerinden ve ses tonundan incinmişti. Çok kızgındı. Ona karşı. Daha önce ona hiç kızmamıştı.

"Alex'in sana göz kulak olmasını istediği kişi *benim*. Wilhelm'in sana göz kulak olmasını istediği kişi *benim*. Tanrım!" Arkasına döndü ve pencereden dışarı baktı. "Gitmeden önce bir süre yalnız kalamaz mısın? yeni bir adam mı?"

Anna, sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. Anna bir süre durakladıktan sonra, "Hugo'yu becermedim," diye karşılık verdi. "O beni öptü. Hepsi bu."

Aaron homurdandı ve yüzünde alaycı bir ifadeyle ona bakmak için geri döndü. "Anna, biriyle yatmadan bir hafta bile geçiremiyorsun. Bu konuda yalan söylemene gerek yok."

Hava ciğerlerinden hızla çıkarken Anna elini sertçe kalbine bastırdı. Oksijen için yutkundu. "Neden böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?" diye sordu usulca. Tommy onu terk ettikten sonra seks arzusu azalmıştı. Onu kullanmış ve sonra da gitmişti. Bir daha böyle hissetmek istemiyordu. Fiziksel ihtiyacını kendi eliyle birkaç kez başarıyla savuşturmuştu ama dışarı çıkıp birini bulmaya pek heveslenmemişti.

Yere baktı. "Alyansını mı çıkardın?" diye sordu usulca, şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak.

Sağ eline baktı. "Zamanı gelmişti." Tekrar Aaron'a baktı. "Seni incitmek istememiştim Aaron. Yaptığım için özür dilerim. Ama sen benim en iyi arkadaşısın Aaron. Burada benim gerçekte ne olduğumu bilen bir avuç insandan birisin. Lütfen bana kızma. Sana ihtiyacım var."

Aaron içini çekti ve başını salladı. "Kızgın değilim. Kıskanıyorum." "Kıskanmak mı?"

Başını salladı. "Bütün hafta seni düşündüm ve eve gelip... seninle birlikte olmayı dört gözle bekledim ve sonra çiçekleri gördüm ve şansımı kaçırdığımı düşündüm. Yine." Çenesi sıkıştı. "Sana tekrar çıkma teklif etme şansını istedim. Aramızda hâlâ bir şey olup olmadığını görmek için. bize."

Anna uzandı ve Aaron'ın yanağını okşadı. "Seninle olmayı seviyorum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Seninle yaşamayı seviyorum." Gülümsedi. "Seni gerçekten seviyorum Aaron. Tüm kalbimle. Sensiz burada olmayı hayal bile edemiyorum. Daha önce beni terk ettiğinde kalbimi kırmıştın." Onun gözlerinin içine baktı. kot mavisi gözleri. "Ben de öğrenmek istiyorum. Ama aynı zamanda... kim olduğumu da öğrenmek istiyorum. Kendi seçimlerimi yapmanın ne demek olduğunu öğrenmek. Tanımlanmamak için

'Devin'in Metresi' ya da 'seks kölesi' ya da hatta 'Alex'in karısı' olarak. Yutkundu. "Hiçbir zaman sadece ben olmadım."

"Hiçbir zaman kendin olma şansın olmadı," diye yumuşak bir gülümsemeye onayladı Aaron. "Anlıyorum. Sinirlendiğim için özür dilerim. Yaptığım çok yanlıştı."

"Benden çok şey gördün Aaron. En başından beri. Ve senin için çok minnettarım. Beni her zaman gerçekte olduğum gibi sevdin." İç çekti. "Ama sana karşı dürüst olmak gerekirse, sanırım Wilhelm, Devin'den kurtulduğumda Kurt'le evlenmemi bekleyecek."

Aaron yüzünü buruşturdu. "Ah." Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra gülümsemeye başladı. "O zaman sen de sevgisiz bir evliliğe zorlanmadan önce son birkaç dakikalık özgürlüğünü yakalamaya çalışan kaçak prenses gibisin."

Anna sırtıttı. "Kurt ile evlenmek sevgisiz bir evlilik olmaz."

Gözlerinde mizahla omuz silkti. "Biliyorum. Ama hikaye bu şekilde işlemiyor. Aşk dolu bir hayattan kaçmanın ne anlamı var ki? Evlilik mi?"

"Çünkü prenses müstakbel kocasının onu mutlu edeceğini bilse de, yine de kötü bir büyücü tarafından hapsedilmişti...şey, büyücü." Kıkırdadı. "Ve yeni görevlerini üstlenmeden önce dünyayı görmek istiyor."

Aaron güldü. "Sanırım bu meşru bir hikâye konusu."

Birbirlerine sırttılar.

Anna, "Elbette prensesin keşifleri sırasında ona göz kulak olacak güvenilir bir en iyi arkadaşının olması gerekiyor," diye ekledi. "Ve bu da beraberinde

Eğer en iyi arkadaşın ilgilenirse, bazı yan faydalar da sağlayabilir." Yaramazca sırtıttı.

Aaron sırtıttı. "Ne tür faydalar?"

Anna öne doğru bir adım attı ve ellerini adamın göğsünde ve boynunda gezdirdi. Parmak uçlarına çıktı ve onun kulağını öptü. "Fantastik seks."

Aaron onu daha yakına çekti. "Gerçekten bütün haftayı seks yapmadan mı geçirdin?"

Anna başını salladı. "Parmaklarım çok kötü bir alternatif ama evet. Bu ve. " Aaron'a Tommy ile neler olduğunu ve nasıl Sonrasında hissettim.

"Tatlım. Çok üzgünüm. Aradığımda neden bana söylemedin?"

Omuzlarını silkti. "Sen şehir dışındayken seni rahatsız etmek istemedim. Ben. Büyükleri memnun etmek hala benim görevim, değil mi?" Şüphe

irkin yüzünü gösterdi.

Aaron kaşlarını çattı. "Katrina bir Yaşlı-Bakire değil." "Ama Anna öyle."

"O zaman Anna olma."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun ama daha önce adresini oldukça iyikullanıyordum " İç çekerek konuşmasını sonlandırdı. Aaron'un kendisini Kötü.

"Ben sana bağırmaya başlayana kadar mı?" Başını iki yana salladı. "Bunu yapmam çok yanlış, Anna. Çok özür dilerim. Bir daha yaparsam, tokatla beni."

Anna gülümseyerek başını salladı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Efendin olsaydım, sana bunu emrederdim." Sırıttı. "Katrina'nın bir Efendisi yok," dedi muzipçe. "Bu doğru." O da sırıttı. "Yani ben ve Katrina arkadaş olacağız. faydaları?" Dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu usulca, kalbi onun dokunuşuyla çarpıyordu. "Şu demek. " Ellerini onun sırtında gezdirdi. "Odama giriyoruz ve sikişiyorum çünkü iyi hissettiriyor ama başka kimse bilmiyor çünkü Katrina'nın ünlenmesini istemiyorum ama Anna'nın düzenli olarak dokunulmaya ihtiyacı olduğunu da biliyorum."

"Bu oldukça iyi bir tanım." Parmaklarını adamın göğsünde gezdirdi, bir parmağını meme uçlarından birinin etrafında dolaştırarak adamın hafifçe inlemesine neden oldu.

"Uygun göründü. Sana gerçekten saygı duyulmasını istiyorum tatlım. Hakkında dedikodu yapılmasına ihtiyacın yok. Burada olmaz."

"Teşekkürler Aaron." Onu tekrar öptü. "Sanırım bunu yapabilirim. Sen yapabilir misin?"

"Mmm," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Evet." Onu tekrar öptü ve sonra elinden tutup yatak odasına götürdü.

Altıncı Bölüm

Anna Salı sabahı kendinden emin bir şekilde stüdyoya girdi. Şirket Pazartesi günü seyahatin yorgunluğunu atmak için izinliydi ve Aaron'la birlikte Pazartesi gününün çoğunu yatakta geçirmişlerdi. Öğrendiklerini Vincent'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Katrina," diye seslendi Vincent o kapıdan içeri girerken.

Anna cevap vermeyince Aaron onu dürttü ve Vincent'ı işaret etti. "Seni çağırıyor *Kat*," diye sırttı Aaron.

"Oh!" Anna haykırdı. "Bazı şeyleri... unutuyorum." Aaron'a sırttı ve sonra odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Vincent ve Hugo, o yaklaştıkça onu izliyorlardı ve o gergin bir şekilde dudağını ısırды.

"Günaydın," dedi sessizce. "Günaydın," diye karşılık verdi ikisi de.

Vincent bir süre onu inceledikten sonra başını salladı. "İyi görünüyorsun,

Katrina." Gülümsedi. "Hugo geçen hafta muhteşem bir performans sergilediğini ve dansından çok etkilendiğini söyledi."

Anna Hugo'ya baktı. "Teşekkür ederim."

Hugo sevecen bir gülümsemeyle omuz silkti. "Başardın."

Anna'nın yanakları hafifçe pembeleşti ve Vincent'a baktı, Vincent da ona eğlenerek gülümsedi. "*Firebird* üzerinde biraz çalıştığını söyledi?"

Anna başını salladı.

"Güzel. *Firebird* ve *Arches*'a konsantre olmanızı istiyorum."

Anna gözlerini açıp iki adamın arasına baktı. Bunlar çok zor iki eserdi. *Arches* Hugo'nun yeni balesiydi ve dünya prömiyeri Gala gecesinde yapılacaktı. "Vincent, ben... sence bunu yapabilir miyim?"

"Hugo öyle düşünüyor. Yetenekli olduğunu biliyorum. Ayrıca," diye gülümsedi. "Arches daha çok onun kararı ve ben koreografi geçersiz kılamam."

"Seni prömiyerde istiyorum, Katrina," dedi Hugo. "Benimle dans etmeni." Anna ona gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Bu rol için mükemmelsin, Kittycat."

Anna'nın yanakları ısındı, bu Vincent'ı eğlendirmişe benziyordu.

"Bir *Yaz Gecesi Rüyası*'nda Titania için de seni istiyorum, ama Önce diğerlerine konsantre olun," dedi Vincent. "*Yaz ortası* sezon sonuna kadar değil."

"Tamam," dedi titrek bir sesle yavaşça. Kendisine duydukları güven karşısında şaşkına dönmüştü.

Vincent gülümseyerek, "Hepsi bu kadar," dedi. "Gidip ısınabilirsin."

"Tamam." Aaron'un yanındaki *bara* doğru ilerlerken biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Ne istiyormuş?" Aaron onun yanına otururken sordu.

"Üzerinde çalışmam gereken baleleri bana bildirmek."

"Neymiş onlar?"

"*Firebird* ve *Arches*. Sonra *Yaz Ortası*'nda Titania."

Aaron kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Hugo'yu gerçekten etkilemiş olmalısın."

Anna ona suratını astı. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Oh, kahretsin, Kat. Gördüklerimin en iyisi olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Hayır, ben sadece... Onların da bunu görmesine sevindim." Ona sevgiyle gülümsedi. "Umarım seninle *Firebird*'de oynarım."

"Ben de."

Hugo ona sınıfta kullanılan tüm ısınma hareketlerini ve diğer ortak adımları öğretmişti, bu yüzden müzik başladığında Anna, dersin ilk iki gününde olduğundan çok daha kendinden emin hissetti. Sonunda hissetmesi gerektiğini düşündüğü heyecanı hissetti. Vincent ona birkaç kez başını salladı, Anna bunu iyi gittiği anlamında algıladı.

"Sanırım diğerleri gelişiminden etkilendiler," diye kulağına fısıldadı Hugo, zemin çalışması için odanın ortasına geçtiklerinde.

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi ve başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Anna diğer dansçıların çoğunun artık ona gülümsediğini fark etti.

Öğle yemeğinden sonra Anna, altı hafta boyunca sergileyecekleri birçok balenin prova listesini okudu. Anna dans ediyordu

Dave ile *Firebird*, Hugo ile *Arches* ve Aaron ile *Midsummer Night's Dream*. Her dansçının kendi rolü varmış gibi görünüyordu ve baleler

sezon boyunca dağılmıştı. Alışık olduğundan çok farklıydı ama aynı zamanda altı hafta boyunca her gece dans etmeyeceği anlamına da geliyordu. Birkaç haftada bir gece, ama hepsi değil. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek ilginç olacak.

Firebird öncelikle ilk iki haftaydı. *Arches* ikinci, üçüncü ve dördüncü haftalardı ve ilk hafta prömiyer yapıldı. *Midsummer* altıncı haftanın her gecesi artı matinelere. Beşinci hafta yapacak çok az şeyi vardı ama bir sonraki hafta bunu fazlasıyla telafi edecekti.

Ertesi gün öğleden sonra Anna, Hugo ile *Arches* için ilk resmi provasını yaptı. Hugo ona parçanın büyük bir kısmını öğretmişti bile. Öğleden *sonrının büyük bölümünde pas de deux* üzerinde çalıştılar. Onunla dans etmeye bayılıyordu.

Son pozda Anna'yı beklediğinden daha uzun süre tuttu ve Anna aynada Anna'nın gülümsediğini fark etti. "Gerçekten bu kadar uzun süre mi tuttun?"

Kıkırdadı. "Hayır. Sadece güzeldi." Onu tekrar arabeske oturttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Bu akşam benimle yemek ye," dedi usulca, onu belinden tutarak.

Başını sallarken kalbi çırpınıyordu. "Tamam."

Sırıtırken gözleri parlıyordu. "Seni sekizde alayım mı?" Anna tekrar başını sallayarak Hugo'yu güldürdü. "Seni suskunlaştırdım mı?"

"Bunu yapmak o kadar da zor değil," diye itiraf etti usulca.

"Bunu öğreniyorum. Çoğu kadın kadar çok konuşmuyorsun." Kıkırdadı. "Belki de bu yüzden senden hoşlanıyorum."

Anna'nın yanakları pembeleşirken ona son bir kez utangaç bir bakış attı ve eşyalarını toplamaya gitti. "Sekiz mi?" Kapının yanında durakladı ve dönüp ona baktı.

Ona parlak bir gülümseme verdi. "Sekiz."

Anna, Hugo'yla birlikte dairesinin kapısında dururken usulca, "Bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim," dedi. Gülümsedi. "Sanırım seninle her zaman güzel vakit geçiriyorum."

Sırıttı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak kapının direğine yaslandı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hiç de değil." Onun kendisini izlediğini görünce dudaklarını çiğnedi.

"Ne?"

Ona bakarken gözleri yumuşadı. "Geçen gece seni öpmekten ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum."

Anna'nın vücudu karıncalandı ve kalp atışları hızlandı. "Ben de beğendim." "Aaron kötü bir ilişkiden yeni çıktığını söyledi. Korkutmak istemem

işleri çok hızlı ilerleterek sizi uzaklaştırır."

Anna'nın kaşları çatıldı. "Öyle mi yaptın?" Hugo'nun gözleri kısıldı. "Bu doğru değil mi?"

Anna tereddüt etti. "Gerçekten karmaşık ama evet, sanırım bunu açıklamanın en kolay yolu bu," dedi yavaşça. Başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Devin mi?

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Aaron'la değildi, değil mi?"

"Ne? Oh, hayır. Hayır, tabii ki değil. O... gerçekten iyi bir arkadaş."

Yukarı baktı. "Üzgün müsün?"

"Hayır. Sadece geçmişin hakkında konuşmak istemiyorsun ve bu da seni tanımayı zorlaştırıyor."

Ayaklarına baktı. "Özür dilerim. Bu konuda konuşmak kolay değil."

"Tacizci miydi?"

"Aaron?" diye haykırdı, başını kaldırarak.

Hugo gülümsedi. "Hayır. Onu bundan daha iyi tanıyorum." Başını iki yana salladı. "Geçmişteki ilişkinizi kastetmiştim."

"Oh. Ben. " Üzüntüyle iç çekti. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Hugo'nun gözleri hüznünlendi ve kendini kapı direğinden uzaklaştırdı. Ona yaklaştı ve yanağını okşadı. "Keşke bana güvenebilseydin ama seni anlıyorum. Eğer konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir."

"Teşekkürler," dedi usulca, elini onun elinin üzerine koyarak.

Küçük bir adım daha yaklaştı ve Anna'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Seni tekrar öpmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu sessizce.

Başını salladığında tüm vücudu karıncalandı. Adam şefkatle gülümseyerek eğildi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla hafifçe okşadı. Eli yanağından başının arkasına doğru ilerledi ve saçlarına dolandı. Kadın öne doğru bir adım attı ve destek için ellerini adamın üst kollarına koydu. Adam ağzını biraz daha bastırarak Anna'nın dudaklarına yaklaştırdı, diliyle dudaklarını okşadı ve diğer elini Anna'nın sırtının alt kısmına koydu. Adamın dili ağzını keşfederken Anna yumuşak bir inilti tuttu, kendi dilini ona doğru çekti ve okşayarak vücuduna lezzetli ürpertiler gönderdi.

Adam onu kendine yakın tutarken vücutları birbirine değdi ve Anna adamın sıcaklığının içine yayıldığını hissedebiliyordu. Bugün ona birçok kez sarılmıştı ve Anna

dans ederken onunla kurduğu yakınlığı fark etti. Ama bu, birlikte dans etmekten daha samimiydi. Adam öpücüğünü derinleştirirken ellerini adamın kollarına, omuzlarına ve boynuna doğru kaydırdı.

Çantasındaki telefonu çaldı ve öpüşmeyi isteksizce bitirdiler. Anna aramayı görmezden gelirken ona özür dileyen bir bakış attı. "Aaron arıyor," dedi kaşlarını çatarak. Aaron onun Hugo ile dışarıda olduğunu biliyordu. Neden aramıştı ki?

Onu mu? Telefonu kapattı ve Hugo'ya baktı. "Önemli bir şey olmasa aramazdı."

"Evde mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Telefonunun ekranına bastı. "Aaron? Neyin var?"

"Neredesin sen?" Aaron sordu. Sesi üzgün geliyordu. "Dairenin kapısının önündeyim."

Bir şey söylemedi ama bir an sonra kapı açıldı ve Hugo ile onun arasına baktı. "Bir şey... oldu."

Anna onun yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Ne oldu?"

Aaron tereddütle Hugo'ya ve tekrar ona baktı. "Tom burada." Tekrar Hugo'ya baktı. "Özür dilerim Hugo. Ama Kat'le gerçekten yalnız konuşmam gerekiyor."

Hugo başını sallarken biraz şaşkın görünüyordu. Anna dudağını ısırdı. "Özür dilerim, Hugo."

Hugo zayıf bir gülümseme sunacak kadar toparlandı. "Sorun yok." Öne doğru eğildi ve Anna'yı yanağından öptü. "Yarın görüşürüz." O ve Aaron el sıkıştılar ve Hugo dönüp asansöre doğru yürüdü.

Aaron onun elinden tutup daireye çekti ve kapıyı arkasından kapattı. Tom yüzünde çok mutsuz bir ifadeyle kanepede oturuyordu. Anna odaya girdiğinde başını kaldırdı.

"Ona söyledin mi?" diye sordu.

Aaron başını salladı ve sonra Anna'ya döndü. "Tatlım... ben Jenna. O. " Yutkundu ve tavana baktı. "Devin onu birkaç ve eğer eve dönmezsen onu öldüreceğini söyledi."

Anna'nın kalbi karnına düştü. "Birkaç gün önce mi? Neden bana söylemedin?"

"Çünkü eve gitmiş ya da onunla temasa geçmiş olurdun," dedi Tom, ayağa kalkıp ona doğru yürürken. "Devin'in seni geri almasına izin veremeyiz."

"O iyi mi?" diye sordu, cevabı zaten bildiğinden korkuyordu.

Tom başını salladı. "Hayır. Onu o öldürdü."

Anna ona bakarken nefes almakta zorlanıyordu. "Onu öldürmesine izin mi verdin?" Aaron'a ters ters baktı. "Onu durdurabilirdim ve sen bana söylemedin!" "Sana söyleseydim, onunla temasa geçerdin," dedi Aaron. hızla yaklaştı ve elini onun omuzlarına koydu. "Anna, o seni bulurdu."

"Ne olmuş yani!" diye bağırarak geri çekildi ve adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Hâlâ hayatta olacaktı. Seçimi benim yapmama izin vermeliydin. Bu benim hayatım!" diye bağırdı.

Tom sakince, "Hayır Anna, mesele sadece seni korumak değil," dedi. "Bu senden çok daha büyük bir şey. Ülkeyi ele geçirmek için seni kullanıyor. Demokrasimizi aşındırıyor. Tanrı aşkına, başkanın kontrolü onun elinde. Sen bile bunun iyi bir şey olmadığını anlamalısın."

Anna uzaklaşmak için döndü ama Tom onu omuzlarından yakaladı. "O ülkenin kontrolünü istiyor, Anna. Eğer ona dönersen, onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gittikçe güçlenmeye devam edecek ve sonra her şeyi kontrol edecek. Özgürlük, daha yeni tatmaya başladığın şey, yok olacak. Bu ülkedeki herkesin Devin'in kölesi olmasını mı istiyorsun? Köle mi?"

Anna göğsü kabararak durakladı. "İsteddiği bu mu?"

"Evet, Anna."

Hayır. Devin'in kölesi olmak... Bunu hiç kimse için istemezdi. Titrek bir nefes aldı ve ona bakmak için geri döndü. "Neden onu daha önce durdurmadın?" diye sordu usulca.

"Ne yaptığının farkında değildik. İddialarını hiç bu kadar ciddiye almamıştım. Biz sadece onun daha iyi bildiğini düşündük. O zeki bir adam ve bizim politikacılarımız oldukça aptal. Ama Vitaly'nin cenazesinden döndükten sonra planları hızlandı ve Ölümsüz olmaya çalıştığını gördük. Evet, daha önce bir şeyler yapmalıydık. Bunu artık biliyoruz... Almanları dinlemeliydik."

"Onu hala durdurabilir misin?"

"Eğer onun ulaşamayacağı bir yerde durursan, evet."

"Tamam." Yavaşça odasına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı.

Zavallı Jenna... *zavallı Matt!* Matt, Devin'in eliyle iki sevdiğini kaybetmişti.

Şimdi.

Anna gözlerini kapadı ve ağladı.

Anna karanlık odada yatağında uzanırken pencereden dışarı baktı. Kızgındı. Devin'e kızgındı. Tom ve Aaron'a bunun olmasına izin verdikleri için kızgındı. Hayır, aslında onların suçu değildi ama... neden bu kadar çok insan onun yüzünden ölmek zorundaydı?

Oturduğu yerden kalktı, keder onu tüketiyordu. Yarı yarıya Hugo'yu arayıp geri dönmesini isteyecekti ama bunun uygun olmayacağını düşündü. Bunun yerine yataktan kalktı ve Aaron'ın odasına gitti. Işıklar sönüktü; saat gece yarısını geçmişti. Ama içeri girdiğinde kafasını çevirdi.

"Hey," dedi usulca, odanın öbür ucuna doğru yürüyüp adamın yanında durarak

Yatak.

Ona baktı ve iç çekti. "Gittiğine inanamıyorum." Çekti Battaniyeleri bir kenara bıraktı ve onun yanına sokuldu.

"Ben de inanamıyorum," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Justin'i aradım. Cenaze töreni için yarın uçakla gideceğiz." Anna başını salladı. "Gidemem, değil mi?"

"Hayır."

Anna titrek bir nefes aldı. Devin'in Jenna'yı da Ben'i öldürdüğü gibi çabucak öldürmesini umuyordu. Sormaya korkuyordu. Bilmek istediğinden emin değildi.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Anna stüdyoya girdiğinde Hugo hemen yanına koştu. Anna sakindi ve olayları fazla derinlemesine düşünmemeye çalışıyordu. Dairede sessiz bir sabah olmuştu. Aaron toparlanmak için evde kalmıştı ve Anna onunla gidemediği için duyduğu öfkeyle savaştı.

"Her şey yolunda mı?" Hugo çantasını yere bırakırken sordu.

Anna onun endişeli gözlerinin içine baktı. "En iyi arkadaşım öldürüldü."

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Katrina. Çok özür dilerim." Etrafına bakındı. "Neden buradasın? Eve gidip... bilmiyorum... cenazeye geri dönmek için hazırlanmalısın?"

Anna başını salladı. "Ben gidemem."

Hugo ona baktı ve sonra nefes verdi. "Bunun hakkında konuşmak istemediğin şu ilişkiyle bir ilgisi var mı?"

Anna başını salladı. Gözlerini sıkıca kapadı ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak *barı* sıkıca kavradı. Kalbi acıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Hadi," dedi Hugo, kolunu Anna'ya dolayarak ve onu stüdyodan dışarı çıkardı. Vincent'a olanları anlatmak için kapının yanında durdu ve Anna'yı ofisine götürdü. Onu yan duvardaki deri koltuğa oturttu ve kollarını ona doladı.

Onun şefkati kalbini ısıttı ve kolunu okşarken başını göğsüne yasladı. "Dün gece beni arayabilirdin," dedi usulca, yanağını onun başına yaslayarak. "Geri gelirdim."

"Seni rahatsız etmek istemedim. Aaron benimle konuşması gerektiğini söylediğinde biraz üzgün görünüyordun."

"Gerçekten güzel bir öpücüğü yarıda kesti. Ona biraz sinirlenmişim."

Anna elinde olmadan yumuşak bir kahkaha attı. "Güzel bir öpücüktü," diye onayladı.

"Yine de şimdi kötü hissediyorum. Onu tanıyor muydu?"

Anna başını salladı. "Onun için bir kız kardeş gibiydi." Başını onun göğsüne yasladı. "Hiç birini kaybettin mi?" diye sordu usulca.

"Evet. Babam ben on beş yaşındayken öldü. Annem ve ben de o zaman buraya taşındık."

"Bunu nasıl atlattın?"

Kıkırdadı. "Hiç 'üstesinden gelebildim mi' bilmiyorum. Onu hala özlüyorum. Babamı çok severdim. O iyi bir adamdı."

"Nasıl öldü?"

"Kanser. Neyse ki çabuk geçti ama yine de onun ölümünü izlemek çok zordu."

"Yine de veda etmelisin, değil mi?"

"Evet. Öldüğünde annem ve ben oradaydık."

"Hiç kimseye veda edemedim," dedi Anna yumuşak bir sesle.

"Sanki çok insan kaybetmişsin gibi konuşuyorsun Katrina."

Hayatında pek çok insan kaybetmişti. Ailesini, Ben'i, Alex ve adamlarını, kendisinin ve Wilhelm'in bebeğini ve şimdi de Jenna'yı. "Birkaç kişi."

"Ailen hayatta mı?"

"Hayır. Ben on iki yaşındayken öldüler." Onları Devin öldürmüştü. Onun bunu itiraf ettiğini neredeyse unutmuştu.

"Nasıl öldüler?" "Bir araba kazasında."

"Çok üzgünüm. İkisini birden kaybettiğinizde hissettiğiniz acıyı hayal bile edemiyorum."

"Gerçekten hatırlamıyorum." Devin ve Jack daha sonra ona dokunmaya başlamış, acısını hafifletmişlerdi. Gerçekten *hiç* biri için yas tutmuş muydu? Normal insanlar gibi yas mı tuttunuz? Muhtemelen hayır. O tam olarak normal değildi. Kendini acıdan uzaklaştırmak için seksi kullanıyordu. Islak gözlerle Hugo'ya baktı. "Nasıl yas tutarsın?"

Saçlarını okşadı ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Herkes için farklıdır, Anna. Kocanın ölümüyle nasıl başa çıktın?"

Kızardı. "İki yıl boyunca uyuşturucu kullandım."

"Oh." Ona nazik bir gülümseme verdi. "Ben olsam bunu tavsiye etmezdim." "Ben de istemiyorum."

"Güzel," diye gülümsedi. "Seni uyuşturucu kullanırken görmekten nefret ediyorum. Dans edemezdin ve ben de seni başbakanım olarak göremezdim."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem." "Böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum."

Birkaç uzun dakika boyunca birlikte sessizce oturdular. Onun varlığı rahatlatıcıydı ve kadın yavaşça onun kollarında gevşedi.

"Eve gitmek istiyor musun?" diye sordu usulca. "Vincent anlayacaktır."

Anna başını salladı. "Dans etmek... dans etmek yardımcı oluyor.

Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor."

Başını salladı. "Sende bunu görebiliyorum." Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra ona sıkıca sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkürler Hugo," dedi usulca.

Stüdyoya geri döndüler. Ders birkaç dakika önce başlamıştı ve Anna ayakkabılarını giyip derse katıldı. Hugo Vincent'la birkaç dakika konuştuktan sonra onun arkasındaki *bara* geçti. İnsanların onu ve Hugo'yu birlikte yürürken izlediklerini biliyordu ve onun hakkında kötü düşünmediklerini umuyordu.

O akşam eve döndüğünde Aaron yoktu. O ve Justin öğleden önce uçakla gitmişlerdi. Jenna'nın babasına olanlar için üzgün olduğunu söyleyemedikleri için üzgündü. İkisi de onun nerede olduğunu bildiklerini söyleyemiyorlardı. Anna bunu anlıyordu ama bu bilgi durumu kolaylaştırmıyordu.

Hugo, Aaron şehir dışındayken ona eşlik edeceğine söz verdi. Cuma gecesi Anna'yı yemeğe çıkardı ve sonra Anna'nın dairesine dönüp televizyon izlediler. Diğer dansçılarla kulübe gitmeyi, hatta sinemaya gitmeyi önermişti ama Anna bir sürü insanla birlikte olacak havada değildi.

Anna kanepede Hugo'nun kucağında olmaktan hoşlanıyordu ve kolunu onun sert karnına, başını da göğsüne yaslamak için daha da sokuldu. Arada bir ensesini okşayarak saçlarıyla oynuyordu. Bunu bilerek yaptığından emin değildi ama boynuna daha iyi erişebilmesi için kendini çenesini kaldırırken buldu.

Adam parmaklarını kulağının arkasından köprücük kemiğine ve oradan da yukarıya doğru boynunda gezdirirken kalp atışlarının hızlandığını duydu. Anna onun tişörtünü yumrukladı ve o hareketi tekrarlarken endişeyle yutkundu. Onu istiyordu. Onun kendisine dokunmasını istiyordu, sadece boynuna değil, ama seks yaparlarsa onun hakkında kötü düşünür müydü? Söylediği şeylerden ve davranışlarından onun tatlı, masum bir kız olduğunu düşündüğünden emindi.

ona böyle davranıyordu. Ama öyle görünmesi gerekiyordu; hatta bazen öyle hissediyordu.

Ona hayatının en iyi oral seksini yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu çok istiyordu. Onun tadına bakmak, onu önce ağzına, sonra da vücuduna almak istiyordu.

Ama onun kendisini masum olarak görmesi hoşuna gitmişti. 'Katrina'nın çok fazla insanla yatmamış olduğu gerçeğini düşünerek bunu haklı çıkarabileceğini sanıyordu.

Parmakları boynundaki köprücük kemiğinin hemen üstünü okşadı ve kadın iç çekerek çenesini daha da kaldırdı.

"Katrina," diye fısıldadı. Yavaşça gözlerini açtı ve adamın dikkatle kendisine baktığını gördü. Onu istiyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı, elini göğsüne ve boynuna doğru kaydırды. Adamın eli kadının boynunu kavradı ve öpücüğü derinleştirerek dilini kadının ağzına aceleyle soktu. Vücudunu ona doğru çevirdi ve boynunun yan tarafını okşarken öpücüğünü derinleştirdi.

Birkaç dakika sonra çekildiğinde ikisi de derin derin nefes alıyordu. Yanağını okşarken Anna endişeli gözlerle onu izledi ve ne düşündüğünü merak etti. Onu okumakta tereddüt ediyordu.

Katrina, Anna gibi erkekleri okumazdı.

"Gitmeliyim," dedi boğuk bir sesle.

Hayır! Alt çenesi titredi. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Kaşlarını çattı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Kalmak istemiyorsun."

Hugo gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Kittycat, burada kalmaktan başka yapmak istediğim bir şey yok ama "Boğazını temizledi ve

ona baktı. "Pişman olacağın bir şey yapmak istemiyorum." "Pişmanlık mı?"

Onu inceledi. "Katrina, eğer bilmiyorsan söyleyeyim, senden çok ama *çok* etkileniyorum." Sırıttı. "Ama çok hızlı itiyorsun. " İç çekti.

"Senden hoşlanıyorum.

Hem de çok. Ama çok hızlı hareket ettiğim için bana kızmanı istemiyorum."

"Sana neden kızayım ki? Ben de senden etkileniyorum." Onu tekrar öpmek için öne eğildi ama o geri çekildi. Gözyaşları gözlerini yaktı ve ellerine baktı.

Onun çenesini kaldırdı. "Senden hoşlanıyorum Kittycat," dedi usulca ve sonra başını hafifçe salladı. "Bir centilmen olacağım ve işler sarpa sarmadan gideceğim.

çok uzak." Onu dudaklarından iffetle öptü ve sonra ayağa kalktı. Kız onun ereksiyonunun kot pantolonunu zorladığını görebiliyordu ve dudaklarını yaladı.

"Hugo," dedi usulca, baştan çıkarma moduna girdiğini hissederek. Bir an için ona baktı ve sonra arkasını döndü. Hayır, onu baştan çıkarmak istemiyordu. Sadece kalmasını istiyordu.

Onu başının üstünden öptü. "Sabah görüşürüz."

Ellerine baktı, apartman kapısının açılıp kapandığını duydu ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Bir yanı neden gittiğini anlıyordu ama diğer, daha büyük bir yanı reddedilmiş ve yalnız hissediyordu.

Saatine baktı. Saat on bir buçuktu. Wilhelm'i aramak istedi. Aralarında dokuz saat mi fark vardı? Erken ama çok da erken değil...

Çantasından telefonunu çıkardı ve arama yaptı.

"Anna?" sesi çakıllı bir tondaydı. "Neyin var?"

"Wilhelm," dedi usulca. "Seni bu kadar erken uyandırdığım için özür dilerim ama... sadece sesini duymak istedim."

"*Liebling*, aramanızın bir sakıncası yok, ancak gecenin bir yarısı gerçekleşmeyen konuşmalarda çok daha iyiyim."

"Gecenin bir yarısı mı? Orada saat altı değil mi?"

Wilhelm durakladı ve sonra güldü. "Anna, New York'tasın, San Francisco'da değil. Saat sabahın üçü."

"Oh, Tanrım! Wilhelm, çok özür dilerim! Unutmuşum." Bu gece iyiye gitmiyordu. "Seni sonra ararım o zaman. Özür dilerim."

"*Hayır*, Anna. Araman için yeterince önemliydi. Bir dakika bekle, ben oturma odasına gideceğim." Adamın Ilsa ile Almanca konuştuğunu duydu. "Tamam, *Liebling*," dedi birkaç dakika sonra. "Ne oldu?"

Gözyaşları akmaya başladı ve Anna ona Hugo ile aralarında geçenleri anlattı. Bitirdiğinde bir süre sessiz kaldı. Anna onun düşündüğünü biliyordu ve sessizliğine saygı duyuyordu.

"Onurlu bir adam gibi görünüyor, Anna. Gitti çünkü sana saygı duyuyor ve seni önemsiyor. Alex'in seninle sevişmesinin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet," diye kokladı. Aylar! Ve neden Alex'ten bahsetmek zorundaydı? "Beklediği için ona kızma Anna. Çoğu erkek birlikte olduğu kadını nasıl etkileyeceğini düşünmeden arzularını dizginleme zamanı."

"Ama şimdi ne yapacağım?" "Aaron orada mı?"

"Hayır. Jenna'nın cenazesi için California'ya gitti. Bu mu?"

"Aradım. Aramak istedim ama son zamanlarda burada işler çok yoğundu.

hafta. Çok özür dilerim, *Liebling*. Hatırlamam gerekirdi."

Wilhelm biliyordu ve onu aramadı mı? Bu Hugo'nun reddinden daha çok acı veriyordu. "Sorun değil." Yumuşak bir sesle söyledi. "Uyumana izin vereceğim. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. İyi geceler." Adam başka bir şey söyleyemeden telefonun 'son' tuşuna bastı. Odasına gitti, pijamalarını giydi ve yatağına uzandı. Acısı seks ihtiyacını bastırmıştı. En azından şimdi uyuyabilecekti.

Wilhelm inanamayarak telefonuna baktı. Anna telefonu yüzüne kapatmıştı.

Onu suçladığından değil. Onu aramalıydı ve uygun bir şekilde azarlanmalıydı. Burada işler birdenbire çığırından çıkmıştı. Ne olduğunu öğrendiğinde onu affedecekti. Bunu umuyordu.

"Dün gece o şekilde ayrıldığım için özür dilerim Katrina." Hugo ertesi sabah Anna'nın yanında yere oturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Seni incitmek istemedim ama muhtemelen incittim, değil mi?"

Anna gerinirken başını kaldırdı ve ona anlayışlı bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Anlıyorum. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum."

Hugo derin bir nefes verdi. "Bana kızacağından korkuyordum."

Başını iki yana salladı. "Ben değilim." Gülümsedi. "Ama sandığınız kadar da narin değilim." Ona muzipçe, biraz da baştan çıkarıcı bir şekilde sırıttı.

Gözleri bir an için büyüdü ve sonra başını sallayıp güldü. "Dans dersinden önce bir adama böyle bakmak hiç hoş değil."

Anna kıkırdadı. "Özür dilerim."

Gülümsedi, gamzeleri derinleşiyordu. "Bir kadın olarak kalmaya kararlıyım.

Beyefendi," dedi sessizce. "Eğer senin için de uygunsa, bu gece seni tekrar dışarı çıkarmak isterim."

Anna başını salladı. "Bu hoşuma giderdi."

Aaron Pazar gecesi döndü ve Anna onu kapıda tutkulu bir öpücükle karşıladı.

"İyi misin Anna?" diye sordu bir adım geri çekilerek, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Lütfen beni reddetme Aaron. Sadece beni becermene ihtiyacım var."

Aaron sırtıttı. "Her erkeğin kapıdan girerken duymak istediği şey budur." Aaron da Anna'yı öptü ve öpüşerek yatak odasına doğru ilerlerken soyundular. Çırılçıplak yatağa düştüler ve Anna onun üstüne yuvarlandı, kalçalarına bindi ve kendini ona dayadı.

"Ahh!" diye bağırdı, canının yanmasını beklemiyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Anna yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Birkaç gün oldu." Başını eğdi ve onun etrafında rahatlamaya çalıştı.

"Bu kadar hızlı gitmemize gerek yoktu tatlım," dedi Aaron, elini çekip dudaklarını onunkilere yaklaştırarak. "Acelemler yok." Aaron onu sırt üstü yatırırken hâlâ içindeydi ve boynunu öptü.

Anna gözlerini kapadı ve adam onu öperken rahatladı. Acısı dindiğinde kalçalarını oynattı, onun da hareket etmesini istiyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu, içinde yavaşça hareket ederek. Kadın nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Güzel." Adam sırtıttı. "Çok harika hissediyorsun."

"Cenaze nasıldı?" Anna daha sonra, birbirlerine sarıldıkları sırada parmaklarını Aaron'ın göğsünde gezdirirken sordu.

"Üzücü." İçini çekti. "Matt bunu pek iyi karşılamadı. Onunla birlikte tabutun içine atlamak ister gibiydi."

Anna elini hareket ettirmeyi bıraktı. "Onun için kendimi çok kötü hissediyorum... ve suçlu. Önce Ben'in ölümü, şimdi de Jenna'nın. Benden nefret mi ediyor?"

"Hayır. Suçun nerede olduğunu biliyor: Devin'de. Yine de seni sordu."

Anna beklentiyle ona baktı.

"Ona bilmemesinin daha iyi olacağını söyledim. O da bunu kabul etti." "Devin'i gördün mü?"

"Evet. Oradaydı ama şaşırtıcı bir şekilde arka planda kaldı. Beni çok izledi, ben de ne söyledime dikkat ettim ve Justin'i ne yapması gerektiği konusunda uyardım."

aynı."

"Peki ya Jenna'nın ailesi?"

Aaron başını salladı. "Luke hiç iyi değil. Çok kızgın ve onu suçlamıyorum. Onu Devin'le tartışırken gördüm. Sanırım Jenna hakkındaydı."

Anna sessizdi. Onun yüzünden o kadar çok insan ölmüştü ki. Tom'un Devin'i nasıl durduracağını bildiğini ve bunu yakında yapacağını umuyordu.

"Onu hâlâ bulamadın mı?" Jack evindeki çalışma odasına girerken Devin homurdandı. Anna, Jenna'yı kaçırıp öldürerek yemi yutmamıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Jenna'nın arkadaşlarını öldürmeye devam edebileceğini sanıyordu ama bu da işleri karıştırdı. O kadar çaresiz değildi. Henüz değildi.

"Hayır. O... ortadan kayboldu." Jack kaşlarını çattı. "Hiçbir yerde ondan bir iz yok."

"Bu mümkün değil!" Devin bağırdı. "O lanet olası bir Ölümsüz. Öylece ortadan kaybolamaz."

Devin ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Lanet Ian. Kendini öldürmemiş olsaydı Devin ondan bilgi alabilirdi.

"Bölgedeki tüm havaalanlarının güvenlik kayıtlarını incelediler, Devin. Hiçbirinde görünmemiş. Bir yere ışınlanmış olabilir mi?"

Devin başını salladı. "Hayır. Bir Ölümsüz olmadan olmaz. Yarı Ölümsüzler o güce sahip değil." Kitaplarını karıştırmış, onun nasıl ortadan kaybolduğuna dair en ufak bir bilgi kırıntısı bulmaya çalışmıştı.

"Peki ya kayıp dansçı. Justin mi? Onun bu işle bir ilgisi yok muydu?"

Jack başını salladı. "Isaak onu esrar içerken yakaladı ve kovdu. New York'taki evine döndü."

"Dans ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Öyle olduğuna dair hiçbir belirti yok."

Devin homurdandı ve pencereden aşağıdaki sokağa baktı. Onun Güçleri şimdilik güvendedi ama yakında Anna'nın onu yenilemesi olmadan başarısız olmaya başlayacaklardı.

"New York'tan mı?" Devin düşünceli bir şekilde sordu. "Kim?"

"Justin."

"Evet. Birkaç yıl önce buraya gelene kadar New York Şehir Balesi için dans etti. Anna dansı bıraktıktan sonra."

"Peki ya diğer arkadaşı... Aaron? Alex'le arkadaş olan."

"Sanırım adı bu. Evet, New York'ta."

Bir şey ona bir bağlantı olduğunu söylüyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Daha önce New York'a gitmesi için davet edilmişti. Belki de oraya kaçmıştı? Ama *eğer oradaysa*, oraya nasıl gitmişti? Ve neden onu hissedemiyordu?

Devin gözlerini ovuşturdu. Bunun olmaması gerekiyordu.

"Almanya'yı kontrol ettin mi? Wilhelm ile?"

"Evet. Orada da ondan bir iz yok."

"Birileri, bir yerlerde bir şeyler biliyor olmalı," dedi daha çok kendi kendine. "Dans etmeyi bırakmazdı. Bir dans kumpanyasının olduğu bir yerde olmalı." Arkasını döndü ve Jack'e baktı. "New York'taki güvenlik kayıtlarını kontrol ettin mi?"

Jack başını salladı.

Gitmesi için en mantıklı yer orası olurdu ama Tom defalarca orada olmadığını söylemişti. Yaşlılardan hiçbiri onu kendi bölgelerinde hissetmiyordu ve tamamen güvenmediği birkaç kişi olsa da, Anna'nın Los Angeles ya da Houston'a gitmesi için hiçbir neden yoktu. New York en iyi seçenektir ama onu orada nasıl bulacaktı ki? Birisi onu ondan koruyor olmalıydı.

Jack'e baktı. "New York'a git. Bale şirketlerini araştır. Orada olup olmadığını ilk elden öğrenmek istiyorum."

Sekizinci Bölüm

Günler uçup gitti ve o daha ne olduğunu anlamadan açılış gecesi geldi çattı.

Anna ertesi geceye kadar dans etmedi, bu yüzden evdeki bazı boş koltuklara oturup performansı izleyebildi. Hem Hugo hem de Aaron dans ediyordu ve Anna onları izlemek için sabırsızlanıyordu.

Seyircilerin arasında olmak bile heyecan vericiydi. Kendini çok zarif hissediyordu ve Kurt'le San Francisco'da baleye gittiği günleri hatırladı. Alex ve Wilhelm de oradaydı ve anıların içinde kaybolmuş, yanına birinin oturduğunu fark etmemişti.

"Merhaba Anna," dedi adam yumuşak bir sesle.

Anna şaşkınlıkla gözlerini açtı. Burada onun gerçek adını bilen sadece birkaç kişi vardı. Anna yanındaki adama bakarken kalbi hızla çarpıyordu. "Jack mi?"

Gardiyanı ona hınzırca bir sırıtış attı. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Anna ne diyeceğini bilemedi. Devin çok geride olamazdı. Tanrım, ne yapacaktı? "Beni nasıl buldun?"

"Mantıksal çıkarım. New York Şehir Balesi. Nereye gideceğini anlamak o kadar da zor değil."

Anna titremeye başladı. "Devin nerede?"

Jack gülümsedi. "Evde. Seni bulduğumu söylemek için aramamı bekliyor." Elini kızın bacağına koydu ve eteğini yukarı kaydırды. "Sana karşı çok bencilce davranıyor. Aramadan önce seninle biraz eğlenebileceğimi düşündüm. Eski günlerin hatırına."

Anna onun elini itti. "Dokunma bana," diye tersledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama adam bileğini sıkıca tuttu ve bükerek inlemesine neden oldu.

"Oh, hayır bilmiyorsun. Haftalardır burada seni bulmaya çalışıyorum. Tekrar ortadan kaybolmak için gözümün önünden ayrılmayacaksın." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Ama seninle oturup bale izlemektense otel odamda seninle daha çok eğlenebilirim, o yüzden gidelim." Bükü

bileğinden tuttu ve koridora doğru ilerlemeye başladı. Tanıdık bir yüz bulmak için umutsuzca etrafına bakındı ama tanıdığı kimse yoktu.

Jack onu koridordan yukarı ve gezinti alanına doğru itti. Etrafta bir sürü insan dolaşıyordu ama yine de tanıdığı kimseyi göremedi. Onu dışarı çıkardı ve merdivenlerden bir taksiye götürdü.

"Mandarin," dedi şoföre.

Sadece birkaç blok ötedeydi ve birkaç dakika içinde otele vardılar. Jack elini bırakmadan ücreti ödedi, sonra da onu taksiden iterek otele ve odasına götürdü.

Anna otel odasının ortasında durmuş, kravatını ve ceketini çıkaran Jack'i izliyordu. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için beynini zorluyordu. Kapıya baktı, acaba Jack onu yakalamadan önce başarabilecek miydi diye düşünürken Jack güldü.

"Ben o kadar aptal değilim, Anna." Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve onu kapıdan uzaklaştırıp yatağa doğru itti. "Üzerindeki elbiseyi yırtmamı istemiyorsan soyun."

Ayakkabılarını çıkarırken gözyaşlarını geri kırıptı. Titreyen elleriyle elbisesinin fermuarını açıp çıkardı ve bir sandalyenin arkasına koydu. Kaşlarını kaldırarak ona bakan Jack'e döndü. "Hepsini, Anna."

Külotunu ve sütyenini çıkardı ve elbisesinin üzerine koydu.

Ona doğru yürüdü ve ellerini göğüslerinde gezdirdi ve kadın ürperdi. "Artık dokunuşumdan hoşlanmıyor musun bebeğim? Canım yanıyor." Göğüs uçlarını sıktı ve kız inledi.

"Lütfen bırak gideyim Jack," diye fısıldadı. Devin'e ya da eski hayatına geri dönmek istemiyordu. Burada kalmak istiyordu. Son birkaç hafta bunu pekiştirmişti. Hugo'yla çok yakınlaşmışlardı ve bu geceki gösteriden sonra onu evine davet etmişti.

Gözlerini kapattı ve gözyaşları kapakların arkasında yandı. Onunla asla sevişemeyecekti.

Jack onu yatağa itti ve ellerini başının üzerinde tuttu. Bileklerinin etrafında bir şey hissetti ve Jack'in onu yatağa bağladığını fark etti. Bağlar, onlara karşı çekildiğinde boyun eğmiyordu.

Bir umut ışığı kalbinin karanlığında bir delik açtı. Devin onun burada olduğunu bilmiyordu. Belki Jack ona söylemeden önce hâlâ kaçabilirdi.

Jack güldü ve onun göğsünü yoğurdu. "Tatlım, seni nasıl bağlayacağımı biliyorum. Gerçi kaçmaya çalışman beni biraz tahrik etti." Kaşlarını kaldırdı. "Bacaklarını bağlamam gerekirse, onlardan daha çok var." Sırıttı. "Belki de yapmalıyım." Elini onun kalçasında gezdirdi. "Seni güzelce ve genişçe aç." Adam kızın amını okşayınca kız bacaklarını sıkarak adama tekme attı.

Güldü ve soyunmayı bitirmek için ayağa kalktı. "Ah, Anna. İçinde daha fazla ruh olsaydı nasıl olurdu diye hep merak etmişimdir." Sertleşmiş sikini okşadı. "Sanırım bunu öğreneceğim."

Yatağın üzerine diz çöktü ve Anna ona tekme attı, ama adam ayak bileklerini tuttu ve tekrar gülerek onları birbirinden ayırdı. "Buraya geldiğinden beri kimi beceriyorsun Anna?" Eğildi ve bacaklarını ayırırken kızın amını öptü.

Ağzını üzerinde hissetmek onu hem hasta etti hem de tahrik etti ve onu uzaklaştırmaya çalışmak için kıvrandı, ama o sadece güldü. Dizlerini göğsüne doğru itti ve klitorisini yalarken onu sıkıca tuttu.

Kalçalarını salladı ama vücudu ona ihanet ediyordu ve usulca inledi. Dudaklarını klitorisinin etrafına kilitledi ve emdi. Bacakları gevşedi ve Adam onu yaladıkça gözlerini kapattı. Tekrar kıvrandı, ama bu sefer bacaklarını daha geniş açmak için. Bacaklarını serbest bıraktı ve yatağın üzerine düştüler. Orgazmın yükseldiğini hissettiğinde sırtını dikleştirdi. Parmaklarını onun içine kaydırды ve orgazmı onu ele geçirirken yüksek sesle inledi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kız tekrar yeryüzüne inerken.

Vücudu gevşedi ve utanç onu doldururken gözlerini kapattı. Çok kolay teslim olmuştu. Devin'e geri dönmeyi hak etmişti.

Jack bacaklarını hareket ettirdi ve hızla yatağın üst köşelerine bağlayarak bacaklarını başının üzerinde bir V şeklinde açtı.

"Çok kolaysın, Anna. Tabii ki seni bu şekilde yarattık." Şişmiş amını tekrar öptü ve sonra sikini yarığına yerleştirip içine bastırdı. Vücuduna girdiğinde gözleri açıldı ve acı içinde haykırdı.

"En son ne zaman sikildin, Anna?" diye sordu, vücudunun ona uyum sağlamasına izin vermek için durmadı. Adam kendini kalçalarına doğru iterken Anna inledi ve haykırdı.

Bağları öfkeyle çekerek kurtulmaya çalıştı. Hayır! Hayır! Eve, Aaron ve Hugo'nun yanına gitmek istiyordu, burada Jack'le olmak değil. Devin'e geri dönmek istemiyordu.

Jack güldü ve Anna aniden sinirlenerek ona baktı. Çok kızgın.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Anna onu yerinde tutan bağları tüm gücüyle çekti ve kurtulamayınca öfkeyle çılgılık attı. Jack dondu ve ona baktı. Onun gözlerinde daha önce hiç korku görmemişti.

"Beni Devin'e geri götüremeyeceksin!" diye hırladı ve beyaz bir öfke onu tüketti.

Aaron'ın soyunma odasının kapısı çalındı. "İçeri gel," diye seslendi.

Hugo kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. "Katrina'dan haber aldın mı?"

Şaşırان Aaron başını salladı. "Bu gece dışarı çıkacağınızı sanıyordum."

Hugo başını salladı. "Öyleyiz. Arada kulise geleceğini söyledi ama gelmedi ve gösteri bittiğinden beri onu görmedim."

Aaron, Anna'nın bu gece Hugo'yla çıkmak için ne kadar sabırsızlandığını biliyordu. Geceyi onunla birlikte geçirmeyi bekliyordu. çıkmaya başladıklarından beri ilk kez. Anna'yı bir kez daha kendisinden başka biriyle mutlu görmek Aaron'a acı veriyordu ama Hugo onun için iyiydi. Ona geçmişinin yükü olmadan prenses gibi davranıyordu.

Aaron sinirden midesi bulanırken saatine baktı. Gösteri yirmi dakika önce bitmişti. Bir şeyler ters gidiyordu. "Seninle nerede buluşacaktı?"

"Buradayım. Soyunma odamda."

Aaron ne yapması gerektiğini bilmeden boynunu ovuşturdu. Hugo'nun Anna'nın geçmişini öğrenmesi riskini göze alamazdı. "Onu aradın mı?"

Hugo yüzünü buruşturdu. "Tabii ki. Birkaç kez aradım ama telesekretere düşüyor."

Aaron telefonunu aldı ve aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti.

Stefanie onun kapısının önünden geçti. Bu gece dans etmiyordu ama buradaydı. Belki de seyirciler arasındaydı. "Stef!" diye seslendi Hugo'yu iterek. "Bu gece seyirciler arasında Katrina'yı gördün mü?"

Stefanie kaşlarını çattı. Aaron onun Anna'dan pek hoşlanmadığını biliyordu ama Hugo'ya tereddütlü bir ifadeyle bakması kalp atışlarının üç katına çıkmasına neden oldu. "Stef, lütfen. Onu gördün mü?"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Elini tutan yaşlı bir adamla birlikte kalkıp gittiğini gördüm."

Alarm Aaron'ın damarlarını buzla doldurdu. "Neye benziyordu?" Belki de Wilhelm'di?

"Katrina'dan biraz daha uzun, koyu kahverengi saçlı ve keçi sakallı."

Aaron yüzünü ovuşturdu. "Çok uzun boylu değil miydi?" Devin kesinlikle

Uzun boylu.

Stef başını salladı. "Yani, kısa değildi, ama 'vay canına' gibi de değildi, bu adam çok uzun'."

Aaron aklına bir şüphe düştüğünde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Aaron, sorun ne?" Hugo usulca sordu. "Kimi terk ettiğini biliyor musun?"

ile?"

"Siktir!" *Jack*. Aaron arkasını döndü ve odasına geri döndü, bir eliyle Tom'u çağırırken diğer eliyle ayakkabılarını giydi.

"Hey, Aaron-" diye başladı Tom.

"Anna gitti. Sanırım Jack tarafından kaçırılmış olabilir."

"Jack mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Burada olduğunu bilmiyordum." "Telefonunu takip edebilir misin?"

"Um, evet. Bana birkaç dakika verin, sizi arayacağım."

Aaron koridora geri döndü. "Ne zaman gitti?" diye sordu.

Stef.

"Gösteri başlamadan önce."

"Güvenlik kameraları!" diye bağırdı ve ardından koridorda koşmaya başladı.

Hugo onun arkasında.

Anna hafif bir vızıltı sesi duydu ve sıçradı. Vücudu ağrıyor ve başı zonkluyordu. Gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Neredeydi acaba? Bu Otel odası gibi mi görünüyordu? Ama sanki bir kavga olmuş gibi darmadağındı. Yere baktığında kendini çürükler, kesikler ve kanla kaplı gördü.

Etrafına bakınırken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. *Jack*. Buraya Jack ile gelmişti. Ama o neredeydi? Onu yalnız bırakmazdı.

Vızıltı sesini tekrar duydu ve telefonunun çaldığını fark etti. Titreyen bacaklarının üzerinde durup odanın öbür ucundan çantasını aldı ve

telefonunu çıkardı.

Ekrana baktı. "Aaron?" diye sordu zayıf bir sesle, yatağa oturarak.

"Anna! Neredesin?" sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Bilmiyorum." Ağlamaya başladı. Çok korkmuştu.

"Tatlım. Derin bir nefes al ve etrafına bak. Jack orada mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. Etrafına bakındı. "Burası bir otel." Arkasına baktı. Yatak başlığı parçalara ayrılmıştı ve yatak darmadağındı. Yerde bardaklar kırılmıştı ve pencerede bile bir çatlak varmış gibi görünüyordu. Devrilmiş olan masaya doğru yürüdü.

"Mandarin?" diye okudu, yere düşmüş bir cilt kapağına bakarak.

Birine tekrar ettiğini duydu. "Hangi oda, tatlım? Kapının arkasına bak."

Odanın diğer ucuna yürüdü ve otel katının bir diyagramını gördü. "Otuz altı" diye okudu ve geri dönmek için arkasını döndüğünde

banyo. İçeri girdiğinde Jack'in yerde kanlar içinde yattığını gördü. "Tanrım, Aaron! Sanırım Jack öldü."

Aaron'un telefonundan "Sanırım Jack öldü," sözleri geldi. Kaldırımında koşuyordu ve adımlarının ortasında durdu. Hugo arkasından ona çarptı.

"Öldü mü?" Aaron tekrarladı.

"Kan var... Tanrım, Aaron. Ne oldu?" Anna'nın sesindeki panik onu her şeyden çok korkutmuştu.

"Anna, iyi misin?" Tekrar koşmaya başladı

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Tamam. Sadece... bekle, Anna. Neredeyse geldik."

"Tamam." Sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordu.

Hugo ona yetişti. "Anna kim? Katrina'yı bulmaya çalıştığınızı sanıyordum?"

Aaron hatasını fark etti ve özür dileyerek başını kaldırdı. "Özür dilerim dostum. Sonra açıklamaya çalışırım. Evet, Katrina'ya gidiyoruz. Mandarin'de." Bir grup insanın etrafından dolandı.

"O iyi mi?"

Aaron başını salladı. "Bilmiyorum. Onu arar mısın? Birini aramam gerek." Hugo başını sallayınca telefonu tekrar ağzına götürdü. "Anna, Hugo seni arayacak ve biz ona ulaşana kadar hatta kalacak. Orada."

"Tamam."

Aaron, Anna'yı arayan Hugo'ya başıyla onay verdi. Aaron telefonu kapattı ve Tom'u arayarak Anna'ya ulaştığını ve oda numarasını bildirdi.

Anna'nın telefonu bipledi. Arayan Hugo'ydu. "Hugo?" dedi kısık bir sesle.

"Katrina? Tatlım, iyi misin?"

"Bilmiyorum." Jack'in hareket edemeyen bedenine baktı. Kafasındaki bir yarıktan kan sızıyor, vücudunu çizikler ve çürükler kaplıyordu. Baş doğal olmayan bir pozisyonda duruyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

Hugo bir şey söylemedi ama nefes alış verişinden çok hızlı yürüdüğü anlaşılıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Bu gecenin birlikte geçirecekleri gece olması gerekiyordu. Jack'le daha sıkı mücadele etmeliydi. O zaman şu anda gardiyanıyla birlikte bir otel odasında çıplak ve kanlar içinde olmak yerine Hugo'nun kollarında olurdu. Dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm Hugo," Hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Katrina, neden üzgünsün? Ne oldu?"

Anna ona vasisiyle seks yaptığını söyleyemeyecek kadar utanıyordu. Hugo onu bir daha asla aynı şekilde göremeyecek ve ilişkileri bitecekti.

"Katrina?"

Anna cevap vermedi ve telefonu kapattı. Ayağa kalkıp giysilerini ararken sinirleri gerildi. Yere düşmüşlerdi ve elbisesi kırıkmıştı ama yine de giydi.

Vücudu ağrıyordu. Jack'e ne olmuştu? Nasıl ölmüştü? Sadece onu becerdiğini ve sinirlendiğini hatırlıyordu.

Biri kapıyı yumrukladığında elbisesinin fermuarını çekiyordu. "Anna!"

Anna yavaşça kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Hemen Hugo'nun kollarındaydı. "Tanrım, Katrina. İyi misin?" Onu hissedebiliyordu.

Etrafına bakıyordu. "Ne oldu?" Onu kol uzunluğunda tuttu ve yukarıdan aşağıya baktı. "Ne oldu?" diye tekrarladı daha yumuşak bir tonda.

Anna cevap vermedi. Onun yerine Aaron'a baktı. "Beni buldu," diye inledi.

Aaron başıyla onayladı. "Tom yolda. Nerede o?"

Anna başını banyoya doğru eğdi. İki adam da baktı ve sıçradı. Aaron banyoya girdi ve Jack'e baktı. "Öldüğünden oldukça eminim. Ama ona dokunmayacağım."

"İkinizle birlikte biri mi geldi?" Aaron sordu.

"Bilmiyorum. Kimseyi hatırlamıyorum. O." Anna çekmeye çalıştı Hugo'dan uzaklaştı ama Hugo onu sıkıca tuttu. Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Artık beni bırakmalısın, Hugo."

Hugo başını salladı. "Kim o?"

"Gardiyanım."

"Gardiyanın mı?" diye haykırdı.

"On iki yaşından beri onu taciz ediyor, Hugo," dedi Aaron. "Buraya kendi isteğiyle gelmedi."

"Ah, Katrina," dedi Hugo usulca, onu tekrar kollarının arasına çekerek. Başının tepesini öptü ve saçlarını okşadı.

Koridordan sesler geldi ve birkaç saniye sonra Tom ve Tommy kapıda belirdi. "Vay anasını," diye haykırdı Tommy. "Ne oldu?"

Tom Jack'in cesedine doğru yürüdü ve elini boynuna koydu. "O öldü." Başını Hugo'nun göğsüne yaslamış olan Anna'ya baktı. "Devin biliyor mu?"

Anna başını salladı. "Jack benimle eğlenmek istediğini söyledi. onu aramadan önce."

Tom nefes verdi ve ayağa kalktı. "Sapıklığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım." Tom Hugo'ya baktı. "Kimsin sen?"

"Hugo. Katrina'nın. erkek arkadaşı."

Anna kocaman gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

Onun yanağını okşadı. "Bu gece için planladığım şeyden sonra, kesinlikle öyle umuyorum."

"Şehir Balesi'nde dansçı ve koreograf," diye ekledi Aaron. "Oh! Hugo Sintzenich! Resmi olarak hiç tanışmamış olsak da seni tanıyorum. Ben Tom Pendleton." Tom elini uzattı.

Hugo, Tom'un elini sıkarken kaşlarını kaldırdı. "Sen Tom Pendleton mısın? Onu tanıyor musun?" Aaron'a baktı, açıkça şaşırmıştı.

Aaron omuz silkti. "Bu gerçekten uzun bir hikâye."

"Şu anda söylenmesi gerekmeyen bir şey," dedi Tom. "Onu götüreceğim başka bir oda var." Cebinden bir kart çıkardı. "Yandaki oda." Kartı Hugo'ya uzattı. "Ben etrafa bakarken onunla kalabilir misin?"

"Elbette," dedi Hugo, Tom'dan kartı alırken. Kolunu Anna'ya doladı ve onu yan odaya götürdü. Anna'yı yatağa oturttu ve ona sıkıca sarıldı. "Sana tecavüz etti mi Katrina?"

Anna buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Sanırım bazıları bunu böyle nitelendirebilir."

Hugo kaskatı kesildi. "Buraya onunla mı gelmek istedin?"

"Hayır. Onu bir daha görmek istemedim. Seni dans ederken görmek istedim."

Anna ellerini kucağında kavuşturdu. "İstemiyorsan benimle kalmak zorunda değilsin."

"Neden istemeyeyim ki Kittycat?" Gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı. "Senin için çok endişelendim. Hâlâ da endişeleniyorum. Lütfen bana güven."

Anna dudağını ısırıldı. "Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Tom'a sormam gerekecek."

"Daha önce hakkında konuşmak istemediğiniz ilişki vasiniz mi?"

"O da bunun bir parçası."

"Katrina senin gerçek adın değil, değil mi?"

Anna başını yavaşça salladı. "Beni bulamasınlar diye değiştirdiler."

"Anna'ydı, değil mi?"

Gülümsedi. Onun dudaklarında gerçek adının duyulması hoşuna gitmişti. "Evet." "Sana yakışıyor. Gerçi bence diğer adın da yakışıyor. Kim olursa olsun

iyi bir iş çıkardı."

Kapı açıldı ve diğerleri içeri girdi. Tommy Anna'nın yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu elini tutarak.

Onunla seks yaptıktan sonra kendisini terk ettiği gecedен beri onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Elini çekti ve adamın gözlerinin önce acı, sonra kederle dolmasını izledi.

Tom onun yatakta oturduğu yerin karşısındaki şifonyere yaslandı, kollarını gevşekçe göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana ne olduğunu anlat," dedi yumuşak bir sesle.

Önce Hugo'ya, sonra Tom'a baktı ve olanları anlattı, sinirlendiği ve artık hatırlamadığı noktaya kadar. "Bildiğim bir sonraki şey yerde yattığım ve telefonumun

banaya vızıldıyordu." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Hugo ona bir mendil uzattı. Kız konuştuğu süre boyunca, hatta Jack'le seks yapmaktan söz ettiğinde bile kıpırdamamıştı.

"Anna, başka bir zaman sinirlendiğini ve sonrasında ne olduğunu hatırlamadığını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

"Devin'den sonra mıydı... şey, bebeği kaybettikten sonra mı? Birkaç ay önce mi?"

Tom'a baktı, gerçekte ne olduğunu söylemediği için şükretti ve başını salladı. "Sonra ne olduğunu biliyor musun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kendini savunuyordun. Anna, tatlım, sanırım Jack'i *sen* öldürdün."

"Ne?" diye haykırdı, çılgınca etrafına bakınarak. "Bunu yapamazdım. O benden çok daha güçlü."

"İçinizde çok güçlü bir parça var ve kendinizi savunmanız gerektiğinde ortaya çıkmaya başlıyor. Daha önce Ian ve diğer iki adamın seni zapt etmesi gerekmişti."

Anna, Ian'ın bu konu hakkında konuştuğunu ve yanağındaki morluğu hatırladı. Onun anısına üzülmüştü. Onun yüzünden bir ölüm daha. Ellerine baktı. "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Eve git, banyo yap ve iyi bir uyku çek. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim ve Devin için bir hikaye bulacağım. Dürüstçe söyleyebilirim ki otel odasında saldırıya uğradı."

"Polisi aramayacak mısınız?" Hugo kuşkuyla sordu. Tom ona sempatik bir bakış attı. "Bu iş polisi aşar, Hugo. Onları bu işe karıştırmak Anna'yı... yani Katrina'yı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz." "Onun gerçek adını biliyorum."

"Başka ne biliyorsun?" Tom, yüzü anlaşılmasa bir ifadeyle sordu.

"Bu gece vasisi tarafından tecavüze uğradığını biliyorum ve bununla nasıl başa çıkacağını pek umursuyor gibi görünmüyorsunuz."

Tom derin bir nefes aldı ve arkalarındaki duvara baktı. "Jack'in gelip onu alması umurumda. Ne yazık ki ona yaptığı şey oldukça...şeydi, Onun çok daha kötü şeyler yaşadığını gördüm." Tekrar Hugo'ya baktı. "Onun için endişelendiğini biliyorum ve bu iyi bir şey. Buna ihtiyacı var. Benim de var.

Burada şu anda açıklayabileceğimden çok daha fazla şey oluyor ve açıkçası size daha fazlasını anlatmam tehlikeli olur." Doğruldu. "Size söyleyebileceğim şey, burada New York'ta bulunarak, daha önce hiç olmadığı kadar güvende olduğu.

ve bu güvenliği onun için kalıcı bir gerçeklik haline getirmek için çalışan çok sayıda insan var."

Hugo uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin."

Tom Anna'ya gülümsedi ve sonra Hugo'ya baktı. "Bunu yapıyorsun. Lütfen ona Katrina demeye devam et. Adı duyulursa onu ne kadar koruyabilirim bilmiyorum." Eğildi ve Anna'nın gözlerinin içine baktı. "Ona kişisel deneyimleriniz hakkında rahat olduğunuz şeyleri anlatabilirsiniz, ama isimleri bunun dışında tutun, tamam mı?"

Anna başıyla onayladı. "Alex hakkında biraz bilgisi var."

Tom şaşırmış ve memnun görünüyordu, sonra onun elini tuttu. "Alyansını çıkarmışsın," dedi usulca ve Hugo'ya onaylayarak baktı. "Belli ki birçok şeyi doğru yapıyorsun, Hugo." Anna'yı yanağından öptü ve ayağa kalktı. "Onu eve götür, temizle ve yatağına yatır. Yine mi iyileşiyorsun?" diye sordu Anna'ya.

"Bilmiyorum. Bir süredir yaralanmadım."

"Bu iyi." Kıkırdadı. "Sahip olmak için iyi bir sorun. Bunun için endişelenme, Anna. Devin burada olduğunu öğrenmeyecek."

"Teşekkür ederim Tom," dedi sessizce ve ayağa kalktı. Hugo elbisesinin fermuarını çekti ve kolunu yavaşça ona doladı. Kız aşağı baktı. "Ayakkabılarım diğer odada."

"Ben getiririm," dedi Aaron, hızla odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Hugo boğazını temizledi. "Kendimi savunmak konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

Tom'un gözleri eğlenceyle doldu. "Ona tecavüz etmeyi mi yoksa onu incitmek isteyen insanlara geri götürmeyi mi planlıyorsun?"

"Kesinlikle olmaz!"

"O zaman endişelenecek bir şey yok. O Hulk değil ki sinirlendiğinde bir canavara dönüşsün. Sadece sonunda ona zarar vermek isteyen insanlara karşı kendini savunmayı öğrendi."

"Ona zarar vermek isteyen çok insan var mı?" Hugo sordu.

Tom kaşlarını çattı. "Ne yazık ki evet. Ama ona yardım etmek isteyen pek çok kişi de var." Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Onu eve götürün. Kendine gelecektir. Doğru."

Anna ayakkabılarını giydi ve Tom'a baktı. "Teşekkür ederim, Tom." Tom başını salladı. "Ne zaman istersen, Anna. En azından bunu yapabilirim."

Hugo ve Aaron koridorda yürürken ve asansörle lobiye inerken Anna'nın yanında yer aldılar. Kapıcı bir taksi çağırdı ve Anna ile Aaron'ın dairesine geri döndüler. Hugo kolunu Anna'ya dolamıştı. her zaman.

"Yardım etmek için ne yapabilirim Katrina?" İçeri girerlerken Hugo sordu.

Ona baktı, gözlerini aradı. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

Onun yanağını okşadı. "Hiçbir yere gitmiyorum Kittycat," dedi usulca.

"Ölebilirsin," diye ciyakladı, keder ona bir ton tuğla gibi çarpmıştı.

Hugo onu yere düşmeden yakaladı ve kanepeye götürdü. Uzun kollarıyla vücudunu sararak onu kucağına aldı.

Aaron Anna'ya üzgün bir bakış attı ve sonra gelip yerde onun yanına diz çöktü. "Anna... Kat," dedi yumuşak bir sesle, Hugo'ya bakarak. "Kat, Hugo'ya hiçbir şey olmayacak. Artık San Francisco'da değiliz, unuttun mu? Sen güvendesin. O da güvende."

"Ama Jack-"

"...şanslıydım ve şimdi o gitti. Tatlım, bir kez olsun mutlu olmakta sorun yok.

Korkularınızın bunu mahvetmesine izin vermeyin."

Aaron'a bakarken gözyaşlarını geri kırıptı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, özür dilemeye çalışıyordu. Aaron'ın onu mutlu eden kişinin kendisi olmasını dilediğini biliyordu.

Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ben sadece erkek arkadaşların için sonsuza dek bir kenara itilmeye mahkûm en iyi arkadaşınım." Kıkırdadı. "Belki de eşcinsel olmalıyım, daha doğrusu o yöne daha fazla eğilmeliyim."

Anna'nın nefesi kesildi. "Aaron!"

"Ne? Daha önce de erkeklerle çıktım. Ve başka hiçbir kız ilgimi çekmedi." Omuz silkti ve sonra güldü. "O zaman seni çıplak görebilirim ve Hugo kızmaz."

Hugo kısmen alaycı bir tavırla gözlerini kıstı. "Onu çıplak bile görmedim."

Aaron gülünce Anna kızardı. "Bunu gerçekten değiştirmelisin." Hugo başını salladı. "Bunu neden söylediğini bilmek istemiyorum."

Güldü. "Bu gece deneyecektim, biliyorsun."

Anna başını Hugo'nun göğsüne gömdü ve öfkeyle kızardı. "Özür dilerim, Hugo."

"Özür dileycek bir şey yok, Kittycat." Onun başını öptü. "Gidip duş almak ve temizlenmek ister misin? Sonrasında film falan izleyebiliriz."

Anna başını salladı. Kendini iğrenç hissediyordu ve kan ve diğer şeylerden dolayı yapış yapış olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı ve odasına gitti.

Dokuzuncu Bölüm

Anna köşede gözden kaybolduktan sonra Aaron, "O buna değer, biliyorsun," dedi.

Hugo başını salladı. "Biliyorum. Sadece hiç bilmiyordum... geçmiş hakkında konuşmak konusunda hep isteksizdi. Sanırım şimdi nedenini anlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten onun vasisi miydi?"

Aaron başını salladı. "Ailesi öldürüldükten sonra ona cinsel tacizde bulunmaya başladı."

Hugo başını sallayarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Ve bunun için mi onun peşine düştü?"

Aaron başını salladı. "Bu onun tacizinden çok daha büyük bir şey Hugo. Dışarıda onu kontrol etmek isteyen biri var ve onu geri istiyor. Bu yüzden burada. Onu ondan uzak tutmak için."

"Neden?"

Aaron tereddüt etti. "Çünkü o çok özel biri. Bunu açıklamanın en kolay yolu bu."

"Sadece ona bakarak bile özel biri olduğunu herkes anlayabilir."

Aaron gülümsedi. Hugo iyi bir adamdı. Anna Tom'a olanları anlatırken onu izlemiş, herhangi bir tiksinti belirtisi aramıştı ama tek gördüğü

Anna için üzüntü. Aaron yardım edemedi ama adamın Anna'ya layık olduğunu onayladı. "Öyle." Boğazını temizledi. "Mesele şu ki, bu gece olanlardan sonra... o gerçekten iyi olacak."

"Sanırım bu uzun zamandır duyduğum en rahatsız edici şeylerden biri. Bu geceyi endişelenecek bir şey yokmuş gibi göstermek için neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Aaron başını salladı. "Bunu hayal etmek bile istemezsin Hugo. Güven Ben.

"Biliyor musun?"

"Onun hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum.

On bir. O yaştayken onunla Giselle'de dans etmiştim. Ben de oradaydım.

Alex'in öldüğünü öğrendi. Ben oradaydım..." Durdu. "Onun cehennemi yaşadığını o kadar çok gördüm ki saymak bile istemiyorum."

"Neden ona yardım etmedin?" Bu bir suçlamaydı ve Devin'i tanımayan biri için haklı bir suçlamaydı.

Kanepede arkasına yaslandı. "Çünkü tüm bunların arkasındaki kişi çok güçlü ve öldürülmek, onu içinden çıkamayacağı bir durumdan kurtarmaya çalışıp başaramamaktan daha çok canını yakardı. Ben ölmüş olurdum ve o hala olduğu yerde olurdu. Şu anda hayattayım ve son derece yüksek riskli bir kedi-fare oyunu oynayarak onu bu durumdan kurtarmaya yardımcı olabildim. Umarım bir gün bunu anlayabilirsin Hugo."

Hugo uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Seni tanıyorum Aaron. İyi bir adam olduğunu biliyorum ve anlamasam bile söylediklerine güveneceğim."

Aaron acımasızca gülümsedi. "Teşekkür ederim, Hugo." Telefonu çaldı ve arayanın Wilhelm olduğunu görünce şaşırdı. "Merhaba Wilhelm."

"Merhaba Aaron. Tom bana olanları anlattı. Anna iyi mi?"

"Beklenebileceği kadar iyi. Onu aramaya çalıştın mı?"

"Evet, telesekretere düştü ve ben de hâlâ aramalarımı görmezden geliyor olabileceğini düşündüm."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım bana kızgın. Onu birkaç kez aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Neden sana kızsın ki? O seni seviyor."

"Jenna'ya olanları duyduğumda onu aramadım ve duygularını incittim." "Aramadın mı?"

"Burada işler... çok karışık. Aramayı unuttum. Kendimi çok kötü hissediyorum ama dediğim gibi, onunla temas kuramadım."

"Bu hiç sana yakışmıyor Wilhelm," diye suçladı.

Wilhelm içini çekti. "Lütfen başlama Aaron. Birkaç ay içinde anlayacaksın ama şu anda bu konuya giremem."

Aaron onun sesindeki azarlamayı duydu. "Özür dilerim Wilhelm. Haddimi aştım."

"Anna orada mı?"

"Duşta."

"Lütfen dışarı çıktığında beni arasın. Bana iyi olduğunu söylediğini duymak istiyorum. Gerekirse bunun bir emir olduğunu söyleyin."

"Orada saat geç değil mi?"

"*Nein, daha* çok erken. Umurumda değil. Ondan haber almak istiyorum." Aaron, Wilhelm'in sinirli ses tonu karşısında irkildi.

"Seni aramasını söylerim,
Wilhelm, onu görür görmez."

"*Danke.*"

Vedalaştılar ve görüşmeyi sonlandırdılar. Aaron yere baktı.
Wilhelm'e Anna'yı aramayı unutturan neydi?

"Kimdi o?" Hugo sordu.

"Onun." Onun bir köle olduğunu açıklamak ona düşmezdi. "Onun
kayınpederi
hukuk. Alex'in babası."

"Wilhelm. Kulağa Alman gibi geliyor."

Aaron gülümsedi. "Öyle. O Hesse Dükü."

Hugo'nun çenesi düştü ve sonra başını salladı. "Hayır, Alman devleti
unvanları yıllar önce yasakladı."

"Birkaç aile dışında."

Hugo itiraz edecek gibi oldu ama sonra durdu. "Bu doğru." Koltuğunda
arkasına yaslandı. "Tanrım, bu gece Katrina hakkında onu tanıdığım bir ay
boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğrendim. Alex hangi oğluydu?"

"En yaşlısı."

"Kardeşleri var mıydı?"

"Bir erkek, iki kız kardeş."

Hugo hüznü gözlerle tavana baktı. "Onunla uzun süre
kalamayacağım, değil mi?" Gözlerini Aaron'a çevirdi. "Kardeşi çoktan
evlenmediyse tabii?" diye sordu umutla.

"Öyleydi. Birkaç yıl önce boşandı."

"Boşanmış mı? O ailelerde buna izin verildiğini sanmıyordum."

"Gretchen tam bir sürtüktü, en hafif tabiriyle."

Hugo usulca, "Evlenmemiş bir erkek kardeş," dedi ve başını salladı.
"Onunla evlenmesi bekleniyor. Tabii babası Amerikalı olduğu için buna
karşı çıkmadıysa?"

Aaron başını sallarken kendini çok kötü hissetti. "Hayır, Wilhelm
Anna'ya oldukça düşkündür. Yeni ismini bulan da o."

"Kendisinden ne beklendiğini biliyor
mu?" "Tahmin ediyor."

Hugo içini çekti ve yüzünü ovuşturdu. "Bununla ne yapacağım?"
diye sordu usulca.

Anna duştan çıktığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Birkaç çürük olmasına rağmen kanın çoğunun kendisine ait olmadığını öğrendiği için memnundu. Bir yanı ne olduğunu bilmeyi diliyordu. Gardiyanını öldürmeyi nasıl başarmıştı? Nasıl bu kadar güçlü olabilmişti? Belki de bilmemesi ve hatırlamaması daha iyiydi.

Rahat bir çift eşofman ve pamuklu bir kaşkorse giydi ve oturma odasına geri döndü. Yaklaşırken Hugo ve Aaron'un derin seslerini duyabiliyordu ama o odaya girdiğinde konuşmayı kestiler.

Hugo onu gördü ve ayağa kalktı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu usulca.

Omuz silkti. "Tamam." Ne yapacağını bilmeden koridorda durdu. Adam onu hâlâ istiyor muydu? Gitmemiştii ama....

"Anna, Wilhelm aradı," dedi Aaron. "Onu aramanı istiyor."

Anna yüzünü buruşturdu. "Onunla konuşmak istemiyorum. Ayrıca, orada gecenin bir yarısı."

Aaron ona bir bakış attı. "Onu aramanı istiyor."

"Onunla konuşmak istemiyorum," diye karşılık verdi.

Aaron içini çekti ve başını salladı. "Bu bir rica değil."

Wilhelm ona emir mi vermişti? "Peki," diye tersledi ve telefonuna uzandı. Ekrandaki resmine bastı ve cevap vermesini bekledi.

Belki yatmaya gitmiştir.... diye umdu. "Merhaba, Anna."

"Merhaba Wilhelm," dedi soğuk bir sesle. "Aaron seni aramamı istediğini söyledi."

Bir duraklama oldu. "İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor. Sesin kızgın geliyor."

Anna dönüp odasına doğru yürüdü ve başını ellerinin arasına alarak yatağına oturdu. "Ben iyiyim. Aaron ve Hugo benimle ilgileniyor."

"Hugo?"

"Erkek arkadaşım. Birkaç hafta önce seni aradığım kişi." "Ah.

Hatırlıyorum. Onunla ciddileştiniz o zaman?"

"Sanırım öyle. Sorun olur mu? Biriyle çıkmak için iznine ihtiyacım var mı?

Biri mi?" Sinirleniyordu ama şu anda gerçekten umurunda değildi.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Anna, Jenna öldüğünde seni aramadığımı için özür dilerim. Düşüncesizlik ettim."

"Yarın dansımı izlemeye gelecek misin?"

"Bunu yapamam. New York'ta ortaya çıkmak, özellikle de şimdi, Devin'in şüphelerini uyandırır."

Anna çenesini sıktı ve öfkeli gözyaşlarını geri kırıptı. Ona bağırarak, yanında olmayarak kendisini ne kadar incittiğini söylemek istiyordu. Başka zaman olsa anında burada olurdu. Şimdi New York'ta güvende olduğuna göre, artık ona ihtiyacı olmadığını düşünüyor gibiydi. Belki de artık ona ihtiyacı yoktu. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı Wilhelm?" diye sordu soğuk bir sesle.

"*Nein, Liebling,*" dedi, onun soğukluğuna karşılık vermeyerek. "Sadece iyi olduğundan ve seni sevdiğimi bildiğinden emin olmak istedim."

"Ben iyiyim."

"Seni seviyorum, Anna."

Kadın yanıt vermedi ve adam sessiz kaldı.

Uzun bir aradan sonra, "Bırakayım da akşamına devam et, Anna," dedi. Sesi gergindi.

"İyi geceler," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Anna telefonunu yatağının üzerine fırlattı ve dizlerini göğsüne çekerek yere sertçe oturdu. Wilhelm tarafından terk edilmiş hissediyordu. Kendi ailesi vardı ve muhtemelen önce onlarla ilgilenmesi gerektiğinin farkındaydı. O sadece dikkatini dağıtan bir şeydi. Bir oyuncak.

Kapısı hafifçe çalınana kadar önündeki zemine baktı. Kafasını kaldırdığında Hugo'nun kapısında durduğunu ve endişeli görüldüğünü gördü. "Her şey yolunda mı?"

Anna omuz silkti. "Her zaman olduğu kadar iyi."

Yanına gitti ve arkasına oturarak onu kucakladı. Kadın iç çekti ve onun kucağında rahatladı. "Burada olmana sevindim. Teşekkür ederim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana ihtiyacın olduğu sürece, senin için burada olacağım," diye fısıldadı ve onun yanağını öptü. Birkaç dakika sessizce birlikte oturdular. "Uyuyabilmen için gitmemi ister misin?"

Anna bir an düşündü. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Ama gitmen gerekirse anlarım." Onun rahatsız olmasını istemiyordu.

Hugo tereddüt etti. "Seni bu şekilde bırakmak istemiyorum Kittycat," dedi usulca. "Eğer istersen kalırım."

Anna başını salladı. "Yapmanı istiyorum."

"Pekâlâ. Aaron'a söyleyeyim," dedi ve ayağa kalkıp ona yardım etti. "Hemen döneceğim."

Anna yatağına oturdu. Gecenin tam olarak böyle geçeceğini düşünmemişti ama adamın kalmaya istekli olmasına sevinmişti. Haftalardır onunla kalmamak konusunda kararlıydı. Artık onun ne olduğunu bildiği için miydi? Hayır, onun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece vasisi tarafından istismar edildiğini biliyordu. Ona bakmak istemişti ve o da bunun için minnettardı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, kapıyı usulca arkasından kapattı ve bir çift eşofman uzattı. "Aaron bana uyumam için bir şeyler ödünç verdi. Kot pantolonlar pek rahat değil."

"Oh! Bunu hiç düşünmemiştim bile." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Normalde ne ile uyursun?"

Sırıttı. "İç çamaşırım ya da eşofmanım." Adam kaşlarını salladı ve kız kıkırdadı. "Normalde ne ile uyursun?"

Yere baktı. "Bunun gibi bir şey sanırım. Ya da çıplak."

Sırıışı genişledi. "İkincisini dört gözle beklemediğimi söyleyemem."

Anna kızardı.

"Sorun olmazsa gidip üstümü değiştireceğim."

Başıyla onayladı. O banyodayken şortunu giydi.

Onu gömleğini çıkarırken bile görmediğini fark etti. Bu ona çok garip gelmişti. Erkekleri önce çıplak görmeye ve sonra tanımaya alışkındı.

Kapı açıldı ve nedense gergin bir şekilde döndü. Gergin olmak için bir nedeni vardı, diye düşündü. Geceyi birlikte geçireceklerdi ama içinde seks olmayacağına dair bir his vardı ve bu onun için sorun değildi. Jack yüzünden hâlâ ağrıyordu ve birlikte geçirecekleri ilk zamanın tadını çıkarabilmeyi gerçekten istiyordu.

Gülümsedi ve yatağına doğru yürüdü, yorganı indirdi ve ona baktı. "Orada mı uyuyorsun?"

Anna başını salladı ve odanın diğer tarafına geçip yatağın yanında durarak ona baktı. Hugo'ya. Erkek arkadaşı. Bu düşünceye gülümsedi.

"Bu gülümseme ne için?" diye sordu ve oturup yanındaki yatağı okşadı.

"Erkek arkadaşım olmanı düşünüyordum."

"Bunun seni gülümsetmesine sevindim."

"Ben de." Işığ ı hatırladığında yorganın altında bacaklarını uzatıyordu. "Ah, ışık!" Ayağa kalkmak için hamle yaptı ve adam elini onunkinin üzerine koydu.

"Ben bakarım," dedi.

Işığ ı kapattı ve sonra yavaşça yatağ a doğru ilerledi. "Burası çok karanlık," dedi kıkırdarak.

Anna kıkırdadı. "Geceleri olur."

"Mmm." Yanındaki yatağ ın alçaldığını ve adamın rahatlamak için hareket ettiğini hissetti. Adam ona doğru uzandı. "Buraya gel," dedi usulca.

Battaniyenin altına girdi ve onun yanına uzandı, sırtüstü yatarken başını onun göğsüne yasladı. Adam onun saçlarıyla oynadı. "İyi olmana sevindim Katrina. Senin için çok endişelendim. Özellikle de Aaron çıldırdığında."

"Seni endişelendirdiğ im için özür dilerim."

"Önemli olan senin güvende olman, Kittycat. Senden hiçbir şey isteyemem.

Bundan daha fazlası." Adam onu yanına yaklaştırdı ve kadın elini adamın çıplak karnına koydu. Ellerini hareket ettirdiğ inde karın kaslarının arasındaki çıkıntıları hissedebiliyordu. Burnunu gıdıklayacak bir göğüs kılı yoktu ve adam güzel kokuyordu. Bir çeşit baharatlı vanilya kokusu. Onu kapattı ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Devin şok içinde masasından uzaklaşarak sordu.

"Keşke olsaydım, Dev." Tom'un sesi gergindi. Devin onun telefon hatlarından bile sarsıldığını anlayabiliyordu. "Bu... gerçekten rahatsız edici bir manzaraydı. Kafatası çökmüştü, boynu kırılmıştı ve aleti Hayal Ne olduğunu. Yine de mücadele etmiş olmalı. Odasının her tarafı yırtılmıştı ve Tanrım, mafya bağlantıları falan mı vardı?"

"Onunla asla bilemezsin." Jack bazen her şeyi enine boyuna düşünmezdi. Devin ayağ a kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek şehir merkezinin silüetine baktı.

"Neden bana burada olduğunu söylemedin? Ona kalacak bir yer ya da başka bir şey önerebilirdim. Onu öldürmek isteyenleri ondan uzak tutabilirdim."

Devin iç çekti. "Anna'nın orada olup olmadığını görmesini ve her iki şekilde de onaylayana kadar gözden uzak durmasını istedim."

"Gerçekten burada olduğunu sanmıyorum, Dev. Baktım. Onu burada hissetmiyorum."

"Yine de nereye gittiğini anlayamıyorum. Ondan bir şeyler hissedebilmeliyim. Bağ hala aktif."

"Aramaya devam edeceğim, Devin."

"Teşekkürler Tom. Jack'in ölümüyle ilgili başka bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Yapacağım."

Devin telefonunu masasına fırlattı. Jack zeki bir adamdı, ama Bazen tutkuları beyninin önüne geçiyordu. Böylesine korkunç bir ölümü hak edecek ne tür bir belaya bulaşmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Kahretsin. Şimdi onun kızıl kızlarını kim eğitecek?

Onuncu Bölüm

Güvenli. Sıcak. Etrafında güçlü kollar. Mutlu.

Anna kollarını ve bacaklarını gerdi ve Hugo onun arkasında hafifçe zıpladı. Anna ona doğru döndü ve hayranlık dolu bir bakış attı. "Ben mi Seni korkuttu mu?" diye sordu usulca.

"Hayır... şey, belki." Sırıttı. "Biriyle aynı yatağı paylaşmaya alışık değilim." Sesi çakıllı ve normalden daha alçaktı.

Elini onun sert yanağında gezdirdi. "Benimle kalmana sevindim."

"Çok iyi uyuduğumu söylemeliyim."

"Ben de."

"Nasıl hissediyorsun?"

Anna bir dakika düşündü. Biraz kıpırdandı. "Daha iyiyim." Hâlâ biraz ağrısı vardı ama biraz hareket ettikten sonra daha iyi olacağını biliyordu.

Yaklaştı ve onu usulca öptü. "Daha iyi hissetmene sevindim."

Adamın ereksiyonunun kalçasına değdiğini hissetti ve gözlerinin içine bakarak dudağını ısırды.

"Özür dilerim. Ben bir erkeğim." Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

Anna gülümsedi. "Biliyorum." Yardım teklif etmekten kendini alıkoydu. Bunu ona söylemek pek uygun görünmüyordu.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalktı. "Banyo," dedi yataktan uzaklaşarak. Odanın içinde yürürken gerinen adamın sırt kaslarının dalgalanışını izledi.

Ayağa kalktı ve şehre ve nehre bakan tavandan tabana pencereye doğru yürüdü. Burada olmak güzeldi. Dün gece olanlara rağmen kendini hâlâ güvende hissediyordu. Kendini gittikçe daha çok Her gün "Katrina". Ve bu gece, dansçı Katrina olarak sahneye çıkacaktı.

Bu geceki gösteriyi düşündükçe midesini kelebekler istila ediyordu: *Ateş Kuşu*. Vincent'ın ona bu rolü verdiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Çok... talepkârdı, ama iyi anlamda. Ona güvenmişti, o da

sözde. Rolünü seviyordu. Eğlenceliydi ama yine de sinir bozucuydu. Onu rahatlatan şey, sahneye çıktığında kendini kaybedeceğini ve karaktere bürüneceğini bilmesiydi. Hugo da bu gece dans edecekti ve kuliste onunla birlikte olacağı için minnettardı.

Kollarını ona dolamadan önce onun sıcaklığını hissetti. "Bu inanılmaz bir manzara," diye mırıldanarak yanağından öptü.

"Öyle," diye kabul etti. "Sabahları onu görmeyi seviyorum. Bana hatırlatıyor." Durakladı. "Kaliforniya'da olmadığımı. Güvende olduğumu."

Onu biraz sıktı. "Her ikisi için de çok mutluyum." Kadın gülümsedi ve birlikte durup nehirdeki tekneleri izlediler. "Bu gece bana gelmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

O sırada.

Sorusu üzerine vücudunda karıncalanmalar başladı. "Evet," diye fısıldadı. "Eğer istersen."

"İstiyorum."

Onun kendisine dokunacağı, her yerini öpeceği ve kendisiyle sevişeceği düşüncesiyle meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Gözlerini kapattı ve nefesler küçük patlamalar halinde geldi.

Elleri kızın kollarının üst kısmına gitti ve omzunu öptü. "Eve gitmeliyim ki güne hazırlanabileyim."

"Ama..." diye başladı, arkasını dönerek.

"Katrina, arzunu hissedebiliyorum. Benimkiyle uyuyor. Ama seni öylece yatağına atıp becermek istemiyorum." Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Eğer kalırsam, yapacağım. Bu gece seninle yavaşça sevişmek ve sonra seni kendime yakın tutarak uykuya dalmak istiyorum."

Anna anlayışla başını salladı. Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Sen çok farklı bir adamsın," diye fısıldadı, ayak parmaklarına doğru ilerledi ve onu dudaklarından nazikçe öptü.

Çocuksu bir şekilde gülümsedi.

"Deniyorum." "Başarıyorsun."

Dün gece giydiklerini giymek için banyoya gitti ve sonra Anna onu kapıya kadar geçirdi. Anna'ya veda öpücüğü verdikten sonra, "Birazdan görüşürüz," dedi.

Hugo gittikten sonra Anna mutfığa gitti ve kahvaltısını yaptı. Aaron birkaç dakika sonra çıktı ve bir kase mısır gevreği doldurdu.

"Ee, yaptın mı?" diye sordu sırtarak.

"Neyi yaptım mı?"

"Sikiştiniz mi?"

"Aaron!" diye bağırarak koluna vurdu ve sonra gözlerini devirdi.

"Sen bunun cevabını bilirsin. Ben pek sessiz sayılmam."

"Herhangi bir çılgılık duymadım, bu yüzden cevabın hayır olduğunu tahmin ediyorum." "Doğru. Biz... Ben bu gece onun evine gidiyorum." Gülümsedi.

"Tekrar kaçırılmamam şartıyla."

Aaron başını salladı ve gözlerini devirdi. "Bu konuda şaka bile yapmamalısın. Dün gece bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

"Özür dilerim."

Aaron kıkırdadı. "Bunu bilerek yapmadığını biliyorum ve ne kadar ürkütücü olursa olsun kendini savunabildiğin için mutluyum."

"Devin burada olduğumu öğrenmeyeceği için mutluyum."

"Dün gece kaçtığın seksi adam kimdi?"

Stefanie ona doğru yürürken Anna şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Seksi çocuk mu?" "Evet, Aaron'a söyledim ve çıldırdı."

Anna yutkundu. "O benim koruyucumdu."

Stefanie ona şüpheyle baktı. "Gardiyanının seni ellemesine izin mi verdin?" Anna gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Üstünde oturuyordum, Katrina. Elinin eteğinden yukarı çıktığını gördüm."

Hugo biliyor mu?"

Anna yere baktı ve sonra ayağa kalkıp baktı

Stefanie'nin gözlerinin içine baktı. "Evet, Hugo vasimin on iki yaşından beri bana cinsel tacizde bulunduğunun farkında," dedi soğuk bir ifadeyle.

Stefanie'nin koyu kahverengi gözleri büyüdü ve esmer teni kül rengi oldu. "Oh. Oh, Tanrım, Katrina. Hiçbir fikrim yoktu. Tanrım! Çok üzgünüm." Gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Nasıl... Seni aldı...?"

Anna çenesini tuttu ve başını salladı.

"Aaron seni iyi buldu mu? Gardiyanın...?"

"Evet, ama ben iyiyim." Stefanie'nin pişmanlığı karşısında yumuşadığını fark etti. Stefanie geldiğinden beri Anna'yı hor görüyordu. En azından diğer dansçı insan olduğunu gösteriyordu ve Anna ona küçük bir gülümseme verdi. "Artık beni rahatsız etmeyecek."

Stefanie uzun bir nefes verdi ve endişeyle ona baktı. "Senin için en kötüsünü düşünmüştüm Katrina. Çok özür dilerim. Ben olmasaydım... Tanrım, belki de

oldu."

"Ben iyiyim Stefanie. Gerçekten iyiyim."

Hugo yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle yürüdü. Stefanie'yle anlaşamadıklarını biliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Anna başını salladı ve Stefanie'ye nazik bir gülümseme verdi. "Evet."

Stefanie Hugo'ya baktı ve sonra pişmanlık içinde başını sallayarak uzaklaştı.

"Ne oldu?" Hugo sordu.

Anna ona olanları anlattı.

Hugo içini çekti. "Umarım bu konuda boşboğazlık etmemiştir."

Anna'nın bütün sabah ve öğleden sonra midesinde kelebekler uçuştı. Kostümlü prova çok iyi geçti.

İşleri bittiğinde Hugo ona gülümsedi. Anna Vincent'ın sahneyi ayarlamasını beklerken kulağına "Bu gecedен sonra bale dünyasının diline düşeceksin," diye mırıldandı.

Anna kızardı ve yere baktı.

Geri sıçradı ve güldü. "Tüylerin gıdıklanıyor."

Anna kıkırdadı. Kırmızı tüylü özenli başlığı her zaman ayak bağı oluyordu. Dave, ne zaman birlikte dans etseler ağzının tüylerle dolduğunu söylüyordu. Hugo burnunu kırıştırdı ve Anna güldü. "Özür dilerim."

Gözlerini devirdi. "Zavallı Dave," diye güldü. Dave birkaç adım ötede duruyordu.

"Ne?"

"Yüzüm tüylerle doldu. O suratı neden yaptığını şimdi anlıyorum."

Dave güldü ve omuz silkti. "Bu gece yapmamaya çalışacağım."

Vincent onların bu gece için hazır olduklarından emin olunca, bu geceki diğer baleleri prova edebilmek için onları gönderdi. Anna kostümünü soyunma odasına dikkatlice astıktan sonra dairesine geri döndü.

Duş aldıktan sonra yatağına uzandı ve odanın karşısındaki pencereden dışarı baktı. Yatağından birkaç binanın tepesini görebiliyordu ve şehirdeki yüksek binaların sayısı karşısında büyülenmişti. Gözleri yavaşça kapandı ve uykuya daldı.

"Anna."

Anna'nın gözleri uzun zamandır ölmüş olan sesle açıldı. Alex pencerenin yanında duruyordu ve Anna yatağında doğruldu. "Alex!"

Başını iki yana salladı. Hayır. O gitmişti. Rüyalarını terk etmişti. Kendisini izleyen adama baktı. Uzun boylu ve her zamanki gibi yakışıklıydı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. "Gitmiştin. Gitmiştin."

Başını salladı. "Mecburdum. Ama yine buradayım."

Başını iki yana salladı. "Senden vazgeçtim. Hayatıma devam ettim."

Gözlerindeki hüznün Anna'nın ağlamak istemesine neden oldu.

"Benden vazgeçme, Anna. Lütfen. Yakında birlikte olacağız."

"Nasıl birlikte olabiliriz? Sen öldün." Başını tekrar salladı. "Hayır, Alex. Seni hayal etmeyi bırakmanın zamanı geldi. Hayatımda harika bir adam var. O yaşıyor ve beni önemsiyor."

"Onu seviyor musun? O da seni benim sevdiğim gibi seviyor mu?" Anna onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

"Ben... Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Sevebilirim. Artık her şey çok farklı. Ben farklı." Başını kaldırıp ona baktı. "Jack'i ben öldürdüm," diye fısıldadı.

Alex ona doğru yürüdü ve yanında diz çöktü. "Seni benim sevdiğim gibi seviyor mu?"

Gözleri yaşlarla doldu. "O yaşıyor," diye fısıldadı.

"Ya hala hayatta olsaydım, Anna? Ya yarın hayatına geri dönseydim? Beni geri alır mıydın?"

"Ama değilsin," diye sızlandı. "Ama ya olsaydım?"

Zihni Alex'in anılarıyla doldu. Onu gerçekten tanıyordu. O biliyordu Onunla ilgili her şeyi öğrenmiş ve buna rağmen onu sevmişti. Hugo onun gerçekte ne olduğunu bilseydi yine de onunla birlikte olmak ister miydi? Hugo Katrina'ya değer veriyordu. Anna gibi birine değer verebilir miydi?

Hugo, Alex'ten sonra tanıdığı en onurlu adamdı.

İlişkilerinde bir sonraki adımı atmadan önce, gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Anna?"

Alex'in derin, melodik sesi karşısında gözlerini kapadı. Uzun zamandır tekrar duymak istediği ses. Gözlerini tekrar açtı ve uzun zamandır sevdiği adamın gözlerinin içine baktı. "Bilmiyorum," dedi. dürüstçe cevap verdi.

Alex onun gözlerini aradı. "Seni her zaman seveceğim, Schatzi." Yanağına dokunmak için uzandı ve gözden kayboldu.

Anna gözlerini tavana dikti. Alex'i neden tekrar görmüştü? Aklı ona, Alex'le daha ileri gitmeden önce dürüst olması gerektiğini mi söylüyordu? Hugo mu? Hugo'yla daha derine inmekten korkuyor muydu? Ona tapıyordu ve dünyada yapmak isteyeceği son şey onu incitmektir. Onun için çok şey ifade ediyordu.

Ama dün gece bir gerçeklik kontrolü oldu. Artık "Katrina" olsa da, aslında sadece rol yapmıyor muydu? Hugo onu, Katrina gibi ve bu doğru olsa da, istismardan çok daha fazlası vardı. Devin'den kurtulduktan sonra, Yaşlı Müdire olmayı bırakacak mıydı? Wilhelm'in metresi mi olacaktı? Yoksa hayatını istediği gibi yaşamakta özgür mü olacaktı? Bu sorunun cevabını verebilecek tek bir kişi vardı. bu sorular.

Komodinden telefonunu aldı ve Wilhelm'i aradı. Wilhelm düzgün bir ses tonuyla, "Merhaba Anna," dedi. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Ondan haber almak için.

"Merhaba Wilhelm."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tereddüt etti. Soruların cevabını gerçekten bilmek istiyor muydu? İç çekti. Hugo'nun hatırı için, evet. "Devin'den kurtulduğumda... özgür olacak mıyım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... hayatımı istediğim gibi yaşamakta özgür olacak mıyım, yoksa... hala bir Yaşlı-Mürebbiye mi olacağım?"

"Ah." Bir duraklama oldu ve sonra bir iç çekiş. "Hâlâ bir Yaşlı Hanım olacaksın. Baban seni korumamız için bize verdi, *ja*, ama bu hediye geri alınamaz. Hâlâ bana ait olacaksın."

Anna birkaç kez yutkundu. "Yani... asla özgür olamayacak mıyım?" diye fısıldadı.

"*Nein*, Anna. Özür dilerim." "Oh."

"Oğlum zalim bir Efendi değildir, *Liebling*," diye ekledi usulca. "Bence her şey bittiğinde mutlu olacaksın."

Anna gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalıştı. "Evet... Biliyorum." Kurt iyi bir adamdı. Onu seviyordu. Anna da onu seviyordu. "Seninle nasıl konuştuğum için özür dilerim, Wilhelm."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Anna. Yanında olamayarak seni çok incittiğimi biliyorum. Bunun için gerçekten çok üzgünüm."

"Keşke bu gece burada olsaydın."

"Keşke ben de gelebilseydim. Gelip sana sürpriz yapmayı planlıyordum ama Jack'e olanlardan sonra... bu çok riskli."

"Anlıyorum." Ve anladı da. Elinden gelse burada olacağını biliyordu. "Pekala, tiyatroya geri dönmem gerekiyor. Sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, *Liebling*," dedi şefkatle. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu yatağının üzerine bıraktı. Şimdi Hugo'ya nasıl söyleyeceğini bulması gerekiyordu.

Anna akşam yemeğini yedi ve sonra tiyatroya geri döndü. Emin değildi. Aaron'un nerede olduğunu bilmiyordu ama bu gece dans etmiyordu, belki de dışarı çıkmıştı. Hugo soyunma odasında değildi, o da kendi odasına gitti ve pointe ayakkabılarını giymeye başladı. Daha sonra o da geldi ve bir süre sohbet ettiler.

"Gergin misin?" diye sordu.

"Evet. Yani, biraz. Şu anda gergin hissediyorum ama sahneye çıktığımda iyi olacağımı biliyorum." Sırıttı. "Garip ama benim için işe yarıyor."

Hugo güldü. "Anlıyorum. Her zaman başıma gelmiyor ama daha önce de başıma gelmişti."

"Heyecanlanıyor musun?"

"Evet, bazen. Bazen. Gelecek Perşembe için biraz gerginim." "Bu harika bir bale, Hugo. Beni dans ettirdiğin için onur duydum. seninle."

"Harika olmasına yardım ediyorsun, Kittycat. Sensiz aynı olmazdı."

Anna kızardı. Yemekten sonra onunla konuşmaya karar vermişti. Her zamanki gibi tatlı ve nazik davrandığı için minnettardı ama bu gece seks yapmayı planladıkları düşünülürse, beklediği kadar dokunaklı değildi. Ama yine de bunun olup olmayacağını bilmiyordu. Ona baktı ve hayranlık dolu bir gülümseme verdi. Ona gerçekten değer veriyordu ve her şeyin farklı olmasını diliyordu. Hayatının hikayesi. Ama en azından bu sefer onun öldürülmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Gösteriye hazırlanmak için biraz sonra ayrıldı. *Firebird*'ün *gösterisine* ancak ara verildiğinden biraz daha beklemek zorunda kaldı, ama yine de onun dansını kanatlardan izlemek istiyordu. Saçı ve karmaşık makyajı yapıldıktan sonra, müziğin başladığını duyana kadar biraz gerindi. Kanatlara doğru yürüdü ve Hugo'nun son dakika esneme hareketleri yaptığını gördü. Onu gördüğünde sııttı.

"Merhaba, Kittycat," dedi ona doğru yürürken.

"Dün gece kaçırdığım için seni dans ederken görmek istedim." Dudağının içini çiğnedi. "Sorun olur mu?"

"Elbette. Benim için kanatlarda olmana sevindim."

Kadın sııttı ve sonra adam ona göz kırptı. "Yakında görüşürüz."

Anna büyülenmiş bir halde dans edenleri izliyordu. Dans etmeyi sevdiği kadar izlemeyi de seviyordu ve farkına bile varmadan Hugo diğer dansçılarla birlikte selam veriyor, Anna da onu hararetle alkışlıyordu.

"Harikaydın," diye gülümsedi adam ona doğru yürürken.

"Teşekkürler," diye sııttı. Makyajının bozulmaması için yanağını hafifçe öptü.

Diğer baleler de akıp gitti, sonra ara verildi ve Anna'nın bir Şehir Balesi dansçısı olarak ilk kez sahneye çıkma zamanı geldi. Ve bu çok heyecan vericiydi! Kendini *Ateş Kuşu*'na dönüşmüş, sahnede uçarken, egzotik kuş olarak etrafta uçuşurken ve Prens'i kurtarıırken hissetti.

Son kez sahneden 'uçup gittiğinde' Hugo onu kucakladı.

"Harikaydın!" diye fısıldadı kulağına.

Başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, Kittycat," dedi, onun üst kolunu okşayarak. Alkışlar başladığında başını kaldırdı ve gülümsedi. "Eminim bu senin içindir."

Anna başını salladı ve selam verme zamanı gelene kadar onun elini tuttu.

Dave geldi ve Hugo'ya sııttı. "Onu alabilir miyim?" diye güldü.

"Elbette," diye güldü.

Anna, Hugo'nun kucağından sahnenin kenarına gelene kadar geçen iki saniye boyunca gergindi ama Dave'le birlikte sahneye çıktıklarında alkışlar daha da yükseldi ve hatta bazı bağırışlar bile oldu. Kızardı ve alçakgönüllü bir reverans yaptı. Kanatlardaki Hugo'ya bir bakış attı, Vincent da ona katılmıştı ve ikisi de ona gülümsüyordu. Seyirciler ayağa kalktı ve Anna Dave'e sııttı.

Birkaç dakika sonra, alkışlar nihayet dindiğinde, perde son kez kapandı ve Vincent ona doğru koştu. "Harika iş çıkardın Katrina," dedi ve ona sarıldı.

Her yerde sarılmalar, öpücükler ve tebrikler vardı ve sonra Anna nihayet üstünü değiştirmek ve yüzünü yıkamak için soyunma odasına geri dönebildi.

Hugo'ya ne söylemesi gerektiğini düşünmemeye çalıştı. Gösteri bittiğine göre, sinirleri gerilmeye başlamıştı.

Hugo birkaç dakika sonra kapıyı çaldı. "Hazır mısınız?"

Anna gülümsedi. "Evet." Çantasını aldı ve adamın uzattığı eli tuttu.

Hugo'nun dairesine doğru yürürken sessizdiler. Buraya sadece birkaç kez gelmişti. Balkonlu ve Lincoln Center'ın güzel manzarasına sahip tek yatak odalı küçük bir ev.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu kapıyı arkalarından kilitlerken.

Anna başını salladı ve etrafına bakındı. Bu geceyi dört gözle bekliyordu. Şu anda bile vücudu Hugo'yla birlikte olma fikrine tepki veriyordu. Ama kalbi ağrıyordu ve bir kez olsun vücudu yerine aklını ve kalbini dinleyecekti.

Yanından geçti ve elini tutarak onu kanepeye doğru götürdü. *Her zaman bir centilmen, diye* düşündü Anna kendi kendine. Tabii ki onu doğrudan yatak odasına götürmeyecekti. Bir sonraki adımı atmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktı. Özellikle de dün gecedен sonra.

"Bu gece çok sessizdin," dedi, hâlâ elini tutuyordu. "Her şey yolunda mı?"

Nasıl başlayacağına karar vermeye çalışırken ona baktı. Ah, her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdi! "Biz... şeylerle ilerlemeden önce, sana söylemem gereken bazı şeyler var," dedi usulca.

Elini sıktı ve ona nazik bir gülümseme verdi. "Tamam. Dinliyorum."

Parmakları iç içe geçmiş ellerine baktı. Karanlık, aydınlık, karanlık, aydınlık, karanlık, aydınlık. Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebilmişti? Ona zarar gelmemesi için bunu en başından durdurmalıydı.

"Katrina?" dedi usulca.

Ona baktı ve yutkundu. "Ben... Ben sandığınız kişi değilim. Daha doğrusu benim *ne* olduğumu düşünüyorsun."

Kaşları çatıldı ama nazik ifadesi değişmedi. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. " Durakladı, ellerine baktı ve sonra yukarı baktı. "Doğduğumda beni istediğine karar veren bir adam var. Ben diğer kızlardan farklıyım ve onda olan bir şeye sahibim. istiyor. Ebeveynimin ölümünü ve vasimin beni kendi gibi yetiştirmesini ayarlayan oydu. Yirmi yaşına geldiğimde beni vasimin elinden aldı ve...." Tereddüt etti. "Kölesi." Durakladı ve başka tarafa baktı. "Onun seks kölesi," diye ekledi usulca.

Hugo'nun ağzı şaşkınlıkla açıldı ama bir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve ona cesaret verici bir gülümseme verdi.

"Alex...o beni tamamen ona kapılmaktan kurtardı ve sonuç olarak ben ikisinin de oldu. Alex bunu diğer adamın benim üzerimde tam kontrol sahibi olmasını engellemek için yaptı. Benimle evlendi, böylece Diğer adama karşı avantaj. Üstünlük de diyebilirsiniz." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Alex beni sevdi, ben de onu sevdim. Hem de çok." Omuz silkti hafifçe. "Alex beni sevmeseydi de benimle evlenirdi, ama onun....." O yutkundu. "Hakkımdaki her şeyi biliyordu ve yine de beni seviyordu. O dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi ve beni seçti. " Sesi kesildi.

Hugo onun elini nazikçe sıkarak devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Evlendiğimizde...şey, De.....Yani, ilk adam beni zorla, .vicdansız yollarla. Alex benimle evlendiğinde, ben ona verilmiştim. yapılması gerektiği gibi. Bu oldukça karmaşık." Hugo'ya bir özür dileyen bir bakış.

"Sorun değil Katrina. Bana istediğinden fazlasını söylemek zorunda değilsin. için."

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Neden bu kadar iyi bir adam olmak zorundaydı ki?

"Sanırım bunu açıklamanın en kolay yolu, bana yasal olarak 'sahip olan' kişi olan babası tarafından Alex'le evlendirilmem. Alex öldüğünde, Wilhelm'in bakımına geri döndüm." Ne söyleyeceğini bilemediği için durdu. Uzun bir aradan sonra devam etti. "Benim burada olmamla, Bu diğer adamı zayıflatır ve sonunda onun 'sahipliğinden' kurtulurum. Ama Wilhelm'inkinden değil. Hayatımın sonuna kadar ona ait olacağım."

"Ve Alex'in kardeşiyle evlenmen bekleniyor."

Anna başını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yüksek Alman ailelerinin nasıl çalıştığını biraz biliyorum ve Aaron dün gece bana sizden biraz bahsetti."

"Wilhelm'i arayıp bir daha özgür olup olamayacağımı sordum, o da olamayacağımı söyledi." Gözlerini kırıştırdı. "Wilhelm de Kurt gibi iyi bir adam. Korkunç bir evliliğe zorlanmıyorum. Kurt aslında daha önce bana evlenme teklif etmişti ama... evlenemedik." Hugo'ya kederle baktı. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Kurt'le evlenmek zorunda kalacağımdan şüpheleniyordum ama...

Sen. Hem de çok. Sanırım kesin olarak bilmediğim için bu konuda fazladüşünmedim.Ama artık kesin olarak biliyorum. " Başını iki yana salladı. "Ben asla seni incitmek istedim, Hugo. Sen tanıdığım en iyiadamlardan birisin.Ama biz.....yatmadanönce sana söylemem gerekiyor" Gözyaşlarını geri kırıptı.

"Çok özür dilerim."

Hugo birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, Anna'yı sinirlendirdi ama onun sessiz saygısını hak ediyordu.

"Eğer duygusuz bir adam olsaydım ve geleceği umursamasaydım, 'siktir et' der ve seni hemen şimdi yatak odama götürürdüm. Sana sahip olabildiğim sürece seninle kalır ve zamanı geldiğinde gitmene izin verirdim." Durakladı. "Ama ben duygusuz bir adam değilim. Ciddi olmaya başladığımızda, bizim için bir gelecek hayal etmeye başladım."

Gözyaşları Anna'nın gözlerini yaktı. Onunla bir gelecek düşünmüştü. İyi.

"Biliyorum ki, eğer sana tutunsaydım, bu beni öldürecekti. senden vazgeçmek. Seni bırakabilir miyim bilmiyorum."

Kucağına bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Göğsü sıkışmıştı ve zorlukla nefes alabiliyordu. Elini çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Katrina," dedi eliyle çenesini kaldırarak. "Seninle geçirdiğim zamanın bir anından bile pişman değilim. Buna her zaman değer vereceğim. Ve gelecekte de birlikte geçireceğimiz zamana değer vereceğim." Gülümsedi. "Seninle dans etmeyi bırakmayacağım. Ve kesinlikle seni önemsemekten vazgeçmeyeceğim."

Gözyaşlarının arasından boğuk bir kahkaha attı. "Ben de seninle dans etmeyi bırakmak istemiyorum."

"Kendini suçlu hissetme, Kittycat. Benden neden bir şeyler sakladığını anlıyorum.

Ve gelecekte ne olacağını öğrendiğinde beni yönlendirmedin. Bana gelecek hafta söyleseydin çok daha fazla incinirdim. Ya da yarın."

Anna başını salladı ama yüreğindeki suçluluk duygusunu silemedi.

"Ama bence bu işi şimdi bitirmeliyiz, ikimizden biri daha fazla incinmemize neden olur. En azından romantizm açısından. Böylece daha sonra incinmiş aşıklar olarak ayrılmak yerine arkadaş kalabilir ve iyi bir dostluk kurabiliriz."

Tekrar başını salladı. Adam haklıydı. Ama hâlâ acıyordu. "Katrina?"

Yukarı baktı.

"Aaron'un dün gece bana anlattıkları hakkında seninle konuşacaktım. Her iki durumda da bu gece çözmüş olacaktık. Sorun yok."

"Özür dilerim," dedi ve sonra gözyaşları serbestçe döküldü. Hugo onu kendine çekti ve gömleğinin üzerinde ağlamasına izin verdi.

Hugo bir süre sonra onunla eve kadar yürüdü. Sessizdiler ama Anna kendini daha iyi hissediyordu. Hugo bunu iyi karşılamıştı. Bütün gün bunu düşündüğünü ve şimdiden onunla birlikte olmamayı kafasına ve kalbine yerleştirdiğini söyledi.

Dairesinin kapısına geldiklerinde onu yanağından öptü. "Yarın *Arches* için provalarımız var, unutma."

Anna gülümsemeyi başardı ve başını salladı. "Sabırsızlanıyorum."

Kapının kilidini açmasını bekledikten sonra vedalaştı ve asansörlere doğru yürüdü.

Anna içeri girdi ve oturma odasının ışığının açık olduğunu gördü. Aaron evde miydi?

Köşeyi döndü ve Aaron'u kanepede başka bir adamla öpüşürken görünce şaşkınlıktan donakaldı. Bir an büyülenmiş gibi baktı ve sonra boğazını temizledi.

"An-Katrina. Evde ne yapıyorsun?" diye sordu, en az onun kadar şaşkın görünüyor. Anna diğer adamı tanıyamadı. Kalın kumral saçları ve mavi gözleriyle kadınsı bir şekilde yakışıklıydı. "Hugo'yla kaldığını sanıyordum."

Hızla gözlerini kırptırdı ve başını salladı. Aaron bir anda onun yanındaydı. "Ne oldu?" diye sordu kolunu ona dolayarak ve onu kanepeye götürerek.

"Ayrıldık," dedi usulca. "Biz... ayrılmak zorundaydık. Ona söyledim.

....." Baktı

diğer adama ve Aaron'a baktı. "Ona ne olduğumu ve gelecekte benden ne beklendiğini söyledim. Bu ilişkiyi şimdi bitirmenin en iyisi olacağına karar verdik. Hugo karar verdi ve ben de kabul ettim."

"Oh, Kat, çok üzgünüm." Ona sıkıca sarıldı.

"Bunun en iyisi olduğunu biliyorum ama yine de acıtıyor." Aaron başını salladı.

"Biliyorum."

Tekrar diğer adama baktı. "Sanırım ben yatmaya gideceğim. Seni biraz yalnız bırakayım."

"Gerek yok. Cam anlayacaktır."

"Ah, evet, hiç sorun değil," dedi Cam nazikçe. "Bir ayrılıktan sonra yalnız kalmamalısın."

Anna başını salladı. "Sadece uyumak istiyorum." İddiasını haklı çıkarmak istercesine esnedi. "Bu gece çok dans ettim."

"Nasıl geçti?"

Anna zevkten kızardı. "Güzel."

"Ayakta O?"

Başını salladı. "İki perde çağrısı."

Adam sıırttı. "İşte benim kızım!"

"Teşekkürler. Sabah görüşürüz." Ona sarıldı ve sonra odasına gitti.

On Birinci Bölüm

Birkaç gün sonra Hugo'yu görmek o kadar da acı vermemeye başladı. Bir arkadaş olarak onun arkadaşlığından keyif almaya başladı. Diğer dansçılar ayrıldıklarına şaşırılmış görünüyorlardı, her ne kadar çıktıklarını açıkça belli etmemiş olsalar da. Sadece birlikte oldukları biliniyordu. Sorular soruluyordu ama Hugo sadece kendilerine göre sebepleri olduğunu ve bu işin peşini bırakmaları gerektiğini söylüyordu. Anna'nın kendisini aldattığına dair bir söylenti çıktığında sinirlendi ve hemen bu söylentiye bastırdı.

Anna hem Cuma hem de Cumartesi geceleri dans etti ve her iki seferde de ayakta alkışlandı. Çarşamba günü tekrar dans etti ve Perşembe günü Bahar Galası ve Hugo'nun Balesi'nin prömiyeri vardı.

Sahne arkasında kıpırdanarak müziğin başlamasını bekledi.

Hugo onun arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu.

"Katrina. Her şey yolunda."

Onun dokunuşu sakinleştiriciydi ve derin nefesler aldı. Bazen ona dokunduğunda damarlarında kıvılcımlar uçuşuyor, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu ama her zaman böyle hissetmeden onun yanında olmak giderek kolaylaşıyordu.

Açılış gecesi geçen hafta olmasına rağmen, Gala sezonun asıl önemli etkinliği idi. Seyirciler arasında çok sayıda ünlü ismin yanı sıra New York sosyetesinin önde gelen isimleri de vardı. Gösterilerden sonra, dansçıların konuklarla kaynaşacağı bir akşam yemeği vardı. Tom'un masasında oturacağını biliyordu, bu da ona gitme konusunda çok daha iyi hissettiriyordu ama yine de gergindi.

Müzik başladı ve perde açılıp göz kamaştırıcı sahne ışıkları yanarken Anna derin bir nefes daha aldı. Gözlerini kapattı ve kendini müzikle ve dansla bütünleşmeye bıraktı.

Bale yankılanan alkışlarla karşılandı. Hugo onu selamlamaları için dışarı çıkarırken sırtı. Takdir eden seyirciler karşısında yüreği hopladı.

Hugo için o kadar mutluydu ki, dayanmakta güçlük çekiyordu.

Gecenin ilk balesi olmasının iyi yanı, akşam yemeğine hazırlanmak için bolca zaman olmasıydı. Wilhelm'in ona aldığı lavanta rengi elbiseyi giydi ve keşke o da burada olsaydı diye düşündü. Onu görmek isteyen insanlar olduğunu hatırlayarak kendini rahatlattı. Bu gece dans. Tom ve karısı oradaydı ve onu önemsiyorlardı. Tommy de, her ne kadar karısının onu çok önemseydiğinden kuşkulansa da. Hugo'nun ve Aaron'un da onu önemseydiğini biliyordu. Giselle'le dans ettiği zamanki gibi kendini yalnız hissetmiyordu.

Koridor gürültülü bir hal aldı ve dansın akşam için tamamlandığını düşündü. Seyirciler arasında akşam yemeğine kalacak olanlar gezinti alanına doğru yola çıkacaklardı ve dansçıların mümkün olduğunca çabuk orada olmaları gerekiyordu.

Kapı çalındı. Anna kapıyı açtığında Aaron'ı yüzünde aptal bir gülümsemeyle karşısında buldu.

"Birlikte yola çıkmak ister misin?" diye sordu.

Anna başıyla onayladı. Hugo'yla birlikte gitmeyi konuşmuşlardı ama duyguları hâlâ hamdı ve iyileşmek için ayrı kalmaları gerektiğine karar vermişlerdi.

O ve Aaron tiyatroya doğru ilerlediler ve Anna loş lobiye girdiğinde nefesi kesildi. Dört kat yüksekliğindeki tavan güzel şeffaf kumaşlar ve çiçeklerle kaplanmıştı. Düzinelerce yuvarlak masanın ortasında, üzerlerinden rengârenk çiçekler sarkan uzun vazo benzeri süsler vardı. Anna odanın içinde yürürken çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Yüzlerce insan odanın içinde dolaşıyor, konuşuyor ve gülüyordu. Erkeklerin siyah smokinleri, kadınların zarif, renkli elbiseleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Oh, Aaron. Burası çok güzel." Etrafına bakındı. "Nereye oturacağımızı nasıl bileceğiz?"

"Bu tarafa." Aaron onu dansçılardan birinin oturduğu masaya götürdü. "Hey Mindy. Nerede oturuyoruz?"

Gülümsedi. "Bir bakalım." Önündeki panoyabaktı. "Aaron, sen otuz üç yaşındasın. Katrina, sen de." Yukarı baktı Katrina. "Vay canına. Masa bir. Belediye Başkanı'yla birliktesin. Ve herkesin dedikodusunu yaptığı şu seksi sarışın adamla."

Anna Aaron'a baktı. "Tommy?"

Omuz silkti. "Sanırım öğreneceksin."

Mindy masalarının olduğu yönü işaret etti ve uzaklaştılar. Aaron, "Dans etmek için seni sonra bulurum," dedi ve arkadaşını bulmaya gitti.

Masa.

Arada sırada duyulan kadın kahkahaları gürültüyü bastırıyordu. Anna kendini garip hissediyordu. Sosyal açıdan beceriksiz artık onun için uygun bir tanım değildi; artık sosyal ortamlarda her zamankinden çok daha rahattı ama bu tür durumlarda 'görevleri' olmasına da alışmıştı. Tom bu yüzden mi onun yanında oturmasını istiyordu? Devin'e yaptığı gibi toplantıya katılan erkekleri etkilemesine yardım edebilmek için mi? Büyük yuvarlak masalar arasında dolaşırken erkeklere göz gezdirdi. Onlardan herhangi biriyle sevişmesi bekleniyor muydu?

Anna etrafına bakındı ve masanın yanında bir numara gördü. dans pisti. Tom'un belediye başkanıyla aynı masada olması mantıklıydı. Ne de olsa şehri o yönetiyordu. Hakkında dedikodu yapılan 'ateşli sarışın adam' Tommy olmalıydı. Tommy çok yakışıklı ve çekiciydi. Ama onun bu tür etkinliklere genellikle babasıyla birlikte katıldığını hayal ediyordu.

Acaba

hep dedikodusu yapıldı? New York'ta dedikodu nasıl yapıldı? Anna genelde pek dikkat etmezdi. Ya çok dışındaydı ya da ilgisini çekmiyordu. Kimin kimi becerdiği ya da birinin saçının nasıl bir felaket olduğu kimin umurundaydı ki?

Tom'la göz göze geldi ve o yaklaşırken Tom gülümseyerek ayağa kalktı. "Katrina, gecenin yıldızı," dedi büyük bir sırıtışla ve yanağından öptü.

"Tom. .." Anna kızardı ve başını salladı.

"Katrina, karım Kelsey'i hatırlıyor musun?"

"Merhaba Katrina," dedi Kelsey nazik bir gülümsemeyle. Kahverengi saçları zarif bir şekilde toplanmıştı ve straplez, mavi şifon bir elbise giymişti. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

"Merhaba Bayan Pendleton," dedi Anna çekingen bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim. Sizi tekrar görmek de güzel." Kelsey, Anna'nın neden Devin'le birlikte olduğunu anladıktan sonra ona karşı hep nazik davranmıştı.

"Ve tabii ki Tommy ve eşi Kim."

Tommy ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Anna sertçe başını salladı ve Kim'e baktı.

Anna'yı üzgün ama biraz da kuşkulu bir bakışla izliyordu. Kim'in yüzü Anna'yla tanıştığında olduğundan daha dolgundu. Anna

Hamilelikten olsa gerek. Düz ve inanılmaz derecede parlak siyah saçları ve perçemleri yukarıdan gelen ışıkta parlıyordu.

Tom masadaki diğerk çiftleri tanıttı: Belediye Başkanı Timothy Craig ve eşi McKenna ile kentin önemli kişilerinden Scott ve Jennifer Moody. Vincent ve ortağı Walter da kısa bir süre sonra onlara katılacaktı.

Anna, tanıdık birinin kalabalığın arasından masalarına doğru ilerlediğini görünce uyandı. Uzun boylu ve sarışın olan bu adamın yüzünü yaklaşana kadar tam olarak göremedi ve nihayet görebildiğinde de keskin bir nefes aldı.

"Kurt?" diye fısıldadı.

Kurt dans pistini adımlarken ona gülümsedi ve önünde durdu. "Merhaba *Engel*," dedi usulca.

On İkinci Bölüm

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Seni dans ederken görmeye geldim. Ve nasıl olduğunu ilk elden görmek için." "Ama... gelemeyeceğini sanıyordum."

"*Vati* yapamaz. Ben yapabilirim. En azından onun yapabildiğinden daha kolay."

Kurt'ün mavi-gri gözlerinin içine baktı. Hakkında dedikodu yapılan kişi kesinlikle o olmalıydı. Her zamanki gibi yakışıklıydı ve uzun zamandır görmediği kadar rahattı.

Sırıttı. "Oturalım mı?" diye sordu, Tom'un yanındaki kendisine ayrılmış sandalyeyi çekerek.

"Ben... şey, evet," diye kekeledi ve oturdu. Kurt onun yanındaki sandalyeye oturdu. Tom'a baktı. "Onun geleceğini biliyor muydun?"

Tom gülümsedi ve başını salladı.

Belediye Başkanı, "Yeni gözde dansçımız Kurt'ü tanıyacak kadar şanslı mısın?" diye sordu.

Kurt kolunu Anna'nın sandalyesine doladı ve o rahat haliyle gülümsedi. "Ölmeden önce kardeşimle evliydi."

Anna, Kurt'ün onun üzerinde bu kadar çabuk hak iddia etmesi konusunda ne hissettiğini bilmiyordu. Buna hakkı olduğunu düşünüyordu ama... Hugo'nun bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyordu. Hugo'ya söylemeyi, onun kendisini görerek öğrenmesine tercih ederdi. zeminde.

Onu bulup bulamayacağını görmek için etrafına bakındı ve odanın öbür ucunda Vincent ve başka adamlarla birlikte olduğunu gördü.

Anna aniden ayağa kalktı. "Affedersiniz," dedi ve kalabalığı düşünerek olabildiğince hızlı bir şekilde odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Uzaklaşırken Kurt'ün gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Hugo onun kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve Vincent'a bir şeyler söyledikten sonra ona doğru yürüdü. "Katrina? Neyin var?"

"Kurt burada."

Ona baktı. "Buraya mı? Neden?"

"Sanırım bana sürpriz yapmak için geldi. Ben sadece...onu gelmesi için çağırdığımı falandüşünmeni istemedim.BEN. " Yutkundu ve başını kaldırıp

Hugo'nun nazik gözleri. Onun kollarının tekrar kendisine sarılmasını istiyordu. Neden ayrıldıklarını biliyordu ve özellikle şimdi bunun doğru bir karar olduğu çok açıktı ama bu onu daha az önemseydiği anlamına gelmiyordu.

Gözlerindeki bakış, onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu. Eğer yalnız olsalardı, onu öpebilirdi bile. "Bunu yapmayacağını biliyorum Kittycat," dedi usulca, elini uzatarak."Nerede... "

"Ne?" Kız, adamın kendisinininkini tutan eline odaklanmıştı. "Bu o mu?"

Anna dönüp baktı ve Kurt'ün yüzünde kararlı bir ifadeyle kalabalığın arasında ilerlediğini gördü. "Evet."

Hugo kıkırdadı. "Bir Dük'ün oğluna benziyor." Anna'nın bileğini tuttu ve elini onunkinden çekti. "Seni ondan uzak tutmayacağım, Katrina. Bu yüzden ayrıldık."

Tekrar ona baktı. "Ama Hugo....."

"Katrina." Kurt'ün sesi alçak ve neredeyse uyarır gibiydi? Bu Onun gibi değil.

Hugo gülümseyerek, "Sen Kurt olmalısın," dedi ve elini uzattı. "Ben Hugo Sintzenich."

Kurt ona şüpheyile baktı ama şaşkınlıkla başını salladı. "Sintzenich? Siz Alman mısınız?"

Hugo Almanca bir şeyler söyledi, Kurt de aynı şekilde gülerek karşılık verdi ve ortamı yumuşattı. Kurt kolunu Anna'nın beline doladı ve iki adam birkaç dakika Almanca sohbet etti. Anna birbirlerine baktı iki adam şaşkıındı. Ne diyorlardı? "Vay anasını.

Kurt?" Aaron, Anna'nın yanında belirdi.

"Aaron. Seni görmek çok güzel." Kurt selamlamak için genişçe gülümsedi. "Bu gece harikaydın. Her zamanki gibi."

Aaron sırtıttı. "Teşekkürler. Burada ne işin var?"

"An-Katrina'ya sürpriz yapmaya geldim."

Dansçılardan birkaçı küçük gruplarının yanından geçerken Anna onların kendisine ve Kurt'e baktıklarını gördü. Ne düşündüklerini merak etti ve Kurt'ten uzaklaşmaya çalıştı ama Kurt onu belinden sıkıca tutmaya devam etti.

Aaron Anna'ya bakarak kuru bir sesle, "Sanırım başardın," dedi.

Anna tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Hâlâ Hugo'ya karşı hisleri vardı ve Kurt binlerce kilometre uzakta yaşıyordu.

Kurt...farklıydı. Sahiplenici, hatta. Daha önce de olmuştu ama bu şekilde değil. Genelde ona karşı daha nazikti. Ona ne olmuştu?

Kurt biraz sonra onu masaya geri götürürken elini sırtından çekmedi. "Hugo'nun Alman olduğunu fark etmemiştim."

"Fark eder mi?" diye sordu, sesindeki soğukluk niyet ettiğinden biraz daha güçlü çıkmıştı. "Sadece biriyle çıkmama mı izin var? Almanlar mı?"

"Başkası yerine bir Alman'ı becermeni tercih ederim."

"Bu da ne demek şimdi?" Anna öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Binlerce mil uzakta yaşıyorsun ve babandan öğrendiğime göre ne olursa olsun sonunda bana sahip olacaksın." O Kurt'le birlikte olma fikrinden hoşlanmadığını içten içe biliyordu ama onun bu tavrına kızmıştı.

"Bence burada bir erkek arkadaşın olacaksa, Alman olmasına sevindim."

Anna ona ters ters baktı. "Yani Alman olduğu sürece etrafta dolaşmamın bir sakıncası yok mu?"

Kurt omuz silkti. "İhtiyaçlarınız olduğunu biliyorum ve ben onları tam olarak karşılayacak kadar burada değilim. Alman olması gerektiğini söylemiyorum, sadece Alman olmasından memnun *olduğumu* söylüyorum."

Anna şaşkınlıkla başını salladı. "Yani sen ve ben artık 'birlikte' miyiz?"

"Sanırım bu şekilde görebilirsiniz."

"Bunu bana söylemeyi mi planlıyordun? İsteddiğimi yapmakta özgür olduğumu sanıyordum."

"Sen... ben etrafta olmadığım zaman."

Anna durdu ve Kurt'e baktı. Duyduklarına inanamıyordu. İnançsızlıkla gözlerini kıstı ve başını salladı. "Sen de Devin kadar kötüsün," diye fısıldadı ve uzaklaşmak için döndü ama Devin kolundan tuttu.

Gözleri buz kesmiş olsa da yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi etrafına bakarak ve sonra onun gözlerine kilitlendi. "Ben Devin *değilim* ve bunu sen de biliyorsun."

Cevap vermek için ağzını açtı ama MC konuşmaya başladı ve Kurt onu nazikçe koltuğuna itti. Oturdu ve kollarını kavuşturdu

göğüs. Kurt ona bir bakış attı ve o da içini çekerek ellerini kucağına bıraktı.

Yemek boyunca, doğrudan bir soru sorulmadığı sürece sessiz kaldı. Kurt çok sevecendi, en azından fiziksel olarak, onu görmezden geliyordu. Soğukluk ve ders aralarında kolunu onun etrafında tutmak ya da kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilmek, o da bunu görmezden geldi.

Son yemekten sonra dans başladı ve pist çiftlerle dolarken Kurt onu piste çıkardı. Onu kendine yakın tuttu, parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi ve göğsüne bastırdı.

"Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?" diye sordu usulca. "Neden bir pislik gibi davranıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Eşeklik etmeye çalışmıyorum, Anna. Durumu kontrol altına almaya çalışıyorum. Sınırlarını belirlemek için."

"Beni bir sürtük gibi gösterdiğini düşünmüyor musun? Erkek arkadaşımı görmezden gelirken yakışıklı bir yabancıya olan sevgimi göstererek?"

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ben... bu şekilde düşünmemiştim. Ama yine de bir erkek arkadaşın olmamalı," diye hızla ekledi.

Anna ofladı pufladı. "Tüm bu kurallar ne zaman devreye girdi ve nedenbana bunlardan bahsedilmedi?Eğer bilseydim. " İç çekti. "Tanrım, Kurt, eğer bilseydim Hugo'yla asla ilişkiye girmezdim. İkimizi de büyük bir acıdan kurtarabilirdim."

"Biz mi?"

"Hugo ve ben." İç çekti. "Babanla konuşurken öğrendiklerim yüzünden geçen hafta ayrıldık. Merak etme. Başka bir ilişkiye girmeyeceğim. Başka birini incitmek istemiyorum."

"Onu sadece becerdiğini sanıyordum."

"Hiç böyle birlikte olmadık Kurt. Gidiyorduk vesonra Jack ortaya çıktı " Yutkundu. "Her şey yüzünden, biz Bu işi bir an önce bitirmenin daha iyi olacağına karar verdik." "Onunla yatmadın mı?" dedi usulca. "Gerçekten mi?"

"Bir centilmen olmaya ve işleri fazla ileri götürmemeye kararlıydı. Geçen hafta ben ona söyleyene kadar ne olduğumu bilmiyordu."

Bir süre sessizce dans ettikten sonra Kurt sessizliği bozdu. "En son ne zaman seks yaptınız?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Birkaç hafta sanırım."

Kurt'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim."

Anna kaşlarını çatı. "Teşekkürler," dedi acı acı. Kurt gerçekten de ona kendini sevdirmeye çalışıyordu, değil mi?

"Hayır.... demek istedim." İçini çekti. "Bence bu iyi bir şey. " "Bence iyi.

müzik sona erdi.

"Gidebilir miyim?"

Kurt başıyla onayladı ve kadın onu dans pistinin ortasında bıraktı. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı ve dışarı çıktı.

"Katrina!"

Anna döndüğünde Stefanie'nin hızla ona doğru yürüdüğünü gördü. "Sen iyi misin? Geçmişinden gelen başka bir kötü adam mı?"

Stefanie Jack'i öğrendiğinden beri Anna'nın koruyucusu haline gelmişti. Anna mutsuz olduğunda, Stefanie onun iyi olduğundan emin olmak için yanında olan ilk kişiydi. Anna bir arkadaşı olduğu için minnettardı. Bir kadın arkadaşı.

"Hayır, o aslında geçmişimden gelen iyi bir adam. Sadece bu gece göt gibi davranıyor."

"Buna sevindim. Çünkü o nefis biri ve onu tiyatronun arkasına götürüp kıcını tekmelemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Anna gülümsedi.

"Hugo ile ayrılmanızın sebebi o mu?"

Anna başını salladı. "Şey, dolaylı olarak evet." İçini çekti. Kalbi Hugo için acıyordu. "Uzun zaman önce Kurt'ün kardeşiyle evliydim. O öldü ve şimdi benden Kurt'le evlenmem bekleniyor."

Stef sırtıttı. "Bu o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyor. Onun gibi biriyle. Ama....., demek istediğim, neden evlenmem bekleniyor?

kocasının kardeşi mi? Bu çok eski moda görünüyor."

"Onlar çok eski bir Alman ailesi ve işler böyle yürüyor. Hugo bile öğrendiğinde eninde sonunda Kurt'e gitmem gerektiğini biliyordu. Bu yüzden ayrıldık. Çünkü birbirimize çok fazla değer veriyoruz. daha sonra baskı altında bitirmek zorunda kalacağım." Anna çeşmenin yanına oturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Ama Kurt bu gece tam bir pislik gibi davranıyor ve nedenini anlamıyorum. Genelde çok tatlı ve rahattır."

"Çok seksi!"

"Kardeşini görmeliydin," dedi Anna sevgiyle. "O hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı."

"Lanet olsun, kızım. Başka kardeşin var mı?"

Anna başını salladı. "Hayır, ama birkaç kuzenim var, gerçi kimin evli

olup olmadığını hatırlayamıyorum. Görmeyeli yıllar oldu.

Onlar. Hepsi birbirine benziyor. Şaşırtıcı."

"Beni düğüne davet etsen iyi olur," diye güldü Stef.

"Elbette, gerçi Alman düğünleri Amerikan düğünlerinden çok farklı." Anna ona JP'nin ofisinde evlendiklerini ve büyük bir kilise düğünü olmadığını anlattı.

"Bu çok boktan," dedi. "Amerikalı bir kız nasıl olur da büyük beyaz bir düğün yapmaz?"

"Onun bir Dük olduğunu söylemiş miydin?" Anna sırtıttı.

Stef onun koluna vurdu. "Kapa çeneni!" diye güldü. "Lanet kız. Sızlanmayı bırak ve içeri girip onun kemiklerini kır."

Anna içini çekti ve arkasına yaslanarak yıldızsız gökyüzüne baktı. "Ona ne oldu bilmiyorum." İçinden bir ses içeri girmesi gerektiğini söylüyordu ve isteksizce Stefanie'yle birlikte ayağa kalkıp beton avludan geçerek tiyatroya doğru ilerledi.

Kurt kapının yanındaydı, Aaron ve diğer birkaç dansçıyla konuşuyordu. Kızlar onunla utanmazca flört ediyordu ve o da onlarla birlikte gülüyor, neredeyse flört ediyordu ama tam olarak değil.

Anna iç çekti. Bir Büyük-oğul ile evli olmak böyle bir şeydi işte. Eşleri evde onlar için her şeyin mükemmel kalmasını sağlarken, onlar istediklerini yapmakta özgürdü. Anna'nın karılık görevlerinin yanı sıra yerine getirmesi gereken başka görevleri de vardı.

Stef sempatik bir şekilde gülümsedi. "Pislik gibi davrandığı için üzgünüm. Belki de onu kışkandırmalısın." Sırtıttı. "Bu gece harika görünüyorsun. Buradaki herhangi bir erkeği elde edebilirsin."

Anna bunun doğru olduğunu biliyordu. Adam ilk başta ilgilenmese bile onu baştan çıkarabilirdi. Ama bunu istiyor muydu? Bu oyunu oynayacak kadar kızgın mıydı?

Kurt ile oyun mu? Kışkanır mı ne yapardı? Onu daha önce kızgın gördüğünü hatırlamıyordu. Öfkesi babasınıninki gibi mi büyümüştü?

Kurt ona doğru döndü ve o da hemen arkasını döndü. onu izlediğini gördü. Stefanie'nin omzunun üzerinden Hugo'nun ince kırmızı bir elbise giymiş bir kadınla dans ettiğini ve onunla birlikte güldüğünü gördü. Kalbi göğsünde çarptı ve başını başka yöne çevirdi.

"İşte buradasın, Katrina." Tommy onun önünde belirdi. "Benimle dans eder misin?"

Küçük bir gülümsemeyle başını sallamadan önce bir an boş bir ifadeyle ona baktı. Stefanie ona göz kırptı. Hiç değilse Kurt'ü kışkandırabilirdi. Önemsiz bir şeydi, biliyordu ama umurunda değildi.

"Kim nerede?" Tommy dans pistinde ona sarılırken Anna sordu.

"Annemle, sanırım, biraz temiz hava almak için." "Oh."

"Anna, birkaç hafta önce sana yaptığım şey için özür dilerim. Seni o şekilde terk etmekten nefret ediyordum ama aramayı görmezden gelemezdim."

Anna omuz silkti. "Biliyorum. Sanırım bu da Metres olmanın bir parçası." Odanın diğer ucundaki Kurt'e baktı. "Sanırım eninde sonunda bunu daha iyi anlayacağım."

Tommy başını çevirdi ve onun bakışlarını izledi. "Ondan hoşlandığını sanıyordum."

Anna gözlerini Tommy'nin smokin gömleğinin düğmelerine dikti. "Baktım. Ama o artık... farklı." Yukarı baktı. "Bu gece tam bir pislik gibi davranıyor."

Tommy kaşlarını çatı. "Onun böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum. Sen dans ederken seninle büyülenmişti." Omuz silkti. "Sanırım hepimiz öyleydik.

Dans ederken oldukça büyüleyicisin."

İltifat karşısında yarı gülümsedi ve sonra ona baktı. "Eğer bir ara tekrar uğramak istersen, uğrayabilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Omuzlarını silkti. "Sahip olduğumu sandığım özgürlük gerçek değil, bu yüzden görevlerime yeniden alışabilirim. En azından tacizcilerin beni görmeye gelmesi konusunda endişelenmeme gerek yok."

Tommy ona üzgün bir bakış attı. "Özür dilerim Anna. Ben... ben senin istediğini yapmakta özgür olduğumu sanıyordum, ama babam son zamanlarda Wilhelm'le çok konuşuyor. Bir şeyler değişti."

"Keşke ne olduğunu bilseydim. O zaman özgürlüklerimin elimden alınmasını anlayabilirdim." İç çekti. "Kurt'le kavga etmekten hoşlanmıyorum. Onun bir pislik olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum." Kurt'ün gülmeye ve etrafındaki kadınlarla şakalaşmaya devam etmesini izledi. Oadaki bu değişime ne sebep olmuştu?

Şarkı bittiğinde Kim'in masaya döndüğünü ve Tommy'nin onun yanına gittiğini gördüler. Anna ne zaman eve gidebileceğini merak ederek partinin kenar mahallelerinde dolaştı. Kurt'e bağlı olmak onu yalnız hissettiriyordu. Yeni "özgür" hayatı artık sona ermişti ve evlenip Almanya'ya taşınacakları zamana kadar bekleyecekti.

"Nerelerdeydin?" Uzun bir süre sonra nihayet ona yaklaştığında Kurt sordu. Çember onun için genişledi ve adam kolunu onun beline koyarak onu tekrar ele geçirdi.

Kordonun etrafında uzun, yavaş bir tur atmıştı. "Dolaşıyorum."

Etrafındaki konuşmalar devam ederken gözlerini boşluğa dikti.

Kurt tarafından ele geçirilmekten daha kötü şeyler de vardı. Örneğin Devin. Kurt ona Devin gibi zarar vermedi. Bunun için minnettar olmalıydı. Ama neler olup bittiğini bilmesini beklemek yerine kendisine söylenmiş olmasını diliyordu. Kendisi olmak için bir ayı vardı ve şimdi bitmişti. Bunu kabullenmeli ve Kurt'e ne olduğunu anlamayı ummalıydı.

Parti nihayet dağılmaya başladığında, gece yarısını çoktan geçmişti, çantasını almak için masaya gitti.

"Dairen nerede?" Kurt onun arkasında durup kollarının üst kısmını sevecen bir tavırla okşarken sordu.

"Sadece birkaç blok ötede." Döndü. "Nerede kalıyorsun?"

"Plaza."

"Oh." Onunla gitmesini mi bekliyordu? Eğer beklemiyorsa bu onu şaşırtırdı.

"Sahne arkasından bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Anna başını salladı. Yarın da alabilirdi. Sadece eve gidip uyumak istiyordu.

Kurt onun elinden tuttu ve birçok misafirin bulunduğu valeye götürdü. araçları bekliyorlardı. "Yarın akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Yarın gece için bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Omuz silkti. "Planın olup olmadığını bilmiyordum." Yüz ifadesi, planları olup olmamasının önemli olmadığından şüphelenmesine neden oldu.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun yoksa çıkacağımızı mı söylüyorsun?" "Hangisini tercih edersin?"

"Fark eder mi?"

"Nazik olmaya çalışıyorum Katrina."

Anna huffed. "Ne zaman hazır olmamı istiyorsun?"

"Provalar ne zaman bitiyor?"

"En geç altı."

"O zaman seni yedi buçukta alırım."

"Tamam."

Bir limuzin yanaştı ve Kurt onu limuzine götürdü ve bindiler.

"Adresiniz nedir?"

"Beni oteline geri götürmeyecek misin?" Kurt
çenesini sıktı. "Gelmek istiyor musun?"

"Hayır."

Uzun bir süre gözlerini kapadı. "Peki adresiniz nedir?" Anna ona
söyledi ve o da şoföre tekrarladı.

Birkaç dakika sonra arabayı apartmanın önüne çektiler. Adam
onunla birlikte dairesine çıktı ama kapının önüne gelene kadar
konuşmadılar.

"Al." Ona küçük bir kutu uzattı. "İnsanlar ilişkimizin durumunu bilsin
diye."

İçinde güzel bir elmas yüzük vardı. Anna başını kaldırıp Kurt'ün
yüzündeki gergin ifadeye baktı. "Yani, nişanlandık mı?"

Kurt başını salladı.

"Ne zaman evleneceğiz?"

"Sen Devin'den kurtulana kadar evlenemeyiz. Uzun bir nişanlılık
dönemi olacak." Bu konudaki konuşma tarzı çok işvari görünüyordu.
"Özel zamanımı... özel tutacağım. Burada kimse benim çapkın olduğumu
düşünmeyecek."

Anna'nın nefesi kesildi ve gözleri yaşardı. Şaşkınlıkla Kurt'e bakarken
çenesi titriyordu. Çenesi sıkılmıştı ve gözleri sertti.

"Ne yaptığın umurunda değil, sadece özel kalsın," diye ekledi usulca.

"Seninle kalmazsam insanların bunu tuhaf karşılayacağını
düşünmüyor musun?"

titreyen bir sesle sordu.

"Gelip izlemek ister misin?"

Anna kalbindeki bıçağı hissetti ve o ağladığını görmeden önce
kapısının kilidini açmak için döndü. "Yedi buçukta hazır olurum."

Karanlık dairenin içine süzüldü ve kapıya yaslanarak yere doğru kaydı.
Vücudu kederden titriyordu. Bu bir
Sevgisiz bir evlilik. Onunla görevi gereği evleniyordu, başka bir şey için
değil. Her ne kadar kızgın olsa da, bu kızgınlık gerçek bir
hoşnutsuzluktan çok incinmişlikten kaynaklanıyordu. Tanıdığı ve aşık
olduğu Kurt bu değildi.

Belki de bu kadar üşümemiş olsaydı, soğuk ahşap zemin yerine
onun yatağında olacaktı. Yan tarafına kıvrıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

On Üçüncü Bölüm

Bir şekilde önceki gece yatağına gitmişti, çünkü yatağında uyandı. Bir önceki gecenin korkunç anıları hafızasında canlandı ve yatağına oturup yere baktı. Pijamalarını bile değiştirmemişti ve elbisesi buruş buruştu.

Duş almaya gitti ve acıyı sileceğini umarak sonsuza kadar sıcak suyun altında durdu. Sıcaktan başı dönene ve dışarı çıkması gerektiğini anlayana kadar suyu ısıttı da ısıttı.

Antrenman kıyafetlerini giydi, saçlarını topladı ve yüzüğü taktı. Çok etkileyici bir elması, en az birkaç karatlıktı ve pencerelerinden giren güneş ışığında parlıyordu. Ana yuvarlak elmasın etrafında iki küçük yuvarlak elmas ve daha da fazla yuvarlak elmas vardı bandın etrafında kanallar vardı. Ağırdı. Eğer bunu ona aşkından vermiş olsaydı, ona bayılırdı. Ama bu ona zorunluluktan verilmişti ve kaybettiği özgürlüklerinin şatafatlı, alaycı bir hatırlatıcısı gibi görünüyordu.

Ama mutlu ve aşıkmiş gibi davranması gerekiyordu. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Sessiz bir memnuniyetin idare edebileceği en fazla şey olacağına karar verdi ve kahvaltı etmek için dışarı çıktı. Bitirmek üzereyken Aaron çıkageldi.

"Vay anasını!" diye haykırdı kızın eline bakarak. "Kurt?" diye sordu.

Anna başını salladı ve kâsesini bulaşık makinesine koydu.

Aaron geldi ve onun elini tuttu. "Bu çok etkileyici." "Evet," diye mırıldandı ve kanepeye oturmaya gitti.

"Sorun ne?" diye etrafına bakındı. "Senin burada ne işin var? Kurt'le birlikte olacağını sanıyordum."

"Sanırım başka planları vardı."

"Başka planlar...?" Aaron başını salladı. "Gidip başka birini mi becerdi?"

Anna omuz silkti. "Sanırım öyle. Yani, bunu ima etti. İstersem izleyebileceğimi söyledi."

"Onun nesi var böyle?"

Tekrar omuz silkti. "Önemli değil. Ben rolümü oynayacağım ve o da gidecek... yakında, umarım."

Aaron kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi.

Yüzüğü stüdyoda dikkatlerden kaçmadı ve birçok kişi Hem yüzük hem de Kurt için hayranları etrafını sarmıştı. Elinden geldiğince gülümsedi ve soruları yanıtladı ama ders başladığında şükretti. Hugo ona nazıkçe gülümsemiş ama bir şey söylememişti ve stüdyonun diğer tarafında duruyordu.

Anna mutsuzdu ama bunu göstermeye cesaret edemiyordu. Isınma sırasında etrafına bakındı, dün gece Kurt'ün etrafında olan kızları gördü ve hangisiyle yattığını merak etti. Balerinlere karşı bir ilgisi vardı. Sonra gerçekten bilmek istemediğini fark etti ve kendini dansına kaptırarak çalışmaya koyuldu.

Provası biraz uzun sürmüş ve eve geç gelmişti ama Kurt kapıyı çaldığında hazır olmayı başarmıştı. Kapıyı açıp çantasını almaya gittiğinde ona zar zor baktı.

Kurt onu Times Meydanı'nda güzel bir restorana götürdü. Kurt ona bir soru sormadıkça konuşmuyordu ama Kurt'ten hoşlanmadığını da belli etmemeye çalışıyordu. Sadece sessizdi.

Akşam yemeği getirilirken aklına bir düşünce geldi. Bekledi. sunucunun gitmesini istedi ve sonra Kurt'e baktı. "Yaşlı Oğul'un karısının bakire olması gerektiği meselesi yüzünden mi benimle yatmıyorsun?"

Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Evlenene kadar birlikte yatmamamız gerekiyor."

"Tekrar seks yapmak için gerçekten bir yıldan fazla beklememi mi bekliyorsun?"

Kurt içini çekti ve şarabından bir yudum aldı. "Ne yaptığın gerçekten umurumda değil. Sadece özel kalsın."

Anna utanarak ellerine baktı. Bir an için, belki de onunla birlikte olmak istemediği için onu uzak tuttuğunu düşünmüştü. Ama onu istemediği çok açıktı. Kalbindeki bıçak tekrar saplandı ve günün geri kalanında konuşmadı.

Akşam yemeği.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu uzun ve rahatsız edici akşam yemeğinden sonra evine dönerlerken.

Kurt pencereden dışarı baktı. "Bu gece. Kalıp seni yine dans ederken izleyecektim ama..." Omuz silkti. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."
"Oh."

Arabada geçen birkaç dakika akşam yemeğinden bile daha rahatsız ediciydi.

Limuzinin dışında dururken, "Lütfen şehre ne zaman döneceğini bana bildirir misin, böylece hazırlıklı olabilirim?" diye sordu. Ondan kendisini kapıya kadar geçirmemesini istemişti çünkü sadece ondan uzaklaşmak istiyordu.

Kurt başını salladı. Bir an için acı dolu bir ifadeyle ona baktı ve sonra donuklaştı. "Ne zaman olacağını bilmiyorum ama evet, seni arayacağım."

Anna başını salladı ve sonra başı öne eğik bir şekilde yavaşça uzaklaştı.

Ayak sesleri duydu ve sonra Kurt'ün kolları ona dolandı ve onu etrafında döndürdü. Bir dakika boyunca ona baktı ve sonra aç, tutkulu bir öpücükle dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kız kaçmaya çalışarak adamın göğsünü itti ama adam çok güçlüydü. Onu göğsüne bastırdı ve kalbinin ellerine çarptığını hissedebiliyordu. Bir eli onu belinden tutarken, diğeri saçlarına dolanmış, öpücüğü derinleştirmeye çalışıyordu ama o çırpınmaya devam etti, gözlerinde yaşlar vardı

Şimdi. Neler olup bittiğini anlamıyordu ve onun değişen tavrı karşısında korkmuş ve kafası karışmıştı.

Tutuşunu hafifçe gevşetti ve gözlerinin içine bakması için başını tuttu. "Çok üzgünüm *Engel*," diye fısıldadı. Onu son bir kez öptü ve sonra serbest bıraktı.

Titreyen eliyle şişmiş dudaklarına dokundu ve ona baktı. "Anlamıyorum," diye inledi.

Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Ona üzgün bir bakış attı ve sonra dönüp limuzine doğru yürüdü. Limuzine bindi ve kapı kapandı. Limuzin dakikalar sonra uzaklaşırken kadın bakakaldı.

Az önce ne olmuştu? Ona bakış şekli... eski Kurt'tü. Aşık olduğu kişi. Ama neden bu kadar soğuktu ve neden onu tekrar terk ediyordu? Neden özür dilemişti?

Döndü ve binaya doğru koştu.

Aaron daha sonra eve geldiğinde kız hâlâ yatakta ağlıyordu. Aaron onun yanına uzandı ve onu kendine çekti.

"Ne oldu?" diye sordu usulca, saçlarını okşayarak.

Anna ona o gece olanları anlattı.

Aaron, "Bu hiç mantıklı değil," diye yorum yaptı.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Kafam çok karışık. Beni öpen o eski adamdı ama sonra çekip gitti."

"Üzgünüm tatlım. Keşke yardım edebilseydim ama benim de kafam senin kadar karışık."

Kapı çalındı ve Anna Aaron'a baktı. "Birini mi bekliyordun?"

Başını salladı.

"Cameron." "Ah."

"Gidip onu içeri alayım," dedi oturduğu yerden. "Hemen döneceğim."

Boğuk sesler duydu ve birkaç dakika sonra Aaron geri döndü.

"Bizimle film izlemeye gelmek ister misin?"

Anna başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Dün gece iyi uyuyamadım. Sanırım yatmaya gideceğim."

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa gel beni al."

Anna birkaç hafta sonra doğum gününü kutlamak için onu arayana kadar Kurt'ten haber alamadı. Kısa bir görüşmeydi.

Aaron doğum gününün olduğu gece ona bir parti verdi. dansçılar katıldı. O gece performans sergileyenler, işleri bittikten sonra geldiler.

Anna, Kurt'ten gelen gergin telefona rağmen iyi vakit geçirdi.

Anna çoğu zaman seksi düşünemeyecek kadar meşgul ya da yorgundu ama artık haftalar geçmişti ve bunu hissetmeye başlamıştı. Şirketteki herkes onun nişanlı olduğunu biliyordu ve masumca flört etmekten daha fazlasını yapması bile iyi bir fikir olmazdı. Kısa bir süre Hugo'ya yaklaşma fikrini düşündü ama sonunda öyle bir noktaya gelmişlerdi ki Duyguları kontrol altındaydı ve birbirlerinin yanında yeniden kendileri olabildiler. Bunu mahvetmek istemiyordu. Hugo'ya çok değer veriyordu. Ve Aaron'ın Cameron'la ciddi bir ilişkisi olduğu için ona yaklaşamıyordu bile. Tanrım, biriyle yatması gerekiyordu!

Terasın kenarında durmuş, şehrin ışıklarına bakıyor ve bir çözüm bulmak için beynini zorluyordu.

"Doğum günü kızı nasıl?" Hugo gelip korkulukta onun yanında durdu.

Derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. En iyi doğum günlerimden biri." "Doğum gününde genellikle ne yaparsın?"

"Fazla değil." Bir dakika düşündü. "Yirmi üçüncü yaş günüm için bir doğum günü yemeği yedim. Geçen yıl sahte erkek arkadaşım bana sürpriz bir parti vermişti." Omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

"Sahte erkek arkadaş mı?"

"Çıkıyormuş gibi yaptığım biri çünkü... başka biri sahte de olsa istikrarlı bir ilişkiye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu."

"Seni kontrol etmek isteyen aynı kişi mi?"

Anna başını salladı, Peter hakkında gülümsedi. "O kadar da kötü değildi. Bir süre sonra gerçekten iyi bir adam oldu. Beni tanıdıktan sonra sanırım."

Hugo başını salladı. "Kurt aradı mı?"

"Kısaca." Gökyüzüne baktı. "Ona ne olduğunu hâlâ anlamıyorum. Eskiden çok sevecen ve iyi biriydi."

Hugo elini onunkinin üzerine koydu. "Çok üzgünüm Katrina. Keşke... Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Ben de," dedi usulca. Onun nazik gözlerinin içine baktı. Onunla dans etmenin en güzel yanlarından biri, ona ne kadar değer verdiğini kabul edilebilir bir şekilde gösterebilmesiydi. Çoğu zaman onu "unutmuştu" ama bazen kalbi onun için acıyordu. Özellikle de kendini yalnız hissettiğinde. Şimdi olduğu gibi.

Gözlerinin içine baktı, vücutları birbirine yaklaştıkça gözleri kararıyordu. "Katrina..." diye fısıldadı.

Anna gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. Onu cesaretlendirmek ona haksızlıktı. "Özür dilerim, Hugo."

"Seni özledim, Kittycat."

Anna ona bakmamak için içindeki her şeye karşı savaştı. Kollarını ona dolamak ve yapamayana kadar onu öpmek istedi. Artık nefes alamıyordu. Ama yapamadı. "İçecek bir şeye ihtiyacım var," dedi usulca, elini çekti ve daireye geri döndü.

Haziran ayının ilk haftası bahar performanslarının son haftası oldu. *Midsummer Night's Dream* bir araya geldi ve sezonu güzel bir şekilde kapattı. Sezonun her performansında ayakta alkışlanmış ve basının gözdesi haline gelmişti.

Kumpanya birkaç gün dansa ara verdi, ancak Temmuz ayında New York'a yapacakları turneye hazırlanabilmek için Çarşamba günü yeniden başladı. Anna hâlâ kumpanyayla seyahat edemiyordu. Vincent bir şeylerin değişebileceğini umarak Tom'la konuşmuştu ama Tom özür dileyerek yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. İyi tarafından bakacak olursak, bu

Anna, yaklaşan bir performansın baskısı olmadan repertuardan bir demet öğrenme fırsatı.

Haziran ayının sonlarına doğru Anna hastalandı. Uyandığında kendini pek iyi hissetmiyordu ama bunun üzerinde fazla düşünmedi. Son birkaç haftadır kendini pek iyi hissetmiyordu ama çoğunlukla yorgundu. O sabah grip olmuş ya da hamileymiş gibi hissetti ama hamile olmadığını biliyordu. Yaptığı tek seks, bir süre önce satın aldığı bir vibratörle olmuştu.

Ama "hastalanmadı", bu yüzden üstünden attı ve sınıfa doğru yola koyuldu. Ders başladığında titrek ve solgundu ama kendi kendine hasta olmadığını söyleyip bunu görmezden gelmeye çalıştı. Ancak merkez çalışmalarına başladıklarında Vincent ve Aaron onu çok yakından izliyordu ve Aaron onu yere yığıldığında yakaladı.

"Neden durmadın, tatlım?" Kadın Hugo'nun ofisindeki kanepeye uzanıp başını kucağına koyarken Aaron sordu. Yüzünü serin bir bezle sildi.

"Ben hastalanmam," diye itiraz etti.

"Sanırım bu yanıldığınızı kanıtlıyor."

Başını iki yana salladı. "Hastalanmamam gerekiyordu," dedi zayıf bir sesle. "Belki de insanlığın sonunda seni yakalamıştır."

Zayıf bir kahkaha attı. "Belki."

Biraz dinlendikten sonra Aaron onu eve götürdü ve uzaktan kumanda ve içeceklerle dolu bir soğutucuyla birlikte yatağına yerleştirdi.

Sonraki hafta boyunca ne iyileşti ne de kötüleşti. Aaron Tom'u aradı çünkü onu doktora götürüp götüremeyeceğini bilmiyordu. Tom o öğleden sonra geldi.

"Hayır. Onu doktora götürmek iyi bir fikir olmaz. Doktor testler yapar ve onun tam olarak insan olmadığını anlar."

"Peki ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

Düşük dereceli ateşı vardı ve çok solgundu. Sanki grip olmuş gibi titriyor ve terliyordu. Tom, Aaron şehir dışındayken onunla kalacağına söz verdi. Aaron'ın gittiği gün uyuyakaldı ve bir daha uyanmadı.

Garip rüyalar görürdü. Kumsallar ve beyaz tunikli adamlar. Devin ve Alex. Kaliforniya ve Almanya. Bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Dünya dönerken.

Günler Anna'nın haberi olmadan geçti ve sonra bir gün uyandı.

Bölüm On Dört

Anna yatağında doğruldu ve etrafına bakındı. Saat kaçtı? Hasta olduğunu hatırlıyordu ama şimdi daha iyi hissediyordu. Tamamen daha iyi. Gülümsedi, gerindi ve sonra yataktan kalkıp mutfaktan yiyecek bir şeyler almaya gitti. Aaron Saratoga Springs'e gitmişti. Bunu hatırladı.

"Anna?"

Anna arkasını döndü ve Tom'un pijama pantolonu ve başka hiçbir şey giymeden mutfağında durduğunu görünce şok oldu. Boynunun arkasını ovuşturdu ve yağsız kasları göğsünde kasıldı. O da Anna'nın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir haftadır buradayım ve seni izliyorum. Sen uyuyordun." "Bir hafta mı?" Anna tezgâha yaslandı. "Vay canına. Sanırım daha iyiyim.

I

Yani, nasıl hissettiğimi hatırlıyorum ve şimdi çok daha iyi hissediyorum. Normal. Aslında bir süredir hiç olmadığım kadar iyiyim."

Tom kıkırdadı. "Belki de vücudun yakalandığın böceklerle nasıl savaştığını bulmuştur."

"Yine de hasta olabileceğimi düşünmemiştim. Nasıl oldu bu?"

Tom başını salladı. "Bilemiyorum. Ölümsüzden çok insan olma eğilimindesin. Belki de sorun budur."

"Yani bir haftadır hasta mıyım?"

"Aslında üç haftadır."

"Oh." Tezgâha baktı. "Vincent çok mu kızgındı?"

"Vincent mı? Hayır, o çok endişeliydi. Tüm arkadaşların gibi. Aaron isteksizce ve ancak seninle kalacağıma söz verdikten sonra gitti. Bir kez uykuya daldığında, oldukça sabit kaldın."

Anna tezgahın üzerindeki kurumuş jöleyi kaşıdı. "Kurt aradı mı? Hepsi mi?"

"Wilhelm ile birkaç kez konuştum ama hayır, Kurt özellikle arayın."

"Kurt" diye seslenmeye başladığı kalbindeki bıçak yeniden büküldü. Hastalandığından beri hissetmemiş olsa da, belli ki hâlâ oradaydı.

"Sanırım duş alıp bir süre dışarı çıkacağım," dedi usulca.

"Anna, emin misin? Bir süredir hastasın."

"Dışarı çıkmak istiyorum. Yürümek istiyorum." Yukarı baktı. "Eminim benim yüzümden epeyce iş kaçırmışsındır. Ve ailen."

"Buradan çalışabilirim. Kelsey neden seninle birlikte olduğumu anlıyor."

Anna başını salladı. "Bana göz kulak olduğun için minnettarım. Çok ilginç olamazdı."

Omuz silkti. "Sorun değil, Anna. Meşguldüm." Kıkırdadı. "Sanırım buradayken ofistekinden daha fazla iş yapmış olabilirim.

Daha az dikkat

dağıtıcı şey."

Anna güldü.

"Eğer sen dışarı çıkıyorsan, sanırım ben de ofise gidip biraz bir süre." Anna'ya bir adım daha yaklaştı. "Tekrar hasta hissetmeye başlarsan beni ara, gelip seni alacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Anladın mı?"

"Evet Tom," dedi usulca, adamın gözlerindeki endişeye şaşırmıştı.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

Anna bir dakika düşündü ve sonra gülümsedi. "Kütüphane."

Tom bir an öylece baktı, sonra başını geriye atıp güldü. "Sen tuhaf bir kızsın Anna."

Anna kızardı.

"Wilhelm'i aramak ister misin yoksa ben mi arayayım?"

"Yapabilirsin," dedi usulca. Kurt ziyarete geldiğinden beri kendini ailesinden kopuk hissediyordu. Kendini zaten hissettiğinden daha fazla incinmeye açık hale getirmek istemiyordu. Wilhelm'e Kurt'ün tavrını sormuş, o da onu başından savmıştı.

"Pekâlâ. Aaron'ı arayıp uyandığını haber vermelisin." "Arayacağım."

Uzun bir duştan sonra Anna giyindi ve aşağıya indi. Tom ofise gitmişti ve onu daha sonra arayacağını söyledi. Aaron'ı aradı ve mesaj bıraktı. Muhtemelen derste ya da provadaydı.

Yavaşça caddede ilerledi, kendini çok zorlamak istemiyordu, ancak uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Hastalanmadan önce bile.

Köşedeki fırında bir şeyler yemek için durduktan sonra parka doğru yöneldi. Yürüyüşüne on dakika eklese de parktan kütüphaneye yürümeyi seviyordu. Buna değerdı. Özellikle de çok kalabalık olmayan bir hafta içi gününde.

Fısıltı gibi bir ses duydu ve donakaldı, kruvasan ağzının yarısına kadar gelmişti. Alex'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Yavaşça arkasına döndü, yarı yarıya arkasında onun hayaletini görmeyi bekliyordu. Orada kimse yoktu. Bir dakika etrafına bakındıktan sonra başını salladı ve bu saçma düşünce için kendini azarladı.

Parka vardığında rahatladı, *biraz* temiz havayı içine çekti ve kalabalık şehrin ortasındaki biraz huzurlu vahaya gülümsedi.

Parka her girişinde burası onu hayrete düşürüyordu. Belki eve dönerken durur ve burada bir süre kitap okurdu. Sessizdi ve bir kitabın içinde kaybolmak için mükemmel bir yerdi.

Beşinci Cadde'ye sadece birkaç dakika kalmıştı ki Plaza. Kurt'ün ona nişan yüzüğünü verdikten sonra kaldığı ve başka bir kadınla yattığı yer. Caddenin karşısına geçtikten sonra, Kurt'ün davranışlarıyla ilgili cevapsız sorularla boğuşarak güzel binaya baktı. Yüzüğünden nefret ediyordu. Her baktığında ona onu hatırlatıyordu. Yüzüğü parmağında evirip çevirdi, "kaybetmeyi" düşündü ama sadece içini çekti ve yoluna devam etti, bir şeyi asla bilerek kaybetmeyeceğini biliyordu.

Rockefeller Center'a vardığında üzücü anılarından kurtulmuş ve restoranlardan birine gazoz içmeye gitmişti. Genellikle kütüphaneye giderken uğrardı ve barmen onu ismiyle tanırdı.

Levi gülümseyerek, "Seni bir süredir görmüyorum Katrina," dedi ve ne istediğini sormasına gerek kalmadan içkisini doldurdu. "Nerelerdeydin?"

"Hasta."

Gülümseyerek ona strafor bardağı uzattı. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Daha iyi hissediyor musun?"

Anna başını salladı. "Çok daha iyi. Teşekkürler." Ona kocaman bir gülümseme verdi ve barın üzerine beş dolarlık bir banknot koydu. "Daha çok buralarda olacağım," diye söz verdi uzaklaşmak için dönerken.

"Nişanlın seni ziyarete gelmedi mi daha?" Levi sordu. Anna'nın yüzü düştü. "Hayır."

Levi ona sempatik bir bakış attı. "Özür dilerim. Benim naçizane fikrime göre o gerçekten aptalın teki. Güzel bir kadının şehirde dolaşmasına izin vermemeli.

tek başına. Bu... medeniyetsizlik."

Anna güldü. Kurt şehre gelmeden önce ona birkaç kez çıkma teklif etmişti. Durdu ve ona baktı. Koyu kahverengi saçları dalgalıydı ama at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve elektrik mavisi gözleriyle güzel bir tezat oluşturuyordu.

Ona karşı hep iyi davranmıştı. Kurt, gizli tuttuğu sürece onun ne yaptığını umursamadığını söyledi. Belki de bu teoriyi test etmeliydi.

Bara geri döndü ve bir peçeteye numarasını yazıp utangaç bir gülümsemeyle kaygan tahtanın üzerinden ona doğru kaydırıldı. Adam peçetede ne olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Anna kızardı ve omuzlarını silkti. "Sen nasıl istersen." Ona bir bakış attı ve sonra ne yaptığına tam olarak inanamayarak hızla restorandan ayrıldı.

Başını kaldırdı ve çikolata-kahverengi köpek yavrusu gözlü bir adamın gözleriyle karşılaştı ve kalbi çarparken hemen gözlerini kaçırdı. Adam ona Seth'i hatırlattı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Adam arkasını dönmüştü ve elleri cebinde binaya bakıyordu. Kahverengi saçları uzundu ve düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Onun arkasında durdu ve konuşup konuşmamayı düşündü.

Ama Seth baştan aşağı askerdi. Saçlarının uzamasına ya da sakal bırakmasına asla izin vermezdi. "Aptalca," dedi kendi kendine. "O öldü. Hepsi öldü." Zihinsel olarak kendi kışını tekmeledi ve bugün kendini daha fazla utandırmadan uzaklaştı.

Şehirdeki en sevdiği binanın girişine giden aslanlı merdivenlere ulaşana kadar Beşinci Cadde'de dolaşmaya devam etti. Danışma masasına uğrayıp kütüphaneci Max'e burada olduğunu söyledikten sonra, ne istediğine karar vermeye çalışarak üst kata çıktı. Dans bölümüne yöneldi ve en sevdiği bale kitabıyla yere yerleşti. Max ona kitabı alıp evde rahat rahat okuması gerektiğini yüzlerce kez söylemişti ama kütüphanenin zemininde oturup kitap okumanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Max bu konuda onunla dalga geçiyordu ama buna saygı duyuyordu.

Ayak seslerini duydu ve Max'in gülümseyen yüzünü görmek için başını kaldırdı. "En sevdiğim okuma balerini bugün nasıl?"

O da gülümsedi. "Çok daha iyiyim ve burada olduğum için mutluyum."

"Buralarda yoktun, yoksa ben mi seni özledim?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç hafta hastaydım ama şimdi daha iyiyim." Kucağındaki kitabı işaret etti. "Ve en sevdiğim kitapla geri döndüm."

Max kıkırdadı. "Geldiğine sevindim. Gördüğünden emin olmak istediğim bir sergimiz var."

Anna'nın gözleri parlayarak ona baktı. "Neyden?"

"Kamboçya'dan dansçıların eski fotoğrafları. Sergi bu hafta sonu kapandı, ancak ilgileniyorsanız fotoğraflar hala burada."

"Ah evet!" Anna yerinden sıçrayıp kitabı dikkatle yerine koydu ve Max'i fotoğrafların olduğu arka odalara kadar takip etti.

O öğleden sonra Anna bir şarküteriden öğle yemeği aldı ve oturup yemek yemek ve okuduğu kitabı okumak için rahat bir çim parçası buldu.

kütüphaneden ödünç almıştı. Almanca kitaplara baktı, Almanca konuşmayı öğrenmeye başlayıp başlamayacağını merak ediyordu ama kalbi buna el vermiyordu. Alman şiirleri seçkisinin önünden geçti ve Alex'in hayattayken ona okuduğu bir kitabın kopyasını gördüğünde cazip geldi, ama onu almaya cesaret edemedi. Düşündüğü halde onu unutmuştu, Kurt'le olan bu karmaşa onun kararlılığını ve Bir ipin ucunda sallanan güven ve yine onu özliyordu. Neredeyse onu tekrar rüyasında görmeyi diliyordu, sadece yüzünü ve nazik gözlerini görmek için. En azından Almanya'ya taşındığında yine onun fotoğraflarına sahip olacaktı. Ve eğer Kurt onu ziyaret ettiğinde olduğu kadar soğuk davranmaya devam ederse, Alex'in bir resmini yatağının yanında tutacak, böylece onu gerçekten seven tek adamı hatırlayacaktı.

Düşmek üzere olan gözyaşlarını sildi, öğle yemeğinin paketini açtı ve seçtiği değersiz aşk romanına daldı. Max onun kitap seçimine çok şaşıracaktı ama o kendine acıyordu ve umursamadı.

Eve doğru yürürken Tom onu aradı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Fiziksel olarak iyi. Duygusal olarak yalnızım," diye itiraf etti. "Bu gece arkadaş ister misin?"

"Oh, Tom, çok tatlısın. Ama bir haftadır Kelsey'den uzaktasın. Ben iyiyim. Evine, ailenin yanına git."

"Aaron'a eve gitmeden önce yüzde yüz iyileştiğinden emin olacağıma söz verdim."

"O zaman benimle çok uzun süre birlikte olursun. Gerçekten. Ben böyle iyiyim. Okuyacak birkaç kitabım var ve dışarıdan yemek sipariş edeceğim."

"Bu beni daha da kötü hissettiriyor," diye kıkırdadı. "Evine git Tom. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

İç çekti. "Tamam, ama *bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara."

"Yaparım. Teşekkürler. Kelsey'e seni bana ödünç verdiği için teşekkür ettiğimi söyle."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattılar ve Anna asansöre binerek kendi katına çıktı.

Aaron onu aradı ve sahneye çıkmadan önce birkaç dakika konuştular. "Birkaç gün içinde seni kontrol etmek için arayacağım."

Pazartesi günüydü. Haftanın geri kalanını pek bir şey yapmadan geçirdi. Değişiklik olması güzeldi. Her gün antrenman yapmak için stüdyoya gidiyor ve günün geri kalanında kanepede oturuyordu. Şirket geri döndüğünde, sonbahar sezonu için tüm gücüyle çalışmaya başlayacaktı. Yapabiliyorken dinlenmesi gerektiğini düşündü.

Aaron Cuma sabahı aradı ve onun sesindeki yalnızlığı duydu. "Cam'i arayacağım ve bu gece seni dışarı çıkarmasını söyleyeceğim."

"Aaron, gerçekten. Ben iyiyim."

"Bugün New York'ta Cuma gecesidir. Henüz gece hayatını tecrübe etmedin ve etmelisin... eğer kendini iyi hissediyorsan. Cam bütün iyi yerleri bilir."

"Aaron..."

"Eğer daha iyiysen, tartışmaları dinlemeyeceğim. Dışarı çıkman gerek."

"Dışarı çıktım. Kütüphaneye gittim."

Aaron ofladı pufladı. "Bu sayılmaz ve bunu sen de biliyorsun. Hâlâ iyi hissediyor musun?"

"Evet, ama-"

"O zaman Cam'i arıyorum. Giyecek seksi bir şeyler bul. Biriyle yatman lazım."

"Aaron! Nişanlandım!"

"Nişan yüzüğünü sana fırlattığı gece başka bir kadınla yatan iyi adamdan dönme bir salağa."

"Sadece mecbur olduğumuz için evleniyoruz."

"O zaman bunu yapmadan önce biraz yaşa. Tanrım, Anna, eğer o tanıdığım Kurt olsaydı, bunu teşvik etmezdim, ama o öldüğünden beri mutsuzsun.

sana o yüzüğü verdi ve o pislik herif gösterilmeyi hak ediyor." Güldü.

"Hatta Cam'e bir fotoğraf çektirip ona gönderebilirim."

"Aaron yapma. Başım belaya girer."

Homurdandı. "Peki. Git giyecek bir şeyler seç, duş al ve siz kızların yaptığı tüm o güzel şeyleri yap ve bu gece eğlen."

"Seksi olarak nitelendirilebilecek bir şeyim var mı bilmiyorum. Ben artık kot pantolon ve tişört giyen bir kıyım."

Güldü. "Cam seni alışverişe götürmeyi çok ister. Tamam. Onu arayacağım. Birazdan orada olur."

"Aaron...."

"Seni seviyorum. Bu gece iyi eğlenceler."

Kız tekrar itiraz edemedi telefonunu kapattı ve kız gülümsedi. Tamam, belki de dışarı çıkmak kulağa eğlenceli geliyordu.

On dakika sonra Cam kapıyı çalıyordu. Onların apartmanında oturuyordu ve Aaron'la bu şekilde tanışmışlardı. Aaron'ın bir erkekle ilişkisi olduğunu düşünmek tuhaftı ama mutluydu ve önemli olan da buydu.

"Tatlım, daha iyi olmana çok sevindim!" Anna kapıyı açtığı anda Cameron haykırdı. "Muhteşem görünüyorsun!" Gösterişli tavırları sevimli bir özelliği idi. "Pekâlâ. Çantanı al. Alışverişe gidiyoruz!"

On Beşinci Bölüm

"Bunu giyemem, Cameron! Yarı çıplağım!" Anna aynada kendine baktı. Beyaz mikro mini etek o kadar küçüktü ki kışını zar zor örtüyordu. Pembe dantel bluzu göğüslerinin arasında tek bir bağla bir arada tutuluyordu. Şeffaf dantelin arasından göğüs uçlarını görebiliyordu. Gerçi Yaşlı Müdire rolünderken her şeyi gösteren şeffaf beyaz bir elbise giyiyordu ama bu farklıydı

Cameron güldü. "Oradaki kadınların çoğundan daha fazla kıyafetin olacak. Hiç kulübe gitmedin mi?"

"Ben... şey, birkaç kez eve döndüm."

"Peki ne giydin?"

"Bilmiyorum. Etek ve kazak gibi bir şey."

"Tanrım, kızım, nasıl yattın sen?"

"Bir erkek arkadaşım vardı."

Cameron gözlerini devirdi. "Çoğu kadının uğruna öleceği ve erkeklerin dokunmak isteyeceği bir vücuda sahipsin. Bunu göstermelisin."

"Ama... erkeklerle aram iyi değildir. Yani," diye ekledi Cameron'ın kuşkulu yüzünü görünce. "...Onlara nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum."

"Sadece 'hayır' de ve geri çekil. Gideceğimiz yerin iyi bir güvenliği var ve başının belada olduğunu görürlerse seni kurtarırlar."

Cameron'a gözleriyle yalvardı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Bu kadar endişelenmeyi bırak ve rahatla. Yoksa seni öyle bir

Akşamı hatırlamayacaksın ve yatağında iri bir adamla uyanacaksın."

Anna gözlerini devirdi. Olduğu kişi olmanın güzel bir yanı vardı, "hamile kalmak" ya da herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Yaşlıların tüm bu şeyler için aşıları vardı. Onları dünyanın geri kalanıyla paylaşmamaları çok kötü.

"Tanrım, sokağın aşağısında satılan daireyi duydun mu?" Cameron, Anna'nın dairesine girdiklerinde sordu.

Anna şehirdeki dedikodulara pek kulak asmazdı. Şirketteki kadınlar galadaki ünlüler ve zengin erkekler hakkında durmadan konuşurlardı ama Anna dedikodularla hiç ilgilenmezdi. Normal dünyayı anlayacak kadar bilmediğini düşünüyordu. "Hayır."

"Şey, şehirdeki en pahalı apartman dairesiydi ve o, evet o bir *erkek*, bunun için nakit ödeme yaptı. Yabancı olmasına rağmen binanın onay kurulu tarafından onaylandı ve her şey tamamlandı." Cameron kaşlarını oynattı. "İnanılmaz derecede seksi olması gerekiyordu. Gazete okumuyor musun?"

"Cameron, üç haftadır hastayım."

"Pazar günü taşındı. Dedikodu gazetelerinin baş sayfasındaydı." Her kelimeyi vurgulayarak elini havaya kaldırdı. "Yakışıklı, zengin, bekâr Avrupalı milyar dolarlık daire satın aldı!" Sonra kıkırdadı.

Anna gözlerini devirdi. "Diğer dansçılar için yeni bir yem."

"Belki bu gece dışarıda olur. Belki seni görür ve ayaklarını yerden keser."

"Eğer Avrupalıysa, kayınpederim muhtemelen onu tanıyacaktır ve eğer haber ona ulaşırsa, başım büyük belaya girer. Cam, lütfen özel şeylerimi gizli tutmam gerektiğini unutma."

"Bir New York kulübünde olan, New York kulübünde kalır." Sırıttı.

Birkaç saat sonra Anna, Cameron'ın kıyafet kontrolünden geçmişti ve taksiyle kulübe gidiyorlardı. Cameron görünüşe göre fedaileri tanıyordu ve taksiden indiklerinde sırayı atlayıp doğrudan içeri girdiler.

"İyi bir adam bulmanı sağlayacağım, Katrina," diye bağırdı Cameron onun elini tutarken müzik eşliğinde. Dans pistine yakın bir masaya oturdular. "Ne içmek istersin?"

"Bilmiyorum," diye sırtarak bağırdı. "Şaşırt beni."

Cameron göz kırptı ve bara doğru uzaklaştı.

Endişeyle etrafına bakındı. Koyu renkli ahşap ve açık renk vurgularla dekore edilmiş şık bir yerdi. Müziğin sesi yüksekti ve insanlar Dans pistinde birbirlerine karşı dans ediyorlardı ama burası Kaliforniya'da gittiği kulüpler gibi değildi. Erkekler güzel giyinmişlerdi, ancak

Kadınlar, Anna'nın göğüslerini neredeyse açıkta bıraksa bile kendini fazla giyinik hissetmesine neden olan kıyafetler giyiyordu.

Bir adam ona yaklaştı ve dans teklif etti. Henüz içki içmemişti ve hareket etmeye hazır değildi. Başını salladı ve adama özür dileyen bir gülümseme. Adam ikinci kez sordu ama kadın yine başını salladı ve adam uzaklaştı.

Cameron birkaç dakika sonra elinde shot ve martinilerle döndü. Kadına shot bardaklarından birini uzattı. "Cesaret için," diye bağırdı

Anna güldü. Kadehlerini tokuşturdular ve Anna alkolü boğazından aşağı döktü. "Tanrım, yakıyor!" dedi, ağzını sildi ve öksürdü ama birkaç dakika içinde rahatladığını hissetti. Dans eden insanları izlerken martinisini yudumladı.

"Ah! Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum!" Cameron heyecanla söyledi. "O burada!" "Kim geldi?"

"Gizemli adam. Daireyi satın alan kişi!"

Anna kendini etrafta yakışıklı bir Avrupalı ararken buldu. "Nerede?"

Cameron perdeli bir kemeri işaret etti. "İşte orada. İzliyor!" Bunu söylerken gözleri parladı ve Anna'yı güldürdü.

"Dans edemez mi?" diye sordu, sadece birkaç siluetin hafifçe görünmesine izin veren şeffaf kırmızı kumaşa bakarak.

Cameron omuz silkti. "Belki de sadece şehri tanımaya çalışıyordur."

Bir süre sonra başka bir adam ona yaklaştı. Kalın siyah dalgalı saçları ve koyu renk gözleriyle İtalyan'a benziyordu. Anna, sırtarak başını sallayan Cameron'a baktı ve Anna İtalyan'ın elini tutarak dans pistine ulaşmak için gereken birkaç adımda ona eşlik etmesine izin verdi.

Onu kendine çekti, ellerini sırtının alt kısmına koydu ve müzikle birlikte sallandı. "Ben Rob," diye bağırdı kulağına yakın bir yerden. Adamın sıcak nefesini kulağında hissetti ve ürperdi. Çok uzun zamandır bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Bale provaları sayılmazdı.

"Katrina," diye bağırarak karşılık verdi.

Ona çocuksu bir gülümseme verdi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." "Ben de öyle." O da sırtarak karşılık verdi.

Zemin kalabalıktı ve istese bile geri çekilecek yer yoktu. Adam kalçasını kızın bacaklarının arasına soktu ve kız hafifçe soludu. Tanrım, yıllardır dokunulmamıştı ve bunu hissediyordu. Ona baktı, sikişmeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalıştı ve ona baştan çıkarıcı bir

Kollarını onun boynuna doladığında gülümsedi. Evet, iyi iş çıkaracaktı. Ama eli aşağı kayarak parmakları kalçalarının üstündeki teni okşamaya başladığında, kadın geri çekildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Üzgünüm. Yapamam." Uzaklaşmak için döndü ve adam onu geri çekmeye çalıştı. Kalbinin öfkeyle çarptığını hissetti. Kadın dönüp adama uyarıcı bir bakış atınca, adam gözlerini kocaman açarak onu serbest bıraktı ve hızla uzaklaştı.

Cameron'ın yanındaki koltuğuna geri oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu, martinisini ona uzatırken.

İçeceği aldı ve büyük bir yudum aldı, sonra boğazını yaktığı için öksürdü. "Ben sadece... yapamıyorum, bilmiyorum. Yanlış hissettim."

"Sorun değil hayatım. Denizde bir sürü balık var."

Anna, hepsi de yeterince hoş ve kesinlikle ilgisini çekecek kadar yakışıklı görünen birkaç erkekle daha dans etti, ancak ona doğru hamle yapmaya başladıkları anda kaçtı. Belki de yakalanacağı için gergindi. Belki de sadece suçlu hissediyordu. Sebep her ne olursa olsun, bu gece hiçbir şey elde edemeyeceğini kabullenmeye başlamıştı.

Cameron ise harika vakit geçiriyor, flört ediyor ve eski arkadaşlarıyla konuşuyordu. Burada eklektik bir insan karışımı vardı, bu da insanları izlemek için çok ilginç hale getirdi, ancak Anna çok uzun süre oturursa, Cameron gidip onunla dans etmesi için birini buldu.

Başka bir adamı geri çevirdikten sonra henüz oturmuştu ki takım elbiseli bir adam odanın kenarından ona doğru yürüdü. *GQ dergisinden* yeni çıkmış gibi görünüyordu. Mükemmel kesilmiş ve şekillendirilmiş açık kahverengi saçları, geniş omuzlarına tam oturan pahalı takım elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Adam kendinden emin bir şekilde masalarına yaklaşıp Anna'nın önünde durduğunda Anna ona bakakaldı. Cameron bile durup baktı.

"Merhaba, benim adım Simon," dedi adam, kadının tam olarak çıkaramadığı hafif bir aksanla. "Oturabilir miyim?" diye sordu kibarca. Ona asılıyor gibi görünmüyordu. Aslında, konuşmaya geliyor gibi görünüyordu. onunla iş yapmak.

Anna başını salladı ve onun varlığını merak ederek oturması için ona yer açmak üzere yana kaydı. Gülümsedi ve elini uzattı. "Ben-"

"Katrina. Evet, biliyorum." Elini sıktı ve sonra bıraktı. Tamamen iş. *Tamam....*

Anna endişeyle gözlerini kırıştırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim... Simon, değil mi?"

"Evet." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Etrafına bir göz attıktan sonra bakışlarını Anna'ya çevirdi. Gömleğinin altına ya da bacaklarına bakmamıştı, Anna bunu bir kulüpteki biri için çok tuhaf bulmuştu. "Sakıncası yoksa doğrudan konuya gireceğim."

"Tamam " Bir kadına yaklaşmak için garip bir yol.

"Kısaca söylemek gerekirse, işverenim şehirde yeni ve siz binaya girdiğinizde dikkatini çektiniz." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

durakladı. ".en azından söylemek gerekirse . Buradaki arkadaşın senin nasıl desek, akşam için bir arkadaş mı arıyordunuz?"

"Cameron!" diye bağırdı, koluna vurarak.

"Ah!" Yüzünü buruşturdu ve şakayla karışık suratını astı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Bu doğru mu?"

Anna dudağını ısırdı. Onca erkekle dans ettikten sonra libidosu çok aktif hale gelmişti. Sırf biraz olsun rahatlamak için yanına gelen ilk erkekle sevişecek noktaya gelmişti. "Evet, ben Sanırım bu doğru." Kadın onun tepkisini bekleyerek yüzünü buruşturdu ama adam zihnindeki listeden bir şeyi kontrol ediyormuş gibi sadece başını salladı.

"İşverenim de bu gece kendisine eşlik edilmesini istiyor, ancak kontrolü dışındaki koşullar nedeniyle anonim kalma ihtiyacı size bizzat yaklaşma becerisinin önüne geçiyor."

Anna kaşlarını çatı. Anonimlik mi? "Kim olduğunu bilmeden onunla seks yapmamı mı istiyor?" Öfkelenmesi gerektiğini hissetti ama enerjisini toplayamadı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Senin gözlerin bağlı olacak ve o da sessiz kalacak." Simon doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Seni temin ederim, tam bir gizlilik sağlanacak. Burada tanıştığın bir adamla açıkça ayrılmanın aksine, itibarın zarar görmeyecek."

"İtibarım konusunda neden endişeleneyim ki?"

Simon onun eline baktı. "Bu çok güzel bir yüzük. Yerel bir kuyumcudan alınmış bir şey değil."

Yine dudağını ısırdı. İsimsiz bir karşılaşma. Vücudunun bu düşünceye tepki verdiğini hissetti. "Güvende olacağımı nereden bileceğim?"

Adam, kız doğru soruyu sormuş gibi gülümsedi. "Adı gizli kalsa da şehirde hızla tanınmaya başladı. Dedikodu gazetelerinin hakkında yazdığı 'gizemli Avrupalı' o."

"Ooh, Katrina!" Cameron haykırdı. "Gitmelisin! Ve tüm bu mahremiyet meselesi de halledilmiş olacak."

"Mahremiyet meselesi mi?" Simon sordu.

"Nişanlım bana ne yaptığının umurunda olmadığını söyledi, yeter ki özel." Elllerine baktı ve hızla gözlerini kırıştırdı. Ağlamak onu aptal gibi gösterecek ve makyajını mahvedecekti. Ayrıca, Kurt'ün onun gözyaşlarını hak etmediği sonucuna varmıştı.

Ama bu, düşünmenin acı vermediği anlamına gelmiyordu.

Simon gülümsedi. "O zaman belki de bu hem sizin hem de işverenim için mükemmel bir durumdur. Eğer ikiniz... iyi anlaşırsanız, o zaman daha fazlası olabilir.

gelecekte fırsatlar. Fiziksel ihtiyaçlar zorlayıcı olabiliyor, değil mi?"

Anna neredeyse rahatlamış bir şekilde güldü. "Hiçbir fikrin yok."

"O halde onunla görüşmeye hazırsınız?"

Kesin bir ifadeyle başını sallayan Cameron'a baktı.

"Tamam," dedi çekingen bir sesle.

"Güzel." Simon devam ederken Cameron genişçe gülümsedi. "On beş dakika içinde dışarıda sizi bekleyen bir limuzin olacak. Sizi şu adrese götüreceğ

ve ben de sizi lobide bekliyor olacağım. Size diğer talimatları o zaman vereceğim." Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Görüşürüz.

yakında." Elinin tersini öptü ve o kendinden emin tavrıyla uzaklaştı.

Anna gözlerini kocaman açarak Cameron'a baktı. "Kendimi neyin içine soktum ben?"

Cameron kıkırdadı. "Umarım harika bir seks gecesi olur."

Sonraki on beş dakika böyle çelişkili düşüncelerle doluydu, Anna beklemenin sonunda gitmekten yarı yarıya vazgeçmişti. Cameron orada olmasaydı, korkup vazgeçebilirdi. Ama adam sağduyu sözü vermişti. Kendini korumak için buna ihtiyacı vardı. Eğer ona bir şey olursa... daha kötü şeyler de yaşamıştı. Eğer ölürse....

Tekrar söylüyorum, daha kötü şeyler de yaşamıştı. Eğer berbat bir seksse... vibratörü evdeydi. Şu andan daha kötü durumda olmazdı. Ve "gizemli Avrupalı "nın, onu baştan çıkarmaya bile çalışmadan kendisini seçmiş olmasına gülümseyebilirdi.

Gitme vakti geldiğinde Cameron yüzünde kocaman bir sırıtişla onu kapıdan dışarı itti. "Aaron çok memnun olacak!" dedi alkışlayarak.

Ellerini. "Keyfine bak, sevgilim."

Kapıdan çıkmadan önce ona toplayabildiği en pis bakışı attı. Merdivenlerin başında dururken, siyah takım elbiseli ve kravatlı bir adam ona yaklaştı. "Bayan Katrina?" diye sordu kibarca.

Anna başını salladı.

Adam gülümsedi ve arkasındaki limuzini işaret etti. "Eğer hazırsanız"

Tekrar başını salladı ve sinirleri saatte bir milyon mil hızla çalkalanarak uzun aracın arkasına kaydı. Limuzin birkaç dakika sonra çalıştı ve Anna arabanın bölümleri arasındaki bölmeyi indirmek için düğmeye bastı. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu, hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak.

"*The Library Hotel*, Miss."

"Kütüphane Oteli mi var?" diye haykırdı. "Gerçekten mi?" "Evet, hanımefendi."

"Bu... kütüphanenin bir parçası mı?"

"Hayır, hanımefendi. Kütüphaneden bir blok ötede. Otelin teması kütüphane. Katlar ve odalar Dewey Ondalık Sistemine göre dekore edilmiştir."

"Vay canına." Bir an için düşündü. "Neden özellikle burayı seçtiğini biliyor musun?"

"Hayır, bayan."

Anna pencereden dışarı baktı. Bir psikopat kütüphane temalı bir otel seçmezdi, değil mi? Böyle bir yeri düşünmek için bile kültürlü olmalıydı... değil mi? Anna daha romantik bir buluşma hayal edemiyordu, adam öyle planlamamış olsa bile. Sadece eğlenmeye karar verdi. Eski Kurt böyle bir şey yapabilirdi ama artık yapmıyordu. Ondan hâlâ haber alamamıştı ve bu canını yakıyordu.

Bir süre sonra limuzin 41st sokağı ile Madison'ın köşesindeki dar ve uzun bir binanın önünde durdu. Binanın girişi gotik mermer bir kemerle çevriliydi ve etrafındaki kütüphane tipi pencereler içerideki ışıklardan sarı renkte parlıyordu. İçeri adımını attığında, gerçekten de içeri girmiş gibi hissetti, bir kütüphaneye girdi. Duvarlar koyu renkli ahşapla kaplıydı ve raflar dolusu kitap etrafını sarmıştı.

İçeri girdiğinde birkaç kişi ona tuhaf tuhaf baktı ve o da ne giydiğini hatırlayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kızardı.

Bir fahişeye benziyordu. Ve yarın eve bu şekilde dönmek zorunda kalacaktı.

Bu iyi bir fikir değildi. Simon kolunda belirdiğinde gitmek için döndü. "Bayan Katrina. Geldiğinize çok sevindim. Bu taraftan."

Anna yine kızardı ama Simon'ın onu asansörlere yönlendirmesine izin verdi. Odaya bakmaktan kendini alamadı. "Çok güzelmiş." Yan gözle ona baktı. "O... burayı nasıl seçti?"

Simon sırtıttı. "Senin alışılmadık bir şeyden hoşlanabileceğini hissetti." Asansör için çağrı düğmesine bastı.

Ahşap panelli asansöre adım attıklarında "Bir adı var mı?" diye sordu.

Simon gülümseyerek, "Herkesin bir adı vardır," diye cevap verdi.

"Ona Bay J diyebilirsiniz." Sekizinci kat için düğmeye bastı.

"Bay J?"

"Anonimlik, Katrina."

"Ah. Doğru." Bay J? J ne anlama geliyordu? Jones mu? Johnson? Jerk? Anna sonuncusu için kendi kendine gülümsedi. Pek olası değildi, yine de kimse bilemezdi. "Onun için uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Onu hayatımın yarısından fazladır tanıyorum."

"İyi bir adam mı?"

Simon gülümsedi. "Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

Gözyaşları beklenmedik bir şekilde yandı. Alex'ten birçok kez böyle bahsedilmişti. Onu çok özlemişti.

Asansörün kapıları sessizce açıldı ve Simon'ı koridorda takip etti.

"Sekizinci kat... sekiz yüz," diye mırıldandı Anna kendi kendine.

"Edebiyat."

"Akıllı kız." Koridorun sonunda durdu.

"Gizem." Anna kapının yanındaki levhayı okudu ve sonra sırtıttı.

"Bayıldım buna."

"Onayladığınızı bilmek onu memnun edecektir." Simon cebinden siyah ipek bir kumaş parçası çıkardı. "Onunla birlikte olduğun süre boyunca bunu takacaksın. Eğer çıkarırsan, nişanlınla temasa geçmek ve kaçamaklarını ona anlatmak zorunda kalacağım."

Anna'nın nefesi kesildi.

"Bunu yapmak istemiyorum Katrina. Ama onun gizli kalmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlamalısın."

"Tamam," dedi endişeyle. Belki de bu kötü bir fikirdi. "Nişanlının kim olduğunu biliyor musun?"

"Bu kasabada oldukça iyi tanınıyorsunuz. Bilgi edinmek zor değil."

"Ah." Gözlerini yere dikti.

"Katrina," dedi nazik bir sesle. "Onu aramayacağım. Bunu sadece anlaman için söyledim. İşverenim de senin nişanlından saklamak istediğin gibi gizli kalmak istiyor."

"Tamam." Sinirle yutkundu.

"Seninle konuşmayacak. O başlatmadığı sürece ona dokunmayacaksın. Onunla konuşabilirsiniz, ancak sessizliği cevaplayabileceği soruları sınırlar. 'Evet' ya da 'Hayır' soruları işe yarar." Simon sırttı. "Eğer cevabınız hayırsa, burnunuza vuracak. Hayır, burun mu? Anladın mı?"

Anna kıkırdadı ve başını salladı. En azından espri anlayışı var gibiydi.

"Eğer yanağını okşarsa, bu 'evet' demektir."

"Tamam."

"Size zarar vermeyecek. Yaptığı bir şeyden hoşlanmıyorsanız, ona söyleyin ve duracaktır. Bunun karşılıklı olarak keyifli bir deneyim olmasını istiyor."

"Tamam."

"Siz ikiniz... işinizi bitirdiğinizde, o gidecek ve gecenin geri kalanında odada kalabilir ve sabah hazır olduğunuzda gidebilirsiniz. Banyoda sizin için yedek kıyafet bulunmaktadır ve sizi eve götürecek bir araba da hazır olacaktır. Resepsiyonla konuşmanız yeterli."

"İşimizin bittiğini nasıl anlayacağım?" Simon'ın kaşlarını kaldırması üzerine kızardı. "Yani... bazen erkekler bir şeyi birden fazla kez yapmaktan hoşlanırlar."

Simon kıkırdadı. "Gitmeden önce sana bir şey verecek. Eşyayı sana verdikten ve kapının kapandığını duyduktan sonra göz bağını çıkarabilir ve gecenin geri kalanında ne istersen yapabilirsin.

Ancak," dedi ve tekrar ciddileşti. "Eğer onu takip etmeye kalkışırsanız, nişanlınızla tekrar temasa geçmek zorunda kalacağım."

Anna anlayışla başını salladı.

"Nasıl eğlendiğinizi öğrenmek için birkaç gün içinde sizinle temasa geçeceğim. Kulüpte de söylediğim gibi, eğer birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıyorsanız, bunun gibi başka akşamlar da düzenleyebiliriz."

Anna titrek bir nefes aldı. "Tamam."

Simon gözbağını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

Anna başını salladı ve dudağını ısırđı. Ne yapıyordu?

Simon onun arkasından dolaştı ve yumuşak kumaşı gözlerinin üzerine bağladı. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır," diye fısıltının biraz üzerinde bir sesle cevap verdi.

Simon'ın kapıyı çaldığını duydu ve kapı açıldığında kalbi küt küt atmaya başladı. Bay J. bir an kıpırdamadı ve gözlerinin onu içine çektiğini hissettiğinde titremeye başladı. Büyük, sıcak bir el onunkini sardı ve odaya götürüldü, kapı yumuşak bir klik sesiyle arkasından kapandı.

On Altıncı Bölüm

Bay J. onu iki elinden tuttu ve yavaşça odanın diğer ucuna götürdü. Göremediği için diğer duyularına güvenmek zorunda kalmıştı. Tatlı bir koku aldı, gül kokusu olabilir mi? Evet, kesinlikle gül. Ve başka bir şey... vanilya. Bay J'nin nefes alışını duyabiliyordu, sabit ve başının üstünde. Sanki oldukça uzunmuş gibi. Kalbi hızlandı ve küçük bir gülümseme verdi. Uzun boylu erkeklere karşı bir ilgisi vardı.

Durdu ve ellerini kızın üst kollarına koyup 'kal' der gibi hafifçe sıktı. Adamın vücudunun sıcaklığını hissetti ve sonra yanağını öperken sakalının hafifçe çizildiğini hissetti. Bu basit dokunuşla kollarından aşağı ürperti aktı ve sertçe yutkundu.

Şilte, sanki üzerine oturmuş gibi bir ses çıkardı ve sonra tekrar ellerini tutarak onu birkaç küçük adımla kendisine doğru çekti. Adam kızın ayak bileğinden tuttu ve kız ağırlığını kaydırarak kayışlı sandaletini çıkardı, sonra aynı şeyi diğer ayağına yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Gözleri bağlıyken çıplak ayakları üzerinde çok daha dengeli hissediyordu. Az önce onun gülümsediğini mi *duydu*?

Parmakları kızın çene çizgisine dokundu ve nazikçe boynundan aşağı inerek gömleğinin derin yakası boyunca ilerledi. Tüyleri diken diken oldu Onun dokunuşu. Kumaşın kendi üzerinde kayarken çıkardığı sesi duydu ve adamın gömleğinin düğmelerini çözdüğünü fark etti.

Adam gömleğini ayırıp omuzlarından düşmesine izin verdiğinde çok titretilen bir nefes aldı. Kumaşın yere düşerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Adam kıpırdamayınca kadın titredi. Piercinglerinin ne olduğunu biliyor muydu?

ne anlama geliyordu? Bilinçsizce geri adım attı ama adam elini kavradı ve onu yerinde tuttu, sonra bir parmağıyla göğüslerinin alt tarafını çizdi.

Onun

Meme uçları onun dokunuşuyla sert çakıl taşlarına dönüştü ve kısa, bıçak gibi nefesler aldı. Adam kızın eteğini ve tangasını indirdi ve kız çıplak bir şekilde önünde durdu. Normalde nasıl görüldüğünden utanmazdı ama

memnun olup olmadığını anlamak için yüzünü göremiyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

Sonunda iri eliyle sol göğsünü avuçladığında, kadın usulca inledi ve nefes nefese kalarak dudaklarını araladı. Ona dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Nasıl hayatta kalabilmişti?

Meme ucunu nazikçe kopardı ve yüzüğünü çekiştirdi, hâlâ diğer elini tutuyordu. Bacaklarının arasında zaten oluşmakta olan sıcaklık, alev alev yanan bir cehenneme dönüştü ve bacaklarını birbirine sıktı.

Adam onun göğsünü nazikçe sıktı ve yüzükle onu daha da yakınına çekti. Yumuşak bir kumaşla kaplı bacaklarının iki yanında onun sert kalçalarını hissedebiliyordu. İnce dokunmuş yün belki de.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı adam meme ucunu ağzına aldığı anda. Kadın içgüdüsel olarak adamın omuzlarına uzandı ama adam ellerini ondan önce yakaladı ve sırtının alt kısmında tuttu.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Öyle demek istemedim... Oh!" Adam göğsünü giderek artan bir basınçla emdi ve kadın o anda boşalabilecekmiş gibi hissetti. Dili meme ucunun etrafında dönerken elleri yavaşça sırtını okşadı.

Sıcak ağzından sonra havanın soğuduğu göğsünü bıraktı ve diğer göğsüne doğru öptü, onu da diğeri gibi ağzına almadan önce diliyle biraz yaladı.

"Oh, Tanrım!" diye inledi, başını geriye doğru eğerek. Eğer adamın elleri orada olmasaydı, geriye doğru düşebilirdi. Bu haliyle dizlerini dik tutmakta zorlanıyordu. Elleri ayrıldı ve kaburgalarının yan tarafına doğru ilerledi. Başparmakları göğüslerinin yan tarafını okşadı ve dizleri büküldü. Onu yakaladı ve göğsünü serbest bıraktı.

"Özür dilerim. Uzun zaman oldu. " Sinirle yutkundu. Adam okşadı yanağını hafifçe okşadı. "Bu iyi mi?" diye fısıldadı. Adam durakladı ve sonra tekrar yanağını okşadı. Kızardı ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

Elini hareket ettirdi ve başparmağı alt dudağına dokundu. Ellerini iki yanında birleştirdi, ona dokunmak için can atıyordu ama dokunamayacağını da biliyordu. Adam onun ellerini tuttu ve parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. Bu samimi hareket karşısında kalbi küt küt atmaya başladı ve adamın dudakları onunkilere değdiğinde, o anın sessiz yoğunluğu karşısında hafifçe inledi. Başını hafifçe eğerek onu öpmek istediğini belli etti. Adam bir an tereddüt etti ve sonra alt dudağını ısırarak dudaklarının ayrılmasını sağladı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve dili dişlerinin arasında gezindi.

Tatlı kırmızı şarap ve erkek tadı vardı. Kokusu çok erkeksiydi, açık havalı bir şekilde. Biraz limon, tarçın ve selvi. Ağzına karşı inlerken ve ona doğru eğilirken yüzündeki kıllar dudaklarını gıdıkladı. Meme uçları sert göğsüyle temas etti. Adam geri çekilmedi ve kadın baskıyı artırdı, göğüsleri şimdi adamın çıplak göğsüne sıkıca dayanıyordu.

Adamın göğsünde bir hırıltı duydu ve adam kollarını ona dolayarak onu yatağa çekti ve üzerine yuvarlandı. Öpücükleri yoğun bir şekilde Adam kadının ağzını bırakıp boynundan aşağıya ve göğüslerinin arasına öpücükler kondurduğunda kadın nefes nefese kaldı. Eli diğer göğsünü yoğururken ağzıyla bir göğsüne dikkatini verdi. Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı ve hafifçe çekerek ondan başka bir derin inilti çıkardı.

Adamın ereksiyonunu kalçasında hissedebiliyordu. Pantolonunun yumuşak yününün altında çok ama çok sertti. Hiç düşünmeden ona doğru uzandı ve adam ellerini yakalayıp başının üzerinde tuttu. Onları hafifçe itti ve sonra serbest bıraktı. Kız bunu, ellerini orada tutması gerektiği anlamında algıladı. Adamın elleri kızın yanlarından aşağıya indi ve ağzı göğüslerinin arasından aşağıya, dilini göbek halkasının etrafında döndürdüğü karnına doğru öptü.

Karnının üzerinden kalçalarına doğru öptü ve ardından Dilini kalça kemiği boyunca gezdirdi. Kadın kıpırdandı ve adam kalçalarını nazikçe tutarak diliyle diğer kalça kemiğini de çizdi.

Amı yanıyordu. Onu içinde o kadar çok istiyordu ki.

Adamın ağzını bacaklarının arasına almasını istiyordu ama adam tepesini hafifçe öptüğünde sarsıldı ve "Hayır!" diye bağırdı. Devin'in her gece ona yaptıklarına dair korkunç anıları aklına geldi ve kaçmak için iki büklüm oldu.

Bay J. onu serbest bıraktı, ancak bunun şoktan mı yoksa endişeden mi kaynaklandığından emin değildi. Yan tarafına yuvarlandı ve bir topun içinde kıvrıldı.

Onun kendisine baktığını ve neredeyse endişelendiğini hissetti. Kendini kötü hissetti. "Özür dilerim," diye inledi. "Sadece... bana bir dakika ver."

Bir süre sonra Bay J. onun arkasına uzandı ve onu sıkıca sardı. Adamın kalbinin sırtına çarptığını hissedebiliyordu. Adam onun kolunu nazikçe okşadı ve kadın yavaşça gevşedi. Sinirli bir şekilde yutkundu ve onu görememesine rağmen ark.....asını döndü. "Özür dilerim. Ben sadece....."

Parmağını dudaklarına bastırdı ve sonra yanağını okşadı. Kadın onun nezaketine gülümsedi. Öne doğru eğildi ve onun ağzını aradı

nefes alışını rehber olarak kullandı. Dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı. "Artık iyiyim. Sadece... beni oradan öpme. Lütfen."

Adam kıpırdamadı ve kadın onu gücendirdiğinden endişelenmeye başladı ama adamın nazik parmaklarını yanağında hissetti ve dudakları nazikçe onunkilere bastırdı. Adam elini sırtından aşağıya, kıkına doğru kaydırırken ateş bir anda geri döndü. Kalçasının yan tarafına doğru ilerlediler ve durdular.

"Elini kullanırsan sorun olmaz," dedi gergin bir fısıltıyla. Bununla başa çıkabilirdi. Sadece Devin'in ağzıyla yaptığı şeyin acısını hatırlamak istemiyordu.

Adam kadının kalçasına bastırdı ve kadın sırt üstü yuvarlandı. Karnını hafifçe gıdıkladı ve iç bacaklarını okşayarak hafifçe ve yavaşça aşağı yukarı gezdirdi. Adam amına her yaklaştığında nefesini tuttu ama adam ona dokunmadı. Adamın birkaç dakikalık alayından ve kadının kıpırdanmasından sonra, parmakları hafifçe seksinin dış dudaklarına dokundu.

Parmakları şişmiş lobların üzerinde gezinirken inledi. Daha aşağıya indiler ve ıslak iç yaprakları nazikçe yokladılar. Daha fazlasını isteyerek bacaklarını ayırdı. Adam ayağa kalktı ve halkaları çekiştirdi.

Anna onun piercingleri hakkında ne düşündüğünü merak etti. "Ben... yüzükleri seviyorum," dedi topallayarak. Adam burnuna dokununca Anna sıçradı. "Yüzükleri sevmiyor muyum?" Tekrar burnuna dokundu. Sormaya cesaret edebilir miydi? "Ne olduklarını biliyor musun?" diye fısıldadı.

Uzun bir dakika boyunca hareket etmedi. Onun tereddüt ettiğini ve sonra yanağına hafifçe dokunduğunu hissedebiliyordu. Sert bir nefes aldı ve üfledi. "Beni istemeden önce... biliyor muydun?"

Bir tereddüt daha ve sonra burnuna hafifçe vurdu. "Söylemezsen ben de söylemem." Sinirli bir şekilde gülümsedi.

Yanağını okşadı ve sonra parmaklarını yavaşça içine sokarken onu tekrar dudaklarından öpmek için eğildi. İri parmaklarının dar alana girmesiyle nefesi kesilen kadın öpücüğü kesti. "Oh!"

Ellerini tuttu ve sanki ona uzanmak üzere olduğunu biliyormuş gibi başının üzerinde tuttu, ki öyleydi. Onun kendisine dokunduğu gibi o da ona dokunmak istiyordu. Onu derinden öperken parmaklarını yavaşça içine ve dışına bastırdı. Vücudu buna alıştığında, bir tane daha soktu. Kadın zevkle sırtını dikleştirdi ve öpüşmeyi bir kez daha kesti. Nefes nefese kaldı ve adam onun boynunu öptü. Adamın eliyle senkronize bir şekilde kalçalarını hareket ettirirken gözleri yuvalarından fırladı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes aldı.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra parmakları kayboldu. Adam yataktan kalkarken inledi ama fermuarın sesini duyunca gülümsedi. "Oh."

Kumaş hışırdayarak yere düştü ve kadın beklentiyle kaslarını sıktı. Elleri hâlâ başının üzerindeydi ve onları birbirine kenetledi.

Bir şeyin yırtılmasına benzeyen bir ses duydu ve ardından lateks kokusu aldı. "Prezervatif mi?" diye sordu burnunu kırıstırarak.

Adam yanağını okşamak için uzandığında yatak hareket etti.

Devin'in kullanmasına gerek olmadığını söyleyerek itiraz etmeye başladı ama Devin onun ne olduğunu biliyordu ve hâlâ kullanıyordu, o yüzden kendine göre sebepleri olduğunu düşündü. Belki de Avrupa'daki kızlar... Devin'in kızlarına baktığı gibi bakmıyorlardı.

Belki de onun-

Adam yatağa, bacaklarının arasına geri döndüğünde düşünceler kayboldu. Öne doğru eğilip sikini kızın ıslak açıklığına bastırırken nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Garip hissetti. Daha önce hiç prezervatifle seks yapmamıştı ve neden birinin bunu yapmak isteyeceğini merak ediyordu.

Ama kendini onun içine bastırmaya başladığında, bir kez daha tüm düşünceler zihninden kayboldu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı adamın çevresi belirginleştikçe. Üzerindeki yastığa yapıştı ve neredeyse kaçmaya çalışıyordu. Ama adam öne eğilip onu öptü, yavaşça içine girdi ve vücudunun ona uyum sağlamasına izin verdi. Kaveh ona tecavüz ettiğinde bundan daha iriydi ama onu incitmek umurunda değildi. Bay J. çok nazik ve düşünceliydi, kendini onun alılabileceğinden daha hızlı zorlamıyordu.

Bay J.'nin hatırı sayılır çevresi onu doldururken, dar kanalının tavanına sürtünürken bir orgazmın inşa edildiğini hissetti. Nefes nefese kaldı ve tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi.

"Oh, Tanrım! Boşalacağım!"

Kısa bir süre yanağını okşadı ve vücudunda bir patlama meydana geldi. Coşkuyla çığlık attı ve bacaklarını kalçalarının etrafına sararak onu daha derine çekti. Adamın büyüklüğünün verdiği hafif acı zevki daha da artırdı ve kadın başka bir zevk seviyesine ulaştı. Adam hareket ederken elleriyle onun ellerini tuttu ve orgazmın sonsuzluk gibi hissettiren bir süre devam etmesini sağladı. Anna'nın onun homurtularını duyması ve ona karşı sertleşip boşalırken derin bir inilti çıkarması bir dakikadan fazla sürmedi. Ellerini o kadar sıkı sıkıydı ki, Anna onları koparacakmış gibi hissetti. Zevk roketini birlikte sürdüler, her biri diğerinin hareketlerinden yoğun zevk alırken vücutları bir olarak hareket etti.

Bay J. sonunda yanındaki yatağa yığıldığında, Anna'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bir kaburgasının kırılacağını düşündü. "Çok uzun zamandır böyle bir orgazm yaşamamıştım."

Bay J. nefes nefese bir kıkırdama çıkardı ve onun elini sıktı.

Göremediği tavana doğru sırtıttı. "Yine olsa yine yapardım," dedi temkinli bir şekilde.

Hareket etti ve onu derinden öptü, tüm bu süre boyunca yanağını okşadı. "Bunu bir anlaşıma olarak kabul ediyorum?" diye sırtıttı.

Yanağına nazik bir okşama daha. Onu tekrar öptü ve sonra yataktan kalktı. Yine kumaş hışırtısı duydu ve onun giyinmekte olduğunu tahmin etti. Sessizce uzandı ve adamın kendisine tekrar baktığını hissedene kadar onun sessiz hareketlerini dinledi. Kızardı ve onu görebilmeyi dileyerek seslerin geldiği yöne doğru gülümsedi.

Ellerine ince ve soğuk bir şey bastırdı. Ayrılık simgesi. "Seni bir daha görebilecek miyim?"

Bir tereddüt oldu ve sonra onu dudaklarından nazikçe öptü. Adam geri çekildi ve kız onun odanın diğer ucuna yürüdüğünü duydu, ardından kapı açılıp kapandı. Adam onun sorusuna cevap vermemişti.

Gözbağını dikkatlice çıkardı ve odanın loş ışığında gözlerini kırptırdı. Odanın her yerinde mumlar yanıyordu ve yatağın üzerinde hissetmediği ama kesinlikle kokusunu aldığı gül yaprakları vardı. Adamın ona ne verdiğini görmek için eline baktı.

Tek bir pembe gül.

Bir süre ona baktı ve başını sallayarak elinden bıraktı. Hayır. Pembe güller Alex'in hediyesiydi.

Ama Alex öldü. Pembe güllerin ona ölmüş kocasını hatırlatması Bay J.'nin suçu değildi. Yastığın üzerine koydu ve üflemeğe gitti. mumlar ve ışığı söndürün.

Alex'miş gibi davranabilirdi. Onu hiç görmediyse, bunu yapmak kolay olurdu. Bu ona hayal edebileceği bir yüz verirdi. Ama bu akıllıca mıydı?

İç çekti ve yorganın altına girdi, gülü alıp burnuna götürmeden önce uzun bir süre baktı. Sırt üstü yuvarlandı. Çok güzel kokuyordu. Belki de bu gizemli adamın ona yeni anılar vermesine izin verebilirdi. Onu tekrar görmek istiyor gibiydi. Bir yıl olacaktı Kurt'le evlenmeden önce. Gizemli bir yabancıyla son bir romantik kaçamak. Kütüphane Otel'in Gizemli Odası'nda.

Ne kadar uygun.

On Yedinci Bölüm

Anna'nın telefonu çaldı ve onu sert göğüslü ve kocaman sikli gizemli adamlarla ilgili harika bir rüyadan dışarı sürükledi.

Etrafta çantasını aradı ve onu yanındaki komodinin üzerinde buldu. Bay J.'nin düşünceliliğine gülümsedi ve telefonunu çıkardı. Arayan Cameron'dı.

"Merhaba Cameron," dedi, yüzü aptalca bir sırıtışa bürünmüştü.

"Sesin mutlu geliyor," dedi Cameron. "Dün gece senden haber alamayınca endişelendim."

Anna saate baktı. Neredeyse on bir. Nadiren bu kadar geç uyurdu. "Üzgünüm, Cam. Ben... unutmuşum."

"O kadar iyi, ha?" Adam güldü.

"Oh, Tanrım evet!" diye inledi.

"Evde misin? Tüm ilginç detayları duymak istiyorum."

"Hayır, ben varım. " Tekrar sırtıttı. "Kütüphane Oteli. Gizemli bir yerde oda."

"Ne kadar romantik!" Cameron ciyakladı.

Anna güldü. "Harekete geçerim ve eve döndüğümde seni ararım."

"Sana kıyafet getirmemi ister misin? utanç yürüyüşü?"

"Hayır, burada bir yerde benim için temiz kıyafetler olduğu söylendi."

"Vay canına. Her şeyi düşünmüş, değil mi? Bekle, sakın bana artık. Çabuk eve git!"

Anna duş almak için banyoya girerken güldü. Bir çift kot şort ve pembe bir atlet, bir çift külot ve bir sütyenle birlikte kapının arkasında asılıydı. Yerde, içinde beyaz sandaletler olan bir ayakkabı kutusu duruyordu. Hepsi doğru numaraydı. Bay J. çok iyiydi. Bunu sık sık yapıp yapmadığını merak etti ve sonra bu düşüncüyü bir kenara itti. Bu şekilde düşünürse fantezisi mahvolurdu.

Lüks bir duşun ardından saçlarını ördü ve kıyafetlerini giydi. Onun tarzını nereden biliyordu? Dün geceki kıyafeti pek de onun tarzı değildi. Düşünsenize, evde tam da bu tanktan vardı....

Onu dün gecedan önce görmüş müydü? Pazartesi günü kütüphaneye giderken o atleti giymişti. Cameron, Pazar günü taşındığını ve dairenin önünden geçtiğini söylemişti. Onu görmüş müydü? Kulübe onu aramaya mı gitmişti? Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Ve onun ne olduğunu biliyordu, ya da en azından kısmen. Neredeyse sıradan bir kıza benziyordu, iki meme ucu da delinmişti. O bir Kardeş miydi? Kardeşlik tarafından manipüle edilen bir politikacı mıydı? O da en az kendisi kadar onların kurbanı mıydı? Bu düşünce onu üzdü. Ne olduğunu biliyordu

onlar tarafından manipüle edilmek gibiydi.

İç çekti. Onu daha iyi tanıyana kadar hiçbir cevap bulamayacaktı. *Eğer* onu daha iyi tanırsa. Heyecanın bir parçası da onun kim olduğunu bilmemektir. Eşyalarını toplarken sırttı. Belki yarın kütüphaneden bir gizem romanı alırdı.

"Tamam, ağzındaki baklayı çıkar, küçük hanım!" Cameron talep etti.

Apartmanlarından birkaç blok ötedeki organik bir restoranda oturdular ve Anna sipariş verene kadar ona söylemeyeceğini söyledi. Bunu söylediğinde Cameron'ın yüzündeki acı dolu ifade paha biçilemezdi.

Bay J.'nin oturduğu apartmanın önünden geçmişlerdi ve o da hangi katta oturduğunu merak ederek yukarı bakmıştı. Çok yüksek bir bina değildi; on bir ya da

En fazla on iki kat. Ne yazık ki dairesi ters yöne bakıyordu, bu yüzden onu gözetleyemiyordu.

Anna kıkırdadı ve olan biten her şeyi ona anlatmaya başladı. Yüzüklerle ilgili kısmı atlamıştı. Cameron kimseye söylemeyeceğine söz vermişti ve Anna ona güveniyordu. Elbette Aaron eve döndüğünde ona da anlatacaktı.

Ama yarın.

O son sorusunu sormadan önce mezelerini yemişler ve yarısına kadar getirmişlerdi.

Hayretler içinde ona baktı. "Bu çok harika. Senin adına çok mutluyum."

Anna gözlerini devirdi. "Bundan bir şey çıkacağı yok ki." "Fantastik seks küçümsenecek bir şey değil, kızım," dedi ve marul parçasını ona uzattı. "Belki Kurt senin bir metresin olduğunu öğrenirse uyanır... erkek metresin adı neydi?"

Güldü ve omuz silkti. "Bir sevgili mi?" Bay J. Avrupalıydı. Belki Alman bile olabilirdi. Bu Kurt'ü memnun ederdi. "Belki Kurt onu onu." Ne de olsa Kurt'ün annesinin bile bir sevgilisi vardı.

İkisi de bu düşünceye kıkırdadı.

O öğleden sonra Anna değersiz aşk romanlarını bitirmiş ve yarın yerine bugün kütüphaneye gitmeye karar vermişti. Aaron da Yarın eve dönecekti ve onunla vakit geçirmek istiyordu. Ayrıca yeni bir şeyler okumak istiyordu. Kitaplarını sırt çantasına koydu ve dışarı çıktı.

Bay J.'nin binasının önünden geçerken yine kim olduğunu merak ederek başını kaldırdı. Omuzlarını silkti ve caddeyi geçerek parka gitti. Tekrar arkasına baktı ve binanın tepesine baktı. Ağaçların tepelerini görebiliyordu. Burası bir çeşit teras mıydı?

Birinin onu izlediğini hissettiğinde vücudundan bir ürperti geçti. Yukarıdan biri. Bay J. miydi? Gözlerini kıstı ve iki ağacın arasında duran iki kişinin dış hatlarını seçebildi. Gökyüzü kapalıydı, gri bir arka plan oluşturuyordu ve onların hareket ettiğini görebiliyordu. Bu o muydu?

El salladı ve sonra kendini aptal gibi hissederek kızardı. Ama adamın da ona el salladığına yemin edebileceği bir anda kalbi küt küt atmaya başladı. Anna şok içinde ağzını kapattı ve dönüp hızla uzaklaştı.

Park boyunca kendini azarladı. Ya o Bay değilse? J.? Ya tamamen yabancı birine el sallayıp aptal gibi görünseydi? Ya bir heykele el sallasaydı?

Anna her zamanki gibi Rockefeller Center'da durdu ve Levi'den bir soda almaya gitti. Levi ona kocaman sırıttı. "Selam Katrina. İşten çıktığımda seni arayacaktım. Bu gece dışarı çıkmak ister misin diye soracaktım."

Anna kızardı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Seni Perşembe günü arayacaktım ama işe çağrıldım ve dün de çift vardiyam vardı." Başını iki yana salladı. "Zaten planların varsa, anlarım."

"Hayır. Ben de tam kütüphaneye gidiyordum." "Bugün Cumartesi."

Anna ona muzip bir sırıtış attı. "Farklı bir şey yapmaya cesaret ediyorum."

"Farklı olmak iyidir." Levi güldü. "Her neyse, bir arkadaşım bir komedi kulübünde gösteri yapıyor ve bana bilet aldı. Benimle gelmek ister misin diye sormak istedim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Saat kaçta?"

"Saat on buçukta başlıyor. Ben yedide çıkıyorum ve önce akşam yemeği yiyebiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika." Sırıttı. "Seni şu saatte alırım....." Saatine baktı.

"Sekize ne dersin?"

Anna başıyla onayladı. Bir peçete alıp adresini ve daire numarasını yazdı. Adam adresi görünce kaşlarını kaldırdı. "Güzel yermiş."

"Stüdyoya yakın."

Levi kalçasını bara yasladı. "Biliyor musun, aslında ne iş yaptığımı hiç öğrenemedim."

"Sana hiç söylemedim mi?" Şaşırmıştı. Bunu kesinlikle saklamıyordu. Adam başını salladı. "Stüdyo bir çeşit sanatçı anlamına gelir." O

alaycı bir şekilde çenesini okşadı ve güldü. "Şarkıcı mı?" Anna güldü ve başını salladı.

"Ressam mı?"

Kıkırdayarak başını tekrar salladı.

Barın üzerinden ona baktı. "Dansçı," dedi sertçe. Kadın başını salladı. "Ah, ama ne tür?"

Sırıttı. "Egzotik mi?" dedi umutla. Anna tekrar güldü. "Üzgünüm, hayır."

"Lanet olsun," dedi gülerek. "Pekâlâ. Ne tür bir dansçısın?" "Bale."

Gözleri büyüdü. "Bekle. Soyadın Engel mi?"

"Bilmiyor muydun?"

Gözlerini devirdi. "Bu yaptığımız en uzun konuşma." "Doğru. Evet, bu benim soyadım."

"Gazetede senin hakkında bir şeyler okudum.

Gerçekten çok iyymişsin." Anna kızardı.

"Teşekkürler."

"Bak, şimdi seni dışarı çıkarmam lazım. Dansçılar için bir şeyim var." Sırıttı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Sekiz mi?" Başını salladı.

"Komedi kulübüne giderken ne giyilir?"

"Sen ne istersen." Ona muzip bir bakış attı. "Daha azı her zaman daha iyidir."

Anna güldü. "Akşama görüşürüz." Gazozunu aldı ve çıkışa doğru yürüdü.

"Dört gözle bekliyorum," diye seslendi.

Arsız bir gülümsemeyle arkasına baktı ve sonra güneş ışığına doğru yürüdü.

Kütüphaneye gitmek için döndü ve durdu. Şu anda gerçekten kütüphaneye gitmek istiyor muydu? Bu gece bir randevusu vardı. "Onun yerine alışverişe gideceğim," dedi kendi kendine.

Beşinci Cadde'de dolaştı, vitrinlere baktı ve gazozunu yudumladı. Vitrinlerden birinde çiçekli bir sundress gördü ve bunun bir komedi kulübü için uygun olup olmadığını merak etti. Şirindi ama pek sofistike değildi. Başka bir dükkânın önünden geçti ve işe yarayabilecek bir şey gördü. Siyah saten askısız bir üst ve kısa pembe bir etek. Bir gece önce giydiği gibi mikro mini değildi ama kısaydı. Pembe topuklu sandaletlerini bununla eşleştirdi ve eve doğru yola koyuldu.

Levi saat sekizden biraz önce güzel bir kot pantolon ve kırmızı düğmeli bir gömlek giyerek geldi. Anna onun yakışıklı olduğunu biliyordu ama barda giydiği açık mavi tişörtten başka bir şey giydiğini görmemişti. *Nefis!*

West Village'da akşam yemeği yedikten sonra yakındaki kulübe gittiler. Sırada beklerken Levi onun arkasında durdu ve kollarını beline doladı. Boynunu nazikçe öptüğünde, damarlarından amına doğru bir elektrik akımı yayıldı.

"Bu iyi mi?" diye kulağına fısıldadı ve hafifçe lobunu ısırıldı. "Seni ziyaret edeli ne kadar oldu?"

"Aylar," dedi başını hafifçe eğerek. Adam saçlarını ensesinden uzaklaştırdı ve kadın titredi.

"Aptal adam," dedi sessizce, kızın kulağının arkasına sokularak. "Nefis kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona doğru bastırarak. Sertleşmiş meme uçları askısız sütyenini zorluyordu.

Kıkırdadı. "Manzarayı seviyorum."

Anna başını kaldırıp onun üstünden aşağı baktığını gördü ve kıkırdadı. "Beğendiğine sevindim."

"Memnun olmana sevindim." Adam kızın boynunu hafifçe emdi ve kız titrek bir nefes verdi.

Sıra aniden ilerlemeye başladı ve adam onu bıraktı ama kimliklerini gösterip içeri girerlerken elini tuttu.

Bir sürü içki ve bolca kahkahadan sonra, iki saat sonra Anna Levi'nin koluna yapışmış halde ortaya çıktılar.

Onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Benimle evime geri gel," diye mırıldandı.

Anna ona tembel bir gülümseme verdi ve başını salladı. Bir taksi çağırdı ve binmesine yardım etmeden önce onu son bir kez öptü.

Levi onu iki erkekle paylaştığı dairesine götürürken kıkırdadı ve hafifçe tökezledi; bunlardan biri bu gece gördükleri komedyendi. Yalnızdılar ve Levi onu kendine çekti ve derinden öptü.

"Tanrım, çok güzelsin Katrina. Seni ilk gördüğüm günden beri bunu yapmak istiyordum."

Anna sarhoş olmasa da çakırkeyif olduğundan oldukça emindi ve kendini çok iyi hissediyordu. "O zaman sen yapmalısın."

Sırttı ve onu yatak odasına doğru geri götürürken tekrar öptü.

On Sekizinci Bölüm

Başındaki çarpıntı durmak bilmiyordu. Anna inledi ve gözlerini açtı. Levi onunkilerden bir saniye sonra gözlerini açtı.

"Akşamdan kalma gibiyim," diye mırıldandı ama ona gülümsedi.

Yine o çarpma sesi duyuldu. Anna başını kaldırıp baktı ve bunun kafası olmadığını fark etti, gerçi orada da kesin bir çarpma vardı.

Levi kaşlarını çatı. "Siktiğimin oda arkadaşı." Onu öptü.

"Muhtemelen anahtarını unutmuştur. Hemen döneceğim."

Ayağa kalktı, kot pantolonunu çekti ve başını tutarak dışarı çıktı.

Anna güldü ve sırt üstü yuvarlandı, sonra da yüzünü buruşturdu. Daha önce hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Yüzünü ovuşturdu ve sonra oturma odasından gelen yüksek sesleri duydu. Ne olmuştu ki?

"Nerede o?" diye tanıdık bir ses geldi.

Anna'nın yüreği ağzına geldi. Kurt.

"Nişanlısı sen misin?"

"Beni tanıyor musun?"

"Onu neden dışarı çıkardığımı sanıyorsun, seni pislik?"

Anna hızla kıyafetlerine uzanırken Kurt'ün cevabını duymadı. Ama artık çok geçti ve Kurt kapıyı çarparak açtı ve onu çıplak, başka bir adamın yatağında ve muhtemelen yeni sikilmiş saçlarıyla gördü. Gözleri kısıldı ve ona bir şey fırlattı.

"Giyin."

Anna yere baktı ve bir çift şort ve bir tişört olduğunu gördü. Gözlerini ona dikti. "Ne cüretle buraya böyle dalarsın!"

Kurt'ün gözleri parladı. "Bu ne cüret?" diye hırladı. "Ne halt etmeye onunla çıkıyordun ki?" Öfkesi ve aksanı arasında ne dediğini anlamak zordu ama Anna durumu anlamıştı.

Öfkeliydi. Oldukça korkutucuydu.

Levi Kurt'ün arkasında belirdi. "Onu alıp incitmene izin vermeyeceğim," dedi sakince.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı Kurt, Anna'ya ters ters bakarak. "Giyin," diye emretti.

Anna yatağın yanında gergin bir şekilde durmadan önce giysilerini çekti. Levi'ye baktı ve ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bana zarar vermez." Bunu umuyordu.

Kurt'ün attığı bohçada bir çift düz sandalet vardı ve saçlarını elleriyle taramaya çalışmadan önce onları giydi.

"Sen iyisin." Hırladı ve kızın elini çekti.

"Eşyalarımı alayım," dedi elini çekerek. Buruşuk kıyafetlerini ve çantasını aldı ve odadan dışarı çıktı. "Özür dilerim, Levi," diye fısıldadı yanından geçerken, ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Eğer ona bir daha dokunursan, cehennem üzerine yağacak," Kurt

parmağıyla Levi'nin göğsüne vurarak tehdit etti.

Kurt, Levi'den biraz daha uzun ve çok daha genişti ama Levi onun bakışları altında küçülmeyi reddetti. "Eğer onu incittiğini öğrenirsem, üzerine cehennemi yağdırırım," diye karşılık verdi.

Kurt şaşırmış gibi baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra hırlayarak döndü ve Anna'yı daireden dışarı çıkardı.

Şehirde Anna'nın dairesine doğru sessiz bir yolculuk oldu. Sonunda onun evine girdiklerinde, Anna ondan uzaklaştı, odasına gitti ve tek kelime etmeden duşa girdi.

Çok kızgındı. İki buçuk ay boyunca, o hastayken bile ortaya çıkmamıştı ve sonra dışarı çıktığı ve "yanlış" bir şey yaptığı bir gece mi ortaya çıkmıştı? Biri onu takip mi ediyordu? Bu düşünce onu çok sinirlendirmişti. Bu ne cüret!

Giyindikten sonra, adamın volta attığı oturma odasına doğru yürüdü. "Neyin var senin?" diye sordu yüzünü ona dönerek.

"Ben mi? Senin derdin ne?" diye bağırdı. "Hasta olduğumda beni arama zahmetine bile girmiyorsun, ama bugünün harika bir gün olduğuna karar veriyorsun.

Beni ziyarete mi geldin? Yoksa dün gece dışarı çıktığımı biliyor muydun?"

"Elbette dün gece dışarı çıktığımı biliyordum. Yoksa neden burada olayım ki?" "Bilmiyorum, belki de beni gerçekten önemseydiğin içindir? Belki de

kıçına giren ve seni lanet bir piç kurusuna dönüştüren böcekten kurtulmuş muydun?"

Kadının sözleri karşısında Kurt'ün gözleri büyüdü. Onun tavrı karşısında açıkça şok olmuştu. Tatlı, uysal Anna gitmişti. Katrina vardı, güçlü kadın

New York'un. Times Meydanı'nın ortasında, elleri kalçalarında, arkasında kırmızı bir pelerinle durduğu görüntüsüne biraz gülümsedi.

"Sana tedbirli olmanı söylemiştim."

"Sanki sen bana nişan yüzüğümü fırlattıktan sonra Jasmine'le buluşurken ağzın sıkı mıydı?" Stef sayesinde Anna, Gala'dan sonra Kurt'le otelde buluşanın baş dansçı arkadaşı Jasmine olduğunu öğrenmişti. İçindeki öfke kabarıırken, "Seni lanet olası pislik," diye bağırdı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, biraz utanmış görünme nezaketini göstererek.

"Bu lanet bir dans şirketi, Kurt. Sanırım herkes biliyor. Bir hafta sonra sempatik bakışlara maruz kalmama şaşmamalı."

"Erkekler için farklı standartlar vardır-"

"Bana bu saçmalıkları anlatma, Kurt. Muhtemelen senden üç kat daha fazla insanla yattım. Ben tatlı ve masum değilim ve bunu biliyorsun. Neden bana öyleymişim gibi davranıyorsun? Neden gerçekten evlenebileceğimiz zamandan bu kadar uzakta bana bir yüzük verdin? En azından hayatımı tekrar mahvetmeden önce biraz eğlenmeme izin verebilirdin."

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum." "Neyden? İyi vakit geçirmekten mi?" "Hayır. Yaralanmaktan."

"Ha!" diye homurdandı. "Başarısız oldun." İnançsızlıkla başını salladı. "Beni diğer tüm erkeklerden çok daha fazla incittin," dedi sessizce, ona bakarak. "Erkeklerin bana bir oyuncaktan başka bir şeymişim gibi davranmasını hiç beklemedim. Ama sen yıllarca iyi biri gibi davrandın ve benim senden beklentilerim oldu. Tanrım, ne kadar aptalmışım." Pencereye doğru yürüdü. "Hepiniz aynısınız," dedi acı acı. "Alex bile beni terk etti."

"Alex hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin! Olanlar onun hatası değildi."

"Ona bu konuda içimde kötü bir his olduğunu söyledim. Gitmemesi gerektiğini söyledim." Çenesini sıkı. "Ama yine de gitti." Boğazından bir hıçkırık kaçtı. "Bana verdiği sözü tutmadı. Eve dönmedi."

Kurt onun arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. "Anna... bak, buraya bu şekilde geldiğim için özür dilerim," dedi nazikçe. "Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ama açıklayabilirim-"

Döndü ve onu itti, gözleriyle hançer fırlattı. "Senin oyununu oynayacağım Kurt," dedi sakın bir sesle. "Senin mükemmel nişanlın olacağım."

Tüm Yaşlı Oğulların ihtiyacı olan. Seni yatakta çok memnun edeceğim ve hayal bile edemeyeceğin şeyler hissetmeni sağlayacağım." Gözleri buz gibi oldu. "Ama seni asla sevmeyeceğim."

Anna onun gözlerine baktığında gözlerindeki acı dolu ifadeye şaşırdı.
....."Anna. "

Bir adım uzaklaştı. "Yapma. Eğer seks istiyorsan bana söylemen yeterli. Tüm fantezilerini gerçekleştireceğim," diye ekledi baştan çıkarıcı bir sesle. "Daha dikkatli olmam gerektiğini bildiğin başka patavatsızlıklar var mı? ne hakkında?"

"Daha fazla patavatsızlık mı?"

Tatlı tatlı başını salladı. "Sen gittiğinden beri becerdiğim diğer erkekleri biliyor musun?" Bay J. dışında kimse yoktu ama bunu bilmesine de gerek yoktu.

"Kaç kişi var?"

"Umursamadığımı söylemiştin."

"Belki de umurumdadır." Hararetli bir bakışla yaklaştı, elini Anna'nın beline doladı ve onu kendine çekti. "Önemsiyorum Anna," diye fısıldadı dudaklarını kendi dudaklarına bastırmadan önce. Anna bir an direndikten sonra onu memnun etmenin görevi olduğunu hatırladı ve onu kanepeye doğru itti. Adam ağır ağır oturdu ve Anna onun bacaklarının arasına diz çöktü.

Kot pantolonunu çözerken ona gülümsedi. "Tıpkı tanıştığımız zamanki gibi, ha?" dedi acı bir şekilde ve sikini ağzına almak için çıkardı. Emdi ve yaladı, dilini dibinde gezdirdi ve sonra başının etrafında döndürdü. Adam inledi ve Almanca mırıldanarak ellerini kadının saçlarına doladı.

Elinden gelenin en iyisini yaptı ve topları vücuduna karşı hızla sıkılıyordu ve ağzına geldiğinde yüksek sesle inledi. Ona verdiği her şeyi yuttu ve onu pantolonuna geri koyarken başını kanepeye geri yatırdı.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı lordum?" diye sordu sessizce.

Başını kaldırdı ve az önce yaptığına inanamıyormuş gibi ona baktı. Almanca küfretti ve hızla ayağa kalktı. İki adım uzaklaştı ve sonra geri döndü. "Beni geri gelip seni başka bir adamın yatağından çıkarmak zorunda bırakma, Anna. Bir dahaki sefere daha sağduyulu ol. zaman." Arkasını dönüp kapıdan çıkarken oflayıp pufladı.

Kapıya baktı ve sonra yerde bir top gibi kıvrılıp gözyaşlarına boğuldu.

Anna sakinleştikten sonra kütüphanedeki kitaplarını iade etmeye ve olanları kafasından atmak için yeni kitaplar almaya karar verdi> Columbus Bulvarı'ndan aşağıya doğru daha kısa bir yol izleyerek Rockefeller Center'dan tamamen uzaklaştı. Sonunda kütüphaneye ulaştığında, kendini uyuşmuş hissederek avluya oturdu. Olan biten her şeyi unutmak ve kendini bir kitaba gömmek istiyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. İşler nasıl bu kadar çabuk kötüye gitmişti?

Yaklaşırken merdivenin yanında yerde bir anlık pembe bir şey gördü. Yavaşça yürüdü ve ne olduğunu düşündüğünü doğruladı: tek bir pembe gül. Bay J.'nin ona bıraktığına çok benziyordu. Gülü kimin düşürdüğünü merak ederek etrafına bakındı ama etrafta kimse yoktu. Çoğu insan asansöre binerdi ama Anna oymalı mermer merdiveni tercih etti. Yanından geçerken ona baktı ama dokunmadı. Sahibi onu almak için geri dönecekti ama yanından geçerken kokusunu aldı.

Gül, Bay J. ile geçirdiği harika gecenin anısını tetikledi. Onun ne yaptığını merak ediyordu. Onu New York'a getiren neydi? Neden anonim kalmak istiyordu? Kurt'ün öfke nöbetinden sonra onun nezaketi aklından çıkmıyordu.

İkinci gülü katlar arasındaki sahanlıkta görmeden önce kokusunu almıştı. Düşürülmüş gibi görünmüyordu: duvara yaslanmıştı. Anna kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. Bir sonraki merdivenin başında bir tane daha gördü.

Bu da neydi böyle? Mermer duvara yaslanmış üçüncü gülün olduğu yere gitti. Bir masanın ucunda başka bir gül görünce merakı daha da arttı ve üçüncü kata çıkmak yerine masanın ucuna doğru yürüdü. Etrafına bakındı, yarı yarıya başka bir gül görmeyi bekliyordu ve onu yolun aşağısında bir kitap rafının sonunda gördü. Bu, birinin takip etmesi için bırakılmış bir tür romantik iz miydi? Ve eğer öyleyse, onu takip ederek ne yapıyordu?

Güller Bay J.'nin verdiği güllerle aynı.

Ama bu sadece bir tesadüftü, değil mi?

Tabii ki öyleydi. Ama bir sonraki güle doğru yürüdü. Kitaplığın türünü tanımlayan levhaya baktığında neredeyse boğulacaktı.

Gizemler.

Koridorun yarısında başka bir gül gördü ve yavaşça ona doğru yürüdü. Üstünde bir not kartı olan bir kitabın üstünde duruyordu. Kitabı çıkarmadan önce dikkatle etrafına bakındı. Gülü yerine koyacaktı ve umarım kimse orada olduğunu anlamayacaktı.

Kitaba baktığında kalbi küt küt atmaya başladı. Cinayetleri çözen bir bale eğitmeni hakkındaydı. Kartı çıkarırken elleri titredi. Çok pahalı bir kartın üzerine güzel bir hatla yazılmıştı.

Cuma gecesi büyüleyiciydi. - Bay J.

Anna neredeyse kitabı ve gülü düşürüyordu. İz onun içindi! Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gülü burnuna götürüp içine çekti derinden. Korkunç sabahından sonra buna ihtiyacı vardı. Yabancı bir adamdan romantik bir jest. Sevgilisi olabilir miydi? Her şeyin gizli kalmasını istediğine göre ona güvenebilirdi. Kurt bunu duymamıştı, belli ki Simon onu aramamıştı. Ve Kurt için onu takip eden her kimse ne yaptığını anlamamıştı.

Belki biraz romantizm ve gizem, bu sorunla başa çıkmasına yardımcı olur.

Kurt'un dönüştüğü korkunç insanı. Aklını ondan uzaklaştırmak için. Bu zaten onun moralini düzeltiyordu.

Yüzünde bir sırtıyla kitabı göğsüne bastırdı ve odada bulunan diğer gülleri aldı. Çiçekleri burnuna götürdü, etrafta dolanıp ilginç görünen diğer gizemleri seçerken kokularını içine çekti. Seçtiklerini bitirdi ve merdivenlere geri döndü ve merdivenlerin tepesindeki gülü aldı ve bir sonraki merdivenin dibinde başka bir gül gördü. Kıkırdadı ve hemen onu da aldı, dördüncü kata kadar yeni bir gül izini takip etti.

Bir sonraki gülü gördüğünde sırtı ve biyografi bölümüne giden yolu takip etti. Gül, onu gülümseten Anna Pavlova hakkında bir kitaba götürdü. Bunun içinde kart yoktu ama önemli değildi. İz onun için olduğunu ve adamın kitaplar aracılığıyla onunla konuştuğunu biliyordu. Böyle anlaşıldığı için kalbi kabarmıştı. Hem de bir yabancı tarafından.

Üçüncü bir gül izi, New York'un tarihini anlatan ve çok sayıda güzel resim içeren bir kitaba götürdü. Etrafına bakındı ama başka gül göremedi. Ve oldukça rahatlamıştı. Zaten bunları eve nasıl götüreceğinden emin değildi. Elleri güller ve kitaplarla doluydu. Taksiye binmek zorunda kalabilirdi. *Bu hiç de kötü bir sorun değildi.*

Neredeyse zıplayarak kasaya gitti ve kitaplarını otomatik ödeme makinesinden geçirirken yüzünde bir gülümseme belirdi. O

Eve dönmek için ne yapacağına karar vermeye çalışırken kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanırken başını kaldırdı ve Simon'ın ona gülümsediğini gördü.

"Simon!" diye hayretle bağırdı.

"Görüyorum ki Bay J.'nin bulmanızı istediği kitapları bulmuşsunuz."

"Oh, Simon! Öyleydi." İçini çekti, mutluluk kalbini dolduruyordu.

"Öyleydi

Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi. Lütfen Bay J.'ye tüm kalbimle teşekkür ettiğimi söyleyin."

"Kötü bir gün mü?" diye sordu, kitapları ondan alırken. "Evet, öyle de denebilir."

"Bay J. sizi gülümsettiğini bilmekten çok memnun olacak." "Bu harikaydı."

"Seni eve bırakabilir miyim?"

Anna tam kabul etmek üzereydi ki Kurt'ün sabahki öfkesini hatırladı. "Ben.. yapamam Üzgünüm."

"Katrina, seni eve götüreceğim."

Anna başını salladı. "Nişanlım bundan hoşlanmazdı." Kitaplarını Simon'dan geri aldı. "Bir taksiye binerim."

Simon kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. Onunla birlikte kapıya doğru yürümeye başladığında durdu ve ona baktı. "Lütfen bırak gideyim.

kendim," diye yalvardı. "Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum." "Sana kızgın mıydı? Ne için?"

"Çok kızgın. Onu hiç böyle görmemiştim." Gözyaşlarını kırıştırdı. ".....Dün gece boşboğazlık ettim ve o da dün gece Almanya'dan buraya kadar geldi.

bana bağırıp bir daha yapmamamı sağlamak için." Simon'a başka biriyle yattığını ve Kurt'ün onu Levi'nin yatağından neredeyse sürükleyerek çıkardığını itiraf etmek istemiyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Sizi temin ederim ki onu ben aramadım."

Anna ona ürkek bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Dersimi aldım. Özgürlük gitti," diye iç geçirdi.

"Bay J.'yi tekrar görmek isteyip istemediğinizi soracaktım ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Anna yutkundu. "İstiyorum. Hem de çok. Ama yakalanmaktan korkuyorum."

"Nişanlının Cuma gecesinden haberi var mıydı?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"İşleri eskisi gibi gizli tutacağım konusunda bana güveniyor musun?"

Anna başını kaldırıp ona baktı. "Evet," diye fısıldadı.

Simon gülümsedi. "Güzel. Sizinle temasa geçip nerede ve ne zaman olacağını bildireceğim." Küçük bir selam verdi ve uzaklaştı.

Anna bir süre onu izledikten sonra dışarı çıkıp eve gitmek için bir taksi çevirdi.

Oraya vardığında Aaron evdeydi. "Gülleri nereden aldın? Çok güzeller."

"Ah...bir yerlerde." Belli belirsiz bir şeyler söyledi ve kitaplarını koymak için odasına gitti. Aaron'a söyleme riskini almak istiyor muydu? O Kurt'e söyler miydi?

Mutfakta bir vazı bulduktan sonra içini suyla doldurdu ve gülleri dizerek odasındaki şifonyerin üzerine koydu.

"Neyin var Anna?" Aaron onun yatağına oturdu. Onun kendisini takip ettiğini fark etmemiştir.

Aaron'a Levi ile çıktığını ve Kurt'ün ertesi sabah ortaya çıktığını anlattı.

"Almanya'dan onca yolu seni bir adamın yatağından çıkarmak için mi geldi?"

Anna başını salladı.

"Bu kadar kontrol manyağı olduğunu hiç düşünmemiştim." "Onun hakkında pek çok şey bilmiyordum."

"Bu onun yapacağı bir şey değil." Aaron başını salladı. "Ona ne oldu böyle? Wilhelm'le konuşmayı denedin mi?"

"Umurunda değil. O... meşgul." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Bazen keşke Devin'le kalsaydım diyorum. En azından zalimlikle karşılaşacağımı bilirdim."

"Oh, Anna. Böyle söyleme."

"Şey, sen yokken olan parlak bir şey var." Ona gizemli adamdan ve o öğleden sonra kütüphaneye yaptığı geziden bahsetti.

"Vay canına," dedi kız hikâyesini bitirdiğinde. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

ned

ir?" Anna başını salladı. "Simon ona Bay J dememi söyledi."

"Biraz romantik," diye sırttı.

Anna başını salladı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu çok hoş."

Pazartesi sabahı, kadın dansçılar ve bazı erkekler, onlar şehir dışındayken buraya taşınan Gizemli Adam'ın dedikodusuyla çalkalanıyordu. Anna, evde bulundukları kısa gün içinde topladıkları bilgi miktarını hayretle dinledi.

"Bir kulübe gitti ama görünmeden kaldı."

"Acaba çok mu çirkin? Belki de bu yüzden görünmek istemiyordur."

"Rus olduğunu duydum."

"Hayır, İngiliz olduğunu duydum."

"Rusya Avrupa'nın bir parçası değil, aptal."

"Bir arkadaşım onu kulüpte görmüş. Siluetini. O gerçekten uzun."

Anna onları dinlerken gülümsedi. Biraz daha fazla şey biliyordu ama çok. Onu öptüğünde şarap tadı aldığını biliyordu. Dokunuşunun nazik olduğunu. Aletin kocaman olduğunu! Anna kendi kendine sırıttı.

"Vincent'in ofiste onun hakkında konuştuğunu duydum." Anna başını kaldırdığında Jasmine'in konuşurken heyecandan gözlerini kocaman açtığını gördü. Anna bu kadından hiç hoşlanmıyordu ama yine de onu dinleyecek kadar meraklıydı. "Görünüşe göre Bale'ye *büyük bir* bağışta bulunmuş. O kadar ki istediği zaman gelip bizi izleyebiliyor." İçini çekti. "Onun için dans etmeyi çok isterdim."

Anna, Jasmine'in kendi adamlarından birini daha alacağı düşüncesiyle homurdandı... Bay J.'nin kendisine ait olduğundan değil. Ayağa kalktı ve sakinleşmek için odadan dışarı çıktı, sonra da öfkesini bastırmak için kendi kendine güldü. Alex gibi öfkelenmeye başlamıştı.

O hafta provalar çok yoğundu ve Anna her gece stüdyodan sanki gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissederek ayrılıyordu. Yaptığı işi seviyordu ama Yapacak o kadar çok şey vardı ki kafasını toparlamakta zorlanıyordu. Sadece sonbahar için prova yapmıyorlardı, aynı zamanda bazı Fındıkkıran parçalarını da öğrenmeye çalışıyordu. Bu kadar çok farklı dansı öğrenmek zordu ama Vincent onu istediği her yerde kullanabilmek için öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini istiyordu.

Duştan sonra yatağa girip uyuyana kadar kitap okumayı çok severdi. Perşembe gecesi son kitabını bitirmişti ve yeni bir tur için hazırды.

O akşam, yatağında iyi bir kitapla kıvrılmaya hazırlanırken, dairenin kapısı çalındı. Aaron bakacağını söyledi ama bir dakika sonra onun adını seslendi. Yorgun adımlarla dışarı çıktı ama kapıcının elindeki pembe gülü ve ona bağlı bir not kartını görünce enerjikleşti.

"Bir beyefendi bunu size teslim etmemi istedi, Bayan Engel."

"Teşekkürler, Sam." Sırıttı ve aldı.

Aaron kapıyı kapattı. "Ne yazıyor?"

Anna not kartını açtığında gizemli kitabındaki notla aynı kaligrafiyi buldu. "Sekiz buçukta güvenilir arkadaşlarla akşam yemeği. Sonrasında içkiler ve dans. Birde romantizm."

Son cümleyi söylediğinde amı sıkıştı ve uzun bir nefes verdi. "Vay canına. En azından iyi bir kontrol manyağı."

Anna güldü. "Güvenilir arkadaşlar derken neyi kastediyor?" Sanki bu soruya cevap verir gibi telefonu çaldı. "Alo?" "Alo, Katrina. Ben Simon."

Anna sıırıttı. "Merhaba Simon." Aaron'a baktı, o da ona sıırılarak karşılık verdi. "Numaramı nereden buldun?"

"Benim kendi yöntemlerim var. Bazen sormamak daha iyidir." Kıkırdadı. "Tamam."

"Seni arayıp numaramı vermek istedim. Bay J. Cumartesi günü arkadaşlarınızla eğlenmenizi istiyor. Sadece kaç kişilik rezervasyon yapacağımı bilmem gerekiyor."

"Oh, um..."

"Bunu düşünebilir ve yarın beni arayabilirsin. Ya da daha rahat hissediyorsan mesaj at. Cep telefonumdan aradım, yani numaram sende var, Doğru mu?"

"Evet."

"Planlar kulağa hoş geliyor mu? İstedığınız kadar arkadaşınızı getirebilirsiniz."

"Kesinlikle. Çok nazık biri."

"Zekice bir gözlem. İyi akşamlar Katrina. Yarınki rakamlarınızı bekleyeceğim."

"Teşekkürler, Simon."

Anna Aaron'a Simon'ın söylediklerini anlattı. "Lütfen, gelebilir miyim?"

Güldü. "Tabii ki. Ve Cameron. Ve Stef. Diğerlerini düşünmem gerek. Sence Hugo gelmek ister mi?"

"Neden olmasın anlamıyorum."

Ertesi gün Simon'ı arayarak sekiz arkadaş olacağını bildirdi. "Bu çok mu fazla?"

"Kesinlikle hayır, Katrina. İstersen daha fazlasını davet edebilirsin." "Hayır, bu insanlar iyi."

"Mükemmel. Limuzin hepinizi saat sekizde evinizden alacak. Sizin için uygun mu?"

"Evet. Teşekkürler."

Arkadaşlarına tüm bunları Kurt'ün ayarladığını söylemişti. Başka nasıl açıklayabilirdi ki? Kulak misafiri olduğunda Jasmine'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Anna kısa bir süre Kurt'ün numarasının kendisinde olup olmadığını ve onu arayıp arayamayacağını düşündü ama bu merak çok acı vericiydi ve onu bir kenara itti. Gerçekten bilmek istemiyordu.

Kurt'e mesaj atıp ondan nefret ettiğini söyleme isteğini bastırdı. Belki Cumartesi günü yeterince sarhoş olursa... ama sarhoş olmak istemiyordu. Sonrasında Bay J. ile buluşmak istemiyordu. Onunla her şeyi hissetmek istiyordu. Bay J. acı denizinde bir can yeleğine dönüşüyordu. Anna bunun tehlikeli olduğunu biliyordu ama ondan vazgeçmek istemiyordu. Henüz değil.

On Dokuzuncu Bölüm

"Kahretsin Katrina," diye fısıldadı Hugo Cumartesi gecesini Anna'nın kulağına. "Bu hiç adil değil."

"Ne?"

"Giydiğin şey." Kollarını onun beline doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Eski sevgiliye sataşmak hoş değil."

Anna kıkırdadı ve onu şakacı bir şekilde itti. Ona dokunduğunda ortaya çıkan duygular bazen hâlâ güçlüydü. Kurt için Hugo'dan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bu düşünce onu çok kızdırmıştı.

"Eski sevgililerin birbirlerine böyle yapmaları gerektiğini sanıyordum," diye alay etti, ikisi de zorla ayrıldıklarını çok iyi biliyorlardı. ve bu etkiler ortadan kalktığında bir anda tekrar bir araya geleceklerdir.

Şehirde geçirecekleri gece için ilk gelen Hugo oldu. Cameron hariç, ama o sayılmazdı. O her zaman onların evindeydi.

"Onu geçen hafta görmeliydin!" Cameron alay etti. "*Ben* bile baştan çıktım."

"Hey!" Aaron Cameron'ın koluna şakacı bir şekilde vurarak haykırdı. Sonra sırtıttı. "Eh, şey. Evet. Tahmin edebiliyorum."

"Ne giyiyordun?" Hugo gülümseyerek sordu.

Cameron tasarımcıları ve kumaşları sıraladı ama Hugo "transparan" ve "mikro-mini" kelimeleri karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Lanet olası yaz turnesi," diye mırıldandı ve sonra güldü. "Belki de burada olmamam iyi oldu." Omuz silkti. "Ya da belki bir dahaki sefere daha az klas bir yere gitmemiz gerekecek ki ben de görebileyim."

Anna şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Aynı kulüp kıyafetini iki kez giymenin yakışsız olduğunu bilmiyor musun?"

Hugo'nun gözleri parladı. "O zaman belki de burada özel bir kulüp kuralıyız." Sesi boğuklaştı ve Anna'nın ürpermesine neden oldu.

"Beni böyle kışkırtmamalısın Hugo," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Uzun süre birbirlerine baktılar, aralarındaki elektrik inkâr edilemezdi, ta ki Hugo başını sallayıp gözlerini kaçırana kadar. "Özür dilerim Katrina. Bunu söylememeliydim." Boğazını temizledi. "Yine de çok hoş görünüyorsun."

Anna geçen gün aldığı spagetti askılı siyah elbiseye baktı. Düşük V yakası şeffaf dantellerle kaplıydı, bu yüzden inanılmaz derecede mütevazı değildi ama düpedüz fahişe gibi de değildi. Arkası da beline kadar aynı dantelle kaplıydı ve eteği uyluğunun ortasından biraz daha yukarıdaydı. Onun

Elbisenin en sevdiği yanı inanılmaz yumuşak ipekten yapılmış olması ve her hareket ettiğinde tenini gıdıklamasıydı.

Hugo'nun sözleri ve bakışları göğüs uçlarının yumuşak malzemeye karşı sertleşmesine neden olmuştu ve elbisenin siyah olmasına sevinmişti, böylece çoğunlukla gizlenmişlerdi.

Stef, Jamie, Rachel ve Tanner birkaç dakika sonra geldiler ve daire kızların konuşmalarıyla gürültüye boğuldu. Cameron da onlara katıldı ama Hugo, Aaron ve Tanner odanın diğer tarafında durup başlarını sallayarak kızların heyecanına gülüyorlardı.

Birkaç dakika sonra, kapıcı onları arayıp araçlarının geldiğini haber verdi ve hepsi asansöre doluştu.

Kendilerini bekleyen şık limuzine hayranlıkla baktılar ve geceye başlamak için heyecanla içeri daldılar. Akşam yemeği bir restoranda gerçekleşti.

Özel bir yemek alanında ağızınızda eriyen her şeyi sunan seçkin Fransız restoranı.

Anna ve Cameron'ın bir önceki hafta gittikleri kulübe götürüldüler. İçeri girdiklerinde Anna, Bay J.'nin daha önce olduğu gibi orada olup olmayacağını merak etti. Daha önce bulunduğu özel alana sinsice bir göz attı ve perdeler kapanıp arkada sadece bir siluetin parıltısına izin verdiğinde kalbi yerinden fırladı. O burada mıydı?

Cameron onu dürttü ve Simon'ın ellerini kalçalarının önünde birleştirmiş bir şekilde durduğu perdeli açıklığın yan tarafını işaret etti. Onu izliyordu ve Cameron onu gördüğünde gülümsedi. Başını hafifçe eğdi ve sonra perdelerin arasında kayboldu.

"O burada," diye ciyakladı Cameron'a, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Anna uslu mu durmalıydı yoksa ona izlemesi için bir şeyler mi vermeliydi bilemiyordu ama masalarına oturduklarında, Anna ve arkadaşları eğlenirken onu ve arkadaşlarını mükemmel bir şekilde görebileceğini fark etti.

İçkiler sipariş edildi ve teslim edildi. Anna perdeli odaya doğru baktı ve martinisinden bir yudum almadan önce gülümsedi. O Adamın gözlerini neredeyse üzerinde hissediyordu ve bu, klitorisinde son bulan bir ürperti yarattı.

Hugo bir süre sonra onu dans pistine çekti ve ellerini kalçalarından aşağı kaydırды. "Burası seni taciz etmem *beklenen* tek yer," diye sırttı başparmaklarını kalça kemiklerinin üzerinde gezdirirken.

Anna gülümsedi ve onunla birlikte müzik eşliğinde sallanırken kollarını onun boynuna doladı. "O zaman belki de buraya daha sık gelmeliyiz," diye takıldı.

"Cezbedici," diye sırttı, bembeyaz dişlerini göstererek. Onu kendine yaklaştırdı ve elleri kışına indi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Onun ellerini üzerinde istemesi yanlış mıydı? Bay J. seksten başka bir şey beklemiyordu. Belki de izleyen bir tipti. Yoksa neden onu bir önceki hafta erkeklerle dans ederken izlediği bir dans kulübüne göndersin ki?

Kalçalarını Hugo'nunkilere bastırdı ve Bay J.'ye gülümseyebilmek için başını arkaya doğru eğerken onun inlediğini belli belirsiz duydu. Hugo'nun parmakları o arkasına yaslanırken boynundan aşağıya indi ve elbisesinin kenarına çarptı. Parmaklar kızın areolasının en uç noktasını sıyrıp geçtiğinde kendini dikleştirdi ve iri gözlerle ona baktı.

"Bunu yapmak niyetinde miydin?" diye sordu nefes nefese, başındaki kan tekrar yerine çekilirken.

Sırttı. "Hoşuna gitti mi?" Elleri tekrar kızın kışına gitti ve kalçalarını onunkilerle birlikte hareket ettirdi.

"Evet," diye itiraf etti ve onun sırtmasına neden oldu.

Göğsünü onunkine bastırdı ve adam elbisesinin altına baktı. "Sütyen giymemişsin." Eli kızın yan tarafını sıyırdı ve göğsünün yan tarafını okşadı.

Anna usulca soludu ve gözlerini kapattı. "Bu elbiseyle yapamam." Böyle dans etmek patavatsızlık sayılır mıydı? Birden kararsız kalarak geri çekildi. Bu gece göz önünde bulundurması gereken iki erkek vardı ve Hugo onlardan biri değildi. Ona çekingen bir gülümseme verdi. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerek. oda."

Hugo, kız uzaklaşıp odanın diğer tarafına doğru yürürken ezilmiş görünüyordu.

Lanet olsun Kurt! Sinirle yutkundu ve dans eden çiftlerin arasından sıyrılarak tuvalete doğru ilerledi. Sıra kapının dışına ve

Bu yüzden loş koridorda ilerlemeye devam etti, ta ki dışarıda kapılı bir avluya açılan açık bir kapıya ulaşana kadar. Birkaç kulüp müdaviminin de benzer bir fikri vardı. Sonuna kadar yürüdü ve metal korkuluklara tutunarak yıldızsız gökyüzüne baktı.

"Dans ettiğin adamı tanıyor musun?" Simon sessizce yaklaştı ve onun yanında durdu.

"Evet."

"İyi vakit geçiriyor gibi görünüyordun. Neden çekip gittin?"

Anna hemen cevap vermedi. "İçimde bir his vardı patavatsız," dedi sonunda, parmakları rahatsızlıktan karıncalanıyordu. "Kurt beni eski erkek arkadaşım ile böyle dans ederken görseydi, muhtemelen bana bağırarak için yine buraya uçar ve sonra da beni daireme kilitlerdi."

"Nişanlın bu kadar huysuz mu?"

"Eskiden tanıdığım en nazik adamlardan biriydi, ama taşındığımdan beri burada. " Başını iki yana salladı. "Değişken biri oldu. Ve acımasız. Şey, hayır, zalim değil, acımasız."

"O zaman neden onunla evleniyorsun?" "Çünkü buna mecburum."

"Bugün ve bu çağda mı? Bu pek mümkün görünmüyor."

Anna Simon'a baktı. ".....Görevlerle birlikte gelen bir pozisyondayım. I bu görevleri yerine getirmelidir."

Simon kıkırdadı. "Sen kaçak bir prenses misin?"

Anna, Aaron'la aylar önce yaptıkları göndermeye gülümsedi. Ama şimdi gerçekten de sevgisiz bir evlilik yapmadan önce eğlenmeye çalışıyordu. "Onun gibi bir şey." Eğer Devin'in dünyayı kontrol etmek istemesi olayı olmasaydı, yarın ona geri dönerdi. En azından onunlayken hayatı hiç umursamadan akıp giderdi. Hiçbir şeyin farkında olmazdı. Kulağa mutluluk verici geliyordu.

"Bay J. dansınızı izlemekten keyif alıyordu. Belki diğer adamın ellerini kışkandı ama onun ellerinin de yakında orada olacağı gerçeğiyle rahatladı."

"Neden saklandığını anlamıyorum. Etrafta dolaşan dedikodulara bakılırsa, en azından Şirket'te, istediği kadına sahip olabilir. isteniyor."

"Arzuladığı kadına sahip." Simon ona sert bir bakış attı. "En azından

bir şekilde."

Güldü. "Diğer dansçıları gördü mü?" "Evet."

"Oh."

"Keyfinize bakın. Eğer sizi rahatlatacaksa nişanlınızın şahinlerini uzak tutacağım."

"Beni kimin izlediğini biliyor musun?"

Simon başıyla onayladı. "Dansınızı... ön sevişme olarak düşünün."
Gülümsedi ve uzaklaştı.

Anna birkaç dakika sonra onu takip etti ve Hugo'yu bulmaya gitti. Hugo başka bir kadınla dans ediyordu ve Anna, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Hugo ona sırtarak başını salladı ve Anna koltuğuna geri dönüp martinisinden büyük bir yudum aldı.

"Duydun mu?" Stef ciyakladı. "O burada!"

"Kim?" Anna içkisini bırakarak sordu. "O.
Euroman."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tüm o parayı Şirket'e bağışlayan zengin Avrupalı." "Ah!" Şaşırmış görünmeye çalıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Birinin banyoda bu konu hakkında konuştuğunu duydum. İşte orada." Perdeli kapı aralığını işaret etti.

Anna, Bay J.'nin özel odasının önünde dans eden kadın kalabalığını fark ettiğinde güldü. Bay J. için dans eden güzel ve sofistike kadınları izlerken bir anlığına şüpheye düştü.

"Hadi gel. Hadi dansa gidelim." Stef onu yukarı çekerek söyledi. "Rachel ve Jamie zaten oradalar." Sırıttı. "Oradaki diğer kadınlara göre avantajlıyız."

"O da ne?"

"Biz bale dansçısıyız. Belli ki balerinlerden hoşlanıyor." "Ya da erkeklerden." Anna güldü. "Belki de eşcinseldir."

Stef durdu ve kaşlarını çattı. "Bi?" Etrafına bakındı. "Her ihtimale karşı.
....."

Sırıttı ve Aaron'ın elini tuttu. "Euroman için gel bizimle dans et."

Aaron gözlerini devirdi ama onu takip etti.

Anna, adamın dikkatini çekmeye çalışan diğer tüm kadınlarla dans ederken kendini çok aptal hissediyordu. Ama adamın dikkatini çekmeye çalışmıyordu...gerçekten, Belki de adamın onu gerçekten izlediğine dair şüpheleri vardı.

Karanlık eller beline dolandı ve Hugo'nun ona sırttığını görmek için döndü. "Bana bir dansın geri kalanını borçlusun." Elleri kızın kıçına doğru kaydı ve kalçalarını kendi kalçalarına bastırırken kıçını kavradı. Kadın Hugo'nun üst kollarına yapıştı ve alkolün etkisiyle başı dönmeye başladı.

Kadın adamın gözlerinin içine baktı ve adam ona gülümsedi. Adam boynunu sıyırdı ve kadın geriye yaslanarak adamın ellerinin daha önce olduğu gibi göğsünde gezinmesine izin verdi. Adamın avuç içi hafifçe göğüs ucunu sıyırdı ve kızın nefesi boğazında düğümlendi. Doğrulduğunda, adam onu kendine yakın tuttu; bir kolu sırtının üst kısmında, diğer eli göğsünün yan tarafındaydı.

"Bu gece benimle eve gel," diye fısıldadı, boynuna doğru eğilip kulağına sokuldu.

"Hugo..." Başparmağı göğüs ucunu okşarken inledi ve amına doğru sarsılıyor. "Yapamam. Yapamayız."

"Sesin pek ikna olmuş gibi gelmiyor."

"Kurt geçen hafta sonu bir şey yaptığımı öğrendi. " Kız ona basit bir hikâye anlattı ve adam dehşetle ona baktı. "Tekrar başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Tanrım, tam bir göt herif," diye yorum yaptı.

Anna omuz silkti. "Artık onu düşünmek istemiyorum. Ama bu yüzden. " Başını kaldırıp ona baktı. "Ve seninle kalabileceğimi sanmıyorum sana tekrar aşık olmadan."

Küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı.

"Anlıyorum." O da başını salladı.

"Belki başka bir gece," dedi alçak bir sesle ve onu Aaron'ın kollarına doğru çevirdi.

Kız şaşkınlıkla arkasına baktı ve Aaron ona sırtarak göz kırptı.

"Hey seksi," dedi Aaron. "Beni Cameron'dan çalmaya mı çalışıyorsun?" Anna güldü ve Cameron'ın Jamie ve Aaron arasında dans ettiğini gördü.

Rachel. "Eğleniyor gibi görünüyor."

Aaron gözlerini devirdi. "Evet."

Sonraki birkaç saat içki içip dans ederek geçti ve Anna harika vakit geçirdi. Kurt için endişelenmesine gerek yoktu ve Bay J. de eğleniyordu. En azından o öyle sanıyordu. Önünde bu kadar güzel kadın varken nasıl eğlenmesin ki? Gece yarısına yaklaşırken, arkadaşları şüphelenmeden onlardan nasıl uzaklaşacağını merak etmeye başladı. Bundan sonra ne olacağını sadece Aaron ve Cameron biliyordu.

Fark edilmeden kapıdan çıkıp gidebileceğini biliyordu ama limuzinle eve dönmemesini nasıl açıklayacaktı? Göründüğünden değil Sanki herkes onunla eve gidecekmiş gibi. dans pistinde birlikte olduğu adam.

Bir içki almaya gitti ve birkaç dakika oturdu. Cameron geldi ve onun yanına oturdu. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Tam olarak bilmiyorum. Simon hiçbir şey söylemedi." Kadın ona şüpheyle baktı. "Eve dönerken neden limuzinde olmadığımı nasıl açıklayabilirim?"

"Hastalanmak mı?"

Anna güldü. "Yalan söylemekten nefret etsem de bu işe yarayabilir."

"Yalan söyleme. Bunu senin için yapacağım. İzin aldığında bana haber ver, sıvış ve gitmeye hazırlandığımızda onlara kendini iyi hissetmediğini ve eve taksiyle döndüğünü söyleyeceğim."

"Senden benim için yalan söylemeni isteyemem

Cameron." "İstemiyorsun, teklif ediyorum."

Anna'nın telefonu çantasında titredi ve onu çıkardı. "Limuzin dışarıda," dedi Cameron'a endişeyle.

Etrafına bakındı. "Git. Herkes meşgul. Ben hallederim."

Anna ona aptalca bir gülümseme verdi. "Teşekkürler." Yanağına bir öpücük kondurdu ve odanın çevresini dolaşıp kapıdan çıktı.

Yirminci Bölüm

Anna Hotel Elysee'ye girdiğinde kendini bir hafta öncesine göre daha rahat hissediyordu. Bir kere giyinmişti. Ayrıca, neye bulaştığını da biliyordu. Simon onu lobide karşıladı. "Bu gece şimdiye kadar eğlendin mi?" Anna gülümsedi. "Evet." Sonra da başına gelecekleri düşünerek kızardı.

Kıkırdadı ve asansörlere doğru yürüdü.

"Bu gece izlediği diğer kadınlardan birini tercih etmeyeceğine emin mi?" diye sordu onu takip ederek. "Yani, dikkatini çekmek için yarışan pek çok kadın vardı."

"Bu gece sadece tek bir kadını izliyordu," dedi Simon. ciddi bir yüz ifadesi takındı ve sonra tekrar kıkırdadı. "Aslında, seni göremeyince oldukça sinirleniyordu."

"Oh." Asansöre adım attılar. Simon bir düğmeye bastı ve kapılar sessizce kapandı.

"Geçen haftaki kuralların aynısı. Hatırlıyor musun?"

"Göz bağını çıkarma. Ona dokunma." Birkaç kez ona dokunmaya çalıştığını hatırlayarak dudağını ısırdı. Asi olmaya çalışmıyordu ve bunu bildiğini umuyordu. "Evet, yanağını okşa. Hayır, dokunma burun." Kıkırdadı. "Eğer beni öperse, çenemi kapatmamı istiyor demektir."

Simon güldü. "Eminim seni öpmesinin başka nedenleri de vardır."

Pirinç kapıların yansımasından ona baktı. "Benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu sessizce.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Talihsiz bir ilişki içinde olan güzel bir kadın olduğunuzu biliyorum." Ona bakmak için başını çevirdi. "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Anna birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ama... beni bu gece tekrar istemesinin nedeni bu mu?"

"Hayır. Dediğim gibi, başka hiçbir şeyin konuyla ilgisi yok."
Anna başını salladı. "Anlamıyorum. Bu nasıl bir faktör olmaz?"

"Bay J. sıradışı bir adam."

"Nişanlımı tanıyor mu?"

"Katrina'ya cevap vermeyeceğim."

Anna iç çekti. "Kime ait olduğumu biliyor mu?"

"Evet."

Asansör durdu ve dışarı çıktılar. Adam dönüp ona baktı. "İ
Güvenliğinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağına sizi temin ederim.
O...bu anlaşılmayı seviyor ve henüz bitmesini istemiyor."

Koridorda birlikte yürüdüler. "Yakışıklı mı?" Simon gülümsedi.

"Fark eder mi?"

"Hayır, sanırım değil. Şirketteki kızlar onun hakkında spekülasyonlar yapıyor."

"Oh? Ne diyorlar?"

"Şehir Balesi'ne büyük bir bağış yaptığını." "Evet."

"Ya İngiliz ya da Rus olduğunu."

Güldü.

"Öyle mi?"

Simon başını salladı. "Çok soru soruyorsun."

"Merak ediyorum."

"Buna da cevap vermeyeceğim." Bir kapının önünde durdu. "Ve biz buradayız."

Anna tedirginlik ve heyecan karışımı bir duyguyla sıradan ahşap kapıya baktı.

Simon göz bağını çıkardı. "İstersen araba seni yarın kütüphaneye götürebilir, böylece yürümek zorunda kalmazsın."

"Yürümeyi seviyorum. Bekle... daha fazla gül olacak mı?"

Simon gülümsedi ama bir şey söylemedi. Kıza arkasını dönmesini işaret etti ve sonra gözlerini kapatacak şekilde gözbağını başına bağladı.

"Görebiliyor musun?"

"Hayır."

"Yarın için giysiler banyoda. Uyandığında kahvaltı için çağır. Ya da öğle yemeği." Kapıyı çaldı ve bir süre sonra kapı açıldı.

İri eli tekrar onunkini sardı ve hafifçe çekiştirerek onu odanın içine doğru çekti. Onu durdurmadan önce birkaç köşeyi dolaşarak uzun bir yürüyüş yaptı.

Anna'nın kalbi beklentiyle hızla çarpıyordu. Geçen haftaki akşamla ilgili düşünceler bir oraya bir buraya gidip geliyor, bu gece ne olacağını merak ediyordu.

Adam onu birkaç adım daha ileri çekince bir ses duydu ve adamın geçen hafta olduğu gibi önündeki yatağa oturduğunu sandı.

Adam ona dokunmayınca sinirli bir şekilde yutkundu. "Teşekkür ederim.

Bu gece," dedi usulca. "Çok eğlenceliydi. Yemekler çok lezzetliydi ve....." Kızardı. "Senin izlediğini bilerek dans etmek hoşuma gitti." Adam

kızın yanağını okşadı ve kız bunu onun da hoşuna gittiği şeklinde yorumladı.

"Simon sana kütüphanedeki gül patıklarını ne kadar beğendiğimi söyledi mi?"

Yanağına bir dokunuş daha. "Gerçekten kötü bir sabah geçirmiştım ve bu beni neşelendirdi. Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Kitaplar da çok hoşuma gitti."

Kadının ellerini avuçlarının içine alıp sırtının alt kısmında tuttu ve sanki dudaklarının ve ağzının her girintisini keşfetmek istiyormuş gibi onu nazikçe, yavaşça öptü. Başı dönüyordu ve bunun bardaki martinilerle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece dudakları bile başını döndürmeye yetmişti.

Bir eli yavaşça sırtına gitti ve sonra fermuarını çekerek elbiseyi omuzlarından düşüp dirseklerinde sıkışana kadar gevşetti. Parmakları boynundan açıkta kalan göğüslerine doğru ilerledi, birini avucunun içine aldı ve nazikçe sıktı. Anna onun ağzına karşı inledi.

Adam kadının ellerini bıraktı ve kadın kollarını düzeltirken elbisesi yere düştü. Elbiseden çıkmasına yardım etti ve ardından ayakkabılarını ve tangasını çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdı ve yavaşça yatağa yatırdı. Onu pürüzsüz teni dışında bir şey hissedecek kadar uzun süre tutmadı.

Yanındaki ilave ağırlığın altında şilte çöktü ve burnuna serin bir şey dokundu. Gül kokusunu içine çekti ve gülümsedi. Adam gülü onun yanaklarında, burnunda ve dudaklarında gezdirdi. Boynundan aşağı ve göğüslerinin arasından geçirdi, sonra da yanlara doğru meme ucunu ve sonra diğerini. Gül soğuktu ama arkasında ateşten izler bırakıyordu. Adam onu nazikçe teninde gezdirirken Anna kıpırdandı ve kıkırdadı. Karnından ve kalçalarından aşağı doğru hareket ettirdi ve sonra tekrar yukarı çıkıp ağrıyan tümseğini okşayarak nefes nefese kalmasına

neden oldu. Yavaşça kollarından yukarı çıktı ve her parmağının üzerinden geçerek ayaklarına kadar indi. Ayaklarının üzerinde gezdirirken onu kıkırdattı.

ayaklarının altında. Adamın hafifçe kıkırdadığını bile duymuş olabileceğini düşündü, bu da gülle olan faaliyetlerinden bile daha fazla ürpermesine neden oldu.

Ayağa kalktı ve uzaklaştı, bir dakika sonra geri döndü ve onun yanına uzandı. Yatakların kaliteli olması iyi bir şeydi yoksa onu karşılamak için yuvarlanırdı. Bu kötü bir şey olmazdı....

Soğuk ve sert bir şey alt dudağına dokundu. İçgüdüsel olarak ağzını hafifçe açtı ve adam nesneyi ağzına itti. Onun Dili dışarı fırladı ve çikolatanın tadını aldı. Yaladı ve gülümsedi. Gerçekten güzel bir çikolataydı. Birkaç kez daha yaladı ve sonra adam onu alt dişlerine bastırdı. Bunu ısırmasını istediği anlamına aldı ve yanılma ihtimaline karşı dişlerini yavaşça bir araya getirdi.

Çıtır çikolatayı ısırdı ve serin, yumuşak bir merkeze girdi. Tatlı ve suluydu. Çikolatayı çekti ve kızın çiğneyip yutmasına izin verdi. "Çikolata kaplı çilek mi?"

Adam kızın yanağını okşadı ve kız sıırttı. "Nefis."

Nefes nefese kıkırdadı ve onu oturur pozisyona çekti. Çileği tekrar ağzına götürdü ve büyük bir ısırık almasını sağladı, çenesinden aşağı ve göğüslerine damladığında kıkırdamasına neden oldu. Çenesindeki meyve suyunun olduğu yeri öptü ve göğüslerinde kalan suyu yaladı.

"Ah!" Anna iç çekti.

Dudaklarına yeni bir tane koydu ve kız ağzını açtı. Onu içeri itti ve ısırdı, meyve suları tekrar göğüslerine damladı. "Bunu bilerek yapıyorsun," dedi yumuşak bir kıkırdamayla. Tekrar yumuşak bir kıkırdama verdi ve yanağını okşadı.

Meme ucuna soğuk bir şey dokundu ve sıçradı. Onu meme ucunun etrafında döndürdü ve sonra meme ucunu ağzına aldı.

"Çilek miydi o?" diye fısıldadı inleyerek, adam meme ucunu emerken. Yanak darbesi.

Yavaşça ona birkaç çilek daha yedirdi, her biri dilinin suları temizlemesini gerektirecek kadar suluydu. Çilekler durduktan sonra yataktan kalktı ve Anna kumaş hışırtılarını ve folyo yırtılmalarını dinledi.

"Bunlardan birini kullanmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle, prezervatifi kastederek.

Kızın burnuna hafifçe vurdu ve yatağa uzandı, ellerini kızın ellerinin arasına alıp başının üzerine koydu.

Adam yavaşça içine girdiğinde kadın ıslaktı ve onun için hazırды. Bir hafta önce olduğu gibi biraz acıdı, ama yavaşça içinde hareket ettikçe hızla zevke dönüştü.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı, başını yastığa yasladı ve derinlerde bir orgazmın kıpırtılarını hissetti.

Onu öperken ve hareketlerini artırırken sert göğsü onunkine bastırdı. Kalçalarını onunkilere doğru salladı ve içinde biriken ateş dakikalar sonra patlarken nefes nefese kaldı. Adam sessizce boşalırken nefes almak için ağzını çekip bileklerini sıkana kadar ağzına karşı çığlık attı. Yeryüzüne geri döndüğünde kalçaları onunkilere karşı sarsıldı, içindeki kolanlara karşı sıkıştı. Tanrım, inanılmaz hissettiriyordu!

Onu öptü ve sonra nefes nefese kalarak ağır ağır yanındaki yatağa düştü.

Neden kendini sakladığını tekrar merak etti ama bunu evet ya da hayır diye cevaplayabileceği bir şekilde sormanın bir yolunu bulamadı.

"Baleyi sever misin?"

Adamın biraz daha yaklaştığını ve yanağını okşadığını hissetti. "Bu sezon bir gösteriye gelecek misin?"

Yanak darbesi.

Anna tereddüt etti. "O zaman halkın içinde olacaksın?" Yanak okşama.

"Seni görebilecek miyim?" Yanak okşama.

"Tüm bunlar sona erecek mi? Yani, toplantılarımız ve diğer şeyler, sen... kendini halka tanıttığında."

Dur. Yanak darbesi.

"Oh." Hayal kırıklığını gizleyerek ona bir gülümseme verdi. "O zaman seni kendime sakladığım sürece bundan zevk alacağımdan emin olmalıyım." Durakladı. "Beni tekrar görmek ister misin?"

Başının arkasını kavradı ve onu derinden öptü. Eğer ayakta olsaydı, onu yakalamak zorunda kalacaktı. Geri çekildiğinde, son bir kez yanağını okşadı ve sonra yataktan kalktı. Kumaş hışırdadı ve

yatak hareket etti. Onu dudaklarından nazikçe öptü ve eline bir gül sapı olduğunu tahmin ettiği bir şey koydu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve kapandı. Ayağa kalktı ve göz bağını çıkardı. Elinde pembe bir gül vardı. Komodinin üzerinde tek bir kırmızı gül vardı.

Bir tabak çilek sapının yanında biraz ezilmiş gibi görünen bir gül.

Anna esnedi ve saate baktı. Neredeyse iki saat önce gelmişti. Işıkları söndürdü ve yüzünde bir gülümsemeyle uyumaya gitti.

Anna ertesi sabah geç saatlerde uyandı. Gülümsedi, hatırladı. Önceki gece, tüm bunların yakında sona ereceğini bilmek onu üzse de. Ama en azından *biteceğini* biliyordu ve buna hazırlanabilirdi.

Duş aldı, giyindi ve öğle yemeğini yedikten sonra arabanın onu kütüphaneye götürmesine izin verdi, zihni tüm zaman boyunca Bay J.'nin düşünceleriyle doluydu.

Danışma masasında Max'i gördü ve merhaba demek için yanına gitti. "Geçen hafta gülleri beğendin mi?" diye sordu sırtarak. "Biliyor muydun?" diye haykırdı.

"Tabii ki. Herkesin kütüphanemin etrafına çiçek atmasına izin vermem."

Anna güldü. "Bu iyi bir şey çünkü her yerde güller olsaydı burada dolaşmak zor olurdu."

"Evet, ama güzel kokar." Anna başıyla onayladı.

"Bugünün güllerini bulabildin mi?"

Kadın başını salladı.

Sırıttı ve ona göz kırptı. "O zaman git. Keyfine bak."

Güller bir önceki hafta olduğu gibi aynı şekilde yerleştirilmişti, ancak bu sefer Operadaki Hayalet, Marius Petipa'nın biyografisi ve Paris Opera Balesi hakkında bir kitap vardı. Anna Fransız temasını fark etti ve neredeyse kendini vuracaktı.

Fransız restoranını ve oteli hatırladı. Adamın bu akşam için ne kadar kafa yordüğünü fark ettiğinde kalbi ısındı ve bir dahaki sefere ne yapacağını merak ederken içinde bir haz biriktiğini hissetti.

Bölüm Yirmi Bir

Tom Salı günü onu arayarak Yaz Buluşması'nın bir buçuk hafta sonra yapılacağını bildirdi. Şirketin şehir dışına çıkacağı hafta sonu.

"Devin bu kadar yakındayken dairede kalmalısın, Anna. Anlıyor musun? Dışarı çıkamazsın, terasa bile çıkamazsın."

"Ama ben yaptım. " İçini çekti. "Hafta sonları yaptığım bir şey var."

"Üzgünüm, Anna. Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Gitmediğinden emin olmak için birinin seninle kalması gerekiyorsa, bunu yaparım."

"Peki, tamam. Ben içeride kalacağım." Bay J.'yi görmeyi ne kadar çok isterse istesin, Devin'in onu bulmasını istemiyordu.

"Önümüzdeki Perşembe günü DC'ye varacak ve ertesi Perşembe günü ayrılacak. Hatta buraya şehre bile gelebilir. Ben sizi arayıp gittiğini söyleyene kadar içeride kalmalısınız."

"Provaları kaçıracağım."

"Vincent'la konuşacağım, Anna. Seni koruma gücüm giderek zayıflıyor. Lütfen istediğimi yapmanı istiyorum." Sesindeki aciliyet Anna'nın onun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağladı.

"Sen gitmemin uygun olduğunu söyleyene kadar içeride kalacağım. Söz veriyorum Tom." "Teşekkür ederim, Anna."

"Zayıflıyor mu?"

"Evet. Ve bu konuda hiç mutlu değil. İçimde bunun hoş bir hafta sonu olmayacağına dair bir his var."

"Özür dilerim."

"Olma. Bunun benim için tatsız bir hafta sonu olmasını tercih ederim. Sen." İç çekti. "Anlayışın için teşekkür ederim Anna. Bunu yapman zihnindeki yükü hafifletecek."

Cumartesi gecesi o, Aaron ve Cameron Fas yemekleri için dışarı çıktılar, sinemada "Casablanca" filmi gösterildi ve ardından Anna, gizemli adamının izniyle Casablanca Oteli'ne götürüldü. Anna, Bay J.'ye seçtiği temalardan ne kadar hoşlandığını söylemeyi ihmal etmedi ve Bay J. de Anna'nın teşekkürünü takdir etmiş görünüyordu. Harika bir sevişme akşamının ve huzurlu bir gece uykusunun ardından kütüphaneye gitti ve Bay J.'nin güllerini takip ederek Fas hakkında bir seyahat kitabı ve ülke hakkında biyografi türünde iki kitap daha aldı. Anna eve gidip onları okumak için sabırsızlanıyordu.

Hafta sonu için ayarlamaları yapmak üzere Simon'ı aradığında, bir sonraki hafta sonu evden ayrılmasına izin verilmediğini söylemişti. Simon, Bay J.'nin hayal kırıklığına uğrayacağını ama anlayış göstereceğini söyledi. Ancak Anna bir sonraki hafta sonu için takvime baktığında, o günün Alex'in doğum günü olduğunu fark etti. Eğer Bay J.'yi görmeye gitmezse, iki hafta sonu onunla birlikte olamayacaktı. Gitmezse ilgisini kaybeder miydi? İlgisini kaybettiğini düşünür müydü? Ama bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Alex'in doğum gününde biriyle seks yapmaya cesaret edemiyordu. Evde yalnız kalıp onu düşünmeyi tercih ederdi.

Pazar öğleden sonra cesaretini toplayıp Simon'ı aradı. "Merhaba Katrina. Nasılsın?"

"Sıkıldım," diye güldü. "Burada sıkışıp kalmak berbat bir şey." Simon güldü. "Beni bu yüzden mi aradın?"

"Hayır, yine de biriyle konuşmak güzel. Önümüzdeki Cumartesi günü dışarı çıkmak için uygun olmadığımı sana söylemem gerekiyordu."

"Oh?" Sesi temkinli geliyordu. "Nedenini sorabilir miyim?"

Anna tereddüt etti. Kararını vermişti ama şimdi şüpheleri vardı. "Yirmi yaşındayken evlendim ve kocam evliliğimizden sadece birkaç ay sonra öldü." Durakladı. "Cumartesi onun otuz üçüncü doğum günü olacaktı ve... o gece iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum. Özür dilerim," diye hızla ekledi.

"Anlıyorum." Uzun bir duraklama oldu ve Anna biraz midesi bulandığını hissetmeye başladı. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Ne?"

"Yemek yedin mi diye sordum."

"Hayır." Ne tuhaf bir soru.

"Güzel. Yapma. Seninle yakında konuşacağım." Telefonu kapattı ve Anna kaşlarını çattı. Bu da neydi böyle?

Bunu yarım saat sonra kapı çalındığında öğrendi. Kapıcı elinde harika kokan iki kâğıt torba ve bir demet pembe gülle kapıda duruyordu. Gülleri ve poşetleri alırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim."

Poşetleri mutfak masasının üzerine koydu ve içinde galeta ve salata olan bir İtalyan yemeği çıkardı. İkinci poşette bir kutu "Bunları yerken beni düşün" yazılı bir notla birlikte çikolata kaplı çilekler. Sanki çikolata kaplı çilek yerken başka bir şey düşünebilirmiş gibi. Ayrıca iki DVD vardı: Pride and Prejudice ve An Affair to Remember. İkinci filmi gördüğünde Anna'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Ona bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Nişanlı mıydı?

İyi mi? Bu yüzden mi bazı şeyleri saklamak zorundaydı?

Hayır, dedi kendi kendine. Bu sadece klasik bir romantik filmi. Sadece fiziksel zevk için birlikte olmuşlardı, değil mi? Ona romantik davranmasına rağmen, onu çok az tanıyordu. Bazı erkekler sadece romantik tiplerdir.

"Fazla düşünme Anna," dedi kendi kendine ve yemeğini yerken DVD oynatıcıya Gurur ve Önyargı'yı koymaya gitti.

Aaron ve şirketin geri kalanı Pazartesi öğleden sonra evlerine döndü. "Bütün bunlar nereden geldi?" diye sordu, önceki gecedan kalan boş kapıları göstererek.

"Onları Bay J. gönderdi."

Ona sırtıttı. "Sanırım biri senden hoşlanıyor."

Anna gözlerini devirdi. "Üç geceyi birlikte geçirdik. Ve benimle hiç konuşmadı."

"Belki sözleriyle değil ama eylemleriyle kesinlikle öyle."

"Bana onun çok iyi bir adam olduğu söylendi." Omuz silkti. "Belki de tüm sevgililerine böyle davranıyordur."

"Birden fazla sevgilisi mi var?"

Tekrar omuz silkti. "Şaşırmazdım. O çok... erkeksi." Kızardı.

"Bu 'büyük bir penisi var' anlamına mı geliyor?"

Anna güldü. "Olabilir. Ama onun haftada bir kez seks yaparak mutlu olacağını düşünemiyorum."

"Bilmiyorum, Anna. O kadar iyisin."

"Ama benim hiçbir şey yapmama izin vermiyor. Her şeyi o yapıyor. Ona dokunmama izin vermiyor." Ne söylediğini fark etti. "Teşekkürler."

"Peki o zaman. Ben olsam kabul ederdim. Başka biriyle sikişmesi fark eder mi?

kadınlar?" Aaron boş kapları attı ve buzdolabını karıştırdı.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi içini ürpertiyordu ama başka bir şey talep etmeye de hakkı yoktu. "Olmamalı."

"Evet, haklısın. Olmamalı. Eninde sonunda Piç-Kurt'la evleneceksin.

Bay J. ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar derim.

New York'ta geçirdiğin zamanın anıları." Kaşlarını kaldırdı. "Kurt'un senden alamayacağı şeyler."

"Keşke böyle bir pislik olmasaydı. Kurt yani."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Gala için geliyor mu?"

Anna omuz silkti. "Bana bağırdığından beri onunla konuşmadım."

"Belki onunla konuşabilirsin... bakalım nesi varmış. O iyi, rahat Kurt'ün böyle davrandığına inanamıyorum."

"Belki onunla konuşabilirsin. Bilirsin, gidip Jasmine'i tekrar becermeden önce."

Aaron hırladı. "Bunu sana yaptığına inanamıyorum. Lanet olası pislik. Şimdi de bu konuda çok kibirli. Sen ortalıkta yokken. "

Gözlerini devirdi. "Bazen ona vurmak istiyorum."

"Bana bağırmaya geldiğinde onu görmeye gitti mi?"

Omuz silkti. "Belki. Bilmiyorum. Senin yerine onu tercih ettiğine inanamıyorum. Yani, bir sebepten dolayı senden hoşlanmıyor olsa bile, seks konusunda hâlâ gerçekten çok iyisin."

"Evlenene kadar seks yapamayız. Buna izin yok." "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Anna omuz silkti. "Bu işler böyledir."

"O zaman Euroman ile geçirdiğiniz zamanın tadını iki kat çıkarın. Kurt bunu hak ediyor."

Yirmi İkinci Bölüm

Hugo yanına oturduğunda Aaron terliklerini giyyordu. "Katrina nasıl?" Aaron yetenekli dansçı/koreografa gülümsedi. Anna için çok üzölüyordu, zavallı adam. Aaron bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu, bu yüzden onun gibi başka bir kadın bulmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Ya da yarı yarıya onun gibi. Hugo bile onun sırrını biliyordu ve yine de ona derinden değer veriyordu.

Hugo ve Anna birlikte çok iyi dans ediyorlardı, bu yüzden Hugo yeni balesinde partneri olarak Anna'yı seçtiğinde Aaron şaşırmmamıştı. Yine. Anna ortaya çıkmadan önce birincil partneri Jasmine'di ve Jasmine çok kızgındı, muhtemelen bu da Jasmine'in Anna'dan hoşlanmamasına ve ona eziyet etme şeklini haklı çıkarmasına katkıda bulunuyordu. Aaron, Anna'nın o...kadını...bir yerlerde göstermesi gerektiğine sevinmişti ama Anna'nın bunu bildiğinden emin değildi.

Jasmine, Hugo'nun ortağıydı. Ona söylemenin yararlı mı yoksa incitici mi olacağından emin değildi.

"Durumu iyi. Provaları kaçırdığı için kendini çok kötü hissediyor."

"Yine de güvende olmasını tercih ederim. Belki bu akşam uğrayabilirim ve oturma odasında biraz dans edebiliriz. Dans edersek kendini o kadar da dışlanmış hissetmez."

Aaron başıyla onayladı. "Eğer istersen, eminim çok sevinecektir. Çok fazla yer yok ama mobilyaların yerini değiştirebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Öğle yemeğinde onu ararım."

Vincent ellerini çırttı ve ısınma hareketleri başladı. Aaron gözlerini kapattı, vücudunun hareket etmesinin ve zihninin Cameron'la ilgili düşüncelere dalmasının tadını çıkarıyordu.

Beklenmedik bir şekilde boğuluyormuş gibi hissetmeye başladı. Gözlerini açtı ve göğsünü tuttu. Diğer dansçılar fark etmemiş gibiydi. Kalp krizi mi geçiriyordu? Pencerelerden her zaman olduğu gibi güneş ışığı girmesine rağmen oda loştu. Midesi çalkalandı ve stüdyonun kapısına baktı.

"Sorun nedir?" Hugo fısıldadı.

Aaron öylece baktı. Bir şey geliyordu.

Beş saniye sonra kapı çarparak açıldı. Tom içeri girdi, gözleri Aaron'inkilere kilitlenene kadar odayı taradı. Başını hafifçe salladı ve sonra odada karanlık belirdi.

"Devin," diye fısıldadı Aaron.

Müzik aniden durdu ve dansçıların hepsi dönüp baktı. Devin kapının girişinde duruyordu, etrafında görünmez bir karanlık bulutu vardı. Öfkenin de ötesindeydi. Kollarını mavi gömleğinin üzerinde kavuşturmuş, odayı arıyordu. Nate ve Justin onun kim olduğunu biliyorlardı. Vincent da. Ama diğer herkes ülkenin en güçlü adamının az önce stüdyolarına girdiğinden habersizdi. Hatta bazı kadınlar ona çapkınca gülümsüyordu.

Aptallar.

"Yardımcı olabilir miyim, Bay Pendleton?" Vincent kibarca sordu ve adamların yanına gitti. "Siz Devin Andersen'sınız, değil mi?"

Devin ona soğuk gözlerle baktı. "Öyleyim. Anna'yı benden almak istedin." Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama sesi buz gibiydi.

"Şirketimde gördüğüm en iyi dansçılardan birine sahip olmak istedim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Onun yaptığı her şey beni ilgilendirir." Dönüp tekrar odaya baktı ve sonra cebinden bir şey çıkardı. "Bir şey arıyorum. Birisi," dedi yüksek sesle, sesi ipeksi. Anna'nın bir fotoğrafını kaldırdı. "Bu kadını gördünüz mü?"

Dansçılar birbirlerine baktı. Odadaki herkes onu tanıyabilirdi ama Devin'in yaydığı güç onları cevap vermekte tereddüt ettirdi.

Hugo yanına yaklaştı ve fotoğrafı ondan aldı. "Çok güzel," diye hafifçe yorum yaptı.

"Evet, öyle. Onu gördünüz mü?"

Hugo resmi ona geri uzattı. "Hayır, görmedim."

Odada sessizlik hakimdi. Hugo saygı duyulan biriydi ve Anna'yı görmediğini söylemesi diğerlerinin aksini söylemekte isteksiz davranmasına neden oldu.

Ama sonra Aaron, Jasmine'in kısık gözlerle Hugo'ya baktığını gördü ve ağzını açtığında midesi bulandı. "Onu gördüm."

Devin'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Hugo ve Aaron, Devin'in aç gözlerle yavaşça Jasmine'e doğru yürümesini izlerken lanet okudular.

"Nerede?" diye sordu usulca.

Aaron'un gözleriyle karşılaşınca endişeyle etrafına bakındı. Aaron başını hafifçe salladı.

"Yani... sanırım yaptım," diye kekeledi.

Devin onun yanağını baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı. "Anna her zaman kadınları

düşmanlar," dedi yumuşak bir sesle. "Erkekleri kadınlarından çalma eğiliminde. Onlar üzerinde sahip olduğu gücü seviyor." Gözlerini kızın gözlerine dikti ve parmaklarını kızın boynunda gezdirdi. "Senden de bir tane çaldı mı?"

Jasmine gözlerini kırpıştırdı, korktuğu belliydi ama Devin'in gözlerinin içine baktıkça rahatlama başlandı. Gülümsedi ve başını salladı. "Ama ben bile-"

Jasmine başka bir şey söyleyemeden Aaron yüksek sesle, "Pekâlâ Devin," dedi. "Evet, buradaydı."

Devin arkasını döndü. "Öyle miydi?"

Başını salladı. "Geçen hafta turneye çıktık. O gelmedi. çünkü bana ayrılacağını söyledi. Başka kimsenin bilmesini istemedi ama Paris Opera Balesi'ne kabul edildi." Buradaki herkes için inandırıcı olurdu. O kadar iyiydi.

Devin'in gözleri parladı ama başka bir hareket yapmadı. Eli hâlâ Jasmine'in boynundaydı. "Ve sen de onun bu şekilde burada bensiz?"

Aaron rahat olmaya çalışarak omuz silktilti. "Kaçacağını düşünmemiştim. O aptal değil."

Devin başını salladı. "Hayır, onu hâlâ hissedebiliyorum. O hâlâ burada. Nerede kaldı?"

Aaron Tom'a baktı, o da başını salladı. "Benimle birlikte."

"Sen çok ama çok aptal bir adamsın Aaron," dedi kısık bir sesle, Jasmine'i bırakıp ona doğru yürürken. "Anna'yı benden saklamaya nasıl cüret edersin?"

"Kaçtığını nereden bilebilirdim ki? Birden ortaya çıktı."

Devin tekrar odanın etrafına baktı. Gözleri önce Nate'in, sonra da Justin'in üzerinde durdu. "San Francisco'da kovulduğunu sanıyordum," dedi kuşkuyla.

Justin kaşlarını çatı. "Sahte bir suçlamaydı. Kendi özgür irademle ayrıldım.

Isaak sadece hatalı olduğunu kabul etmek istemedi."

"Bir şeyler ters gidiyor." Devin tekrar Aaron'a döndü. "Beni dairene götür. Hemen!"

Sikeyim. "Ayakkabılarımı değiştirmem lazım."

Devin kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra başını sallayarak kapıya doğru yürüdü.

Aaron oturdu ve terliklerini çıkardı. "Hugo," diye fısıldadı. "Evet."

"Çantamı burada bırakıyorum. Telefonumu al. Wilhelm'i ara. Ona olanları anlat. Ben gider gitmez bunu yap. Onu bulmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum."

"Onu arayıp dışarı çıkmasını söylememi ister misin?"

"Önce Wilhelm'i ara. O sana ne yapman gerektiğini söyleyecektir."

Aaron ayağa kalktı ve parmak arası terliklerini giyerek Hugo'ya umutsuz bir bakış attı. "Acele et."

Hugo hafifçe başını salladı ve Aaron dönüp uzaklaştı. Devin'in onu almasını nasıl engelleyeceklerdi? Yanından geçerken Jasmine'e ters ters baktı.

Anna'ya zarar gelirse onu bizzat boğacaktı. Utanarak bakma nezaketini gösterdi.

Anna kanepeye çökmüş, yastığını göğsüne bastırıyordu. Zihni bulanık, odaklanmamış, sanki dış güçler tarafından karıştırılıyormuş gibi hissediyordu. Vücudu kontrolsüzce titriyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için bile tutarlı bir düşünce ortaya koyamıyordu.

Telefonu yanında titredi ve ona baktı. Bununla ne yapacaktı? *Yeşil düğmeye bastı.*

"Anna? Anna mı?"

Wilhelm'in sesini belli belirsiz duydu.

"Wilhelm?" "Telefonu aç, Anna. Kulağına götür." Anna söyleneni yaptı. "Wilhelm?"

"Neredesin?" Sesi şimdi daha netti.

"Evimdeyim," dedi titrek bir sesle.

"Odana git ve kapıyı kapat. Yatağına uzan ve ben seni geri çağırana kadar orada kal."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Anna yere baktı.

Oda. Anna titreyen bacaklarının üzerinde durdu ve yavaşça odasına doğru ilerledi. Kapıyı kapattı ve tökezleyerek yatağına uzandı. Top gibi kıvrıldı ve titreyerek kapıya baktı.

Aaron, Devin ve Tom'un önünde yürüdü.

"Onun burada olduğunu bilmediğine inanamıyorum, Tom," diye homurdandı Devin. "Ben senin kadar güçlü değilim, Devin. Olan biten her şeyi bilmiyorum. benim şehrimde."

"Bilmen gerekirdi." Tekrar hırladı. "Ama onu hâlâ hissedebiliyorum. Henüz gitmedi."

Aaron, Hugo'nun Wilhelm'i ele geçirmiş olması için dua etti. Bir şekilde eve vardıklarında Anna orada olmayacaktı. Oyalanmak aklına gelen tek şeydi.

"Ah! Kahretsin!" diye bağırdı, sanki bir şeye basmış gibi tek ayağının üzerinde zıplayarak. Durdu ve ayağını dizine kadar çekerek ayakkabısını çıkardı.

"Ne oluyor be?" Devin tersledi. "Neden durdun?"

"Bir şeyin üzerine bastım." Aaron sanki bir şey arıyormuş gibi ayağının altına baktı.

"Yaşayacaksın. Kımıl da."

"Hey, bu ayaklar sayesinde hayatımı kazanıyorum. Bana bir saniye ver." Elini ayağının üzerinde gezdirdi, olabildiğince uzun süre oyalandıktan sonra ayakkabısını tekrar giydi. Birkaç saniye bile fark yaratabilirdi.

"Ne kadar uzakta?" Devin sordu.

Aaron doğruldu ve işaret etti. Binayı şuradan görebiliyorlardı Bura da. "O zaman gidelim." Devin onun önünde ilerleyerek, "O zaman gidelim," dedi.

Anna dehşete düşmüştü. Artık Devin'in varlığını hissedebiliyordu. Olduktan sonra

Ondan bu kadar uzun süre uzak kalınca, karanlığın ve korkunun geri dönüşü kalbine ağır geldi. Kaçma dürtüsüne direndi ve yastığını göğsüne bastırdı, dişleri takırdayacak kadar kötü titriyordu.

Sonra, aniden, sıcak bir ışıltının üzerine aktığını hissetti. Ilık bir bahar günündeki güneş ışığı gibi etrafını sarmış, cildindeki gözeneklerden içeri sızarak onu rahatlatmış ve yatıştırmıştı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Dairenin kapısı açıldı ve Anna kapıya baktı. Koridorda erkek sesleri vardı ve bunlardan biri... Devin'di! O buradaydı! Onu kaçıracaktı!

Sıcaklık daha da artmış, kendi iradesi dışında rahatlamasına neden olmuştu. Devin'in sesi yaklaştıkça gözleri irileşti.

"Bu da ne?" diye sorduğunu duydu ve kapı açıldı. Etrafına bakınırken onun kızgın yüzünü gördü. "Dolap," diye mırıldandı ve kapıyı tekrar kapattı. Anna'nın kalbi durdu. Onu görmemiş miydi? Onu görmemişti!

Dairesinin kapısını açarken Aaron'ın kalbi küt küt atıyordu. Devin içeri girdi ve etrafına bakındı. Oturma odasına gitti. Pembe güller hâlâ Anna'nın onları koyduğu masanın üzerinde duruyordu. Devin onları sorduğunda Aaron omuz silkti ve "Cameron. Erkek arkadaşım."

Devin uzun bir süre ona baktı. "Eşcinsel misin?" Onu değerlendirmiş gibi bir aşağı bir yukarı baktı.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu, hissettiğinden daha savunmacı bir şekilde.

Devin neredeyse sıcak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Hiç de değil. I

diğer erkekleri takdir eden erkekleri takdir eder." Gözlerini tekrar Aaron'ın üzerinde gezdirdi ve sonra dairenin geri kalanını aramak için döndü.

Aaron şok içinde gözlerini kırptırdı. Devin de eşcinsel miydi? Yoksa bu sadece Kardeşliğin 'Kardeş Sevgisi' kısmı mıydı? Devin'in kendisini becerdiği düşüncesiyle ürperdi ve Devin ile Tom'u oturma odasından çıkarken takip etti.

Devin önce Aaron'ın odasını, sonra da misafir odasını aradı. Anna'nın odası en sondaydı. Kapıyı açtı, şöyle bir baktı ve mırıldandı Kendine "Dolap".

Devin'in sözleri karşısında Aaron'ın ağzı açık kaldı ama hemen toparlandı. Dairesindeki herhangi bir şey karşısında şok olması için hiçbir neden yoktu. Ama Devin kapıyı açtığında, Aaron Anna'nın aydınlık yatak odasını görebildi. Devin neden bir dolap görmüştü?

Devin gözlerini kapadı ve sonra açarak Aaron'a baktı. "Ne zaman gitti?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi."

Devin başını salladı ve kaşlarını çattı. "O şimdi gitti. Lanet olsun. Biz havaalanındayken o da orada olmalıydı."

Tom'un yüzü ifadesizdi ve başını salladı. "Artık gidebilir miyiz? Kelsey ve çocukları görmek için sabırsızlanıyorum."

Devin gözlerini devirdi. "Evet, seni umutsuz romantik." Soğuk gözlerini Aaron'a çevirdi. "Yaptığın şey için seni öldürmeliyim." Sözler, onları daha da dehşet verici hale getiren neredeyse hazırlıksız bir şekilde söylendi ve sonra Devin adımlarını hızlandırdı ve Tom ile birlikte daireyi terk etti.

Aaron duvara yaslandı ve yere doğru kayd. Bacakları jöleye dönmüştü ve artık onu tutamıyordu. Az önce ne olmuştu böyle?

Anna'nın odasındaki telefonun çaldığını duydu ve ardından Anna'nın sesini işitti. Bir dakika sonra Anna odadan çıkıp kollarına koştu.

"Aaron!" diye haykırdı ve onun kucağına atladı. Adam onu sıkıca tuttu. O da kendisi gibi titriyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Odanı bir dolap sanıyordu... Bilmiyorum ama çok sevindim."

Uzun bir süre bu şekilde oturdular ve Aaron ona stüdyoda olanları anlattı. "Sanırım hâlâ Jasmine'i boğabilirim. Kahrolası sürtük."

Anna itiraz etmedi.

Bir süre sonra onu itti. "Stüdyoya dönüp herkese iyi olduğunu haber vermeliyim." Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Hugo bu gece uğrayıp burada biraz pratik yapmak istedi. Sen de gelir misin? Bu mu?"

Anna'nın yüzü yumuşadı ve başını salladı. "Evet. Bu güzel olurdu."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Provanın ortasında bile olsa. Vincent anlayacaktır."

Başını salladı ve gülümsedi. "Teşekkürler Aaron."

"Ben bir şey yapmadım ama iyi olmana sevindim."

Aaron olabildiğince hızlı bir şekilde stüdyoya geri döndü. Hugo'nun çok endişeleneceğini biliyordu ve odaya girdiğinde ona güven verici bir gülümseme vermek niyetindeydi ama Jasmine'i gördüğünde öfkesi patladı ve ona doğru tepindi.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı, müzik hemen kesildi.

"Neredeyse onu kaçıırıyordun!" Ona vurmak için geri çekildi ama kolunu sallayamadan biri onu çekti. Evet, bir adamın ona vurması muhtemelen iyi bir fikir olmazdı, küçük rasyonel bir parçası zihni ona söyledi. Kendisini tutan kişiye karşı mücadele etti ama onun yanında duran Stef'i aradı. "Gardiyanını hatırlıyor musun? O adamın ona yaptığının yanında bu hiçbir şey. Parkta bir yürüyüş."

Stef'in gözleri genişledi ve sonra Yasemin'e dikildi. Elinin Jasmine'in yanağına çarpmasıyla yankılanan çıtırtı, o güne kadar duyduğu en tatmin edici seslerden biriydi. Aaron, Stef'in kendisi için öfkeleneneğine güvenebileceğini biliyordu.

Jasmine karşılık verdi ve Aaron'un neşeyle izlediği bir kedi dövüşü başladı. Stef, Jasmine'den yirmi kilo daha ağırdı ve Vincent isteksiz görünerek araya girmeden önce birkaç iyi atış yaptı. "Yeter!" diye bağırdı.

Herkes durdu. Vincent sık sık bağırılmazdı, hiç bağırılmazdıysa bile.

Odadaki diğer herkes gibi iki kadın da ona baktı. "Jasmine, Hugo'nun o adama seni görmediğini söylediğini duydun mu?"

Katrina?"

"Evet, ama-"

"Katrina'nın resmi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, ama-"

"Hugo'nun onu gördüğüne yalan söylemesinin bir nedeni olabileceğini düşünmüyor musun?" Vincent'ın bakışları çok sertleşti. "Katrina buraya korunmak için geldi. Ondan korunmak için. O adamdan. "Vincent başını iki yana salladı ve

elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu kıskanman yeterince ileri gitti.

Nişanlısının ilgisini ondan çalmış olman yeterince kötü."

Jasmine'in zeytin rengi teni çirkin bir kül rengine dönüştü. "Biliyor muydun?" "Evet." Odanın etrafına bakındı. "Bugün duyduğun ya da gördüğün herhangi bir şey

kesinlikle hiçbir zaman, hiçbir yerde tekrarlanmayacaktır. Eğer birini bulursam

bu konular hakkında konuştuğu takdirde derhal işten çıkarılacak ve bir sonraki işi için iyi bir referans verilmeyecektir."

"Ne oluyor Vincent?" Jasmine sızlandı. "Onun nesi bu kadar özel?"

Vincent derin bir nefes aldı. "İşkencenin ne olduğunu biliyor musun Jasmine? Gerçek işkenceyi kastediyorum. Seni ölümün eşiğine getiren ve sonunda ölümün seni alması için dua ettiğin türden?"

Jasmine akıllıca bir tavırla bir şey söylemedi ama başını salladı.

"O adam Katrina'ya bunu yaptı. Birçok kez. Onun yaşadıklarının bir parçasını bile yaşamış olsaydın, bugün burada olmazdın." Jasmine'e ters ters baktı. "Sanırım bugünlük eve gitmen gerekiyor yoksa seni kovarım."

Jasmine çantasını aldı ve hızla odadan çıktı.

Vincent yüzünü ovuşturdu. "Buna öğle yemeğinden sonra devam edelim, olur mu?" Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Aaron soru bombardımanına tutuldu ama çoğuna cevap vermedi. Ama herkesin Anna'nın tarafında olduğunu görmekten memnundu.

Jasmine'in. Hafta sonunda Yasemin hâlâ burada olursa çok şaşıracaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Anna, Hugo'nun gelmesini beklerken kıpırdandı. Bütün gün gergindi, uzun süre hareketsiz kalamıyordu. Devin gittikten sonra parıltı azaldı, sonra kayboldu ve gerginlik geri döndü, ama artık dehşete kapılmıyordu. Hatta Tom ona mesaj atarak Devin'in eve erken gitmeye karar verdiğini ve yarın provalara dönebileceğini söylemişti.

Bunun için minnettardı. Dairede bu kadar uzun süre mahsur kalmak onu çıldırtıyordu. Vibratörünün bozulmasından korkuyordu ve sonra Serbest kalmayı nerede bulacaktı?

Hugo on dakika sonra geldi ve ona geri döneceğini söyledi. Yarın. "İstemiyorsan pratik yapmak zorunda değiliz," dedi. "Aklında başka ne var?" diye sordu çocuksu bir tavırla. Baştan çıkarıcı bir sırıtış.

Anna kızardı. "Oh, demek istediğim... Sadece düşündüm. "

Öne doğru bir adım attı ve bir anda dudakları aç bir öpücükle onunkilere yapıştı. Kadın bir an şok içinde durdu ve sonra kollarını adamın boynuna doladı. Adamın dili kızın ağzının içine girerek onu okşadı ve usulca inlemesine neden oldu.

Ona sıkıca sarıldı, göğsünü göğsüne bastırdı. Zihni duygu ve düşüncelerle çalkalanıyordu. Hugo'yu bu şekilde öpmesi gerekip gerekmediği konusunda kendisiyle savaşıyordu. *Ama bu çok iyi hissettiriyordu.* Arzu aylardır birikiyordu. Bay J. ile olan ilişkisi yakında bitecekti. O zaman sadece Kurt'e sahip olacaktı. Neden Hugo'ya da sahip olmasındı ki? İkisi de bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama belki de yapabildikleri sürece birbirlerinin tadını çıkarmak mümkündü. Birbirlerinin kollarında huzur bulabilirlerdi.

Ama sonra ne olacak? Hugo için mi? Asla olamayacak bir şeye tutunmak yerine, gerçekten birlikte olabileceği birini bulmaya çalışıyor olabilirdi.

Hafifçe geri çekildi ve ona bakıp başını salladı. "Hugo, yapamayız."

"Neyi yapamazsın?" dedi boynuna sokularak. "Seni istiyorum Katrina. Hem de çok."

"Ben de seni istiyorum Hugo, ama. " Kendini geri çekti. "Bunu sana yapamam.

Dışarıda özel birini bulmalısın. Yuva kurabileceğin birini. Benimle vakit kaybetmemelisin."

"Seninle geçirilen zaman asla boşa gitmez Kittycat," dedi yumuşak bir sesle.

Ona yalvaran bir bakış attı. Eğer sevişirsek sana tekrarkendimi alıkoyamayacağım. Ve sonra gitmek zorunda kalacağım. Sen Bunu biliyorum. Sonsuza kadar burada olmayacağım."

"Katrina, ben büyük bir çocuğum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu işe girerken, bunun sadece kısa vadeli olduğunu bilirdim. Ama harika bir kısa dönem olacaktı."

"Ama ya tam ortasında hayatının aşkıyla tanıştıysan ve benim yüzümden onun peşinden gitmediysen?" Onun elini tuttu. "Sen harika bir adamsın Hugo. Tanıdığım en iyi erkeklerden birisin ve pek çok erkek tanıdım." Gülümsedi. "Ama hayatım benim için çoktan hazırlandı ve yakında senden ayrılmak zorunda kalırsam buna başlamak istemiyorum."

"Ne zaman gideceğini biliyor musun?"

Anna başını salladı. "Bir sonraki doğum gününden sonra her şey yoluna girecek.

Kurt muhtemelen beni eve götürecektir."

Geri çekildi ve ağır ağır kanepeye oturdu. "Sadece seks arkadaşı olabiliriz."

"Bunu seninle yapamam, Hugo. Sana çok fazla değer veriyorum. Sonunda sana aşık olurdum ve ayrılmak zorunda kaldığımda kalbim daha da kırılırdı."

İç çekti ve başının üstünü ovuşturdu. "Evet. Biliyorum. Almanya'ya dönerken kalbimin bir parçasını da yanında götürürsün."

"Özür dilerim Hugo." Onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Ama seninle dans etmeyi seviyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ben de seninle dans etmeyi seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Güzel."

Hugo bir süre sonra ayrıldı. Sabah stüdyoda olacağı için bu gece pratik yapmalarına gerek yoktu. Bay J.'nin kitaplarından biriyle yatağına kıvrıldı ve zihnini her şeyden uzaklaştırmaya çalıştı.

Anna ertesi gün stüdyoya gittiğinde, diğer dansçılar ona çok nazik davrandılar. Aaron onun hakkında öğrendiklerini ona anlatmıştı ve

Onların nezaketi, odaya girerken hissettiği garipliği ortadan kaldırdı.

Perşembe günü tiyatroda prova yapacaklardı ve Stef kanatlardan içeri girerken ona doğru koştu. "Tanrım, duydun mu?"

"Neyi duymak?"

"Bu öğleden sonra neden burada olduğumuzu biliyor musun?" Anna omuz silkti. "Sahneleme amaçlı mı?"

Stef heyecanla başını salladı. "O burada. Bizi izlemek istedi." "O mu? O kim?"

Stef gözlerini devirdi. "Bazen çok aptal oluyorsun. Euroman!"

Anna'nın kalbi karnına düştü. Bay J. *burada* mıydı? "Nerede?" diye sordu sakın davranmaya çalışarak.

"İlk Yüzük. Çoktan baktım. Dışarısı zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum. Ama heyecan verici değil mi?"

Anna omuz silkti, soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Sanırım."

Stef yine gözlerini devirdi. "Şey, geri kalanımız heyecanlıyız.

Cumartesi günü kulübe geri dönüyoruz. Gelmek ister misin?"

Anna başını salladı. "O gece evde kalacağım. Kişisel nedenler." "Hugo yüzünden mi?"

"Ne? Hayır. Bugün... Cumartesi Alex'in doğum günü olacaktı. Dışarı çıkmayı doğru bulmuyorum."

Stef bir şey söylemek ister gibi göründü ama fikrini değiştirdi. "Tamam. O zaman gelecek hafta?"

"Belki."

Kadın dansçılar sahneye çıkmadan önce kendilerini süslüyorlardı. Anna bu kadar gergin olmasaydı gülebilirdi. Ama Bay J. onu ilk kez dans ederken görecekti ve bu onun midesini sinirle doldurdu; kelebeklerden daha agresif sinirler. Belki de kurbağalar.

Gergin olduğu için kendini azarladı. Neden onun ne yaptığını umursuyordu ki?

düşündün mü? O bir sevgiliydi, hepsi bu. Tamamen fiziksel bir ilişkiydi. Belki o da evlenmeden önce son bir kaçamak yapıyordu. Hiç görmediği bu adama karşı bir şeyler hissettiğini şiddetle reddetti.

Anna provayı izleyen yabancıyı birkaç dakikalığına da olsa unutmayı başarmıştı. Vincent eğlenerek bunu

en iyi provaları.

Cumartesi akşamı nihayet gelmişti ve Bay J. hakkında konuşmayı bırakabildiği için rahatlamıştı ama itiraf etmeliydi ki dairede tek başına oldukça yalnızdı. Aaron dışarı çıkmıştı ve tam da istediği gibi yalnızdı. Odasına gitti, anı kutusunu çıkardı ve Alex'in yüzüğünü aldı.

"Ah, Alex. Senden vazgeçtiğimi sanıyordum ama bunca yıl sonra bile kalbimi hâlâ elinde tutuyorsun. Seni asla gerçekten unutabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de senin evine dönüp orada yaşamak zorunda kaldığımda. Senin odanda uyuyacağım. Ailenin masasında yemek yerken. Birlikte oturduğumuz kütüphanede oturmak. Sonsuza dek aklımdan çıkmayacaksın."

Ona yalvardığı o son rüyaya kadar onu unutmuştu. Tüm kararlılığından şüphe etmesine neden olmuştu ve şimdi yine duygusal bir karmaşa içindeydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Devin telefonunu masasına bıraktı ve şok içinde pencereden dışarı baktı. Philadelphia'dan gelen perişan haldeki Connor Diaz'la yaptığı telefon görüşmesini henüz bitirmişti. Oğlu günün erken saatlerinde vurulmuştu. Başından. Bir suikast gibi görünüyordu ama kim bir Elder-Son'a suikast düzenler ki?

Oğulları vurmak için hiçbir neden yoktu. Hiçbir güce sahip değillerdi, otoriteleri yoktu. Onlar sadece sıradakilerdi. Ama Chris zararsızdı. Evet, bazen pisliğin tekiydi ama Tyler ya da diğer oğullardan daha fazla değil.

Neden biri Chris'i öldürsün ki?

Bu Devin'in en iyi haftası değildi. Yaz Buluşması olması gerektiği kadar iyi geçmemişti. Olabileceği kadar kötü değildi ama kesinlikle gücünü kaybediyordu. Anna gideli beş ay olmuştu ve o bunu hissediyordu. Başkan, o aptal haliyle, olması gerektiği kadar iyi dinlemiyordu.

Anna'nın kaçmasına yardım eden kişiyi çıplak elleriyle öldürecekti. Görünüşe göre onu ülke dışına kaçırmayı da başarmışlardı, ancak Fransız Yaşlılarla konuşmuştu ve Paris'te de ondan hiçbir iz yoktu. Hangi cehenneme gitmişti?

New York'taydı. Kahrolası Aaron. Öldürülmesi gereken oydu, Chris değil. Devin'in parmakları bir suikastçı çağırmak için kaşınıyordu ama Kardeşlik suikastçıları 'sıradan' insanlar için kullanılmazdı. Ve Wilhelm'e ait olan birini öldürmek muhtemelen şu anda yapılacak en akıllıca şey olmazdı.

Philadelphia cinayetinin hiçbir anlamı yoktu. Hem de hiç.

Pazartesi akşamı Anna, Tom'dan bir telefon aldı.

Tom, "Anna, Çarşamba gününden itibaren dairende kalmanı istiyorum," dedi.

"Ne? Hayır... Yapamam." Anna, Simon'dan henüz haber alamamış olsa da dışarı çıkıp Bay J.'yi görmeyi dört gözle bekliyordu.

"Anna, Devin Çarşamba günü burada olacak. Seni koruyabileceğim bir yerde kalmalısın."

"Neden buraya geliyor?" Anna'nın önce kafası karıştı, sonra da korktu. Devin neden tekrar New York'a geliyordu ki? Daha geçen ay gelmişti. Onu bulmuş muydu?

"Cuma günü Philadelphia'da bir cenaze töreni var. Yolda buraya uğrayacak. Connor'ın oğlu Chris Diaz Pazartesi günü öldürüldü."

"Connor...? Philadelphia Elder mı?"

"Evet."

"Öldürüldü mü? Ne oldu?" Anna'nın Chris'e karşı hiç sevgi dolu hisleri yoktu. O da babası gibi zalim bir adamdı.

"Bir Kardeşlik Suikastçısı tarafından öldürüldü."

"Omigosh!" Kim Chris'in ölmesini ister ki? "Alex'in cenazesi gibi mi?"

"Evet. Wilhelm, Kurt'le birlikte uğrayıp seni görmeye çalışacaklarını söyledi." Anna'nın çenesi sıkıştı, Devin'in onu bulmasından duyduğu korkuyla öfke birbirine karıştı.

Kurt ve Wilhelm'i görmek istemiyordu ama onlardan kaçamayacağını da biliyordu. İç çekti. "Provalar için Vincent'ı arayacak mısın?"

"Tabii ki."

Salı sabahı stüdyoya vardığında Hugo'ya özür dileyen bir bakış attı. "Vincent sana söyledi mi?" diye sordu.

Hugo kaşlarını çattı. "Evet." İç çekti. "Sanırım bulunmandan daha iyidir ama yine de işleri zorlaştırdığı kesin."

"Çok üzgünüm, Hugo. Belki benim dairemde pratik yapabiliriz?"

Gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Sadece pratik mi?"

Anna dudaklarını ısırdı. "Hugo. "

Hugo gülümsedi. "Şaka yapıyordum, Anna. Ne zaman saklanman gerekiyor?"

yuka

rı?" "Yarından itibaren."

"Tamam. Perşembe ve Cuma'ya ne dersin?"

Anna başını salladı. "Tamam."

Çarşamba ve Perşembe günleri uzadıkça uzadı. Simon Çarşamba günü onu aradı ve Bay J.'nin bu hafta sonu müsait olmadığını söyledi, ancak bir sonraki hafta sonu için planları olduğuna dair güvence verdi. Bir yanı rahatlamıştı. En azından gidemeyeceğini söylemek zorunda kalmamıştı ama Bay J.'nin ona olan ilgisini kaybedip kaybetmediğini merak etmekten de kendini alamıyordu.

Hugo Perşembe öğleden sonra geldi. Mobilyaları odanın kenarına taşıdılar ve balesinin küçük alanda idare edebilecekleri bölümlerini gözden geçirdiler.

Anna nefesini tutarak, "Terasa çıkamamamız çok kötü," dedi. "Orada daha çok yer var." Tom ona daha önce de aynı kısıtlamaları koymuştu.

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Hugo, bir yudum su içerek. Müzik setine doğru yürüdü. "Tekrar denemeye hazır mısınız?"

Anna başıyla onayladı. Pozisyonunu aldı ve dansa yeniden başladılar. Onunla dans etmeyi seviyordu. Ayrıca onun kendisinden bir şeyler yolunda gitmediğinde önerilerde bulundu ve hatta bazılarını kullandı. Dansı olabildiğince güzel hale getirmek için birlikte çalıştılar.

"Sence bu poz mu?" Hugo, arkasına doğru uzattığı bileklerini tutarak sordu. "Yoksa bu mu?" Onu çevirdi ve ellerini beline koyarak kendine yaklaştırdı.

Anna onun tutkuyla hızla karararan nazik gözlerine bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Elini yanağına götürdü ve eğilerek başını ona doğru "Hugo." diye fısıldadı Anna, yüzünü onun yüzüne doğru kaldırarak Kadın onu öpmemeli. Öpmemeli....

Dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalamadan önce bir an için dudakları onunkilere değdi. Anna ellerini adamın nemli tişörtünün üzerinden omuzlarına doğru götürdü. Adamın dili ağzını yokladı ve Anna usulca inledi. Kendini yalnız hissediyordu ve onun ilgisi çok hoşuna gitmişti. Bu gece ona karşı koyup koyamayacağını bilmiyordu. Bu gece ona karşı koymak isteyip istemediğini de bilmiyordu.

Aaron eve gitmek ve Cameron'ı aramak için sabırsızlanıyordu. Bir erkekle ilişki içinde olmayı hiç beklemiyordu ama olmuştu ve hoşuna gitti. Cameron'ı sevdi. Hem de çok. Bazen Cameron'ın yumuşaklığını özliyordu.

ama Cameron o kadar sevgi dolu ve kabul ediciydi ki... gerçekten şikayet edemezdi.

Lobiye doğru yürüdü ve kısa bir süre durdu. "Wilhelm?" diye bağırdı. "Kurt?"

Seçkin Almanlar ona dönüp nazikçe gülümsediler. "Merhaba Aaron," dedi Wilhelm. "Nasılsın?"

"Güzel." Gidip her iki adamla da selamlaşarak el sıkıştı. Neden buradaydılar? Philadelphia'da olmaları gerektiğini sanıyordu.

"Provanan sonra sizi yakalayabileceğimizi ve sizinle birlikte daireniz yürüyebileceğimizi düşündük. Anna. " İç çekti. "Anna çağrılarımızı görmezden geliyor tekrar."

Aaron dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Kurt tam bir pislikti ve Wilhelm de ona karşı pek sempatik davranmıyordu. Ama Aaron büyüğünü azarlamaktan daha iyisini biliyordu. "Pekâlâ." Dışarı çıkıp onun dairesine doğru yürüdüler. "Philly'ye gideceğinizi sanıyordum."

Wilhelm, "Yarına kadar orada olmamız gerekmiyor ve bir uğrayıp ziyaret edelim diye düşündük," dedi. "Anna'yı buraya geldiğinden beri görmedim."

Aaron'a bu gerçeğin hatırlatılmasına gerek yoktu ama homurdanarak cevap verdi. "O nasıl?" Kurt sordu.

"Tamam. Sanırım bütün gün dairede kalmak zorunda kalınca yalnızlık çekiyor. Ama öğleden sonra Hugo geldi, yani en azından bir arkadaşı var."

"Hugo?" Kurt sordu. "Ayrıldıklarını sanıyordum."

Aaron kaşlarını çatı. Bunun Anna için ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Evet ama hâlâ birlikte dans ediyorlar. Hugo onu yeni balesinde dans ettiriyor."

"Oh."

Birkaç dakika sonra daireye vardılar. Aaron kapının kilidini açtı ve çalan müziği duymayınca şaşırdı. Oturma odasına baktı ve Anna'yı göremedi. Anna neredeydi?

Wilhelm ve Kurt odanın etrafına baktılar. "Nerede o?" Wilhelm sordu.

Aaron omuz silkti. "Muhtemelen odasındadır. Erken bitirmiş olmalı. Gidip onu getireyim." Ve onu burada oldukları konusunda uyarır. Aaron Wilhelm ve Kurt'ü oturmaya davet etti ve Anna'yı almaya gitti.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve beklenmedik bir şey duydu. Bir inilti. Bir adamdan gelen bir inilti. Ve sonra Anna

O da inledi. Kiminle birlikteydi? Ve Almanların bunu öğrenmesini nasıl engelleyecekti?

Kapıyı yüksek sesle çaldığında yüzünü buruşturdu. Böyle bir şeyi bölmekten nefret ediyordu ama gerçekten başka seçeneği yoktu. Anna cevap vermeyince kendi kendine küfrederek kapıyı tekrar çaldı.

"Ne istiyorsun?" Anna sabırsız ve sinirli bir sesle seslendi. "Anna... Ben..." Aaron yine küfretti. "Kapıyı açabilir miyim?"

"Hayır!" diye bağırdı ve sonra kıkırdadı.

Aaron derin bir nefes alıp kapıyı açtı ve sonra nefesi kesildi. Hugo yatakta Anna'yla birlikteydi, çırılçıplaktı ve onun üstündeydi. Anna'nın solgun bacakları ve kolları onun karanlık bedenini sıkıca sarmıştı. Kapıyı hızla kapattı ve Anna Hugo'nun omzunun üzerinden ona baktı.

"Aaron!" diye haykırdı.

Hugo zıpladı ve battaniyeye uzandı, ama Aaron siyah erkekler hakkında söylenenlerin doğru olduğunu öğrenmeden önce değil. Vay canına. Birden Hugo'nun eşcinsel olmasını diledi.

"Ne halt ediyorsun Aaron?" Hugo hem kendini hem de Anna'yı battaniyeyle örterek haykırdı.

Aaron gözlerini kapatarak, "Wilhelm ve Kurt burada," dedi.

Anna Aaron'un sözleri karşısında nefesi kesildi. Aaron içeri girdiğinde Hugo'nun ilgisinin tadını çıkarıyordu. Aaron ona kayınpederi ve nişanlısının burada olduğunu söyleyene kadar çok öfkeliydi.

"Olamaz!" diye haykırdı ve korku dolu gözlerle Hugo'ya baktı. Hugo yüzünü buruşturdu. "Almanlar, değil mi?"

Anna başını salladı ve Aaron'a baktı. "Neden buradalar?" "Çünkü telefonlarına cevap vermiyorsun."

Anna yüzünü ovuşturdu. "Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil." Hugo ile yattığını öğrendiklerinde ne diyeceklerdi? Korkmuştu ve sonra korkusu öfkeye dönüştü. Üzülmeye hakları yoktu. Tedbirli davranıyordu. birlikte olmasıyla ilgili bir sorunları varsa, o zaman. bu onların sorunuydu. Aaron'a baktı. "Dışarıda olacağım. birkaç dakika içinde."

Aaron ona üzgün bir bakış attı ve sonra başını sallayıp gitti.

Hugo'ya baktı. Kendini onunla yatakta bulması planlanmış bir şey değildi.

Hem de hiç. Ama, ah, o harika bir aşıktı!

"İyi misin?" diye sordu parmaklarını Anna'nın boynunda gezdirerek. Anna yüzünü buruşturdu. "Evet. Sinirliyim."
Hugo eğildi ve onun boynunu emdi. "Daha sonra bitirebiliriz."
Elini adamın başının arkasına doğru kaydırđı. "Şimdi bitirmek istiyorum."

Hugo onun göğsüne doğru öptü ve meme ucunu yaladı. "Mmm."
Gergin tepeyi emerek Anna'yı tekrar inletti. "Onları bekletmek akıllıca mı sence?" diye mırıldandı.

"Seni tekrar içimde istiyorum," diye fısıldadı, birkaç dakika önce içinde olduğu için kayganlaşmış olan çok etkileyici horozuna uzandı.
"Onları ben davet etmedim," dedi ve tekrar üzerine gelene kadar onu çekti.
"Bekleyebilirler."

Hugo sırtıttı ve kendini tekrar onun içine bastırırken onu öptü. "Tanrım, seni çok uzun zamandır istiyordum Kittycat," diye inledi.

Anna kollarını ona doladı, içindeki hissi seviyordu. "Ben de."

Yirmi Beşinci Bölüm

Wilhelm içini çekti ve pencereden dışarı baktı. Anna buraya gelmekten kaçınacak mıydı? Ona kızgın olduğunu biliyordu. Olması gerektiği kadar özenli davranmamıştı ama kendine göre nedenleri vardı.

"Merhaba Wilhelm. Merhaba Kurt."

Wilhelm biricik Anna'sını görmek için arkasını döndü ve onu üzerinde bir bornoz ve yüzünde asık bir ifadeyle görünce şok oldu. Daha da şaşırtıcı olan, arkasında duran ve elini omzuna koymuş bir adam görmektir. Bunun Hugo olduğunu düşündü.

Kurt ayağa kalktı, üzgün görünüyordu. Wilhelm şaşkınlıkla bakakaldı. Ne yaptıkları çok açıktı. Çenesi sıkıştı ve derin bir nefes aldı. öfkesini yatıştırmak için nefes aldı. Kurt'le aynı odada nasıl böyle meydan okurcasına durabiliyordu? O kadar mı soğumuştur? Kurt'ün ona evlenene kadar birlikte olamayacaklarını söylediğini ve onu gördüğü son birkaç seferde Kurt'ün ona pek de iyi davranmadığını biliyordu. Ama eski erkek arkadaşıyla görüşmeye devam etmek? Bu ona hiç yakışmıyordu.

Wilhelm gergin bir sesle, "Merhaba Anna," dedi.

"Philadelphia'ya gideceğini sanıyordum," dedi usulca.

"Yarın sabaha kadar orada olmamız gerekmiyor. Seni ne zaman ziyaret edeceğimi sorup duruyordun" Omuz silkti. "Bu bir iyi bir fırsat."

Anna yüzünü buruşturdu ve Kurt'e baktı. "Çıkarken beni arayacağını sanıyordum."

Onun bu tavrı Wilhelm'i endişelendirdi. Ve onu sinirlendiriyordu. Derin bir nefes daha aldı ve kadının durduğu yere doğru yürüdü. "Merhaba," dedi adama. "Ben Wilhelm Kunze Herzogin von Hesse."

Adam gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Hugo Sintzenich. Sizinle tanışmak bir zevk efendim."

Wilhelm bir Alman aksanı sezdiğini düşündü. "Alman mısınız?" diye sordu.

Hugo başını salladı ve Kurt'e baktı. "Evet," diye Almanca cevap verdi. "Düsseldorf'ta büyüdüm."

Wilhelm kıkırdadı. Anna Almanları kesinlikle seviyordu.

Wilhelm ve Hugo onun üzerinde Almanca konuşurken Anna kaşlarını çattı. Ne dediklerini bilmemekten nefret ediyordu. Ayrıca Wilhelm'in burada olmasına da sinirlenmişti. Oflayıp pufladı ve odadan çıkmak için döndü. "Benimle konuşmak istediğinde haber ver," diye tersledi ve uzaklaşmaya başladı.

"Anna." Wilhelm'in sesi alçak ve uyarı doluydu. *Lanet olsun*. Ama geri adım atmayacaktı. O ve Hugo nihayet istedikleri gibi birlikteydiler. Hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyecekti. Arkasına döndü ve Wilhelm'in gözlerindeki sertlik karşısında gözleri hafifçe büyüdü.

"Bize müsaade eder misin Hugo?" Wilhelm kibarca söyledi. "Anna ile biraz konuşmam gerekiyor."

Hugo önce Anna'ya, sonra tekrar Wilhelm'e baktı. "Elbette." Anna'ya döndü. "Yarın öğleden sonra görüşür müyüz?" dedi gözlerinde şefkatle.

Anna ona usulca gülümsedi. Onun sevgisi karşısında kalbi nasıl da kabarmıştı. "Seninle kapıya kadar yürüyeyim." Wilhelm ve Kurt'ün görüş alanının hemen dışında, kapının önünde durdu. Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Bu öğleden sonra gerçekten çok eğlendim."

Onu kendine çekti. "Ben de öyle." Eğildi ve onu derinden öptü. "Bu gece tekrar gelmemi istersen beni ara," dedi usulca.

Geceyi onunla geçirme fikri vücudunda bir heyecan yarattı. Onunla tekrar birlikte olma fikri. "Bunu yapabilirim," dedi gülümseyerek.

Sırıttı ve onu tekrar öptü. "Aramanı bekleyeceğim," diye mırıldandı ve sonra gitti.

Anna oturma odasına döndü ve Wilhelm'e kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Wilhelm kaşlarını çattı. "İkinizin ayrıldığını sanıyordum." Anna omuz silkti. "Ayrıldık."

"Ve yine de onunla yatıyor musun?" Kurt suçlayıcı bir ses tonuyla sordu.

Kurt'e baktı ve gözlerini devirdi. "Hâlâ mı? Bu birlikte ilk seferimizdi Wilhelm."

Wilhelm'in kaşları sanki ona inanmıyormuş gibi derinleşti. "Yani Kurt'ü aldattığını kabul ediyorsun?"

Anna'nın ağzı şok içinde açık kaldı ve sonra gözleri kısıldı. "Hile mi? Gerçekten mi?" Kurt'e ters ters baktı. "Jasmine'i sikmeye ne diyorsun?"

Wilhelm'in kaşları kalktı ve Kurt'e baktı. "O neden bahsediyor?"

Kurt'ün gözleri kısıldı. "İlk kez ortaya çıktığımdan beri onunla birlikte olmadım."

"Evet, nişan yüzüğümü bana fırlattığın gece yaptın bunu. Ne yaptığımı neden umursuyorsun ki? Sağduyulu olursam ne yaptığımın umurunda olmayacağını söylemiştin."

"Yani, eski sevgilinle mi takılıyorsun?" Kurt tersledi. "Bunun sadece fiziksel olmadığına nasıl güvenebilirim?"

"Onun hakkında ne hissettiğimin ne önemi var?"

Kurt içini çekti ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bak, Anna. Olayları iyi idare edemediğimi biliyorum ama-"

"İşleri iyi idare ettin mi? Almanya'dan buraya kadar bana bağırarak için mi geldin!"

"Seni başka bir adamın yatağında buldum!"

"Ne istersem yapabileceğimi söylemiştin!" "Tedbirli davranmıyordun!"

Anna homurdandı. "Bu sefer öyleydim. Davetsiz gelmen benim suçum değil." "Yeter!" Wilhelm'in derin sesi odayı doldururken Anna ona bakıyordu,

inanamayarak Anna'ya baktı. "Sana ne oldu, Anna?"

"Ben mi?" diye haykırdı. "Pisliğin tekine dönüşen Kurt." "Sana söyledim-" diye başladı Kurt.

"O senin nişanlın Anna," dedi Wilhelm. "Seninsaygını hak ediyor."

"Onun nişanlın olmasını ben istemedim. Aslında." Kurt'e ters ters baktı.

"Bana sormadı bile. Sadece söyledi ve yüzüğü bana fırlattı."

Wilhelm, Kurt'e kaşlarını çatı.

"Ben atmadım," diye mırıldandı.

"Nasıl olursa olsun, Anna, hala onunla nişanlısın ve buna göre hareket etmen gerekiyor."

"Onunla nişanlanmak istemiyorum!" Ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı. "Bana özgür olduğum söylendi! Sen bana söyledin, Tom da bana söyledi."

özgürdüm. Sonra Kurt geldi ve onunla evlenmem gerektiğini mi söyledi? Sormak değil. Söyle."

"Anna, işler değişti," dedi Wilhelm yumuşak bir sesle. "Sana güvenmem gerek

Ben.

"Neden?" diye homurdandı. "Beni yine görmezden gelebilesin diye mi?"

"Anna, bu kadar yeter." Wilhelm ona uyarıcı bir bakış attı. "Sende Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bana güvenmene ihtiyacım var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Hayır." Wilhelm'in çenesi sıkıştı ve çok derin bir nefes aldı. Onu kızdırdığını biliyordu. İyi oldu. O zaman nasıl hissettiğini anlayacaktı.

Öfkesinin ve hayal kırıklığının her zerresini ona attığı bakışa yansıttı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Anna, geri dön!" Wilhelm yüksek bir sesle emretti.

Anna dondu kaldı. İtaat etmek zorundaydı. İtaat etmek istemiyordu. Kendi içinde savaşıırken titredi. "Hayır!" diye bağırdı ve bir adım daha uzaklaştı, sonra çığlık attı ve başı kör edici bir acıyla patlarken dizlerinin üzerine düştü.

Aaron oturma odasına koştuğunda Anna'nın top gibi kıvrılmış, başını tuttuğunu gördü. Bağrıışmaları duymuş ve Anna'nın kendini tutmasından oldukça etkilenmişti ama çığlık onu endişelendirmişti.

"Ne halt ettin sen?" diye sordu Anna'yı teselli etmek için yanına koşarak. "Aaron, ondan uzak dur," diye sertçe emretti Wilhelm. "O bir süredir itaatsiz."

Aaron Wilhelm'e bıkkın bir bakış attı. "Ciddi olamazsın." "Aaron, geri çekil," diye homurdandı ve Anna'yı kucağına alıp Kanepeye.

Yüzü muazzam bir acı çekiyormuş gibi buruşmuştu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Aaron onu acı dolu gözlerle izleyen Kurt'e baktı.

Wilhelm onun saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Anna, isyan etmeyi bırakacak mısın?"

Hemen cevap vermedi. Başını sallamaya başladı ve tekrar çığlık atıp başını tuttu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Aaron homurdandı. "Ona ne yapıyorsun?"

"O hiçbir şey yapmıyor Aaron," dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Bunu kendi kendine yapıyor."

Aaron onu izlemeye dayanamadı ve arkasını döndü. "Ne yapıyor bu?"

Kurt, "Efendisinin bir emrini görmezden geldi," dedi. "İsyan etmeyi bırakana kadar acı durmayacak." Aaron'a küçük bir gülümseme verdi. "Bu kadar inatçı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Aaron kaşlarını çatı. "Ben yaptım." Anna tekrar çığlık attı ve Aaron yüzünü buruşturdu. "Sanırım babana karşı böyle davranacağını hiç düşünmemiştim."

Kurt içini çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Aaron, lütfen bana inan. Onu asla incitmek istemedim."

"O zaman neden yaptın?"

"Öyle demek istemedim... Sadece. " Başını iki yana salladı. "Bunu açıklayamam

hemen şimdi." Aaron'a yalvaran bir bakış attı. "Lütfen bize güvenmesi için onu cesaretlendir. Söz veriyorum yakında her şey anlam kazanacak." Yüzünde öyle bir özlemle Anna'ya bakmak için geri döndü ki Aaron onun için üzüldü.

Aaron birkaç dakika sonra, "Pekâlâ," dedi. "Ama pislik gibi davranmayı keser misin?"

Kurt başını salladı. "Asla bir pislik olmak istemedim."

Wilhelm, yavaşça sakinleşen Anna'nın saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. Bu küçük kızdaki inatçılığa gerçekten hayret ediyordu. O artık bir kız değildi. Yirmi beş yaşındaydı. Ah, zaman nasıl da akıp gidiyor.

"Beni cezalandıracak mısın?" diye sordu kısık bir sesle, gözleri dolu dolu

Kor

ku. "Gerek var mı?" diye sordu nazikçe.

Sinirle yutkundu. "Siz benim Efendimsiniz," dedi usulca.

Onu kucağına çekti ve başını göğsüne yasladı. "I

Sanırım dersini aldın." Onu alnından öptü ve tamamen sakinleşene kadar sarıldı, sonra da yanındaki kanepeye oturttu. Kurt ve Aaron bir süre önce ortadan kaybolmuşlardı.

Anna apartmanda.

"Onu seviyor musun?" diye sordu

sessizce. "Hugo'yu mu?"

Wilhelm başını salladı.

Hemen cevap vermedi, onun yerine ellerini cübbesinin kravatında dolaştırdı. "Bilmiyorum. Olabilir. Ona çok değer veriyorum."

Wilhelm, Hugo'nun da ona aynı derecede değer verdiğinden emindi.

"Kurt'le evlenme konusunda bana söylediklerin yüzünden ayrıldık. Tek sebep buydu."

"Ah." Söyleyeceği şey için Anna'nın kendisini affedeceğini umuyordu. "Anna, artık onunla seks yapmanı yasaklamak zorundayım. Ona ya da herhangi birine bağlanmak senin için iyi bir fikir değil."

Ellerine baktı. Bir süre sonra, "Evet Wilhelm," dedi.

Kadının kucağında duran elinin kenarına bir şeyin çarptığını gördü ve bunun bir gözyaşı olduğunu anladı.

"Gidebilir miyim?" diye sordu sessizce, en ufak bir isyan belirtisi göstermeden.

Verdiği emirle onu yaraladığını biliyordu ama doğru olanın bu olduğunu biliyordu ve bir gün bunu anlayacağını umuyordu.

Wilhelm nazik bir sesle, "*Ja, Liebling*," dedi. "Gidebilirsiniz."

Anna gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Dersini almıştı. İsyan hakkında acı bir ders. Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

"Pazartesi günü eve dönerken uğramamızı ister misiniz?" "Nasıl istersen Wilhelm." Kadın döndü ve ona bir saygılı bir şekilde başını salladı ve sonra hızla odasına doğru yürüyüp yatağına uzandı. Yastığı hâlâ Hugo gibi kokuyordu ve uyuyana kadar ağladı.

"Chris için çok üzgünüm Connor."

Devin ve Tyler, Connor Diaz'ın Philadelphia banliyösündeki geniş oturma odasında oturuyorlardı. Karısı ve dört küçük çocuğu kanepede birlikte oturmuş, kasvetliydiler. İkinci en küçük oğlu Chad yirmili yaşlarının ortasındaydı. Yaşlı biri olarak nasıl olacaktı?

"Teşekkür ederim Devin," dedi Connor, Devin'in onu hiç görmediği kadar ayık bir halde. Rahat bir koltuğa oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Devin oğlunu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek bile istemiyordu. Wilhelm'in neler yaşadığını hatırlayarak bir gülümsemeyi bastırdı.

Devin ve Tyler uğrayıp cenazeye kadar onlara eşlik etmeyi teklif etmişlerdi. Bu gece Chris için bir toplantı yapılacak ve Chad Büyük-Oğul olacaktı. Bir kez daha Anna'nın kaçtığını ve orada

liderliğini sürdürmek için bir mücadele olacaktı. Kimse bunu açıkça söylememişti, ancak bir Yaşlı-Mürebbiye olmadan nasıl Başkan olarak kalabileceği sorusu vardı. Diğer İhtiyarlara Anna'yı bulacağına dair güvence verdi. Ve yakında. Ve ah, onu nasıl cezalandıracaktı!

Yirmi dakika sonra ayrılma vakti gelmişti. Limuzini dışarıda bekliyordu ve grup dışarı çıktı. Connor'ın yanında yürüdü, ona Chad hakkında bir soru sordu ve aniden büyük bir *patlama oldu*. Bir an sonra Connor yere düştü.

Devin şaşkınlık ve dehşet içinde Connor'ın alnının ortasındaki deliğe baktı. Yere düşüp Tyler'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekerken ailesinden gelen çığlıklar çevrede yankılandı.

"Ne oldu?" Tyler titrek bir sesle sordu.

Devin gözlerini arkadaşının açıkça ölü olan bedeninden ayıramıyordu. Önce Chris ve şimdi de Connor? Ne haltlar dönüyordu?

Yirmi Altıncı Bölüm

Anna inanılmaz derecede yalnız hissederek uyandı. Uzun süre pencereye baktı. Yataktan kalkmak için hiçbir neden yoktu. Provaya ya da herhangi bir yere gidemezdi. Gelecek haftaya kadar burada kalacaktı.

Hugo'nun bu gece gelmesine izin vermeli miydi? Bu Wilhelm'e itaatsizlik olur muydu? Hugo'dan uzak mı durmalıydı? Belki de herkesten uzak durmalıydı. San Francisco'da olduğu gibi tek başına kalmaya geri dönmeliydi. Başındaki o yakıcı acıyı bir daha asla hissetmek istemiyordu.

Dün gece Wilhelm'e itaatsizlik etmeye çalıştığı gibi Devin'e hiç itaatsizlik etmemişti. Şimdi bunu yaparsa ne olacağını biliyordu. İtaatsizlik etmeyi bırakmaya karar verene kadar acı dinmemişti. Açıkça isyankâr olmaya çalışırsa zihni onu cezalandıracaktı.

Harika. Kendini hizada tutmak için Devin'e ihtiyacı yoktu. Akli bunu onun için yapıyordu.

Anna uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Dikkatini dağıtacak bir şey istiyordu. Herhangi bir şey.

Televizyonda Philadelphia'nın banliyölerinde meydana gelen bir silahlı saldırıyla ilgili özel haber bültenine baktı. Wilhelm ve diğer Yaşlılar bugün orada olacaktı! İçlerinden biri vurulmuş muydu?

Oturduğu yerden kalktı ve isim anons edilene kadar televizyona baktı: Connor Diaz.

Connor mı? Connor vurulmuş muydu? Muhabir, başından vurulduğunda oğlunun cenazesine gitmekte olduğunu söylemişti. Connor'dan hiç hoşlanmazdı ama bir ailede baba ve oğulun kaybını hiç kimsenin yaşamasını istemezdi. Zavallı karısı.

Anna öğle yemeği vaktine kadar yatakta kaldı. Aç değildi, pek bir şey yapmak için de motivasyonu yoktu. Kapının çalınması onu şaşırttı. Cevap vermeye gitti ve Hugo'yu yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle karşısında buldu.

"Hey, Kittycat," dedi, öpmek için ona doğru eğilerek. "Dün gece seni özledim."

Anna bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Yapamam." Gözlerini kırptırdı gözyaşları döktü ve kalbindeki acıdan nefret etti. Doğrulurken Hugo'nun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Gözyaşları savaşı kazandı, yüzünden aşağı aktı ve arkasını döndü. Oturma odasına doğru yürüdü ve kanepeye oturdu.

"Katrina? Neyin var?" Hugo onu takip etti ve yanına oturdu. "Yaptığımız şeyden pişman mısın?"

"Hayır," dedi yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Hayır, hiç de değil. I....

Wilhelm bir daha seninle birlikte olmamı yasakladı."

"Seni yasaklamak mı? Bu da ne demek oluyor?" Adam elini kızın bacağına koydu ve kız uzaklaştı.

Anna burnunu çekti, kendini mutsuz hissediyordu. "Ne yaptığımızı biliyor ve bana artık seninle seks yapamayacağımı söyledi."

"Kim olduğunu sanıyor bu herif?" Hugo haykırdı. "Bizim ne yaptığımız onu ilgilendirmez!"

Anna başını iki yana salladı. "Öyle," dedi üzüntüyle. "Yaptığım her şey onun işi. O benim Ustam, unuttun mu?"

Hugo homurdandı. "Ona söylemek zorunda değilsin. Bilmek zorunda değil." "Hugo, yapamam. Ona itaatsizlik edemem. Eğer yaparsam... fiziksel acı hissediyorum."

Ona baktı ve ona inanıp inanmadığından emin olamadı. "Benimle birlikte olmak istemediğin için mi böyle söylüyorsun?"

Anna'nın kalbi daha da çok acıdı. "Hugo, eğer seninle kaçabilseydim Şu an, yapardım. Hayatımdan kaçmak ve geri kalanını seninle geçirmek için seninle her yere giderdim." Yutkundu. "Ama yapamam."

"Neden olmasın?" Eliyle yanağını okşadı ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Benimle kaç. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gideriz."

Anna hıçkırıklara boğuldu. "İstiyorum Hugo. Çok istiyorum ama yapamam. Benim... benim hayatım bana ait değil." Bu nihai gerçektir. Kendine ait biri değildi. "Ben bir köleyim. İstedığimi yapamam. Sadece efendilerimin benden yapmamı istediklerini yapabilirim."

"Kölelik yasadışıdır, Katrina."

Başını iki yana salladı. "Benim dünyamda değil," dedi üzüntüyle.

Hugo başının üstünü ovuşturdu ve kanepeye yaslandı. "Sana inanıp inanmayacağımı bilemiyorum," dedi usulca.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" diye fısıldadı, incinmişti. Lanet olası Wilhelm ve Kurt!

Neden dün gece gelmek zorundaydılar ki? "Bana inanmıyorsan Aaron'a sor," dedi yumuşak bir sesle.

Hugo birkaç dakika bir şey söylemedi ve sonra başını salladı. "Ne olursa olsun, prova yapmalıyız." Ayağa kalktı. "Üstünü değiştirmen gerekiyor mu?"

Anna pijamalarına baktı ve üzüntüyle başını salladı. Adamın ona neden inanmadığını anlamıştı. Kardeşlik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Şanslıydı.

Prova verimli ama hüzünlüydü. İkisi de kalplerindeki acıyı görmezden gelerek sadece dans etmekten bahsettiler. İşlerini bitirdiklerinde Hugo ona üzgün bir bakış attı ve fazla bir şey söylemeden ayrıldı. Anna odasına geri döndü ve ağladı.

Aaron onu Hugo gittiğinde bulunduğu pozisyonda buldu. Adam onun arkasına uzandı ve ona sarıldı. Kadın yavaşça Wilhelm ve Hugo'yla olanları anlattı.

"Bu gerçekten berbat bir durum, Anna," dedi

Aaron. "Hayatımın hikayesi."

Aaron içini çekti ve onun başının arkasını öptü. "Bu gece dışarı çıkamayacak olman çok kötü."

"Bu gece dışarı çıkmama izin verilseydi, bunların hiçbiri olmazdı."

"Doğru."

Anna arkasını döndü ve Aaron'a baktı. "Bundan nefret ediyorum. Alex'in beni kurtarmak için yaptıklarına kızmadığım bir noktaya gelmiştim ki

buraya geldim. Devin gücü meselesi bir yana, yine içerlemeye başladım." İç çekti. "Keşke her şey bitmiş olsaydı. Sadece... bilirsiniz, hayatıma devam etmek. Artık olasılıklar yok, sadece... hayat."

"Yine de seni özlerdim." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Burada benimle olman hoşuma gidiyor."

"Ben de burada seninle olmayı seviyorum." İç çekti. "Wilhelm'in Kurt'le evlenene kadar seks yapmadan durmamı nasıl beklediğini anlamıyorum."

"Bay J'den haberi var mı?"

Anna omuz silkti. "Ona kesinlikle söylemedim. Ama Bay J. hâlâ benimle ilgileniyor mu bilmiyorum. Yarın onu görmeyeli...şey, hissetmeyeli üç hafta olacak."

Aaron kıkırdadı. "Eğer yatakta senden daha iyi birini bulduysa, onunla tanışmak istiyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Çarşamba günü Anna'nın tekrar dışarı çıkmasına izin verildi. Hugo'yu Cuma gününden beri görmemişti ve o sabah stüdyoya geldiğinde Hugo ona bakmaktan kaçınmıştı. Barre'deki yerine giderken gözyaşlarını tutamadı. Hugo odanın diğer ucuna taşınmıştı. Bütün ders boyunca kendini mutsuz hissetti.

Stefanie öğle yemeğinde onu neşelendirmeye çalışarak, "Tamam kızım," dedi. "Bu Cumartesi dışarı çıkmalıyız. Çok uzun zamandır eve kapandın."

Anna tereddüt etti. "Dışarı çıkmaya hazır mıyım bilmiyorum." Bunu yaparsa Wilhelm onaylamayacak mıydı? Belirsizlikten, ne yapması gerektiğini bilmemekten nefret ediyordu. Wilhelm burada olsaydı her şey daha kolay olurdu. O zaman ona tam olarak ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi. Ya da belki de sadece gitmeliydi.

Tom'un malikanesinde yaşıyor. Orada ne yapacağını bilirdi.

"Gönüllü olarak gelmezsen seni sürükleyerek çıkarırım. Yalnız kalmak iyi değil, Katrina. Dışarı çıkmalı ve biraz eğlenmelisin. Çok depresif görünüyorsun."

Anna arkadaşına hayatı hakkında daha fazla şey anlatmak istiyordu ama buna izni olup olmadığını bilmiyordu. Tom ona Hugo'ya anlatması için izin vermişti. Yeni en iyi arkadaşına anlatmaya izni var mıydı? Ona kendi hayatı hakkında hiçbir şey söyleyemezse nasıl bir arkadaşı olabilirdi ki?

Hugo'yla olanları Stef'e bile anlatmamıştı. Onunla sevişmek ne kadar harika olsa da, bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini bilmek hatıraları acı verici kılıyordu. Sonunda Hugo'ya aşık olduğundan ve artık bu konuda hiçbir şey yapamayacağından korkuyordu.

Simon'dan henüz haber almamıştı. Belki de bu iyi bir şeydi. Bay J. ile bir "randevu" için hazır mıydı? Belki de Bay J. gerçekten ilgisini kaybetmişti. Wilhelm, Hugo'yla birlikte olmasını yasaklamıştı. Ayrıca başka kimseye bağlanmaması gerektiğini de söylemişti. Bu bir emir miydi? Öyle hissettirmiyordu.

Ayrıca, bağlanmıyordu; sadece onunla seks yapmaktan zevk alıyordu. Bu duyguları içermiyordu. Hem de çok.

Bütün bu karmaşadan nefret ediyordu! Wilhelm ve Kurt'e olan kızgınlığı giderek artıyordu.

"Euroman geçen hafta kulüpte değildi," diye devam etti Stef. "Acaba gidecek başka bir yer mi buldu?"

"Öyle değil miydi?" Anna şaşırarak sordu. "Bir hafta önce öyle miydi?"

Stef başını salladı. "Evet. Kadınlar ona hava atıyorlardı. Birkaç tanesinin göğüslerini ona gösterdiğini gördüm."

Anna kalbine saplanan bıçağı inkar etti. Simon'ın aramamasına şaşmamalıydı. "Cumartesi günü orada olup olmadığını görmek ister misin?" Stef sordu.

Anna omuz silkti. "Gidecek başka kulüpler yok mu?" Onun dikkatini çekmek için yarışan başka kadınlar görmek istemiyordu. Ama dışarı çıkması gerektiği konusunda Stef'e katılıyordu.

Sonunda Anna, Stef ve diğer bazı dansçılar Cumartesi gecesi her zamanki gibi aynı kulüpte buluştular. Stef, Hugo'yu davet etmişti ama Hugo meşgul olduğunu söyledi. Anna onun meşgul mü olduğunu yoksa sadece kendisiyle sosyal ortamlara girmekten mi kaçındığını merak etti. Onu suçlamıyordu. Ondan ayrı olmak daha acı vericiydi. Bu sefer ilk seferkinden daha iyiydi.

Simon Çarşamba akşamı Cumartesi günü için ayarlamalar yapmak üzere aramıştı ama Anna ona çoktan plan yaptığını söylemişti. Bir sonraki haftayı sorduğunda ise bilmediğini söyledi. Adam cevabından memnun görünmüyordu ama Anna başka ne diyeceğini bilemiyordu. Bir şey yapmakta tereddüt etti.

Anna kendini bu akşam için dikkatli giyinirken buldu ama nedenini tam olarak bilmiyordu. Kot mini etek ve beyaz bebek tulumu çok seksiydi. Bay J.'yi kışkandırmaya mı çalışıyordu? Ya da sadece Kulüpte iyi vakit geçirdiğinden emin miydi? Kurt'ün ya da Wilhelm'in onun ne yaptığını öğrenirse ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. Muhtemelen çok kızarlardı. Ama yine de dışarı çıkmasını ve eğlenmesini yasaklamamışlardı.

Nedense Kurt ve Wilhelm'i kızdırma fikri onu gülümsetmişti. Hugo'yla birlikte olmasının yasak olduğunu biliyordu. İçinde isyan kabardı. Wilhelm'in canı cehenneme. Kurt'ün canı cehenneme. Eğer bunlar özgür geçireceği son birkaç aysa, tadını çıkaracaktı.

Kulübe girdiler ve Anna'nın gözleri bilinçsizce hemen Bay J.'nin gözlerinden koruyan kırmızı yarı şeffaf perdenin asılı olduğu yere gitti.

Meraklı gözler. Onu fark etti mi?

Ne fark ederdi ki? İsterse buradaki herhangi bir erkeğe sahip olabilirdi. iyi vakit geçirmeye kararlıydı. Müziğin sesi yüksekti ve dans pisti kalabalıktı. Kırmızı perdenin önünde büyük bir kadın kalabalığı toplanmıştı.

Stef'e ve yerdeki diğer kızlara katıldı ama perdeden olabildiğince uzak durdu. İçti, güldü ve flört etti, birçok erkeğin dikkatini çekti ve neredeyse endorfinle kafayı bulduğunu hissetti.

Aaron onu daha sonra masalarında dinlenirken buldu. Flört etmek bir süre için eğlenceli olsa da, bu gece onun için hiçbir şey yapmıyordu. Evde kalmayı dilemeye başlamıştı.

"Gel benimle dans et," diye bağırarak onu dans pistine çekti. Onu kendine çekti ve müzikle birlikte hareket etmeye başladılar. "Neden Bay J. şeyini yapmıyorsun?"

"Sanırım benden başka ilgi alanları da var," diye cevap verdi kaşlarını çatarak.

Kadın kalabalığına bir göz attı. Tam önünde iki sarışın öpüşüyor ve birbirlerini elliyorlardı. Kesinlikle gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Sana çıkma teklif etti."

"Beni üç hafta görmedikten sonra."

"Sen de meşguldün."

"Ben Alex'in doğum günü için evde kaldığımda o dışarı çıktı ve görünüşe göre iyi bir gösteri yaptı."

"Yine de sana çıkma teklif etti."

Anna kaşlarını çatı. "Hayır, Simon bana çıkma teklif etti. Ya Bay J.'yi bunu yapmaya zorluyorsa?"

"Kat, cidden. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyor musun?"

Tam akıllıca bir yorumla karşılık verecekti ki adamın haklı olduğunu fark etti. "Bu gece hayır diyerek gerçekten aptallık ettim, değil mi?"

Aaron gözlerini devirdi. "Sen söyledin."

Anna iç çekti. "Herhalde batırdım." Perdeye doğru baktı, keşke içeriyi görebilseydim diye düşündü. Bay J. ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Wilhelm ve Kurt'e olan öfkesini ondan çıkarıyordu. "Ben bir aptalım." Wilhelm'in bir şekilde kendisini izlediğini umarak ona özür dileyen bir bakış attı ve "Özür dilerim," dedikten sonra Aaron'a döndü. "Burada olmak için pek havamda olduğumu sanmıyorum."

"Kat." Aaron başıyla perdeli odayı işaret etti. "Sanırım seni izliyordu."

Anna döndü ve Simon'ın odanın yanında her zamanki duruşuyla durduğunu gördü. Başını birkaç kez dışarıda konuştukları kulübün arka tarafına doğru hafifçe eğdi. Anna hafifçe başını salladı. "Sanırım Simon konuşmak istiyor."

Aaron onu itti. "O zaman git. En azından bu gece biriyle yatacaksın." Gözlerini devirdi ve uzaklaştı.

"İşverenim, sizin onu geri çevirmenizden dolayı oldukça hayal kırıklığına uğradı.

Bu gece," dedi Simon, her zamanki gibi sessiz bir şekilde ona doğru yürürken. Anna ona baktı ve gözlerinde bir eğlence parıltısı gördü.

Anna önündeki parmaklığa yaslandı, ellerini metal çubuğa sıkıca kenetledi. "Kötü bir hafta geçirdim ve... ilgisini kaybettiğini düşündüm," dedi usulca.

"Tam tersine. Geçen hafta sizi göremediği için çok üzgün. İlgilenmesi gereken bir işi vardı." Sokağın karşısındaki tuğla binaya bakarken gözlerinde yine bir eğlence parıltısı belirdi.

"Arkadaşım, kadınların bir hafta önce onu oldukça etkilediğini söyledi."

Simon kıkırdadı. "Evet, arkadaşları gösteriden keyif aldılar. Patronum pek etkilenmedi. Öyle diyelim."

"Yanında arkadaşları mı var?"

"Evet."

Bununla ilgili bir şey onu gülümsetti. Perdenin arkasında tek başına oturmuyordu. "Neden insan içine çıkmıyor? Neden bütün bu gizlilik?" Simon'a döndü. "Arkadaşları dışarı çıkıyor mu?" Başını öne eğdi. "Kadın mı erkek mi?"

"Çok meraklı bir kadınsınız, Bayan Katrina." Ona baktı. "Başka kadınlarla birlikte olması fark eder mi?"

Anna yanaklarının ısındığını hissetti. "Bilmiyorum.

Sanırım hayır." "Başka bir adamla nişanlısın."

Parmaklıklara döndü ve ellerine baktı. "Evli mi?"

"Evet."

"Ah." Beklenmedik bir sızı kalbine dokundu. Evli olup olmaması neden bu kadar önemliydi ki? Bu iş bir yere varacak gibi değildi. "O bir

kaltak?"

Simon güldü. "Tekrar soruyorum, fark eder mi?"

Anna omuz silkti. "Sadece merak ediyordum. Birçok erkeğin eşlerinden hoşlanmadığını ve görünüşlerini korumak için başka yerlerde arkadaşlık aradıklarını öğrendim."

"Sadece karmaşık olduğunu söyleyebilirim." "Onu hiç görebilecek miyim?"

"Sanırım öyle."

Anna onun muğlak cevabı karşısında gözlerini devirdi. "Soru sormayı bırakmalı mıyım?"

"Onları eğlenceli buluyorum, ancak izin verilenden fazlasını açıklamayacağım."

Birkaç dakika boyunca konuşmadılar. İçeriden gelen müzik arkalarındaki tuğlaları tıngırdatıyor gibiydi.

"Bu gece onunla buluşmak istiyor musun?"

"İstiyor mu?"

Gözlerinde yine bir eğlence belirdi. "Bu gece ortaya çıktığınızda oldukça memnun oldu ve fikrinizi değiştirmiş olabileceğinizi umdu." Gülümsedi. "Bu gece dışarı çıkmasının tek nedeni buydu."

"Gerçekten mi?"

"New York'ta pek çok kadın var Bayan Katrina, ama onun ilgisini çeken tek kişi sizsiniz."

Anna, Bay J. ile ilk karşılaşmasının ertesi gününü düşündü.

"Tanışmamızın ertesi günü kütüphaneye doğru yürürken beni gördü mü?"

Simon gülümseyerek, "Dönüp ona el salladın," diye cevap verdi.

Anna gülümsedi. "Bir heykele el sallamadığımı umuyordum." Dondu kaldı. "Bekle, beni bir hafta önce de gördü mü?"

"Neden sordunuz?"

"Çünkü odadaki kıyafetler... o gün giydiklerimin aynısıydı." Simon hemen cevap vermedi ve Anna yanlış bir şey sorup sormadığını merak etti. "Bu küstahça bir soru muydu?"

"Sen akıllı bir kızsın Katrina. Evet, seni gördü. Kütüphaneyi sevdiğini böyle anladı." Döndü ve başını eğdi. "Sanırım bu kadarı yeterli. Bu gece onunla buluşacak mısın?" Anna utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Çok isterim."

Sonraki hafta o kadar hızlı geçti ki Anna buna inanamadı. Açılış gecesine sadece iki hafta kalmıştı ve Anna bir haftalık provaları kaçırdığı için biraz endişeliydi. Her gece yatağına girip yorulmuş ve Bay J.'nin onun için kütüphaneden seçtiği New York hakkındaki kitapları okuyacak kadar bile zamanı olmamıştı.

Simon bir sonraki Cumartesi için ayarlamalar yapmak üzere Pazartesi günü aradı. Hafta başında araması hoşuna gitmişti. Bu ona Bay J.'nin onu gerçekten istediğini hissettirmişti.

Bay J. o hafta iki provaya geldi ve salonda zifiri karanlıkta oturdu. Kızların hepsi sahneye çıkmadan önce süsleniyordu ve Anna da biraz süslendi. Stef, Anna'nın süslendiğini görünce ona sırıttı.

Anna, Bay J. ile Waldorf Astoria'daki Winston Churchill Süiti'nde muhteşem bir Cumartesi gecesini geçirdi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü gergin görünüyordu ama Anna'nın tek yapabildiği evet/hayır soruları sormak olduğu için onun iyi olduğundan emin olmak zordu.

Pazartesi günü Aaron ve Stefanie ile öğle yemeğine giderken Wilhelm aradı ve Anna isteksizce cevap verdi. "Merhaba Wilhelm," dedi düzgün bir ses tonuyla. Ona hâlâ kızgındı ama kibar olmak için çok çaba sarf ediyordu.

"Merhaba, *Liebling*. Nasılsınız?"

"Tamam. Meşgulüm." Adamın ipucunu alacağını ve aramayı kısa tutacağını umuyordu.

"Tahmin edebiliyorum. Kurt sana Gala için geleceğini söyledi mi?"

Anna iç çekmemek için kendini zor tuttu. "Siz ikiniz buraya geldiğinizden beri onunla konuşmadım."

"Ah. Şey, orada olacak."

"Tamam." Onunla vakit geçirmek zorunda kalacak olması dışında gerçekten umurunda değildi ve bunu dört gözle beklemiyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"*Nein*. Orada-" Wilhelm durakladı. "Bu sabah bir silahlı çatışma daha oldu."

Anna kaldırımın ortasında durdu. "Başka biri mi? Kim?" "Joel."

"Marcus'un oğlu mu?"

Chicago'dan mı?" "Evet."

Anna bu habere üzüldüğünü söyleyemezdi. Her iki adama karşı da sevgi dolu hisleri yoktu. "Geçen seferkiyle aynı mıydı?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz."

"Oh, Wilhelm. Neden... neden bu oluyor?"

"Belki de birisi Devin'in zayıflamasından faydalanıyordur."

"Buraya gelecek mi? Yani Devin."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, Tom sizinle temasa geçecektir."

Chicago güvende olmanız için yeterince uzakta." "Haber verdiğin için teşekkür ederim Wilhelm."

Telefonunu cebine koyarken Aaron merakla ona baktı. "Ne oldu?"

"Marcus'un kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Stefe bakarak ve Aaron'un onun belirsizliğini anlayacağını umarak.

"Chicago mu?"

Anna başını salladı. "Oğlu bu sabah öldürüldü."

"Vay anasını." Sırıttı. "Belki Devin'i hallederler ve sen de özgür kalırsın."

"Bu iyi olurdu."

Devin inanamayarak Tom'a baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Tom başını salladı. "Olay olduğunda sadece birkaç metre arkasındaydım."

Başka bir Yaşlı öldürüldü. Bu sefer, Marcus. Chris ve Connor gibi aynı şekilde.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Devin kendi kendine mırıldandı.

"Amerikalı Yaşlıları kim vuruyor?"

Devin kendisinin de listede olabileceği ihtimalini düşünmek istemiyordu. Ama kimse onu öldürmeye cesaret edemezdi. Cesaret edebilirler miydi? Geçen sefer işe yaramamıştı. Tekrar olursa o kadar şanslı olur muydu?

Connor'ın cenazesinde Rus Yaşlı Metres Irina'yı ödünç almış ve güçlerinin bir kısmını geri kazanabilmişti ama bunu tekrar yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Anna'dan almakla aynı şey değildi ama ona yardım edecek kadar. Ayın başlarında Başkan'la sıkı bir görüşme yapmıştı.

Ama "yeniden şarj olmak" bile içini rahatlatmadı. O hâlâ ölümlüydü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Anna Cumartesi gecesi Aaron, Cameron ve Stefanie ile birlikte Rus Çay Salonu'nda rahatsız bir şekilde oturuyordu. Şık dekor ve atmosfer kalbindeki acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Şu anda Alex'in kaybını şiddetle hissediyordu ve nedeninden emin değildi.

Belki de Marcus'un vurulması yüzünden oldu. Ya dışarıda Elders'ı öldüren haydut bir Kardeşlik Suikastçısı varsa? Sıradaki Wilhelm mi olacaktı? Peki ya Kurt? Onları kaybederse ne yapardı? Onlara karşı öfkeliydi ama bu ölmelerini istediği anlamına gelmiyordu.

"İyi misin?" Aaron sordu.

Anna omuz silkti. "Alex'i özlüyorum."

Aaron ona sempatik bir bakış attı. "Evet, Rus Çay Odası onun için en iyi seçim olmayabilirdi ama bunun senin için ne anlama geldiğini bilemezdi."

"Sanırım sadece Peter'a odaklanabilirim."

"Doğru. En azından onunla ilgili güzel bir anınız var."

"Ama sonra bu beni daha da yalnız hissettiriyor." Başını iki yana salladı. "Bu gece onun için iyi bir arkadaş olabilir miyim bilmiyorum."

"Anna, ona seks için gidiyorsun. Ortada bir ilişki yok, unuttun mu?"

Onunla geçirdiği geceler için bu kadar çaba sarf ettiği zamanları hatırlamak zordu. "Onun ne kadar harika bir adam olduğunu fark etmediğine göre karısı gerçekten berbat biri olmalı."

"Belki de. Belki de onunla denemiyordur."

"Ya da belki adam denedi ve kadın onu başından savdı."

"Hangi kadın kocasının romantizminden kaçır ki?"

"Kurt'le birlikte olabilirim," dedi üzüntüyle. "Tüm bu olanlardan sonra ona tam olarak güvenebilir miyim bilmiyorum."

Aaron onun elini sıktı. "Özür dilerim. Böyle bir pisliğe dönüşmesi gerçekten berbat bir şey."

Anna başını salladı. "Aynı şey Tyler'a da oldu. Oğul oldu. Oldukça iyi bir adamdı ve sonra birden bire mini-Devin'e dönüştü."

"Wilhelm'in Kurt'ün sana bu şekilde davranmasına izin verdiğini düşünemiyorum." "Ama ziyarete geldiğinde ne kadar mesafeli olduğunu gördün."

Başını salladı. "Perşembe günü Kurt'ün kışını tekmelememi ister misin?" Anna güldü. "Belki."

Anna kulüpte Aaron ve diğer dansçılarla dans ederek eğlenmişti ama Alex için kalbinde sürekli bir sızı hissediyordu. Bütün geceler boyunca neden aklını ondan alamıyordu? Bay J. ile harika bir seks gecesi geçirecekti ama neden ölmüş kocasını düşünüyordu ki?

Asansörle Library Hotel'in on birinci katına çıktıklarında Simon, "Bu gece oldukça durgunsunuz Bayan Katrina," dedi.

"Özür dilerim, Simon. Aklımda çok şey var."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Ölüleri nasıl hayata döndüreceğini bilmiyorsan, hayır." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve sonra başını salladı. "İyi olacağım. Bay J. kafamı dağıtma konusunda çok iyi."

Simon uzun bir süre onu inceledi ve sonra başını salladı. "Umarım öyledir. Sanırım onun da aklında çok şey var. Belki birbirinizin dikkatini dağıtabilirsiniz."

"Simon, eğer bu gece için uygun değilse. "

Başını iki yana salladı. "Bunu dört gözle bekliyor. Dün halletmesi gereken bazı işleri vardı ve bu işleri bırakmakta zorlanıyor."

Gülümsedi. "Peki o zaman, belki de birbirimize gerçekten yardım edebiliriz." Koridorun sonundaki odaya doğru yürüdüler. "Aşk Odası mı?" diye şüpheyle sordu.

Simon omuz silkti ve gözbağını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

Bir kez daha görüşü kaldırıldı ve otel odasına götürüldü. Oda her zamanki gibi nefis kokuyordu ama tam olarak ne olduğunu kestiremediği bir şeyler vardı. Belki de sadece ikisinin yarattığı strestendi.

Yürürken vanilya ve gül kokusunu içine çekti ve gülümsedi. "Burası çok güzel kokuyor."

Nefes nefese kıkırdadı ve onun elini sıktı. Otururken yatak hafifçe gıcırdadı ve parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi. Onun derin derin nefes aldığını duyabiliyor ve kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Onun karşısında dururken gerginliğini hissedebiliyordu ve onu okumaya çalışmak istiyordu. Bu mahremiyetlerini ihlal etmek olur muydu?

Anlaşma mı? Ama kabul etse bile, ondan aldığı şey konusunda bir şey yapabilecek gibi değildi. Onun kendisine dokunmasını engellemekte gecikmedi.

"Simon bu hafta halletmen gereken stresli bir işin olduğunu söyledi," dedi usulca. Adamın gerginliği arttı ve kız dudağını ısırıldı.

Hareket etmedi. Yorumuyla onu üzmüş müydü?

Sonunda bir elini bıraktı ve parmaklarını kadının giydiği siyah askılı bluzun altındaki çıplak karnında gezdirdi. Elini kalçasına koyarak onu kendine çekti ve ardından yumuşak, okşayıcı dokunuşlarla karnını öpmeye başladı.

"Oh!" diye haykırdı usulca, adam dilini göbek deliğinde gezdirirken. Parmakları kalçalarının etini esneterek hafifçe irkilmesine neden oldu. Kalçasını ısırıldı ve sonra göğüslerinin arasından öptü ve tutkulu bir öpücükle ağzını yakaladı. Çaresiz bir öpücük.

Bir terslik vardı, Anna artık emindi. Onun olduğunu biliyordu ama bir şeyler farklıydı. Adamın dili zorla ağzına girerek Anna'nın tutkusunu körükledi ve Anna usulca inledi. Adam onu daha yakına çekti, vücudu göğsüne bastırdı. Elleri bilinçsizce onun ellerine gitti. ve adam omuzlarını çekmeyince şok oldu. Neler oluyordu?

Kız da onu, onun kendisini öptüğü kadar tutkuyla öptü. Adamın gömleğinin yumuşak kumaşını omuzlarından kavradı ve altında sert kaslar hissetti. Neden onun kendisine dokunmasına izin veriyordu? Neden umursuyordu ki?

Elleri adamın boynuna ve saçlarına gitti ama saçlar bir şeye takılmıştı. At kuyruğu mu vardı? Çok uzun değildi ama yeterince uzundu. Homurdandı ve onu kendine doğru çekti, vücudunu döndürdü, böylece kadın yatakta sırt üstü yattı ve adam da onun üstündeydi.

Vücudundaki ateş daha da arttı ve elastik bandı çekerek saçlarını serbest bıraktı ve ellerini saçlarına doladı. Diğer eli onu vücudunun üst kısmından tutarken kendi eli de saçlarına dolandı.

Öpücüğünün şiddeti hiç azalmadı ve diliyle onun ağzını istila etmeye devam etti. Kalçalarını onunkilere bastırdı ve elini boynuna götürerek kulağının hemen önündeki yanağını okşadı.

Ağzından ayrıldı ve boynuna doğru öpüşürken dudaklarının zonklamasına izin verdi. Hafifçe ısırıldı ve kızın nefesi kesildi. Eli göğsüne doğru indi ve tişörtü yırtılıp açılınca ve sıcak, çıplak eliyle kavrayınca kadar çekti.

Bir elini yüzüne götürdü, sakalının cızırtılı tüylerini hissetti. Adam onun kendisine dokunmasına izin veriyordu; o da bundan faydalanacaktı. Adam onun meme ucunu sertçe emdi ve kadın sırtını dikleştirip haykırdı, ellerini bir kez daha adamın saçlarına dolayarak onu göğsüne doğru daha sert çekti.

Elini adamın omzuna götürdü ve yakasını hissederek gömlek giydiğini anladı ve gömleğin düğmelerini açmak için harekete geçti. Adam gömleğini çıkardı ve gömlek yere düştüğünde yumuşak bir ses duydu.

Adam göğüslerini öperken ulaşabildiği kadar çok düğmeyi açtı ve sonra geri kalanını açabilmek için doğrulmaya çalıştı.

Onu tutmak için elini omzuna koydu. "*Nein*," diye mırıldandı alçak bir sesle ve kadın vücudundan bir ürperti geçerken dondu kaldı. Adam da dondu kaldı.

Konuştı. Almanca. Rüyalarına giren bir sesle.

Hayır! Bu, zihninin ona oynadığı bir tür zalimce oyundu.

Birçok erkeğin sesi kısıktır. Ve Almanca konuşurlar.

Keder onu boğdu ve onu itmeye çalıştı. Adam hareket etmedi ve kadın ona tekme attı. "Bırak beni!" Daha sert itti ve adam hareket etti. Yatağın kenarına yuvarlandı ve elleri ve dizleri üzerinde yere düştü, başı aşağı sarktı ve ağır bir şekilde nefes aldı.

Bir süre sonra başını salladı. "Gitmeliyim," diye fısıldadı ve göz bağını çözerek yerde gömleğini aradı. Buraya düşmüştü ve önünde olduğunu fark etti.

Yatağa bakmaya cesaret edemedi. "Sana bakmayacağım," dedi kırık bir sesle. "Ama gitmem gerek."

Kadın tişörtünü elinden geldiğince üzerine geçirip yatağa doğru dönerek ayakta dururken adam konuşmadı. "Teşekkür ederim. Her şey için. Ama sanırım artık bu ilişkiyi bitirmeliyiz." Alex'i düşünmeden bir daha asla onunla birlikte olamayacaktı ve bununla başa çıkamazdı.

Kapıya doğru ilerlerken onu görmemek için elini yüzünün yan tarafına koydu. Adam tekrar konuştuğunda eli kapı kolundaydı, sesi acı doluydu.

"Anna. Gitme."

Onun gerçek adını bilmesi şaşırtıcı değildi. Onun kim ve ne olduğunu biliyordu. Ama kapıyı açıp çılgık atarak odadan kaçmak istedi. Bu onun rüyalarından daha kötüydü. Alex'in. Şimdi sesi ona benzeyen bir adam yaşıyordu. Ve onun gibi hissediyordu....

Ama hareket edemiyordu. Neden bedeni aklının sesini dinlemiyordu?

"*Schatzi*," diye fısıldadı. Yatağın hareket ettiğini duydu ve onun geldiğini hissetti.

daha yakın.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, sen öldün."

Adam tam arkasında duruyordu, vücut ısısı kadının bedenindeki soğuğu eritiyordu. Ellerini kollarının üst kısmına koydu ve onu çevirdi. "*Nein*, Anna. Ben hayattayım."

Alex sevgili karısının yüzüne baktı. Yeşil gözleri yaşlarla doldu ve titremeye başladı. "Alex?" diye fısıldadı, yüzünde inançsızlık okunuyordu.

Onun adını söyleyen sesiyle kalbi kabardı. Uzun yıllar sonra ilk kez, onun hâlâ hayatta olduğunu fark etmişti. "Evet, *Schatzi*. Benim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Nasıl... nasıl buradasın?"

Eliyle onun yumuşak yanağını okşadı ve gülümsedi. "Bu çok uzun bir hikâye ve sana her şeyi anlatacağım ama şimdilik şunu bil ki Vlad Elder olduktan birkaç ay sonra kaçtık ve Temmuz ayında New York'a vardık."

"Temmuz mu?" diye sordu kırık bir sesle. Alt dudağı titriyordu.

"Temmuz'dan beri burada mısın?"

"Evet, sen hastalandığında, ben-"

Odada bir çatırtı duyuldu ve Alex'in, kadının yüzüne bir tokat attığını anlaması birkaç saniye sürdü. Bu onun birkaç saniyesini daha aldı. Yüzündeki öfke ifadesini fark etmesi saniyeler sürdü. Aldığı darbenin acısı sakalı sayesinde hafiflemişti ama yine de canı yanıyordu. "İki aydır buradasın ve bana söylemedin mi?" Gözleri önce genişledi, sonra daraldı ve aynı anda çenesi titredi. "Bunu neden şimdi öğreniyorum?"

"Anna, burada ve hayatta olduğumu bilmene izin vermeden önce yapmam gereken şeyler vardı. Yapmam gereken-"

"Beni sadece kullanıyor muydun?" diye sordu cırtlak bir sesle, odanın içinde etrafı işaret ederek. "Neden bana yalan söyledin? Neden bu kadar gizlilik? Neden bana söylemedin? Neden gelip beni şahsen görmedin?" Sesi her soruda daha da yükseliyordu, ta ki ona bağırana kadar. "Neler oluyor Alex?"

Karşısında duranın gerçekten Anna olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Gözlerindeki ateş onu şaşkına çevirmişti ve sorularına nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Yeniden bir araya gelmelerini kesinlikle böyle hayal etmemişti. Bunu binlerce kez hayal etmişti ama hiçbirinde Anna'nın ona kızdığını görmemişti. Ya da ona vurmasını.

Ona vurmuştu! Ve ona bağırmişti! Kendi öfkesinin yüzeyin altında yükseldiğini hissetti. "Sana hayatta olduğumu söylediğimde bana hiç inanmadın, Anna. Eğer bana inansaydın, tüm bu saçmalıkları yaşıyor olmazdık."

"Sen ölmüştün, Alex. Devin söyledi. Baban söyledi. Herkes bana senin öldüğünü söyledi! Senin için yas tutmaktansa iki yılımı uyuşturularak geçirdim. Boktan rüyalarım nasıl inanabilirdim ki?"

"Sana anlatmaya çalıştım," diye tersledi Alex. "Sana anlatmaya çalıştım ve sen sözümü kabul etmeyi reddettin. Yaşlandığımı fark etmedin mi? Değiştiğimi? Neden bana inanmadın?"

"Yani gerçek dünyadaki insanların bana söylediklerine değil de bir rüyaya mı inanmam gerekiyordu? Baban bile rüyalarımın sadece rüya olduğunu kabul etti."

Alex göğsü kabararak ona baktı. Ona kızmamalıydı. Bunun hiçbir yararı olmaz ve gelecekteki ilişkilerine zarar verirdi. Ama bu daha önce tanıdığından farklı bir Anna'ydı. Karşısında duran bu öfkeli kadın kimdi? Ona ters ters bakarken gözlerinden öfkeli yaşlar süzülüyordu. Bir yandan da gömleğini göğüslerinin arasında tutuyordu; gecenin nasıl başladığını hatırlatırcasına.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Anna, *Schatzi*. Lütfen. Olaylara böyle başlamayalım." Ona doğru bir adım attı ve o da geri adım atıp başını salladı.

"Bana yalan söyledin." Sesi daha yumuşaktı ama ıstırap doluydu. "Yalan söyledin!" Topuklarının üzerinde döndü ve banyoya doğru yürüdü, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kapıya baktı, onun davranışları karşısında tamamen şaşkına dönmüştü ve ne yapacağını bilemiyordu. Onu daha önce hiç kızgın görmemişti.

Birkaç dakika sonra çıktı ve sabah için getirdiği kıyafetleri giydi. Adamın çantasını şifonyerin üzerine koyduğu yere doğru yürüdü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi niyet ettiğinden daha keskindi.

"Eve." Kapıyı açtı ve kapıyı çarparak odadan çıktı. arkasındaki kapı.

Alex kapıya baktı ve göğsünü ovuşturdu, kalbi kırılmıştı. Bu böyle gitmemesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve ardından babasını aramak için telefonuna uzandı.

"Vati, bir sorunumuz var."

Bölüm Yirmi Dokuz

Anna otelden koşarak çıktı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Kaldırımında koşarken birçok kişi ona tuhaf tuhaf baktı ama o bunu fark etmedi bile. Zihni dakikada milyonlarca mil hızla ilerliyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Körü körüne koşuyor, nereye gittiğine dikkat etmiyor, sadece kalbindeki acıdan kaçmak istiyordu.

Çılgılık atmak istedi! Ağlamak istedi! Otele geri koşmak ve kendini Alex'in kollarına atmak istedi. Kaçmak ve onu yıllardır görmemiş olmasına rağmen bir daha asla görmemek istiyordu.

O yaşıyordu! Alex hayattaydı! Ve iki aydır onu görmeye zahmet etmeden buradaydı. Kırmızı perdelerin ve göz bağlarının arkasına saklanmış, onun orada olduğunu bilmesini engellemişti. Neden? Ondan utanıyor muydu? Nerelerdeydi?

Korku kalbini kavradı ve kaldırımın ortasında kısa bir süre durdu. O yokken birini mi bulmuştu? Hayır, gittiği *yer* orası mıydı? Birine aşık olmuş ve onunla birlikte olabilmek için ölü numarası mı yapmıştı? Babası, Alex'in biriyle birlikte olmasına asla izin vermezdi. Anna'dan boşanmak.

Bekle, Wilhelm Alex'in hayatta olduğunu biliyor muydu? Bunca zamandır biliyor muydu?

Hayır, Wilhelm'in Alex'in öldüğünü düşündüğünü biliyordu. Onun kederini hissetmiş ve onu iyileştirmişti. Alex ailesini kandırmış mıydı?

O zaman neden geri döndün? Neden onu bulup "Bay J" oldun? Hayır, hiç mantıklı gelmiyordu. Neden başka bir kadınla kaçıp sonra ona geri dönsün ki? Hayır, bu değildi. Tekrar yürümeye başladı.

İlk ne demişti? Kaçtığını mı? Nereden? *Vlad'dan sonra Elder oldu*. Vlad mı? Vlad'dan kaçmış mıydı? Bunca zamandır Rusya'da mıydı?

Rüyaları... onu rüyasında görmüştü... ama Alex bunların gerçek olduğunu söylemişti. Rüyalarında ona inanmadığı için ona kızmıştı. O da

hep aynı odadaydı. Hayır, başka bir kadınla birlikte olmak için kaçmamıştı. Vlad tarafından hapsedilmişti. Vitaly?

Peter! Peter, Alex'in hayatta olduğunu biliyor olmalıydı! Ve o söylememişti.

Onu mu?

Anna kaldırımın ortasında yine soğukkanlılıkla durdu. Peter, adam bir yıldır birlikte yaşadığı adam. Onu seven adam... kocasının hayatta olduğunu biliyordu ve ona hiç söylememişti.

Alex'in hayatta olduğunu bilip de ona söylemeyen kaç kişi vardı? Kaç kişi yalan söyleyerek onun kederine devam etmesine izin vermişti?

"Hey, tatlım. Senin gibi güzel bir şey gecenin bu saatinde dışarıda tek başına ne yapıyor?"

Anna etrafına bakındı ve yüzünde ürpertici bir gülümsemeyle arkasından yürüyen bir adam gördü. Sokak küçüktü ve şaşırtıcı derecede insansızdı. Geri çekildi, etrafına bakındı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Binaların hiçbirini tanıdık gelmiyordu.

Ondan hızla uzaklaştı ve kendisini takip ettiğini duyunca koşmaya başladı. Gecenin bir yarısıydı. Bütün gece açık kalan barlar neredeydi? Bu saatte kimse dışarıda değil miydi?

Kollar beline dolandı ve çığlık attı, tekmeledi ve çığlık attı, sonra aniden yerdeydi ve etin ete çarpma sesi arkasındaydı. Arkasını döndüğünde kendisini takip eden adamın duvara yaslandığını ve uzun siyah saçlı ve sakallı başka bir adamın da adamın suratına yumruk attığını gördü.

Anna ne olacağını öğrenmek için durmadı. Kaldırımda koşabildiği kadar hızlı koştu ve köşedeki bir taksiye el salladı. Şoföre adresini verdi ve kollarını kendine sarıp titremesini durdurmaya çalışarak koltuğa yığıldı.

Dairesinin kapısını açtığı anda Anna duygusal bir karmaşa içindeydi. Öfke, korku, incinme, kafa karışıklığı, hepsi onu doldurmuş ve duygusal olarak

Çığ. Kapıyı arkasından kapattı ve yere düşüp hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

"Anna?" Aaron odasından çıktı, göğsü çıplaktı ve elini saçlarında gezdiriyordu. "Evde ne işin var? Bay J.'yi görmeye gideceğini sanıyordum."

Aaron'a baktı. Alex'in ölmediği haberi hakkında ne diyecekti?

Gözleri hemen endişeyle doldu. "Anna, sorun ne? Seni incitti mi?"

Kadın acı acı güldü. "Öyle de diyebilirsin," dedi, içinde yeniden yükselen öfkeyle. Ayağa kalktı ve çenesini kaldırarak gözyaşlarını sildi. "Bay J.'nin kim olduğunu öğrendim."

Aaron'un kaşları kalktı ve Aaron'un arkasında hızlı ayak sesleri duydu. Cameron Aaron'ın yanında belirdi. "Onu gördün mü?" diye sordu heyecanla.

Anna Aaron'a baktı, çenesi titriyordu. "Ben Alex."

Aaron gözlerini Anna'nın gözyaşları içindeki yüzüne dikti. "Bay J. Alex mi?" Başını iki yana salladı. Onu doğru duymuş olamazdı. Alex ölmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Alex kim?" Cameron sordu.

"Alex, Aaron," dedi Anna gergin bir sesle. "Alex yaşıyor ve Bay J.'nin kişiliğinin arkasına saklanıyor."

Aaron başını salladı. "Hayır... o... öldü....."

Kadının yüzü asıldı ama bunun öfke mi yoksa keder mi olduğundan emin değildi. "Temmuz'dan beri şehirde," diye tükürdü. "Ve başka biriymiş gibi davranıyor."

Aaron ne diyeceğini bilemedi. Alex yaşıyor muydu? Bu nasıl mümkün mü? Aklına milyonlarca düşünce doluştu. O da kızgın mı, mutlu mu yoksa ne olması gerektiğini bilmiyordu. Bunu öğrenmekle nasıl başa çıktın?

Dört buçuk yıl boyunca öldüğünü sandığınız biri yaşıyor muydu?

Üzerinde nazik bir el hissetti ve Cameron'ın elini tuttuğunu görmek için aşağı baktı. "Aaron? Neler oluyor?" diye sordu nazik bir sesle, mavi gözleri endişe doluydu.

"Alex," diye boğuldu Aaron boğazındaki yumruya rağmen. "Anna'nın kocası. Öldüğünü sandığımız kişi. Görünüşe göre ölmemiş."

Cameron'ın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!" Elini ağzına götürdü.

Aaron Cameron'a Anna ortaya çıkmadan önce Alex'le olan fiziksel ilişkisinden ve en iyi arkadaş olduklarından bahsetmişti. Cameron en azından Aaron'ın neden üzgün olduğunu anlamıştı.

Anna'nın telefonu cebinde çaldı ve ona baktı. Gözleri kısıldı ve yok sayma düğmesine basıp telefonu yere bıraktı.

"Wilhelm," dedi ona bakarak. "Muhtemelen o da biliyordu. Bilmek zorundaydı."

Aaron aniden Anna'nın yüzünde gördüğü öfkeyi hissetti. Wilhelm'e güvenmişti. Wilhelm neden ona söylememiştir? Bu gizlilik neden? "Biraz hava almam lazım," diye homurdandı ve giyinmek için odasına gitti. Parmak arası terliklerini giydi ve hışımla daireden çıktı.

Evine dönen Alex, karanlık oturma odasındaki beyaz kanepeye yığılırken ellerini saçlarında gezdirdi. Oh, ne karmaşa. Böyle olmaması gerekiyordu. Hem de hiç. Anna'nın onu gördüğüne sevinmesi gerekiyordu, yüzüne vurması değil.

Anna o kadar sinirlenmişti ki ona vurmuştu! Onu hiç böyle görmemiştir... bu şekilde olabileceğini hiç hayal etmemiştir. Devin'i ona yaptıkları için boğacaktı... ondan kurtulduğunda.

Ama Devin'den kurtulduğunda, Alex'ten de kurtulmuş olacaktı. Onunla kalacak mıydı? Daha önce bundan şüphe etmemiştir ama şimdi ediyordu. Vati ona değiştiğini söylemişti ama Alex bunun ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştir.

Dairenin kapısının açılıp kapandığını duydu ve Seth'in odaya girdiğini görmek için başını kaldırdı.

"Eve iyi döndü mü?" Alex İngilizce sordu. New York'a geldiğinden beri İngilizce konuşmakta ısrar ediyordu. Paslanmıştı ve yeniden bir araya geldiklerinde Anna'nın onu anlayabileceğinden emin olmak istiyordu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Seth ve Alex'in ona attığı pis bakış karşısında ellerini avuçlarının içine alarak havaya kaldırdı. "Adamın biri kaldırımda ona saldırdı ve ben de icabına baktım. Kaçtı ve bir taksiye bindi."

Eve gidip gitmediğini nasıl öğrenecekti? Aaron'ı arayıp soracak hali yoktu ya. Aaron çıldırırdı.

"Peki ne oldu?" Seth ışığı açarak sordu.

Alex iç çekti. Az önce Seth'e Anna'yı takip etmesini ve eve vardığından emin olmasını söylemişti. Ona ne olduğunu anlatma şansı olmamıştı. "Her şeyi berbat ettim." Başını kanepenin arkasına yasladı ve yükseklerle baktı.

Tavan. "Ben... tutkuluydum sanırım ve bana dokunmasına izin veriyordum. Onun bana dokunması çok iyi hissettirdi." Ona sempatik bir bakış atan arkadaşına baktı. "Aptalca davranıyordum ama onu durduramadım. Ellerini üzerimden çekecek gücü kendimde bulamadım. Ama sonra ben konuştum ve o dondu kaldı. Benim olduğumu bildiğini sanmıyorum ama bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gitmeye çalıştı ama." Başını iki yana salladı. "Bu şekilde gitmesine izin veremezdim." O

gözlerini kapattı. "Benim olduğumu biliyor."

"Siktir, Alex." Seth onun karşısındaki kanepeye sertçe oturdu. "Bana vurdu. Çok sinirliydi, bana vurdu ve sonra gitti. İşte bu Bu yüzden sana onu takip etmeni söyledim." Tekrar Seth'e baktı. "Adam ona zarar verdi mi?"

Seth başını salladı. "Onu yakaladı ve ben de bir şey yapamadan onu yakaladım." Kaşları kalktı. "Anna sana vurdu mu?"

Alex başını salladı ve kızın ona vurduğu yanağını ovuşturdu. "O güçlü biri."

Seth kıkırdadı. "Yaşadığı onca şeyden sonra hayatta kalabilmesi için öyle olması gerekirdi."

Alex sakalını kaşıyarak, "Benden nefret ediyor," dedi. "Bana bağırdı." "Alex, bunu bir düşün. O şokta. Senden nefret etmiyor. Senden nefret etmiyor.

yapamadım. Sadece... biraz zamana ihtiyacı var-"

"Onun gözlerindeki bakışı görmedin, Seth." Alex gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. "Beni ona yalan söylemekle suçladı." Yüzünü buruşturdu. "O yalan söylemiyor. yanlış."

"Bunu yapmak için nedenlerin var Alex. Bunlar iyi nedenler. Devin'le yüzleşmeden önce yapman gereken şeyi yapman için gözünün önünden ayrılmana asla izin vermezdi."

"Acaba şimdi beni görüş alanına alacak mı?"

"Yapacak. Bundan eminim. Sadece bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var." Alex'in telefonu çaldı. "Alo, Vati."

"Telefonuna cevap vermiyor," dedi Wilhelm ve sonra içini çekti.

"Artık çok inatçı."

"Gördüğüm kadarıyla."

"Pazartesiye kadar oraya gidemem. Marcus'un cenazesi bugün geç saatlerde.

Ama bir faydası olur mu bilmiyorum. O da bana kızgın."

"Siz ikiniz ona karşı daha dikkatli olsaydınız size kızmazdı," diye tersledi Alex. "Kurt de ona bok gibi davranıyor. İkinize de nasıl güvenebilir ki?"

"Biliyorum Alex," diye karşılık verdi Wilhelm. "Salı günü telafi etmeye çalışacaktım."

"Bunun için biraz geç."

Wilhelm içini çekti. "Belki de annene daha iyi cevap verecektir."

Çatı katındaki telefon çaldı ve Seth cevap vermeye gitti. Gecenin bir yarısı buraya kim gelebilirdi ki? Belki Anna fikrini değiştirmiştir! Herkes onun nerede yaşadığını biliyordu.

"Burada biri var, Vati," dedi ayağa kalkıp yüzü pek de cesaret verici olmayan Seth'e bakarak. Beklentiyle, dönüp yüzünü buruşturan Seth'e baktı.

"Ben Aaron," dedi Seth.

"Aaron?" Alex haykırdı. "Vati, Aaron burada. Belki Anna'nın aklını başına getirebilir."

"Sabah beni ara ve haber ver."

Alex telefonu önündeki ahşap sehpanın üzerine fırlattı ve Seth'e baktı. "Yukarı geliyor mu?"

Seth başını salladı. "Ken onun pek mutlu görünmediğini söyledi ve kalkmasına izin vermekte tereddüt etti ama ben sorun olmadığını söyledim."

Alex başını salladı ve içini çekti. Bir arkadaşı daha hayatta olduğu için kızgındı. Hayır, bu adil değildi. Aaron'un Alex hayatta olduğu için üzgün olması pek olası değildi.

Muhtemelen Anna'yla aynı sebepten dolayı üzgündü. Oh, ne karmaşa. Ama en azından Anna'nın eve sağ salim vardığını varsayabilirdi.

"Baban ne zaman geliyor?" Seth sordu. "Pazartesi.

Cenaze yarın, yani bugün."

"Ne olacağını şimdiden bildiklerini söyleyememeleri çok kötü. Gerçek cenazeye kadar Chicago'da takılmak zorunda kalmak ne büyük bir zaman kaybı."

"Devin henüz kaçtığımı bilmemeli. Keşke gidip suratına bir yumruk atabilseydim." Başını iki yana salladı. "Zavallı Anna. Onun hayatına geri dönmek düşündüğüm kadar kolay olmayacak." Anna'nın hayatında olmayacağı düşüncesi kalbine kör bir bıçak saplanmış gibi hissetmesine neden oldu.

Birkaç dakika sonra kapının çalınması Aaron'ın geldiğini haber verdi. Alex yıllar sonra en yakın arkadaşıyla karşılaşmayı beklerken midesi bulandı.

Otuzuncu Bölüm

Aaron kapının açılmasını beklerken yumruklarını sıktı. Elinde hiç Alex'e ne söyleyeceğini bilmiyordu. Şu anda sadece Anna'nın yaptığı gibi ona vurmak istiyordu. Alex onlara burada olduğunu nasıl söylememiştii? Hayatta olduğunu? Neden kendini saklamıştı?

Kapı açıldı ve Aaron uzun siyah saçlı, sakallı, iri yarı adama baktı. "Seth?"

Seth endişeyle gülümsedi. "Hey, Aaron."

"Sen de mi hayattasın?" Ne olmuştu böyle?

"Ve Greg ve Tony. Ve Erich." Yüzü karardı. "Hepimiz başaramadık."

Aaron'ın öfkesi Seth'in sözleriyle yatıştı. Diğer adamları o kadar iyi tanımiyordu ama onları tanıyordu. "Jason, Michael ve Jesse?" Sebastian Ölümsüzdü. Geri gelmesine izin var mıydı?

Seth başını salladı, gözlerinde keder vardı. "İçeri gel." Kenara çekildi ve Aaron içeri girdi.

Giriş fuayesi yuvarlaktı, koyu ahşap zeminli, beyaz panelli duvarları ve tavanı vardı. Seth'i bir köşeden takip ederek çok yüksek tavanlı ve iki uzun kanepeli geniş bir oturma odasına girdi. Kanepelerden birinin ucunda Alex duruyordu.

Aaron uzun bir süre ölü arkadaşına baktı. Daha yaşlıydı, omuzlarına dökülen dağınık, uzun sarı saçları ve düzgünce kesilmiş sakalları vardı ama bu oydu. Buna hiç şüphe yoktu. Ayrıldığı zamanki kadar uzun boyluydu ama o kadar geniş değildi. Onu endişeyle izleyen kobalt mavisi gözler aynıydı.

Aaron'ın zihninde sayısız duygu uçuşuyordu. Aynı anda hem Alex'e sarılmak hem de onu yumruklamak istiyordu. Birkaç aydır bir erkekle ilişki içinde olduğundan, onu erkeklerden hoşlanan bir adamın gözünden görmekten başka bir şey yapamıyordu. Kahretsin, hâlâ çok seksiydi.

"Merhaba Aaron," dedi Alex kısık bir sesle. Aksanı çok güçlüydü ve öncekinden farklıydı.

"Alex." Aaron gözlerini kırıştırdı, hâlâ Alex'in karşısında durduğuna inanmakta zorlanıyordu. "Sana yumruk mu atsam yoksa sarılsam mı bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Lütfen bana vurma. Anna zaten vurdu."

Aaron başını salladı. "Biliyorum. Bana o söyledi."

Alex yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim." Gözleri acıyla doldu ve omuzları çöktü. Başını üzüntüyle salladı. "Böyle olmaması gerekiyordu. git."

"Neden bize söylemedin?" Aaron boğuk bir sesle sordu. "Neden buraya gelir gelmez bizi görmeye gelmedin?"

"Çünkü." Alex ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Çünkü yapmak zorundayım

Devin'le yüzleşmeden önce bazı şeyler yapmalıyım ve Anna ile senin sizi tekrar terk ettiğimi düşünmenizi istemedim."

"Ne yapman gerekiyor?"

Alex tereddüt etti ve sonra yavaşça nefes aldı. " Ne yaptığımı biliyorsun.

Kardeşlik için yaptı."

Aaron başını salladı.

"Sanırım Connor ve Marcus'u duymuşsunuzdur?"

Tekrar başını salladı ve sonra keskin bir nefes aldı. "O sen miydin?"

Alex başını salladı. "Devin'in destekçileri ortadan kalktığında, onunla dünyanın ileri gelenlerinin önünde yüzleşebilirim ve o da yargılanır. Sadece birkaç hafta içinde sana ve Anna'ya gelecektim. Oscar'ı öldürdükten sonra."

Alex'in bir adamı öldürmekten bu kadar rahat bahsedebilmesi Aaron'u şaşırtmıştı ama sonra bu adamların Anna'ya yaptıklarını hatırladı ve çenesini sıktı. "Yardım edebilir miyim?"

Alex güldü. "Eğer yapabileceğin bir şey varsa." Durdu, giderek ciddileşti ve kaşları çatıldı. "Anna konusunda bana yardım et," diye yalvardı. "O değişti."

"Biliyorum," diye fısıldadı Alex. "Çok şey kaçırdım. " Bir adım attı ilerledi ve durdu. "Lütfen beni affet Aaron. Gizli kalmak için kendimce sebeplerim vardı. Birkaç hafta içinde ayrılmak ve Oscar'ı çıkarmak zorundayım. Anna bundan hoşlanmayacak. eğer beni affederse."

Aaron içini çekti. "Yapacak. Bundan eminim. Hâlâ uyuyana kadar ağlıyor.

bazen." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kardeşinin nesi var böyle?" Kurt ve

Wilhelm'e bu kadar kızgın olmasaydı, muhtemelen

Alex'in ortaya çıkışını daha iyi karşılayabilirdi. Gerçi Wilhelm'in Hugo'nun yatağından uzak durma emri şimdi daha anlamlıydı.

"Ondan vazgeçmek istemiyor," dedi Alex basitçe. "Ben ortaya çıktım ve aşık olduğu kadın birdenbire yeniden kardeşine ait oldu."

"O bir pislikti."

"Ben biliyorum. O da biliyor. Pişmanlık duyuyor. Öfkesini ondan çıkardığı için nefret ediyor." Alex kıkırdadı. "İnan bana, konuştuk. Ve yumruklarımız."

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

Seth onun arkasından güldü. "Kurt etkileyici hareketler öğrenmiş. İlk birkaç dövüşte Alex'i yendi."

Alex kaşlarını çatarak, "Ben olsam dövmek demezdim..." dedi.

Seth Aaron'ın görüş alanına girdi ve duvara yaslandı. "Ben olsam yapardım." Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Aaron iki adamın arasına baktı. Arkadaşlarına. Ölmüş olan ve şimdi hayatta olan arkadaşlarına. "Siktir et bunu," diye mırıldandı ve Alex'e doğru yürüyüp ona sarıldı.

Alex de ona sarıldı ve sırtını sıvazladı. Bir erkek sarılması. Aaron, Alex'in Anna'yı daha önce ne kadar sevdiğini biliyordu ve hâlâ sevdiğinden de emindi ama Alex ona bir erkek arkadaşı gibi sarıldığında hayal kırıklığına uğramasını engelleyemedi.

Aaron ona sarılınca Alex rahat bir nefes aldı. Arkadaşı ona kızmamıştı. Biri gitti, biri kaldı. En azından burada, New York'ta.

Aaron geri çekilip Seth'e sarıldı ve sonra kanepeye yaslanıp ikisinin arasına baktı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Etrafına bakındı. "Güzel yermiş."

Alex gülümsedi. "Teşekkürler. Umarım Anna beğenir."

Aaron varlığını kabul etmiş gibi görüldüğüne göre Alex rahatlayabileceğini hissetti. En azından biraz. Anna gibi Aaron da gittiği yıllar içinde değişmişti. Hâlâ uzun boylu ve kıvraktı, Alex provaları izlemek için karanlığa saklandığında onun dansını izlemekten zevk alıyordu. Özellikle de Anna'yla birlikte dans ettikleri zaman. En iyi arkadaşı ve karısının sahnede aynı noktada olması harikaydı.

Ve Anna'nın dansını izlemek! Çok zarifti. Hareket halindeki güzellikti. Ayrıca çok iyi dans ediyordu, son derece iyi... Adı neydi, Hugo mu? Eski erkek arkadaşıyla. Kurt'e yatmadıklarını söylemiş olmasına rağmen, onun başka bir adamla yattığını düşününce yüzünü buruşturdu. Yatmışlar mıydı?

Alex, Anna'yı bir erkek arkadaş istediği için suçlayamazdı, ama yine de o bilmese bile, onu sahipleniyordu. Jack öldürüldükten sonra Sebastian'ın rüyasında ona görünmesine yardım etmesinin nedeni de buydu. Onu unutmış olması hoşuna gitmemiştir. Evlilik yüzüğünü çıkarmış olması.

Bay J. kılığına girerek birlikte oldukları ilk gece parmağındaki çentiği görmüştü ve canı nasıl da yanmıştı. Zihinsel olarak, hayatına devam etmesinin iyi bir şey olduğunu biliyordu... ama o hâlâ hayattaydı ve hâlâ Ona aşık. Karısına.

"Alex?" Aaron'ın sesi hayalini yarıda kesti.

Temizlemek için başını salladı. "Özür dilerim."

"Aklınızda çok şey olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Öyle de denebilir." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım artık saçlarımı kesebilirim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ve sakalımı. Tanınmamak için saklamıştım."

Aaron güldü. "Sanki kendini gizleyebilirmişsin gibi." Alex omuz silkti. "Elimden geldiğince."

Seth güldü. "Bilemiyorum. Her sabah tıraş olmak zorunda olmamak hoşuma gidiyor."

Aaron Seth'e baktı ve başını salladı. "İkinizin de bu kadar kıllı olmasına alışık değilim." Gözleri hafifçe büyüdü ve yanakları biraz pembeleşti ve boynunu ovuşturdu.

Alex, Aaron'ın neden utandığını merak ederek Seth'e baktı. Seth ona bir bakış attı ve aralarında ezelden beri konuşulmayan bir tür dil sayesinde Alex anladı. En azından anladığını sanıyordu.

Aaron'ın ona karşı bir arkadaştan öte hisleri var mıydı? Alex bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordu. Bu çok garip bir düşünceydi. O ve Aaron San Francisco'da aynı kadını paylaşmışlardı. Birçok kez. Ama sevişmişlerdi de. Birçok kez. Kirsty'yle çıkmaya başladıktan sonra onu birkaç kez paylaşmışlar ama asla yalnız kalmamışlardı. Sonra Anna resme girdi ve Aaron cinsel olarak geri çekildi, ancak bir ara onu paylaşmak hakkında hafifçe konuşmuşlardı. Aaron'u sonunda diğer tarafa iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. En iyi arkadaşının eşcinsel olmasıyla bir sorunu yoktu. Sadece Aaron'ın duygularının arkadaşlıklarının önüne geçmemesini umuyordu.

"Anladığım kadarıyla biriyle çıkıyorsun?" Alex, Anna'yı barda ilk kez birlikte gördüğü adamın Aaron'ın erkek arkadaşı olduğunu öğrenmişti. İyi bir adamdı ve çok gösterişliydi. Alex, Aaron'u hiçbir zaman baskın bir erkek olarak hayal etmemiştir.

Başka bir adamla ortaktı ama birbirleriyle etkileşimlerini görünce öyle olduğu belliydi. Zaman her şeyi nasıl da değiştirdi.

"Evet," dedi Aaron yavaşça. "Cameron." Alex'e endişeyle baktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Alex kaşlarını kaldırdı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Şey, ben..." diye omuz silkti Aaron. "...sen gittiğinde eşcinseldim." Alex güldü. "Biseksüeldin."

"Arada bir fark var. Ben asla başka erkekleri avlamaya gitmedim."

"Aaron, bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok. Eğer mutluysan, bu

önemsediğim şey. Cameron seni mutlu ediyorsa, ben de senin adına mutlu olurum."

Aaron yere bakarak başını salladı ve sonra tekrar Alex'e baktı.

"Anna gibi başka bir kadınla hiç tanışmadım," dedi usulca, gözleri acıyla dolmuştu.

Ona hâlâ aşığı. Bunca yıldan sonra, onu hala seviyordu.

Alex başıyla onayladı. "O özel biri."

"Umut etmeye devam ettim..." dedi Aaron başını sallayarak. "Sanırım aramızdaki ilişkinin neden hiç yürümediğini biliyorum."

"Ama sen onun için oradaydın. Ben yokken sana güveniyordu."

"Onu pek güvende tutamadım."

"Sen elinden geleni yaptın. Onu buradan ve Devin'den uzaklaştırdın."

Bir adım öne çıktı ve elini Aaron'ın omzuna koydu. "Teşekkür ederim Aaron. Anna senin sayende burada ve güvende."

"Neredeyse hiçbir şey yapmadım."

"Peter'a gerçeği söyledin. Eğer söylemeseydin. " Alex ürperdi. "Ben neler olabileceğini hayal etmek istiyorum."

Anna zar zor uyuyor, dönüp duruyordu. Bir an koşup Alex'i bulmak ve kendini onun kollarına atmak istedi. Bir sonraki dakika onu bulup tekrar vurmak istiyordu. Kalbi onun için acıyordu ve ondan nefret ediyordu. aynı zamanda.

Otelden ayrıldığında kafasında dönüp duran sorular devam ediyordu. Yalan söylemişti! Kendini ondan saklamıştı! Onun seks ihtiyacından yararlanarak kendini tatmin etmeye mi çalışıyordu? Buradayken başka kaç kadınla yatmıştı? Neden yatar yatmaz onu aramadı? Kaçtı mı? Kendini ondan uzak tutarak onu sevdiğini nasıl iddia edebilirdi?

Sonunda güneş doğdu ve yatağının üzerindeki tavanda giderek parlayan ışığa baktı. Aaron'un dün gece eve geldiğini duymamıştı. Nereye gitmişti acaba?

Kalktı ve onun yatak odasına gitti. Cameron oradaydı, uyuyordu ama Aaron yoktu, bu yüzden telefonunu bulmaya gitti ve onu aradı.

Çok halsiz bir sesle cevap vermesi için birkaç kez çalması gerekti. "Alo?"

"Aaron, iyi misin?"

"Ha? Oh...evet...iyi."

"Neredesin?" "Um.

.....Alex'in evindeyim."

"Alex'le birlikte misin?" Orada ne işi vardı?

Bir duraklama oldu. "Evet, dün gece buraya geldim ve gözlerimi açık tutamayana kadar konuşmaya başladık. Kanepede uyudum." Bir duraklama daha. "Anna, bize gelmemek için gerçekten iyi bir nedeni var-"

Anna öfkesinin alevlendiğini hissetti. Aaron çoktan Alex'le konuşmuştu. Alex Aaron'la konuşmuştu ama onunla konuşmamıştı? "Umurumda değil Aaron." Aramayı sonlandırdı ve telefonu yatağının üzerine fırlattı. En azından kendi kendine umursamadığını söyledi.

Ama o biliyordu. Neden kendini sakladığını bilmek istiyordu.

Aaron öğle yemeği saatinde içeri girdiğinde Anna kanepede uzanmış, boş gözlerle oturma odasındaki televizyona bakıyordu. Cameron eve erken gitmişti. Arkasında Alex'in olmasını bekliyordu ve Aaron'ın içeri yalnız girmesine sevindi mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradı emin değildi.

"İyi misin?" Aaron kanepede onun yanına oturarak sordu.

Anna omuz silkti. Alex'in kendisi yerine Aaron'la vakit geçirmesine duyduğu kızgınlık dışında ne hissettiğinden emin değildi. Kabul, Alex'ten kaçmıştı ama bu hislerini durdurmamıştı.

"Eğer aramak istersen bende numarası var. Ya da gidip onu görebilirsin. İstedğin zaman gelebileceğini söyledi."

Anna homurdandı. "Onun peşinden gitmem mi gerekiyor? Yıllardır ortadan kaybolan o."

"Anna, duygularına saygı duymaya çalışıyor. Onu kabul edeceğini düşünseydi seni eve kadar kovalardı ama ona kızmanı istemiyor. Eğer seni zorlarsa, ilişkiniz yürümez."

"Ne ilişkisi?" diye sordu acı acı. "Evlendiğimizde birbirimizi çok az tanıyorduk ve sadece üç ay sürdü." Durakladı. "Üç ay bile sürmedi. "

"Bu senin ya da onun hatası değildi. Ve ikinizin birlikte olması gerektiğini biliyorsun. Siz ruh eşisiniz. Kelimenin tam anlamıyla."

Anna Aaron'a baktı. "Ya onunla birlikte olmak istemiyorsam?" diye sordu. "Ya Hugo ile olmayı tercih edersem?"

Aaron'ın gözleri büyüdü. "Hugo mu? Yani, evet, o iyi bir adam. Birgerçekten iyi bir adam, ama " Yüzünü buruşturdu. "Anna, Devin onu hiç düşünmeden öldürür. düşündüm. Seni koruyabilecek tek kişi Alex. Tom'un koruması giderek zayıflıyor. Devin tekrar gelirse onun seni hissetmesini engelleyebileceğinden emin değil."

"Yani Alex'le mi kalacağım?" "Anna, bunu kastetmiyorsun-"

"Yok mu?" Öfkesi yeniden alevlendi. "Buraya getirildim ve özgür olduğum söylendi. Kendim olmakta özgür olduğum söylendi ve birkaç ay sonra, istesem de istemesem de Kurt'le evlenmek zorunda olduğum söylendi. Evlenmek zorundayım. gerçekten iyi bir adamdan ayrılmak, benim-" Onu sevdiğini söylemeden önce kendini durdurdu ve iç çekti. "Keşke tüm bunları geldiğimde bilseydim. O zaman hazırlıklı olabilirdim."

"Siz buraya geldiğinizde Alex'in hayatta olduğunu bilen tek kişiler Vlad ve Peter'dı. Wilhelm, Alex evlerine gelene kadar bilmiyordu. bir sabah." Aaron iç çekti. "İşte o zaman Kurt geldi ve ikiniz nişanlandınız. Alex seni görmeye gelene kadar seni biriyle birlikte olmaktan uzak tutmaya çalışıyorlardı."

"Yani Peter Alex'in hayatta olduğunu gerçekten biliyor muydu?"

Aaron başını salladı. "Konuşmaya başladığımızda hiçbir fikrim yoktu. Ama o yaptı.

Vlad gibi onlar da biraz araştırma yaptılar ve Devin'in onlara söylediklerinin yalan olduğunu fark ederek Vitaly'nin yaptıklarını geri almak için çalışmaya başladılar. Anna." Aaron ciddi gözlerle ona baktı. "Alex'i serbest bırakabilmek için Vitaly'yi öldürdüler."

"Vitaly'nin Alex'i mi vardı?" Düşünceleri doğrulanmıştı.

"Evet. Vitaly Alex ve adamlarını Devin istediği için yakaladı."

Anna ne diyeceğini bilemeden Aaron'a baktı, ciğerleri göğsünde sıkışıyordu. Devin miydi? Bunu Devin mi yapmıştı? Alt dudağı titremeye başladı ve vücudunun geri kalanı da onu takip etti.

Devin. Devin, Alex'i ondan almıştı. Bu neden şaşırttı Onu mu? Devin ona onca şey yaptıktan sonra, neden Alex'ten mümkün olan tek yolla kurtulmakta tereddüt etmişti?

"Neden kaçmadı? O... O her şeyi yapabilir."

"O kaleden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken üç adam öldü. Jesse, Michael ve Jason yakalandıkları ilk yıl öldüler. Vitaly onları bir şahin gibi izliyordu. Jason sadece 'kaçış' kelimesi geçtiği için vuruldu. konuştum."

Anna'nın gözleri yaşardı. Zavallı adamlar. "Peki ya Seth? Ya Tony ve Greg?"

"Alex'le birlikte buradalar. Seth dün gece seni eve kadar takip etti ya da kısmen etti. Sana saldıran adamı durduran oydu."

Seth onu korudu mu? Alex onu eve sağ salim dönmesi için mi gönderdi?

Alex'e bağırıp vurduktan sonra bile eve sağ salim varmasını sağlamış mıydı? "Ama nasıl kaçtılar?"

"Vitaly öldükten ve sen Devin'den kaçtıktan sonra Vlad şehir dışına çıkmak zorunda kaldı ve korumalarının çoğunu da yanında götürdü. Alex'e nasıl kaçacağını ima etti."

"Oh."

"Peter seni Devin'den uzaklaştırmak için çok çalıştı. O Geçen Eylül ayında seni Vitaly'yi ziyarete götürecek ve büyükbabasını Devin'in yanıldığına ikna etmeye çalışacaktı ama önce o öldü. Vlad, Vitaly'yi yavaş yavaş zehirliyordu, böylece kimse ölümünün kasıtlı olduğundan şüphelenmeyecekti. Özellikle de Devin."

"Bütün bunları biliyor muydun?"

"Hayır. Ama Peter sayesinde buradasınız. Devin'in ne yaptığını ve hedeflerinin ne olduğunu ilk elden gördü. Benimle, Travis ve Justin'le birlikte çalıştı. Sonunda seni buraya getirdik ama Alex'in hayatta olduğundan haberimiz yoktu. Hastalanmadan Devin'den nasıl uzak kalabileceğini bilmiyorduk ama Peter bize bununla ilgileneceğine dair güvence verdi. Sanırım Alex senin iyi olabilmen için er ya da geç gelip 'evini' kurması gerektiğini biliyordu. Sadece beklediklerinden daha hızlı oldu."

"Neden bana söylemediler?"

"Çünkü Devin artık ona sadık olmadıklarını anlar ve onları öldürürdü. O zaman sen de asla kaç."

Anna'nın aklına Peter'ın ailesiyle geçirdiği Şükran Günü geldi. "Nina'nın Şükran Günü'nde bu kadar üzülmesinin nedeni bu olmalı. Alex'i biliyor olmalıydı."

"Nina?"

"Vlad'ın karısı. Alex adında bir Alman'la evli olduğumu öğrenince çok üzüldü... Sonra da Vlad orada bulunduğum süre boyunca onun yanımda olmasına izin vermedi." Şimdi mantıklı geliyordu. Ama yine de Alex'in ondan neden saklandığını açıklamıyordu.

"Anna, Alex seni hâlâ seviyor. Seni umutsuzca seviyor. O... Kurt'ün ne yaptığını biliyordu ve Cameron'ın senin sevişmeye ihtiyacın olduğu konusunda söylediklerini duydu. Bay J. gibi davranarak sana yardım etmeye çalışıyordu."

"Neden bana söylemedi? Neden bana gelmedi? Neden yalan söyledi?"

Aaron içini çekti. "Son zamanlarda öldürülen Elders'ı biliyor musun?"

"Marcus ve Connor? Evet."

"Bu Alex'in işiydi."

Anna'nın ağzı şok içinde açık kaldı. Alex'in ne yaptığını biliyordu... teoride, ama şimdiye kadar hiç tam olarak anlamamıştı. "Onları o mu öldürdü?" diye fısıldadı.

"Evet. Ve oğulları. Kısmen sana yaptıklarının intikamını almak için, ama çoğunlukla Devin'in bacaklarını altından tekmelemek için."

"Anlamıyorum."

"Alex, Devin'in destekçilerini teker teker ortadan kaldırıyor. Bu Devin'in aklını karıştıracak ve onu daha savunmasız hale getirecek. Sonra Alex Devin."

"Tom'u öldürmeyecek, değil mi?"

"Hayır. Alex Tom'un artık Devin'e sadık olmadığını biliyor. Ama öyleymiş gibi davranmak zorunda."

"Bunun beni görmemesiyle ne ilgisi var?"

"Anna, eğer sana kendini gösterseydi ve sonra sana bir işe gitmesi gerektiğini söyleseydi, gitmesine izin verir miydin? Seni terk etmesini affeder miydin?"

Anna gözlerini yere dikti. "Hayır," dedi usulca. Onu terk etmeyi düşündüğü için bile ona çok kızabilirdi.

"Sizi bir daha terk etmek zorunda kalmamak için işlerini halletmek istedi. Zaten önümüzdeki ay dışarı çıkmak zorunda."

Alex'in bir iş için dışarı çıkacağını düşündükçe yüreğinde korku yükseliyordu. "Hayır!" diye fısıldadı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Hayır, yapamaz!"

Aaron elini onunkinin üzerine koydu. "Neden saklandığını anladın mı?"

"Yapamaz, Aaron. Yapamaz. Bunu tekrar yaşayamam." Ayağa fırladı ve odasına koşarak yüzünü yastığına gömdü. Hayır. Eğer ondan uzak durursa, kalbini ona karşı korursa, o zaman canı yanmazdı. Bu işten sonra geri gelse de umurunda olmazdı.

Bölüm Otuz Bir

Alex çatı katındaki terasında oturmuş Central Park'ın ağaç tepelerine bakıyordu. Güneş tepesinden geçip yavaş yavaş akşam olmaya başlarken saatlerdir orada oturuyordu. Aaron birkaç saat önce Alex'i aramış, Alex'in hikâyesini Anna'yla paylaştığını ve Alex'in neden saklandığını açıkladığını bildirmişti. Alex daha iyi geçeceğini ummuştu.

Onun kendisini aramasını ya da daha da iyisi görmeye gelmesini umuyordu. Belki de onu görmeye gitmeliydi ama ona baskı yapmak istemiyordu. Ona hayatta olduğu gerçeğini kabullenmesi için zaman tanımak istiyordu.

Yanında bir ışık parlaması oldu. Başını çevirmeden, "Merhaba Sebastian," dedi. Arkadaşı Alex'e Ölümsüz özünden biraz verdiğinden beri onun ya da başka bir Ölümsüzün varlığını hissedebiliyordu. Yeterince yakın olduğunda Anna'yı da hissedebiliyordu. Evi şu anda onu hissedemeyeceği kadar uzaktaydı. Ama şehre geldiği gün yaptığı gibi binasının önünden geçerse, bunu biliyordu.

Uzun boylu Ölümsüz, Alex'in karşısındaki tahta sandalyeye yerleşti. "Onunla konuştun mu?"

"Biliyor musun?" Alex, Chicago'daki işinden döndüğünden beri Sebastian'la konuşmamıştı.

"Biliyorum. Oldukça üzgün. Bunu hissedebiliyorum."

Alex elini yeni kesilmiş saçlarında gezdirdi. Yıllarca uzun saçla dolaştıktan sonra bu garip bir duyguydu ama Anna'nın kendisine daha çok benzemesinin onu kabullenmesine yardımcı olabileceğini düşündü. Sakallarını da kestikten sonra yüzü daha da hassaslaşmıştı. "Bana vurdu."

Sebastian'ın kaşları havaya kalktı ve gözlerinde bir eğlence belirdi. "Gerçekten mi?"

"Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim." Alex yüzünü buruşturdu. "Sanırım onu pek çok şey yaparken görmedim." Sebastian'a baktı. "O çok... sert, çok inatçı. Evlendiğim o tatlı kıza hiç benzemiyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

Alex gözlerini yere dikti. "Bilmiyorum. Kendi başına bir insan olmasına sevindim. Ama tatlılığının azaldığını görmek üzücü."

"O hala tatlı, Alex. Ama incinmiş ve kafası karışık. Baban sana açıkça ona itaatsizlik ettiğini söyledi mi?"

"O ne yaptı!"

"Ona bir emir verdi ve o da isteyerek tersini yaptı ve bir köle Efendisine itaatsizlik ettiğinde ne olduğunu öğrendi."

"Ona öyle deme," diye hırladı Alex.

"Saygısızlık etmek istemedim, Alex."

Alex oflayıp pufladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne oldu?"

"Başında aşırı ağrı var."

"Hayır, demek istediğim, bunu neden yaptı?" "Wilhelm sana söylemedi mi?"

Alex başını salladı.

"O ve Kurt, Connor'ın ya da o noktada Chris'in cenazesine giderken onu ziyarete gittiler. Onları görmek için hemen ortaya çıkmadı ve sonunda ortaya çıktığında, eski sevgilisiyle yatakta olduğu belliydi-erkek arkadaş."

Alex'in kalbi sıkıştı. Birlikte yatmadıklarını sanıyordu.

"Çok... inatçıydı. O ve Kurt kavga ederlerdi. Yüksek sesle. Odadan fırlayıp gitmeye hazırdı ve baban ona durmasını söyledi ama o durmadı."

Alex iç çekti. Doğru giden bir şey olabilir miydi? Babasını ve ağabeyini görmezden gelmesine şaşmamalı.

"Hugo'yla tekrar birlikte olmasını yasakladı. O Hugo'ya çok değer veriyor, Hugo da ona. Wilhelm onları ayrı tutmaya çalışıyordu ki sen ona gittiğinde seni kabul etsin. O gittiğinde çok uysaldı."

Alex, "Ve o zamandan bu zamana kadar bir yerlerde yine sinirlenmeye başladı," diye mırıldandı. Babasıyla konuşmak istiyordu. O ve Kurt'ün Anna'yla ilgilenmeleri gerekiyordu, onu öfkeliendirmeleri değil. Belki Kurt Anna'ya karşı daha nazik olsaydı, bu Hugo olayı yaşanmazdı.

Sebastian onun aklından geçenleri okuyarak, "Haklısın," deyince Alex şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kurt işleri daha iyi idare etseydi, senin varlığını daha kolay kabul ederdi."

"Onu tekrar dövmeliyim."

"Bunun bir faydası olmaz. Olan oldu. Bundan sonra ne yapacağınıza karar vermelisiniz."

Alex ayağa kalktı ve Anna'nın apartmanının bulunduğu sokağa bakmak için terasın kenarına gitti. "Hugo'ya karşı bir şeyler mi hissediyor?"

"Evet."

Gözlerini kapattı. O gittiğinden beri kızın erkeklerle ilişkisi olduğunu biliyordu. Peter ve Kurt dahil. Onu tekrar sevebilir miydi? Ondan kurtulduktan sonra gitmek isteyecek miydi? Yoksa mecbur olduğu için onunla kalır mıydı?

"Keşke Devin'e ölene kadar işkence edebilseydim."

Sebastian kıkırdadı. "Belki de bağ koptuğunda."

"Gerçekten kendi kendine çözülecek mi?"

"Sanırım öyle. Son ayın yapılmazsa, bağlar güçlenmeyecek ve ikinizden de kurtulması gerekecek."

"Ama evliliğimiz değil mi?"

"Evlilik seni ömür boyu bağlar, Alex. Bunu hiçbir şey yok edemez." "Ya beni istemezse?"

"Onun seni tekrar istemesini sağlamak için çok çalışman gerekecek. Siz ikiniz ayrılamazsınız. Kurt Gretchen'dan boşanabilir çünkü o bir Yaşlı-Oğul değildi. Sen ve Anna Yaşlılar tarafından evlendirildiniz ve bağlandınız. Bu bağı sadece ölüm yok eder." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu yüzden seni asla unutamadı. Eğer gerçekten ölmüş olsaydın, bunu başarabilirdi."

Sebastian'ın sözlerinde bir rahatlık vardı. Bu ona umut veriyordu.

"Ama bana kızmasını istemiyorum."

"Belki de onu serbest bırakmalı ve sana geri döneceğine güvenmelisin."

"Yapamam, değil mi?"

"Teknik olarak hayır, ama ona seni seçme özgürlüğü verebilirsin. Babanın kısıtlamalarını kaldırmasını sağla ya da kendin geçersiz kıl."

"Bunu yapabilir miyim?"

"Yapmamalısın, ama evet, yapabilirsin. Onunla birlikte."

Alex başını salladı. "Eğer bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırak...!"

O akşam Anna'nın telefonu çaldı ve o duymazdan geldi. Arayan Wilhelm'di.

Tekrar. Onunla konuşmak istemiyordu. Başka ne yapmasını yasaklayabilirdi ki?

Telefonu tekrar çaldı, bu sefer arayan Aaron'dı. "Hey, Aaron." Cameron'la dışarıdaydı.

"Anna, Wilhelm sana ulaşmaya çalışıyor."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Bana emir mi veriyor?" diye sordu acı acı.

"Hayır. Size emir vermeyeceğini söyledi ama lütfen onu aramanızı istedi."

Ona emir vermeyecek miydi? "Gerçekten mi?"

"Evet. Lütfen onu ara, Anna. Sesi endişeli geliyor."

Anna iç çekti. "Pekâlâ." Tersine, onun emretmediğini bildiği için onu aramaya daha meyilliydi.

Ekrandaki Wilhelm'in resmine dokunmadan önce uzun bir süre telefonuna baktı.

Wilhelm nazik bir sesle, "Merhaba, *Liebling*," diye cevap verdi. "Beni aradığınız için teşekkür ederim."

Sesi kızgın gelmiyordu. Bu bir numara mıydı? "Merhaba Wilhelm," dedi çekingen bir sesle.

Konuşmadan önce bir duraksama oldu. "Anna, son birkaç aydır sana karşı mesafeli ve sert davrandığımı biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Artık Alex'in döndüğünü bildiğine göre senden bir şey saklamama gerek yok. Son birkaç ay çok ama çok yoğun geçti ve seni bir kenara ittiğim için çok özür dilerim."

Anna cevap vermedi. Alex'in dönüşünün onu kenara itmesiyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. Alex'in dönüşünü ondan da saklamıştı ve bu ona acı veriyordu.

"Anna, geldiğinden beri sana verdiğim tüm emirleri kaldırıyorum."

Şok içinde gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Buraya geldiğinizde size özgür olduğunuz söylendi ve sonra size nedenini söylemeden özgürlüklerinizi elinizden almaya başladım. Bu benim için adil değildi.

Belli ki artık Kurt'le nişanlı değilsiniz, ama ben....." Tereddüt etti. "I Hugo ile birlikte olma yasağını da kaldırın."

Anna afallamıştı. Alex dönmüştü. Kocası dönmüştü ve Wilhelm ona Hugo'yla birlikte olmasının sorun olmadığını mı söylüyordu?

"Alex, insanların onun kocanız olduğunu öğrenip öğrenmemesi konusundaki isteklerinize saygı duyacaktır. Ona dönmeni talep etmeyecektir."

Anna ne diyeceğini bilemedi.

"Anna, senden tek istediğim en azından seni geri kazanması için ona bir şans vermen.

Bu bir emir değildir."

"Yine gidiyor," diye fısıldadı.

"Ben, Tom ve Vlad tarafından kendisine verilen işler için. Tuzak yok, bunlar basit işler ve eğer isterseniz, o yokken sizinle iletişim halinde kalabilir. Birkaçımız dışında kimse onun hayatta olduğunu bilmiyor."

"Onu gören herkes Kurt'le akraba olduğunu anlayacaktır."

"Eğer onun gizli kalmasını istiyorsanız, kalacaktır. Gerçi bunu yaparsa sizi ortadan kaldırması zor olacaktır."

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

"Bir kadına başka nasıl kur yapabilirsin?" "Oh."

"Sana çıkma teklif etse sorun olur mu?"

"I..." Alex ona çıkma mı teklif etmek istedi? Geri dönmesini talep etmeyecek miydi? O

eğer isterse evli olduklarını bile saklayabilirdi. Hugo'yla da çıkabilirdi. "Evet, sanırım öyle."

"Gut."

"Ya onunla birlikte olmak istemediğime karar verirsem?"

Wilhelm hemen cevap vermedi ve Anna sessizlik içinde gerildi. "O zaman boşanmaya izin vereceğim," dedi usulca.

Anna derin bir nefes aldı. Söylediklerinde gerçekten ciddiye. O gerçekten özgürdü. Alex'le birlikte olmak isteyip istemediğini seçmekte özgürdü. Onunla birlikte olamayacağını düşününce gözleri yaşardı ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. "Teşekkür ederim Wilhelm," diye fısıldadı. *Özgürlük.*

"Seni seviyorum, *Liebling*. Mutlu olmanı istiyorum." Anna'nın çenesi titredi. "Ben de seni seviyorum Wilhelm."

Anna elinde tuttuğu nişan yüzüğüne baktı. Kurt'ün ona verdiği yüzüğe. Artık onu takmak zorunda değildi. Artık nişanlı değildi. Evet, evliydi ama sadece teknik olarak. Alex'le kalmak istemiyorsa, buna mecbur değildi. Bu düşünce hem kalbini rahatlatıyor hem de üzüyordu.

Şimdi ne yaptı?

Otuz İkinci Bölüm

Alex Pazartesi sabahı tiyatroya girerken mavi gömleğini ve haki pantolonunu gergin bir şekilde düzeltti. Bugün yine Şehir Balesi'nin provalarını izleyecekti ama karanlık balkonda değil. Hayır, bugün Vincent'la birlikte orkestra bölümünde oturacaktı. Görülecekti.

Arkasından Seth'in kıkırdadığını duydu. "Gergin misin?" diye mırıldandı arkadaşı. "Beni suçluyor musun?" Alex sordu. "Sen de olurdun." Seth ona Aaron geliyordu ama Anna'yla hâlâ konuşmamıştı. Wilhelm onu aramış ve Anna'nın telefonuna cevap verdiğini ve yumuşamış göründüğünü söylemişti.

Alex koridorda yürürken Anna'yı hissetti ama ilk başta onu göremedi. Gözleri sahnedeki dansçıları taradı ve sonunda onun Hugo olduğunu bildiği uzun boylu, esmer tenli adamla konuştuğunu gördü. Kadın Hugo'ya taparcasına gülümsedi ve Alex karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Belki de bugün provayı izlemek o kadar da iyi bir fikir değildi. Ama o buradaydı ve gidemezdi. Aslında, orada daha çok kalmayı planlıyordu. Öyle ya da böyle onun hayatta olmasına alışacaktı, yine de mesafesini koruyacaktı.

Alex, Seth, Greg ve Tony koridordan sahneye doğru ilerlerken, her köşeden fısıltılar yükselmeye başladığında sahnedekiler tarafından görünür hale geldiğini anladı. Kadınların ona bakıp kıkırdadığını görebiliyordu ve iç geçirdi. Kadınlara karşı mesafesini korumak zorundaydı, yoksa Anna ona asla güvenmezdi. Ama aynı zamanda Anna'yı tanımaması gerekiyordu. Kendini neyin içine sokmuştu?

Vincent fısıltıları fark etti ve Alex'i selamlamak için dönerken sırtıttı. "Fısıltıların sadece senin hakkında olabileceğini anlamalıydım." Vincent onun kim olduğunu tam olarak bilmiyordu, Kurt'le bir tür akrabalık ilişkisi olduğu dışında. Alex onu korumak için bu bilgiyi ondan saklamıştı. Vincent, Alex'in Anna'yı tanıdığını bilmiyordu.

Alex kıkırdadı. "Özür dilerim."

"Olma. Siz buradayken son derece iyi dans ediyorlar. Sizi tanıştırmamın bir sakıncası var mı? Tanıştırmazsam bu sabah hiçbir şeye dikkat etmezler."

Alex başını salladı ve hızla Anna'nın durduğu yere baktı, hâlâ Hugo'yla konuşuyordu. Görünüşe göre fısıltıları fark etmemişti. Hugo uzanıp onun yanağını okşayınca Alex hırladı.

"Alex..." diye mırıldandı Seth.

Alex derin bir nefes aldı. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Vincent onları sahneye çıkardı ve dansçıların dikkatini çekmek için ellerini çırpıtı. Anna dönüp Vincent'a baktı ve Alex'le göz göze geldiğinde gözleri büyüdü. Alex onun güzel yeşil gözlerine bir an baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Bu gerçekten iyi bir fikir miydi? Ona doğru yürümekten ve onu ayakta duramayacak hale gelene kadar öpmekten kendini alıkoyabilecek miydi?

Anna bütün gece Hugo'ya neler olduğunu anlatıp anlatmamayı tartıştı. Wilhelm'le görüşmesi bittikten sonra neredeyse onu arayacaktı ama aramadı. Onunla birlikte olmasına izin verildiğini bilmek onu heyecanlandırmıştı ama Alex hakkında ne hissettiğini bilmeden onunla yatağa atlamalı mıydı?

Pazartesi sabahı uyandığında Hugo ile konuşmaya kararlıydı. Sahneye çıktı ve onu sahnenin kenarında Vincent ile konuşurken buldu. Ona gidebilirdi. Ona gidebilir, onu öpebilir, onunla çıkabilir ve istediği her şeyi yapabilirdi. Kanatların gölgesinden ona bakarken kalbi hem kabardı hem de acıdı. Belki sonunda onu sevdiğini itiraf edebilirdi. Belki de.

Alex'i seviyor muydu? Alex onun bir parçasıydı... Onu sevemez miydi? Ama onu sevmek *zorunda* mıydı? Onu sevmek *istiyor* muydu? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu.

Derin bir nefes alan Anna, olabildiğince rahat bir şekilde sahneye çıktı. Hugo'yla seviştikleri geceden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ve sadece mecbur kaldıklarında konuşuyorlardı. Onun sevgi dolu gözlerine bakmak acı veriyordu.

Hugo, kız ona doğru yürürken başını kaldırıp baktı ve kaşlarını kaldırdı. Duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve çantasını yere bıraktı.

"Katrina?" Hugo'nun iri bedeni arkasındaki sahne ışıklarını kapattı. "İyi misin?"

"Neden soruyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sorunlu görünüyorsun. Hafta sonu bir şey mi oldu?"

Duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak onun topaz gözlerine baktı. "I....."

Çok parçalanmıştı, çok çelişkiliydi.

"Kittycat..." diye mırıldandı. "Neyin var?"

"Wilhelm birlikte olmamız konusundaki yasağını kaldırdı," diye ağzından kaçırdı.

Hugo birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sanki doğru duyduğundan emin değilmiş gibi ona baktı.

Boş olan sol elini kaldırdı. "Artık nişanlı değilim," diye ekledi usulca. *Sadece evliyim.* Ama sadece isterse, diye hatırlattı kendine.

Gözleri büyüdü. "Yani...yapabiliriz. "

Utangaç bir gülümsemeyle başını salladı ve Alex'le ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Şu anda Alex hakkında düşünmek istemiyordu. Kim biliyordu ki

onu bir daha ne zaman görecekti?

"Neden artık nişanlı değilsin?" diye sordu usulca.

"Wilhelm beni yapmak istemediğim bir şeye zorlamamaya karar verdi." Bu doğruyd.

"Fikrini değiştirdiğine sevindim."

Anna etraflarındaki insanların fısıldaşmaya başladığını duydu ve Hugo ile kendisinin çok açık olmadıklarını umdu. Hugo'ya bakmaya devam etti. Wilhelm'e itaatsizlik ediyormuş gibi hissetmeden ona bakabilmek ne kadar güzeldi.

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Bu akşam benimle yemeğe çık," dedi sakın bir sesle.

Onun okşamasına eğildi ve başını salladı. "Tamam."

Bakışları yoğunlaştı ve eğilip onu öpebileceğini düşündü, ama Vincent ellerini çıırttı ve o an bozuldu. Vincent'in arkasında birkaç adamla birlikte sahneye doğru yürüdüğünü görmek için ona baktı. Uzun boylu erkekler. Erkekler....

"Olamaz!" diye haykırdı usulca, Alex'in kobalt mavisini gözlerine bakarken gözleri büyüdü.

Sakalını kesmiş ve saçlarını kısaltmıştı, bu da onu yıllar önce aşık olduğu yakışıklı adama benzetmişti. Eskisi kadar geniş değildi, ama belli ki hâlâ çok kaslıydı.

Cumartesi gecesi. Cumartesi günü ona neredeyse hiç bakmamıştı ama şimdi onun da kendisi gibi yaşlandığını görebiliyordu. Ona bakarken kalbi çarpıyor, onun gerçekten burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Durdu ve bir süre ona baktı, sonra ondan uzaklaştı ve yanındaki Vincent'a bir şeyler söyledi. Vincent'ı sahnenin ortasına kadar takip ederken kadın ona baktı.

Anna etrafına baktı ve kadın dansçıların ona baktığını gördü, yıldızlar çarpmıştı. Bu yüzden mi gelmişti? Kendisinden kaçtığı için kadınların dikkatini çekebilmek için mi?

Aaron o anda sahneye çıktı ve Alex'i görünce kısa bir süre durdu. Alex onu görünce başını hafifçe salladı ve Anna'nın bunun ne anlama geldiğini merak etmesine neden oldu.

"Herkes!" Vincent seslendi.

Fısıltılar kesildi ve herkes kocasına bir et parçasıymış gibi bakmakta serbest kaldı. Çok yakışıklı bir et parçası. Anna kalp atışlarını normal seviyede tutmakta zorlanıyordu.

Alex gülümsedi ve sahnedeki diğer tüm kadınlarla birlikte o da eridi. Hugo onun yanında kaskatı kesildi ve Anna gözlerini kapattı. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

"Herkes," diye tekrarladı Vincent. "Sizi Alex Kunze ile tanıştırmak istiyorum. Yeni ve," Vincent Alex'e gülümsedi. "...çok cömert bir bağışçı. Sanırım hepiniz ona Euroman adını verdiniz?"

Sahne bir anda birbirleriyle fısıldaşan ve kıkırdayan yüzlerce insanla doldu. Alex eğlenmiş görünüyordu ve kibarca gülümsedi ama kadınlardan hiçbirine çapkınca gülümsüyor gibi görünmüyordu. Sadece selamlamak için başını salladı.

Stef Anna'ya doğru yürüdü ve elini tuttu. "Tanrım! Çok ateşli!" Kıkırdadı ve sonra Anna'ya baktı. "Biraz Kurt'e benzemiyor mu?"

Anna omuz silkti ve Hugo'nun dudaklarını birbirine bastırdığını görmek için başını kaldırdı. "Yani, bugün provayı izleyecek ve etrafta vakit geçirecek.

tiyatro. Lütfen kibar olun," diye devam etti Vincent yavaş bir sesle. "Ve ısınmaya başlayalım."

Hugo topuklarının üzerinde döndü ve sahneden çıktı. Anna da onu takip etti. "Hugo? Hugo, sorun ne?"

Kanatlarda durdu ve gözlerinde incinmiş bir ifadeyle arkasını döndü. "Seni hiç bu kadar sığ düşünmemiştim Katrina," dedi sert bir fısıltıyla.

"Ne?" Neden bahsediyordu?

"Yanıma geldiğinde ona nasıl tepki verdiğini gördüm. Senin diğer kadınlardan farklı olduğunu düşündüm."

Anna'nın onun neden bu kadar üzgün olduğunu anlaması bir anını aldı. Alex'in ortaya çıkışına verdiği tepkiyi gizlemeye çalışmış ama belli ki bunu başaramamıştı. Ve şimdi Hugo'yu incitmişti. O farkına varmadan Hugo arkasını dönmüş ve uzaklaşmıştı. "Hugo!" diye seslenerek onun peşinden soyunma odasına doğru koştu. "Hugo, bekle. Lütfen?"

Durdu, ellerini kalçalarına koydu ama arkasını dönmedi. "Bu acıttı, Katrina."

Anna elini Hugo'nun koluna koydu ve onun önünde yürüdü. "Hugo, lütfen... Açıklayabilirim " Ama bunu istiyor muydu?

Hayır, ama Hugo

gerçeği hak ediyordu. "Hugo. Ben-" Derin bir nefes aldı. "Bu Alex. Benim

Alex. Bana öldürüldüğü söylenen Alex."

Hugo kaşlarını çatı ve ona baktı. "Dışarıdakinin ölü kocan olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? O zaman neden bana söylemedin?"

"Cumartesi günü öğrendim. Wilhelm dün beni aradı ve istediğimi yapmakta özgür olduğumu söyledi." Ona "Bay J. "den ve onun aslında Alex olduğunu nasıl öğrendiğinden, Aaron ve Wilhelm'le yaptığı konuşmalardan bahsetti. Bitirdiğinde gözyaşları içindeydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum Hugo. Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama... Alex. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum." Onun gözlerinin içine baktı. "Lütfen bana inanın."

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama bir iç çekti. "Kimsenin böyle bir hikâye uydurabileceğini sanmıyorum." Gözlerini kapadı ve sonra onu kendine çekerek saçlarını okşadı. "Seni ondan uzak tutmak istemiyorum, Kittycat."

"Ne istediğimi bilmiyorum, Hugo. Kafam çok karışık."

"Başka bir adamın karısıyla çıkmak bana doğru gelmiyor."

"Ama öyle olmak zorunda değilim, eğer istemiyorsam." Yukarı baktı Hüzünlü gözlerle onu süzdü ve yanağını okşadı.

"Beni sevdiğini mi söyledin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Anna keskin bir nefes aldı. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişti? "Seviyorum," diye fısıldadı.

Başını eğip onu nazikçe öpmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Ben de seni seviyorum."

Vincent Alex'i baş dansçılardan birkaçıyla tanıştırdı ve sonra seyircilerin arasına oturdu. O ve Aaron birbirlerini tanıdıklarını gizlemeyeceklerdi ama bunu belli etmemeye çalışıyorlardı. Diğerleri ne kadar az

Dansçılar Anna'yı ne kadar çok tanıdığını biliyorlardı, Anna onun varlığını o kadar iyi karşılayacaktı... umuyordu.

Vincent, Alex'i Şirket'le tanıştırdıktan kısa bir süre sonra Anna ortadan kaybolmuştu. Geldiği için üzgün müydü? Şey...bu çok kötüydü. Bağışı şirkete girebilmek için yapmıştı ve bu durumdan faydalanacaktı. Özellikle de Perşembe gecesi Gala'da onunla birlikte oturacaktı. Büyük bağış, Tom ve Belediye Başkanı ile ilk masada bir koltuk demekti.

Kadınlar ona normalde davrandıkları gibi davranmışlardı ve o da kızgınlığını gizlemeye çalışmıştı. Eskiden ilginin tadını çıkarırdı; artık çıkarmıyordu. Sadece tek bir kadın istiyordu... şu anda göremediği tek bir kadın. Hugo da gitmişti. *Lanet olsun*. Onun eski sevgiliyle dolaşması fikri hoşuna gitmiyordu ama... ne yapabilirdi ki? Ona kendisiyle birlikte olmasını emretmek ters etki yaratırdı. Onu kendisiyle birlikte olmak istediğine ikna etmesi gerekiyordu. Bir şekilde.

Kayıp iki dansçı birkaç dakika sonra sahneye çıktı. Alex, Anna'nın dudaklarının hafifçe şiştiğini görünce homurdandı. Isınması gerekirken o adamı öperek ne halt ediyordu?

Otuz Üçüncü Bölüm

Alex kendini Anna'nın hareketleri karşısında büyülenmiş buldu. Ona bu kadar yakinken, kaslarının tek tek esnemesini ve gevşemesini izleyebiliyordu.

vücudunu hareket ettirdi. Teni o kadar pürüzsüzdü ki sahneye fırlayıp onu yakalamak istedi ama kendini kontrol etmeyi başardı... çoğunlukla. Dans ederken Hugo'nun gözlerinin içine bakmasından hoşlanmıyordu ama birlikte son derece iyi dans ettiklerini de kabul etmek zorundaydı.

Nihayet öğle yemeği molasında ayağa kalktı. Dansçılardan bazılarıyla yemeğe çıkmanın ihtiyatsızlık olup olmayacağını merak etti. Bir bağışçı bunu yapmalı mıydı? Bir keresinde birinin, zengin erkeklerle yatan dansçılar olmasa prodüksiyonlar için para bulunamayacağını söylediğini duymuştu.

Aaron birkaç dakika sonra ona doğru yürüdü ve sıırttı. "Bizimle öğle yemeğine gelmek ister misin?"

"Sorun olur mu?"

"Sen benim arkadaşısın. Bunu San Francisco'dayken yapmıştık." "Ama burası San Francisco değil."

"Doğru. Seni anlamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Aaron güldü.

Alex gözlerini devirdi. "Son dört buçuk yıldır neredeyse hiç İngilizce konuşmadım. Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Yani gelecek misin? Anna her zaman bizimle gelir." "Ah." Alex bir an için düşündü. "Tamam o zaman."

"Hey, Katrina. Geliyor musun?" Aaron, ayakkabılarını çözmekte olan Anna'ya sahnenin kenarından seslendi.

Anna Hugo'ya baktı. "Öğle yemeğine gelmek ister misin?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle.

O da gülümsedi ve kadının kalbi pır pır etti. "Seve seve." Elini uzattı ve gözlerini onunkilerden ayırmadan ayağa kalkmasına yardım etti.

"Katrina?" Aaron sinirli bir sesle sordu.

Aaron'un ses tonuna kaşlarını çatarak, "Evet, geliyoruz," diye seslendi. Ayakkabılarını çantasına bıraktı ve sandaletlerini giydi. "Hazır mısınız?"

Hugo başıyla onayladı ve Aaron'un bulunduğu sahnenin kenarına doğru yürüdüler.

onları bekliyordu, Alex'le mi konuşuyordu? Alex'e bakarken Hugo'nun ona çarpmasıyla kısa bir süre durdu.

Ona parlak bir gülümseme verdi. "Merhaba, Katrina."

Anna dudaklarını birbirine bastırdı ve Hugo hafifçe sertleşti, sonra onun etrafından dolaştı ve seyircilerin seviyesine indi. Alex'i selamlamak için elini uzattı. "Merhaba, ben Hugo Sintzenich. Sen Alex'sin, değil mi?"

Alex ona sert bir gülümseme verdi ve elini tuttu. "Evet, Alex Kunze." Hâlâ sahnede olan Anna'ya baktı. "Son birkaç haftadır seni çalışırken izlemekten büyük keyif alıyorum. Sen gerçekten yetenekli bir koreografsın."

"Danke." Hugo onun anlayamadığı Almanca bir şeyler söyledi.

Alex şaşırmış görünüyordu ve tekrar Anna'ya baktı. "Almanca biliyor musun?"

Hugo gülümsedi. "Baban ya da ağabeyin sana söylemedi mi?"

Alex başını sallamaya başladı ve sonra bakakaldı. "Kim olduğumu biliyor musun?" "Katrina söyledi."

"Ah." Alex, Anna ve Hugo'nun arasına baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"I

bakın."

"Kat, nereye gidiyoruz...?" Stef yanına geldi ve gruptaki gerginliği hissediyor gibiydi. Etrafındaki gergin yüzlere baktı.

"Öğle yemeği mi yiyoruz?"

"Evet," dedi Aaron. "Hadi gel." Alex'i dirseğinden tutup sürükledi ve Hugo da peşlerinden gitti, Alex dikkatle dinlerken yüzünde ciddi bir ifadeyle Almanca konuşuyordu.

Anna kollarını kavuşturdu ve ofladı. Hugo, Alex ile arkadaş olmaya mı çalışıyordu?

"Kat, sorun ne? Euroman'ı tanıyor musun?"

Anna içini çekti ve arkadaşına baktı. "Evet. O benim kocam."

"Ne!" Stef yüksek sesle haykırdı ve sonra ellerini ağzına kapattı.

"Ne? Neden bana söylemedin?" Gözlerini dikip baktı. "Ne zaman evlendin?"

"Ben...hayır, öldüğünü sandığım kocam. Ben... Cumartesi gecesine kadar bilmiyordum. " Stef'e Bay J. ile olan buluşmalarını anlatmaya başladı.

Aaron arkasını döndü ve ona baktı.

"Geliyor musun?" diye sordu.

Anna, Alex'in gözlerindeki yalvaran bakışı gördü ve dudağını ısırarak başını salladı.

O ve Stef sahneden aşağı atladılar ve adamların peşinden koştular.

Onların çok gerisinde kaldılar ve Anna hikâyesini anlatmayı bitirdi.

Stef. "Kimsenin Kurt'ten daha seksi olabileceğini düşünmezdim ama dostum.

....." Anna
Stef'in gözlerini Alex'in poposunda gezdirdiğini gördü. "Lanet olsun, kızım."

Anna kaşlarını çatı. Arkadaşının Alex'i süzmesinden hoşlanmamıştı. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Elbette önlerindeki üç adam da bakmaya değerdi, grubun arkasında yürüyen üç adamdan, Seth, Tony ve Greg'den bahsetmeye bile gerek yoktu. Birden onları selamlamadığını ya da Cumartesi gecesi kendisini kurtardığı için Seth'e teşekkür etmediğini fark etti. Durdu ve arkasını dönerek onlara çekingen bir gülümseme verdi. "Merhaba," dedi usulca, üçünün arasına bakarak. Onlar da son dört buçuk yıl içinde yaşlanmışlardı. Tony ve Greg'in şakaklarına biraz ak düşmüştü ama yıllar önce o sabah onu terk ettiklerinde oldukları kadar yakışıklıydılar....

"Hey, Anna," dedi Seth, yaklaşıp ona bir ayı gibi sarıldı. Tony ve Greg de aynı şeyi yaptılar ve Anna kendini gözyaşlarını geri kırıparken buldu. Geçmişini onu çevreliyordu. Bu adamlar ona ve Alex'e göz kulak oluyorlardı. Onun yüzünden yıllarca hapis yatmışlardı.

Birden Anna aç olmadığını fark etti. Stef'e baktı. "Ben tiyatroya geri döneceğim. Aç değilim." Tony ve Seth'in arasından sıyrıldı ve tiyatroya doğru koşmaya başladı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Alex kendini Hugo'dan isteksizce hoşlanırken buldu. O iyi, onurlu bir adamdı ve Anna'ya çok değer veriyordu. Yarı yarıya ona aşık olduğundan şüpheleniyordu. Anna'nın kalbi için rekabet ettiği bu adamdan nefret etmek çok daha kolay olurdu ama yapamadı.

Sinemadan çıktıklarında Hugo Almanca, "Katrina'nın mutlu olmasını istiyorum," dedi. "Yaşadığı her şeyi bilmiyorum ama benimle olmasa bile mutlu olmasını isteyecek kadar biliyorum."

Alex Aaron'a baktı. "İngilizce konuşabiliriz. Aaron'ı Anna'yı tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorum, Katrina'yı."

Hugo Aaron'a özür dileyen bir bakış attı ve Aaron sırtıttı. "Her şey yolunda," dedi Aaron.

Hugo tekrar Alex'e baktı. "Sana engel olmak istemiyorum. Sen onun kocasısın ve...." Sırıttı. "...bulaşmak istemediğim çok güçlü bir aileden geliyorsun."

Alex kıkırdadı. "Anlayışın için minnettarım Hugo. Ben." Alex arkadaşıyla alçak sesle ve dikkatle konuşan Anna'ya baktı. "Ben de onun mutlu olmasını istiyorum. Onu hiçbir şeye zorlamak ve bana kızmasını istemiyorum." İçini çekti. "Ama onu seviyorum. Son dört buçuk yılımı Yıllardır onu özlüyorum. Onu geri kazanmak için elimden geleni yapacağım."

Hugo başını salladı, gözlerinde anlayış vardı. "Bunu söylemek beni ne kadar öldürse de, geri çekileceğim ve seninle onun birbirinizi yeniden tanımanıza izin vereceğim." O

bir an sessiz kaldı ve sonra kıkırdadı. "Umarım onunla dans etmeye devam etmeme izin verirsiniz. Gösteriden iki gün önce yeni bir partner bulmak zor olurdu."

"Bu benim kararım değil. Bu onun kararı." Alex evlilik yüzüğünü elinde evirip çevirdi. Anna Hugo'da iyi bir seçim yapmıştı. "Eğer bana karşı karar verirse, onun hakkında hissettiklerinde samimi olduğunu bilmekten memnun olurum."

"Senin geleceğini öğrenmeden önce ona bu akşam için yemek teklif etmiştim. Onunla konuşacağım. " Hugo arkalarına baktı. "Nereye gitti?"

Alex arkasını döndü ve Stefanie'nin onlara doğru koştuğunu gördü. "Katrina nerede?" diye sordu, kastettiğinden biraz daha sert bir sesle.

Stefanie'nin gözleri büyüdü.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Onun için endişeleniyorum."

"Aç olmadığını söyledi ve tiyatroya geri döndü," diye cevap verdi gözlerini kısarak.

"Stef Katrina'nın savunucusu," dedi Aaron, yanına gidip kolunu ona dolayarak. "Stef, Alex de Katrina'ya karşı en az senin kadar korumacı. Belki daha fazla."

Alex gülümsedi, Anna'nın etrafının onu derinden önemseyen iyi insanlarla çevrili olduğunu öğrendiği için mutluydu. Belki onları kazanabilirse, Anna onun girişimlerine daha açık olacaktı.

"Katrina," diye iç geçirdi Hugo provadan sonra konuşurlarken. "Alex'le aranızı bozmak istemem. Bence ona bir şans vermelisin. Ver Onu tekrar tanımak için kendinize bir şans verin."

Anna şaşkınlıkla Hugo'ya baktı. Az önce ona bu akşam yemeğe çıkmamaları gerektiğini söylemişti ve şimdi de ona

Alex'e bir şans vermeli miyim?

Anna, Hugo ile akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordu. Ne de olsa artık istediğini yapmakta özgürdü. Ve Alex'in orada olduğunu hatırlamadığında ya da ona bakmadığında, Hugo'yla vakit geçirmeyi gerçekten istiyordu. Sorun Alex'in her zaman onu görebileceği bir yerde olmasıydı ve bu kalbine işkence ediyordu.

Diğer kadın dansçıların ona yaklaşmak ve flört etmek için bahaneler bulduklarını gördü ama o hiç flört etmedi. Kibar ve arkadaş canlısıydı ama bunun ötesinde bir şey yapmamıştı. Bunu görmenin verdiği bir rahatlama vardı.

Alex sahnenin kenarında durmuş, Aaron ve Vincent ile konuşuyordu. Seth, Tony ve Greg'in etrafı kadın dansçılarla çevriliydi ve bundan çok keyif alıyor gibi görünüyorlardı. Geldiklerinden beri pek dışarı çıkmadıklarını tahmin edebiliyordu.

"Katrina?" Hugo onun omzuna dokundu. "Üzgün müsün?"

Anna bakışlarını tekrar Hugo'nun nazik, yakışıklı yüzüne çevirdi. "Hugo... Ben... Ben seninle çıkmak istiyorum."

"Ve ben, sen, Kittykat." Bir adım daha yaklaştı. "Ama anlamam gerek. Önce Alex'le aranı düzelt. Eğer onunla birlikte olmak istemediğine karar verirsen, seni kollarımı açarak karşılayacağım. Ama kendine bir şans vermelisin.

öğrenmek için bir şans." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyor Katrina. Seni dans ederken izlerken yüzünden okunuyor. Ve o senin kocan, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Seninle ilk şans o kullanmalı."

Anna, Alex'in hâlâ kocası olduğunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu ama nedenini tam olarak bilmiyordu. Yavaşça başını salladı. Hugo haklıydı. Hiç değilse, Alex hakkında ne hissettiğinden emin olamamak Hugo için adil değildi.

Hugo eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz." Doğruldu ve uzaklaştı.

Anna elindeki pointe ayakkabısına baktı. Kendini yine yalnız hissetti ama aynı zamanda yalnız kalmak istediğini de hissetti. Ayakkabıyı çantasına bıraktı, aldı ve eve gitmek üzere kanatlara doğru yürüdü.

Arkasından ayak sesleri geldi ve döndüğünde Alex'in kendisine doğru koştuğunu gördü. "An-er, Katrina." Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Sana Anna mı yoksa Katrina mı demem gerektiğini bilmiyorum."

Anna bir süre ona baktı. "Bana nasıl hitap etmek istersen, sanırım."

"Sen her zaman *benim Schatzi*'m oldun," dedi alçak bir sesle ve duygu doluydu.

Gözleri yaşardı. "Alex....." Başını iki yana salladı. Neden onun Duygular bu kadar çığ mı?

"Lütfen, bana bir şans ver," diye fısıldadı, yaklaşarak. "Senden saklanarak seni çok yaraladığımı biliyorum." Onun yanağını okşadı. "Ama sana tekrar gitmek zorunda olduğumu söylemeye dayanamadım. Sana bunu tekrar yaşatmak istemedim. Bunu yaparsam senin için inanılmaz zor olacağını biliyordum." Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın başını kaldırıp gözyaşlarıyla dolan gözlerine baktı. "Ben de sana bu durumu geri döner dönmez anlatacaktım.

bu sonraki iş. Vati şundan oldukça emin .
diğerleri ne olduğunu öğrenir."

Anna gözlerini kapattı. Onun gözlerine bakmaya zor dayanıyordu, o kadar duygu doluydular ki.

"Korkuyorum Alex. Çok kötü incindim....."

"Biliyorum *Schatzi*," diye mırıldandı. Adamın nefesini yüzünde hissedebiliyordu ve yüzünün onunkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu biliyordu. Kolu beline dolandı ve onu kendine çekti. "Bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.
tekrar yaralanmayacağından emin ol."

İçinde korku kabardı ve onu itti. "Hayır, ...hayır, Alex.
I
yapamam." Göğsünü tuttu ve olabildiğince hızlı bir şekilde ondan kaçtı.

Alex gözyaşları içinde sevgili karısının kendisinden kaçışına baktı. Derin bir nefes aldı, ciğerlerine hava çektikçe göğsü genişliyordu. Belki serin hava kalbindeki yakıcı acıyı yatıştırırdı.

Onu itmişti. Onu çok hızlı itti. Bunu yapmak istememişti ama yaptı. Kaçarken ondan hissettiği korku yürek parçalayıcıydı. Bir kez daha, ondan korkuyordu.

"Senden korkmuyor, Alex."

Alex başını kaldırdığında Sebastian'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. sahne arkası alanı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Bugün nasıl etkileşim kurduğunuzu görmek istedim."

Alex elini saçlarında gezdirerek, "Hiç de değil," diye mırıldandı.

"Onu öpmeye çalıştım ve çok hızlı ittim. Korktuğunu hissettim."

"İncinmekten korkuyor Alex, senden değil. Kalbi hırpalanmış. Taş kalpli bir orospu olmaması sadece mirasından kaynaklanıyor."

"O zaman diğerleri neden onun gibi bu kadar soğuk?"

"Soğuk değiller, sadece duyguların üstündeler." Sebastian onun

önünde durdu. "Anne ve babası arasındaki aşktan doğdu. O büyüdü.

En azından ilk birkaç yılını sevgi dolu bir evde geçirdi. Jack ve Devin bile küçükken onu sevmişlerdi. Bu yüzden kendisi gibi diğer kadınların sadece hayal edebilecekleri şeyleri hissedebiliyor. Onu bu kadar güçlü yapan da bu. Onu bu kadar savunmasız yapan da bu."

Alex öfkesinin damarlarından erimiş lav gibi sızdığını hissetti. Devin Andersen denen iğrenç adama karşı yavaş yavaş alevlenen bir nefret ve tiksinti. Hiçbir acı, hiçbir ceza o adamın Anna'ya yaptıklarını telafi edemezdi. Ama bedelini ödeyecekti. Alex bunu bizzat denetleyecekti. Ölüm onun gibi biri için fazla nazikti.

"Alex, sakın ol," dedi Sebastian yumuşak bir sesle ve elini Alex'in omzuna koydu. "Devin'le başa çıkma fırsatını yakalayacaksın."

Alex'in gözleri çelik gibi sertti. "Ve her anın tadını çıkaracağım."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Hey, Anna bizimle yemeğe gelmek ister misin?" Aaron onun yatak odasının kapısında durarak sordu.

Anna, "biz "in Alex'i de içerdığını varsayarak içini çekti. Alex'i görmek istemiyordu. Alex ona hissetmekten korktuğu şeyleri hissettiriyordu. Şimdiye kadar yaşadığı her ilişki kalp kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Neden bunu tekrar yaşamak istesin ki? Evet, Hugo'yla bir şeyler başlatmayı denemeye hazırdı ama... Hugo farklıydı. Kardeşlikle hiçbir ilgisi yoktu ve Devin onun varlığından haberdar değildi.

Yatağına oturdu ve kaşlarını çatarak Aaron'a baktı. "Pek sayılmaz." "Eğer korktuğun buysa, seni yalnız bırakacaktır."

Anna'nın midesi guruldadı ve kollarıyla karnını sıktı. "Rinaldi'ye gidiyoruz," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

Anna huffed. En sevdiği restoranı seçmek Aaron'a kalmıştı.

"Gelmek zorundasın, çok fazla adam var ve onlarla tek başıma başa çıkamam."

Bunun üzerine Anna güldü ve gözlerini devirdi. "Peki, tamam. Ama sadece senin için. Ve gideceğimiz yer yüzünden."

Anna hızla koyu yeşil bir kılıf elbise giydi. Saçını ve makyajını düzelttikten sonra oturma odasına gitti ve sadece Cameron'ın orada olduğunu, Aaron'la birlikte mutfakta durduğunu görünce rahatladı.

Cameron ona doğru yürürken mavi gözleri parlıyordu. "Bu gece Bay J. ile tanışacağıma inanamıyorum!" diye haykırdı ve Anna onun coşkusu karşısında kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Aaron gözlerini devirdi. "Eğer flört etmeye başlarsan kıskanırım," diye mırıldandı.

Cameron sırtıttı ve Aaron'ı dudaklarından öptü. "Sadece herhangi bir ünlüyle flört edeceğim gibi."

"Cesaret verici değil." Cameron da onu damgalamaya çalışırcasına onu öptü ve Anna onların kolay ilişkisini açık bir kıskançlıkla izledi.

Şehrin karşısındaki küçük İtalyan restoranına gitmek için bir taksiye bindiler. İçeri girdiklerinde, Stef, Jamie ve Hugo da dahil olmak üzere birkaç dansçının Alex ve adamlarıyla birlikte oturduğu arka taraftaki büyük bir masaya yönlendirildiler.

Anna, Jasmine'i orada, Alex'in yanında otururken ve onunla bariz bir şekilde flört ederken görmekten hiç memnun değildi. Jasmine son zamanlarda uslu duruyordu ve Devin olayı için Anna'dan özür bile dilemişti. Anna bunun pişmanlıktan çok şirketteki pozisyonunu kaybetme korkusuyla ilgili olduğunu düşünüyordu ama diğer dansçılar yavaş yavaş onun sosyal çevreye geri dönmesine izin veriyordu.

Anna herkesi selamladıktan sonra Stef ve Aaron'un arasına oturdu. Alex ona kalbini çarptıran şefkatli bir gülümseme verdi ama Anna hemen gözlerini kaçırdı.

Aaron Cameron'ı Alex'le tanıştırdı ve Cameron onu iri gözlerle ve nefes nefese karşıladı, Aaron ise biraz huysuz görünüyordu. Alex, Cameron'ı eğlenerek ama içten bir gülümsemeyle karşıladı. En iyi arkadaşının erkek arkadaşıyla tanışmak garip bir olay olurdu.

"Jasmine'e inanamıyorum!" Stef menünün arkasından fısıldadı.

Anna, kibarca gülümseyip başını sallayan Alex'e baktı ama yüzünde flört ettiğine dair hiçbir belirti yoktu. "Onun kim olduğunu bilmiyor."

"Aleti olan her şeyle flört ediyor. Aaron, Alex'i onun hakkında uyardın mı?"

Aaron başını salladı. "Hayır, ama Alex zeki bir adam."

"Kurt'le ne yaptığını biliyor mu?" Stef Anna'ya sordu.

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum. Onunla çok az konuştum." "Neden?" Stef şaşırılmış görünüyordu.

"Bu... rahatsız edici."

"O muhteşem gözlere ve güzel yüze bakmak rahatsız edici mi?" Stef sırtarak sordu.

Anna gülümsedi, Stef'in yorumuyla bir şey kastetmediğini biliyordu. "Şey, sayılır. Onun hayatta olmasına alışkın değilim. Bu, olmasını ummaya asla cesaret edemediğim bir şey ve bununla ne yapacağımdan emin değilim."

"Onu eve götür ve kemiklerinin üstüne atla. Ben olsam öyle yapardım."

"Durum biraz karışık," dedi usulca. Alex onun sadece kocası değil, aynı zamanda efendisiydi. Ona istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Anna yemek boyunca onu arkadaşlarıyla etkileşim halindeyken izledi. Kadınlara karşı kibar ve arkadaş canlısıydı ama onlar flört ettiğinde karşılık vermiyordu. Erkeklere karşı ise daha rahattı, şakalar yapıyor ve kahkahalarla gülüyordu.

Anlaştık. O gülerken kendini ona bakarken buldu, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları fark etti ve ne zaman ortaya çıktıklarını merak etti. Dudakları her zamanki gibi mükemmeldi ve kendi ağzına ve vücuduna karşı hissettiklerini hatırladı. Adamın elleri büyük ve güçlüydü. O konuşurken havaya baktı ve o ellerin kendisini nasıl hissettirdiğini hatırladı.

Onca zaman hapiste kaldıktan sonra bile, insanlarla hayranlık uyandıracak kadar kolay bir şekilde nasıl iletişim kuracağını bilen, kolay giden, çekici bir adamdı. Her insanı dikkatle dinliyor, sorular soruyor ve söylediklerine içtenlikle önem verdiğini hissettiriyordu.

Alex sık sık Anna'ya bakıyor, ona nazikçe gülümsüyor ve kalbinin göğsünde zıplamasına neden oluyordu. Diğer dansçılarla birlikte ona da sorular soruyor, ama onu tek başına bırakmıyordu. Anna bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Adamın göze batmamaya çalıştığını hissediyordu ama bir yanı da ona diğer dansçılar gibi davrandığı için öfkeliydi.

Yemek tabakları toplanırken Yasemin, "Çok güzel bir yüzük," dedi. Adamın sağ elini tuttu ve yüzük parmağını okşadı. Anna gözlerini kıstı.

"Danke. Bu benim... evlilik yüzüğüm."

"Alyans mı?" Jasmine haykırdı ve sonra gergin bir gülümseme verdi. "Karıınız şanslı bir kadın. Nerede o?"

"Öyleyiz..." Alex Anna'ya baktı. "Uzun zamandır ayrıldık ve şu anda ilişkimizin ne durumda olduğunu görmeye çalışıyoruz," dedi yumuşak bir sesle, elini Jasmine'den çekip parmağındaki yüzüğü çevirerek. "İşleri yoluna koyabileceğimizi umuyorum."

"Seni neden terk etti?"

"Nein, onu terk eden benim." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ben bir ayrılmakla hata ettim. Ayrılmamalıydım ve o zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum."

Anna kalbi sızlayarak ona baktı. Ayrılmakla hata yaptığını mı düşünüyordu?

"Seni geri istemiyor mu? Deli mi o?"

Yüzüğüne baktı. "Çok şey yaşadı ve birlikte olduğumuz zamankinden çok daha farklı bir insan." Durakladı. "Bensiz daha iyi olacağına karar vermiş olabilir." Gözlerindeki acı doğrudan Anna'nın kalbine saplandı.

"Onu hâlâ seviyor musun?" Stef sordu. Anna onun kaburgalarına dirsek attı.

"*Evet, istiyorum,*" dedi sesi çatlayarak. "Dünyadaki her şeyden daha çok."

Masa sessizleşti. Anna kucağında çevirdiği ellerine baktı. Aaron ya da hatta Stef konuyu açmış olsaydı, bunun planlı olduğunu düşünebilirdi. Ama Jasmine böyle bir şey yapmazdı. Muhtemelen sadece onun ne kadar müsait olduğunu öğrenmek istiyordu.

Anna gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Bir erkeği okumayalı çok uzun zaman olmuştu. Devin'in kontrolü altındayken buna ihtiyacı olmamıştı ve ondan önce, Devin onun her şeyini tükettiğinde yeteneğini kaybetmişti.

Gece. Ancak Devin'den uzun süre ayrı kalması güçlerinin tekrar neredeyse normal seviyelere dönmesini sağlamıştı ve bu birkaç saniye sürmedi. Alex'i hissedebiliyordu.

Alex'ten kalbine ve zihnine yayılan duyguların gücü onu derinden sarstı. Kalbi patlayacakmış gibi hissederek sertçe nefes verdi. Bunca yıldan sonra nasıl hâlâ onun hakkında böyle hissedebiliyordu? Alex'in onun intikamını alma konusundaki şiddetli kararlılığını hissetti.

Devin'in destekçileri, sadece Devin'e zarar vermek için değil, ona yaptıklarının intikamını almak için de bunu yapıyorlardı. Birkaç hafta içinde ayrılmak zorunda kalacağı için vicdan azabı duyuyordu ama bunu Devin için yaptığını bilmek onu bunu yapmaya kararlı kılıyordu.

Onu okumayı bıraktı ve kendisini izlediğini görmek için başını kaldırdı. Az önce ne yaptığını biliyor muydu? Onun hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışırken gözleri kocaman açılmıştı. Korkmuştu ama onun kendisi hakkında gerçekten ne hissettiğini de biliyordu. Bu onu şaşkına çevirmişti. Onu hâlâ nasıl böyle sevebiliyordu?

Başını iki yana salladı, gözlerini ondan ayıramıyordu. Kaçmak istiyordu: hem kaçmak hem de onun kollarına koşmak. Onu bükte. Ne yapacağını bilemeden parmaklarını birleştirdi. Eğer ona gelirse.... direneceğini sanmıyordu.

Alex, Anna'nın yüzündeki çelişkili duyguları izledi. Onun kendisini okuduğunu gördü ve kendisini ona açtığı için çok sevindi. Artık onun duygularını, arzularının sadece ve sadece onun için olduğunu biliyordu. Koşup onu kollarının arasına almak ve anlamsızca öpmek istedi ama kendini tuttu.

Yemek boyunca onunla nasıl etkileşimde bulunduğuna çok dikkat etmişti. İhtiyacı olan son şey, o öğleden sonra yaptığı gibi kendisini ona zorla kabul ettirmeye çalışmasıydı. Hayır, onu rahat bırakmaya devam edecekti.

Garson yaklaşarak tatlı isteyen olup olmadığını sordu ve masanın etrafındaki gerginlik biraz olsun dağıldı.

"Karının gelmesini beklerken sana eşlik etmemi istersen..." dedi Jasmine, ondan başka kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle.

Alex ona baktı, onu doğru duyduğundan pek emin değildi. Kız ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılık verince Alex ısırarak karşılık verdi. Kadın elini masanın altından Alex'in kalçasına kaydırınca Alex kaşlarını çattı ve elini çekti. Bir kadının dokunuşunu son birkaç yıldır çok özlemişti ama Anna ile olan ilişkisini bir kaçamak için tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu.

Özellikle de dansçı arkadaşlarından biriyle.

Jasmine pürüzsüz zeytin rengi teni ve uzun siyah saçlarıyla güzel bir kadındı. Koyu renk gözleri, içinde biraz da olsa Umutsuz bir baştan çıkarma. Anna'nın sıcak, içtenlikle parlayan gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyorlardı.

"Teşekkür ederim Jasmine, ama beklemekten memnunum."

Başını eğdi ve ona yakından baktı. "Katrina'nın nişanlısı Kurt'ü tanıyor musun?"

Alex kaşlarını kaldırdı. Öyle miydi? Eğer öyleyse, Kurt'ün açıklaması gereken çok şey vardı. "Neden sordunuz?"

Gülümsedi. "Ona benziyorsun."

"Bu iyi bir şey mi?" Kurt'ün kardeşi olduğunu kabul etmenin akıllıca olup olmadığından emin değildi.

"Kesinlikle kötü bir şey değil."

"Onu tanıyor musunuz?"

Jasmine, Anna'nın oturup Stefanie ile konuştuğu yere doğru baktı ve başını salladı. "Katrina ona pek iyi davranmıyor, o yüzden dışarı çıktığında beni ziyaret ediyor."

Alex çenesini sıktı ve öfkesini kontrol etmek için bir nefes aldı. O ve Kurt yarın konuşacaklardı.

"Neden ona iyi davranmadığını söylüyorsun?"

Jasmine gözlerini devirdi. "Bugün nişan yüzüğünü bile takmıyor. Belki de senin Kurt'ten daha iyi olduğunu düşünüyordur. Belki de sen

Onun etrafında dikkatli ol. Erkekleri ayartıyor ve sonra onları görmezden geliyor. Kurt artık onu ziyaret etmeye bile zahmet etmiyor."

Kurt onu ziyaret etmiyordu çünkü her ziyaret ettiğinde kız zarar görüyordu ve Alex ona durmasını söylemişti. Alex onun kendisini görmezden geldiğini düşünmesinin kötü davranmasından daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"Onu da aldatıyor," dedi Jasmine komplocu bir fısıltıyla. "Kurt'ün ayrıntılı akşamlar ayarladığından bahsettiğini duydum, ama Kurt'ü aradığımda, onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ben de bilmiyorum.

Bunu kimin yaptığını biliyorum ama Kurt değil."

"Katrina'ya kötü davrananın Kurt olmadığını nereden biliyorsun?"

Jasmine ofladı pufladı. "Kurt'ün onu sevdiğini biliyorum ama onu gerçekten çok incitti."

Alex'in gözleri kısıldı. "Ve o bir dansçı arkadaşına aşıkken sen ona yatağını mı açıyorsun? Onu aldatmak yerine ilişki üzerinde çalışması için teşvik etsen daha iyi olmaz mıydı sence?"

"Onunla evlenmek zorunda olduğunu söyledi. *Evlenmek zorunda*. Ben sadece... onu rahatlatıyorum."

"Madem Kurt'le ilgileniyorsun, o zaman neden bana asılıyorsun?"

Gülümsedi ve omuz silkti. "Buraya pek sık gelmiyor."

Alex iğrenmişti ama kibar kalmaya kararlıydı. Jasmine'in Anna'nın arkadaşı olmadığına dair bir his vardı içinde ama yine de birlikte dans etmişlerdi. "Teklifin için teşekkür ederim Jasmine, ama beklemekten ve karımla işleri yoluna koymaktan memnunum."

Jasmine elini tekrar onun elinin üzerine koydu. "Eğer fikrini değiştirirsen....."

Ona çapkın bir gülümseme verdi. "Bana haber ver."

Alex bir inilti ve ardından bir çarpma sesi duydu ve Anna'nın masadan uzaklaştığını görmek için döndü.

"Siktir!" Alex mırıldandı, sandalyesini geriye itti ve onun peşinden gitti.

Aaron, Alex ve Jasmine arasındaki etkileşimi kısık gözlerle izlemişti. Alex, Kurt'ün o kadına ne yaptığını biliyor muydu? Anna dikkatini vermiyordu ve Jasmine'in kolunun öyle bir hareket ettiğini görmemişti ki Aaron onun Alex'in bacağını okşadığından emindi. Alex hemen elini çekti ve başını salladı; Aaron buna sevindi, yoksa gidip Alex'in suratına bir yumruk indirecekti.

Ama onunla konuşmaya devam edince, bu onu rahatsız etmeye

başladı. Alex zeki bir adamdı ama Jasmine manipülatifti ve uzun süredir oyunun dışındaydı. Anna bir süre sonra konuştuklarını fark etti ve Jasmine

Alex'in elini tuttu, yumuşak, boğuk bir çığlık attı ve masadan öyle bir uzaklaştı ki sandalyesi geriye düştü.

Aaron tüm etkileşimi izlemişti ve Alex flört etmemişti ama Anna bunu bilmiyordu. Tek gördüğü Jasmine'in ona dokunmasıydı. Jasmine yeni hayatında hassas bir noktaydı ve onun Alex'e dokunduğunu görmek iyi bir şey değildi.

Alex küfrederek onun peşinden gitti ve şaşkın bakışlarını Jasmine'in üzerinde bıraktı.

Aaron'la göz göze geldi ve kaşlarını kaldırdı. "Onu şimdiden manipüle mi etti?"

"Sen tam bir orospusun, Jasmine," diye homurdandı ve döndüğünde Alex'in Anna'yı ön kapının yarısına kadar yakaladığını ve arkadan belinden kavradığını gördü. Onu sertçe kendine doğru çekti ve kulağına konuştu.

Anna başını salladı ve Aaron gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görebiliyordu. Uzaklaşmak için çırpındı, ama Aaron onun kadar sert olmadığını görmekten memnundu.

Cameron çifti izlerken, "Onu rahat bırakacağını sanıyordum," dedi.

"Jasmine'le ilgilendiğini düşünerek onun gitmesine izin vermeyecek. Bu konuda endişelenmesine gerek yok."

Bu olay masadaki diğerlerinin de dikkatini çekmişti. Aralarındaki ilişkiyi bilenlerin yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bilmeyenler ise en az Jasmine kadar şaşkıındı.

"Anna, masada söylediklerim doğru. Seni seviyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok. Senden başka kimseyi arzulamıyorum."

Anna gönülsüzce ondan uzaklaşmaya çalışırken Alex'in sıcak nefesi kulağını gıdıkladı. Ona sarılmak iyi hissettiriyordu... çok iyi... ve çok doğru.

"Onun elini tutuyordun," diye inledi.

"Onunla yatmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Hayır dedim, birkaç kez." Tutuşunu hafifçe gevşetti ve onu yüzüne doğru çevirdi. "Kurt seni onunla incitti, değil mi?"

Anna onun endişeli gözlerinin içine baktı ve yavaşça başını salladı.

Alex kaşlarını çattı. "O konuşmaya başlayana kadar bilmiyordum, yoksa ondan uzak dururdum. Ve yarın kardeşimle bu konuda konuşacağım."

"Kurt yarın geliyor mu?" diye sordu koklamalar arasında.

Başını salladı. "Ve Vati. Chicago'dan dönüyorlar."

"Ah." Alex'in mavi gömleğinin altındaki geniş göğsüne baktı.

Bağlanma töreninden sonraki gece giydiğine benzer bir maviydi. Gözlerini neredeyse parlatan bir mavi.

"Anna, *Schatzi*," dedi sessizce, çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Eğer istersen geri çekilirim ama. " Yumuşakça gülümsedi. "Ben

Sanırım bunu yapmamı istiyorsun."

Gözyaşlarını kırıştırdı, yüzü netleşti ve kocasının gözlerinin içine baktı. Çoktan öldüğünü sandığı kocasının.

Hayatta olan. Ve onu daha önce tanıdığı zamanlardaki kadar nazik ve harikaydı. "Artık seni tanımıyorum," diye fısıldadı.

"Seni eve götüreceğimi ve ilişkimizinyürümesi için zorlayacağımı söylemiyorum.Sadece.bana bir şans ver Benimle zaman geçir. İzin ver ne paylaşayım

ve sen bana ne yaptığını anlatıyorsun. Evlendiğimden farklı bir kız olduğunu biliyorum Anna. Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum." Ona kalp eriten bir gülümseme verdi. "Barda erkeklere hayır dediğini gördüm. Birkaç kez. Her zaman bildiğim güçlü kadın oldun ve karım olduğun için gurur duyuyorum. Ama biz

her şeyi gerektiği kadar yavaş yapın."

Yüzünü kucakladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum, Anna. Tüm varlığımle seni seviyorum. Devin'in sana yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Ve bu çok yakında gerçekleşecek."

Onun doğru söylediğini biliyordu ama bir yanı hâlâ korkuyordu.

"Korktuğunu biliyorum *Schatzi*. Kendime söz verdim.

boşluk, sana baskı değil...." Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. ". değil

Seni öpeceğim." Sesi boğuk çıkıyordu. "Bana yapmamamı söyle, ben de durayım." Adam yüzünü onunkine yaklaştırırken Anna onun gözlerini aradı. "Bana durmamı söyle, Anna," diye fısıldadı adam, dudakları birbirinden bir santimetre kadar uzaklaştığında.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu istemiyordu. Dur.

Anna ve Alex konuşmaya başladığında birkaç dansçının nefesi kesilince Aaron sırtı öpüşüyorlardı. Jasmine'e baktı, eğer bakışlar öldürebilseydi Anna'ya hançer

fırlatırdı.

"Lanet olası yalancı," diye hırladı Jasmine.

"Kim?" Aaron onun öfkesiyle eğlenerek sordu.

"Alex. Karısını bekleyeceğini söyledi ve sonra o amcığın peşinden mi koştu?"

Hugo kuru bir sesle, "Katrina'ya ne dediğine dikkat ederdim, Jasmine," dedi. "O Alex'in karısı."

Hugo'ya bakarken Jasmine'in gözleri büyüdü. "Biliyor muydun? Başka bir adamın karısıyla mı çıkıyordun?"

"Bu sabaha kadar onun hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum. O da cumartesiye kadar bilmiyordu."

"Ve evet, Jasmine," dedi Aaron. "Bu Kurt'ün ağabeyi. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Kurt'ten uzak duracaksın. Alex'in sana kızmasını istemezsin. Güven bana."

Jasmine'in gözleri kısıldı. "Belki de Devin'i aramalıyım," dedi hınzır bir sırıtışla.

Seth, Tony ve Greg hemen ayağa kalktılar ve yüzlerinde tehditkâr bakışlarla ona doğru yürüdüler.

Seth çok rahat bir şekilde kadının yüzüne birkaç santim kalana kadar alçaldı. "Kadınları incitecek biri değilim ama Devin'in numarasına bakmaya kalkarsan boğazını keserim."

Aaron bu üç adamı hiç bu kadar agresif görmemişti. Normalde çok rahat bir adam olan Seth gerçekten dehşet vericiydi ve sesinde blöften eser yoktu.

Jasmine kaşlarını çatı. "Onu bu kadar özel yapan şey ne?"

Alex o anda geri döndü, kolunu Anna'nın omuzlarına doladı ve adamlarına sorgulayan bakışlar attı. "Neler oluyor?"

Alex, Jasmine'in etrafında dikilen adamlarının yüzlerindeki tehditkâr ifadeden endişe duyuyordu.

Greg Almanca olarak, "Devin'le irtibata geçmekle tehdit etti," diye cevap verdi.

Alex duygularını kontrol altında tutması gerektiğini bilerek derin bir nefes aldı.

Tony sırtarak, "Seth ona boğazını keseceğini söylemiş," dedi.

Alex Seth'e gülümsedi ve onun koruyuculuğunu takdir etti. Seth'e döndü

Jasmine'e baktı ve Jasmine onun bakışları altında büzüldü. *Güzel*. "Karıma yönelik tehditleri hafife almam," dedi alçak sesle ve Anna'yı kendine yaklaştırdı. Sinsi kadınlardan nefret ederdi. Bu gerçekten üzücüydü. Jasmine çok iyi bir

yetenekli bir dansçı ve güzel bir kadın. Kardeşi ne düşünüyordu ki?

Anna'nın başını öptü. "Anna, benim için Aaron'la burada kal, tamam mı?

Sabah görüşürüz."

Başını kaldırıp ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Jasmine'le ben ilgileneceğim." Anna'nın gözleri büyüdü ve adam onun korkusunu yeniden hissetti. "Anna, seni tehdit etti. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"O ne yaptı?"

"Devin'i aramakla tehdit etti."

Anna nefesini tuttu ve Jasmine'e baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, gerçekten şaşkındı. Anna'nın sesi Alex'i Jasmine'in Devin'le konuşmadığından emin olma konusunda daha da kararlı hale getirdi.

Alex Anna'yı koltuğuna geri götürmeye çalıştı ama Anna dönüp ona ters ters baktı. "Onunla yalnız başına bir yere gitmene izin vereceğimi gerçekten düşünemezsin."

"Yalnız gitmiyorum. Adamlarım gelecek."

Gözleri kısıldı ve kollarını kavuşturdu. Alex'in kaşları bu yeni, meydan okuyan Anna karşısında kalktı. Bu biraz seksiydi ve sırttı, bu da Anna'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. Gülümsemeyi bıraktı ama kalbi hâlâ ona duyduğu arzuyla çarpıyordu. Alt dudağı öyle dışarı çıkmıştı ki....

Başını hafifçe salladı ve ona sert bir bakış attı. "Anna, neler olduğunu görmeni istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Ne yapacaksın? Onunla yatacak mısın?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Şöyle bir baktı ve Aaron'ın yüzünde eğlenerek bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"İnatçı olduğunda seni uyarmıştım," dedi gülerek.

"Anna, lütfen bana güven. " Anna'nın kaşları daha da yukarı kalktığına

Daha yüksek. Tamam, bu muhtemelen en iyi kelime seçimi değildi ama onun Jasmine'in zihnini yeniden programladığını görmesine gerek yoktu. Sebastian yardım ederse, en azından, bu onun planıydı. Henüz bir Yaşlı olmadığından, Sebastian'ın yardımı olmadan pek çok şey yapamazdı. Sebastian reddederse, yarın Vati gelene kadar bekleyecekti. Vati bununla ilgilenecekti.

İzlendiklerini fark ederek etrafına bakındı. Az önce Anna'yı öptükten sonra, bir tehdidi ortadan kaldırmak dışında hiçbir şey yapmaya niyeti olmasa bile, Jasmine'le gitmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ellerini saçlarında gezdirdi ve gözlerinde meydan okuyan bir

beklentiyle kendisine bakan Anna'ya baktı. O

Bu yeni Anna'dan hoşlanmıştı ama yüzünü soğukkanlı tutmaya dikkat ediyordu. "Pekâlâ. Güzel. Önce tatlı ister misin?"

Anna şaşkınlıkla Alex'e baktı. Ona boyun mu eğmişti? Güzel. Yapmalıydı. Jasmine'in onun yanına tek başına yaklaşmasına asla izin veremezdi.

"Anna, tatlı ister misin?"

Tatlıyı dört gözle bekliyordu ama Jasmine'in Alex'e dokunduğunu görünce iştahı kaçmıştı. "Evet... Sanırım öyle."

Alex ona sırtıttı ve sonra adamlarına bakarak Almanca bir şeyler söyledi. Seth eğilip Jasmine'e ve ona sessizce bir şeyler söyledi gözleri büyüdü ve ayağa kalkmasına yardım etti. Onlar gittikten sonra Alex Anna'yı Jasmine'in evine götürdü ve oturdu.

"Bu da neydi şimdi?" Lara sordu.

Alex'in yüzü sertleşti. "Anna'yı, yani Katrina'yı tehdit etti. Buna izin vermeyeceğim."

Lara'nın gözleri büyüdü ve sonra gülümsedi. "Özrünün saçma olduğunu anlamıştım." Başını salladı ve Anna ile Alex'in arasına baktı. "Yani siz ikiniz gerçekten evli misiniz?"

Anna başını kaldırıp kendisine dikkatle bakan Alex'e baktı. "Bilmeleri sorun olur mu?"

"Bunun için biraz geç," dedi gülümseyerek, kalbi ona duyduğu sevgiyle kabarıyordu. "Bu... tehlikeli değil, değil mi?"

Alex başını salladı. "Sebastian Tom'un korumasını güçlendirdi ve ben de seni koruyabilirim." Gözleri sertleşti. "Seni koruyacağım," diye yumuşak bir sesle ekledi ve sonra Lara'ya baktı. "Ja, bu benim karım." Kolunu tekrar Anna'nın omuzlarına doladı. "Bir iş gezisine çıktım ve bir kaza oldu. Ona öldüğüm söylenmiş."

"Ama sen birkaç aydır buradasın," diye sordu Lara. "Öyle değil mi?"

Alex başını salladı. "Ve yaptığım şeyi yapmak için kendimce nedenlerim vardı, bunları tartışmaya yetkim yok. Ama Anna'yla bunları konuştum." Anna'ya şefkatli bir gülümseme verdi. "Bu meseleler üzerinde çalışacağız."

"Artık sana Anna demeye başlayalım mı?" Lara gülümseyerek sordu.

Anna başını salladı. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

Alex başını salladı. "Lütfen ona Katrina demeye devam edin. Ben de hatırlamaya çalışacağım," diye ekledi gülümseyerek.

Tatlı geldi ve sohbet başka konulara kaydı. Anna ona hüzünlü bir gülümseme veren Hugo'ya baktı. Kalbi onun için acıyordu ama olması gereken yerde olduğunu hissettiği gerçeğini inkar edemezdi. Alex'le birlikte.

Herkesi şaşırtan bir şekilde, Alex yüklü yemek faturasını ödemekte ısrar etti. "Anna'nın etrafında iyi arkadaşları olduğu için çok mutluyum," dedi. "En azından bunu yapabilirim."

"Parti mi vereceksin?" Aaron sandalyesinde arkasına yaslanıp sırtarak sordu.

Alex sırtıttı. "Belki, ama bizim eskiler gibi değil." Anna'ya baktı. "Belki bir düğün resepsiyonu? Bizimkini hiç yapamadık."

Anna iç çekti. "Bu doğru." Alex gitmeden önce bunu planlamaya başlamışlardı ama hiç gerçekleşmemişti.

Alex, Anna'nın ayağa kalkmasına yardım ederken yumuşak bir sesle, "*Gel bakalım*," dedi. "Sana bizim için satın aldığım evi göstereyim." Onun yanağını okşadı. "Benimle kalmanı beklemiyorum ama evi görmeni çok isterim."

Anna'nın kalbi onun dokunuşuyla çırpındı. Ve onun anlayışıyla. "Bu hoşuma giderdi."

Vedalaştılar ve çıkışa doğru yöneldiler. Alex Aaron'a onu geç saatlere kadar dışarı çıkarmayacağına söz vermişti, Aaron da ona belki de çıkarması gerektiğini söylemişti.

Anna şehir arabasının arkasında Alex'in yanına kıvrıldı, başını onun göğsüne yasladı ve iç geçirdi. Alex'in sağ elinin parmaklarını takip ederek parmağını alyansının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ takıyorsun," diye yorumladı, kendisinininkini çıkardığı için suçluluk duyuyordu.

"Hugo iyi bir adam, Anna. Seninkini neden çıkardığını anlıyorum. Ama," derin bir nefes aldı. "Umarım yakın gelecekte bir gün tekrar takmaya istekli olursun." Çenesini kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Ama sadece sen hazır olduğunda. Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum."

"Baban bana, eğer... seninle birlikte olmak istemezsem, boşanmaya izin vereceğini söyledi."

"Evet, biliyorum. Ondan ben istedim." Anna'nın nefesi kesildi. "Sen mi istedin?"

"*Schatzi*, zorla sevmek hiç de sevgi değildir. Onunla konuştum ve beni seçmekte tamamen özgür olduğunu bilmen gerektiğini söyledim. Bizi seçmekte.

Çekip gidebileceğini bilmen gerekiyordu. Ancak o zaman benimle gerçekten birlikte olmak istediğini anlayabilirdim."

Anna yumuşak bir sesle, "Ama siz hâlâ benim Ustamsınız," dedi.

"*Evet*, Anna. Emrediyorum. Ama hayatın tehlikede olmadığı sürece sana hiçbir şey yapmanı emretmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Anna yüzüğünün izini sürmeye devam ederken arabayı birkaç dakika boyunca sessizlik doldurdu. "Sen... Yani, benim özgür olmamın bir yolu var mı?"

Adamın kalp atışlarının arttığını duydu ve derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle," dedi usulca. "Daha önce hiç yapılmadı ama Sebastian işe yarayacağına inanıyor."

"Ne oldu?" Neyle ilgili olduğundan korkarak gerildi.

"Son ritüeli gerçekleştirmemek için. Yapabilirim ama o zaman kalıcı olarak bana köle olarak bağlanmış olursun. Devin'in yerine benim akılsız kölem olursun. Ben bunu istemiyorum. Özgür olmanı istiyorum."

"Ama baban her zaman ona ait olacağımı söyledi."

Alex iç çekti. "Bir dereceye kadar doğru. Baban seni ona verdi. Ama bu farklı bir hediye. Devin seni kölesi olmaya zorladı, ben de öyle yaptım. Seni tamamen kontrol etmesini engellemek için. Bu bağlar, inanıyoruz ki Doğum günün geçtiğinde ve son ayın yapılmadığında çözülür. Sen Vati'ye bir Yaşlı-Mürebbiye olarak verildin, köle olarak değil."

"Bu geri alınabilir mi?"

Alex tereddüt etti. "*Hayır*, ama Vati ve ben uzun uzun konuştuk ve eğer Yaşlı-Mürebbiye olmaya devam etmek istemiyorsan, seni bu şekilde kullanmayacağımız konusunda anlaştık. Teknik olarak hala öyle olacaksın, ama sadece... bu şekilde kullanılmayacaksın."

"Yani beni doğum gününden sonraya kadar saklayacak mısınız?"

"*Nein*. Devin'le yüzleşmeliyim. İhtiyarların önünde ondan daha güçlü olduğumu göstermeliyim ki kararlarım itiraz edilmesin."

"Gerçekten onunla yüzleşecek misin?"

"Yapmalıyım."

"Yine de çok güçlü."

"Sen onunlayken olduğu gibi değil. Ve sürpriz yapma şansım var. Hâlâ St. Petersburg'da olduğuma inanıyor. Ne Vlad ne de Peter ona aksini söyleyecektir."

"Peki... onunla ne zaman yüzleşeceksin?"

"Doğum gününden önce herhangi bir zamanda yapılabilir, ama biz bir zaman seçtik." Sesi alçaldı ve çok kasvetli bir hal aldı.

"Ne zaman?" diye fısıldadı. "Tyler'ın cenazesinde."

"Tyler?" Anna haykırdı. "Ama Tyler değil....." Sözüünü yarıda kesti.

"Sen onu öldürecek misin?"

"O benim son hedefim."

"Oh." Anna ürperdi. "Ne zaman?"

"Kasım'ın ilk haftası."

"Ve şimdi ile o zaman arasında bir zamanda Oscar?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet."

"Ah." Anna'nın zihni biraz uyuşmuştu. Onuninsanları öldürmektenbahsettiğini duymak çok tehlikeliydi. Biraz korkutucuydu.

"Anna, Oscar'ın sana ne yaptığını biliyorum. Devin'in seni öldürdüğü gece." Titrek bir nefes aldı, korkunç anılar zihnini dolduruyordu.

"Oğulların sana ne yaptığını biliyorum, bu yüzden onlar benim listesi."

Anna gözyaşlarını geri kırttı, duyguları onu boğmakla tehdit ediyordu. Alex

onu gerçekten koruyabilecek tek kişiydi. Onun intikamını gerçekten alabilirdi. Devin'le gerçekten yüzleşebilir ve kazanabilirdi.

"Devin sana yaptıklarından dolayı acı çekecek *Schatzi*. Sana söz veriyorum. Eğer Jack hayatta olsaydı, hemen yanında olurdu." Alex küçük bir gülümseme verdi. "Ama sen zaten ondan intikamını aldın." Yanağını okşadı ve onu nazikçe öptü. "Sen güçlü bir kadınsın Anna. Bir Yaşlı'ya layık bir kadın."

"Daha önce hiç güçlü hissetmemiştim," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Çünkü Devin bunu hiç istemedi. Seni öyle bir dövdü ki İçinizdeki gücü bilemezsiniz. Gücünüze hayranım." Sırıttı. "Bu gece bana karşı koyman hoşuma gitti."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?" Başını salladı. "Çok seksiydi."

Anna bir kıkırdama çıkardı ve Alex'in sırtışı genişledi. "En sevdiğim ses." Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Seni seviyorum, *Schatzi*. Seni genç ve korkak olduğun zamanlarda sevmiştim. Şimdi daha yaşlı ve güçlü olduğun

için seni h  l   seviyorum. Sen d  nyanın en g  zel kadınısın. Hem için hem de dışarı."

Dudakları onunkileri hafifçe okşadı ve Anna elini onun sert göğsüne ve boynuna doğru kaydırды. Adam, Anna'nın ayrık dişlerinin arasından geçmeden önce diliyle dudaklarının dış hatlarını çizdi. Anna yumuşak bir inilti çıkardı ve öpücüğü derinleşti. Adam onu sıkıca kendine doğru çekti ve kadın onun arzusunu hissedebiliyordu; bu arzu kendisinininkiyle eşleşiyordu. Adam uzaklaştığında, araba binanın önünde durduğunda, kadının dudakları şişmişti.

Elmacık kemiklerinin izini sürdü ve parmak uçlarını gülümseyerek pürüzsüz yanaklarında gezdirdi. "Tıraş olman hoşuma gitti."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek onu nazikçe öptü ve ardından açık kapıdan dışarı çıkarak ona yardım etmek için elini uzattı. "*Kom mit mir, mein Liebe.*"

Asansörle en üst kata çıktılar. Anna asansör kapılarının yansımada bir an için ona baktı ve sonra uzanıp kollarını onun boynuna doladı. "Beni tekrar öp," diye fısıldadı.

Adam sırtıttı ve öyle yaptı. Asansörün sesini zar zor duydu ve adam onu kucağına alıp açılı bir duvara yerleştirilmiş bir kapıya taşıyana kadar durduğunu fark etmedi. "Seni içeri taşımamın bir sakıncası var mı?" diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Kollarını onun boynuna daha sıkı doladı ve başını salladı. Yere yatırılmak istemiyordu, onun kollarından ayrılmak istemiyordu. İstiyordu... Onun kendisiyle sevişmesini istiyordu. Adam kapıyı açıp dairesel bir giriş holüne girdiğinde yüzüne baktı.

Adam gülümsedi ve onu ayağa kaldırmak için hamle yaptı ama kadın başını salladı.

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde sorular vardı.

Yanağını okşadı ve onu öpmek için eğildi. "Benimle seviş," diye fısıldadı.

Bir süre ona baktı, gözlerini inceledi ve sonra başını salladı. Onun gözlerinden anladığını gördü. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı. Aralarındaki bağı yeniden kurması gerekiyordu. O onun karısıydı ve dünyada onun yerini alabilecek kimse yoktu. O başka erkekleri sevmiş olabilirdi. gitmişti ama kalbi ondaydı ve hep öyle kalacaktı.

Sevişmeleri uzun, tatlı ve sarsıcıydı. Alex, vücudunu onunkisiyle birleştirirken gözlerinin içine baktı. Bay J. olarak kullandığı prezervatifin engeli olmaksızın onun içinde, onu doldurduğunu hissetmek gözlerini yaşarttı.

"Sen benimsin," diye fısıldadı. "Bedenini bana verdiğin gibi aldım." Yanaklarından süzölen gözyaşlarını sildi ve nazikçe gülümsedi. "Biz karı kocayız. Bizi hiçbir şey ayıramaz."

Adam hareket etmeye başladığında kollarını onun boynuna doladı.

Onun

piercingler onu tam da doğru şekilde ovuşturdu ve yüksek sesle inledi. Onu derinden öptü ve sonra Almanca mırıldandı. Kadının içinde güçlü bir orgazm başladığında başı döndü.

Düğün günlerinde olduğu gibi onunla kaynaştığını hissederken gözleri kapandı. Ruhları bir kez daha birbirine değdi, aralarındaki bağ yenilendi, şimdi daha güçlüydü çünkü Anna eskisinden daha güçlü bir kadındı. Onun gücünün kendisini bir kalkan gibi sardığını hissetti ve bu bir Hoş geldin hissi.

Bir kez daha bir bütün oldular.

Otuz Beşinci Bölüm

Alex, yatağında huzur içinde uyuyan sevgili karısına, hazinesine şefkatle baktı. Elini onun açıkta kalan kolunda gezdirdi ve teninin ne kadar yumuşak olduğuna hayret etti. Kızarmış yanağını okşadı ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

Onunla sevişmek beklediği bir şey değildi ama çok hoşuna gitmişti. Kendini yeniden bütün hissetmişti. Uzun zamandır ilk kez kendisi gibi hissediyordu. Tüm benliğiyle. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Bu kadar basitti.

Yarım saat önce uykuya dalmıştı ve tek yapabildiği orada uzanıp onun uyumasını izlemektir, kalbi yeniden birlikte oldukları için sevgi ve minnettarlıkla doluydu. Onun da kendisi gibi aralarındaki bağın yeniden kurulduğunu hissettiğini biliyordu. O da Gülümsedi, evlilik yüzüğünün yakında tekrar yerine takılmasını bekliyordu.

Kapı yumuşak bir sesle çalındı. Anna'yı uyandırmamayı umarak usulca, "Gel," diye seslendi.

Kapı açıldı ve Tony kafasını içeri uzattı. Anna'yı yatarken gördü. ve sırtı. Şehvetle değil, ait olduğu yere döndüğü için duyduğu mutlulukla.

"Jasmine'le ilgilenecek misin?" Tony sakın bir sesle sordu.

Lanet olsun. O kadını unutmuştu. Anna'nın boşalırken tutkuyla attığı çığlıkları duymuş olması fikri karşısında sırtı ve sonra onun bedeninin içinde olmanın verdiği mutluluğu hatırlayarak ürperdi. Ah, bunu hayatının geri kalanında her gün yapabilir ve yine de doyamazdı.

"Evet. Sebastian burada mı?"

Tony başıyla onayladı. "Memnun görünüyor."

"Öyle olsa iyi olur." Alex sırtı ve ayağa kalktı. "Birazdan çıkacağım."

Tony başıyla onayladı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Alex ayağa kalktı ve buruşuk kıyafetlerinden başka bir şey giymek için dolabına doğru yürüdü.

Daha önce bir kenara atılmış olan elbise kıyafetleri. Anna'nın geniş yatağındaki küçük bedenine baktı ve memnuniyetle iç geçirdi.

Sadece birkaç hafta sonra Devin'den sonsuza dek kurtulacaktı.

Alex aile odasına girdiğinde Jasmine'in kanepede oturduğunu ve adamlarının izleyip güldüğü televizyona boş boş baktığını gördü. Alex odaya girdiğinde Jasmine başını kaldırdı ve ona çapkınca gülümsedi, ama kaşlarını çattı ve onun yerine dudağını ısırdı.

Odanın arka tarafında duran Sebastian, içeri girdiğinde ona eğlenerek gülümsedi. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Alex sırtışını bastıramadı ve başını salladı. Anna'nın hayatına geri dönmesi ona dünyayı karşısına alabilecekmiş gibi hissettirmişti. "Bu kötü bir şey mi?"

Sebastian kıkırdadı. "Hiç de değil. Eğleniyor gibi görünüyor." "Bu duvarlar önceki evim kadar ses geçirmez değil, ha?" Alex

kıkırdadı.

"Hayır. Ve oldukça hevesli bir aşıktır."

Alex kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Sen... ben yokken yapmadın, değil mi?" "Alex, ben burada değildim, hatırladın mı? Eğer burada olabilseydim

senden çok önce serbest bırakılmıştı."

"Bu kurallardan nefret ediyorum."

Sebastian omuz silkti. "Onları ben yapmadım."

"Onun karısıyla mı yattın?" Jasmine kanepede arkasını dönerek sordu.

Alex gülümsedi. "Evet. Aslında," diyerek odanın etrafını işaret etti.

"Bütün erkeklerim yaptı. Tabii bu biz evlenmeden önceydi." Gülümsedi.

Jasmine sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. "O

gerçekten bir sürtük," diye tükürdü Jasmine.

"Peki seni daha iyi yapan ne?" Alex karşılık verdi.

Ağzını açtı ve sonra kapattı, açıkça nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Ben bir horoz alay değilim."

Alex şaşkınlıkla kadına baktı. "Karımdan bahsettiğinizin farkındasınız, değil mi?"

Jasmine omuz silkti ve gözlerinde baştan çıkarıcı bir parıltıyla ayağa kalktı. "Hadi ama Alex. O kadar iyi olamaz."

Alex bir süre ona baktı ve sonra odaya göz gezdirdi. Diğer adamlar kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu ve bu durum onu çok eğlendirdi. "Bacaklarınızı güçsüzleştirebilir ve kadınlarla birlikte olmaktan o kadar da hoşlanmıyor."

Jasmine gözlerini devirdi. "Bundan şüpheliyim."

Alex bir an Anna'nın uyanık olmasını diledi, böylece onun yanıldığını kanıtlayabilecekti. "O kadar iyi olamazsın, yoksa kardeşim senden bahsetmiştim."

"O kadar iyi olamaz, yoksa Kurt bana gelmezdi." "Eğer kardeşim onunla yatmış olsaydı, kışına tekme basardım." Onun Gözleri kısılmıştı. "Seninle yatacak kadar çaresiz olduğunu bilseydim, Anna ile birlikte olmasına izin verirdim."

"Kardeşinin karınla yatmasına izin mi verecektin?" Jasmine'in gözleri kocaman açılmıştı.

"Son birkaç aydaki davranışlarına rağmen ağabeyimin ona çok değer verdiğini biliyorum. Daha önce ona evlenme teklif etmişti ama-"

"Alex, neden ona karşı kendini haklı çıkarıyorsun?" Sebastian sessizce Almanca sordu. "Ona hiçbir şey kanıtlamana gerek yok."

Alex içini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. Sebastian haklıydı. Sığ ve aptalca davranıyordu. "Bunu nasıl yapmalıyız?" diye İngilizce sordu, Jasmine'e her şeyi unutturmadan önce onu korkutmak istiyordu.

Sebastian omuz silkti ve Jasmine'e doğru yürüyerek onu inceledi. "Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu gergin bir sesle.

Alex tehditkâr bir sesle, "Sen sevdiğim kadın için bir tehditsin," dedi. "Anna'ya zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Jasmine'in yüzü soldu. "Ona gerçekten bir şey yapmazdım," diye ciyakladı.

Alex, "Senin sözüne inanmayacağım," diye homurdanarak Jasmine'in sıçramasına neden oldu. "Lütfen beni öldürme," diye fısıldadı.

Alex hınzırca gülümsedi. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. Henüz." Öfkesinin yüzeye çıktığını hissetti. "Ve o noktaya gelmene izin verilmeyecek."

Sebastian'a baktı. Devin'le ilgili tüm anılarını silecekler ve umarım onu etrafta olması daha hoş bir insan haline getireceklerdi. Sebastian'ın burada olmasından memnundu. Yapmak istediği son şey onun zihnini kızartmaktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Sıcaklık Anna'yı ılık bir gündeki güneş ışığı gibi sarmıştı. Gerindi ve ardından yanındaki derin kıkırdama sesiyle gülümsedi. Alex! Yaşıyordu! Onunla birlikteydi, yatağında sarmaş dolaştı.

Yavaşça gözlerini açtı, yıllar sonra ilk kez sevgili kocasının yanında uyanmanın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu. Onun yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki sevgi kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Günaydın," dedi usulca, eğilip onu dudaklarından hafifçe öpmek için. Kolu dirseğinden bükülmüştü, başı elinin üzerindeydi ve eli ağır bir şekilde kadının kaburgalarına dayanıyordu. İyi bir ağırlık.

"Günaydın," diye karşılık verdi. Adam ona gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı ve kadın adamın sağ tarafında, gözünün hemen altında yuvarlak bir yara izi fark etti. omzuna yakın köprücük kemiği. Elini göğsünde gezdirerek parmağıyla ışıklı noktanın izini sürdü. "Ne oldu?"

Yere baktı ve bir an için kaşlarını çatı. "Birini kızdırdım ve beni vurdular."

Anna'nın gözleri büyüdü. "Oh, Alex." Eğildi ve o noktayı öptü. "Acıdı mı?"

Alex kıkırdadı. "Çok acıdı ama kalıcı bir hasar yok."

Dilini hafifçe kabarmış derinin üzerinde gezdirirken Anna'nın vücudu karıncalandı ve elini sırtına doğru kaydırarak vücudunu onunkine bastırdı.

"Mmm," diye gürledi ve sırt üstü yuvarlanarak onu da yanında götürdü.

Adamın siki kadının amını okşadı ve kadın kıvranarak onu içine almak için kendini adamın vücuduna doğru indirmeye çalıştı. Kalçalarını kavrayan adam, onu aşağı iterek buna mecbur kaldı; ıslak, şişmiş kıvrımları ayrıldı ve içeri girmesine izin verdi.

Adam Anna'yı tamamen doldurduğunda ikisi de iç çekti ve birkaç dakika boyunca birbirlerini en samimi şekilde hissederek orada yattılar. Anna'nın başı adamın göğsündeydi ve kalbinin hızla çarptığını duyuyordu. Kalçalarını hafifçe kaydırdı ve çarpıntı daha yüksek ve daha hızlı hale geldi.

Sırttı ve başını kaldırıp gözlerinde muziplikle ona baktı.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladı gülümseyerek. Kadın masumca omuz silktileri ve adamın gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Adam Almanca bir şeyler mırıldandı ve kadının kalçalarını kavrayarak onu hareketsiz tuttu.

"Oh!" diye haykırdı şaşkın bir tutkuyla ve hafifçe doğruldu, elleri adamın pürüzsüz, sert göğsündeydi. Onunla birlikte hareket etmeye çalıştı, ancak güçlü elleri onu sıkıca tutarken, tekrar tekrar tam boyunu içine soktu. Onun

Karın kasları her itişte kasıldı ve üst bedenindeki kaslar onu hareketsiz tutarken esnedi. Başını arkaya düştü ve adam onu sevgi dolu bir güçle içine alırken yüksek sesle inledi. "Oh, Tanrım, Alex!" diye çığlık attı, öyle bir güçle boşaldı ki neredeyse kör olacaktı. Renkler içinde havai fişekler gibi patladı, her düşüncesini ve sinirini tüketti. Elleri belinde sıkılaştı, içinde patlarken parmakları yumuşak ete gömüldü ve "Ah, benim Anna'm!" diye bağırdı.

Alex'in göğsüne doğru yığıldı, kasları vücudunu dik tutamıyordu. Alex onun sırtını yavaşça okşadı ve kalp atışlarının yavaşlamasını dinledi.

"Sanırım bu benim en sevdiğim ses," diye mırıldandı, parmağını yüzünün önündeki meme ucunun etrafında gezdirerek.

"Neymiş o?"

"Kalp atışların. Dünyadaki en harika ses." "*Schatzi...*" diye mırıldandı, kollarını onun etrafında sıkarak.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

Kıkırdarken göğsü gümbürdedi. "Çok isterdim ama bu sabah dersin var ve Şirket'e ne kadar para bağışlamış olursam olayım, Vincent'in en sevdiği dansçıyı bütün gün yatakta tutmamdan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Gerçekten çok bağış yaptınız mı?"

Tekrar kıkırdadı. "Çok fazla şey alabileceğimden emin olmak istedim erişebildiğim kadar eriştim. Vincent tiyatroya benim adımları vermeyi teklif etti ama bunu bu yüzden yapmadım."

"Senin kim olduğunu biliyor mu? Yani, benim kocam olduğunu?"

"Seni ve Aaron'ı tanıdığımı biliyor ama bundan fazlasını bilmiyor. Sanırım bu sabah gerçeği öğrenecek." Adam kızın saçını hafifçe çekiştirdi ve kız başını kaldırıp ona baktı. "Bu iyi mi?"

Anna onun kendisiyle birlikte olmak isteyip istemediğine karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacı olup olmadığını sorduğunu biliyordu. Ama istemedi. Nerede olduğunu biliyordu.

aitti. Hugo'yu düşündüğünde kalbi üzüntüyle burkuluyordu ama gerçeği değiştiremezdi. O Alex'e aitti.

Başını salladı. "Kim olduğunu saklamana gerek yok. Ben senin karınım. Sen de benim kocamsın." Ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Sanırım alyanslarımı tekrar takmak istiyorum."

Gözleri parladı ve sırıttı. "Oh, *Schatzi*. Beni erkeklerin en mutlusu yaptın." Onu dudaklarından öptü ve sonra yan tarafına çevirdi. "Bu benimle yaşamak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Bir kadın kocasıyla birlikte yaşamalı, değil mi?" "Evet.

Kesinlikle."

Alex özür dileyerek, "Hizmetçim yok," dedi ve ona bir eşofman altı ile bir tişört uzattı. "Tony aramızdaki en kısa boylu kişi."

Anna onu zar zor duydu, gözleri onun göğsüne takılmıştı. Üzerinde sadece dar bir lacivert kot pantolon vardı ve inanılmaz derecede seksi görünüyordu, başka bir şey düşünemiyordu. "Ha?"

Kıkırdadı ve ona doğru yürüdü, eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Bana bakışını seviyorum."

Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Çok güzel görünüyorsun." Adamın yüzüne baktı. "Ne dedin sen?"

Güldü. "Dedim ya, hizmetçim yok. En azından yatılı bir tane yok. Frau Gersten elbiseni çoktan temizletmiştir." Adam giysileri tekrar uzattı ve bu kez kadın aldı. "Büyük olduklarını biliyorum ama daha küçük bir şeyim yok. Geceyi bu kadar erken geçirmeni beklemiyordum."

Anna dudağını ısırıldı. "Yapmamalı mıydım?"

Alex onun önünde diz çöktü ve yanağını okşadı. "Bunu yaptığın için çok mutluyum. Çok mutluyum. Benimle kalmaya karar verdiğin için daha da mutluyum."

"Ben de."

Alex'in komodinin üzerindeki telefonu çaldı ve ona uzandı. "Vati," dedi telefona bakarak. "Giyin de seni eve bırakayım, böylece derse yetişebilirsiniz." Telefona Almanca cevap verdi ve ayağa kalkarak sınıfa doğru yürüdü.

Pencere.

Anna çok büyük gelen kıyafetlerini giydikten sonra geniş banyoda saçlarını taramak için bir tarak buldu ve sonra

yüzünü olabildiğince iyi yıkadı. Alex'in iyi cilt bakım ürünleri vardı ama bunlar makyajı temizlemek için tasarlanmamıştı.

Alex birkaç dakika sonra içeri girdi ve kollarını onun beline doladı. "Yarın burada kendi eşyalarına sahip olacaksın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve arkasını döndü. "Vati ve Kurt biraz önce geldiler. Cenaze töreni biter bitmez Chicago'dan ayrıldılar. Dinlenecekler ve sonra belki onlarla öğle yemeğinde buluşabiliriz?"

Anna dudağını ısırdı. Wilhelm ve Kurt'ü düşündüğünde hâlâ acının sızısını hissediyordu. "Eğer istersen," dedi usulca.

Alex başını eğdi. "Anna, eğer istemiyorsan söyle."

Sinirle yutkundu ve adamın göğsüne baktı. "Onlar... Bunu bilerek yapmadıklarını

.....b
iliyorum ama beni incittiler. Babanı son gördüğümde....."
İç çekti. "Onları görmem gerektiğini biliyorum ama gerçekten görmek istemiyorum."

Alex başını yukarı kaldırdı ve ona nazik bir gülümseme verdi. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Yine de gidebilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Onlarla yemek yiyeceğime seninle yemeyi tercih ederim." Anna kıkırdadı ve onun sırtmasına neden oldu.

"Seninle öğle yemeğine çıksam, sonra da sen öğleden sonra prova yaparken ben de onları görmeye gitsem nasıl olur?"

Anna başını salladı. "Yine de provayı çok geç saatlere bırakmamalıyım. Kuğu Gölü'nde oynamıyorum." Kuğu Gölü, gala ve Hugo'nun balesinin olduğu Perşembe gecesi hariç, bu hafta boyunca sahnelenecekti. "Hugo'nun balesi muhtemelen öğle yemeğinden hemen sonra olacak."

Başıyla onayladı. "Simon'ı arayıp eşyalarınızı buraya getirmeleri için birkaç nakliyeciyi ayarlamasını isteyeceğim, umarım bu akşam. Ama bu mümkün değilse, o zaman yarın."

"Tamam." Sırıttı. Bu fikir hoşuna gitmişti. "Simon kim? Yani, kim olduğunu biliyorum. Kim olduğunu biliyorum ama seninle ilişkisi nedir?"

Alex kıkırdadı. "Simon, Bavyeralı Yaşlı Edwin Reisig'in en küçük oğlu. Birkaç yıldır burada yaşıyor, Deutsche Bank için çalışıyor ve ben buraya taşınmayı planlarken Edwin onunla temasa geçmemi önerdi. O da benim yüzüm olmayı kabul etti."

"Edwin'le tanıştım," dedi Anna usulca. "Çok iyi biri."

Başını salladı. "Babam ve o iyi arkadaşlar. Vitaly'nin cenazesinde

seni geri almaya çalışırken Vati'yi kimin destekleyeceğini soran Edwin'di."

Anna usulca gülümsedi. "O zaman onu bir daha gördüğümde iki kat teşekkür etmeliyim." Alex kaşlarını çatarak Anna'nın kıkırdamasına neden oldu. "Ben sadece ona bir içten teşekkür ederim, akıllara durgunluk veren bir oral seks değil." Yine kıkırdadı. "Sonsuza kadar böyle sahiplenici mi olacaksın?"

"Evet."

Sırıttı. "Benim için hiç sakıncası yok."

Alex, bugün tiyatroya girerken daha önce hiç olmadığı kadar farklı hissetti.

bir gün önce. Bugün Anna'nın elini tutuyordu: evlilik yüzüğünün yerine takılı olduğu sağ elini. Hatta ona öldüğü söylendiğinde kendisine verilen yüzüğü bile geri vermişti.

Vitaly onu parmağından çekip çıkarmış ve Anna'ya göndereceğini, böylece onun öldüğünü bileceğini söylemişti. Parmağına geri taktığında gözlerinden akan yaşlar bunun onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. Ağırılığı rahatlatıcıydı ve bir daha asla çıkarmayacaktı.

Sahne arkasına doğru yürürlerken Anna hafifçe titriyordu ve Alex onun elini nazıkçe sıktı. Arkadaşlarının Alex'le birlikte olmaları hakkında ne düşünecekleri konusunda gergindi. Özellikle de Kurt'le olan nişanının iptal edildiğini kimseye söylemediği için. Hiçbir zaman gerçek bir nişan olmaması gerekiyordu, sadece Alex işleri hallederken onun da biraz güvende olması içindi. İşler olması gerektiği gibi gitmemiştir.

Kanatlara doğru yürüdüler ve Anna durup gölgelerin arasından sahneye, arkadaşlarına baktı. Aaron bu sabah onun dairesine gittiklerinde evde değildi.

"Hazır mısın?" diye sordu nazıkçe, elini tekrar sıkarak.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Onu bir güzel öptü ve sonra Seth'le birlikte seyircilerin olduğu bölüme doğru yürürken Seth de sahneye doğru ilerledi. Yüzündeki parlak gülümseme

En azından bununla bir ilgisi olduğunu bilmek kalbini eritti. Kendi yüzündeki gülümsemeyle de kesinlikle bir ilgisi vardı.

Greg ve Tony bugün izinliydi. Üç silahlı adamla dolaşmasına gerek olmadığına karar verdi. Eğer bir sorun çıkarsa, sadece birkaç blok ötedeydiler. Hayatta olduğunu çok az kişi biliyordu, kimse onu aramaya gelmezdi.

Vincent onu gördü ve selamlamak için yanına gitti. "Bu sabah mutlu görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

Alex sırtışının yüzüne yayılmasına engel olamadı ve utangaç bir tavırla omuz silkti. "Öyleyim."

Vincent'in kaşları kalktı. "Nedenini sormak küstahlık mı olur?" Alex kıkırdadı ve Anna'ya doğru başını salladı. "Ellerine baksana."

"Katrina mı?" Vincent ona tuhaf bir bakış attı ve sonra gözlerini kıstı.

Sol elindeki ışıltıları fark etmemek zordu. Sol yüzük parmağında birkaç karatlık yüksek kaliteli pırlantalar taşıyordu.

"Bu onun nişan yüzüğü değil, değil mi?"

"Evet, öyle. Bu onun gerçek nişan yüzüğü. Ve evlilik yüzüğü."

Vincent gözlerini tekrar kıstı. "Geldiğindetaktığı diğer yüzüğü takıyor....." Alex'e baktı. "Evlendi mi?"

"O evli. O benim karım ve neredeyse beş yıldır evli."

Vincent ona baktı. "Bekle, ben senin öldü."

"Evet. Öyleydim ama değilim. Diğer herkes gibi ona da öldüğüm söylenmiş. Aaron'a da." Alex sahnede uzanan arkadaşına bakarken gülümsedi. "Devin Andersen'la tanıştın mı?"

Vincent'in yüzü karardı. "Maalesef, evet."

"Anna'yı kendine alabilmek için beni aldırđı. Buraya gelmesinin nedeni yeniden bir araya gelebilmemiz ve benim Devin." Hikâyenin tamamına yakın bir şey değildi ama Vincent'in ayrıntılardan habersiz kalması gerekiyordu.

Vincent uzun bir süre Anna'yı inceledi. "Göründüğümde daha hafif. onu hiç görmedim." Ona sevgiyle gülümsedi. "Neredeyse parlıyor." "Aşık

Anna gördüğüm en güzel manzara," dedi Alex usulca, sevgilisine bakarak.

"Buna katılmamak mümkün değil." Gülümsemesini Alex'e çevirdi.

"Onu güvende tutabilir misin?"

Alex ciddiyetle başını salladı. "Devin birkaç hafta önce buraya geldiğinde, onu bulmasını engelledim."

"Güzel."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Vincent asistanıyla konuşmak üzere sahneye çıktı. Alex, Seth'in yanındaki koltuğa yerleşti. Gözlerini

Anna pozisyonunu aldı ve ısınma hareketlerine başladı. Tanrım, bu kadını çok seviyordu! "Başka bir işe gitmek için onu nasıl bırakacağım, Seth?"

Aaron sadece ona bakarak bile Anna ve Alex'in tekrar bir araya geldiklerini anlayabiliyordu. Mutluluk saçıyordu, bu da onu daha da inanılmaz derecede güzel yapıyordu. Heteroseksüel erkeklerin onu uzaktan izlediğini görebiliyordu.

Zaman zaman çok seksi oluyordu ama bugün neredeyse gözlerini ondan alamıyorlardı.

Elbette, parıldayan sol eli de Alex'le tekrar birlikte olduklarını acı bir şekilde belli ediyordu.

Hugo yüzünde boyun eğmiş bir ifadeyle ona doğru yürüdü. "Bencil bir adam olsaydım kızardım," dedi kısık bir sesle, gözlerinde özlemle ona bakarak.

Aaron'ın kalbi onun için attı. Hugo'nun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. "Onu unutmak kolay değil."

"Onu unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "Onu hâlâ seviyorum." Hugo'ya orantısız bir sırtıma yaptı. "Onun gibi birini bulmaya çalışmaktan vazgeçtim."

"Vazgeçip diğer takım için oynamayı denememi mi söylüyorsun?"

Aaron güldü. "Hiç bu yönde bir eğilimin oldu mu?" Hugo başını salladı ve sırtı. "Hiçbir zaman erkeklere ilgi duymadım." "Dışarıda güzel kızlar var," dedi Aaron cesaretlendirici bir şekilde.

"Başka bir Katrina yok ama... olamaz da."

Hugo kaskatı kesildi ve Aaron bakışlarını Jasmine'in az önce sahneye çıktığı yere çevirdi. Onlarla birlikte dışarı çıkmış olan birkaç kişi ona kötü kötü baktı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve mutlu görünüyordu.

Aaron hemen Alex'i aradı ve hışımına yanına gitti. "Jasmine ile yattın mı?"

Alex'in gözleri büyüdü. "Neden bana böyle bir soru sordun ki? Tabii ki hayır."

Aaron, Jasmine'in sessizce oturduğu ve ayakkabılarını değiştirdiği sahneyi işaret etti. "O neden... mutlu?"

"Babasının alkolik olduğunu biliyor muydun?" Alex sakince sordu.

"Ne? Ben... hayır." Bunun konuyla ne alakası vardı ki?

"Çok ihmalkâr ve duygusal olarak istismarcı biriydi."

Aaron Alex'e bir bakış attı. "Bunun konuyla ne alakası var? Sen nereden biliyorsun?"

"Sebastian ve ben onun Devin'le ilgili anılarını silecektik.

Anna için tehdidi ortadan kaldırdık, ancak bunu yapmaya başladığımızda, onun bu şekilde davranmasına neden olan acıyı gördük." Alex gülümsedi.

"Sebastian onu iyileştirdi."

Aaron uzun bir süre Alex'e baktı ve sonra yüzünde nazik bir ifadeyle Anna'yla konuşan Jasmine'e döndü. Bugün kesinlikle farklıydı. "Bunu yapabiliyor mu?"

"Ölümsüzler her türlü şeyi yapabilirler."

Anna Jasmine'e sarıldı ve ona dostça bir gülümseme verdi ve Jasmine... içtenlikle mutlu görünüyordu. O kadını hiç böyle görmemişti.

"Ona bir şans ver Aaron. Sen yaparsan diğerleri de yapar. Geçmişte yaşadığı acılar yüzünden böyle davrandı."

Aaron yüzünü buruşturdu. "Tamam."

Anna boş odasına bir parça nostaljiyle baktı. Aaron'la yaşamayı özleyecekti ama Alex'in hayatta olması pek çok şeyi değiştirmişti. Hepsini de iyiye doğru.

Provan'dan sonra eve döner dönmez nakliyeciler gelmişti. Toplanmasına yardım etmişlerdi ve o orada dururken eşyalarını teslim ediyorlardı. Alex diğer odada Aaron'la konuşuyordu ve ona kendine birkaç dakika ayırdı.

Şirketteki arkadaşları Alex'le olan ilişkisini çok desteklemişlerdi, özellikle de Alex'in Devin'i ondan uzak tutabilecek kişi olduğunu öğrendiklerinde. Herkes Devin'in kim olduğunu biliyordu ve birden fazla kişi onun bir daha gelmesini istemediklerini söylemişti.

Jasmine bu sabah için büyük bir sürpriz olmuştu. Anna onda farklı bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Daha huzurlu görünüyordu. O ne zaman davranışından dolayı Anna'dan özür dilemeye geldiğinde, gerçekten samimi görünüyordu. Eskisi gibi değildi. Yine de Anna onun yanında biraz temkinli davranıyordu.

Bu gece Wilhelm ve Kurt'le yüzleşmek zorundaydı. Bunu dört gözle beklemiyordu. Birincisi, Alex'le baş başa fazla zaman geçirememişlerdi. Alex'in nasıl kaçtığını ya da yakalandığında neler yaşadığını hâlâ öğrenememişti. Şu an ile Tyler'ın cenazesi arasında ne olacağını bilmiyordu.

"Anna?" Alex odaya girdi ve ona parlak bir gülümseme verdi.
"Hazır mısın?" Yüzünde hafif bir gülümsemeyle pencereye doğru baktı.
Anna onun bakışlarını takip etti ve rüyasında ona görüldüğü noktaya baktığını fark etti. Ya da daha doğrusu "Bu bir rüya değildi, değil mi
Ne oldu?" diye sordu. "Seni rüyamda gördüğümde."
Alex biraz utanmış görünüyordu. "Hayır. Sebastian bana yardım etti.
.....Ben yapamadım.
Hugo'ya fazla bulaşmana izin verdim. Yakında döneceğimi biliyordum ve-
" "Hugo'ya fazla yaklaşmamı engellemek için mi geldin?" Anna verdi
ona şaşkın şaşkın baktı. "Bu yüzden mi geldin? Kiskandın mı?"

Otuz Yedinci Bölüm

Alex, Anna'nın ona neden geldiği konusunda üzgün olduğunu görüyordu ama gelmemiş olamazdı. O öğleden sonrayı düşündü...

"Neyi varmış?" Alex yüksek sesle haykırdı. Vati az önce ona Anna'nın gardiyanını öldürdüğünü anlatmıştı ve dürüst olmak gerekirse bu biraz korkutucuydu. Sonra Vati ona artık bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Bu daha rahatsız ediciydi.

Anna'nın cinayet işleme düşüncesi. En azından Jack bunu hak etmişti.

Vati ona sempatik bir bakış attı. "Biliyorum Alex. Tom onun iyi bir adam olduğunu söylüyor-"

"O benim karım!" Alex bağırdı. Bir an için babasını inceledi. Yüz ifadesindeki bir şey ona başka neler olduğunu merak ettirdi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Wilhelm iç çekti. "Tom onun evlilik yüzüğünü çıkardığını söyledi."

Alex, kalbi kırılırken babasına baktı. Hayatına devam etmişti. Ondan vazgeçmişti. Sağ eline baktı ve uzun zamandır taktığı yüzüğü çevirdi. Başını salladı ve başka bir şey söylemeden babasının çalışma odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra kendini gül bahçesinde buldu. Beton bankın üzerine sertçe oturdu ve parmağındaki yüzüğü çevirerek yere baktı.

Bencillik mi yapıyordu? Gitmesine izin mi vermeliydi? Eğer onunla ilgilenecek bir adam bulursa-

"Hayır!" diye haykırdı. Savaşmadan ondan vazgeçmeyecekti. Bu kadar kolay vazgeçemeyeceği kadar çok yol kat etmişti. Devin onu bulursa ne olacaktı? Bu diğer adam onu koruyamazdı. Muhtemelen öldürülecekti. O zaman kız daha da kötü durumda olurdu.

Hayır, onu kendisine dönmeye ikna etmeliydi. Etmek zorundaydı! Ama nasıl?

Arkasında bir hareket duydu ve döndüğünde Sebastian'ın ona doğru yürüdüğünü gördü.

Sebastian onun önünde dururken, "Ne olduğunu duydum," dedi.
"O güçlü biri, Alex. İyileşecek."
"Onun bir erkek arkadaşı var," diye
homurdandı. "Ah. Ciddi oldular."
Alex başını iki yana salladı. "Çoktan geri dönmeliydim."
"Yapamazsın Alex. Hazır değilsin. Yakında. Sabırlı olmalısın." "Ya ona
aşık olursa? Ya kız ona aşık olursa?"
Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Onunla konuşmam gerek ama artık
beni rüyasında görmüyor."
Sebastian sıkıntılı görünüyordu.
"Biliyorum." "Onunla birlikte
olmaması gerektiğini biliyorsun, değil
mi?"
Ölümsüz başını salladı. "Onu koruyamayacak."
"O zaman ne yapabilirim? Beni hayal etmesini sağlayabilir miyim?
Onun beni hayal etmesini sağlayabilir misin?" Sebastian'ın yüzündeki ifade
kalbinin çarpmasına neden oldu. "Bu mümkün mü?"
Sebastian dudaklarını birbirine bastırdı. "Böyle bir şey yapmamam
gerekiyor."
"Ama sen yapabilirsin?"
"Ben bir Yaşlı ile olabilir. Bu mümkün. Seni ısınlamayamam. İçinde hiç
Ölümsüz yok."
Alex kaşlarını kaldırdı. "Ne?"
"Yaşlılar Yaşlı olduklarında onlara bir parça
kendimizi. Bu yüzden yaptığınız gibi bir Yaşlı olursunuz." Durakladı ve
düşünceli görünüyordu. "Bu sana onu koruma yeteneği verir," dedi
yumuşak bir sesle. "Babanla konuşmam gerek."
Sebastian aniden ortadan kayboldu ve Alex içini çekti. Anna'ya nasıl
ulaşabilirdi?

Wilhelm çalışma odasında arkasına yaslandı ve Sebastian'ın Alex'e
Ölümsüz özünden pay verme konusundaki düşüncelerini açıklamasını
dinledi.
"Senin için sorun yoksa bunu yapmayacağım Wilhelm. Biliyorum
Kardeşler bunu onaylamaz ama şu anda en çok sizi gücendirmekten endişe
ediyorum. Oğlunuzun bazı Yaşlı yetenekleri olabilir."
"Bunun tehlikeli bir yanı var mı?"
Sebastian başını salladı. "Liderliğinize meydan okumasından endişe
etmiyorsanız, hayır."

Wilhelm kıkırdadı. "Hayır. Oğlumun bana saygı duyduğunu biliyorum."

"Katılıyorum. Ona tamamen güveniyorum." Sebastian bir an için dudağını çiğnedi. "Devin'le yüzleştğinde de yardımcı olacağını düşünüyorum." Wilhelm başını öne eğdi. "Devin'in dengi olabilir mi?"

"Sanırım öyle. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ama mantıklı görünüyor. Devin'in diğer Elders Alex'e karşı onunla birlikte grup sürece."

"O zaman belki de bu diğer Büyükleri kaldırmamız gerekiyor."

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Bu benim dahil olmama izin verilen bir karar değil. Bu bir insan kararıdır." Gülümsedi. "Ama eminim ki bir suikastçi karısını inciten adamlardan intikam almaktan çekinmeyecektir." Ayağa kalktı ve gözden kaybolmadan önce saygıyla başını salladı.

Wilhelm Sebastian'ın sözlerini düşündü. Yaşlıların bir araya gelmesi çok güçlü olabilir, bunun kanıtı da birden fazla Yaşlı'nın Anna'yı Devin'den uzakta. Devin'e sadık olan İhtiyarlar onun etrafında toplanırsa, Devin'i yenmek zor olacaktı. Eğer geriye bir tek Devin kaldıysa-

Bunu Alex'le konuşması gerekiyordu. Alex bir şekilde Anna'yı erkek arkadaşından ayrılmaya ikna ettikten sonra.

Alex yatak odasında Sebastian'ın dönmesini bekledi. Alex bir Yaşlı gibi olacaktı. Bu düşünce onu aynı anda hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Acı verir miydi? Toplantılarda gördüğünde hiç rahat görünmüyordu. Nasıl hissettirirdi? Yeni bir Yaşlı'ya hiç sormamıştı. Hiç aklına gelmemişti.

Sebastian birkaç dakika sonra yanında Irina'yla mı göründü? Rus Yaşlı Hanımefendi mi?

"Onun burada ne işi var?" Alex sinirlenerek sordu. Yaşlı bir Müdire'nin burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi. Onu becermek için hiçbir arzusu yoktu. Irina güzel ve şehvetliydi ama soğuktu. Tıpkı tüm Yaşlı Hanımlar gibi. O tatlı, sıcak Anna'sını istiyordu.

"Alex, sana özümü doğrudan veremem. Bunu kaldıramazsın. Irina bunu... lezzetli hale getirebilir." Sebastian ona sempatik bir gülümseme verdi. "Anna olmadığını biliyorum ama güvenebileceğimiz bir Metres."

Bir saat sonra Alex kendini farklı hissetti. Ve suçluydu. Sebastian Irina'yı sikmiş ve Alex de Irina'nın bedeninden ikisinin de özünü 'almıştı'. Sonra da onu anlamsızca becermişti. Düzgün düşünemiyordu. Bir nedenden dolayı bunu yapmak zorundaydı. Şehvet onu tüketmişti.

Sebastian Irina'yı Rusya'ya geri götürmüştü ve Alex yatağında oturmuş alyansına bakıyordu. Yaşlı olduğunda böyle mi olacaktı? Şehvetle o kadar yanıp tutuşacaktı ki önüne gelenle yatacaktı? Ölümsüz özün yaptığı şey bu muydu? Bunu Anna'ya yapamazdı. Bu onu öldürür. Neden, ah neden babasının oğlu olmak zorundaydı?

Ama öyleydi. Ve o da bir Yaşlı Müdireydi. Her zaman birbirlerini başkalarıyla paylaşmak zorunda kalacaklardı. Belki Devin'le ilgilendikten sonra kendi ölümünü taklit edebilirdi. Sonra o ve Anna-

"Hazır mısın?"

Alex, Sebastian'ın sesini duyunca sıçradı. Döndü ve kederli bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Ne yaptın?"

"Irina'yı becerdim."

Sebastian birkaç dakika Alex'i inceledi. "Alex, ilk sefer... zordur." Kıkırdadı. "Bizler cinsel varlıkları. İlk seferinde biraz yoğun olabilir. Vücudun bununla ne yapacağını tam olarak bilemez. Ama zamanla daha rahat." Alex'e doğru bir adım attı. "Anna ile yeniden bir araya geldiğinizde, bunu onunla yapmanız gerekecek."

Alex ona dehşetle baktı. "Onu bu şekilde kullanamam."

"Doğru bir ilişki söz konusuysa, bu bir kullanım değildir. Kendinden vermek isteyecektir."

Sebastian'ın sözleri uzun zaman öncesine ait bir anıyı tetikledi. Evlenmeden önce sevişmişlerdi ve Anna denemişti. Ona kendinden bir şeyler vermeye çalışmıştı. Nasıl bildiğini ya da o anda bilip bilmediğini bilmiyordu ama ona yapmamasını söylemişti. Buna ihtiyacı olmadığını. Nereden biliyordu?

"Seni seviyor, Alex. Bunu sana vermek isteyecektir."

"Önce onu becerecek misin?"

"Arada bir yaparsam iyi bir fikir olur. Bunu sürdürmek yeniden yapmaktan çok daha kolay. Ve bu size Devin'le savaşmak için güç ve kuvvet verecektir."

Bu Alex'in kulaklarını dikti. "Gerçekten mi?"

Sebastian başını salladı. "Anna'dan aldığı ve onu bu kadar güçlü yapan şey buydu. Yaşlı olana kadar hala sınırlı olacaksın, ama sen

senden daha fazlası olacak."

Alex bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam. Ama onu zorlamayacağım."

"Bunu gönüllü olarak yaparsa çok daha etkili olur. İkiniz birlikte" Sebastian kaşlarını kaldırdı. "O çok güçlü bir yarı-Ölümsüz, ama o bunu bilmiyor. Harika şeyler yapabileceksin." "Büyük şeyler yapmak istemiyorum. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum." Sebastian gülümsedi. "Sorun değil. Şimdilik. Eninde sonunda fikrini değiştireceksin."

Alex iç çekti. "Peki, bu nasıl işliyor?" diye sordu konuyu değiştirerek. Anna'yı tekrar görmesine az kalmıştı ve endişelenmeye başlamıştı.

Sebastian kıkırdadı ve onun arkasında durdu. "Beni görmeyecek. Normalde yaptığın gibi hareket edebilirsin." Ellerini Alex'in omuzlarına koydu. "Gözlerini kapat."

Alex öyle yaptı ve aynı anda hem başının döndüğünü hem de sıkıştığını hissetti. Bulunduğu ortamın farklılığını hissetti ve yavaşça gözlerini açtı. Bir binanın içindeydi. güneşli yatak odası. Pencereilerin dışındaki manzara bir şehirdi. New York. Durduğu yerden Hudson Nehri'ni görebiliyordu.

Döndü ve Anna'nın yatağında uzanmış, tatlı tatlı uyuduğunu gördü. Sağ yüzük parmağındaki girinti kalbini sızlattı ve boğazında oluşan yumruyu yutkunarak bastırdı. Anna farklı görünüyordu. Huzurlu görünüyordu. Onu yıllardır uyurken görmemişti. Birlikte oldukları zamanlarda, ondan önce uyanmayı ve onun uykusunu izlemeyi çok severdi. O da

O zaman hamileydi. Kalbi anılar için nasıl da acıyordu.

Sonsuza dek burada kalıp onun uyumasını izleyebilirdi. Sadece onu izlemeyi, nasıl değiştiğini görmeyi arzuluyordu. Evlendiği yirmi yaşındaki kızdan o kadar çok değişmişti ki. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Devin

yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Yapabildiği en kısa sürede o adamı, o hayvanı yok edecekti. Ona insan demek insanlığa hakaretti.

Ama şimdilik elindeki işe konsantre olması gerekiyordu. "Anna," dedi usulca. Kendi kendine İngilizce konuşması gerektiğini hatırlattı ve onun kendisini anlayabileceğini umdu.

Gözleri birden açıldı ve başını ona doğru çevirmeden önce bir süre tavana baktı. Ah, onun tatlı Schatzi'si! Ayağa kalktı ve ona baktı.

"Alex!" diye haykırdı ve sonra başını salladı. "Hayır. Sen gittin. gitmişti."

Başını salladı. "Mecburdum. Ama yine buradayım."

Başını iki yana salladı. "Senden vazgeçtim. Hayatıma devam ettim."

Gözleri farkında olmadan boş yüzük parmağına döndü ve yüreği kederle doldu. "Benden vazgeçme, Anna. Lütfen. Yakında birlikte olacağız."

"Nasıl birlikte olabiliriz? Sen öldün." Başını tekrar salladı. "Hayır, Alex. Seni hayal etmeyi bırakmanın zamanı geldi. Hayatımda harika bir adam var. O yaşıyor ve beni önemsiyor."

Kadının sözleri kalbine saplanan kör bir bıçak gibiydi. "Onu seviyor musun?" diye sordu usulca, sesi hafifçe çatlayarak. "O da seni benim sevdiğim gibi seviyor mu?"

"Ben... Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Sevebilirim. Artık her şey çok farklı. Ben farklıyım." Ona baktı. "Gardiyanımı öldürdüm," diye fısıldadı.

Alex ne yaptığının farkına varmadan yanına gitti. Ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi ne kadar çok istemişti. Onun yerine yatağının yanında diz çöktü. "Seni benim sevdiğim gibi seviyor mu?"

Gözleri yaşlarla doldu. "O yaşıyor," diye fısıldadı.

"Ya hala hayatta olsaydım, Anna? Ya yarın hayatına geri dönseydim? Beni geri alır mıydın?" Soruları çaresizdi.

"Ama değilsin," diye sızlandı. "Ama ya olsaydım?"

Hemen cevap vermedi. Alt dudağı titreyerek pencereden dışarı baktı. Adam onun kalbindeki çalkantıyı neredeyse hissedebiliyordu ve bu ona sonsuz acı veriyordu.

"Anna?"

Uzun bir süre gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. Gözlerindeki sevgi karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Alex onun gözlerini aradı. Kız onu açıkça reddetmemişti. Kızın tereddütü onu rahatsız ediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Zoraki aşk, aşk değildir. Onu geri kazanmak tahmin ettiğinden daha zor olacaktı. "Seni her zaman seveceğim, Schatzi." Yanağına dokunmak için uzandı ve gözden kayboldu.

Alex odasına geri döndüğünü fark etti ve keder içinde dizlerinin üzerine çöktü.

Onun sevgisini geri kazanabilecek miydi? Güvenini geri kazanabilecek miydi? Kız

Onu sevmekte gerçekten isteksiz miydi, yoksa korkuyor muydu? Ne de olsa uzun zamandır yoktu.

*"Alex?" Sebastian onu gerçekliğe geri döndürdü.
"Beni geri alıp almayacağını bilmiyor," dedi çatlak bir sesle.
"Korkuyor."
Alex başıyla onayladı. "Hazırlanmak için ne yapmam gerekiyor?"*

"Alex?"

Alex gözlerini kırptırdı ve düşüncelerinin içinde kaybolduğunu fark etti. Anna'ya baktı ve onun kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü. "Anna, eğer ben gelmeseydim ve sen ve Hugo daha da yakınlaşsaydınız... Döndüğümde ne olurdu? Ya senden vazgeçmiş olsaydım?"

Devin ziyarete geldiğinde seni bulurdu ve sen de şimdi burada değil, onun yanında olurdun." Yavaşça nefes aldı. "Evet, belki de gerekçelerim tamamen saf değildi. Evet, kıskanmıştım. Ama-"

"Beni manipüle ettin," dedi alçak bir sesle.

"Senin incinmeni engelledim."

Gözleri kısıldı. "Seninle birlikte olmak istemediğime karar verseydim gerçekten ne olurdu?"

Alex tereddüt etti. Gerçeği öğrenince çok kızacaktı. "Anna, lütfen-" Alex bir adım öne çıktı ve Anna geri çekildi.

"Ne olabilirdi ki?"

"Sen onu seçmezdin," dedi uzun bir aradan sonra usulca. Ona yalan söylemezdi.

"Ne demek istiyorsun?" Gözleri daha da kısıldı.

"Bir süre onunla birlikte olmaya çalışmış olabilirsin ama sonuçta benimle birlikte olacaktın. Biz birbirimize bağlıyız, Anna. Sebastian bu yüzden çok istemene rağmen beni asla unutamadığını söyledi. Eğer gerçekten ölmüş olsaydım, bağlar kopacaktı ve sen de özgür olacaktın. Ama hayatta olduğum için bağlar aktif kaldı ve sonunda bana geri dönecektin."

Ona baktı, gözlerinde öfke ve acı vardı. "Yani gerçekten hiç seçeneğim olmadı mı?"

Alex yüzünü buruşturdu. "Bu seçimi yapabilmen için elimden geleni yaptım, Schatzi. Ama... hayır, yapmadın."

Bir süre daha ona baktı ve sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Daire kapısının açılıp kapandığını duydu ve Omuzları çöktü.

"Seth!"

Seth'in meraklı yüzü kapı aralığında belirdi.

"Onu takip edin. İyi olduğundan emin olun ama görünmeyin. Onun güvende olmasını istiyorum ama biraz alana ihtiyacı var."

Seth başını salladı ve gözden kayboldu.

Alex ağır ağır yatağa oturdu, başı ellerinin arasındaydı. Ona yalan söyleseydi daha mı iyi olurdu? Hayır. Gerçeğe ihtiyacı vardı. Ona güvenebilmesinin tek yolu buydu. Ne kadar acıtacak olursa olsun ona gerçeği söyleyecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Anna yavaşça parka doğru yürüdü ve bir ağacın altına oturdu. Saat geç olmuştu ve güneş batmak üzereydi, bu yüzden sadece biraz ilerledi. Gece vakti parkta dolaşmaması gerektiğini biliyordu. İsteddiği kadar huzurlu değildi ama şehrin ortasında ancak bu kadar huzurlu olabilirdi. Sessizce oturdu, zihnini toparlamaya çalışırken aceleyle geçen insanları izledi.

Başını engibeli ağaç kabuğuna yasladı ve iç çekti. Gerçekten bir seçim yapması gerekmiyor muydu? Ne olursa olsun Alex'e geri mi dönecekti? Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu.

Bir yanı, hayır, her yanı Alex'e ait olduğunu biliyordu. Ama bir kez daha gerçekten özgür olmadığını hatırladı. Efendileri vardı. O bir köleydi. Zalim bir efendisi ve nazik bir efendisi vardı. En azından şimdi nazik efendisiyle birlikteydi.

Alex'le sıkışıp kalmak gerçekten o kadar kötü müydü? Onu seviyordu, ona iyi davranıyordu ve şimdiye kadar gördüğü en seksi adamdı. Bir köle olarak daha fazlasını isteyemezdi.

Hepsi buydu, değil mi? Köle olmaktan hoşlanmıyordu. İşin özü buydu. İşin özü buydu. Alex'le evli olsa bile özgür olmak istiyordu. Evli olmak özgürlüğünü elinden almıyordu; Alex ve Devin'e köle olarak bağlı olmak özgürlüğünü elinden alıyordu.

Alex onun bu parçasını serbest bırakmak için çalışıyordu. Yaptığı şeyi bu yüzden yaptı. Eğer o olmasaydı, hayatında hiç mutluluk olmayacaktı. Devin'e ait olacaktı ve o da onu tüketecekti.

Alex'e kızgın olmamalıydı. Her şeyin böyle olması Alex'in suçu değildi. Devin dışında kimsenin suçu değildi. Ve Alex Devin'le ilgileneneğine söz vermişti. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Anna parktaki ağaçların arkasından yukarı baktı. Buradan Alex'in binasını görebiliyordu ve dairesinin ışıklarının yandığını gördü. Gitmiş miydi

Ev mi?

Özür dilemesi gerekiyordu.

Anna caddenin karşısındaki binaya baktı. Bina çok uzun olmamasına rağmen göz korkutucuydu. Özenle oyulmuş

Giriş iki katlı dört şeritli sütunla korunuyordu. Ve bir kapıcı.

İçeri girebilir miydi? Burası artık onun evi miydi? Alex onu içeri alır mıydı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Işık değişti ve caddeyi geçti, ardından büyük ferforje demir ve cam kapıya çıkan mermer basamakların dibinde durdu. Siyah takım elbiseli ve şapkalı bir adam orada durmuş merakla onu izliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye

kibarca sordu. "I-" Anna durakladı.

"Sam, bu Anna, Bay Kunze'nin karısı." Tanıdık bir ses arkasından seslendi ve döndüğünde Seth'in arkasından yürüdüğünü gördü.

"Seth? Burada ne işin var?"

"Güvende olduğundan emin oluyorum."

"Tüm bu zaman boyunca benimle miydin?"

Seth başıyla onayladı. "Sadece seni güvende tutmak için, Anna," dedi elini onun omzuna koyarak. "Alex senin yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyordu ve buna saygı duyuyordu. Ama otelden kaçtığı anda olanlardan sonra. "

Anna başını salladı ve ona minnettar bir gülümseme verdi. "Beni güvende tutmak için elinden geleni yapacaktır, değil mi?"

Seth'in gözleri yumuşadı. "Evet. Hepimiz gibi."

Anna kollarını onun beline doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Alex çıldırdı mı?"

Seth kıkırdadı ve ona tekrar sarıldı. "Hiç de değil."

Gözlerini kapadı ve Seth'in kucaklamasının tadını çıkardı. San Francisco'da birlikte yaşadıkları dönemde ona, Tony'ye ve Greg'e yakınlık duymuştu. Alex'in diğer adamlarını o kadar iyi tanımıyordu ama geri dönemediklerini duyunca üzüldü. "Geri dönebildiğine sevindim Seth," dedi usulca.

Seth onu nazikçe sıktı. "Ben de." Geri çekildi. "Hadi gel. Hava biraz serinlemeye başladı ve Alex senin için endişeleniyor."

Kapıdan geçip vitray kemerli tavanı olan mermer lobiye girdiklerinde kapıcı kibarca başını salladı.

"Çok güzel!" Anna onlar yürürken haykırdı, sesi sert duvarlarda hafifçe yankılanıyordu.

"Dün gece görmedin mi?" Seth gülerek sordu.

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Hiç dikkat etmemiştim."

Anna gergin bir şekilde Alex'in babası ve erkek kardeşiyle birlikte ziyaret ettiği oturma odasına girdi. Oymalı sütunları ve panelli duvarlarıyla gerçekten güzel bir daireydi. Central Park'a bakan büyük pencerelerden sabahları dışarı bakmak güzel olurdu.

Alex onu görünce ayağa kalktı ve ona doğru yürürken özür dileyen bir gülümseme takındı. "Anna, ben-"

Anna başını salladı. "Gittiğim için özür dilerim. Kızgındım ama işlerin neden böyle olduğunu biliyorum, anlıyorum. Koşullar göz önüne alındığında, her şeyin olduğundan daha iyi olmasını isteyemezdim ya da bekleyemezdim. Ben sana aidim. Bunu biliyorum ve başka bir yerde olmak istemiyorum."

Alex'in gözleri yaşlarla doldu. "Gerçeği söylemenin zor olduğunu biliyorum ama yalan söylemek istemedim."

"Biliyorum." Anna gülümsedi ve onu öpmek için parmak uçlarında uzandı. Dudaklarının onunkilere ulaşması için hâlâ eğilmesi gerekiyordu ama Anna onun bunu umursadığını sanmıyordu.

Alex'in arkasından bir boğaz temizlendi ve Alex yavaşça geri çekildi. "Sanırım biri merhaba demek istiyor," dedi usulca.

"Baban mı?"

Alex başıyla onayladı ve doğruldu. Elini tuttu ve onu odanın içine kadar götürdü. Wilhelm ve Kurt uzun bir kanepenin iki ucunda oturuyorlardı ve onu görünce ayağa kalktılar.

Anna, onu hem incitmiş hem de uzun zamandır seven iki adamın arasına bakarken yüzüklerini buruşturdu. Onunla uzun zamandır ilgileniyorlardı.

Alex'le evlenmeden önce. Tüm bunlar ne kadar uzun zaman önceydi. Ne kadar farklıydı. Onlar ne kadar farklıydı.

Kurt'ün saçları, onunla tanıştığı zamanki gibi uzamıştı. Keçi sakalı eskisinden daha kabarıktı ama moda uygun bir şekilde. Son birkaç yılda kazandığı ciddiyetin bir kısmını hâlâ taşıyordu ama biraz rahatlamış görünüyordu. Gözleri özür diler gibiydi.

Wilhelm yaşlanmış olmasına rağmen her zamanki gibi kibar ve asildi. Onu görmeye alıştığı hüznün havası

gitmişti. Alex'in "yeniden" hayatta olmasıyla bu yükün de ortadan kalktığını düşündü.

"Merhaba," dedi usulca, Alex'in eline yapışıp hafifçe arkasına saklanarak.

Wilhelm'in yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. "Merhaba *Liebling*," dedi yumuşak bir sesle.

Kollarını açtı ve Anna başını kaldırıp Alex'e baktı. Alex başını salladı ve

Anna endişeyle ona doğru yürüdü. Onun kollarına girdiğinde ise rahatlamış, kokusunu ve sıcaklığını içine çekmişti. Adam onun saçlarını nazikçe okşadı ve başının tepesini öptü.

Birkaç dakika sonra onu serbest bıraktı ve Kurt'e doğru çevirdi.

Kurt, onu hem sevmiş hem de çok incitmişti. Onun hüzünlü gözlerinin içine baktı. "Neden?" diye fısıldadı. Gözyaşlarına boğulmadan söyleyebildiği tek şey buydu.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda daha da acı doluydular. "Seni o şekilde incittiğim için ne kadar özür dilesem azdır, Anna. I-" Yutkundu ve Alex'e baktı. "Seni kaybettiğim için öfkeliydim ve hıncımı senden çıkardım. Çok özür dilerim." Kaşları çatıldı ve çenesi sıkıştı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı fısıltıyla.

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu ve kollarını ona sıkıca sararak yanına gitti. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, istese bile hareket edemiyordu.

Alex, karısı ve kardeşinin kucaklaşmasını izlerken çenesi sıkıştı. Kurt'ün ona değer verdiğini biliyordu ama şimdiye kadar ne kadar değer verdiğini fark etmemişti. Anna'nın ona sarılışını izlemek de kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

Aklı ona şaşırmaması gerektiğini söylüyordu. Kurt'le kendisiyle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti.

Alex'in kalbi parçalanıyordu. Anna Kurt'ü sevmişti. Hâlâ seviyor muydu?

Devin'in müdahalesi olmasaydı, evlenmiş olacaktı ve Alex bu resmin dışında kalacaktı. Alex'in Devin'e teşekkür edeceği *tek* şey buydu.

Alex orada birkaç dakika durduktan sonra kütüphaneye gitti ve kendine bir içki doldurdu. Belki de Kurt'ün gelmesine izin vermemeliydi.

Belki de Vati ve Kurt'a cenaze bittikten sonra eve gitmelerini söylemeliydi.

Central Park'a bakan pencereye doğru yürüdü ve büyük dikdörtgeni süsleyen turuncu ışıklara baktı. Küçük kardeşini gerçekten kıskanıyor olması mümkün müydü? Bunu daha önce hiç hissetmemişti. Kurt kadınlar arasında her zaman popülerdi ama seçme şansı verildiğinde Alex'i Kurt'e tercih ederdi. Birden fazla kez, bu gerçekten yararlanmıştı.

Kurt'ün öfkesi şimdi daha anlamlıydı. Çok daha mantıklı. Alex de kardeşinin yerinde olsaydı muhtemelen aynı şekilde hissederdi. Hatta Kurt, Anna'yla evlenebilmek için Gretchen'dan boşanmıştı. Boşanmak ille de kötü bir şey değildi. Ailedeki bir lekeden kurtulmuştu.

Arkasında ayak sesleri duydu ve Vati'nin odaya girdiğini görmek için döndü.

"Onu seviyor, değil mi?" Alex Almanca konuştu.

"Evet, oğlum. Seviyor."

Alex içini çekti ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Devin'e teşekkür edebileceğim bir şey olduğunu fark ettim."

"Oh?"

"Araya girip ikisinin evlenmesine izin vermediğim için."

Wilhelm usulca kıkırdadı. "Evet, sanırım yapabilirsin."

"Eğer evlenmiş olsalardı... Onu kaybederdim, değil mi?"

Babası iç çekti. "Evet. Gerçi boşanmaya zorlayabilirdim. Ya da evliliğin feshedildiğini ilan edebilirdim. İşin o noktaya gelmediğine sevindim."

"Ben de."

Kanepede otururlarken Anna Kurt'e hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kurt'e zarar verdiğin için üzgünüm. Bu senin için dünyada isteyeceğim son şey."

Kurt yüzünü buruşturdu. "Kardeşimi seviyorum ama bazen keşke dönmeseydi diyorum."

O anladı. Alex'e ait olmasına rağmen Kurt'ü özlemekten kendini alamıyordu. Kurt, Hugo, Peter... hepsi birlikte zaman geçirdiği... Alex yokken aşık olduğu erkeklerdi. Kalbinin onlar için acıması yanlış mıydı?

Kurt aniden gülümsedi ve gözlerinde bir parıltı belirdi. "Biliyor musun, Alex ve ben eskiden kadınları paylaşırdık. "

Anna kıkırdadı. "Artık beni paylaşmaya hevesli olacağını sanmıyorum, gerçi ortadan kaybolmadan önce bu konuyu konuşmuştuk." Onun elini tuttu. "İyi bir Alman eş için harika bir koca olacaksın."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım Frankfurt'taki bütün kadınlarla yattım." Anna güldü. "Yani onlarla evlenemez misin?"

"Hiçbiri tekrar arayacak kadar ilginç değildi." Ona yarım bir gülümseme verdi. "Sanırım buralara bakmam gerekecek."

Anna gözlerini devirdi ama eski Kurt'ün ortaya çıktığını görmekten memnundu.

Kurt öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğer Alex seni incitirse, bana haber ver. Artık bir kavgada neredeyse ona ayak uydurabilirim."

Anna güldü ve sonra başını kaldırıp Alex'in kaşlarını çatarak onlara baktığını gördü. Hemen ayıldı. Kurt onun baktığını gördü ve arkasını döndü.

"Merak etme, ağabey. Onu çalmaya çalışmayacağım."

"*Gut.*" Alex elinde bir içkiyle ağır ağır koltuğa oturdu.

Adam ona sert bir bakış attı ve kadın da onun yanına oturdu.

Adam onu kendine çekti ve kadın bir korku titremesi hissetti. Adam kıskanç mıydı?

Ona saldırır mıydı?

Daha sonra, Anna yatmak için üstünü değiştirirken, Alex yüzünde özür dileyen bir ifadeyle gömme dolaba girdi. Üstünü göğsüne bastırarak göğüslerini kapattı, bu alışkanlıktan başka bir şey değildi.

"Kıskanç davrandığım için özür dilerim," dedi usulca. "Seni korkuttum, değil mi?"

"I?"

Başını salladı.

"Daha önce kardeşimi kıskandığımı hiç hatırlamıyorum. Ben her zaman Kendime güveniyordum, dünyadaki yerimden asla şüphe etmiyordum. Bu kadar uzun süre yok olduktan sonra. " Başını iki yana salladı. "Nereye ait olduğumu bulmaktayım."

Herkes yoluna devam etti, ki etmeliydiler de. Ama bu durum beni biraz hayal kırıklığına uğrattı."

Anna'nın kalbi, onun mütevazı itirafını dinlerken sızladı. Özgüven her zaman onun bir parçası olmuştu ve onun mücadele ettiğini duymak yürek burkucuydu. Üstünü yere bıraktı ve ona yaklaşarak elini tuttu. "Tam olarak nereye uyduğunu biliyorum," dedi usulca ve dolaptan çıkıp yataklarına

doğru yürüdü, onu nazikçe arkasından çekti.

Bölüm Otuz Dokuz

Alex yanından geçen sarışın ve kızıl saçlıya, Greg, Tony ve Seth'e kibarca gülümsedi. Gözleri her bir adamın üzerinde gezindi, onlara bilerek baktılar ve sonra kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yavaşça uzaklaştılar.

Bu akşam Şehir Balesi'nin Sonbahar Galası vardı ve kim varsa herkes oradaydı. Çok kibarca gülümsüyordu. Kadınların sosyal ortamlarda ne kadar akbaba gibi davranabildiklerini unutmuştu.

Nihayet ara verilmişti ve Alex, Anna'nın dansını görebilmek için bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Hugo'nun yeni balesi programın ikinci yarısındaydı.

Alex adamlarına gülerek, "Biliyorsunuz, kadınları tavlayabilirsiniz," dedi. "İçinizden biri müsait olduğu sürece umurumda değil."

Greg gözlerini devirdi. "O kadar uzun zamandır oyunun dışındayım ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Alex güldü ama Greg'in yorumu onu biraz üzdü. Adamlarının hapse atılması onun suçuydu. "Bence tek yapman gereken gülümsemek ve merhaba demek." Sırıttı. "Yoksa bir bara mı gitmemiz gerekiyor?"

Seth sırtarak karşılık verdi. "Bir perdenin arkasına saklanmadan dışarı çıkmak güzel olabilir."

"Ya da Anna ve ben bu hafta sonu evde kalırız ve size birkaç gün izin veririz."

Tony gülerek, "Sen etrafta yokken kadın tavlama daha kolay olabilir," dedi.

Bütün hafta sonu Anna'yla evde kalma fikri çok cazipti. Dün gece Anna'nın ağzının ne kadar muhteşem olduğunu hatırlamıştı ve bunu düşünürken bile sikinin seğirdiğini hissetti. *Aşağı çocuk*. Kendine güvenmesine kesinlikle yardımcı oluyor, hayatında tam olarak nereye ait olduğunu bilmesini sağlıyordu: kalbine ve o inanılmaz seksi bacaklarının arasına.

Simon kolunda güzel bir sarışınla yaklaştı; karısı Emma. "İlgiden bunaldın mı Alex?" diye sordu Almanca. Tiyatroda Alex ve adamlarıyla birlikte oturuyorlardı ama gösteri başlamadan hemen önce geldikleri için konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Alex gözlerini devirdi. "Kim olduğum konusunda sessiz kalabilirdin."

"Bunu ortaya dökmek daha kolay. Sonunda, daha az kazanacaksın Dikkat. Evli olduğunuzu söylemişim."

Alex, dikkatini çekmeye çalışan başka bir kadına kibarca gülümseyerek, "Bu kısmın gerektiği kadar yayıldığını sanmıyorum," diye homurdandı.

Seth gülerek, "Bir zamanlar Alex bu ilgiden zevk alırdı," dedi.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Çok uzun zaman önce."

Simon Alex'e gülümsedi. "Sanırım işler yolunda gidiyor?"

Alex Simon'a aptalca bir sırıtma yaparak onu güldürdü. "Evet. Bu gece onun dansını görmek için sabırsızlanıyorum."

Simon sırıttı. "Sanırım seninle olan bu bağlantıyı seviyorum. Daha önce hiç Gala'ya katılamamıştım."

"Son birkaç aydır katlandığınız her şeyin karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilirim."

Emma güldü. "İtiraf edeceğinden çok daha fazla zevk aldı. Sanırım güzel karınıza aşık olmuş olabilir."

"Tatlı bir kız," dedi Simon omuz silkerek. "Ama beni senden uzaklaştıracak kadar cazip değil." Emma'yı yanağından öptü ve Emma gülümsedi.

Işıklar titredi ve Alex'in kalbi çarpmaya başladı. "Vakit geldi."

Birinci halka olarak bilinen birinci balkondaki yerlerine doğru ilerlediler. Alex, Anna'nın dansını izlemeye ilk geldiğinde buraya saklanmıştı. Alex elinden geldiğince yerleşti. Bir buçuk metre boyunda ve geniş omuzlu olmanın dezavantajları vardı, özellikle de yanındaki erkekler de aynıyken. Belki o kadar uzun değillerdi ama Seth'le hemen hemen aynı boydaydılar.

Şimdi aynı genişlikteydi ve Tony, Alex'in yakalanmadan önce olduğu yerdeydi.

Yine de Anna aldırıyor gibiydi. Üstünde tişörtü olmadan bir şey yaparken onu izlerken yakalamak hoşuna gidiyordu. Son birkaç gündür evde tişörtünü neredeyse hiç giymiyordu, sırf Anna'nın onu izlediğini bilebilmek için. Sonra yine, kendini gizlice onu duşta izlerken buldu.

banyoda olmak için bir bahane. Canlı, çıplak bir kadın görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kendine engel engel olamadı.

Hapsedilişinin ikinci yılından beri bir kadınla birlikte olmamıştı, Bay J. olarak Anna'yla birlikte olmak dışında ve bu güzel olsa da tatmin edici olmaktan uzaktı. Anna'nın kolları etrafında olmadan sevişmek zordu ama geçici olarak kaşıntısını gideriyordu. Anna'nın da zevk aldığından emin olmak için elinden geleni yaptı, ama her zaman ellerini aşağıda tuttuğundan emin olmak zorundaydı. İsyankâr olmaya çalışmıyordu ama ne zaman onları tutmasa, kaçınılmaz olarak vücuduna doğru kayıyorlardı. Anna'nın ellerini ondan uzaklaştırmak tam bir cehennemdi, ama kendine her zaman böyle olmayacağını söyleyip duruyordu.

İlk başta, yakalandığında, Vitaly'nin *Dirne* tekliflerinden kaçınmıştı. Ama ilk yıldan sonra umutsuzluk onu fena vurmuştu. Kaçış yoktu. Bunu yapmaya çalışırken üç adamını kaybetmişti. Muhafızlar onları farelerin üzerindeki şahinler gibi izliyordu ve hatta şüpheli görüldüğü için onu omzundan vurmuşlardı. Anna'nın iki yıl boyunca ilaçla uyutulduğunu öğrendikten sonra, hiçbir şeyin

Biri onun yaralanmasından dolayı acı çektiğini fark etmişti. Olaydan sonra o muhafızı bir daha hiç görmemişti ve muhafızın başının belaya girip girmediğini merak ediyordu.

Anna gelmemiştir ve bir yılın ardından kendini daha iyi hissetmek için her şeyi göze almıştı. Ama seks işe yaramamıştı. Vlad'ın kızlarından biri gizlice yaklaştığında, Vlad'ın bundan memnun olmayacağını düşünerek onu zevkle almasına rağmen hiçbir şey işe yaramadı. Vlad birkaç ay sonra bunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Alex, Vlad'ın yüzündeki dehşet ifadesinin tadını çıkarmıştı.

Yelena babasına Alex'in çocuğuna hamile olduğunu söyledi.

Bu anı Alex'in midesine saplandı ve neredeyse iki büküm oldu. Elini saçlarının arasından geçirdi ve ürperdi. Bunu unutmuştu. Yelena bebeği doğamadan kaybetmişti ve Alex bunun doğal yollardan olup olmadığını merak etmişti.

Vlad Alex'i suçlamaya çalışmıştı ama Alex bunu önlemek için ne yapabilirdi ki? Onu becermemek gibi bariz bir seçeneğin dışında? Hapishanesinde prezervatife erişimi yokmuş gibi görünüyordu. Vlad'a kızıyla bir *Dirne* arasındaki farkı anlayamadığını söylemişti ve Vlad bunu pek iyi karşılamamıştı ama Alex diğer adamın yüzündeki öfkeden hoşlanmıştı. Kendisinininkiyle eşleşiyordu.

Vitaly öldükten sonra Alex Vlad'a neler olduğunu sormuş, Vlad da Yelena'nın bebeği kaybetmesini "ayarladığını" itiraf etmişti. düşük yaptığını biliyordu. Her şey için en iyisi buydu.

bebeğin doğmamış olması. Özellikle de Alex'in kaçışının ışığında. Esaretinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu, Anna'nın da yoktu. Yelena geçen yıl evlenmişti ve mutluydu. Tatlı bir kızdı ama Alex'in ona karşı hiçbir duygusu yoktu. Onu tutsak edenlerden intikam almak için kullanmıştı.

Vlad'ın kızıyla olan olaydan sonra, uzunca bir süre başka *Dirne olmamıştı*. Bunun bir ceza olduğunu düşünüyordu ama pek de öyle sayılmazdı. Yelena'nın hamile olması ona Anna'yı hatırlatmıştı. O gittiğinde Anna'nın hamilelik ateşiyle yanıp tutuştuğunu. Umutsuzluk ve depresyon tekrar içine çökmüştü ve sandalyesinde oturup Anna'nın durduğu noktaya bakmaktan başka pek bir şey yapmıyor, onun geri dönmesini istiyordu ama dönmemişti.

"İyi misin?" Işıklar sönmeye başlarken Seth sessizce sordu.

"Evet," dedi yüzünü ovuşturarak. Vati'ye bebekten bahsetmişti ve Anna'nın bunu bilmesine gerek olmadığına karar vermişlerdi. En azından şu anda. Şu anda özümseyemeyeceği kadar çok şey vardı. Belki ona daha sonra anlatırdı. Saklamaya çalışmıyordu. Sadece ona karşı Anna'nın kabul düzeyine duyarlı.

Alex'in Gala yemeğinde Anna'yı görmeden önce duygularını kontrol altına alması gerekiyordu. Anna onun duygularını hissetmeye başlamıştı ve ihtiyacı olan son şey Yelena hakkında bir şeyler öğrenmekti.

Müzik başladı ve Alex balenin içinde kayboldu. Anna'yı izlemek hareket halindeki bir güzellikti. Son birkaç gün içinde bir şeyler yükselmişti. Dansı daha da güzelleşmişti, tabii bu mümkünse. Büyüleyiciydi.

Hikâye, Alex'in adını duymadığı bir Rus bestecinin müziği eşliğinde basit bir erkekle kızın tanışma hikâyesiydi ama büyüleyiciydi. Anna ve Hugo birlikte dans ederken gerçek bir sinerji yakalamışlardı, Alex bir an için Hugo'nun içinde bir Ölümsüz olup olmadığını merak etti. Peter'la dans ettiğinde de benzer bir duygu hissetmişti.

Kalbine saplanmaya başlayan kıskançlığı inkar etmeye çalıştı. Birlikte dans ederken yüzündeki ifade çok güzeldi ve yürek parçalayıcıydı. Hugo'yu seviyordu ve o da ona aynı şekilde bakıyordu. Hugo ona sanki değerli bir mücevherdi, hayranlıkla gözlerinin içine bakıyordu.

Alex koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Geri dönmekle hata mı yapmıştı? İlişkilerini yenilemeye çalışmakla? Bu Anna için adil miydi? Ne de olsa hayatına devam etmişti. Hugo, uğruna yüzüğünü çıkardığı tek erkekti.

Ama Hugo onu Alex gibi koruyamazdı. Hayır, Anna olması gereken yerdeydi. Alex'in yanında.

Ama onu sevgilisinden uzaklaştırarak zalimlik mi ediyordu?
Alex bu şüphelerden hoşlanmıyordu. Yerinden şüphe etmeye,
kararlarından şüphe etmeye alışık değildi. Kaçtığından beri kendini
neredeyse yaptığı her şeyden şüphe ederken bulmuştu. Bu çok rahatsız
ediciydi. Bundan hiç hoşlanmıyordu.

Anna uzun, siyah dantel elbisesini giyerken mırıldandı. Korse üst
kısının omuzlarının kenarında ince dantel askıları vardı ve etek kısmı
müstehcen olmasa da vücuda oturuyordu. Aynada kendini kontrol etti, Alex'e
mükemmel görünmek istiyordu.

Alex. Kalbi ona duyduğu sevgiyle kabarmıştı. Hugo'yla dans etmeyi
seviyordu ama her zaman Alex'in seyirciler arasında onu nasıl izlediğini
düşünüyordu. Sadece ve sadece onun için dans ediyordu. Onu düşündükçe
kendini havada süzölüyormuş gibi hissediyordu.

Kapısı çalındı ve Hugo ya da Aaron olduğunu bilerek kapıyı açmaya
gitti. Her ikisini de smokinleri içinde çok yakışıklı görünce gülümsedi.

Aaron gülümsedi ve sonra Hugo'ya bakarak inledi. "Buna
alışamıyorsun."

"Neye alışmak?" Anna sordu.

"Sen. Benim olmaman. Hugo'nun olmamak."

Anna'nın yüzü düştü. "Özür dilerim," dedi ne yapacağını bilemeden.
Arkadaşlarını üzmemek istemiyordu.

Aaron kıkırdadı ve ona sarıldı. "Şaka yapıyordum... biraz. Kendini kötü
hissetme."

Ona şefkatli bir gülümseme veren Hugo'ya baktı. "Ben olsam
Hâlâ seninle olmayı seviyorum Kittycat," dedi yumuşak bir sesle ve ona
sarıldı. "Ama son birkaç gündür seni görünce Alex'e ne kadar ait olduğunu
anladım. Parlıyorsun." Yanağına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı.

"İğrenç, değil mi?" Aaron gülerek şöyle dedi.

Onların kahkahaları Anna'nın moralini düzeltti. Onun adına
mutluydular, kızgın değil.

Kırkınıc Bölüm

Üç dansçı birkaç dakika sonra kordona geldi. Hugo ve Aaron nerede oturduklarını öğrenmeye gittiler. Anna zaten biliyordu. Nereye gitmeli? Masa 1, Alex ile.

Büyük oda sonbaharın renkleriyle dekore edilmişti: yeşil, altın, sarı ve kırmızı. Her masanın ortasında, kenarlarından sonbahar yaprakları sarkan uzun altın bir vazo duruyordu. Masa rtleri beyazdı ama Her masanın etek altı farklı sonbahar renklerindeydi. İnsanların kot pantolon ve ceket yerine resmi kıyafetler giymiş olması dışında, Central Park'ın ortasına girmiş gibi hissetti.

Anna birinci masaya doğru ilerlerken tanıdığı insanlara başıyla selam verdi. Tom, Tommy ve eşleri, Vincent ve ortağı, Walter, belediye başkanı ve eşi ve tanımadığı bir çift daha oradaydı. biliyordu. Alex'i görmedi ve kaşlarını çattı. İki boş koltuk vardı, bu yüzden doğru masaya gittiğini biliyordu, ama onu uzun boylu göremedi, her yerde yakışıklı koca.

Tom onu yaklaşırken fark etti ve selamlamak için ayağa kalktı. "Katrina," dedi yanağından pererek. "İlkbahardakinden bile daha harikaydın, tabii bu mümkünse."

Masanın etrafındaki diğerlerini selamladı ve sonra etrafına bakındı. "Alex nerede?" diye sordu Tom'a.

Tom etrafına bakındı. "Bir şeyler almaktan bahsetti. hava."

"Oh." Anna hayal kırıklığına uğramış bir halde Tom'un yanına oturdu.

Hayır, acı daha çok

Sevdim. O geldiğinde neden burada olmasındı ki?

"Merhaba, Bayan Katrina."

Anna başını kaldırdığında Simon'ın yanında durduğunu gördü. Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Merhaba Simon. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Simon sırttı. "Alex yardım etti."

Anna'nın gülümsemesi, Alex yanında olsaydı olacağı kadar parlak değildi.

"Katrina, seni eşim Emma ile tanıştırmak istiyorum. Emma, bu Katrina."

Simon'ın yanında duran güzel sarışın kadın elini uzattı. "Merhaba Katrina," dedi hafif bir aksanla. Muhtemelen Alman aksanıydı. "Sonunda sizinle tanışmak harika. Hakkınızda çok şey duydum."

Anna onu selamladı, onun hakkında ne duyduğunu merak ediyordu. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Simon'ın evli olduğu hiç aklıma gelmemişti."

Emma Simon'a şakacı bir bakış attı ve güldü. "Yine bekar numarası mı yapıyorsun?"

"Bu hiçbir zaman bir sorun olmadı. Ben sadece işverenim adına iş yapıyordum." Simon Anna'ya dostça bir gülümseme verdi ve etrafına bakındı. "Sözü açılmışken... nerede o?"

Anna dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Tom hava almak için dışarı çıktığını söyledi."

Simon kaşlarını çatı ve arkasına baktı. Tony ve Greg'in orada oturduğunu gördü. "Alex nereye gitti?" Simon sordu.

Tony omuz silkti. "Dışarıda bir yerde. Seth onunla birlikte."

Simon bir an için düşünceli görünüyordu. "Bana birkaç dakika müsaade edin." Emma'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Anna masadakilere hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve sonra tekrar Tom'un yanındaki sandalyesine oturdu. Ne yapacağını bilemeden elbisesinin dantelleriyle oynadı. Alex'i üzecek bir şey mi yapmıştı? Ama onu öğleden beri görmemişti ve o zaman iyi görünüyordu. Hatta dans ederken, onun kendisine olan aşkını hissedeceğini umuyordu. Onun nasıl hissettiğini her zaman biliyor gibiydi ve Ölümsüzlerin "aşılanmasının" bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Neredeydi o?

"Alex, içeride karınla olmak yerine dışarıda olmanın bir nedeni var mı?"

Simon, Alex ve Seth'i tiyatronun yan tarafında bulmuştu. Alex gösterinin sonundan beri oradaydı. Anna'nın Hugo'ya nasıl baktığını yakından görmek istememişti. Sahnede izlemek yeterince kötüydü.

Seth ona saçmaladığını söyledi ama bunun bir faydası olmadı. Alex kendini hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyordu ve hayatında ilk kez bir yerden kaçıyordu.

sosyal bir durumdan korktuğu için kaçınmıştır. Korktuğunu bilmek onu daha da güvensiz hissettiriyor ve durumdan kaçınmak için daha kararlı hale getiriyordu. Bu bir kısır döngüydü.

"Beni görmek istemiyor," dedi usulca Almanca. "Ondan uzak durmalıydım."

Simon ona ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Anna. O... Tanrım, onu yeni hayatıyla baş başa bırakmalıydım. Devin'le tek başıma yüzleşebilirdim ve o da benim öldüğüme inanarak hayatını yaşamakta özgür olurdu."

"Alex seni seviyor," dedi Seth. "Senin yerine Hugo'yla birlikte olmayı tercih edeceği gibi saçma bir fikre nereden kapıldın bilmiyorum."

"Çıktıkları zaman yüzüğünü çıkarmıştı."

"Tekrar taktı."

"Benimle birlikte olması gerektiğini biliyor. Aslında başka bir seçeneği yoktu."

"Bunu bilmeden önce seni seçmişti." Seth kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yine de korkak gibi davranmaya devam edersen fikrini değiştirebilir."

Alex arkadaşının sözleri karşısında gözlerini kapadı. "Belki de ona izin vermeliyim." Arkasını döndü ve tiyatrodan uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Seth ve Simon ona yetiştiler. "Eve."

Seth'e baktı. "Eve sağ salım gittiğinden emin ol."

"Gidersen onu inciteceksin," diye arkasından seslendi Simon.

"Geldiğinde içeride olmayınca çok hayal kırıklığına uğradı."

"Geri dönersem daha çok hayal kırıklığına uğrar," diye mırıldandı Alex, sokağa çıkan sığ basamaklardan aşağı atlayarak. Dairesi sadece birkaç blok ötedeydi. İstirabında yalnız kalabileceği birkaç blok.

Anna, Seth Simon'la içeri girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama Alex anlamamıştı. Akşam yemeği servis ediliyordu ama Anna sandalyesinden kalkıp aceleyle iki adamın yanına gitti. "Alex nerede?"

Birbirlerine baktılar. "O..." diye başladı Seth, sonra içini çekti. "Eve gitti."

Anna Seth'in az önce söylediklerine inanamıyordu. "Eve mi gitti?" diye fısıldadı duyduklarına inanamayarak.

Seth üzüntüyle başını salladı. "Üzgünüm, Anna."

Anna ne yapacağını bilemez bir halde gözyaşlarını geri kırıştırdı. Cam kapılardan dışarı baktı, Alex'in binaya doğru yürüdüğünü görmeyi umuyordu ama orada değildi. "Neden?"

Seth yüzünü buruşturdu. "Burada olmaya alışmakta güçlük çekiyor."

Gerçekten de Alex'in onunla birlikte olma konusunda şüpheleri olduğunu mu söylüyordu? Neler olduğunu anlamamıştı. Bu gece onunla dans etmeyi dört gözle bekliyordu. İçeri girdiğinde yüzündeki gururlu ifadeyi görmek için.

Ama gitti ve evine mi döndü? Kimdi bu adam? Onu istemiyor muydu? Artık mı? Bu muydu? Onunla zaman geçirmiş ve istediği şeyin o olmadığını mı fark etmişti? Bu düşünce kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Artık onu sevmiyor muydu?

Koltuğuna geri dönüp sertçe oturdu ve önündeki zarif porselen tabak takımına baktı.

"Alex nerede?" Anna'nın önüne bir meze konurken Tom sordu.

Nefis kokan somon balığı ve sebzelere baktı. "Seth eve gittiğini söyledi." Gözyaşlarını tekrar kırıştırdı. "Burada olmaya alışmakta zorlanıyor."

"Alex mi?" Tom sordu, sesinde inançsızlık vardı.

Anna hıçkırıklara boğulmaktan korktuğu için konuşmadan başını salladı. "İçeri girdiğimizde biraz tedirgin görünüyordu ama," dedi Tom başını sallayarak.

başını. "Neden gittiğini anlamıyorum. Gösteri başlamadan önce onu gördüm ve bu geceyi dört gözle bekliyordu."

Tom'un sözleri yardımcı olmadı. O zaman ile şimdi arasında ne olmuştu?

Anna'nın midesinde bir düğüm oluştu. Gösteri sırasında biriyle mi tanışmıştı ve onunla mı buluşacaktı?

Her yönden gelen şüpheler Anna'ya saldırmaya başladı ve kendini hasta hissetmeye başladı. Ama Alex'in peşinden gitmek için bile olsa gidemezdi. Bu gece dansçıları görmek ve onlarla tanışmak için binlerce dolar harcayan bu insanlara karşı Şirketi temsil ediyordu. Bir keresinde bir sosyal etkinlikten erken ayrılmış ve bunun için Wilhelm tarafından cezalandırılmıştı. Anna, Tom'un onu cezalandıracağından şüpheliydi ama bu riski göze almak istemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kalbindeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak yavaşça yemeye başladı.

Anna gece boyunca yemek yedi, sosyalleşti ve dans etti, tüm bunlar kalbinde donuk bir ağrıyla gerçekleşti. "Nerede?" sorularına cevap vermekten çabuk yoruldu.

Alex?" sorusunu sordu. Hatta birkaç kez Alex'i aramaya çalıştı ama cevap vermeyince kendini daha da kötü hissetti.

O ve Alex daha önce hiç böyle kavga etmemişlerdi. Kavga mı ediyorlardı?

Durumu daha da kötüleştiren de buydu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Alex'i neyin üzdüğünü bilmiyordu. Ona kızmayı denedi ama yapamadı. Tek yapabildiği, başka bir kadınla birlikte olmak için onu terk ettiği ya da regl dönemini terk ettiği gibi korkunç görüntüleri aklından uzaklaştırmaktı.

Saat ikiye geldiğinde Anna bitkin düşmüştü ve başı ağrıyordu. Sadece yatağa girip Alex'in yanına kıvrılmak istiyordu. Eve döndüğünde Alex orada olacak mıydı? Eve gitmeli miydi? Orası hâlâ onun evi miydi? Orada sadece birkaç gün yaşamıştı. Daireye geri dönmeli miydi?

Etrafta Seth'i aradı ve onu dansçılardan biriyle flört ederken buldu. Seth kızın kendisine baktığını gördü ve kıza bir şeyler söyledikten sonra Anna'ya doğru yürüdü.

"İyi misin?"

"Sanırım eve gideceğim." Ona sorgulayan bir bakış attı. "Yoksa daireme geri mi dönmeliyim?"

Seth başını salladı. "Hayır, bir dakika bekle de seni eve götüreyim."

Anna başını salladı. "Crystal'la aranızda iyi bir şeyler var gibi görünüyor. Sadece birkaç blok ötede."

Seth kaşlarını çatı. "Gecenin bir yarısı ve Alex'e seni eve sağ salim götüreceğimi söyledim."

"O zaman benimle binaya kadar yürü ve geri gel. Tony ve Greg gibi sana eşlik edecek birilerinin olmaması için hiçbir neden yok."

Seth bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Alex muhtemelen uyuyordur ve sabah uyandığında seni burada bıraktığına pişman olacaktır."

Seth onu iki blok ötedeki binalarına kadar götürdü ve içeri girdiğinden emin olduktan sonra partiye geri döndü.

Anna kapıcıyı selamladıktan sonra asansöre yöneldi. Asansörde kıpırdandı ve sonra dairenin kapısında tereddüt etti. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Oturma odasının uzak tarafındaki kütüphane dışında ışıklar kapalıydı. Ayakkabılarını çıkarmadı, parke zeminde attığı adımlarla Alex'i varlığından haberdar etmek istiyordu. Onu ürkütmek istemiyordu. İçeride miydi? Orada mı?

İçeriye baktı ve onu kahverengi deri kanepeye uzanmış, siyah eşofmanlarını giymiş ve elinde bir içki tutarken gördü. Adam boş gözlerle yanan şömineye bakıyor, çıplak göğsünün yavaşça inip kalkması dışında kıpırdamıyordu.

"Alex?" Sesini yumuşak tutmaya dikkat ediyordu.

"Eve geleceğini düşünmemiştim," dedi kısık bir sesle.

Anna keskin bir nefes aldı. "Eve gelmemi istemiyor muydun?"

Gözyaşları yeniden gözlerini yaktı.

"Bunu isteyeceğini düşünmemiştim." Sesindeki umutsuzluk Anna'nın ağlamak istemesine neden oldu.

Hızla yürüyüp onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Neden böyle düşünüyorsun Alex? Neden gittin?" Sesi son kelimesinde cızırdadı.

Alex elindeki bardağı daha sıkı kavradı. "Orada olmamamı tercih edeceğini düşünmüştüm."

Anna ona bakakaldı. "Neden böyle düşündün ki Alex? Sen gittiğinde yıkılmıştım."

Alex sonunda kan çanağına dönmüş, üzgün gözlerle ona baktı. "Seni Hugo'yla dans ederken gördüm... Onu seviyorsun."

Anna şaşırmişti. Dans ederken Hugo'yu neredeyse hiç düşünmemişti. Hayır, Hugo'yu henüz tamamen unutamamıştı ama Alex'e olan aşkından emindi. "Alex... Biliyorum, hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyorum. Hugo'ya karşı hislerim var ama seni seviyorum. Olmak istediğim yer burası. Seninle birlikte." Gözleri yaşlarla dolarken, çok daha küçük olan iki eliyle onun büyük elini tuttu. "Bu yüzden mi gittin? Hugo'yla birlikte olmayı tercih edeceğimi düşündüğün için mi?"

Alex yavaşça başını salladı ve gözyaşları Anna'nın yanaklarına döküldü. "Neden, Alex? Neden böyle düşünüyorsun?"

Adamın gözlerindeki yaşları gördü ve hızla gözlerini kırptırdı. "Ona nasıl baktığını gördüm... onun sana nasıl baktığını. Sen... Ben senin duygular."

Anna'nın kalbi kırıldı. En çılgın rüyalarında bile Alex'in bu kadar güvensiz olduğunu hayal bile edemezdi. Alex'in gözlerindeki yaşlar kendi gözyaşlarının daha da akmasına neden olmuştu. Bunu ona *Devin* yapmıştı. *Devin* şimdiye kadar tanıdığı en özgüvenli adamı güvensiz yapmıştı.

Birdenbire Anna, Devin'in ikisine de yaptıklarından tüm gücüyle etkilendi ve öfkesinin yüzeye çıktığını hissetti. Devin'in ne yaptığını biliyordu.

ama Devin'in Alex'e yaptıklarının tam boyutunu fark etmemişti. Şimdiye kadar.

Alex tam olarak sarhoş değildi ama ayık da sayılmazdı. Saatlerdir burada oturuyor, Anna'nın Gala'da dans ettiğini ve iyi vakit geçirdiğini hayal ediyor, bir yandan da gittiği için şükreliyordu. Hugo'nun evindeki görüntüleri Kolları kalbini kırmıştı. Ama Hugo'yla birlikte olmayı tercih ediyorsa, Alex onu durdurmak istemiyordu.

Kapının açıldığını ve koridorda onun hafif ayak seslerini duyduğunda çok şaşırmıştı. Kadının yüzünde göreceklere korktuğu için kalbi küt küt atmaya başlamıştı: Küçümseme mi? İğrenme mi? Nefret mi? Ona bakmak bile istemedi.

Hugo'yla birlikte olmayı tercih ettiği suçlamasına yanıt vermemişti ve kendini daha da yenilmiş hissetti.

Elleri aniden yumruk oldu ve titremeye başladı. Başını kaldırdı ve korkutucu bir manzara gördü; tiksinti değil, öfke. Hayır, öfke değil. Öfke. Gözlerinde saf, katıksız bir öfke.

"Anna?" diye fısıldadı. Gözbebekleri kaybolmaya başladığında sertçe nefes verdi. "Anna!" diye haykırdı, elindeki bardağı yere bıraktı ve Anna'nın omuzlarından tuttu.

"Devin..." diye hırladı. "Devin... seni yok etti." Bir ses çıkardı İnsanlık dışı bir çılgılık ve Alex geriye sıçradı.

Jack'i öldürdüğü gece olduğu gibi öfkelenmeye başlamıştı. Yine de onun kendisine kızgın olmadığından emindi.

Hay sikeyim. Kitaplar bu konuda ne demişti? O. O almak gerekliyordu onu kontrol etmek. Teorik olarak, onu tamamen ele geçirmeden önce yakalarsa daha kolay olurdu.

Tekrar yerine oturdu ve Anna'nın başını ellerinin arasına alarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Anna. Anna, bana bak."

Kurtulmaya çalışırken titredi ve sarsıldı.

"Anna, *Schatzi*, bana bakın. Devin ödeyecek. Devin ödeyecek, söz veriyorum.

Kontrolünü kaybetme, aşkım. Lütfen."

Kadın adamın bileklerini tuttu, hırladı ve tırnaklarını yumuşak etine geçirdi. Adam irkildi ama kadının gözlerinde bir insanlık parıltısı gördüğünü düşündü.

"Anna, bana bak." Tereddüt etti. Ona emretmek zorundaydı. Tek yolu

buydu. "Anna! Bana bak." Sert ve emredici bir tonda konuştu,

dikkatini çekmesi için dua ediyordum.

Öyle oldu! Gözleri onunkilere kilitlendi. "Anna, Devin yaptıklarının bedelini ödeyecek. Lütfen, lütfen bana geri dön."

Hırladı ama göz bebekleri yeniden belirmeye başlamıştı. Başını sıkıca tuttu, gözlerini onunkilere kilitledi ve yavaşça, çok yavaşça gevsemeye başlamasını izledi.

Çenesi titredi ve hıçkırıklara boğularak adamın kollarına yığıldı, Gözyaşları göğsünü ıslatıyor ve yürek burkan feryatlar kalbini parçalıyordu. Koltuğunda geriye yaslandı ve onu kucağına çekti, incitmeden tutabildiği kadar sıkı tuttu.

Ağladı, ağladı ve Alex ona sarıldı. Alex'in göğsü, sanki kız onu sıcak gözyaşlarıyla yıkıyormuş gibi ıslaktı ama Alex bunu umursamadı. Onun ipeksi saçlarını okşadı ve hıçkırıklar vücudunu sararken ona Almanca fısıldadı.

Keder Anna'yı ele geçirmiş, uzun zamandır hiç olmadığı kadar feryat etmesine neden olmuştu. Birkaç dakikalığına kendinden geçtiğini düşündü, çünkü sinirlendiğini hatırlıyordu ve sonra bildiği tek şey Alex'in kucağında ağlıyor olduğuydu. Alex üzgünken ona yük olmak istemediği için durmaya çalıştı ama yapamadı.

Devin! Devin onun yakışıklı, kendinden emin kocasını yok etmişti. Öfke artık yoktu, sadece keder vardı. Yoğun bir keder.

Bir sonsuzluk sonra, gözyaşları kuruyunca Alex'e baktı. "Özür dilerim. Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim, Alex."

Başparmaklarıyla kızın siyah rimelli gözyaşlarını sildi. "Kıskandığım için özür dilerim."

"Senin için dans ediyordum," diye fısıldadı. "Dans ederken Hugo'yu neredeyse hiç düşünmüyordum. Her şey senin içindi."

Alex'in gözleri büyüdü ve gözyaşlarının yeniden akmaya başladığını gördü. "Ah, Anna. Ah, Anna, *mein Schatzi.*" Yüzünü buruşturdu. "Ben bir aptalım."

"Devin. Seni çok kötü incitti." Onun pürüzsüz yanağını okşadı. "Alex..." Öne doğru eğilip onu öptü ve ellerini Alex'in vücudunda gezdirdi. ve dilini onun ağzına soktu.

Yüksek sesle inledi ve onu tutkuyla öptü. Eli onun saçlarına dolandı ve dilinin hamlelerini karşıladı.

"Benimle seviş Alex," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Alex'in onun ağzına karşı sırtıttığını hissetti ve birden havalandı.

Alex hafifçe tökezledi ve gözlerini açtığında onun kendisine mahcup bir gülümseme verdiğini gördü. "Biraz içki içtim."

Anna kıkırdadı ve onun kollarından kurtulup yere uzandı. "Sevişmeye hazır mısın?" diye alay etti.

Sırıttı. "Her zaman."

Birdenbire kendini şakacı hissederek Alex'e muzip bir gülümseme gönderdi ve koşarak odadan çıktı. Alex'in güldüğünü ve ağır adımlarının onu takip ettiğini duydu. Ondan kaçabileceği tek zamanın bu olduğunu düşündü.

Adam gülerek onu koridorda kovalarken Almanca bir şeyler söyledi ve kız sevinç çığlıkları atarak yatak odalarına doğru koşmaya başladı. Bacakları çok uzun olduğu için ona kolayca yetişti ve kapıya ulaştığında onu belinden yakaladı. Kız çığlık attı ve güldü, kaçmaya çalışıyordu, adamın gözlerindeki ışığa bayılıyordu. Onu yatağa fırlattı ve peşinden atlayarak yatağın gıcırdamasına neden oldu.

"Küçük fındırdek," diye mırıldandı onun üzerine sürünüp onu öperken. "Seni seviyorum," dedi kollarını onun boynuna dolayarak.

Alex'in bakışları yumuşadı. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm Kırk Bir

Alex sırt üstü yatmış, Anna da onun üzerine uzanmıştı, yeşil gözleri ona bakarken sevgi doluydu. Bir gece önce inanılmaz derecede aptalca davranmıştı, Anna'nın onu affetmiş olması bir mucizeydi. Ama çok minnettardı. Çok müteşekkirdi.

Parmaklarını göğsünde gezdirdi, tüyleri diken diken oldu ve adam ürperdi. Gözlerindeki zevk, bunu tekrar yapmasını istemesine neden oldu. Bundan daha iyi bir sabah hayal edemiyordu: uyanmak, sevişmek ve sonra güzel karısını istediği kadar uzun süre seyretmek. Teknik olarak şu anda sınıfta olması gerekiyordu ama evde kaldığı için memnundu. Salı gününe kadar dans etmeyecekti, o yüzden bugünü kaçırmaması çok da önemli değildi.

Sabahın geç saatleriydi ve ikisi de yataktan kalkmaya niyetli değildi. Samur ipek saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürmek için uzandı. "Seni özledim," diye fısıldadı, kendini kontrol etmeye çalışarak duygular. "Hapsedilmeyi pek umursamadım ama senden uzakta olmak işkence gibiydi."

Pişmanlık gözlerini doldurdu. "Çok üzgünüm Alex. Seni dinlemeliydim. Yapmalıydım-"

Parmağını nazikçe Anna'nın dudaklarına bastırdı. "Anna, neden rahatsız olduğumu anlıyorum. Evet, her şey farklı olabilirdi ama önemli olan Buradayız. Şimdi. Bunu sana karşı kullanmıyorum. Adamlarımın hiçbiri tutmuyor." Ölen adamlarını hatırlayınca bir an acı hissetti.

Onun yanağını okşadı, gözlerinde keder vardı. "Erich nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

"Alışıyor. O orospu çocuğuyla yüzleşmek için Kasım ayında ortaya çıkmayı dört gözle bekliyor."

"Kasım mı?"

Alex gözlerini kapattı. "Kasım ayının ilk pazartesi günü. Devin'in oğlunu öldüreceğim gün. Cuma günü cenaze töreni olacak. Kafasına bir kurşun yemeyi bekliyor olacak. Ama gelmeyecek. Cumartesi günü Cenaze Töreni'nde

onu." Gözlerini açtığında Anna'nın gözlerini kocaman açmış ona baktığını gördü. Yüzünü buruşturdu. "Seni üzmem istememiştim, *Schatzi*."

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle. " Dudağını ısırdı. "Ben de gelebilir miyim?"

Alex Anna'yı Devin'in yakınında istemiyordu. Onu burada, güvende ve o canavardan uzakta istiyordu. Kaşlarını çatmış olmalıydı çünkü Anna gözlerini kısmıştı. "Bensiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

Yüreği inatçı karısına duyduğu sevgiyle kabarırken yüzünü dikkatle soğukkanlı tuttu. Yine de yüzünü düşündüğü kadar soğukkanlı tutamamış olmalıydı çünkü kadının gözleri daha da kısılmıştı.

"Ciddiyim, Alex. En son şehir dışına çıktığında neredeyse beş yıl ortadan kayboldun. Eğer sen ortadan kaybolursan, ben de seninle birlikte kaybolurum."

"Anna, benimle gelemezsin. Bir iş üzerinde olacağım."

"O zaman İhtiyarlara karının gitmene izin vermeyeceğini söyle." "Anna!"

Kaşları kalktı. "Seni gönderen İhtiyarların kim olduğunu biliyorum."

"Üç hafta içinde Boston'a gitmem gerekiyor."

"Boston?"

"Oscar."

Anna birkaç dakika düşünceli bir şekilde baktı. "Bu benim son performans haftam."

Alex başıyla onayladı. "Cumartesi günü son gösterinden sonra sana gelecektim." Sırıttı. "Sana bir demet pembe gül getirecektim."

Sırıttı. "Hâlâ yapabilirsin."

"Yapabilirim."

Ona şefkatli bir gülümseme verdi ve onu öpmek için öne doğru itti, yumuşak dudakları onunkileri okşadı. Bacağı sikine değdi ve adam sikinin canlandığını hissetti. Gülümseyerek onun da bunu bildiğini belli etti.

"Seninle gelmek istiyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. Kadın adamın alt dudağını ısırdı ve adam keskin bir nefes alarak kollarını onun etrafına sardı ve onu sırtına doğru döndürdü.

"Benimle nereye geleceksin?" Kendini çok rahatlamış hissediyordu. "San Francisco'ya."

Kıkırdadı ve onu tekrar öptü. "Burada kalmalısın, güvenli bir yerde." Neden başı dönüyordu?

"Beni terk etmek mi istiyorsun?" diye dudak büktü.

"Tabii ki hayır, *Schatzi*. I-" Alex sertleşti ve ondan uzaklaştı. Birden onun ne yaptığını fark etti. "Beni manipüle ediyorsun."

Gözleri irileşti ve başını salladı ama adam ellerini iki yanağının üzerine koydu. "Anna, sakın beni manipüle etmeye kalkma." Adam ona sert bir bakış attı ve Anna gözyaşlarına boğulmadan önce bir an gözlerini hızla kırptırdı.

"Özür dilerim," diye inledi. Gözlerini ona dikti, baştan çıkarıcılığın tüm ipuçları kaybolmuştu. "Üzgünüm Alex, ama beni terk edeceğin düşüncesine dayanamıyorum." Gözyaşları yüzünün kenarlarından Alex'in ellerine doğru kayıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen beni bırakmayın. Tüm zaman boyunca sinir harbi yaşayacağım."

"Ben yokken beni arayabilirsin."

"Ama ya açmazsan? Ya sana bir şey olursa?" Yeşil gözleri kederle doluydu. "Lütfen, Alex. Lütfen beni burada bırakma."

Alex sırt üstü yuvarlandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Onu terk etme düşüncesi ona da iyi gelmiyordu. O gidince kızın dağılacağını biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki?

"Anna, seni San Francisco'ya götürsem bile, yine de Boston'a gitmek zorundayım." İç çekti. "Ne yaptığımı görmeni istemiyorum."

"Bilmem sorun olmuyor da görmem mi sorun oluyor?" Dirseğinin üzerine oturdu ve kaşlarını çatı. "Alex, Devin gözümün önünde Ben'i öldürdü. Tyler da en az Devin kadar zalim. Oscar neredeyse beni öldürüyordu. Rylan bana o kadar çok tecavüz etti ki saymakta zorlanıyorum. Seni 'çalışırken' görmek bundan daha kötü olamaz."

Sözlerinin gerçekliği karşısında yüzünü buruşturdu ama onu yanında götüremezdi. "Anna, ben Boston'dayken dans etmek zorundasın. Seni bundan alıkoyamam."

"Tarihi değiştir."

"Ne?" diye haykırdı. "Anna, detayları hallettik. Babamı arayıp ona işi bırakacağımı söyleyemem. Büyüklere bunu yapamazsın."

"Tamam." Yuvarlandı ve ayağa kalktı. "Onu arayacağım."

Anna uzaklaşmaya başlayınca Alex ayağa fırladı ve Anna'nın arkasından hamle yaptı. "Anna, bunu yapamazsın."

Etrafında döndü. "Neden? Neden beni terk etmeni istiyorlar? Bunun bana ne yapacağını bilmiyorlar mı?"

"Bunu senin için yapıyorum *Schatzi*," dedi Alex kısık bir sesle.

"Ülkenin bu adamlar olmadan daha iyi olacağını biliyorum ama tetiği çekerken aklımdan geçen tek düşünce sana ne kadar zarar verdikleri olacak."

Kadın titremeye başladı ve Alex kısa bir süre için onun tekrar öfkeleneneceğinden endişelendi. Ona önceki geceden henüz söz etmemişti. Onun gözlerini inceledi ama öfke yoktu. Sadece delice bir keder olduğu söylenebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onun bacaklarına sarıldı. "Lütfen Alex. Seni tekrar kaybedemem. Kaybedemem. Hayatta kalamam."

"Bana hiçbir şey olmayacak, *Schatzi*." Yanına çömelip ona sıkıca sarılmadan önce eğilip kollarını bacaklarının etrafından çekti.

"Geçen sefer de böyle demiştin," diyerek onun omzuna doğru hıçkırdı.

Saçlarını okşarken arkasındaki pencereden dışarı baktı. "Vati ile konuşacağım. Eğer bunun bir olasılık olduğuna inanırsa, Tom ve Vlad'a yaklaşıacağım." Onu hafifçe çekti ve gözlerinin içine sevgiyle baktı. "Ama Büyüklerimize itaat etmeliyiz, Anna. Onların isteklerine karşı gelemem."

Anna başını salladı ve burnunu çekti. "Tamam." Gözyaşlarının arasından ona cesur bir gülümseme verdi.

Alex, Vati'nin bunun için bir çözümü olduğunu umuyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bölüm Kırk İki

"Nasıl bir şeydi?"

Alex yemeğinden başını kaldırdı. "Nasıl bir şeydi?"

"Rusya'da olmak." Anna'nın çatalı ağzının yarısına kadar gelmiş, marul ve parmesan peynirinden oluşan bir küme tutuyordu. Üst katta, terasına ve Central Park'a bakan pencereci kış bahçesinde birlikte oturuyorlardı.

Alex bir an düşündü ve sonra yarım bir gülümseme verdi.

"Sıkıcı." Anna kıkırdadı. "Sıkıcı mı?"

Omuz silkti. "Yapacak pek bir şey yoktu. Kaçma şansımız olmadığını anladıktan sonra, sadece... kabul ettik."

Çoğu gün pencerenin yanındaki odamda oturup kitap okuyordum. Yapacak başka bir şey yoktu. Üç buçuk yıl o pencerenin yanında oturarak geçti. Dünya devam ediyordu ama ben hala orada oturuyordum. Bir hapisane için o kadar da kötü değildi. Misafir olmadığı sürece her gün iyi döşenmiş yemek salonunda güzel yemekler yiyorduk. İstedğimiz zaman dışarıda ve kütüphanede zaman geçiriyorduk. Vitaly'nin alt katta kullanmamız için bir spor salonu bile vardı.

İlk yakalandığımda bu odada belirmiştiniz ama siliktiniz ve gerçek olduğunuzdan emin olamamıştım. Pek konuşmuyordun. ve sen ortadan kaybolduğunda, bunun bir rüya olup olmadığını merak ettim. Sonra iki yıl boyunca hiçbir şey olmadı.

O günler benim karanlık günlerimdi. Adamlarım beni neşelendirmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Umutsuzluk ve depresyon içime işledi ve sandalyemde oturup senin durduğun yere bakmaktan başka pek bir şey yapmadım, geri dönmeni diledim ama dönmedin. Vitaly bana olan biten hiçbir şeyi anlatmadı. Bazen senin öldüğünü ya da başka biriyle evlenip mutlu olduğunu ima ederdi. Bana eziyet etmek için her şeyi yaptı. Lanet olası piç. Bir de aile dostumuz olduğunu düşünürsek.

Vlad ziyarete geldiğinde de aynı derecede kötüydü. bazı seviyelerde makul. Vitaly de en az Devin kadar kötü görünüyordu. Vlad en azından anlamaya çalıştı ve sempatikti... biraz.

Seni tekrar hissettiğimde en karanlık günlerimden biriydi. Bir ses duyduğumda pencereden dışarı boşluğa bakıyordum. Bakmaya korktum; daha önce birçok kez bakmıştım. Ama adımı söylediğinde... kalbim yerinden fırladı ve seni görmek için döndüm, benim güzel tatlı karımı, daha yaşlı, daha zayıf, hatta hasta görünümlü. Ama sen oradaydın. Oraya koşmamak için içimde her şey vardı. Dokunduğumda yok olacağını biliyordum, bu yüzden sadece baktım, güzel yeşil gözlerine baktım, sevgimi ve özlemimi hissetmeni istedim.

"Gerçekten orada mısın?" Cılız bir sesle sordum ama kaşlarını çattın ve Almanca konuştuğumu fark ettim. Yıllar önce yaptığım aynı hatayı yapmıştım. Aptallığıma gülümsedim ve tekrar İngilizce konuşmayı denedim.

Gözleriniz büyüdü ve bir adım geri atıp başınızı salladınız. "Sen öldün. Bu gerçek değil. Hayır!" diye bağırdınız ve ortadan kayboldunuz.

Sandalyeme çöktüm ve olduğum yere baktım. Gelmiştin ama orada olmak istemiyordun. Artık beni sevmiyor muydun? Tavana baktım ve gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim. Sevgili Schatzi'm. Benden nefret mi ediyordun? Neden gelmiştin? Devin'in bana eziyet etmek için uydurduğu bir şey miydi?

Daha sonra Seth beni yemeğe götürmek için odama geldiğinde hâlâ sorularıma cevap bulamamıştım.

"Geldi," dedim kırık bir sesle. "Geldi ve benden nefret etti."

Seth odaya girdi ve sandalyemin yanına diz çöktü. "Alex, o senden asla nefret etmez. Ne oldu?"

Seth'e olanları anlattım.

"İki yıldır yoktun ve buraya ilk geldiğinden beri onu görmedin. Muhtemelen korkmuş ve acı çekmiştir. Anna'yı tanırım. Senden asla nefret etmez. Asla."

Arkadaşıma belirsiz bir gülümseme verdim ve yutkundum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Seth sırtıttı. "Ya öyle ya da görünüşün onu çok korkuttu. Son zamanlarda kendine baktın mı?"

Başımı salladım. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Sokaktaki bir serseriden daha iyi görünüyorsun. Ama sadece biraz." Kıkırdadım. "Belki de sakalımı kesmeliyim."

"Olabilir. Ya da en azından fırçalayın ki içinde fare olmadığından emin olun."

Seth haklıydı; bok gibi görünüyordum. O andan itibaren, senin geleceğini umarak saçımı taradım ve sakalımı kestim. Birkaç kez aylar sonra bunu yaptığında. O gün neredeyse hiç zahmet etmeyecektim ama iyi ki etmişim.

Seni görmek için döndüğümde gözlerindeki acı çok belirgindi. Tanrım, bu kalbimi kırdı. Beni seni terk etmekle suçladı. İncinmiştin ve Kızgınım. Seni gerçek olduğuma ikna etmeye çalışmanın işe yarayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu sadece seni daha da üzdü. Hiç düşünmeden sana uzandım ve sen gitmiştin. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

Tekrar geldiğinde, orada olmak için isteksiz görünüyordun, ama daha sakindin. Tanrım, çok güzeldin. Eskisinden daha sağlıklı görünüyordun, bu da beni daha iyi hissettiriyordu. Gerçek olduğumu kabul etmeyi reddettin, ben de zorlamadım. Benim gibi senin de hâlâ alyansını taktığını görmek beni çok heyecanlandırdı. Sen benim hâlâ kocan olduğumu bilmiyor olabilirsin ama ben senin hâlâ karım olduğunu kesinlikle biliyordum ve senin hâlâ yüzüğümü taktığını bilmek... içimde uçma isteği uyandırdı.

Bebek için ağlamaya başladığında seni teselli edememek beni kahretti. Bebek hakkında bilgi edinme konusunda kararlıydım ve Vlad bana Devin'in ne yaptığını anlattığında şaşkına dönmüştüm. Ama bu yıllar önceydi ve sen hâlâ yas mı tutuyordun? Hiç mantıklı gelmiyordu. O değil. Olanlar travmatik değildi, ama çok daha sonra, Devin ayılmanı talep edene kadar iki yıldır uyuşturucu kullandığını öğrenene kadar kafam karışmıştı. Oradan çıktığımda Devin'e bunu ödeteceğime yemin ettim. Sana yaptıklarından dolayı.

Ama gitmeden önce bana uzanmıştın. Kısa bir dokunuşla gitmiştin ama kalbimi ısıtmıştı. Belki de her şeye rağmen beni affedecektin.

Bir sonraki gelişinde, bunun sadece bir rüya olduğunu düşünmene izin vermem gerektiğini kabul ettim. Rüya olduğunu düşünmene izin verdiğimde daha sakindin ve üzülmedin.

rüya görüyorduk. Çok daha uzun süre kaldın ve Devin'in ne yaptığı hakkında çok şey öğrenebildim. Kendi güçleri için senden güçlerini alıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamamak beni çok sinirlendiriyordu. Temas çok külfetli hale geldiğinde ve canın yanmaya başladığında seni gönderdim. Gitmek istememen hoşuma gitmişti. Bana beni sevdiğini söyledin ve ben uzun süre bu sözlerle yaşadım.

Bundan kısa bir süre sonra Vlad beni daha sık ziyaret etmeye başladı. Seninle olan ilişkimi ve Devin'i gerçekten bilmek istiyor gibiydi.

Vlad da bana seninle ilgili haberler verdi. Beni hâlâ sevdiğini ve- "Onu görüyor musun?" Vlad bir sabah uzun bir sorudan sonra sordu ve cevaplama süresi.

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

"Rüyalarında seni gördüğünü ama eskiden olduğu gibi gerçek olmadığını söylüyor." Vlad'ın gözleri yumuşadı. "Gerçekler mi?"

Birkaç dakika boyunca onu inceledim. "Evet," dedim sonunda. "Evet, buraya geliyor. Bunların rüya olduğunu düşünmesine izin veriyorum çünkü ona gerçek olduğumu söylemeye çalıştığım da sinirleniyor."

Vlad başını salladı ve birkaç dakika sonra ayrıldı.

Vlad bir sonraki gelişinde Peter da yanımdaydı. Devin'in seni biriyle "çıkmaya" zorlayarak yaptığı şey karşısında önce dehşete düştüm ama Peter konuştuğunda, Peter'in sana çok değer verdiğini anladım. Peter benimle birkaç saat geçirdi, bana neler yaptığını anlattı ve birkaç kez beni hala özlediğini ve eğer serbest kalırsam bana isteyerek döneceğini söyledi.

"Hiç özgür kaldın mı?" Bunu söylediğinde homurdandım. "Büyükbaban hayatta olduğu sürece hayır."

Peter bana kayıtsızca baktı ve sonra gitmek için ayağa kalktı. "O yaşlı bir adam, Alex. Yaşlı adamlar ölür."

"Peter bunu gerçekten söyledi mi?" Anna sordu. Aaron'un Vitaly'nin öldürülmesiyle ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Alex başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bence ölümü... yapay olarak tetiklendi." Anna'nın gözleri büyüdü. "Onu Peter mı öldürdü?"

"Bence daha çok Vlad'dı. Peter seninleydi, hatırladın mı?"

"Oh, evet."

"Vitaly yavaş yavaş hastalanmaya başladı ve sonlara doğru onu görmez oldum bile. Vlad bana söylemeye geldiğinde şaşımamış ve oldukça duygusuz görünüyordu. "

Zaman geçti, Vitaly hala hayattaydı ve Vlad bile artık ziyarete gelmiyordu. Arada bir geliyordun ve seni gerçek olduğuma ikna etmeye çalışmadığım sürece iyiydin.

Seni sadece birkaç gün önce görmüştüm ve çok kederli görünüyordun. Yalnız olduğunu söylemiştin. Ölü adamların vaatleri, demiştin. Bu sözler kalbimi parçaladı. Geleceğimi kanıtlamak için can atıyordum ama nasıl yapabilirdim ki? Umut etmek çok acı vericiydi.

Pencereden dışarı baktığımı fark ettim. Önemli değildi. Kucağımdaki kitabı bitirmek için hayatımın geri kalanı vardı. Rus mavisini gökyüzüne istediğim kadar bakabilirdim ve yine de kitabımı bitirmek için zamanım olurdu.

İçimi çektim ve kitabı yanımdaki masanın üzerine koyarak ayağa kalktım. Belki dışarıda biraz zaman geçirmeyi isteyebilirdim. Hava yakında soğuyacaktı; dışarı çıkılamayacak kadar soğuk. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve parmaklarımı başımın üstünde birleştirerek pencereden dışarı, uzun zamandır yaşadığım küçük dünyaya baktım.

Kapıya sert bir vuruş sesi geldi ve ardından kapı açıldı. Döndüğümde Vlad'ın yüzünde çok kasvetli bir ifadeyle kapı aralığında durduğunu gördüm.

"Babam öldü," diye açıkladı duygusuzca.

"Bunu duyduğuma üzüldüm Vlad," dedim içtenlikle, Vlad'ın hatırı için. Bir babayı kaybetmek zor olurdu, Vitaly kadar sert birini bile.

"Evet, şey. ..." Vlad rahatsız bir şekilde bana baktı. "Anna birazdan burada olacak.

Birkaç gün sonra o gidene kadar hepinizi mahzene götürmeliyim."

Kiler, eve ne zaman misafir gelse götürüldüğümüz dondurucu bir beton odaydı. Ben ve adamlarım Petersburg'daki ilk birkaç haftamızı da burada geçirdik.

"Anna buraya mı geliyor?" Göstermeyi beklediğimden daha fazla duygusallıkla sordum.

"Buraya, eve geleceğini sanmıyorum ama şehirde olacaktır. Eğer seni burada hissederse. Devin bundan hoşlanmayacaktır."

Devin bundan hoşlanmayacak mı? Vlad'ı dikkatle inceledim.

"Peki ya sen?" Vlad yavaşça, "Onun incinmesini istemiyorum," dedi.

Homurdandım. "Eğer ona zarar gelmesini istemiyorsan, bırak ben ve adamlarım gidelim." "Cenaze bittiğinde, babamla ilgili birçok şeyi yeniden düşüneceğim.

yaptı." Bana sert bir bakış attı. "Ama o zamana kadar, koruma ev güçlendirilmelidir. Burada olduğunuzu kimsenin bilmesine imkân yok, yoksa Devin çok üzülür."

Vlad'ın ne dediğini anlamaya çalışarak yavaşça başımı salladım. Gitmemize izin vereceğini mi söylüyordu? Burada olduğumuzu biri bilse

Vlad üzölmez miydi?

"Cenaze bittikten sonra işler değişebilir. Yarın alacağım mahzene." Gitmek için döndü ama durakladı. "Neredeyse vermeyi unutuyordum

Bunu sana vereyim." Bana taşınabilir bir DVD oynatıcı uzattı. "Bunu bana Peter gönderdi. Görmek istersin diye düşündüm."

Vlad gittiğinde cihazı açtım ve Giselle'in müziğinin ilk tınlarını duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Anna'm! Bu senin Peter ile Giselle'in performansını izledim. Tüm gösteriyi kıpırdamadan izledim ve sonra diğerlerinin de görmek isteyebileceğini fark edince tekrar başladım. Aceleyle koridora çıktım ve onları çağırdım.

Merdivenler kapalı olmasına rağmen kule katı bize kalmıştı. Seth, Tony, Greg ve Erich odalarından çıktılar. Sen olsan tüm sakallara ve uzun saçlara gülmüşlerdir. Kalbime bir acı saplandı, burada olduğumuz ilk yıl bir kaçış yolu bulmaya çalışırken üç adamımı kaybettiğimi biliyordum.

Orada. Çıkış yolu yoktu. Jesse, Michael ve Jason'ın ölümleri bunu kanıtlamıştı. Sebastian ölmemişti elbette, ama sürgüne gönderilmişti. Nereden geldiyse.

DVD oynatıcıyı yere koydum ve tekrar başlattım. Bale ilerledikçe kimse konuşmadı ama hepimiz izledik. Bittiğinde Seth tekrar başlattı ve hep birlikte oturup tekrar izledik. Ve tekrar.

Etrafımdaki adamlara baktım. Aileme. Bunca zamandır onlar olmasaydı muhtemelen kendimi öldürmüş olacaktım. Durgunlardı ama mutsuz değillerdi. Bunca zamandan sonra konuşacak pek bir şey yoktu; hiçbir şey

gerçekten oldu. Tüm olası kaçış yollarını tüketmiştik ve bu uğurda üç iyi adamımızı kaybetmiştik. Hayat monotonlaşmıştı.

Vlad birkaç saat sonra gelip hepimizi koridorda yerde otururken gördüğünde kıkırdadı. "Hepinizin baleye bu kadar düşkün olduğunı bilmiyordum."

Eğer Vitaly olsaydı, onun için zekice bir yorum hazırlardım, ama Vlad bize bunu verecek kadar nazikti, bu yüzden dilimi tuttum. Ayrıca, yorumu samimi görünüyordu.

Vlad, "İstersen daha fazlasını isteyebilirim," diye teklif etti. Başımı salladım. "Lütfen," dedim, sesim titrek çıkıyordu.

Vlad bana sempatik bir bakış attı. "O harika bir dansçı ve harika bir genç kadın."

Adamların hepsi başını salladı. Bir kez bile şikâyet etmediler ya da orada bulunmalarının sebebinin sen olduğunu söylemediler. Seth, Greg ve Tony hâlâ sana tapıyorlardı. Erich seni o kadar iyi tanııyordu ama senin özel biri olduğunu bilecek kadar beni tanıyordu. Hepsi için çok minnettardım.

*Ben görüşemezken Vlad'ın seninle görüştüğünü bilmek bana acı veriyordu,
ama... Vitaly gittiğinden beri Vlad'da farklı bir şeyler vardı.
Sadece bir Yaşlı olmaktan daha fazlası. Çok ama çok uzun zamandır ilk kez bana bir umut ışığı verdi.*

Bölüm Kırk Üç

Anna ayağa kalktı ve masanın diğer tarafına geçerek Alex'e sarıldı. Ona inanmayı reddetmesinin onu incittiğini bilmek kendini çok suçlu hissetmesine neden oldu. "Sana inanmadığım için özür dilerim Alex," diye fısıldadı, Alex'in kucağına yerleşti ve başını onun omzuna yasladı.

"Kederim beni öyle tüketmişti ki-"

"Anna, sana söyledim. Her şey yolunda. Anlıyorum. Eğer bana inansaydın ve Devin öğrenseydi... kim bilir neler olurdu? Hâlâ o mahzende olabilirdim."

Sözleri aklına beklenmedik bir anıyı getirdi. "Kiler" Oturdu yukarı. "Hastalandın. Hastalandın ve... Devin seni iyileştirmem için beni gönderdi. "

Alex başını salladı.

"Ama neden ben de hastalandım?"

"Oradaydım çünkü Devin beni orada istedi. Orada olduğum için hastalandım. Sen de öyle yaptın. "

Kiler her zamanki gibi buz gibiydi. Battaniyeler ve karyolalar vardı ama soğuğu hafifletmek için pek bir şey yapmadılar. Bu penceresiz kutuda olmaktan nefret ediyordum. Kendimi bok gibi hissetmeye başladığımdan bahsetmiyorum bile.

Zaman geçtikçe aynı anda hem terlemeye hem de titremeye başladım. Seth beni yatağa yatırdı ve benim için elinden geleni yaptı ama tek yapabildiğim titremektir. Tony metal kapıya vurdu ama kimse gelmedi. Tanrım, orada ölecek miydim?

Rahatlama gelmedi ve oda daha da soğumuş gibiydi. Diğer adamlar bile soğuğa karşı yataklarında büzüştüler. Benim için ellerinden geleni yapmışlardı. Başımı battaniyemin altına soktum ve ölümü düşündüm.

Seni görmeden önce hissettim. Sen daha yanıma gelmeden odaya bir sıcaklık yayıldı. Düşüncelerim dağınıktı.

Orada olmana şaşırdım. Vlad bu odanın senin varlığına karşı mühürlü olduğunu söylemişti.

Battaniyeyi yüzümden çektin ve gözlerimi açtım. Varlığınızla ilgili bir şeyler mırıldanırken dişlerim takırdadı ve size gülümsemeye çalıştım ama tek yapabildiğim acı içinde inlemek oldu. Serin elini alnımda hissettim ve sen rahatlamış bir şekilde iç çekerken şaşkınlıkla sana baktım ve sonra benimle birlikte yatağa uzandın. Sana uzanmak, kollarımı sana dolamak ve seni sonsuza kadar orada tutmak istedim ama hareket edemedim. Onun yerine sen kollarını bana doladın ve ateşimin düştüğünü hissettim. Vücudum gevşedi ve sana yaklaştım, ancak vücudunun az önce geçirdiğim ateşle ısınması üzerine gözlerimi telaşla açtım.

"Hayır, Anna. Hayır, hastalanamazsın." Elimi başına koydum ve hastalığımı bana geri vermeni diledim. Ağladın ve kaybolmadan önce gözlerindeki acıyı gördüm.

"Anna!" Doğrulup çığlık attım. "Anna!"

Ama sen gitmiştin.

Etrafa bakındım ama gittiğini biliyordum. Erich'le göz göze geldik. "Onu gördün mü?" Çılgınca sordum.

Erich başını salladı. "Önce onu hissettim. Oda daha sıcak." Diğer adamlar ayağa kalkmıştı.

"İyi misin?" Greg sordu.

"Ateşimi düşürdü," diye homurdandım, yere bakarak. "Beni iyileştirdi." Gözlerimi sıkıca kapattım ve karyolama geri döndüm. Seni neredeyse hâlâ yanımda hissedebiliyordum. Sıcak bedenin benimkine değiyordu. Bu bir işkenceydi.

Kutunun içinde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama Vlad nihayet ortaya çıktığında ona saldırdım. "O iyi mi?"

Vlad şaşırmış bir halde bana baktı. "Evet, Alex. O iyi. Eskisinden çok daha iyi. Baban Devin'e meydan okudu ve şu anda onunla ve kardeşinle birlikte."

Rahatlayarak duvara yaslandım. Adamlarımın da rahatladığını hissedebiliyordum.

Ama Vlad'ın sözleri aklıma yatınca tekrar kaskatı kesildim. "Onun daha iyi olduğunu düşünüyorsun ailemle birlikte olduğu için mi?" Ailemin sizinle temas kurmasının yasak olduğunu biliyordum ve bu yasağın kaldırılmasına çok sevinmişim.

Vlad hemen cevap vermedi. Uzaklara baktı, duyguları uçuşuyordu. yüzünde. "Eğer buna olumlu cevap verirsem, ailem tehlikeye girer." Tekrar bana baktı. "Onun yüzündeki sevinç ifadesi babana dönmene izin verilmesi çok sevindiriciydi."

Satır aralarını okudum. Vlad, Devin'in sana davranışını ve hatta belki de Devin'in yaptıklarını onaylamıyordu.

Vlad kenara çekilerek, "Odalarınıza dönebilirsiniz," dedi. Diğerleri gittikten sonra ben onun yanından geçerken Vlad tekrar konuştu. "Yakında kütüphanede biraz zaman geçirmelisin."

Yeni Rus Yaşlı'ya kaşlarımı kaldırdım ama başımı salladım. "Belki de artık gitmeliyim?"

Vlad başını salladı ve uzaklaştı.

Büyük malikânenin ikinci katındaki geniş kütüphaneye doğru ilerledim. Vlad kesinlikle Vitaly'den farklıydı ve birkaç gün önce bahsettiği değişiklikleri merak ettim.

Evin içinde ilerlerken fark ettiğim bir değişiklik de güvenlik eksikliğiydi. Vitaly evin her yerinde silahlı muhafızlar bulunduruyordu; ben ya da diğerlerinden biri şüpheli davranırsa beni vurmaya hazır bir silahla beni izleyen bir muhafız görmeden birkaç adımdan fazla gidemezdim.

Şimdi görünürde hiçbir şey göremiyordum, bu da beni daha da geriyordu. Vlad beni kandırıyor muydu? Koridorda durdum ve dinledim. Etrafımda kimseyi duymuyor ya da hissetmiyordum. Bu garipti. Etrafıma bakındım ve yeni bir kamera da görmedim. Neler oluyordu?

Kütüphaneye vardım ve Vlad'ın benden bulmamı istediği şeyi aramak için etrafıma bakındım. Kütüphanenin kapısında dururken gözüme hiçbir şey çarpmadı.

iki katlı kütüphanenin çift kapılı girişi. Çevresinde yavaşça dolaştım, herhangi bir farklılık olup olmadığına baktım. Bu odayı neredeyse kendi ailemin kütüphanesi kadar iyi biliyordum. Buraya geldiğimden beri Rusçam kesinlikle ilerlemişti; kitapların neredeyse tamamı Rusça'ydı.

Odada dolaşırken varlığın hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Seni şimdi her zamankinden daha çok özliyordum. Ailemi tekrar görebildiğin için mutluydum ama bir yanımda kardeşimle aranızda bir şeyler gelişip gelişmeyeceğini merak etmeden duramıyordu. Kurt hayatında benim yerimi alacak en mantıklı kişi olmasına rağmen bu düşünce kalbimi sıkıştırdı.

Tavandan tabana bir pencerenin yanında durdum ve başımı serin cama yasladım. Ya Kurt'e aşık olup onunla evlenirsen? Evet, mutlu olmanı istiyordum ama benimle mutlu olmanı istiyordum, kardeşimle değil. Vlad, hareketleri ve sözleriyle, kalbimde bir gün buradan çıkabileceğimize dair bir umut ışığı yakmıştı. Savaşma arzusunun yeniden içimde büyüdüğünü hissettim. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi bu.

Odanın etrafına yeni gözlerle baktım. Farklı olan neydi? Vlad'ın bulmamı istediği şey neydi? Köşedeki bir kitaplık gözüme çarptı. Garip bir şey vardı.

Birkaç kısa adımda odayı geçtim ve gördüm ki Bazı kitaplar rafın kenarına çevredeki kitaplardan daha yakındı. Eğilip baktım ama arkalarında hiçbir şey yoktu. Peki burada ne vardı?

Büyük bir kitabın toz kapağı hafifçe bükülmüş ve yerine oturmamıştı. Kitabı çıkardım, ön kapağını açtım ve kitabın üzerindeki yazıyı görünce çok şaşırdım.

Eski bir Elder kitabının ayrıntılı yazısı.

Yüzyıllar önce yasaklanmış olan Büyüklerin Kitapları'nın üç cildi vardı. İlk ikisini evlenmeden önce araştırdığımda bulmuştum. Bu kayıp üçüncü ciltti! Seni Devin'in pençesinden nasıl kurtaracağımı bana söyleyecek olan cilt buydu!

Nabzım kafamın içinde atarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bu kitabın daha önce burada olmadığından emindim. Onu buraya Vlad mı koymuştu? Öyle yapmış olmalıydı, yoksa neden bana kütüphaneye gitmemi söylesin ki?

Değişiklikler.... Sen.... Devin. Özgürlük mü?

Kitabı kapattım ve kapağının yerinde olduğundan emin olduktan sonra dönüp odadan dışarı çıktım. Vlad köşeyi dönünce olduğum yerde durdum ve Vlad'ın söyleyeceklerinden korkarak kanım dondu.

"İlginç bir şey buldun mu?" Vlad sohbet eder gibi sordu. "I.uh, evet, buldum," diye tereddütle cevap verdim.

Vlad gülümsemese de bakışlarının yumuşadığını gördüm. "Güzel. Umarım eğitici bulursun. Eğitim." Başını salladı ve yanımdan geçerek Koridor.

Koridorun ortasında bir saniye daha durdum ve sonra aceleyle merdivenlere ve odama çıktım. Odama çıkmam biraz zaman alacaktı.

Kitabı deşifre etmek daha kolay olacaktı.

dil zaten. Vlad bu kitabı bulmam için bırakmış olsaydı, bir kaçış yolu da sağlar mıydı?

Her seferinde bir şey, dedim kendime. Başka bir şey düşünmeden önce bilmem gerekenleri öğrenmeliydim.

Kendimi bilmem gerekenleri öğrenmeye adadım. Seth ve Diğerleri egzersiz yaptığımdan emin olmak için beni her gün odamdan çıkarırdı. "Sıksa olman Anna'nın hoşuna gitmeyecek," diye takıldı Seth. Kibrim yüzümü buruştursa da gözlerimi devirdim. Çok fazla kas kaybetmiştim.

yıllar boyunca. Hiç ayrılmayacaksam spor yapmanın ne anlamı vardı? Ama kitabı bulmak yaşama isteğimi tazelemişti. Seni tekrar görme şansım vardı! Bunu her düşündüğümde kalbim küt küt atıyordu.

Vitaly öldüğünden beri havamız iyice yumuşamıştı. Kendimizi şakalaşırken ve yeniden özgür olmanın nasıl bir şey olacağını konuşurken bulduk; çok çok uzun zamandır hayalini bile kurmaya cesaret edemediğimiz bir şeydi bu.

Kış geldi geçti ve ben özenle çalıştım. Vlad bana senin Sen eve döndükten sonra Devin'le yaşıyordun ve Vlad'ın duyduğuna göre pek iyi değilmişsin. Vlad gösterilerini izlememiz için bize getirdiğinde, belli belirsiz de olsa kendinde olmadığını görebiliyordum. Kalbim senin için acıyordu ve özgür kalma kararlılığım artıyordu.

Mart ayının başında, Vlad bir sabah erkenden odama geldi. "Anna gitmiş."

Hâlâ yataktaydım ve dik oturdum. "Ne? Ne demek gitti?"

Vlad'ın yüzü, benimle konuşmaya geldiğinde çoğu zaman olduğu gibi esrarengizdi. "Devin'den kaçtı."

Çenem düştü ve Vlad'a bakakaldım. Sözlerini anlamakta güçlük çekiyordum. "Kaçtı mı?" Tekrarladım. "Nasıl? Güvende mi? Nerede o?" Sorular çelik levhalardan seken bir mermi gibi kafamda uçuştı. "Yardım aldı. Evet, güvende." Vlad'ın gözleri yumuşadı. "Şu anda arkadaşlar."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Vlad cevap vermedi ama pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Buluşmamız önümüzdeki hafta Moskova'da." Bana bakmak için döndü. "Elbette katılmam gerekiyor ve ev halkımın çoğunu da yanımda götürmem gerekecek."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu bizim kaçış fırsatımız mıydı? Bu bir numara mıydı? Tek söyleyebildiğim "Oh?" oldu.

Vlad başını salladı. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama tereddüt etti. "Evin çoğunu keşfettin mi?"

Başımı salladım. "Baban bize sıkı bir tasma takmıştı."

"Umarım ondan daha rahat olduğumu fark etmişsinizdir."

"Evet," diye itiraf ettim. "Nereye gidersem gideyim bana silah doğrultulmasına alışmıştım. Bu... güzel."

Vlad yüzüne bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Tahmin edebiliyorum." Tekrar pencereye döndü. "Babam işe yarayabileceğini düşündüğü şeyleri saklamayı severdi. Onları evin altındaki kilitli bir depoda saklardı." Durakladı. "Mülkün dışına açılan bir tünele açılan bir kapısı var."

Kalbim daha da sert çarpıyordu. Kaçış mı? "Bu ilginç," dedim, soğukkanlı görünmeye çalışarak. Eşyalarımız orada mıydı?

"Elbette, oda korunuyor ama sadece bir kişi tarafından." Arkasını döndü. "Gece yarısı atıştırmalıkları çok lezzetli, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, duyduklarıma inanmaya cesaret edemiyordum. Vlad bana nasıl kaçacağımı mı söylüyordu? "Gece vakti bir evde dolaşmak tehlikeli olabilir."

Vlad başını salladı. "Olabilir. Eğer dikkatli olmazsan. Ama aynı zamanda ödüllendirici de." Gözleri yalvarır gibiydi. "Bazen bir başkasının güvenliği risk almaya değer. Yaşlı korumalar daha güçlü adamlara karşı ancak bu kadar dayanabilir."

Yutkundum. Nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Pazartesi günü ayrılıyoruz. Doğru şeyi yapacağın konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum." Ellerini ceplerine soktu ve sonra tekrar çıkardı ve yumuşak bir gümbürtüyle yere bir şey çarptı. "Sen iyi bir adamsın Alex. Sana güvenmediğim için özür dilerim."

Başımı salladım, hâlâ kulaklarıma inanamıyordum.

Vlad odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir süre oturup kapalı kapıya baktım ve duyduklarımı düşündüm, sonra Vlad'ın düşürdüğü kumaş bohçaya doğru yürüdüm. İçinde birkaç anahtar vardı. Bunun bir tuzak olmaması için dua ederek, öğrendiklerimi adamlarıma anlatmaya ve Pazartesi için plan yapmaya gittim.

"Vlad bunu gerçekten yaptı mı?" Anna gözlerini kocaman açarak sordu. Çatalını yere bırakmış ve Alex ona hikâyesini anlatırken dikkatle dinlemişti. Vlad gerçekten de Alex'in kaçmasına izin vermek için her şeyi riske atmıştı. "Devin bilmiyor mu?" diye fısıldadı.

Alex başını salladı. "Hayır, Vlad ve Peter'ın bunu sadece birkaç hafta daha saklamaları gerekiyor ve tüm cenazeler yüzünden Devin biraz...şey, o biraz paranoyaklaşmaya başladı." Sert bir eğlence gözlerini aydınlattı. "Tyler'ın cenazesine gidişini görmek için sabırsızlanıyorum."

Anna dudağını ısırıldı. Alex'in duygularını anlıyordu; kendisinininkiler de pek farklı değildi. Ama hapiste geçirdiği yıllar onu sertleştirmişti. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Ya da belki de bir işe hazırlanırken yaşadığı şey buydu. Yine de bu iş kişiseldi.

Masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Adam yere baktı, elini incelerken gözleri yumuşadı. "Alex, onun söylediklerine saygı duyacağım.

Benim de katılmama büyükler karar verir," dedi yumuşak bir sesle. "Ama lütfen bunun benim de kavgam olduğu gerçeğini göz önünde bulundurun. Devin'e karşı durduğunu görmek istiyorum. Kaybettiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum." Durakladı. "Ben Onunla yaşamak zorunda olan, her gün onunla uğraşan biri."

Alex dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Anlıyorum, *Schatzi*. Bu gece babamla konuşacağım."

Anna gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sessizce yemek yediler ve Anna'nın merakı daha da arttı. "Nasıl kaçtın?"

Bölüm Kırk Dört

Alex bir nefes aldı, Anna'nın hikâyesini dinleme arzusu için minnettardı. Birbirlerinin hayatlarından çok şey kaçırmışlardı. Bu, Anna'nın hikayesini dinleyebilmesinin bir yoluydu. kendi payını.

Pazartesi sabahı pencereden Vlad, Peter ve devasa bir maiyetin birkaç SUV'a binip yola çıkışını izledim ve mülkü koruyan kapıdan geçtim. Eğer doğru saydıysam, evde sadece bir avuç muhafız kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve diğerleriyle son dakika planlarını konuşmaya gittim.

Gece yarısı, elimizdeki en koyu renkli giysileri giyerek, kapının kilidini açtım. merdivenlere açılan kapıyı açtık ve beşimiz sessizce aşağıya indik. Yastık kılıfları içinde birkaç eşya taşıdık, buna "bulduğum" İhtiyarın Kitabı da dahildi. Pratik yapmadığımız halde, her zamanki gibi sessizce hareket ettik, Kime rastlarsak saldırmaya hazırдық. Tam bir ekip olmadan çalışıyordum ama idare etmek zorundaydım.

Merdivenlerin dibinde, evin kapısının önünde durduk. Çatlağı dinledim ve bir hareket duydum. Adamlarıma dışarıda birinin olduğunu işaret ettim ve onlar da yerlerini aldılar. Kendimi kapının yanındaki duvara yasladım ve kolu çevirip kapının açılmasına izin verdim. kapı sallanarak açıldı. Bekçi homurdandı ve kafasını kapıdan içeri soktu. Kapı aralığında kafasını tutup boynunu büktüm ve ellerimi tatmin edici bir şekilde çevirerek boynunu kırdım. Tony ve ben muhafızı merdiven boşluğunun köşesine sürükledik ve vücudunu aradık, bir tabanca ve birkaç şarjör bulduk. Ayrıca bir cüzdan ve bir de fırlatma bıçağı vardı, bunları sırttan Erich'e attım. Tabancayı belimin arkasına soktum ve loş koridorun kenarından yavaşça süzüldük, mümkün olduğunca gölgelerden uzak durduk. Koridora ulaşana kadar başka muhafız yoktu. Mutfığa inen köşede.

Adam gizlice yaklaşmak için çok uzaktaydı, bu yüzden Tony muhafıza saldırdı ve boynunu kırdı ve cesedi bir yan dolaba sürükledik, cüzdanını ve silahlarını soyduk.

Taş merdivenden sessizce indik, başka bir nöbetçi olup olmadığından emin değildik. Mutfak ay ışığı dışında karanlıktı. pencerelerden. Uzun bir süre dinledim ve içeride kimsenin olmadığından emin olunca dar kapıdan geçtik ve aramaya başladım. Bildiğim tek şey deponun orada olduğuydu. Ekmek ve meyveleri fazladan yastık kılıflarının içine atarak toplayabildiğimiz kadar yiyecek topladık. Bir şey yaptığımı hatırlayınca kıkırdadım. Çocukken Kurt'le de aynı şekilde.

Greg'den gelen alçak bir ısıklık sesi kapının bulunduğunu söyledi. Kilerin arka tarafındaydı. Anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Sessiz değildi ama bizi endişelendirecek kadar da yüksek değildi. Kapı kapandıktan sonra,

Tony bir ışık düğmesi buldu ve oda ıslıl ıslıl aydınlandı. Şaşkınlık içinde etrafımıza bakmadan önce gözlerimizin alışmasını beklememiz gerekti. Bütün eşyalarımız burada, artı biraz daha.

Hızlı bir envanter çıkardık ve ölen arkadaşlarımızdan kalan ekstra teçhizatı paylaşmadan önce daha koyu renkli "sinsi" kıyafetlerimizi giydik. Nispeten güvenli bir yere geldiğimizde silahlarımızı kontrol edebilirdik ama önemli olan oradan çıkmaktı. Çabucak. Odanın karşısındaki kapıyı buldum ve açtım. Islak toprak ve hoş olmayan başka bir şey kokuyordu ama Vlad'ın söylediği yere gittiğine güveniyordum. Bir kez El fenerleri açıldı, Greg ışığı söndürdü ve tünele girip kapıyı arkamızdan kapattık.

Nemli taş duvarları, zemini ve ahşap tavanı ile uzun ve düzdü. Dar geçitte hızla koşarken botlarımız çok az ses çıkarıyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra paslanmış metal bir kapıya geldik. Kapıyı inceledim. Görünürde anahtar deliği ya da mandal yoktu. Biraz kurcaladım ve dibe yakın gizli bir mandal buldum ve kapıyı iterek açtım. Taze, soğuk hava yüzüme hücum etti ve derin nefesler aldım.

"Özgürlük," diye fısıldadım boğuk bir sesle. Arkama baktım ve arkadaşlarıma sırttım. Onlar da bana sırtarak karşılık verdiler ve kapıyı arkamızdan sessizce kapatarak karanlık ormana doğru ilerlediler. Her ne kadar yeni bulduğumuz özgürlüğün tadını çıkarmak istesem de Özgürlük, devam etmek zorundaydık.

Malikanenin güneyindeydik ve birkaç mil ötede ana şehre giden yerel treni olan bir kasaba olduğunu biliyordum. St. Petersburg'a gitmemiz

gerekiyordu.

Petersburg'dan Varşova'ya, oradan da Frankfurt'a giden treni yakalamak için. Tren seyahat etmenin en kolay yoluydu. Nihai varış noktamız babamın eviydi. Vati bundan sonra ne yapacağımı bulmama yardım edebilirdi. Belki nerede olduğunu bile biliyordur.

Beşimiz güneydoğu yönünde yola çıktık, konuşmuyorduk ama enerjimizi gitmemiz gereken yere odaklamıştık. Yolculuğumuzun birkaç mil ötesinde geçmişte hiç olmadığı kadar nefes nefese kalmıştık; hapsedilmek bize zarar vermişti.

Kasabaya vardığımızda çok yorulmuştuk. Planımız bir araba "ödünç almak" ve onu en yakın tren istasyonuna götürmekti. Seth ve Tony uygun bir araç bulmaya giderken ben de şehrin kenarında bekleyecektim.

Greg ve Erich. Etrafta dolaşan iki adam beş kişi kadar dikkat çekmiyordu.

Fazla konuşmadık ama Seth ve Tony'nin dönmesini beklerken bir şeyler atıştırdık. Nasıl yapılacağını bildikleri bir şey varsa, o da fark edilmeden bir yerlere gitmekti. Seth ve Tony'den kaçmak hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Vitaly. Sorun, her hareketimizi izleyen, kaçmaya çalışıyormuşuz gibi görünsek bile öldürmek için ateş etmeye hazır muhafızlardı. Gözlerimi kapattım.

Arkadaşlarımın ölümünü hatırlayınca gözlerim doldu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, koyu renkli bir sedan yanımıza yanaştı ve sinyal düdüğünü duydum. Eşyalarımızı bagaja tıktırdık ve küçük arabanın içine sıkıştık.

"Sence daha küçük bir araba seçebilir miydin, Tony?" İngilizce sordum. "Kendimi sardalya gibi hissediyorum."

Tony, "Dilenciler seçici olamaz," diye karşılık verdi. Seth güldü.

"Neye gülüyorsun sen?"

"İngilizcenin geliştiren iyi olur. Anna seni anlayamayacak."

Homurdandım. "Daha önce hiç sorun yaşamadı."

Seth gözlerini devirdi. "Belki rüyalar daha iyi yorumluyordur. İngilizcenin anlamakta zorlanıyorum ve son birkaç yıldır seninle birlikteyim."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Greg'e sordum.

"Rus ve Alman aksanının ilginç bir karışımı var sende." Greg omuz silkti. "Eminim bir yolunu bulacaktır."

"Ya da hiç konuşmana gerek kalmayacak," diye güldü Erich. "Sadece öp onu."

Hafifçe inledim ve yumuşak dudaklarını öptüğümü hatırladım. Boşaldığın son birkaç seferde nasıl olduysa dokunabilmiştik. Sana karşı hissetmek

cennet gibiydi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek... Bunu düşünerek iç çektim. Seni bulduğumda bir daha asla gözümün önünden ayırmayacaktım. Asla.

Yol kısa sürdü ve Tony arabayı otoparkın arka tarafına park etti. Paralarımızı birleştirdik ve Greg biletleri almaya gitti. Biz Görevlere gittiğimizde yanımızda her zaman bol miktarda yerel para birimi ve fazladan ön ödemeli banka kartları bulundururduk. Ama ben bu durumdan kurtulmak istiyordum.

bunları kullanmadan önce. Nakit her zaman daha iyiydi.

Greg birkaç dakika sonra geri döndü. "Trenler birkaç saat daha çalışmayacak. Şehre arabayla gitmek daha iyi olabilir. Trenle Varşova neredeyse gece yarısına kadar ayrılmayacak."

Elimi saçlarımda arasında gezdirdim. Şehirden bir an önce uzaklaşmak istiyordum. "Erken ayrılan başka bir şey var mı?"

"Helsinki'ye giden bir tren var ama orada kapana kısılırsınız. Bence bir günlüğüne kalacak bir yer bulup Varşova trenini beklemek daha iyi olur. Tabii Moskova'dan geçmek istemiyorsanız."

Başımı sertçe salladım. "Bu aslanın inine girmek olur. Pekâlâ. Hadi gidip kalacak bir yer bulalım, arabadan kurtulalım ve Varşova'ya bilet."

İstasyonun yakınında bir otel bulduk ve gitme vakti gelene kadar orada kaldık. Tony dışarı çıktı ve bize yeni kıyafetler aldı, böylece suçlular ya da suikastçılar. Otel görevlisi girişimizi yaparken bize endişeyle bakmıştı.

Dokuz sinir bozucu saat sonra nihayet Varşova'ya giden trene binmiştik.

Yanımda horlayan kuzenimle yataklı bir ranzayı paylaşıyordum. Çok yorgundum ama uyuyamıyordum. Seni her şeyimle özlüyordum ve sana kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Beni geri ister miydin? Benim bir rüya olduğumu düşündüğünde, beni kesinlikle istiyordun, ama ya gerçek? Hâlâ seni terk ettiğimi düşünür müydün? Sana yaklaşmanın en iyi yolu neydi? Kaldığın yere gidip merhaba demek mi?

Böyle bir şeyi kaldırabilir misin? Yoksa önce orada olduğuma dair ipuçları verip sonra kendimi göstererek seni rahatlatmalı mıyım?

Bana bir cevap gelmedi ve ben hâlâ merak içinde uykuya daldım.

Tren öğleden sonra Varşova'ya vardı ve bir sonraki trenin kalkmasına birkaç saat vardı. Yolu yarılacağımızı bildiğim için biraz rahatlamıştım. Erich ve ben Frankfurt'a vardığımızda dikkat çekmemeye çalışacaktık. Bu

tanınmamız iyi olmazdı. Sakallarımız ve saçlarımız yardımcı oldu ama Kunze ailesinin tüm üyeleri iyi tanınıyordu ve sadece boyumuz bile bizi ele verebilirdi.

Frankfurt'a sabahın erken saatlerinde varmak sadece hafta sonu olması halinde faydalıydı. Hafta sonu değildi. O Perşembe sabahı tren istasyonu aşırı kalabalık olmasa da yoğundu. Erich de ben de şapka taktık ve başımızı öne eğdik. Bir kez olsun bu kadar uzun boylu olmamayı diledim.

Neyse ki Friedrich Amca ve Klara Teyze tren istasyonundan sadece yarım mil uzakta yaşıyorlardı ve yönümüzü bulur bulmaz yola koyulduk. Tanıdık sokaklarda yürürken midem çalkalanıyordu. Evde olduğum için çok minnettardım ama asıl zorluk şimdi başlıyordu. Devin'in görüş alanından uzak durmak ve seni bulmak.

Erich'e baktım. "Sen iyi misin?" diye sordum. Seth, Tony ve Greg arkamızdan yürüdüler.

Erich derin bir nefes aldı. "Ailemi göreceğim için nasıl bu kadar gergin olabilirim?"

"Böyle hissedenden tek kişinin ben olmadığımı sevindim."

Erich bana şaşkınlıkla baktı. "Hiçbir konuda gergin olduğunu düşünmemiştim."

"Belki daha önce değil, ama şimdi, evet."

Erich'in çocukluğunun geçtiği ev göründü ve adımlarımız yavaşladı.

"Yaklaşmak için en iyi yol nedir?" Seth sordu. "Kapıyı çalmak yoksa doğrudan içeri mi girelim?"

"Anahtarlarınız yanınızda mı?" Sırıtarak sordum.

Erich bir an düşündü ve sonra çantasını yere bıraktı. "Bulabilirim." Birkaç dakika etrafı karıştırdıktan sonra Erich muzaffer bir ses çıkardı. "Umarım kilitleri değiştirmemişlerdir."

Trafik artıyordu ve dikkatlice caddeden aşağıya doğru ilerledik. Büyük olasılıkla hem teyzem hem de eniştem uyanıktı ama Friedrich Amca hâlâ evde olabiliirdi.

Evin arka tarafına doğru yürüdük ve Erich kapının kilidini açtı. Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Sevdiklerimin tanıdık sesleri. Tony kapıyı arkamızdan kapattı ve ben üç kişiye işaret ettim. Kunzes, Erich ve ben varlığımızı duyurana kadar orada beklemesini söyledi. Erich'e başımı salladım ve mutfığa doğru süzüldük. Tabaklar şingirdadı ve Friedrich Amca araştırdığı bir dava hakkında konuştu.

Geniş mutfağa doğru yavaşça yürüdük. "Merhaba, Mutti. Merhaba, Vati." Erich duyulacak kadar yüksek sesle konuştu ama onları ürkütecek kadar değil. Çok fazla.

Klara çığlık attı ve kahve fincanını düşürdü. Fincan yere düştü, porselenler ve kahve yere saçıldı. Friedrich sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve savunma pozisyonu aldı. Bakışları aramızda gidip geliyordu. "Erich?" diye fısıldadı merakla. "Alex?"

Klara ellerini ağzına götürdü ve Erich'e doğru koşarak ona sarıldı ve ağlamaya başladı. Bana da uzandı. Friedrich hemen arkasındaydı. Ona sarıldık, öpüştük ve şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Friedrich boğuk bir sesle, "Bize senin öldüğün söylendi," dedi. "Buna inanmanız gerekiyordu," dedi Erich. "Özür dilerim. acı çektin." Annesinin başını öptü.

"Diğerleri burada," dedim usulca. "Onları çağırabilir miyim?"

"Oh!" Klara dedi ki. "Elbette."

Hemen diğerlerini toplamaya gittim ve mutfağa döndüm. Amcam ve yengem de onları tanıyordu ve aynı coşkuyla sarıldılar.

"Wilhelm'le konuştun mu?" Friedrich sordu.

Başımı salladım. "Daha yeni geldik. Sizin eviniz istasyona en yakın olanıydı."

Friedrich telefonuna uzanarak, "Onu aramalıyım," dedi.

"Hayır, amca. Onu şahsen görmem gerek. Yakında."

"Elbette." Etrafındaki adam grubuna baktı. "Rahatsız olmak sizin için sorun değilse, cipe sıkışabiliriz."

Alex yumuşak bir gülümsemeyle, "Vati, Mutti ve diğerlerini şaşırttık," dedi. "En hafif tabirle."

Anna ona hayret ve üzüntü karışımı bir duyguyla bakıyordu. Bir adamı öldürmek hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duymak onu şok etmiş olmalıydı. Yakalanmadan önce birlikte ne kadar az zaman geçirdiklerinin bir başka hatırlatıcısı.

"Neden..." dedi yumuşak bir sesle. "Neden hemen gelmedin?"

"İstedim, Schatzi"

Bölüm Kırk Beş

"Vati, onu görmem gerek. Onu görmek için yıllarca bekledim." Vati'nin çalışma odasının penceresinden uzun yıllardır gördüğüm ilk Frankfurt günbatımına bakarken ellerimi uzun saçlarımın arasında gezdirdim. Bütün günü ailemle geçirmiştim, ben yokken neler olduğunu paylaşmış ve öğrenmiştim. O gün Seth, Tony ve Greg'in aileleri yarın gelecekti. Hem yeniden bir araya gelebilmeleri hem de Devin'in bilmemesi için buraya getiriliyorlardı. Tüm ailem şimdiye kadar hayatta olduğumu biliyordu. Jesse, Jason ve Michael'ın aileleriyle de yakında temasa geçeceğim. Sen hariç tüm ailem, sevgili karım. "Kalbim buna daha fazla dayanamaz."

Vati arkamda durdu ve elini omzuma koydu. "Biliyorum oğlum. Ancak bu durumun çok dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyor. Devin hala çok Güçlü. Eğer yaşadığını duyurarak gidersen, seni ve muhtemelen Anna'yı bulacaktır. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilsin."

Kaşlarımı çattım ve babama saldırmak istedim ama Vati'nin haklı olduğunu biliyordum. Daha yeni kaçmıştın. Devin hâlâ çok güçlüydü ve birkaç ay daha öyle kalacaktı.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım uzun bir sessizlikten sonra. "Kalbim onun için acıyor...." Aniden döndüm. "Ona dokunabilirdim. Son birkaç kez... Ona dokunabildim. Onu öpebilirdim."

Vati'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Hastalandığımdan beri. " Durakladım. "Devin onun

Beni rüyanda mı gördün?"

Wilhelm başını salladı. "Hayır, ona söylememesini söyledim. Ne zaman hastalandın?"

"Vitaly'nin cenazesi sırasında."

Wilhelm dudaklarını birbirine bastırdı. "Anna da hastaydı. Öyle olmalı." Durakladı ve sonra kıkırdadı. "Bağlandığında, gerçekten bağlısın, değil mi?"

Babamın neden eğlendiğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Devin senin ortadan kaybolmanı ayarladığı ve mahzene konman için ısrar ettiği için Anna seninle birlikte hastalandı."

"Devin kaybolmadan bana dokunabilmesi için bir şeyler yapmış olmalı. Muhtemelen beni ziyaret ettiğini bilmediği için bu yeteneği ortadan kaldırmayı düşünmemiştir."

Wilhelm başıyla onayladı ve uzun bir süre sessiz kaldık.

"Üçüncü kitaptan ne öğrendin?" Wilhelm sessizliği bozarak sordu.

İçimi çektim. "Umduğum kadar değil. Anladığım kadarıyla, son bağlanma ritüeli ilkinе çok benziyor, ancak bazı ince farklılıklar var. En önemli unsur, ilk ritüelden bu yana efendi ve köle arasında oluşan bağın gücü gibi görünüyor." Babama üzgün bir bakış attım. "Vati, Anna'yı bu şekilde almak istemiyorum. Onun akılsız bir köle olmasını istemiyorum. Onun özgür olmasını istiyorum."

Wilhelm düşünceli bir ifadeyle, "Bu ritüelin bütün amacı akılsız bir köle elde etmek," dedi.

"Ben karımı istiyorum, kölemi değil."

"Eğer yapılmazsa ne olur?"

İkimiz de Vati'nin sözlerini düşünürken oda sessizliğe gömüldü. "Bu mümkün mü?" Fısıldadım.

"Sen benden daha iyi bilirsin, Alex."

Pencereye geri döndüm. Son ayın yapılmazsa ne olurdu? Devin'e olan bağın basitçe çözülür müydü? Bana olan bağın çözülür müydü? Daha da kötü bir şey olur muydu?

Özgür olacak mısın? "Daha çok çalışmam lazım." Gitmek için döndüm ama babam omzuma bir el atarak beni durdurdu.

"Alex, kendini tekrar kütüphaneye gömemezsin." Vati bana hüüzünlü bir gülümseme verdi. "Biz de seni özledik."

Başımı salladım. "Haklısın." Ailemi çok özlemiştim. "Lütfen bir denge bulmama yardım et. Uzun zamandır izole olmuş durumdayım."

Vati kıkırdadı. "Eğer denersen annen seni dışarı sürükler."

Ailemle geçirdiğim zamanı ihmal etmeden elimden geldiğince çok çalıştım. Okudum, okudum ama bağı koparmakla ya da ritüel yapılmazsa ne olacağıyla ilgili hiçbir şey bulamadım. Söylenen tek şey ve benim son ritüelin bağı sağlamlaştırdığını zaten biliyordum. Mantık bana

ama bu riski almakta tereddüt ettim. Sana bir şey olmasını istemedim.

Eski odamda yatağında uzanıyordum. Saate göre neredeyse gece yarısıydı. Kurt birkaç gün önce Greta'nın eski odasına taşınmıştı. Sophie ve Derek'in bu katta odaları vardı ve onları Gretchen'la birlikte yaşadığı Kanada geri götürmek istemiyordu.

Kurt hazır olana kadar misafir odalarından birinde kalmıştım. Kardeşimi zorlamak istemedim. Kurt dönüşüme alışmakta zorlanıyordu. Bunun benim varlığımdan çok seninle ilgili olduğuna dair bir his vardı içimde. Kurt, Yaşlı olma konusunda endişelenmek zorunda kalmadığı için mutlu olduğunu söylemişti, ama kardeşimin gözlerinde pişmanlık görmüştüm.

Vati, Kurt'ün benim yerime geçmeye çalışırken çok iyi iş çıkardığını söylemişti. Vati'yi Kurt'le hiç bu kadar gurur duyarken görmemiştim ve umarım Vati ben yokken Kurt'ü desteklediği gibi desteklemeye devam ederdi.

Kurt kesinlikle değişmişti. Küçük, kaygısız kardeşimin bu kadar çok şeyden sorumlu olduğunu asla hayal edemezdim. Ama o hissetti. En büyük oğul olarak üstlendiği rolü çok ciddiye almıştı. Bunun kolay olduğunu bir an bile düşünmedim; kolay olmadığını biliyordum. Ama bu kadar ciddi olmak Kurt'ün doğasında yoktu. Kurt'ün yeniden kendisi olmayı öğreneceğini umuyordum.

Döndüğümde beri hafif aile sohbetleri dışında pek konuşmamıştık. Ama ne zaman senin adın geçse Kurt sessizleşiyor ve çenesi sıkılıyordu. Kurt sana fena aşık olmuştu. İlk seferden daha çok. Vati sana iki kez evlenme teklif ettiğini ama her ikisinde de Devin'in buna engel olduğunu söylemişti. Bunu duyunca yıkılmıştım. Eve döndüğümde seni Kurt'le evli bulsaydım ne yapardım?

Kalbimdeki bıçak gibi acı, Vati'nin birkaç gün önce bana söylediklerini aklıma getirdi. Biriyle çıkıyormuşsun. Acıdan göğsümü ovuşturdum. Bu yüzden hemen New York'a gitmek istemiştim. Ya o adama aşık olursan? Bu beni nerede bırakacaktı? Tom'un Hugo denen adamın iyi biri olduğunu söylemesi de yardımcı olmadı. Sen benim karımsın!

Hırladım ve sana dokunursa adamın suratını yumruklayacağımı hayal ettim.

Arkamdan gelen kahkahalar beni zıplattı. Ne yaptığının farkına varmadan yataktan kalkmış ve savunma pozisyonuna geçmiştim.

"Sebastian!" diye haykırdım. Vitaly'nin adamları tarafından kaçırıldığımızdan beri Ölümsüz arkadaşımı görmemiştim. Tıpkı son gördüğüm günkü gibi görünüyordu.

Onu. Kucaklaştık. "Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Sebastian bana özür dileyen bir bakış attı. "Kaveh'in haberi olmadan çıkmak zorundaydım."

O Ölümsüz'ün olaya karıştığını unutmuştum. "Gittiğini biliyor mu?"

Sebastian başını salladı. "Sonunda liderleri Kaveh'in yaptığıının yanlış olduğuna ikna ettim. İnsanlar Devin'in ne yaptığını nihayet anladıklarına göre, Kaveh ve diğerlerinin icabına bakılması gerekiyordu. Onlar beni koruyacak ve Devin'le ilgilenene kadar bu işin dışında kalacaksın. Ama sana söz veriyorum, Kaveh'in icabına bakılacak."

Başımı salladım. "Güzel." Ağzımda sırtıtmak denemeyecek bir burkulma hissettim. "Onu vuramam, değil mi?"

Sebastian kıkırdadı. "Yapabilirsin ama bir faydası olmaz. Merak etme Alex. O ve diğerleri yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Çenemi tuttum ve tekrar başımı salladım. "Güzel." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Hâlâ uzundu. Nedense kesmek ve sakallarımı kesmek konusunda isteksizdim. Sanırım bu beni daha az savunmasız hissettiriyordu. Ben

New York'a gitmeye hazır olana kadar malikaneden ayrılmaya niyetim olmamasına rağmen hemen tanınabilirdi. Ne kadar sürecekti?

"Uzun sürmez Alex," dedi Sebastian sempatik bir sesle. "Sabırlı olmalısın."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye homurdandım, pek de ciddi olmadan.

Bazen konuşmak zorunda olmamak güzeldi.

Sebastian güldü ve sonra şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturdu. "İşler nasıl gidiyor? Neden birinin suratına yumruk atmak istiyorsun?"

Ayağa kalktım ve Sebastian'ın karşısındaki sandalyeye doğru yürüdüm. "Anna biriyle çıkıyor."

"Ah."

"Sözde iyi bir adam."

"Kıskandığında oldukça eğlenceli oluyorsun."

Hırladım. "Nasıl olmayayım? O adam karımı beceriyor."

"Alex, kendini dul sanıyor. Sonunda bunu kabullendi ve hayatına devam etti." Sebastian'ın gülümsemesi nazikti. "Onu geri kazanmalısın."

Sandalyeme yığıldım. "Bu mümkün mü? Beni tekrar sevebilecek mi?"

"Buna kesinlikle inanıyorum. Ama ona karşı dikkatli olmalısın.

Muhtemelen evlendiğin kızıdan epeyce değişmiştir."

"Umarım iyi bir şekilde olur."

Sebastian omuz silkti. "Gavin bana çok şey yaşadığını söyledi. Eskisinden çok daha fazla duygusal yarası var. En büyüğü de senin ölümün."

"Ona nasıl yaklaşabilirim?"

"Yavaşça ve dikkatlice. Tom ve Tommy ile konuş. Onlardan ne öğrenebileceğinize bakın. Aaron'la birlikte yaşadığını biliyor muydun?"

Başımı salladım, kalbim tekrar sıkışmaya başladı. Aaron'ı ben de özlemiştim. Aaron'ın dönüşüme vereceği tepkiyi düşünmediğim için kendimi suçlu hissettim. Ve diğer tüm arkadaşlarımı. Onlar da acı çekmişti. Devin ne büyük bir karmaşa yaratmıştı. Bunu kesinlikle ödeyecekti.

Sebastian'ın geri dönmesiyle planlama daha kapsamlı hale geldi. Sebastian'ın farklı bir bakış açısı vardı ve bana tam olarak ne yapacağımı söyleyemese de yol gösterdi ve gitmemiz gereken yönde ilerlememizi sağladı.

Tom'dan da bilgi almak istedim ama doğrudan arayamadım. Devin'e ne kadar yakın olduğu için Tom'un döndüğümü mümkün olduğunca uzun süre bilmesini istemedik. Tom artık Devin'e sadık değildi ama Vlad'a bilgi verebilmek için görünüşünü koruyordu. Vlad olan biten her şeyi bilen tek kişiydi. Merkezi bağlantı. Bu Bu şekilde daha güvenli. Gerçi artık Vati ve ben de neler olup bittiğinin çoğunu biliyorduk. Ama Tom'u karanlıkta tutmak onu güvende tutuyordu.

Tom ara sıra Wilhelm'le konuşurdu ama çok fazla iletişim Devin tarafından fark edilirdi. İlişkileri her zaman olduğu gibi görünmeye devam etmeliydi. İletişimi sürdürenler daha çok oğullarıydı. Bu şekilde daha az belli oluyordu.

Bölüm Kırk Altı

Anna anlayışlı ve destekleyici olmak için çok uğraştı. kararlar alınmıştı ama görünüşe göre herkes Alex'in hayatta olduğunu ondan altı ay önce öğrenmişti. Bu hiç adil değildi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine doladı.

"Anna?"

Alex'in onu incelediğini görmek için başını kaldırdı. "İyi misin?"

Anna yüzünü buruşturdu. "Neden beni görmeye gelemediğini anlamıyorum. Ya da benim seni görmeye gitmemi."

"Bu çok riskliydi, *Schatzi*. Eğer Devin öğrenmiş olsaydı... Seni koruyamazdım."

"Ama New York'a beklediğimden erken geldin."

"Hastaydın. Mecburdum. Devin'in radarına girmek zor oldu."

"Ama burayı sen satın aldın," dedi etrafına bakarak.

Alex başını salladı. "Aslında Simon satın aldı. Parasını ben ödedim ama satın alma işlemini Simon yaptı." İç çekti. "Ve ben birkaç ay boyunca burada sıkışıp kaldım." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Seni burada ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. "

Daha iyi olduğunu duymayı bekliyordum, yerde volta atıyor ve Seth'i çıldırtıyordum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendimi nasıl meşgul edeceğimi bulmaya çalışıyordum, ayrıca zamanı geldiğinde seni koruyabilmek için çalışabileceğim her şeyi çalışıyordum.

Seth gözlerini devirerek, "Anna daha görmeden zemini yıpratacaksın," dedi.

"Onun daha iyi olduğunu öğrendiğimde sakinleşebileceğim."

Seth kıs kıs güldü. Bundan daha iyisini biliyordu. Sen tekrar kollarıma gelene kadar sakinleşmezdim.

Ona ters ters baktım ve Seth ellerini havaya kaldırıp dışarıya, terasa çıktı.

O günlerde sinirlerim çok gergindi ama eskisi gibi kontrolümü kaybetmiyordum. Sadece sinirliydim. Çocuklar anlayışlıydı ama onların bile sınırları vardı.

Duvara baktım ve sonra sıçradım. Bir şey hissettim...bir şey....

"Alex!" Seth terastan aceleyle seslendi. "Buraya gel. Sanırım ben Anna'yı gör." Seth dürbünü gözlerine dayamış, aşağıya, sokağa bakıyordu. "Ne?" Varlığını mı hissediyordum?

"Yemin ederim bu Anna. Yanından geçen her erkek bir kez daha bakıyor." Dürbünü alıp Anna'nın geçtiği yere odaklandığımda kalbim kabardı.

Seth işaret ediyordu. Binamın karşısındaki sokakta yürüyordun ve benim köşeme doğru yürüdüğünü görebiliyordum. Kahverengi saçların aşağıya sarkıyordu.

Sırtında uzun bir örgü vardı ve sabah güneşinde parlıyordu. I O samur tellerin parmaklarımdaki ipeksi hissini hatırladım. Sen bir pembe atlet ve kot şort. Bacakların en az birlikte olduğumuz zamanlardaki kadar seksiydi. Yürürken bacaklarındaki kaslar esniyordu. benden uzakta. Şortun aşırı kısa değildi ama kalçalarının çoğu görünüyordu ve kıçın....

Sikim seğirirken inledim. Yumuşak teninin bana verdiği hissi, odaya girdiğinde baştan çıkarıcı gülümsemem karşısında meme uçlarının nasıl büzüldüğünü hatırladım. Senin tadını."Schatzi," diye fısıldadım.

Durup arkana döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sanki beni duymuş gibiydin. Kafanı kaldırıp bakmanı istedim ama sen sadece başını salladın ve caddede yavaşça yürümeye devam ettin.

"Git!" Aniden ve hiç düşünmeden söyledim. Seth'e baktım. "Git, onu takip et. Nereye gittiğine bak."

"I-" Seth homurdandı. "Pekala. Neden?"

"Çünkü ne yaptığını bilmek istiyorum. Yapmayı sevdiği şeyleri. Hastaydı, yürüyüşe çıktı. Nereye gidiyor?" Ona ters ters baktım. Arkadaşım. "Hâlâ nasıl gizleneceğini biliyorsun, değil mi?"

Seth kaşlarını çatı ve hızla apartman dairesine çıkan merdivenlere yöneldi. "Aşağı indiğimde seni ararım," diye seslendi. "Ben yetişene kadar ona göz kulak ol."

"Memnuniyetle," diye mırıldandım ve hayatımın güzel aşkına döndüm. Kendi kendime sııttım, ilk aşkını yaşayan azgın bir genç gibi gizlice bir kızı izliyordum.

Seth beni affederdi. O da seni önemsiyordu. En azından seni takip edebilirdi. Henüz dışarı çıkma riskini göze alamazdım. Boyum çok dikkat çekiciydi. Seth uzun olmasına rağmen kalabalığa karışmakta iyiydi.

Caddenin karşısına geçip parkın içinde kayboldun. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. "Nerede o?" Seth sordu.

"Hâlâ aynı sokakta sanırım."

Seth sessizdi ama nefes alışını duyabiliyordum. "Tamam. Onu görüyorum.

Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu uzaktan takip et. Ben sadece." İçimi çektim ve yutkundum. Boğazımdaki yumruyu. "Sadece onu tekrar tanımak istiyorum."

Seth bir an sessiz kaldı. "Biliyorum Alex. Sinirlendiğim için özür dilerim. Yaptığı her şeyi sana bildireceğim. Fotoğraf ister misin?"
Sııttım. "Evet."

Anna bir kahkaha patlattı. "Ciddi olamazsın. Gerçekten bunu mu düşünüyordun?"

Alex onun birkaç dakika öncesine göre daha az üzgün görünmesine sevinerek sııttı. "On iki kat yukarıdan bile inanılmaz seksi bir kadınsın."

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Simon o gün beni gördüğünü söyledi. I." Bir an için dudağını çiğnedi. "Sesini duyduğumu sandım."

Alex'in kalbi göğsünde yerinden fırladı. "Sen mi yaptın?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Keşke kendimi dinleseydim. Biz çok fazla kederden kurtulabilirdim."

"Anna, olanlar geçmişte kaldı. Bunu değiştiremeyiz. Sadece geleceği değiştirebiliriz." Uzandı ve onun elini tuttu. "Frankfurt'ta olduğum ve hemen sana gelmediğim için üzgün olduğumu biliyorum. Ama Beni ailemle paylaşmak zorunda değilsin. Onlarla birkaç ay geçirdim ve burada seninle olmama kızmıyorlar. Sen ve ben sadece birlikte olabiliriz, annemi incitmekten endişe etmeme gerek kalmadan. duyular."

Birkaç dakika dudağını çiğnedikten sonra başını salladı. "Sanırım bu şekilde bakabilirim." Onun kucağına oturmak için hareket etti ve kollarını

omuzlarına doladı. "Seni paylaşmak zorunda değilim," diye mırıldandı boynuna karşı.

Dudaklarının dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. "Seni paylaşmak istemiyorum. En azından bir süreliğine."

"Paylaşılmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Alex onu kendine saklayabilmeyi diliyordu ama bu olasılığın zayıf olduğunu biliyordu. Bir Yaşlı olarak tek eşliliği sürdürmek kolay değildi ve bir Yaşlı-Müdire olarak bu imkânsızdı. Ama onu mümkün olduğunca uzun süre kendine saklayacaktı.

Ağır ayak sesleri duyuldu ve Seth başını köşeden uzattı. "Ah, buradasın."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Öyleyiz."

"Sen aşağıda değildin." Seth omuz silkti. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Anna'ya neler yaşadığımızı anlatıyordum."

Anna kıkırdadı. "Bana tam da seni takip ettiği zamanlardan bahsediyordu.

Ben."

Seth sırtıttı. "Çok hoş bir görev....."

Bölüm Kırk Yedi

"Sakalımı kesmediğime sevinmiştim," diye başladı Seth. "Takip becerilerim paslanmıştı ve ihtiyacım olan son şey burada olduğumuzu bilmenizdi. En azından henüz değil. O sıçan piçi Devin uçurumdan aşağı itilecek kadar zayıflayana kadar olmaz. En azından ben öyle olmasını umuyorum."

Seth kıkırdadı. "Hayır, dürüst olmak gerekirse, o sikinden başlayarak o adamı parça parça doğramak istediğimi hatırlıyorum. Şarküteri eti olarak dilimleyin. Belki bir kıyma makinesi... evet, bu herkese yaşattığı cehennemi telafi edebilir."

Sikini kıyma makinesinden geçirirken Devin'in acı içinde uluduğu görüntüye gülümsediğimi hatırlıyorum ve sonra sana çok yaklaştığımı fark ettim. Park çok kalabalık değildi ve mesafemi korumam gerekiyordu.

Sanki bir yere varmak için acelen yokmuş gibi yavaş yavaş yürüyordun. Biçimli bacaklarını ve ince belini fark etmeden edemedim. Vücudun hafifçe dolgunlaşmıştı ve her zamankinden daha fazla benim gerçek kadın fikrime benziyordun. Bunu düşünmek bile yanılttı ama keşke yan dönseydin de tatlı göğüslerine bakabilseydim O atletin altında. Alex çok şanslı bir adam.

Durdunuz ve derin bir nefes aldınız, ağaçlara bakıp gülümsediniz. Küçük bir sekme hareketi yaptınız ve parkın içinden geçtiniz, yavaşça yürüdünüz ve etrafa baktınız, arada bir sektiniz.

Sonra kıkırdadım. Yaşadığın onca şeye rağmen hâlâ sekiz yaşında bir çocuk gibi parkta zıplayabiliyorsun.

Parkta öylece dolaşmanı bekliyordum ama sonunda döndün ve parktan çıktın. Plaza'nın yanındaki köşede durdun ve yüzünde üzgün bir ifadeyle ona baktın, yukarı bakarken parmağındaki yüzüğü çevirdin ve sonra başını eğip yoluna devam ettin. Tavrındaki değişiklik yürek parçalayıcıydı. Anladım ki bu senin

nişan yüzüğünle oynuyordun. Kurt gerçekten kafanı karıştırdı, değil mi? Kurt'ün duygularına sempati duyabilirim ama yine de....

Beşinci Cadde'de yürüdünüz ve ben alışverişe mi gittiğinizi merak ettim. Sana gülümseyen ve seni aşağı yukarı süzen iş adamlarına sırttım. Çoğunu görmezden geldin, ama birini gördüğünde utangaç bir gülümseme verdin ve hızla uzaklaştın.

Bunca yıldan sonra hala utangaç. Bu sevimli bir özellik. Sizin görünümünüzdeki çoğu kadın Beşinci Cadde'de salına salına yürüyor, kalçalarını sallıyor ve yanından geçtikleri her ısmarlama takım elbiseyle göz teması kuruyor olurdu. Ama bizim Anna öyle değil.

Birkaç blok sonra, Plaza'nın önünde seni rahatsız eden her neyse iyileşmiş gibi görünüyordun, ama yine de yürümedin. Rockefeller merkezine doğru ilerledin ve neredeyse seni kalabalığın içinde kaybediyordum.

Bekliyordum ki

bir süre burada olacaksın, ama az önce bir restorana girdin ve birkaç dakikalar sonra pembe yanaklar ve strafor bir bardakla. Bana doğru geldiğini fark ettiğimde pembe yanaklara neyin sebep olduğunu merak ediyordum.

Kahretsin! Arkamdaki binaya hayranlıkla bakmak için hızla arkamı döndüm. Arkamda durduğunu, tereddüt ettiğini hissettim ve benimle konuşmaman için dua ettim.

"Aptal," dediğini duydum kendi kendine, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "O öldü. Hepsi öldü." Sen uzaklaştın ve ben tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Alex'i düşündüğünü biliyordum. Belki beni tanıdığını bile düşündün, ama mantıklı aklın seni oraya gitmekten alıkoydu. Birkaç dakika bekledim ve sonra yetişmek için koştum.

Yürümeye devam ettiniz. Yürürken vitrinlere baktınız ama hiç durmadınız ya da bir dükkâna girmediniz.

"Nereye gidiyor bu kız?" Nefesimin altında mırıldandım. Seni daha önce tanıdığım da normal bir kadın olduğunu düşünmemiştim ve değişmediğini görmek beni memnun etmişti. Sonunda yola çıktığında Belirli bir binanın girişine doğru ilerlerken yüksek sesle güldüm. Bilmem gerekirdi!

Telefonuma uzandım. Alex'i aramam gerekiyordu.

"O iyi mi?" Alex cevap verdi, belli ki endişeliydi, çünkü aksanı o kadar kalındı ki bıçakla kesebilirdiniz. İngilizce konuşmakta ısrar etmişti. Buraya geldiğimizden beri, zamanı geldiğinde onu anlayabilmeniz için. Yıllardır Rusça konuşması İngilizceyi anlaşılır bir şekilde konuşmasına yardımcı olmadı. Hiç konuşmadığından değil.

Güldüm. "O iyi. Sonunda hedefine ulaştığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

"Bir saat oldu. Bunca zamandır yürüyor muydu? Nereye gitti?" Soru yağmuruna tutulmak beni gülümsetti.

"Kütüphane. Beşinci caddedeki büyük kütüphane."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Kütüphane mi?" Sesi hayretle karışıktı.

"Evet." Merdivenlerden inen üniversiteli kızların çapkın gülümsemelerini görmezden gelerek onu kayıtsızca takip ettim. Başka bir zaman belki....

Danışma masasında kısa bir süre durduktan sonra merdivenlere yöneldiniz.

"Seth?" Alex konsantrasyonumu bozdu.

"Özür dilerim. Bir süre daha takip edeceğim ve ne yaptığını size bildireceğim." Aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime koydum.

Sonunda seni üçüncü katta buldum, kitap raflarının arasında oturmuş, bir kitaba dalmıştın. Kendimi rafların arasına, benim seni görebileceğim ama senin beni göremeyeceğin bir yere yerleştirdim. Yaşlı bir beyefendi doğrudan oturduğunuz sıraya gitti ve sizinle konuştu.

Söylediği bir şeye güldüğünüzde gözleriniz parladı ve birkaç dakika sohbet ettiniz. Siz eski arkadaşlar gibi konuşurken adam kitaplığa yaslandı. Ne söylediğinizi duyabilmek için yaklaşmayı düşünüyordum, acaba bir tür cinsel ilişki mi yaşıyorsunuz diye merak ediyordum. onunla gizli buluşma.

Birdenbire ona kocaman bir gülümseme verdin ve ayağa fırlayıp onu arka odaya kadar takip ettin, seninle konuşurken gözlerin parlıyordu. Şüphelenmeden edemedim. Seninle orada ne yapacaktı? Ve Kilitli bir kapıya nasıl girebildi?

Kitapları kaldıran bir kütüphaneci gördüm ve rahatça yaklaştım.

"Affedersiniz," dedim sevimli bir gülümsemeyle.

Kadınlar. Bu sefer de istisna değildi. Birkaç dakika sonra adamın adının Max olduğunu ve baş kütüphaneci olduğunu öğrendim. Kadın sizi tanı mıyordu, ancak kapalı sergilere şu yolla erişilebileceğini biliyordu Kapı aralığı.

En azından adam sana zarar vermek isteyen bir adi değildi. En azından öyle görünmüyordu. Kadın Max'ten sanki ona büyük saygı duyuyormuş gibi bahsetmişti. Elbette pek çok "saygıdeğer" erkek genç kadınlardan faydalanır. Yaşlılara bir bakın. Üzgünüm Alex, ama bu doğru.

Ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bir yanım bir yol bulmam gerektiğini düşünüyordu.
Ama içimden bir ses Max'in iyi biri olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylüyordu.

O zaman asıl soru, nereden çıkacağınızdı? Bina çok büyüktü ve bu kata geri dönüp dönmeyeceğinizi kim bilebilirdi ki? Kesin olan tek şey ana kapıdan çıkmanız gerektiği idi, ben de Kapıyı gözetlemek için alt katta.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Max'in yan kapıdan girip danışma masasına doğru yürüdüğünü gördüm. Belki bir şeyler öğrenebilirdim. ondan. Danışma masasına doğru ilerledim ve ona dostça bir gülümseme verdim.

"Merhaba," dedi Max aynı derecede dostça bir gülümsemeyle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Buna en iyi nasıl yaklaşabilirim? "Bir süre önce üst katta bir kadınla konuştuğunuzu fark ettim. " Tereddüt ettim. "Onu oldukça iyi tanıyor gibisin."

"Evet," dedi Max temkinli bir ifadeyle. "Öyle de diyebilirsiniz." "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Max'in kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. Sana karşı korumacıydı. Güzel. "Neden sordunuz?"

Sırıttım. "Çok güzel bir kadın." Biraz omuz silktim. "Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Yaşlı adam bir süre beni inceledi. "O nişanlı."

"Anlıyorum." Durakladım. "Her kimse çok şanslı bir adam olmalı." Max kaşlarını çatı. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mı bilmiyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

İçini çekti. "Dedikodu yaymak bana düşmez, ama onu takdir edilmesi gerektiği gibi takdir etmiyor gibi görünüyor. Şöyle diyelim. yol."

"O özel bir kız mı?"

Max sevecen bir gülümsemeyle başını salladı. "Çok fazla genç kadın izin günlerini kütüphanede geçiriyorlar. Ama o her hafta ya pazar ya da pazartesi gelir. Birkaç hafta öncesine kadar. Belki evlenip gitmiştir diye düşünmüştüm ama geri geldi." Gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en tatlı şey ve muhteşem bir dansçı."

"Dansçı mı?" Tabii ki bunu zaten biliyordum.

"Şehir Balesi'nde bir balerin. Bahar sezonunda sanat dünyasında büyük

bir heyecan yarattı. Ama topluluk şu anda turnede. Emin değilim.

Hastalığı yüzünden burada değilse, neden onlarla birlikte değil?"

Şehre daha dün gelmiştik ve neler yaptığınız hakkında fazla bir şey öğrenecek zamanımız olmamıştı, bu yüzden daha fazla soru sormak için acele ettim.

"Ne tür kitaplara bakıyor?"

Max gülümsedi. "Her türden, yine de popüler modern kurgudan uzak duruyor. Her zaman bale kitaplarına bakar. Bazen klasiklere gider. Bazen de kurgusal olmayan kitaplara bakar. Onu Almanya'da gördüm dil bölümü biraz önce."

"Almanca mı?" Bu umut vericiydi. "Görünüşe göre nişanlısı Alman."

"Ah." Kurt'e dönelim. "Ve nişanlı olduğu için mutlu görünmüyor mu?"

"Hayır, pek değil. Bana nişanlı olduğunu söylediğinde ona yönünü sordum ve o sadece omuz silkip başka bir şey sordu. Bu normal değil."

"Almanlar düğünleri konusunda pek romantik değiller." "Çok yazık. Çok güzel bir gelin olurdu."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Alex'le evlendiğin gün ıslıl ıslıldın.

Max bana dikkatle baktı. "Parmağında çok güzel bir taş var. Oldukça zengin olmalı. Her ne kadar para için evlenecek bir tipe benzemese de. Para. Belki birisi onun kalbini çalabilir." Bana sert bir bakış attı.

"Belki." Başımı salladım. "Lütfen ona onu sorduğumu söyleme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." Tereddüt ettim. "Onunla ilgilenen benim işverenim. ve o utangaç."

"İşveren, ha? Siz de oldukça ilgili görünüyorsunuz."

Max akıllı bir adamdı. "Onun gibi birine kim karşı koyabilir ki?" Gülümsedim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Gitmek için döndüm.

"İşvereniniz iyi bir adam mı?" Max sordu.

Ciddi bir yüz ifadesiyle arkamı döndüm. "Tanıdığım en iyi adam."

Yaşlı adam gülümsedi. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa. Onu görmeyi çok isterim mutlu."

"Teşekkürler, Max."

Anna düşünceli bir ifadeyle, "Demek Max bu yüzden kütüphanedeki gülleri sorun etmiyordu," dedi. Seth'e şefkatli bir gülümseme verdi. "Sana bir şey söylemeliydim."

Seth başını salladı. "Bilmesen daha iyiydi, Anna." Anna içini çekti. "Sanırım öyle."

Seth aniden güldü. "Ona onu kulüpte ilk gördüğümüz zamanı anlattın mı?"

Alex'in yüzü kıpkırmızı oldu ve başını salladı.

Anna kıkırdadı. "Anlatsana?" diye yalvardı, kocasının yüzündeki mahcup ifade ilgisini çekmişti.

Alex iç çekti. "Pekala."

Bölüm Kırk Sekiz

Bir haftadır dairemdeydim. Önceki dört ay boyunca ailemin malikanesinde kapalı kalmıştım. Ondan önce de dört yıl hapistede kalmıştım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Dışarı çıkmalı ve insanların arasında olmalıydım. Şehirde olmak, koşuşturmayı izlemek beni huzursuz ediyordu, Devin'i yok etme görevimin başlaması için birkaç hafta daha beklemek zorunda kalmamdan bahsetmiyorum bile.

Resmi olarak "çağrılmıştım" ama bu, yerine getirmeyi dört gözle beklediğim bir görevdi. Bir Kardeşlik suikastçısı olarak, dışarı çıkıp insanları vurmaya başlayamazdım. Öldürülürdüm. Ben ve ekibim. Ama Vlad, Tom ve babam tarafından bazı Yaşlıları ve Oğulları öldürme görevi verilirse, o zaman sadece uygun bir Suikastçı olarak hareket ediyordum. Bu benim için önemli değildi. görevin planlanmasında yardımcı oldu. Bu adamları tüfeğimin dürbününden görmek için can atıyor olmamın bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bana bir görev verilmiş olmasıydı ve bunu memnuniyetle yerine getirecektim.

Benim görevim: Boston, Philadelphia ve Chicago'dan Büyüklere ve Oğullarını çıkarmak. Her ay bir şehir. Pazartesi oğlunu, ertesi Cuma da yaşlısını al. Üçüncü şehre geldiğimde Elder, Devin çıldırarak ve sıradakinin kim olduğunu merak edecekti. Hayır, Devin'i öldüremezdim ama oğlunu öldürebilirdim. Ve sonra, Tyler'in cenazesinde kendimi gösterirdim ve elbette orada olacak olan dünya Büyüklere tarafından kınanırdı. Sonra onu memnuniyetle son birkaç yılını geçirdiğim hapisanede hayatının geri kalanını yaşamaya götürebilirdim.

Ruslar hapisaneleri nasıl yöneteceklerini bilirler, özel hapisaneleri bile.

Devin'i basitçe öldürme fikri tatmin edici değildi. Hayır, Devin'in yenilginin acısını ve aşağılanmasını hissetmesini istiyorum. Bu, kafasına sıkılacak bir kurşundan çok daha tatmin edici olurdu. Vitaly ve Vlad'in hapisanesinden tek başıma çıkamadıysam, Devin'in de çıkmasına imkân yoktu.

Üç hafta. Yaz Buluşmasına kadar üç hafta ve sonra görevime başlayabilecektim. Devin güvenli bir şekilde hapse girdiğinde gidip seni

bulacaktım ve sonsuza dek mutlu yaşıyacaktık. Onların hepsini

Bir kez Buluşma'da. Ama bunu yavaşça yapmak Devin'i yıkacaktı. Mükemmel planları etrafında parçalanacak ve bunu durduramayacaktı. Bu onu delirtebilir bile. Bu fikri sevdim.

Ama huzursuzdum. Çok huzursuzdum. Çatı katındaki terasımda bir aşağı bir yukarı volta attım. Kendimi kafese kapatılmış bir aslan gibi hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Tüfeğimi temizlemek ve egzersiz yapmaktan başka bir şey.

Tony geldi ve sandalyelerden birine oturdu. "Bir içkiye ve sevişmeye ihtiyacım var." Tony sırtıttı. "Düzüşmek derken bir kadını kastediyorum."

Kıkırdadım. "Bunu takdir edebilirim." Ben sadece seni istiyordum ama adamlarımın ihtiyaçlarını da anlayabiliyordum. Son birkaç aydır çok meşguldük ve dışarı çıkmamız kısıtlanmıştı. Yakalandığımızdan beri bir bara ya da kulübe gitmemiştik.

Bir dakika düşündüm. "Simon'ı ara. Belki o bir öneride bulunabilir."

"Dışarı çıkmaya istekli misin?" Tony kaşlarını kaldırarak sordu.

Omuz silktim. "Buradan çıkmam lazım. Kafayı yiyeceğim. Belki gidebileceğimiz ve görünmeden kalabileceğimiz bir yer vardır?"

Tony gözlerini devirdi. "Bundan şüpheliyim." Ama yine de ayağa kalktı ve aramayı yaptı.

Yeni kişisel asistanım Simon, New York'ta kim olduğumu ve neden burada olduğumu bilen tek kişiydi. Simon ne zaman iş yapmam gerekse benim "yüzüm" oluyordu. Vati'nin arkadaşının en küçük oğluydu, Edwin, başka bir Alman Yaşlı. Devin onu tanımazdı. O mükemmel İngilizce konuşuyordu ve tamamen güvenilir biriydi. Ve birkaç yıldır New York'ta yaşıyordu.

Simon mükemmel yeri biliyordu. Bu özel kulüp şık ve çok ihtiyatlıydı. Ana katın dışında görünmeden görebileceğimiz birkaç özel oturma alanı vardı. Seth, Tony ve Greg umarım bir kızı anonim olarak sikip biraz rahatlamak için.

Bunun iyi bir hareket tarzı olduğunu düşündüm ama Seth, Greg, Tony ve ben arka kapıdan içeri girip gecenin aktivitelerini izlemek için odadaki yerlerimizi aldığımızda inledim. Irina'dan önce bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve dans pistinde dönüp duran çoğunlukla çıplak kadınlar hiç de yardımcı olmuyordu. Ama senden başka kimseyi arzulamıyordum ve başka biriyle yatmaya da niyetim yoktu. Özellikle de hafta başında seni gördükten sonra.

Tabii ki diğerklerinden aynı düzeyde kontrol beklemezdim, yine de onlara isimlerini gizli tutmalarını söyledim. Onlar da dışarı çıkamazdı. Dans pistinde birileri onları tanır diye. Küçük bir ihtimaldi ama riske atamazdım. Adamlarımın sadakati için minnettardım.

"Vay anasını," dedi Tony birasını yudumlarken.

Simon'la konuşuyordum ve Tony'nin baktığı yöne baktığımda biramdan henüz bir yudum almıştım. Az önce ağzıma aldığım bira masanın üzerine sıçradı.

O sendin. Yarı çıplak ve son derece seksi. Seksi demek hafif kalır. Pantolonum çok çabuk rahatsız olmaya başladı.

Kıcının üzerine beyaz bir parça giymiştin ve neredeyse lezzetli meme uçlarını görebileceğim şeffaf pembe bir üst giymiştin. Odadaki diğerk erkeklerin karımın göğüslerini bu şekilde gördüğünü düşündükçe öfkelen dim ve her hareketini takip eden bakışlardan seni korumak için neredeyse odanın öbür ucuna fırlayacaktım.

Aslında aşağı baktığımda Tony ve Seth'in elleri kollarımdaydı ve beni tutuyorlardı.

"Böyle giyinmiş ne halt ediyor?" Koltuğumda kıpırdanarak homurdandım.

"Bu Anna mı?" Simon bir kurt ısıltı çıkararak konuştu ve ben de ona ters ters baktım. "Özür dilerim."

Beni rahatlatan tek şey, bakışların çoğundan habersiz görünmen ve hatta bir erkekle göz göze geldiğinde utanman oldu. "Kiminle birlikte?" diye mırıldandım. Yanında durduğun adam elini tuttu ve seni odanın karşısındaki bir masaya götürdü. Seni hâlâ görebildiğim için şükreliyordum.

Birlikte olduğun adam sana göz kırptı ve odanın öbür ucuna geçerek beni biraz rahatlattı. Belli ki eşcinseldi ama seni bir et parçasıymışsın gibi süzen bu vahşilerden koruyabilir miydi? Tadının ne kadar güzel olduğunu bilseler ağızlarının suyu akardı....

"Siktir," diye mırıldandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Simon neden senin gittiğin kulübü seçmek zorundaydı ki? Eğer kalsaydım, muhtemelen sana dokunduğum için birini öldürecektim. Gidersem, zihnim her türlü korkunç senaryoyla dolacaktı, bunların çoğu bir adamın sikiinin amına girmesiyle sonuçlanacaktı. Tekrar hırladım.

Simon omzuma sert bir el koyarak, "Alex, rahatla," dedi. "Burası çok güvenli, sağduyulu bir kulüp. Ona hiçbir şey olmayacak."

"Bir şey olmasını istiyormuş gibi görünmesi dışında. Neden böyle giyinmiş ki?"

"Kulüpteki diğer tüm kadınlar gibi giyinmiş," diye belirtti Seth. "En az yarısından daha fazla giysisi var."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

Diğer adamlar kıkırdayınca tekrar homurdandım.

Bir adam sana yaklaştı ve seninle konuştu. Yanaklarınız pembeleştiğinde ve başınızı salladığınızda memnun oldum. Başka bir şey daha söyledi.

Başını salladı; kederli bir şekilde uzaklaştı ve ben de sırttım. "Hayır demeyi öğrendi."

Eşcinsel adam elinde birkaç içkiyle döndü. İki shot ve iki martini. Shot bardaklarınızı birbirine tokuşturdu ve içtiniz. Kıkırdadınız ve mükemmel pembe ağzınızı sildiniz.

"Bir buz banyosuna ihtiyacım var," diye mırıldandı Greg.

Adam heyecanla konuştu ve sen etrafına baktın. Bana doğru işaret ettiğinde arkana döndün ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Seth, "Senin burada olduğunu biliyor," diye yorum yaptı.

"Muhtemelen o zengin gizemli adamın burada olduğunu öğrenmiştir," diye homurdandım.

Tony, "Alex, onun para peşinde koşan bir tip olmadığını biliyorsun," dedi. "Tanrım, ailenizin servetine sahip. Zengin adamların peşinden koşmasına ne gerek var?"

Omuz silktim. Tony haklıydı. Seth'in bu öğleden sonra öğrendiği gibi, sen öyle bir tip değildin. Bu beni son derece memnun etti.

Seni, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın sulu bir biftek hazırlayan bir şefi izlediği gibi izledik.

Simon, "İstersen senin için bir arkadaş ayarlamaya çalışabilirim," diye teklif etti.

Yine omuz silktim. Simon ucuz bir sikiş için piyasada olmadığını biliyordu.

Oraya gidip seni almayı ve geri getirmeyi ne kadar isterdim.

Burada. Sen çılgılık atıp tüm kulüp müziğin sesini duyana kadar seni sertçe becerirdim. Bu düşünceyle yüzüme bir sırtma yayıldı.

"Onun hakkında dedikodu var mı diye bakayım mı?" Simon birkaç dakika sonra önerdi.

"Evet," dedim çabucak.

Simon uzaklaşırken, başka bir adam masaya yaklaştı ve bu başını salladı ve onunla dans pistine gittin. Seni kendine çekti.

ve ellerini tam kıcına koydu. Bir an sonra ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdiniz ve kollarınızı boynuna doladınız.

Hırladım. "Bunu nasıl yapabilir!" Bira şişemi sıkıca kavrayarak haykırdım.

Seth bana nazikçe, "Alex, sen gideli yıllar oldu," diye hatırlattı.

"Ama o benim kardeşimle nişanlı."

"Ona bok gibi davranan kim?"

Kurt'ün sana yaptıklarının hatırlatılmasından hoşlanmadım. Ama yine de... dışarı çıkıp aldatacak bir tipe mi dönüşmüştün? Eğer nişan gerçek değilse bu aldatmak mıydı? Anladığım kadarıyla Kurt, o şehirde değilken ne istersen yapabileceğini açıkça belirtmişti. Her hafta sonu dışarı çıkıp sevişecek başka bir adam mı buluyordun?

Öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum ve dans ettiğin adam seni öpmek için eğildiğinde bira şişemi o kadar sıktım ki kırıldı.

"Oha!" Seth kolumu tuttu. "Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum."

"Burada olacağını bilmiyorduk," diye tersledim ve yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım. Sen olsaydın iyi olurdu. Tanrım, adamın elleri ve eteğine tırmanıyor.

Greg ve Tony beni yakaladığında iki adım ileri atmıştım ki sen Elleyen Adam'dan uzaklaştın. Başını salladın ve bir adım daha uzaklaştın. Adam elini tuttu ama sen geri çekildin ve yerine geri döndün.

"Aferin kızıma," diye nefes aldım ve tekrar kanepeye yığıldım.

"Görünüşe göre " Simon, masanın üzerindeki cama bakarken konuşmasını yarıda kesti.

Masa. "Ne oldu?"

Tony kıkırdayarak, "Biri Anna'nın kıcını elledi," dedi.

Simon küçük bir gülümseme yaydı ama bundan daha fazla bir ifadeye izin vermedi. "Umarım bu daha fazla biranın boşa gitmesine neden olmaz ama istenilen bilgiyi aldım."

Çabucak döndüm. "Neler oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Cameron'ın arkadaşı olan barmene göre, birlikte olduğu adam, bir sik kafalıyla nişanlanmış ve umutsuzca bacaklarının arasında bir yarağa ihtiyaç duyuyor."

Gülsem mi sövsem mi bilemedim. Kardeşimden "sik kafalı" diye bahsedildiğini duymak son derece eğlenceliydi. Umutsuz bir şekilde

beni kızdırdı. Kurt seni ziyaret etmeliydi. İhtiyaçların var. Bir kadında gördüğüm en güçlü seks dürtüsüne sahipsin.

Kafamda bir plan oluştu. "En yakın otel hangisi?" "Ne düşünüyorsun Alex?" Greg temkinli bir ses tonuyla sordu.

"Seks istiyor." Omuz silktim. "Burada bulduğu bir pislikle olmasındansa benimle olmasını tercih ederim."

"Yapamazsın!" Greg itiraz etti. "Kendini bu kadar erken açık edemezsin." "Benim olduğumu bilmek zorunda değil. Gözleri bağlı olabilir. Öyle değil mi?

aşk romanlarındaki en büyük şey mi? Gizem ve tüm o saçmalıklar?" "Sen büyük bir adamsın, Alex. Onu nasıl uzak tutacaksın? biliyor musun?"

"Yıllar oldu. Benim öldüğüme kesinlikle inanıyor." "Peki ya piercinglerin?"

"Bana dokunmasına izin vermeyeceğim." "Sesini tanıyacak."

"Konuşmayacağım."

Seth kaşını kaldırdı. "Konuşmayacak mısın? Konuşmazsan onu nasıl yatağa atacaksın?"

Simon'a baktım. "Simon onunla ayarlamaları yapabilir. Kurt ona her şeyin gizli kalması gerektiğini söyledi. Ona mahremiyet sunabilirim. Bir şey Muhtemelen bu adamlar yapamaz. Onlardan biriyle giderse fark edilecektir." Greg'e baktım. "Git süiti olan bir otel bul ve güzelce hazırlat. Gözleri bağlı olacağı için güzel kokuyor." Tony'ye baktım. "Git iyi bir göz bağı bul." Seth'e baktım. "Hiçbirini öldürmediğimden emin olmak için benimle kal.

ona yaklaşan erkekleri."

Bölüm Kırk Dokuz

Anna'nın yüzünde Alex'in hayal ettiği gibi eğlenmiş bir ifade yoktu. hikayesini bitirdiğinde. Onun kucağındaki ellerine bakmak yerine, aptalca kıskançlığına kıkırdadığını düşünebilirdi.

Omuz silkmiş olan Seth'e baktı. Seth de en az onun kadar şaşkındı.

"Anna?" Alex'in sesi yumuşaktı.

"Irina ile mi yattın?" diye fısıldadı.

"I-" Hay *sikeyim*. Onun adını söylediğini fark etmemişti. Şu ana kadar. "Sana geldiğimde oldu. Ölümsüz özünü almam gerekiyordu ama doğrudan alamadım ve-"

"Süreci çok iyi biliyorum Alex," dedi acı bir sesle ve ayağa kalktı.

"Sebastian'dan onu getirmesini ben istemedim," dedi yumuşak bir sesle.

"Onunla yattın, böylece gelip beni erkek arkadaşımдан ayrılmam için manipüle edebilecektin." Bu bir soru değildi ve Alex kulağa ne kadar kötü geldiğini fark etti.

"Öyle değildi. Bitirdiğimde neler olduğunu bilmiyordum-"

Başını iki yana salladı ve elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bana anlatmana gerek yok." Çenesi sıkılmıştı ve derin bir nefes aldı. "Biraz hava almam lazım." Döndü ve ona ters ters baktı. "Beni takip etmesi için Seth'i gönderme. Günün ortasındayız."

Anna topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, hafif ayak sesleri merdivenlerde kayboldu.

Alex Seth'e baktı. "Bunun onu neden bu kadar üzdüğünü anlamamam yanlış mı? Daha önce diğer Yaşlı Hanımlarla yattığımı bilmesi gerekirdi."

Seth kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Söylediği şey kulağa çok kötü geliyordu." İç çekti. "Bunu neden yaptığını anlıyorum ama... evet, ben de nedenini bilmiyorum."

Alex ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum onu."

"Ona Yelena'dan bahsettin mi?"

Alex başını salladı. "O da bunu iyi karşılamayacaktır."

"Yelena kim?" Anna'nın yumuşak sesi merdivenlerden geldi.

Alex Seth'e ters ters baktı ve sonra dönüp Anna'ya baktı. "Hava alacağını sanıyordum," dedi biraz fazla savunmacı bir tavırla.

"Aşırı hassas davrandığımı fark ettim ve özür dilemek için geri geldim." Ona doğru bir adım attı. "Yelena kim?" diye tekrarladı.

Alex iç çekti. "Peter'ın kuzeni. Vlad'ın ortanca kızı."

Kadının yüzü durgunlaştı ve adam onun ne düşündüğünü anlayamadığı için biraz hayrete düştü. "Onun hakkında ne bilmeliyim?"

Alex yine kendi kendine küfretti. "Ben hapisteyken beni ziyarete geldi. Kendini *Dirne* olarak tanıttı ama ben onun kim olduğunu biliyordum. O... hamile kaldı."

Anna'nın yüzü soldu ama ifadesi değişmedi.

"Bebeğini kaybetti. Geçen yıl evlendi. Onu sadece Vlad'la ödeşmek için kullandım. Ona karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim." Anna başını salladı, yüzü değişmemişti ve Alex kendini savunmaya geçti. "Ben yokken sen de hamileydin, biliyorsun."

Gözleri hafifçe büyüdü. "Devin'in bana bunu yapmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"Vati'nin çocuğunu kastetmiştim."

Ağzı şok içinde açıldı. "Ondan beni hamile bırakmasını istemedim," dedi onun bel altı vuruşundan kurtulduktan sonra.

"Ama sen bunu kabul ettin." Neden onunla kavga ediyordu? "Neler olduğunu bilmiyordum." Gözleri büyüdü. "Bilmiyordum neler oluyordu!" Sesi son kelimede gıcırdayana kadar yükseldi.

"Bilmiyordum!" Anna odadan kaçtı. Alt katlara inerken merdiven boşluğunda ağladığını duyabiliyordu.

Suçluluk duygusu bir anda yüreğini kapladı ve utanç dolu gözlerle Seth'e baktı.

"Birbirinize tekrar alışmanız biraz zaman alacak." Seth ona sempatik bir gülümseme verdi. "Onu takip etmemi ister misin?"

Alex başını salladı. "Gündüz vakti. Onun isteklerine saygı duyacağım."

Anna hızlıca giyinmek için yatak odasına koştu ve ardından evden çıkarak bir ağacın altına oturmadan önce parkta bir saat kadar dolaştı

ve yere bakıyordu.

Alex'in sözleri henüz iyileşmemiş bir yarayı deşmişti. Uygun bir Yaşlı Müdire olamamaktan kaynaklanan güvensizliği. Wilhelm'in bebeğine hamile kaldığı gün neler olup bittiğini bilmiyordu. Ya cenazede ya da Wilhelm onu disipline verdikten sonra. Alex'in Irina'yla yatması onu rahatsız etmemeliydi ama onun adı Anna'ya o korkunç günü hatırlatıyordu. Uyum sağlayamadığını hatırlatıyordu. Hiçbir yere, gerçekten.

Alex, Irina'ya Hugo'dan ayrılmasını söyleyebilmek için onunla yatmıştı. Bu onu çıldırttı.

Telefonunu çıkardı ve Hugo'yu aradı. Hâlâ provalarda olup olmadığını bilmiyordu ama yine de deneyeceğini düşündü. Üçüncü çalıştan sonra telefonu açtı.

"Katrina? Her şey yolunda mı?"

Konuşmaya çalıştı ama birden gözyaşlarına boğuldu. "Katrina? Sen iyi misin? Alex iyi mi?"

Sesi gıcırdıyordu. "Evde misin?"

"Şimdi oraya gidiyorum. Neden?"

"Buraya gelebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Anna burnunu çekti. "Lütfen mi? Ben... Ben eve gidemem. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Hugo içini çekti. "Pekala. Neredesin?"

"Parktayım."

"Gelip seni bulmamı ister misin?"

"Hayır." Ağlaması azalmaya başladı. "Hayır, ben iyiyim. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Anna, Hugo'nun rahat, siyah deri koltuğuna oturdu ve şunları hatırladı en son buraya geldiğinde. Aklındaki konu şu anda olduğu gibi hemen hemen aynıydı.

Hugo ona bir bardak su verdi ve sonra yanına oturdu. "Neler oluyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Anna soğuk bardağı iki eliyle tuttu ve inceledi. "Alex ve ben sabahı konuşarak geçirdik," dedi yumuşak bir sesle ve hafifçe gülümsedi. "Bana o yokken neler olup bittiğini falan anlattı." Çenesitremeye başladı. "Bana onunla yattığını söyledi." Durdu. Ne kadar

Hugo onun hayatını biliyor mu? Ne olduğunu? Yüzündeki ifade şaşkınlıktan biriydi."O. " Tekrar durdu ve bacaklarının üzerinde öne doğru eğildi.

"Katrina, istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Onun kafasını karıştırmadan nasıl açıklayabilirdi? "Sen ve ben ayrıldık... ..Alex'le ilgili bir rüya gördüm. Benden vazgeçmemem için yalvarıyordu.

Bu yüzden Wilhelm'i aradım ve geleceğimle ilgili gerçeği öğrendim. Ya da en azından gerçeğin bir kısmını."

Hugo'nun kaşları kalktı. "Tamam. ?"

Anna bir an için dudağını çiğnedi. "Bu... bu bir rüya değildi. O.

.....gerçekte
n

benimle konuşmaya geldi, ancak o sırada gerçek olduğunu bilmiyordum."

Hugo'nun ifadesi değişmemişti. Kafası karışmış ama destekleyici görünüyordu.

"Bunu yapmak için bir şey yapması gerekiyordu. Bu bir şey
.....pek anlaşılamadığım
biriyle seks yapmasını içeriyordu."

"Seni ziyaret etmek için seksi mi kullandı?"

Anna iç çekti. "Çok fazla detaya girmeden açıklaması zor ama dolaylı yoldan evet. Bunu gerçekten ayrılmak istemediğim birinden ayrılmam için beni manipüle etmek için yaptı." Suyundan bir yudum aldı ve gözlerini önündeki masaya dikti.

"Ah." Hugo başını ovuşturdu. "Bu hiç hoş ..değil."

Anna onun diplomasisine gülümsedi. "Sonra o oradayken birini hamile bıraktığını öğrendim ve babasının beni hamile bıraktığını yüzüme vurdu.

Hamile."

"Onun...babası. ?"

Anna nefesini sertçe verdi. Bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. Kardeşliğin dışındaki birine bu gerçekten kötü gelebilirdi. Omuzları Yere yığıldı ve gözlerini kapattı. "Benim yaşadığım dünyada, bunu yapmaya hakkıvar " dedigüçlülle.

"Kocanızın... babası ve erkek kardeşiyle mi yattınız?"

Yüzü yanıyordu. Hugo'ya gitmemeliydi. Onun yerine Aaron'a gitmeliydi. O en azından Kardeşlik'in tuhaflığını anlıyordu. "Bir süredir Kurt'le yatmadım. "

"Ama sen nişanlıydın."

"Benimle yatmazdı." "Oh."

Oda sessizdi ve Anna kendini garip hissetti. "Özür dilerim Hugo. Bu konuda sana gelmemeliydim. " Anna ayağa kalktı ama Hugo onu tuttu.

el.

"Neden bana geldin?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Anna dönüp ona baktı, kalbi acıyordu. Onunla hiç şansı olmamıştı. İlişkileri başından beri lanetliydi. "Hiç şansımız olmadı..." diye fısıldadı, gözleri kederle doluydu. "Çok üzgünüm Hugo. Eğer bilseydim-"

"Seninle geçirdiğim zamanın bir anından bile pişman değilim, Kittycat."

Adamın onun için kullandığı evcil hayvan ismi karşısında gözleri yaşardı. "Alex gelmeseydi. "

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Lanet olsun Alex'e! Geri geldiği için ona lanet olsun. Neden olduğu yerde kalamamıştı? Neden geri dönmek zorundaydı?

Geri gelip her şeyi mahvetmek mi? Bir hayatı vardı. Mutluydu. Ve o geri gelip her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Anna yavaşça yerine oturdu. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı.

Hugo uzandı ve onun yanağını okşadı. "Ben de seni özledim."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Adam onun dokunuşuyla hafifçe sıçradı ama geri çekilmedi. "Senden ayrılmak istemedim," diye fısıldadı, elini omzunda ve boynunda gezdirerek. "Seni terk etmek istemedim."

Birden Hugo'nun kolları onu sardı ve sıkıca kendine doğru çekti. Başının arkasını kavradı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kadın ağzını açtı ve Hugo'nun dilini yavaşça, duyusal bir şekilde sokup çıkarmasına izin verdi. Kadın usulca inledi ve adamın omuzlarına daha sıkı sarıldı.

Onu kucağına çekti, bacakları onunkilerin üzerindeydi ve kalçalarını ona doğru bastırdı. Aleti eşofman altından zorlanıyordu ve kız ona doğru bastırdığında inledi. Kız onun dudaklarına gülümsedi.

Onu öperken elleri tişörtünün altına kaydı ve sırtını okşarken ürperdi. Ellerini gövdesinden aşağı kaydırды ve sikine dokunarak onu zıplattı.

"Katrina..." diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve tişörtünü çıkardı. Sütyenle kaplı göğüslerine bakarken gözleri büyüdü. Adamın elini tutup sağ göğsünün üzerine koydu ve adam yavaşça içine çekti. Adam hafifçe sıktı ve kadın gözlerini kapatıp iç çekti. "Evet. ," diye iç geçirdi arzu vücudundan akarken.

Hugo öne doğru eğildi, sütyenini aşağı çekti ve göğüs ucunu içine aldı. onun ağzı. Anna usulca inledi ve adamın başını kendisine doğru tuttu. Dili dönüyordu

kolları adamın omuzlarına doğru hareket etti ve gömleğini çekti.

Alex'le ilgili düşünceler aklına geldi ve onları bir kenara itti. Yaptığı şeyden hoşlanmayacak olması umurunda değildi. Onu öpebilirdi-

Başına bir ağrı saplandı ve onu tutup çığlık attı.

"Katrina!" Hugo haykırdı. "Katrina, sorun ne?"

Bölüm Elli

Alex çatı katındaki terasta volta atıyordu. Anna'nın gidişine duyduğu öfke ve kırgınlık arasında gidip geliyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü halde yaptığı bir şey için üzölmeye nasıl cüret ederdi! Bunu Anna'ya *karşı* yapmamıştı. Vlad'a yapmıştı.

O yokken kaç erkekle yatmıştı? Kaç erkeğe aşık olmuştu? Hugo'yla birlikte olmasını engellediğı için nasıl üzülebilirdi? Alex geri dönüyordu. Onu koruyamayacak biriyle birlikte olmasına izin veremezdi. O onun karısıydı, lanet olsun!

Karısı! *Onun* kölesi! Ona aitti. "Alex?"

Alex arkasını döndüğünde Greg'in kapının yanında durduğunu ve telefonunu uzattığını gördü. "Buna bakmalısın."

"Öyle *miydi*?" diye sordu telefona.

"Alex? Ben Hugo."

Alex hırıltısını güçlölkle bastırdı. Şu anda onu araması gereken kişi bu değildi. Hugo onun bok listesinin en başındaydı. "Ne istiyorsun?"

Hafif bir tereddüt oldu. "Anna. O-" "Anna seninle mi?" Alex hırladı.

"Ben...evet. Acı çekiyor. Başını tutuyor ve ağlıyor."

Başı mı? "Acımaya başladığında ne yapıyordu?" Hugo hemen cevap vermedi ve Alex'in midesi düğümlenmeye başladı. "Karımla ne halt ediyordun?"

"Biz...kahretsin, Alex. Özür dilerim. Bir şey olmasını istememiştim."

Alex öfkesinin patladığını hissetti. "Ona isyan etmeyi bırakmasını ve yürüyebildiğı anda kışını kaldırıp eve gitmesini söyle. Ve şu andan itibaren ondan uzak dursan iyi edersin yoksa seni kovdururum." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu terasın ortasına fırlattı.

"Argh!" diye bağırdı gökyüzüne. Ne halt ediyordu bu kız? Hayır, ne yaptığını biliyordu. Kasıtlı olarak isyankâr davranıyordu, bu yüzden başı ağrıyordu. Lanet olası aptal kadın. Neden böyle davranıyordu Bu şekilde mi?

Bir içki içmek için kütüphaneye doğru yürüdü. Şimdi ne halt edecekti?

Bir saat sonra Anna çok solgun ve halsiz görünerek dairenin kapısından içeri girdi. Alex kütüphanenin kapısında durdu ve ona ters ters baktı. "Git bir duş al ve o orospu çocuğunu üzerinden temizle."

"Evet, Alex," dedi uysalca ve aceleyle yatak odalarına gitti.

Birkaç dakika sonra yatak odasına girdi ve banyoda akan suyu duyunca memnun oldu. Artık isyan etmiyordu. Güzel.

Bir süre sonra banyodan pembe pamuklu bornozuyla çıktığında, adam yatağın ayak ucunda oturmuş onu bekliyordu. Onu gördüğünde kapı aralığında donakaldı, korkusu gözlerinden okunuyordu. Adam irkildi. Korku. Onun kendisinden korkmasını istemiyordu, değil mi? Ama şu anda incinmiş hissetmek istemiyordu. Kızgın olmak istiyordu, incinmek değil.

Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Anna yavaşça ona yaklaştı ve başını eğerek ayaklarının dibinde diz çöktü. "Özür dilerim..." dedi usulca, sanki ona ne diyeceğini bilemiyormuş gibi devam etti.

Öfkeli yanı onun kendisine Efendi demesi fikrinden hoşlanıyordu ama bu onu yaralayabilirdi. Mantıklı tarafı onu yaralamak istemiyordu. Mantıksız tarafı ise onu yaraladığı gibi onu da yaralamak istiyordu.

Eski erkek arkadaşına gitmiş ve seks yapmaya başlamıştı. Durmasının tek nedeni isyanın verdiği acıydı.

"Bunu bana nasıl yapabildin Anna?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona baktı, gözlerinde acı ve öfke vardı. "Geri gelmeni ben istemedim."

Alex kızın yüzüne bir tokat attığını hissetti. Duyduklarına inanmakta güçlük çekerek ona baktı. "Keşke yapmasaydım mı diyorsun?"

İç çekti ve ellerine baktı. "Ne dilediğimin bir önemi yok," dedi kırık bir sesle. "Sen buradasın. Ben sana aidim."

Alex çenesini kaldırdı ve çenesini sıktı. "Evet, biliyorsun." Uzandı ve kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bu konuda hiç sorun yaşamadın.

daha önce."

Gözleri kısıldı. "Benim için bir sorun teşkil edecek kadar uzun süre ortalıkta değildin."

Alex yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

"Belki de son ayını siz yapmalısınız. O zaman ben de diğer Yaşlı Hanımefendiler gibi olurum. Soğuk ve güzel."

"Sıcaklığını seviyorum," dedi kendini durduramadan. Anna cevap vermedi ama yere baktı.

Öfkesinin yeniden yüzeye çıktığını hissetti. "Sana izin vereceğim Bu sezon Hugo ile dans etmeye devam edeceğiz, ancak Devin'in işi bittiğinde San Francisco'ya döneceğiz. Senden beklentim Onunla etkileşimlerim kesinlikle

profesyonel." "Evet, Alex."

Ona emir vermiyordu, kendi kendine mantıklı bir şekilde düşündü. Sadece beklentilerini ortaya koyuyordu.

"Ben şehir dışındayken, senden derse gitmeni ve sonra buraya dönmeni bekliyorum. Kulüplere gitmek ya da başka erkeklerle vakit geçirmek yok. Açıkçası sana güvenemem." Kısa bir süre, tekrar ortadan kaybolursa memnun olup olmayacağını merak etti.

"Evet, Alex." Sesi her yanıtta biraz daha yumuşuyordu.

"Bir yere gitmen gerekiyorsa, önce bana sormanı bekliyorum. Eğer bana itaat etmezsen, sana bir takip cihazı takarım."

"Sana itaatsizlik etmeyeceğim," diye fısıldadı.

Adam ona bakmaya devam etti ve kadın bir süre sonra başını kaldırdı. "Başka bir odada uyumamı ister misin?" Gözleri pişmanlık doluydu.

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"İşte bu... Yani, eve başka bir kadın getirmek istersen diye."

Devin'in ona bunu yaptıracağını mı söyleyecekti? Gözlerini kapattı. Kızgındı, evet ama bunu ona yapamazdı. "Hiçbir kadın beni senin kadar tatmin edemez." Bu doğrudu.

Buna hiçbir yanıt vermedi.

Sonraki iki gün gerginlikle geçti. Alex Anna ile neredeyse hiç konuşmadı ve Anna da ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Her gün derslere ve provalara gitti ve çoğunlukla içine kapandı. Dans etmediği zamanlarda

Evde. Alex ve adamları zamanlarının çoğunu çalışma odasında Boston'a yapacakları seyahati planlayarak geçirdiler ve birbirleriyle etkileşimleri asgari düzeyde tutuldu.

Anna ona pek bir şey söylemedi ve neden kızgın olduğunu anladı. Olmaya hakkı vardı. Hugo'ya yaptıklarıyla Alex'i çok incitmişti. Alex artık provalara gelmiyordu. Her gece seks yapıyorlardı ama Alex bunu kişiselleştirmiyordu. Onu öpmedi bile.

Salı gecesi ilk düzenli gösterisiydi. O öğleden sonra provadan sonra dinlenmek için eve gitti. Çıkmaya hazırlanırken çalışma odasının kapısını çaldı.

" *İşte burada.*"

Kapıyı açtı ve adamların, üzerinde haritalar ve bilgisayarlar olan büyük bir masanın etrafında durduklarını gördü. Alex orada dururken başını kaldırıp bakmadı.

"Bu gece geliyor musun?" diye sordu usulca. Kavgalarından önce, olabildiğince çok gösteriye katılacağını söylemişti, bu gece de onlardan biriydi.

Başını kaldırdı ve sert gözlerle ona baktı. "Sana orada olacağımı söylemişim," diye tersledi.

Ağzı konuşmak için hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı ve sabırsızlıkla konuşmasını bekledi. Sonunda "Tamam," diye ciyakladı ve yanan gözyaşlarını kırıştıtarak odadan hızla çıktı. Adam onu hiç affedecek miydi?

Tiyatroya geldi ve doğruca soyunma odasına gitti. Yavaşça hazırlanmaya başladı ve bir süre sonra kapı çalındığında yerinden sıçradı. Ayağa kalktı ve kapıyı açtı, yarı korkuyla gelenin Alex olduğunu düşündü.

Hugo'ydu. "İyi misin Katrina?"

Gülümsedi. "Tabii ki iyiyim. Neden?"

"İyi görünmüyorsun." Kaşlarını çattı. "Alex canını mı yakıyor?"

Başını iki yana salladı. Kötü davranmıyordu. Sadece... onu görmezden geliyordu. "Onun için yalan söylemene gerek yok."

"Ben iyiyim, Hugo. Lütfen. " Koridora doğru baktı. "Ben olamam seninle konuşurken gördüm."

Hugo kaşlarını çattı. "Kurt'ten daha iyi değil."

"Onu incittim, Hugo. Başka ne yapabilirdi ki?"

"Bizi o ayırdı. O ve aptal ailesi." Bakışları yumuşadı. "Aksi takdirde gitmene izin vermezdim."

Ona özlem dolu bir bakış attı. Alex onu görmezden geldikçe, kalbi Hugo için daha çok acıyordu. "Her şeyin eskisi gibi olmasını dilemenin bir yararı yok. farklı," dedi acı bir şekilde.

Anna'nın dans ettiği bale gecenin ilk balesiydi ve İşini bitirdikten sonra doğruca eve gitti. Duş aldı ve yatağına kıvrılıp uyuyana ya da Alex eve gelene kadar (hangisi önce gelirse) kitap okudu.

Saat on buçuk civarında kitabını bitirdi ve Alex hâlâ evde değildi, bu yüzden okuyacak başka bir kitap bulmak için kütüphaneye gitti. Kalbindeki acıyı görmezden gelmek giderek kolaylaşıyordu. Bazen.

Kütüphanede hiçbir şey iyi görünmüyordu ve Kindle'ını aramak için yatak odasına geri döndü. Her zaman indirilecek ilginç bir şeyler vardı.

Yatağına geri dönerken kapı açıldı ve erkek sesleri duydu. Ve sonra kadın sesleri duydu ve kalbi karnına düştü. Birden fazla kadın sesi.

Dışarı çıkmalı mıydı? Alex'in eve getirdiği kişi burada olduğunu bilmesin diye saklanmalı mıydı? Eve birini getirdiğini bilmesini mi istiyordu?

Dudağını ısırdı ve sonra biraz su istediği gerekçesiyle dışarı çıkmaya karar verdi. Bardağı yatağın yanındaydı ve koridora çıkıp oturma odasına gitmeden önce onu aldı. Sesler yükseldikçe midesi bulanıyordu.

Köşeyi döndüğünde, odada oturan dört erkekle birlikte güzel giyimli üç kadın gördü. Alex kanepenin bir ucunda Greg ve başka bir kadınla oturuyordu. Kadın Alex'e uzandı ama Alex başını sallayarak kadının elini itti.

Alex o anda başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Ona bakarken yüzünde duygular uçuşuyordu. Anna özür dileyen bir bakışla fincanını kaldırdı ve aceleyle mutfaka gitti.

Tony onun boynunu öperken kadınlardan biri kıkırdadı. Alex ve Greg'in arasında oturan kadın onu gördü ve kaşlarını kaldırdı. "Kim o?"

Herkes dönüp ona baktı. Kadınlar şık giyinip erkeklere asılırken, pijama pantolonu ve kombinezonuyla, belli ki yatmaya hazır bir şekilde durduğu için kendini garip hissetti.

Alex ona bakarak, "Bu Anna," dedi. "O... burada yaşıyor."

Üçüncü kadın güldü. "Hizmetçi olarak mı yaşıyor?"

Alex eşit bir tonda, "Onun gibi bir şey," dedi.

Anna ağlamamak için dudağını ısırды ve mutfığa doğru yürüdü, fincanını hızla doldurdu ve neredeyse koşarak koridora geri dönüp gözden kayboldu. Alex'in kadınların onunla evli olduğunu bilmesini istemediği açıktı. Bu gece başka bir yerde mi uyumalıydı? Muhtemelen.

Hızlı bir karar verdi ve üst kattaki kış bahçesine çıktı. Orada bir kanepede vardı ve kapı kapalıysa oldukça sessizdi. Kanepede battaniyeyi etrafına sardı ve uyuyana kadar ağladı.

Alex boş bir yatağa uyandı. Gösteriden sonra diğer adamlarla birlikte dışarı çıkmış ve gittikleri barda birkaç kadın bulmuşlardı. Alex flört etmiyordu; böyle bir arzusu yoktu ama Anna'yı kıskandırma fikri ona çekici geliyordu.

Hiçbiriyle yatmaya niyeti yoktu. Onlar diğer erkekler için oradaydı. Ama Anna'nın evdeki amacı hakkındaki iğnelemeye karşı koyamadı. Anna'nın gözlerindeki acıyı gördü ve onun da kendisi kadar acı çekmesinden memnun olduğunu hissetti.

Ama yatağa geldiğinde Anna'nın orada olmadığını görünce çok ileri gitmiş olabileceğini fark etti. Onu üst kattaki kış bahçesinde buldu, yüzü hâlâ gözyaşlarından ıslanmıştı. Ona başka biriyle birlikte olma fırsatı vermek için orada uyumuştı.

Bütün vücudu suçluluk duygusuyla karıncalandı. Devin bunu ona kaç kez yapmıştı? Kavga etmeye başladıktan sonra başka bir yerde uyumayı teklif etmesi, Devin'le muhtemelen bunu birkaç kez daha yaşadığını fark etmesini sağlamıştı. Devin'den daha iyi değil miydi?

Alex sadece onun kıskançlığını hissetmesini istiyordu. Kavga ettikten sonra Hugo'ya koşarak onu ne kadar incittiğini bilmesini istiyordu. Kızgındı, incinmişti ve bunu bir daha yapmaması için onu cezalandırmak istiyordu. Ama çok mu ileri gitmişti? Öfkesi onarılamaz bir zarar mı vermişti?

Son birkaç gündür inanılmaz derecede itaatkârdı, provalardan hemen sonra eve geliyor ve kütüphanede sessizce kitap okuyor ya da

onların yatağı. Kız uyurken kapının önünde durur ve onu izlerdi. Kızgın olmasına rağmen yine de erken kalkıyor ve alarmı çalana kadar onun uyumasını izliyordu.

Belki de onu Devin'den kurtarmalı ve Hugo'yla birlikte olmasına izin vermeliydi. Artık tehlikede olmazdı. Yeni hayatına sahip olabilirdi; burada başladığı yeni hayatına.

Kapı yumuşak bir sesle çalındığında hâlâ düşüncelere dalmıştı.

"Gel."

Kapı biraz aralandı ve Anna'nın ağlamaktan kızarmış gözlerini gördü. "Ders için hazırlanmam gerek," diye fısıldadı. "İçeri girebilir miyim?"

Alex başıyla onayladı ve kapıyı daha da açtı. Yatağa baktığında gözleri irileşti. Önce ona, sonra yanındaki boş yere baktı, dudağını ısırды ve sonra banyo kapısına baktı. "İçeride mi?" diye sordu usulca.

"İçeride kim var?" Alex sordu. "Dün gece yattığın kadın." "Dün gece kimseyle yatmadım."

Ağzında bir "O" harfi oluştu ve hızla dönüp banyoya girerken gözlerini kırptırdı. Bir süre sonra çıktı ve yavaşça ona yaklaştı. "Sana oral seks yapmamı ister misin?"

Alex uzun bir süre onu inceledi. Gömleğinin etekleriyle oynadı. Onu reddetmek kendini daha kötü hissetmesine neden olur muydu? Kabul etmek onu kullanılmış mı hissettirecekti? Eğer kabul ederse, en azından başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmeyecekti.

"Yeterince zamanınız var mı?" diye sordu.

Yanındaki saate baktı ve başını salladı.

Adam sertçe başını salladı ve kadın gergin bir şekilde yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. Battaniyeyi çekiştirmeden önce ona kederli bir bakış attı.

Haftanın geri kalanı da tıpkı haftanın başında olduğu gibi geçti. Anna, Alex'in hâlâ kendisine kızgın olduğunu biliyordu ve elinden geldiğince onu mutlu etmeye çalışıyordu. Alex hâlâ zamanının çoğunu çalışma odasında geçiriyordu ve Anna kendini çok yalnız hissediyordu.

Stef, Alex'in Anna'ya davranışından memnun değildi ama Anna, Alex'in kendisine karşı davranışında haksız olmadığını biliyordu. O yanlış yapmıştı ve

Devin'in yaptığı gibi onu taciz etmediği için şanslıydı.

Cuma günü provalardan sonra eve vardığında Sebastian, Alex'le birlikte oradaydı. Onları saygıyla selamladı ve aceleyle yatak odasına gitti. Duş aldıktan sonra oturma odasına geri döndü ve Sebastian'ı orada tek başına gördü. Adam sessizce onu inceliyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı Sebastian?" diye sordu sessizce. "Alex'in sana ihtiyacı var."

"Ondan kaçmayacağım."

"Yapacağını düşünmemiştim." Anna'ya kanepeye oturmasını işaret etti ve o da oturdu. "O perişan halde, biliyorsun."

Anna kaşlarını kaldırdı.

"Neden?" "Seni özleyiyor."

Anna yüzünü buruşturdu. "Doğru."

Sebastian'ın soğuk mavi gözleri onunkilere dikilmişti. "Alex yerine Hugo ile olmayı mı tercih edersin?"

Anna onun doğrudan sorusu karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum." İç çekti. "Eğer hayat böyle devam edecekse." Odanın etrafını işaret etti.

"Evet. Yapardım." Ellerini birbirine doladı. "Ama gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Mutlu olmak isteyip istememek senin seçimin." "Yaptığım şey için beni affedecek mi?"

"Onu üzen ne yaptığın değil, bunu neden yaptığın. Onun yerine Hugo'yla birlikte olmayı tercih ettiğini düşünüyor."

Anna birkaç dakika düşündü. "Alex'le aramızın iyi olmasını istiyorum. Ben ona aidim."

Sebastian uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Sana ihtiyacı var."

"Bunu zaten söyledin. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Sanırım ikimize birlikte ihtiyacı olduğunu söylemeliyim. Devin'i yenmek istiyorsa bizim özümüze ihtiyacı var."

Anna'nın rengi soldu ve ellerine baktı. Bunu bir daha asla yapmak istemiyordu. "Neden İrina'ya sormuyor?" diye sordu, onun tekrar İrina'yla birlikte olduğu düşüncesiyle içi burkuldu.

"Sen onun karısısın. Bu senin görevin."

Anna ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve zihnini dolduran Devin ve Kaveh'in korkunç anılarına engel olamayarak baktı. Gözyaşları

Sebastian'ın ondan ne istediğini düşünürken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Her gece tecavüze uğraması ve emilerek kurutulması için. Alex'in cebindeki bir araç olmak için. Devin'in yaptığı gibi onu tavana mı asacaktı? Gözlerinde altın benekler mi olacaktı? Ona Devin'in davrandığı gibi mi davranmaya başlayacaktı? Yarı bilinçliyen, çığlık bile atamazken ona işkence eder miydi?

Sebastian onu evin içinde kovalayacak mıydı? Artık kaçamayacak hale gelene kadar koşturacak mıydı? Tecavüz ederken onu parçalara mı ayıracaktı?

Yavaşça nefes verdi. Sebastian haklıydı. Bu onun göreviydi. Belki bunu yaparsa Alex onu affederdi.

"Ne zaman yapmak istiyorsun?" diye sordu sessizce, cesaretini kaybetmeden önce.

Bölüm Elli Bir

Sebastian içeri girdiğinde Alex masanın üzerine eğilmiş, Boston haritasını inceliyordu. Anna'nın yanında olmak çok acı verici olduğu için çoğu zaman çalışma odasında kalıyordu. Anna sessiz ve saygılıydı, sanki ona mahkûm olduğu gerçeğini kabullenmiş gibiydi. Öfkesi geçmiş, yerini üzüntü ve ilişkilerinin yeniden kurulmasına duyduğu özlem almıştı.

"Sana yardım etmeye istekli," dedi Ölümsüz.

"Onu zorlamak istemiyorum," diye iç geçirdi

Alex.

"İstediğim şeyi düşünürken onun düşüncelerini dinledim. Devin yüzünden bunu yapmaktan korkuyor ama yaparsa belki onu affedeceğinizi umuyor."

Alex kırık bir sesle, "Onu affettim," dedi. "Aramızdaki ilişkinin daha iyi olmasını istiyorum."

"Bunu ona söyledin mi? Hâlâ kızgın olduğunu düşünüyor." "Benimle konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyor."

"O korkuyor, Alex. Devin en ufak bir ihlalde ona işkence etti. Ne kadar korktuğunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum."

Alex doğruldu ve arkadaşına baktı. "Beni Devin'le bir mi tutuyor?"

"Ne düşüneceğini bilmiyor. Birkaç yıldır sahip olduğu tek Efendi o. Başka bir referans çerçevesi yok."

"Babam zalim değildi."

"Babanla birkaç gün birlikte olmak Devin'in ona yaptıklarını geri alamaz." Sebastian kanepenin arkasına yaslandı. "Ona Hugo'ya neden gittiğini sordun mu?"

"I-" Alex durakladı. "Hayır."

"Sanırım Irina'yla yaptıklarımız ve ona sorduğum şeylerden duyduğu dehşet birbiriyle bağlantılı. Devin-" Sebastian başını salladı. "*Devin'in* bunu *nasıl* yaptığını biliyor musun?"

Alex başını salladı. Bilmek istiyor muydu?

"Kaveh her öğleden sonra ona vahşice tecavüz etti ve sonra Devin onu tavana astı ve hareket edemez hale gelene kadar onu tüketti. Bazen ona asılı haldeyken işkence ediyordu, uyumluydu ama hareket edemiyordu.

Sonra Devin'in ona tecavüz edebilmesi için yarı yolda diriltildi."

Alex gözlerini kapattı, Anna'nın maruz kaldığı kötü muameleden midesi bulanıyordu.

Devin hakkında öğrendiği her yeni şey ona bunu ödetmeye daha da kararlı hale getiriyordu. Zavallı, cesur, tatlı karısı. "Ona bunu yapmama izin verirse onu affedeceğimi mi sanıyor?" diye fısıldadı.

"Ona bunun farklı olabileceğini gösterebilirsiniz. Keyifli olabileceğini."

"Onu tekrar becermek için can atıyordun."

Sebastian omuz silkti. "Bunun cazibesini inkâr etmeyeceğim ama sırf bunu yapmak için de ihtiyaç duymam. Ona tecavüz de etmeyeceğim."

"İşin bittikten sonra seni bana tercih edebilir." "Eğer sik kafalı olmaya devam edersen."

Alex'in kardeşiyle aynı isimle çağrılmasının ironisi gözünden kaçmamıştı. Kurt'ün davrandığından çok daha iyi davranmıyordu. Öfkelenmekte haksız mıydı?

"Kızmakta haklıydın, Alex. Yaptığı şeyde hatalıydı. Ama sana birkaç kez karşı çıkmış olması, kızgın olduğunu bildiğinde seninle yüzleşeceği anlamına gelmez. Kendine o kadar güvenmiyor. Henüz değil."

Alex kütüphaneye girdi ve Anna'yı kitap okurken buldu. Pencerenin yanındaki büyük kahverengi deri koltuğa kıvrılmıştı ve eğer uyuklamıyorsa genellikle öğleden sonralarını evde geçiriyordu.

Kapı aralığında durup birkaç dakika boyunca onu izledi. Kadın bir kitaba dalmıştı. Onun hâlâ kendisine aldığı Kindle'ı kullandığını görmek hoşuna gitmişti. San Francisco'da ona verdiği Kindle değildi bu. Kaçarken onu geride bırakmıştı.

"Anna?" dedi usulca, onu korkutmak istemiyordu. En azından orada olmaktan daha fazla değil.

Korkudan irileşmiş gözlerle ona baktı ve ayağa kalkarken e-okuyucuyu yanındaki masaya koydu. "Evet, Alex?"

"Otur," dedi nazikçe, onunkinin yanındaki sandalyeye doğru yürürken. Anna gözleriyle onu takip etti ve o oturana kadar da oturmadı. "Anna, geçen hafta... sonra neden Hugo'ya koştun?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre ellerine baktı. "Kızgındım... İncinmişim." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Biriyle konuşmak istedim. Bilmiyorum. Parkta oturuyordum ve sadece... onu aradım."

"Parkta mıydın?"

Anna başını salladı. "Parkta uzun süre dolaştım, bir şeyler düşündüm ve sonra aradım. Hayatıma karıştığın için sana kızgındım."

Alex yüzünü soğukkanlı tuttu. Onun konuşmayı kesmesini istemiyordu. çünkü onun kendisine kızgın olduğunu düşünmüştü. Doğruca Hugo'ya gittiğini düşünmüştü ama görünüşe göre öyle olmamıştı. Bu onu biraz daha iyi hissettirdi. "Gitmeden önce seni üzen neydi?"

Ona baktı ve başını salladı. "Üzülmemeliydim

Ben.

"Ama oldu. Neydi o?"

"Irina. Irina'yla Vitaly'nin cenazesinde tanıştım. Çok açıktı ki diğer Yaşlı Hanımefendilerden farklıydı. Acı verecek kadar açık. Irina daha önce seninle yatmakla ilgili bir yorum yapmıştı ve sonra ayın için *seçilmişti*. Seni sevdiğim için aptal olduğumu düşünüyordu. Diğer Metresler

mükemmeldi. Ben... O gün neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Gözlerinde yaşlar oluştu. "Kafam çok karışık, çok kaybolmuştum. Devin onu utandırdığım için bana çok kızmıştı ama bana ne olacağını söylememişti. Baban aptalca bir şey yaptığım için beni cezalandırmak zorundaydı... Beni hamile bıraktığında ne yaptığını bilmiyordum. Bütün o gün korkunçtu." Burnunu çekti. "Onunla tekrar yattığını öğrendiğimde... bu bana hiçbir yere ne kadar uymadığımı hatırlattı. Kendi türümle değil Hugo bile

Ona anlattığım bazı şeyler karşısında dehşete düştü. "Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "I

hiçbir yere uymuyorum. Ben normal bir kız değilim. Normal bir Yaşlı Müdire değilim. Hepsi benden iğreniyordu."

Alex onun elini tuttu ve kucağına çekti. Onu göğsüne yasladı ve hafifçe sallarken ağladı. Birkaç dakika sonra kollarını Alex'in boynuna doladı ve ona azgın bir nehrin ortasında can simidiymiş gibi sarıldı.

"Özür dilerim Alex. Çok özür dilerim. Lütfen benden kurtulma. Beni gerçekten anlayan tek kişi sensin."

"Şşşt. Shhh, *Schatzi*. Senden asla kurtulamam." Saçlarını okşadı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Anna Alex'e sarıldı, onun bu zahmete değmeyeceğine karar vermesinden korkuyordu.

"Seni seviyorum *Schatzi*," diye tekrarladı.

Hafifçe arkasına yaslandı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktı. "Hugo'ya koştüğüm için özür dilerim. Ben... Irina'yı kıskandım. O... mükemmel bir Yaşlı Metres. Ben değilim."

"*Schatzi*," dedi Alex nazikçe, onun saçlarını düzelterek. "Elder-Mistresses'ler çok güzeller, *ja*, ama seninle olmayı hepsine tercih ederim. Onlar soğuk, sen sıcak, sevgi dolu ve güzelsin." Dudaklarını onunkilere değdirdi. "Seni incittiğim için özür dilerim. Birbirimizi incittik ve bundan derin pişmanlık duyuyorum."

Anna başını salladı. "Hugo'yla birlikte olmak istemiyorum Alex. Yani, onu önemsemediğimden değil. Önemsiyorum, hem de çok. Ama sen... ait olduğum yer sensin."

Ona gülümsedi ve onu tekrar öptü. "*Evet*. Sen bana aitsin." Ayağa kalktı ve onu yatak odalarına taşıdı.

"Seni öpmeyi özledim," dedi Anna başını Alex'in çıplak göğsüne yaslayıp göğüs kaslarının çıkıntısını izlerken.

"Seksi kişiselleştirmemeye çalışıyordum, kendimi bırakmak istemedim." Anna yüzünü buruşturdu. Peter da onu tanımadan önce aynı şeyi yapmıştı.

On

u. "Ama başka biriyle yattığımı düşünmeni istemedim." "Peki ya geçen geceki o kadınlar?"

"Diğer çocuklar onları aldı. Sana kızgın olsam da Senden başka hiçbir kadına arzu duymadım." Yan döndü ve ona sıırıttı. "Seks konusunda çok ama çok iyisin."

Anna gülümsedi. "Sanırım seni yatakta tatmin edemediğim için beni terk etmen konusunda endişelenmeme gerek yok."

Kıkırdadı. "Kesinlikle hayır." Eğildi ve göğsünün dış kısmını dişledi.

"Alex?" diye sordu birkaç dakika

sonra. "*Evet, Schatzi?*"

"Sebastian Devin'i yenmek için bize ihtiyacın olduğunu söyledi."

"*Evet*, bu doğru."

Gözlerini kapattı ve bir nefes aldı. "Ne zaman istersen yapacağım için

." Alex onun yanağını okşadı. "Anna, Devin'in sana yaptığı şey... bu bir Bunu yapmanın zalimce bir yolu. Sana zarar vermemek için elimden geleni yapacağım. Ve Sebastian kesinlikle sana tecavüz etmeyecek."

Onun gözlerini aradı. "Zorunda kalırsan sorun değil."

Başını iki yana salladı. "*Hayır*, Anna. Eğer seni incitmek zorunda kalsaydım, bunu yapmazdım." Onu nazıkçe öptü ve sonra gülümsedi. "Umarım Sebastian'ı benden daha çok sevdiğine karar vermezsin."

"Neden ben... oh!" Alex'in ikisine de sahip olabilmesi için Sebastian'la seks yapması gerekiyordu. "Bunu yapmanın başka bir yolu var mı?"

Alex yüzünü buruşturdu. "Evet ama o kadar güce ihtiyacım yok. Ve seni kontrol altına alma riskine girerim." Parmağıyla kızın çenesinde gezindi. "Devin'in uçakta sana yaptığı şey."

"Oh." Anna rahatlayarak iç çekti. Alex'in gözlerinde altın benekler olmayacaktı.

"Ayrıca, babamın önce bir Yaşlı olmadan içimde bu kadar Ölümsüz olmasını onaylayacağını sanmıyorum."

"Sebastian'la daha önce seks yapmadın mı?"

Alex başını salladı. "*Evet*, ama bu sadece seks olduğunda farklı oluyor. Beni 'aşılamaya' çalışmıyordu, sadece zevk içindi."

"Oh." Kaveh ve Devin'in sırf zevk için seks yaptıklarını hayal meyal hatırlıyordu. "Bu seni rahatsız eder mi? Yani benim Sebastian'la seks yapmam?"

Alex bir an sessiz kaldı. "Kusursuz bir dünyada, bunu yapmak zorunda kalmazdım.

seni kimseyle paylaşmam, *Schatzi*. Ama ne yazık ki mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz. Devin'le anlaştıktan sonra seni kiminle paylaşacağım konusunda daha fazla kontrole sahip olacağım. Ve bu kesinlikle Devin'in arkadaşlarıyla olmayacak."

Devin'in hayatında olmaması, artık korkmaması fikri harikaydı. Ama ona zarar veren iki adamdan kurtulması gerçekten mümkün müydü? Jack çoktan ölmüştü. Devin de yakında ölecekti. Bu iş bittiğinde hayatı nasıl olacaktı? "Tüm bunlar bittiğinde gerçekten San Francisco'ya geri dönecek miyiz?"

Alex iç çekti. "Bilmiyorum. Bunu söylediğimi biliyorum ama kızgındım ve seni Hugo'dan uzak tutmak istedim. Dürüst olmak gerekirse *Schatzi*, Vati'nin *Almanya* dışında kalmama ne kadar izin vereceğini bilmiyorum. Rusya'da bu kadar uzun süre kaldıktan sonra... Telafi etmem

gereken çok zaman var."

"Dans etmeyi bırakmak zorunda mıyım?"

Alex yan döndü ve eliyle onun yanağını okşadı. "Sen durmaya hazır olana kadar olmaz." Sevgiyle gülümsedi ve elini kızın karnına götürdü. "Yine de yakında ailemizi kurmayı çok isterim." Gözleri hüzne döndü. "Otuz üç yaşındayım ve hiç meşru çocuğum yok. Bu benim ailemde çok sıra dışı bir durum."

Alex için duyduğu üzüntü kalbini sıkıştırdı. Bu gerçeği hiç düşünmemişti. Kendisinden sekiz yaş büyüktü. Elbette aile kurmaya ihtiyacı vardı. *Onların* ailesini. Eğer yakalanmamış olsaydı, belki de çoktan bir çocukları olacaktı. Bir *oğulları*.

Elini onun elinin üzerine koydu. "Devin'in icabına baktıktan sonra Almanya'ya dönmek istersen, seve seve giderim."

Gözleri parladı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Anna başını salladı. "Dans etmeyi özlerdim ama bundan daha önemli başka şeyler de var." Wilhelm ve Ilsa ile birlikte yaşama fikrine aldırılmıyordu. Etrafında bir aile olması güzel olurdu.

"Anna, Frankfurt'ta yaşamak zorunda değiliz. En azından bir süreliğine. Stuttgart'ta çok iyi bir bale topluluğu var ve Frankfurt'a 200 kilometreden biraz daha uzak."

Anna ona boş boş baktı. "Kilometre mi?"

Alex gülümsedi ve sonra düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Yaklaşık... 125 mil. Bu Vati'yi mutlu edecek kadar yakın olur."

Anna başıyla onayladı. "Bu o kadar da kötü olmaz." Keskin bir nefes aldı. "Peki ya Aaron?"

Alex'in gözleri yeniden hüznünlendi. "Seninle tekrar bir araya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmedim," dedi usulca."Bilmiyorum "

"Bu gece dans etmiyor, neden siz ikiniz dışarı çıkmıyorsunuz?"

Alex başka tarafa baktı. "Muhtemelen Cameron'la birlikte dir."

Anna kıkırdadı. "Eminim Cameron seni görmekten rahatsız olmaz." Onu inceledi. "Aaron'ın bir erkek arkadaşı olması senin için sorun olur mu?" Omuz silkti. "Sanırım bu biraz garip. Birlikte olduğu ilk erkek bendim."

"Bunu bilmiyordum." Bu, Aaron kimsenin bakmadığını sandığında ona attığı özlem dolu bakışları açıklıyordu. Ama Anna onları gördü.

"Bu seni üzüyor mu?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

"Aaron'ın birlikte olduğu ilk erkek sen miydin? Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Sanırım hala bana karşı bir şeyler hissediyor. İlk gece buraya geldiğinde... biraz garip davrandı."

Anna yutkundu. "Siz ikiniz...?"

Alex hızla başını salladı. "Onunla... yani seninle tanıştığımndan beri birlikte olmadım. Yani seninle gerçek hayatta tanıştığımndan beri."

"Oh."

"Belki bizimle taşınmak ister, eğer senin için de uygunsa. Ne de olsa o Alman Kardeşliği'nin bir parçası."

"Bir arkadaş olarak mı yoksa bir sevgili olarak mı?"

Alex'in gözleri büyüdü. "Bir arkadaş olarak. Anna, sen benim sevgilimsin." "Peki ya bir Buluşma'da? Orada onunla birlikte olur muydun?"

Alex gözlerini kırptırdı ve sonra kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bir Buluşma'ya katılmayalı çok uzun zaman oldu." İçini çekti. "Belki de. Ama Kardeşlik dünyası normal dünyadan farklıdır."

"Biliyorum. Seni kötü hissettirmeye çalışmıyordum. Sanırım sadece merak ediyorum." İkisinin birlikte olması fikri Anna'yı çok fazla rahatsız etmiyordu. Yaşlı Hanımlardan biriyle olmaktansa başka bir erkekle olmasını tercih ederdi.

"Böyle bir şeye karar vermek zorunda kalmadan önce önümüzde bir süre var, *Schatzi*." Ona şefkatli bir bakış attı. "Eğer istersen onunla konuşurum. Stuttgart Balesi'nin her ikinizi de memnuniyetle karşılayacağından eminim."

Anna başıyla onayladı ve Alex'in yanına sokuldu. Birlikte sessizce uzandılar, Alex yavaşça Anna'nın sırtını ve kollarını okşadı.

"Anna, bugün Sebastian'la birlikte olmak ister misin?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

"Ben. Eğer istersen."

"Daha fazla beklemenin akıllıca olmayacağını söylüyor. Sahip olduğum Öz azalıyormuş ve 'yeniden doldurmak' baştan başlamaktan daha kolaymış." Hafifçe ürperdi. "İlk sefer pek hoş değildi."

"Gerçekten mi?" Anna hafifçe gülümsedi. "Neden?"

"Öncelikle, seninle birlikte değildim. İkincisi, kendimi garip hissettim. Kendimi kontrolden çıkmış hissettim." Ona üzgün bir bakış attı.

"Ben planlamamıştım

lanet Irina. İstemedim. Ama yapmak zorundaydım."

Anna dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Anladığım kadarıyla oldukça güçlü olabiliyor." Başını kaldırıp tavana baktı.

"Yaşlı olduğumda, orada benimle birlikte olan sen olacaksın."

"Bir dahaki sefere biri bana ne yapacağımı söyleyecek mi?"

Alex ciddiyle başını salladı. "*Evet*, Anna. Neler olduğunu bildiğinden emin olacağım."

Elli İkinci Bölüm

Sebastian o akşam Anna'ya doğru yürürken, "Eğer seni incitirsem, iyileştiririm," dedi. "Yapmamaya çalışacağım ama bir Yaşlı Hanım'la pek sık birlikte olamıyorum." Utangaç bir şekilde sırttı. "Biraz heyecanlıyım."

Anna endişeyle gülümsedi ve başını salladı. İncinmek istemiyordu. Yatakta oturmuş onu izleyen Alex'e baktı. Alex ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. İşte bu kadardı. Kendini Alex'e teslim edecekti. İsteyerek, incinme korkusunu bir kenara bırakarak. Bunun gerçekten zevkli bir süreç olup olamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve Sebastian'ın sözleri de pek cesaret verici değildi.

Sebastian topuklarının üzerinde yumuşak halının üzerine oturdu ve Anna'yı bacaklarının arasına çekti. Onu kalçalarının arasından kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü. Elleri uyluklarında aşağı yukarı gezinirken Anna onun başka bir dilde mırıldandığını duydu. Adam elini yavaşça göğüslerine götürürken, kadın gözlerini kapadı ve adama karşı eridi. Adam meme uçlarını çimdikledi ve kadın parmaklarının yarattığı zevkli acıyla nefesini tuttu. Adam, acısı bir bıçak kadar keskin olan meme uçlarını tuttu ve boynuyla omzunun birleştiği yeri sertçe ısırmadan önce boynunu öptü. Meme uçlarını serbest bıraktı ve dişleri boynuna batarken zonkladılar. Onu serbest bıraktı ve ısırtığı diliyle yatıştırdı. Adam dilini kadının vücudunda gezdirirken tüyleri diken diken oldu. Ellerini kollarına, omuzlarına götürdü ve bir kez daha meme uçlarını bıçakla kavradı.

Adam onu çekip çevirirken usulca inledi. Acı başına bir şeyler yapıyordu ve başının döndüğünü hissetti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Bırak kendini hissetsin."

Yapabileceği tek şey buydu: boynunda sıcak nefesini hissetmek; parmaklarının kollarında ve bacaklarında aşağı yukarı dolaştığını; aletinin sırtına bastırıldığını.

Adam uzun parmaklarıyla amını keşfederken kadın titredi ve inledi. Onu açtı, klitorisini sıkıştırdı, derinin iç kıvrımlarını çekti ve sonunda içine bastırdı.

"Çok ıslak ve şiş, Anna," diye fısıldadı. "Çok güzel."

Sersemlemişti. İstese de gözlerini açamazdı. Vücudu onun kontrolü altındaydı. Islak parmaklarıyla klitorisinin etrafında dolaştı. Bir kez... iki kez... üç kez ve keskin bir orgazm ona bir duvar gibi çarptı ve zevkle çığlık atarken vücudu sallandı. Onu vücuduna yasladı ve tekrar klitorisiyle oynayarak tekrar tekrar boşalmasını sağladı. Duyguların yoğunluğu karşısında gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

"Bu sadece ısınmamızdı, aşkım," diye fısıldadı, sonra onu karnının üzerine yatırdı.

Sırtını ve omuzlarını öptü ve beline ve kıkına doğru ilerledi. Dili kıkının etrafında dönüyordu ve o bastırdıkça inliyordu.

Parmaklarını amına soktu ve götünü diliyle sikti. Amının çatısını ovuşturdu ve ürpererek tekrar boşalmasını sağladı. Orgazmlar tek bir kesintisiz zevk dalgasında birleşiyordu.

Adamın sıcak vücudu kızın üzerine uzandı ve parmakları iç içe geçti. Adam tekrar kızın boynunu ısırды ve kız onun kontrolünü ele geçirdiğini, bedenini kendi bedenine kattığını hissetti. Bedenlerinin birleşmesini beklerken zihinleri birbirine karıştı.

Adam onu ellerinin üzerine getirdiğinde parlak renkler görüşünü engelledi ve diz çöktü ve içine girmeye başladı. Etrafında gerildi, onun genişliğine şaşırdı ve vücudu ona uyum sağlamak için mücadele ederken inledi. Adam onun üzerine eğildi, içini doldururken sırtını ve omuzlarını öptü.

"Hisset, Anna. Acıyı ve zevki hisset. Birlikte coşku yaratırlar."

Adam rahim ağzına ulaştığında sertleşti ve acı içinde haykırdı. Geri çekilmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. Göğüslerine masaj yaptı ve ileri doğru bastırırken sırtını öptü. Daha fazla acı, vücudunun derinliklerine girdikçe kramplar.

Korku onu sardı. Tıpkı Kaveh'in yaptığı gibi ona zarar veriyordu. Gözyaşları yüzünün altında yere düşerken tekrar kaçmak için mücadele etti. Adamın içinde şiştiğini hissettiğinde acı daha da arttı ve girişinin yırtıldığını hissettiğinde çığlık attı.

"Evet, Anna. Acıttığını biliyorum. Ama seni iyileştireceğim. Güven bana, Anna. Sen beni olduğum gibi kabul etmek için yaratıldın."

Onun daha derine indiğini ve daha da genişlediğini hissettiğinde sertleşti ve tekrar çığlık attı. Kolları titriyordu ve kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu.

Sebastian bir elini yere koydu ve diğer koluyla ona destek oldu. Vücudu yanıyordu. Karnına kramplar girmişti. İnledi ve ağladı, kaçmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

Hafifçe geri çekildi. "Acının içindeki zevki hisset kızım," dedi ve tekrar vücuduna çarptı. Şiddetli itişiyile gelen anlık orgazmı gözleri yuvalarından fırladı. Bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yaptı. Vücudu saf bir hisle doluydu. Saf zevk. Saf orgazm. Zevkin ışığında uçuyordu; dalgalar onu yuvarlayarak daha da yükseğe çıkardı. Acı yoktu, beden yoktu. Sadece orgazm vardı.

Alex, Anna'nın yüzünün acıyla buruşmasını, gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını izledi. Sebastian'ın tutuşuna karşı tırmaladı ve Alex onu Ölümsüz'den uzaklaştırmak için ayağa kalktı. Sebastian ona zarar veriyordu. Yapmayacağına söz vermişti ama yapıyordu.

Yatağın etrafından onlara doğru yürüdü. Sebastian elini kaldırdı ve Alex görünmez bir güç tarafından yatağa geri itildi ve orada tutuldu.

"Bırak onu Sebastian!" diye bağırdı. "Canını yakıyorsun, bırak onu!" Irina böyle bir tepki vermemişti, başından beri coşku içinde kıvranıyordu.

Anna çığlık attı ve Alex'in gözleri yaşardı. O karşı mücadele etti görünmez bir güç onu yatakta tutuyordu. Sebastian ona ne yapıyordu? Neden ona zarar veriyordu?

"Anna!" diye bağırdı. "Sebastian, bırak onu!"

Sebastian hafifçe geri çekildi ve Alex rahatladı, onu bırakacağını düşündü, ama sonra ona geri çarptı ve Anna sertleşti ve tekrar çığlık attı. Ama bu çığlık farklıydı. Ağzı sonuna kadar açıktı ve Gözleri sanki... doruğa ulaşmış gibi sıkıca kapalıydı? Sebastian tekrar tekrar içine girerken yüzü kızardı ve boyun kasları gerildi.

Sebastian hırladı ve Anna'nın bedenine derinlemesine girerken ilkel bir çığlık attı. Anna nefes alıyor muydu? Sırtı sanki Sebastian onu saçlarından tutup yukarı çekiyormuş gibi dikleşmişti ama Sebastian'ın parmakları Anna'ya sertçe bastırıyordu.

Alex'in kalçalarına. Vücutları kalıcı bir orgazm halinde donmuş gibiydi ve Alex sadece bakabiliyordu. Sebastian Irina'yı aldığı anda böyle olmamıştı. Sebastian, Anna'yla olduğu gibi Rus Yaşlı Hanım'la da kontrolünü kaybetmiş gibi görünmüyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Anna göğsü yere değecek şekilde öne doğru yığıldı. Alex öne atıldı, bunu yapabildiğine şaşırıp ve onu kollarının arasına aldı. Anna gevşekti ve zorlukla nefes alıyordu. Sebastian topuklarının üzerine oturmuş, ellerini kalçalarına dayamış ve göğsü kabarmıştı. Aleti hâlâ büyük ve yarı sertti ama Anna'nın suları damlıyordu ve... bu kan mıydı?

"Ona ne yaptın böyle?" Alex hırladı, bir eliyle Sebastian'ın göğsünü yumruklarken diğer koluyla Anna'yı kucakladı.

Sebastian yumruğu temas etmeden önce yakaladı ve parlayan mavi gözleriyle ona baktı. "Yapma," dedi alçak bir sesle, uyarı dolu bir sesle. Teni hafifçe parlıyordu ve çok... Ölümsüz görünüyordu.

Alex elini çekti, arkadaşını hiç böyle görmemişti. Sebastian öne doğru eğildi ve alnını önündeki zemine dayadı. Nefes alıp verirken göğüs kafesi genişleyip daralıyordu, Alex'in arkadaşında daha önce hiç görmediği bir şeydi bu. Ne olmuştu ki?

Güzel karısına pişmanlıkla baktı. Çok solgundu, yüzüne yapışmış koyu renk saçları keskin bir tezat oluşturunuyordu. Göğsü ve yüzü terden bir parıltıyla kaplıydı. Islak saçlarını düzeltti ve onu hafifçe salladı. "Anna?" diye fısıldadı gevşek bedene. Parmaklarını boynuna götürdü ve nabzını hissedince rahatladı. "Anna....."

Sebastian birkaç dakika sonra boğuk bir sesle, "O iyi olacak Alex," dedi. "Ben hiç" Ölümsüz başını salladı. "Nasıl olduğunu fark etmemiştim

.....Devin'in yaptığı şeyi yapabilmesine şaşmamalı."

Alex Sebastian'a ters ters baktı ve parlıyor olmasına rağmen yüzünün hafifçe solgun olduğunu fark etti. "Ne demek istiyorsun? Ona neden zarar verdin?"

Sebastian kalçasının üzerine oturdu ve Anna'ya uzandı. Alex onu geri çekti. "Bırak onu iyileştireyim. Onu çok hırpaladım."

Alex homurdandı. "Biliyorum." Ama Sebastian'ın ona dokunmasına izin verdi. Sebastian elini Alex'in karnının alt kısmına koydu ve gözlerini kapattı.

Anna hafifçe inledi ama uyanmadı. "Onu aldım," dedi usulca. "Irina'yı aldığım gibi onu da aldım ama gücü beni alt etti.Yapamadım." "O Alex'e kederli bir bakış attı. "Kendimi kontrol edemedim. İçime girdi beni tüketti. Kontrol altına almak zorundaydım yoksa onu öldürebilirdim. Bu yüzden ona zarar verdim, Alex. Çektiği acı onu benden uzaklaştırdı ve ben de kontrolü ele aldım. Özür dilerim. Bunu yapmak gibi bir niyetim yoktu ama yapmasaydım onu öldürebilirdim." Yavaşça onun kalçasını okşadı. "Yine de sonunda kendimi kaybettim. Onun orgazmları çok güçlüdür. Geldiğini hissedebiliyordum ama o noktada acıyı hissetmiyordu.İçindeydi. bazı insanların alt-uzay dediği şey Hissetmek dışında her şeyin bilgisinin ötesinde."

Alex tekrar Anna'ya baktı. Bir yanı onun gücünün Sebastian'ı alt etmesinden gurur duyuyordu. Diğer bir yanı ise korkuyordu. "Neden bu kadar güçlü?"

"İnsanlığıyla temas halinde. Bunu açıklamanın en basit yolu bu. Sevme yeteneği yarı ölümsüzün güçleriyle birleşti. Güçlü ve tehlikeli olabilir. Daha önce yarı ölümsüzün Yüzyıllardır öfke. İnsanların onlarla etkileşim şeklini değiştirdiğimizden beri değil."

"Gardiyanını öldürdüğünü biliyor musun?"

Sebastian başını salladı. "Kardeşlerime bahsettiğim şeylerden biri de buydu. O kadar ileri gitmiş olması bile çok çarpıcı bir kanıttı."

"Gala gecesi neredeyse öfkeden kuduruyordu."

"Öyle mi? Neden?" Sebastian'ın başı öne eğildi. "Peki sen nasıl hâlâ hayattasın?"

Alex hafifçe omuz silkti, Anna'yı fazla itip kakmamaya çalışıyordu. "Neler olduğunu gördüm ve durumu kontrol altına aldım. Sanırım Devin'e kızgındı, bana değil."

"Kime kızgın olduğu önemli değil, etrafındaki herkesi öldürür." Sebastian onu dikkatle inceledi. "Bunu kontrol edebildiğine göre çok güçlüsün Alex." Gülümsedi. "Devin'le savaşmak için öyle olmalısın. Biz ne doğal gücünüzü güçlendirecektir."

"Ona öfkesinden bahsetmedim. Bilmiyordum, Sebastian mı?"

Sebastian dikkatini vermiş gibi görünmüyordu, onun yerine Anna'ya bakıyordu.

"Sebastian?"

"Onu kontrol edebilirsin. Bu-" Durakladı. "Devin'le yüzleştiğinizde diğerlerinin bunu görmesi iyi olur. Onu kontrol edebildiğiniz gerçeği, onun üzerindeki hak iddianızı daha meşru kılıyor."

"Onu alıp bir cenaze töreninde öfkelenendirmemi mi istiyorsun?" Ciddi olamazdı.

"Sanırım Devin'i görmesi bunu kendi başına yapması için yeterli olacaktır." "Ona gitmesi için izin verilmedi. Vati ile konuşacaktım. ama sonunda kavga ettik." Alex sözlerini yarıda kesti. Neden sorma zahmetine gitmek istemez miydi?

"Bence orada olmalı. Sonunu görmeye hakkı var."

"Bu çok tehlikeli. Herkesi öldürebilir. Devin onu ele geçirebilir. onu."

"Bu kesinlikle bir öfkeye neden olur. Ve eğer öfkelenirse, en iyisi onunla ilişkinizin sağlam olduğundan emin olun. Ve sen de bize katıl."

düzenli olarak."

Alex başını iki yana salladı. "Ona bunu tekrar yaşatamam."

"Bir dahaki sefere böyle olmayacak. Hazırlıklı değildim. Artık ne beklemem gerektiğini biliyorum. Durumu kontrol altında tutabilirim."

Sebastian sırttı. "Onun bir fantastik orgazm, ve eğer bir sonraki bölümü keyifli hale getirirseniz, daha istekli olacaktır."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Karınızı ağzınızla nasıl tatmin edeceğinizi bilmiyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum, ama daha fazlası var mı?"

"Solduğunu gördüğünde dur. Bu ona değer verdiğini gösterecektir. Her şeyi kabul etmeni isteyecektir ama buna mecbur değilsin. Ona Devin'den farklı olduğunu göster. İşin bittiğinde onu canlandıracağım ve sonra onunla sevişebilirsin." Sırttı. "Ya da ikimiz de yapabiliriz."

Alex kaşlarını çattı.

"Neyin havasında olduğunuzu görünce şaşıabilirsiniz."

"Eğer sen ve ben düzenli olarak seks yapmaya başlarsak, erkeklerim kıskanabilir. Son birkaç yıldır birbirimizin tek sevgilisiydik."

Sebastian gülümsedi ve ayağa kalktı. "Onu yatağa yatırın. Yakında uyanır."

Elli Üçüncü Bölüm

Anna göğsünde bir ağız hissettiğinde usulca inledi. Vücudu daha da hassaslaşmıştı; daha fazlasını, daha fazla dokunuşu, daha fazla cinsel dokunuşu istiyordu. Daha fazla Dil meme ucunu yaladı ve kadın titreyerek gözlerini açtı.

Alex'in yüzü onunkinin yanındaydı ve gülümsedi. "Alex..." dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakmak için döndü ve onu nazikçe öptü. "*Sevgilim*," diye mırıldandı ve onun üzerine uzanmak için yuvarlandı. Bacaklarını adamın beline doladı ve onu içine alabilmek için kendini ona doğru çekti ama adam başını salladı. "Henüz değil, *Schatzi*." Onu tekrar öptü. "Kendini bana teslim edecek misin?" Gözleri sevgi doluydu ve bu onun gözlerini yaşarttı.

Onu tüketmek için izin istiyordu. Devin bunu hiç yapmamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak titremeye başladı. Bay J. olarak bunu denediğinde çıldırdığını hatırlıyordu.

Kendini ona teslim etti ve başını sallayıp yumruklarını sıktı.

İki yumruğunu da ellerinin arasına aldı ve öptü. "Korktuğunu biliyorum, *Schatzi*. İstedğin zaman söyle, ben de durayım. Tamam mı?"

Anna başıyla onayladı ve adam göğüslerinin arasından karnına doğru öptü. Bacaklarının birleştiği yere ulaştığında durakladı ve Anna donakaldı. "Beni istediğin zaman durdur, Anna."

Başını eğdi ve nazikçe am dudaklarını öptü. "Oh!" diye haykırdı yumuşak bir sesle, bu basit dokunuşla vücudundan arzu akarken. Dilini yavaşça alt dudaklarının arasında gezdirmeden önce her tarafına minik öpücükler kondurdu.

Anna usulca inledi ve bacaklarını daha geniş açtı. O kadar nazik bir şekilde öptü ve yaladı ki, bu deneyimi Devin'le olanla kıyaslayamadı bile. "Oh, Alex..." diye fısıldadı, onun nazik dokunuşunun altında kıvranıyordu. Alex onu nazikçe araladı ve dilini derinlere gömdü. İzin verdi

Bir inilti çıkardı ve hareketleri daha ısrarcı hale geldi. Ona daha fazlasını vermek istiyordu... kendinden daha fazlasını.

Gözlerini kapadı ve onun öpücükleriyle rahatladığını hissetti. Bunu yaparken, kendini Alex'e bıraktığında hafifçe başı dönmeye başladı. Alex daha yüksek sesle inledi ve kız coşkusuyla çığlık atana kadar klitorisini emdi. Hevesle sularını yaladı ve sonra bir zevk denizinde yüzene kadar işlemleri tekrarladı.

Bir süre sonra Anna zayıfladığını hissetti. Hareket edemeyecek kadar güçsüzdü ama umurunda değildi. Alex'e yardım ediyordu. Onu güçlü kılıyordu. O istedi

ona gülümsedi ve gözlerini açmak için mücadele etti. Onunkilerle karşılaştılar ve adamın mavi gözleri anında endişeyle doldu.

Adam geri çekildi ve onun yanına oturup yanağını okşadı. Kadın bunu hissetmedi bile.

"Çok mu fazla aldım, *Schatzi*?"

Başını hafifçe salladı ve ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Daha...fazlasını...alabilirim. "

"*Nein*. Bu kadar yeter. Daha çok zamanımız var."

Bir ışık parlaması oldu ve Sebastian ortaya çıktı. "O nasıl?"

Anna başını hafifçe çevirdi ve ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Önceki deneyimlerinden farklı, ha?" Sebastian gülümsedi.

Anna hafifçe başını salladı.

Soyundu ve onun yanına uzanarak sikini ağzına yaklaştırdı. Alex onun yanağını öpene kadar tereddüt etti. "Sorun yok *Schatzi*," dedi yumuşak bir sesle. Onu yan tarafına çevirdi ve Sebastian'ın yarı sert horozunu ağzına almasına yardım etti. Hemen emmeye başladı ve tadına baktı altın nektarı bir an sonra.

Hissi vücuduna geri döndüğünde, Alex'in sırtına bastırdığını, boynunu öptüğünü ve göğüslerini okşadığını hissetti. Alex'in sert aletini kıkırda hissettiğinde inledi. Alex'in kalçalarına doğru bastırdı, onu içinde hissetmek istiyordu.

"Emin misin, *Schatzi*?"

Anna başını salladı ve bacağına yukarı kaldırıp sert aletini amına yerleştirdiğinde gözlerini kapattı. Alex yavaşça içeri iterken amının üzerinde bir ağız hissettiğinde hafifçe sıçradı.

"Acıyor mu, Anna?" Sebastian kalçalarının genel yönünden sordu.

"Uh-uh," diye mırıldandı onun sikinin üzerinden.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu kıkırdayarak.

Anna başını salladı ve sıcak ağzı tekrar üzerinde hissedince inledi.

Alex kollarını onun etrafına doladı ve yavaşça içine girip çıktı. "Seni seviyorum Anna," diye fısıldadı.

Anna, Sebastian'ın sikine karşı onu da sevdiğini mırıldandı ama Alex'in anladığından şüpheliydi. Sebastian'ın siki uyarılmak için sertleşti ve Anna hararetle emdi. Bu, Devin ve Kaveh arasında kaldığı zamanlardan çok daha hoştu. Sebastian'la birlikteyken acı çektiğine dair belli belirsiz bir anısı olsa da ikisinin de canını yakmasından endişe etmiyordu. Orgazm bunu fazlasıyla telafi etmişti.

Anna Sebastian'ın kalçalarını kavradı ve kendini ona doğru çekti. daha fazlasını tüketmek için. Kalçalarını Anna'nın ağzıyla aynı ritimde pompaladı ve bir inilti çıkardı. Anna başını kaldırıp Alex'in elinin Sebastian'inkini okşadığını gördü.

ve Sebastian'ın da aynısını Alex'e yapıp yapmadığını merak etti.

Birkaç dakika içinde hepsi doruk noktasına ulaşmıştı ve Anna kendini yeniden hissediyordu. Alex onun boynunu dişledi. "En iyi eşe sahibim," diye mırıldanarak Anna'nın göğsünü nazikçe avuçladı.

"Buna katılmamak mümkün değil," dedi Sebastian, doğrulup başını Alex ve Anna'nınkiyle aynı yöne çevirerek. "Her şey yolunda mıydı, Anna?"

Sırıttı ve başını salladı. "Bu daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu."

"Gut," dedi Alex arkasından, onu kendine doğru çekerek. "Bu benim de önceki deneyimlerimden farklıydı."

"Gerçekten mi?" Anna şaşkınlıkla yüzünü ona döndü. Irina ile daha iyi olmamasını umuyordu.

Burnuna dokundu ve ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Bu çok, çok daha iyiydi." Sebastian'a bakarak kıkırdadı. "Sanırım o bile aynı fikirde."

"Yapardım."

"Bunu öylesine söylemediğine emin misin?" diye sordu Alex'e. Kendini biraz güvensiz hissediyordu. Alex'in kendisini daha iyi hissettirmek için yalan söylemesini istemiyordu.

"Anna, seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Bu her şeyi daha iyi yapıyor. Bu sefer kontrol bende idi, bu da daha iyiydi. Kendimi o kadar garip hissetmiyorum. Ya da suçlu."

"Suçlu mu?"

"Sonra kendimi çok kötü hissettim... bilirsin. Ama bu çok güzeldi." Sırıttı. "Sen daha lezzetlisin."

Anna kıkırdadı ve Alex'i dudağından öptü.

"Ben de bu sonuca katılıyorum," dedi Sebastian elini kızın beline dolayarak ve ensesini öperek.

Anna, Sebastian'ın yaptıklarına üzüleceğinden endişe ederek Alex'e baktı ama Alex onu derinden öptü, her iki adam da göğüslerini ve kalçalarını okşarken dilini ağzına sokup çıkardı. Anna yeniden tahrik olmaya başladığını hissetti.

"Bu sürecin cinsel arzularınızı artırabileceğinden bahsetmiş miydiniz?" Sebastian meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlarken sordu. Anna, Alex'in ağzına karşı yumuşak bir nefes aldı. "İkinizin de. Aslında üçümüzün de."

Sebastian'ın yeniden sertleşip kıkırına bastırıldığını hissettiğinde pek şaşırmadı. Ama Alex de aynı şeyi yapınca biraz şaşırdı.

"Biraz daha eğlenceye hazır mısınız?" Alex onun dudaklarına karşı mırıldandı.

Anna başını salladı ve Sebastian uzun parmaklarını kıkırına bastırırken inledi. Bu ilginç bir gece olacaktı.

Alex güneş doğmadan önce uyandığında Anna'ya sarıldı. Dün gece daha önce birlikte yaşadıkları her şeyden farklıydı ama Anna'nın eğlendiğini düşünüyordu. Alex kesinlikle eğlenmişti. Ölümsüz Esansın libidosu üzerinde kesinlikle güçlü bir etkisi vardı. Evlendiklerinden beri hiç bu kadar azgın olmamıştı. Dün gece Anna'yla tekrar tekrar sevişebilmek hoşuna gitmişti ama aleti bu gece biraz ağrıyordu.

Sabah. Sebastian ikisini de meşgul etmişti ve Anna, Ölümsüz'ün onun önünde kendisini becermesini büyülenmiş gözlerle izlemişti.

Alex onun meme uçlarının sertleşmesini ve yanaklarının kızarmasını izledi, bu da onu daha çok tahrik etti. Sebastian'a baktı ve onlar da kelimeler olmadan iletişim kurmak. Sebastian Alex'i dizlerinin üzerine çekmiş, Anna da her ikisinin de taşaklarıyla oynarken ona inanılmaz bir oral seks yapmıştı. O deneyimi hatırladıkça siki seğiriyordu.

Asıl soru, bu sabah nasıl hissedecekti? Sebastian bu sabah saat üçe kadar gitmemişti ve o tamamen ortadan kaybolmadan önce kendinden geçmişti. Yine de yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

Alex, Anna'yı kendine yakın tutarken gökyüzünün siyahtan griye ve maviye dönüşmesini izledi. Anna'nın bu sabah derse gitmesi gerektiğini biliyordu; bu akşam sahneye çıkacaktı. Gösteri için biletler tükenmişti ve

Alex kanatlardan izleyip izleyemeyeceğini merak etti. Onun yanından ayrılmak istemiyordu.

Ama eninde sonunda yapmak zorunda kalacaktı. Boston işi için yapılması gereken daha çok planlama vardı. Belki hafta içinde geri gelebilirdi, böylece Anna bu kadar endişelenmezdi. Zaten yer değiştirmeleri gerekiyordu. Eve sadece bir geceliğine gelse bile, bu Anna'ya büyük ölçüde yardımcı olurdu.

Son iki işinde kızıl bir kıza ihtiyaç duymamıştı. Chicago'dan döndüğünde Anna'ya karşı daha agresifti, bu yüzden Anna onun kim olduğunu öğrenmişti, ama bu en iyisi olmuştu. İlk işten sonra streslerini ekip içinde atmaya devam etmişlerdi. Buna mecburlardı.

Ama Alex Anna'yı incitmekten endişe ediyordu. Kontrolünü kaybedip onu incitmek istemiyordu, her ne kadar Anna bunu kaldırılabileceğini söylese de. Ya da en azından geçmişte öyle yapmıştı. Elini saçlarının arasından geçirdi. O gitmeden önce bu konuyu konuşmaları gerekiyordu.

Bir süre Anna'nın tatlı, misk kokusunu içine çekerek uyukladı, ta ki alarm çalana ve Anna inleyene kadar. "İstemiyorum," diye mırıldandı ve kalbi ona duyduğu sevgiyle kabardı.

"Seni bu kadar geç saate kadar ayakta tuttuğum için özür dilerim, *Schatzi*," dedi usulca. "Bu gece uyuyabilirsin."

Gözleri şak diye açıldı. "Bu gece tekrar yapmamız gerekmiyor mu?"

Alex kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sebastian sadece haftada bir dedi."

"Gerçekten mi?"

Kaşlarını çattı. "Devin bunu ne sıklıkla yapıyordu?"

"Her gece."

Alex ona baktı. Güçlerini kaybetmesine şaşmamalıydı ya da en azından babası böyle söylemişti. Vati onu Vitaly'nin cenazesinde ilk gördüğünde, kendisinden bir gölge gibiydi. Her gece tamamen tükenmek... nasıl hayatta kalabilmişti? *Lanet olası Devin!*

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yataktan sürünerek kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Kıçının hafifçe sallanışını izlerken siki tekrar seğirdi.

odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Nasıl oluyordu da hâlâ sertleşebiliyordu? Kahretsin, kıcı bile acıyordu.

Kendini birkaç kez okşadı ve yüzünü buruşturdu. Tutkulu bir geceden sonra hiç bu kadar acı çektiğini hatırlamıyordu. Belki de daha fazla pratik yapması gerekiyordu.

Anna odanın öbür ucundan kıkırdayınca başını kaldırdı ve Anna'nın

hâlâ çıplak bir şekilde kapının önünde durduğunu gördü.

"Neden kıkırdıyorsun?" diye sordu.

"Yüzündeki ifade. Acı çekiyormuş gibi görünmekten çok baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştün."

"Dün gecedен beri ağrım var," diye itiraf etti utangaç bir gülümsemeyle. "Kıçın mı?" Sırıtişı çok sevimliydi.

"Hayır, şey, evet, kısmen. Ama sanırım sikim antrenmansız kaldı."

Sırıtişı genişledi ve gözleri şehvetle kararmış bir halde yatağa doğru yürüdü. "Belki de onu öpüp daha iyi hale getirmeliyim?" Yatağın üzerine diz çöktü ve örtüleri geri çekti.

"Ah, Anna..." diye mırıldandı Anna başını onun zonklayan sikine doğru eğip ağzına alırken. "Seni seviyorum. "

Anna barda ısınma hareketlerini yaparken gülümsedi. Dün gece beklenmedikti. Şaşırtıcı ve beklenmedik. Alex'in o gece Onu tüketmek çok erotik olabilirdi. Neredeyse bir hafta beklemek istemiyordu. Ama yine de bunu her gece yaparlarsa dans edemeyecekti. Bugün enerjisini toplamakta zorlanıyordu.

Ve Sebastian! Onunla sadece bir kez, düğününden önceki gece birlikte olmuştu ama Alex ve onunla birlikte olmak inanılmazdı. Beklenmedik bir şekilde, iki adamı birlikte izlerken inanılmaz derecede tahrik olmuştu. Onu ve Aaron'ı birlikte izlemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

"Anna?" Vincent'ın sesi onu hayal aleminden çıkardı ve dans etmeyi bıraktığını fark ederek kızardı.

"Üzgünüm Vincent." Yüzünü diğer dansçıların baktığı yöne döndü ve adımlara yeniden başladı.

Vincent ona doğru yürüdü ve kıkırdadı. "Alex'le yeniden iyi anlaşmanıza sevindim."

Anna utangaç bir şekilde gülümsedi. "O kadar belli mi?"

Ona şefkatli bir gülümseme verdi ve uzaklaşmadan önce başını salladı.

Elli Dördüncü Bölüm

Günler çok çabuk geçti ve o daha ne olduğunu anlamadan Alex Boston'a gitmek üzere eşyalarını topluyordu. Pazar sabahıydı ve Anna yataklarında oturmuş, onun eşyalarını toplamasını izliyor ve ağlamamaya çalışıyordu.

Alex yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle, "Çarşamba günü seni görmek için eve geleceğim," diye yüzüncü kez tekrarladı. "Senin için eve geleceğim, Anna."

Anna gözyaşlarını yuttu. Kaybolmadan önce olduğu gibi bu sefer de kötü hisler beslemiyordu ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. "İ Biliyorum," diye fısıldadı sonunda.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Telefonumu sadece mecbur kaldığımda kapatacağım." Gülümsedi. "Atışımı yaparken telefonumun titremesini istemezsin, değil mi?"

Anna başını sallarken kahkaha ve ağlama karışımı bir ses çıkardı.

"Sebastian sana göz kulak olacak. Eğer acil bir durum olursa Gözlerini aç ve onu düşün. O sizi hissedecektir."

Sebastian Alex'le birlikte gidiyordu ama o yokken Anna'yla bağlantıda kalabilirdi. Boston o kadar da uzakta değildi. Alex'in onu hissetmesi için çok uzaktı ama Sebastian için çok uzak değildi.

"Unutma, arkadaşlarınla dışarı çıkmak benim için sorun değil," dedi Alex, onun yanına oturarak. Kolunu ona doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana güveniyorum Anna. Lütfen güvenime ihanet etme."

Anna başını salladı ve burnunu çekti. Bunu yapmak için hiçbir arzusu yoktu.

"Devin'in bölgeye ne zaman geleceğini bilmiyorum. Buraya geldiğinde, lütfen güvende olmak için dairede kalın. Bu katta."

"Ya Perşembe gecesi buradaysa?"

"Tom seni Devin'den korumak için elinden geleni yapacaktır. Sebastian'ın kasabaya girmesi Devin tarafından fark edilecektir. Telefonunuzu yanınızdan ayırmayın, bir sorun olursa Tom sizi arayacaktır."

Anna titreyerek başını salladı. Alex ona sıkıca sarıldı.

"Her şey yoluna girecek, Anna. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Cuma öğleden sonra döneceğiz."

Bir seferde sadece birkaç günlüğüne gitmişti. Bununla başa çıkabilirdi. Alex yokken Aaron ona göz kulak olacaktı. Alex için cesur olabilirdi. Alex eve, onun yanına gelecekti.

Alex kendisini ve ekibini Boston'a götürecek olan iş jetinin penceresinden dışarı baktı. Jet Simon'ın adına kayıtlıydı ama apartman dairesi gibi aslında Alex'e aitti. Her şey bittikten sonra, mülküne tekrar kendi adını koyabilirdi. Bu güzel olurdu.

O gittiğinde Anna çok cesur olmaya çalışmıştı. Ağlamamak için çok çabalamış ve çoğunlukla da başarılı olmuştu. Yine de kapı kapanır kapanmaz hıçkırmaya başladığını duymuştu. O ve adamları dönüp asansöre doğru yürümeden önce üzgün gözlerle birbirlerine bakmışlardı ama bunu onun için yapıyorlardı.

Onu ilk kez terk ettiğinde midesinde hissettiği o hastalıklı duyguyu hissetmiyordu. Onu Çarşamba günü göreceğinden emindi.

Erich bu geziye katılmamıştı ama Tyler'daki geziye katılacaktı. Kuzenin her ay ülkeye uçuşu çok riskliydi. Ama sonuncusu için buna değerdi. Kafasında tasarladığı şekliyle "son hesaplaşmayı" görmek isteyen hiç kimseyi geri çevirmeyecekti.

Alex'in anladığı kadarıyla, yarın sabahki hedefi Rylan, Tyler hariç, Oğulların en zalimiydi. Onun siyah saçlı kafasını tüfeğinin nişangâhında görmek için sabırsızlanıyordu.

Devin'le yüzleşene kadar üç ceset daha.

Rylan öldü.

Devin mesajı okuduktan sonra telefonunu düşürdü. Bilerek düşürmemişti. Düşürdü çünkü titremeye başlamıştı.

Başka bir cinayet mi? Ne haltlar dönüyordu? Neden öldürülüyorlardı? Amerikan liderliğini kim hedef alıyordu?

Anna burada olsaydı, neler olup bittiğini anlayabilirdi. Ama Anna gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ondan kazandığı eski güçlerinin çok azına sahipti. Hâlâ doğal yeteneklerine sahipti ama geliştirmeler neredeyse yok olmuştu.

O artık bir Başkan değildi. Anna'yı bulduğunda, onu ağır bir şekilde cezalandıracaktı. Onu bulacağından hiç şüphesi yoktu. Bulmak zorundaydı.

Mesajın getirdiği tek bir şey vardı. Tyler olmadığı için rahatlamıştı. Oğlu hâlâ hayattaydı. Tyler ölürse ne yapacağını bilmiyordu. Ama kimse Tyler'ı öldürmeye cesaret edemezdi...değil mi?

Anna'nın dikkati dağılmıştı. Çarşamba günü öğle yemeğinden sonraydı ve Alex'ten haber alamamıştı. Cevap vermeyeceğinden korktuğu için aramaktan çekiniyordu.

Dün geceki performansı en iyisi değildi ama kesinlikle kötü de değildi. Hugo onun dikkatinin dağınık olduğunu anlayabiliyordu ama anlayış göstermişti. Alex'in neden şehir dışında olduğunu bilmiyordu ama Anna'nın gergin olduğunu biliyordu.

Provada kendini kaybetmeye çalıştı ve sonunda başardı. Dansın sonunda gözlerini açtığında nefesi kesildi. Alex yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sahnenin kenarında duruyordu. Ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı, içini bir rahatlama kapladı.

"Buradasın," dedi, yüzü onun göğsüne gömülmüştü.

"*Evet, Schatzi.* Buradayım."

Anna, Alex'in kollarının kendisine sarılmasıyla rahatlayarak iç çekti. "Haberleri gördüm," dedi usulca. "Gerçekten tek atışta mı yaptın?"

"Ben böyle eğitildim. Genellikle ikinci bir şansınız olmaz. İşin en zor kısmı ateş edecek yeri bulmak."

Provayı bitirdiğinde Anna'nın kalbi çok daha hafifti ve bu dansına da yansdı.

İşlerini bitirdikten sonra sahnenin kenarına doğru yürürlerken Hugo inanamayarak başını salladı. "Alex'le birlikte olduğun için sana kızabileceğimi hiç sanmıyorum. İkinizin arası iyi olduğunda tüm yüz ifaden değişiyor."

Anna onun eline dokundu. "Sen de beni mutlu ettin Hugo." Onun aksini düşünmesini istemiyordu.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ve sen de beni mutlu ettin. Ama nereye ait olduğun belli."

Alex seyirci koltuklarından sahnenin kenarında oturdukları yere doğru yürüdü, gözleri biraz şüpheliydi.

Hugo başıyla selamladı. "Ben de Katrina'ya ikinizin birbirinize ait olduğunuzun çok açık olduğunu söylüyordum."

Alex başını sallamadan önce bir süre onu inceledi. "Çevresinde destekleyici arkadaşları olmasına sevindim," dedi içtenlikle.

Hugo kıkırdadı. "Seni düşman olarak görmek istemezdim."

Alex güldü. "Telefonda sana kızdığım için özür dilerim. I öyleydi. " Omuz silkti. "Bu kadar çok değişikliğe uyum sağlamak zor." O koydu

Elini Anna'nın bacağına koydu. "Ama oraya varıyoruz." Anna gülümsedi ve başını salladı.

"Evet, varıyoruz."

Bölüm Elli Beş

Aaron, Anna'nın Alex'in ikinci ayrılışını ilkinden daha iyi karşıladığını görmekten memnundu. Pazartesi ve Salı günleri onun gülümsediğini neredeyse hiç görmemişti. Bugün birkaç kez gülümsemişti.

Yemekten sonra Hugo'nun balesini izlediler. Aaron da baledeydi. Özellikle hem kendisinin hem de Hugo'nun onunla dans ettiği bölümü çok sevdi.

Aaron bu dansın ortasında biraz başının döndüğünü hissetmeye başladı. Anna'nın tökezlediğini ve başını tuttuğunu görene kadar hasta olduğunu düşündü.

"Katrina?" Hugo kolunu ona dolayarak, "Katrina," dedi.

Anna başını kaldırdı, Aaron'a bakarken gözlerini korku dolduruyordu. Korku dehşete dönüşürken çenesi titredi. "Devin..." diye fısıldadı.

Bir anlığına baktı ve sonra kafasını sallayarak temizledi. "Hugo, birlikte prova yapacak birini bul ki kaybolmuşuz gibi görünmesin." Koşarak kendisinin ve Anna'nın çantalarını aldı.

"Neden? Neler oluyor?"

Aaron dönüp Hugo'ya baktı. "Devin geliyor." Aaron Anna'yı tutarken Hugo'nun yüzünün kül rengine döndüğünü gördü. "Onu evine götürüyorum. Seni sonra ararım."

Tökezleyen Anna'yı sahnenin dışına sürükledi ve bir saniye sonra Hugo'nun isimlerini söylediğini duydu. Aaron yapılması gerekeni yapması için Hugo'ya güvenebileceğini biliyordu.

Aaron telefonunun titrediğini hissetti ve tökezleyen Anna'yı sahne arkasının labirentine doğru çekerken telefonuna baktı. Numarayı tanıımıyordu ama yine de cevap verdi. "Alo?"

"Aaron, oh, Tanrı'ya şükür. Ben Kelsey, Tom'un karısı. Yarım saattir seni aramaya çalışıyordum."

Aaron dondu kaldı. "Kelsey mi?" Tom'un karısıyla birkaç kez karşılaşmıştı. "Tom ve Devin tiyatroya gidiyorlar. Tom aramamı söyledi.

O yapamadığı için sen yapıyorsun."

"Konuştuğumuz gibi Anna'yı dışarı sürüklüyorum. Onu hissettik."

"Oh, Tanrıya şükür. Onu dairesine ve Seth'in yatak odasına götür. Tek bildiğim bu."

"Teşekkürler, Kelsey. Edeceğim." Telefonunu çantasına geri soktu ve Anna'ya baktı. Yüzü solgundu ve zar zor yürüyebiliyordu. Onu eve nasıl götürecekti?

"Onun burada olduğunu biliyorum Tom. Sana neler oluyor böyle?" Devin Tom'un mutfağında durdu ve arkadaşına bağırdı. "Neden onu hissedemiyorsun?"

Tom kaşlarını çattı. "Ses tonuna dikkat et, Devin. Çocuklarım evde."

Devin sabah Boston'a uçmadan önce günü Tom'la geçirmek için New York'a uçmuştu. Tom'a geleceğini söylememişti. Paranoyak olabilirdi ama kimseye güvenmemeye başlamıştı. En eski dostuna bile. Birileri onun sadık destekçilerine suikast düzenliyordu. Kimseyi göz ardı edemezdi. Sıradaki kim olabilirdi? Sabah ne olacağını bildiğine dair içinde korkunç bir his vardı ve bu hissi yaşamak istemiyordu.

bitene kadar Boston'a yakın bir yerde.

Yere iner inmez onu hissetti. *Anna'yı*. Ele geçirilmesi zor avı. Anna buradaydı. "Bence paranoyaklaşıyorsun Devin," dedi Tom iç çekerek.

"Öyle miyim?" Devin ters ters baktı. "Hiç sanmıyorum. Hadi gidip bale topluluğunu tekrar ziyaret edelim. Orada olduğuna dair her şeyine bahse girerim."

Tom gözlerini devirdi. "Peki. Kelsey'e gideceğimi söyleyeyim."

Tom Lexus'unu tiyatronun arkasına park etti ve Devin daha kontağı kapatmadan kapısını açtı. Devin, Anna'yı yüzündeki serin esintiyi hissettiği kadar kolay hissedebiliyordu. Arka girişe doğru yürüdüler, güvenlik görevlisi Tom'un başını salladığını görene kadar tereddüt etti.

Onlar yaklaşırken sahneden gelen müziği duydu ve sahneye adım atmadan önce dansçılarının durmasını bekleme zahmetine girmedi. O siyah adam sahnenin ortasındaydı ve buraya son gelişinde manipüle ettiği kadınla dans ediyordu.

Müzik aniden durdu ve herkes dönüp ona ve Tom'a baktı. Anna buralarda bir yerdeydi. Bale ustası yaklaşırken etrafına bakındı.

"Merhaba beyler," dedi hoş bir şekilde. "Yardımcı olabilir miyim?" Devin ona ters ters baktı. "Nerede o?"

"Kim nerede?" Yaşlı adam Tom'a baktı.

"Anna," diye yanıtladı Devin, sahnenin ortasında duran kadına doğru yürürken. Ona küçük bir gülümseme verdi ve o da endişeyle gülümsedi. "Nerede o? Senden adamı çalan kadın nerede?"

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Kızın ondan korktuğu belliydi, bu da onu son derece memnun ediyordu.

"Anna." Siyah adama döndü ve gözlerini kıstı. "Buraya son geldiğimde yalan söyledin. Hayatta olduğun için şanslısın."

Adam gözlerini Devin'e dikti. "O burada değil."

Devin ellerini sıktı ve etrafına bakındı, Aaron'ın ortalıkta olmadığını fark etti. "Aaron nerede?"

Vincent yüzünde sert bir ifadeyle yaklaşarak, "Eve hasta gitti," diye cevap verdi. "Sakıncası yoksa şu anda provaların ortasındayız. Aradığınız kişi belli ki burada değil."

Devin onu boynundan yakaladı ve gözlerinin içine baktı. Onun Güçleri o kadar güçlü değildi ama konsantre olursa zihninden biraz bilgi toplayabilirdi. Anna'nın dans ettiğini gördü ve Devin homurdandı.

"Seni lanet olası piç. Onu saklamanın bedelini ödeyeceksin." Adamı iterek uzaklaştırdı ve Tom'a doğru yürüdü. "O buradaydı. O lanet Aaron'la birlikte gitti."

Devin arkasına bile bakmadan sahneden indi. Kaveh'e ihtiyacı vardı.

Anna, Aaron'un kolları arasında Seth'in odasının köşesine büzülmüştü. Çok korkmuştu. Devin'in onu aradığını hissedebiliyordu ve Alex onu korumak için burada değildi.

"Şşş, Anna. Sorun yok." Aaron ona sıkıca sarıldı ve saçlarını okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Bir parıltı oldu ve Sebastian ortaya çıktı, hemen önlerinde diz çöktü. Anna'nın çenesini kaldırdı ve gözlerini inceledi. "Her şey yoluna girecek Anna," dedi yatıştırıcı bir sesle ve sonra ayağa kalkıp gözlerini kapattı.

Sıcaklığın onu sardığını hissetti ve rahatlayabildi. Güvende olduğunu bilerek başını Aaron'ın göğsüne yasladı. Aaron'ın da rahatladığını hissetti.

Sebastian odanın ortasında bir nöbetçi gibi duruyordu, hareket etmiyordu ama parlıyordu. Devin'in onu bulmasını engelleyecek ve Alex yarın gece evde olacak ve her şey yoluna girecekti.

Birden Sebastian'ın gözleri açıldı ve bir ışık parlaması daha oldu. Kaveh ortaya çıkınca Anna çığlık attı. Sebastian'dan daha genişti ve açıkça öfkeliydi. Sebastian'a anlamadığı bir dilde hırladı. Sebastian da aynı dilde cevap verdi.

Kaveh'in elinde alevli bir kılıç belirirken Aaron onu diğer tarafına çekti.

Kaveh Sebastian'a doğru savurdu, Sebastian yolundan çekildi ve onun elinde de benzer bir kılıç belirdi. Sebastian Kaveh'e doğru savurdu ve Kaveh onu engelledi. İki Ölümsüz o kadar hızlı hareket ediyordu ki, öfkeyle dövüşürken ışık ve ateşten bir bulanıklığa dönüştüler. Duvar patlayarak açıldı ve koridora doğru ilerlediler.

Devin, Kaveh'in Anna'nın saklandığını söylediği binanın önünde durdu. Kapıcısı olan lüks ve özel bir binaydı. Anna'yı hissedemiyordu ama Kaveh'in onu yanlış yönlendirmeyeceğine güveniyordu. Kaveh de Anna'yı en az onun kadar özlemişti.

Birden Anna'yı tamamen hissedebildi ve kötü niyetli bir sırıtışla Tom'a baktı. "O burada. Beni içeri alın."

"Devin, burası üç düzine dairesi olan özel bir bina. Nasıl olur da -"

Devin onun yakasını tuttu. "Eğer beni bu binaya sokmazsan sadakatimizi sorgulamak zorundayım."

Tom dudaklarını birbirine bastırdı ve Devin'den uzaklaştı. "Sadakatim mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

Devin sabrını kaybediyordu. "O zaman beni içeri götür."

Anna koridordan gelen seslerle irkildi. Bir şey paramparça oldu ve sıçradı. Bir duvarın patlayarak açılması gibi bir ses onu sıçrattı ve sonra sessizlik oldu. Bir an sonra hâlâ ses yoktu ve Aaron'a baktı. Aaron ona bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

Sürünerek kapıya gittiler ve dışarı baktılar. Koridor darmadağındı ve Ölümsüzler gitmişti.

"Nereye gittiler?" Aaron fısıldadı. "Ve geri dönecekler mi?"

Anna ürperti. "Bilmiyorum."

Anna'nın içini bir ürperti kapladı ve dağınıklığa bakakaldı. "Devin..." diye fısıldadı ve Aaron'a baktı. "O burada."

Aaron aniden onun elini tutup yüzüklerini çekmeye başlayana kadar kıpırdamadan birbirlerine baktılar.

"Ne yapıyorsun?"

"Sizi evlilik yüzüklerinizi takarken görürse Alex'in hayatta olduğunu anlayacaktır.

Henüz öğrenemez. Alex'in sürpriz unsuruna ihtiyacı var."

Gözlerinde yaşlarla yüzüklerini çıkardı ve Aaron'a uzattı. Aaron haklıydı. Eğer Devin'e geri dönecekse, Alex'in hayatta olduğunu öğrenemezdi.

"Hadi ama. Daireyi ne kadar az görürse o kadar iyi." Aaron onu oturma odasına sürükledi.

Anna o kadar kötü titriyordu ki kendini hareket ettiremiyordu. Etrafını saran karanlık boğucuydu. Devin'e geri dönmek istemiyordu. Alex'le kalmak istiyordu. Bir planları vardı. Bu planın bir parçası değildi.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Aaron'ın yanına kıvrılıp otururken. Kanepe.

"Alex seni geri getirecek, Anna. Güçlü kal." Yüzünü ona döndü ve gözlerinde yaşlar gördü. "Sen çok güçlüsün, Anna. Bunu sakın unutma. Size aksini söylemesine izin vermeyin."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Alex'e onu sevdiğimi söyle." Aaron başını salladı.

Kapının çalındığını duydular ama ikisi de cevap vermek için ayağa kalkmadı.

Kapı çalındı ve sonra biri kapıyı tekmiyormuş gibi bir ses duyuldu. Anna her seste sıçradı. Sonunda bir çarpma sesi duyuldu ve Anna inledi. Aaron onun yüzünü kavradı ve tutkuyla öptü.

Bölüm Elli Altı

Devin birkaç denemeden sonra kapıyı tekmeledi ve lüks daireye girdi. Oturma odası olması gereken yere girdi ve Anna'yı kanepede gördü. Öpüşüyordu... Aaron'la mı? Aaron'ın eşcinsel olduğunu sanıyordu.

"Anna."

Çift dondu kaldı ve Anna'nın titrediğini gördü. Güzeldi. Korkmuş olmalıydı. Onu terk ettiği için ona işkence edecekti.

Dönüp ona baktı, gözleri dehşetle dolmuştu ve Devin gülümsedi. "Aptal kız, Anna. Aptal, aptal, aptal." Yavaşça ona doğru yürüdü, ona dik dik baktı ve kızın büzüşüp kaçmasını sağladı. Onu saçlarından yakaladı ve Adam onu kanepenin arkasına ve yere doğru çekerken çığlık attı.

Aaron ona uzandı ama Devin onu itti. "Onu saklamanın bedelini ödeyeceksin, seni lanet olası dangalak."

"Hayır, Devin, lütfen." Anna inledi. "Beni saklamıyordun. Burası benim evim. Paris'i sevmediğim için geri döndüm. Aaron'ın kaçmamla ilgili hiçbir şeyden haberi yoktu."

Devin elini kızın saçlarında dolaştırdı ve kız tekrar çığlık attı. "Lütfen ona zarar verme," diye yalvardı.

Onun incinmesini istemiyor muydu? Ona zarar verecekti. Saçlarını bıraktı ve Aaron'a uzandı.

"Aaron."

Aaron inledi ve öksürerek yan tarafına yuvarlandı. Yerdeki kan sıçramalarını gördü ve kan öksürdüğünü fark etti. Hay *sikeyim*. Anna yere düşer düşmez Devin onu yumruklamaya başlamıştı. Hatırladığı son şey Tom'un Devin'e onunla ilgileneceğini ve Anna'yı oradan çıkarmasını söylediğiydi.

Gözlerini açtı ve Tom'un yanına çömeldiğini gördü. "Anna?" Aaron fısıldadı.

Tom dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Devin onu aldı. Ama onu öldürmeyecek. Seni öldürebilirdi."

"Onu almasına izin mi verdin?"

"Başka seçeneğim yoktu Aaron. Devin'in yenilgisi onun benden ya da Alex'ten haberdar olmamasına bağlı."

"Ona zarar verecek."

Tom iç çekti. "Biliyorum ve bu düşünce beni öldürüyor. Ama cenazeler bitene kadar hiçbir şey yapmayacak. Diğer İhtiyarların önünde kötü görünmesini istemez. Eve dönene kadar bekleyecek."

"Onu eve götürmesine izin veremezsin!"

"Cenazeler bitene kadar Wilhelm ya da Vlad ile konuşamayacağım. O zamana kadar Anna'dan haberdar olurlar mı bilmiyorum."

"Alex'i arayıp ona söyleyeceğim."

"Hayır, Aaron. Yapamazsın. Plana sadık kalmalıyız. Alex sabah Oscar'ı öldürmek zorunda. Eğer onu arayıp söylersen... aklını kaçırrır. Buna izin veremem. olur."

"Planın canı cehenneme, Tom. Anna'yı o kadar uzun süre almasına izin veremezsin. Güçlerini geri kazanacaktır."

Tom başını salladı. "Zaman çizelgesini değiştireceğiz ama Tyler'dan kurtulmak zorundayız, yoksa Devin ortadan kaldırıldığında Tyler Elder olur. Tyler Devin'den daha iyi değil."

"Alex'i ara ve Tyler'ı çıkarmasını söyle."

"İşler Alex'e ben, Vlad ve Wilhelm tarafından verildi. Tek başımıza bu işi değiştiremeyiz ve dediğim gibi Devin gidene kadar onlarla konuşamayacağım. Devin şüpheli herhangi bir şey için gözcülük yapacak." Aaron'un ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni hastaneye götürmeme izin ver. Devin'e seninle ilgileneceğimi söyledim. Seni başka bir isimle kaydedeceğim. Taburcu olduktan sonra gözlerden uzak durmalısın. Devin San Francisco'ya dönene kadar ölü numarası yapmalısın."

Alex, ekibiyle birlikte kaldıkları köhne motel odasının kapısını açtı. Burada nakit ödeme yapabiliyorlardı, hiçbir soru sorulmuyordu ve günün ve gecenin tuhaf saatlerinde girip çıkmaları da sorgulanmıyordu.

Kendi kendine gülümsedi. Oscar ölmüştü. Birkaç hafta sonra ilgilenmesi gereken bir kişi daha olacaktı ve sonra Anna güvende olacaktı. Çantasını yere bırakıp odanın içinde biraz daha ilerlerken rahat bir nefes aldı.

"Sebastian nerede?" diye sordu etrafına bakınarak. Sebastian'ın Greg'le birlikte burada kalması gerekiyordu. Seth ve Tony ikincil gözetleme noktalarından dönmüşlerdi. Greg buradaydı ama Sebastian yoktu.

Greg ona tüylerini diken diken eden bir bakış attı. "Dün öğleden sonra aniden gitti. Ortadan kayboldu."

Alex çantasından telefonunu çıkardı ve sabırsızlıkla açılmasını bekledi. Lanet olası akıllı telefonların açılması çok uzun sürüyordu. Yeni bir şey yoktu

Anna'yı aradı. Provada olacaktı ve muhtemelen açmayacaktı.

Anna'nın telefonu çaldığında adamlarına "Toparlanın, hemen gidiyoruz," dedi. Sesli mesaja geçti. "Anna, *Schatzi*. Lütfen bunu alır almaz beni ara. İki saatten az bir süre içinde evde olacağım. Lütfen ara beni. Ara beni." Sesindeki paniği gizleyemiyordu.

Yirmi dakika içinde toparlanmış ve havaalanına doğru yola çıkmışlardı. Alex aklına gelen herkesi aradı. Ne yazık ki hepsi provadaydı. *Simon!*

Telefonunu olması gerekenden biraz daha sert tuşladı ama Simon cevap verince rahat bir nefes aldı. "Simon! Sen... Anna hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Sebastian dün aniden ayrıldı ve geri dönmedi. Herkes provada ve kimse açmıyor. Anna'nın iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Tiyatroya gitmemi ister misin?"

Alex bir an düşündü. Anna'nın iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyordu. "Vaktin var mı?"

"Zaman yaratabilirim."

"Önce babanı ara. Bak bakalım bir şey duymuş mu? Şehir dışında, değil mi?"

"Evet. Dün geldi."

"Arayın ve ne bulduğunuzu bana bildirin."

"Ararım."

Alex telefonunu dizinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Anna iyi olmalıydı. Sadece iyi olmalıydı.

Anna, Tom, Tommy ve Tyler ile konuşup şakalaşan Devin'e odanın diğer ucundan baktı. Her nasılsa Tom ve Tommy'nin

Her ne kadar öyle olduklarına dair bir ipucu bile veremeseler de, onun yanında olmak rahatlatıcıydı. Devin ve Tyler dün gece ona karşı acımasız davranmışlardı. Devin şırıngasını getirmiş olsaydı, onun üzerinde kullanacaktı ama neyse ki getirmemişti.

Gövdesinde ve kalçalarında çürükler vardı ama Pazar günkü cenaze töreninde ya da Toplantıda görülecek bir şey değildi. Buluşma'ya Yaşlı-Mürebbiye olarak katılmayacaktı, ki bu onun için sorun değildi. O kadınlarla vakit geçirmek gibi bir arzusu yoktu. Özellikle de Irina'yla.

Bu sabah üç adamla birlikte Boston'a uçmuştu. Oscar'ın öldürüldüğü haberi geldiğinde Devin biraz sarsılmış görünüyordu. Anna yüz ifadesini dikkatle korumuştı. Devin onun olup bitenler hakkında bir şey bildiğinden şüphelenemezdi.

Şimdiye kadar moralini yüksek tutmayı başarmıştı. Sağ elindeki evlilik yüzüğünü sürekli çeviriyor, Devin'in bunca yıldır onu takmasına izin verdiği için bir kez olsun şükreliyordu. Artık acı vermiyordu ama Alex'in çok uzakta olmadığını ve onu kurtaracağını söylüyordu. Muhtemelen hâlâ şehirdeydi ve her an kapıdan içeri dalabilirdi.

Öyle olmalıydı. Devin onu San Francisco'ya geri götürdüğünde onunla ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Alex tiyatronun arka kapısından koşarak girdi, güvenlik görevlisine selam vermedi ama olabildiğince hızlı bir şekilde sahneye doğru yürüdü. Simon kısa bir süre önce onu aramış ve babasının hiçbir şey duymadığını söylemişti. Havaalanından arabayla gelmek işkence gibiydi ve o da doğruca tiyatroya gitmişti.

Sahneye fırladı ve umutsuzca yüzlerde sevgili karısını arayarak etrafına bakındı. Karısı orada değildi. Müzik durmuştu ve herkes dönüp ona baktı. Gözlerindeki hüznün, midesindeki düğüm için hiçbir şey yapmadı.

Gözleri Hugo'nunkilerle buluştu. "Anna?" diye fısıldadı dansçıya doğru yürürken.

Hugo yutkundu ve gözleri kederle doldu. "O... Aaron o adamın, Devin'in burada olduğunu söyledi."

Alex'in çenesi titredi ve geri kalanı da onu takip etti. Anna'yı en az kendisi kadar seven adamın kahverengi gözlerine baktı. "Bu

Bu hastalıklı bir şaka fikri değil mi?" diye Almanca fısıldadı. Doğru düzgün düşünemiyordu.

Hugo başını sallarken kaşları çatıldı. Alex etrafına bakındı. "Aaron nerede?"

"Hastanede olduğunu duydum. Çok kötü dövülmüş." Alex'in kederi ikiye katlandı. "Nerede?"

Hugo ona hastanenin adını verdi ve Alex ona teşekkür edip titreyerek arkasını döndü ve sahneden indi.

Alex neler olduğunu öğrenmek için İhtiyarlardan hiçbirini arayamazdı. Devin'in arayacağı kişinin yakınında olma ihtimali de yoktu. Aranmayı beklemek zorundaydı. Bu arada hastaneye gitti ve Aaron'ı ziyaret etti.

Alex içeri girdiğinde Cameron Aaron'ın yatağının yanında oturmuş elini tutuyordu. Cameron'ın yüzü endişe doluydu.

"Alex!" diye haykırdı. "Oh, Tanrı'ya şükür!" Küçük adam koşarak yanına geldi ve onu belinden kucakladı.

Alex de ona sarılmadan önce bir süre ona baktı. Cameron'ın Aaron'a ne kadar değer verdiği çok açıktı. Ona biraz şefkat göstermekten geri kalamazdı.

"Ne oldu?" Alex Aaron'ın yanına giderek sordu. Yüzü morluklarla kaplıydı ve ağzından bir tüp çıkıyordu. Uyuyor gibi görünüyordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Geldiğinde bilinci yerindeydi ama o zamandan beri uyuyor. Oldukça kötü iç yaraları var." Cameron tekrar yerine oturdu ve Aaron'un elini tuttu. "Onu Tom Pendleton getirdi."

Alex adamlarının odaya girdiğini hissetti ve durup Aaron'a baktılar. Cameron kocaman gözlerle yukarı baktı. Alex muhtemelen oldukça korkutucu göründüklerini fark etti. Duş almak için durmamışlardı ve hâlâ siyah kıyafetlerini giyiyorlardı. Kahretsin. Umarım tiyatrodan ne yaptığına dair kimseye ipucu vermemiştir.

"Numaram sende var mı?" diye sordu Cameron.

Cameron başını salladı. Alex, Aaron'un yanındaki masadan bir kâğıt parçası aldı ve üzerine numarasını karaladı. "Uyandığı anda beni ara. Gidip neler olduğunu öğrenmem gerek."

Cameron başını salladı, gözleri yaşlıydı.

Alex ve adamları dairedeki dağınıklığı gördüklerinde lanet okudular. "Bunu ne yapmış olabilir?" Seth çömelip odasının hasarlı duvarına bakarak sordu. "Bu bir patlama değil."

Alex etrafına bakındı. Seth haklıydı. Yangın belirtisi ya da normalde böyle bir sahneye eşlik edecek herhangi bir şey yoktu.

Alex uzak köşedeki dans çantalarını görünce nefesini tuttu. Oraya doğru yürüdü ve üzüntüyle onların Aaron ve Anna'nın çantaları olduğunu fark etti. Neden bu odaya gelmişlerdi ki? Anna'nın telefonunda cevapsız çağrılar vardı, Aaron'inkinde de öyle. Arama geçmişlerine baktı ve Aaron'ın telefonunda Perşembe öğleden sonrasına ait bilinmeyen bir numara gördü. Greg'e attı. "Bak bakalım Aaron'ı kimin aradığını bulabilecek misin?"

Greg başını salladı ve uzaklaştı. Alex etrafına bakındı ve duvarda ve yatağın üzerinde bir kesik gördü. "Ateş mi?" diye mırıldandı kendi kendine.

Anna buradaysa ve Sebastian ortadan kaybolduysa, mantıklı sonuç Sebastian'ın onu korumak için buraya geldiğiydi. Ama Sebastian neden gitmiş olabilirdi ki? Devin'den başka bir tehdit olmadığı sürece Anna'yı korumasız bırakmış olamazdı. Bu kim olabilirdi?

Aaron uyanana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Bölüm Elli Yedi

Anna, Devin'in o akşam Amerikalı Büyükleri ve oğullarını karşılamasını endişeyle izledi. Yakın zamanda suikasta kurban giden üç Yaşlı ile birlikte, tanışmadığı üç yeni adam vardı. Chad Diaz, Connor'ın ikinci büyük oğluydu. Jonathan Reece, Marcus'un ikinci büyük oğluydu ama Joel ile aralarında bir abla vardı. Anna, Oscar'ın küçük oğlu Noah'ın kim olduğunu içeri girer girmez anlamıştı: Gözleri gerginlikten irileşmiş ve kederle dolmuştu.

Brandon, Anna'nın köşede oturduğunu ilk fark eden yeni gelen Elder oldu. Şaşırdığı belliydi ve hafifçe sendeleyerek oğlu Ethan'ın ona çarpmasına neden oldu. Ethan görünüşe göre piercinglerini son Buluşma'da yaptırmıştı.

Brandon çabucak toparlandı ve Devin'e kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Onu buldun mu?" Brandon onun kaçmasına yardım etmişti.

Devin, Anna'ya yanına gelmesini işaret edince Anna hızla odayı geçti ve başı öne eğik bir şekilde Devin'in yanında durdu. "Evet, bir süre Paris'te saklandı ve sonra New York'a döndü." Devin onun saçlarını okşadı ve sonra çekerek başını yukarı kaldırdı. "Akşam için hoş bir ikram sanırım?"

Brandon onun yanağını okşadı. "Aynı fikirdeyim."

Anna ona küçük bir gülümseme verdi.

Devin Amerikalı liderleri akşam yemeği için odasına çağırdı ve böylece Noah'yı tanıyabildi. Anna yeni İhtiyarların babaları ve ağabeyleri kadar zalim olup olmadıklarını merak ediyordu.

Alex o gün ikinci kez Aaron'ın hastane odasına girdi. Cameron nihayet akşam yemeğinden sonra onu aramış, Alex ve adamları da hemen onu görmeye gelmişlerdi.

Aaron içeri girerken ona zayıf bir gülümseme verdi ve Alex'in kalbi arkadaşının gözlerindeki acıyı görünce sıkıştı. Tüpü görünce rahatladı

ağzından çıkarılmıştı. "Aaron," dedi yumuşak bir sesle. Cameron, Alex'in oturabilmesi için hareket etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, daha iyiydim," dedi Aaron'ın hırıltılı sesi. "Sen mi?"

Alex dudaklarını birbirine bastırdı. Boğazındaki yumru biraz yatıştıktan sonra, "Çok üzgünüm Aaron," dedi. "Bunu kim yaptı?"

"Devin. Bu adamın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

Alex'in çenesi sıkıştı ve arkasındaki adamların mırıldandığını duydu. "Neden?"

"Anna'nın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşünüyorum. Haksız da sayılmaz. Tom hayatımı kurtardı ama Devin Anna'yı alıp kaçtı. Yapacak başka bir şey yoktu."

"Sebastian'ı gördün mü?"

Aaron başıyla onayladı. "Kelsey beni aradı ve Anna'yı daireye götürmemi söyledi. Birkaç dakika sonra Sebastian geldi. Sonra iri yarı bir adam belirdi ve Anna onun kim olduğunu biliyor gibiydi. Adam ortaya çıktığında çığlık attı. O ve Sebastian ellerinde beliren ateşten kılıçlarla dövüşmeye başladılar." Alex'in arkasına baktı. "Duvarını havaya uçurdular Seth."

Yıkılan duvar şimdi daha anlamlı geliyordu. Ama diğer kişi kimdi? Ölümsüz mü? Eğer Anna onu tanıyorsa. Kaveh olabilir mi? Anna'nın bildiği tek şey buydu. anlamlıydı.

"Koridorda bir sürü çarpışma falan oldu ve sonra hiçbir şey olmadı. Ortadan kayboldular."

Peki Sebastian neden dönmemişti? Şu anda Seb'in yardımını gerçekten kullanabilirdi. Alex derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı üfledi. Ne karmaşa ama. Yine de Boston'a gitmemiş olamazdı. Başka bir seçeneği yoktu. Ama tüm bunları önlemek için yapabileceği bir şey var mıydı? Ah, zavallı Anna'sı. Keşke Vati'yi arayıp iyi olduğundan emin olabilseydi. Ama onu görmüş müydü?

Aaron ona Devin'in ortaya çıkışını ve Devin'in ona nasıl saldırdığını anlattı. "O gelmeden önce seni sevdiğini söylememi istedi."

Alex gözlerini yakan yaşları geri kırıptı. Kendini çok çaresiz hissediyordu.

Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Neler olduğunu öğrenene kadar Boston'a geri dönemezdi ve bunu öğrenmek için babasıyla konuşması gerekiyordu. Ya da Tom'la, ya da Vlad'la. Biriyle! Neden kimse onu aramadı?

Alex Aaron'ın elini nazikçe sıktı. "Elinden geleni yaptığın için teşekkür ederim."

"Neredeyse hiçbir şey yapmadım. Alyansları oturma odasındaki kanepenin altında. Devin onları görürse, senden şüphelenebilir diye düşündüm. etrafta."

"İyi düşündün Aaron." En iyi arkadaşının morarmış yüzüne bakarken içini keder kapladı. Onun yüzünden incinmişti. "Bunu ona ödeteceğim Aaron. Söz veriyorum."

Aaron solmaya başlamıştı. "Biliyorum. Umarım izleyebilirim."

"Eğer insani olarak mümkünse, orada olduğundan emin olacağım." Aaron'un uyumak için gözlerini kapatmasını izledi ve kederle iç çekti.

Wilhelm, Kurt'le birlikte otel odasında oturmuş yemek yerken kapının çalındığını duydu. Edwin'in orada dikildiğini görünce şaşırdı. "Bir dakikan var mı?" diye sordu.

Wilhelm başıyla onayladı ve geri çekilerek Bavyeralı Yaşlı'nın içeri girmesine izin verdi. Kapı kapandıktan sonra Edwin elleriyle bir hareket yaptı ve Wilhelm'in onun odaya bir kalkan yerleştirdiğini düşünmesine neden oldu. Bu, kan basıncını olduğundan biraz daha yükseltti.

"Birkaç dakika önce Simon'dan bir telefon aldım. Alex'ten haber aldın mı?"

Wilhelm başını salladı. "Anna kaçırıldı. Devin tarafından."

Kurt odanın öbür ucundan bir nefes aldı ve Wilhelm duvara tutundu. "Oh, Tanrım. O iyi mi?"

"Yarına kadar bunu bilmenin bir yolu yok. Devin'in odasına paldır küldür giremeyiz. Bildiğimizi nasıl açıklarız?"

Wilhelm tökezleyerek kanepeye gitti ve ağır ağır oturdu. Kurt'ün yüzü solgundu ve Wilhelm kendisinininkinin de aynı olduğundan emindi.

Edwin onun karşısına oturdu. "Öğrenmek için arayabileceğin biri var mı?"

Wilhelm başını salladı. "Tom'u ararsam Devin'in haberi olur."

Edwin düşünceli görünüyordu. "Peki ya yardım eden oğlu olan Yaşlı? Brandon mı?"

"Onu arayamam."

"Hayır, ama oğlunu arayabilirsin."

Wilhelm Edwin'e minnettar bir gülümseme verdi. Şu anda akli başında bir arkadaş olduğu için minnettardı. Kesinlikle doğru düşünemiyordu. "I

Alex'i aramadan önce Anna'nın iyi olup olmadığını öğrenmeliyim. O biliyor mu?"

Edwin başıyla onayladı. "Bu sabah Simon'ı aradı. Farkında olmadan bütün gün telefonumu kapatmışım ve aramalarını kaçırmışım. Karım da benden memnun değildi."

Wilhelm telefonunda Travis'in numarasını ararken ona küçük bir gülümseme verdi.

"Alo? Wilhelm?" Travis'in sesi endişe doluydu.

"Travis, Devin Anna'yı buldu. Babanı arayıp bu konuda bir şey bilip bilmediğini öğrenebilir misin?"

"Oh, hayır. Nasıl... boş ver. Onunla konuşur konuşmaz sizi arayacağım."

Wilhelm arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Bu, Anna'nın ona çok yakın olduğu anlamına geliyordu; aynı otelde. Ama onu görmeye gidemezdi. Devin'in hafta sonu boyunca onu gözünün önünden ayırmayacağından şüpheliydi. Onu kendisinden uzaklaştırabilirse... ama hayır. Bu yarardan çok zarar getirirdi. Alex'in kaçtığı bilgisini ne pahasına olursa olsun korumak zorundaydılar.

Devin Anna'yı öldürmezdi... Devin'in nasıl biri olduğunu bilmek küçük bir teselli olsa da. Devin'in muhtemelen ona işkence edeceği düşüncesi

Gözleri yaşardı. Bunu engelleyebilir miydi? Alex yokken New York'a gitmeliydi. Onun için bazı korumalar koyabilirdi. Ya da onu şehir dışına çıkarabilirdi. Ya da....

"Ne yapacaksın?" Edwin sordu. Planlarından haberdardı ama asıl planlamaya katılmamıştı.

Wilhelm başını salladı. "Bilmiyorum. Cenaze bitene kadar bir şey yapamayız. Konuşuyor olsaydık Devin fark ederdi. Muhtemelen onun kaybolmasından beni sorumlu tutuyordur. Yine de planları hızlandırabileceğimizi umuyorum. Bir ay beklemek yerine. Alex o kadar bekleyemeyecektir ama talimatları bekleyecektir."

Edwin başıyla onayladı. "İyi bir oğlun var." Dışarıda balkona doğru yürüyen Kurt'e baktı. "Senin iki iyi oğlun var."

"Teşekkür ederim. İkisiyle de gurur duyuyorum." Travis'in babasıyla temasa geçmesi ne kadar sürerdi? Beklemek onu kesinlikle öldürecekti.

Yeni ve daha genç Yaşlılar Anna'yı odanın kenarına götürürken Devin, "Üzerinde iz bırakmayın," diye seslendi. "Pazar günü sağlıklı görünmesi gerekiyor."

Anna, Noah kışına girip saçlarını tuttuğunda çığlık attı. Hak etmişti. Onu San Francisco'daki evine götürdüğünde muhtemelen bu geceye sevgiyle bakacaktı. Yeni İhtiyarların babalarına çekmiş olduklarını görmek güzeldi.

Anna'dan gelen bir başka çığlık, arkadaşlarıyla sohbet eden Devin'in yüzüne bir gülümseme getirdi. Yine de bir sonraki cenazenin kimin olacağı düşüncesi aklına gelmedi değil. Bu düşüncüyü uzaklaştırmak için başını salladı. Bunu düşünmesine gerek yoktu. Kafasını temiz tutması ve Anna'yı tekrar kontrol altına alması gerekiyordu. Sonra diğer her şeyi kontrol altına almaya çalışabilirdi.

En endişe verici şey ise Kaveh'in hiçbir yerde bulunamamasıydı. Yarı düzenli temas halinde olduğu diğer Amerikalı Ölümsüz Val, Devin'e istediği kadar sadık değildi. Anna'ya Kaveh kadar ilgi duymuyordu, bu da onu manipüle etmeyi zorlaştırıyordu.

insan bir Ölümsüzü manipüle edebilirdi. Kaveh en başından beri Devin'in yanındaydı ve Val ile diğer Ölümsüzleri ona yardım etmeleri için etkilemişti. Kaveh'in gidişyle... Devin'in özlerine sahip olabilmesi için Val devreye girip Anna'ya tecavüz mü edecekti?

Brandon'ın telefonu çaldı ve Devin'i düşüncelerinden uyandırdı. LA Elder gülümsedi. "Travis." Ayağa kalktı ve balkona doğru yürüdü.

Devin gözlerini devirdi. Bir Yaşlı'nın piç bir oğulla neden bu kadar ilgilendiğini anlamamıştı. Ama Brandon yumuşaktı. Pek umutlu görünmese de Ethan'ın öyle olmadığını umuyordu. Tommy ve Ethan diğer tarafta oturuyorlardı.

Anna'nın yaralandığı yerden odanın diğer tarafına. Anna her çığlık attığında Tommy irkildi. Anna'ya karşı hep bir zaafı olmuştu. Muhtemelen her zaman. *Zayıf.*

Alex terasını boydan boya arşınladı. Dairesindeki en uzun düz yoldu ve her baktığında onu irkiltecek hiçbir hasar yoktu. *Zavallı Anna, zavallı Aaron. Zavallı Anna, zavallı Aaron.* Kalbi, sevgili karısı ve en iyi arkadaşı için ikiye bölünmüş gibi acıyordu. Bu bekleyiş karşısında kendini güçsüz hissediyordu ama başka türlü felaket demekti.

O şimdi Devin sonra giderse, o izni olmadan bir Yaşlı sonra gidiyor için nihai ceza riske. Onun iddiaları, Devin ile yaptığı yüzleşme onun haydut statüsü nedeniyle geçersiz olacaktır. Dünya Elders

tek başına dışarı çıkarsa yaptığı her şeyi sorgulayacaktı. Uzun vadede Anna'yı kurtarmak için şimdi ondan uzak durmalıydı.

Bu onu öldürüyordu.

Telefonu çaldı ve Alex babasının zil sesine cevap vermek için terasa koştu.

"Vati! Anna kaçırıldı!"

"Biliyorum, Alex.

Biliyorum."

Alex dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım, Vati. Onun kaçırılmasına izin verdim." Keder o kadar dayanılmazdı ki, acısını dindirmek için kendi kalbini bıçaklamak istedi.

"Alex, bu senin hatan değil. Yapman gereken şeyi yapıyordun. Devin onu bu kadar güçlü bir şekilde hissedememeliydi." Durakladı. "Birkaç dakika önce Travis'le konuştum."

"Travis?" Neden...? "Babası mı?"

"Evet. Brandon onunla birlikte Devin'in süitindeydi. O... iyi durumda."

"Bu ne anlama geliyor?"

"O güçlü biri, Alex. Bunu sen de biliyorsun." "Bu hiç rahatlatıcı değil."

"Devin şimdilik ona çok ciddi bir zarar vermeyecek ama ikimiz de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyoruz."

Alex'in parmakları göğsünü yırttı, kalbini yerinden sökmek istiyordu. "Bir şey yapamaz mısın Vati? Onu ondan uzaklaştıramaz mısın?"

"Deneyebilirim Alex, ama başarılı olmam pek mümkün değil. Devin'den kaçtı. Devin'in onu cezalandırmaya hakkı var."

Alex başını geriye attı ve çaresiz bir öfkeyle çığlık attı, ses komşu binalarda yankılandı. Köpekler de karşılık olarak havladı. Tekrar konuşana kadar yankılar neredeyse hiç kaybolmamıştı.

"Yapamazsın... bunu yapmasına izin veremezsin, Vati."

"Onu almasını engellemeye çalışacağım ama bana karşı çıkacaklar. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o bir köle. Devin'in kölesi. Diğerleri bunu her ne kadar tatsız bulsalar da, Devin'in onu cezalandırma hakkına karşı çıkmayacaklardır."

"O zaman şimdi onunla yüzleşmeme izin verin. Yukarı geleyim ve-"

"Önce Tyler'dan kurtulmalısınız. Aksi takdirde Anna'nın mülkiyeti ona geçer ve siz de şu anda olduğunuzdan daha iyi durumda olmazsınız."

"O zaman bana emir ver," diye homurdandı.

"Yapamayacağımı biliyorsun Alex. Planları değiştiremem.

Vlad ve Tom'un fikir birliği. Mümkün olan en kısa sürede konuşacağız, ama

ben

onların rızası olmadan size emir veremez."

Alex alçak bir sesle, "Aaron'a saldırdı, Vati," dedi. "Aaron ağır yaralı olarak hastanede, çünkü Devin ona saldırdı."

Wilhelm sessizdi. "Bu konuda bir şeyler yapabilirim. Fazla bir şey değil ama yine de bir şeyler yapabilirim. Bana ait olan birine saldırdı."

"Anna sana ait."

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun." Durakladı. "Kaveh ortadan kayboldu, en azından Devin buna inanıyor."

"Kaveh kayboldu mu?" Belki de Sebastian oraya gitmiştir. Kaveh olmadan Devin muhtemelen güçlerini geri alamazdı. "Acaba Sebastian Kaveh'i resimden çıkarıp... Ölümsüzlerin yerinde tutabilir miyiz?" "Bu mümkün. Neden?"

"Sebastian buradaydı, Kaveh olduğundan şüphelendiğim biriyle dövüşüyordu. Aaron'a göre, ortadan kaybolmuşlar."

"Eğer olan buysa, Sebastian'a sonsuza kadar minnettar kalacağım."

"Nerede olduğuna dair tek açıklama bu." Alex Wilhelm'e Aaron'dan öğrendiği her şeyi.

"Eğer bu doğruysa, Devin'le yüzleştiginizde Sebastian Kaveh'le birlikte geri dönecek." Wilhelm içini çekti. "Oğlum, dinlen. Daha erken bir tarih için geçici planlar yap.

Tyler'a saldırı. Sakin ol. Anna hayatta kalacaktır. O güçlü bir kadın. İntikamını alacaksın."

Anna uyandığında güçlkle hareket edebiliyordu. Genç İhtiyarlar ve Tyler onunla birlikte olduktan sonra, Devin onu diğer İhtiyarları memnun etmeye zorlamış ve sonra onu yatağa götürüp hareket edemeyecek hale gelene kadar tüketmişti. Devin'in tekrar güçleneceğini düşünmek Anna'yı dehşete düşürmüştü.

Kaçmalı mıydı, kaçmaya mı çalışmalıydı? Belki de daireye gitmemiş olsaydı, belki de burada olmayacaktı. Onlara gitmelerini söyleyen Kelsey'di. Tom gerçekten de iddia ettiği kadar sadık mıydı? Belki de onu Devin'e geri götürmek için bir numaraydı.

Kapının dışında sesler duydu ve sonra kapı açıldı. "Bak, işte orada." Devin'di ama kim olduğunu göremiyordu. konuşuyorum.

"Etkilendim Devin," dedi kalın aksanlı bir erkek sesi. Rus, belki? Vlad mı? "Onu bulabildiğinize sevindim." "Hareket edebilecek duruma geldiğinde, başımızın üstünde yerin var."

"Bah, o benim tipim değil. Irina'mı tercih ederim. Peter ilgilenabilir. Ona karşı bir zaafı vardı."

"Ona güveniyor musun?"

"O benim varisim. Tabii ki biliyorum." "Ona aşık oldu."

"Ne bekliyordunuz ki? Onları birlikte yaşamaya zorladın. Ne kadar aptalca davrandığını fark etti... Onun büyüüne kapıldığını. Ama onun iyi bir sevişme olduğunu söyledi. Ona haber vereceğim."

Gözyaşları Anna'nın gözlerini yaktı. Peter onun hakkında böyle mi düşünmüştü?

Devin onun görüş alanına girdi. "Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye sordu yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtışla. Onun yüzünü okşadı. "Birkaç gün içinde seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Çok eğleneceğiz." Kapıya doğru sırtıttı ve Vlad'la ikisi de güldüler.

Anna çaba sarf ederek yan döndü ve Devin'den uzaklaştı. Devin onun omzundan tuttu ve sırt üstü yatırdı. "Sakın bana sırtını dönmeye cüret etme, sürük." Yüzüne bir tokat attı ama Anna'nın tek yapabildiği ona bakmaktı. "Bu öğleden sonra sana kıyafet bulmamız gerek. İyi dinlen. Önümüzdeki birkaç gün yoğun geçecek."

Elli Sekizinci Bölüm

Akşam yemeği vakti geldiğinde Anna yorgun ve ağrılı olması dışında normal bir şekilde ayağa kalkıp hareket edebiliyordu. Devin kapıcıdan kıyafetlerini getirmesini istedi. kalkıp alışverişe gidememişti.

Vlad ve Peter, Devin ve Tyler ile yemek yemeye geldiler. Mümkün olduğuınca göze çarpmamaya çalışarak dikkatlice başını eğdi. Peter onu sıcak bir şekilde selamlayınca Vlad ona Rusça bir şeyler söyledi ve Peter yüzünde özür dileyen bir ifadeyle oradan uzaklaştı. Vlad neden bu kadar kaba davranıyordu? Ona yardım etme konusundaki fikrini mi değiştirmişti? Eğer değiştirdiyse, sonsuza dek Devin'e mahkûm kalacaktı.

Devin yemekten sonra Anna'ya Peter'a oral seks yaptırdı, çünkü Vlad onu pek umursamıyordu. Peter'ın ayaklarının arasına diz çöktü ve titreyen elleriyle onun sikini pantolonundan çıkardı.

"Em onu Anna," diye homurdandı Peter, Anna'nın gözlerini yaşartarak. Dizlerinin üzerinde doğrulup onu ağzına aldı ve kısa bir süre önce çok sevdiği sikini emmeye başladı. Peter hareketlerini kontrol etmek istercesine elini kızın başına koydu ama aslında sadece onun hareketlerini takip ediyordu. Kızın kafası karışmıştı. Vlad ve Devin Amerikalı Yaşlılar hakkında derin bir sohbete daldıklarında ve Tyler odadan çıktığında, Peter ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Anna, her şey yoluna girecek.

Yaptıklarımız için bizi affet. Yapmalıyız Devin'in bizden şüphelenmesini engellemek."

Anna, adamın siki ağzındayken elinden geldiğince başını salladı ama bundan sonra saksoya olan hevesi arttı.

Wilhelm ve Kurt Pazar sabahı katedrale vardılar ve hemen gizlice Devin'i ve daha da önemlisi Anna'yı aramaya başladılar. Brandon'dan öğrendikleri korkularının bir kısmını hafifletmişti. En azından geçici olarak. Ama onu gördüğunde daha iyi hissedecekti. Vlad'la kısa bir göz teması kurdu ve başıyla hafifçe selam verdi.

selamlayarak, onunla açıkça konuşabilmeyi ve bir sonraki hamlelerini tartışabilmeyi diledi.

Diğer Yaşlı Hanımefendilerin soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde birbirleriyle ve etraflarındaki erkeklerle konuşup gülümsediklerini gördü. Birden hepsi birden dönüp caddeye doğru baktı. Bir limuzin durdu, arka kapı açıldı ve Devin yüzünde kibirli bir ifadeyle dışarı çıktı. Arkasında, sade siyah bir etek takım elbise giymiş, çok solgun bir Anna vardı.

Yanağında bir çürük vardı ama onun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

Wilhelm diğer Yaşlı Hanımların yüzlerindeki çeşitli ifadeleri fark etti. Çoğu ona küçümseyerek bakıyordu. Birkaçının yüzünde belli belirsiz ama gerçek bir gülümseme vardı, sanki ona hayranlık duyuyorlardı. Irina ona merakla baktı ama onun dışında kayıtsız kaldı.

Devin'in gözleri Wilhelm'inkilerle buluştu ve diğer adam ona sırtınca kendini zor tuttu. Kolunu Anna'ya doladı ve onu katedralin girişine doğru yürüttü.

"Konuşabilir miyiz, Devin?" Devin yanından geçerken Wilhelm sakın bir sesle konuştu. "Yakın zamanda Anna'yı alamayacaksın Wilhelm, o yüzden sor." Devin ona soğuk bir bakış attı.

Wilhelm, Anna'nın dikkatle yeri incelediğini gördü. Anna'yı görünce irkildi.

Yanağında morluk vardı. Yakından bakıldığında çok daha kötüydü. "Ona böyle davranamazsın, Devin."

"Neden olmasın? O kaçak bir köle. Yürüyebildiği için şanslı."

Wilhelm, "O bir Yaşlı Hanımefendi," diye homurdandı.

"Efendisinden kaçan." Devin gülümsedi. "Onun cezasına itiraz etmeye hakkın yok ve bunu sen de biliyorsun."

Anna, Devin'in yanında ürperdi ve bu Wilhelm'in kalbini kırdı. "Belki değil ama benden birine nasıl davrandığınıza itiraz edebilirim."

Devin kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Aaron'a saldırdın ve onu hastanelik ettin."

"Hayatta olduğu için şanslı," diye tersledi Devin.

"Kardeşime saldırmak senin hakkın değil. O bana ait. *Benim* ülke."

O sırada Edwin ve diğer iki Alman Yaşlı Oswin ve Jürgen de yanlarına geldi.

Devin'in gözleri büyüdü. "Pekala, pekala. Pekâlâ. Özür dilerim. Ama o benim kölemi barındırıyordu."

"Anladığım kadarıyla, onu bulduğunuzda kendi evindeymiş. Onu kendi evinde nasıl barındırabilir?" "Peki. Ne istiyorsun?"

"Şu andan itibaren ondan uzak dur." Wilhelm gülümsedi. "Ben de Anna ile birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Bir yolunu bulmuştu. Anna'ya bir koruma unsuru sağlayacaktı. Bu onun zarar görmesini engellemeyecekti ama Devin'in ondan bilgi almak için işkence etmesini engelleyecekti. En azından bir dereceye kadar.

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Devin. "Onu gözümün önünden ayırmana izin vermeyeceğim. Tek bildiğim, kaçmasına yardım ettiğin."

Ses tonuna hissetmekten uzak olduğu bir hafiflik katmaya zorladı. "Bunu Almanya'dan nasıl yapabilirim, Devin? Gerçekten!"

Diğer Yaşlılar kıkırdadı ve Devin kaşlarını çattı. "İyi. Yeter ki onu görebileceğim bir yerde kalsın."

"Yeterince adil." Elini uzattı. "*Liebling*?"

Anna gözlerinde umutla başını kaldırdı ve Wilhelm ona nazik bir gülümseme verdi. İsteksizce başını sallayan Devin'e baktı ve Wilhelm ona sarılırken onunla birlikte uzaklaştı. Anna hıçkırmaya başladı ve Wilhelm kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

"Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm *Liebling*," dedi yumuşak bir sesle. "Mümkün olan en kısa sürede diğerleriyle konuşacağım ve seni ondan olabildiğince çabuk uzaklaştıracamız."

Kederli gözlerle ona baktı. "Gelecek aya kadar beklemek zorunda mı?"

Wilhelm başını salladı. "Sanmıyorum ama bu kararı tek başıma veremem. Umudunu kaybetme. O senin için gelecektir." Wilhelm eğildi ve Anna'nın başını öptü. "Anna, senin güvenliğinin için New York'a gittiğinden beri yaşadığın pek çok anıyı, özellikle de Alex'le ilgili olanları gömeceğim, tamam mı? Devin onun ülkede olduğunu bilmemeli." Çenesini kavradı ve başını kaldırmasını sağladı. "Bana güveniyor musun, *Liebling*?"

"Elbette Wilhelm," dedi yumuşak bir sesle. "Geri dönecekler mi?"

"Evet, Anna. Güvenli olduğunda onları serbest bırakacağım. Ayrıca kaçış anılarını da saklayacağım, böylece sana kimin yardım ettiğini ona söyleyemeyeceksin."

Anna başını salladı ve ona cesur bir gülümseme verdi. "Peter dün gece bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Engellenmesi gereken bir anı daha. Başını tekrar öpecekmiş gibi eğildi ve eski kelimeleri mırıldanmaya başladı

Zihnini Devin'in araştırmasından koruyacak bir řey. Ona, oğluyla New York'ta olanlar ve onun kaçışıyla ilgili gerçeği gizleyecek yeni, geğici anılar verdi. Sadece bir hafta kadar sűrmeleri gerekiyordu.

Umut etti.

Anna sanki dumana tutunmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Zihni hızla kaybolan bir řeye umutsuzca tutunmaya çalışıyordu. Zayıf bir anı... bir řey. İyi bir řey... diye dűřündű. Ama artık gitmişti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da önemli bir řeyi kaybettiğini hissederek i çekti.

Etrafına bakındı. Bir katedralin avlusundaydı. Etrafını saran yaşlılar... bir cenaze. Oscar ve Rylan'ın cenazesi. Ama o neden buradaydı?

Başını kaldırıp onu tutan kişiye baktı. "Wilhelm? Neden ben...?" Etrafına bakmaya devam ederken Devin'i grdű. *Devin'i*. Onu bulmuştu. New York'ta. Tanrım, onu bulmuştu!

Birdenbire son iki gűnde olan her řeyi hatırladı ve dizlerinin bađı özűldű. Wilhelm ona sıkıca sarıldı. "Her řey yoluna girecek, *Liebling*," diye fısıldadı.

Bařını iki yana salladı. "Beni buldu... Beni cezalandırarak." Kalbi dehřetle doldu. Hiç umut yoktu. Kaçmak için umut yoktu. Onu New York'ta bulmuřtu ve San Francisco'ya geri gtűrecekti. Onu bir daha asla gzűnűn nűnden ayırmayacaktı.

Devin avlunun karşısından ona ters ters baktı. "Kızgın," diye fısıldadı ve başını kaldırıp Wilhelm'e baktı.

Wilhelm onun yanağını okşayarak, "Anna, her şey yoluna girecek," dedi. "Söz veriyorum."

"Wilhelm, beni almasını engelleyemez misin?" diye sızlandı, Devin'in onlara dođru yűrűdűđűnű grdű.

"Anna, ondan kaçtın. Yapabileceğim çok az şey var."

Anna duygularını kontrol etmeye çalıřırken yűzű buruřarak uzaklařtı. Muazzam incinmiřliđi ve hayal kırıklıđı. "Beni nemsemiđini sanıyordum Wilhelm," diye fısıldadı, ona yardım etmek için hiçbir řey yapmayacađına inanamıyordu. Onu sonsuz gibi grűnen bir sűredir görmemiřti ve ona yardım etmeyecek miydi? Onu en son ne zaman grdűđűnű bile hatırlamıyordu. Neden anıları bu kadar bulanıktı?

"Seviyorum, *Liebling*. Hem de çok. Lütfen bana güven. Her şey yoluna girecek." Devin yaklaşırken gözleri yaşlarla doldu ve kalbini korku kapladı.

"Lütfen Wilhelm..." diye fısıldadı. "Lütfen beni almasına izin verme."

Wilhelm'in gözleri kederle doldu.

"Gel, Anna," dedi Devin sertçe.

Wilhelm'e bakarken Anna'nın çenesi titredi. Neden hiçbir şey yapmıyordu? Devin ona bir şey mi yapmıştı?

Devin onun dirseğini, Wilhelm de elini tuttu.

"Devin, lütfen..." dedi Wilhelm usulca. "Lütfen, onunla biraz zaman geçirmeme izin ver. Onu hiç görmedim-"

Devin gülerek onu uzaklaştırdı ama Wilhelm onun elini tuttu. "Ne, günler mi? Eminim benden kaçmasına yardım etmişsinizdir. Bunu kendi başına yapmış olamaz."

Anna iki adamın arasına çekiliyordu ve kalabalık onları fark etmeye başlamıştı.

"O da en az senin kadar bana ait," diye tersledi Wilhelm.

Devin, "Onu paylaşmayacağımı söylemiyorum ama yaptığı şey için cezalandırılmalı," diye karşılık verdi.

"Beyler!" Saygın İngiliz büyüğü Shaw Wilson çembere girerken iki adam da Anna'yı bırakmadı. "Neden iki yetişkin adam bir kadın için kavga ediyor?"

"Benden kaçtı. Onu cezalandırmaya hakkım var," diye hırladı Devin.

Wilhelm, "Yanlış yaptığını biliyor, bırakın yapsın," diye karşı çıktı.

Shaw, "İkiniz de onu serbest bırakın," diye emretti.

"Burada hiçbir yetkiniz yok Wilson." Devin homurdandı ama Anna'nın dirseğini bıraktı ve Wilhelm de onu bıraktı.

"Yabancıların dikkatini çekiyorsun ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu sen bile biliyor olmalısın Devin."

Devin yumuşak ve hırıltılı bir sesle, "Kölemi benden almaya çalışıyor," dedi.

Wilhelm aynı derecede yumuşak ve yoğun bir sesle, "Ona işkence edecek," diye itiraz etti.

Anna, İngiliz Metres Creda'nın Shaw'un yanında durduğunu ve onu incelediğini gördü. Anna ona yalvaran bir bakış attı. Creda'nın onu umursamadığını bildiği halde, Devin'den uzaklaşmak için yardım almak üzere bir Yaşlı Metres'e ulaşacak kadar çaresizdi.

Shaw, "Ona köle demek saygısızlık olur, Devin," diye azarladı.

"Hoşunuza gitse de gitmese de gerçek bu ve siz de bunu biliyorsunuz."

Shaw bakışlarını Anna'ya çevirdi. "Bugün seni buraya kim getirdi, Anna?" "D-Devin. Beni Devin getirdi."

Shaw onu dikkatle inceledi. "Efendinden kaçtın mı?"

Anna'nın gözleri korkuyla açıldı. Kaçmıştı. Kaçtığını biliyordu ama anıları o kadar bulanıktı ki sadece New York'a vardığını hatırlıyordu. Sonunda ürkekçe başını salladı.

"Ne istiyorsunuz?" Shaw, Devin ve Wilhelm'e dönerek sordu.

"Anna'yı geri istiyorum," diye tersledi Devin. "Mart ayında kaçtı ve ben onu daha birkaç gün önce buldum."

Wilhelm, "Ben de Anna'yla zaman geçirmek istiyorum," diye karşı çıktı. "Ve Anna'nın işkenceye maruz kalmayacağına dair güvence istiyorum."

Shaw etrafına bakındı ve içini çekti. "Bunun tartışılması gerekiyor Daha özel bir yere. Anna, Devin'le kal, seni o getirdi. Hanımları olanlarımız cenazeden sonra durumu tartışacak ve bir karara varacak." Devin'e sert bir bakış attı. "O zamana kadar disipline başlamayın."

Devin sakın kalmak için elinden geleni yaptı. O İngiliz orospu çocuğu ne cüretle araya girip ona ne yapacağını söylerdi! Hem de kendi ülkesinde. Ama Devin henüz farklı bir şey yapacak güce sahip olmadığını biliyordu. Kaçtığı için Anna'ya lanet olsun!

"Eve dönene kadar... disiplinden zevk almayacağım." Anna'yı Wilhelm'den uzaklaştırdı, yaşlı adamın umutsuz bakışlarından neredeyse tatmin olmuştu.

"Beni utandırdın, sürtük," diye fısıldadı Devin.

Anna kalabalığın arasından geçip katedrale doğru ilerledi. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Anna yanında titrerken sırtıttı. Anna yokken acı suyunun bazı ilginç yeni kullanımlarını keşfetmişti ve bunları onun üzerinde denemek için sabırsızlanıyordu.

Şimdilik tek yapması gereken onu eve götürmekti ve bunu fazla telaşlanmadan yapabilmek için de uslu durması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Birkaç saat daha kontrolü elinde tutabilirdi. Cenaze töreni biter bitmez jetine atlayacak ve San Francisco'ya geri dönecekti. Anna'yı Malikâne'ye geri götürdüğünde, gönlünce kontrolünü kaybedebilirdi.

Wilhelm, Devin'in Anna'yı sürükleyerek götürüşünü izledi ve kalabalık dağılırken Shaw'a baktı. "Onunla eve gitmesine izin verirsen, ona işkence edeceğinin farkındasın."

"Ne kadar tatsız olsa da Wilhelm, kadın onun kölesi," dedi Shaw üzüntüyle. "Evet, o senin olduğu kadar onun da Sahibesini ama onun sahiplik iddiası daha güçlü. Kimse bundan hoşlanmıyor ama durum bu. Eğer onu eve götürmesine karar verirsek, ona yapabileceklerine sınırlar koyacağız, ama-"

"Dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" Wilhelm adamın saflığından iğrenerek tükürdü. "Onu bu hale getirmek için *yasak* ayini yaptı ve sen 'ona fazla zarar verme' dersin dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Onu bana ver, güvende olmasını sağlayacağım," dedi çaresizliği sesinden belli oluyordu. "Ona neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin."

Shaw çenesini kaldırdı. "Bunu daha sonra konuşuruz Wilhelm. kararımızı biliyor. Kararımızı görmezden gelmesi aptallık olur. Güçleri azaldı ve o da bunu biliyor."

"Yani onları geri alabilmesi için kızı ona geri mi vereceksin?"

"Ölümsüz piyonu Kaveh sürgün edildi. Böyle bir şey olmayacak."

Wilhelm nefesini içine çekti. "Öyle mi?" Bu gerçekten mümkün müydü?

Shaw başını salladı.

Anna'nın muhtemelen Devin'le kalacağını bilmesine rağmen Wilhelm rahat bir nefes aldı. En azından endişelenmeleri gereken bir şey daha azalmıştı.

Alex, Pazar akşamı telefonu çaldığında Aaron'ın hastane odasındaydı. "Vati? Anna iyi mi?"

Alex, onun sözleri üzerine doğrulup oturan Aaron'a baktı.

"Öyle... şimdilik. Shaw Wilson'dan Kaveh'in sürgün edildiğini duydum."

Alex rahatlayarak iç çekti. Bu iyi bir haberdi. "Peki ya Anna?" Babası tereddüt etti, bu da Alex'in tekrar gerilmesine neden oldu. "Vati mi?"

"Hanımların Efendileri olan Yaşlılar bu öğleden sonra durumu görüşmek üzere bir araya geldi. Devin ve ben cenazede uygunsuz davrandık ve duruma dikkat çektik."

Vati'nin "uygunsuz" davrandığı fikri karşısında Alex'in dudaklarında beklenmedik bir gülümseme belirdi. Ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Devin'in ona yapacakları yüzünden Anna'yı almama izin vermeleri için onlara yalvardım ama beni görmezden geldiler. Anna yarın Devin'le birlikte San Francisco'ya dönecek ve Devin'e Anna'yı gereğinden fazla terbiye etmemesi konusunda talimat verecek."

Alex'in kanı kaynadı. "Gerçekten Devin'in onları dinlemesini mi bekliyorlar?"

"Ben de aynı duygularla itiraz ettim, Alex. Üç hafta içinde geri dönüp onu yanımda eve götüreceğim. Sana söylediğim gibi Alex, Yaşlılar her ne kadar bu fikirden nefret etseler de, kızın onun kölesi olduğunu ve onunla ilgilenmeye hakkı olduğunu kabul ediyorlar."

Alex pencerenin yanındaki sandalyeye yığıldı. Zavallı Anna'sı. Devin'in ona kesinlikle yaşatacağı işkenceyi düşündükçe kalbinin parçalandığını hissediyordu.

"İyi olan şey Devin'in New York'a uğramadan doğrudan San Francisco'ya dönecek olması. Yarın Vlad, Tom ve ben senin görevinin değiştirilmesi konusunu görüşebileceğiz."

Alex yavaş bir nefes aldı. Bunun iyi bir haber olduğunu düşündü. "Ne kadar çabuk gitmeye hazır olabilirsin?" Wilhelm sordu.

Alex, Anna için umutsuzluğa kapılmak dışında neredeyse hiç uyuyamıyor, düşünemiyor ya da hiçbir şey yapamıyordu. "Birkaç gündür. Konsantre olmakta zorlanıyorum."

"Anlıyorum evlat. Adamlarınla konuş ve hazırlan. Seni yarın arayacağım."

"Teşekkür ederim, Vati."

Alex telefonunu cebine geri koydu ve Aaron'a babasından öğrendiklerini tekrarladı.

Aaron başını sallayarak, "Gitmelisin Alex," dedi. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Aaron elini salladı. "Ailem bana akşam yemeği getirecek. Ben iyi olacağım. Senin gidip Tyler'ı nasıl öldüreceğini bulman gerek."

San Francisco görünürken Anna uçağın penceresinden dışarı baktı, tanıdık Körfez Köprüsü körfezin pırıl pırıl suları üzerinde uzanıyordu. Nasıl olmuştu da buraya geri dönmüştü? Neden kaçıp gitmişti? Her şey çok anlamsızdı.

Üç hafta. Kendi kendine sadece üç hafta dayanması gerektiğini, sonra

Wilhelm'in gelip onu alacağını söyledi. O kadar uzun süre dayanabilir miydi?

Gözlerini kapattı, cezasını çekiyormuş gibi hissettiği şeyi hatırladı.

Yaşlı Hanımefendiler, Efendilerinin ayaklarının dibinde otururken ona küçümseyerek baktılar. Anna, Wilhelm ve Devin'in arasına oturdu. Eğilmeye çalıştı

Wilhelm'e doğru yöneldi ama Devin onu saçlarından tutarak merkeze geri çekti. Shaw, "Efendinizden kaçtınız, Hanımefendi," dedi.

Sıranın ortasında. "Yaşlı bir Müdire ve bir köle olarak daha iyi bilmen gerekirdi. Bunu neden yaptın?"

Anna uzun bir süre ona baktı, Devin'in kötü muamelesi dışında bir cevap bulamadı. Ama eminim ki onlar zaten bunu biliyordu. Eğer bilmiyorlarsa ve o da bu konuyu açarsa Devin çok kızacaktı. Bir anlık sessizlikten sonra "Bilmiyorum," diye fısıldadı ve başını öne eğdi.

Odanın dört bir yanından yayılan kınamayı hissedebiliyordu. Kölelerin sonuçlarına katlanmadan kaçabilecekleri duyulursa kaos çıkar. Kesinlikle itaatsiz kölelere ne olduğuna dair bir örnek teşkil edecekti.

Shaw, "Yöntemlerini ne kadar itici bulsak da Devin, köleni disiplin altına alma hakkını inkâr edemeyiz," dedi. "Ancak size onun bir Yaşlı Hanımefendi olduğunu ve buna göre muamele görmesi gerektiğini hatırlatmak isteriz."

Yaşlı'nın sözleri karşısında Anna'nın gözleri yaşardı.

"Ona üç hafta boyunca sahip olabilirsiniz, sonra Wilhelm'e teslim edilecek. Onu yeterince istismar ettiniz. Ona zarar vermeden tutabildiği kadar tutacak ve sonra üç hafta daha geri verecek."

"Onu benden alamazsın, o benim," diye itiraz etti Devin. "Ölümsüzler bile bunu kabul ediyor. Onun bana geri verilmesi gerektiği gerçeği de bunu kanıtlıyor."

"Ona kötü davranıyorsun, Devin," diye tersledi Wilhelm. "O bir insan, kum torbası değil. Senden kaçmasına şaşmamalı."

"Wilhelm, bu kadar yeter," dedi Shaw. "Yanlış yaptı, bedelini ödeyecek ve sonra onu geri alacaksın." Devin'e döndü. "Eğer sen Yaşlı bir Hanımefendiye yakışır bir saygı gösterin, kararımızı yeniden gözden geçireceğiz. Ölümsüzler zaten bizden memnun değil. Sen kendini kontrol edemiyorsun diye Hanımlarımızı kaybetme riskini almayacağız Devin."

Ve böylece Devin'in jetine binmiş, jet piste inerken kolçaklara tutunmuştu. Malikâne havaalanından çok uzakta değildi, bu da acının başlamasına çok az zaman kaldığı anlamına geliyordu.

"Anna, sinir suyunun doğrudan klitoris?" Tyler pis bir sırıtışla sordu. "İnanılmaz derecede acı verici olduğunu biliyorum. Boynunuza enjekte etmekten daha fazla."

Anna'nın yüzü soldu ve başını sallayan Devin'e baktı.

"Nihayetinde geri döneceğin beklentisiyle deneyler yapıyorduk. Wilhelm seni üç hafta içinde geri getirecek, ama sen muhtemelen birkaç gün sonrasına kadar bilemezsin. Üç hafta boyunca dayanılmaz acılar içinde olmanı istiyorum."

"Onu bulamıyorum!" Alex babasına acı içinde kalbinin sıkıştığını söyledi. "Onu vurabileceğim bir yere hiç çıkmıyor."

Bir haftadır San Francisco'daydı ve Tyler'ın net bir görüntüsünü alamamıştı. İlk birkaç gün onu bulamamıştı bile. Seth sonunda onun tüm bu süre boyunca malikânede olduğunu anlamıştı. Sonunda dışarı çıktığında, apartmanının garajında korunana kadar arabasında kaldı. Dairesinin pencerelerindeki perdeler kapalı tutuluyordu. İşyerinde, penceresi olmayan bir ofise taşınmıştı.

Alex'in ulaşabileceği bir noktada.

"Bir tabanca alıp ona yaya olarak yaklaşmak istiyorum." "Alex, bunu yapamazsın."

Alex içini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Biliyorum, Vati."

"Devin, Tyler'ı suikastçının görüş alanından uzak tutmaya çalışıyor olmalı." "Devin aptal değil. Eminim düzeni çözmüştür."

"Bana kızma Alex. Üzgün olduğunu biliyorum. Hiç değilse Anna'yı almaya gittiğimde biraz rahatlayabiliriz."

"Üç hafta boyunca işkence çekmesine izin veremem Vati! Her gün beni öldürüyor. Seth onun odasında bile olmadığını söylüyor. Onu zindanda tutuyor." Alex sızlanmaya çok yaklaşmıştı ama çaresiz kalmaya başlamıştı. Her şeyi daha da kötüleştiren şey, Anna'nın babası onu alana kadar işlerin düzelmesini ummak için hiçbir nedeninin olmamasıydı. Vati Alex'le ilgili anılarını silmişti. Hâlâ onun öldüğüne inanıyordu.

"Tyler kibirli bir adam. Yakında kendini ifşa edecek. Sinirlenmeyin, yoksa şansınızı kaçırsınız."

Bölüm Elli Dokuz

"Bay Andersen?"

Devin ofis telefonunun dahili telefon düğmesine bastı. "Evet, Maddy?"

"Polis Şefi sizi görmek istiyor."

Devin'in kalbi sekreterinin sözleri karşısında küt küt atmaya başladı. Önemli bir şey *değil*, dedi kendi kendine.

İki hafta sonra ofise döndüğü ilk gündü. Anna'ya işkence etmenin artık eğlenceli olmadığı bir noktaya gelmişti. Artık onun yaptığı hiçbir şeye tepki vermiyordu. Bir gün uzak kalmanın zararı olmayacağını düşündü. Ayrıca, yetişmesi gereken işleri vardı. Bugün uyumasına izin verecek ve bu gece etrafında neler olup bittiğini anlayabilecek kadar iyileştiğinde geri dönecekti.

Vücudundaki her eklem yerinden çıkmıştı. Amcığı elektrik ve dayaktan o kadar şişmişti ki artık sikini içine sokamıyordu.

Kıçı da aynı şekilde. Göğüsleri morluklarla kaplıydı.

vücudunun geri kalanı. Devin onun özünden alabildiği kadarını almış ve bilincini açık tutmaya devam etmiş, bu da iyileşme yeteneklerini ciddi şekilde kısıtlamıştı. Wilhelm onu tekrar forma sokmak için çok uğraşacaktı.

Dün gece onu terk ettiğinde, zindanda kelepçelenmiş, kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yatıyordu. Kelepçeler öfkelenmeye başlarsa diye takılmıştı ama Devin bunu yapacak enerjisi olduğundan şüpheliydi.

Devin derin bir nefes aldı. "Onu içeri gönderin."

Devin kapıya baktı, eski arkadaşının sadece tavsiye ya da sıradan bir sohbet için burada olması için dua ediyordu. Tyler'ı bir sonraki hedef olma ihtimaline karşı korumaya çalışıyordu. Oğlunun başına bir şey gelmesine izin veremezdi.

Polis şefinin yüzündeki ifade Devin'in vücudunu ürpertti ve en büyük korkusunun az önce gerçekleştiğini fark etti. Arabanın kenarını kavradı. ve titremeye başladı ve konuşmaya çalıştığında sesi çatallaştı. "Tyler?"

"Özür dilerim Bay Andersen. " Polis şefi konuşmaya devam etti ama

Devin'in kulakları o kadar yüksek sesle çınlıyordu ki adamın söylediği hiçbir şeyi duymadı.

Tyler'ın büyüme anları gözünün önünden geçti. Yeni yürümeye başlayan çocuk kelimenin tam anlamıyla babasının ayakkabılarıyla yürümeye çalışıyordu. Futbol maçlarını kazanıyor, okulun en güzel kızıyla balo kralı oluyordu. Üniversiteden dereceyle mezun olmak. Babasının gücünün kendisine geçtiğini göstermek, Büyük Oğul görevini ve bunun gerektirdiği tüm sorumlulukları kabul etmek.

Devin, Tyler'ın kendisinininkinin yanındaki ofiste çalışmaya başladığı ilk günü hatırlıyordu. Oğlunu. Gururu ve uğruna çalıştığı *her şeyin* mirasçısıydı. Tek oğlu -tek zayıf noktası- gitmişti.

Mirası sona erdi.

Başını kaldırıp Şef'e baktı. "Nasıl?" Belki de sadece bir araba kazası olmuştu. Ne de olsa bugün perşembeydi. Diğer oğullar pazartesi günü vurulmuştu....

"Size söyledim, efendim. İki kurşun. Biri kasığına, diğeri doğrudan kafasına."

"İki el mi?" Devin rüya gibi halinden silkinerek sordu. "İki mi?" Diğerleri sadece tek atıştı, doğrudan kafaya. "Aleti mi?" Bu da neydi böyle?

"Evet efendim, ...düşünürseniz oldukça etkileyici bir atış."

Bu kişisel ses yaptı. Suikastçı bunu kendi başına yapmazdı; bunu yapan Yaşlı bunu kişisel hale getiriyordu. *Wilhelm*. Ama Wilhelm neden diğer Yaşlıları öldürsün ki? Hayır, bu hiç mantıklı gelmedi. Bütün bunların arkasında kim vardı?

"Efendim? Cesedi teşhis etmek için morga gelmeniz gerekiyor."

Devin masasına baktı, dişlerinin takırdamasını engellemek için birbirine kenetlenmişti.

Sırada o vardı. Ölüm gözlerinin içine bakıyordu. Bunu önlemek için yeterince şey yaptığını düşünüyordu. Çok dikkatli davranmış, Tyler'ı çok dikkatli olmaya zorlamıştı.

-Ama hiçbir şey fark etmemişti.

İlk kez korktuğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Alex, Devin'e Tyler'ın ölümünün haber verilmesini sokağın karşısındaki çatıdan dürbünle memnuniyetle izledi. Gri yüz, titreme ve terleme; evet, Devin'i acı içinde görmek hoşuna gitmişti. Daha tatmin edici

olabilecek tek şey, Devin'in yüzündeki ifadeydi.

Alex gelecek hafta Devin'in malikanesine girerek dünya büyüklerine canlı olduğunu gösterdi ve suçu Devin'in ayaklarına attı.

Devin'in dünyası ayaklarının altında parçalanıyordu ve Alex her anın tadını çıkarıyordu.

Anna kapının açıldığını duydu ve şişmiş gözlerini zorla açtı. Soğuk zindanda yerde yatıyordu. Vücudundaki her şey acıyordu ve istese bile hareket edemiyordu.

Devin ona doğru yürüdü ve gözlerini dikti. Bir darbe için kendini hazırlamaya çalıştı ama adam kıpırdamadı.

Solgundu. Hayır, yüzü griydi, gözleri dehşetle açılmıştı. Anna onu daha önce hiç korkmuş, hatta dehşete düşmüş görmemişti ama ona neyin yanlış olduğunu sormadı. Çenesi hareket etmiyordu.

"Tyler öldü," diye fısıldadı ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Anna gözlerini kırpmadan ona baktı. Tyler'ın öldüğü haberine nasıl tepki vermeliydi? Kesinlikle üzgün değildi. Son iki haftada usta bir işkenceci olduğunu kanıtlamıştı.

Ama diğer Yaşlılar Oğullarından birkaç gün sonra ölmüştü. Bu Devin'in de yakında öleceği anlamına mı geliyordu? Kalbinde umut parladı ve Devin gözlerini kıstı.

"Sırada benim olduğumu umuyorsun, değil mi?" diye hırladı.

Evet! Evet, umarım sıradaki sensindir! Kafasının içinde çığlık attı, neredeyse onun da duymasını diliyordu.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi alçak bir sesle, sanki kadının sözsüz meydan okuması ona aradığı gücü veriyormuş gibi. "Aile soyumun ölmesine izin vermeyeceğim. Ailem Kardeşliği bu ülkeye getirdi ve soyumun benimle birlikte ölmesine izin vermeyeceğim. Bana bir oğul vereceksin."

Anna'nın gözleri büyüdü. Devin'in oğluna sahip olma düşüncesi onu tiksindirmişti. "Güçlerimi yeniden kazanacağım ve sen de bana yardım edeceksin." Ayağa kalktı ve yürüdü kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Devin, Val'in Anna'nın bedenini iyileştirmesini ve ardından ona tecavüz etmesini memnuniyetle izledi. Val, Kaveh kadar güçlü değildi ama Kaveh kayıp olduğu için Val, Devin için Anna'ya tecavüz etme fırsatını memnuniyetle kabul etmişti. Anna

Val amını yağmalarken ıglık attı, Devin'in katılması için özünü içine yerleştirebilmek için derinlere sondaj yaptı.

Neredeyse tatlı nektarın tadını alabiliyordu. Yarın sabah oğlunun cenazesi vardı. Hem gerçek hem de mecazi anlamda kurşundan kaçabilmek için bir tür kontrol kazanması gerekiyordu.

Tyler. Oğlunun ölümünden pişmanlık duyuyordu. Devin, birinin onu öldürmek istemesi için her türlü nedeni hayal edebiliyordu, ama neden oğlu? Tyler ne yapmıştı? Oğullardan herhangi biri suikastı gerektirecek ne yapmıştı?

Umutsuzluğa kapıldığını hissetti ve kendini sarstı. Kendini kaybedemezdi. Kontrolü elinde tutmalıydı yoksa yarın vurulacaktı. Cenazeyi atlatmak. Buluşma'yı atlatmalı ve Wilhelm'le gitmeden önce Anna'yı hamile bırakmalıydı.

Bu Wilhelm'i öldürmez miydi? Bunu ğrendiğinde Wilhelm'in yüzündeki ifadeyi hayal ederek güldü. Ve Alman, onurlu bir adam olarak bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Devin o gece Anna'yı eve götürdü. Val ona bir kez daha tecavüz etti ve Devin'e ikinci bir doz esans verdi. Val, Devin'in çift dozla kurşunun ne zaman geleceğini bileceğinden emindi. Anna kendini iyi hissetmiyordu ama yine de iyi hissetmemesi gerekiyordu. O cezalardan zarar görmesi gerekiyordu.

rklerinin çoğu geçmişti ama günün erken saatlerinde yeni çürükler almıştı. Devin bu olayla ilgili duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

Oğlunu kaybetmişti. Pek işe yaramıyordu ve bunun yükünü Anna ekiyordu. Diğer İhtiyarların yüzündeki morluklardan hoşlanmaması Devin'in gerçekten umurunda değildi. Cezalandırıldığını biliyorlardı. Artık yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Birkaç gün önce göründüğünden daha iyiydi.

Wilhelm, Anna'yı Devin'in yanında gördüğünde derin bir nefes çekti. Yanı başında Kurt küfretti ve Wilhelm oğlunun ona gitmesini engellemek için kolundan tuttu. Yine de Kurt'n arzusunu anlıyordu. Anna korkunç görünüyordu.

Çok solgundu ve koyu renk saçları donuktu ve geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Oscar'ın cenazesinde giydiği siyah takım elbisenin aynısını giymişti ama bu ona büyük gelmişti. O günden beri hiç

yemek yemiş miydi?

burada mıydı? Yanaklarındaki morluklar daha da rahatsız ediciydi. Devin

Ona ne yaptığını saklamıyordu. Başı öne eğik, hafif topallayarak yürüyordu.

Devin'e baktığında yüreği ağzına geldi. Devin belli ki Anna'dan nasibini almıştı; eskisi kadar olmasa da yine güç saçıyordu. Ancak Wilhelm, Devin'in her an bir kurşun yiyebilecekmiş gibi gözlerini dört açtığını görünce memnun oldu. O birkaç ihtiyarın da çok tetikte olduğunu gördü. Bu bölgede sadece bir avuç insan yaklaşan bir mermi olmadığını biliyordu.

Devin insanları kasvetli bir şekilde selamladı ve Anna aynı şeyi yapmadığında ona dirsek attı. Yeşil gözleri donuk ve cansızdı ve onlara bakmak acı veriyordu.

Wilhelm, sokağın karşısındaki tüneğinden onu izleyen Alex'in aklından neler geçtiğini ancak hayal edebiliyordu. Oğlunun öfkesini neredeyse hissedebiliyordu. Ya da belki de Wilhelm'in hissettiği sadece kendi öfkesiydi. Bu akşam yeterince erken gelemezdi.

Shaw Wilson iri gözlerle Devin ve Anna'yı izliyordu. Wilhelm ona doğru yürüdü. "Şimdi kararından pişman mısın Shaw?" diye sordu sessizce. "Muhtemelen onu güzelleştirmek için temizlemiştir."

Shaw ona baktı, dehşet yüzünden okunuyordu. "Ona nasıl böyle davranabilir?"

"Seni görmezden geleceğini söylemiştim."

Anna o anda başını kaldırdı ve Wilhelm'in gözleriyle karşılaştı. Yardım için yalvarıyorlardı ve Wilhelm hiçbir şey yapamayacağını bildiği halde kendini ona doğru yürürken buldu.

Devin yaklaşırken ona ters ters baktı. "Onu çalmaya mı geldin?"

Wilhelm şaşkınlıkla başını salladı. "Bunu ona nasıl yaparsın, Devin? Sende hiç yürek yok mu?"

Devin dudaklarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Wilhelm Anna'ya uzandı ama Anna geri çekildi ve korkuyla Devin'e baktı.

Devin acımasızca gülümsedi. "O hâlâ birkaç gün daha bende Wilhelm. O zamana kadar ona dokunmayacaksın." Anna'nın kolunu tutarak irkilmesine neden oldu ve onu sürükleyerek götürdü. Anna arkasına bakmadı.

Devin, Büyük Salon'daki sandalyesinde otururken Anna ayaklarının dibinde çıplak ve titriyordu. Arkadaşlarının Tyler'dan övgüyle bahsetmelerini dinlemişti.

kısaca kendi kendine konuştu. Oğluna olan bağıllığını göstermek için gözlerinin dolmasına izin vermişti ama gözyaşları onu boğmakla tehdit etmişti ve kısa kesmişti. Bu adamların önünde böyle bir zayıflık gösteremezdi.

Şimdi Tyler'ın beyaz cübbesinin platformun kenarındaki mangala getirilişini izlerken, kendini tamamen hareketsiz tutuyordu. Tyler'ın cübbesinin yakılması ölümünü daha da gerçekçi kılıyordu. Devin'in gözleri odanın içinde gezindi. -O anın gerçekliğini engelleyecek herhangi bir şey.

Odanın arkasındaki bir hareket dikkatini çekti ve Wilhelm, Vlad ve Tom'un yüzleri ifadesiz, omuz omuza durduklarını gördü. Tommy, Peter ve Kurt'un yanında, yakınlarda duruyordu.

Neler oluyordu? *Bu* Yaşlılar neden bir arada duruyordu? Birbirleriyle hiçbir ortak noktaları yoktu.

Tyler'ın cübbesi mangalın üzerine yerleştirilirken bir an dikkati dağıldı, alevlerin tutuşmasıyla çıkan duman kısa süreliğine adamları görmesini engelledi. Keder onu tekrar boğmakla tehdit ediyordu ama ağlamayacaktı. Zayıflık göstermeyecekti. Yüzünü soğukkanlı tuttu ve oğlunun ölümünü temsil eden alevlere baktı.

Alevler söndüğünde bir kez daha konuşmak için ayağa kalktı ama odanın arka tarafındaki kapılar ardına kadar açılarak duvarlara çarptı ve Devin donakaldı. Dev gibi bir adam gözlerini dikmiş bakıyordu. Kukuletalı beyaz cüppeli adam orta koridorda yavaşça yürüyor, onu siyah cüppeli, eşit büyüklükte dört adam izliyordu. Bu kadar uzun ve geniş boylu sadece bir kişi tanıyordu ama onun da binlerce kilometre uzakta, Rusya'da olması gerekiyordu. Beklentiyle ayakta duran Vlad ve Wilhelm'e baktı.

yüzlerindeki bakışlar. Bir an her şeyi anladı ve kolay bir çıkış yolu bulmak için etrafına bakındı.

Alex derin bir nefes almadan önce adamlarına baktı. İşte o an gelmişti. Beklediği an gelmişti. Bu, Devin'in dünyasının başına yıkılacağı andı.

"Hazır mısın?"

"Aletine kıyma makinesi kullanamayacağıma emin misin?" Seth şeytani bir sırıtışla sordu.

Alex kıkırdadı. "Ne kadar cazip olsa da, biraz dağınık olur."

Diğerleri usulca gülerek gerginliği yatıştırdı.

Derin bir nefes daha aldı, yüzünü gizlemek için kapüşonunu başına geçirdi ve kapıları dramatik bir edayla iterek açtı. Girişini herkesin gördüğünden emin olabilirdi.

Kapıdan içeri adımını attı ve Devin'in ellerini başının yarısına kadar kaldırmış, donmuş bir halde durduğu platforma doğru yavaşça yürüdü. Anna, Devin'in sandalyesinin yanına büzülmüştü, morluklar bu sabah olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Alex yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı. Alex platformun kenarından birkaç adım ötede durdu ve yukarı baktı. Devin'in yüzünün bir kısmını görebildiğini anlayabiliyordu çünkü yüzü olduğundan daha fazla grileşmişti.

Ellerini yavaşça indirdi ve çenesini kaldırdı. "Ne istiyorsun?" Alçak sesi kesinlikle yapmaya çalıştığı kabadayılığı yansıtamadı ve gözle görülür bir şekilde yutkunarak Alex'in arkasındaki siyah cüppeli adamlara baktı.

Alex kapüşonunu indirmeden önce hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Seni istiyorum." Ayaklarının dibindeki zemini işaret etti. "Dizlerinin üzerine çök."

Altmışınıc Bölüm

Anna odaya yayılan mırıltıları duydu ama başını kaldırmaya cesaret edemedi. Devin onu, en ufak bir itaatsizlik imasında bulunması halinde gelecek hafta boyunca hareket edemeyeceğinden emin olacağı konusunda uyarmıştı.

Ancak mırıltılar yükseldikçe vücuduna bir sıcaklık yayılmaya başladı. Devin'in bir şeyler söylediğini duydu ama ne dediğini anlayamadı. Sonra bir ses konuştu. Rüyalarındaki ses. Uyuyor muydu?

Olamaz, değil mi? Yukarı bakmaya korkuyordu. Muhtemelen sadece Wilhelm'di. Alex'in düşünceleri sabah uyandığından beri aklından çıkmıyordu ve bu sadece onun hayal gücü olmalıydı.

Ama sonra odanın içinde bir ismin konuşulduğunu duydu. *Alex*.

"Oğlunun ölüm şeklini beğendin mi Devin? Bunu özellikle senin için yaptım."

Anna nefesini tuttu ve başını kaldırdı. "Alex!" diye bağırdı ve ona doğru koşmak için ayağa fırladı.

"Dur!" Devin emretti ve kız dondu, neredeyse düşüyordu.

"*Karımın* bana gelmesini yasaklamaya nasıl *cüret edersin*?" Alex sert bir ses tonuyla sordu. Odadaki birkaç ses öfkeyle bağırdı.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye tükürdü Devin.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ölmüş olsaydım çok daha kolay olurdu, ama Anna'yı yok etmeden beni öldüremezdiniz, bu yüzden beni pusuya düşürüp denklemden çıkardınız."

Odanın etrafındaki mırıltılar endişe verici bir seviyeye yükseldi ve Anna

Wilhelm, Vlad, Peter, Kurt, Tom ve Tommy'nin odanın önüne doğru yürüdüklerini gördü.

"Bu çok saçma! Bunu kanıtlayamazsınız. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?" "Babamdan yardım aldın," dedi Vlad, sesini yükselterek Odanın her yerinde. "Ben bile yardıma çağıldım, Alex'in bir tehdit olduğuna inandırıldım."

"Bana ihanet mi ediyorsun?" Devin hırladı.

Vlad, "Bunu büyük bir yanlışlı düzeltmek olarak görüyorum, Devin," diye cevap verdi. "Tom mu?" Devin, arkadaşının böyle bir şey yapacağı düşüncesiyle açıkça sarsılmış bir halde, "Tom mu?" dedi.

ona karşı taraf tutmak.

"Ülkemizi mahvediyorsun, Devin. Bunun olmasına izin veremem."

"Anna'ya söyle Devin," dedi Alex kısık bir sesle. "Herkes nasıl Petersburg'da tuttunuz ve planlarınızı ilerletmek için karımı kullandınız."

Alex konuşmaya devam etti ama Anna sadece ona bakabildi, kalbi ona uzanıyordu. Alex ona baktı ve öyle sevgi dolu bir bakış attı ki Anna ağlamaya başladı.

Sözcükler kafasına dank edince yavaşça dönüp Devin'e baktı.

Devin sevgili Alex'ini ondan almış, ona işkence etmiş, onu kullanmış ve-

Anna'nın çenesi sıkıştı ve görüşü beyaz bir öfke ışıyla kör oldu. Ellerini yumruk yaptı ve ilkel bir öfkeyle çığlık attı.

Alex, Anna'nın ağzından çıkan çığlık karşısında irkildi. Bütün oda dondu kaldı ve bütün gözler ona döndü. Onun önünde neredeyse öfkeden kudurduğu gece olduğu gibi titriyordu. Devin'e doğru döndüğünde göz bebekleri kayboluyor ve gözleri parlamaya başlıyordu.

Devin dönüp ona baktı ve gözleri dehşet içinde açıldı. "Siktir," diye fısıldadı ve ondan uzaklaşmaya başladı. Devin geriye doğru yürürken kadın da ileriye doğru yürüdü ve Devin cüppesine takılıp kışının üzerine düşerken çığlık attı.

Alex, Devin'in kız gibi çığlığı karşısında gülümsemesini bastırdı. Anna'nın onu öldürmesine izin veremeyeceğini biliyordu ama Devin'in dehşetinden gerçekten zevk alıyordu.

"Bana yardım et," diye fısıldadı Devin, kocaman gözlerle Alex'e bakarak. "Lütfen. Beni öldürecek."

"Ona gösterdiğin merhameti ben de sana göstereceğim."

Anna ona doğru yaklaşıp üzerinde dururken Alex, Devin'in gözlerindeki yaşları gördü. Ve sonra başını salladı.

"Anna, dur!" Devin emretti ama Anna onu duymazdan geldi ve yüzünde hınzır bir gülümseme oluştu. Anna onun yanında diz çöktü ve saçlarını okşamak üzereydi ama bunun yerine elini onun alına koydu ve gözlerini kapattı.

Devin çığlık atmaya başladı. Kolları ve bacakları jelatin gibi titriyordu.

"Noooooooo!" diye bağırdı ve korkunç bir acı çekiyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı.

Anna elini çekti ve gözlerini kırpmadan ona baktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Devin çığlık atmaya ve çırpınmaya devam etti.

"Onu durdurmalısın, Alex."

Alex arkasını döndüğünde Sebastian'ın arkasında durduğunu gördü.

"Onu öldürecek ve bunun olmasına izin veremezsin. Onu öldürmek onu kıracaktır."

Alex kaşlarını çatı ama Sebastian'ın haklı olduğunu biliyordu.

Devin özellikle kan dondurucu bir çığlık attıktan sonra Alex doğruldu ve Anna'ya doğru yürüdü.

"Anna," dedi sert bir ses tonuyla. Anna onu görmezden geldi.

"Anna, bırak onu."

Kadın onu görmezden geldi ve adam derin bir nefes aldı.

"An-na!" diye bağırdı, sesi odanın duvarlarında ve tavanında yankılandı.

Ona baktı ve ürkütücü zümrüt gözlerini kısıtı. "Bırakın onu."

Gözleri daha da kısıldı.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Kadın hırladı ama Devin çırpınmayı bıraktı ve göğsünün kabarması dışında hareketsiz kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle, gülümseyerek.

Adam platforma çıktı ve Anna gözlerini daha da kısarak tekrar hırladı. "Anna. Otur."

Gözlerinde sert bir bakışla yeri işaret etti ve ona baktı.

Başını salladı, göz temasını kesmeye çalıştı ama başaramadı. "Otur," diye tekrar emretti, bakışlarını yoğunlaştırarak. Kadın tek dizinin üzerine çöktü, gözlerini kısarak ona baktı.

Ona bakmaya devam etti ama ne geri adım attı ne de gözünü kırptı. Birdenbire ona doğru hamle yaptı ve adam onun bileklerini yakalayarak sıkıca tuttu. Kahretsin, çok güçlüydü. Bileklerini tuttu, kol kasları onun ellerini ve tırnaklarını uzakta tutmak için zorlanıyordu. Kadın ona dişlerini gösterdi ve hırladı.

Gözleri kısıldı ve onaylamaz bir şekilde ona baktı. "İtaatsizlik ediyorsun," dedi yavaşça ve kararlı bir şekilde. "Bu davranış kabul edilemez. Efendine saldıramazsın. Şimdi otur." Sesini eşit ve sert tuttu, Göz temasını hiç kesmedi. Kadın tekrar hırladı ve gözlerini kısıtı.

taktik değiştirmesi gerektiğini fark etti. En başta öfkelenmesine neden olan şey ona zorbalık etmekte. şimdi ihtiyaçı olan şey sevgiydi.

"Anna, aşkım," dedi, onu hızla çevirerek kollarının arasına aldı, elleri hâlâ bileklerinde kilitliydi. Anna ona doğru gerindi ama kurtulamadı. "*Schatzi*," diye fısıldadı kulağına. "Bana geri dön, hazinem. Benim için ne olduğunu hatırla. Benim için ne kadar Seni seviyorum."

Vücudunun değiştiğini, nefes alış verişinin düzleşmeye başladığını hissetti. Ellerini bırakıp gözlerindeki sevgiyi görebilmesi için onu çevirdiğinde her şeyi riske attığını biliyordu. Alex ona kalbini açtı, sevgisini hissetmesini istedi.

Onu rahatlatmak ve şaşırtmak için geri adım attı, sonra topuklarının üzerine oturdu, ellerini kalçalarına koydu, başını itaatkâr bir pozda eğdi.

Alex, Anna'nın vücudu gevşeyene kadar onun üzerinde durdu, sonra diz çöktü ve gözlerini görmek için başını kaldırdı. Hâlâ öfkeliydiler ama göz bebekleri yeniden belirmeye başlamıştı. Yere, onun yanına oturdu ve onu kucağına çekti. Onu nazikçe salladı ve onunla Almanca konuşurken saçlarını okşadı. Kız her zaman onun sözlerine karşılık veriyor gibiydi. Daha önce de anadilini konuşmuştu ve bu sefer de farklı değildi. Birkaç dakika sonra kızın bedeni adamın kollarında sarktı ve kısa bir süre sonra tamamen rahatladı. Yere baktı ve onun uyuduğunu gördü.

Alex etrafına bakındı ve kardeşinin yakınlarda olduğunu gördü. "Kurt, lütfen onu tutar mısın?"

Kurt başını salladı ve koşarak yanına geldi. "Bana saldırmayacak, değil mi?" Alex gülümsedi. "Hayır. Muhtemelen sabaha kadar uyuyacak."

Kurt onu kollarına aldı ve platformun uzak tarafına taşıdı, kucaklayıp şakağından öptü. Alex bir süre küçük kardeşinin onu sevmesini izledi ve sonra Devin'e döndü.

"Bunu senin için yapmadım," dedi ve adamı kabaca ayağa kaldırdı Devin donuk gözlerle ona bakarken Alex de Anna'ya baktı. Ona ne yapmıştı?

"Onu bana ver," dedi Sebastian. "Sen yapman gerekeni yap."

Alex onu Ölümsüz'ün kollarına bıraktı ve odadaki gözlerini dikmiş bakan adamların ve birkaç Yaşlı Hanımefendi'nin önünde durdu. "Ben Alexander Kunze Herzog von Hesse, Hesse ve Thuringia'nın Yaşlısı Wilhelm Kunze Herzog von Hesse'nin oğluyum. Kardeşimin elinde tuttuğu güzel kadın benim değerli eşim, Anna Kunze Herzogin von Hesse'nin kızı.

Trevor ve Anya Perkins. Ben de bir Kardeşlik suikastçısıyım. Ekibim Kara Kartallar olarak bilinir."

Odada bir mırıltı daha yükseldi. Pek çok suikastçı ve bildiği kadarıyla aynı zamanda bir suikastçı olan tek Yaşlı-Oğul'du.

Wilhelm, oğlunun kalabalığa asalet ve güvenle hitap etmesini gururla izledi. Takımının adını vererek kendisini savunmasız bırakıyor ama aynı zamanda bu salondaki herkesin şu anki çağın en iyi Kardeşlik Suikastçısına baktıklarını bilmelerini sağlıyordu. Her şeyi açıklamanın başka bir yolu yoktu.

"Karımın babası bir Ölümsüz, ama o bir Yaşlı Metres olmak için doğmadı. Ebeveynleri arasındaki sevgiden doğdu ve Trevor'ın onun normal, sevgi dolu bir yuva olarak kabul edilebilecek şeyler dışında hiçbir şey bilmesine niyeti yoktu."

Sebastian tarafından canlandırıldığı anlaşılan Devin ayağa kalkmak için mücadele etti ama Sebastian onu yerde tuttu.

"Anna doğduğunda Devin, Anna'nın bu yılın başlarında öldürülen koruyucusu Jack Koslov'un yardımıyla onu kendine ait kılmak için eski bir yöntem kullandı." Alex Devin'e baktı. "Anna, Devin'in kendisine tecavüz etme girişimiyle öfke nöbetlerinden birine girdiğinde Devin tarafından öldürüldü."

Devin'in gözleri büyüdü ve sonra eski arkadaşına küçümseyici bir bakış atan Tom'a baktı. Wilhelm, Tom'un Devin'e Jack'in mafyanın elinde öldüğünü söylediğini biliyordu.

"Trevor Devin'den şüphelenmeye başladı, ancak bir şey yapamadan Devin bir araba kazasına neden oldu, Anya'yı öldürdü ve Trevor'ı uzaklaştırdı. Anna, on altıncı yaş gününe kadar kendisini taciz eden vasisinin himayesine girdi."

Odada mırıltılar duyulmaya başlamıştı ve hiçbiri Devin'in lehine değildi.

"Trevor, çaresiz bir şekilde babamla irtibata geçti ve ondan yardım istedi.

Babam bana bundan bahsetti ama aptallığım yüzünden babamın isteklerine karşı geldim ve Anna'yı kurtarma fırsatını kaçırdım." Wilhelm, Kurt'ün kollarında uyuyan Anna'ya sevgiyle bakmak için dönmeden önce Alex'in yanaklarının hafifçe kızardığını gördü. Birisi ona bir battaniye getirmişti ve Kurt'ün göğsüne sokulmuştu.

Alex devam ederken sesi hafifçe çatallaştı. "Devin, Anna'yı on altıncı yaş gününde kendi çocuğu olarak aldı ve Anna daha sonra vasisi tarafından inanılmaz derecede kötü muamele gören bir evde yetiştirildi. Jack, Devin'in Kızıl Kızları'nı eğiten özel bir eğitmeniydi. Anna'yı da bizim Kızıl Kızlarımızın eğitildiğine benzer, ancak çok daha acımasız bir şekilde eğitti. Yirmi yaşına geldiğinde Devin'e teslim edildi."

Alex gülümseyerek Wilhelm'e baktı. "Her zaman bilge olan babam bunu biliyordu ve ilk eşim öldüğünde beni San Francisco'ya yönlendirdi. Anna'nın doğum günü yaklaştığında babam beni ziyaret etti ve çeşitli koşullar sayesinde Devin'in onu Devin'e ve bana bağlayan bağlanma ritüelini gerçekleştirmesine müdahale edebildik. Niyetim yarı ölümsüzü zalim bir kaderden kurtarmak için araya girdi. Ona aşık olmayı beklemiyordum."

Odadaki adamlar hafifçe güldüler. Devin'in yüzü aciz bir öfkeyle kıpkırmızıydı.

"Geçmişteki hatalarımı telafi etmeye kararlı bir şekilde, onu Devin'in elinden kurtarmanın bir yolunu bulmaya koyuldum. Yoğun bir araştırmadan sonra, karı koca arasındaki bağın çok güçlü olduğunu keşfettim, muhtemelen bir Oğul olarak ben ve bir Yaşlı olarak Devin arasındaki güç farkını dengeleyecekti."

Alex sağ elindeki evlilik yüzüğünü çevirdi. "Anna ve ben o yılın sonunda Almanya'da evlendik ve San Francisco'ya döndük. Ne kadar istesem de, Devin'in Anna'ya saygılı davrandığı sürece ona sahip olmasına asla engel olmadım. Planım onu ikimizden de kurtarmanın bir yolunu bulmaktı."

Birkaç dakika sessiz kaldı, birkaç kez yutkundu. "Dört buçuk yıl önce Vitaly Asimov tarafından bir iş için çağırıldım. Sevgili gelinimle sadece birkaç aydır evliydim." Anna'ya doğru eliyle işaret etti. "Gitmezsem, bir Kardeşlik Suikastçısı olarak görevimi yapmayı reddettiğim için kesinlikle öldürüleceğimi biliyordum. Bu yüzden ikimize de karşı gelerek gittim. içgüdüleri."

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladık ve St. Petersburg'a gittik ama hedefin şehrine gittiğimizde pusuya düşürüldük. Hayatta kaldık ama yakalandık ve Vitaly'nin evine götürüldük. Vlad o sırada oradaydı ve sözlerimin doğruluğuna tanıklık edebilir." Alex Vlad'a baktı, o da başını salladı.

"Dört yıl boyunca Devin'in emriyle orada hapsedildik. Anna ile aramızdaki bağ nedeniyle beni öldüremedi, bu yüzden beni denklemden çıkardı ve sevgili gelinim de dahil olmak üzere herkese ekibimin ve benim öldürüldüğümüzü söyledi."

Sebastian'ın sıkı pençesine tutunan Devin, Alex konuşurken etrafındaki her şeyin yıkıldığını hissetti. Alex, Devin'in Anna'yı nasıl kullandığını ve daha güçlü olmak için onun güçlerini nasıl tükettiğini anlatırken dünyanın Yaşlıları ona onaylamaz bir şekilde baktı. Onlara Anna'yı nasıl istismar ettiğini ve sonunda onun kontrolünü nasıl ele geçirdiğini anlattı.

Onun kaçıışıyla ilgili gerçeği öğrendi. Tom ve Vlad tarafından nasıl ihanete uğradığını. New York'tayken Tom'un onu bulmasını nasıl engellediğini.

Şimdi ne yapabilirdi ki? Oğlu ölmüştü, görünüşe göre Alex'in eliyle. Oda ona karşıydı. Umabileceği en fazla şey, diğer İhtiyarların gözetimi altında İhtiyar statüsünü korumaktı. Onu görevinden almazlardı... değil mi?

Sonunda Alex konuşmayı kesti.

Oda, kendi aralarında konuşan adamların alçak gürültüsüyle doldu. Birkaç dakika sonra Shaw ayağa kalktı ve Alex'e yaklaştı. Bir süre onu inceledi ve sonra Devin'e baktı.

"Bunlar ciddi suçlamalar Devin. Bunların doğruluğunu inkâr ediyor musun?"

Devin kendini topladı ve Sebastian'ın ellerini sıktı, bunu sadece Ölümsüz izin verdiği için yapabildiğini biliyordu. "Burası benim ülkem. Diğer Amerikalı Yaşlıların onaylamadığı çok az şey yaptım. Yaptığım şeyle ilgili bu kadar ciddi bir sorunları varsa, bunu söylemeleri gerekirdi. bir şey."

"Ve öldürülme riskini mi alayım?" Brandon ayağa kalktı. "Gerçekte neler olup bittiğini öğrendiğimizde çok güçlüydün."

Devin alay etti.

Tom, "Anna'yı muhalifleri manipüle etmek için kullandın, Devin," dedi. "Kendi Yaşlılarınızı mı manipüle ettiniz?" Shaw sordu.

Devin çenesini kaldırdı. "Yapılması gerekeni yaptım. Bunu yapmaktan korkmadım." Shaw'a ters ters baktı. "Burası Amerika. İstedığımızı yaparız."

Shaw yavaşça, "Bu doğru," dedi. "İyi. Sana ne olacağına Amerikalı Yaşlılar karar verecek."

Devin birdenbire Alex'e neden diğeri Yaşlıları öldürme görevinin verildiğini anladı.

Bölüm Altmış Bir

Piç kendini savunmaya çalışırken Alex kayıtsızca Devin'e baktı. Adamın gözlerinde belirmeye başlayan panikten zevk aldığını belli etmemeye çalıştı.

Amerikalı İhtiyarlar konuyu tartışmak üzere platformun yan tarafına geçtiler. Şüphesiz yaşlı İhtiyarlar genç olanları en iyi hareket tarzı konusunda ikna edebileceklerdi. Değilse, o zaman İhtiyar olmayı hak etmiyorlardı.

Kurt'ün Anna'yı kucağına almış yüzünü okşadığını gördü ve yanına oturmak için yürüdü. "O nasıl?" diye sordu usulca.

"Mışıl mışıl uyuyor," diye yanıtladı Kurt, ona bakarak ve onu okşayarak Saç.

Kardeşine karşı bir duygu kabarması hissetti. ona iyi bak, kardeşim."

Kurt şaşkınlıkla ona baktı. "Onu çok incittim."

"Ve o seni affetti. Ama yapabildiğin zaman, çok iyi ona bakmışsın. Aaron bana, ben kaybolduktan sonra katatonik haldeyken onunla nasıl ilgilendiğini anlattı."

Alex döndüğünden beri iki kardeş Anna hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı.

Bu Kurt için hassas bir konuydu ve Alex onun duygularına saygı duyuyordu. Ama kardeşinin nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu.

Kurt dudaklarını birbirine bastırdı. "Gretchen'dan boşandım, böylece onu."

"Biliyorum. Gretchen'dan kurtulmak büyük bir kayıp değil." Duygular parladı

Kurt'ün gözleri Alex'i şaşırttı. "Onu hâlâ önemsiyor musun?"

Kurt omuz silkti. "Evlendiğimizde onu seviyordum. Bekar bir baba olmak yalnızlık."

"Onu hâlâ seviyor musun? Yoksa sadece yalnız mısın?"

Kurt acı dolu bir ifadeyle Alex'e baktı. "Onunla işleri yoluna koymaya çalışmak benim için sorun olmazdı ama ona güvenebilir miyim bilmiyorum."

Alex başıyla onayladı. "Anna isterse, Almanya'ya dönmeden önce Fındıkkıran'a kadar New York'ta kalacağız. Belki sen de bizimle kalabilirsin. Birkaç iyi arkadaşı var."

Kurt omuz silkti. "Belki."

Alex gülümsedi. "Jasmine bile değişti. Aslında oldukça iyi bir kız."

Kurt kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?" "Sebastian geçmişteki bazı acıları iyileştirdi."

Kurt bir an için düşünceli görünüyordu. "Anna'nın arkadaşı Stefanie'nin hep güzel olduğunu düşünmüşümdür."

Alex güldü. "Öyle. Sadece Anna'ya iyi davranmalısın. Ona karşı çok korumacıdır."

"Biliyorum. Beni son gördüğünde bana bağırdı."

Alex daha da sert güldü. Stefanie'nin de öyle yaptığını görebiliyordu. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

Alex başını kaldırdığında babasının gözlerinde eğlenceyle yaklaştığını gördü. "Kurt'ü Anna'nın arkadaşlarından biriyle tanıştırmaya çalışıyorum."

Wilhelm sırtıttı ve başını salladı. "Oğullarım....." Çömeldi ve Anna'nın başını okşadı. "Sence uyandırılmalı mı?" "Bunu yapmak doğru mu?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Ne olacağını görmeli. Anılarını serbest bırakacağım." Wilhelm elini kızın başına koydu ve gözlerini kapattı.

Anna'nın gözleri yavaşça açıldı ve etrafındaki üç Alman yüze baktı. Gözlerini kırpıştırarak yönünü bulmaya çalıştı ve her birini inceledi endişeli bir yüz. Gözleri Alex'e odaklandı ve gülümsedi. "Alex..."

Adamın sırtışı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ve onu kollarına çekip doyasıya öptü. "*Oh, mein Schatzi,* " diye mırıldandı dudaklarına karşı.

"Son birkaç hafta sensiz tam bir işkenceydi."

Zihni son haftalardaki olayları yavaş yavaş sıralıyordu. "I oldu..." Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Devin yerde oturuyordu ve Sebastian başında dikilmiş, yenilmiş görünüyordu. "O... o beni buldu.... I."

Başını kaldırıp Alex'e baktı. "Buradayken neden seni hatırlamadım?"

"Vati anılarını bloke etti, böylece Devin'e Ben."

Wilhelm onun elini tutarak, "Bağışla beni *Liebling*, ama başka seçeneğim yoktu," dedi.

Anna başını salladı ve başını Alex'in göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. *Güvenli*.

Gözlerini açtığında Kurt üzgün gözlerle onu izliyordu ve oturdu ve ona doğru uzandı. Şaşkınlıkla Alex'e baktı ve Alex kollarını onun etrafında gevşetti. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını onun boynuna doladı. "Seni her zaman seveceğim Kurt," diye fısıldadı ona sıkıca sarılarak. Kurt onu sertçe sıktı. "Sana hayatımı borçluyum," dedi usulca, tam da bu odada tanıştıkları geceyi hatırlayarak. O gece her şey değişmişti.

Onu birkaç dakika tuttuktan sonra serbest bıraktı ve nazikçe Alex'in kollarına geri itti. "Ait olduğun yer orası, her ne kadar Her zaman kalbimin bir parçasını tutacaksın." Başını öptü ve sonra ayağa kalkıp Peter ve Tommy'nin durduğu yere doğru yürüdü.

Anna Alex'in göğsüne sokuldu ve yüzünü onun yumuşak beyaz bornozuna gömdü. Alex battaniyeyi onun etrafına sardı ve onu sıkıca tutarak hafifçe salladı. Wilhelm onun başını öptü ve Alex'in omzunu sıvazladı, sonra da Vlad'ın yanına gitti. Tom Amerikalı Yaşlılarla birlikteydi ve hâlâ derin bir tartışmanın içindeydiler.

"Nasıl hissediyorsun, *Schatzi*?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

"Harika..." diye mırıldandı. Yeniden Alex'in kollarında olmak cennet gibiydi.

Kıkırdadı. "Yaralarını kastetmiştim."

"Oh." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve adam onu sıktı. "İyi hissediyorum. Yorgunum." "Canın acıyor mu?"

"Mmm. Biraz. Yine de fena değil."

"İşimiz bittiğinde, New York'a dönmeden önce burada birkaç gün geçirmek ister misin? Eski evimizi görebiliriz."

Anna gülümsedi. "Evet, çok isterim."

Yirmi dakika sonra Anna yine neredeyse uyuyordu ama Amerikalı Yaşlılar "Devin Sorunu"nu tartışmayı bitirmiş gibi göründüklerinde doğruldu. Tom platformun ortasına gidip ellerini havaya kaldırdı ama daha konuşmadan bir ışık parlaması oldu ve aralarında Kaveh ve Val'in de bulunduğu birkaç Ölümsüz belirdi.

Anna bir inilti çıkardı ve Alex onu göğsüne sarıldı. "Sana zarar vermeyecekler, Anna," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Ama bak."

Anna kaşlarını çatarak Alex'e baktı ama onun baktığı yere, Ölümsüzler grubuna baktı. Nefes nefese kaldı. "Baba?" Alex'in kollarından fırladı ve babasının kollarına koştu.

Trevor ona sıkıca sarıldı. "Ah, Anna. Benim Anna'm."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Burada mısın? Kalabilir misin?"

"Özür dilerim tatlım. Sadece diğerleri burada olduğu sürece kalabilirim." Kristal mavisi gözlerine baktı ve ona bir gülümseme verdi.

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Annene çok benziyorsun," diye fısıldadı.

"Bana öyle söylendi," dedi Anna sırtarak.

Sırıttı ve sonra Alex yaklaşırken başını kaldırıp baktı. Selamlaşmak için el sıkıştılar.

"O gece seni ve Anna'yı hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Trevor." Anna'ya kederli bir bakış attı. "Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Trevor gülümsedi. "Sadece onu sev. Tek isteyebileceğim bu." "Seviyorum. Hem de çok."

Alex onun elini sıktı.

Anna'nın o güne kadar gördüğü en büyük Ölümsüz platformun ortasına çıktı. Kaveh ve Alex'ten daha uzun ve daha genişti, siyah saçları ve kristal mavisi gözleri vardı. Kenarları altınla süslenmiş beyaz bir tunik giymişti.

elmaslardan yapılmıştı ve aynı anda hem yaşlı hem de genç görünüyordu. Biraz daha küçük ama yine de devasa olan iki Ölümsüz, benzer şekilde giyinmiş ama siyahlar içinde iki yanda duruyordu.

"Ben Kronos, Ölümsüzlerin babasıyım," dedi büyük olan, Anna'nın göğsünde yankılanan güçlü bir sesle. "Ölümsüz dostlarımızın yaptıklarını duyduk. İşimize karışmadığı sürece insanların yaptıklarını yargılamayız. Ama Ölümsüz dostlarımızı yargılıyoruz ve Kaveh, Val, Chiron ve Skaron hakkında hüküm verdik. Hem kızımızı istismar ettikleri için hem de bir insanın yasak ritüelleri yerine getirmesine ve insanlar ile Ölümsüzler arasındaki kutsal anlaşmaya aykırı hareket etmesine izin verdikleri için."

Odadaki herkese aynı anda bakıyor gibi görünerek etrafına bakındı. "Siz insanların bunun olmasına nasıl izin verdiğinizden hoşnut değiliz. Kızlarımız size çabalarınızda yardımcı olmak için birer armağan ve siz buna seyirci kaldınız ve bu insanın," diyerek Devin'i işaret etti, "onu en kötü şekilde istismar etmesine izin verdiniz." Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Yüzyıllardır böyle bir şey görülmedi ve bu çok alçakça. Yasak kitaplara sahip olanlar

ya da kızlarımızı dünyanızdan uzaklaştırıp sizi kendi yıkımınızla baş başa bırakacağız." Kronos Anna'ya baktı. "Gel kızım."

Anna titreyen bacaklarıyla devasa Ölümsüz'e doğru yürüdü ve ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

Alex, Anna'nın Kronos'un ayaklarının dibinde diz çöküşünü izledi. Ona ne yapacaktı? Onu kendisinden uzaklaştıracak mıydı? Onu koruyamadığı için mi? *Oh, lütfen aşkımı benden alma.*

Kronos'un mavi gözleri Alex'inkilerle buluştu ve Alex gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu. Bakışlar o kadar yoğunlu ki geri adım atmasına neden oldu. Ölümsüz'ün bakışları Devin'e döndüğünde rahat bir nefes aldı. Kronos ona bakarken Devin titredi.

Kronos tekrar Alex'e döndü. "Fırsatın olsa kızımızı serbest bırakır mıydın?"

"Evet. Yapardım."

"Seni terk edebileceği anlamına gelse bile mi? Evlilik bağına da geri alabilirim."

Alex boğazında oluşan yumru karşısında yutkundu. Gözleri yaşlarla doldu ve göğsüne kör bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Anna'yı tekrar kaybetme düşüncesi dayanılamayacak kadar ağırdı. İri yeşil gözleriyle kendisini izleyen Anna'ya baktı.

Ya Kurt'ü seçseydi? Ya da Hugo'yu? Eğer özgür olsaydı, artık onun yanına ait olmadığına karar verebilirdi. Hayır demek çok cazipti, çok cazipti. Onu olduğu yerde, onunla tutmak. Ama başka biriyle birlikte olmak istiyorsa onu kendisiyle birlikte olmaya zorlamak ister miydi?

Hayır. Onun kendisini seçmesini istiyordu, zorlamasını değil. Onu kendisiyle kalmaya zorlayamayacak kadar çok seviyordu. *Eğer bir şeyi seviyorsan, bırak gitsin.*

.....Sadece

Bu sefer gerçekten özgür olacaktı. Sonunda onu seçeceğini bildiği için hiçbir güvenlik ağı yoktu. Onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Alex derin bir nefes aldı ve çenesini Kronos'a bakacak şekilde ayarladı. Gözleri yaşlarla doldu ve kalbi sızladı. "Evet. Onu kaybedeceğim anlamına gelse bile özgür olmasını seçerdim."

Kronos başını salladı, yüzü esrarengizdi ve Anna'nın önünde durmaya gitti. Diz çöktü ve onunla usulca konuştu. Alex onun ne dediğini duyamıyordu ve olduğu yerde kalabilmek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Devin herhangi bir şeye uzun süre konsantre olmakta zorlanıyordu. Aklına dehşet verici görüntüler gelmeye devam ediyor ve her birinde ürperiyordu. Anna zihnini yırtıp açmış ve ona yaptığı her şeyi kendi bakış açısından göstermişti. Eğer Alex onu durdurmasaydı, Devin kesinlikle ölmüş olacaktı. Ona attığı her kırbacı, her duygusal yarayı, her kalp kırıklığını hissetti. İnsan beyni tüm bunları zar zor kavrayabiliyordu.

Kendisini savunmak için her şeyini ortaya koyması gerekmişti. ve bir kez daha toparlanmaya çalışmak için çok az enerjisi vardı.

Şimdi Ölümsüz Baba'nın Anna'yla konuşmasını izliyordu. Alex ona onun özgür kalmasını istediğini söylemişti. Devin'in soruya cevap verme hakkı yok muydu?

"Hayır, Devin. Yapamazsın." Sebastian sert bir muhafız gibi onun başında dikiliyordu. "Ona sahip olmayı hak etmiyorsun. Kendini kanıtladın... değersizsin."

Devin gözlerini kıstı ama sonra içini çekti. Öfke onu hiçbir yere götürmeyecekti. Birden kendini çok yorgun hissetti. Başını ellerinin arasına aldı ve bekledi.

Wilhelm, Kronos'un Anna'yla konuşmasını izlerken Alex'in gözlerindeki kederi gördü. Alex onu çok seviyordu ama Wilhelm, Alex'in onu bırakmaya razı olmasından gurur duyuyordu. Bu, Alex'in nasıl bir adama dönüştüğünü açıkça gösteriyordu ve Anna'nın kaybına üzülse bile onunla gurur duyuyordu. Bağlar koptuğunda Anna da artık Wilhelm'e ait olmayacaktı. Ama bu onun Devin'den kurtulması anlamına geliyorsa, o zaman buna değerci. Kendi kalbindeki acıya rağmen.

Kronos ayağa kalktı ve Anna'nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Tom'a başıyla işaret etti. Kronos Anna'yı sahnenin kenarına götürdü ve beklentiyle Tom'a baktı.

Tom Ölümsüz'e gergin bir bakış attı ve ardından üzüntüyle Devin'e baktı. "Devin, sen benim en eski dostlarımdan birisin ama bu yolda devam etmene izin veremeyiz. Bencilliğin ülkemize zarar verdi ve tüm dünyayı etkileyecek şekilde yayıldı. Biz, Amerikalı Yaşlılar, seni Yaşlı pozisyonuna layık görmüyoruz. Gelin ve biz sizi pozisyonunuzun sembollerinden arındırırken diz çökün."

Sebastian Devin'in ayağa kalkmasına yardım ederken çok sayıda mırıltı duyuldu.

Devin kaçmak istercesine sarsıldı ama Sebastian'ın elleri omuzlarındaydı.

engelledi. O kadar kötü titriyordu ki platformun ortasına kadar güçlükle y r yebildi. "Yapma bunu Tom. Lütfen yapma. Ben dersimi aldım. Yapmayacağım-"

"Hayır, Devin. Artık çok geç."

Tom cüppesini çıkarıp onu tüm odanın önünde çırılçıplak bırakırken Amerikalı Yaşlılar etrafını sardı. Javier, Devin'in Yaşlı yüzüğünü parmağından çıkardı ve Brandon tel makasına benzeyen ama daha kalın bir alet üreterek Tom'a uzattı.

Wilhelm ne olacağını anlayınca irkildi. Devin'in sikindeki piercingler  ıkarılacaktı. Kendisinininkilerin ne kadar iyi oturduğunu bildiğinden, bunun acısız olacağını hayal bile edemiyordu. Tom Alex'e döndü ve alet. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Alex kaşlarını kaldırdı ve Wilhelm'e baktı. Bir yabancının piercinglerini çıkarmasına izin vermek gerçek bir hakaret olurdu, dahası yabancı bir Elder-Son'un. Devin için bundan daha aşağısı olamazdı.

Wilhelm başıyla onayladı ve Alex aleti Tom'dan aldı.

Tom ona döndüğünde Alex şaşırdı ama görevi memnuniyetle kabul etti. Devin'in delinmesini yakından izlemek çok keyifli bir görev olacaktı.

Aleti Tom'un elinden aldı ve Devin'in önüne çömeldi. Yaşlılar Alex çalışırken onu sabit tutmak için kollarından ve başından tutarken Devin'in gözleri büyüdü.

Alex, yakında eski Elder'ın sikini tutarken usulca, "Onu kesmeliyim," diye homurdandı. "Ama bu çok kolay bir ceza olurdu. Karıma yaşattığın acının bir benzerine katlanmalısın."

Alex aleti sikinin tepesindeki ilk deliğe yerleştirirken Devin'in inlediğini duydu. Eğlence gözlerini aydınlattı. "Sana merhamet göstereyim mi?" Sıktı ve metalin kırılma sesini duydu, deliciyi çekip çıkardı ve yere bıraktı. Onu kesmedi. Böyle bir niyeti yoktu ama Devin'in bunu bilmesini istemiyordu.

Devin titriyordu. Boğuk bir sesle, "Lütfen," diye yalvardı. "Bana zarar vermeyin."

Alex aleti bir sonraki deliğe yerleştirirken hınzırca sırtıttı. "Anna'm bunu sana kaç kere söyledi?" şak. Devin bu sesle sıçradı. şak. şak. Piercingler teker teker çekildi ve yere.

Normal piercinglerin hepsi gittiğinde, Alex sivri uçları inceledi. "Bunu nasıl çıkaracağız?"

Devin'in yüzü tekrar griye döndü ve dik durmasının tek nedeni diğer adamların onu kavramış olmasıydı. Alex bunu acı çekmeden çıkarmanın bir yolu olmadığını hissediyordu. Yön bulmak için Tom'a baktı.

Tom başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Hepsinin çıkarılması gerekiyor," dedi.

"Oh, Tanrım!" Devin inledi. "Lütfen... sadece sivri uçları kes. Çekmeyin. Lütfen."

Alex tereddüt etti, Devin'in yalvarması yüzünden değil, onurlu bir adamın böyle bir şey yapıp yapmayacağını merak ettiği için. Aslında Devin'in sikini parçalamış olacaktı. Bu düşüncede kesin bir çekicilik vardı ama bu çetin sınavı kendini Devin'in seviyesine indirmeden atlatmıştı. Bu, kaçınmaya çalıştığı şeyi yapar mıydı?

Onu dikkatle izleyen babasına baktı ve başını salladı. Alex Kronos'a baktı, o da başıyla onayladı. Son olarak Anna'ya baktı.

Anna donmuş bir şekilde bakarken Alex'in Devin'in kolunu dikkatlice çıkarmasını izledi.

Devin yalvarıp sızlanırken piercingleri söktü. Alex onları söküp atabilirdi ama Devin'e merhamet gösteriyordu, Devin'in anlamadığı bir şeydi bu. Devin'in acıdan kaçınması konusunda ne hissettiğini bilmiyordu.

Devin ona ne kadar kötü davranmış olursa olsun, odanın önünde küçük düşürüldüğü için hâlâ üzgün hissediyordu. O kadar gururlu, kendinden o kadar emindi ki sızlanan bir karmaşaya dönüşmüştü. Ama aynı şeyi Alex'e de yapmıştı.

Alex'in kıskançlık ve güvensizlik anıları geri döndü. Kalbi Alex için acıyordu. Onu çok seviyordu. Kronos onu sadece kölelikten ve Yaşlı Hanım olmanın getirdiği yükümlülüklerden değil, evliliğinden de kurtarmayı teklif etmişti. O ve Alex, Alex onu Devin'den koruyabilsin diye evlenmişlerdi. Buna artık ihtiyaç kalmadığında, Alex onu hâlâ yanında isteyecek miydi? Karısı mı? Onu hala seviyor muydu?

Alex, Devin'in son piercingi hakkında bir şeyler mırıldandı, ona çok acı veren sivri uçlar. Alex'in tereddüt ettiğini ve yol göstermeleri için Wilhelm ve Kronos'a baktığını gördü. Alex iyi bir adamdı. Devin'i parçalara ayırmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen intikam peşinde koşmayan çok iyi bir adam.

Alex ona baktığında, gördüğü ve hissettiği aşk karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Kalbini ona açtı ve onun kendisine olan sevgisinin her

zerresini hissetti.

O anda Kronos'un aralarını bozmasına izin veremeyeceğini anladı. evlilik bağı. Onlar birbirlerine aittiler. Adam kadının bir parçasıydı ve kadın da onun parçasıydı. Onları ayırmak için. Kronos onları ayıracak kadar güçlü

İki nehir birleşip tek nehir mi oldu? Hangi su damlası hangi nehre aitti? Bunu bilmek imkânsızdı. Aynı şey ruhları, ruhları için de geçerliydi. Alex'i ondan ayırmak, kendisini de ayırmak anlamına gelirdi.

Anna Alex'e gülümsedi, ona duyduğu sevgiyi hissedebildiğini umuyordu. Gözleri yumuşadı ve ona nazık bir gülümseme verdi ve Anna onun bunu bildiğini anladı. Mutluluk içinde içini çekti.

Alex görevine geri döndü ve Devin'in sikinin tepesinin hemen altındaki metal banda uzanırken, Anna kısa bir süre acıyı hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Ağır çekimde, Alex'in eli yukarı doğru hareket etti ve korkunç bir yırtılma sesi duyuldu ve ardından Devin korkunç bir çığlık attı.

Anna yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapatarak Kronos'a yaslandı. Kronos onun omzunu nazıkçe sıktı. Devin'in acısını hissetmedi ve rahatladı. Gözlerini açtığı anda Devin yere yığılmıştı, Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyordu. Acılarında yalnızdı. Her zaman olduğu gibi.

Alex o korkunç metal parçasını Devin'in sikinden sökerken Devin'in çığlığını duymak hastalıklı bir haz veriyordu. Bu kesinlikle Devin'in Anna'ya defalarca yaşattığı acının sadece bir kısmıydı ama Alex sonunda Devin'i fiziksel olarak incitebildiği için tatmin olmuştu.

Alex yüzünde acımasız bir gülümsemeyle, Anna'nın sayısız kez aynı şeyi yapmasına neden olan, büzülmüş, titreyen, ağlayan adamın başında durdu. Devin muhtemelen bir daha asla seks yapamayacaktı ki Alex bunun uygun olduğunu düşündü. Adam işeyebildiği için şanslıydı.

Devin'in iniltileri dışında oda sessizdi. Tüm erkekler Devin'in derisinin yüzülmesini dehşet içinde izledi. Gelecekte benzer bir şey yapmayı düşünecek herhangi bir adam için bir uyarı.

Devin sustuğunda Kronos onun arkasında diz çöktü ve elini başına koydu. "Ölümsüz özü bedeninden çıkarıyorum. O gittiğinde, artık bir Yaşlı olmayacaksın."

Devin kaskatı kesildi ve tısladı, Alex'in tahminine göre Kronos onu Ölümsüz özünün her damlasıyla boşalttı. Kronos ayağa kalktığı anda Devin hareketsiz kaldı,

boşluğa bakıyor ve Alex'in onu öldürüp öldürmediğini merak etmesine neden oluyordu. Bir kez göz kırptı ve Alex onun hayatta olduğunu anladı.

Kronos Anna'ya döndü ve yanına gelmesini işaret etti. Anna geldi ve Ölümsüz ellerini onun başının üzerine koydu. "Seni kölelik bağlarından kurtarıyorum," dedi sessizce.

Alex kafasında keskin bir karıncalanma hissedince homurdandı. Devin yerde sarsıldı. Alex Anna'ya baktı ve onun yüzündeki güzel gülümsemeye kalbi kabardı.

Kronos, "Seni bir Yaşlı Hanımefendi olarak yükümlülüklerinden azat ediyorum," dedi. Sırada ne olduğunu anlayan Alex'in midesi çalkalanmaya başladı.

Kronos evlilik bağlarını koparacaktı. Gözlerini sıcağa karşı kapattı. gözyaşlarına boğuldu ve yumruğunu sıktı. Bağ koptuğunda, bu onun kalbini paramparça edecek miydi? Kesinlikle öyle görünüyordu.

"Önünüzde duran kadın özgür bir kadın," dedi Kronos yüksek sesle.

Alex gözlerini açtı ve Kronos'un gülümseyen, huzurlu bir Anna'nın arkasında durduğunu gördü. Alex'in düşün günlerinden tanıdığı Anna. O günü düşünmesine gerek yoktu. Çok fazla acı veriyordu.

"O artık bir Yaşlı Hanımefendi değil. O artık bir köle değil."

Kronos son darbeyi ne zaman indirecekti? Beklemek onu çıldırtacaktı.

"Bunu kabul ediyor musunuz?" Kronos odadaki erkeklere sordu. Odada her dilde onaylama sesleri duyuldu ve Anna sırtarak Kronos'a baktı. Ölümsüz Anna'ya şefkatli bir gülümseme verdi ve sonra onu Alex'e doğru yönlendirdi.

Alex hızla gözlerini kırptırdı ve çenesini yaklaşan kopmaya karşı ayarladı. "İşte özgür karın, Alex. Ona iyi bak."

Alex Kronos'a bakarken ağzı açık kaldı. "Ne?"

Kronos sırttı. "Sen değerli bir adamsın, Alex. Onu serbest bırakıp bırakmayacağını sorduğumda düşüncelerini gördüm. Sadece onu özgür bırakmaya istekli bir adam önümdeki bu değerli yaratığa layık olabilir." Derin bir kahkaha attı, sonra yumuşak, sevecen bir tonda ekledi, "Ayrıca, bağı koparmama izin vermezdi."

Alex, kendisine hayran bir gülümsemeye bakan Anna'ya baktı. "Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

Alex'in yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi ve onu belinden kavrayıp öyle sıkı tuttu ki kaburgalarını kırabileceğinden korktu.

Onu neredeyse aynı sıkılıkta tutuyordu.

"Ah, Anna'm. Benim değerli Anna'm." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken saçlarına doğru mırıldandı. Çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü.

"Ich liebe dich, mein Frau, mein Liebe, mein Leben. Seni seviyorum, karım, aşkım, hayatım."

Anna onun gözlerinin içine sevgiyle bakarak, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Benim kocam, benim aşkım, benim hayatım."

Sonsöz

Karanlıkta, kulak tırmalayan bir çığlık küçük odadan koridora, merdivenlerden aşağıya ve ana eve doğru yankılandı. Çığlıklar düzenli olarak atılıyordu ama kimse bunların susturulmasını istemiyordu. En azından şimdilik. Dehşet dolu sesle birlikte gelen bir tatmin düzeyi vardı.

Devin yatakta doğruldu, terden sıırıslıklam olmuştu, gözleri etrafta geziniyordu karanlık odada, acısının kaynağını arıyordu. Gömleği yağmur fırtınasında kalmış gibi ıslaktı; battaniyeler de öyle. Oda ter ve korku kokuyordu. Pencere her zaman açık tutulsa da hiçbir şey odayı bu kokudan kurtaramıyordu.

Yalnızdı. Aylardır peşini bırakmayan kabuslarla yalnızdı. Anna'yı ve bir Yaşlı olarak hayatını kaybettiği geceden beri.

Ne zamandır buradaydı? Günlerdir mi? Haftalar mı? Aylar mı? Yıllar mı? Fark eder miydi? Ölene kadar burada kalacaktı, Anna'nın anıları peşini bırakmayacaktı.

Uyumamak için elinden gelen her şeyi yaptı. kabusları uzaklaştırdı. Anna'nın zihnine yerleştirdiği kâbusları. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, sonunda uyku iradesini alt etti ve uyudu ve rüya gördü.

Ve çığlık attı.

"...Mutlu yıllar sevgili Anna...mutlu yıllar sana."

Arkadaşları ve ailesi ona şarkı söylemeyi bitirdiğinde Anna sırıttı. Bugün yirmi altı yaşına girmişti ve bu onun şimdiye kadarki en güzel doğum günüydü. Alex'e sarılıp mumları üflerken kalbi mutlulukla kabardı.

Kutlama, Kunze *Landgut*'un Anna'nın doğum günü için aşırı derecede dekore edilmiş yemek salonunda yapıldı. Alex, pek çok doğum gününü kaçırdığı için Anna'nın doğum günü için her şeyi yapmakta ısrar etmişti. O yapmıştı

Ona kaçırdığı her yıl için hediyeleri olduğunu söyledi ve gerçekten de şık odaya girdiklerinde köşede kocaman bir hediye yığını duruyordu.

Sadece Alex'in ailesi değil, Aaron, Seth, Tony, Greg ve Stefanie de kutlama için oradaydı. Stef de sık sık evdeydi. O ve Kurt birkaç hafta önce nişanlanmışlardı. Kurt, Fındıkkıran sırasında New York'ta Anna ve Alex'in yanında kalmıştı ve Anna'nın hoşuna gidecek şekilde, Stef'le birbirlerine aşık olmuşlardı. Alex ve Anna yılın ilk ayından sonra Almanya'ya taşındıklarında, Stef ve Aaron da onlarla birlikte gelmiş ve üçü o zamandan beri Stuttgart Balesi'nde dans ediyorlardı.

Aaron, Devin'in saldırısından sonra tamamen iyileşmişti ve her zamanki gibi harika dans ediyordu. O ve Anna son Amerikan Fındıkkıran gösterilerinde Şeker Eriği'ni dans etmişlerdi. Aaron Alex'e Almanya'ya taşınmayacaklarını ve onu geride bırakmayacaklarını söylemişti. Anna, Cameron'ı unutması biraz zaman almış olsa da Aaron'ın gelmesinden memnundu. O ve Cameron birbirlerinden ne kadar hoşlansalar da birlikte bir gelecek görmediklerine karar vermişlerdi. Aaron Stuttgart'taki birkaç kadınla iyi anlaşmış gibi görünüyordu ve Anna bu konuda ona takılmaktan hoşlanıyordu.

Devin, Vlad ile birlikte St. Petersburg'a götürülmüş ve Alex'in oradayken yaşadığı odanın aynısıydı. Hayatının geri kalanını o küçük odada geçirecekti. Kaçma şansı yoktu.

Alkışlar masanın etrafında patladı ve Anna kıkırdadı. "Ne diledin?" Stef gülerek sordu.

Anna sırtıttı. "Ben yapmadım. İsteyebileceğim her şeye sahibim." Alex'e tekrar sarıldı.

Alex onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Pasta yediler, güldüler, konuştular ve Anna bunun en harika gün olduğunu düşündü. Sıra hediyelere geldiğinde Anna şaşkınlıkla yığına baktı. "Bunların hepsini bitirmek günlerimi alacak," dedi sırtarak.

"Benim için sorun yok," diye sırtıttı Alex.

Aaron ona bir kart uzattı. "Bu Hugo ve Jasmine'den."

Hugo ve Jasmine Fındıkkıran'dan kısa bir süre sonra çıkmaya başlamışlardı.

provalar başladı. Jasmine iyileştiğinde, gerçekten çok tatlı bir kız olduğu ortaya çıktı ve Hugo ona aşık olmuştu. Çok tatlı bir çift olmuşlardı ve Anna ikisi adına da çok mutluydu. Anna zarfı açtı ve içinden bir krem rengi kart. Güldü. "Görünüşe göre bu yaz gideceğimiz birkaç düğün olacak," dedi Alex'e kartı uzatırken.

Alex sırtıttı. "Aferin onlara."

Anna hediyelerin arasında ilerlemeye başladı, kitapları, mücevherleri, giysileri ve kürk mantoları yanına yığı ve tüm bu süre boyunca güldü.

Alex sırtarak ve omuz silkerek, "Telafi etmem gereken uzun yıllar süren hediyelerim var," dedi.

Tüm hediyeler açıldıktan sonra sırtarak Wilhelm'e baktı, Wilhelm de gözlerindeki ışıltıyla ona gülümsedi.

"Alex," dedi ve ona dönüp uzun bir öpücük verdi. "Bu hatırlayabildiğim en güzel doğum günü. Sen hayal edebileceğim en iyi arkadaş ve kocasın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, sana bir doğum günü hediyem var. sen."

Anna ona bir zarf uzatırken Alex şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Doğum gününe daha birkaç ay var."

Anna omuz silkti. "Bekleyemedim. Biraz zaman hassasiyeti var."

Alex kıkırdadı ve zarfı açtı. Bir kart çıkardı ve ön yüzündeki aptal bebek resmine güldü. Kartı açtı ve içinden bir kâğıt parçası düştü. Kağıdı eline aldı ve baktığında dondu kaldı.

Anna endişeyle yutkundu ve cesaret verici bir şekilde gülümseyen Wilhelm'e baktı. Tekrar siyah beyaz fotoğrafa bakan Alex'e baktı. Alex gözleri dolu dolu, kocaman gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Anna başını salladı ve dudağını ısırıldı. Alex ona doğru atıldı, sıkıca sarıldı ve tutkuyla öptü. Diğerlerinin neler olup bittiğini sorduğunu belli belirsiz duydu. Sadece Wilhelm ve Ilsa fotoğrafın neye ait olduğunu biliyordu.

Alex sonunda uzaklaştığında gözleri öylesine duygu doluydu ki Anna'nın gözleri yaşardı. "Bu iyi bir hediye mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayal edebileceğimin en iyisi." Sırtarak fotoğrafı aldı ve odadaki diğerlerine gösterdi. Bir tarafında küçük bir daire olan beyaz ve siyah çizgilerden oluşan bir karmaşaydı. "Bir bebeğimiz olacak," diye gururla duyurdu.

Alex ve Anna kucaklaşıp tebrik edilirken kadınların çılgınlıkları ve erkeklerin haykırıışları odada yankılandı. Anna, işleri biter bitmez Alex'in kollarına geri döndü ve Alex ona tekrar sarıldı.

"Benim haberim olmadan nasıl hamile kaldın?" Alex onun kulağına mırıldandı.

"Babana nasıl yapacağını sordum. Sana sürpriz yapmak istedim."

Alex babasına sırtıttı. "*Teşekkürler, Vati.*"

Wilhelm yanına gitti ve oğlunun omzunu sıvazladı. "Eminim sen de en az benim kadar oğlunla gurur duyacaksın."

"Bir oğul mu?" Alex gözlerini kocaman açarak sordu.

Wilhelm sırtarak, "Oldukça eminim," dedi. "Genellikle öyledir."

Alex Anna'ya bakarken gülümsedi. "Beni en mutlu adam yaptın, *Schatzi.*"

"Nasıl farklı bir şey yapabilirdim ki Alex?" Anna gözlerinde yaşlarla fısıldadı. "Sen benim kocamsın. Aşkımsın. Benim hayatımsın."

###

Kitabımı okuduğunuz için teŖekkürler. Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp en sevdiğiniz perakendeciye yorum bırakmaz mısınız?

TeŖekkürler!

Marissa Honeycutt

Marissa Honeycutt Hakkında

Marissa'nın Anna'nın hikayesi, *Mythbusters*'tan Adam Savage ile kaçırıldığına dair bir rüya ile başladı (Evet, gerçekten). Sonraki bir buçuk yıl içinde, az önce okuduğunuz hikayeye dönüştü. Birkaç tane daha Biri kaçırılma rüyasına dayanan, devam etmekte olan hikayeler.

Marissa yazmadığı ya da editörlük yapmadığı zamanlarda iki küçük oğlan çocuğuna bakıyor, astronot olmak için eğitim alıyor, evini idare ediyor, gorillerle güreşiyor, Facebook'ta oyun oynuyor, bezelyeleri tanıtıyor ve muhasebe diploması için kışını yırtıyor. Çikolatayı, çölün yaz sıcağında klimayı, gerçekten iyi çilekli margaritaları, uyumayı ve alışveriş yapmayı seviyor.

Marissa'yı takip et:

Facebook'ta <https://www.facebook.com/MarissaHoneycuttAuthor>

adresinde **Goodreads'te**

https://www.goodreads.com/author/show/8306428.Marissa_Honeycutt

Twitter'da @Marihoneycutt

On **Tsu** <https://www.tsu.co/MarissaHoneycutt>

On **Tumblr** marissahoneycuttauthor.tumblr.com/

Bölüm 1 için okuyucu tartışma ve destek grubu:

<http://on.fb.me/1qlo0Iq>

Bölüm 2 için okuyucu tartışma ve destek grubu:

<http://on.fb.me/1szorn9>

Bölüm 3 için okuyucu tartışma ve destek grubu:

<http://on.fb.me/1yhd6L1>

Bölüm 4 için okuyucu tartışma ve destek grubu:

<http://on.fb.me/1yJFFzX>

Bölüm 5 için okuyucu tartışma ve destek grubu:

<http://on.fb.me/1MNVBL>

**Marissa'nın blogundaki silinmiş
sahneler:**

<http://marissahoneycutt.wordpress.com/>



Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Resmi Telegram kanalı](#)



[Z-Erişim](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

Anna stood in front of the mirror an hour later, smoothing her new blue dress over her hips. A knock sounded at the door and Anna went to answer it, but Aaron got there first. But it wasn't Hugo; it was Nate.

"Wow, Anna. You look great." Nate walked over and kissed her on the cheek, lingering next to her a second longer than necessary but long enough to heat her blood.

She looked up at him, wide eyed and startled. "Thanks," she said softly.

"Here," Aaron said, handing Nate a beer. "Anna's got a date already."

Nate raised his eyebrows. "Really? Who?"

"Hugo," she answered.

Nate smiled. "Good guy. I approve."

There was another knock at the door and Anna went to answer it. Hugo stood in the doorway wearing a black button-down dress shirt and khaki dress pants. He smiled broadly when he saw her.

"Hi, Hugo," she said, stepping aside to allow him room to enter.

"Hello, Katrina," he said with an appreciative grin. "You look fabulous."

"Thanks." She smiled shyly.

Hugo greeted Aaron and Nate. The three men chatted for a few minutes and then Hugo looked at Anna. "You ready?"

Anna nodded with a shy smile. She went quickly to her room to retrieve her purse and then returned to the living room.

Hugo opened the door and the two said goodbye to Aaron and Nate. "Do you like Italian?" Hugo asked as they made their way to the elevator.

"Yes," Anna answered with butterflies in her stomach. How long had it been since she'd been on a date? A real date? It had to have been Ben, but this time she didn't have to worry about what Devin thought about it.

Hugo and Anna settled into a cozy table for two in a small Italian restaurant across town. Or at least that's where Anna thought they were. This city was so different from her own.

"So how come you're not going on tour?" Hugo asked after they had ordered their dinners.

"I..." Anna hesitated. "I can't travel right now."

"Oh? Why not?"

Anna's eyes widened. How did she answer that? "I...just can't."

"Are you sick?"

Anna shook her head.

"Are you a criminal?" He grinned.

Anna smiled and shook her head.

"Are you...." He thought for a moment. "A secret spy undercover as a dancer who has duties here in New York?"

Anna laughed. "No."

"Are you going to tell me or should I give up now?"

Anna laughed. "I could tell you, but then I'd have to kill you." She gave him a sly look.

Hugo leaned his head back and laughed. "All right, all right. I give up."

"So, why aren't you going?"

"My mother broke her leg a few weeks ago and I need to keep an eye on her."

"Oh, I'm so sorry! How did she break it?"

Hugo chuckled. "Skiing." He rolled his eyes. "I warned her that a seventy year old woman shouldn't be going skiing, but she didn't listen. She's a bit stubborn."

Anna laughed again. "Are you disappointed you can't go?"

"I love traveling, but it'll give some of the younger principals a chance to dance in roles not normally available." He shrugged. "Do you like to travel?"

Anna paused. "I suppose it depends on the activities involved and who I'm with."

"Interesting answer. You've traveled with unpleasant people?"

Anna shrugged. "You could say that."

"Where have you gone?"

Anna thought aloud. "Frankfurt...St. Petersburg...Washington, DC...." Alex had never gotten to take her on a honeymoon that he'd wanted to. Her hand went unconsciously to her wedding band.

"Katrina?"

Anna shook her head. "I'm sorry. I...got lost in a thought."

He grinned. "It's all right. You're German, correct?"

"Why would you...oh, um...yeah." Her name.

"Were you born here or in *Deutschland*?"

“In California. Your name sounds German as well.”

“I was born outside of Dusseldorf, but came here as a teenager.”

“To dance?”

Hugo nodded and then smiled. “Your name suits you. *Engel*.” He nodded. “Unusual last name, though.”

“Is it?” Was it obvious it was made up?

Hugo smiled. “Like I said, it suits you.”

Their food arrived and the conversation turned to more basic topics, such as movies and books; Hugo didn’t believe her when she said that she couldn’t remember the last movie she’d seen. They talked about their favorite ballets: Hugo’s was Swan Lake; Anna’s was Giselle.

Dessert was served before they started discussing a schedule for the following week. After a few minutes, they just decided to meet at the studio mid-morning each day and go from there.

They took a cab back to Anna’s apartment and Hugo walked her up to her apartment. She fidgeted with her keys as she looked up at him. “Did you want to come in?”

He grinned. “Not tonight, Katrina.” He leaned down and kissed her cheek.

Anna felt her cheeks warm at the simple kiss. “I had a really nice time,” she said sincerely. “Thank you.”

“Me too. I’m looking forward to working with you. I’ll see you tomorrow.”

Hugo waited until Anna had unlocked her door and opened it before turning back to the elevators. She waved and then went inside.

Aaron was sitting on the couch. “So, how was it?” he asked.

“Nice,” she smiled. “He seems like a great guy.”

Aaron grinned. “Yeah, he is. There’s talk of him taking Vincent’s place when he retires.”

“Really? Wow.”

“He’s an incredibly talented choreographer. It’s good you can work with him while we’re gone.”

Anna fidgeted. “Is he safe?”

Aaron gave her an affectionate smile. “Yeah, hon. He’s safe.”

Anna sighed in relief.

“Hon, I think you know if someone’s safe or not. You just need to be brave enough to say no if they’re not safe.”

It was true; she knew men. “Thanks, Aaron. I’m gonna go to bed.”
“G’night Anna.”

Anna smiled at his use of her real name. “Good night, Aaron.”

The next few days flew by. Friday was another exhausting, frustrating day of dancing. Anna hoped that Hugo would be able to help her next week. The style was so different and it frustrated her to no end.

Friday night, Aaron took her out to dinner and they had a wonderful time. It was so nice being with him again. They cuddled up on the couch when they got home and watched a movie.

Saturday night Anna lay in her bed fidgeting. She’d spent the day with Aaron as he packed. They didn’t have class and it was wonderful to spend time with him, especially since he was going to be gone for an entire week.

She tossed and turned but couldn’t find a comfortable position. It had been several days since she’d had sex and she was feeling it. She needed to be touched; more than just a hug. She sighed and got up out of bed.

She crept into Aaron’s bedroom. He was illuminated by the outside lights, his sheets tangled around his hips. One arm was slung over his head and the other rested on his stomach. His chest moved slowly up and down as he snored softly.

She smiled, remembering how he slept like this when they’d been together. Her heart squeezed at the memory. How she had missed him!

Anna pulled her pajamas off and crawled onto the bed at his feet. She slowly made her way up until she could kiss his chest. He groaned softly as she kissed her way up to his neck and straddled his hips. The hand that had been on his stomach moved to her hip and caressed her lightly.

She kissed his mouth and his eyes snapped open. “Anna,” he whispered hoarsely. “What are you doing?”

She leaned to the side and nipped at his earlobe. “I can’t sleep,” she whispered.

His arm above his head moved to pet her hair gently as he gazed into her eyes. “You need touch?” he asked gently.

Anna nodded and he rolled her to her back and moved the sheets so his body was against hers. His cock was hard against her hip as he leaned down to kiss her, gentle at first, but with an increasing hunger as the minutes

passed. His hands roamed her body and they both felt their desperation for each other. She stroked his cock and he circled her clit with his finger.

“Please, Aaron,” she rasped, wiggling beneath him. She opened her legs and he groaned in appreciation.

“God, I’ve missed you,” he said and thrust inside her with one movement.

Anna arched her back and cried out softly as he filled her. He kissed her as he began moving. She wrapped her legs around his waist and met his thrusts, both of them quickly climbing the road to ecstasy and reaching the peak together. Aaron cried out Anna’s name and clung to her as he pumped her full of himself.

He kissed her again as their heart rates slowed and he rolled to his side. She rested her head on his chest and wrapped her arm around his waist as he kissed the top of her head. “I’m so glad you’re finally here,” he whispered.

Chapter Four

“What will I do while you’re gone?” Anna asked as she sat on Aaron’s bed early the next morning. He was cramming a few last minute things in his suitcase.

“Haven’t you ever masturbated before?”

Anna’s eyes widened. “You mean touch myself?”

Aaron chuckled. “Yeah. Most people do it.”

Anna shook her head. “I would be punished if I did that.”

Aaron made a face. “Hon, Devin’s not here. There’s no one to punish you.” He grinned. “You should try it. You might like it.”

Anna frowned at the thought. “I don’t know if I could.”

“When I get back I’m gonna buy you a vibrator.” He paused. “Or maybe not. If you use that you won’t need me.”

“I’d much rather have flesh and blood inside me than plastic.”

He grinned. “Good.” He leaned down and kissed her deeply. “I’m gonna miss you.”

“Me too,” she murmured against his lips, wrapping her arms around his neck.

He pulled away and zipped up his suitcase. “We’ll be back Sunday afternoon. Call Tom if you need anything.”

Anna nodded and reached for her pajamas so she could walk him to the apartment door. “You...will return, right?” she asked in a shaky voice.

Aaron looked at her with sad eyes. “It’s just a ballet tour. Nothing dangerous.”

She took a deep breath. “Yeah.” Everything would be fine.

“Would you feel better if I called you every few days?”

Anna’s heart lightened and she nodded. “Yeah, that might help.”

“Okay. I’ll do that. I’ll call you when we land too.”

“Thank you for understanding, Aaron.”

“I remember Alex. I know what you went through. I never want you to feel that way again.”

They hugged one last time, Aaron repeated his admonitions about being safe and not going out alone after dark and then he left. Anna went to his bed and fell back asleep, hugging his pillow.

Later that morning, Anna woke up feeling refreshed and decided to go exploring. She had heard of the big New York City library and decided she would go find it.

According to the map on her phone, it was a thirty-five minute walk. Forty-five if she went through Central Park. She had all day to herself and decided to take the scenic route.

She was glad she did. Central Park was amazing with the first hints of spring breaking through the winter barrenness. It smelled so good and was filled with interesting people. Maybe she would find a good book to read and return and spend some time reading here. The air was cool but not cold.

Anna walked slowly down Fifth Avenue admiring the stores and restaurants. She imagined she looked pretty silly, mouth open in awe of the “big city” but she was having an incredible time and didn’t care.

A mile down the road she finally reached the library. What a magnificent building! White marble with regal columns and lions and stairs. She stood outside for a good ten minutes just taking it all in before walking slowly up the steps and into the historic building. She’d arrived just in time for the library to open and was thrilled to find out that there was a tour available in an hour. She bought a ticket and kept herself busy by wandering around the first floor. She hadn’t been in a library in years and was excited to learn about “her new library.” She even got a library card after silently thanking Tom for the New York driver’s license.

At dinnertime, Anna settled onto the couch with a sandwich she’d bought at a deli on the way home. She was laughing at the sitcom she’d flipped on when there was a knock at the door. She jumped at the sound and cautiously walked to the door and opened it.

“Tommy?” she asked with astonishment.

Tommy grinned sheepishly. "Hey Anna. I just...wanted to see how you were settling in."

"Oh, well, come on in." She stepped aside and Tommy walked in and looked around.

"Nice place," he commented.

"Thanks. I live with Aaron."

"Yeah." Tommy nodded. "Is he here?"

She shook her head. "No, he's flying to the Netherlands. He'll be back next week."

"Oh."

Anna looked at his handsome face and smiled tenderly. "How are things with you?"

"Good." He blew out a breath and shoved his hands into his pockets. "Found out that Kim's pregnant."

Anna blinked and tried to ignore the stabbing pain in her heart. "Oh, that's...that's great, Tommy." She smiled weakly. "Are you happy?"

He shrugged. "Yeah. I mean, it's good. It's time to start the family. I just...." He sighed. "It's just weird, knowing I'm gonna be a dad."

"I bet you'll be a great dad," she whispered, struggling to keep her emotions in check.

Tommy stepped closer to her and she could smell his cologne, bringing so many memories to the forefront of her mind. He ran his knuckles gently across her cheek. "I miss you," he whispered. "It kills me, knowing you're in the city and...not with me." He sighed. "I wish I'd waited for you." His blue eyes filled with emotion as he stared intently into her eyes.

Anna's lips parted and she trembled at his words. "Me too," she whispered.

He slowly slid his hands around the back of her head and bent his head down to hers. His lips brushed hers lightly, waiting for permission to kiss her. Anna hesitated. She wanted him to, oh so much, but....

"We shouldn't," she said in a hoarse voice as she leaned forward slightly.

His lips enveloped her bottom one gently. "I know." His tongue traced her bottom lip as his thumb caressed the sensitive spot behind her ear.

"Tommy...", she whispered, pleading for him to continue; pleading for him to stop. She didn't know what she wanted.

“Anna....” He stepped even closer and captured her lips with his, holding her head gently with both hands. Her hands slid up his hard chest and over his shoulders. His tongue slipped between her parted lips and past her teeth, stroking, caressing, dancing and taking her breath away. His arms wrapped tightly around her, holding her close.

She clung to him as if he were a life vest in the middle of the ocean. His kisses became more insistent, his embrace, tighter. He slid his hands down her back and pressed his fingers into her ass, her hips against his.

“Tommy,” she moaned softly as she felt him hard against her.

“Where’s your room?” he asked against her lips, his voice husky.

She pointed down the hall and he picked her up and carried her around the corner and to her room, placing her gently on her bed. He stretched out next to her and pulled her close to kiss her again. His kiss was deep, passionate, loving. He caressed her back, her ass, her hips and finally moved his hand up to cup her breast gently. She broke the kiss to gasp as he thumbed her nipple over her cotton camisole. The heat from his hand scorched her skin.

He kissed her neck when she leaned her head back, sucking on the skin above her collarbone. She moaned softly as he kissed her nipple over the soft material and sucked on it through the fabric. It puckered under his skilled mouth and she arched her back to press her breast deeper into his mouth.

She cried out softly as he pulled the camisole away, exposing the sensitive skin and softly bit her now engorged peak. Her hands got lost in his hair as he swirled his tongue around and around, the nipple ring being jostled with the movements.

She caressed his cock over his jeans and he moved his hips in rhythm against her hand.

“Touch me,” he rasped.

Anna quickly unfastened his jeans and wrapped her hand around his cock. She caressed his piercings and smiled at the throbbing hardness. They quickly disposed of their clothing and Anna knelt next to his hips and took him into her mouth, moaning at his taste.

“Oh, God, Anna!” He pulled at her hips and adjusted her legs so that she was straddling his head.

He held her hips and buried his tongue into her swollen pussy. She gasped against his cock as he sucked her clit hard, kneading her ass and

brushing his fingers against her asshole.

He knew her body well. Knew how to make her moan and scream in passion. And he did both. She tried to concentrate on his delicious cock, but his tongue lapped at her clit as he sucked on it. She felt herself tingling and then she leaned her head back as her orgasm rushed through her body.

“Tommy!” she cried, trying to pull away, but he held her firm until he sucked every ounce of pleasure out of her.

Tommy pushed her to her side and moved quickly above her, her head at the foot of the bed. In one swift move he was inside her and kissing her. His tongue mimicked the movements of his cock, thrusting slowly in and out. Anna moaned loudly and met his rhythm enthusiastically. His movements were deep and deliberate, making her moan with each deep thrust. Her fingernails dug into his back as she felt another orgasm building.

“God, Anna!” he shouted and cursed as his cock throbbed deep inside her. She followed quickly and her muscles clenched around him.

He held her tightly and kissed her as he softened inside her. He nuzzled her neck and then rolled to his side, stroking her arm as he gazed lovingly into her eyes. “You’re amazing, you know that?”

Anna grinned and turned to face him. “I think you’ve learned some new moves.”

He chuckled. “Maybe.” He kissed her again, sliding his hands down her back and hips. “Perfect. Absolutely perfect.”

She ran her hand slowly over his chest and abs, loving every inch of him. She’d missed him so much.

Music sounded loudly, making them both jump.

“Fuck,” Tommy said, sitting up and reaching for his jeans. He pressed the screen and stood, running his hand through his hair. “Hey, baby,” he said in a gentle tone that wrenched Anna’s heart. “Yeah, just getting some air...yeah...I can do that...okay...yeah, be home soon...love you, too.”

Anna sat up and stared at her blanket. His wife. She swallowed back tears and blinked rapidly.

Tommy shrugged his clothes on. “I’m sorry, Anna. I have to get home.”

Anna nodded, but didn’t trust her voice to say anything. He paused after he’d dressed, standing next to the bed.

“I’m sorry,” he whispered. He leaned down to kiss her head and then left the room. She heard the apartment door open and close a moment later

and she kept staring at the blanket, trying to understand how she felt. To put words to the pain in her heart.

Used. She felt used. She was a cheap prostitute for him to use and then go home to his wife.

No, Tommy truly cared for her. He helped her escape.

But he had a wife and a child on the way. A family to go home to. Anna was a distraction from his responsibilities.

She rubbed her face. Confusion filled her heart. She'd never felt like this before. Intellectually, she knew she'd been *used* for years; since Devin first touched her after her parent's funeral. Maybe even before then. Why did it bother her now?

She was an Elder-Mistress. Her body was to be used as the Elders pleased. She was trained to please their every desire.

Then why did she feel so empty? Was it the illusion of freedom? *Was* her freedom just an illusion? Or was it real? Did pretending something was true make it true? *Was* she a prostitute? After all, wasn't that what they all really were? Slaves. Sex slaves. Unpaid prostitutes.

What was she? Was she a Mistress or a free woman? As an Elder-Mistress, what just happened shouldn't bother her. As a free woman, what just happened broke her heart. Katrina was the free woman. Anna was the slave. Was she Anna? Or was she Katrina?

Who did she want to be? Did it matter what she wanted? The reality was that she was Anna. Katrina was an illusion to keep Devin from finding her.

Part of her wanted to embrace Katrina. To find out what it was really like to be "free." But could she? Could she dare try to be something she'd never been before? And what did that mean anyway? Saying no to men? She didn't know if she could do that.

What did it mean to be free?

The answer eluded her and made her head hurt. She was too tired to think about it right now. She went into her bathroom to take a shower and then watched TV until she couldn't keep her eyes open and fell asleep on the couch.

Devin stared out the window of his downtown office. Where the hell was Anna? How was she eluding his search? Someone, somewhere, had to

know where she was. Someone had to be helping her. There's no way she could have done this on her own.

Who was helping her? Surely Wilhelm had something to do with this, but his activities showed nothing suspicious.

Damn Ian for his betrayal.

If Anna was hiding, he had to get her to reveal herself. But how? What could compel her to come out of hiding?

Chapter Five

Anna leaned her head on the *barre* and gulped for air. She'd never been so tired from practicing before. Then again, she'd never had so much one-on-one attention before.

It was Monday afternoon, and she and Hugo had been dancing since ten-thirty that morning with a brief break for lunch. She didn't know how much more she could take.

"C'mon, Kittycat. One more time and then we'll call it a day."

She smiled at the nickname he'd come up with for her. If nothing else, her new name certainly allowed for interesting variations. A new experience indeed.

Hugo handed her a towel to wipe her face. "You're doing fantastic, Katrina. Don't give up."

Anna gave him a doubtful look as she patted her face. "I don't understand how you move so fast. I don't think my body was made for that."

He gave her that brilliant grin of his. "You'd be surprised. You'll get it. We have all week." His eyes glinted with humor.

"A week, huh?" She couldn't help but grin back. His smiles were contagious. "All right." She groaned as she straightened.

"After we're done, I'll buy you dinner. How does that sound?"

Anna gave him a shy smile. "Okay."

He chuckled and walked to the front of the room and nodded to the pianist. The music began and Anna danced. She hoped it would soon become as exhilarating as it seemed it should be.

By Saturday afternoon, Anna was feeling more confident in her dancing. Something had clicked that morning and she finally "got it." Hugo cheered as she finished the dance.

“That was...amazing, Katrina. Truly amazing.” He came to stand in front of her with a huge smile on his dark face. “Good job,” he said in a softer tone. “I knew you could do it, Kittykat.” His eyes glowed as he looked at her.

Anna gazed up into his topaz eyes and her heart fluttered. They had spent hours and hours and hours together this week, and she had grown quite fond of him. She smiled shyly and turned to get her water bottle but he grabbed her hand.

“Dance with me,” he said, his voice low. He looked at Suzie, the pianist. “Giselle, second act.”

Anna shook her head. “No, I can't....” She had spent all week trying to immerse herself into Katrina and that dance was too much a part of Anna. She was afraid of slipping back.

The music started and she stood with her eyes closed. It swirled around her like a silk ribbon and she was powerless to resist. Her body moved of its own accord, her eyes still closed, remembering. She danced for Alex. She mourned for him through her dance, as if dancing could somehow heal the wound his death had left. She and Hugo danced as one and he lifted her effortlessly and supported her with his strong hands.

When the music ended, she opened her eyes and realized she had danced the entire thing with her eyes closed. Tears burned her eyes and she turned away so Hugo wouldn't see.

“Who was he?” he asked softly, holding her hand to keep her from walking away.

She turned back to him, surprised. “Who was who?”

“The one you danced for. I could...feel your emotions. You were mourning.” He shook his head. “I've never seen anyone dance like you do, Katrina.”

He watched her expectantly as she wiped her eyes. “My husband,” she said softly. “Alex. He died four years ago...almost *exactly* four years ago.” It was the beginning of April. Almost to the day when Wilhelm came to tell her that Alex was gone.

“You must have married very young.”

“I was twenty.” She looked down at her ring and shook her head. “We weren't even married three months when he died. I keep asking myself why I still wear my wedding ring.” She felt kind of silly still wearing the ring, but she couldn't bring herself to take it off, even though Devin wasn't

around to make her wear it. "He meant the world to me," she said softly. Alex had saved her.

"I'm so sorry."

"Thanks." She sighed. "You must think I'm silly, hanging on to him for so long."

"Sometimes people leave such a deep imprint on our hearts that they never go away." Hugo gave her a sad smile and the pain showing in his eyes made her wonder if there was someone who had made him feel the same way.

Maybe that's what it was. Alex had touched her in such a way that her heart was permanently altered. Did moving on...*really* moving on...betray his love? Betray her love for him? It had been four years. Perhaps it was time to really let him go. Letting him go didn't mean she didn't love him anymore. It didn't mean that he hadn't touched her; Alex had touched her unlike anyone else had. And that was okay.

She smiled up at Hugo, her chest lightened by the thought. "Thanks."

"For what?"

"What you just said. It...made sense suddenly."

Alex would want her to be happy. He'd told her that many times. And now that she was free from Devin...maybe she really could leave her past behind her and start over.

Anna lay in bed later that night, pensive and rubbing the indentation on her right ring finger. When she'd returned home from rehearsal that afternoon she'd decided it really was time to move on, and she removed her wedding ring for the first time ever. She had kissed it and put it in her new memory box, next to Alex's wedding ring. It was a bittersweet moment.

Hugo had taken her out to dinner and a movie and she'd had a wonderful time. He was sweet and funny and a "normal" man.

When he'd walked her to her apartment door that night, she didn't invite him in. She reminded herself she was under no obligation to sleep with him. They'd only known each other for a week and normal, free people didn't sleep with each other so quickly.

But he had kissed her.

Anna touched her mouth, remembering the feeling of his soft lips on hers. He'd tasted of the popcorn they'd gotten at the movie. The kiss was

gentle, tentative even, and made her head spin a little. He hadn't pressed himself against her or done anything other than hold her hands. Strange, foreign, but exhilarating.

She smiled and drifted off to sleep.

It was the room again. Anna hadn't seen it in months. But it was different; it was empty. The bed was stripped down to the mattress. The bookshelves were cleared off. Alex was gone.

Anna's eyes snapped open in the dark room. Alex was gone? How could someone be gone from a dream? But there was no doubt about it. No one lived in that room anymore.

Maybe that was a sign that she'd made the right decision; that she'd finally let him go. She didn't need him in her dreams any longer.

The thought was bittersweet.

Alex would always be in her heart, but she could move on now. Her mind had released him.

Anna went for a walk late Sunday morning and, after she'd eaten, found herself at the library. There was something about the big white marble building that soothed her whirring mind. She had finished the book she'd borrowed the previous week and wandered around the third floor until she found a section on ballet. She settled down on the floor between the bookshelves and pulled one of the picture books into her lap.

"You can check those books out, you know."

Anna looked up to see an older, wiry man with thin gray hair and wire-rimmed glasses looking down at her.

"Or we have more comfortable chairs over there." He motioned behind him.

Anna smiled shyly. "I know...I just...it's quiet here."

The man chuckled. "Yes, it can get a little noisy on the weekends. People don't seem to understand what quiet means anymore."

Anna smiled. "I can imagine."

"You were just here last week, weren't you?"

Anna's eyes widened and she flushed. "Yeah. I liked it so much I came back. It's a beautiful building."

The man leaned his shoulder against the end of the bookcase. "It is. I couldn't imagine working anywhere else."

"You work here? What a wonderful job to have!"

He tilted his head and studied her then nodded with a smile. "I'm Max. Max Richardson. I'm the head librarian here."

Anna stood and shook his hand. "A...Katrina. I just moved here from California."

"California, eh? That's quite a change. What brought you here?"

"Oh, uh...dancing." She shrugged sheepishly.

"Ballet?" he asked with a grin.

Anna looked down at the book she was holding. "Yeah. I just joined the City Ballet."

"Wow. That's quite impressive."

Anna didn't feel that Max was trying to flirt or come on to her at all. He was just a nice, older gentleman who was very friendly. "Thank you."

"I take my granddaughters to the Nutcracker every year. They love it."

"I understand the Nutcracker is very different here than what I'm used to." She laughed. "Well, everything is very different here."

Max laughed with her. "Yes, the East and West coasts do tend to be quite different. We're a bit more...uptight."

Anna decided she liked Max. He was funny and didn't seem uptight in the least.

Max studied her for a long moment. "Why is a pretty thing like you hanging out in a library on a weekend?"

Anna blushed again. "I like reading. I haven't been to a library in years and..." she sighed. "There's nothing like it."

The man chuckled again. "You're an unusual young woman."

"I've been told that."

He smiled. "Have you been on the tour?"

"Oh, yes. It was wonderful." Anna sighed. "I was going to go again but I got here too late."

Max chuckled "I'll let you get back to your reading. I was just curious about you. Most young people don't come in two weeks in a row." He gave her a last smile and then walked away.

Anna smiled and then sat down again where she had earlier and finished looking through the book, happy at finding a new friend.

Aaron was there when she got back to her apartment. She laughed and ran to him, hugging him tightly. “I missed you,” she said, gazing up at him. “How was your trip?”

He smiled, but not as enthusiastically as she’d expected. “Good. Interesting. Dancing went well.” He glanced at the kitchen table. “Who got you the flowers?”

Anna followed his gaze and smiled, remembering Hugo standing at the apartment door with the huge bouquet of different types of beautiful flowers. “Hugo. He brought them last night before he took me out to dinner.”

“Oh.” Aaron frowned and stepped away from her. “Are you guys dating?”

She blinked in confusion at his sudden coldness. “I...I don’t know. We went out a few times after practice. Why are you upset?”

Aaron turned and walked to the window, hands in his hair on top of his head. After a pause, he lowered his hands and turned around to face her, his eyes pained. “God, Anna, you get here, I have to leave for a week—*one week!*—and when I get home you already have a boyfriend.”

“I don’t think he’s—”

“I have waited and waited for another chance with you.” He stormed across the room and grabbed her upper arms. “I was your first boyfriend and we never got a chance to try again like we said we would. You kept pushing me away. I thought...” He paused and swallowed. “I thought with you moving out here, we could give ‘us’ a chance. But no!” he spat. “You have to go out and—” He turned away again. “God, don’t I ever get a second chance?” His voice softened.

Anna stared at his back, speechless. “Aaron, I didn’t know you wanted —”

“You didn’t know?” he exclaimed spinning around. “Anna, you can read men like a billboard, and you think you can claim you don’t know I’m still in love with you?”

Anna’s chest tightened. “You’re my best friend—”

“I don’t want to be your best friend, Anna,” he snapped. “That’s a death sentence to a guy.”

Anna blinked, now hurt by his words and his tone. He was so angry. At her. He'd never been angry with her before.

"I am the one Alex asked to watch over you. *I* am the one Wilhelm asked to watch over you. God!" He whirled back around and looked out the window. "Can't you just be single for a while before you go off fucking some new guy?"

Anna winced as if he had struck her. "I haven't fucked Hugo," Anna retorted after a pause. "He kissed me. That's it."

Aaron snorted and turned back around to look at her, derision in his face. "Anna, you can't go a week without fucking someone. You don't need to lie about it."

Anna pressed her hand hard to her heart as the air rushed out her lungs. She gulped for oxygen. "Why would I lie about something like that?" she asked softly. After Tommy had left her, her desire for sex had faded. He had used her and then left. She didn't want to feel that way again. She had successfully deflected the physical need with her own hand several times, but hadn't really been tempted to go out and find someone.

He looked down. "You took your wedding ring off?" he asked softly, blinking in surprise.

She glanced down at her right hand. "It was time." She looked back up at Aaron. "I didn't mean to hurt you, Aaron. I'm sorry I did. But you *are* my best friend, Aaron. You're one of a handful of people here who know what I really am. Please don't be angry with me. I need you."

Aaron sighed and shook his head. "I'm not angry. I'm jealous."
"Jealous?"

He nodded. "I was thinking about you all week and was looking forward to coming home and...being with you and then I saw the flowers and I thought I'd missed my chance. Again." His jaw clenched. "I wanted the chance to ask you out again. To see if there is still anything between us."

Anna reached up and cupped Aaron's cheek. "I love being with you. I love spending time with you. I love that I live with you." She smiled. "I do love you, Aaron. With all of my heart. I can't imagine being here without you. You broke my heart when you left me before." She looked up into his denim-blue eyes. "I want to find out, too. But I also want to...figure out who I am. To find out what it means to make my own choices. To not be defined

as ‘Devin’s Mistress’ or ‘sex slave’ or even ‘Alex’s wife.’” She swallowed. “I’ve never just been me.”

“You’ve never had a chance to be you,” Aaron affirmed softly with a tender smile. “I understand. I’m sorry for getting upset. It was very wrong of me.”

“You’ve put up with a lot from me, Aaron. From the very beginning. And I am so thankful for you. You’ve always loved me for who I really am.” She sighed. “But just to be honest with you, I think Wilhelm will expect me to marry Kurt when I’m freed from Devin.”

Aaron winced. “Oh.” He was quiet for a few minutes and then started to smile. “Then you’re like the run-away princess that is grabbing for her last few minutes of freedom before she’s forced into a loveless marriage.”

Anna grinned. “Marriage to Kurt wouldn’t be a loveless marriage.”

He shrugged with humor in his eyes. “I know. But the story doesn’t work that way. What’s the point of running away from a love-filled marriage?”

“Because even though the princess knows that her future husband will make her happy, she still was imprisoned by an evil sorceress...er, sorcerer.” She giggled. “And she wants to see the world before she assumes her new duties.”

Aaron laughed. “I suppose that’s a legitimate story plot.”

They grinned at each other.

“Of course, the princess has to have her trusty best friend to watch out for her during her explorations,” Anna added. “And that may come with some side benefits, if the best friend is interested.” She grinned mischievously.

Aaron grinned. “What kind of benefits?”

Anna took a step forward and ran her hands up his chest and around his neck. She went on tiptoe and kissed his ear. “Fantastic sex.”

Aaron pulled her closer. “You really went all week without sex?”

Anna nodded. “My fingers are a very poor substitute, but yeah. That and....” She told Aaron what had happened with Tommy and how she had felt afterwards.

“Oh, hon. I’m so sorry. Why didn’t you tell me when I called?”

She shrugged her shoulders. “I didn’t want to bother you while you were out of town. I...it’s still my duty to please the Elders, isn’t it?” Doubt reared its ugly head.

Aaron frowned. "Katrina isn't an Elder-Mistress."

"But Anna is."

"Then don't be Anna."

She smiled wryly. "You make it sound so easy, but I was doing pretty well before...." She trailed off with a sigh. She didn't want Aaron to feel bad.

"Until I started yelling at you?" He shook his head. "It was so wrong of me to do that, Anna. I'm so sorry. If I do that again, slap me."

Anna shook her head with a smile. "I don't know if I could do that."

A grin spread over his face. "If I were your Master, I would command you to."

She grinned. "Katrina doesn't have a Master," she said mischievously.

"That's true." He grinned. "So me and Katrina will be friends with benefits?" He brushed his lips against hers.

"What does that mean?" she asked softly, heart racing at his touch.

"It means...." He ran his hands down her back. "We go into my room and fuck because it feels good, but no one else knows because I don't want Katrina to get a reputation, but I also know that Anna really needs to be touched on a regular basis."

"That's quite a definition." She trailed her fingers down his chest, circling a finger around one of his nipples, making him moan softly.

"It seemed appropriate. I really want you to be respected, hon. You don't need gossip spreading about you. Not here."

"Thanks, Aaron." She kissed him again. "I think I could do that. Can you?"

"Mmm," he murmured against her lips. "Yeah." He kissed her again and then took her hand and led her to his bedroom.

Chapter Six

Anna walked confidently into the studio Tuesday morning. The company had Monday off to recover from traveling and she and Aaron had spent much of it in bed. She was eager to show Vincent what she'd learned.

"Katrina," Vincent called as she walked through the door.

Anna didn't respond and Aaron nudged her and motioned to Vincent. "He's calling you, *Kat*," Aaron grinned.

"Oh!" Anna exclaimed. "I forget...things." She grinned at Aaron and then walked across the room.

Vincent and Hugo were both watching her as she came nearer and she bit her lip nervously.

"Good morning," she said quietly.

"Good morning," they both responded.

Vincent studied her for a moment then nodded. "You look good, Katrina." He smiled. "Hugo says you did magnificently this last week and is very impressed with your dancing."

Anna glanced over at Hugo. "Thank you."

Hugo shrugged with an affectionate smile. "You did it."

Anna's cheeks turned slightly pink as she looked back at Vincent who gave her an amused smile. "He said you were working on *Firebird* a little bit?"

Anna nodded.

"Good. I want you to concentrate on *Firebird* and *Arches*."

Anna widened her eyes and looked between the two men. Those were two very difficult pieces. *Arches* was Hugo's new ballet and the world premier was the night of the Gala. "Vincent, I...you think I can do it?"

"Hugo thinks so. I know you're capable. Besides," he smiled. "*Arches* is more his decision and I can't override the choreographer."

"I want you for the premier, Katrina," Hugo said. "Dancing with me."

Anna smiled up at him. "Really?"

“You’re perfect for the role, Kittycat.”

Anna’s cheeks warmed, which seemed to amuse Vincent.

“I also want you for Titania for *Midsummer Night’s Dream*, but concentrate on the others first,” Vincent said. “*Midsummer* isn’t until the end of the season.”

“Okay,” she said slowly in a shaky voice. She was overwhelmed by the confidence they had in her.

“That’s all,” Vincent said with a smile. “You can go warm up.”

“Okay.” She felt a little dazed as she made her way to the *barre* next to Aaron.

“What’d he want?” Aaron asked as she sat next to him.

“Letting me know the ballets I’m supposed to be working on.”

“What are they?”

“*Firebird* and *Arches*. Then Titania in *Midsummer*.”

Aaron arched his eyebrow. “Wow. You must have really impressed Hugo.”

Anna pouted at him. “You don’t think I can do it?”

“Oh, hell, Kat. You know I think you’re the best I’ve ever seen. No, I’m just...I’m glad they see it, too.” He smiled at her affectionately. “I hope I get to do *Firebird* with you.”

“Me, too.”

Hugo had taught her all the warm ups and other common steps used in class so when the music began, Anna felt much more confident than she had the first two days of class. She finally felt the exhilaration that she thought she should feel. Vincent nodded to her several times, which Anna took to mean she was doing well.

“I think the others are impressed by your improvement,” Hugo whispered in her ear as they moved to the center of the room for floor work.

Anna looked up at him, surprised. “Really?”

He smiled and nodded but didn’t say anything else. Anna did notice that most of the other dancers actually smiled at her now.

After lunch, Anna read over the list of rehearsals for the many ballets they would perform over the course of six weeks. Anna was dancing *Firebird* with Dave, *Arches* with Hugo and *Midsummer Night’s Dream* with Aaron. It seemed that each dancer had their own parts and the ballets were

scattered across the season. It was so different from what she was used to, but it also meant she wasn't dancing every night for six weeks. Several nights a week, but not all. It would be interesting to see how it all panned out.

Firebird was primarily the first two weeks. *Arches* was second, third and fourth weeks with the premier the first week. *Midsummer* was every night of the sixth week plus matinees. She had little to do the fifth week but would more than make up for it the following week.

The next afternoon, Anna had her first official rehearsal for *Arches* with Hugo. He had already taught her quite a bit of the piece. They worked on the *pas de deux* for most of the afternoon. She adored dancing with him.

He held her in the final pose longer than Anna expected and she caught his eye in the mirror, smiling. "Is it really held for this long?"

He chuckled. "No. It was just nice." He set her back up in arabesque and turned her to face him. "Have dinner with me tonight," he said softly, holding her around her waist.

Her heart fluttered as she nodded. "Okay."

His eyes sparkled as he grinned. "Pick you up at eight?" Anna nodded again, making Hugo laugh. "Did I make you speechless?"

"It's not that hard to do," she admitted softly.

"I'm learning this. You don't talk nearly as much as most women." He chuckled. "Maybe that's why I like you."

Anna's cheeks turned pink as she gave him a last shy look and went to get her things together. "Eight?" She paused by the door and turned back to look at him.

He gave her a bright smile. "Eight."

"I had a really nice time tonight," Anna said softly as she and Hugo stood by her apartment door. She smiled. "I guess I always have a nice time with you."

He grinned and leaned against the door post, crossing his arms over his broad chest. "Is that a bad thing?"

"Not at all." She chewed her lip as she saw him watching her. "What?"

His eyes turned soft as he gazed at her. "I was thinking about how much I enjoyed kissing you the other night."

Anna's body tingled and her heartbeat quickened. "I liked it too."

"Aaron said you just got out of a bad relationship. I don't want to scare you away by moving things along too fast."

Anna's eyebrows furrowed. "He did?"

Hugo's eyes narrowed. "Is it not true?"

Anna hesitated. "It's really complicated, but yeah, I suppose that's the easiest way to explain it," she said slowly. How else could she explain Devin?

He rubbed the back of his neck. "It wasn't with Aaron, was it?"

"What? Oh, no. No, of course not. He's...a really good friend." She looked up. "Are you upset?"

"No. You're just reluctant to talk about your past and it makes it hard to get to know you."

She looked down at her feet. "I'm sorry. It's not easy to talk about."

"Was he abusive?"

"Aaron?" she exclaimed, looking up.

Hugo smiled. "No. I know him better than that." He shook his head. "I meant your past relationship."

"Oh. I..." She sighed sadly. "I don't really want to talk about it."

Hugo's eyes became sad and he pushed himself away from the door post. He stepped close and cradled her cheek. "I wish you would trust me, but I understand. If you ever want to talk, I'm a good listener."

"Thanks," she said softly, putting her hand on his.

He took a small step closer and Anna's breath hitched in her throat. "Is it okay if I kiss you again?" he asked quietly.

Her whole body tingled as she nodded. He smiled tenderly as he bent down and gently caressed her lips with his. His hand moved from her cheek to the back of her head where it tangled in her hair. She stepped forward and put her hands on his upper arms for support. He slanted his mouth against hers with slightly more pressure, teasing her lips with his tongue and put his other hand on her lower back. Anna held back a soft moan as his tongue explored her mouth, drawing her own tongue to him and caressing it, sending delicious shivers through her body.

Their bodies touched as he held her close and she could feel his heat radiating into her. He had held her to himself many times today and Anna

realized the intimacy he created with her while they danced. But this was more intimate than dancing together. She slid her hands up his arms, over his shoulders and around his neck as he deepened his kiss.

Her phone rang in her purse and they ended the kiss reluctantly. Anna gave him an apologetic look as she went to ignore the call. "It's Aaron," she said, frowning. Aaron knew she was out with Hugo. Why would he call her? She silenced the call and looked up at Hugo. "He wouldn't call unless it were important."

"Is he home?" he asked.

"I don't know." She pushed the screen on her phone. "Aaron? What's wrong?"

"Where are you?" Aaron asked. He sounded upset.

"Outside the door of the apartment."

He didn't say anything but a moment later the door opened and he looked between her and Hugo. "Something...happened."

Anna didn't like the look on his face. "What happened?"

Aaron looked hesitantly at Hugo and back at her. "Tom's here." He looked back at Hugo. "I'm sorry, Hugo. But I really need to talk to Kat alone."

Hugo looked a little bewildered as he nodded.

Anna bit her lip. "I'm sorry, Hugo."

Hugo recovered enough to offer a weak smile. "It's okay." He leaned forward and kissed Anna on the cheek. "I'll see you tomorrow." He and Aaron shook hands and then Hugo turned and walked to the elevator.

Aaron grabbed her hand and pulled her into the apartment, closing the door behind her. Tom was sitting on the couch with a very unhappy look on his face. He looked up as Anna walked into the room.

"Did you tell her?" he asked.

Aaron shook his head and then turned to Anna. "Hon...it's Jenna. She's..." He swallowed and looked up at the ceiling. "Devin took her a few days ago and said if you didn't come home that he'd kill her."

Anna's heart fell into her stomach. "A few days ago? Why didn't you tell me?"

"Because you would have gone home or gotten in touch with him," Tom said, standing and walking over to her. "We can't let Devin have you back."

"Is she okay?" she asked, afraid she already knew the answer.

Tom shook his head. "No. He killed her."

Anna struggled for breath as she stared at him. "You let him kill her?" She glowered at Aaron. "I could have stopped him and you didn't tell me!"

"If I'd have told you, you would have made contact with him," Aaron said quickly, coming close and putting his hand on her shoulders. "Anna, he would have found you."

"So what!" she yelled, backing away and slapping his hands away. "She would still be alive. You should have let me make the choice. It's my life!" she shouted.

"No, Anna, it's not just about protecting you," Tom said calmly. "It's much bigger than you. He's using you to take over the country. He's eroding our democracy. He's got control of the president, for God's sake. Even you should realize that's not good."

Anna turned to walk away but Tom grabbed her by her shoulders. "He wants control of the country, Anna. If you return to him, there is nothing we can do to stop him. He will continue to grow more and more powerful and then he will control everything. Freedom, what you're just beginning to taste, will be gone. Do you want everyone in this country to be Devin's slave?"

Anna paused, chest heaving. "That's what he wants?"

"Yes, Anna."

No. Being Devin's slave...she wouldn't wish that on anyone. She took in a shaky breath and turned back around to look up at him. "Why didn't you stop him earlier?" she asked softly.

"We didn't realize what he was doing. I never took his claims that seriously. We thought...we just thought he knew better. He's a smart guy and our politicians are pretty dumb. But when he came back from Vitaly's funeral, his plans escalated and we saw he was trying to become Immortal. Yes, we should have done something earlier. We know that now...should have listened to the Germans."

"Can you still stop him?"

"If you stay out of his reach, yes."

"Okay." She walked slowly to her room and closed the door.

Poor Jenna...*poor Matt*! Matt had lost two loved ones by Devin's hand now.

Anna closed her eyes and wept.

Anna stared out the window as she lay in her bed in the dark room. She was angry. Angry at Devin. Angry at Tom and Aaron for letting this happen. No, it wasn't really their fault, but...why did so many people have to die because of her?

She sat up, grief consuming her. She was half-tempted to call Hugo and ask him to come back, but she didn't think that would be appropriate. Instead, she got out of bed and headed into Aaron's room. The lights were out; it was after midnight. But his head turned when she walked in.

"Hey," she said softly, walking across the room and stopping by his bed.

He looked up at her and sighed. "I can't believe she's gone." He pulled aside the blankets and she cuddled in next to him.

"I can't believe it either," she said, tears running down her cheeks.

"I called Justin. We're going to fly out tomorrow for the funeral."

Anna nodded. "I can't go, can I?"

"No."

Anna took in a shaky breath. She hoped that Devin killed Jenna quickly, like he had with Ben. She was afraid to ask. She wasn't sure if she wanted to know.

Chapter Seven

Hugo rushed over to Anna when she walked into the studio the next morning. She was calm and trying not to think about things too deeply. It had been a quiet morning in the apartment. Aaron stayed home to pack and she fought the anger at not being able to go with him.

"Is everything okay?" Hugo asked as she dropped her bag on the ground.

Anna looked up into his concerned eyes. "My best friend was killed."

His eyes widened. "Oh my God, Katrina. I'm so sorry." He looked around. "Why are you here? You should go home and...I don't know...pack to go back to the funeral?"

Anna shook her head. "I can't go."

Hugo stared at her and then he exhaled. "Does it have something to do with that relationship you don't want to talk about?"

Anna nodded. She squeezed her eyes shut and grasped the *barre* tightly, trying to maintain control of her emotions. Her heart hurt and she didn't know what to do.

"C'mon," Hugo said, putting his arm around her and leading her out of the studio. He paused by the door to tell Vincent what happened, and then led Anna into his office. He sat her down on a leather couch along the side wall and put his arms around her.

His caring warmed her heart and she leaned her head against his chest as he stroked her arm. "You could have called me last night," he said softly, leaning his cheek against her head. "I would have come back over."

"I didn't want to bother you. You looked kinda upset when Aaron said he needed to talk to me."

"He had interrupted a really nice kiss. I was a little irritated with him."

Anna couldn't help but let out a soft laugh. "It was a nice kiss," she agreed.

"I feel bad now, though. Did he know her?"

Anna nodded. "She was like a sister to him." She leaned her head against his chest. "Have you ever lost anyone?" she asked softly.

"Yes. My father died when I was fifteen. That's when my mother and I moved here."

"How did you...get over it?"

He chuckled. "I don't know if I ever 'got over it.' I still miss him. I loved my father dearly. He was a good man."

"How did he die?"

"Cancer. Mercifully, it went quickly, but it still was very difficult, watching him die."

"You got to say goodbye, though, right?"

"Yes. My mother and I were there when he died."

"I've never gotten to say goodbye to anyone," Anna said softly.

"You say that as if you have lost many people, Katrina."

She had lost quite a few people in her life. Her parents, Ben, Alex and his men, hers and Wilhelm's baby, and now Jenna. "A few."

"Are your parents alive?"

"No. They died when I was twelve." Devin killed them. She had almost forgotten that he had admitted to it.

"How did they die?"

"A car accident."

"I'm so sorry. I can't imagine the grief you must have felt to lose both of them at once."

"I don't really remember it." Devin and Jack had started touching her afterwards, dulling the pain. Had she actually *ever* mourned for anyone? Mourned like normal people? Probably not. She wasn't exactly normal. She used sex to distract herself from the pain. She looked up at Hugo with wet eyes. "How do you mourn?"

He stroked her hair and gave her a sad smile. "It's different for everyone, Anna. How did you deal with your husband dying?"

She flushed. "I was doped up for two years."

"Oh." He gave her a gentle smile. "I wouldn't recommend that."

"I don't want to."

"Good," he smiled. "I'd hate to see you on drugs. You wouldn't be able to dance and I wouldn't have you for my premier."

She gave him a half smile. "I wouldn't want to let you down."

"I can't imagine you doing such a thing."

They sat quietly together for several long minutes. His presence was comforting and she slowly relaxed into his arms.

“Do you want to go home?” he asked softly. “Vincent would understand.”

Anna shook her head. “Dancing...dancing helps. Helps me feel better.”

He nodded. “I could see that about you.” He stood and helped her to her feet and then hugged her tight. “I’m here for you if you need anything.”

“Thanks, Hugo,” she said softly.

They went back to the studio. Class had just started a few minutes prior and Anna slipped her shoes on and joined in. Hugo spoke with Vincent for a few minutes then slipped onto the *barre* behind her. She knew that people had watched her and Hugo walk back in together and hoped they didn’t think badly of him.

Aaron was gone when she got home that evening. He and Justin had flown out earlier that afternoon. She was sad that they couldn’t tell Jenna’s dad that she was sorry for what happened. Neither of them could let on that they knew where she was. Anna understood but the knowledge didn’t make it any easier.

Hugo promised to keep her company while Aaron was out of town. He took Anna out to dinner Friday night and then they went back to Anna’s apartment and watched TV. He’d suggested going out to the club with the other dancers, or even a movie, but she wasn’t in the mood to be around a bunch of people.

Anna liked being in Hugo’s embrace on the couch and snuggled closer to rest her arm on his solid stomach and her head on his chest. He played with her hair, brushing her neck every once in a while. She wasn’t sure he was doing it on purpose, but found herself lifting her chin so he had better access to her neck.

She heard his heartbeat increase in tempo as he glided his fingers down her neck from behind her ear to her collarbone and back up. Anna fisted his t-shirt and swallowed nervously as he repeated the motion. She wanted him. Wanted him to touch her, more than just on her neck, but would he think poorly of her if they did have sex? She was pretty sure he thought of her as a sweet, innocent girl by the things he said, and how he

treated her. But that's how she was supposed to appear; she even felt that way sometimes.

He had no idea she could give him the best blowjob of his life and she wanted to badly. She wanted to taste him, to have him in her mouth first and then in her body.

But she liked that he thought of her as innocent. She supposed she could justify it by thinking about the fact that 'Katrina' hadn't slept with many people.

His fingers caressed just above her collarbone at her neck and she sighed and lifted her chin even more.

"Katrina," he whispered. She slowly opened her eyes and saw him gazing down intently at her. He wanted her. She could feel it.

She leaned forward and pressed her lips to his, sliding her hand up his chest and around his neck. His hand came up to cup her neck and he deepened the kiss, delving his tongue into her mouth urgently. He turned his body towards her and deepened his kiss while caressing the side of her neck.

When he pulled away a few minutes later, they were both breathing heavily. Anna watched him nervously with wide eyes as he stroked her cheek, wondering what he was thinking. She was hesitant to read him. Katrina didn't read men like Anna did.

"I should go," he said in a husky voice.

No! Her lower jaw trembled. "Did I do something to upset you?"

He frowned. "Why would you think that?"

"You don't want to stay."

Hugo closed his eyes and took a deep breath. "Kittycat, there is nothing more I would like to do than stay, but...." He cleared his throat and looked at her sheepishly. "I don't want to do something you'll regret."

"Regret?"

He studied her. "Katrina, I am very, *very* attracted to you, in case you didn't know." He grinned. "But pushing too fast...." He sighed. "I like you. A lot. But, I don't want you to resent me for...moving too fast."

"Why would I resent you? I'm attracted to you, too." She leaned forward to kiss him again, but he moved back. Tears burned at her eyes and she looked down at her hands.

He lifted her chin. "I like you, Kittycat," he said softly and then shook his head gently. "I'm going to be a gentleman and leave before things go

too far.” He kissed her chastely on the lips and then stood. She could see his erection straining against his jeans and she licked her lips.

“Hugo,” she said softly, feeling herself going into seduction mode. She looked up at him for a moment and then turned away. No, she didn’t want to seduce him. She just wanted him to stay.

He kissed her on the top of the head. “I’ll see you in the morning.”

She stared at her hands and heard the apartment door open and close, and then burst into tears. Part of her understood why he left, but the other, larger, part of her felt rejected and lonely.

She looked at her watch. It was eleven-thirty. She wanted to call Wilhelm. It was, what...nine hours difference between them? It was early but not too early...

She got her phone out of her purse and made the call.

“Anna?” his voice was very gravelly. “What is wrong?”

“Wilhelm,” she said softly. “I’m sorry to wake you so early, but I...just wanted to hear your voice.”

“*Liebling*, I do not mind you calling, but I am much better at conversations that do not occur in the middle of the night.”

“Middle of the night? Isn’t it six there?”

Wilhelm paused and then laughed. “Anna, you are in New York, not San Francisco. It is three in the morning.”

“Oh, God! Oh, Wilhelm, I’m so sorry! I forgot.” This night was not improving. “I’ll call you later then. I’m sorry.”

“*Nein*, Anna. It was important enough for you to call. Hang on a moment and I will go in the sitting room.” She heard him speaking in German, assumingly to Ilsa. “All right, *Liebling*,” he said a few minutes later. “What happened?”

The tears began to flow and Anna told him what had happened between Hugo and herself. When she was finished, he was quiet for a while. She knew he was thinking and respected his silence.

“It sounds like he is an honorable man, Anna. He left because he respects you and cares for you. Do you remember how long it took for Alex to make love to you?”

“Yes,” she sniffed. Months! And why did he have to bring up Alex?

“Do not be angry with him for waiting, Anna. Most men do not take the time to rein in their desires without thinking about how it will affect the woman he is with.”

“But what do I do now?”

“Is Aaron there?”

“No. He went to California for Jenna’s funeral.... Did you hear about that?”

“I did. I meant to call but...things have been very busy here the last week. I’m so sorry, *Liebling*. I should have remembered.”

Wilhelm knew and he hadn’t called her? That hurt worse than Hugo’s rejection. “It’s okay.” She said softly. “I’ll let you get back to sleep. Thank you for listening to me. Good night.” She pressed ‘end’ on the phone before he could say anything else. She went into her room, put her pajamas on and lay down in bed. Well, her hurt had dissipated her need for sex. At least she’d be able to sleep now.

Wilhelm stared at his phone in disbelief. Anna had hung up on him. Not that he blamed her. He should have called her and he was properly rebuked. Things had just gotten...crazy here all of a sudden. She would forgive him once she found out what happened. He hoped.

“I’m sorry I left like that last night, Katrina.” Hugo sat down on the floor next to Anna the next morning and spoke softly. “I didn’t want to hurt you, but I probably did anyway, didn’t I?”

Anna looked up from her stretch and gave him an understanding smile. “It’s okay. I understand. I...appreciate what you were trying to do.”

Hugo let out a deep breath. “I was afraid you’d be angry with me.”

She shook her head. “I’m not.” She smiled. “But I’m not as delicate as you may think I am.” She grinned mischievously, with a hint of seduction, at him.

His eyes widened for a split second and then he shook his head and laughed. “Not nice to look at a man like that before dance class.”

Anna giggled. “Sorry.”

He smiled, his dimples deepening. “I am determined to remain a gentleman,” he said quietly. “If that’s okay with you, I’d like to take you out again tonight.”

Anna nodded. “I’d like that.”

Aaron returned Sunday night and Anna greeted him at the door with a passionate kiss.

“Are you okay, Anna?” he asked taking a step back, surprise evident on his face.

“Please don’t reject me, Aaron. I...I just need you to fuck me.”

Aaron grinned. “That’s what every man wants to hear when they walk in the door.” He kissed her back and they undressed as they kissed their way to his bedroom. They fell naked into his bed and Anna rolled on top of him, straddled his hips and impaled herself on him.

“Argh!” she cried, not having expected it to hurt.

“Are you okay?” he asked.

Anna winced and nodded. “It’s been a few days.” She hung her head and tried to relax around him.

“We didn’t have to go so fast, hon,” Aaron said, pulling her hand and bringing his lips to hers. “I’m not in a hurry.” He held her as he rolled her to her back, still inside her, and kissed her neck.

Anna closed her eyes and relaxed as he kissed her. When the pain subsided, she moved her hips, wanting him to move.

“Better?” he asked, moving slowly inside her. She gasped and nodded. “Good.” He grinned. “You feel so amazing.”

“How was the funeral?” Anna asked later as she ran her fingers over Aaron’s chest while they cuddled together.

“Sad.” He sighed. “Matt wasn’t taking it very well. He looked like he wanted to jump into the casket with her.”

Anna stopped moving her hand. “I feel awful for him...and guilty. First Ben’s death and now Jenna’s. Does he hate me?”

“No. He knows where the blame lies: with Devin. He did ask about you, though.”

Anna looked up at him, expectantly.

“I told him it was better if he didn’t know. He accepted that.”

“Did you see Devin?”

“Yes. He was there but, surprisingly, he kept to the background. He watched me a lot so I was careful about what I said and warned Justin to do

the same.”

“What about Jenna’s family?”

Aaron shook his head. “Luke’s not well at all. He’s so angry and I don’t blame him. I saw him and Devin arguing. I assume it was about Jenna.”

Anna was quiet. So many people dead because of her. She hoped Tom knew how to stop Devin and would do it soon.

“Have you found her yet?” Devin growled as Jack walked into his study at his house. Anna hadn’t taken the bait with taking and killing Jenna. He didn’t know what else to do. He supposed he could keep killing off her friends, but that would get messy. He wasn’t that desperate. Yet.

“No. She’s...disappeared into thin air.” Jack frowned. “There’s no trace of her anywhere.”

“That’s not possible!” Devin shouted. “She’s a fucking Immortal. She can’t just disappear.”

Devin stood and walked to the window. Fucking Ian. Devin would have gotten the information out of him if he hadn’t killed himself.

“They’ve run the security footage on all the airports in the area, Devin. She didn’t show up in any of them. Could she have teleported somewhere?”

Devin shook his head. “No. Not without an Immortal. Half-Immortals don’t have that power.” He’d scoured his books, trying to find any sliver of information as to how she disappeared.

“What about the missing dancer. Justin? He didn’t have anything to do with it?”

Jack shook his head. “Isaak caught him smoking pot and fired him. He’s back home in New York.”

“Is he dancing?”

“I don’t know. There’s no indication that he is.”

Devin growled and looked out his window to the street below. His powers were safe for now, but soon they would start failing without Anna to renew him.

“He’s from New York?” Devin asked thoughtfully.

“Who?”

“Justin.”

“Yes. Danced for the New York City Ballet until he came out here a few years ago. After Anna stopped dancing.”

“What about her other friend...Aaron? The one who was friends with Alex.”

“I believe that’s his name. Yes, he’s in New York.”

Something told him there was some connection, but he didn’t know what it was. She’d been invited to go to New York before. Maybe she ran away to there? But how the hell did she get there, *if* she was there? And why couldn’t he sense her?

Devin rubbed his eyes. This wasn’t supposed to happen.

“Did you check Germany? With Wilhelm?”

“Yes. There’s no trace of her there either.”

“Someone, somewhere has to know something,” he said more to himself. “She wouldn’t stop dancing. She has to be somewhere where there’s a dance company.” He turned around and looked at Jack. “You’ve checked security footage around New York?”

Jack nodded.

The logical place for her to go would be there, but Tom had said repeatedly that she wasn’t there. None of the Elders were sensing her in their areas and while there were a few that he didn’t completely trust, there was no reason Anna would go to LA or Houston. New York was the best option, but how the hell was he supposed to find her there? Someone had to be protecting her from him.

He looked at Jack. “Go to New York. Stake out the ballet companies. I want firsthand knowledge whether she’s there or not.”

Chapter Eight

The days flew by and before she knew it, opening night had arrived. Anna didn't dance until the next night, so she was able to sit in some empty seats in the house and watch the performance. Both Hugo and Aaron were dancing and she was eager to watch them.

Just being in the audience was thrilling. She felt so elegant and was reminded of when she went to the ballet with Kurt in San Francisco. Alex and Wilhelm had been there, too, and she got lost in the memories, not noticing when someone sat down next to her.

"Hello, Anna," the man said softly.

Anna opened her eyes in surprise. There were only a few people here that knew her real name. Anna's heart pounded as she stared at the man next to her. "Jack?"

Her guardian gave her a wicked grin. "Surprised to see me?"

Anna didn't know what to say. Devin couldn't be far behind. Oh God, what was she going to do? "How did you find me?"

"Logical deduction. New York City Ballet. Not that hard to figure out where you would go."

Anna started trembling. "Where's Devin?"

Jack smiled. "At home. Waiting for my call to tell him I found you." He put his hand on her leg and slid up her skirt. "He's been awfully selfish with you, though. I thought I might have some fun with you before I called. For old time's sake."

Anna pushed his hand away. "Don't touch me," she snapped. She tried to stand but he held her wrist tightly and twisted, making her whimper.

"Oh, no you don't. I've been here for weeks trying to find you. You're not getting out of my sight so you can disappear again." He stood and pulled her to her feet. "But I can have more fun with you in my hotel room rather than sitting and watching a ballet with you, so let's go." He twisted

her wrist and she began making her way to the aisle. She looked around, desperate for a familiar face, but there was no one she recognized.

Jack pushed her up the aisle and into the promenade. Tons of people milled about, but she still didn't see anyone she knew. He led her outside and down the stairs to a taxi.

"Mandarin," he told the driver.

It was only a few blocks away and they arrived at the hotel within minutes. Jack paid the fare without letting go, then pushed her out of the taxi, into the hotel and up to his room.

Anna stood in the middle of the hotel room, watching Jack as he removed his tie and jacket. She wracked her brain, trying to figure out a way out of here. She glanced at the door, wondering if she'd make it before he could catch her, and Jack laughed.

"I'm not that stupid, Anna." He strode across the room and pulled her further away from the door and pushed her to the bed. "Undress, unless you want me to rip that dress off of you."

She blinked back tears as she stepped out of her shoes. With shaky hands, she unzipped her dress and removed it, laying it across the back of a chair. She looked back at Jack who raised his eyebrows at her. "All of it, Anna."

She removed her panties and bra and lay them on her dress.

He walked over to her and ran his hands down her breasts and she shuddered. "You don't like my touch anymore, Baby? I'm hurt." He squeezed her nipples and she whimpered.

"Please let me go, Jack," she whispered. She didn't want to go back to Devin or her old life. She wanted to stay here. The last few weeks had solidified that. She and Hugo had grown very close and he had invited her over to his place after the show tonight.

She closed her eyes and tears burned behind the lids. She would never get to make love to him.

Jack pushed her onto the bed and held her hands above her head. She felt something around her wrists and she realized he had tied her to the bed. The ties were unyielding as she pulled against them.

A glimmer of hope poked a hole in the darkness of her heart. Devin didn't know she was here. Maybe she could still get away before Jack told him.

Jack laughed and kneaded her breast. "Sweetheart, I know how to tie you. Though I'm kinda turned on that you're trying to get away." He arched his brow. "I have more where those came from if I need to tie your legs." He grinned. "Maybe I should anyway." He trailed his hand up her thigh. "Spread you open nice and wide." He brushed over her pussy and she squeezed her legs together and kicked at him.

He laughed and stood to finish undressing. "Oh, Anna. I always wondered what it would be like if you had more spirit in you." He stroked his hard cock. "I guess I get to find out."

He knelt on the bed and she kicked at him, but he grabbed her ankles and laughed again, spreading them apart. "Who've you been fucking since you got here Anna?" He bent down and kissed her pussy while he held her legs apart.

The feel of his mouth on her both sickened and aroused her, and she squirmed to try and get him off, but he just laughed. He pushed her knees into her chest and held her tight as he licked at her clit.

She bucked her hips, but her body was betraying her and she moaned softly. He locked his lips around her clit and sucked. Her legs relaxed and she closed her eyes as he lapped at her. She squirmed again, but this time to open her legs wider. He released her legs and they fell open on the bed. She arched her back as she felt the orgasm building. He slid his fingers inside her and she moaned loudly as her orgasm overtook her.

"Good girl," he murmured as she came back down to earth.

Her body lay limp and she closed her eyes as shame filled her. She'd given in so easily. She deserved to go back to Devin.

Jack moved her legs and quickly tied them to the upper corners of the bed, spreading her legs into a V above her head.

"You're so easy, Anna. Of course, we made you that way." He kissed her swollen pussy again and then positioned his cock at her slit and pressed inside. Her eyes snapped open as he entered her body and she cried out in pain.

"How long's it been since you've been fucked, Anna?" he asked, not stopping to allow her body to adjust to him. She whimpered and cried out as he rammed himself against her hips.

She pulled furiously against the ties, trying to get free. No! She wanted to go home to Aaron and Hugo, not be here with Jack. She didn't want to go back to Devin.

Jack laughed and Anna looked up at him, suddenly angry.

Very angry.

“Get off me!” she screamed.

Anna pulled at the bindings that held her in place with all her strength and then screeched in fury when she couldn’t get free. Jack froze and looked down at her. She’d never seen fear in his eyes before.

“You will not take me back to Devin!” she growled and a white-hot rage consumed her.

A knock sounded on Aaron’s dressing room door.

“Come in,” he called.

Hugo opened the door and poked his head inside. “Have you heard from Katrina?”

Surprised, Aaron shook his head. “I thought you guys were going out tonight.”

Hugo nodded. “We are. She said she’d come backstage at intermission and she didn’t, and I haven’t seen her since the show ended.”

Aaron knew how much Anna had been looking forward to going out with Hugo tonight. She’d been anticipating staying the night with him for the first time since they’d started dating. It pained Aaron to, once again, see Anna happy with someone besides himself, but Hugo was good for her. He treated her like the princess she was without the baggage of her past.

Aaron glanced at his watch as nerves filled his stomach. The show had ended twenty minutes ago. Something was wrong. “Where was she supposed to meet you?”

“Back here. In my dressing room.”

Aaron rubbed his neck, not knowing what he should do. He couldn’t risk Hugo finding out about Anna’s past. “Did you call her?”

Hugo made a face. “Of course. Several times, but it goes to voice mail.”

Aaron picked up his phone and dialed. It rang several times and then went to voice mail.

Stefanie walked past his door. She wasn’t dancing tonight, but she was here. Maybe she’d been in the audience. “Stef!” he called, pushing past Hugo. “Did you happen to see Katrina out in the audience tonight?”

Stefanie frowned. Aaron knew she wasn't very fond of Anna, but when she glanced at Hugo with a hesitant expression, it made his heart rate triple. "Stef, please. Did you see her?"

She rolled her eyes and nodded. "I saw her get up and walk away with some older guy who was holding her hand."

Alarm filled Aaron's veins with ice. "What did he look like?" Maybe it was Wilhelm?

"A little taller than Katrina, with dark brown hair and a goatee."

Aaron rubbed his face. "He wasn't very tall?" Devin was definitely tall.

Stef shook her head. "I mean, he wasn't short, but it wasn't like 'wow, that guy is tall'."

Aaron felt the blood rush from his face as a suspicion came to him.

"Aaron, what's wrong?" Hugo said softly. "Do you know who she left with?"

"Fuck!" *Jack*. Aaron spun around and went back into his room, calling Tom with one hand and pulling his shoes on with the other.

"Hey, Aaron—" Tom began.

"Anna's gone. I think she may have been taken by Jack."

"Jack? How is that possible? I didn't know he was here."

"Can you track her phone?"

"Um, yeah. Give me a few minutes and I'll call you back."

Aaron went back out to the hallway. "When did she leave?" he asked Stef.

"Before the performance started."

"Security cameras!" he exclaimed and then ran down the hallway with Hugo behind him.

Anna heard a faint buzzing sound and she jumped. Her body ached and her head throbbed. She opened her eyes and sat up. Where was she? It looked...like a hotel room? But it was a mess, like there had been a fight. She looked down to see herself covered in bruises and cuts and blood.

Her heart beat rapidly in her chest as she looked around. *Jack*. She had come here with Jack. But where was he? He wouldn't have left her alone.

She heard the buzzing sound again and realized it was her phone. She stood on shaky legs to retrieve her purse from across the room and pulled

out her phone.

She looked at the screen. "Aaron?" she asked weakly, sitting down on the bed.

"Anna! Where are you?" he sounded out of breath.

"I-I don't know." She started crying. She was so afraid.

"Hon. Take a deep breath and look around. Is Jack there?"

"I don't know," she whispered. She looked around. "It's a hotel." She looked behind her. The headboard was broken in pieces and the bed was a mess. Glasses were broken on the floor and it looked like there was even a crack in the window. She walked to the table that had been overturned. "Mandarin?" she read, looking at the cover of a binder that had fallen on the floor.

She heard him repeat it to someone. "What room, hon? Look on the back of the door."

She walked across the room and saw a diagram of the hotel floor. "Thirty-oh-six" she read and turned to go back and she saw feet in the bathroom. She stepped inside and saw Jack lying on the floor in a pool of blood. "Oh, God, Aaron! I think Jack's dead."

"I think Jack's dead," came the words over Aaron's phone. He had been running down the sidewalk and he stopped mid-step. Hugo ran into him from behind.

"Dead?" Aaron repeated.

"There's blood...oh, God, Aaron. What happened?" The panic in Anna's voice frightened him more than anything else.

"Anna, are you okay?" He started jogging again

"I don't know," she whispered.

"Okay. Just...wait, Anna. We're almost there."

"Okay." Her voice was so tiny he could barely hear her.

Hugo caught up to him. "Who's Anna? I thought we were trying to find Katrina?"

Aaron realized his mistake and looked up apologetically. "I'm sorry, man. I'll try and explain later. Yes, we're going to Katrina. She's at the Mandarin." He swerved around a group of people.

"Is she okay?"

Aaron shook his head. "I don't know. Will you call her? I need to call someone." He put the phone back up to his mouth when Hugo nodded. "Anna, Hugo's gonna call you and stay on the line with you until we get there."

"Okay."

Aaron nodded to Hugo, who called Anna. Aaron hung up and called Tom to let him know he'd gotten a hold of her and her room number.

Anna's phone beeped. It was Hugo.

"Hugo?" she said in a tiny voice.

"Katrina? Oh, hon, are you okay?"

"I don't know." She stared at Jack's body, unable to move. Blood seeped from a gash in his head, and scratches and bruises covered his body. His head rested in an unnatural position. "I don't know what happened," she whispered.

Hugo didn't say anything, but by his breathing it sounded like he was walking very fast.

"I'm sorry," she whispered. Tonight was supposed to be their night together. She should have fought Jack harder. Then she would be in Hugo's arms right now instead of naked and bloody in a hotel room with her guardian. She fell to her knees and started sobbing. "I'm so sorry, Hugo," she sobbed.

"Katrina, why are you sorry? What happened?"

Anna felt too ashamed to tell him that she'd had sex with her guardian. Hugo would never see her the same way and their relationship would be over.

"Katrina?"

Anna didn't answer and hung up the phone. Her nerves tingled as she got up and looked for her clothing. They'd fallen to the floor and her dress was wrinkled, but she put it on anyway.

Her body ached. What had happened to Jack? How did he end up dead? She only remembered him fucking her and getting angry.

She was zipping up her dress when someone pounded on the door. "Anna!"

Anna walked slowly to the door and opened it. Immediately, she was in Hugo's arms. "God, Katrina. Are you okay?" She could sense him

looking around. "What happened?" He held her at arm's length and looked her up and down. "What happened?" he repeated in a softer tone.

Anna didn't answer. Instead she looked at Aaron. "He found me," she whimpered.

Aaron nodded. "Tom's on his way. Where is he?"

Anna tilted her head to the bathroom. Both men looked and jumped. Aaron stepped into the bathroom and looked down at Jack. "Pretty sure he's dead. But I'm not touching him."

"Did someone come in with you two?" Aaron asked.

"I don't know. I don't remember anyone. He...." Anna tried to pull away from Hugo but he held her tight. She looked up at him with tears in her eyes. "You should just let me go now, Hugo."

Hugo shook his head. "Who is he?"

"My guardian."

"Your guardian?" he exclaimed.

"He's been abusing her since she was twelve, Hugo," Aaron said. "She didn't come here voluntarily."

"Oh, Katrina," Hugo said softly, pulling her back into his arms. He kissed the top of her head and petted her hair.

There were voices in the hall and Tom and Tommy appeared in the doorway seconds later. "Holy shit," Tommy exclaimed. "What happened?"

Tom walked over to Jack's body and put his hand on his neck. "He's dead." He looked up at Anna leaning against Hugo with her head on his chest. "Does Devin know?"

Anna shook her head. "Jack said he...he wanted to have fun with me before he called him."

Tom exhaled and stood up. "I've never been so thankful for his perversion." Tom looked at Hugo. "Who are you?"

"Hugo. Katrina's...boyfriend."

Anna looked up at him with wide eyes. "Really?"

He stroked her cheek. "After what I had planned for tonight, I certainly hope so."

"He's a dancer and choreographer with the City Ballet," Aaron added.

"Oh! Hugo Sintzenich! I know you, though we've never officially met. I'm Tom Pendleton." Tom extended his hand.

Hugo's eyebrow raised as he shook Tom's hand. "You're Tom Pendleton? You know him?" He looked at Aaron, clearly surprised.

Aaron shrugged. "It's a really long story."

"One that doesn't need to be told right now," Tom said. "I got another room to take her to." He pulled a card out of his pocket. "Next door." He handed the card to Hugo. "Can you stay with her while I look around?"

"Of course," Hugo said, taking the card from Tom. He kept his arm around Anna and led her next door. He sat her on the bed and held her close. "Did he rape you, Katrina?"

Anna didn't know how to answer that. "I suppose some would qualify it as that."

Hugo stiffened. "Did you want to come here with him?"

"No. I never wanted to see him again. I wanted to see you dance." Anna clasped her hands in her lap. "You don't have to stay with me if you don't want to."

"Why wouldn't I want to, Kittykat?" He lifted her chin to look her in the eye. "I was so worried about you. I still am. Please trust me."

Anna bit her lip. "I don't know what I can tell you. I'll have to ask Tom."

"Is your guardian the relationship that you didn't want to talk about before?"

"He's part of it."

"Katrina's not your real name, is it?"

Anna shook her head slowly. "They changed it so I couldn't be found."

"It's Anna, right?"

She smiled. She liked the sound of her real name on his lips. "Yes."

"It suits you. Though I think your other name does too. Whoever picked it out did a good job."

The door opened and the others came in. Tommy sat down next to Anna. "Are you okay?" he asked, taking her hand.

She hadn't seen or heard from him since the night he'd left her after having sex with her. She pulled her hand away and watched as first hurt, then sorrow filled his eyes.

Tom leaned on the dresser across from where she was sitting on the bed, arms loosely crossed over his chest. "Tell me what happened," he said in a gentle voice.

She glanced at Hugo and then back at Tom and told him what happened, up to the point where she got angry and didn't remember anymore. "The next thing I knew I was lying on the ground and my phone

was buzzing at me.” Tears spilled down her cheeks and Hugo handed her a tissue. He hadn’t moved the whole time she spoke, even when she talked about having sex with Jack.

“Anna, do you remember getting angry any other time and not remembering what happened after?”

“Yes,” she said softly.

“Was it after Devin...er, you lost the baby? A few months ago?”

She looked up at Tom, thankful he didn’t say what had really happened, and nodded. “Do you know what happened then?”

He gave her a wry smile. “You were defending yourself. Anna, sweetie, I think *you* killed Jack.”

“What?” she exclaimed, looking around wildly. “I couldn’t have done that. He’s so much stronger than me.”

“There is a part of you that is very strong and is starting to emerge when you need to defend yourself. It took Ian and two other men to subdue you when it happened before.”

Anna remembered Ian talking about it and the bruise on his cheek. She was saddened at his memory. Another death because of her. She stared at her hands. “What should I do now?”

“Go home, take a bath and get a good night’s sleep. I’ll take care of things here and come up with a story for Devin. I can honestly say he got attacked in his hotel room.”

“You’re not going to call the police?” Hugo asked incredulously.

Tom gave him a sympathetic look. “This is beyond the police, Hugo. Involving them would only endanger Anna...er, Katrina.”

“I know her real name.”

“What else do you know?” Tom asked, his face inscrutable.

“I know that she was raped by her guardian tonight and you don’t seem to care much about how she’s going to deal with it.”

Tom inhaled deeply and looked at the wall behind them. “I do care that Jack came and got her. Unfortunately what he did to her was rather...well, I’ve seen her go through much worse.” He looked back at Hugo. “I know you’re concerned about her and that’s good. She needs that. I am too. There’s just more going on here than I can explain right now and frankly, it would be dangerous for me to tell you anymore.” He straightened. “What I can tell you is, by being here in New York, she is safer than she’s been in

her entire life, and there are many people working to make that safety a permanent reality for her.”

Hugo looked at him for a long moment and then nodded. “Please tell me if there is anything I can do.”

Tom smiled at Anna and then looked at Hugo. “You’re doing it. Please continue to call her Katrina. If her name gets out, I don’t know how long I’ll be able to protect her.” He crouched down and looked Anna in the eye. “You can tell him what you’re comfortable with about your personal experiences, but keep names out of it, all right?”

Anna nodded. “He knows a little about Alex.”

Tom looked surprised and pleased, then took her hand. “You took your wedding ring off,” he commented softly, and looked approvingly at Hugo. “You’re obviously doing many things right, Hugo.” He kissed Anna on the cheek and stood. “Take her home, get her cleaned up and put her to bed. Are you healing again?” he asked Anna.

“I don’t know. I haven’t been injured in a while.”

“That’s good.” He chuckled. “A good problem to have. Don’t worry about this, Anna. Devin won’t find out you’re here.”

“Thank you, Tom,” she said quietly and stood. Hugo finished zipping her dress and put his arm gently around her. She looked down. “My shoes are in the other room.”

“I’ll get them,” Aaron said, walking quickly out of the room and returning a few minutes later.

Hugo cleared his throat. “Do I, uh, need to be concerned about...defending myself?”

Amusement filled Tom’s eyes. “Are you planning on raping her or dragging her back to people who want to hurt her?”

“Absolutely not!”

“Then you have nothing to worry about. She’s not the Hulk where she’ll turn into a monster if she gets angry. She’s just finally learned to defend herself against people who want to hurt her.”

“Are there a lot of people who want to hurt her?” Hugo asked.

Tom frowned. “Unfortunately, yes. But there are many who want to help her too.” He smiled encouragingly. “Take her home. She’ll be all right.”

Anna put her shoes on and glanced at Tom. “Thank you, Tom.”

Tom nodded. “Anytime, Anna. It’s the least I can do.”

Hugo and Aaron flanked Anna as they walked down the hallway and in the elevator down to the lobby. The doorman hailed a cab and they went back to Anna and Aaron's apartment. Hugo kept his arm around her the whole time.

"What can I do to help, Katrina?" Hugo asked as they walked inside.

She looked at him, searching his eyes. "Do you still want to be with me?"

He cradled her cheek. "I'm not going anywhere, Kittycat," he said softly.

"You could get killed," she squeaked, grief hitting her like a ton of bricks.

Hugo caught her before she could fall to the floor and led her to the couch. He held her in his lap with his long arms wrapped around her body.

Aaron gave Anna a sad look and then came to kneel next to her on the floor. "Anna...Kat," he said softly, glancing at Hugo. "Kat, nothing's gonna happen to Hugo. We're not in San Francisco anymore, remember? You're safe. He's safe."

"But Jack—"

"...got lucky and now he's gone. Hon, it's okay to be happy for once. Don't let your fears ruin it."

She blinked back tears as she gazed at Aaron. "I'm sorry," she whispered, trying to apologize. She knew he was wishing that he was the one making her happy.

He brushed her hair out of her face. "I'm just the doomed best friend, destined to forever be shoved aside for your boyfriends." He chuckled. "Maybe I should just become gay, or rather, lean further in that direction."

Anna gasped. "Aaron!"

"What? I've gone out with guys before. And no other girls ever interested me." He shrugged and then laughed. "Then I can see you naked and Hugo won't get pissed."

Hugo narrowed his eyes, partially mocking. "I haven't even seen her naked."

Anna blushed as Aaron laughed. "You really should change that."

Hugo shook his head. "I don't want to know why you would say that." He laughed. "I was going to try tonight, you know."

Anna buried her head in Hugo's chest, blushing furiously. "I'm sorry, Hugo."

"Nothing to apologize for, Kittycat." He kissed her head. "Do you want to go take a shower and clean up? We can watch a movie or something afterwards."

Anna nodded. She felt gross and knew she was sticky from blood and other things. She stood and went to her room.

Chapter Nine

“She’s worth it, you know,” Aaron said after Anna disappeared around the corner.

Hugo nodded. “I know. I just had no idea...she was always reluctant to talk about her past. I guess I understand why now.” He grimaced. “That was really her guardian?”

Aaron nodded. “He started sexually abusing her after her parents were killed.”

“God,” Hugo mumbled, shaking his head. “And he came after her for that?”

Aaron shook his head. “It’s much bigger than just his abuse, Hugo. There’s...someone out there who wants to control her and he wants her back. That’s why she’s here. To keep her from him.”

“Why?”

Aaron hesitated. “Because she’s very special. It’s the easiest way to explain it.”

“Anyone can see that she’s special just by looking at her.”

Aaron smiled. Hugo was a good guy. He’d watched him as Anna told Tom what happened, looking for any sign of disgust, but all he saw was sadness for Anna. Aaron couldn’t help but approve of the guy as being worthy of Anna. “She is.” He cleared his throat. “The thing is, with what happened tonight...she really will be okay.”

“I think that’s one of the most disturbing things I’ve heard in a long time. I can’t imagine what she’s gone through to make tonight look like nothing to be concerned about.”

Aaron shook his head. “You don’t want to imagine it, Hugo. Trust me.”

“You know?”

“I know almost everything about her. I’ve known her since she was eleven. I danced Giselle with her when she was that age. I was there when

she found out Alex was dead. I was there..." He stopped. "I've seen her go through hell so many times I don't even want to count them."

"Why didn't you help her?" It was an accusation and rightly so, for someone who didn't know Devin.

He leaned back on the couch. "Because the person who is behind all this is very powerful, and getting killed would have hurt her worse than trying and failing to get her out of a situation that she couldn't get out of. I would have been dead and she would still be where she was. As it is, I am alive and I've been able to help get her out of that situation by playing an extremely high-stakes game of cat and mouse. I hope you can understand that someday, Hugo."

Hugo stared at him for a long moment and then nodded. "I know you, Aaron. I know you're a good guy and I will trust what you say, even though I don't understand it."

Aaron smiled grimly. "Thank you, Hugo." His phone rang and was surprised to see it was Wilhelm. "Hi, Wilhelm."

"Hello, Aaron. Tom told me what happened. Is Anna all right?"

"As all right as can be expected. Did you try to call her?"

"Ja, it went to voicemail and I thought she might be still ignoring my calls."

"Why would she do that?"

"I believe she is angry with me. I have tried to call her a few times and she has not answered."

"Why would she be angry with you? She loves you."

"I did not call her when I heard about Jenna, and I hurt her feelings."

"You didn't call?"

"Things have been...very crazy here. I forgot to call. I feel terrible, but, as I said, I have not been able to get in touch with her."

"That's really unlike you, Wilhelm," he accused.

Wilhelm sighed. "Please do not start, Aaron. You will understand in a few months, but I cannot go into it right now."

Aaron heard the rebuke in his voice. "I'm sorry, Wilhelm. I was out of line."

"Is Anna there?"

"She's in the shower."

"Please have her call me when she gets out. I want to hear her tell me she is all right. Tell her it is a command if necessary."

“Isn’t it late there?”

“*Nein*, it is very early. I do not care. I want to hear from her.”

Aaron winced at Wilhelm’s irritated tone. “I will have her call you, Wilhelm, as soon as I see her.”

“*Danke* .”

They said goodbye and ended the call. Aaron stared at the floor. What on earth would make Wilhelm forget to call Anna?

“Who was that?” Hugo asked.

“Her....” It wasn’t his place to explain she was a slave. “Her father-in-law. Alex’s father.”

“Wilhelm...sounds German.”

Aaron smiled. “He is. He’s the Duke of Hesse.”

Hugo’s jaw dropped and then shook his head. “No, the German state outlawed titles years ago.”

“Except for a few families.”

Hugo looked like he was going to protest and then stopped. “That’s true.” He leaned back in his seat. “God, I’ve learned more about Katrina tonight than I have in the entire month I’ve known her. Which son was Alex?”

“The oldest.”

“Did he have brothers?”

“One brother, two sisters.”

Hugo looked at the ceiling with sad eyes. “I’m not going to get to stay with her for long, am I?” He turned his eyes to Aaron. “Unless the brother is married already?” he asked hopefully.

“He was. He divorced a few years ago.”

“Divorced? I didn’t think that was allowed in those families.”

“Gretchen was a bitch, to say the least.”

“An unmarried brother,” Hugo said softly and shook his head. “She’ll be expected to marry him. Unless the father has decided against it because she’s American?”

Aaron felt terrible as he shook his head. “No, Wilhelm is quite fond of Anna. He’s the one who came up with her new name.”

“Does she know what’s expected of her?”

“She’s guessed.”

Hugo sighed and rubbed his face. “What do I do with that?” he asked softly.

Anna stepped out of the shower feeling much better. She was glad to find out that most of the blood was not hers, though she had quite a few bruises. Part of her wished she knew what had happened. How had she managed to kill her guardian? How could she possibly be that strong? Maybe it was better if she didn't know and didn't remember.

She put on a comfortable pair of sweats and a cotton camisole and went back out to the living room. She could hear the deep voices of Hugo and Aaron as she approached but they stopped talking once she entered the room.

Hugo saw her and stood. "How are you feeling?" he asked softly.

She shrugged. "Okay." She stood in the hallway, not knowing what to do. Did he still want her? He hadn't left, but....

"Anna, Wilhelm called," Aaron said. "He wants you to call him."

Anna grimaced. "I don't want to talk to him. Besides, it's the middle of the night there."

Aaron gave her a look. "He wants you to call him."

"I don't want to talk to him," she retorted.

Aaron sighed and shook his head. "It's not a request."

Wilhelm had commanded her? "Fine," she snapped and reached for her phone. She pressed his picture on the screen and waited for him to answer. She hoped maybe he'd gone to bed and wouldn't....

"Hello, Anna."

"Hello, Wilhelm," she said coldly. "Aaron said you wanted me to call you."

There was a pause. "I wanted to make sure you are all right," he said softly.

"I'm fine."

"You do not sound fine. You sound angry."

Anna turned and walked to her room and sat on her bed with her head in her hands. "I'm fine. Aaron and Hugo are taking care of me."

"Hugo?"

"My boyfriend. The one I called you about several weeks ago."

"Ah. I remember. You have gotten serious with him, then?"

"I guess so. Is that okay? Do I need your permission to date someone?" She was snapping, but really didn't care at the moment.

He was quiet for a few minutes. "Anna, I am sorry I did not call you when Jenna died. It was unthinking of me."

"Are you going to come see me dance tomorrow?"

"I cannot do that. Showing up in New York, especially now, would arouse Devin's suspicions."

Anna clenched her jaw and blinked back angry tears. She wanted to yell at him, to tell him how much he was hurting her by not being here for her. Any other time he would have been here in a heartbeat. Now that she was safe in New York, he seemed to think she didn't need him anymore. Well, maybe she didn't need him anymore. "Is there anything else you need, Wilhelm?" she asked coldly.

"*Nein, Liebling*," he said, not responding to her coldness. "I just wanted to make sure you were okay and that you know that I love you."

"I'm okay."

"I love you, Anna."

She didn't respond and he was quiet.

"I will let you get on with your evening, Anna," he said after a long pause. His voice was strained.

"Good night," she said, and ended the call.

Anna threw her phone down on her bed and sat down hard on the floor, drawing her knees to her chest. She felt abandoned by Wilhelm. He had his own family and he was probably realizing that he needed to attend to them first. She was just a side distraction. A plaything.

She stared at the floor in front of her until there was a soft knock on her door. She looked up to see Hugo standing in her doorway, looking concerned. "Is everything okay?"

Anna shrugged. "As okay as it ever is."

He walked over and sat behind her, hugging her to him. She sighed and relaxed into his embrace. "I'm glad you're here. Thank you."

He kissed her cheek. "As long as you need me, I will be here for you," he whispered and kissed her cheek. They sat together in silence for several minutes. "Do you want me to leave so you can go to sleep?"

Anna thought for a moment. "I don't want you to leave," she whispered. "But I understand if you need to." She didn't want him to be uncomfortable.

Hugo hesitated. "I don't want to leave you like this, Kittycat," he said softly. "I'll stay if you want me to."

Anna nodded. "I want you to."

"All right. Let me tell Aaron," he said standing and helping her up. "And I'll be right back."

Anna sat on her bed. This wasn't exactly how she'd envisioned the night going, but she was glad he was willing to stay. He'd been adamant about not staying with her for weeks. Was it because he knew what she was now? No, he didn't know what she was. He just knew that she'd been abused by her guardian. He wanted to take care of her and she was grateful for it.

He returned several minutes later, closing the door softly behind him and held up a pair of sweats. "Aaron lent me something to sleep in. Jeans aren't very comfortable."

"Oh! I hadn't even thought about that." She smiled shyly. "What do you normally sleep in?"

He grinned. "My underwear or sweats." He wagged his eyebrows and she giggled. "What do you normally sleep in?"

She looked down. "Something like this, I guess. Or naked."

His grin widened. "I can't say I'm not looking forward to the second."

Anna blushed.

"I'll go change, if that's okay?"

She nodded. She changed into shorts while he was in the bathroom. She realized she hadn't even seen him with his shirt off. That was so weird to her. She was used to seeing guys naked first and then getting to know them.

The door opened and she turned, nervous for some reason. Well, there was reason to be nervous, she supposed. They were spending the night together, although she had a feeling there would be no sex involved, which was fine with her. She was still sore from Jack and really wanted to be able to enjoy their first time together.

He smiled and walked to her bed, pulled down the covers and looked at her. "You sleeping over there?"

Anna shook her head and walked across the room and stood by the bed, looking at him. Hugo. Her boyfriend. She smiled at the thought.

"What's that smile for?" he asked sitting down and patting the bed next to him.

“I was thinking about you being my boyfriend.”

“I’m glad that made you smile.”

“Me too.” She was stretching out her legs under the covers when she remembered the light. “Oh, the light!” She moved to stand and he put his hand on hers.

“I’ll get it,” he said.

He turned the light off and then made his way back to the bed slowly. “It’s dark in here,” he commented with a chuckle.

Anna giggled. “It happens at night.”

“Mmm.” She felt the bed dip beside her and him moving around, getting comfortable. He reached for her. “Come here,” he said softly.

She moved under the blankets and stretched out on her side next to him, head resting on his chest as he lay on his back. He played with her hair. “I’m glad you’re okay, Katrina. I was so worried about you. Especially when Aaron freaked out.”

“I’m sorry I worried you.”

“What matters is that you’re safe, Kittykat. I can’t ask for anything more than that.” He tucked her in closer to his side and she rested her hand on his bare stomach. When she moved her hands she could feel the ridges between his abdominal muscles. There was no chest hair to tickle her nose and he smelled good. A spicy vanilla scent of some sort. She closed her eyes and was sound asleep within minutes.

“You’re kidding, right?” Devin asked, pushing away from his desk in shock.

“I wish I was, Dev.” Tom’s voice was tense. Devin could tell he was shaken even through the phone lines. “It was...really a disturbing sight. His skull was caved in, his neck was broken, and his dick.... I can’t imagine what happened. He must have put up a fight, though. His room was all torn up and...God, did he have mob connections or something?”

“With him, you never know.” Jack didn’t think things through sometimes. Devin stood and paced over to the window, gazing out at the downtown skyline.

“Why didn’t you tell me he was here? I could’ve offered him a place to stay or something. Kept whoever wanted him dead off of him.”

Devin sighed. “I wanted him to see if Anna was there, and keep out of sight until he confirmed either way.”

“I really don’t think she’s here, Dev. I’ve looked. I don’t sense her here.”

“I can’t figure out where she went, though. I should be able to sense something from her. The bond is still active.”

“I’ll keep looking, Devin.”

“Thanks, Tom. Let me know if you find out anything else about Jack’s death.”

“I will.”

Devin tossed his phone on his desk. Jack was a smart man, but sometimes his passions got ahead of his brain. He couldn’t imagine what trouble he could have gotten into to deserve such a horrible death.

Shit. Now who would train his red girls?

Chapter Ten

Safe. Warm. Strong arms around her. Happy.

Anna stretched her arms and legs and Hugo jumped slightly behind her. She turned over to face him and gave him an adoring look. “Did I startle you?” she asked softly.

“No...well, maybe.” He grinned. “I’m not used to sharing a bed with someone.” His voice was gravelly and lower than usual.

She ran her hand over his rough cheek. “I’m glad you stayed with me.”

“I have to say, I slept very well.”

“Me, too.”

“How are you feeling?”

Anna thought for a minute. She wiggled a little bit. “Better.” She still felt a little achy, but knew she’d be better after moving around a bit.

He moved closer and kissed her softly. “I’m glad you’re feeling better.”

She felt his erection brush her thigh and bit her lip, looking up into his eyes.

“Sorry. I’m a guy.” He shrugged sheepishly. “It happens.”

Anna smiled. “I know.” She stopped herself from offering to help. It just didn’t seem appropriate to say that to him.

He kissed her cheek and then stood. “Bathroom,” he said, turning away from the bed. She watched his back muscles ripple as he stretched while walking across the room.

She stood and walked to the floor-to-ceiling window that looked out across the city and the river. It was nice being here. Even with what happened last night, she still felt safe. She felt more and more like “Katrina” every day. And tonight, she would debut as Katrina the dancer.

Butterflies invaded her stomach as she thought about tonight’s performance: *The Firebird*. She still had a hard time believing Vincent gave her that part. It was so...demanding, but in a good way. He trusted her, she

supposed. She loved the part. It was fun, but it was still nerve wracking. Her comfort was that she knew once she was on stage, she would lose herself and become the character. Hugo was dancing tonight, too, and she was thankful he would be backstage with her.

She felt his warmth before he put his arms around her. "This is an incredible view," he murmured, kissing her cheek.

"It is," she agreed. "I like seeing it in the mornings. It reminds me...." She paused. "That I'm not in California. That I'm safe."

He gave her a little squeeze. "I'm very glad for both of those things."

She smiled and they stood together, watching the boats in the river.

"Do you want to come to my place tonight?" he asked softly after a while.

Tingles shot through her body at his question. "Yes," she whispered. "If you want me to."

"I do."

She felt her nipples harden at the thought of him touching her, kissing her everywhere, and making love to her. She closed her eyes and her breaths came in little bursts.

His hands lifted to her upper arms and he kissed her shoulder. "I should get home so I can get ready for the day."

"But...", she began, turning around.

"Katrina, I can feel your desire. It matches mine. But I don't want to just throw you down on your bed and fuck you." He brushed her hair away from her face. "If I stay, I will. I want to make love to you slowly tonight and then fall asleep holding you close to me."

Anna nodded, understanding. She gave him a tentative smile. "You're such a different type of man," she whispered, moving to her toes and kissing him gently on the lips.

He smiled boyishly. "I try."

"You succeed."

He went into the bathroom to change back into what he wore last night and then Anna walked him to the door. "I'll see you in a little while," he said after kissing her goodbye.

After Hugo left, Anna went into the kitchen and ate breakfast. Aaron came out a few minutes later and poured a bowl of cereal.

"So, did you?" he asked with a grin.

"Did I what?"

“Did you guys fuck?”

“Aaron!” she exclaimed, hitting his arm, and then rolled her eyes.

“You would know the answer to that. I’m not exactly quiet.”

“I didn’t hear any screaming, so I’m guessing the answer is no.”

“Correct. We’re...I’m going over to his place tonight.” She smiled.

“Providing I’m not kidnapped again.”

Aaron shook his head and rolled his eyes. “You shouldn’t even joke about that. You nearly gave me a heart attack last night.”

“Sorry.”

Aaron chuckled. “I know you didn’t do it on purpose and I’m glad you were able to defend yourself, however freaky it may be.”

“I’m just glad that Devin won’t find out I’m here.”

“So who was the hot guy you ran off with last night?”

Anna looked up in surprise as Stefanie walked up to her. “Hot guy?”

“Yeah, I told Aaron about it and he freaked out.”

Anna swallowed. “That was my guardian.”

Stefanie looked at her doubtfully. “You let your guardian feel you up?”

Anna blinked. “What?”

“I was sitting above you, Katrina. I saw his hand go up your skirt. Does Hugo know?”

Anna looked down at the ground and then she stood and looked Stefanie in the eye. “Yes, Hugo is aware that my guardian has sexually abused me since I was twelve,” she said coldly.

Stefanie’s dark brown eyes widened and her dark skin went ashen. “Oh. Oh, God, Katrina. I had no idea. Omigod! I’m so sorry.” Her eyes filled with tears. “I’m so sorry,” she whispered. “How did you...He took you...?”

Anna set her jaw and nodded.

“Aaron found you okay? Did your guardian...?”

“Yes, but I’m okay.” She found herself softening under Stefanie’s remorse. Stefanie had treated Anna with contempt since she’d arrived. At least the other dancer was showing that she was human and Anna gave her a small smile. “He won’t bother me anymore.”

Stefanie let out a long breath and looked at her nervously. “I thought the worst of you, Katrina. I’m so sorry. Had I not...God, it might not have

happened.”

“I’m okay, Stefanie. Really.”

Hugo walked up with a troubled expression on his face. He knew she and Stefanie didn’t get along. “Everything okay?”

Anna nodded and gave Stefanie a kind smile. “Yeah.”

Stefanie glanced up at Hugo and then walked away with her head hanging in contrition.

“What happened?” Hugo asked.

Anna told him what had happened.

Hugo sighed. “I hope she didn’t go blathering her mouth about it.”

Anna had butterflies in her stomach all morning and afternoon. The dress rehearsal went very well.

Hugo beamed at her when they were done. “You’ll be the talk of the ballet world after tonight,” he murmured in her ear while Anna waited for Vincent to adjust some scenery.

Anna blushed and looked down.

He jumped back and laughed. “Your feathers tickle.”

Anna giggled. Her elaborate red-feathered headdress was always getting in the way. Dave said he got a mouthful of feathers every time they danced together. Hugo wrinkled his nose and Anna laughed. “Sorry.”

He rolled his eyes. “Poor Dave,” he laughed.

Dave was standing a few feet away. “What?”

“I just got a face full of feathers. I know why you make the face now.”

Dave laughed and shrugged. “I’ll try not to tonight.”

When Vincent was satisfied that they were ready for tonight, he dismissed them so he could rehearse the other ballets for tonight. Anna headed back to her apartment after carefully hanging her costume in her dressing room.

After showering, she lay down in her bed and stared out the window across the room. She could see the tops of several buildings from her bed and was fascinated at the number of tall buildings in the city. Her eyes slowly closed and she fell asleep.

“Anna.”

Anna's eyes opened at the sound of the long-dead voice. Alex stood next to the window and she sat up straight in her bed. "Alex!"

She shook her head. No. He was gone. He had left her dreams. She looked at him watching her. Tall and handsome as ever. Her heart pounded in her chest. "You left. You were gone."

He nodded. "I had to. But I'm here again."

She shook her head. "I've given you up. I've moved on."

The sadness in his eyes made her want to cry. "Don't give up on me, Anna. Please. We'll be together soon."

"How can we be together? You're dead." She shook her head again. "No, Alex. It's time to stop dreaming of you. I have a wonderful man in my life. He's alive and he cares for me."

"Do you love him? Does he love you like I love you?" Anna could hear the angst in his voice.

"I...I don't know if I love him. I might. It's all so...different now. I'm different." She looked up at him. "I killed Jack," she whispered.

Alex walked over and knelt next to her. "Does he love you as I love you?"

Tears filled her eyes. "He's alive," she whispered.

"What if I were still alive, Anna? What if I walked back into your life tomorrow? Would you take me back?"

"But you're not," she whimpered.

"But if I was?"

Her mind filled with memories of Alex. He truly knew her. He knew every single thing about her and had loved her regardless. Would Hugo still want to be with her if he knew what she really was? Hugo cared for Katrina. Could he care for someone like Anna?

Hugo was the most honorable man she had ever met, next to Alex. Before they took the next step in their relationship, he deserved to know the truth.

"Anna?"

She closed her eyes at Alex's deep, melodious voice. The voice she had wanted to hear again for so long. She opened her eyes again and looked into the eyes of the man she had loved for so long. "I don't know," she answered honestly.

Alex searched her eyes. "I will always love you, Schatzi." He reached out to touch her cheek, and disappeared.

Anna stared at the ceiling. Why did she see Alex again? Was her mind telling her that she needed to be honest before she went any further with Hugo? Was she afraid to go deeper with Hugo? She adored him and the last thing in the world she wanted to do was hurt him. He meant so much to her.

But last night was a reality check. Even though she was “Katrina” now, wasn’t she really just pretending? Hugo thought of her as someone who was abused, and while it was true, there was so much more than abuse. Once she was freed from Devin, would she cease to be an Elder-Mistress? Would she just become Wilhelm’s Mistress? Or would she be free to live her life as she wanted to? There was only one person that could answer those questions.

She picked up her phone from the nightstand and dialed Wilhelm.

“Hello, Anna,” Wilhelm said in an even tone. He didn’t seem surprised to hear from her.

“Hello, Wilhelm.”

“What can I help you with?”

She hesitated. Did she really want to know the answer to the questions? She sighed. For Hugo’s sake, yes. “Once I’m free from Devin...will I be free?”

“What do you mean?”

“I mean...like, will I be free to live my life as I want to, or...will I still be an Elder-Mistress?”

“Ah.” There was a pause, and then a sigh. “You will still be an Elder-Mistress. Your father gave you to us, to protect you, *ja*, but that gift cannot be undone. You will still belong to me.”

Anna swallowed several times. “So...I’ll never be free?” she whispered.

“*Nein*, Anna. I am sorry.”

“Oh.”

“My son is not a cruel Master, *Liebling*,” he added softly. “I think you will be happy when all is said and done.”

Anna tried to smile through her tears. “Yes...I know.” Kurt was a good man. He loved her. She loved him. “I’m sorry for how I spoke to you, Wilhelm.”

“Thank you for saying that, Anna. I know I hurt you terribly by not being there for you. I am truly sorry for that.”

“I wish you were going to be here tonight.”

“I wish I could as well. I had been planning on coming and surprising you, but with what happened with Jack...it is too risky.”

“I understand.” And she did. She knew that he would be here if he could. “Well, I need to get back to the theater. Thank you for answering my questions.”

“Anytime, *Liebling*,” he said tenderly. “I love you.”

“I love you, too.”

She ended the call and put the phone down on her bed. Now she just had to figure out how to tell Hugo.

Anna ate dinner and then went back to the theater. She wasn't sure where Aaron was, but he wasn't dancing tonight, so he'd maybe gone out. Hugo wasn't in his dressing room so she went to hers and began breaking in her pointe shoes. He came by later and they chatted for a while.

“Are you nervous?” he asked.

“Yeah. I mean, a little. I'm feeling nervous now, but I know once I'm on stage I'll be fine.” She grinned. “It's weird, but it works for me.”

Hugo laughed. “I understand. It doesn't happen to me all the time, but I've had that before.”

“Do you get nervous?”

“Yeah. Sometimes. I'm a little nervous about next Thursday.”

“It's a fantastic ballet, Hugo. I'm honored you're having me dance with you.”

“You help make it great, Kittycat. It wouldn't be the same without you.”

Anna blushed. She had decided she would talk to him after the performance tonight and was thankful he was being sweet and kind as usual, but not as touchy-feely as she had expected, considering they were planning on having sex tonight. But she didn't know if that would still happen. She looked up at him and gave him an adoring smile. She truly cared for him and wished things were different. The story of her life. But at least this time she didn't have to worry about him getting killed.

He left a bit later to get ready for the show. *Firebird* wasn't until after intermission, so she had a while to wait, although she wanted to watch him dance from the wings. After her hair and complicated makeup were done, she stretched for a bit until she heard the music beginning. She wandered out to the wings and saw Hugo doing some last minutes stretches. He grinned when he saw her.

"Hi, Kittycat," he said walking over to her.

"I wanted to see you dance since I missed it last night." She chewed the inside of her lip. "Is that okay?"

"Of course. I'm glad to have you in the wings for me."

She grinned and then he winked at her. "See you soon."

Anna watched, enthralled, at the dancing. She loved watching it as much as she loved doing it, and before she realized it, Hugo was taking his bows with the other dancers and Anna was clapping hard for him.

"You were wonderful," she beamed as he walked to her.

"Thanks," he grinned. He kissed her cheek lightly, to keep her makeup intact.

The other ballets flew by as well, then came intermission and then it was time for Anna to step on stage for the first time as a City Ballet dancer. And oh, it was exhilarating! She felt herself transformed into the *Firebird*, flying across the stage, flitting around as the exotic bird, and saving the Prince.

When she 'flitted' off stage for the last time, Hugo crushed her in an embrace. "You were amazing!" he whispered in her ear.

She looked up at him. "Really?"

"Yes, Kittycat," he said, stroking her upper arm. He looked up as the applause began and smiled. "I bet that's for you."

Anna shook her head, and held his hand until it was time for her to take her bow.

Dave came and grinned at Hugo. "Can I take her?" he laughed.

"Of course," he laughed.

Anna was nervous for the two seconds it took her to get from Hugo's embrace to the side of the stage, but when she and Dave walked on stage the applause became louder, and even included some shouts. She blushed and made a low, humble curtsy. She glanced back at Hugo in the wings, who had been joined by Vincent and they both beamed at her. The audience stood and Anna grinned at Dave.

Several minutes later, when the applause had finally died down, the curtain closed for the last time and Vincent rushed over to her. “Fantastic job, Katrina,” he said, hugging her.

There were hugs and kisses and congratulations all around and then Anna was finally able to head back to her dressing room to change and wash her face.

She tried not to think about what she had to say to Hugo. Now that the performance was over, her nerves were kicking in, though.

Hugo knocked a few minutes later. “You ready?”

Anna smiled. “Yeah.” She picked up her bag and took his outstretched hand.

They were quiet as they walked the block to Hugo’s condo. She’d been here just a few times. Just a little one bedroom with a balcony and a beautiful view of Lincoln Center.

“Do you want something to drink?” he asked as he locked the door behind them.

Anna shook her head and looked around. She had so been looking forward to tonight. Even now her body reacted to the idea of being with Hugo. But her heart ached and for once, she would listen to her head and heart instead of her body.

He walked by her and took her hand, leading her to the couch. *Always the gentleman*, Anna thought to herself. Of course he wouldn’t take her straight to the bedroom. He would make sure she was okay with everything before taking the next step. Especially after last night.

“You’ve been quiet tonight,” he said, still holding her hand. “Is everything okay?”

She looked at him as she tried to decide how to begin. Oh, how she wished things were different! “Before we...progress with...stuff, there’s some things I need to tell you,” she said softly.

He squeezed her hand and gave her a gentle smile. “Okay. I’m listening.”

She looked down at their hands, fingers intertwined. Dark, light, dark, light, dark, light. How could she have let it go this far? She should have stopped it from the beginning so that he wouldn’t get hurt.

“Katrina?” he said softly.

She glanced up at him and swallowed. "I...I'm not who you think I am. Or rather *what* you think I am."

His brow twitched, but his gentle expression remained unchanged.

"I don't know how to say it...." She paused, looking at their hands again and then looking up. "There is a man who decided he wanted me when I was born. I'm...different than most girls and I have something he wants. He was the one who arranged my parent's death and for my guardian to raise me as he did. When I was twenty, he took me from my guardian and made me his...." She hesitated. "...his slave." She paused and looked away. "His sex slave," she added softly.

Hugo's mouth opened in surprise, but he didn't say anything. He simply nodded and gave her an encouraging smile.

"Alex...he...saved me from being totally taken by him and as a result, I became both of theirs. Alex did it to keep the other man from gaining complete control over me. He married me so that he would have an advantage over the other man. The upper hand, if you will." She smiled softly. "Alex loved me and I loved him. So much." She shrugged slightly. "Alex would have married me if he hadn't loved me, but his...." She swallowed. "He knew everything about me, and still loved me. He could have had any woman in the world, and he chose me...." She trailed off.

Hugo squeezed her hand gently, encouraging her to go on.

"When we married...well, De...I mean, the first man had taken me by force...by unscrupulous means. When Alex married me, I was given to him as...it should be done. It's rather complicated." She gave Hugo an apologetic look.

"It's all right, Katrina. You don't have to tell me more than you want to."

"Thanks," she whispered. Why did he have to be such a good guy? "So, I was given to Alex in marriage by his father who is the one who actually legitimately 'owns' me, I suppose is the easiest way to explain it. When Alex died, I returned to Wilhelm's care." She stopped, not knowing what to say next. After a long pause, she continued. "By me being here, it...weakens the other man and eventually I will be freed from his 'ownership'. But not Wilhelm's. I will belong to him for the rest of my life."

"And you're expected to marry Alex's brother."

Anna's head snapped up. "How did you know?" she asked, astonished.

“I know a little bit about how the higher German families operate, and Aaron told me a little bit about you last night.”

“I called Wilhelm to ask him if I would ever be free and he said I wouldn’t.” She blinked. “Wilhelm is a good man, as is Kurt. I’m not being forced into a horrible marriage. Kurt had actually asked me to marry him before but...we couldn’t.” She looked at Hugo with sorrow. “I’m sorry things...got so far. I suspected that I would have to marry Kurt, but...I like you. A lot. I suppose because I didn’t know for certain, I didn’t think about it much. But now that I know for certain....” She shook her head. “I never wanted to hurt you, Hugo. You are one of the best men I have ever known. But I had to tell you before we...slept together.” She blinked back tears. “I’m so sorry.”

Hugo was quiet for several minutes, making Anna nervous, but he deserved her quiet respect.

“If I were a callous man and didn’t care about the future, I would say ‘fuck it’ and take you into my bedroom right now. I would stay with you as long as I could have you and then let you go when it was time.” He paused. “But I’m not a callous man. When we began getting serious, I started imagining a future for us.”

Tears burned at Anna’s eyes. She had thought of a future with him as well.

“I know that, if I did hold on to you, it would kill me when I had to give you up. I don’t know if I *could* let go of you.”

Tears slipped down her cheeks as she looked down at her lap. Her chest was tight and she could hardly breathe. She tried to pull her hand away, but he held her tight.

“Katrina,” he said, lifting her chin with his hand. “I don’t regret a moment of the time I spent with you. I will always cherish it. And I will cherish our time together in the future as well.” He smiled. “I’m not going to stop dancing with you. And I certainly can’t stop caring about you.”

She let out a choked laugh through her tears. “I don’t want to stop dancing with you either.”

“Don’t feel guilty, Kittykat. I understand why you kept things from me. And you didn’t lead me on when you found out what would happen in the future. I would have been far more hurt if you had told me next week. Or even tomorrow.”

Anna nodded, though she couldn’t erase the guilt from her heart.

“But I do think we should end things now, before either of us gets more hurt than we already are. At least romance-wise. Then we can remain friends and have a good friendship instead of parting as hurt lovers later.”

She nodded again. He was right. But it still hurt.

“Katrina?”

She looked up.

“I was going to talk to you about what Aaron had told me last night. Either way, we would have resolved it tonight. It’s okay.”

“I’m sorry,” she said and then the tears fell freely. Hugo pulled her close and let her cry on his shirt.

Hugo walked her home a while later. They were quiet, but Anna was feeling better. Hugo had taken it well. He said he’d been thinking about it all day and had already gotten his head and heart around not being with her.

When they got to her apartment door, he kissed her on the cheek. “We have rehearsals for *Arches* tomorrow, don’t forget.”

Anna managed a smile and nodded. “I can’t wait.”

He waited for her to unlock the door and then said goodbye and walked to the elevators.

Anna went inside and saw the living room light was on. Was Aaron home?

She walked around the corner and froze in surprise to see Aaron on the couch kissing another guy. She stared for a moment, fascinated, and then cleared her throat.

“An—Katrina. What are you doing home?” he asked, looking as surprised as she was. Anna didn’t recognize the other guy. He was good looking in a feminine way, with thick auburn hair and blue eyes. “I thought you were staying with Hugo.”

She blinked rapidly and shook her head. Aaron was at her side in a flash. “What happened?” he asked putting his arm around her and leading her to the couch.

“We broke up,” she said softly. “We...had to. I told him....” She looked at the other guy and back at Aaron. “I told him what I was and what was expected of me in the future. We decided it was best to end things now. Well, Hugo decided and I agreed.”

“Oh, Kat, I’m so sorry.” He hugged her tightly.

“I know it’s for the best, but it still hurts.”

Aaron nodded. “I know.”

She glanced at the other guy again. “I think I’ll just go to bed. Give you some privacy.”

“You don’t have to. Cam’ll understand.”

“Oh, yes, it’s totally fine,” Cam said gently. “You shouldn’t be alone after a break up.”

Anna shook her head. “I just want to go to sleep.” As if to justify her claim, she yawned. “I danced hard tonight.”

“How did it go?”

Anna flushed in pleasure. “Good.”

“Standing O?”

She nodded. “Two curtain calls.”

He grinned. “That’s my girl!”

“Thanks. I’ll see you in the morning.” She hugged him and then went to her room.

Chapter Eleven

After a few days, seeing Hugo didn't hurt as bad. She began to be able to enjoy his company as a friend. The other dancers seemed to be surprised that they'd broken up, even though they hadn't been overt in their dating. It was just known that they were together. Questions were asked, but Hugo just said they'd had their reasons and to let it go. When a rumor began that Anna had cheated on him, he got angry and squashed it immediately.

Anna danced both Friday and Saturday nights and received standing ovations both times. Wednesday she danced again and Thursday was the Spring Gala and the premier of Hugo's Ballet.

She fidgeted backstage, waiting for the music to begin.

Hugo came up behind her and put his hands on her shoulders.
"Katrina. It's all right."

His touch was calming and she took some deep breaths. Sometimes when he touched her, sparks flew through her veins, making her wonder what it would be like to be with him, but it was getting easier to be around him without feeling that way all the time.

Although opening night had been last week, the Gala was the really important event of the season. The audience was filled with celebrities galore, as well as the who's-who of New York society. After the performances, there was a dinner where the dancers would intermingle with the guests. She knew she was sitting at Tom's table, which made her feel much better about going, but she was still nervous.

The music began and Anna took another deep breath as the curtain opened and the blinding stage lights came on. She closed her eyes and allowed herself to become one with the music and the dance.

The ballet was met with resounding applause. Hugo grinned at her as he led her out for their bows. Her heart soared at the appreciative audience.

She was so happy for Hugo she could hardly stand it.

The good thing about being the first ballet of the evening was that there was plenty of time to get ready for the dinner. She dressed in the lavender gown that Wilhelm had bought her, wishing he was here. She comforted herself by remembering that there had been people to see her dance tonight. Tom and his wife were there and cared about her. Tommy, too, although she doubted his wife cared very much. She knew Hugo cared and Aaron too. She didn't feel lonely like she had when she'd danced Giselle.

The hallway got noisy and she supposed that the dancing was completed for the evening. Those in the audience who were staying for the dinner would be heading out to the promenade and the dancers were supposed to be there as quickly as possible.

There was a knock at the door. Anna opened it to find Aaron standing there with a goofy smile on his face.

"Wanna head out together?" he asked.

Anna nodded. She and Hugo had talked about going together, but their emotions were still raw and they decided they still needed healing separation.

She and Aaron made their way through the theater and Anna gasped when she walked inside the dim lobby. The ceiling, four stories above, was draped with beautiful sheer fabrics and flowers. Dozens of round tables had tall vase-like centerpieces with cascades of colorful flowers hanging down from them. Anna could smell the flowers as she walked through the room. Hundreds of people meandered around the room, talking and laughing. The men's black tuxedos were a sharp contrast to the elegant, colorful gowns of the women.

"Oh, Aaron. It's so beautiful." She looked around. "How are we supposed to know where to sit?"

"Over here." Aaron led her to a table where one of the dancers was sitting. "Hey Mindy. Where are we sitting?"

She smiled. "Let's see." She looked at a clipboard in front of her. "Aaron, you're at thirty-three. Katrina, you're at...." She looked up at Katrina. "Wow. Table one. You're with the Mayor. And that hot blond guy everyone's been gossiping about."

Anna glanced at Aaron. "Tommy?"

He shrugged. "Guess you'll find out."

Mindy pointed to the direction of their tables and they walked away.

"I'll find you for a dance later," Aaron said and went to go find his table.

The occasional woman's laughter was heard above the din, making Anna feel awkward. Socially awkward wasn't an apt description of her any longer; she was much more comfortable in social situations now than she'd ever been, but she was also used to having 'duties' in these types of situations. Was that why Tom wanted her sitting with him? So that she could help influence the attending men as she had for Devin? She glanced at the men as she wandered through the large round tables. Would she be expected to fuck any of them?

Anna looked around and spotted a number one on a table near the dance floor. It made sense that Tom was at table one with the mayor. After all, he ran the city. It had to be Tommy who was the 'hot blond guy' being gossiped about. Tommy was very good looking and charming. But she imagined he usually attend these types of events with his father. Was he always gossiped about? How did New York gossip work? Anna didn't usually pay much attention. Either she was too out of it or it was just uninteresting. Who really cared who was fucking who or how someone's hair was a disaster?

She met Tom's eye and he smiled and stood as she approached.

"Katrina, the star of the night," he said with a big grin and kissed her cheek.

"Tom...." Anna blushed, shaking her head.

"Katrina, you remember my wife, Kelsey?"

"Hello, Katrina," Kelsey said with a kind smile. Her brown hair was pulled up in an elegant twist and she wore a strapless, blue chiffon gown. "I'm so glad to see you again."

"Hello, Mrs. Pendleton," Anna said softly with a timid smile. "Thank you. It's good to see you again, too." Kelsey had always been kind to her after she understood why Anna had been with Devin.

"And of course, Tommy and his wife Kim."

Tommy gave her a sad smile. Anna nodded stiffly and glanced at Kim. She was watching Anna with a sad, although somewhat suspicious, look. Kim's face was fuller than it had been when Anna had met her. Anna

supposed it was the pregnancy. Her straight and amazingly shiny dark hair and bangs glimmered in the lighting from above.

Tom introduced the other couples at the table: Mayor Timothy Craig and his wife, McKenna, and Scott and Jennifer Moody, important people of some sort in the city. Vincent and his partner, Walter, would be joining them shortly.

Anna became alert as she saw someone familiar making his way through the crowd towards their table. Tall and blond, she couldn't quite see his face until he was closer, and when she was finally able to see it, she inhaled sharply.

"Kurt?" she whispered.

Kurt smiled at her as he strode across the dance floor and stopped in front of her. "Hello, *Engel*," he said softly.

Chapter Twelve

“What are you doing here?” she asked, bewildered.

“I came to see you dance. And to see firsthand how you were doing.”

“But...I thought you couldn’t come.”

“*Vati* cannot. I can. At least more easily than he can.”

She stared up into Kurt’s blue-gray eyes. Well, he would definitely be the one that was being gossiped about. He was as handsome as ever, and more relaxed than she’d seen in a while.

He grinned. “Shall we sit?” he asked, pulling out her designated chair beside Tom.

“I...um, yeah,” she stuttered and sat down. Kurt sat in the chair next to her. She looked at Tom. “Did you know he was coming?”

Tom smiled and nodded.

“How are you fortunate enough to know our new favorite dancer, Kurt?” the mayor asked.

Kurt put his arm around Anna’s chair and smiled in his relaxed way. “She was married to my brother before he...died.”

Anna didn’t know how she felt about Kurt putting his claim on her so quickly. She supposed he had a right to, but...well, she didn’t want Hugo to find out this way. She’d rather tell Hugo than him find out by seeing her across the floor.

She looked around to see if she could find him, and spotted him across the room with Vincent and some other men.

Anna stood suddenly. “Excuse me,” she said and made her way to the other side of the room as quickly as she could, considering the crowd. She could feel Kurt’s eyes on her back as she walked away.

Hugo saw her walking towards him and said something to Vincent and then walked towards her. “Katrina? What’s wrong?”

“Kurt’s here.”

He stared at her. “Here? Why?”

“He came to surprise me, I guess. I just...I didn’t want you to think I called him to come or anything. I....” She swallowed and looked up at Hugo’s kind eyes. She wanted his arms around her again. She knew why they broke up and, now especially, it was obvious it was the right decision, but that didn’t mean she cared for him any less.

The look in his eyes told her he felt the same way. If they had been alone, he might have even kissed her. “I know you wouldn’t have done that, Kittycat,” he said softly, reaching for her hand. “Where is...oh.”

“What?” She was focused on his hand holding hers.

“Is that him?”

Anna whirled around and saw Kurt weaving his way through the crowd with a determined look on his face. “Yes.”

Hugo chuckled. “He looks like a Duke’s son.” He took hold of Anna’s wrist and pulled his hand away from hers. “I won’t keep you from him, Katrina. This is why we broke up.”

She looked back at him. “But Hugo....”

“Katrina.” Kurt’s voice was low and almost...warning-like? That was so unlike him

“You must be Kurt,” Hugo said with a smile and extended his hand. “I’m Hugo Sintzenich.”

Kurt eyed him suspiciously, but shook his head in surprise. “Sintzenich? You are German?”

Hugo said something in German to which Kurt responded in kind with a laugh, lightening the mood. Kurt slipped his arm around Anna’s waist and the two men chatted in German for a few minutes. Anna looked between the two men, bewildered. What were they saying?

“Holy shit. Kurt?” Aaron appeared next to Anna.

“Aaron. It is good to see you.” Kurt smiled broadly in greeting. “You were great tonight. As usual.”

Aaron grinned. “Thanks. What are you doing here?”

“Came to surprise An—Katrina.”

Several of the dancers walked by their little group, and Anna saw them looking at her and Kurt as they passed. She wondered what they were thinking and tried to step away from Kurt, but he kept a firm grip on her waist.

“I think you succeeded,” Aaron commented dryly, glancing at Anna.

Anna didn't know how she felt about the whole thing. She still had feelings for Hugo, and Kurt lived thousands of miles away.

Kurt was...different. Possessive, even. He had been before, but not like this. He was usually more...gentle with her. What had gotten into him?

Kurt kept his hand on her back as he led her back to the table a little bit later. "I did not realize Hugo was German."

"Does it matter?" she asked, the coolness in her voice coming through a little more strongly than she'd intended. "Am I allowed only to date Germans?"

"I would rather you fuck a German over anyone else."

"What's that supposed to mean?" Anna could feel her anger rising. "You live thousands of miles away and I just found out from your father that no matter what happens, I'll still end up with you owning me." She knew deep inside that she didn't dislike the idea of being with Kurt, but she was angry at his attitude.

"I just think that if you are going to have a boyfriend here, I am glad he is German."

Anna glared at him. "So you don't mind me fucking around as long as he's German?"

Kurt shrugged. "I know you have needs and I am not here enough to fulfill them properly. I am not saying he *has* to be German, I am just saying I am glad he *is* German."

Anna shook her head in bewilderment. "So you and I are 'together' now?"

"I suppose you could see it that way."

"Were you planning on telling me this? I was under the impression that I was free to do as I liked."

"You are...when I am not around."

Anna stopped and stared at Kurt. She couldn't believe what she was hearing. She squinted in disbelief and shook her head. "You're as bad as Devin," she whispered and turned to walk away, but he grabbed her arm.

He forced a smile onto his face, though his eyes were chilled. "I am going to pretend I did not hear that," he said looking around and then locking onto her eyes. "I am *not* Devin and you know it."

She opened her mouth to retort, but the MC began speaking and Kurt pushed her gently to her seat. She sat down and crossed her arms over her

chest. Kurt gave her a look and she sighed and dropped her hands into her lap.

During the dinner, she remained silent except when asked a direct question. Kurt was very affectionate, at least physically, ignoring her coldness and keeping his arm around her between courses or leaning in to whisper something in her ear, which she ignored in turn.

The dancing began after the final course and Kurt led her out to the floor as it filled up with couples. He held her close, intertwining his fingers with hers and holding them to his chest.

“Why are you being so hostile?” he asked softly.

“Why are you being an ass?” she retorted.

“I am not trying to be an ass, Anna. I am trying to...get control of the situation. To establish your boundaries.”

“Don’t you think you’re making me look like a bitch? Lavishing my affections on the handsome foreigner while ignoring my boyfriend?”

He looked down at her, startled. “I...had not thought of it that way. But you should not have a boyfriend anyway,” he added quickly.

Anna huffed. “When did all these rules come into play and why wasn’t I told about them? If I had known....” She sighed. “God, Kurt, if I’d known I never would have gotten involved with Hugo. I could have saved us both a tremendous amount of hurt.”

“Us?”

“Hugo and I.” She sighed. “We broke up last week because of what I learned talking to your father. Don’t worry. I won’t get into any more relationships. I don’t want to hurt someone else.”

“I thought you were just fucking him.”

“We haven’t been together like that, Kurt. We were going to and then Jack showed up and....” She swallowed. “Because of everything, we decided it would be better if we ended things sooner rather than later.”

“You have not fucked him?” he said softly. “Really?”

“He was determined to be a gentleman and not push things too far. He didn’t know what I was until I told him last week.”

They danced in silence for a while then Kurt broke the silence. “When was the last time you had sex?”

She shrugged. “I dunno. Couple weeks I guess.”

Kurt’s eyes widened in surprise. “I did not think you could go that long.”

Anna frowned. "Thanks," she said bitterly. Kurt was just really trying to endear himself to her, wasn't he?

"No, I meant...." He sighed. "I think it is good...." He trailed off as the music ended.

"Can I go?"

Kurt nodded and she left him standing in the middle of the dance floor. She needed some fresh air and headed outside.

"Katrina!"

Anna turned to see Stefanie walking quickly to her. "Are you okay? Is he another bad guy from your past?"

Ever since Stefanie had learned about Jack, she'd become Anna's protector. If Anna was unhappy, Stef was the first one by her side to make sure she was okay. Anna was grateful to have a friend. A female friend.

"No, he's actually a good guy from my past. He's just acting like an ass tonight."

"I'm glad. Because he's yummy and I'd hate to have to take him out behind the theater and kick his ass."

Anna smiled.

"Is he why you and Hugo broke up?"

Anna shook her head. "Well, indirectly yes." She sighed. Her heart ached for Hugo. "I was married to Kurt's brother a long time ago. He died and now I'm expected to marry Kurt."

Stef grinned. "That doesn't seem like such a bad thing...to be stuck with someone like him. But...I mean, why are you expected to marry your husband's brother? That seems so...old fashioned."

"They're a very old German family and that's the way things work. Even Hugo, once he found out, knew eventually I'd have to go to Kurt. That's why we broke up. Because we care about each other too much to have to end things later under duress." Anna sat down next to the fountain and rested her chin on her hands. "But Kurt's being a jerk tonight and I don't understand why. He's usually so sweet and laid back."

"He's hot!"

"You should have seen his brother," Anna said fondly. "He was the most handsome man I'd ever seen."

"Damn, girl. Any other brothers?"

Anna shook her head. "No, but several cousins, though I can't remember who's married and who's not. It's been years since I've seen

them. They all look alike. It's bewildering."

"You better invite me to the wedding," Stef laughed.

"Of course, though German weddings are very different than American ones." Anna told her about getting married at the JP's office and the lack of a big church wedding.

"That is fucked up," she said. "How can an American girl not have a big white wedding?"

"Did I mention he's a Duke?" Anna grinned.

Stef hit her in the arm. "Shut up!" she laughed. "Damn girl. Stop complaining and get back in there and jump his bones."

Anna sighed and leaned back, looking up at the starless night sky. "I don't know what's gotten into him." She had a feeling she needed to get back inside and she reluctantly stood with Stefanie and headed back across the cement courtyard to the theater.

Kurt was near the door, talking with Aaron and a few other dancers. The girls were flirting with him shamelessly and he laughed with them, almost flirting back, but not quite.

Anna sighed. This is what it would be like, being married to an Elder-Son. They were free to do as they pleased while their wives stood by and made sure everything stayed perfect at home for them. Anna just happened to have other duties to perform in addition to the wifely ones.

Stef smiled sympathetically. "I'm sorry he's being a jerk. Maybe you should make him jealous." She grinned. "You look fantastic tonight. You could have any guy here."

Anna knew that was true. Even if the man wasn't interested at first, she could seduce him. But did she want to? Was she angry enough to play that game with Kurt? What would he do if he were jealous? She'd didn't recall seeing him angry before. Had his temper grown to be like his father's?

Kurt turned towards her and she quickly turned away so he wouldn't see her watching him. Over Stefanie's shoulder she saw Hugo dancing with a woman wearing a slim red dress and laughing with him. Her heart twisted in her chest and she turned further away.

"There you are, Katrina." Tommy appeared in front of her. "Dance with me?"

She looked at him with a blank expression for a moment before nodding with a small smile. Stefanie winked at her. If nothing else, it might make Kurt jealous. It was petty, she knew, but she didn't care.

“Where’s Kim?” Anna asked as Tommy held her close on the dance floor.

“With my mom, I think, getting some fresh air.”

“Oh.”

“Anna, I’m sorry for what I did to you...a few weeks ago. I hated leaving you the way I did, but I couldn’t ignore the call.”

Anna shrugged. “I know. It’s just part of being a Mistress, I guess.” She glanced at Kurt across the room. “I guess I’ll understand that more, eventually.”

Tommy turned his head and followed her gaze. “I thought you liked him.”

Anna stared at the buttons on Tommy’s tuxedo shirt. “I did. But he’s...different now.” She glanced up. “He’s actually being an ass tonight.”

Tommy frowned. “I can’t imagine him doing that. He was enthralled with you when you were dancing.” He shrugged. “I guess we all were. You’re rather captivating when you dance.”

She half smiled at the compliment and then looked up at him. “If you want to stop by sometime again, you can.”

He arched his brow. “Are you sure?”

She shrugged her shoulders. “The freedom I thought I had isn’t real, so I might as well get used to having my duties again. At least I don’t have to worry about abusers coming to see me.”

Tommy gave her a sad look. “I’m sorry, Anna. I thought...I thought you were supposed to be free to do as you pleased, but Dad’s been talking with Wilhelm a lot lately. Something’s changed.”

“I wish I knew what it was. Then I might understand my freedoms being taken away.” She sighed. “I don’t like fighting with Kurt. I don’t like thinking of him as a jerk.” She watched Kurt continue to laugh and joke around with the women around him. What had caused this change in him?

When the song was over, they saw that Kim had returned to the table and Tommy went to be with her. Anna wandered around the outskirts of the party, wondering when she could go home. Being tied to Kurt made her feel lonely. Her new “free” life was now over and it was simply a waiting game until they would marry and she would move to Germany.

“Where have you been?” Kurt asked as she finally approached him a long while later. The circle widened for her and he put his arm on her waist, taking possession of her again.

She'd made a long, slow circuit around the promenade. "Wandering."

The conversations continued around her and she stared off into space. There were worse things than being possessed by Kurt. Devin, for example. Kurt didn't hurt her like Devin did. She should simply be grateful for that. But she wished she'd been told instead of just being expected to know what was going on. She'd had a month to be herself and now it was over. She would just have to accept that and hope to figure out whatever was going on with Kurt.

When the party finally began to break up, well after midnight, she went to the table to get her purse.

"Where is your apartment?" Kurt asked, as he stood behind her, rubbing her upper arms in an affectionate manner.

"It's just a couple of blocks away." She turned. "Where are you staying?"

"The Plaza."

"Oh." Did he expect her to go with him? It would surprise her if he didn't.

"Do you need anything from backstage?"

Anna shook her head. She could get it tomorrow. She just wanted to go home and sleep.

Kurt took her hand and led her out to the valet where many guests were waiting for vehicles. "Do you want to have dinner tomorrow night?"

Anna frowned in confusion. "You're asking me out for tomorrow night?"

He shrugged. "I did not know if you had plans or not." His expression made her suspect it didn't matter if she had plans or not.

"Are you asking me out or telling me we're going out?"

"Which would you prefer?"

"Does it matter?"

"I am trying to be nice, Katrina."

Anna huffed. "What time do you want me ready?"

"When are you done with rehearsals?"

"Six at the latest."

"I'll pick you up at seven-thirty then."

"Fine."

A limousine pulled up and Kurt led her to it and they got in. "What is your address?"

“You’re not taking me back to your hotel?”

Kurt clenched his jaw. “Do you want to come?”

“No.”

He closed his eyes for a long moment. “Then what is your address?”

Anna told him and he repeated it to the driver.

A few minutes later they pulled up to the front of her building. He went with her up to her apartment, but they didn’t speak until they were outside her door.

“Here.” He handed her a small box. “So people know the status of our relationship.”

Inside was a beautiful diamond ring. Anna looked up at the strained look on Kurt’s face. “So, we’re engaged?”

Kurt nodded.

“When are we going to get married?”

“We cannot marry until after you are freed from Devin. It will be a long engagement.” The manner in which he spoke about it seemed so businesslike. “I will keep my...private time private. No one will think me a playboy here.”

Anna gasped and tears sprang to her eyes. Her jaw trembled as she stared, bewildered, at Kurt. His jaw was clenched and his eyes were hard.

“I do not care what you do, just keep it private,” he added softly.

“Don’t you think people will think it strange if I don’t stay with you?” she asked in a trembling voice.

“Do you want to come and watch?”

Anna felt the knife in her heart and she turned to unlock her door before he could see her cry. “I’ll be ready at seven-thirty.”

She slipped inside the dark apartment and leaned against the door, sliding down to the ground. Her body shook with grief. It *would* be a loveless marriage. He was marrying her out of duty and nothing more. As angry as she was, it stemmed more from hurt than actual dislike. This was not the Kurt she knew and fell in love with.

Maybe if she hadn’t been so cold she’d be in his bed instead of on a cold wooden floor. She curled onto her side and sobbed.

Chapter Thirteen

Somehow, she had made her way to her bed the night before, because she woke up in it. The horrible memories from the previous night flooded back into her memory and she sat on her bed staring at the floor. She hadn't even changed into her pajamas and her dress was a wrinkled mess.

She went to take a shower and stood under the hot water for an eternity, hoping it would erase the pain. She turned it hotter and hotter until she was dizzy from the heat and knew she needed to get out.

She dressed in her practice clothes, put her hair up and put the ring on. It was a very impressive diamond, a few carats at least, and sparkled in the sunlight that streamed through her windows. The main round diamond was flanked by two smaller round diamonds and even more round diamonds were channel-set around the band. It was heavy. If he had given it to her out of love, she would have adored it. But it was given to her out of obligation and it seemed a gaudy, taunting reminder of her lost freedoms.

But she needed to pretend to be happy and in love. Easier said than done. She decided a quiet contentment would be as much as she could manage and went out to have breakfast. Aaron came out as she was finishing.

"Holy fuck!" he exclaimed staring at her hand. "Kurt?" he questioned.

Anna nodded and put her bowl in the dishwasher.

Aaron came and took her hand. "That is mighty impressive."

"Yeah," she mumbled and went to sit on the couch.

"What's wrong?" he looked around. "And what are you doing here? I thought you'd be with Kurt."

"I think he had other plans."

"Other plans...?" Aaron shook his head. "He went and fucked someone else?"

Anna shrugged. "I think so. I mean, he implied it. He said I could watch if I wanted to."

“What the hell is wrong with him?”

She shrugged again. “It doesn’t matter. I’ll play the part and he’ll leave...soon, hopefully.”

Aaron frowned but didn’t say anything else.

Her ring did not go unnoticed at the studio and there were many admirers surrounding her, both for the ring and for Kurt. She smiled as best she could and answered the questions, but was thankful when class began. Hugo had smiled kindly at her but hadn’t said anything, and he stood on the other side of the studio.

Anna was miserable, but didn’t dare show it. She looked around during warm-up, seeing the girls who had been around Kurt last night and wondered which of them he’d slept with. He did have a thing for ballerinas. Then she realized she didn’t really want to know and set to work losing herself in her dancing.

Her rehearsal went a little long and she was late getting home, but managed to be ready when Kurt knocked on the door. She barely looked at him when she opened the door and went to get her purse.

Kurt took her to a nice restaurant in Times Square. She didn’t speak unless he asked her a question, but tried not to radiate dislike to him. She was just quiet.

A thought occurred to her as dinner was brought out. She waited for the server to leave and then looked at Kurt. “Are you not sleeping with me because of the whole Elder-Son’s-wife-has-to-be-a-virgin thing?”

He looked at her for a long moment and then nodded. “We’re not supposed to sleep together until we’re married.”

“You really expect me to wait over a year to have sex again?”

Kurt sighed and took a sip of his wine. “I don’t really care what you do. Just keep it private.”

Anna looked down at her hands, ashamed. For a moment she had thought maybe he’d been keeping her at a distance because he didn’t want to be tempted to be with her. But it was obvious he just didn’t want her. The knife in her heart twisted again and she didn’t speak for the remainder of the dinner.

“When are you leaving?” she asked as they rode back to her apartment after the long, uncomfortable dinner.

Kurt stared out the window. "Tonight. I was going to stay and watch you dance again, but..." He shrugged. "I don't think it's necessary."

"Oh."

The remaining few minutes in the car were even more uncomfortable than dinner.

"Can you please let me know when you're coming back into town so I can be prepared?" she asked as she stood outside the limo. She had asked him not to walk her up to her door because she just wanted to get away from him.

Kurt nodded. He looked at her with a pained expression for a moment and then turned impassive. "I don't know when it will be, but yes, I will call you."

Anna nodded and then slowly walked away with her head down.

She heard footsteps and then Kurt's arms were around her and he spun her around. He looked at her for a minute and then pressed his lips to hers in a hungry, passionate kiss.

She pushed against his chest, trying to escape but he was too strong. He held her against his chest and she could feel his heart pounding against her hands. One hand held her around her waist and the other tangled in her hair, trying to deepen the kiss, but she kept struggling, tears in her eyes now. She didn't understand what was going on and she was scared and confused at his changed attitude.

He loosened his hold slightly and held her head to look him in the eye. "I'm so sorry, *Engel*," he whispered. He kissed her one last time and then released her.

With a trembling hand she touched her swollen lips and stared at him. "I don't understand," she whimpered.

He opened his mouth but closed it before he said anything. He gave her a sad look and then turned and walked back to the limo. He got in and the door was closed. She stared as the limo drove away moments later.

What had just happened? The way he'd looked at her...it was the old Kurt. The one she fell in love with. But why was he so cold and why was he leaving her again? Why did he apologize?

She turned and ran into the building.

When Aaron came home later she was still crying in bed. He lay down next to her and pulled her close.

“What happened?” he asked softly, stroking her hair.

Anna told him the events of the night.

“That doesn’t even make any sense,” Aaron commented.

“I don’t know what’s going on. I’m so confused. It was the old him who kissed me, but then he just left.”

“I’m sorry, hon. I wish I could help, but I’m as confused as you are.”

There was a knock on the door and Anna looked at Aaron. “Expecting someone?”

He nodded. “Cameron.”

“Oh.”

“Let me go let him in,” he said sitting up. “Be right back.”

She heard muffled voices and a few minutes later Aaron returned.

“You want to come watch a movie with us?”

Anna shook her head. “No. I’m okay. I didn’t sleep well last night. I think I’ll just go to bed.”

He leaned down and kissed her cheek. “Come get me if you need anything.”

Anna didn’t hear from Kurt until a few weeks later when he called her to wish her a happy birthday. It was a short call.

Aaron threw her a party the night of her birthday and most of the dancers attended. Those that were performing that night came after they were done.

Anna had a good time, despite the strained phone call from Kurt.

Most of the time, Anna was too busy or tired to think about sex, but it had been weeks now and she was starting to feel it. Everyone in the company knew her to be engaged and for her to even flirt more than just innocently would not be a good idea. She briefly entertained the idea of approaching Hugo, but they had finally come to a point where their emotions were under control and they were able to be themselves again around each other. She didn’t want to ruin that. She valued Hugo too much. And with Aaron in a pretty serious relationship with Cameron, she couldn’t even approach him. God, she needed to get laid!

She stood at the edge of the terrace looking out at the lights of the city, wracking her brain for a solution.

“How’s the birthday girl?” Hugo came to stand next to her at the railing.

She inhaled deeply. “I’m okay. One of my better birthdays.”

“What do you usually do for your birthday?”

“Not much.” She thought for a minute. “I had a birthday dinner for my twenty-third birthday. Last year my fake-boyfriend threw me a surprise party.” She shrugged. “That’s about it.”

“Fake boyfriend?”

“Someone I pretended to date because...someone else thought I needed some sort of stable relationship, even if it was fake.”

“The same someone who wants to control you?”

Anna nodded, smiling about Peter. “It wasn’t so bad. He was a really nice guy after a while. Once he got to know me, I suppose.”

Hugo nodded. “Did Kurt call?”

“Briefly.” She looked up at the sky. “I still don’t understand what happened to him. He used to be so caring and nice.”

Hugo put his hand on hers. “I’m so sorry, Katrina. I wish...I wish there was something I could do.”

“Me too,” she said softly. She looked up into his kind eyes. One of the best things about dancing with him was the ability to show how she cared about him in an acceptable manner. Most of the time she was “over” him, but there were sometimes that her heart ached for him. Especially when she was feeling lonely. Like now.

He gazed into her eyes, his eyes darkening as their bodies moved closer together. “Katrina...,” he whispered.

Anna blinked and looked away. It wasn’t fair to him to encourage him. “I’m sorry, Hugo.”

“I miss you, Kittykat.”

Anna fought against everything inside her to not look at him. She wanted to throw her arms around him and kiss him until she couldn’t breathe anymore. But she couldn’t. “I need something to drink,” she said softly, pulling her hand away and going back inside the apartment.

The first week in June marked the last week of spring performances. *Midsummer Night's Dream* came together and ended out the season nicely. She had received a standing ovation at every performance of the season and had become a favorite with the press.

The company had a couple of days off dancing, but started again on Wednesday so that they could get ready for their July tour to upstate New York. Anna still couldn't travel with the Company. Vincent had spoken to Tom in hopes that something could change, but Tom apologetically told him that there was nothing he could do. On the bright side, this would give Anna an opportunity to learn a bunch of the repertoire without the pressure of an upcoming performance.

Near the end of June, Anna got sick. She woke up not feeling very well, but didn't think much of it. She hadn't been feeling especially good the last few weeks, but it was mostly just tired. That morning she felt like she had the flu, or was pregnant, but she knew she wasn't pregnant. The only sex she'd had was with a vibrator she'd purchased a while back.

But she didn't "get sick," so she shook it off and headed off to class. She was shaky and pale when class started, but she kept telling herself she didn't get sick and tried to ignore it. But by the time they'd begun their center work, Vincent and Aaron were keeping a very close eye on her and Aaron caught her when she collapsed.

"Why didn't you stop, hon?" Aaron asked as she lay on Hugo's office couch with her head in his lap. He wiped her face with a cool cloth.

"I don't get sick," she protested.

"Well, I think this proves you wrong."

She shook her head. "I'm not supposed to get sick," she said weakly.

"Maybe your humanity finally caught up with you."

She gave a weak laugh. "Maybe."

After she'd rested a bit, Aaron took her home and settled her in bed with the remote and a cooler full of drinks.

She remained in bed for the next week without getting any better or any worse. Aaron called Tom because he didn't know if he could take her to the doctor. Tom came over that afternoon.

"No. It wouldn't be a good idea to take her to the doctor. A doctor would do tests and find out she's not fully human.

"So what do we do?"

"I don't know."

She had a low-grade fever and was very pale. She trembled and sweated as if she had the flu. Tom promised to stay with her while Aaron was out of town. The day he left she fell asleep and didn't wake.

She dreamed strange dreams. Of beaches and men in white tunics. Of Devin and Alex. Of California and Germany. She floated on a cloud over the earth as it spun.

Days passed, unmarked by Anna, and then one day she woke up.

Chapter Fourteen

Anna sat up in her bed and looked around. What time was it? She remembered being sick, but now she felt better. All better. She smiled and stretched and then got out of bed and went to get something to eat in the kitchen. Aaron had gone to Saratoga Springs. She remembered that.

“Anna?”

Anna spun around and was shocked to see Tom standing in her kitchen wearing pajama pants and nothing else. He rubbed the back his neck and his lean muscles contracted in his chest. He looked as surprised as she felt.

“What are you doing here?” she asked.

“I’ve been here for a week watching over you. You’ve been sleeping.”

“A week?” Anna leaned on the counter. “Wow. I think I’m better. I mean, I remember how I felt and I feel much better now. Normal. Actually better than I have in a while.”

Tom chuckled. “Maybe your body figured out how to fight whatever bug you had caught.”

“I didn’t think I could get sick, though. How did it happen?”

Tom shook his head. “I don’t know. You do tend to be more human than Immortal. Maybe that’s what it is.”

“So I’ve been sick for a week?”

“Three weeks, actually.”

“Oh.” She looked at the counter. “Was Vincent terribly angry?”

“Vincent? No, he was very concerned. As were all your friends. Aaron left reluctantly and only after I promised I’d stay with you. Once you fell asleep, you stayed pretty steady.”

Anna scratched at some dried jelly on the counter. “Did Kurt call at all?”

“I spoke with Wilhelm several times, but no, Kurt didn’t specifically call.”

The knife in her heart she had begun calling “Kurt” twisted again. Though she hadn’t felt it since she’d been sick, it was obviously still there. “I think I’ll shower and go out for a while,” she said softly.

“Anna, are you sure? You’ve been sick for quite a while.”

“I want to go outside. I want to walk.” She glanced up. “I bet you’ve missed quite a bit of work because of me. And your family.”

“I could work from here. Kelsey understands why I’m with you.”

Anna nodded. “I appreciate you watching over me. It couldn’t have been very interesting.”

He shrugged. “It’s all right, Anna. I kept busy.” He chuckled. “I think I actually might have gotten more done while I was here than at the office. Less distractions.”

Anna laughed.

“Well, if you’re going out, I think I might head into the office for a while.” He stepped closer to Anna. “If you start feeling sick again, call me and I will come get you,” he said firmly. “Do you understand?”

“Yes, Tom,” she said softly, astonished at the concern in his eyes.

“Where are you thinking about going?”

Anna thought for a minute and then smiled. “The library.”

Tom stared for a moment and then threw his head back and laughed. “You are a strange girl, Anna.”

Anna flushed.

“Do you want to call Wilhelm or do you want me to?”

“You can,” she said softly. Since Kurt had visited, she had felt disconnected from the family. She didn’t want to open herself up to more hurt than she already felt. She’d asked Wilhelm about Kurt’s attitude and he had brushed her off.

“All right. You should call Aaron and let him know you’re awake.”

“I will.”

After a nice long shower, Anna dressed and headed downstairs. Tom had gone to the office and said he’d call her later. She called Aaron and left a message. He was probably in class or rehearsals.

She slowly made her way down the street, not wanting to push herself too hard, although she felt better than she had in a long while. Even before she got sick.

After stopping to get something to eat at a bakery on the corner, she headed towards the park. She loved walking through the park to the library, even though it added ten minutes to her walk. It was worth it. Especially on a weekday when it wouldn't be too crowded.

She heard a whisper of a sound and froze, croissant halfway to her mouth. She could have sworn she'd heard Alex's voice. She turned around slowly, half expecting to see his ghost behind her. There was no one there. She looked around for a minute and then shook her head, chiding herself for the ridiculous thought.

She relaxed as she got to the park, inhaling the *somewhat* fresh air and smiling at the *somewhat* peaceful oasis in the middle of the bustling city. Every time she walked into the park it amazed her. Maybe she would stop on the way home and read here for a while. It was quiet and a perfect place to get lost in a book.

Fifth Avenue was just a few minutes away when she caught sight of the Plaza. The place where Kurt had stayed and fucked another woman after he gave her the engagement ring. After she had crossed the street she stared up at the beautiful building, plagued by unanswered questions about Kurt's behavior. She hated her ring. It reminded her of him every time she looked at it. She twisted it on her finger, contemplating "losing" it, but just sighed and continued on, knowing she could never lose something on purpose.

By the time she made it to Rockefeller Center, she had recovered from her sad memories and went to get a soda at one of the restaurants. She usually stopped in on her way to the library and the bartender knew her by name.

"Haven't seen you in a while, Katrina," Levi said with a smile, pouring her drink without having to ask what she wanted. "Where ya been?"

"Sick."

He handed her the Styrofoam cup with a smile. "I'm sorry to hear that. Feeling better?"

Anna nodded. "Much better. Thanks." She gave him a big smile and put a five dollar bill on the bar. "I'll be around more," she promised as she turned to walk away.

"Your fiancé come visit you yet?" Levi asked.

Anna's face fell. "No."

Levi gave her a sympathetic look. "I'm sorry. He's really stupid, in my humble opinion. Shouldn't let a pretty woman wander around the city

alone. It's...uncivilized."

Anna laughed. He had asked her out a few times before Kurt had come to town. She paused and looked at him. His dark brown hair was wavy but pulled back into a ponytail, contrasting nicely with his electric blue eyes. He'd always been nice to her. Kurt said he hadn't cared what she did as long as she kept it private. Maybe she should test that theory.

She stepped back to the bar and wrote her number on a napkin and slid it across the slick wood at him with a shy smile. He raised his eyebrows when he saw what was on the napkin.

"Really?" he asked.

Anna blushed and shrugged her shoulders. "If you want." She glanced up at him and then quickly left the restaurant, not quite believing what she'd done.

She looked up and met the eyes of a man with chocolate-brown puppy dog eyes and looked away immediately as her heart pounded. He reminded her of Seth, and she walked towards him slowly. He had turned around and was casually looking up at the building with his hands in his pockets. His brown hair was long and he had a neatly trimmed beard. She paused behind him, debating if she should speak.

But Seth was a military guy through and through. He'd never let his hair grow long or have a beard. "Stupid," she said to herself. "He's dead. They're all dead." She mentally kicked her own ass and walked away before she embarrassed herself anymore today.

She wandered further down Fifth Avenue until she reached the lion-flanked steps that led to the entrance of her favorite building in the City. After stopping at the information desk to have them tell Max, the librarian, that she was here, she headed upstairs trying to decide what she was in the mood for. She headed to the dance section and settled on the floor with her favorite ballet book. Max had told her a hundred times she should just check the book out and read it at home in comfort, but there was something comfortable about sitting on the floor of the library reading a book. Max teased her about it, but he respected it.

She heard footsteps and looked up to see Max's smiling face. "How's my favorite reading ballerina today?"

She smiled back. "Much better and glad to be here."

"You haven't been around, or have I just missed you?"

She shook her head. "I was sick for a few weeks, but I'm better now." She motioned to the book in her lap. "And back with my favorite book."

Max chuckled. "I'm glad you came. We have an exhibition that I wanted to make sure you saw."

Anna's eyes sparkled as she looked up at him. "What of?"

"Old photographs of dancers from Cambodia. The exhibit closed this weekend, but the photos are still here if you're interested."

"Oh yes!" Anna leapt up and put the book carefully back in its place and followed Max to the back rooms where the photographs were.

Later that afternoon, Anna bought lunch at a deli and found a comfortable patch of grass to sit on and eat and read the book she'd borrowed from the library. She'd looked at the German language books, wondering if she should begin to learn to speak German, but her heart just wasn't in it. She passed by the selection of German poetry, and was tempted when she saw a copy of a book that Alex had read to her when he was still alive, but she couldn't bring herself to take it. Even though she'd thought she was over him, this whole mess with Kurt had her resolve and confidence dangling by a string and she was missing him again. She almost wished she'd dream of him again, just to see his face and kind eyes. At least when she moved to Germany, she'd have pictures of him again. And if Kurt remained as cold as he had been when he visited, she would keep a picture of Alex by her bed so she'd remember the one man who truly loved her.

She wiped away the tears that threatened to fall and unwrapped her lunch and immersed herself in the trashy romance novel she'd picked out. Max would have been shocked by her selection of book, but she was feeling sorry for herself and didn't care.

Tom called her as she was walking home.

"How are you feeling?" he asked.

"Physically fine. Emotionally lonely," she admitted.

"Do you want some company tonight?"

"Oh, Tom, you're so sweet. But you've been away from Kelsey for a week. I'm okay. Go home to your family."

“I promised Aaron I’d make sure you were a hundred percent better before I went home.”

“Then you’d be with me for a very long time. Really. I’m okay. I have a couple of books to read and I’ll order takeout.”

“That makes me feel even worse,” he chuckled.

“Go home, Tom. I’m fine. Really.”

He sighed. “All right, but call me if you need *anything*.”

“I will. Thanks. Tell Kelsey I said thanks for lending you to me.”

They hung up a few minutes later and Anna took the elevator up to her floor.

Aaron called her and they spoke for a few minutes before he had to go onstage. “I’ll call you in a few days to check on you.”

It was Monday. The rest of the week she spent doing, well, not much. It was nice for a change. She went to the studio to practice every day and then was a couch potato the rest of the day. When the company got back, it would be full force practice for the fall season. She figured she should rest while she could.

Aaron called on Friday morning and heard the loneliness in her voice.

“I’m going to call Cam and have him take you out tonight.”

“Aaron, really. I’m fine.”

“It’s Friday night in New York City. You haven’t experienced the nightlife yet and you should...if you’re feeling okay. Cam knows all the good places.”

“Aaron....”

“If you’re better, then I’m not going to listen to arguments. You need to get out.”

“I did get out. I went to the library.”

Aaron huffed. “That doesn’t count and you know it. Are you still feeling good?”

“Yes, but—”

“Then I’m calling Cam. Find something hot to wear. You need to get laid.”

“Aaron! I’m engaged!”

“To a nice-guy-turned-jerk who fucked another woman the night he threw your engagement ring at you.”

“We’re only getting married because we have to.”

“Then live a little before you do. God, Anna, if he was the same Kurt I knew, I wouldn’t be encouraging this, but you’ve been miserable since he gave you that ring and that asshole deserves to be showed up.” He laughed. “I might even have Cam take a picture so I can send it to him.”

“Oh, Aaron don’t. I’ll get in trouble.”

He grunted. “Fine. So, go pick something out to wear, get showered and all that good stuff you girls do and have fun tonight.”

“I don’t know if I have anything that would qualify as hot. I’m a jeans and t-shirt kind of girl now.”

He laughed. “Oh, Cam will love to take you shopping. Okay. I’m going to call him. He’ll be there soon.”

“Aaron....”

“Love you. Have fun tonight.”

He hung up before she could protest again and then she smiled. Okay, maybe going out sounded like fun.

Ten minutes later Cam was knocking on the door. He lived in their building, which is how he and Aaron met. It was weird to think about Aaron in a relationship with a guy, but he was happy and that’s what mattered.

“Oh, honey, I’m so glad you’re all better!” Cameron exclaimed as Anna opened the door. “You look fabulous!” His flamboyance was an endearing quality. “Okay. Get your purse. We’re going shopping!”

Chapter Fifteen

“I can’t wear this, Cameron! I’m half naked!” Anna stared at herself in the mirror. The white micro-mini skirt was so micro it barely covered her ass. Her pink lace top was held together between her breasts with a single tie. She could see her nipples through the sheer lace. Granted when she was acting as Elder-Mistress, she wore a sheer white dress that showed everything, but that was different

Cameron laughed. “You’ll have more clothes on than most of the women there. Haven’t you ever been to a club?”

“I...well, a few times back home.”

“And what did you wear?”

“I dunno. A skirt and sweater or something.”

“God, girl, how did you get laid?”

“I had a boyfriend.”

Cameron rolled his eyes. “You have the body most women would die for and men will want to touch. You should show it off.”

“But...I’m not good with men. I mean,” she added seeing Cameron’s doubtful face. “...I don’t know how to say no to them.”

“Just say ‘no’ and back away. The place we’re going to has good security and if they see you in trouble, they’ll rescue you.”

She pleaded with Cameron with her eyes. “I don’t think I can do this.”

“Yes, you can. Stop worrying so much and relax. Or I’ll get you so drunk you won’t remember the evening and wake up with a hunk in your bed.”

Anna rolled her eyes. One thing nice about being who she was, she didn’t have to worry about getting “knocked up” or getting any sort of STD. The Elders had immunizations for all those things. Too bad they didn’t share them with the rest of the world.

“Omigod, did you hear about the condo that was just sold down the street?” Cameron asked as they walked into Anna’s apartment.

Anna didn’t pay much attention to the gossip of the city. The women of the company talked endlessly about the celebrities and rich men from the gala, but Anna was never really interested in gossip. She supposed she just didn’t know enough about the normal world to understand it. “No.”

“Well, it was *the* most expensive condo in the city and he, yes it’s a *he*, paid cash for it. Was okay’d by the building’s approval board and everything, even though he’s a foreigner.” Cameron wiggled his eyebrows. “He’s supposed to be incredibly hot. Don’t you read the paper?”

“Cameron, I’ve been sick for three weeks.”

“He just moved in Sunday. It was the front page of the gossip rags.” He put his hand up in the air, emphasizing each word. “Handsome, rich, unmarried European buys billion dollar condo!” Then he giggled.

Anna rolled her eyes. “New fodder for the other dancers.”

“Maybe he’ll be out tonight. Maybe he’ll see you and sweep you off your feet.”

“If he’s European, my father-in-law will probably know him and if word gets back to him, I will be in so much trouble. Cam, please remember that I’m supposed to keep my private stuff private.”

“What happens in a New York club, stays in a New York club.” He grinned.

Several hours later, Anna had passed Cameron’s dress screening and they were in a taxi on their way to the club. Cameron apparently knew the bouncers and when they exited the taxi they bypassed the line and went right in.

“I’ll make sure you get a good guy, Katrina,” Cameron shouted over the music as he took her hand. They sat down at a table near the dance floor. “What do you want to drink?”

“I don’t know,” she shouted with a grin. “Surprise me.”

Cameron winked and sauntered away towards the bar.

She looked around nervously. It was a classy place, decorated in dark woods with lighter accents. The music was loud and people ground themselves against each other on the dance floor, but it wasn’t like the clubs she’d been to in California. The men were dressed nicely, although the

women wore clothing that made Anna feel overdressed, even with her breasts practically exposed.

A man approached her and asked her to dance. She hadn't had a drink and wasn't ready to move yet. She shook her head and offered him an apologetic smile. He asked a second time, but she shook her head again and he walked away.

Cameron returned a few minutes later with shots and martinis. He handed her one of the shot glasses. "For bravery," he shouted

Anna laughed. They clinked their glasses and she poured the alcohol down her throat. "Oh, God that burns!" she said, wiping her mouth and coughing, but within a few minutes she could feel herself relaxing. She sipped her martini as she watched people dance.

"Oh! I almost forgot to tell you!" Cameron said excitedly. "He's here!"

"Who's here?"

"The mystery man. The one who bought the condo!"

Anna found herself looking around for a handsome European.

"Where?"

Cameron motioned over to a curtained archway. "There. He's watching!" His eyes sparkled as he said it, making Anna laugh.

"Can he not dance?" she asked, gazing at the sheer red fabric that only allowed a slight glimpse of several silhouettes.

Cameron shrugged. "Maybe he's just getting the lay of the town."

Another man approached her a while later. He looked Italian, with thick black wavy hair and dark eyes. Anna glanced at Cameron who grinned and nodded and Anna took the Italian's hand, letting him escort her the few steps it took to get to the dance floor.

He pulled her close, putting his hands on her lower back and swayed with the music. "I'm Rob," he shouted close to her ear. She felt his warm breath on her ear and she shivered. She hadn't been held this close to a man in a really long time. Ballet rehearsals didn't count.

"Katrina," she shouted back.

He gave her a boyish smile. "Very glad to meet you."

"Likewise." She grinned back.

The floor was crowded and even if she'd wanted to, there was no room to back away. He pushed his thigh between her legs and she gasped softly. God, she hadn't been touched in ages and was feeling it. She looked at him, trying to decide if he would be worth fucking and gave him a seductive

smile as she put her arms around his neck. Yes, he would do nicely. But when his hand slipped down and his fingers started caressing the skin at the top of her thighs, she pulled away.

She shook her head. "No. I'm sorry. I can't." She turned to walk away and the man tried to pull her back. She felt her heart pound with anger as she turned and gave him a warning look and he released her, wide-eyed, and hurried away.

She sank back into her seat next to Cameron.

"What happened?" he asked, holding out her martini to her.

She took it and took a big gulp, then coughed as it burned her throat. "I just...can't, I don't know. It felt wrong."

"That's okay, darling. There are plenty of fish in the sea."

Anna danced with several other men, all of whom seemed nice enough and definitely handsome enough to pique her interest, but the moment they started making moves on her, she escaped. Maybe she was nervous about being caught. Maybe she just felt guilty. Whatever the reason, she was beginning to accept that she wouldn't be getting any tonight.

Cameron, on the other hand, was having a fabulous time, flirting and talking with old friends. There was an eclectic mix of people in this place, which made it very interesting for people-watching, though if Anna sat for too long, Cameron went and found someone for her to dance with.

She had just sat down after turning another guy down when a man in a suit walked along the side of the room in her direction. He looked like he had just stepped out of *GQ*. His perfectly cut and styled light brown hair perfectly matched the obviously expensive suit that perfectly fit his broad shoulders. Anna stared at him as he confidently approached their table and stopped in front of Anna. Even Cameron stopped and stared.

"Hello, my name is Simon," he said with a slight accent that she couldn't quite pinpoint. "May I sit?" he asked politely. He didn't appear to be coming on to her. In fact, he looked like he was coming to discuss business with her.

Anna nodded and scooted over to give him room to sit down, curious about his presence. She smiled and extended her hand. "I'm—"

"Katrina. Yes, I know." He shook her hand and then released it. All business. *Okay...*

Anna blinked nervously. "H-how can I help you...Simon, is it?"

“Yes.” He smiled, showing perfectly even white teeth. He glanced around and then returned his gaze to Anna. He didn’t look down her shirt or at her legs, which Anna thought very odd for someone in a club. “I will get straight to the point, if you don’t mind.”

“Okay....” Strange way to approach a woman.

“To put it succinctly, my employer is new in town and when you walked into the building, you caught his attention....” A smile reached his eyes as he paused. “...to say the least. Your friend here mentioned that you were, how shall we put it delicately, looking for companionship for the evening?”

“Cameron!” she exclaimed, hitting his arm.

“Ouch!” He winced and pouted jokingly. “I was just trying to help.”

“Is it true?”

Anna bit her lip. After dancing with all those men, her libido was very active. She was almost to the point she would fuck the next guy who walked up to her, if only to get some semblance of release. “Y-yes, I suppose it’s true.” She winced, anticipating his reaction, but he merely nodded as if checking something off his mental list.

“My employer is also desiring companionship tonight, although because of circumstances beyond his control, his need for anonymity overrides his ability to approach you himself.”

Anna frowned. Anonymity? “He wants me to have sex with him without knowing who he is?” She felt like she should be indignant, but she couldn’t muster the energy. “How is that possible?”

“You would be blindfolded and he would remain silent.” Simon looked straight into her eyes. “I assure you, complete discretion is assured. Your reputation would be unharmed, unlike if you were to openly leave with a man you met here.”

“Why do you think I would worry about my reputation?”

Simon looked down at her hand. “That is a very beautiful ring. Not something purchased at the local jewelry store.”

She bit her lip again. An anonymous encounter. She felt her body responding at the thought. “How do I know I’d be safe?”

The man smiled as if she asked the right question. “Although his name remains hidden, he is quickly becoming well known in the city. He is the ‘mystery European’ that the gossip papers have been writing about.”

“Ooh, Katrina!” Cameron exclaimed. “You should go! And that whole privacy thing will be taken care of too.”

“Privacy thing?” Simon asked.

“My fiancé told me he didn’t care what I did, as long as I kept it private.” She looked at her hands and blinked rapidly. Crying would make her look foolish and ruin her makeup. Besides, she had come to the conclusion that Kurt didn’t deserve her tears.

But that didn’t mean it didn’t hurt to think about.

Simon smiled. “Then perhaps this is the perfect situation for both you and my employer. If you two...get along well, then there may be more opportunities in the future. Physical needs can be demanding, yes?”

Anna laughed, almost in relief. “You have no idea.”

“Then you are willing to meet with him?”

She glanced at Cameron who was nodding emphatically.

“Okay,” she said timidly.

“Good.” Cameron smiled broadly as Simon continued. “There will be a limousine outside waiting for you in fifteen minutes. It will take you to the hotel and I will be waiting for you in the lobby. I will give you further instructions at that time.” He stood and took her hand. “I will see you soon.” He kissed the back of her hand and strolled away in that confident manner of his.

Anna glanced back at Cameron, eyes wide. “What did I just get myself into?”

Cameron giggled. “Hopefully a night of great sex.”

The next fifteen minutes were filled with such conflicting thoughts, Anna had half talked herself out of going by the end of the wait. If Cameron hadn’t been there, she would have chickened out. But the man promised discretion. That’s what she needed to protect herself. If something happened to her...well, she’d been through worse things. If she wound up dead.... Well, again, she’d been through worse things. If it was terrible sex...she had her vibrator at home. She wouldn’t be any worse off than now. And she could smile at the fact that the “mystery European” had chosen her, without her even trying to seduce him.

When it was time to go, Cameron practically shoved her out the door with a huge grin on his face. “Aaron will be so pleased!” he said, clapping

his hands. "Enjoy yourself, darling."

She gave him the dirtiest look she could muster before walking out the door. As she stood at the top of the stairs, a man in a black suit and tie approached her. "Miss Katrina?" he asked politely.

Anna nodded.

The man smiled and motioned to a limousine behind him. "If you are ready...."

She nodded again and slipped into the back of the long vehicle, nerves churning at a million miles an hour. The limo started a few minutes later and Anna pushed the button to lower the partition between sections of the car. "Where are you taking me?" she asked, trying to sound braver than she felt.

"*The Library Hotel*, Miss."

"There's a Library Hotel?" she exclaimed. "Really?"

"Yes, Miss."

"Is it...part of the library?"

"No, Miss. It's a block away from the library. The theme of the hotel is the library. The floors and rooms are decorated based on the Dewey Decimal System."

"Wow." She thought for a moment. "Do you know why he picked this particular place?"

"No, Miss."

Anna stared out the window. A psychopath wouldn't choose a library-themed hotel, would he? He had to be cultured to even consider a place like that...right? Anna couldn't imagine a more romantic rendezvous, even if he hadn't planned it that way. She resolved to just enjoy herself. The old Kurt might have done something like this, but not anymore. She still hadn't heard from him and that stung.

A while later, the limo pulled up in front of a tall narrow building at the corner of 41st street and Madison. The entrance was a gothic marble archway with library-type windows around it that glowed yellow from interior lights. When she stepped inside, she felt like she had, indeed, walked into a library. The walls were paneled in dark wood and shelves of books surrounded her.

A few people gave her strange looks as she walked in and she crossed her arms over her chest and blushed, remembering what she was wearing.

She looked like a prostitute. And she would have to go home like this tomorrow.

Oh, this was not a good idea. She turned to leave when Simon appeared at her arm. "Miss Katrina. I'm so glad you came. Right this way."

Anna flushed again but allowed Simon to guide her to the bank of elevators. She couldn't help but stare at the room. "It's beautiful." She glanced sideways at him. "How did...*he*...choose this place?"

Simon grinned. "He had a feeling you might like something...unusual." He pushed the call button for the elevator.

"Does he have a name?" she asked as they stepped into the wood-paneled elevator.

"All people have names," Simon answered with a smile. "You may call him Mr. J." He pushed the button for the eighth floor.

"Mr. J?"

"Anonymity, Katrina."

"Oh. Right." Mr. J? What did the J stand for? Jones? Johnson? Jerk? Anna smiled to herself at the last one. Unlikely, though one could never tell. "Have you worked for him long?"

"I have known him for more than half my life."

"Is he a good man?"

Simon smiled. "One of the best I have ever known."

Tears burned unexpectedly. Alex had been referred to as that many times. Oh, she missed him.

The elevator doors slid open silently and she followed Simon down the hall. "Eighth floor...eight hundred," Anna murmured to herself.

"Literature."

"Smart girl." He stopped at the end of the hallway.

"Mystery." Anna read the plaque next to the door and then grinned. "I love it."

"He will be pleased to know you approve." Simon produced a black silk scrap of fabric from his pocket. "You will wear this the entire time you are with him. If you take it off, I will be forced to contact your fiancé and tell him of your escapades."

Anna gasped.

"I have no wish to do this, Katrina. But you must realize how serious he is about staying hidden."

“Okay,” she said nervously. Maybe this was a bad idea. “You know who my fiancé is?”

“You are fairly well known in this town. It’s not hard to find out information.”

“Oh.” She stared at the ground.

“Katrina,” he said in a gentle voice. “I will not call him. I only said that so you understand. My employer desires to stay as hidden as you desire to keep this from your fiancé.”

“Okay.” She swallowed nervously.

“He will not speak to you. You will not touch him unless he initiates it. You may speak to him, but his silence limits the questions he can answer. ‘Yes’ or ‘No’ questions work.” Simon grinned. “If the answer is no, he will tap you on the nose. No, nose? Get it?”

Anna giggled and nodded. At least he seemed to have a sense of humor.

“If he strokes your cheek, it means ‘yes.’”

“Okay.”

“He will not hurt you. If you don’t like something he’s doing, tell him and he will stop. He wants this to be a mutually enjoyable experience.”

“Okay.”

“When you two are...done, he will leave and you may stay the rest of the night in the room and leave whenever you are ready in the morning. There is a change of clothing in the bathroom for you and a car will be available to take you home. Just speak to the front desk.”

“How will I know when we’re done?” She blushed at Simon’s arched brow. “I mean...sometimes men like to do things multiple times.”

Simon chuckled. “He will hand you something before he leaves. After he hands you the item and you hear the door close, you may remove your blindfold and do whatever you wish for the remainder of the night. However,” He turned serious again. “If you attempt to follow him, I will again be forced to contact your fiancé.”

Anna nodded in understanding.

“I will be in touch with you within a few days to see how you enjoyed yourself. Like I said at the club, if the two of you enjoy each other’s company, we can arrange more evenings like this one.”

Anna took in a shaky breath. “Okay.”

Simon held up the blindfold. “Are you ready?”

Anna nodded and bit her lip. What was she doing?

Simon walked around behind her and tied the soft fabric across her eyes. "Can you see anything?"

"No," she answered barely above a whisper.

She heard Simon knock on the door and her heart pounded as the door opened. Mr. J. didn't move for a moment and she began to tremble as she felt his eyes take her in. A large warm hand enveloped hers and she was led into the room, the door closing behind her with a soft click.

Chapter Sixteen

Mr. J. took her by her two hands and led her across the room slowly. Not being able to see made her rely on her other senses. She smelled something sweet, roses perhaps? Yes, definitely roses. And something else...vanilla. She could hear Mr. J's breathing, steady and above her head as if he were quite tall. Her heart quickened and she gave a small smile. She did have a thing for tall men.

He stopped and put his hands on her upper arms and squeezed gently as if to say 'stay.' She felt the heat of his body come close and then felt the gentle scratch of a beard as he kissed her cheek. Shivers ran down her arms at that simple touch and she swallowed hard.

The mattress made a noise as if he sat down on it and then he took her hands again, pulling her closer to him with several small steps on her part. He took hold of her ankle and she shifted her weight so he could slide the strappy sandal off, and then did the same with her other foot.

"Thank you," she said softly. She felt much steadier on bare feet while blindfolded. Did she just *hear* him smile?

His fingers touched her jaw line and trailed gently down her neck and along the deep neckline of her shirt. Goosebumps emerged in the wake of his touch. She heard the sound of fabric sliding against itself and realized he was untying her shirt.

She let out a very shaky breath as he parted her shirt and let it fall off her shoulders. She heard the rustle of fabric as it settled onto the floor. When he didn't move, she trembled. Did he know what her piercings meant? She stepped back unconsciously but he grasped her hand and held her in place, then traced the underside of her breasts with a finger. Her nipples tightened into hard pebbles at his touch and she sucked in short, stabbing breaths. He pulled her skirt and thong down and she stood in front of him, naked. She wasn't normally ashamed of how she looked, but she

couldn't see his face to see if he was pleased or not, and it made her nervous.

When he finally cupped her left breast in his large hand, she moaned softly and parted her lips, gasping for breath. It had been far too long since she'd been touched. How had she survived?

He plucked gently at her nipple and tugged at her ring, still holding her other hand. The heat that had already been forming between her legs roared into a blazing inferno and she squeezed her legs together.

He squeezed her breast gently and pulled her even closer with the ring. She could feel his hard thighs on either side of her own legs, covered in soft material. Finely woven wool perhaps.

"Oh, God!" she cried as he took her nipple into his mouth. She instinctively reached out for his shoulders but he caught her hands before she could and held them at the small of her back.

"I'm sorry," she said breathlessly. "I didn't mean...Oh!" He sucked at her breast with increasing pressure and she felt like she could have come right then and there. His hands caressed her back slowly as his tongue swirled around her nipple.

He released her breast, the air cold after his hot mouth, and kissed his way to her other breast, lapping at it with his tongue a little before taking it into his mouth like the other.

"Oh, God!" she moaned, tilting her head back. If his hands hadn't been there, she would have fallen backwards. As it was, she was having a difficult time making her knees stay straight. His hands separated and ran around to the side of her ribs. His thumbs caressed the side of her breasts and her knees buckled. He caught her and released her breast.

"I'm sorry. It's been a while...." She swallowed nervously. He caressed her cheek gently. "Is that okay?" she whispered. He paused and then stroked her cheek again. She blushed and smiled shyly.

He moved his hand and his thumb brushed her bottom lip. She fisted her hands at her sides, itching to touch him, but knowing she couldn't. He took her hands in his and intertwined his fingers with hers. Her heart pounded at the intimate gesture and when his lips brushed hers, she whimpered slightly at the quiet intensity of the moment. She tilted her head slightly, letting him know she wanted to kiss him. He hesitated for a moment and then nibbled on her lower lip, making her lips part. He pressed his lips to hers and his tongue darted between her teeth.

He tasted of sweet red wine and man. His scent was very masculine, in an outdoorsy way. A hint of lemon and cinnamon, and cypress. His facial hair tickled her lips as she groaned against his mouth and leaned in against him. Her nipples came in contact with a hard chest. He didn't pull away and she increased the pressure, her breasts now firmly against his bare chest.

She heard a growl in his chest and he snaked his arms around her and pulled her to the bed, rolling on top of her. His kisses became intensely passionate and she gasped for breath as he released her mouth and kissed down her neck and between her breasts. He lavished attention on one breast with his mouth as his hand kneaded her other breast. He rolled her nipple between his fingers and pulled slightly, eliciting another deep moan from her.

She could feel his erection at her thigh. It was very, very hard beneath the soft wool of his pants. Unthinking, she reached for him and he caught her hands and held them above her head. He pushed them gently and then released them. She took that to mean to keep them up there. His hands trailed down her sides and his mouth kissed down between her breasts and to her belly where he swirled his tongue around her belly ring.

He kissed across her stomach and down to her hips, and then trailed his tongue along her hipbone. She squirmed and he held her hips gently and traced her other hipbone with his tongue.

Her pussy was on fire. She wanted him inside her so badly.

She wanted his mouth between her legs, but when he kissed the top of her mound gently, she jerked and cried out "No!" Horrible memories of what Devin had done to her every night flooded in and she twisted to get away.

Mr. J. released her, though whether it was from shock or concern, she wasn't sure. She rolled to her side and curled up in a ball.

She felt him looking at her and could almost feel his concern. She felt bad. "I'm sorry," she whimpered. "Just...give me a minute."

After a moment, Mr. J. lay down behind her and tucked her in close. She could feel his heart pounding against her back. He stroked her arm gently and she slowly relaxed. She swallowed nervously and turned over, even though she couldn't see him. "I'm sorry. I just...."

He pressed his finger to her lips and then caressed her cheek. She smiled at his kindness. She leaned forward and searched for his mouth

using his breathing as a guide. She pressed her lips gently to his. "I'm okay now. Just...don't kiss me there. Please."

He didn't move and she began to worry that she'd offended him, but she felt his gentle fingers on her cheek and his lips pressed gently against hers. All at once, the fire returned as he slid his hand down her back and to her ass. They moved to the side of her hip and stopped.

"It's okay if you use your hand," she said in a strained whisper. That she could handle. She just didn't want to remember the pain of what Devin had done with his mouth.

He pressed at her hip and she rolled to her back. He tickled her belly gently and stroked her inner thighs, running them lightly and slowly up and down. Every time he approached her pussy, she held her breath but he didn't touch her. After several minutes of teasing on his part and wiggling on hers, his fingers lightly brushed the outer lips of her sex.

She moaned as his fingers traced the swollen lobes. They went lower and gently probed the wet inner petals. She spread her legs apart, wanting more. He sat up and then tugged at the rings.

Anna wondered what he thought of all her piercings. "I...like rings," she said lamely. He tapped her nose and she jumped. "I don't like rings?" He tapped her nose again. Did she dare ask? "Do you know what they are?" she whispered.

He didn't move for a long minute. She could feel his hesitation and then a gentle caress on her cheek. She inhaled sharply and blew it out. "Did you know before you...asked for me?"

Another hesitation and then a gentle tap on the nose. "I won't tell if you don't." She smiled nervously.

He caressed her cheek and then leaned in to kiss her on the mouth again while he slid his fingers slowly inside her. She broke the kiss as she gasped at his large fingers entering the tight space. "Oh!"

He took her hands and held them above her head as if he knew she was about to reach for him, which she was. She wanted to touch him as he touched her. He slowly pressed his fingers in and out of her as he kissed her deeply. When her body had adjusted to that, he slipped in another one. She arched her back in pleasure, breaking the kiss once more. She gasped for breath and he kissed her neck. Her eyes rolled back into her head as she moved her hips in sync with his hand.

"That feels so good," she breathed.

He kissed her cheek and then his fingers were gone. She whimpered as he moved off the bed, but when she heard the zipper, she smiled. "Oh."

Fabric rustled to the ground and she clenched her muscles in expectation. Her hands were still above her head and she clenched them together.

She heard a sound that sounded like something tearing and then smelled latex. "A condom?" she asked, wrinkling her nose.

The bed moved as he reached to stroke her cheek.

She started to protest that he didn't need to use one, but he knew what she was and was still using one so she supposed he had his reasons. Maybe the girls in Europe weren't...fixed the way Devin took care of his girls. Maybe he thought that she—

The thoughts disappeared as he moved back onto the bed between her legs. She could hear him breathing heavily as he leaned forward and pressed his cock against her very wet opening. It felt weird. She'd never had sex with a condom before and wondered why anyone would want to. But when he began to press himself inside her, once again all thoughts disappeared from her mind.

"Oh God!" she exclaimed as his girth became apparent. She clutched at the pillow above her and almost tried to scoot away. But he leaned forward and kissed her, moving slowly inside and letting her body adjust to him. Kaveh had been bigger than this when he raped her, but he didn't care about hurting her. Mr. J. was very kind and considerate, not pushing himself faster than she could adjust.

As Mr. J.'s considerable girth filled her she felt an orgasm building as he scraped against the ceiling of her tight channel. She gasped for breath and dug her fingernails into her palms.

"Oh, God! I'm going to come!"

He briefly stroked her cheek and the explosion erupted in her body. She screamed out in ecstasy and wrapped her legs around his hips, pulling him deeper. The slight pain of his size accentuated the pleasure and she reached another level of pleasure. He held her hands with his as he moved, making the orgasm last for what felt like an eternity. It wasn't more than a minute before Anna heard him grunt and let out a deep groan as he stiffened against her and came. He squeezed her hands so tightly she felt like he would rip them off. They rode the rocket of pleasure together, bodies moving as one as each gained intense pleasure from the other's movements.

When Mr. J. finally collapsed on the bed next to her, Anna's heart was pounding so hard she thought it would break a rib. "I haven't had an orgasm like that in a really long time."

Mr. J. let out a breathy chuckle and squeezed her hand.

She grinned up at the ceiling she couldn't see. "I'd do that again," she offered, cautiously.

He moved and kissed her deeply, stroking her cheek the whole time.

"I'll take that as an agreement?" she grinned.

Another gentle caress on the cheek. He kissed her again and then moved off the bed. She heard the rustle of fabric again and guessed that he was dressing. She lay quietly, listening to his quiet movements until she could feel him looking at her again. She blushed and smiled in the direction of his sounds, wishing she could see him.

He pressed something thin and cool in her hands. The leaving token. "Will I ever get to see you?"

There was a hesitation and then he kissed her on the mouth gently. He pulled away and she heard him walk across the room and then the door opened and closed. He hadn't answered her question.

She cautiously pulled the blindfold off and blinked in the dim lighting of the room. There were candles lit throughout the room and rose petals on the bed that she hadn't felt, but had certainly smelled. She looked at her hand to see what he had given her.

A single pink rose.

She stared at it for a moment and dropped it, shaking her head. No. Pink roses were Alex's to give.

But Alex is dead. It wasn't Mr. J.'s fault that pink roses reminded her of her dead husband. She put it on the pillow and went to blow out the candles and turn out the light.

She could pretend it was Alex. If she never got to see him, it would be easy to do. It would give her a face to imagine. But was that wise?

She sighed and crawled under the covers, staring at the rose for a long minute before taking it and bringing it to her nose. She rolled to her back. It smelled so good. Maybe she could just allow this mystery man to give her new memories. He seemed to want to see her again. It would be a year before she married Kurt. One last romantic fling with a mysterious stranger. In the Mystery room of the Library hotel.

How fitting.

Chapter Seventeen

Anna's phone rang, dragging her out of a wonderful dream about mystery men with hard chests and enormous cocks.

She looked around for her purse and found it on the nightstand next to her. She smiled at Mr. J.'s thoughtfulness and dug out her phone. It was Cameron.

"Hi, Cameron," she said, her face splitting into a goofy grin.

"You sound happy," Cameron said. "I was worried when I didn't hear from you last night."

Anna looked at the clock. Almost eleven. She rarely slept this late.

"Sorry, Cam. I...forgot."

"That good, eh?" He laughed.

"Oh, God yes!" she groaned.

"Are you home? I want to hear all the juicy details."

"No, I'm at..." She grinned again. "The Library Hotel. In the mystery room."

"How romantic!" Cameron squealed.

Anna laughed. "I'll get moving and call you when I get home."

"Do you need me to bring you clothes so you don't have to take the walk of shame?"

"No, I was told there were clean clothes for me here somewhere."

"Wow. He thought of everything, didn't he? Wait, don't tell me anymore. Get home fast!"

Anna laughed as she went into the bathroom to shower. A pair of denim shorts and a pink tank top hung on the back of the door along with a pair of panties and a bra. On the floor sat a shoe box with white sandals inside. All the right size. Mr. J. was good. She wondered if he did this often, and then pushed the thought aside. It would ruin the fantasy if she thought about it that way.

After a luxurious shower, she braided her hair and dressed in the clothes. How did he know her style? Last night's attire wasn't exactly her norm. Come to think of it, she had this exact tank at home....

Had he seen her before last night? She'd worn that tank on Monday when she'd walked to the library. Cameron said he'd moved in Sunday and she'd walked right by the condo. Had he seen her? Did he go to the club looking for her? The thought thrilled her.

And he knew what she was, or at least partially. She almost looked like a common girl, with both nipples pierced. Was he a Brother? Was he a politician that was manipulated by the Brotherhood? Was he just as much a victim of them as she was? The thought saddened her. She knew what it was like to be manipulated by them.

She sighed. She wouldn't come up with any answers until she knew him better. *If* she got to know him better. Part of the thrill was not knowing who he was. She grinned as she gathered her things. Maybe she'd check out a mystery novel at the library tomorrow.

"Okay, spill the beans, missy!" Cameron demanded.

They sat at an organic restaurant a few blocks from their apartment building and Anna said she wouldn't tell him until they'd ordered. The tortured look on Cameron's face when she told him that was priceless.

They'd walked past the condo where Mr. J. lived and she'd looked up, wondering which floor was his. It wasn't a very tall building; eleven or twelve stories at the most. Too bad her apartment faced the opposite direction so she couldn't spy on him.

Anna giggled and began telling him all that had transpired. She left out the part about the rings. Cameron had promised he wouldn't tell anyone and she trusted him. Of course, she would tell Aaron when he got home tomorrow though.

They had their entrees and were halfway through them before he'd asked his last question.

He stared at her in awe. "That is so awesome. I'm so happy for you."

Anna rolled her eyes. "It's not like anything is going to come from it."

"Fantastic sex is nothing to sneeze at, girlfriend," he said, jabbing a piece of lettuce at her. "Maybe it'll wake Kurt up if he knows you have a...what's a male mistress called?"

She laughed and shrugged. "A lover?" Mr. J. was European. Maybe he was even German. That would please Kurt. "Maybe Kurt will let me keep him." After all, even Kurt's mother had a lover.

They both giggled at the thought.

Later that afternoon, Anna had finished her trashy romance novels and decided to go to the library today rather than tomorrow. Aaron would be home tomorrow and she wanted to spend time with him. Besides, she wanted to read something new. She put her books in her backpack and headed out.

As she passed Mr. J.'s building, she looked up, again wondering who he was. She shrugged her shoulders and crossed the street to the park. She glanced back again and looked up at the top of the building. She could see the tops of trees. Was it a terrace of some sort?

A shiver ran through her body as she felt someone watching her. Someone from up there. Was it Mr. J.? She squinted and could just make out the outline of two people standing between two trees. The sky was overcast, making a gray background and she could just see them moving. Was it him?

She waved and then blushed, feeling foolish. But her heart skipped a beat when she could have sworn he waved back. Anna covered her mouth in shock, and turned and walked away quickly.

She berated herself all the way through the park. What if it wasn't Mr. J.? What if she'd just waved to a complete stranger and looked foolish? What if she'd just waved to a statue?

Anna stopped at Rockefeller Center as usual and went to buy a soda from Levi. He gave her a big grin. "Hey Katrina. I was gonna call you when I got off. Wanted to know if you wanted to go out tonight."

Anna blushed. "Really?"

"Yeah. I meant to call you Thursday, but I got called into work and had a double shift yesterday too." He shook his head. "If you have plans already, I understand."

"No. I was just heading to the library."

"Today's Saturday."

Anna gave him a mischievous grin. "I'm daring to do something different."

“Different is good.” Levi laughed. “Anyway, a buddy of mine is doing a show at a comedy club and got me tickets. I wanted to ask if you were interested in coming with me.”

“That sounds like fun. What time?”

“It starts at ten-thirty. I get off at seven and we could have dinner first.”

“Sounds like fun.”

“Cool.” He grinned. “I’ll pick you up at....” He looked at his watch. “How about eight?”

Anna nodded. She took a napkin and wrote down her address and apartment number. He raised his eyebrow when he saw the address. “Nice place.”

“It’s near the studio.”

Levi leaned his hip against the bar. “Ya know, I’ve actually never found out what you do.”

“I never told you?” She was surprised. She certainly didn’t hide it.

He shook his head. “Studio would imply some sort of artist....” He stroked his chin mockingly and laughed. “Singer?”

Anna laughed and shook her head.

“Painter?”

She shook her head again, giggling.

He peered at her over the bar. “Dancer,” he said firmly.

She nodded. “Ah, but what kind?”

He grinned. “Exotic?” he said hopefully.

Anna laughed again. “Sorry, no.”

“Darn,” he said laughing. “Okay. What kind of dancer are you?”

“Ballet.”

His eyes widened. “Wait. Is your last name Engel?”

“You didn’t know?”

He rolled his eyes. “This is the longest conversation we’ve had.”

“True. Yes, that’s my last name.”

“I read about you in the paper. You’re really good.”

Anna blushed. “Thanks.”

“Well, see, now I have to take you out. I have a thing for dancers.” He grinned.

“Well, I wouldn’t want to disappoint you. Eight?”

He nodded.

“What does one wear to a comedy club?”

“Whatever you want.” He gave her a mischievous look. “Less is always better.”

Anna laughed. “I’ll see you tonight.” She picked up her soda and walked towards the exit.

“Looking forward to it,” he called.

She glanced back with a saucy smile and then walked out into the sunshine.

She turned to head to the library and stopped. Did she really want to go to the library right now? She had a date tonight. “I’ll go shopping instead,” she told herself.

She wandered down Fifth Avenue, looking in windows and sipping her soda. She spotted a flowered sundress in one of the windows and wondered if that would be appropriate for a comedy club. It was cute but not very sophisticated. She walked past another shop and saw something that might work. A black satin strapless top and a short pink skirt. It wasn’t a micro-mini like she’d worn the night before, but it was short. She matched some pink-heeled sandals with it and headed home.

Levi arrived a little before eight wearing nicely fitted jeans and a red button-down shirt. Anna had known he was good looking but hadn’t seen him in anything other than the light blue t-shirt he wore tending bar. *Yummy!*

They had dinner in the West Village and then headed to the club nearby. As they waited in line, Levi stood behind her and put his arms around her waist. When he kissed her neck gently, electricity shot through her veins and down to her pussy.

“Is that okay?” he whispered in her ear and nipped the lobe gently. “How long has it been since he visited you?”

“Months,” she said, tilting her head slightly. He brushed her hair away from her neck and she shivered.

“Stupid man,” he said quietly, nuzzling behind her ear. “You smell delicious.”

“Thank you,” she whispered, pressing back against him. Her hardened nipples strained against her strapless bra.

He chuckled. “I like the view.”

Anna looked up to see him looking down her top and giggled. “Glad you like it.”

“I’m glad that you’re glad.” He sucked gently on her neck and she let out a shaky breath.

The line began to move suddenly and he released her, but held her hand as they showed their IDs and walked inside.

After many drinks and a whole lot of laughing, they emerged two hours later, Anna clinging to Levi’s arm.

He pulled her to him and pressed his lips to hers. “Come back to my place with me,” he murmured.

Anna gave him a lazy smile and nodded. He flagged down a taxi and kissed her one last time before helping her in.

She giggled and stumbled slightly as he led her into his apartment that he shared with two other guys; one of them was the comedian they’d seen tonight. They were alone and Levi pulled her to himself and kissed her deeply.

“God, you are so beautiful, Katrina. I’ve wanted to do this since the first day I saw you.”

Anna was pretty sure she was tipsy, if not drunk, and was feeling very good. “Then you should do it.”

He grinned and kissed her again as he walked her backwards into his bedroom.

Chapter Eighteen

The pounding in her head wouldn't stop. Anna groaned and opened her eyes. Levi opened his eyes a second after hers.

"I've got a hellava hangover," he mumbled, but smiled at her.

There was that pounding again. Anna looked up and realized it wasn't her head, even though there was definite pounding going on in there too.

Levi frowned. "Fucking roommate." He kissed her. "Probably forgot his key. I'll be right back."

He stood and pulled on his jeans and walked out holding his head.

Anna laughed and rolled to her back and then winced. Oh, she didn't remember ever feeling like this before. She rubbed her face and then heard loud voices from the living room. What had happened?

"Where is she?" came a familiar voice.

Anna's heart dropped. Kurt.

"You're the fiancé?"

"You know about me?"

"Why do you think I took her out, you fucker?"

Anna didn't hear Kurt's response as she quickly reached for her clothes. But it was too late and Kurt slammed open the door and took in the sight of her naked, in another man's bed, and probably with just-fucked hair. His eyes narrowed and he threw something at her.

"Get dressed."

Anna looked down and saw it was a pair of shorts and a t-shirt. She narrowed her eyes at him. "How dare you barge in here on me like this!"

Kurt's eyes flashed. "How dare I?" he growled. "What the fuck were you doing going out with him anyway?" Between his anger and his accent it was difficult to understand what he was saying, but Anna got the picture. He was angry. It was quite frightening.

Levi appeared behind Kurt. "I'm not going to let you take her and hurt her," he said calmly.

“I will not hurt her,” Kurt mumbled, glaring at Anna. “Get dressed,” he ordered.

Anna pulled on the clothes before standing nervously by the bed. She glanced at Levi and gave him an apologetic smile. “He won’t hurt me.” She hoped.

There was a pair of flat sandals in the bundle Kurt had thrown and she slipped those on before trying to comb out her hair with her hands.

“You are fine.” He growled and pulled at her hand.

“Let me get my things,” she said pulling her hand away. She picked up her rumpled clothes and purse and stalked out of the room. “I’m sorry, Levi,” she whispered as she walked past him, giving him a sad smile.

“If you ever touch her again, hell will rain down on you,” Kurt threatened, jabbing his finger at Levi’s chest.

Kurt was slightly taller than Levi, and much broader, but Levi refused to shrink beneath his glare. “If I find out you hurt her, I will rain hell down on you,” he retorted.

Kurt looked taken aback, blinked, and then turned with a growl and pulled Anna out of the apartment.

It was a silent ride through the city to Anna’s apartment. When they finally walked into her place, she walked away from him, went to her room and got into the shower without a word.

She was so angry. He hadn’t shown up for two and a half months, even when she was sick, and then showed up the one night she went out and did something “wrong?” Was he having someone follow her? The thought riled her to the core. How dare he!

When she was dressed, she stalked out to the living room where he was pacing. “What the hell is wrong with you?” he asked, turning to face her.

“Me? What the hell is wrong with you?” she shouted. “You don’t even bother to call me when I’m sick, but decide that today is a great day to come visit me? Or did you know I went out last night?”

“Of course I knew you went out last night. Why else would I be here?”

“I don’t know, maybe because you actually cared about me? That you had recovered from whatever bug had gotten up your ass that turned you into a fucking bastard?”

Kurt’s eyes widened at her words. He was clearly shocked at her attitude. Gone was sweet, docile Anna. Present was Katrina, strong woman

of New York. She smiled a little at the image of her standing in the middle of Times Square with her hands on her hips with a red cape streaming out behind her.

“I told you to be discreet.”

“Oh, like you were discreet, meeting up with Jasmine after you threw my engagement ring at me?” Through Stef, Anna had learned that it was her fellow principal dancer, Jasmine, that had met Kurt at his hotel after the Gala. “You fucking asshole,” she shouted as the anger welled up inside her.

“How did you know?” he asked, having the decency to look a little ashamed.

“It’s a fucking dance company, Kurt. I think everyone knows. No wonder I was getting sympathetic looks a week later.”

“There are different standards for men—”

“Oh don’t give me that bullshit, Kurt. I’ve probably fucked three times as many people as you have. I’m not sweet and innocent and you know it. Why are you making me pretend to be? Why the hell did you give me a ring this far from when we could actually get married? You could have at least let me have some fun before crushing the life out of me again.”

“I am trying to keep you safe.”

“From what? Having a good time?”

“No. From getting hurt.”

“Ha!” She snorted. “You failed.” She shook her head in disbelief. “You have hurt me far more than any other man ever has,” she said quietly, glaring at him. “I never had expectations for men to treat me other than as a plaything. But you spent years pretending to be nice, and I had expectations from you. God, I was so stupid.” She walked to the window. “You’re all the same,” she said bitterly. “Even Alex abandoned me.”

“How dare you speak about Alex that way! What happened was not his fault.”

“I told him I had a bad feeling about it. That he shouldn’t go.” She clenched her jaw. “But he went anyway.” A sob escaped from her throat. “He broke his promise to me. He didn’t come home.”

Kurt stepped behind her and put his hands on her shoulders.

“Anna...look, I am sorry about coming here like this,” he said gently. “I know I have been an asshole. But I can explain—”

She turned and pushed him away, shooting daggers with her eyes. “I will play your game, Kurt,” she said evenly. “I will be your perfect fiancé.

The one that all the Elder-Sons need. I will keep you well pleased in bed and make you feel things you've never imagined." Her eyes turned ice cold. "But I will never love you."

Anna was surprised at the pained look in his eyes when she looked up into them. "Anna...."

She stepped away. "Don't. If you want sex, just tell me. I will make all your fantasies come true," she added in a seductive voice. "Are there any other indiscretions that you are aware of that I need to be more careful about?"

"M-more indiscretions?"

She nodded sweetly. "Do you know about the other men I've fucked since you've been gone?" Not that there was anyone except Mr. J., but he didn't need to know that.

"How many are there?"

"You said you didn't care."

"Maybe I do care." He stepped closer with a heated look, reached his hand around her waist and pulled her close. "I care, Anna," he whispered before crushing her lips to his. She resisted for a moment before remembering that it was her duty to please him and pushed him to the couch. He sat down heavily and she knelt between his legs.

She smiled up at him as she unfastened his jeans. "Just like when we met, huh?" she said bitterly and pulled his cock out to take it into her mouth. She sucked and licked it, running her tongue along the bottom and then swirling it around the head. He groaned and laced his hands through her hair, mumbling in German.

She put forth her best effort and his balls were quickly tightening against his body and he groaned loudly as he came in her mouth. She swallowed everything he gave her and he lay his head back on the couch as she put him back in his pants.

"Is there anything else I can do for you, my lord?" she asked quietly.

He raised his head and looked at her as if he couldn't believe what she'd just done. He cursed in German and stood quickly. He took two steps away and then turned back around. "Do not make me have to come back and pull you out of another man's bed, Anna. Use more discretion next time." He huffed as he turned around and walked out the door.

She stared at the door and then curled up in a ball on the floor and burst into tears.

After she'd calmed down, Anna decided to return her library books and get some new ones to get her mind off of what had happened> She took the shorter route down Columbus Avenue, avoiding Rockefeller Center entirely. When she finally reached the library, she sat down in the atrium, feeling numb. She wanted to forget everything that had happened and bury herself in a book. She buried her face in her hands. How had things turned so bad so fast?

She caught a glimpse of pink on the floor by the staircase as she approached. She walked slowly over and confirmed what she thought it was: a single pink rose. Much like the one Mr. J. had left her. She looked around, wondering who had dropped the rose, but there was no one around. Most people took the elevator, but Anna preferred the carved marble staircase. She looked at it as she walked by, but didn't touch it. The owner would return for it, but she caught its scent as she stepped by.

The rose triggered the memory of the wonderful night she'd had with Mr. J. She wondered what he was doing. What had brought him to New York? Why did he want to remain anonymous? His kindness stood out in her mind after Kurt's...tantrum.

She smelled the second rose before she saw it at the landing between floors. It didn't look as if it had been dropped: it was propped up against the wall. Anna frowned at it and looked around. She saw another one at the top of the next set of stairs.

What was this? She went to where the third rose stood propped up against the marble wall. Curiosity got the better of her when she saw another rose at the end of a table and instead of going on up to the third floor, she walked to the end of the table. She looked around, half expecting to see another rose and saw it down the way at the end of a bookshelf. Was this some sort of romantic trail left for someone to follow? And if so, what was she doing following it?

The roses are the same as the one given by Mr. J.

But it was just a coincidence, right?

Of course it was. But she walked to the next rose. When she looked at the plaque identifying the genre for that bookcase, she nearly choked. *Mysteries.*

She spotted another rose about halfway down the aisle and she walked slowly to it. It was lying on top of a book that had a note card sticking out of the top. She looked around cautiously before pulling out the book. She would replace the rose and hopefully no one would know she'd been there.

Her heart pounded when she looked at the book. It was about a ballet instructor who solves murders. Her hands shook as she pulled out the card. It was written in beautiful calligraphy on very expensive card stock.

Friday night was magical. – Mr. J.

Anna nearly dropped the book and the rose. The trail was for her! A smile crept across her face and she put the rose to her nose and inhaled deeply. After her terrible morning, she needed this. A romantic gesture from a strange man. Her...lover, maybe? She could trust him to be discreet since he wanted to keep things quiet. Kurt hadn't heard about it, so obviously Simon hadn't called him. And whoever was following her for Kurt hadn't figured out what she was doing.

Maybe a little bit of romance and mystery would help her cope with the horrible person that Kurt had become. Take her mind off of him. It was already lifting her spirits.

She hugged the book to her chest with a grin on her face and picked up the other roses that were in the room. She brought the flowers to her nose, inhaling their scent as she wandered around, picking out other interesting-looking mysteries. She finished picking out her selections and went back out to the staircase and picked up the rose at the top of the stairs and saw another rose at the bottom of the next staircase. She giggled and quickly picked it up, following a new trail of roses up to the fourth floor.

She grinned when she saw the next rose, and followed the trail to the biography section. The rose led to a book about Anna Pavlova, which made her smile. There was no card in this one, but it didn't matter. She knew the trail was for her and he was talking to her through the books. Her heart swelled to be understood like this. And by a stranger no less.

A third trail of roses led to a book of the history of New York City with lots of beautiful pictures. She looked around but didn't see any more roses. And was rather relieved. She wasn't sure how she was going to get these home as it was. Her hands were full of roses and books. She might have to take a taxi. *This is not a bad problem to have.*

She practically skipped down stairs to the checkout counter and beamed as she scanned her books with the self-checkout machine. She was

humming happily to herself as she tried to decide what to do to get home when she looked up and saw Simon smiling at her.

“Simon!” she exclaimed in surprise.

“I see you found the books Mr. J. wanted you to find.”

“Oh, Simon! It was....” She sighed, happiness filling her heart. “It was just what I needed today. Please tell Mr. J. I said thank you from the bottom of my heart.”

“Bad day?” he asked, taking the books from her.

“Yeah, you could say that.”

“Mr. J. will be very pleased to know he made you smile.”

“This was...wonderful.”

“Can I offer you a ride home?”

Anna was about to accept when she remembered Kurt’s anger from the morning. “I...I can’t. I’m sorry.”

“Katrina, I’m just going to take you home.”

Anna shook her head. “My fiancé wouldn’t like it.” She took her books back from Simon. “I’ll just take a taxi.”

Simon frowned but didn’t protest. He started walking with her to the doors when she stopped and looked at him. “Please just let me go by myself,” she pleaded. “I don’t want to anger him further.”

“He was angry with you? For what?”

“Very angry. I’ve never seen him like that.” She blinked away tears. “I was...indiscreet last night and he flew all the way from Germany last night to yell at me and make sure I don’t do it again.” She didn’t want to admit to Simon that she’d slept with someone else and that Kurt had practically dragged her out of Levi’s bed.

“I’m sorry to hear that. I assure you I didn’t call him.”

Anna gave him a timid smile. “I know. I’ve learned my lesson. Freedom gone,” she sighed.

“I was going to ask if you wanted to see Mr. J. again, but I’m not sure if that’s a good idea.”

Anna swallowed. “I want to. Terribly. But I’m afraid of getting caught.”

“Did your fiancé know about Friday night?”

She shook her head. “No.”

“Do you trust me to keep things as discreet as they were before?”

Anna looked up at him. “Yes,” she whispered.

Simon smiled. "Good. I will be in touch and let you know where and when." He gave a little bow and walked away.

Anna watched him for a moment and then turned to go outside and catch a taxi home.

Aaron was home when she got there. "Where'd ya get the roses? They're pretty."

"Oh...somewhere." She said vaguely and went to her room to put her books down. Did she want to risk telling Aaron? Would he tell Kurt?

After finding a vase in the kitchen, she filled it with water and arranged the roses and put them on her dresser in her room.

"What's wrong, Anna?" Aaron said sitting down on her bed. She hadn't realized he'd followed her.

She told Aaron about going out with Levi and Kurt showing up the next morning.

"He flew all the way from Germany to pull you out of some guy's bed?"

Anna nodded.

"I never thought he was that much of a control freak."

"I didn't know a lot of things about him."

"It's so unlike him." Aaron shook his head. "What the hell happened to him? Have you tried talking to Wilhelm?"

"He doesn't care. He's...busy." She laced her fingers together.

"Sometimes I wish I'd just stayed with Devin. At least I knew to expect cruelty."

"Oh, Anna. Don't say that."

"Well, there is one bright thing that happened while you were gone." She told him about the mystery man and the trip to the library that afternoon.

"Wow," he said when she finished her story. "Do you know who he is?"

Anna shook her head. "Simon told me to call him Mr. J."

"It's kinda romantic," he grinned.

Anna nodded and smiled shyly. "It's nice."

Monday morning, the female dancers, and some of the guys, were all abuzz with the gossip of the Mystery Man who moved in while they were out of town. Anna listened with amazement at the amount of information they had gathered in the short day they had been home.

“He went out to a club, but stayed unseen.”

“I wonder if he’s terribly ugly. Maybe that’s why he doesn’t want to be seen.”

“I heard he’s Russian.”

“No, I heard he’s British.”

“Russia isn’t part of Europe, silly.”

“A friend of mine saw him at the club. Well his silhouette. He’s really tall.”

Anna smiled, listening to them. She knew a little bit more, but not much. She knew he tasted of wine when he kissed her. That his touch was gentle. That his cock was huge! Anna grinned to herself.

“I overheard Vincent talking about him in the office.” Anna looked up to see Jasmine wide-eyed with excitement as she spoke. Anna immensely disliked the woman, but was still curious enough to listen to her. “He’s apparently given the Ballet a *huge* donation. So much so that he can pretty much come and watch us whenever he wants to.” She sighed. “I’d love to dance for him.”

Anna growled at the thought of Jasmine taking another one of her men...not that Mr. J. was *hers*, per se. She got up and walked out of the room to calm down, and then laughed at herself, dispelling her anger. She was beginning to get a temper like Alex had.

Rehearsals were intense that week and Anna left the studio each night feeling as if the day would never end. She loved what she was doing, but there was so much to do it was hard to get her head wrapped around it. They were not only rehearsing for fall, but she was also trying to learn some Nutcracker pieces as well. Learning so many different dances was difficult, but Vincent wanted her to learn everything she could so he could use her wherever he wanted.

She loved crawling in bed after showering and reading until she fell asleep. By Thursday night, she was on her last book and was about ready for a new round.

That evening, as she was getting ready to curl up with a good book in bed, a knock sounded at the apartment door. Aaron called that he would get it but called her name a minute later. She trudged out on tired feet, but was energized when she saw the pink rose with a note card tied to it in the hand of the doorman.

“A gentleman asked me to deliver this to you, Miss Engel.”

“Thanks, Sam.” She grinned and took it.

Aaron closed the door. “What does it say?”

Anna unfolded the note card to find the same calligraphy from the note in her mystery book. “Dinner at eight-thirty with trusted friends. Drinks and dancing after. Romance at one.”

Her pussy clenched at the last sentence and she blew out a long breath.

“Wow. At least he’s a nice control freak.”

Anna laughed. “What does he mean by trusted friends?”

As if in answer to that question, her phone rang. “Hello?”

“Hello, Katrina. It’s Simon.”

Anna grinned. “Hi, Simon.” She glanced at Aaron who grinned back at her. “How did you get my number?”

“I have my ways. Sometimes it’s better not to ask.”

She giggled. “Okay.”

“I wanted to call and give you my number. Mr. J. wants you to enjoy yourself with your friends on Saturday. I just need to know how many to make the reservations for.”

“Oh, um...”

“You can think about it and give me a call tomorrow. Or text if you’re more comfortable. I’ve called from my mobile so you have my number, correct?”

“Yes.”

“Do the plans sound pleasing to you? You can bring as many friends as you’d like.”

“Absolutely. He’s very kind.”

“An astute observation. Have a good evening Katrina. I will anticipate your numbers tomorrow.”

“Thanks, Simon.”

Anna told Aaron what Simon had said. “Please, can I come?”

She laughed. “Of course. And Cameron. And Stef. I need to think about the rest. Do you think Hugo would want to come?”

“I don’t see why not.”

She called Simon the next day to let him know that there would be eight friends. “Is that too many?”

“Absolutely not, Katrina. You could invite more if you wanted.”

“No, these people are good.”

“Excellent. The limo will pick you all up at your place at eight. Does that work for you?”

“Yes. Thanks.”

She’d told her friends that Kurt had arranged all this. How else would she explain it? And the look on Jasmine’s face was priceless when she overheard. Anna briefly wondered if she had Kurt’s number and would call him, but the wonder hurt too much and she pushed it aside. She didn’t really want to know.

She suppressed an urge to text Kurt and tell him that she hated him. Maybe if she got drunk enough on Saturday...but she didn’t want to get drunk. Not with meeting Mr. J. afterwards. She wanted to feel everything with him. Mr. J. was becoming a life vest in the sea of hurt. Anna knew it was dangerous, but she didn’t want to give it up. Not yet.

Chapter Nineteen

“Damn, Katrina,” Hugo whispered in Anna’s ear Saturday night.
“That’s not fair.”

“What?”

“What you’re wearing.” He slid his arms around her waist and kissed her cheek. “Not nice to tease the ex-boyfriend.”

Anna giggled and pushed him playfully away. The feelings that came up when he touched her were still strong sometimes. She’d had to give Hugo up for Kurt. The thought made her so angry.

“I thought that was what ex’s were supposed to do to each other,” she teased, both of them knowing full well that they’d been forced apart by outside influences and would be back together in a flash if those influences were gone.

Hugo was the first to arrive for their night on the town. Well, except Cameron, but he didn’t count. He was always at their apartment.

“You should have seen her last week!” Cameron teased. “Even *I* was tempted.”

“Hey!” Aaron exclaimed, hitting Cameron’s arm playfully. Then he grinned. “Eh, well. Yeah. I could imagine.”

“What were you wearing?” Hugo asked with a smile.

Cameron rattled off the designers and the fabrics, but Hugo raised his eyebrows at the words “sheer” and “micro-mini.”

“Damn summer tour,” he muttered, and then laughed. “Maybe it was good that I wasn’t here.” He shrugged. “Or maybe we’ll have to go to a less classy place next time so I can see it.”

Anna rolled her eyes playfully. “Don’t you know it’s unbecoming to wear the same club-wear twice?”

Hugo’s eyes glinted. “Then maybe we should have a private club here.” His voice turned husky and made Anna shiver.

“You shouldn’t tempt me like that, Hugo,” she whispered, eyes wide.

They stared at each other for a long time, the electricity between them undeniable, until Hugo shook his head and looked away. "I'm sorry, Katrina. I shouldn't have said that." He cleared his throat. "You do look really nice though."

Anna looked down at the spaghetti-strapped black dress she'd bought the other day. Its low V-neck was covered in sheer lace, so it wasn't incredibly modest but not outright whoreish either. The back had the same sheer lace to the waist and the skirt hit her slightly above mid-thigh. Her favorite thing about the dress was that it was made from incredibly soft silk and it tickled her skin every time she moved.

Hugo's words and gaze had made her nipples harden against the soft material and she was glad the dress was black so they were mostly hidden.

Stef, Jamie, Rachel, and Tanner arrived a few minutes later and the apartment became noisy with the girls' chattering. Cameron joined in, but Hugo, Aaron and Tanner stood on the other side of the room shaking their heads and laughing at the girls' excitement.

A few minutes later, the doorman called to inform them that their transportation had arrived and they all crowded into the elevator.

They ooh-ed and ah-ed about the elegant limo that waited for them and scrambled in, excited to begin the evening. Dinner took place at an exclusive French restaurant with melt-in-your-mouth everything in a private dining area.

They were taken to the same club that Anna and Cameron had gone to the previous week. As they walked inside, Anna wondered if Mr. J. would be there like before. She glanced slyly over at the private area he'd been in before and her heart leapt when the curtains were closed, allowing only a glimmer of a silhouette behind. Was he here?

Cameron nudged her and motioned to the side of the curtained opening where Simon stood hands clasped together in front of his hips. He was watching her and smiled when she saw him. He bowed his head slightly and then disappeared into the curtains.

"He's here," she squeaked to Cameron, butterflies floating in her stomach.

Anna didn't know if she should behave herself or give him something to watch, but realized when they sat down at their table that he would have a perfect view of her and her friends as they enjoyed themselves.

Drinks were ordered and delivered. Anna glanced in the direction of the curtained room and smiled before she took a sip of her martini. She could almost feel his eyes on her and it gave her shivers that ended right in her clit.

Hugo pulled her onto the dance floor a while later and slid his hands down her hips. "This is the one place I'm *expected* to molest you," he grinned as he ran his thumbs over her hipbones.

Anna smiled and put her arms around his neck as he swayed with her to the music. "Then maybe we should come here more often," she teased.

"Tempting," he grinned, showing off his even white teeth. He pulled her close and his hands went lower on her ass and her heart pounded.

Was it wrong that she wanted his hands on her? It wasn't like Mr. J. was expecting anything other than sex. Maybe he was the watching type. Why else would he send her to a dance club where he watched her dance with men the previous week?

She pressed her hips to Hugo's and she faintly heard him groan as she leaned backwards, leaning her head back so she could smile at Mr. J. Hugo's fingers trailed down her neck as she was leaning back and ran against the edge of her dress. She brought herself upright when he skimmed the very edge of her areola and looked at him with wide eyes.

"Did you mean to do that?" she asked breathlessly as the blood drained back into place from her head.

He grinned. "Did you like it?" His hands went back to her ass, moving her hips with his.

"Yes," she admitted, making him grin.

She pressed her chest to his and he looked down her dress. "You're not wearing a bra." His hand skimmed up her side and brushed the side of her breast.

Anna gasped softly and closed her eyes. "I can't with this dress." Was dancing like this considered indiscreet? She pulled back, suddenly uncertain. She had two men tonight to take into consideration, and Hugo wasn't one of them. She gave him a timid smile. "I need to use the ladies room."

Hugo looked crushed as she pulled away and walked towards the other side of the room.

Damn Kurt! She swallowed nervously and dodged dancing couples as she made her way to the bathroom. The line extended out the door and into

the hallway, so she continued down the dimly lit hallway until she reached an open door that led outside to a gated patio. A few club-goers had a similar idea. She walked to the end and gripped the metal railing, looking up at the starless sky.

“Do you know the man you were dancing with?” Simon had walked up silently and stood next to her.

“Yes.”

“You looked like you were having a good time. Why did you walk away?”

Anna didn’t answer immediately. “I had a feeling I was being indiscreet,” she finally said, fingers tingling with discomfort. “If Kurt saw me dancing like that with my ex-boyfriend, he would probably fly out here again to yell at me, and then lock me in my apartment.”

“Your fiancé is that temperamental?”

“He used to be one of the kindest men I knew, but since I moved here....” She shook her head. “He’s become volatile. And cruel. Well, no, not cruel, but mean.”

“Then why are you marrying him?”

“Because I have to.”

“In this day and age? That seems unlikely.”

Anna glanced at Simon. “I’m in a...position that comes with duties. I must perform those duties.”

Simon chuckled. “Are you a runaway princess?”

Anna smiled at the reference that she and Aaron had made months ago. But now she really was trying to enjoy herself before she got into a loveless marriage. “Something like that.” If it weren’t for the whole Devin-wanting-to-control-the-world thing, she’d fly back to him tomorrow. At least with him, her life would fly by without a care. She wouldn’t be aware of anything. It sounded blissful.

“Mr. J. was enjoying watching you dance. Envious, perhaps, of the other man’s hands, but comforted in the fact that his will be there soon enough.”

“I don’t understand why he stays hidden. With the amount of gossip going around, at least in the Company, he could have any woman he desired.”

“He has the woman he desires.” Simon gave her a pointed look. “At least in a way.”

She laughed. "Has he seen the other dancers?"

"Yes."

"Oh."

"Enjoy yourself. I will...keep your fiancé's hawks away if that will comfort you."

"You know who's watching me?"

Simon nodded. "Consider your dancing...foreplay." He smiled and walked away.

Anna followed him a few minutes later and went to find Hugo. He was dancing with another woman and she mouthed, "I'm sorry." He grinned at her and nodded and she went back to her seat and took a big gulp of her martini.

"Did you hear?" Stef squealed. "He's here!"

"Who?" Anna asked, putting her drink down.

"*Him*. Euroman."

"What are you talking about?"

"The rich European who donated all that money to the Company."

"Oh!" She tried to look surprised. "How do you know?"

"I overheard someone talking about it in the bathroom. He's over there." She motioned to the curtained doorway.

Anna laughed when she noticed a crowd of women dancing in front of Mr. J.'s private room. A moment of doubt plagued her as she watched the beautiful, sophisticated women dancing for him.

"C'mon. Let's go dance." Stef said, pulling her up. "Rachel and Jamie are there already." She grinned. "We have an advantage over the other women there."

"What's that?"

"We're ballet dancers. He obviously likes ballerinas."

"Or the guys." Anna laughed. "Maybe he's gay."

Stef stopped and frowned. "Bi?" She looked around. "Just in case..." She grinned and grabbed Aaron's hand. "Come dance with us for Euroman."

Aaron rolled his eyes but followed along.

Anna felt very silly, dancing with all the other women trying to get the man's attention. But she wasn't trying to get his attention...really...well, maybe she had doubts that he was truly watching her.

Dark hands slid around her waist and she turned to see Hugo grinning at her. "You owe me the rest of a dance." His hands slipped down to her ass and cupped it as he pressed her hips to his. She clung to his upper arms, becoming dizzy as the alcohol caught up with her.

She gazed up into his eyes and he smiled at her. He grazed her neck and she leaned back, letting his hands trail down her chest as before. His palm subtly grazed her nipple and her breath caught in her throat. When she straightened, he held her close, one arm around her upper back, the other hand at the side of her breast.

"Come home with me tonight," he whispered, leaning in to her neck and nuzzling her ear.

"Hugo...." She whimpered as his thumb brushed her nipple, sending jolts to her pussy. "I can't. We can't."

"You don't sound very convinced."

"Kurt found out I did something last weekend...." She told him the basic story and he looked at her, horrified. "I don't want to get into trouble again."

"God, he's an ass," he commented.

Anna shrugged. "I don't want to think about him anymore. But that's why...." She looked up at him. "And I don't think I could stay with you without falling for you again."

He gave a little smile and nod. "I understand."

She nodded.

"Maybe some other night," he said in a low voice and turned her around, guiding her into Aaron's arms.

She looked back in surprise and he grinned at her and winked.

"Hey sexy," Aaron said. "Trying to steal me away from Cameron?"

Anna laughed, looking to see Cameron dancing between Jamie and Rachel. "He looks to be having fun."

Aaron rolled his eyes. "Yeah."

The next few hours were spent drinking and dancing and Anna had a great time. She didn't have to worry about Kurt, and Mr. J. was enjoying himself. At least she assumed so. With all the beautiful women in front of him, how could he not? As it approached midnight, she began to wonder how she was going to get away from her friends without them being suspicious. Only Aaron and Cameron knew what was happening next.

She knew she could just slip out the door without being noticed, but how would she explain her absence in the limo home? Not that it looked like everyone would be going home with her.... Stef was practically fucking the guy she was with on the dance floor.

She went to get a drink and sat down for a few minutes. Cameron came and sat down next to her. "When are you supposed to leave?"

"I don't know exactly. Simon hasn't said anything." She looked at him with doubt. "How do I explain why I'm not in the limo on the way home?"

"Get sick?"

Anna laughed. "That might work, though I hate lying."

"Don't lie. I'll do it for you. Let me know when you get the go-ahead, slip out and when we get ready to leave, I'll tell 'em you weren't feeling good and took a cab home."

"I can't ask you to lie for me, Cameron."

"You're not asking, I'm offering."

Anna's phone vibrated in her purse and she pulled it out. "The limo's outside," she told Cameron nervously.

He looked around. "Go. Everyone's busy. I'll take care of it."

Anna gave him a goofy grin. "Thanks." She kissed his cheek and walked around the perimeter of the room and out the door.

Chapter Twenty

Anna walked into the Hotel Elysee feeling more comfortable than she had the week before. For one, she was dressed. Also, she kind of knew what she was getting into.

Simon met her in the lobby. "Have you enjoyed yourself so far tonight?"

Anna smiled. "Yes." And then blushed, thinking about what was coming.

He chuckled and walked towards the elevators.

"Is he sure he wouldn't rather have one of the other women he was watching tonight?" she asked, following him. "I mean, there were many vying for his attention."

"He was only watching one woman tonight," Simon said with a serious face, and then chuckled again. "In fact, he was getting quite irritated when he couldn't see you."

"Oh." They stepped into the elevator. Simon pushed a button and the doors silently closed.

"Same rules as last week. Do you remember?"

"Don't take the blindfold off. Don't touch him." She bit her lip, remembering how she'd tried to touch him a few times. She wasn't trying to be rebellious and hoped he knew that. "Yes, stroked cheek. No, tap on the nose." She giggled. "If he kisses me, he wants me to shut up."

Simon laughed. "I'm sure there are other reasons he kisses you."

She looked at him in the reflection of the brass doors. "Do you know what I am?" she asked quietly.

His eyebrows twitched slightly. "I know you are a beautiful woman that is in an unfortunate relationship." He turned his head to look at her. "Anything else is irrelevant."

Anna blinked several times. "But is...is it why he wants me back again tonight?"

“No. As I said, anything else is irrelevant.”

Anna shook her head. “I don’t understand. How could that not be a factor?”

“Mr. J. is an unusual man.”

“Does he know my fiancé?”

“I won’t answer that Katrina.”

Anna sighed. “Does he know who I belong to?”

“Yes.”

The elevator stopped and they exited. He turned to look at her. “I assure you he will not do anything to jeopardize your safety. He...likes this arrangement and doesn’t want it to end just yet.”

They walked down the hallway together. “Is he handsome?”

Simon smiled. “Does it matter?”

“No, I suppose not. The girls in the company have been speculating about him.”

“Oh? What do they say?”

“That he made a sizable donation to the City Ballet.”

“Yes.”

“That he’s either British or Russian.”

He laughed.

“Is he?”

Simon shook his head. “You ask many questions.”

“I’m curious.”

“I’m not going to answer that either.” He stopped at a door. “And we’re here.”

Anna looked at the non-descript wooden door with a mixture of nervousness and excitement.

Simon pulled out the blindfold. “If you would like, the car can take you to the library tomorrow so you don’t have to walk.”

“I like walking. Wait...will there be more roses?”

Simon smiled but didn’t say anything. He motioned for her to turn around and then tied the blindfold around her head, covering her eyes. “Can you see?”

“No.”

“Clothes for tomorrow are in the bathroom. Call for breakfast when you are up. Or lunch.” He knocked on the door and a moment later, the door opened.

The large hand enveloped hers again and gently tugged, pulling her into the room. It was a longer walk around several corners before he stopped her.

Anna's heart beat fast in anticipation. Thoughts flitted here and there about the evening, last week, wondering what would happen tonight.

He pulled her forward a few more steps and she heard a noise and assumed he had sat down on the bed in front of her as he had last week.

When he didn't touch her she swallowed nervously. "Thank you for tonight," she said softly. "It was a lot of fun. The food was delicious and...." She blushed. "I kinda liked dancing, knowing you were watching."

He stroked her cheek and she took it to mean he liked it too.

"Did Simon tell you how much I enjoyed the rose trails at the library?"

Another touch on her cheek. "I'd had a really bad morning and it cheered me up. Thank you." She smiled. "And I really enjoyed the books as well."

He took her hands in his and held them at the small of her back and kissed her gently, slowly, as if wanting to explore every recess of her lips and mouth. Her head spun and it had nothing to do with the martinis at the bar. His lips alone were enough to make her dizzy.

Slowly one hand went up her back and then pulled at her zipper, loosening the dress until it fell from her shoulders and was trapped at her elbows. His fingers trailed down her neck to her exposed breasts, taking one in his hand and squeezing gently. Anna moaned against his mouth.

He released her hands and her dress fell to the floor as she straightened her arms. He helped her step out of it and then removed her shoes and thong. Then he stood and picked her up as if she weighed nothing and placed her gently on the bed. He didn't hold her long enough to feel anything except smooth skin.

The mattress sank beneath the additional weight next to her, and something cool touched her nose. She inhaled and smelled roses and smiled. He dragged the rose across her cheeks and nose and lips. He trailed it down her neck and between her breasts, and then sideways over one nipple and then the next. The rose was cool but it left trails of fire behind. Anna wiggled and giggled as he moved it gently across her skin. He moved it down her belly and thighs and then back up and brushed her aching mound, making her gasp for breath. He went slowly up her arms and over each finger, down to her feet. He made her giggle as he trailed it on the

bottom of her feet. She thought she might have even heard him chuckle softly, which made her tingle all over, even more than from his activities with the rose.

He stood and walked away, returning a minute later and lying down beside her. It was a good thing the mattresses were high quality or she would have been rolling over to meet him. Not that that would have been a bad thing....

Something cool and hard touched her bottom lip. Instinctively she opened her mouth slightly and he pushed the object into her mouth. Her tongue darted out and tasted...chocolate? She licked at it and smiled. It was really good chocolate. She took a few more licks and then he pressed it against her bottom teeth. She took it to mean he wanted her to bite and slowly brought her teeth together, in case she was wrong.

She bit through the crisp chocolate and into a cool, soft center. It was sweet and juicy. He pulled it away and let her chew and swallow. "Chocolate covered strawberries?"

He stroked her cheek and she grinned. "Yummy."

He gave a breathy chuckle and pulled her to a sitting position. The strawberry was put to her mouth again and he made her take a big bite, making her giggle when it dripped down her chin and to her breasts. He kissed where the juice was on her chin and licked the remaining juice off her breasts.

"Oh!" Anna sighed.

He put a new one to her lips and she opened her mouth. He pushed it in and she bit, juices dribbling to her breasts again. "You're doing this on purpose," she said with a soft giggle. He gave a soft chuckle again and stroked her cheek.

Something cold touched her nipple and she jumped. He spun it around her nipple and then took her nipple into his mouth.

"Was that a strawberry?" she whispered with a moan as he sucked at her nipple.

Cheek stroke.

Slowly he fed her several more strawberries, each one juicy enough to require his tongue to clean up the juices. After the strawberries stopped coming, he got up from the bed and Anna listened as fabric rustled and foil ripped.

“You don’t have to use one of those, you know,” she said softly, referring to the condom.

He tapped her nose and lay down on the bed, taking her hands in his and putting them above her head.

She was wet and ready for him when he slowly slid inside her. It stung a little, as it had the week before, but turned quickly to pleasure as he gently moved inside her.

“Oh, God!” she cried, pressing her head back against the pillow and feeling the stirrings of an orgasm deep inside.

His hard chest pressed against hers as he kissed her and increased his movements. She rocked her hips against his and panted as the fire built inside, exploding moments later. She screamed against his mouth until he pulled his mouth away to breath heavily as he came silently, squeezing her wrists. His hips jerked against hers as she returned to earth, squeezing against his girth inside her. God he felt incredible!

He kissed her and then fell heavily onto the bed next to her, breathing hard.

She wondered again why he kept himself hidden but couldn’t think of a way to ask it in such a way he could answer with a yes or no.

“You like the ballet?”

She felt him move a little closer and he stroked her cheek.

“Will you come to a performance this season?”

Cheek stroke.

Anna hesitated. “So you’ll be in public then?”

Cheek stroke.

“Will I get to see you?”

Cheek stroke.

“Will all this end? I mean, our meetings and stuff, once you...present yourself to the public.”

Pause. Cheek stroke.

“Oh.” She gave him a smile, hiding the disappointment. “Then I’ll just have to make sure I enjoy it while I have you to myself.” She paused. “Do you want to see me again?”

He cupped the back of her head and kissed her deeply. If she’d been standing, he would have had to catch her. When he pulled away, he stroked her cheek one last time and then got up from the bed. Fabric rustled and the

mattress moved. He kissed her gently on the lips and placed what she assumed was the stem of a rose in her hand.

“Thank you,” she whispered.

Moments later, the door opened and closed. She sat up and took off the blindfold. In her hand was a pink rose. On the nightstand was a single red rose that looked a little crushed, next to a plate of strawberry stems.

Anna yawned and looked at the clock. She’d arrived almost two hours ago. She turned out the lights and went to sleep with a smile on her face.

Anna woke late the next morning. She smiled, remembering the previous night, though the knowledge that all this would end soon saddened her. But at least she knew it *would* end and could prepare for it.

She showered, dressed and ate lunch before allowing the car to take her to the library, her mind full the entire time with thoughts of Mr. J.

She saw Max at the information desk and went to say hi.

“Did you enjoy the roses last week?” he asked with a grin.

“You knew?” she exclaimed.

“Of course. I wouldn’t let just anyone throw flowers around my library.”

Anna laughed. “Well, good thing because it would be difficult to walk around here if there were roses all over the place.”

“Yes, but it would smell good.”

Anna nodded in agreement.

“Have you found today's roses yet?”

She shook her head.

He grinned and winked at her. “Then go. Enjoy yourself.”

The roses were placed in much the same manner as they were the previous week, but this time leading to *The Phantom of the Opera*, a biography of Marius Petipa, and a book on the Paris Opera Ballet. Anna noticed a French theme and she practically hit herself when she remembered the French restaurant and hotel. Her heart warmed when she realized how much thought he had put into her evening and felt the delight building up in her as she wondered what he would do next time.

Chapter Twenty-One

Tom called her on Tuesday to let her know that the Summer Gathering was in a week and a half. The same weekend that the Company was going out of town.

“You need to stay in the apartment while Devin is so close, Anna. Do you understand? You can’t go out, not even on your terrace.”

“But I have....” She sighed. “I have something I do on the weekends.”

“I’m sorry, Anna. I won’t let you put yourself in danger. If I have to have someone stay with you to make sure you don’t leave, I will.”

“All right, fine. I’ll stay inside.” No matter how badly she wanted to see Mr. J., she didn’t want Devin to find her.

“He’ll be arriving in DC next Thursday and leaving the following Thursday. He might even be coming here to the city. You must stay inside until I call you and tell you he’s gone.”

“I’ll miss rehearsals.”

“I will talk to Vincent, Anna. My power to protect you is growing weak. I need you to please do as I ask.” The urgency in his voice made her realize how serious he was.

“I will stay inside until you say it’s all right to leave. I promise, Tom.”

“Thank you, Anna.”

“Is he...getting weaker?”

“Yes. And he’s not happy about it. I have a feeling this will not be a pleasant weekend.”

“I’m sorry.”

“Don’t be. I’d rather this be an unpleasant weekend for me than for you.” He sighed. “Thank you for understanding, Anna. You doing this will take a load off of my mind.”

Saturday night, she, Aaron and Cameron went out for Moroccan food, a theater showing of the movie “Casablanca,” and then Anna was taken to the Hotel Casablanca, all courtesy of her mystery man. Anna was sure to tell Mr. J. how much she enjoyed the themes he picked out, and he seemed to appreciate her thanks. After a wonderful evening of lovemaking and a peaceful night’s sleep, she visited the library and followed Mr. J.’s roses to a travel book on Morocco and two other biography-type books about the country. Anna couldn’t wait to get home and read them.

She had told Simon when he called to make the arrangements for the weekend that she wasn’t allowed to leave the apartment the following weekend. Simon said Mr. J. would be disappointed, but would understand. But when Anna looked at the calendar for the following weekend, she realized it was Alex’s birthday. If she didn’t go to see Mr. J., it would be two weekends of not being with him. Would he lose interest if she didn’t go? Would he think she had lost interest? But she didn’t think she could bring herself to go have sex with someone on Alex’s birthday. She’d rather stay home alone and think about him.

Sunday afternoon she gathered up the courage to call Simon.

“Hello, Katrina. How are you?”

“Bored,” she laughed. “Being stuck in here kinda sucks.”

Simon laughed. “Is that why you called me?”

“No, although it is nice to talk to somebody. I...needed to tell you that I’m not available to go out next Saturday.”

“Oh?” He sounded wary. “May I ask why?”

Anna hesitated. She had made up her mind, but now was having doubts. “I was married when I was twenty and my husband died just a few months into our marriage.” She paused. “Saturday would have been his thirty-third birthday and...I don’t think I’d be good company that night. I’m sorry,” she added quickly.

“I see.” There was a long pause and Anna started feeling a little queasy. “Have you eaten dinner?”

“What?”

“I asked if you had eaten dinner.”

“No.” What a strange question.

“Good. Don’t. I’ll talk to you soon.” He ended the call and Anna frowned. What was that about?

She found out half an hour later when there was a knock on the door. The doorman stood there with two paper bags that smelled amazing and a bunch of pink roses. A grin spread across her face as she took the roses and the bags. "Thank you."

She put the bags on the kitchen table and pulled out an Italian dinner, complete with breadsticks and salad. In the second bag was a box of chocolate covered strawberries with a note that read, "Think of me when you eat these." Like she could think of anything else when she was eating chocolate covered strawberries. There were also two DVDs: *Pride and Prejudice* and *An Affair to Remember*. Anna's heart beat when she saw the second movie. Was he trying to tell her something? Was he engaged as well? Is that why he had to keep things hidden?

No, she told herself. It was just a classic romantic movie. They'd only been together for physical enjoyment, right? Although he treated her romantically, he barely knew her. Some guys were just romantic-types.

"Don't over-think it, Anna," she told herself and went to put *Pride and Prejudice* in the DVD player while she ate.

Aaron and the rest of the company returned home on Monday afternoon.

"Where'd all this come from?" he asked, pointing to the empty containers from the previous night.

"Mr. J. sent them over."

He grinned at her. "I think someone likes you."

Anna rolled her eyes. "We've spent three nights together. And he's never spoken to me."

"Maybe not with words, but he certainly has with his actions."

"I've been told he is a very good man." She shrugged. "Maybe he treats all his lovers like this."

"He has multiple lovers?"

She shrugged again. "I wouldn't be surprised. He's very...virile." She blushed.

"Is that code for 'has a big schlong'?"

Anna laughed. "Maybe. But I can't imagine him being happy with sex just once a week."

"I dunno, Anna. You *are* that good."

“But he doesn’t let me do anything. He does it all. I’m not allowed to touch him.” She realized what he had said. “Thanks.”

“Well, then. I’d just go with it. Does it matter if he fucks other women?” Aaron threw away the empty containers and rooted through the fridge.

The thought of him being with someone else made her cringe, but it wasn’t like she had a right to demand anything else. “It shouldn’t.”

“Yeah, you’re right. It shouldn’t. You’re gonna marry Bastard-Kurt eventually. I say just enjoy your time with Mr. J. so you have happy memories of your time in New York.” He raised his eyebrows. “*Those* Kurt can’t take away from you.”

“I wish he wasn’t such an ass. Kurt, I mean.”

“Yeah, I figured. Is he coming out for the Gala?”

Anna shrugged. “I haven’t talked to him since he yelled at me.”

“Maybe you can talk to him...see what the hell is wrong with him. I just can’t believe the nice, laid-back Kurt is acting like he is.”

“Maybe you could talk to him. You know, before he goes off and fucks Jasmine again.”

Aaron growled. “I can’t believe he did that to you. Fucking asshole. She’s so fucking arrogant about it now, too. Whenever you’re not around...” He rolled his eyes. “I want to hit her sometimes.”

“Did he go see her when he came to yell at me?”

He shrugged. “Maybe. Dunno. I can’t believe he’d rather have her over you. I mean, even if he is not liking you for some reason, you’re still really, really good at sex.”

“We can’t have sex until we’re married. It’s not allowed.”

“That’s the stupidest thing I’ve ever heard.”

Anna shrugged. “It’s the way it is.”

“Well then, doubly enjoy your time with Euroman. Kurt deserves it.”

Chapter Twenty-Two

Aaron was pulling his slippers on when Hugo sat down next to him. “How’s Katrina holding up?”

Aaron smiled at the talented dancer/choreographer. He had it bad for Anna, poor guy. Aaron knew how that felt, which is why he had given up trying to find another woman like her. Or even halfway like her. Hugo even knew her secret and still cared deeply for her.

Hugo and Anna danced very well together, so Aaron wasn’t surprised when Hugo chose her for his partner in his new ballet. Again. Jasmine had been his primary partner before Anna showed up and she was pissed, which probably contributed to Jasmine’s dislike of Anna, and her justification for the way she tormented her. Aaron was glad Anna got to show that...woman...up somewhere, though he wasn’t certain that Anna knew Jasmine had been Hugo’s partner. Wasn’t sure if telling her would be helpful or hurtful.

“She’s doing okay. She feels awful about missing rehearsals.”

“I’d rather her be safe, though. Maybe I could stop by tonight and we could dance a little in the living room there. She might not feel so left out if we did.”

Aaron nodded. “If you want, I’m sure she’d be thrilled. There’s not a ton of room, but we could move the furniture.”

“Sounds great. I’ll call her at lunch.”

Vincent clapped his hands and warm-ups began. Aaron closed his eyes, enjoying the movement of his body and his mind drifting to thoughts of Cameron.

Unexpectedly he began to feel like he was suffocating. He opened his eyes and held his chest. The other dancers didn’t seem to notice. Was he having a heart attack? The room felt dim, even though sunlight streamed in from the windows as it always did. His stomach churned and he turned to stare at the doorway of the studio.

“What’s wrong?” Hugo whispered.

Aaron just stared. Something was coming.

Five seconds later the door slammed open. Tom walked in, eyes searching the room until he locked on Aaron’s. He shook his head slightly and then the darkness appeared in the room.

“Devin,” Aaron whispered.

The music stopped abruptly and the dancers all turned and looked. Devin stood in the doorway, an invisible cloud of darkness around him. He was beyond angry. He stood with arms crossed over his blue dress shirt as he searched the room. Nate and Justin knew who he was. Vincent, too. But everyone else was clueless that the most powerful man in the country had just walked into their studio. Some of the women even gave him flirtatious smiles.

Idiots.

“Can I help you, Mr. Pendleton?” Vincent asked politely, walking over to the men. “You’re Devin Andersen, correct?”

Devin looked at him with cold eyes. “I am. You wanted to take Anna away from me.” He spoke softly, but his tone was ice-cold.

“I wanted to have one of the best dancers I’d ever seen in my company. It had nothing to do with you.”

“Anything she does is my business.” He turned and looked around the room again and then pulled something out of his pocket. “I’m looking for someone,” he said loudly, his voice silky. He held up a picture of Anna. “Have you seen this woman?”

The dancers looked at each other. Everyone in the room would have recognized her, but the power that Devin radiated made them hesitant to answer.

Hugo strode over and took the picture from him. “She’s pretty,” he commented lightly.

“Yes, she is. Have you seen her?”

Hugo handed the picture back to him. “No. I haven’t.”

The room was silent. Hugo was well respected and for him to declare he hadn’t seen Anna made the others reluctant to say otherwise.

But then Aaron saw Jasmine looking at Hugo with narrowed eyes, and he felt sick as she opened her mouth. “I’ve seen her.”

An evil smiled crept across Devin’s face. Hugo and Aaron both cursed as they watched Devin walk slowly over to Jasmine with hungry eyes.

“Where?” he asked softly.

She looked around nervously, meeting Aaron’s eyes. Aaron shook his head slightly.

“I mean...I think I did,” she stammered.

Devin stroked her cheek seductively. “Anna always has women as enemies,” he said softly. “She tends to steal men away from their women. She likes the power she has over them.” He gazed into her eyes and trailed his fingers down her neck. “Did she steal one from you?”

Jasmine blinked, clearly frightened, but as she gazed into Devin’s eyes, she began to relax. She smiled and nodded her head. “But I got even—”

“All right, Devin,” Aaron said loudly before Jasmine could say anything else. “Yes, she was here.”

Devin wheeled around. “Was?”

He nodded. “We went on tour last week. She didn’t come along because she told me she was leaving. She didn’t want anyone else to know, but she got accepted to the Paris Opera Ballet.” That would be believable to everyone here. She was that good.

Devin’s eyes flashed, but didn’t make any other movements. His hand was still on Jasmine’s neck. “And you didn’t think it strange that she was here without me?”

Aaron shrugged, trying to remain casual. “I didn’t think she’d run away. She’s not stupid.”

Devin shook his head. “No, I can still feel her. She’s still here. Where did she stay?”

Aaron glanced at Tom, who nodded. “With me.”

“You are a very, very stupid man, Aaron,” he said in a low voice, releasing Jasmine and walking over to him. “You would dare hide Anna from me?”

“How was I supposed to know she ran away? She just...showed up.”

Devin looked around the room again. His eyes stopped on Nate and then on Justin. “I thought you had been fired in San Francisco,” he said suspiciously.

Justin frowned. “It was a bogus charge. I left of my own free will. Isaak just didn’t want to admit he was wrong.”

“Something is off.” Devin turned back to Aaron. “Take me to your apartment. Now!”

Fuck. “I need to change shoes.”

Devin frowned at him and then nodded and walked back to the doorway.

Aaron sat down and pulled his slippers off. "Hugo," he whispered.

"Yeah."

"I'm leaving my bag here. Get my phone. Call Wilhelm. Tell him what happened. As soon as I'm gone, do it. I don't know how to keep him from finding her."

"Do you want me to call her and tell her to get out?"

"Call Wilhelm first. He'll tell you what to do." Aaron stood and slipped his flip-flops on, giving Hugo a desperate look. "Hurry."

Hugo nodded slightly and Aaron turned and walked away. How would they keep Devin from getting her? He glared at Jasmine as he walked by. He would personally strangle her if Anna was hurt. She had the decency to look ashamed.

Anna huddled on the couch, hugging a pillow to her chest. Her mind felt hazy, unfocused, as if it were being scrambled from outside forces. Her body trembled uncontrollably. She couldn't put a coherent thought to even try and figure out what was going on.

Her phone vibrated next to her and she stared at it. What did she do with that? *Press the green button.*

"Anna? Anna?"

She heard Wilhelm's voice faintly. "Wilhelm?"

"Pick up the phone, Anna. Put it to your ear."

Anna did as she was told. "Wilhelm?"

"Where are you?" His voice was clearer now.

"At my apartment," she said in a shaky voice.

"Go into your room and shut the door. Lay down on your bed and stay there until I call you back."

He ended the call and Anna stared at the floor.

Room. Anna stood on trembling legs and slowly made her way to her room. She closed the door and then stumbled to her bed. She curled up in a ball and trembled, staring at the door.

Aaron walked in front of Devin and Tom.

“I can’t believe you didn’t know she was here, Tom,” Devin growled.

“I’m not as powerful as you, Devin. I don’t know everything that goes on in my city.”

“You should have known.” He growled again. “But I can still feel her. She hasn’t left yet.”

Aaron prayed that Hugo had gotten a hold of Wilhelm and that somehow Anna wouldn’t be there when they got home. Stalling was the only thing he could think of to do.

“Ow! Fuck!” he exclaimed hopping on one foot like he’d stepped on something. He stopped and brought his foot up to his knee, taking his shoe off.

“What the hell?” Devin snapped. “Why’d you stop?”

“I stepped on something.” Aaron peered at the bottom of his foot as if he were searching for something.

“You’ll live. Get moving.”

“Hey, these feet are how I make a living. Just give me a sec.” He ran his hand over his foot, stalling for as long as he could and then put his shoe back on. Even a few seconds could make a difference.

“How far away is it?” Devin asked.

Aaron straightened and pointed. They could see his building from here.

“Then let’s go.” Devin said, striding off ahead of him.

Anna was terrified. She could feel Devin’s presence now. After being away from it so long, the return of darkness and fear was heavy on her heart. She resisted the urge to run, and hugged her pillow to her chest, shaking so badly her teeth chattered.

Then, suddenly, she felt a warm glow flowing over her. It surrounded her like sunlight on a warm spring day, seeping in through the pores in her skin, relaxing and soothing her. She closed her eyes and took a deep breath.

The apartment door opened and Anna stared at the door. Male voices were in the hall and one of them was...Devin! He was here! He was going to take her!

The warmth intensified, making her relax against her will. Her eyes were wide as Devin’s voice got closer.

“What’s this?” she heard him ask, and the door opened. She saw his angry face as he looked around. “Closet,” he mumbled and closed the door again.

Anna’s heart stopped. He hadn’t seen her? He hadn’t seen her!

Aaron’s heart pounded as he opened the door to his apartment. Devin stepped inside and looked around. He went into the living room. The pink roses were still on the table where Anna had put them. When Devin asked about them, Aaron shrugged and said, “Cameron. My boyfriend.”

Devin stared at him for a long moment. “You’re gay?” He looked him up and down like he was evaluating him.

“Gotta problem with it?” he asked, more defensively than he felt.

Devin smiled, almost warmly, and shook his head. “Not at all. I appreciate men who appreciate other men.” He swept his eyes over Aaron again and then turned to search the rest of the apartment.

Aaron blinked in shock. Was Devin gay too? Or was it just the whole ‘Brother Love’ part of the Brotherhood? He shuddered at the thought of Devin fucking him and followed Devin and Tom out of the living room.

Devin searched Aaron’s room and then the guest room. Anna’s room was last. He opened the door, took a sweeping glance, and muttered “Closet” to himself.

Aaron’s mouth dropped open in shock at Devin’s words, but he quickly recovered. There was no reason to be shocked at anything in his apartment. But when Devin opened the door, Aaron could see Anna’s brightly lit bedroom. Why did Devin see a closet?

Devin closed his eyes and then opened them, looking at Aaron. “When did she leave?”

“I-I don’t know. She wouldn’t tell me.”

Devin nodded and frowned. “She’s gone now. Fuck. She must have been at the airport when we were.”

Tom’s face was impassive and nodded. “Can we go now? I’m dying to see Kelsey and the kids.”

Devin rolled his eyes. “Yeah, you hopeless romantic.” He turned his cold eyes on Aaron. “I should kill you for what you did.” The words were spoken in an almost offhand manner that made them even more terrifying, and then Devin strode away and he and Tom left the apartment.

Aaron leaned against the wall and slid down to the ground. His legs had turned to jelly and wouldn't hold him anymore. What the hell had just happened?

He heard a phone ring in Anna's room and then heard her voice. A moment later, she ran out of the room and into his arms.

"Aaron!" she exclaimed and lunged into his lap. He held her tightly. She was shaking like he was. "What happened?"

"I have no idea. He thought your room was a closet...I don't know but I'm so glad."

They sat for a long while like that and Aaron told her what had happened at the studio. "I think I still may strangle Jasmine. Fucking bitch."

Anna didn't argue.

After a while, he pushed her away. "I should get back to the studio and let everyone know you're okay." He stood and helped her to her feet. "Hugo wanted to stop by tonight and practice a little here. Would you be up for that?"

Anna's face softened and she nodded. "Yeah. That'd be nice."

"Call me if you need anything. Even if it's in the middle of rehearsal. Vincent will understand."

She nodded and smiled. "Thanks, Aaron."

"I didn't do anything, but I'm glad you're okay."

Aaron walked back to the studio as quickly as he could. He knew Hugo would be extremely worried and meant to give him an assuring smile when he walked into the room, but when he saw Jasmine, his temper exploded and he stomped over to her.

"You fucking bitch!" he shouted over the music, which promptly stopped. "You almost got her taken by him!" He pulled back to hit her but someone pulled him away before he could swing his arm. Yeah, a guy hitting her probably wouldn't be a good idea, a small rational part of his mind told him. He struggled against whoever was holding him but searched out Stef, who was standing next to her. "You remember about her guardian? That's nothing compared to what that man did to her. A walk in the park."

Stef's eyes widened and then narrowed on Jasmine. The resounding crack as her hand hit Jasmine's cheek was one of the most satisfying sounds he'd ever heard. Aaron knew he could count on Stef to get indignant for him.

Jasmine struck back and a catfight ensued, which Aaron watched gleefully. Stef outweighed Jasmine by twenty pounds and she got in some good throws before Vincent, seemingly reluctant, stepped in. “Enough!” he shouted.

Everyone stopped. Vincent didn’t yell often, if ever.

The two women looked at him, as did everyone else in the room.

“Jasmine, did you hear Hugo tell that man that he hadn’t seen Katrina?”

“Yeah, but—”

“Did you know it was a picture of Katrina?”

“Yeah, but—”

“Don’t you think there might have been a reason why Hugo lied about seeing her?” Vincent’s stare became very harsh. “Katrina came here to be protected. From him. That man...” Vincent shook his head and dragged his hand through his hair. “Your jealousy of her has gone far enough. It’s bad enough you’ve stolen the attention of her fiancé from her.”

Jasmine’s olive complexion paled into an ugly ash color. “You knew?”

“Yes.” He looked around the room. “Anything you hear or see today will absolutely not be repeated at anytime, anywhere. If I find out anyone has spoken about these things, they will be fired immediately and not given a good reference for their next job.”

“What the hell, Vincent?” Jasmine whined. “What’s so special about her?”

Vincent breathed in deeply. “Do you know what torture is, Jasmine? I mean real torture. The type that takes you to the brink of death and you pray that death will finally take you?”

Jasmine wisely didn’t say anything, but shook her head.

“That is what that man has done to Katrina. Many, many times. If you had taken even a sliver of what she’s gone through, you wouldn’t be here today.” He glared at Jasmine. “I think you need to go home for the day or I *will* fire you.”

Jasmine picked up her bag and quickly ran out of the room.

Vincent rubbed his face. “Let’s continue this after lunch, shall we?” He turned and walked out of the room.

Aaron was bombarded with questions, but he didn’t answer most of them. But he was pleased to see that everyone was on Anna’s side instead

of Jasmine's. He would be surprised if Jasmine was still here at the end of the week.

Chapter Twenty-Three

Anna fidgeted as she waited for Hugo to arrive. She'd been nervous all day, unable to stay still for long. After Devin was gone, the glow diminished, then disappeared and the nervousness returned, though she wasn't terrified anymore. Tom had even texted her, telling her that Devin had decided to go home early and she could return to rehearsals tomorrow.

She was thankful for that. Being stuck in the apartment for so long was driving her crazy. She was afraid her vibrator would give out and then where would she find release?

Hugo arrived ten minutes later and she told him she'd be back tomorrow. "We don't have to practice if you don't want to," she said.

"What else did you have in mind?" he asked with a boyish, yet seductive, grin.

Anna blushed. "Oh, I meant...I just thought...."

He stepped forward and in a flash his lips were pressed to hers in a hungry kiss. She stood in shock for a second and then wrapped her arms around his neck. His tongue delved into her mouth, stroking hers, making her moan softly.

He held her tightly, chest pressed against chest. Her mind swirled with sensation and thought. It warred against itself about whether or not she should be kissing Hugo like this. *Oh, but it felt so good.* Desire had been building for months. The affair with Mr. J. would be over soon. Then she would only have Kurt. Why shouldn't she have Hugo too? They both knew it couldn't last, but maybe it was possible to just enjoy one another while they could. Find comfort in one another's arms.

But then what? For Hugo? He could be out trying to find someone he could really be with, instead of holding onto something that could never be.

She pulled away slightly, and looked up at him and shook her head. "Hugo, we can't."

“Can’t what?” he said, nuzzling her neck. “I want you, Katrina. So badly.”

“I want you too, Hugo, but....” She pulled away. “I can’t do this to you. You should be out finding someone special. Someone you can settle down with. Not wasting time with me.”

“Time with you is never wasted, Kittycat,” he said softly.

She gave him a pleading look. “I won’t be able to keep myself from falling for you again if we...make love. And then I’ll have to leave. You know that. I won’t be here forever.”

“Katrina, I’m a big boy. I can take care of myself. Going into this, I would know that it was only short term. But it would be a wonderful short term.”

“But what if you met the love of your life in the middle of it and didn’t pursue her because of me?” She took his hand. “You are a wonderful man, Hugo. One of the best I’ve ever known, and I’ve known many men.” She smiled. “But my life is already laid out for me, and I don’t want to start this if I have to leave you soon.”

“Do you know when you’re leaving?”

Anna shook her head. “Things will be...settled after my next birthday. Kurt will likely take me home then.”

He stepped away and sat heavily on the couch. “We could just be fuck buddies.”

“I couldn’t do that with you, Hugo. I care about you too much. I’d end up falling in love with you and my heart would break even more when I had to leave.”

He sighed and rubbed the top of his head. “Yeah. I know. You’d take a piece of my heart with you back to Germany.”

“I’m sorry, Hugo.” She sat down next to him and took his hand. “But I love dancing with you.”

He smiled warmly. “I love dancing with you too. Nothing will change that.”

“Good.”

Hugo left a little while later. Since she would be at the studio in the morning, they didn’t really need to practice tonight. She curled up in bed with one of Mr. J.’s books and tried to get her mind off everything.

When Anna went to the studio the next day, the other dancers were very kind to her. Aaron had told her what they had found out about her, and

their kindness melted away the awkwardness she felt walking into the room.

On Thursday, they were to practice in the theater and Stef ran up to her as she walked into the wings. “Omigod, did you hear?”

“Hear what?”

“Do you know why we’re in here this afternoon?”

Anna shrugged. “Staging purposes?”

Stef shook her head excitedly. “*He’s* here. He wanted to watch us.”

“He? He who?”

Stef rolled her eyes. “You are so dense sometimes. Euroman!”

Anna’s heart dropped to her stomach. Mr. J. was *here*? “Where?” she asked, trying to act calm.

“First Ring. I already looked. It’s pitch black out there. Can’t see anything. But isn’t it exciting?”

Anna shrugged, trying to act nonchalant. “I guess.”

Stef rolled her eyes again. “Well, the rest of us are excited. We’re going back to the club on Saturday. Wanna come?”

Anna shook her head. “I’m staying home that night. Personal reasons.”

“Is it because of Hugo?”

“What? No. It’s...Saturday would have been Alex’s birthday. I just don’t feel right going out.”

Stef looked like she wanted to say something but changed her mind. “Okay. Then next week?”

“Maybe.”

The female dancers were preening themselves before walking out on stage. If Anna hadn’t been so nervous, she might have laughed. But this would be the first time Mr. J. would see her dance and it filled her stomach with nerves; nerves that were more aggressive than butterflies. Frogs maybe.

She chided herself for being nervous. Why did she care what he thought? He was a lover, that’s all. It was purely a physical relationship. Maybe he was having one last fling before he got married too. She vehemently denied that she had any feelings for the man she’d never seen.

Anna successfully forgot about the stranger watching rehearsal...for a few minutes...every so often. With amusement, Vincent declared it one of

their best rehearsals.

Saturday evening finally came and she was relieved to be able to stop hearing about Mr. J., but had to admit it was pretty lonely in the apartment by herself. Aaron had gone out and she was alone, as she'd wanted to be. She went to her room, pulled out her memories box and took out Alex's ring.

"Oh, Alex. I thought I had given you up, but you still hold onto my heart, even after all these years. I don't think I'll ever really get over you. Especially when I have to go back to your home and live there. Sleep in your room. Eat at your family's table. Sit in the library we sat in together. You will haunt me forever."

She had been over him, until that last dream when he pleaded with her. It made her doubt all her resolve and now she was an emotional mess again.

Chapter Twenty-Four

Devin put his phone down on his desk and stared out the window in shock. He'd just finished a phone call from a distraught Connor Diaz, the Elder from Philadelphia. His son had been shot earlier in the day. In the head. It looked like an assassination, but who would call out a hit on an Elder-Son?

There was no reason to call hits on Sons. They wielded no power, had no authority. They simply were next in line. But Chris was harmless. Yes, he was a jerk sometimes, but no more than Tyler or any of the other Sons.

Why the hell would someone kill Chris?

This had not been Devin's best week. The Summer Gathering had not gone as well as it should have. It wasn't as bad as it could have been, but he was definitely losing his power. Anna had been gone five months now and he was feeling it. The president, idiot that he was, was not listening as well as he should be.

He would kill whoever had helped Anna escape with his bare hands. They'd apparently managed to smuggle her out of the country as well, though he'd spoken to the French Elders and there was no sign of her in Paris either. Where the hell had she gone?

She had been in New York. Fucking Aaron. He's who should have been killed, not Chris. Devin's fingers itched to call an assassin, but Brotherhood assassins weren't to be used for 'common' people. And killing someone who belonged to Wilhelm probably wouldn't be the smartest thing to do right now.

The Philadelphia kill made no sense. No sense at all.

Monday evening, Anna received a phone call from Tom.

"Anna, I need you to stay in your apartment starting on Wednesday," Tom said.

“What? No...I can’t.” Anna had been looking forward to going out and seeing Mr. J., even though she hadn’t heard from Simon yet.

“Anna, Devin is going to be here on Wednesday. You need to stay in the place where I can protect you.”

“Why is he coming here?” Anna was confused and then scared. Why would Devin be coming to New York again? He’d just been here last month. Had he found her?

“There is a funeral on Friday in Philadelphia. He’s stopping here on the way. Chris Diaz, Connor’s son, was killed on Monday.”

“Connor...? The Philadelphia Elder?”

“Yes.”

“He was killed? What happened?” Anna had no fond feelings for Chris. He was a cruel man, like his father.

“He was killed by a Brotherhood Assassin.”

“Omigosh!” Who would want Chris dead? “Is it...like Alex’s funeral?”

“Yes. Wilhelm said he and Kurt will try and stop by and see you.”

Anna’s jaw clenched, anger mixing with her fear of Devin finding her. She didn’t want to see Kurt and Wilhelm, but knew she couldn’t avoid them. She sighed. “Will you call Vincent about rehearsals?”

“Of course.”

Tuesday morning, when she got to the studio, she gave Hugo an apologetic look. “Did Vincent tell you?” she asked.

Hugo frowned. “Yeah.” He sighed. “I suppose it’s better than you being found, but it sure does make it difficult.”

“I’m so sorry, Hugo. Could we...maybe practice in my apartment?”

He got a mischievous look in his eyes. “Just practice?”

Anna bit her lip. “Hugo...”

Hugo smiled. “I was kidding, Anna. When do you have to be holed up?”

“Starting tomorrow.”

“Okay. How about Thursday and Friday?”

Anna nodded. “Okay.”

Wednesday and Thursday dragged on and on. Simon called her on Wednesday and told her that Mr. J. was unavailable this weekend, but assured her that he had plans for her for the next weekend. Part of her was relieved. At least she didn't have to say she couldn't go, but she couldn't help but wonder if Mr. J. was losing interest in her.

Hugo came over on Thursday afternoon. They moved the furniture to the side of the room and went through the parts of his ballet that they could manage in the small space.

"Too bad we can't go onto the terrace," Anna said, catching her breath. "There's more room out there." Tom had put the same restrictions on her as before.

"We'll just do what we can," Hugo said, taking a drink of water. He walked over to the stereo. "Ready to try again?"

Anna nodded. She moved into position and they began the dance again. She loved dancing with him. She loved also that he asked for suggestions when something wasn't working quite right, and even used some of them. They worked together to make the dance as beautiful as it could be.

"Do you think this pose?" Hugo asked, holding her wrists as she extended them behind her back. "Or this?" He turned her around and put his hands on her waist, holding her close.

Anna's heart pounded as she stared into his kind eyes, rapidly darkening with passion. He brought his hand to her cheek and leaned in his head towards her. "Hugo...." she whispered, lifting her face to his. She shouldn't kiss him. She shouldn't....

His lips brushed against hers for a moment before he captured her lips with his own. Anna ran her hands up his damp t-shirt and over his shoulders. His tongue probed her mouth and she moaned softly. She was feeling lonely and his attention was very welcome. She didn't know if she could resist him tonight. She didn't know if she wanted to resist him tonight.

Aaron was looking forward to getting home and calling Cameron. He never expected to be in a relationship with a guy, but it had happened and he liked it. He liked Cameron. A lot. Sometimes he missed the softness of a

woman, but Cameron was so loving and accepting...he really couldn't complain.

He walked out into the lobby and stopped short. "Wilhelm?" he exclaimed. "Kurt?"

The distinguished Germans turned and smiled kindly at him. "Hello, Aaron," Wilhelm said. "How are you doing?"

"Good." He went and shook hands in greetings with both men. Why were they here? He thought they were supposed to be in Philadelphia.

"We thought we would catch you after rehearsal and walk over to your apartment with you. Anna...." He sighed. "Anna is ignoring our calls again."

Aaron pressed his lips together. He knew exactly why she was doing that. Kurt was an ass and Wilhelm wasn't acting very sympathetic towards her. But, Aaron knew better than to rebuke his Elder. "All right." They walked outside and headed to his apartment. "I thought you guys were going to Philly."

"We do not have to be there until tomorrow and thought we would stop by and visit," Wilhelm said. "I have not seen Anna since she got here."

Aaron didn't need to be reminded of that fact, but grunted in reply.

"How is she doing?" Kurt asked.

"Okay. I think she gets lonely when she has to stay in the apartment all day. But Hugo went over this afternoon, so at least she has some company."

"Hugo?" Kurt asked. "I thought they broke up."

Aaron frowned. He knew how hard that had been on Anna. "Yeah, but they still dance together. Hugo's having her dance in his new ballet."

"Oh."

They arrived at the apartment a few minutes later. Aaron unlocked the door and was surprised to not hear music playing. He looked in the living room and didn't see Anna. Where was she?

Wilhelm and Kurt looked around the room. "Where is she?" Wilhelm asked.

Aaron shrugged. "Probably in her room. Must have finished early. I'll go get her." And warn her that they were here. Aaron invited Wilhelm and Kurt to sit down and went to go get Anna.

He lifted his hand to knock on her door and heard something...unexpected. A moan. A moan from a man...and then Anna

moaned, too. Who was she with? And how did he keep the Germans from finding out?

He winced as he knocked loudly. He hated interrupting something like that, but he really didn't have a choice. Anna didn't answer and he knocked again, cursing to himself.

"What do you want?" Anna called, her voice impatient and annoyed.

"Anna...I..." Aaron cursed again. "Can I open the door?"

"No!" she yelled and then giggled.

Aaron took a deep breath and opened the door and then gasped. Hugo was in bed with Anna, naked and on top of her. Anna's pale legs and arms wrapped around his dark body tightly. He closed the door quickly and Anna looked over Hugo's shoulder at him.

"Aaron!" she shrieked.

Hugo jumped and reached for the blanket, but not before Aaron found out that what they said about black men was true. Wow. Suddenly he wished Hugo was gay.

"What the fuck are you doing, Aaron?" Hugo exclaimed, covering both himself and Anna with the blanket.

"Wilhelm and Kurt are here," Aaron said, closing his eyes.

Anna gasped at Aaron's words. She had thoroughly been enjoying Hugo's attentions when Aaron barged in. She was furious, until Aaron told her that her father-in-law and fiancé were here.

"Oh, no!" she exclaimed and looked at Hugo with frightened eyes.

Hugo grimaced. "The Germans, right?"

Anna nodded and looked over at Aaron. "Why are they here?"

"Because you've been ignoring their calls."

Anna rubbed her face. "Oh, this is not what I need right now." What would they say when they found out that she had been in bed with Hugo? She was afraid and then her fear turned into anger. They had no right to be upset. She was being discreet. If they had a problem with her being with Hugo, then...well, that was their problem. She looked at Aaron. "I'll be out in a few minutes."

Aaron gave her a sad look and then nodded and left.

She looked at Hugo. Ending up in bed with him had not been planned. At all. But, oh, was he an amazing lover!

“You okay?” he asked, running his fingers down her neck.

Anna grimaced. “Yeah. Irritated.”

Hugo leaned down and sucked on her neck. “We can finish later.”

She slid her hand around the back of his head. “I want to finish now.”

Hugo kissed down to her breast and licked her nipple. “Mmm.” He sucked the taut peak, making Anna moan again. “Do you think it wise to leave them waiting?” he murmured.

“I want you back inside me,” she whispered, reaching down for his very impressive cock that was slick from being inside her just moments ago. “I didn’t invite them over,” she said, pulling him until he moved back over her. “They can wait.”

Hugo grinned and kissed her as he pressed himself back inside her. “God, I’ve wanted you for so long, Kittycat,” he moaned.

Anna wrapped her arms around him, loving the feel of him inside her. “Me too.”

Chapter Twenty-Five

Wilhelm sighed and looked out the window. Would Anna avoid coming out here? He knew she was upset with him. He hadn't been as attentive as he should have been, but he had his reasons.

"Hello, Wilhelm. Hello, Kurt."

Wilhelm spun around to see his precious Anna and was shocked to see her wearing a robe and a frown on her face. What was more surprising was to see a man standing behind her with his hand on her shoulder. He assumed this was Hugo.

Kurt stood, looking upset. Wilhelm stared in disbelief. It was quite obvious what they had been doing. His jaw clenched, and he took a deep breath to calm his anger. How could she stand there so defiantly with Kurt in the same room? Had she grown that cold? He knew Kurt had told her that they couldn't be together until they were married and that Kurt hadn't exactly been nice to her the last few times he'd seen her. But to continue seeing her ex-boyfriend? That didn't seem like her at all.

"Hello, Anna," Wilhelm said in a strained voice.

"I thought you were going to Philadelphia," she said softly.

"We do not have to be there until tomorrow morning. You have been asking when I was going to come visit you...." He shrugged. "This was a good opportunity."

Anna grimaced and looked at Kurt. "I thought you were going to call me when you were coming out."

Her attitude worried Wilhelm. And irritated him. He took another deep breath and walked over to where she was standing. "Hello," he said to the man. "I am Wilhelm Kunze Herzogin von Hesse."

The man smiled and extended his hand. "I'm Hugo Sintzenich. It's a pleasure to meet you, sir."

Wilhelm thought he detected a hint of a German accent. "You are German?" he asked.

Hugo nodded and glanced at Kurt. "Yes," he responded in German. "I grew up in Dusseldorf."

Wilhelm chuckled. Anna certainly liked her Germans.

Anna frowned as Wilhelm and Hugo spoke in German above her. She hated not knowing what they were saying. She was also irritated that Wilhelm was here. She huffed and turned to leave the room. "Let me know when you want to talk to me," she snapped and began walking away.

"Anna." Wilhelm's voice was low and full of warning. *Crap*. But she wouldn't back down. She and Hugo were finally together the way they wanted to be. She wasn't going to let anything change that. She turned back around and her eyes widened slightly at the sternness in Wilhelm's eyes.

"Would you mind excusing us, Hugo?" Wilhelm said politely. "I need to speak with Anna for a bit."

Hugo glanced at Anna and then back at Wilhelm. "Of course." He turned to Anna. "I will see you tomorrow afternoon?" he said, affection in his eyes.

Anna smiled softly at him. Oh, how her heart swelled at his affection. "I'll walk you to the door." She stopped at the door, just out of view of Wilhelm and Kurt. She reached up and caressed his cheek. "I really enjoyed this afternoon."

He pulled her close. "I did too." He bent down and kissed her deeply. "Call me if you want me to come back over tonight," he said softly.

A thrill ran through her body at the idea of him staying the night with her. Of being with him again. "I might do that," she said with a smile.

He grinned and kissed her again. "I will await your call," he murmured, and then left.

Anna returned to the living room and raised her eyebrows at Wilhelm. "What did you want to talk about?"

Wilhelm frowned. "I thought you two broke up."

Anna shrugged. "We did."

"And yet you are sleeping with him still?" Kurt asked, his voice accusing.

She glanced at Kurt and rolled her eyes. "Still? It was our first time together, Wilhelm."

Wilhelm's frown deepened, as if he didn't believe her. "So you admit to cheating on Kurt?"

Anna's mouth dropped open in shock and then her eyes narrowed. "Cheating? Really?" She glared at Kurt. "What would you call fucking Jasmine?"

Wilhelm's brow raised and he looked at Kurt. "What is she talking about?"

Kurt's eyes narrowed. "I have not been with her since the first time I came out."

"Yeah, you just did it the same night you threw my engagement ring at me. Why the hell do you care what I do? You told me if I was discreet, you didn't care what I did."

"So, you hook up with your ex?" Kurt snapped. "How can I trust that it is not just physical?"

"Why does it matter what I feel about him?"

Kurt sighed and got a pained look on his face. "Look, Anna. I know I have not handled things well, but—"

"*Handled things well?* You flew all the way here from Germany to yell at me!"

"I found you in another man's bed!"

"You said I could do what I wanted to!"

"You were not being discreet!"

Anna growled. "I was this time. It's not my fault you came uninvited."

"Enough!" Wilhelm's deep voice filled the room as he stared, unbelieving, at Anna. "What has gotten into you, Anna?"

"Me?" she exclaimed. "Kurt's the one who's turned into an asshole."

"I told y—" Kurt began.

"He is your fiancé, Anna," Wilhelm said. "He deserves your respect."

"I didn't ask for him to be my fiancé. In fact..." She glared at Kurt. "...he didn't even ask me. He just told me and threw the ring at me."

Wilhelm frowned at Kurt.

"I did not throw it," he muttered.

"Regardless of how it happened, Anna, you are still engaged to him and you need to act accordingly."

"I don't want to be engaged to him!" She threw her hands up in disgust. "I was told that I was free! You told me, and Tom told me, that I

was free. Then Kurt shows up and tells me I have to marry him? Not ask. Tell.”

“Anna, things have changed,” Wilhelm said softly. “I need you to trust me.”

“Why?” she huffed. “So you can ignore me again?”

“Anna, that is enough.” Wilhelm gave her a warning look. “You have no idea what is going on, and I need you to trust me.”

She crossed her arms over her chest and glared at him. “No.”

Wilhelm’s jaw clenched and he took a very deep breath. She knew she’d made him mad. Good. Then he’d know how she felt.

She put every ounce of her anger and frustration into the look she gave him, then turned on her heel and stalked toward her bedroom.

“Anna, come back!” Wilhelm commanded in a loud voice.

Anna froze. She had to obey. She didn’t want to obey. She trembled as she fought within herself. “No!” she yelled, and took another step away and then screeched and fell to her knees as her head exploded in blinding pain.

Aaron ran out into the living room to see Anna curled up in a ball, holding her head. He’d heard the shouting and had been rather impressed at Anna holding her own, but the scream had concerned him.

“What the hell did you do?” he asked, running to Anna to comfort her.

“Aaron, stay away from her,” Wilhelm ordered sharply. “She has been disobedient.”

Aaron gave Wilhelm an exasperated look. “You can’t be serious.”

“Aaron, back off,” he growled, and picked up Anna and carried her to the couch.

Her face was screwed up like she was in a tremendous amount of pain and tears ran down her cheeks. Aaron looked at Kurt, who watched her with pained eyes.

Wilhelm stroked her hair back from her face. “Anna, will you stop rebelling?”

She didn’t answer right away. She started to shake her head and she shrieked again and grabbed her head.

“What the fuck is going on?” Aaron growled. “What are you doing to her?”

“He is not doing anything, Aaron,” Kurt said softly. “She is doing it to herself.”

Aaron could hardly bear to watch her and turned around. “What is she doing?”

“She ignored a command from her Master,” Kurt said. “The pain will not stop until she stops rebelling.” He gave Aaron a small smile. “I never knew she could be so stubborn.”

Aaron frowned. “I did.” Anna shrieked again and Aaron winced. “I suppose I never imagined her acting out to your father, though.”

Kurt sighed and pressed his lips together. “Aaron, please believe me. I never wanted to hurt her.”

“Then why did you?”

“I did not mean to...I just...” He shook his head. “I cannot explain it right now.” He gave Aaron a pleading look. “Please encourage her to trust us. I promise everything will make sense soon.” He turned back to look at Anna with such longing on his face, Aaron hurt for him.

“All right,” Aaron said after a few minutes. “But can you stop being such a jerk?”

Kurt nodded. “I never wanted to be a jerk.”

Wilhelm stroked Anna’s hair back from her face as she slowly calmed down. He was truly amazed at the amount of stubbornness in this little girl. Well, she wasn’t a girl anymore. She was twenty-five. Oh, how time flies.

“Are you going to punish me?” she asked in a raspy voice, eyes full of fear.

“Do I need to?” he asked gently.

She swallowed nervously. “You are my Master,” she said softly.

He pulled her up into his lap and cradled her head against his chest. “I think you have learned your lesson.” He kissed her forehead and held her until she was completely calm, and then set her on the couch next to him.

Kurt and Aaron had disappeared a while ago, and he was alone with Anna in the apartment.

“Do you love him?” he asked quietly.

“Hugo?”

Wilhelm nodded.

She didn't answer right away, instead twisting her hands in the tie of her robe. "I don't know. I might. I care for him immensely."

Wilhelm was fairly certain that Hugo cared for her just as much.

"We broke up because of what you told me about marrying Kurt. That was the only reason."

"Ah." He hoped she would forgive him for what he was about to say. "Anna, I must forbid you from having sex with him anymore. It is not a good idea for you to become attached to him, or anyone for that matter."

She stared at her hands. "Yes, Wilhelm," she said after a moment.

He saw something hit the side of her hand resting in her lap and realized it was a tear.

"May I go?" she asked quietly without a hint of rebellion.

He knew he had wounded her by his command, but he knew it was the right thing and hoped she would understand someday.

"*Ja, Liebling,*" Wilhelm said in a gentle voice. "You may go."

Anna was trying to contain her tears. She had learned her lesson. A painful lesson about rebellion. She would never do that again.

"Would you like us to stop by on our way home on Monday?"

"Whatever you would like, Wilhelm." She turned and gave him a respectful nod, and then walked quickly to her room and fell onto her bed. Her pillow still smelled like Hugo and she cried herself to sleep.

"I'm so sorry about Chris, Connor."

Devin and Tyler sat in Connor Diaz's large living room in the suburbs of Philadelphia. His wife and four younger children were somber, sitting together on the couch. The second youngest son, Chad, was in his mid-twenties. How would he be as an Elder?

"Thank you, Devin," Connor said, more sober than Devin had ever seen him. He sat in an easy chair, staring out the window.

Devin didn't want to imagine what it would be like to lose his son. He suppressed a smile, remembering what Wilhelm went through.

Devin and Tyler had stopped by and offered to accompany them to the funeral. Tonight would be the Gathering for Chris and to make Chad the Elder-Son. Once more he was reminded that Anna had run away and there

would be a struggle to maintain his leadership. No one had said it outright, but there was the question of how he could remain Chairman without an Elder-Mistress. He assured the other Elders that he would find Anna. And soon. And oh, how he would punish her!

Twenty minutes later, it was time to leave. His limo waited outside and the group made their way outside. He walked next to Connor, asking him a question about Chad, and suddenly there was a loud *bang*. A moment later, Connor fell to the ground.

Devin stared in astonished horror at the hole in the center of Connor's forehead. Screams from his family echoed in the area as he dropped to the ground and pulled Tyler down with him.

"What happened?" Tyler asked in a shaky voice.

Devin couldn't pull his eyes away from his friend's clearly dead body. First Chris and now Connor? What the hell was going on?

Chapter Twenty-Six

Anna woke feeling incredibly lonely. She stared at the window for a long time. There was no reason to get out of bed. She couldn't go to rehearsal, or anywhere for that matter. She would be here until next week.

Should she even let Hugo come over tonight? Would that be disobeying Wilhelm? Should she just avoid Hugo? Maybe she should just avoid everyone. Go back to being on her own, like when she was in San Francisco. She never wanted to feel that searing pain in her head again.

She'd never disobeyed Devin like she'd tried to disobey Wilhelm last night. Now she knew what would happen if she did. The pain didn't subside until she had decided to stop disobeying. Her mind would punish her if she tried to be blatantly rebellious.

Great. She didn't need Devin to keep herself in line. Her mind did it for her.

Anna reached for the remote and turned on the TV. She wanted something to distract her. Anything.

She stared at the TV at the special news report about a shooting in the suburbs of Philadelphia. Wilhelm and the other Elders would be there today! Had one of them been shot?

She sat up and stared at the TV until the name was announced: Connor Diaz.

Connor? Connor had been shot? The reporter said that he had been on his way to his son's funeral when he'd been shot in the head. She didn't like Connor by any stretch of the imagination, but she wouldn't wish the loss of a father and son in one family on anyone. His poor wife.

Anna stayed in bed until after lunchtime. She wasn't hungry, she wasn't motivated to do much of anything. It was a surprise when there was a knock on the door. She went to answer it, and found Hugo standing there with a tender smile on his face.

“Hey, Kitty cat,” he said, leaning towards her to kiss her. “I missed you last night.”

Anna stepped away and shook her head. “I can’t.” She blinked back tears and hated the ache in her heart. She could see the hurt in Hugo’s eyes as he straightened. The tears won the battle, running down her face and she turned away. She walked into the living room and sat down on the couch.

“Katrina? What’s wrong?” Hugo followed her and sat down next to her. “Do you regret what we did?”

“No,” she said, burying her face in her hands. “No, not at all. I.... Wilhelm has forbidden me from being with you again.”

“Forbidden you? What does that mean?” He put his hand on her leg and she scooted away.

Anna sniffed, feeling miserable. “He knows what we did and he told me I couldn’t have sex with you anymore.”

“Who the hell does he think he is?” Hugo exclaimed. “It’s none of his business what we do!”

Anna shook her head. “It is,” she said sadly. “Everything I do is his business. He’s my Master, remember?”

Hugo growled. “You don’t have to tell him. He doesn’t have to know.”

“Hugo, I can’t. I can’t disobey him. I feel...physical pain if I do.”

He looked at her and she wasn’t sure if he believed her or not. “Are you just saying that because you don’t want to be with me?”

Anna’s heart ached even more. “Hugo, if I could run away with you this moment, I would. I would go anywhere with you, to escape my life and spend the rest of it with you.” She swallowed. “But I can’t.”

“Why not?” He cradled her cheek in his hand and stared deeply into his eyes. “Run away with me. We’ll go somewhere where no one will find us.”

Anna let out a sob. “I want to, Hugo. I want to so badly, but I can’t. My...my life is not my own.” That was the ultimate truth. She was not her own person. “I’m a slave. I can’t do what I want. I can only do what my Masters want me to do.”

“Slavery is illegal, Katrina.”

She shook her head. “Not in my world,” she said sadly.

Hugo rubbed the top of his head and leaned back into the couch. “I don’t know whether or not to believe you,” he said softly.

“Why would I lie?” she whispered, hurt. Damn Wilhelm and Kurt! Why did they have to come last night? “If you don’t believe me, ask Aaron,” she said softly.

Hugo didn’t say anything for a few minutes and then shook his head. “Regardless, we should rehearse.” He stood. “Do you need to change?”

Anna looked down at her pajamas and nodded sadly. She understood why he didn’t believe her. He didn’t know anything about the Brotherhood. He was lucky.

Rehearsal was productive, but sad. They only spoke of dancing, both ignoring the hurt in their hearts. When they were finished, Hugo gave her a sad look and left without saying much. Anna went back into her room and cried.

Aaron found her in the same position she’d been in when Hugo left. He lay down behind her and held her. She slowly told him what had happened with Wilhelm and Hugo.

“That is really fucked up, Anna,” Aaron said.

“Story of my life.”

Aaron sighed and kissed the back of her head. “Too bad you can’t go out tonight.”

“If I was allowed to go out tonight, none of this would have happened.”

“True.”

Anna turned over and looked at Aaron. “I hate this. I had gotten to the point where I wasn’t resenting what Alex had done in saving me when I came here. Aside from the Devin power thing, I’m beginning to resent it again.” She sighed. “I wish it was all over now. Just...ya know, move on with my life. No more possibilities, just...life.”

“I’d miss you, though.” He smoothed her hair back from her face. “I like having you here with me.”

“I like being here with you too.” She sighed. “I don’t know how Wilhelm expects me to go without sex until I marry Kurt.”

“Does he know about Mr. J?”

Anna shrugged. “I certainly didn’t tell him. But, I don’t know if Mr. J. is still interested in me. It will be three weeks tomorrow that I haven’t seen...er, felt him.”

Aaron chuckled. “If he’s found someone better in the sack than you, I want to meet her.”

Chapter Twenty-Seven

Wednesday, Anna was allowed to go out again. She hadn't seen Hugo since Friday and he avoided looking at her when she arrived at the studio that morning. She blinked back tears as she went to her place at the barre. Hugo had moved across the room. She felt miserable the entire class.

"Okay, girl," Stefanie said at lunch, trying to cheer her up. "We need to go out this Saturday. You've been cooped up for too long."

Anna hesitated. "I don't know if I'm up for going out." Would Wilhelm disapprove if she did that? She hated the uncertainty, not knowing what she was supposed to do. It would be easier if Wilhelm were here. Then he could tell her exactly what she was to do. Or maybe she should just go live in Tom's Manor. She'd know what to do there.

"I will drag your ass out if you don't come voluntarily. Being alone isn't good, Katrina. You need to get out and have some fun. You look so depressed."

Anna wished she could tell her friend more about her life, but didn't know if she was allowed. Tom had given her permission to tell Hugo. Was she allowed to tell her new best friend? How was she supposed to have a friend if she couldn't tell her anything about her own life?

She hadn't even told Stef about what happened with Hugo. As wonderful as it had been, making love to him, the knowledge that it wouldn't happen ever again made the memory painful. She was afraid she'd finally fell in love with Hugo, and now could do nothing about it.

She hadn't heard from Simon yet. Maybe it was a good thing. Was she up for a "date" with Mr. J.? Maybe Mr. J. really had lost interest. Wilhelm had forbidden her from being with Hugo. He had also said she shouldn't get attached to anyone else. Had that been a command? It didn't feel like one. Besides, she wasn't getting attached; she was just enjoying sex with him. That didn't involve emotions. Much.

Oh, she hated all the confusion! Resentment towards Wilhelm and Kurt was growing steadily.

“Euroman wasn’t at the club last week,” Stef continued. “I wonder if he found another place to go.”

“He wasn’t?” Anna asked, surprised. “Was he the week before?”

Stef nodded. “Yeah. Boy, were the women showing off for him. I saw a few of them flash their breasts at him.”

Anna denied the stab in her heart. No wonder Simon hadn’t called.

“So, you wanna see if he’s there Saturday?” Stef asked.

Anna shrugged. “Aren’t there other clubs to go to?” She didn’t want to see other women vying for his attention. But she agreed with Stef that she needed to get out.

In the end, Anna and Stef and some other dancers ended up at the same club as always on Saturday night. Stef had invited Hugo, but he said he was busy. Anna wondered if he was busy or just avoiding social situations with her. She didn’t blame him. It was more painful being separated from him this time than it had been the first time.

Simon had called Wednesday evening to make arrangements for Saturday, but Anna told him that she’d already made plans. When he asked about the following week, she told him that she didn’t know. He didn’t seem happy about her answer, but she didn’t know what else to say. She hesitated to do anything.

Anna found herself dressing carefully for the evening out, but she wasn’t exactly sure why. The denim mini skirt and white baby-tee were very sexy. Was she trying to make Mr. J. jealous? Or just trying to make sure she had a good time at the club? She tried not to think about what Kurt or Wilhelm would do if he found out what she was doing. They’d probably be furious. But then again, they hadn’t forbidden her from going out and having fun.

For some reason, she smiled at the idea of making Kurt and Wilhelm mad. She knew she’d been forbidden from being with Hugo. Rebellion bubbled inside her. Fuck Wilhelm. Fuck Kurt. If these were her last few months of freedom, then she was going to enjoy them.

They walked into the club and Anna’s eyes unconsciously went immediately to where the red semi-sheer curtain hung, shielding Mr. J. from

prying eyes. Did he even notice her?

What did it matter? She could have any man here if she wanted, and she was determined to have a good time. The music was loud and the dance floor crowded. A large crowd of women had gathered in front of the red curtain.

She joined Stef and the other girls on the floor, but stayed as far away from the curtain as she could. She drank and laughed and flirted, attracting attention from many of the men and feeling almost high on the endorphins.

Aaron found her later as she was resting at their table. While the flirting had been fun for a while, it wasn't really doing anything for her tonight. She was beginning to wish she'd stayed home.

"Come dance with me," he shouted over the music, pulling her to the dance floor. He pulled her close and they began to move with the music. "Why aren't you doing the Mr. J. thing?"

"I think he has other interests besides me," she answered with a frown. She glanced over to the crowd of women. Two blondes were kissing and groping each other right in front. He was surely enjoying the show.

"He asked you out."

"After not seeing me for three weeks."

"You were busy too."

"He went out when I stayed home for Alex's birthday and apparently had quite a show."

"He still asked you out."

Anna frowned. "No, Simon asks me out. What if he's pushing Mr. J. into doing it?"

"Kat, seriously. Do you know how ridiculous that sounds?"

She was about to retort with a smart comment when she realized he was right. "I was really stupid, saying no tonight, wasn't I?"

Aaron rolled his eyes. "You said it."

Anna sighed. "I probably blew it." She glanced over to the curtain, wishing she could see inside. Mr. J. had been nothing but kind to her and she was taking her anger at Wilhelm and Kurt out on him. "I'm an idiot." In hopes that he was somehow watching her, she gave him an apologetic look and mouthed "I'm sorry," and then turned back to Aaron. "I don't think I'm much in the mood to be here."

"Kat." Aaron motioned with his head to the curtained room. "I think he's been watching you."

Anna turned and saw Simon standing next to the room in his customary stance. He tilted his head slightly to the back of the club where they'd talked outside several times. She nodded slightly. "I think Simon wants to talk."

Aaron pushed her away. "Then go. At least you'll be getting laid tonight."

She rolled her eyes and walked away.

"My employer was quite disappointed that you turned him down for tonight," Simon said, walking up to her as silent as usual. Anna glanced up at him and saw a glint of amusement in his eye.

Anna leaned against the railing in front of her, hands clasped tightly on the metal bar. "I've had a bad week and...I thought he had lost interest," she said softly.

"Quite the contrary. He regrets that he was unable to see you last week. He had business to attend to." The glint of amusement showed in his eyes again as he stared out to the brick building across the alley.

"My friend said that the women were making quite the impression on him the week before."

Simon chuckled. "Yes, well, his companions enjoyed the show. My employer was not impressed. Let's just put it that way."

"He has friends with him?"

"Yes."

Something about that made her smile. He wasn't sitting behind the curtain all alone. "Why doesn't he come out in public? Why all the secrecy?" She turned to Simon. "Do his friends go out?" She tilted her head. "Are they men or women?"

"You are a very curious woman, Miss Katrina." He looked at her. "Does it matter if he is with other women?"

Anna felt her cheeks warm. "I don't know. I guess not."

"You are engaged to another man."

She turned back to the railing and looked at her hands. "Is he married?"

"Yes."

"Oh." An unexpected pang touched her heart. Why did it matter if he were married or not? It wasn't as if this were going anywhere. "Is she a

bitch?”

Simon laughed. “Again, does it matter?”

Anna shrugged. “I was just wondering. I’ve learned that many men don’t like their wives and seek out companionship elsewhere to keep up appearances.”

“I can only say that it is complicated.”

“Will I ever get to see him?”

“I expect so.”

Anna rolled her eyes at his ambiguous answer. “Should I stop asking questions?”

“I find them amusing, but I will not reveal more than I am permitted.”

They didn’t speak for a few minutes. The music from inside seemed to rattle the bricks behind them.

“Are you willing to meet with him tonight?”

“He wants to?”

The amusement appeared in his eyes again. “He was quite pleased when you showed up tonight and hoped you might have changed your mind.” He smiled. “It’s the only reason he came out tonight.”

“Really?”

“There are many women in New York, Miss Katrina, but you are the only one who has his attention.”

Anna thought back to the day after her first encounter with Mr. J. “Did he see me when I was walking to the library the day after we...met?”

“You turned and waved to him,” Simon answered with a smile.

Anna smiled. “I was hoping I wasn’t waving to a statue.” She froze. “Wait, did he see me the week before too?”

“Why do you ask?”

“Because the clothes that were in the room...it was the same outfit I wore that day.” Simon didn’t answer right away and Anna wondered if she’d asked something wrong. “Was that an impertinent question?”

“You’re a smart girl, Katrina. Yes, he saw you. It’s how he knew you liked the library.” He turned and cocked his head. “I think that’s enough questions for the night, aside from: Will you meet with him tonight?”

Anna smiled shyly and nodded. “Yes. I’d like that.”

The next week went so fast, Anna could hardly believe it. There were only two weeks until opening night, and Anna was feeling a little worried since she'd missed a week of rehearsals. She fell into bed each night exhausted and didn't even have enough time to read the books on New York that Mr. J. had picked out for her at the library.

Simon called Monday to make arrangements for the following Saturday. She liked that he called early in the week. It made her feel like Mr. J. really wanted her.

Mr. J. came to two rehearsals that week, sitting in the auditorium in pitch blackness. The girls all primped before going out on stage and Anna did a little, too. Stef grinned at her when she saw Anna primping.

Anna spent an amazing Saturday night with Mr. J. in the Winston Churchill Suite at the Waldorf Astoria. He seemed tense for some unknown reason, but since all she could do was ask yes/no questions, it was hard to make sure he was all right.

Monday as she was walking to lunch with Aaron and Stefanie, Wilhelm called and Anna reluctantly answered. "Hello, Wilhelm," she said in an even tone. She was still angry at him but was trying very hard to be polite.

"Hello, *Liebling*. How are you doing?"

"Okay. Busy." She hoped he would take the hint and keep the call short.

"I can imagine. Did Kurt tell you he is coming out for the Gala?"

Anna kept herself from sighing. "I haven't spoken to him since you two were here."

"Ah. Well, he will be there."

"Okay." She really didn't care, except that she'd have to spend time with him and she wasn't looking forward to that. "Is that all?"

"*Nein*. There—" Wilhelm paused. "There was another shooting this morning."

Anna stopped in the middle of the sidewalk. "Another one? Who?"

"Joel."

"Marcus' son? From Chicago?"

"*Ja*."

Anna couldn't say she was sad about the news. She had no fond feelings for either man. "Was it...the same as last time?"

"We believe so."

"Oh, Wilhelm. Why...why is this happening?"

"Perhaps someone is taking advantage of Devin's weakening."

"Will he come here? Devin, I mean."

"I do not believe so. If he does, Tom will get in touch with you. Chicago is far enough away for you to be safe."

"Thank you for letting me know, Wilhelm."

Aaron looked at her curiously as she put her phone in her pocket.

"What happened?"

"Do you know who Marcus is?" she asked, glancing at Stef and hoping Aaron would understand her vagueness.

"Chicago?"

Anna nodded. "His son was killed this morning."

"Holy shit." He grinned. "Maybe they'll take out Devin and you'll be free."

"That'd be nice."

Devin stared in disbelief at Tom. "You're kidding, right?"

Tom shook his head. "I was just a few feet behind him when it happened."

Another Elder killed. This time, Marcus. In the same manner as Chris and Connor.

"What the fuck is going on?" Devin muttered to himself. "Who is calling hits out on American Elders?"

Devin didn't want to think about the possibility that he might be on the list too. But no one would dare try and kill him. Would they? It hadn't worked the last time. Would he be so lucky if it happened again?

He'd borrowed Irina, the Russian Elder Mistress, at Connor's funeral and was able to gain some of his powers back, but didn't know if he'd be able to do so again. It wasn't the same as having it from Anna, but it was enough to help him. He'd had a firm discussion with the President earlier in the month.

But even the "recharging" didn't ease his mind. He was still mortal.

Chapter Twenty-Eight

Anna sat, ill at ease, in the Russian Tea Room with Aaron, Cameron, and Stefanie on Saturday night. The elegant décor and atmosphere did nothing to ease the ache in her heart. She was feeling the loss of Alex keenly at the moment and wasn't sure why.

Perhaps it was because of the shooting of Marcus. What if there was some rogue Brotherhood Assassin out there, killing off Elders. Would Wilhelm be next? What about Kurt? What would she do if she lost them? Oh, she was furious at them, but that didn't mean she wanted them dead.

"You okay?" Aaron asked.

Anna shrugged. "Missing Alex."

Aaron gave her a sympathetic look. "Yeah, the Russian Tea Room might not have been the best choice for him to pick, but it's not like he would have any idea what it would mean to you."

"I guess I can just focus on Peter."

"True. At least you have a fond memory of him."

"But then it just makes me feel even lonelier." She shook her head. "I don't know if I'll be very good company for him tonight."

"Anna, you go to him for sex. There's no relationship, remember?"

It was hard to remember when he seemed to put so much effort into her nights with him. "His wife must be truly awful for her not to realize what a great guy he is."

"Maybe. Maybe he doesn't try with her."

"Or maybe he has tried, and she brushed him off."

"What woman would brush off romance from her husband?"

"I might with Kurt," she said sadly. "I don't know if I could ever fully trust him after all this."

Aaron squeezed her hand. "I'm sorry. It really sucks that he's turned into such a jerk."

Anna shook her head. "The same thing happened to Tyler when he became a Son. He was a pretty nice guy and then all of a sudden he turned into a mini-Devin."

"I can't imagine Wilhelm allowing Kurt to treat you that way."

"But you saw how distant he was when he visited."

He nodded his head. "You want me to kick Kurt's ass on Thursday?"

Anna laughed. "Maybe."

Anna had fun at the club, dancing with Aaron and some of the other dancers, but she felt a constant ache in her heart for Alex. Why of all nights couldn't she get her mind off of him? She was in for a wonderful evening of sex with Mr. J. Why was she thinking of her dead husband?

"You're rather subdued tonight, Miss Katrina," Simon said as they rode the elevator up to the eleventh floor of the Library Hotel.

"I'm sorry, Simon. I just...have a lot on my mind."

"Anything I can help with?"

"Not unless you know how to bring the dead back to life." She gave him a sad smile and then shook her head. "I'll be okay. Mr. J. is good at getting my mind off of things."

Simon studied her for a long moment and then nodded. "I hope so. I believe he has a lot on his mind as well. Perhaps you can distract each other."

"Simon, if he's not up for tonight..."

He shook his head. "He's very much looking forward to it. He just had some business to attend to yesterday and is having a hard time letting it go."

She smiled. "Well then, maybe we really can help each other." They walked down the hall to the room at the end. "The Love Room?" she asked doubtfully.

Simon shrugged and held up the blindfold. "Ready?"

Once again, her vision was removed and she was led into the hotel room. The room smelled delicious, as it usually did, but there was something off, though she couldn't quite pinpoint it. Maybe it was just the stress from both of them.

She inhaled as she walked, smelling vanilla and roses, and smiled. "It smells good in here."

He gave a breathy chuckle and squeezed her hand. The bed squeaked slightly as he sat and he intertwined his fingers with hers. She could hear him breathing deeply and could feel him watching her.

She could sense his tension as she stood in front of him, and was tempted to try and read him. Would that be a violation of their privacy agreement? But if she did, it wasn't like she could do anything about what she got from him. He was quick to keep her from touching him.

"Simon said you had some stressful business to deal with this week," she said softly. His tension increased and she bit her lip.

He didn't move. Had she upset him with her comment?

Finally, he released one hand and ran his fingers across her bare stomach beneath the black halter-top she wore. He put his hand on her hip, pulling her closer, and then began to kiss across her stomach with soft, caressing touches of his mouth.

"Oh!" she exclaimed softly as he swirled his tongue in her belly button. His fingers flexed the flesh of her hips, making her wince slightly. He nipped at her hip and then kissed up between her breasts and captured her mouth in a passionate kiss. A desperate kiss.

Something was off, Anna was certain now. She knew it was him, but something was different. His tongue thrust forcefully into her mouth, stoking her own passion and she moaned softly. He pulled her closer, her body pressed against his chest. Her hands moved unconsciously to his shoulders and she was shocked when he didn't pull them away. What was going on?

She kissed him back with as much passion as he kissed her with. She grasped the soft material of his shirt over his shoulders and felt hard muscle beneath. Why was he letting her touch him? Why did she care?

Her hands moved up his neck and into his hair, but it was caught in something. He had a ponytail? It wasn't very long, but long enough. He growled and pulled her to him, twisting his body so that she was on her back on the bed and he was on top of her.

The fire in her body grew hotter and she pulled at the elastic band, freeing his hair and tangling her hands in it. His own hand tangled into her hair as the other held her around her upper body.

His kiss never faltered in intensity and he continued invading her mouth with his tongue. He pressed his hips against hers and moved his hand down to her neck, stroking her cheek just in front of her ear.

He broke away from her mouth, leaving her lips throbbing as he kissed his way down to her neck. He nipped gently and she gasped. His hand moved down to her breast and pulled at her shirt until it tore open and he could cup it with his hot, bare hand.

She moved one hand around to his face, feeling the scratchy hair of his beard. He was letting her touch him; she was going to take advantage of it. He sucked hard on her nipple and she arched her back and cried out, tangling her hands in his hair once more to pull him harder against her breast.

Her hand moved down to his shoulder and, feeling a collar, surmised he was wearing a dress shirt and moved to unbutton it. He pulled her shirt off and she heard a soft noise as the shirt hit the ground.

She unbuttoned as many buttons as she could reach as he kissed her breasts and then tried to sit up so she could undo the rest.

He put his hand on her shoulder to hold her down. “*Nein*,” he murmured in a low voice and she froze as a chill ran through her body. He froze as well.

He spoke. In German. In a voice that haunted her dreams.

No! This was some sort of cruel trick her mind was playing on her. Lots of men have low voices. And speak German.

Grief overwhelmed her and she tried to push him away. He didn’t move and she kicked at him. “Let me go!” She pushed harder and he moved. She rolled to the side of the bed and fell to the floor on her hands and knees, head hanging down and breathing heavily.

After a moment, she shook her head. “I have to go,” she whispered and pulled the blindfold off, looking around on the floor for her shirt. It had dropped over here and she spotted it in front of her.

She didn’t dare look at the bed. “I won’t look at you,” she said in a broken voice. “But I need to leave.”

He didn’t speak as she pulled her shirt on as best she could and held it together as she stood, facing away from the bed. “Thank you. For everything. But I think we should end things now.” She would never be able to be with him again without thinking of Alex and she couldn’t deal with that.

She put her hand to the side of her face so she wouldn’t see him as she made her way to the door. Her hand was on the knob when he spoke again, his voice full of pain.

“Anna. Don’t leave.”

It wasn’t surprising he knew her real name. He knew who and what she was. But, she wanted to open the door and run out of the room screaming. This was worse than her dreams of him. Of Alex. Now there was a man alive who sounded like him. And felt like him....

But she couldn’t move. Why wouldn’t her body listen to her mind?

“*Schatzi*,” he whispered. She heard the bed move and felt him coming closer.

“No,” she whispered. “No, you’re dead.”

He was standing right behind her, his body heat dissolving the chill in her body. He put his hands on her upper arms and turned her around. “*Nein*, Anna. I am alive.”

Alex stared down into the face of his beloved wife. Her green eyes filled with tears and she began to shake. “Alex?” she whispered, disbelief written all over her face.

His heart swelled at the sound of her voice saying his name. For the first time in so many years, she recognized that he was still alive. “Yes, *Schatzi*. It’s me.”

She blinked several times and shook her head. “How...how are you here?”

He cradled her soft cheek with his hand and smiled. “It’s a very long story, and I will tell you everything, but for now, know that we escaped several months after Vlad became Elder, and arrived in New York in July.”

“July?” she asked in a broken voice. Her lower lip trembled. “You’ve been here since July?”

“Yes, when you got sick, I had to—”

A crack sounded in the room and it took Alex several seconds before he realized that she had slapped him in the face. It took him another few seconds to register the look of anger on her face. The sting of the hit was padded by his beard, but it still hurt. “You’ve been here for two months and didn’t tell me?” Her eyes widened and then narrowed with her jaw trembling at the same time. “Why am I just finding this out now?”

“Anna, there were things I had to do before I could let you know I was here...and alive. I had to—”

“Were you just using me?” she asked in a squeaky voice, motioning around the room. “Why did you lie to me? Why all the secrecy? Why didn’t you tell me? Why didn’t you come see me in person?” Her voice got louder with each question until she was yelling at him. “What the hell is going on, Alex?”

He could hardly believe this was really Anna standing in front of him. The fire in her eyes bewildered him, and he didn’t know how to answer her questions. This was certainly not how he had envisioned their reunion. He’d imagined it thousands of times, but it never had involved her being angry with him. Or hitting him.

She had hit him! And yelled at him! He felt his own anger rising beneath the surface. “You never believed me when I told you I was alive, Anna. If you’d believed me, we wouldn’t be going through all this shit.”

“You were dead, Alex. Devin told me. Your father told me. Everyone told me you were dead! I spent two years doped up out of my head rather than grieve for you. How the hell was I supposed to believe my fucked up dreams?”

“I tried to tell you,” Alex snapped. “I tried to tell you and you refused to accept my word. Didn’t you notice I aged? That I changed? Why wouldn’t you believe me?”

“So I was supposed to believe a dream over what people in the real world were telling me? Even your father accepted my dreams were just dreams.”

Alex stared at her, his chest heaving. He shouldn’t be angry with her. It wouldn’t do any good, and harm their future relationship. But this was a different Anna than he knew before. Who was this angry woman standing in front of him? Angry tears streamed down her face as she glared at him while clutching her shirt between her breasts; a reminder of how the evening had started.

He took a deep breath to calm himself. “Anna, *Schatzi*. Please. Let’s not start things like this.” He took a step towards her and she stepped back and shook her head.

“You lied to me.” Her voice was softer, but filled with anguish. “You lied!” She turned on her heel and stalked to the bathroom, slamming the door closed behind her.

He stared at the door, completely baffled at her behavior and at a loss for what to do. He’d never seen her angry before.

She emerged a few minutes later, changed into the clothes he'd brought her for the morning. She walked over to where he'd put her purse on the dresser and headed to the door.

"Where are you going?" he asked, his voice sharper than he intended.

"Home." She opened the door and walked out of the room, slamming the door behind her.

Alex stared at the door and rubbed his chest, his heart broken. This was not how it was supposed to go. He took a deep breath and then reached for his phone to call his father.

"Vati, we have a problem."

Chapter Twenty-Nine

Anna ran out of the hotel, tears streaming down her face. She was given strange looks by multiple people as she ran down the sidewalk, but she hardly noticed. Her mind was going a million miles a minute and she didn't know what to do. She ran blindly, not paying attention to where she was going, only wanting to run away from the pain in her heart.

She wanted to scream! She wanted to cry! She wanted to run back to the hotel and fling herself into Alex's arms. She wanted to run away and never see him again, even though she hadn't seen him in years.

He was alive! Alex was alive! And been here two months without bothering to see her. He hid behind red curtains and blindfolds, keeping her from knowing he was there. Why? Was he ashamed of her? Where had he been?

Fear gripped her heart and she stopped short in the middle of the sidewalk. Had he found someone while he was gone? No, was that *where* he had gone? Had he fallen in love with someone and faked his death so that he could be with her? His father never would have allowed Alex to divorce Anna.

Wait, did Wilhelm know Alex was alive? Had he known the whole time?

No, she knew Wilhelm thought Alex was dead. She had felt his grief and healed him of it. Had Alex deceived his family?

Then why come back? Why find her and become "Mr. J?" No, it didn't make any sense. Why would he run off with another woman and then come back to her? No, that wasn't it. She started walking again.

What had he first said? That he'd escaped? From where? *After Vlad became Elder*. Vlad? Had he escaped from Vlad? Had he been in Russia the whole time?

Her dreams...she'd dreamed of him...but Alex had said they were real. He'd gotten angry at her because she didn't believe him in her dreams. He'd

always been in the same room. No, he hadn't run away to be with another woman. He'd been imprisoned by...Vlad? Vitaly?

Peter! Peter had to have known Alex was alive! And he hadn't told her?

Anna stopped cold in the middle of the sidewalk again. Peter, the man she'd lived with for a year. The man who loved her...he knew her husband was alive, and he'd never told her.

How many people knew Alex was alive and didn't tell her? How many people had lied, letting her continue in her grief?

"Hey, sweetheart. What's a pretty thing like you doing out alone this time of night?"

Anna looked around and saw a man walking up behind her with a creepy smile on his face. The street was small and surprisingly devoid of people. She backed away, looking around and trying to figure out where she was. None of the buildings looked familiar.

She walked away from him quickly, breaking into a run when she heard him following her. It was the middle of the night. Where were the bars that stayed open all night? Wasn't anyone out this late?

Arms wrapped around her waist and she shrieked, kicking and screaming, then suddenly she was on the ground and the sound of flesh hitting flesh was behind her. She turned and saw the man who had been following her up against the wall and another man with long dark hair and a beard punching him in the face.

Anna didn't stop to find out what would happen. She ran down the sidewalk as fast as she could and waved down a taxi at the corner. She gave the driver her address and slumped into the seat, wrapping her arms around herself and trying to stop trembling.

By the time she unlocked her apartment door, Anna was an emotional mess. Anger, fear, hurt, confusion, all filled her, leaving her emotionally raw. She closed the door behind her, and fell to the ground and sobbed.

"Anna?" Aaron walked out of his room, bare-chested and running his hand through his hair. "What are you doing home? I thought you were going to see Mr. J."

She stared at Aaron. What would he say about the news that Alex wasn't dead?

Concern immediately filled his eyes. "Anna, what's wrong? Did he hurt you?"

She laughed bitterly. "You could say that," she said, anger rising inside her again. She stood and lifted her chin, wiping the tears away. "I found out who Mr. J. is."

Aaron's brow raised and she heard quick footsteps behind Aaron. Cameron appeared beside Aaron. "You saw him?" he asked excitedly. Anna looked back at Aaron, her jaw trembling. "It's Alex."

Aaron stared at Anna's tear streaked face. "Mr. J. is Alex?" He shook his head. He couldn't have heard her correctly. Alex was dead. "What do you mean?"

"Who's Alex?" Cameron asked.

"Alex, Aaron," Anna said with a strained voice. "Alex is alive and hiding behind the persona of Mr. J."

Aaron shook his head. "No...he's...dead...."

Her face screwed up, but he wasn't sure if it was in anger or grief. "He's been in the city since July," she spat. "And he's been pretending to be someone else."

Aaron didn't know what to say. Alex was alive? How was that possible? A million thoughts crammed into his head. He, too, didn't know if he should be angry, happy or what. How did you deal with finding out someone you thought was dead for four and a half years was alive?

He felt a gentle hand on his and he looked down to see Cameron holding his hand. "Aaron? What's going on?" he asked in a gentle voice, his blue eyes full of concern.

"Alex," Aaron choked out over the lump in his throat. "Anna's husband. The one we thought was dead. He's apparently not."

Cameron's eyes widened. "Omigosh!" He slapped his hand over his mouth.

Aaron had told Cameron about his physical relationship with Alex before Anna came into the picture, and that they had been best friends. Cameron at least kind of understood why Aaron was upset.

Anna's phone rang in her pocket and she looked at it. Her eyes narrowed and she hit the ignore button and put it down on the ground. "Wilhelm," she said, looking up at him. "He probably knew too. He had to have known."

Suddenly, Aaron felt the anger that he saw in Anna's face. He had trusted Wilhelm. Why hadn't Wilhelm told him? Why all the secrecy? "I need some air," he growled and went into his room to get dressed. He slipped his flip-flops on and stormed out of the apartment.

Back at his condo, Alex ran his hands through his hair as he slumped down on the white couch in his dark living room. Oh, what a mess. This is not how it was supposed to go. Not at all. Anna was supposed to be happy to see him, not hit him in the face.

Anna had been so angry that she had hit him! He'd never seen her like that...never imagined she could be that way. He would strangle Devin for what he'd done to her...once she was freed from him.

But once she was freed from Devin, she would be freed from Alex as well. Would she stay with him? He hadn't doubted before, but did now. Vati had told him she'd changed, but Alex hadn't realized how true it was.

He heard the door to the condo open and close and looked up to see Seth walk into the room.

"Did she get home okay?" Alex asked in English. He'd insisted on speaking English since he arrived in New York. He was rusty and he wanted to be sure that Anna could understand him when they were reunited.

"I think so," Seth answered and held up his hands, palms out, at the dirty look Alex gave him. "Some guy attacked her on the sidewalk and I took care of him. She ran away and got into a taxi."

How would he find out if she made it home? It wasn't as if he could just call Aaron and ask. Aaron would freak out.

"So what happened?" Seth asked, turning on the light.

Alex sighed. He'd just told Seth to follow Anna and make sure she made it home. He didn't have a chance to tell him what happened. "I blew it." He leaned his head on the back of the couch and looked up at the high ceiling. "I was...passionate, I suppose, and I was letting her touch me. It felt so good to have her touching me." He looked at his friend, who gave him a sympathetic look. "I was being stupid, but I couldn't stop her. Couldn't bring myself to pull her hands off me. But then I spoke and she froze. I don't think she knew it was me, but she knew something was off. She tried to leave, but...." He shook his head. "I couldn't let her leave like that." He closed his eyes. "She knows it's me."

“Oh, fuck, Alex.” Seth sat down hard on the couch across from him.

“She hit me. She was so angry, she hit me and then she left. That’s why I told you to follow her.” He looked back at Seth. “Did the guy hurt her?”

Seth shook his head. “He grabbed her and I got hold of him before he could do anything.” His brow raised. “Anna hit you?”

Alex nodded and rubbed his cheek where she’d hit him. “She’s strong.”

Seth chuckled. “She’d have to be to survive everything she’s gone through.”

“She hates me,” Alex said, scratching at his beard. “She yelled at me.”

“Alex, think about it. She’s in shock. She doesn’t hate you. She couldn’t. She just...needs some time—”

“You didn’t see the look in her eyes, Seth.” Alex felt the tears burning his eyes. “She accused me of lying to her.” He grimaced. “She’s not wrong.”

“You have your reasons for doing so, Alex. They’re good reasons. She never would have let you out of her sight to do what you need to do before you can face Devin.”

“Now I wonder if she’ll let me *into* her sight.”

“She will. I’m sure of it. She just needs some time to process it.”

Alex’s phone rang. “Hello, Vati.”

“She’s not answering her phone,” Wilhelm said and then sighed. “She’s so stubborn now.”

“So I’ve seen.”

“I can’t get there until Monday. Marcus’ funeral isn’t until later today. But I don’t know if it will do any good. She’s angry at me, too.”

“She wouldn’t have been angry at you if you two had been more careful with her,” Alex snapped. “Kurt’s been treating her like shit, too. How is she supposed to trust either of you?”

“I know, Alex,” Wilhelm snapped back. “I was going to try and make amends on Tuesday.”

“It’s a little late for that.”

Wilhelm sighed. “Perhaps she would respond better to your mother.”

The Penthouse phone buzzed and Seth went to answer it. Who would be coming here in the middle of the night? Maybe Anna changed her mind! Everyone knew where he lived.

“Someone’s here, Vati,” he said, standing and looking at Seth, whose face wasn’t very encouraging. He looked expectantly at Seth who turned and grimaced.

“It’s Aaron,” Seth said.

“Aaron?” Alex exclaimed. “Vati, Aaron’s here. Maybe he’ll be able to talk some sense into Anna.”

“Call me in the morning and let me know.”

Alex tossed the phone on the wooden coffee table in front of him and looked at Seth. “Is he coming up?”

Seth nodded. “Ken said he didn’t look very happy and was hesitant to let him up, but I said it was all right.”

Alex nodded and sighed. Another friend angry that he was alive. No, that wasn’t fair. It was unlikely that Aaron was upset that Alex was alive. He was probably upset for the same reason Anna was. Oh, what a mess. But at least he could assume that Anna got home all right.

“When’s your dad coming in?” Seth asked.

“Monday. Funeral’s tomorrow, er today.”

“It’s too bad they can’t let on that they know what’s going to happen already. What a waste of time, having to hang around Chicago until the real funeral.”

“Devin can’t know I’ve escaped yet. I wish I could go punch him in the face.” He shook his head. “Poor Anna. It’s not going to be as easy as I thought it would be, getting back into her life.” The thought of not having Anna in his life made his heart feel like it had been stabbed with a dull knife.

A knock a few minutes later announced Aaron’s arrival. Alex’s stomach churned as he waited to face his best friend after so many years.

Chapter Thirty

Aaron's fists clenched as he waited for the door to open. He had no idea what he would say to Alex. Right now, he just kinda wanted to hit him like Anna had. How could Alex have not told them that he was here? That he was alive? Why had he hid himself?

The door opened and Aaron stared at the broad man with long dark hair and a beard. "Seth?"

Seth smiled nervously. "Hey, Aaron."

"You're alive too?" What the hell had happened?

"And Greg and Tony. And Erich." His face darkened. "We didn't all make it."

Aaron's anger abated at Seth's words. He didn't know the other guys as well, but he knew them. "Jason, Michael and Jesse?" Sebastian was Immortal. Was he allowed to come back?

Seth nodded, grief in his eyes. "C'mon in." He stepped aside and Aaron walked inside.

The entry foyer was round, with dark wood floors and white paneled walls and ceiling. He followed Seth around a corner and into a large living room with a very high ceiling and two long couches. At the end of one couch stood Alex.

Aaron stared at his dead friend for a long moment. He was older, with messy, long blond hair that brushed his shoulders and neatly trimmed beard, but it was him. There was no doubt about it. He was just as tall as he had been when he'd left, though not quite as broad. The cobalt-blue eyes that watched him nervously were the same.

A myriad of emotions flitted through Aaron's mind. He wanted to hug Alex and punch him at the same time. Having been in a relationship with a guy for several months, he couldn't help but see him through the eyes of a man who liked men. Damn, he was still fucking hot.

“Hello, Aaron,” Alex said in a quiet voice. His accent was very strong, and different from before.

“Alex.” Aaron blinked, still having a hard time believing Alex was standing in front of him. “I don’t know whether to punch you or hug you,” he admitted.

“Please don’t hit me. Anna already did.”

Aaron nodded. “I know. She told me.”

Alex grimaced. “I’m sorry.” His eyes filled with pain and his shoulders slumped. He shook his head sadly. “This was not how it was supposed to go.”

“Why didn’t you tell us?” Aaron asked in a hoarse voice. “Why didn’t you come see us as soon as you got here?”

“Because....” Alex ran his hands through his hair. “Because I have to do some things before I can confront Devin, and I didn’t want you and Anna to think I was leaving you again.”

“What do you have to do?”

Alex hesitated and then inhaled slowly. “You know what I do...what I did for the Brotherhood.”

Aaron nodded.

“I assume you’ve heard about Connor and Marcus?”

He nodded again and then inhaled sharply. “That was you?”

Alex nodded. “Once Devin’s supporters are gone, I can confront him, in front of the world Elders, and he will face judgment. I was going to come to you and Anna in just a few weeks. After I took out Oscar.”

It amazed Aaron how casually Alex could talk about killing a man, but then he remembered what these men did to Anna and clenched his jaw.

“Can I help?”

Alex laughed. “If there was something you could do....” He stopped, growing serious, and his brow twitched. “Help me with Anna,” he pleaded.

“She’s changed.”

“I know,” Alex whispered. “I’ve missed so much....” He took a step forward and stopped. “Please forgive me, Aaron. I had my reasons for staying hidden. I have to leave in a few weeks and take out Oscar. Anna won’t like that...if she forgives me.”

Aaron sighed. “She will. I’m sure of it. She still cries herself to sleep sometimes.” He pressed his lips together. “What the hell is wrong with your brother?” If she wasn’t so angry at Kurt and Wilhelm, she probably would

have taken Alex's appearance better. Although Wilhelm's command to stay out of Hugo's bed made more sense now.

"He doesn't want to give her up," Alex said simply. "I showed up and suddenly the woman he was in love with belonged to his brother again."

"He's been an ass."

"I know. He knows. He regrets it. He hates that he's taken his anger out on her." Alex chuckled. "Believe me, we've had words. And fists."

"You two fought?"

Seth laughed from behind him. "Kurt's picked up some impressive moves. He beat Alex the first couple of fights."

"I wouldn't say beat..., " Alex said with a frown.

Seth walked into Aaron's sight and leaned against the wall. "I would." His eyes glinted with amusement.

Aaron looked between the two men. His friends. His friends that were dead and now were alive. "Fuck this," he mumbled and walked over to Alex and hugged him.

Alex hugged him back, patting his back. A guy hug. Aaron knew how much Alex had loved Anna before, and was certain he still did, but it didn't prevent a twinge of disappointment as Alex hugged him as a guy friend.

Alex sighed in relief as Aaron hugged him. His friend wasn't furious at him. One down, one to go. At least here in New York.

Aaron pulled away and went to hug Seth and then leaned back against the couch, looking between the two of them. "I can't believe you're really here." He looked around. "Nice place."

Alex smiled. "Thanks. I hope Anna likes it."

Now that Aaron had seemed to accept his presence, Alex felt like he could relax. At least a little. Like Anna, Aaron had changed in the years he'd been gone. Still tall and lithe, Alex had enjoyed watching him dance when he'd hidden in the darkness to watch the rehearsals. Especially when he and Anna had danced together. His best friend and his wife in the same spot on the stage was wonderful.

And, oh, watching Anna dance! So graceful. It was beauty in motion. She also danced well, exceedingly well, with...what was his name, Hugo? Her ex-boyfriend. He grimaced at the thought of her sleeping with another man, though she'd told Kurt they hadn't slept together. Had they?

Alex couldn't blame Anna for wanting a boyfriend, but he was still possessive of her, even if she didn't know it. That was the reason for having Sebastian help him appear to her in a dream after Jack had been killed. He didn't like that she'd gotten over him. That she'd taken her wedding ring off.

He'd seen the indentation on her finger the first night they were together with him disguised as Mr. J. and oh, how it had hurt. Intellectually, he knew it was good that she'd moved on...except that he was still alive and still in love with her. His wife.

"Alex?" Aaron's voice cut through his reverie.

He shook his head to clear it. "Sorry."

"I can imagine there's a lot on your mind."

"You could say that." He ran his hands through his hair. "I guess I can cut my hair now," he said with a wry smile. "And my beard. I kept it to keep from being recognized."

Aaron laughed. "Like you could disguise yourself."

Alex shrugged. "As much as I could."

Seth laughed. "I don't know. I kinda like not having to shave every morning."

Aaron glanced at Seth and shook his head. "I'm not used to either of you guys being that hairy." His eyes widened slightly and his cheeks turned a little pink and he rubbed his neck.

Alex glanced at Seth, wondering why Aaron was embarrassed. Seth gave him a look, and through some sort of unspoken language they'd had forever, Alex understood. At least, he thought he did.

Did Aaron have feelings for him as more than a friend? Alex knew he had a boyfriend. That was such a strange thought. He and Aaron had shared women in San Francisco. Many times. But they'd also fucked. Many times. Once he'd started dating Kirsty, they shared her a few times, but were never together alone. Then Anna entered the picture and Aaron backed off sexually, though they'd spoken lightly about sharing her sometime. He wondered what had finally pushed Aaron over to the other side. He had no problem with his best friend being gay. He just hoped Aaron's feelings wouldn't get in the way of their friendship.

"So, I understand you're dating someone?" Alex had learned that the man he'd first seen Anna with at the bar was Aaron's boyfriend. A good guy and very flamboyant. Alex had never imagined Aaron as a dominant

partner with another man, but seeing them interact with one another, it was obvious he was. Oh, how time changed things.

“Yeah,” Aaron said slowly. “Cameron.” He looked at Alex nervously. “Does that bother you?”

Alex cocked his brow. “Why would it bother me?”

“Well, I wasn’t...,” Aaron shrugged. “...gay when you left.”

Alex laughed. “You were bi.”

“There’s a difference. I never went trolling for other guys.”

“Aaron, it doesn’t matter how I feel about it. If you’re happy, that’s what I care about. And if Cameron makes you happy, then I’m happy for you.”

Aaron nodded, staring at the floor and then looked back up at Alex. “I’ve never met another woman like Anna,” he said softly, his eyes pained.

He was still in love with her. After all these years, he still loved her. Alex nodded. “She’s special.”

“I kept hoping...,” Aaron said, shaking his head. “I guess I know why things never worked out between us.”

“But you’ve been there for her. She’s had you to depend on while I was gone.”

“I didn’t keep her very safe.”

“You did what you could. You got her out here and away from Devin.” He stepped forward and put his hand on Aaron’s shoulder. “Thank you, Aaron. Anna is here and safe, because of you.”

“I hardly did anything.”

“You told Peter the truth. If you hadn’t...” Alex shuddered. “I don’t want to imagine what would have happened.”

Anna hardly slept, tossing and turning. One minute she wanted to run and find Alex and fling herself into his arms. The next minute she wanted to find him and hit him again. Her heart ached for him and she hated him at the same time.

The questions that raced through her head when she left the hotel continued. He lied! He hid himself from her! Was he trying to get his jollies off by taking advantage of her need for sex? How many other women did he sleep with while he was here? Why didn’t he call her as soon as he’d escaped? How could he claim to love her if he kept himself away from her?

At long last, the sun came up and she stared at the light growing brighter on the ceiling above her bed. She hadn't heard Aaron come home last night. Where had he gone?

She got up and went to his bedroom. Cameron was there, asleep, but no Aaron, so she went to find her phone and called him.

It took a few rings before he answered in a very groggy voice.
"Hello?"

"Aaron, are you okay?"

"Huh? Oh...yeah...fine...."

"Where are you?"

"Um...Alex's place."

"You're with Alex?" What was he doing there?

There was a pause. "Yeah, I came here last night and we started talking until I couldn't keep my eyes open. I slept on the couch." Another pause.

"Anna, he has a really good reason for not coming to us when—"

Anna felt her temper flare. Aaron had already talked to Alex. Alex had talked to Aaron, but not her? "I don't care, Aaron." She ended the call and tossed the phone on her bed. At least, she told herself she didn't care.

But she did. She wanted to know why he hid himself.

Anna was laying on the couch staring blankly at the TV in the living room when Aaron walked in around lunch time. Cameron had gone home earlier. She half expected Alex to be behind him and wasn't sure if she was glad or disappointed that Aaron walked in alone.

"You okay?" Aaron asked, sitting down next to her on the couch.

Anna shrugged. She wasn't sure how she was feeling, aside from resentment that Alex had spent time with Aaron instead of her. Granted, she had run away from Alex, but that didn't stop her feelings.

"I have his number, if you want to call him. Or you can go see him. He said you could come by any time."

Anna snorted. "I'm supposed to chase after him? He's the one who disappeared for years."

"Anna, he's trying to respect your feelings. If he thought you would accept him, he would have chased you home, but he doesn't want you to resent him. If he forces himself on you, your relationship won't work."

“What relationship?” she asked bitterly. “We barely knew each other when we got married, and it only lasted for three months.” She paused. “Not even three months. “

“That wasn’t your fault or his. And you know you two are supposed to be together. You’re soul mates. Literally.”

Anna looked at Aaron. “What if I don’t want to be with him?” she asked. “What if I’d rather be with Hugo?”

Aaron’s eyes widened. “Hugo? I mean, yeah, he’s a good guy. A really good guy, but....” He grimaced. “Anna, Devin would kill him without a thought. Alex is the only one who can protect you. Tom’s protections are growing weak. He’s not sure he’d be able to keep him from sensing you if Devin came again.”

“So I’m stuck with Alex, then?”

“Anna, you don’t mean that—”

“I don’t?” Her temper flared again. “I was brought here and told I was free. Free to be my own person, and then within a few months, I’m told that I’m not really...that I have to marry Kurt, whether I want to or not. I have to break up with a really good guy, a guy that I—” She stopped herself before she said that she loved him and sighed. “I wish I’d known all this when I arrived. Then I could have been prepared.”

“The only ones who knew that Alex was alive when you got here were Vlad and Peter. Wilhelm didn’t know until Alex showed up at their house one morning.” Aaron sighed. “That’s when Kurt came and you two got engaged. They were trying to keep you from getting involved with anyone, until Alex was able to come see you.”

“So, Peter really did know that Alex was alive?”

Aaron nodded. “I had no idea when we started talking. But he did some investigating, as did Vlad, and they realized that what Devin had told them was a lie, and began working to undo what Vitaly had done. Anna.” Aaron looked at her with serious eyes. “They killed Vitaly so they could get Alex free.”

“Vitaly had Alex?” Her musings were confirmed.

“Yes. Vitaly captured Alex and his men because Devin asked him to.”

Anna stared at Aaron, not knowing what to say, her lungs squeezing in her chest. It was Devin? Devin did this? Her lower lip began to tremble and the rest of her body followed.

Devin. Devin had taken Alex away from her. Why did that surprise her? After all Devin had done to her, why would he have hesitated to get rid of Alex the only way possible?

“Why didn’t he escape? He’s...he can do anything.”

“Three men died trying to find a way out of that castle. Jesse, Michael and Jason all died the first year they were captured. Vitaly had them watched like a hawk. Jason was shot just because the word ‘escape’ was spoken.”

Tears came to Anna’s eyes. Those poor men. “What about Seth? And Tony and Greg?”

“They’re here with Alex. Seth followed you home last night, or partially home. He’s the one who stopped the guy who attacked you.”

Seth protected her? Alex sent him to make sure she got home okay? Even after she yelled and hit Alex, he still made sure she made it home okay? “But how did they escape?”

“After Vitaly died, and you’d escaped from Devin, Vlad had to go out of town, and he took most of his guards with him. He hinted to Alex how to escape.”

“Oh.”

“Peter worked very hard on trying to get you away from Devin. He was going to take you to visit Vitaly last September, to try and convince his grandfather that Devin was wrong, but he died first. Vlad had been slowly poisoning Vitaly so no one would suspect his death was intentional. Especially Devin.”

“Did you know all this?”

“No. But it’s because of Peter that you’re here. He saw firsthand what Devin was doing and what his goals were. He worked with me, and Travis and Justin. We got you here eventually, but had no idea Alex was alive. We didn’t know how you’d be able to be away from Devin without getting sick, but Peter assured us that he’d take care of it. I guess Alex knew he’d have to come and establish his ‘home’ sooner or later so that you’d be okay. It just happened faster than they’d expected.”

“Why didn’t they tell me?”

“Because Devin would have found out that they weren’t loyal to him anymore, and killed them. Then you would never have been able to escape.”

Anna's thoughts went back to the Thanksgiving she'd spent with Peter's family. "That must have been why Nina got so upset at Thanksgiving. She must have known about Alex."

"Nina?"

"Vlad's wife. She got really upset when she found out that I'd been married to a German named Alex...and then Vlad wouldn't let her be around me the rest of the time I was there." It made sense now. But it still didn't explain why Alex had hidden from her.

"Anna, Alex still loves you. Desperately loves you. He...knew what Kurt was doing, and heard what Cameron said about you needing to get laid. He was trying to help you by posing as Mr. J."

"Why didn't he just tell me? Why didn't he just come to me? Why did he lie?"

Aaron sighed. "You know those Elders who've been killed recently?"

"Marcus and Connor? Yeah."

"That was Alex's doing."

Anna's mouth dropped open in shock. She knew what Alex had done...in theory, but never fully comprehended it...until now. "He killed them?" she whispered.

"Yeah. And their sons. Partially to get revenge on what they did to you, but mostly to kick Devin's legs out from under him."

"I don't understand."

"Alex is taking out Devin's supporters, one by one. It will screw with Devin's head, and make him more vulnerable. Then Alex can confront Devin."

"He's not going to kill Tom, is he?"

"No. Alex knows Tom isn't loyal to Devin anymore. But he has to pretend to be."

"What does that have to do with him not seeing me?"

"Anna, if he revealed himself to you, and then told you he had to go out on a job, would you have let him go? Would you have forgiven him leaving you?"

Anna stared at the ground. "No," she said softly. She would have been furious at him for even thinking of leaving her.

"He wanted to get things taken care of so that he wouldn't have to leave you again. As it is, he has to go out next month."

Terror rose up in her heart as she thought about Alex going out on a job. “No!” she whispered, eyes wide with fright. “No, he can’t!”

Aaron put his hand on hers. “See why he stayed hidden?”

“He can’t, Aaron. He can’t. I can’t go through that again.” She jumped up and ran to her room, burying her face in her pillow. No. If she stayed away from him, if she protected her heart against him, then it wouldn’t hurt. She wouldn’t care if he came back after this job.

Chapter Thirty-One

Alex sat on his rooftop terrace looking out to the treetops of Central Park. He'd been sitting there for hours as the sun passed overhead and slowly began the decent into evening. Aaron called a few hours ago, letting Alex know that he had shared Alex's story with Anna and explained why Alex had stayed hidden. Alex had hoped it would have gone better.

He hoped that she would have called or, even better, come to see him. Maybe he should go see her, but he didn't want to press her. He wanted to give her time to accept the fact that he was alive.

There was a flash of light next to him. "Hello, Sebastian" he said without turning his head. Ever since his friend had given Alex some of the Immortal essence, he'd been able to sense his, or any other Immortal's presence. He could also sense Anna, when she was close enough. Her apartment was too far away for him to feel her now. But if she walked by his building, as she had on the day he arrived in the city, he knew it.

The tall Immortal settled himself on the wooden chair across from Alex. "Have you talked to her?"

"You know?" Alex hadn't spoken to Sebastian since he'd returned from the job in Chicago.

"I do. She's quite upset. I can feel it."

Alex ran his hand through his freshly cut hair. It was a strange feeling after years of long hair, but he thought it might help Anna accept him if he looked more like himself. His face felt extra sensitive after shaving off his beard as well. "She hit me."

Sebastian's eyebrows rose high on his face and amusement lit his eyes. "Really?"

"I've never seen her so angry." Alex grimaced. "I guess I've never seen her do a lot of things." He looked at Sebastian. "She's so...hard, so stubborn. Not at all like the sweet girl that I married."

"Is that a bad thing?"

Alex stared at the ground. "I don't know. I'm glad she's become her own person. But it's sad to see her sweetness diminished."

"She's still sweet, Alex. But she's hurt and confused. Did your father tell you she blatantly disobeyed him?"

"She did what!"

"He gave her an order and she willfully did the opposite and found out what happens when a slave disobeys her Master."

"Don't call her that," Alex growled.

"I didn't mean it disrespectfully, Alex."

Alex huffed and crossed his arms over his chest. "What happened?"

"Extreme pain in her head."

"No, I mean, why did she do it?"

"Wilhelm didn't tell you?"

Alex shook his head.

"He and Kurt went to visit her on the way to Connor's funeral, or Chris' at that point. She didn't come out right away to see them, and when she finally did, it was obvious that she'd been in bed with her ex-boyfriend."

Alex's heart squeezed. He thought they hadn't slept together.

"She was very...stubborn. She and Kurt fought. Loudly. She was ready to storm out of the room and your father told her to stop and she didn't."

Alex sighed. Could anything go right? No wonder she was ignoring his father and brother.

"He forbade her from being with Hugo again. She cares for Hugo a great deal, and he for her. Wilhelm was trying to keep them apart so she would accept you when you went to her. She was very compliant when he left."

"And somewhere between then and now, she's become angry again," Alex muttered. He wanted to have words with his father. He and Kurt were supposed to take care of Anna, not drive her to anger. Maybe if Kurt had been kinder to Anna, this Hugo thing wouldn't have happened.

"You're right," Sebastian said, reading his mind, and Alex looked up in confusion. "If Kurt had handled things better, she would have accepted your presence easier."

"I should pummel him again."

"It won't do any good. What's done is done. You must decide what to do from here."

Alex stood and went to the side of the terrace to look down the street at Anna's apartment building. "She has feelings for Hugo?"

"Yes."

He closed his eyes. He knew she'd had relationships with men since he'd been gone. Peter and Kurt included. Could she ever love him again? Would she want to be let go once she was freed from him? Or would she just stay with him because she had to?

"I wish I could torture Devin to death."

Sebastian chuckled. "Perhaps once the bond is broken."

"Will it really dissolve on its own?"

"I believe so. If the final ritual is not performed, the bonds will not be strengthened and she should be freed from both of you."

"But not our marriage?"

"Marriage bonds you for life, Alex. Nothing can destroy that."

"What if she doesn't want me?"

"You will have to work hard to make her want you again. You two can't be separated. Kurt could divorce Gretchen because he wasn't an Elder-Son. You and Anna were married and bonded by the Elders. Only death destroys that bond." He gave him a sad smile. "It's why she could never get over you. If you had really died, she would have been able to."

There was comfort in Sebastian's words. It gave him hope. "But I don't want her resenting me."

"Maybe you should set her free and trust that she'll come back to you."

"I can't, can I?"

"Technically no, but you can give her freedom to choose you. Have your father lift his restrictions, or override them yourself."

"I can do that?"

"You shouldn't, but yes, you can. With her."

Alex nodded. "'If you love something, set it free...'"

Anna's phone rang that evening and she ignored it. It was Wilhelm. Again. She didn't want to talk to him. What else would he forbid her from doing?

Her phone rang again, this time it was Aaron. "Hey, Aaron." He was out with Cameron.

“Anna, Wilhelm’s trying to get ahold of you.”

“I don’t want to talk to him.”

“He says he needs to talk to you.”

“Is he ordering me?” she asked bitterly.

“No. He said he wouldn’t command you, but asked you to please call him.”

He wouldn’t command her? “Really?”

“Yes. Please call him, Anna. He sounds concerned.”

Anna sighed. “All right.” Perversely, she was more inclined to call him knowing he hadn’t commanded it.

She stared at her phone for a long minute before tapping on Wilhelm’s picture on the screen.

“Hello, *Liebling*,” Wilhelm answered in a gentle voice. “Thank you for calling me.”

He didn’t sound angry. Was it a trick? “Hi, Wilhelm,” she said timidly.

There was a pause before he spoke. “Anna, I know I have been...distant and hard on you these last few months. I am very sorry for that. Now that you know that Alex is back, I do not have to hide anything from you anymore. The last few months have been very, very busy and I am so sorry I pushed you aside.”

Anna didn’t respond. She didn’t know what Alex’s return had to do with his pushing her aside. He had hidden Alex’s return from her too, and it hurt.

“Anna, I am lifting any commands I have given you since you arrived.”

She blinked in shock. “What?”

“When you arrived, you were told you were free, and then I began to remove your freedoms without telling you why. That was unfair of me. Obviously, you are no longer engaged to Kurt, but I....” He hesitated. “I remove the ban on you being with Hugo as well.”

Anna was stunned. Alex had returned...her husband had returned, and Wilhelm was telling her it was okay for her to be with Hugo?

“Alex will respect your wishes about whether or not people learn that he is your husband. He will not demand you return to him.”

Anna didn’t know what to say.

“Anna, I only ask that you at least give him a chance to win you back. That is not a command.”

“He’s leaving again,” she whispered.

“For jobs given to him by myself, Tom and Vlad. There is no trap, they are simple jobs and, if you want, he can remain in contact with you while he is gone. Aside from a few of us, no one knows he is alive.”

“Anyone who sees him will know he’s related to Kurt.”

“If you want him to remain hidden, he will. Though it will be difficult for him to take you out if he does.”

“Take me out?”

“How else do you court a woman?”

“Oh.”

“Is it all right if he asks you out on a date?”

“I...” Alex wanted to ask her out? He wouldn’t demand her return? He would even hide that they were married if she wanted him to. She could go out with Hugo, too. “Y-yes, I suppose so.”

“*Gut.*”

“What if I decide I don’t want to be with him?”

Wilhelm didn’t answer right away and Anna grew nervous in the silence. “Then I will permit a divorce,” he said softly.

Anna inhaled deeply. He really meant what he was saying. She really was free. Free to choose whether or not she wanted to be with Alex. Tears came to her eyes at the thought of not being with him, but she didn’t want to think about that now. “Thank you, Wilhelm,” she whispered. *Freedom.*

“I love you, *Liebling*. I want you to be happy.”

Anna’s jaw trembled. “I love you, too, Wilhelm.”

Anna stared at the engagement ring she held in her hand. The one that Kurt had given her. She no longer had to wear it. She was no longer engaged. Yes, she was married, but only technically. If she didn’t want to stay with Alex, she didn’t have to. The thought was both heart-freeing and sad.

Now what did she do?

Chapter Thirty-Two

Alex smoothed his blue dress shirt and khaki dress slacks nervously as he walked into the theater Monday morning. Today he was going to watch the City Ballet's rehearsals again, but not in the dark balcony. No, today he was sitting in the orchestra section with Vincent. He would be seen.

He heard Seth chuckle behind him. "Nervous?" his friend murmured.

"Do you blame me?" Alex asked. "You would be too...." He had told Aaron he was coming, but he still hadn't talked to Anna. Wilhelm had called him and told him that Anna had taken his call and that she'd seemed to have softened.

Alex sensed Anna as he walked down the aisle, but didn't see her at first. His eyes searched the dancers on the stage and he finally spotted her talking to the tall, dark-skinned man he knew was Hugo. She gave Hugo an adoring smile and Alex felt like he'd been punched in the stomach. Maybe watching rehearsal today wasn't such a good idea. But he was here, and he couldn't leave. In fact, he planned on being there a lot. She would get used to him being alive one way or another, though he would maintain his distance.

As Alex, Seth, Greg and Tony made their way down the aisle towards the stage, he knew when he became visible to those on stage as whispers erupted from all corners. He could see the women looking at him and giggling, and he sighed. He had to maintain his distance from women, or Anna would never trust him. But at the same time, he wasn't supposed to know Anna. What had he gotten himself into?

Vincent noticed the whispers and grinned as he turned to greet Alex. "I should have realized the whispers could only be about you." Vincent didn't know exactly who he was, except that he had some sort of familial relationship with Kurt. Alex had kept the information from him to protect him. Vincent didn't know that Alex knew Anna.

Alex chuckled. "Sorry."

“Don’t be. They dance exceptionally well when you are here. Do you mind if I introduce you? If I don’t, they won’t pay attention to anything this morning.”

Alex nodded, glancing quickly at where Anna was standing, still talking to Hugo. She apparently hadn’t noticed the whispers. Hugo reached out to caress her cheek and Alex growled.

“Alex...,” Seth murmured.

Alex took a deep breath. “I know,” he muttered.

Vincent led them up onto the stage, clapping his hands to get the dancers’ attention. Anna turned to look at Vincent and her eyes widened as she made eye contact with Alex. His heart pounded as he gazed into her beautiful green eyes for just a moment before dragging them away. Was this really such a good idea? Could he keep himself from walking over to her and kissing her until she couldn’t stand straight?

Anna debated all night whether or not she should tell Hugo what was going on. She’d almost called him after she finished her call with Wilhelm, but didn’t. The knowledge that she was allowed to be with him thrilled her, but should she really just go jump back into bed with him, not knowing how she felt about Alex?

She woke Monday morning, determined to speak to Hugo. She walked out on stage and found him at the side of the stage, talking with Vincent. She could go to him. She could go to him and kiss him and go out with him and anything else she wanted. Her heart both swelled and ached as she looked at him from the shadows of the wings. Maybe she could finally admit that she loved him. Maybe.

Did she love Alex? Alex was just such a part of her...could she *not* love him? But did she *have* to love him? Did she *want* to love him? She honestly didn’t know.

Taking a deep breath, Anna walked out on stage as casually as she could. She and Hugo had barely spoken since the night they’d made love, and only when they had to. It hurt to gaze into his loving eyes.

Hugo glanced up as she walked towards him and raised his brows. Her feelings must have been showing on her face. She gave him a small smile and dropped her bag on the ground.

“Katrina?” Hugo’s large body blocked out the stage lights behind him.
“Are you okay?”

“Why do you ask?” she asked softly.

“You look...troubled. Did something happen over the weekend?”

She gazed up into his topaz eyes, trying to contain her emotions. “I...”
She was so torn, so conflicted.

“Kittycat...,” he murmured. “What’s wrong?”

“Wilhelm lifted his ban on us being together,” she blurted out quickly.

Hugo blinked several times, looking at her as if he wasn’t quite sure he’d heard correctly.

She held up her empty left hand. “I’m not engaged anymore,” she added softly. *Just married*. But only if she wanted to be, she reminded herself.

His eyes widened. “You mean...we can...”

She gave him a shy smile and nodded, pushing thoughts of Alex out of her mind. She didn’t want to be thinking about Alex right now. Who knew the next time she would even see him?

“Why are you not engaged anymore?” he asked softly.

“Wilhelm decided not to force me into something I didn’t want to do.”
That was true.

“I’m glad he changed his mind.”

Anna heard people beginning to whisper around them, and hoped she and Hugo weren’t being too obvious. She continued to gaze up at Hugo. Oh, how wonderful to be able to look at him without feeling like she was disobeying Wilhelm.

He reached out and caressed her cheek. “Have dinner with me tonight,” he said in a quiet voice.

She leaned into his caress and nodded. “Okay.”

His gaze intensified and she thought he might lean down and kiss her, but Vincent clapped his hands and the moment was broken. She glanced over to see Vincent walking onto the stage with several men behind him. Tall men. Men that...

“Oh, no!” she exclaimed softly, eyes widening as she stared into Alex’s cobalt-blue eyes.

He’d shaved off his beard and cut his hair, making him look like the handsome man she’d fallen in love with so many years ago. He was not as broad as he’d been, but was obviously still very muscular, as she’d felt on

Saturday night. She'd barely looked at him on Saturday, but now she could see that he'd grown older, as she certainly had as well. Her heart pounded as she stared at him, barely believing that he was really here.

He stopped and gazed at her for a moment and then turned away from her and said something to Vincent next to him. She stared at him as he followed Vincent to the center of the stage.

Anna looked around and saw the female dancers gazing at him, star struck. Is this why he'd come? So he could get the attention of the women since she was avoiding him?

Aaron walked on stage at that moment and stopped short when he saw Alex. Alex saw him and shook his head slightly, making Anna wonder what that was all about.

"Everyone!" Vincent called.

The whispers stopped, and everyone was free to gape at her husband as if he were a piece of meat. A very handsome piece of meat. Anna was having a hard time keeping her heartbeat at a normal level.

Alex smiled and she, along with every other woman on stage, melted. Hugo stiffened beside her and Anna closed her eyes. This was not good. Not good at all.

"Everyone," Vincent repeated. "I'd like to introduce you to Alex Kunze. A new and," Vincent smiled at Alex. "...very generous donor. I believe you all gave him the name Euroman?"

The stage instantly became filled with a hundred people whispering and giggling to each other. Alex looked amused, and smiled politely, but didn't seem to give flirtatious smiles to any of the women. He simply nodded his head in greeting.

Stef walked over to Anna and grabbed her hand. "Omigosh! He is so hot!" She giggled and then glanced at Anna. "Doesn't he look like Kurt a little?"

Anna shrugged and glanced up to see Hugo pressing his lips together.

"So, he will be watching rehearsal today and spending time around the theater. Please be polite," Vincent continued in a slow voice. "And let's begin our warm-up."

Hugo turned on his heel and walked off the stage. Anna followed him.

"Hugo? Hugo, what's wrong?"

He stopped in the wings and turned around, hurt in his eyes. "I never thought you so shallow, Katrina," he said in a harsh whisper.

“What?” What was he talking about?

“I saw how you reacted to...him...when he walked up. I thought you were different than the other women.”

It took Anna a moment to understand why he was so upset. She’d tried to mask her reaction to Alex’s appearance, but had apparently failed to do so. And now she’d hurt Hugo. Before she realized it, Hugo had spun around and walked away. “Hugo!” she called, running after him into the dressing room area. “Hugo, wait. Please?”

He stopped, hands on his hips, but didn’t turn around. “That hurt, Katrina.”

Anna put her hand on his arm and walked around in front of him. “Hugo, please...I can explain...” But did she want to? No, but Hugo deserved the truth. “Hugo...I—” She took a deep breath. “That is Alex. *My* Alex. The Alex whom I was told was killed.”

Hugo frowned and stared at her. “You expect me to believe that’s your dead husband out there? Then why the hell didn’t you tell me?”

“I just found out on Saturday. Wilhelm called yesterday, telling me that I was free to do as I wanted.” She told him about “Mr. J.” and how she discovered it was really Alex, and her conversations with Aaron and Wilhelm. By the time she was done, she was in tears. “I don’t know what to do, Hugo. I love you. I want to be with you. But...Alex.... I don’t know what to do about him.” She looked up into his eyes. “Please believe me.”

He was still frowning, but let out a sigh. “I don’t think anyone could make up a story like that.” He closed his eyes and then pulled her to him, stroking her hair. “I don’t want to keep you from him, Kittycat.”

“I don’t know what I want, Hugo. I’m so confused.”

“I don’t feel right, going out with another man’s wife.”

“But I don’t have to be...that, if I don’t want to be.” She looked up at him with sad eyes and caressed his cheek.

“You said you loved me?” he asked in a soft voice.

Anna inhaled sharply. Had she really said it out loud? “I do,” she whispered.

He gazed down at her for a long moment before bending his head and gently kissing her. “I love you, too.”

Vincent introduced Alex to several of the principal dancers and then went to sit in the audience. He and Aaron weren't going to hide that they knew each other, but were trying to keep it low key. The less the other dancers knew about how much he knew Anna, the better she would take his presence...he hoped.

Shortly after Vincent had introduced Alex to the Company, Anna had disappeared. Was she upset that he'd come? Well...that was just too bad. He'd made the donation so he could have access to the company and was going to take advantage of the situation. Especially sitting with her at the Gala on Thursday night. Big donation equaled a seat at the first table with Tom and the Mayor.

The women had treated him as they normally treated him, and he tried to keep his annoyance hidden. He used to savor the attention; he no longer did. He just wanted one woman...the one woman he couldn't see right now. Hugo was gone too. *Fuck*. He didn't like the idea of her wandering off with her ex, but...what could he do? Commanding her to be with him would be counterproductive. He'd just have to convince her that she wanted to be with him. Somehow.

The two missing dancers showed up on stage a few minutes later. Alex growled when he saw Anna's lips were slightly swollen. What the hell was she doing, kissing that man when she was supposed to be warming up?

Chapter Thirty-Three

Alex found himself mesmerized by Anna's movements. Being this close to her, he could watch her individual muscles flex and relax as she moved her body. Her skin was so smooth and he wanted to rush up on stage and grab her, but he kept in control of himself...mostly. He didn't like the way she gazed into Hugo's eyes as they danced, but had to admit that they danced exceedingly well together.

Finally at lunch break, he stood. He wondered if it would be imprudent to go out to lunch with some of the dancers. Should a donor do that? He'd heard someone say once that if it weren't for the dancers who slept with rich men, there would be no money for the productions.

Aaron walked up to him a few minutes later and grinned at him. "You wanna come to lunch with us?"

"Is that okay?"

"You're my friend. We did it when we were in San Francisco."

"But this isn't San Francisco."

"True. Do you know how difficult it is to understand you?" Aaron laughed.

Alex rolled his eyes. "I've hardly spoken English the last four and a half years. I'm working on it."

"So you gonna come? Anna always comes with us."

"Oh." Alex thought for a moment. "All right then."

"Hey, Katrina. You coming?" Aaron called to Anna from the edge of the stage as she was untying her shoes.

Anna glanced at Hugo. "You want to come to lunch?" she asked with a shy smile.

He smiled back and her heart fluttered. "Love to." He held out his hand and helped her to her feet, not taking his eyes off hers.

“Katrina?” Aaron asked in an irritated voice.

“Yeah, we’re coming,” she called, frowning at Aaron’s tone. She dropped her shoes in her bag and slipped on her sandals. “Ready?”

Hugo nodded and they walked to the edge of the stage where Aaron was waiting for them, talking with...Alex? She stopped short, Hugo running into her, as she stared at Alex.

He gave her a brilliant smile. “Hello, Katrina.”

Anna pressed her lips together and Hugo stiffened slightly, then moved around her and jumped down to the audience level. He extended his hand in greeting to Alex. “Hello, I’m Hugo Sintzenich. You’re Alex, correct?”

Alex gave him a stiff smile and took his hand. “Yes, Alex Kunze.” He glanced up at Anna, who was still on the stage. “I’ve enjoyed watching you work these last few weeks. You are truly a gifted choreographer.”

“*Danke.*” Hugo said something in German that she couldn’t understand.

Alex looked surprised and glanced at Anna again. “You speak German?”

Hugo smiled. “Didn’t your father or brother tell you?”

Alex began to shake his head and then stared. “You know who I am?”

“Katrina told me.”

“Ah.” Alex looked between Anna and Hugo, confusion in his eyes. “I see.”

“Kat, where’re we going...?” Stef walked up and trailed off as she seemed to sense the tension in the group of people. She glanced around at the tense faces. “We doing lunch?”

“Yeah,” Aaron said. “C’m on.” He dragged Alex by the elbow and Hugo followed after them, speaking in German with a serious look on his face while Alex listened intently.

Anna crossed her arms and huffed. Was Hugo trying to make friends with Alex?

“Kat, what’s wrong? Do you know Euroman?”

Anna sighed and glanced at her friend. “Yes. He’s my husband.”

“What!” Stef exclaimed loudly and then clapped her hands over her mouth. “What? Why didn’t you tell me?” She stared. “When did you get married?”

“I...no, my husband that I thought was dead. I...I didn’t know until Saturday night....” She began to tell Stef about her trysts with Mr. J. when

Aaron turned around and looked at her.

“You coming?” he asked.

Anna saw the pleading look in Alex’s eyes and bit her lip and nodded. She and Stef both jumped down off the stage and hurried after the men.

They stayed well behind them and Anna finished telling her story to Stef. “I didn’t think anyone could be hotter than Kurt, but man....” Anna saw Stef drag her eyes all over Alex’s backside. “Damn, girl.”

Anna frowned. She didn’t like her friend ogling Alex. But she had a point. ‘Course, all three men ahead of them were worth looking at, not to mention the three men, Seth, Tony and Greg, walking behind the whole group. She suddenly realized she hadn’t greeted them, nor thanked Seth for saving her on Saturday night. She stopped and turned around, giving them timid smiles. “Hi,” she said softly, looking between the three of them. They, too, had aged in the last four and a half years. Tony and Greg both had a bit of grey at the temples, but were as handsome as they’d been when they’d left her that morning all those years ago....

“Hey, Anna,” Seth said, walking up and giving her a bear hug. Tony and Greg did the same thing and Anna found herself blinking back tears. Her past was surrounding her. These guys watched out for her and Alex. They suffered years of imprisonment because of her.

Suddenly, Anna wasn’t hungry. She glanced at Stef. “I’m gonna go back to the theater. I’m not hungry.” She squeezed her way between Tony and Seth and ran back to the theater. She needed to be alone.

Alex found himself reluctantly liking Hugo. He was a good, honorable man and cared about Anna deeply. He half suspected he was in love with her. It would have been so much easier to hate the man he was competing with for Anna’s heart, but he couldn’t.

“I want Katrina to be happy,” Hugo said in German as they walked out of the theater. “I don’t know everything that she’s gone through, but I know enough to want her to be happy, even if it’s not with me.”

Alex glanced at Aaron. “We can speak in English. I’ve known Aaron longer than I’ve known Anna, er Katrina.”

Hugo gave Aaron an apologetic look and Aaron grinned. “It’s all good,” Aaron said.

Hugo looked back at Alex. "I don't want to stand in your way. You are her husband and...." He grinned. "...from a very powerful family that I don't want to mess with."

Alex chuckled. "I appreciate your understanding, Hugo. I...." Alex glanced back at Anna, who was speaking softly and intently with her friend. "I want her to be happy, too. I don't want to force her into anything and resent me." He sighed. "But I love her. I've spent the last four and a half years longing for her. I will do whatever I can to win her back."

Hugo nodded, understanding in his eyes. "As much as it kills me to say this, I will back off and let you and her get to know each other again." He was quiet for a moment and then chuckled. "I hope you'll let me continue to dance with her, though. It would be difficult to find a new partner two days before the performance."

"That's not my decision. That's hers." Alex twisted his wedding band on his hand. Anna had chosen well in Hugo. "If she decides against me, I'm glad to know that you are sincere in how you feel about her."

"I had asked her out to dinner for tonight before we knew you were coming. I'll talk to her...." Hugo looked behind them. "Where'd she go?"

Alex whipped around and saw Stefanie jogging towards them. "Where's Katrina?" he asked, a little harsher than he meant.

Stefanie's eyes widened.

"I'm sorry," he said, with a soft smile. "I worry about her."

"She said she wasn't hungry and went back to the theater," she answered, narrowing her eyes.

"Stef is Katrina's defender," Aaron said, walking over and putting his arm around her. "Stef, Alex is as protective of Katrina as you are. Maybe more."

Alex smiled, glad to learn that Anna had surrounded herself with good people who cared deeply about her. Maybe if he could win them over, Anna would be more receptive to his advances.

"Katrina," Hugo sighed as they talked after rehearsal. "I don't want to get in the way of you and Alex. I think you need to give him a chance...give yourself a chance to get to know him again."

Anna stared in disbelief at Hugo. He'd just told her he didn't think they should go out to dinner tonight and now he was telling her that she

should give Alex a chance?

Anna had been looking forward to having dinner with Hugo. After all, she was free to do as she liked now. And, when she didn't remember Alex was there, or look at him, she really wanted to spend time with Hugo. The problem was that Alex seemed to always be somewhere she could see him and it tortured her heart.

She saw the other female dancers come up with excuses to go over to him and flirt, but he never flirted back. He was polite and friendly, but nothing beyond that. There was an element of relief in seeing that.

Alex stood at the edge of the stage, talking with Aaron and Vincent. Seth, Tony and Greg were all surrounded by female dancers and appearing to enjoy it very much. She could imagine they hadn't gotten out much since they'd arrived.

"Katrina?" Hugo touched her shoulder. "Are you upset?"

Anna turned her gaze back onto Hugo's kind, handsome face.

"Hugo...I...I want to go out with you."

"And I, you, Kittycat." He stepped closer. "But you need to figure things out with Alex first. If you decide you don't want to be with him, I will welcome you back with open arms. But you need to give yourself a chance to find out." He inhaled deeply. "He loves you, Katrina. It's written all over his face when he watches you dance. And he is your husband, like it or not. He should have the first chance with you."

Anna grimaced at the reminder that Alex was still her husband, though she wasn't exactly sure why. She nodded slowly. Hugo was right. If nothing else, it wasn't fair to Hugo to be uncertain of how she felt about Alex.

Hugo leaned down and kissed her cheek. "I'll see you tomorrow." He straightened and walked away.

Anna stared at the pointe shoe in her hand. She felt lonely again, but at the same time, felt like she wanted to be alone. She dropped the shoe in her bag, picked it up and walked into the wings to head home.

Footsteps sounded behind her and she turned to see Alex jogging in her direction. "An—er, Katrina." He gave her a sheepish smile. "I don't know if I should call you Anna or Katrina."

Anna stared at him for a moment. "Whichever you'd like to call me, I guess."

"You've always been *mein Schatzi*," he said in a low voice, filled with emotion.

Tears sprang to her eyes. "Alex...." She shook her head. Why were her emotions so raw?

"Please, just give me a chance," he whispered, stepping close. "I know that I wounded you terribly by hiding from you." He cradled her cheek. "But I couldn't bear to tell you I had to leave again. I didn't want to put you through that again. I knew it would be incredibly difficult for you if I did." He stepped closer and she tipped her head up to gaze into his eyes, brimming with tears. "I was going to tell you as soon as I came back from this next job. Vati is fairly certain that...I will be able to retire once the others find out what happened."

Anna closed her eyes. She could hardly stand to look at his eyes, they were so filled with emotion. "I'm afraid, Alex. I've been hurt so badly...."

"I know, *Schatzi*," he murmured. She could feel his breath on her face and knew his face was just inches from hers. His arm slipped around her waist and he pulled her close. "I will do everything in my power to make sure you're not hurt again."

Fear bubbled up inside her and she pushed him away. "No...no, Alex. I can't." She clutched her chest and ran away from him as fast as she could.

Alex stared through his tears as his beloved wife ran away from him. He took a deep breath, chest expanding as he sucked air into his lungs. Maybe the cool air would soothe the burning pain in his heart.

He'd pushed her. Pushed her too fast. He hadn't meant to, but he did. The fear he'd sensed from her as she ran away was heartbreaking. Once again, she was afraid of him.

"She's not afraid of you, Alex."

Alex looked up to see Sebastian walking towards him from the backstage area. "What are you doing here?" he asked in a hoarse voice.

"Wanted to see how you two interacted today."

"Hardly at all," Alex muttered, running his hand through his hair. "I tried to kiss her and pushed her too fast. I felt her fear."

"Fear of being hurt, Alex, not of you. Her heart is battered. The very fact that she's not a cold-hearted bitch is attributable only to her heritage."

"Why are the other ones like her so...cold then?"

"They're not cold, they're just above emotions." Sebastian stopped in front of him. "She was born of love between her parents. She was raised, at

least her first few years, in a home of love. Even Jack and Devin loved on her when she was younger. That is why she's able to feel things other women like her could only dream of. That's what makes her so powerful. That's what makes her so vulnerable."

Alex felt his rage oozing through his veins like molten lava. A slow-burning hatred and abhorrence to the abomination that was Devin Andersen. No pain, no punishment would ever make up for what that man did to Anna. But he would pay. Alex would personally oversee it. Death was too kind for someone like him.

"Alex, calm down," Sebastian said softly, putting his hand on Alex's shoulder. "You will have your opportunity to deal with Devin."

Alex's eyes were hard as steel. "And I will savor every moment."

Chapter Thirty-Four

“Hey, Anna you want to come out to dinner with us?” Aaron asked, standing in her bedroom doorway.

Anna sighed, assuming the “us” included Alex. She didn’t want to see Alex. He made her feel things she was afraid to feel. Every relationship she’d ever been in ended in heartbreak. Why would she want to go through that again? Yes, she’d been about ready to try and start things with Hugo, but...Hugo was different. He had nothing to do with the Brotherhood and Devin didn’t know he existed.

She sat on her bed and frowned at Aaron. “Not really.”

“He’ll leave you alone, if that’s what you’re afraid of.”

Anna’s stomach growled and she clutched her stomach with her arms.

“We’re going to Rinaldi’s,” he said in a sing-song voice.

Anna huffed. Leave it to Aaron to pick her favorite restaurant.

“You have to come, there’s too many guys, and I can’t handle them on my own.”

At that, Anna laughed and rolled her eyes. “Okay, fine. But only for you. And because of where we’re going.”

Anna dressed quickly in a dark green sheath dress. After she fixed her hair and makeup, she went out to the living room and was relieved to find that only Cameron was there, standing in the kitchen with Aaron.

Cameron’s blue eyes were sparkling as he walked over to her. “I can’t believe I get to meet Mr. J. tonight!” he shrieked, and Anna couldn’t keep herself from giggling at his enthusiasm.

Aaron rolled his eyes. “If you start flirting, I’ll be jealous,” he muttered.

Cameron grinned and kissed Aaron full on the mouth. “Only as I would flirt with any celebrity.”

“Not encouraging.” He kissed Cameron back as though trying to brand him, and Anna watched their easy relationship with frank envy.

They took a taxi to the small Italian restaurant across town. When they walked in they were led to a large table in the back where Stef, Jamie, and several other dancers including Hugo, were sitting with Alex and his men.

Anna was not happy to see Jasmine there, sitting next to and blatantly flirting with Alex. Jasmine had been behaving herself lately and had even apologized to Anna for the Devin incident. Anna had a feeling it had more to do with fear of losing her position with the company than any remorse on her part, but the other dancers had slowly been allowing her back into the social circle.

Anna sat between Stef and Aaron after greeting everyone. Alex gave her an affectionate smile that made her heart flutter, but she quickly looked away.

Aaron introduced Cameron to Alex, and Cameron greeted him wide-eyed and breathless, to which Aaron looked a little grumpy. Alex greeted Cameron with an amused but genuine smile. It would be a strange event, meeting your best friend's boyfriend.

"I can't believe Jasmine!" Stef whispered behind the menu.

Anna looked over at Alex who was smiling politely and nodding, but there was no hint of flirting in his face. "She doesn't know who he is."

"She flirts with anything with a cock. Aaron, did you warn Alex about her?"

Aaron shook his head. "No, but Alex is a smart guy."

"Does he know what she did with Kurt?" Stef asked Anna.

Anna shrugged. "I don't know. I've barely spoken to him."

"Why?" Stef looked shocked.

"It's...uncomfortable."

"It's uncomfortable looking into those gorgeous eyes and beautiful face?" Stef asked with a grin.

Anna smiled, knowing Stef didn't mean anything by her comment.

"Well, kinda. I'm not used to him being alive. It's something I never dared to hope would happen and I'm not sure what to do with it."

"Take him home and jump his bones. That's what I'd do."

"It's complicated," she said softly. Alex was not only her husband, he was also her Master. He could make her do anything he wanted.

Anna watched him throughout dinner as he interacted with her friends. He was polite and friendly with the women, but didn't flirt back when they flirted. To the guys, he was more relaxed, telling jokes and laughing a great

deal. She found herself gazing at him as he did laugh, noticing the crinkles at the corners of his eyes, wondering when they'd appeared. His lips were as perfect as ever, and she remembered the feel of them against her own mouth and body. His hands were large and powerful as he waved them in the air while he talked, and she remembered how those hands had made her feel.

Even after being imprisoned for all that time, he was still an easy-going, charming man who knew how to interact with people in such an admirably easy way, it awed her. He listened to each person carefully, asking questions and clearly making them feel as if he sincerely cared about what they were saying.

Alex would glance at Anna frequently, giving her gentle smiles and making her heart jump in her chest. He asked her questions along with the other dancers, but didn't single her out. Anna wasn't sure how she felt about that. She had a feeling he was trying to be unobtrusive, but part of her was indignant that he treated her like all the other dancers.

"That's a pretty ring," Jasmine said as the dinner plates were being cleared. She grabbed his right hand and stroked his ring finger. Anna narrowed her eyes.

"*Danke*. It's my...wedding ring."

"Wedding ring?" Jasmine exclaimed and then gave a strained smile. "Your wife is a lucky woman. Where is she?"

"We are..." Alex glanced at Anna. "We have been separated for a long time and are trying to see where our relationship is at the moment," he said softly, taking his hand away from Jasmine and twisting the ring on his finger. "I am hoping we can work things out."

"Why did she leave you?"

"*Nein*, it is I who left her." He blinked several times. "I...made a mistake in leaving. I should not have left and have regretted it every day since."

Anna stared at him, heart aching. He thought he made a mistake in leaving?

"She doesn't want you back? Is she crazy?"

He looked at his ring. "She's been through a lot and is a different person than she was when we were together." He paused. "She may have decided she's better off without me." The pain in his eyes stabbed directly into Anna's heart.

“Do you still love her?” Stef asked.

Anna elbowed her in ribs.

“*Ja*, I do,” he said, voice cracking. “More than anything in the world.”

The table grew quiet. Anna stared at her hands as she twisted them in her lap. If Aaron or even Stef had brought the original subject up, she would have thought it planned. But Jasmine wouldn’t do something like that. She was probably just wanting to know how available he was.

Anna closed her eyes and concentrated. It had been a very long time since she’d read a man. She hadn’t needed to when she was under Devin’s control and before that, she’d lost her ability when he’d drained her every night. But her long separation from Devin had allowed her powers to return to almost normal levels again, and it didn’t take but a few seconds before she could feel Alex.

The force of emotion that erupted into her heart and mind from Alex shook her to the core. She exhaled sharply, feeling as if her heart would explode. How could he possibly still feel like that about her, after all these years? She felt his fierce determination to avenge her; he was taking out Devin’s supporters, not only to hurt Devin, but to take revenge on what they had done to her. His remorse about having to leave in a few weeks was keen, but knowing he was doing it for her made him determined to do it.

She stopped reading him and looked up to see him watching her. Did he know what she had just done? Her eyes were wide as she tried to understand what she was feeling about him. She was scared, but knew how he truly felt about her. It overwhelmed her. How could he still love her like that?

She shook her head, not able to look away from him. She wanted to run: run away and run into his arms at the same time. She twisted her fingers together, not knowing what to do. If he came to her, she didn’t think she would resist....

Alex watched the conflicting emotions flit across Anna’s face. He saw her reading him and felt overjoyed that she was opening herself up to him. Now she would know his feelings, that his desires were for her, and her only. He wanted to run over, pull her into his arms and kiss her senseless, but held himself back.

He'd been very careful how he interacted with her throughout the dinner. The last thing she needed was him trying to force himself on her like he had that afternoon. No, he would continue to give her space.

The waiter approached, asking if anyone wanted dessert and the tension around the table was somewhat broken.

"If you want some company while you're waiting for your wife to come around..." Jasmine said in a quiet voice that no one but him could hear.

Alex looked at her, not quite sure he'd heard her correctly. She gave him a seductive smile and he bit back a retort. She slid her hand onto his thigh under the table and he frowned and removed her hand. The touch of a woman was something he'd severely missed the last few years, but he had no intention of jeopardizing his relationship with Anna for a fling. Especially with one of her fellow dancers.

Jasmine was a pretty woman, with smooth olive skin and long dark hair. Her dark eyes would be more alluring if they didn't hold a hint of desperate seduction. They were in sharp contrast to Anna's warm, sincerely bright eyes.

"Thank you, Jasmine, but I am content to wait."

She tilted her head and looked at him closely. "Do you know Katrina's fiancé, Kurt?"

Alex cocked his brow. Did she? And if she did, Kurt had a lot of explaining to do. "Why do you ask?"

She smiled. "You kinda look like him."

"Is that a good thing?" He wasn't sure if it was wise to admit Kurt was his brother.

"It's certainly not a bad thing."

"Do you know him?"

Jasmine glanced towards where Anna was sitting talking to Stefanie and nodded. "Katrina doesn't treat him very well, so he visits me when he comes out."

Alex clenched his jaw and took a breath to control his temper. Oh, he and Kurt would have words tomorrow.

"Why do you say she doesn't treat him well?"

Jasmine rolled her eyes. "She's not even wearing her engagement ring today. Maybe she thinks you're better than Kurt. You might want to be

careful around her. She, like, lures men in and then ignores them. Kurt doesn't even bother to come visit her anymore."

Kurt didn't visit her because every time he did, she ended up getting hurt and Alex had told him to stop. Alex thought it was better if she thought he was ignoring her than being mean.

"She's cheating on him, too," Jasmine said in a conspiratorial whisper. "I've heard her talking about Kurt setting up elaborate evenings out, but when I called Kurt, he said he didn't know anything about them. I don't know who's doing it, but it's not Kurt."

"How do you know it's not Kurt who's treating Katrina poorly?"

Jasmine huffed. "I know Kurt loves her, but she's hurt him really bad."

Alex's eyes narrowed. "And you open your bed for him, when he's in love with a fellow dancer? Don't you think it would maybe be nicer to him if you encouraged him to work on the relationship, rather than cheating?"

"He said he has to marry her. He *has* to. I just...comfort him."

"So if you're interested in Kurt, then why are you coming on to me?"

She smiled and shrugged. "He's not here very often."

Alex was disgusted, but was determined to remain polite. He had a feeling that Jasmine wasn't a friend of Anna's, but they still danced together. "Thank you for your offer, Jasmine, but I'm content to wait and work things out with my wife."

Jasmine put her hand on his again. "Well, if you change your mind...." She gave him a flirtatious smile. "Let me know."

Alex heard a whimper and then a crash and turned to see Anna walking away from the table.

"Fuck!" Alex muttered, pushing his chair back and going after her.

Aaron had watched the interaction between Alex and Jasmine with narrowed eyes. Did Alex know what Kurt had done with that woman? Anna wasn't paying any attention and didn't see Jasmine's arm move in such a way that Aaron was pretty sure she was stroking Alex's leg. Alex removed it quickly and shook his head and Aaron was glad, otherwise he would have gone over and punched Alex in the face.

But when he kept talking to her, it began to bug him. Alex was a smart guy, but Jasmine was manipulative, and he'd been out of the game for a long time. Anna noticed them talking after a while and when Jasmine

grabbed Alex's hand, she gave a soft, strangled cry and pushed away from the table so hard her chair fell backwards.

Aaron had watched the whole interaction, and Alex had not flirted, but Anna didn't know that. All she saw was Jasmine touching him. Jasmine was a sore spot in her new life, and seeing her touch Alex was not a good thing.

Alex cursed and went after her, leaving a bewildered Jasmine staring after him.

She caught Aaron's eye and raised her brows. "She's manipulated him already?"

"You're such a fucking bitch, Jasmine," he growled, and turned to see Alex catching up with Anna halfway to the front door and grabbing her around the waist from behind. He pulled her hard against him and spoke into her ear.

Anna shook her head and Aaron could see tears streaming down her face. She struggled to get away, though, Aaron was pleased to see, not as hard as she could.

"I thought he was going to give her space," Cameron said, watching the couple.

"He won't let her go, thinking that he's interested in Jasmine. She doesn't need to be worrying about that."

The incident had gained the attention of the others at the table. Those that knew their relationship had slight smiles on their faces. Those that didn't were as bewildered as Jasmine.

"Anna, what I said at the table is true. I love you. More than anything else in the world. I have no desire for anyone except you."

Alex's hot breath tickled Anna's ear as she tried half-heartedly to get away from him. Being held against him felt good...so good...and so right.

"You were holding her hand," she whimpered.

"She was trying to convince me to sleep with her. I said no, several times." He loosened his grip slightly and he turned her around to face him. "Kurt hurt you with her, didn't he?"

Anna gazed up into his concerned eyes and nodded slowly.

Alex frowned. "I didn't know until she started talking, otherwise I would have avoided her. And I will be having words with my brother about it tomorrow."

“Kurt’s coming tomorrow?” she asked between sniffs.

He nodded. “And Vati. They’re traveling back from Chicago.”

“Oh.” She stared at Alex’s broad chest beneath his blue dress shirt. It was a similar blue to the one he wore the night after the bonding ceremony. The one that made his eyes almost glow.

“Anna, *Schatzi*,” he said quietly, cupping her chin and lifting her face to his. “I will back off if you want me to, but....” He smiled softly. “I don’t think you want me to.”

She blinked away the tears, his face coming into focus, and gazed into the eyes of her husband. Her husband whom she thought was long dead. Who was alive. And just as kind and wonderful as he’d been when she’d known him before. “I don’t know you anymore,” she whispered.

“I’m not saying I’m going to take you home and force our relationship to work. Just...give me a chance. Spend time with me. Let me share what happened and you tell me about what you’ve been doing. I know you are a different girl than the one I married, Anna. I’m very proud of the woman you’ve become.” He gave her a heart-melting smile. “I saw you say no to men at the bar. Several times. You’ve become the strong woman I always knew you were, and am proud to know you are my wife. But we can take things as slowly as you need to.”

He cradled her face and wiped away her tears with his thumbs. “I love you, Anna. With everything that I am, I love you. I will make sure Devin pays for everything he did to you. And it will happen very soon.”

She knew he was being truthful, but part of her was still frightened.

“I know you’re scared, *Schatzi*. I promised myself I would give you space, not pressure you, not....” He ran his thumb over her lower lip. “...not kiss you.” His voice was hoarse. “Tell me not to, and I will stop.” She searched his eyes as he began to lower his face to hers. “Tell me to stop, Anna,” he whispered when their lips were a scant centimeter apart.

She leaned forward and pressed her lips to his. She didn’t want him to stop.

Aaron grinned as several dancers gasped when Anna and Alex began kissing. He glanced at Jasmine, who would have been shooting daggers at Anna if looks could kill.

“That fucking liar,” Jasmine snarled.

“Who?” Aaron asked, amused at her anger.

“Alex. He said he was going to wait for his wife, and then he goes running after that cunt?”

“I would watch what you call Katrina, Jasmine,” Hugo said in a dry voice. “*She* is Alex’s wife.”

Jasmine’s eyes widened as she stared at Hugo. “You knew? You were dating another man’s wife?”

“I didn’t know until this morning that he was still alive. She didn’t know until Saturday.”

“And, yes, Jasmine,” Aaron said. “That is Kurt’s older brother. If you know what’s good for you, you will stay away from Kurt. You don’t want Alex angry at you. Trust me.”

Jasmine’s eyes narrowed. “Maybe I should just call Devin,” she said with a wicked grin.

Immediately, Seth, Tony and Greg stood and all walked over to her, menacing looks on their faces.

Seth very casually lowered himself until he was inches from her face. “I’m not one to hurt women, but if you even so much as look up Devin’s number, I will slit your throat.”

Aaron had never seen those three men so aggressive. Seth, a normally very easygoing guy, was truly terrifying, and his voice held no hint of bluff.

Jasmine frowned. “What the hell is so special about her?”

Alex returned at that moment, arm around Anna’s shoulders, and gave his men questioning looks. “What’s going on?”

Alex was concerned about the threatening looks on his men’s faces as they stood around Jasmine.

“She threatened to contact Devin,” Greg answered in German.

Alex took a deep breath, knowing he needed to keep in control of his emotions.

“Seth told her he’d slit her throat,” Tony said with a grin.

Alex smiled at Seth, appreciating his protectiveness. He turned his gaze to Jasmine and she shrank under his glare. *Good*. “I don’t take threats against my wife lightly,” he said to her in a low voice, pulling Anna closer to him. He hated catty women. It was sad, really. Jasmine was a very

talented dancer and a pretty woman. What on earth was his brother thinking?

He kissed Anna's head. "Anna, stay here with Aaron for me, all right? I'll see you in the morning."

She looked up at him. "Where are you going?"

"I'm going to deal with Jasmine." Her eyes widened and he felt her fear again. "Anna, she's threatened you. I won't allow her to do that."

"What did she do?"

"She threatened to call Devin."

Anna gasped and looked at Jasmine, eyes filling with tears. "Why would you do that?" she asked, truly bewildered. Her tone made Alex even more adamant about making sure Jasmine didn't talk to Devin.

Alex tried to guide Anna back to her seat, but she turned and glared at him. "You can't seriously think I'm okay with you going anywhere alone with her."

"I'm not going alone. My men will come."

Her eyes narrowed and she crossed her arms. Alex's brows raised at this new, defiant Anna. It was kinda sexy and he grinned, which made her frown. He stopped smiling, though his heart still pounded with desire for her. That lower lip sticking out like that....

He shook his head slightly and gave her a firm look. "Anna, I don't want you to see what happens."

Her brows arched. "What are you going to do? Sleep with her?"

"What? No, of course not." He glanced over and saw Aaron watching him, an amused look on his face.

"I warned you she was stubborn," he said with a laugh.

"Anna, please trust me...." He trailed off when her brows raised even higher. Okay, that probably wasn't the best choice of words, but she didn't need to see him reprogramming Jasmine's mind. At least, that was his plan, if Sebastian would help. Since he wasn't an Elder yet, he couldn't do a lot of things without Sebastian's help. If Sebastian refused, he would just wait until Vati arrived tomorrow. Vati would take care of it.

He looked around, realizing that they were being watched. After having just kissed Anna, it probably wasn't a good idea to go off with Jasmine, even if he had absolutely no intention of doing anything except removing a threat. He ran his hands through his hair and looked down at Anna, who was looking at him with a defiant expectation in her eyes. He

liked this new Anna, but was careful to keep his face impassive. “All right. Fine. Do you want dessert first?”

Anna stared up at Alex in surprise. He’d given in to her? Well, good. He should have. There was no way in hell she was letting Jasmine near him alone.

“Anna, do you want dessert?”

She had been looking forward to dessert, but had lost her appetite when she’d seen Jasmine touching Alex. “Yes...I guess so.”

Alex grinned at her and then looked to his men and said something in German. Seth leaned down to say something quietly to Jasmine and her eyes widened and he helped her to her feet. When they had gone, Alex took Anna to Jasmine’s place and sat down.

“What was that about?” Lara asked.

Alex’s face turned firm. “She threatened Anna, er Katrina. I won’t stand for that.”

Lara’s eyes widened and then she smiled. “I figured her apology was full of shit.” She shook her head and looked between Anna and Alex. “So, you two are really married?”

Anna glanced up at Alex, who was looking at her carefully. “Is it okay if they know?”

“It’s a little late for that,” she said with a smile, her heart swelling with affection for him. “It’s not...dangerous, is it?”

Alex shook his head. “Sebastian’s reinforced Tom’s protections, and I can protect you.” His eyes grew firm. “I will protect you,” he added in a soft voice and then looked at Lara. “*Ja*, this is my wife.” He put his arm back around Anna’s shoulders. “I went on a business trip and there was an accident. She was told I was dead.”

“But you’ve been here for a few months, though,” Lara asked. “Haven’t you?”

Alex nodded. “And I had my reasons for doing what I did, which I am not at liberty to discuss. But I have spoken to Anna about them.” He gave Anna a tender smile. “We will work through those issues.”

“So, should we start calling you Anna, now?” Lara asked with a smile. Anna shook her head. “At least, I don’t think so.”

Alex shook his head. "Please continue to call her Katrina. I will try and remember too," he added with a smile.

Dessert arrived and the conversation moved to other subjects. Anna glanced at Hugo, who gave her a sad smile. Her heart ached for him, but she couldn't deny the fact that she felt like she was where she was supposed to be. With Alex.

To everyone's surprise, Alex insisted on paying the massive dinner bill. "I am so happy that Anna has good friends around her," he said. "It is the least I can do."

"You gonna throw some parties?" Aaron asked, leaning back in his chair and grinning.

Alex grinned. "Maybe, but not like our old ones." He looked at Anna. "Perhaps a wedding reception? We never got to have ours."

Anna sighed. "That's true." They'd begun planning it before Alex left, but it never happened.

"*Kommen Sie*," Alex said softly, helping Anna to her feet. "Let me show you the home I purchased for us." He caressed her cheek. "I don't expect you to stay with me, but I would love for you to see it."

Anna's heart fluttered at his touch. And his understanding. "I'd like that."

They said their good-byes and headed towards the exit. Alex had promised Aaron he'd not have her out too late, to which Aaron told him that maybe he should.

Anna curled up next to Alex in the back of the town car, resting her head on his chest and sighing. She traced his fingers on his right hand, running her finger over his wedding ring. "You still wear it," she commented, feeling guilty that she'd taken hers off.

"Hugo is a good man, Anna. I understand why you removed yours. But," he took a deep breath. "I hope you will be willing to put it back on someday in the near future." He cupped her chin and brought her face up. "But only when you are ready. I don't want you to feel obligated."

"Your father told me that if I...didn't want to be with you, that he would permit a divorce."

"Ja, I know. I asked him to."

Anna gasped. "You did?"

“*Schatzi*, love forced is not love at all. I spoke to him and told him that you needed to know that you were totally free to choose me. To choose us. You needed to know you could walk away. Then, and only then, would I know that you truly wanted to be with me.”

“But you are still my Master,” Anna said softly.

“*Ja*, Anna. I am. But, unless your life is in danger, I will not command you to do anything. I give you my word.”

Silence filled the car for a few minutes as Anna continued to trace his ring. “Did you...I mean, is there a way for me to be free?”

She heard his heartbeat increase and he took a deep breath. “I believe so,” he said softly. “It’s never been done before, but Sebastian believes it will work.”

“What is it?” She tensed, afraid of what it involved.

“To simply not perform the final ritual. I could perform it, but then you would be permanently bonded as a slave to me. You would be my mindless slave instead of Devin’s. I don’t want that. I want you free.”

“But your father said I would always belong to him.”

Alex sighed. “It’s true, to an extent. Your father gave you to him. But that is a different gift. Devin forced you to be his slave, and I did as well. To prevent him from totally controlling you. Those bonds, we believe, will dissolve once your birthday passes and no final ritual is performed. You were given to Vati as an Elder-Mistress, not as a slave.”

“Can that be undone?”

Alex hesitated. “*Nein*, but Vati and I spoke extensively, and agreed that if you do not want to continue to be an Elder-Mistress, we would not use you as such. Technically, you still would be, but just...unused in that manner.”

“So you just hide me away until after my birthday?”

“*Nein*. I must confront Devin. I must...demonstrate before the Elders that I am more powerful than he so that my decisions are not contested.”

“You’re really going to confront him?”

“I must.”

“He’s so powerful, though.”

“Not as he was when you were with him. And I have the element of surprise in my favor. He believes I am still in St. Petersburg. Neither Vlad nor Peter will tell him different.”

“So...when do you have to confront him?”

"It can be done any time before your birthday, but we have chosen a time." His voice lowered and he became very somber.

"When?" she whispered.

"At Tyler's funeral."

"Tyler?" Anna exclaimed. "But Tyler's not...." She trailed off. "You're going to kill him?"

"He is my last target."

"Oh." Anna shuddered. "When?"

"The first week in November."

"And sometime between now and then, you're going to...take care of Oscar?" she asked in a quiet voice.

"Ja."

"Oh." Anna's mind felt a little numb. To hear him speak of killing people was so...he was so dangerous. It was a little frightening.

"Anna, I know what Oscar did to you. The night Devin killed you."

She inhaled a shaky breath, horrible memories flooding her mind.

"I know what the Sons did to you, that's why they're included on my list."

Anna blinked back tears, emotions threatening to overwhelm her. Alex was the only person who could truly protect her. Could truly avenge her. Could truly confront Devin and win.

"Devin will suffer, *Schatzi*, for what he did to you. I promise you. If Jack were alive, he would be right there next to him." Alex gave a small smile. "But you already avenged yourself on him." He cradled her cheek and kissed her gently. "You are a strong woman Anna. A woman worthy of an Elder."

"I've never felt strong before," she whispered, gazing into his eyes.

"That's because Devin never wanted you to. He beat you down so that you would not know the strength inside you. I admire your strength." He grinned. "I liked that you stood up to me tonight."

Anna's eyes widened. "You did?"

He nodded. "It was very sexy."

Anna let out a giggle and Alex's grin broadened. "My favorite sound." He brought his face close to hers. "I love you, *Schatzi*. I loved you when you were young and scared. I love you still, now that you are older and strong. You are the most beautiful woman in the world. Both inside and out."

His lips caressed hers lightly and Anna slid her hand up his hard chest and around his neck. He traced the outline of her lips with his tongue before slipping between her parted teeth. She let out a soft moan and his kiss deepened. He held her tightly against him and she could feel his desire; it matched her own. When he pulled away, as the car stopped in front of his building, her lips were swollen.

She traced his cheekbones and ran her fingertips over his smooth cheeks with a smile. "I like that you shaved."

"I thought you might," he kissed her gently and then stepped out through the open door, extending his hand to assist her. "*Kom mit mir, mein Liebe.*"

They rode in the elevator up to the top floor. Anna looked at him for a moment in the reflection of the elevator doors and then reached up, wrapping her arms around his neck. "Kiss me again," she whispered.

He grinned and did so. She barely heard the elevator ding and didn't register it had stopped until he picked her up and carried her to a door set in an angled wall. "Is it all right if I carry you in?" he murmured against her lips.

She wrapped her arms tighter around his neck and nodded. She didn't want to be put down, she didn't want to leave his arms. She wanted...she wanted him to make love to her. She looked up into his face as he opened the door and walked into a circular entry hall.

He smiled and moved to put her onto her feet but she shook her head. He raised his brows, questions in his eyes.

She cradled his cheek and leaned up to kiss him. "Make love to me," she whispered.

He stared at her for a moment, studying her eyes, and then nodded. She saw in his eyes that he understood. She needed to be with him. Needed to reestablish their bond. She was his wife, and there was no one in the world who could take his place. She may have loved other men while he was gone, but he had her heart and always would.

Their lovemaking was long and sweet and earth shattering. Alex gazed into her eyes as he joined his body with hers. The sensation of him inside her, filling her, without the barrier of the condom he'd used as Mr. J. brought tears to her eyes.

“You are mine,” he whispered. “I have taken your body as you have given it to me.” He wiped away the tears that slid down her cheeks and smiled gently. “We are husband and wife. Nothing can separate us.”

She wrapped her arms around his neck as he began to move. His piercings rubbed her in just the right way and she moaned loudly. He kissed her deeply and then murmured in German. Her head spun as a powerful orgasm began deep inside her.

Her eyes closed as she felt herself melding with him, as they had on their wedding day. Their souls touched once more, renewing the bond between them, stronger now because Anna was a stronger woman than before. She felt his strength wrap around her like a shield and it was a welcome sensation.

They were one once again.

Chapter Thirty Five

Alex gazed tenderly at his beloved wife, his treasure, sleeping peacefully in his bed. He ran his hand down her exposed arm, marveling at how soft her skin was. He caressed her flushed cheek and smoothed her hair back from her face.

Making love to her had not been expected, but had been oh-so welcome. He felt whole again. For the first time in a long time, he felt like himself. His whole self. They completed each other. It was as simple as that.

She'd fallen asleep over a half hour ago and all he could do was lay there and watch her sleep, his heart full of love and gratefulness that they were together again. He knew she'd felt the bond restored as he had. He smiled, anticipating seeing her wedding ring back in its proper place soon.

A soft knock sounded on the door. "Come," he called softly, hoping he wouldn't wake Anna.

The door opened and Tony peeked his head in. He saw Anna lying there and grinned. Not in lust, but in happiness that she was back where she belonged.

"Are you going to deal with Jasmine?" Tony asked in a quiet voice.

Fuck. He'd forgotten about that woman. He grinned at the idea that she'd heard Anna scream out in passion as she came, and then shivered in blissful memory of the sensation of being inside her body. Oh, he would do that every day for the rest of his life and still not get enough.

"Yes. Is Sebastian here?"

Tony nodded. "He seems pleased."

"He better be." Alex grinned and sat up. "I'll be out in a moment."

Tony nodded and closed the door behind him softly. Alex stood and walked to his closet to get dressed in something other than the wrinkled dress clothes that had been tossed aside earlier. He glanced back at Anna's small form in his large bed and sighed in contentment.

Only a few more weeks and she would be safe from Devin forever.

Alex walked into the family room and saw Jasmine sitting on the couch, staring blankly at the TV that his men were watching and laughing at. She looked up as he walked into the room and started to give him a flirtatious smile, but he frowned and she bit her lip instead.

Sebastian, standing in the back of the room, gave him an amused smile when he walked in. "Feeling better?" he asked.

Alex couldn't suppress his grin and nodded. Having Anna back in his life made him feel like he could take on the world. "Is that a bad thing?"

Sebastian chuckled. "Not at all. She seemed to enjoy herself."

"These walls aren't as soundproof as my last house, eh?" Alex chuckled.

"No. And she's quite an enthusiastic lover."

Alex frowned at his friend. "You didn't...while I was gone, did you?"

"Alex, I wasn't here, remember? If I could have been here, you would have been freed long before you were."

"I hate those rules."

Sebastian shrugged. "I didn't make them."

"You slept with his wife?" Jasmine asked, turning around on the couch.

Alex smiled. "Yes. In fact," he motioned around the room. "All of my men have. Granted, it was before we were married." He smiled, knowing Jasmine wouldn't remember any of it in the morning.

"She really is a slut," Jasmine spat.

"And what makes you any better?" Alex retorted.

She opened her mouth and then closed it, clearly uncertain on how to respond. "I'm not a cock tease."

Alex stared at the woman in disbelief. "You do realize you're speaking of my wife, right?"

Jasmine shrugged and stood, a seductive glint in her eye. "C'mon, Alex. She can't be that good."

Alex stared at her for a moment and then looked around the room. The other men were suppressing laughs and the amusement struck him and he laughed. "She could make your legs turn weak, and she doesn't even like being with women all that much."

Jasmine rolled her eyes. "I doubt it."

In a shallow moment, Alex wished Anna was awake so he could prove her wrong. "You can't have been that good, otherwise my brother would have mentioned you."

"*She* couldn't be that good, or else Kurt wouldn't have come to me."

"If my brother had slept with her, I would have kicked his ass." His eyes narrowed. "If I'd known he was so desperate that he slept with you, I would have allowed him to be with Anna."

"You would have let your brother sleep with your wife?" Jasmine's eyes were wide.

"I know my brother cares deeply for her, despite his behavior these last few months. He'd asked her to marry him before, but—"

"Alex, why are you justifying yourself to her?" Sebastian asked quietly in German. "You don't need to prove anything to her."

Alex sighed and ran his hands through his hair. Sebastian was right. He was acting shallow and foolish. "How should we do this?" he asked in English, wanting to frighten Jasmine before making her forget everything.

Sebastian shrugged and walked towards Jasmine, studying her. "How far do you want to go?"

"What are you talking about?" she asked in a nervous voice.

"You are a threat to the woman I love," Alex said in a menacing voice. "I will not allow any harm to come to Anna."

Jasmine's face turned pale. "I wouldn't really do anything to her," she squeaked.

"I won't take your word for it," Alex growled, making Jasmine jump.

"Please don't kill me," she whispered.

Alex gave a wicked smile. "You haven't done anything to deserve that. Yet." He felt his anger bubbling to the surface. "And you won't be allowed to get to that point."

He glanced at Sebastian. They were going to erase all memories of Devin and hopefully, make her into a more pleasant person to be around. He was glad Sebastian was here. The last thing he wanted to do was fry her mind.

Chapter Thirty-Six

Warmth surrounded Anna like sunlight on a warm day. She stretched and then smiled at the sound of a deep chuckle next to her. Alex! He was alive! She was with him, snuggled up close in bed.

She slowly opened her eyes, wanting to cherish every second of waking up next to her beloved husband for the first time in years. The smile on his face and the love in his eyes made her heart pound.

“*Guten Morgen*,” he said softly, leaning down to kiss her gently on the lips. His arm was bent at the elbow, head resting on his hand and his hand rested heavily on her ribs. A good heavy.

“Good morning,” she responded. The corners of his eyes crinkled as he smiled at her and she noticed a round scar on his right side, just under his clavicle near his shoulder. Her hand ran up his chest to trace the light spot with her finger. “What happened?”

He looked down and frowned for a moment. “I pissed someone off and they shot me.”

Anna’s eyes widened. “Oh, Alex.” She leaned up and kissed the spot. “Did it hurt?”

Alex chuckled. “Hurt like hell, but no permanent damage.”

Anna’s body tingled as she ran her tongue over the slightly raised skin and pressed her body to his, sliding her hand around his back.

“Mmm,” he rumbled and rolled to his back, bringing her with him.

His cock teased her pussy and she squirmed and tried to lower herself on his body to take him inside her. Grasping her hips, he obliged, pushing her down; her wet, swollen folds separated and allowed him in.

They both sighed as he filled her completely and lay there for a few minutes, feeling each other in the most intimate fashion. Anna’s head lay on his chest and she heard his heart pounding. She shifted her hips slightly and the pounding got louder and quicker.

She grinned and lifted her head to look at him with mischief in her eyes.

“You did that on purpose,” he accused with a smile. She shrugged innocently and his smile turned into a grin. He mumbled something in German and grasped her hips, holding her still as he slammed up into her.

“Oh!” she exclaimed in surprised passion and sat up slightly, hands on his smooth, hard chest. She tried to move with him, but his strong hands held her firm as he repeatedly pounded his full length inside her. His abdominals contracted with every thrust and the muscles in his upper body flexed as he held her immobile. Her head fell backwards and she moaned loudly as he took her with loving force. “Oh, God, Alex!” she screamed as she came with such force it nearly blinded her. The colors exploded inside her like fireworks, consuming her every thought and nerve. His hands tightened on her waist, his fingers digging into the soft flesh as he exploded inside her, shouting, “*Oh, mein Anna!*”

She slumped forward onto his chest, her muscles unable to hold her body upright. Alex stroked her back slowly and she listened as his heartbeat slowed. “I think that’s my favorite sound,” she murmured, tracing a finger around his nipple in front of her face.

“What is?”

“Your heartbeat. The most wonderful sound in the world.”

“*Schatzi...*,” he murmured, squeezing his arms around her.

“Can we stay here forever?”

His chest rumbled as he chuckled. “I would love to, but you have class this morning and, as much money as I donated to the Company, I don’t think Vincent would appreciate me keeping his favorite dancer in bed all day.”

“You really donated a lot?”

He chuckled again. “I wanted to make sure I could have as much access to see you as I could. Vincent offered to rename the theater after me, but that’s not why I did it.”

“Does he know who you are? I mean, that you’re my husband?”

“He knows that I know you and Aaron, but not much more than that. I believe he will learn the truth this morning.” He tugged gently on her hair and she lifted her head to look at him. “Is that all right?”

Anna knew he was asking if she needed more time to decide if she wanted to be with him. But she didn’t. She knew that she was where she

belonged. Her heart twinged with sadness when she thought of Hugo, but she couldn't change the truth. She belonged with Alex.

She nodded. "You don't need to hide who you are. I am your wife. You are my husband." She gave him a tender smile. "I think I'd like to put my wedding rings back on."

His eyes lit up and he grinned. "Oh, *Schatzi*. You have made me the happiest of men." He kissed her full on the mouth and then rolled her to her side. "Does that mean you're willing to live with me?"

"A wife should live with her husband, shouldn't she?"

"*Ja*. Most definitely."

"I don't have a housekeeper," Alex said apologetically, handing her a pair of sweatpants and a t-shirt. "Tony's the shortest one among us."

Anna barely heard him, her eyes being transfixed on his chest. He was wearing only a snug-fitting pair of dark blue jeans and he looked unbelievably sexy, she could hardly think of anything else. "Huh?"

He chuckled and walked over to her, bending down and kissing her on her mouth. "I like how you look at me."

She shrugged sheepishly. "You are very nice to look at." She glanced up into his face. "What did you say?"

He laughed. "I said, I don't have a housekeeper. At least, not a live-in one. Frau Gersten would have had your dress cleaned already." He handed her the clothes again and this time she took them. "I know they're big, but I don't have anything smaller. I didn't expect you to stay the night so soon."

Anna bit her lip. "Should I not have?"

Alex knelt down in front of her and cradled her cheek. "I am very happy that you did. Very happy. I am even happier that you've decided to stay with me."

"Me too."

Alex's phone rang on the nightstand and he reached for it. "Vati," he said, looking at it. "Get dressed and I'll take you home so you can get to class." He answered the phone in German and stood and walked to the window.

After she pulled on the much-too-big clothes, Anna went to the spacious bathroom and found a comb to work through her hair and then

washed her face as well as she could. Alex had good skincare items, but they were not designed to remove makeup.

Alex came in a few minutes later and wrapped his arms around her waist. "Tomorrow you will have your own stuff here." He kissed her cheek and turned her around. "Vati and Kurt arrived a little while ago. They left Chicago as soon as the funeral Gathering was finished. They're going to rest and then perhaps we can meet them for lunch?"

Anna bit her lip. She still felt the sting of hurt when she thought of Wilhelm and Kurt. "If you'd like," she said softly.

Alex cocked his head. "Anna, if you don't want to, say so."

She swallowed nervously and stared at his chest. "They...I know they didn't do it on purpose, but they hurt me. The last time I saw your dad..." She sighed. "I know I should see them, but I don't really want to."

Alex tilted her head up and gave her a gentle smile. "Thank you for being honest with me."

"You can go, though."

He made a face. "I'd rather have lunch with you than them."

Anna giggled, making him grin.

"How about I go to lunch with you, and then while you are rehearsing this afternoon, I will go see them?"

Anna nodded. "I shouldn't have rehearsal too late, though. I'm not in Swan Lake." Swan Lake was all this week, except Thursday night, which was the gala and Hugo's ballet. "Hugo's ballet will probably be right after lunch."

He nodded. "I was thinking that I would call Simon and have him arrange some movers to bring your belongings over here, hopefully this evening. But if that's not possible, then tomorrow."

"Okay." She grinned. She liked that idea. "Who is Simon? I mean. I know who he is, but what is his relation to you?"

Alex chuckled. "Simon is the youngest son of Edwin Reisig, Elder of Bavaria. He's lived here for several years, working for Deutsche Bank, and when I was planning on moving out here, Edwin suggested that I get in touch with him. He agreed to be my face-man."

"I've met Edwin," Anna said softly. "He's very nice."

He nodded. "My father and he are good friends. It was Edwin who asked around, seeing who would support Vati in trying to reclaim you at Vitaly's funeral."

Anna smiled softly. "Then I must thank him doubly the next time I see him." Alex frowned, making Anna giggle. "I just meant to give him a sincere thank you, not a mind-blowing blowjob." She giggled again. "Will you be this possessive forever?"

"Ja."

She grinned. "I don't mind at all."

Alex felt very different walking into the theater today as opposed to the day before. Today he was holding Anna's hand: her right hand with her wedding ring back in its proper place. She had even given him his ring back that she'd been given when she was told he was dead.

Vitaly had yanked it off his finger, telling him that he would send it to Anna so she'd know he was dead. The tears in her eyes when she'd put it back on his finger showed him how difficult that had been for her. Its heavy weight was comforting and he would never, ever take it off again.

Anna was shaking slightly as they walked through the backstage area and he squeezed her hand gently. She was nervous about what her friends would think about her and Alex being together. Especially since she hadn't told anyone that her engagement with Kurt had been called off. It was never supposed to be a real engagement, only for her to have some security while Alex was taking care of things. It hadn't worked out the way it was supposed to.

They walked into the wings and Anna stopped, looking out onto the stage from the shadows at her friends. Aaron hadn't been home this morning when they'd gone to her apartment.

"Ready?" he asked gently, squeezing her hand again.

She took a deep breath and nodded. "At least, I think so."

He kissed her soundly and then walked out to the audience area with Seth while she made her way to the stage. The bright smile on her face made his heart melt, knowing he had at least something to do with that. She certainly had something to do with the smile on his own face.

Greg and Tony had the day off. He decided he didn't need to walk around with three armed men. If there was trouble, they were only a few blocks away. Few people knew he was alive, no one would come looking for him.

Vincent saw him and walked over to greet him. "You look happy this morning," he commented with a smile.

Alex couldn't keep the grin from spreading across his face and he shrugged sheepishly. "I am."

Vincent's brow raised high. "Would it be impertinent to ask why?"

Alex chuckled and nodded in Anna's direction. "Look at her hands."

"Katrina?" Vincent gave him a strange look and then squinted.

It was difficult not to notice the sparkles on her left hand. She wore several karats of high quality diamonds on that left ring finger.

"That's not her engagement ring, is it?"

"It is. It's her real engagement ring. And wedding ring."

Vincent squinted again. "She is wearing the other ring she wore when she arrived..." He glanced at Alex. "She got married?"

"She's been married. She is my wife and has been for almost five years."

Vincent stared at him. "Wait, I thought...you were supposed to be dead."

"Yes. I was, but I'm not. She was told I was dead, as was everyone else. Aaron, too." Alex smiled as he glanced at his friend stretching on stage. "You've met Devin Andersen?"

Vincent's face turned dark. "Unfortunately, yes."

"He had me taken so that he could have Anna to himself. The reason she came here was so that we could be reunited and I could...take care of Devin." It was nowhere close to the whole story, but Vincent needed to stay ignorant of the details.

Vincent studied Anna for a long minute. "She seems...lighter than I've ever seen her." He smiled affectionately at her. "She's practically glowing."

"Anna in love is the most beautiful sight I've ever seen," Alex said softly, gazing at his beloved.

"I can't disagree with that." He turned his smile to Alex. "You can keep her safe?"

Alex nodded solemnly. "When Devin came here a few weeks ago, I kept him from finding her."

"Good."

They chatted for a few more minutes and then Vincent went onstage to speak to his assistant. Alex settled into the seat next to Seth. He gazed at

Anna as she moved into position and began the warm-ups. God, he loved that woman! “How am I going to leave her to go out on another job, Seth?”

Aaron could tell, just by looking at her, that Anna and Alex had gotten back together. She radiated happiness, which made her even more unbelievably beautiful. He would see the straight guys watching her from time to time, she was so fucking sexy, but today, they almost couldn't take their eyes off her.

‘Course, the sparkling left hand also made it painfully obvious that she and Alex were together again.

Hugo walked up to him with a resigned look on his face. “If I were a selfish man, I would be angry,” he said in a quiet voice, looking at her with longing in his eyes.

Aaron's heart went out to him. He knew exactly how Hugo felt. “It's not easy getting over her.”

“Did you get over her?”

He shook his head. “I still love her.” He gave Hugo a lopsided grin. “I gave up trying to find someone like her.”

“Are you saying I should give up and try playing for the other team?”

Aaron laughed. “Have you ever had any inclination towards that?”

Hugo shook his head and grinned. “Never been attracted to men.”

“There's some nice girls out there,” Aaron said encouragingly.

“There's not another Katrina, but...there couldn't be.”

Hugo stiffened and Aaron followed his gaze to where Jasmine had just come out on stage. A few people that had been out with them gave her dirty looks, but she didn't seem to notice. She had a slight smile on her face and she looked...happy?

Aaron instantly searched out Alex and stormed over to him. “Did you fucking sleep with Jasmine?”

Alex's eyes widened. “Why the hell would you ask me a question like that? Of course not.”

Aaron motioned up to the stage where Jasmine was sitting quietly and changing shoes. “Why is she...happy?”

“Did you know that her father was an alcoholic?” Alex asked calmly.

“What? I...no.” What the fuck did that have to do with anything?

“He was very neglectful and emotionally abusive.”

Aaron gave Alex a look. "What the hell does that have to do with anything? And how do you know?"

"Sebastian and I were going to erase her memories of Devin to eliminate the threat for Anna, but when we began to do so, we saw the hurt that caused her to act the way she does." Alex smiled. "Sebastian healed her."

Aaron stared at Alex for a long moment and then turned to look at Jasmine, who was talking to Anna with a kind expression on her face. She was definitely different today. "He can do that?"

"Immortals can do all sorts of things."

Anna hugged Jasmine and gave her a friendly smile and Jasmine looked...sincerely happy. He'd never seen that woman look that way.

"Give her a chance, Aaron. If you do, the others will. She acted out from her past hurts."

Aaron made a face. "Fine."

Anna looked around with a hint of nostalgia at her empty room. She would miss living with Aaron, but Alex being alive changed so many things. All for the good.

The movers had come as soon as she arrived back at the apartment after rehearsal. They'd helped her pack and were delivering her items as she stood there. Alex was out in the other room talking to Aaron, giving her a few minutes to herself.

Her friends in the company had been very supportive of her relationship with Alex, especially when they found out that Alex was the person who could keep Devin away from her. Everyone knew who Devin was and more than one said that they never wanted him to visit again.

Jasmine had been a big surprise this morning. Anna could see that something was different about her. She seemed more peaceful. When she came to apologize to Anna for her behavior, she seemed genuinely sincere. Not like before. Anna would still be a little wary around her, though.

Tonight she had to face Wilhelm and Kurt. She wasn't looking forward to that. For one, she and Alex hadn't had much time alone. She still hadn't heard how he had escaped or what he'd gone through while he was captured. She didn't know what would happen between now and Tyler's funeral.

“Anna?” Alex walked into the room and gave her a bright smile.
“Ready?” He glanced over to the window with a slight smile on his face.

Anna followed his gaze and realized he was looking at the spot where he’d appeared to her in her dream. Or rather... “That wasn’t a dream, was it?” she asked. “When I dreamed of you.”

Alex looked a little ashamed. “No. Sebastian helped me. I...I couldn’t let you get too involved with Hugo. I knew I was returning soon, and—”

“You came to keep me from getting too close to Hugo?” Anna gave him a bewildered look. “That’s why you came? You were jealous?”

Chapter Thirty-Seven

Alex saw that Anna was upset about why he'd come to her, but he couldn't have not come. He thought back to that afternoon...

"She has a what?" Alex exclaimed loudly. Vati had just told him about Anna killing her guardian, which to be honest, was a little frightening. Then Vati told him that she now had a boyfriend. That was more disturbing than the thought of Anna committing murder. At least Jack deserved it.

Vati gave him a sympathetic look. "I know, Alex. Tom says he's a good guy—"

"That's my wife!" Alex shouted. He studied his father for a moment. Something about his expression made him wonder what else happened.

"What aren't you telling me?"

Wilhelm sighed. "Tom said that she's taken off her wedding ring."

Alex stared at his father as his heart broke. She'd moved on. She'd given up on him. He looked down at his right hand and twisted the ring that he'd worn for so long. He shook his head and left his father's study without saying another word.

He found himself in the rose garden a few minutes later. He sat down hard on the cement bench and stared at the ground, twisting his ring on his finger.

Was he being selfish? Should he just let her go? If she found a man who would take care of her—

"No!" he exclaimed. He wouldn't give up on her without a fight. He'd come too many miles to give up so easily. What would happen if Devin found her? This other man wouldn't be able to protect her. He would likely get killed. Then she would be even worse off.

No, he had to convince her to return to him. He had to! But how?

He heard a movement behind him and turned to find Sebastian walking towards him.

"I heard what happened," Sebastian said as he stopped in front of him. "She's strong, Alex. She'll be okay."

"She has a boyfriend," he growled.

"Ah. They've become serious."

Alex shook his head. "I should have gone back already."

"You can't Alex. You're not ready. Soon. You have to be patient."

"What if he falls in love with her? What if she falls in love with him?"

He looked up at his friend. "I need to talk to her, but she doesn't dream of me anymore...."

Sebastian looked troubled. "I know."

"You know she shouldn't be with him?"

The Immortal nodded. "He won't be able to protect her."

"Then what can I do? Can I make her dream of me? Can you make her dream of me?" The look on Sebastian's face made his heart pound. "It's possible?"

Sebastian pressed his lips together. "I'm not supposed to do that sort of thing."

"But you can?"

"I could with an Elder. It's possible. I can't teleport you. You don't have any Immortal in you."

Alex cocked his brow. "What?"

"When Elders become Elders, they...we imbue them with a bit of ourselves. That's why you become an Elder the way you do." He paused and looked thoughtful. "It would give you the ability to protect her," he said softly. "I need to speak to your father."

Sebastian disappeared suddenly and Alex sighed. How could he get through to Anna?

Wilhelm sat back in his study and listened to Sebastian explain his thoughts on giving Alex a share of Immortal essence.

"I won't do it unless you are all right with it, Wilhelm. I know my brothers won't approve, but I'm most concerned, at this point, of offending you. Your son would have some Elder abilities."

"Is there anything dangerous about it?"

Sebastian shook his head. "Not unless you are concerned about him challenging your leadership."

Wilhelm chuckled. "No. I know my son respects me."

"I agree. I trust him completely." Sebastian chewed his lip for a moment. "I think it would also be helpful when he confronts Devin."

Wilhelm tilted his head. "Would he be more of Devin's match?"

"I believe so. Nothing like this has ever happened before, but it seems logical. Unless Devin's other Elders band together with him against Alex."

"Then maybe we need to remove those other Elders."

Sebastian raised his eyebrows. "That would not be a decision I am allowed to be involved with. That is a human decision." He smiled. "I'm sure a certain assassin wouldn't mind getting some revenge on men who have hurt his wife, though." He stood and nodded respectfully before disappearing.

Wilhelm contemplated Sebastian's words. Elders coming together can be very powerful, as evidenced by the multiple Elders ability to get Anna away from Devin. If the Elders that were loyal to Devin gathered around him, he would be difficult to defeat. If Devin was the only one left—

He needed to discuss this with Alex. After Alex somehow convinced Anna to break up with her boyfriend.

Alex waited in his bedroom for Sebastian to return. Alex was going to become like an Elder. The thought thrilled and frightened him at the same time. Would it hurt? It never looked comfortable when he saw it at the Gatherings. How would it feel? He'd never asked a new Elder. It had never occurred to him.

Sebastian appeared a few minutes later with...Irina? The Russian Elder-Mistress?

"What is she doing here?" Alex asked, irritated. There would be only one reason an Elder-Mistress would be here. He had no desire to fuck her. Irina was beautiful and sensual, but cold. Like all the Elder-Mistresses. He wanted his sweet, warm Anna.

"Alex, I can't give you my essence straight. You wouldn't be able to handle it. Irina will be able to...make it palatable." Sebastian gave him a sympathetic smile. "I know she's not Anna, but she is a Mistress we can trust."

An hour later, Alex felt...different. And guilty. Sebastian had fucked Irina and then Alex had 'partaken' of both of their essences from Irina's body. Then he'd fucked her senseless. He wasn't thinking straight. He just had to do it for some reason. Lust had consumed him.

Sebastian had taken Irina back to Russia and Alex sat on his bed, staring at his wedding ring. Is this what it would be like when he became Elder? Becoming so consumed with lust that he would fuck anyone? Is that what the Immortal essence did? He couldn't do that to Anna. It would kill her. Why, oh why did he have to be his father's son?

But he was. And she was an Elder-Mistress. They would always have to share one another with others. Maybe he could fake his own death after he took care of Devin. Then he and Anna could—

"Ready?"

Alex jumped at the sound of Sebastian's voice. He turned and looked mournfully at his friend. "I can't believe I did that."

"Did what?"

"Fucked Irina."

Sebastian studied Alex for a few minutes. "Alex, the first time is...difficult." He chuckled. "We're sexual beings. It can be a bit intense the first time. Your body doesn't quite know what to do with it. But it will get more comfortable." He took a step towards Alex. "Once you and Anna are reunited, you'll need to do that with her."

Alex gave him a horrified look. "I can't use her like that."

"With the right relationship, it's not using. She will want to give of herself."

Sebastian's words triggered a memory from long ago. Before they had married, they had made love and Anna had tried. She'd tried to give him of herself. He didn't know how he knew, or even if she knew at that point, but he had told her not to. That he didn't need it. How had he known?

"She loves you, Alex. She will want to give it to you."

"Will you fuck her first?"

"It would be a good idea if I did every once in a while. Maintaining it is much easier than re-doing it. And it will give you the strength and power to fight Devin."

That perked Alex's ears. "Really?"

Sebastian nodded. "That is what he was taking from Anna that made him so powerful. You will still be limited until you become Elder, but you

will be...more than yourself.”

Alex thought for a moment and then nodded. “Okay. But I won’t force her.”

“It’s much more potent if she does it voluntarily. The two of you together...” Sebastian raised his eyebrows. “She is a very powerful half-Immortal, though she doesn’t know it. You will be able to do great things.”

“I don’t want to do great things. I just want to be with her.”

Sebastian smiled. “That’s okay. For now. You’ll change your mind eventually.”

Alex sighed. “So, how does this work?” he asked, changing the subject. He was close to seeing Anna again and he was becoming anxious.

Sebastian chuckled and came to stand behind him. “She won’t see me. You can move as you normally would.” He put his hands on Alex’s shoulders. “Close your eyes.”

Alex did so, and felt dizzy and squeezed at the same time. He sensed the difference of his environment and slowly opened his eyes. He was in a sunlit bedroom. The scene outside the windows was one of a city. New York. He could see the Hudson River from where he stood.

He turned and saw Anna lying on her bed, sweetly sleeping. The indentation on her right ring finger made his heart ache and he swallowed over the lump forming in his throat. She looked different. She looked peaceful. He hadn’t seen her sleep in years. When they were together, he had loved waking up before her and watching her sleep. She’d been pregnant then. Oh, how his heart ached for the memories.

He could stay here forever and watch her sleep. He longed just to watch her, to see how she’d changed. She was changed so much from the twenty-year-old girl he’d married. His hands clenched into fists. Devin would pay for what he’d done. As soon as he was able to, he would destroy that man, that animal. It was an insult to humanity to call him a man.

But for now, he needed to concentrate on the task at hand. “Anna,” he said softly. He reminded himself that he needed to speak English and hoped she could understand him.

Her eyes snapped opened and she stared at the ceiling for a moment before turning her head in his direction. Oh, his sweet Schatzi! She sat up and stared at him.

“Alex!” she exclaimed and then shook her head. “No. You left...you were gone.”

He nodded. "I had to. But I'm here again."

She shook her head. "I've given you up. I've moved on."

His eyes unconsciously turned to her empty ring finger and sorrow filled his heart. "Don't give up on me, Anna. Please. We'll be together soon."

"How can we be together? You're dead." She shook her head again. "No, Alex. It's time to stop dreaming of you. I have a wonderful man in my life. He's alive and he cares for me."

Her words were like a dull knife in his heart. "Do you love him?" he asked softly, his voice cracking slightly. "Does he love you like I love you?"

"I...I don't know if I love him. I might. It's all so...different now. I'm different." She looked up at him. "I killed my guardian," she whispered.

Alex walked over before he realized what he was doing. How he wanted to hold her and tell her everything would be all right. Instead, he knelt next to her bed. "Does he love you as I love you?"

Tears filled her eyes. "He's alive," she whispered.

"What if I were still alive, Anna? What if I walked back into your life tomorrow? Would you take me back?" His questions were desperate.

"But you're not," she whimpered.

"But if I was?"

She didn't answer right away. She stared out the window, her lower lip trembling. He could almost sense the turmoil in her heart and it pained him to no end.

"Anna?"

She closed her eyes for a long moment and then opened again. His heart leapt at the love in her eyes. "I don't know," she answered honestly.

Alex searched her eyes. She hadn't rejected him outright. Her hesitation troubled him, but what else could he do? Forced love was no love at all. Winning her back would be more difficult than he'd imagined. "I will always love you, Schatzi." He reached out to touch her cheek and she disappeared from his sight.

Alex realized he was back in his room and he fell to his knees in grief. Would he be able to gain her love back? Gain her trust back? Was she really reluctant to love him, or was she afraid to? After all, he'd been gone for so long.

“Alex?” Sebastian brought him back to reality.
“She doesn’t know if she’d take me back,” he said in a cracked voice.
“She’s afraid.”
Alex nodded. “What do I need to do to get ready?”

“Alex?”

Alex blinked, realized he’d become lost in his thoughts. He looked at Anna and saw her, frowning at him with her arms across her chest. “Anna, if I hadn’t come, and you and Hugo had become even more involved...what would have happened when I returned? What if I had given up on you? Devin would have found you when he visited and you would be back with him now, instead of here.” He inhaled slowly. “Yes, perhaps my motives weren’t totally pure. Yes, I was jealous. But—”

“You manipulated me,” she said in a low voice.

“I kept you from getting hurt.”

Her eyes narrowed. “What would have really happened if I decided I didn’t want to be with you?”

Alex hesitated. She would be angry at the truth. “Anna, please—” He stepped forward and she stepped back.

“What would have happened?”

“You wouldn’t have chosen him,” he said softly after a long pause. He wouldn’t lie to her.

“What do you mean?” Her eyes narrowed further.

“You may have tried for a while to be with him, but ultimately, you would have been with me. We’re bonded, Anna. Sebastian said that’s why you could never get over me, even though you desperately wanted to. If I had truly been dead, the ties would have been severed and you would have been free. But because I was alive, the bonds remained active and eventually you would have returned to me.”

She stared at him, anger and hurt in her eyes. “You mean I never really had a choice?”

Alex grimaced. “I did whatever I could to let you have that choice, *Schatzi*. But...no, you didn’t.”

She stared at him a moment longer and then left the room without another word. He heard the apartment door open and close and his shoulders slumped.

“Seth!”

Seth’s curious face appeared in the doorway.

“Follow her. Make sure she’s okay, but don’t be seen. I want her safe, but she needs some space.”

Seth nodded and disappeared.

Alex sat heavily on the bed, head in his hands. Would it have been better had he lied to her? No. She needed the truth. It was the only way she would be able to trust him. He would tell her the truth, no matter how much it hurt.

Chapter Thirty-Eight

Anna slowly walked to the park and sat down under a tree. It was getting late and the sun was going down, so she only went a little way in. She knew better than to wander around the park at night. It wasn't as peaceful as she'd like, but it was about as peaceful as it got in the middle of the city. She sat quietly, watching the people hurry by as she tried to sort her mind out.

She leaned her head back against the uneven bark and sighed. She never really had a choice to make? She would have ended up back with Alex regardless? She didn't know how she felt about that.

Part of her—no, all of her knew that she belonged with Alex. But once again she was reminded that she wasn't really free. She had Masters. She was a slave. She had a cruel Master and a kind Master. At least she was with the kind Master now.

Was it really so bad to be stuck with Alex? He loved her, he was good to her, and he was the sexiest man she'd ever seen. As a slave, she couldn't ask for more.

That was it, wasn't it? She didn't like being a slave. That was the bottom line. That was the crux of it. She wanted to be free, even if she was married to Alex. Being married didn't take away freedom; being tied to he and Devin as their slave was what took away her freedom.

Alex was working to free that part of her. That's why he did what he did. If it weren't for him, she would have had no happiness in her life. She would have belonged to Devin and he would have consumed her.

She shouldn't be resentful towards Alex. It wasn't Alex's fault things were the way they were. It wasn't really anyone's fault, save Devin. And Alex promised he would take care of Devin. He was the only one that could.

Anna looked up past the trees in the park. She could see Alex's building from here and saw the lights on inside his condo. Had he gone

home?

She needed to apologize.

Anna stared at the building from across the street. The building was intimidating, even though it wasn't very tall. The elaborately carved entrance was guarded by four two-story banded columns. And a doorman.

Could she get in? Was this her home now? Would Alex let her in? There was only one way to find out.

The light changed and she crossed the street, and then paused at the bottom of the marble steps that led to the large wrought iron and glass door. A man in a black suit and hat stood there and watching her curiously.

"Can I help you?" he asked politely.

"I—" Anna paused.

"Sam, this is Anna, Mr. Kunze's wife." A familiar voice said from behind and she turned to see Seth walking up behind her.

"Seth? What are you doing here?"

"Making sure you're safe."

"Were you with me the whole time?"

Seth nodded. "Only to keep you safe, Anna," he said, putting his hand on her shoulder. "Alex knew you needed space, and respected that. But after what happened when you ran away from the hotel...."

Anna nodded and gave him a grateful smile. "He will do whatever he can to keep me safe, won't he?"

Seth's eyes softened. "Yes. As will the rest of us."

Anna wrapped her arms around his waist and buried her face in his chest. "Is Alex mad?"

Seth chuckled and hugged her back. "Not at all."

She closed her eyes and savored Seth's embrace. She'd grown close to him, Tony and Greg when they'd lived together in San Francisco. She hadn't known the rest of Alex's men as well, but was grieved to hear that they hadn't made it back. "I'm glad you made it back, Seth," she said softly.

Seth squeezed her gently. "Me too." He pulled away. "C'mon. It's getting a little chilly, and Alex is worried about you."

The doorman nodded politely as they went through the doors and into the marbled lobby with the stained-glass arched ceiling.

“It’s so pretty!” Anna exclaimed as they walked, her voice echoing slightly on the hard walls.

“You didn’t see it last night?” Seth asked with a laugh.

She felt her cheeks warm. “I wasn’t paying any attention.”

Anna walked nervously into the living room where Alex was visiting with his father and brother. It was really a beautiful apartment, with carved columns and paneled walls. Huge windows overlooked Central Park that would be nice to look out in the morning.

Alex stood when he saw her and gave her an apologetic smile as he walked over to her. “Anna, I’m so—”

Anna shook her head. “I’m sorry I left. I was angry, but I know—I understand why things are the way they are. Considering the circumstances, I couldn’t ask for, or expect, things to be more than they are. I belong with you. I know this, and I don’t want to be anywhere else.”

Alex’s eyes brimmed with tears. “I know the truth was difficult, but I didn’t want to lie.”

“I know.” Anna smiled and then reached up on tiptoe to kiss him. He still had to bend over for her lips to reach his, but she didn’t think he minded.

A throat cleared behind Alex and he pulled away slowly. “I think someone wants to say hello,” he said softly.

“Your dad?”

Alex nodded and straightened. He took her hand and led her the rest of the way into the room. Wilhelm and Kurt sat on either end of a long couch and they stood when they saw her.

Anna twisted her rings as she looked between the two men who had both hurt her and loved her for so long. They were caring for her long before she’d married Alex. Oh, how long ago all that was. How different she was. How different they were.

Kurt’s hair had grown out longer, like he’d worn it when she’d met him. His goatee was scruffier than it had been, though fashionably so. He still had some of the seriousness he’d gained over the last few years, but seemed to be relaxing a bit. His eyes were apologetic.

Wilhelm was as debonair and noble as ever, though he had aged as well. The aura of sadness that she’d grown accustomed to seeing him with

was gone. She supposed with Alex alive “again,” that burden had disappeared.

“Hello,” she said softly, clinging to Alex’s hand and hiding behind him slightly.

Wilhelm’s face broke into an affectionate smile. “Hello, *Liebling*,” he said in a gentle voice.

He opened his arms and Anna looked up at Alex. Alex nodded and Anna nervously walked over to him. Once she was in his arms, though, she relaxed, inhaling his scent and warmth. He stroked her hair gently and kissed the top of her head.

He released her after a few minutes, turning her towards Kurt.

Kurt, who had loved her and hurt her so much. She gazed up into his sad eyes. “Why?” she whispered. It was all she could bring herself to say without erupting in tears.

He closed his eyes, as if in pain, and took a deep breath. When he opened them, they were even more pain filled. “I can never apologize enough for hurting you the way I did, Anna. I—” He swallowed and glanced at Alex. “I was angry that I was losing you and I took it out on you. I am so sorry.” His brow twitched and his jaw clenched. He was trying to stay in control of his emotions. “I am so sorry,” he repeated in a whisper.

Tears filled Anna’s eyes and she went to him, wrapping her arms around him tightly. He held her so tightly she couldn’t move, even if she wanted to.

Alex’s jaw clenched as he watched his wife and brother embrace. He’d known Kurt cared for her, but didn’t realize how much until now. And watching Anna cling to him didn’t make him feel any better.

His head told him that he shouldn’t be surprised. She’d spent more time with Kurt than she had with himself.

Alex’s heart was being torn apart. Anna had loved Kurt. Did she still? If it weren’t for Devin’s interference, they would be married and Alex would be out of the picture. It was the *only* thing Alex would ever thank Devin for.

Alex stood there for a few minutes and then walked into the library and poured himself a drink. Maybe he shouldn’t have had Kurt come.

Maybe he should have told Vati and Kurt to just go home after the funeral was over.

He walked to the window that overlooked Central Park and stared out at the orange lights that dotted the huge rectangle. Was it possible that he was actually jealous of his little brother? He'd never felt that before. Kurt was always popular with the women, but given the choice, the woman would choose Alex over Kurt. More than once, he'd taken advantage of that fact.

Kurt's anger made more sense now. A lot more sense. Alex would probably feel the same way if he were in his brother's shoes. Hell, Kurt had even divorced Gretchen so that he could marry Anna. Not that the divorce was necessarily a bad thing. It got rid of a blight in the family.

He heard footsteps behind him and turned to see Vati striding into the room.

"He loves her, doesn't he?" Alex said in German.

"Yes, son. He does."

Alex sighed and looked back out the window. "I realize there is one thing I can thank Devin for."

"Oh?"

"For interfering and not letting the two of them get married."

Wilhelm chuckled softly. "Yes, I suppose you could."

"If they had gotten married...I would have lost her, right?"

His father sighed. "Yes. Although I could have forced a divorce. Or just declared the marriage annulled. I'm glad it didn't come to that."

"Me, too."

Anna gave Kurt a sad smile as they sat on the couch. "I'm sorry you're hurting Kurt. It's the last thing in the world I want for you."

Kurt grimaced. "I love my brother, but sometimes I wish he had not returned."

She understood. Although she belonged with Alex, she couldn't help but miss Kurt. Kurt, Hugo, Peter...all men that she had spent time with...that she had fallen in love with while Alex was gone. Was it wrong for her heart to ache for them?

Suddenly, Kurt smiled and got a glint in his eye. "You know, Alex and I used to share women...."

Anna giggled. "I don't think he'd be keen on sharing me anymore, though we did talk about it before he...disappeared." She took his hand. "You'll make a wonderful husband for a good German wife."

He grimaced. "I think I have slept with all the women in Frankfurt."

Anna laughed. "So you can't marry them?"

"None were interesting enough to call again." He gave her a half-smile. "Guess I will have to look around here."

Anna rolled her eyes, but was glad to see the old Kurt emerging.

Kurt leaned forward and kissed her cheek. "If Alex ever hurts you, let me know. I can almost keep up with him in a fight now."

Anna laughed and then looked up to see Alex frowning at them. She sobered immediately. Kurt saw her looking and turned around.

"Do not worry, big brother. I will not try and steal her away."

"*Gut.*" Alex sat down heavily on the couch with a drink in his hand. He gave her a pointed look and she went to sit next to him.

He pulled her close and she felt a tremor of fear. Was he jealous? Would he lash out at her?

Later, as Anna was changing for bed, Alex came into the walk-in closet with an apologetic look on his face. She clutched her top to her chest, covering her breasts, more out of habit than anything else.

"I'm sorry I was acting jealous," he said softly. "I scared you, didn't I?"

She nodded.

"I don't recall ever being jealous of my brother before. I've always had confidence, never doubting my place in the world. After being gone for so long..." He shook his head. "I'm having trouble figuring out where I fit. Everyone moved on, which they should have. But, it leaves me a little lost."

Anna's heart ached, listening to his humble confession. Confidence had always been part of him, and to hear him struggling was heart-wrenching. She let her top fall to the ground and stepped closer, taking his hand. "I know exactly where you fit," she said softly and walked out of the closet and to their bed, pulling him gently behind her.

Chapter Thirty-Nine

Alex smiled politely at the blonde and redhead walking past him, Greg, Tony and Seth. Their eyes traveled over each man, giving them knowing looks and then walked slowly away, swinging their hips seductively.

Tonight was the Fall Gala for the City Ballet, and everyone who was anyone was in attendance. He was doing a lot of polite smiling. He'd forgotten how vulture-like women could be in social situations.

It was finally intermission and Alex was eager for it to be over so he could see Anna dance. Hugo's new ballet was the second half of the program.

"You know, you can pick up women," Alex said to his men with a chuckle. "As long as one of you is available, I don't care."

Greg rolled his eyes. "I've been out of the game for so long, I'm not even sure where to begin."

Alex laughed, though Greg's comment made him a little sad. It was his fault his men had been locked up. "I think smiling and saying hello is all you need to do." He grinned. "Or do we need to go out to a bar?"

Seth grinned back. "Might be nice to go out, not hiding behind a curtain."

"Or Anna and I could stay in this weekend and give you a few days off to carouse and conquer."

"Might be easier to pick up women without you around," Tony said with a laugh.

The idea of staying in all weekend with Anna was very appealing. Last night he'd been reminded of how magnificent her mouth was and he felt his cock twitch just thinking about it. *Down boy*. She certainly helped his confidence, letting him know exactly where he fit in her life: in her heart and in between those amazingly sexy legs of hers.

Simon approached with a lovely blonde on his arm; his wife, Emma. “Suffering through the attention, Alex?” he asked in German. They were sitting with Alex and his men in the theater, but had arrived just before the performance began and hadn’t had a chance to speak.

Alex rolled his eyes. “You could have kept it quiet about who I was.”

“It’s easier to just put it out there. In the end, you will garner less attention. I did say that you were married.”

“I don’t think that part has gotten spread around as much as it should,” Alex grumbled, politely smiling at another woman trying to get his attention.

“There was a time when Alex reveled in this attention,” Seth remarked with a laugh.

“That was a long time ago. A very long time ago.”

Simon smiled at Alex. “Things are going well, I presume?”

Alex gave Simon a goofy grin, making him laugh. “Yes. I can’t wait to see her dance tonight.”

Simon grinned. “I think I like this connection to you. I’ve never been able to attend the Gala before.”

“It’s the least I could do in repayment for all you’ve put up with these last few months.”

Emma laughed. “He’s enjoyed it more than he will admit. I think he may have developed a crush on your pretty wife.”

“She’s a sweet girl,” Simon said with a shrug. “But not tempting enough to lure me away from you.” He kissed Emma on the cheek and she beamed.

The lights flickered and Alex’s heart pounded. “It’s time.”

They made their way to their seats in the first balcony, known as the first ring. Alex had hidden up here when he first came to watch Anna dance. Alex settled in as best he could. There were disadvantages to being six and a half feet tall and broad shouldered, especially when the men next to him were the same. Maybe not as tall, but he and Seth were about the same width now, and Tony was about where Alex was before they’d gotten captured.

Anna didn’t seem to mind though. He loved catching her watching him as he did something without his shirt on. He’d barely worn his shirt at home the last few days, just so he could know she was watching him. Then again, he found himself surreptitiously watching her in the shower, finding some

excuse to be in the bathroom. It had been so long since he'd seen a live, naked woman, he couldn't help himself.

He hadn't been with a woman since the second year of his imprisonment, save as Mr. J. with Anna, and while that had been nice, it had been less than satisfactory. Lovemaking without Anna's arms around him had been difficult, but satisfied his itch temporarily. He did everything he could to make sure Anna enjoyed it too, but always had to be sure to hold her hands down. She wasn't trying to be rebellious, but whenever he didn't hold them, they inevitably strayed to his body. It was sheer hell pulling her hands away from him, but he'd kept telling himself that it wouldn't always be that way.

At first, when he was captured, he'd shunned Vitaly's offers of *Dirne*. But despair hit him hard after the first year. There was no escape. He'd lost three men trying to do so. The guards watched them like hawks over mice, and had even shot him in the shoulder for looking suspicious. After finding out Anna had been drugged up for two years, it made more sense that no one had noticed her hurting from his injury. He'd never seen that guard again after it happened, and wondered if the guard had gotten into trouble.

Anna didn't come, and after a year, he was desperate for anything to feel better. But sex hadn't worked. Nothing worked, although when one of Vlad's daughters had snuck up, he took her with pleasure, thinking Vlad wouldn't be happy with it. When Vlad found out, several months later, he'd been furious. Alex had savored the look of horror on Vlad's face when Yelena told her father that she was pregnant with Alex's child.

The memory hit Alex in the stomach and he nearly doubled over. He ran his hand through his hair and shuddered. He had forgotten about that. Yelena lost the baby before it could be born, and Alex had wondered if it had happened naturally or not.

Vlad had tried to blame Alex, but what could Alex have done to prevent it? Besides the obvious one of not fucking her? It wasn't as if he had access to condoms in his prison. He'd told Vlad that he couldn't tell the difference between his daughter and a *Dirne*, and Vlad hadn't taken that very well, but Alex enjoyed the fury on the other man's face. It matched his own.

After Vitaly died, Alex had asked Vlad what had happened and Vlad confessed that he had "arranged" for Yelena to lose the baby; she didn't know that the miscarriage had been induced. It was for the best all around

that the baby hadn't been born. Especially in light of Alex's escape. He didn't need reminders of his captivity, nor did Anna. Yelena had married last year and was happy. She was a sweet girl, but Alex had no feelings for her. He had used her to get revenge with his captors.

After the incident with Vlad's daughter, there were no more *Dirne* for quite a while. Punishment, he supposed, but it wasn't much of one. Yelena being pregnant just reminded him of Anna. That she had been glowing with pregnancy when he'd left. Despair and depression had crept in again and he did very little except sit in his chair and stare at the spot where Anna had stood, willing her to come back, but she didn't.

"You okay?" Seth asked quietly as the lights began to fade.

"Yeah," he said, rubbing his face. He had told Vati about the baby and they decided that Anna didn't need to know about it. At least not right now. There was too much for her to absorb at the moment. Maybe he would tell her about it later. He wasn't trying to hide it. He was just trying to be sensitive to Anna's level of acceptance.

Alex needed to get control of his emotions before he saw Anna at the Gala dinner. She was beginning to be able to sense his emotions, and the last thing she needed was to find out about Yelena.

The music began and Alex became lost in the ballet. Watching Anna was beauty in motion. Something had been elevated in the last few days. Her dancing became even more beautiful, if that were possible. She was captivating.

The story was a simple boy meets girl story, set to music by a Russian composer Alex had not heard of, but it was entrancing. Anna and Hugo had a true synergy when they danced together, making Alex wonder briefly if Hugo had some Immortal in him. When she danced with Peter it had felt similar.

He tried to deny the jealousy that began to stab at his heart. The look on her face as they danced together was beautiful, and heart breaking. She loved Hugo, and he looked at her the same way. He held her like the precious gem she was, gazing adoringly into her eyes.

Alex shifted uncomfortably in his seat. *Had* he made a mistake coming back? Trying to renew their relationship? Was it fair to Anna? After all, she'd moved on. Hugo was the only man she'd taken her ring off for.

But Hugo couldn't protect her the way Alex could. No, Anna was where she needed to be. With Alex.

But was he being cruel, taking her away from her lover?

Alex didn't like these doubts. He wasn't used to doubting his place, doubting his decisions. Since he'd escaped, he found himself doubting almost everything he did. It was very uncomfortable. He didn't like it one little bit.

Anna hummed as she put on her long, black lace dress. The corset top had thin lace straps at the edge of her shoulders and the skirt was fitted, though not obscenely so. She checked herself in the mirror, wanting to look perfect for Alex.

Alex. Her heart swelled with love for him. She loved dancing with Hugo, but the whole time, she was thinking about how Alex was in the audience, watching her dance. She danced for him and him only. The more she thought about him, the more she felt like she was floating in mid-air.

There was a knock at her door and she went to answer it, knowing it was either Hugo or Aaron. She smiled when she saw both, looking very handsome in their tuxedos.

Aaron smiled and then groaned, glancing at Hugo. "You don't get used to it."

"Get used to what?" Anna asked.

"You. Not being mine. Not being Hugo's."

Anna's face fell. "I'm sorry," she said, not knowing what to do. She didn't want to upset her friends.

Aaron chuckled and hugged her. "I was teasing...somewhat. Don't feel bad."

She glanced at Hugo, who gave her an affectionate smile. "I would love to still be with you, Kittykat," he said in a soft voice, hugging her. "But seeing you the last few days makes me realize how much you belong with Alex. You glow." He kissed her cheek and released her.

"Disgusting, isn't it?" Aaron said with a laugh.

Anna's mood lifted at their laughter. They were happy for her, not angry.

Chapter Forty

The three dancers arrived in the promenade a few minutes later. Hugo and Aaron went to find out where they were sitting. Anna already knew where to go: Table One, with Alex.

The huge room was decorated in the colors of fall: green, gold, yellow and red. At the center of each table sat a tall golden urn with strands of autumn leaves hanging over the edge. The tablecloths were white, but the underskirts were different fall colors at each table. It felt as if she had walked into the middle of Central Park, except that people were dressed in formalwear instead of jeans and jackets.

Anna nodded greetings to people she recognized as she made her way to table one. Tom, Tommy and their wives were there, as were Vincent and his partner, Walter, the mayor and his wife, and another couple she didn't know. She didn't see Alex and she frowned. There were two empty seats, so she knew she was heading to the right table, but she didn't see her tall, handsome husband anywhere.

Tom spotted her as she approached and stood to greet her. "Katrina," he said kissing her cheek. "You were even more wonderful than in the spring, if that's possible."

She greeted the others around the table and then looked around. "Where's Alex?" she asked Tom.

Tom looked around. "He mentioned something about getting some air."

"Oh." Anna sat down next to Tom, disappointed. No, hurt was more like it. Why would he not be here when she arrived?

"Hello, Miss Katrina."

Anna looked up to see Simon standing next to her. She smiled and stood. "Hi, Simon. I didn't expect to see you here."

Simon grinned. "Alex helped."

Anna's smile wasn't as bright as it would have been, had Alex been next to her.

"Katrina, I'd like to introduce you to my wife, Emma. Emma, this is Katrina."

The beautiful blond woman standing next to Simon extended her hand. "Hello, Katrina," she said with a slight accent. German probably. "It is wonderful to meet you at last. I've heard much about you."

Anna greeted her, wondering what she'd heard about her. "It's nice to meet you, too. It never occurred to me that Simon was married."

Emma gave a playful look to Simon and laughed. "Pretending to be single again?"

"It never was an issue. I was merely conducting business on behalf of my employer." Simon gave Anna a friendly smile and looked around. "Speaking of...where is he?"

Anna bit her lip. "I don't know. Tom said he went out for air."

Simon frowned and looked behind him. She saw Tony and Greg sitting there. "Where'd Alex go?" Simon asked.

Tony shrugged. "Outside somewhere. Seth is with him."

Simon looked thoughtful for a moment. "Excuse me for a few minutes." He kissed Emma's cheek and walked away.

Anna gave the others at the table a sad smile and then sat down in her chair again next to Tom. She fidgeted with the lace on her dress, not knowing what to do. Had she done something to upset Alex? But she hadn't seen him since the early afternoon and he'd seemed fine then. Even when she was dancing, she hoped that he would sense her love for him. He seemed to always know how she was feeling and she wondered if his "imbuement" of the Immortals had something to do with that.

Where was he?

"Alex, is there a reason you're out here instead of inside with your wife?"

Simon had found Alex and Seth around the side of the theater. Alex had been there since the end of the performance. He didn't want to see the way Anna looked at Hugo up close. It was bad enough watching it on stage.

Seth told him he was being ridiculous, but it didn't help. Alex felt like he didn't belong anywhere and for the first time in his life, he was avoiding

a social situation because he was afraid. Knowing that he was afraid made him feel even more insecure and more determined to avoid the situation. It was a vicious cycle.

“She doesn’t want to see me,” he said softly in German. “I should have stayed away from her.”

Simon looked at him like he’d grown a second head. “What are you talking about?”

“Anna. She...God, I should have just left her alone to her new life. I could have confronted Devin on my own and she would have been free to live her life, believing I was dead.”

“Alex she loves you,” Seth said. “I don’t know where you got this ridiculous idea that she’d rather be with Hugo than you.”

“She took her ring off when they were dating.”

“She put it back on.”

“She knows she has to be with me. That she didn’t really have a choice after all.”

“She chose you before she knew that.” Seth frowned and crossed his arms over his chest. “Although if you keep acting like a pussy, she might change her mind.”

Alex closed his eyes at his friend’s words. “Maybe I should let her.” He turned and walked away, heading away from the theater.

“Where are you going?” Seth and Simon caught up with him.

“Home.” He looked at Seth. “Make sure she gets home okay.”

“You will hurt her if you leave,” Simon called after him. “She was very disappointed when you weren’t in there when she arrived.”

“She’ll be more disappointed if I went back in,” Alex muttered, skipping down the shallow steps that led to the street. His condo was only a few blocks away. Just a few blocks until he could be alone in his misery.

Anna knew something was wrong when Seth walked in with Simon, but not Alex. Dinner was being served, but she pushed away from her chair and hurried over to the two men. “Where’s Alex?”

They looked at each other. “He...,” Seth began, then sighed. “He went home.”

Anna couldn’t believe what Seth just said. “He went home?” she whispered, not believing what she heard.

Seth nodded sadly. "I'm sorry, Anna."

Anna blinked back tears, unsure of what to do. She looked out through the glass doors, hoping to see Alex walking towards the building, but he wasn't there. "Why?"

Seth grimaced. "He's having trouble adjusting to being here."

Was he really saying that Alex was having doubts about being with her? She didn't understand what was going on. She'd so been looking forward to dancing with him tonight. To see the proud expression on his face when she walked in.

But he left and went home? Who was this man? Did he not want her anymore? Was that it? He'd spent time with her and realized that she wasn't what he wanted? The thought was a knife through her heart. Did he not love her anymore?

She went back to her seat and sat down hard, staring at the elegant china place setting in front of her.

"Where's Alex?" Tom asked as an entree was placed in front of Anna.

She looked at the delicious smelling salmon and vegetables. "Seth said he went home." She blinked away tears again. "He's having problems adjusting to being here."

"Alex?" Tom asked, disbelief in his voice.

Anna nodded, unable to speak, for fear of bursting out into sobs.

"He looked a little uneasy when we came in, but," Tom shook his head. "I don't understand why he would leave. I saw him before the performance began and he was looking forward to tonight."

Tom's words didn't help. What had happened between then and now? A knot formed in Anna's stomach. Had he met someone during the performance and he was going to meet her?

Doubts from all directions began to assault Anna and she was beginning to feel ill. But she couldn't leave, even if it was to chase after Alex. She represented the Company to these people who spent thousands of dollars to be seen and meet the dancers tonight. She'd left a social occasion early once and had been punished for it by Wilhelm. Anna doubted Tom would punish her, but she didn't want to take the chance.

She took a deep breath and began to slowly eat, trying to ignore the pain in her heart.

Anna ate and socialized and danced throughout the evening, all with a dull ache in her heart. She quickly got tired of answering the “Where’s Alex?” question. She even tried to call Alex a few times, but he didn’t answer, making her feel even worse.

She and Alex had never fought like this before. Were they fighting? That’s what made it worse. She had no idea what was going on. She didn’t know what had upset Alex. She tried getting angry at him, but couldn’t. All she could do was push away horrible images of him leaving her to be with another woman, or him leaving her period.

By two o’clock Anna was exhausted and her head was hurting. She just wanted to crawl into bed and curl up next to Alex. Would he even be there when she got home? Should she go home? Was that still her home? She’d only lived there a few days. Should she go back to the apartment?

She looked around for Seth and found him flirting with one of the corps dancers. He saw her looking at him and said something to the girl, then walked over to Anna.

“You okay?”

“I think I’m going to go home.” She gave him a questioning look. “Or should I go back to my apartment?”

Seth shook his head. “No, hang on a minute and I’ll take you home.”

Anna shook her head. “You seemed to be having a good thing going with Crystal. It’s only a few blocks.”

Seth frowned. “It’s the middle of the night and I told Alex I’d get you home safe.”

“Then just walk me to the building and come back. There’s no reason you can’t have some...company, like Tony and Greg.”

Seth thought for a moment and then nodded. “Alex is probably asleep and will wake up in the morning regretting leaving you here.”

Seth walked her the two blocks to their building and made sure she got in okay, then headed back to the party.

Anna greeted the doorman and then went to the elevators. She fidgeted in the elevator and then hesitated at the door to the condo. After taking a deep breath, she opened the door and walked inside.

The lights were off except in the library, at the far side of the living room. She kept her shoes on, wanting to alert Alex to her presence with her steps on the hardwood floor. She didn’t want to startle him. Was he in there?

She peeked inside and saw him slouching on the brown leather couch, wearing black sweatpants and holding a drink in his hand. He stared blankly at the lit fireplace, unmoving except for the slow rise and fall of his bare chest.

“Alex?” She was careful to keep her voice soft.

“I didn’t think you’d come home,” he said in a low voice.

Anna inhaled sharply. “Did you not want me to come home?” Tears burned her eyes again.

“I didn’t think you’d want to.” The hopelessness in his voice made Anna want to cry.

She walked over quickly and sat next to him, taking his hand. “Why would you think that, Alex? Why did you leave?” Her voice squeaked on her last word.

Alex gripped the glass in his hand tighter. “I thought you’d prefer it if I wasn’t there.”

Anna stared at him. “Why on earth would you think that, Alex? I was crushed when you left.”

Alex finally looked at her with bloodshot, sad eyes. “I saw you, when you were dancing with Hugo...you love him.”

Anna was taken aback. She’d barely been thinking about Hugo while she danced. No, she hadn’t completely gotten over Hugo yet, but she was certain of her love for Alex. “Alex...I know I’m still working out my feelings with Hugo, but I love you. *This* is where I want to be. With you.” She held his big hand with her two much smaller hands as her eyes filled with tears. “Is that why you left? Because you thought I’d rather be with Hugo?”

Alex nodded slowly and the tears spilled over onto Anna’s cheeks. “Why, Alex? Why would you think that?”

She saw the tears in his own eyes and he blinked rapidly. “I saw how you looked at him...how he looked at you. You...I could feel your emotions.”

Anna’s heart broke. Never in her wildest dreams would she ever imagine Alex being so insecure. The tears in his eyes made her own flow harder. *Devin* had done this to him. *Devin* had made the most confident man she’d ever met insecure.

Suddenly, Anna was hit full force with what Devin had done to them both and she felt her rage rising to the surface. She knew what Devin had

done to her, but she hadn't realized the full extent of what Devin had done to Alex. Until now.

Alex wasn't exactly drunk, but not exactly sober either. He'd been sitting here for hours, imagining Anna dancing and having a good time at the Gala, all while being thankful that he'd left. Images of her in Hugo's arms broke his heart. But if she'd rather be with Hugo, Alex didn't want to stop her.

He was very surprised, then, when he heard the door open and her light footsteps in the hall. His heart had pounded, fearing what he would see in her face: Disdain? Disgust? Hatred? He didn't even want to look at her.

She hadn't responded to his accusation that she'd rather be with Hugo and he felt even more defeated.

Her hands suddenly clenched into fists and she began to shake. He looked up and saw a frightening sight; not disgust, but anger. No, not anger. Rage. Pure, unadulterated rage in her eyes.

"Anna?" he whispered. He exhaled sharply when her pupils began to disappear. "Anna!" he exclaimed, dropping his glass on the floor and grabbing hold of her shoulders.

"Devin...", she growled. "Devin...destroyed you...." She let out an inhuman scream and Alex leapt back.

She was going into a rage, like she had the night she'd killed Jack. Yet he was pretty sure she wasn't angry at him.

Fuck. What had the tomes said about this? He...he needed to get control of her. Theoretically, it would be easier if he caught her before it completely took hold.

He sat back down and took her head in his hands, turning her face toward his. "Anna. Anna, look at me."

She shook and jerked, trying to get free.

"Anna, *Schatzi*, look at me. Devin will pay. Devin will pay, I promise. Don't lose control, my love. Please."

She grabbed hold of his wrists, growling and digging her fingernails into the tender flesh. He winced, but thought he'd seen a glimmer of humanity in her eyes.

"Anna, look at me." He hesitated. He had to command her. It was the only way. "Anna! Look at me." He spoke in a firm, commanding tone,

praying it would get her attention.

It did! Her eyes locked onto his. “Anna, Devin will pay for what he did. Please, please come back to me.”

She growled, but her pupils were starting to show again. He held her head firmly, keeping his eyes locked on hers and watched as she slowly, oh-so-slowly began to relax.

Her jaw trembled and she let out a sob and collapsed into his arms, tears drenching his chest and heart-wrenching wails breaking his heart. He leaned back in his seat and pulled her into his lap, holding her as tight as he could without hurting her.

She cried and cried and Alex held her. His chest was as wet as if she were showering him with her hot tears, but he didn’t care. He stroked her silky hair and whispered to her in German as the sobs wracked her body.

Grief overwhelmed Anna, making her wail unlike she had in a very long time. She thought she had passed out for a few minutes, because she remembered getting angry and then the next thing she knew, she was in Alex’s lap, crying. She tried to stop, not wanting to impose on Alex while he was upset, but she couldn’t.

Devin! Devin had destroyed her handsome, confident husband. The anger wasn’t there anymore, just grief. Intense grief.

An eternity later, when her tears ran dry, she looked up at Alex. “I’m sorry. I’m sorry I made you feel like that, Alex.”

He wiped away her black-mascaraed tears with his thumbs. “I’m sorry I got jealous.”

“I was dancing for you,” she whispered. “I was barely thinking about Hugo as I danced. It was all for you....”

Alex’s eyes widened and she saw tears forming again. “Oh, Anna. Oh, *mein Schatzi*.” He grimaced. “I am a fool.”

“Devin...he hurt you so badly.” She cradled his smooth cheek. “Alex....” She leaned forward and kissed him, dragging her hands through his hair and thrusting her tongue into his mouth.

He groaned loudly and kissed her back with a passion. His hand tangled in her hair and met her tongue’s thrusts.

“Make love to me, Alex,” she murmured against his mouth. She felt him grin against her mouth and suddenly she was in the air.

Alex stumbled slightly and she opened her eyes to see him giving her a sheepish smile. "I've had a bit to drink."

Anna giggled and wiggled out of his arms and onto the floor. "Are you up for lovemaking?" she teased.

He grinned. "Always."

Feeling playful suddenly, she gave Alex a mischievous smile before running out of the room. She heard Alex laugh and his heavy footsteps followed behind her. She figured this would be the only time she might be able to outrun him.

He laughed and said something in German as he chased her down the hall and she screamed in delight and ran to their bedroom. His legs being so long, he easily caught up with her and grabbed her around the waist as she reached the door. She screeched and laughed, trying to get away, loving the light in his eyes. He tossed her onto the bed and jumped on after her, making the bed squeak.

"Little minx," he murmured as he crawled over her and kissed her.

"I love you," she said, wrapping her arms around his neck.

Alex's gaze softened. "I love you, too."

Chapter Forty-One

Alex lay on his back with Anna lying on top of him, her green eyes full of love as she gazed at him. He'd been so unbelievably stupid the night before, it was a wonder Anna had forgiven him. But he was very thankful. So thankful.

She ran her fingers across his chest, giving him goose bumps and he shivered. The delight in her eyes made him want her to do it again. He couldn't imagine a better morning than this: waking up, making love, and then gazing at his beautiful wife for as long as he wanted. Technically, she should be in class right now, but he was glad she'd stayed home. She wasn't dancing until Tuesday so missing today wasn't too big of a deal.

It was late morning and neither of them were inclined to get out of bed. He reached out to twirl a lock of sable-silk hair around his finger.

"I missed you," he whispered, trying to maintain control of his emotions. "I didn't mind being imprisoned so much, but it was torture being away from you."

Regret filled her eyes. "I'm so sorry, Alex. I should have listened to you. I should have—"

He pressed his finger gently to her lips. "Anna, I understand why you were troubled. Yes, things might have been different, but what matters is we're here. Now. I don't hold it against you. None of my men do." He felt a flash of pain as he remembered his fallen men.

She stroked his cheek, sorrow in her eyes. "How is Erich doing?" she asked after a moment.

"Adjusting. He's looking forward to coming out in November to confront that son-of-a-bitch."

"November?"

Alex closed his eyes. "First Monday in November. The day I will kill Devin's son. Friday will be the funeral. He'll be expecting a bullet to the head. It won't come. Saturday at the Funeral Gathering, I will confront

him.” He opened his eyes to see Anna staring at him, eyes wide. He grimaced. “I don’t mean to upset you, *Schatzi*.”

She shook her head. “No, it’s....” She bit her lip. “Can I come?”

Alex didn’t want Anna anywhere near Devin. He wanted her here, safe and far away from that monster. He must have frowned because she narrowed her eyes. “I’m not letting you go anywhere without me.”

He carefully kept his face impassive as his heart swelled with affection for his stubborn wife. He must have not kept his face as impassive as he thought, though, because her eyes narrowed even more.

“I mean it, Alex. The last time you went out of town, you disappeared for almost five years. If you disappear, I’m disappearing with you.”

“Anna, you can’t come with me. I’ll be on a job.”

“Then tell the Elders that your wife won’t let you go.”

“Anna!”

Her brow raised. “I know who the Elders are who are sending you.”

“I have to go to Boston in three weeks.”

“Boston?”

“Oscar.”

Anna looked thoughtful for a few minutes. “That’s my last week of performances.”

Alex nodded. “I was going to come to you that Saturday after your last performance.” He grinned. “Bring you a bunch of pink roses.”

She grinned. “You still could.”

“I might.”

She gave him an affectionate smile and pushed forward to kiss him, her soft lips caressing his. Her leg brushed his cock and he felt it come to life. She smiled, letting him know she knew it too.

“I want to come with you,” she murmured against his lips. She nipped his bottom lip and he inhaled sharply, wrapping his arms around her and rolling her to her back.

“Come with me where?” He was feeling very relaxed.

“To San Francisco.”

He chuckled and kissed her again. “You should stay here, where it’s safe.” Why was he feeling dizzy?

“You want to leave me?” she pouted.

“Of course not, *Schatzi*. I—” Alex stiffened and pulled away from her. Suddenly, he realized what she was doing. “You’re manipulating me.”

Her eyes widened and she shook her head, but he put his hands on both cheeks. “Anna, don’t you dare try and manipulate me.” He gave her a stern look and she blinked rapidly a moment before bursting into tears.

“I’m sorry,” she whimpered. She gazed up at him, all hints of seduction gone. “I’m sorry, Alex, but I can’t stand the thought of you leaving me.” The tears slid down the sides of her face and onto his hands. “Please,” she whispered. “Please don’t leave me. I’ll be a nervous wreck the entire time.”

“You can call me while I’m gone.”

“But what if you don’t pick up? What if something happens to you?” Her green eyes were filled with grief. “Please, Alex. Please don’t leave me here.”

Alex rolled to his back and ran his hands through his hair. The thought of leaving her didn’t sit well with him either. He knew she’d be a mess with him gone. But what could he do?

“Anna, even if I take you to San Francisco, I still have to go to Boston.” He sighed. “I don’t want you seeing what I do.”

“It’s okay if I know, but not okay if I see?” She sat up on her elbow and frowned. “Alex, Devin killed Ben in front of me. Tyler is as cruel as Devin. Oscar nearly killed me. Rylan raped me so many times I can hardly count. Seeing you ‘work’ can’t be any worse than that.”

He grimaced at the truth of her words, but he couldn’t take her with him. “Anna, you have to dance while I’m in Boston. I can’t take you away from that.”

“Change the date.”

“What?” he exclaimed. “Anna, we’ve worked out the details. I can’t just call my father and tell him I’m pushing off the job. You don’t do that to Elders.”

“Fine.” She rolled over and stood up. “I’ll call him.”

She started to walk away and Alex jumped up and lunged after her. “Anna, you can’t do that.”

She spun around. “Why not? Why are they making you leave me? Don’t they know what that will do to me?”

“I’m doing this for you, *Schatzi*,” Alex said in a raspy voice. “I know your country will be better off without these men, but the only thought that will be going through my head as I pull the trigger is how much they hurt you.”

She began to shake and Alex briefly became concerned that she was going to rage again. He hadn't told her about the previous night yet. He studied her eyes, but there was no anger. Only what could be described as insane grief.

She dropped to her knees and hugged his legs. "Please, Alex. I can't lose you again. I can't. I won't survive."

"Nothing's going to happen to me, *Schatzi*." He bent down to pull her arms from around his legs before crouching down next to her and hugging her tightly.

"That's what you said the last time," she sobbed into his shoulder.

He stared out the window behind her as he stroked her hair. "I will talk to Vati. If he believes it is a possibility, I will approach Tom and Vlad." He pulled her away slightly and gazed lovingly into her eyes. "But we must obey our Elders, Anna. I cannot go against their wishes."

Anna nodded and sniffed. "Okay." She gave him a brave smile through her tears.

Alex hoped Vati had a solution for this. He had no idea what to do.

Chapter Forty-Two

“What was it like?”

Alex looked up from his lunch. “What was what like?”

“Being in Russia.” Anna’s fork was halfway to her mouth, holding a cluster of romaine lettuce and Parmesan cheese. They sat together upstairs, in the windowed conservatory that overlooked his terrace and Central Park.

Alex thought for a moment and then gave a half-smile. “Boring.”

Anna giggled. “Boring?”

He shrugged. “There wasn’t much to do. After we realized there was no chance of escape, we just...accepted it....”

I sat in my room next to the window, reading, most days. There wasn’t much else to do. Three and a half years passed sitting by that window. The world went on, but still I sat there. For a prison, it wasn’t so bad. We had good meals every day down in the well-appointed dining room, unless there were guests. We were given time outside and time in the library when requested. Vitaly even had a gym downstairs for us to use.

You had appeared in this room when I first was captured but you were faint, and I hadn’t been certain you were real. You didn’t speak very coherently, and when you disappeared, I wondered if it had been a dream. Then there was nothing for two years.

Those were my dark days. My men tried to cheer me, but it didn’t work. Despair and depression crept in and I did very little except sit in my chair and stare at the spot where you had stood, willing you to come back, but you didn’t. Vitaly wouldn’t tell me anything that was going on, though sometimes he hinted that you were dead, or married to someone else and happy. Anything to torment me. That fucking bastard. And to think he had been a family friend.

Vlad was just as bad when he visited, though he seemed more reasonable on some levels. Vitaly seemed as bad as Devin. Vlad at least tried to understand and was sympathetic...a little.

It was one of my darker days when I sensed you again. I was staring out the window at nothing when I heard a wisp of a sound. I was afraid to look; I had looked so many times before. But when you said my name...my heart leapt and I turned to see you, my beautiful sweet wife, older, thinner, sick-looking even. But you were there. It took everything inside me to not run over there. I knew you would disappear at my touch, so I just looked, gazing into your beautiful green eyes, willing you to feel my love and longing.

"Are you really there?" I asked in a raspy voice, but you frowned, and I realized I'd spoken in German. Same mistake I'd made so many years ago. I smiled at my foolishness and tried again in English.

Your eyes widened and you took a step back and shook your head. "You're dead. This isn't real. No!" you shouted, and disappeared.

I slumped in my chair and stared at the spot. You had come, but you didn't want to be there. Did you no longer love me? I looked at the ceiling and let my tears flow freely. My beloved Schatzi. Did you hate me? Why had you come? Was it something Devin had cooked up to torment me?

I still had no answers to my questions when Seth came into my room later to get me for dinner.

"She came," I said in a broken voice. "She came and she hated me."

Seth walked into the room and knelt down next to my chair. "Alex, she would never hate you. What happened?"

I told Seth what had happened.

"You've been gone for two years and you haven't seen her since you first got here. She was probably scared and hurting. I know Anna. She would never hate you. Never."

I gave my friend an uncertain smile and swallowed. "You think so?"

Seth grinned. "Either that or your appearance scared the shit out of her. Have you looked at yourself lately?"

I shook my head. "Do I look that bad?"

"Well, you look better than a bum on the street. But only just."

I chuckled. "Maybe I should trim my beard."

"Maybe. Or at least brush it so you make sure there aren't any rats living in it."

Seth had been right; I looked like shit. From then on, I kept my hair combed and beard trimmed in hopes that you would come. It was several months later when you did. I had almost not bothered that day, but was glad I did.

The hurt in your eyes was evident when I turned to see you. God, it broke my heart. You accused me of abandoning you. You were hurt and angry. I thought trying to assure you that I was real would help, but I was wrong. It only made you more upset. Without thinking, I reached out to you and you were gone. I fell to my knees and wept.

When you came again, you seemed reluctant to be there, but calmer. God, you were so beautiful. You looked healthier than before, which made me feel better. You refused to accept that I was real, and I didn't push it. I was thrilled to see you still wore your wedding ring, as I did. You might not know that I was still your husband, but I certainly knew you were still my wife, and knowing you still wore my ring...it made me want to fly.

It killed me that I couldn't comfort you when you started crying about the baby. I had been adamant about finding out about the baby and had been stunned when Vlad told me what Devin had done. But that had been years ago, and you were still grieving? It didn't make any sense. Not that what happened wasn't traumatic, but I was confused until I found out, much later, that you had been on drugs for two years, until Devin had demanded you get sober. I swore that when I got out of there I would make Devin pay for what he had done to you.

But you had reached for me before you left. The briefest touch and you were gone, but it warmed my heart. Maybe you would forgive me after all.

The next time you came, I accepted that I needed to let you think it was just a dream. You were calmer and didn't get upset if I let you think you were dreaming. You stayed much longer and I was able to find out a lot about what Devin had been doing. He was taking your powers from you for his own, and it frustrated me to no end that I couldn't do anything about it. I made you leave when the contact became too burdensome and you began to hurt. I liked that you didn't want to leave. You told me you loved me, and I lived on those words for a long time.

Shortly after that, Vlad began visiting me more often. He seemed to genuinely want to know about my relationship with you, and about Devin.

Vlad, in turn, gave me news about you. That you still loved me and—

“Do you see her?” Vlad asked one morning after a lengthy question and answer time.

I narrowed my eyes at him. “What do you mean?”

“She says she dreams of you but they’re not real, like they used to be.” Vlad’s eyes softened. “Are they real?”

I studied him for a few minutes. “Yes,” I said finally. “Yes, she comes here. I let her think they’re dreams because she gets upset when I try to tell her I’m real.”

Vlad nodded and left a few minutes later.

The next time Vlad came, Peter was with him. I was appalled at first at what Devin had done, making you “date” someone, but as Peter spoke, I realized that Peter cared for you deeply. Peter spent a few hours with me, telling me about what you had been doing and reassured me several times that you still missed me and that if I ever got free, you would willingly return to me.

“Ever got free?” I snorted when he said that. “Not as long as your grandfather is alive.”

Peter looked at me impassively and then stood to leave. “He is an old man, Alex. Old men die.”

“Peter really said that?” Anna asked. She vaguely remembered Aaron saying something about Vitaly being killed.

Alex nodded. “Honestly, I think his death was...artificially induced.”

Anna’s eyes widened. “Peter killed him?”

“I think it was more Vlad. Peter was with you, remember?”

“Oh, yeah.”

“Vitaly slowly started getting sick, and towards the end, I didn’t even see him. Vlad seemed...unsurprised and rather unemotional when he came to tell me....”

Time passed, Vitaly was still alive and even Vlad didn’t come visit anymore. You came every once in a while and, as long as I didn’t try to convince you I was real, you were fine.

I'd seen you just a few days before and you looked so dejected. You said you were lonely. Promises of dead men, you said. Those words tore into my heart. I longed to prove that I would come, but how could I? It was too painful to hope.

I realized that I had been staring out the window. Not that it mattered. I had the rest of my life to finish the book in my lap. I could stare at the Russian blue sky all I wanted, and still have time to finish my book.

I sighed and stood, placing the book on the table next to me. Maybe I'd ask for some time outside. It would get cold soon; too cold to go out. I ran my hands through my hair and interlaced my fingers on top of my head as I looked out the window to the small world I had inhabited for so long.

A sharp rap sounded on the door and then it opened. I turned to see Vlad standing in the doorway with a very somber expression on his face.

"My father is dead," he announced without emotion.

"I'm sorry to hear that, Vlad," I said sincerely, for Vlad's sake. It would be tough to lose a father, even one as harsh as Vitaly.

"Yes, well...." Vlad looked at me uncomfortably. "Anna will be here in a few days and I must take you all down to the cellar until she's gone."

The cellar was a freezing cement room that we were taken to whenever there were guests in the house. It was also where I and my men spent our first few weeks in St. Petersburg.

"Anna's coming here?" I asked, with more emotion than I'd expected to show.

"I don't think she'll come here to the house, but she will be in town. If she senses you here...Devin will not like it."

Devin won't like it? I studied Vlad carefully. "What about you?"

"I don't want her to be hurt," Vlad said slowly.

I snorted. "If you don't want her hurt, let me and my men go."

"When the funeral is over, I will reconsider many things my father did." He gave me a pointed look. "But until then, the protections on the house must be strengthened. There cannot be a hint of anyone knowing you are here, or Devin would be very upset."

I nodded slowly, trying to decipher what Vlad was saying. Was he saying that he would let us go? Would Vlad not be upset if anyone knew we were here?

"Once the funeral is over...things may change. Tomorrow I will take you to the cellar." He turned to leave but paused. "I almost forgot to give

this to you.” He handed me a portable DVD player. “Peter sent this to me. I thought you might like to see.”

When Vlad left, I powered the device on and my heart pounded as I heard the first strains of the music of Giselle. My Anna! It was your performance of Giselle with Peter. I watched the entire thing without moving, and then began it again before I realized the others might want to see it. I hurried out into the hallway and called for them.

Though the stairway was blocked off, we had the tower floor to ourselves. Seth, Tony, Greg and Erich came out of their rooms. You would have laughed at all the beards and long hair. A pain hit my heart, knowing I had lost three men trying to find a means of escape the first year we were there. There was no way out. The deaths of Jesse, Michael and Jason had proven that. Sebastian hadn’t died, of course, but had been banished to wherever he came from.

I put the DVD player on the ground and began it again. No one spoke as the ballet progressed, but we all watched. When it was over, Seth started it over and we all sat and watched it together again. And again.

I looked around at my men. My family. I would have likely killed myself if it hadn’t been for them all this time. They were subdued, but not unhappy. There just wasn’t much to talk about after all this time; nothing really happened. We had exhausted all possible escape routes and lost three good men trying. Life was monotonous.

Vlad chuckled a few hours later when he came up and saw us all sitting on the floor in the hallway. “I didn’t know you were all so fond of ballet.”

If it had been Vitaly, I would have had a smart remark ready for him, but Vlad had been kind enough to give us this, so I held my tongue. Besides, his comment seemed genuine.

“I can ask for more if you’d like,” Vlad offered.

I nodded. “Please,” I said, my voice raspy.

Vlad gave me a sympathetic look. “She’s a wonderful dancer and a wonderful young woman.”

The men all nodded. Not once had they complained or suggested that you were the reason they were there. Seth, Greg and Tony still adored you. Erich didn’t know you as well, but knew me enough to know you were something special. I was so grateful for them all.

It pained me to know Vlad had contact with you when I couldn't, but...there was something different about Vlad now that Vitaly was gone. More than just him becoming an Elder. It gave me a glimmer of hope for the first time in a very, very long time.

Chapter Forty-Three

Anna stood and walked around to the other side of the table and embraced Alex. Knowing her refusal to believe him had hurt him made her feel so guilty. “I’m sorry I didn’t believe you, Alex,” she whispered, settling on his lap and leaning her head against his shoulder. “I was so consumed with grief—”

“Anna, I’ve told you. It’s all right. I understand. If you had believed me, and Devin had found out...who knows what would have happened? I might still be in that cellar.”

His words brought to mind a memory unbidden. “The cellar....” She sat up. “You got sick. You got sick and... Devin sent me to heal you....”

Alex nodded.

“But...why did I get sick too?”

“I was down there because Devin wanted me down there. I got sick because of being down there. So you did too....”

The cellar was freezing as usual. There were blankets and cots, but they did little to abate the cold. I hated being down here in the windowless box. Not to mention I was starting to feel like crap.

As time went on, I started sweating and shivering at the same time. Seth put me down on the bed and did what he could for me, but all I could do was shiver. Tony pounded on the metal door but no one came. God, would I die down there?

No relief came and the room seemed to grow even colder. Even the other men huddled in their beds against the cold. They had done all they could for me. I put my head under my blanket and wondered about death.

I felt you before I could see you. A warmth spread throughout the room before you even came to me. My thoughts were scattered, though I was

surprised you were there. Vlad had said this room was sealed against your presence.

You pulled the blanket away from my face and I opened my eyes. My teeth chattered as I mumbled something about your presence and I tried to smile at you but all I could do was groan in pain. I felt your cool hand on my forehead and stared at you in wonder as you sighed in relief and then stretched out in the bed with me. I wanted to reach out to you, to wrap my arms around you and keep you there forever, but I couldn't move. Instead, you wrapped your arms around me and I felt the fever leaving me. My body relaxed and I moved closer to you, but opened my eyes in alarm when your body became hot with the fever I'd just had.

"No, Anna. No, you can't get sick." I put my hand on your head and willed you to give me my sickness back. You cried out and I saw the pain in your eyes before you faded away.

"Anna!" I screamed sitting up. "Anna!"

But you were gone.

I looked around but knew you were gone. I caught Erich's eye. "Did you see her?" I asked wildly.

Erich nodded. "Felt her first. The room is warmer."

The other men had sat up.

"You okay?" Greg asked.

"She took my fever," I rasped, staring at the ground. "She healed me." I squeezed my eyes shut and fell back into my cot. I could almost feel you still next to me. Your warm body against mine. It was torture.

I didn't know how long we were down in the box but when Vlad finally appeared, I charged at him. "Is she all right?"

Vlad looked at me, surprised. "Yes, Alex. She's fine. She's much better than she was. Your father challenged Devin, and she is with him and your brother now."

I slumped against the wall in relief. I could feel my men relax as well. But I stiffened again as Vlad's words sank in. "You think she is better because she is with my family?" I knew that my family had been forbidden to have contact with you and I was thrilled that the ban had been revoked.

Vlad didn't answer right away. He looked away, emotions flitting across his face. "If I were to answer that in the positive, my family would be in danger." He looked back at me. "The look of joy on her face when she was allowed to return to your father...was very pleasing."

I read between the lines. Vlad didn't approve of how Devin treated you, and maybe even what Devin was doing, period.

"You can return to your rooms," Vlad said, stepping aside. As I stepped by him, after the others had left, Vlad spoke again. "You should spend some time in the library soon."

I arched an eyebrow at the new Russian Elder, but nodded my head. "Perhaps I should go now?"

Vlad nodded and walked away.

I made my way to the large library on the second floor of the huge mansion. Vlad was definitely different from Vitaly and I wondered about the changes he had mentioned a few days ago.

One change I did notice as I made my way through the house was the lack of security. Vitaly had kept armed guards throughout the house; I couldn't go more than a few steps without seeing a guard watching me with a gun ready to shoot me if I or any of the others acted suspiciously.

Now, I couldn't see any in sight, which made me more nervous. Was Vlad tricking me? I stopped in the hallway and listened. I didn't hear or sense anyone around me. It was odd. I looked around and didn't see any new cameras, either. What was going on?

I arrived in the library and looked around to search for what Vlad obviously wanted me to find. Nothing caught my eye as I stood at the double-door entrance of the two-story library. I wandered slowly around the perimeter, looking for any differences. I knew this room almost as well as my own family's library. My Russian had certainly improved since I'd been here; almost all of the books were in Russian.

Your presence still haunted me as I walked around the room. I missed you now more than ever. I was glad that you were able to see my family again, but a part of me couldn't help but wonder if something might develop between you and my brother. My heart squeezed at the thought, though Kurt was the logical person to take my place in your life.

I stopped by a floor-to-ceiling window and leaned my head against the cool glass. What if you fell in love with Kurt and married him? Yes, I wanted you happy, but I wanted you happy with me, not my brother. Vlad, by his actions and words, had lit a glimmer of hope in my heart that we might actually get out of here someday. I felt the desire to fight growing inside me again. Something I hadn't felt in a long time.

I looked around the room with new eyes. What was different? What was it that Vlad wanted me to find? A bookshelf in the corner caught my eye. Something was odd.

I crossed the room in a few short strides and saw that the edges of some books were closer to the edge of the shelf than the surrounding books. I bent down and looked but there wasn't anything behind them. So what was here?

The dust cover on a large book was slightly bent and ill fitting. I pulled the book out, opened the front cover and was astonished when I saw the elaborate script of an ancient Elder book.

There were three volumes of the Books of the Elders that had been banned centuries ago. I had found the first two when I had searched before we were married. This was the missing third volume! This was the volume that should tell me how to free you from Devin's grip!

I ran my hands through my hair as my pulse pounded in my head. I was certain that this book had not been here before. Had Vlad put it here? He had to have done so, otherwise why would he have told me to go to the library?

Changes.... You.... Devin.... Freedom?

I closed the book and made sure the dustcover was in place, then turned and carried it out of the room. Vlad came around the corner and I stopped dead in my tracks, blood chilling in fear of what Vlad would say.

"Did you find anything interesting?" Vlad asked conversationally.

"I...uh, yes, I did," I answered hesitantly.

Although Vlad didn't smile, I saw his gaze soften. "Good. I hope you find it...educational." He nodded his head and continued past me down the hallway.

I stood in the middle of the hallway for a split second more and then hurried to the staircase and up to my room. It would take me a while to decipher the book, but it would be easier since I was familiar with the language already. If Vlad had left this book for me to find, would he also provide a means of escape?

One thing at a time, I told myself. I needed to learn what I needed to know before I thought about anything else.

I immersed myself in learning what I needed to know. Seth and the others would drag me out of my room every day to make sure I got exercise.

“Anna won’t like it if you’re skinny,” Seth teased.

I rolled my eyes, though my vanity winced. I had lost a lot of muscle tone over the years. What was the point of working out if I was never going to leave? But finding the book had renewed my desire for life. There was a chance that I would see you again! My heart pounded every time I thought about it.

The mood had lightened significantly since Vitaly had died. We found ourselves joking around and talking about what it would be like to be free again; something we hadn’t dared to even dream about for a very, very long time.

Winter came and went and I studied diligently. Vlad told me that you were living with Devin after you went home and, from what Vlad had heard, you weren’t doing well. When Vlad would bring your performances for us to watch, I could see you weren’t yourself, though it was subtle. My heart ached for you, and my determination to get free increased.

At the beginning of March, Vlad came to my room early one morning.

“Anna is gone.”

I was still in bed and I sat up straight. “What? What do you mean gone?”

Vlad’s face was inscrutable, as it was most of the time when he came to speak to me. “She ran away from Devin.”

My jaw dropped and I stared at Vlad. I could hardly comprehend his words. “Ran away?” I repeated. “How? Is she safe? Where is she?” Questions shot through my head like a bullet ricocheting off steel plates.

“She had help. Yes she is safe.” Vlad’s eyes softened. “She’s with friends.”

“Do you know where?”

Vlad didn’t answer, but strode to the window and looked out. “Our Gathering is next week in Moscow.” He turned to look at me. “I, of course, must attend and will have to take much of my household with me.”

My heart pounded in my chest. Was this our opportunity to escape? Was it a trick? “Oh?” was all I could come up with.

Vlad nodded. He looked like he wanted to say something, but hesitated. "Have you explored much of the house?"

I shook my head. "Your father kept us on a tight leash."

"I hope you have noticed I am more...relaxed than he was."

"I have," I admitted. "I was used to guns pointed at me wherever I went. It's...nice."

Vlad allowed a smile to breach his face. "I can imagine." He turned back to the window. "My father liked to keep things he thought could be useful. He kept them in a locked storage room under the house." He paused. "It has a door to a tunnel that leads outside the property."

My heart pounded even harder. Escape? "Th-that's interesting," I said, trying to sound nonchalant. Was our gear in there?

"Of course, the room is guarded, but only by one man." He turned around. "Midnight snacks are tasty, aren't they?"

I blinked, hardly daring to believe what I was hearing. Vlad was telling me how to escape? "It can be dangerous, wandering a house at night."

Vlad nodded. "It can be. If you're not careful. But rewarding as well." His eyes were pleading. "Sometimes someone else's safety is worth the risk. Elder protections can only last so long against stronger men."

I swallowed. I needed to find out where you were.

"We leave on Monday. I know I can trust you to...do the right thing." He put his hands in his pockets and then drew them out again, and something hit the ground with a soft thud. "You're a good man, Alex. I'm sorry I distrusted you."

I nodded, still disbelieving my ears.

Vlad strode out of the room and closed the door behind him.

I sat for a moment, looking at the closed door and reflecting on what I had heard, and then walked over to the cloth bundle that Vlad had dropped. Inside were several keys. Praying this wasn't a trap, I went to tell my men what I had learned and to make plans for Monday.

"Vlad really did that?" Anna asked, eyes wide. She'd put her fork down and listened intently as Alex told her his story. Vlad really had risked everything to let Alex escape. "Devin doesn't know?" she whispered.

Alex shook his head. “No, Vlad and Peter only have to hide it for a few more weeks, and with all the funerals, Devin’s a little...well, he’s started to get a little paranoid.” Harsh amusement lit his eyes. “I can’t wait to see him going to Tyler’s funeral.”

Anna bit her lip. She understood Alex’s feelings; hers weren’t much different. But the years of imprisonment had hardened him. She could see it in his eyes. Or maybe this was what he went through when preparing for a job. Then again, this job was personal.

She reached across the table and put her hand on his. He looked down, his eyes softening as he looked at her hand. “Alex, I will respect what the Elders decide about me going along,” she said softly. “But please consider the fact that it’s my fight too. I want to see you stand up to Devin. I want to see the look on his face when he realizes he’s lost.” She paused. “I’m the one who had to live with him, who dealt with him every day.”

Alex pressed his lips together and nodded. “I understand, *Schatzi*. I will speak to my father tonight.”

Anna smiled. “Thank you.”

They ate in silence for a few minutes and Anna’s curiosity got the better of her. “How did you escape?”

Chapter Forty-Four

Alex took a breath, thankful for Anna's desire to hear his story. They'd missed so much of each other's lives. It was a way he felt that he could share of himself.

Monday morning, I watched from my window as Vlad, Peter and an enormous entourage climbed into several SUVs and drove down the road and through the gate that guarded the property. If I counted correctly, there were only a handful of guards left in the house. I inhaled deeply and went to discuss last minute plans with the others.

At midnight, dressed in the darkest clothing we had, I unlocked the door to the stairs and the five of us crept silently downstairs. We carried a few possessions in pillowcases, including the Book of the Elder that I had "found." Though we were out of practice, we moved as silently as ever, prepared to attack whomever we came across. I was operating without a full team, but it would have to do.

At the bottom of the stairs we paused outside the door to the house. I listened at the crack and heard movement. I motioned to my men that there was someone out there and they moved into position. I pressed myself against the wall to the side of the door and turned the handle and let the door swing open. The guard grunted and poked his head through the doorway and I grabbed his head and twisted his neck, breaking it with a satisfying twist of my hands. Tony and I dragged the guard into the corner of the stairwell and searched his body, coming up with a pistol and several magazines. There was also a wallet and a throwing knife, which I tossed to Erich, who grinned. I stuck the pistol in the back of my waistband and we slowly crept along the side of the dimly lit hallway, keeping to the shadows as much as possible. There were no other guards until we reached the corner that led down to the kitchen.

The man was too far away to sneak up on, so Tony charged the guard and broke his neck, and we dragged the body to a side closet, stripping him of his wallet and weapons.

We crept down the stone staircase silently, unsure if there was another guard in place. The kitchen was dark except for the moonlight streaming through the windows. I listened for a long while and when I was satisfied there was no one in there, we made our way through the narrow doorway and began searching. The only thing I knew was that the storage room was in there. We gathered as much food as we could, dropping bread and fruit into the extra pillowcases. I chuckled as I remembered doing something similar with Kurt when we were children.

A low whistle from Greg told me the door had been found. It was in the back of the pantry. I produced the key and unlocked the door. It wasn't quiet, but not loud enough to overly concern us. Once the door was closed, Tony found a light switch and the room lit brightly. We had to wait for our eyes to adjust before looking around in amazement. All our gear was in here, plus some.

We took a quick inventory and shrugged into our darker "sneaking" clothes before divvying up the extra gear from our deceased friends. Once we were somewhere relatively safe, we could check our weapons, but the important thing was to get out of there. Quickly. I located the door across the room and opened it. It smelled of wet dirt and something else unpleasant, but I trusted that it went where Vlad said it did. Once our flashlights were on, Greg turned out the light and we filed into the tunnel, closing the door behind us.

It was long and straight, with damp stone walls and floor and a wooden ceiling. Our boots made little sound as we quickly jogged through the narrow passageway. After about fifteen minutes we came to a rusted metal doorway. I studied the door. There was no visible keyhole or latch. I poked around a little and found a hidden latch near the bottom and pushed the door open. Fresh, cold air rushed into my face and I took in deep gulps.

"Freedom," I whispered in a husky voice. I looked back and grinned at my friends. They returned the grin and filed out into the dark forest, closing the door quietly behind us. As much as I wanted to savor our newly found freedom, we had to keep moving.

We were south of the mansion and I knew there was a town a few miles away that had a local train into the main city. We had to get into St.

Petersburg to catch the train to Warsaw, and then to Frankfurt. Train was the easiest way to travel. Our ultimate destination was my father's house. Vati would be able to help me figure out what to do next. Maybe he even knew where you were.

The five of us took off in a southeasterly direction, not talking but concentrating our energy on getting where we needed to go. A few miles into our journey we were huffing more than we ever had in the past; confinement had taken its toll.

By the time we made it into the town, we were exhausted. The plan was to "borrow" a car and take it to the closest train station. Seth and Tony would go find a suitable vehicle while I waited on the edge of town with Greg and Erich. Two men walking around weren't as noticeable as five.

We didn't speak much, but ate a snack as we waited for Seth and Tony to return. If there was one thing they knew how to do, it was get places without being noticed. That was never the issue with getting away from Vitaly. The issue had been guards that watched our every move, prepared to shoot to kill if we even looked like we were trying to escape. I closed my eyes at the memory of my friends' deaths.

After what seemed like an eternity, a dark sedan pulled up next to us and I heard the signal whistle. We shoved our things into the trunk and squeezed into the small car.

"Think you could have picked a smaller car, Tony?" I asked in English. "I feel like a sardine."

"Beggars can't be choosers," Tony responded. Seth laughed.

"What are you laughing at?"

"You better practice your English. Anna won't be able to understand you."

I growled. "She hasn't had problems before."

Seth rolled his eyes. "Maybe the dreams interpret better. I'm having a hard time understanding your English, and I've been with you for the past several years."

"Is it really that bad?" I asked Greg.

"You have an interesting mix of a Russian and German accent." Greg shrugged. "She'll figure it out, I'm sure."

"Or you won't need to speak at all," Erich laughed. "Just kiss her."

I groaned softly and remembered kissing your soft lips. Somehow, we had been able to touch the last few times you'd come. Feeling you against

me had been heavenly. Feeling your lips against mine...I sighed thinking about it. I would never let you out of my sight again once I found you. Never.

The drive was a short one, and Tony parked the car in the back of the parking lot. We pooled our cash and Greg went to buy the tickets. We always kept plenty of local currency with us when we went on missions, as well as pre-paid debit cards with extra. But I wanted to be out of the country before we used those. Cash was always better.

Greg returned a few minutes later. "The trains don't start for a few more hours. It might be better to just drive into the city. The train to Warsaw doesn't leave until almost midnight."

I ran my hand through my hair. I'd wanted to get out of the city as soon as possible. "Does anything else leave earlier?"

"There's a train to Helsinki, but we'd be trapped there. I think it'd be better to find a place to stay for the day and wait for the Warsaw train. Unless you want to go through Moscow."

I shook my head emphatically. "That would be walking into the lion's den. All right. Let's go find a place to stay, get rid of the car and get the tickets to Warsaw."

We found a hotel near the station and stayed there until it was time to go. Tony went out and purchased us new clothes so we didn't look like criminals or, well, assassins. The hotel clerk had looked at us nervously as she checked us in.

Nine nerve-wracking hours later, we were finally aboard the train to Warsaw.

I shared a sleeper berth with my cousin, who was snoring next to me. I was exhausted, but couldn't sleep. I missed you with everything that I had and was impatient to get to you. Would you want me back? When you thought I was a dream, you certainly wanted me, but what about the reality? Would you still think I'd abandoned you? What was the best way to approach you? Just show up wherever you were staying and say hello? Could you handle such a thing? Or should I ease you into it, giving you hints that I was there and then revealing myself?

No answer came to me and I drifted off to sleep still wondering.

The train arrived mid-afternoon in Warsaw with several hours until the next train left. I relaxed a bit, knowing we were more than halfway there. Erich and I would have to keep a low profile once we were in Frankfurt. It

wouldn't be good if we were recognized. Our beards and hair helped, but the Kunze family members were all well known, and our height alone could give us away.

Arriving in Frankfurt early in the morning was only beneficial if it was the weekend. It wasn't. The train station was busy on that Thursday morning, though not overcrowded. Erich and I both wore hats and kept our heads down. For once, I wished I weren't so tall.

Fortunately, Uncle Friedrich and Aunt Klara lived only about a half mile from the train station and we headed out as soon as we found our bearings. My stomach churned as we walked through the familiar streets. I was so thankful to be home, but now the real challenge began. Staying out of Devin's sight and finding you.

I glanced over at Erich. "You all right?" I asked.

Seth, Tony and Greg walked behind us.

Erich let out a big breath. "How can I be so nervous about seeing my family?"

"I'm glad I'm not the only one who feels that way."

Erich looked at me, surprised. "I didn't think you got nervous about anything."

"Maybe not before, but now, yes."

Erich's childhood home came into view and our steps slowed.

"What's the best way to approach?" Seth asked. "Knock on the door or walk right inside?"

"Do you have your keys?" I asked with a grin.

Erich thought for a moment and then dropped his bag on the ground.

"I just might." After a few minutes of rummaging, Erich made a triumphant sound. "I hope they didn't change the locks."

Traffic was increasing and we carefully made our way down the street. Most likely, both my aunt and uncle were awake, but Uncle Friedrich would still be home.

We walked around the back of the house and Erich unlocked the door. I could hear voices in the direction of the kitchen. Familiar voices of loved ones. Tony closed the door behind us and I motioned for the three non-Kunzes to wait there while Erich and I announced our presence. I nodded to Erich and we crept to the kitchen. Dishes clinked and Uncle Friedrich spoke about a legal case he was researching.

We walked slowly into the spacious kitchen. “Hello, Mutti. Hello, Vati.” Erich spoke loud enough to be heard, but not loud enough to startle them. Too much.

Klara screamed and dropped her coffee mug. It crashed to the floor and porcelain and coffee scattered across the floor. Friedrich stood, pushing his chair back and took a defensive stance. His gaze went back and forth between us. “Erich?” he whispered in wonder. “Alex?”

Klara put her hands to her mouth and then rushed to Erich, embracing him and crying. She reached for me as well. Friedrich was quickly behind her and we were hugged and kissed and stared at in wonder.

“We were told you were dead,” Friedrich said in a hoarse voice.

“That’s what you were supposed to believe,” Erich said. “I’m sorry you suffered.” He kissed his mother’s head.

“The others are here,” I said softly. “May I call for them?”

“Oh!” Klara said. “Of course.”

I quickly went to gather the others and returned to the kitchen. My uncle and aunt knew them too and hugged them with just as much enthusiasm.

“Have you spoken to Wilhelm?” Friedrich asked.

I shook my head. “We only just got in. Your house was closest to the station.”

“I should call him,” Friedrich said, reaching for his phone.

“No, Uncle. I need to see him in person. Soon.”

“Of course.” He looked around at the group of men. “If you don’t mind being uncomfortable, we might be able to squeeze into the SUV.”

“We surprised Vati and Mutti and the others,” Alex said with a soft smile. “To say the least.”

Anna was staring at him with a mix of awe and sadness. It must have been a shock, hearing him speak so casually about killing a man. Another reminder of how little time they had together before he was captured.

“Why...,” she said in a soft voice. “Why didn’t you come right away?”

“I wanted to, Schatzi....”

Chapter Forty-Five

“Vati, I need to see her. I’ve waited years to see her.” I ran my hands through my long hair as I stared out the window of Vati’s study at the first Frankfurt sunset I’d seen in many years. I had spent the whole day with my family, sharing and learning what had happened since I’d been gone. The families of Seth, Tony and Greg would arrive tomorrow. They were being brought here so they could be reunited, but also so Devin wouldn’t know. My whole family knew I was still alive by now. I would get in touch with the families of Jesse, Jason and Michael soon as well. My whole family save you, my beloved wife. “My heart can’t stand it much longer.”

Vati stood behind me and put his hand on my shoulder. “I know, Son. But the situation needs to be handled very carefully. Devin is still very strong. If you go announcing you’re alive, he will find you and likely find Anna. You’re not ready to confront him yet.”

I frowned and wanted to lash out at my father, but I knew Vati was right. You had only just escaped. Devin was still very strong and would remain so for several months.

“I miss her,” I whispered after a long silence. “My heart aches for her...” I turned suddenly. “I could touch her. The last few times...I could touch her. I could kiss her.”

Vati’s eyes widened in surprise. “You could?”

I nodded. “Ever since I got sick...” I paused. “Did Devin know she dreamt of me?”

Wilhelm shook his head. “No, I told her not to tell him. When were you sick?”

“During Vitaly’s funeral.”

Wilhelm pressed his lips together. “Anna was sick too. She must have been....” He paused and then chuckled. “When you’re bonded, you’re really bonded, aren’t you?”

I cocked my brow, not understanding why my father was amused.

“Because Devin arranged for your disappearance and insisted on you being put in the cellar, Anna got sick with you.”

“Devin must have done something so she could touch me without disappearing. He likely wouldn’t have thought to remove the ability because he didn’t know she visited me.”

Wilhelm nodded and we were quiet for a long time.

“What have you learned from the third book?” Wilhelm asked, breaking the silence.

I sighed. “Not as much as I hoped to. As I understand it, the final bonding ritual is very similar to the first one, with some subtle differences. The most important element seems to be the strength of the bond that has formed between master and slave since the first ritual.” I gave my father a sad look. “Vati, I don’t want to take Anna like that. I don’t want her to be a mindless slave. I want her to be free.”

“The whole point of that ritual is to get the mindless slave,” Wilhelm said thoughtfully.

“I want my wife, not a slave.”

“What would happen if it wasn’t performed?”

The room was silent while we both contemplated Vati’s words. “Is it possible?” I whispered.

“You would know better than I, Alex.”

I turned back to the window. What would happen if the final ritual simply wasn’t performed? Would your bond to Devin simply dissolve? Would your bond to me dissolve? Would something even worse happen? Would you be free? “I need to study more.” I turned to leave, but my father stopped me with a hand on my shoulder.

“Alex, you can’t bury yourself in the library again.” Vati gave me a sad smile. “We’ve missed you too.”

I nodded. “You’re right.” I had missed my family terribly. “Please help me find a balance. I’ve been isolated for a long time.”

Vati chuckled. “Your mother will drag you out if you try.”

I studied as much as I could without neglecting time with my family. I read and read, but found nothing about breaking the bond or what would happen if the ritual wasn’t performed. The only thing it said, and what I knew already, was that the final ritual solidified the bond. Logic told me

that the bonds would dissolve, but I was hesitant to take the risk. I didn't want anything to happen to you.

I was lying on my bed in my old room. According to the clock, it was almost midnight. Kurt had moved into Greta's old room a few days ago. Sophie and Derek both had rooms on this floor and he didn't want to move them back into the wing he'd lived in with Gretchen.

I had stayed in one of the guest rooms until Kurt was ready. I didn't want to push my brother. Kurt was having a difficult time adjusting to my return. I had a feeling it had more to do with you than just my presence. Kurt had said that he was glad he didn't have to worry about becoming an Elder, but I had seen regret in my brother's eyes.

Vati had said Kurt had been doing very well trying to step into my shoes. I'd never seen Vati so proud of Kurt, and I hoped Vati would continue to support Kurt in the way he had obviously supported him while I had been gone.

Kurt had certainly changed. I never would have imagined my younger, carefree brother ever feeling so responsible for so many things. But he did. And he had taken his adopted role as eldest son very seriously. I didn't imagine for a minute it had been easy; I knew it wasn't. But it wasn't in Kurt's nature to be so serious. I hoped Kurt would learn to be himself again.

We hadn't talked much since I had returned, aside from light family conversation. But every time your name was mentioned, Kurt got quiet and his jaw clenched. Kurt had fallen for you hard. Harder than the first time. Vati had said he'd asked you to marry him twice, but both times Devin had prevented it. I was torn to hear this. What would I have done had I returned home to find you married to Kurt?

The stabbing pain in my heart brought to mind what Vati had told me a few days ago. You were dating someone. I rubbed my chest at the pain. That is why I had wanted to go to New York immediately. What if you fell in love with this guy? Where would that leave me? It didn't help that Tom said that this Hugo person was a good guy. You are my wife!

I growled and imagined punching the guy in his face if he touched you. Laughter from behind me made me jump. I was out of bed and in a defensive stance before I realized what I was doing.

"Sebastian!" I exclaimed. I hadn't seen my Immortal friend since we'd been taken by Vitaly's men. He looked exactly as he had the last day I'd seen

him. We embraced. "What took you so long to come?"

Sebastian gave me an apologetic look. "I had to get out without Kaveh knowing."

I had forgotten about that Immortal's involvement. "Does he know you're gone?"

Sebastian shook his head. "I finally convinced the leaders that what Kaveh was doing was wrong. Since the humans have finally realized what Devin is doing, Kaveh and the others needed to be dealt with. They're protecting me and staying out of it until you deal with Devin. But I promise you, Kaveh will be dealt with."

I nodded. "Good." I felt a grim twist to my mouth that couldn't really be called a grin. "I can't shoot him, can I?"

Sebastian chuckled. "Well, you can, but it won't do any good. Don't worry, Alex. He, and the others, will pay for what they've done."

I set my jaw and nodded again. "Good." I ran my hand through my hair. It was still long. For some reason, I was reluctant to cut it and shave my beard off. I supposed it made me feel less vulnerable. I wasn't immediately recognizable, even though I had no intention of leaving the estate until I was ready to go to New York. How long would it be?

"Not long, Alex," Sebastian said sympathetically. "You have to be patient."

"I hate it when you do that," I grumbled, not altogether seriously. Sometimes it was nice not to have to talk.

Sebastian laughed and then sat down on a chair near the fireplace. "How are things going? Why do you want to punch someone in the face?"

I stood and walked to the chair opposite Sebastian. "Anna's dating someone."

"Ah."

"He's supposedly a good guy."

"You're rather amusing when you're jealous."

I growled. "How can I not be? That man is fucking my wife."

"Alex, she thinks herself a widow. She's finally accepted it and moved on." Sebastian's smile was gentle. "You have to woo her back."

I slumped in my chair. "Is it possible? Will she be able to love me again?"

"I firmly believe so. But you'll have to be careful with her. She's likely changed quite a bit from the girl you married."

“I hope it’s in a good way.”

Sebastian shrugged. “Gavin told me she’s been through a lot. She has more emotional scars than before. Your death being the biggest.”

“How do I approach her?”

“Slowly and carefully. Talk to Tom and Tommy. See what you can glean from them. Did you know she’s living with Aaron?”

I nodded, my heart squeezing again. I missed Aaron, too. I felt guilty that I hadn’t thought of Aaron’s reaction to my return. And all my other friends. They’d suffered too. Oh, what a mess Devin had made. He would certainly pay.

With Sebastian back, planning became more rounded. Sebastian had a different perspective, and while he couldn’t tell me exactly what to do, he did give guidance and kept us going in the direction we needed to go.

I wanted to get information from Tom as well, but couldn’t call directly. We didn’t want Tom to know I was back for as long as possible because of how close he was to Devin. Tom was no longer loyal to Devin, but he kept up appearances to be able to feed information to Vlad. Vlad was the only one who knew everything that was going on. The central contact. It was safer that way. Although, now Vati and I knew most of what was going on as well. But keeping Tom in the dark kept him safe.

Tom spoke to Wilhelm occasionally, but too much communication would be noticed by Devin. Their relationship had to retain the appearance of how it had always been. More often, their sons were the ones who maintained the communications. It was less obvious that way.

Chapter Forty-Six

Anna tried very hard to be understanding and supportive of the decisions that had been made, but it seemed that everyone got to know Alex was alive six months before she had. It wasn't fair.

She leaned back in her chair and twisted her fingers around each other.

"Anna?"

She looked up to see Alex studying her.

"Are you all right?"

Anna grimaced. "I just don't understand why you couldn't come see me. Or have me go see you."

"It was too risky, *Schatzi*. If Devin had found out...I couldn't protect you."

"But you came to New York earlier than expected."

"You were sick. I had to. It was difficult getting in under Devin's radar."

"But you bought this place," she said, looking around.

Alex shook his head. "Simon actually purchased it. I paid for it, but Simon did the purchase." He sighed. "And I was stuck in here for a few months." A smile crossed his face. "I remember the first time I saw you here...."

I was waiting to hear that you were better, pacing the floor and driving Seth crazy. I was trying to figure out how to occupy myself the next few months, besides studying everything I could so I'd be able to protect you when the time came.

"You're going to wear out the floor before Anna even gets to see it," Seth said, rolling his eyes.

"Once I know she's better, I'll be able to calm down."

Seth snickered. He knew better than that. I wouldn't calm down until you were in my arms again.

I glared at him and Seth threw up his hands and went outside to the terrace.

My temper was short those days, though I didn't lose control like I used to. I was just irritable. The guys were sympathetic, but even they had their limits.

I stared at the wall and then jumped. I sensed...something....

"Alex!" Seth called urgently from the terrace. "Come here. I think I see Anna." Seth had the binoculars up to his eyes and was looking down at the street.

"What?" Was I feeling your presence?

"I swear that's Anna. Every man she passes by does a double-take."

My heart swelled as I took the binoculars and focused in on where Seth was pointing. You were walking across the street from my building and I could see you walking towards my corner. Your brown hair hung down your back in a long braid and glimmered in the morning sunlight. I remembered the silky feel of those sable strands in my fingers. You wore a pink tank top and denim shorts. Your legs were just as sexy as they had been when we'd been together. The muscles in your legs flexed as you walked away from me. Your shorts weren't overly short, but most of your thighs were visible, and your ass....

I groaned as my cock twitched. I remembered the feel of your soft skin against mine, the way your nipples puckered at my seductive smile when you entered the room. The taste of you.... "Schatzi," I whispered.

My heart skipped when you stopped and turned around, looking almost as if you had heard me. I willed you to look up, but you just shook your head and continued walking slowly down the street.

"Go!" I said suddenly and without thinking about it. I looked at Seth. "Go, follow her. See where she's going."

"I—" Seth grunted. "All right. Why?"

"Because I want to know what she's been doing. The things she likes to do. She's been sick, she goes for a walk. Where does she go?" I glared at my friend. "You still know how to be stealthy, don't you?"

Seth frowned and headed quickly to the stairs that led back into the condo. "I'll call you when I'm downstairs," he called. "Keep an eye on her until I catch up."

“With pleasure,” I murmured, turning back to the beautiful love of my life. I grinned at myself, watching a girl in secret like a horny teenage boy with his first crush.

Seth would forgive me. He cared about you, too. At least he would get to follow you. I couldn't risk going out yet. My height was too noticeable. Even though Seth was tall, he was still good at blending into crowds.

You walked across the street and disappeared into the park. My phone rang moments later. “Where is she?” Seth asked.

“Still on the same street, I think.”

Seth was quiet, though I could hear him breathing. “Okay. I see her. What do you want me to do?”

“Just follow her at a distance. I just...” I sighed and swallowed over the lump in my throat. “I just want to know her again.”

Seth was quiet for a moment. “I know, Alex. I’m sorry I got irritated. I will let you know everything she does. Do you want pictures?”

I grinned. “Yeah.”

Anna burst out laughing. “You can’t be serious. You were really thinking that?”

Alex grinned, glad she seemed less upset than she had a few minutes ago. “Even from twelve stories up, you are an incredibly sexy woman.”

Her cheeks turned slightly pink. “Simon said that you’d seen me that day. I...” She chewed her lip for a moment. “I thought I heard your voice.”

Alex’s heart leapt in his chest. “You did?”

She smiled shyly and nodded. “If I had only listened to myself...we could have been saved so much grief.”

“Anna, what happened is in the past. We can’t change it. We can only change the future.” He reached across and took her hand. “I know you were upset because I was in Frankfurt and didn’t come to you right away. But you don’t have to share me with my family. I had several months with them, and they don’t resent me being here with you. You and I can just be together, without me having to be concerned about hurting my mother’s feelings.”

She chewed her lip for a few minutes and then nodded. “I suppose I can look at it that way.” She moved to sit on his lap and wrapped her arms

around his shoulders. “I don’t have to share you,” she murmured against his neck.

Goose bumps spread from the touch of her lips. “I don’t want to share you. At least not for a while.”

“I don’t want to be shared. I only want you.”

Alex wished he could keep her to himself, but knew the likelihood was slim. Monogamy was not easy to maintain as an Elder, and impossible as an Elder-Mistress. But he would keep her to himself as long as possible.

Heavy footsteps sounded and Seth poked his head around the corner. “Ah, you’re here.”

Alex cocked his brow. “We are.”

“You weren’t downstairs.” Seth shrugged. “Just wanted to make sure everything was okay.”

“I was telling Anna about what we’ve been through.”

Anna giggled. “He was just telling me about when he had you follow me.”

Seth grinned. “A very pleasant assignment....”

Chapter Forty-Seven

“I was glad I hadn't shaved my beard,” Seth began. “My tailing skills were rusty, and the last thing I needed was for you to know we were here. Not yet anyway. Not until that rat-bastard Devin was weak enough to be pushed off a cliff. At least that’s what I hope is going to happen.”

Seth chuckled. “No, to be honest, I remember thinking I wanted to slice that man apart piece by piece, starting with that fucking cock of his. Slice it into deli meat. Maybe a meat grinder...yeah, that *might* make up for the hell he’s put everyone through....”

I remember smiling at the image of Devin howling in pain as I shoved his cock through a meat grinder, and then realized I was getting too close to you. The park wasn’t very crowded and I needed to be sure to keep my distance.

You meandered down the walkway slowly, as if you weren’t in a hurry to get anywhere. I couldn’t help but notice your shapely legs and tiny waist. Your figure had filled out slightly and you looked more like my idea of a real woman than ever before. It was wrong to think about it, but I wished you would turn sideways so I could get a look at your luscious breasts under that tank top. Alex is a damn lucky man.

You stopped and inhaled deeply, looking up at the trees and smiling. You gave a little skip and took off through the park, walking slowly and looking around, skipping every once in a while.

I chuckled, then. Despite all the shit you've been through, you could still skip through a park like an eight-year-old.

I’d expected you to just wander around the park, but you eventually turned and walked out of the park. You stopped at the corner next to the Plaza and stared up at it with a sad look on your face, twisting a ring on your finger as you looked up, and then hung your head and continued on. The change in your demeanor was heartbreaking. I realized it was your

engagement ring you were playing with. Kurt really fucked with your head, didn't he? I could sympathize with Kurt's feelings, but still....

You walked down Fifth Avenue and I wondered if you were going shopping. I grinned at the businessmen who smiled at you and looked you up and down. You ignored most of them, but when you did see one, you gave them a shy smile and walked away quickly.

Still shy after all these years. It's an endearing quality. Most women with your looks would be sauntering down Fifth Avenue, swaying their hips and making eye contact with every custom-made suit they passed. But not our Anna.

After a few blocks, you seemed to have recuperated from whatever had bothered you in front of the Plaza, but you still didn't saunter. You headed into Rockefeller center where I almost lost you in the crowd. I expected to be here a while, but you just went into a restaurant and emerged a few minutes later with pink cheeks and a Styrofoam cup. I was wondering what caused the pink cheeks when I realized you were heading right towards me.

Shit! I turned around quickly to admire the building behind me. I felt you stop behind me, hesitating, and I prayed you wouldn't talk to me.

"Stupid," I heard you say to yourself, just loud enough for me to hear. "He's dead. They're all dead." You walked away and I let out the breath I'd been holding.

I knew you were thinking about Alex. Maybe you even thought you recognized me, but your logical mind kept you from going there. I waited a few minutes and then jogged to catch up.

You kept walking and walking. You looked in windows as you moved, but never stopped or went into a shop.

"Where on earth is she going?" I muttered under my breath. You hadn't been what I consider a normal woman when I'd known you before, and I was pleased to see you hadn't changed. When you finally headed towards the entrance of a particular building, I laughed out loud. I should have known!

I reached for my phone. I had to call Alex.

"Is she okay?" Alex answered, obviously worried, since his accent was so thick you could cut it with a knife. He'd insisted on speaking English ever since we got here, you know, so you would be able to understand him when the time came. Speaking Russian for several years hasn't helped him speak English intelligibly. Not that he ever could, mind you.

I laughed. "She's fine. I'm pleased to let you know she has finally reached her destination."

"It's been an hour. She's been walking the whole time? Where did she go?" The barrage of questions made me smile.

"The library. The big one on Fifth."

There was silence on the other end of the line. "The library?" He sounded astounded.

"Yup." I followed her up the stairs casually, ignoring the flirtatious smiles of the college girls coming down the steps. Another time maybe....

You stopped at the information desk briefly and then headed to the stairs.

"Seth?" Alex broke my concentration.

"Sorry. I'll follow a while longer and let you know what she's doing." I ended the call and put the phone in my pocket.

I finally found you on the third floor, sitting between bookshelves, absorbed in a book. I positioned myself in between some shelves where I could see you but you couldn't see me. An older gentleman went directly to the row you were sitting in and spoke to you.

Your eyes sparkled as you laughed at something he said, and you chatted for a few minutes. The man leaned against the bookshelf as you talked like old friends. I was contemplating moving closer so I could hear what you were saying, half wondering if you were having some sort of secret rendezvous with him.

Suddenly you gave him a big smile and hopped to your feet and followed him to a back room, eyes sparkling as he talked to you. I couldn't help feeling suspicious. What was he going to do with you in there? And how did he have access to a locked door?

I spotted a librarian putting books away and approached casually. "Excuse me," I said with the kind of charming smile that worked with women. This time was no exception. Several minutes later, I knew the man's name was Max and that he was the head librarian. The woman didn't know you, but knew that the closed exhibits could be accessed through that doorway.

Well, at least the guy wasn't a sleezeball who wanted to hurt you. At least it didn't seem like it. The woman had spoken of Max as if she held him in the utmost respect. Of course, many "respectable" men take advantage of younger women. Just look at the Elders. Sorry Alex, but it's true.

I tried to decide what to do. Part of me thought I should find a way through that door to make sure you were okay, but my gut told me that Max was a good guy and there was nothing to worry about.

The question became, then, where would you emerge? The building is huge and who knew if you would even come back up to this floor. The only sure thing was that you had to leave through the main door, so I headed downstairs to stake out the door.

About an hour and a half later, I saw Max come through a side door and walk towards the information desk. Maybe I could learn something from him. I meandered towards the information desk and gave him a friendly smile.

“Hello,” Max said with an equally friendly smile. “How may I help you?”

How best to approach this? “I noticed you speaking with a woman upstairs a while ago....” I hesitated. “You seem to know her quite well.”

“Yes,” Max said cautiously. “You might say that.”

“What can you tell me about her?”

Max’s brow furrowed and his eyes narrowed. He was protective of you. Good. “Why do you ask?”

I grinned. “She’s a beautiful woman.” I gave a little shrug. “I’d like to know more about her.”

The older man studied me for a while. “She’s engaged.”

“I see.” I paused. “Whoever he is must be a very lucky man.”

Max frowned. “I don’t know if he realizes how lucky he is.”

“Why do you say that?”

He sighed. “It’s not my place to spread rumors, but he doesn’t seem to appreciate her the way she should be appreciated. Let’s just put it that way.”

“She’s a special girl?”

Max nodded with a fond smile. “Not too many young women spend their days off in the library. But she comes every week, either on Sundays or Mondays. Well, up until a few weeks ago. I thought maybe she’d gone off and gotten married, but she came back.” He smiled. “She’s the sweetest thing I’ve ever seen, and a spectacular dancer.”

“Dancer?” Of course, I knew this already.

“She’s a ballerina with the City Ballet. Made quite a stir in the Arts world during the Spring Season. But the company’s on tour now. Not sure

why she's not with them, unless it was her illness that kept her here."

We'd only arrived in the city yesterday and hadn't had time to learn much about what you had been up to, so I was quick to ask more questions.

"What kinds of books does she look at?"

Max smiled. "All sorts, though she stays away from the popular modern fiction. She always looks at the ballet books. Sometimes she'll go to the classics. Sometimes she'll stay in non-fiction. I saw her in the German language section a little bit ago."

"German language?" That was promising.

"Apparently her fiancé is German."

"Ah." Back to Kurt. "And she doesn't seem happy to be engaged?"

"No, not really. When she told me she was engaged I pointed her in the direction of the wedding books and she just shrugged and asked about something else. That's not normal."

"Well, Germans don't get very romantic about their weddings."

"That's a shame. She'd make a beautiful bride."

I nodded thoughtfully. You were radiant the day you married Alex.

Max eyed me carefully. "She's got a very pretty rock on her finger. He must be pretty wealthy. Although she doesn't seem the type to marry for money. Maybe someone could steal her heart away from him." He gave me a pointed look.

"Maybe." I shook my head. "Please don't tell her I was asking about her."

"Why not?"

"Because...." I hesitated. "It's my employer who is interested in her and he's...shy."

"Employer, eh? You seem pretty interested yourself."

Max was a smart man. "Who could resist someone like her?" I smiled. "Thank you for your time." I turned to leave.

"Is your employer a good man?" Max asked.

I turned around with a serious face. "The best man I've ever met."

The older man smiled. "If there's anything I can do...I'd love to see her happy."

"Thanks, Max."

“So that’s why Max was okay with the roses in the library,” Anna said thoughtfully. She gave Seth an affectionate smile. “I should have said something to you.”

Seth shook his head. “It was better if you didn’t know, Anna.”

Anna sighed. “I guess so.”

Seth laughed suddenly. “Did you tell her about the first time we saw her at the club?”

Alex’s face turned red and he shook his head.

Anna giggled. “Tell me?” she pleaded, intrigued by the embarrassed look on her husband’s face.

Alex sighed. “All right.”

Chapter Forty-Eight

I had been in my condo for a week. I'd been cooped up on my family estate for the prior four months. Before that, I'd been imprisoned for four years. I needed to get out. Get out and be around people. Being in the city, watching the hustle and bustle made me restless, not to mention having to wait a few more weeks for the start of my mission to destroy Devin.

I'd been officially "called out" but this was a mission I was looking forward to fulfilling. As a Brotherhood assassin, I couldn't just go out and start shooting people. I'd be killed. Me and my team. But, if given an assignment by Vlad, Tom and my father to take out some Elders and Sons, then I was simply acting as a proper Assassin. It didn't matter that I had helped in the planning of the assignment. It didn't matter that I was itching to see these men through the scope of my rifle. All that mattered was that I'd been given an assignment and I would gladly fulfill it.

My assignment: Take out the Elders and their Sons from Boston, Philadelphia and Chicago. One city at a time, each month. Take the Son on Monday and the Elder the following Friday. By the time I got to the third Elder, Devin would be freaking out and wondering who was next. No, I couldn't kill Devin, but I could kill his son. And then, at Tyler's funeral, I would show myself and he would be condemned by the world Elders who would, of course, be there. Then I would gladly take him off to live the rest of his life in the same prison where I'd spent the last several years. Russians know how to run prisons, even private ones.

The idea of simply killing Devin wasn't satisfying. No, I want Devin to feel the pain and humiliation of defeat. That would be far more satisfying than simply a bullet to the head. If I hadn't been able to get out of Vitaly and Vlad's prison on my own, there was no way Devin would be able to.

Three weeks. Three weeks until the Summer Gathering and then I'd be able to begin my mission. Once Devin was safely in prison, I would go find you and we'd live happily ever after. I had argued to take them all out at

once at the Gathering. But doing it slowly would break Devin. His perfect plans would be falling apart around him and he wouldn't be able to stop it. It might even drive him insane. I liked that idea.

But I was restless. Very restless. I paced up and down on my rooftop terrace. I felt like a caged lion. I needed to do something. Something other than cleaning my rifle and working out.

Tony came up and sat in one of the chairs. "I need a drink and a fuck." Tony grinned. "And by fuck, I mean a woman."

I chuckled. "I can appreciate that." I only wanted you, but I could understand the needs of my men. We'd been very busy the last few months and had been restricted on going out in public. We hadn't been out to a bar or club since before we were captured.

I thought for a minute. "Call Simon. Maybe he can offer a suggestion."

"You're willing to go out?" Tony asked with a brow raised.

I shrugged. "I need to get out of here. I'm going stir crazy. Maybe there's a place we can go and remain unseen?"

Tony rolled his eyes. "Doubt it." But he stood and made the call anyway.

My new personal assistant, Simon, was the one person in New York who knew who I was and why I was here. Simon was my "face" whenever I needed to transact business. He was the youngest son of Vati's friend, Edwin, who was another German Elder. Devin wouldn't know him. He spoke excellent English and was completely trustworthy. And he'd lived in New York for several years.

Simon knew the perfect place. This particular club was classy and very discreet. There were several private seating areas off the main floor where we could see without being seen. Seth, Tony and Greg could hopefully find some girl to fuck anonymously and get some relief.

I thought it was a good course of action, but as Seth, Greg and Tony and I walked in through the back door and took our seats in the room to watch the activities of the night, I groaned. Before Irina, it had been a really long time since I'd been with a woman, and the mostly naked women gyrating on the dance floor were not helpful. But I didn't desire anyone but you, and had no intention of sleeping with anyone else. Especially after seeing you earlier in the week.

Of course, I wouldn't expect the same level of control from the others, though I did tell them to keep it anonymous. They also couldn't go out on the dance floor in case someone recognized them. It was a small chance, but I couldn't risk it. I was thankful for the loyalty of my men.

"Holy shit," Tony said, choking on his beer.

I was talking to Simon and had just taken a swig of my beer when I looked in the direction Tony was staring. The mouthful of beer I'd just taken sprayed across the table.

It was you. Half-naked and extremely sexy. Hell, sexy was an understatement. My pants became very uncomfortable very quickly.

You were wearing a scrap of white over your ass and a sheer pink top that I could almost see your delicious nipples through. I became indignant as I thought of the other men in the room seeing my wife's breasts like that, and nearly stormed across the room to shield you from the stares that followed your every move.

In fact, when I looked down, both Tony and Seth's hands were on my arms holding me back.

"What the fuck is she doing, dressed like that?" I growled, shifting in my seat.

"That's Anna?" Simon said, letting out a wolf whistle, and I turned to glare at him. "Sorry."

My only comfort was that you seemed oblivious to most of the stares, and even shy when you caught a man's eye. "Who is she with?" I muttered. The man you stood next to took your hand and led you across the room to a table. I was thankful I could still see you.

The man you were with winked at you and sashayed across the room, making me relax slightly. He was obviously gay, but could he protect you from these...savages who were ogling you like you were a piece of meat? They'd be drooling if they knew how good you tasted....

"Fuck," I muttered and ran my hands through my hair. Why did Simon have to pick the one club you were at? If I stayed, I would likely wind up killing someone for touching you. If I left, my mind would be filled with all sorts of horrible scenarios, most of which ended up with some guy's cock in your pussy. I growled again.

"Alex, relax," Simon said, resting a firm hand on my shoulder. "This is a very safe, discreet club. Nothing will happen to her."

“Except she looks like she wants something to happen. Why the fuck is she dressed like that?”

“She’s dressed like all the other women in the club,” Seth pointed out. “She has more clothes on than at least half of them.”

“That’s not much comfort.”

The other men chuckled, making me growl again.

A man approached you and spoke to you. I was pleased when your cheeks turned pink and you shook your head. He said something else, to which he was given a head shake; he walked away dejected, and I grinned. “She’s learned to say no.”

The gay man returned with several drinks in hand. Two shots and two martinis. You clinked your shot glasses together and drank. You giggled and wiped your perfect pink mouth.

“I need an ice bath,” Greg mumbled.

The man spoke excitedly and you looked around. When he pointed in my direction, you turned around and my heart skipped a beat.

“She knows you’re here,” Seth commented.

“She probably found out that the rich mystery guy is here,” I grumbled.

“Oh, Alex, you know she’s not the money chasing type,” Tony pointed out. “God, she’s got your family’s fortune. What does she need to chase rich guys for?”

I shrugged. Tony had a point. You weren’t the type, as Seth had found out this afternoon. That pleased me immensely.

We watched you like starving men watch a chef preparing a juicy steak.

“I can see about arranging some companionship for you if you’d like,” Simon offered.

I shrugged again. Simon knew I wasn’t in the market for a cheap fuck. Oh, how I just wanted to walk over there, pick you up and bring you back here. I would fuck you hard until you screamed so loud the entire club heard you over the music. A grin spread across my face at the thought.

“Shall I see if there’s any gossip about her?” Simon suggested after a few minutes.

“Yes,” I said quickly.

As Simon walked away, another man approached the table and this time you nodded and went onto the dance floor with him. He pulled you to

his body and put his hands right on your ass. A moment later, you gave him a seductive smile and put your arms around his neck.

I growled. "How can she do that!" I exclaimed, gripping my beer bottle tightly.

"Alex, you've been gone for years," Seth reminded me gently.

"But she's engaged to my brother."

"Who is treating her like shit."

I didn't like the reminder of what Kurt had done to you. But still...had you turned into the type to go out and cheat? Was it cheating if the engagement wasn't real? From what I understood, Kurt had made it clear that you could do whatever you wanted when he wasn't in town. Did you go out every weekend and find a different guy to fuck?

I could feel my anger rising, and when the man you were dancing with leaned down to kiss you, I squeezed my beer bottle so tightly it broke.

"Whoa!" Seth said, grabbing my arm. "I'm thinking this wasn't a good idea."

"We didn't know she'd be here," I snapped, and stood with my fists clenched. It would have been fine had you.... God, the man's hands were on your ass and crawling up your skirt.

I had taken two steps forward when Greg and Tony grabbed me at the same time you pulled away from Groping Man. You shook your head and stepped further away. The man grabbed your hand, but you pulled away and went back to your seat.

"Good girl," I breathed, and collapsed back on the couch.

"Apparently...." Simon trailed off as he looked at the glass on the table. "What happened?"

"Someone groped Anna's ass," Tony said with a chuckle.

Simon let out a small smile, but didn't allow more expression than that. "Well, I hope this doesn't cause more beer to be wasted, but I got the information as requested."

I turned quickly. "What's going on?"

He shook his head. "According to the bartender who is a friend of Cameron, the guy she's with, she's engaged to a fuckhead and is in desperate need of a cock between her legs."

I didn't know whether to laugh or curse. To hear my brother referred to as a "fuckhead" was extremely amusing. That you were desperate for a

fuck angered me. Kurt should have been visiting you. You have needs. You have the strongest sex drive I've ever seen in a woman.

A plan formed in my head. "What's the closest hotel?"

"What are you thinking Alex?" Greg asked in a wary tone.

"She wants sex." I shrugged. "I'd rather her be with me than some asshole she picks up here."

"You can't!" Greg protested. "You can't reveal yourself this soon."

"She doesn't have to know it's me. She can be blindfolded. Isn't that the big thing in romance novels now? The mystery and all that shit?"

"You're a big guy, Alex. How are you going to keep her from knowing?"

"It's been years. She's absolutely convinced that I'm dead."

"What about your piercings?"

"I won't let her touch me."

"She'll know your voice."

"I won't speak."

Seth raised his eyebrow. "You won't speak? How will you get her into bed if you don't speak?"

I glanced at Simon. "Simon can make the arrangements with her. Kurt told her things had to remain private. I can offer her privacy. Something likely these men can't. It will be noticed if she goes off with one of them." I glanced at Greg. "Go find a hotel with a suite and have it made up nicely. Good smells since she'll be blindfolded." I looked at Tony. "Go find a good blindfold." I looked at Seth. "Stay with me to make sure I don't kill any of the guys who approach her."

Chapter Forty-Nine

Anna did not have the amused expression Alex had imagined she'd have when he finished his story. He would have thought her to be giggling at his silly jealousy, not staring at her hands in her lap.

He glanced at Seth who shrugged. Seth was as confused as he was.

"Anna?" Alex's voice was soft.

"You slept with Irina?" she whispered.

"I—" *Fuck*. He hadn't realized he'd mentioned her name. Until now. "It happened when I came to you. I had to take in the Immortal essence, but I couldn't take it straight and—"

"I'm very familiar with the process, Alex," she said bitterly and stood.

"I didn't ask for Sebastian to bring her," he said softly.

"You fucked her so you could come and manipulate me into breaking up with my boyfriend." It wasn't a question and Alex realized how bad it sounded.

"It wasn't like that. I— I didn't know what was going on when I'd finished—"

She shook her head and put her hand up, palm out. "I know exactly what happened. You don't need to tell me." Her jaw was clenched and she took a deep breath. "I need some air." She turned and glared at him. "Don't send Seth to follow me. It's the middle of the day."

Anna turned on her heel and left the room, her light footsteps disappearing down the staircase.

Alex looked at Seth. "Is it wrong that I don't understand why that upset her so much? She would have to know I'd slept with the other Elder-Mistresses before."

Seth frowned. "I dunno. How she put it sounded really bad." He sighed. "I understand why you did it, but...yeah, I don't know why either."

Alex ran his hands through his hair. "I can't do anything right with her."

“Did you tell her about Yelena?”

Alex shook his head. “She won’t take that well either.”

“Who’s Yelena?” Anna’s soft voice came from the stairway.

Alex glared at Seth and then turned to look at Anna. “I thought you were getting air,” he said, a little too defensively.

“I realized I was being oversensitive and came back to apologize.” She stepped towards him. “Who’s Yelena?” she repeated.

Alex sighed. “Peter’s cousin. Vlad’s middle daughter.”

Her face stilled, and he was a little in awe that he couldn’t tell what she was thinking. “What should I know about her?”

Alex cursed to himself again. “She came to visit me when I was imprisoned. She...posed as a *Dirne*, but I knew who she was. She...became pregnant.”

Anna’s face paled, but her expression didn’t change.

“She lost the baby. She got married last year. I only used her to get even with Vlad. I didn’t have any feelings for her at any time.” Anna nodded, face unchanged, and Alex started feeling defensive. “You were pregnant while I was gone, too, you know.”

Her eyes widened slightly. “You think I wanted Devin to do that to me?”

“I meant with Vati’s child.”

Her mouth opened in shock. “I didn’t ask him to get me pregnant,” she said after she recovered from his low blow.

“But you went along with it.” Why was he picking a fight with her?

“I didn’t know what was going on.” Her eyes widened. “I didn’t know what was going on!” Her voice rose higher until it squeaked on the last word. “I didn’t know!” Anna fled the room. He could hear her crying in the stairwell as she went back down to the lower floors.

Guilt immediately flooded his heart and he looked at Seth, full of shame.

“It’s gonna take a while for you guys to get used to each other again.” Seth gave him a sympathetic smile. “You want me to follow her?”

Alex shook his head. “It’s daytime. I will respect her wishes.”

Anna ran to the bedroom to dress quickly and then left the condo and wandered around the park for a good hour before sitting down under a tree

and staring at the ground.

Alex's words had opened a wound that hadn't healed. Her insecurities from not being a proper Elder-Mistress. She hadn't known what was going on the day that she became pregnant with Wilhelm's baby. Either at the funeral or after Wilhelm had disciplined her. Alex sleeping with Irina shouldn't bother her, but her name reminded Anna of that horrible day. A reminder that she didn't fit in. Anywhere, really.

Alex had slept with Irina so that he could tell her to break up with Hugo. That made her mad.

She pulled her phone out and called Hugo. She didn't know if he'd still be in rehearsals, but figured she'd try anyway. He picked up after the third ring.

"Katrina? Is everything okay?"

She tried to talk, but suddenly burst into tears.

"Katrina? Are you okay? Is Alex okay?"

Her voice squeaked. "Are you home?"

"Heading there now. Why?"

"Can I come over?"

He hesitated. "I don't know if that's a good idea."

Anna sniffed. "Please? I...I can't go home. I just need to talk to someone."

Hugo sighed. "All right. Where are you?"

"In the park."

"Do you want me to come find you?"

"No." Her crying began to subside. "No, I'm okay. I'll see you in a few minutes."

Anna sat on Hugo's comfortable, black leather couch, remembering the last time she was here. The subject on her mind was much the same as it was presently.

Hugo handed her a glass of water and then sat down next to her. "What's going on?" he asked in a gentle voice.

Anna held the cool glass in both hands and studied it. "Alex and I spent the morning talking," she said in a soft voice and smiled slightly. "He told me about what went on while he...was gone...and stuff." Her jaw began to tremble. "He told me that he slept with...." She stopped. How much did

Hugo know about her life? About what she was? His expression was one of surprise. “He....” She stopped again and leaned forward on her legs.

“Katrina, you don’t have to tell me if you don’t want to.”

How could she explain without confusing him? “The day you and I broke up...I...had a dream about Alex. He pleaded with me to not give up on him returning, which is why I called Wilhelm and found out the truth of my future. Or, at least kind of the truth.”

Hugo’s brow raised. “Okay...?”

Anna chewed her lip for a moment. “It...it wasn’t a dream. He...really came to talk to me, though I didn’t know it was real at the time.”

Hugo’s expression hadn’t changed. He looked confused, but supportive.

“In order to...do that, he had to...do something. That *something* involved him having sex with...someone I don’t really...get along with.”

“He used sex to visit you?”

Anna sighed. “It’s hard to explain without going into a lot more details, but in a roundabout way, yes. He did it to manipulate me into breaking up with someone I really didn’t want to break up with.” She took a sip of water and stared back at the table in front of her.

“Ah.” Hugo rubbed his head. “That seems...not nice.”

Anna smiled at his diplomacy. “Then I found out that he got someone pregnant when he was there, and threw in my face that his dad got me pregnant.”

“His...dad...?”

Anna exhaled sharply. She realized how that sounded. To someone outside the Brotherhood, that would sound really bad. Her shoulders slumped and she closed her eyes. “In the world that I live in, he has a right to do that...,” she said lamely.

“You’ve slept with your husband’s...dad and brother...?”

Her face burned. She shouldn’t have gone to Hugo. She should have gone to Aaron instead. He at least understood the strangeness that was the Brotherhood. “I haven’t slept with Kurt in a while....”

“But you were engaged.”

“He wouldn’t sleep with me.”

“Oh.”

The room was quiet and Anna felt awkward. “I’m sorry, Hugo. I shouldn’t have come to you about this....” She stood, but he grabbed her

hand.

“Why *did* you come to me?” he asked in a hoarse whisper.

Anna turned to look at him, her heart aching. She never had a chance with him. Their relationship was doomed from the beginning. “We never had a chance...,” she whispered, eyes full of grief. “I’m so sorry, Hugo. If I’d known—”

“I don’t regret a moment of time I spent with you, Kittycat.”

Tears burned her eyes at his use of his pet name for her. “If Alex hadn’t come....”

They gazed into each other’s eyes. Damn Alex! Damn him for coming back. Why couldn’t he have stayed where he was? Why did he have to come back and ruin things? She’d had a life. She’d been happy. And he had to come back and ruin it all.

Anna slowly sat back down. “I miss you,” she whispered.

Hugo reached out and caressed her cheek. “I miss you, too.”

She leaned forward, brushing her lips against his. He jumped slightly at her touch, but didn’t back away. “I didn’t want to break up with you,” she whispered, running her hand over his shoulder and around his neck. “I didn’t want to leave you.”

Suddenly, Hugo’s arms wrapped around her and held her tightly against him. He cupped the back of her head and crushed his lips against hers. She opened her mouth, letting him thrust his tongue in and out slowly, sensually. She moaned softly and clung tighter to his shoulders.

He pulled her onto his lap, her legs straddling his, and she pressed her hips against him. His cock was straining against his sweatpants and he groaned when she pressed against him. She smiled against his lips.

His hands slid under her t-shirt as he kissed her and she shuddered as he caressed her back. She slid her hands down his torso and brushed his cock, making him jump.

“Katrina...,” he murmured.

She sat up and pulled her shirt off. His eyes widened as he gazed at her bra-covered breasts. She took his hand and placed it on her right breast and he inhaled slowly. He squeezed gently and she closed her eyes and sighed. “Yes...,” she sighed as desire coursed through her body.

Hugo leaned forward, pulling her bra down, and took her nipple into his mouth. Anna moaned softly and held his head to her. His tongue swirled

around and around her nipple and her arms moved to his shoulders and pulled at his shirt.

Thoughts of Alex came unbidden to her mind and she pushed them aside. She didn't care that he wouldn't like what she was doing. He could kiss her a—

A shooting pain shot through her head and she grabbed hold of it and screamed.

“Katrina!” Hugo exclaimed. “Katrina, what’s wrong?”

Chapter Fifty

Alex paced on the rooftop terrace. He went back and forth between anger and hurt at Anna's departure. How dare she get upset about something he did when he never thought he'd see her again! He hadn't done it *against* Anna. He did it *to* Vlad.

And how many men had she fucked while he was gone? How many men had she fallen in love with? How could she get upset for him keeping her from being with Hugo? Alex was returning. He couldn't let her be with someone who wouldn't be able to protect her. She was his wife, dammit! *His* wife! *His* slave! She belonged to him.

"Alex?"

Alex spun around to see Greg standing near the door, holding his phone out. "You need to take this."

"Was?" he snapped into the phone.

"Alex? It's Hugo."

Alex barely contained a growl. This was not a person who should be calling him right now. Hugo was at the top of his shit list. "What do you want?"

There was a slight hesitation. "It's Anna. She's—"

"Anna's with you?" Alex growled.

"I...yes. She's in pain. She holding her head and crying."

Her head? "What was she doing when it started hurting?" Hugo didn't answer right away and Alex's stomach began to twist into knots. "What the hell were you doing with my wife?"

"We...shit, Alex. I'm sorry. I didn't mean for anything to happen."

Alex felt his temper snap. "Tell her to stop fucking rebelling and get her ass home as soon as she can fucking walk. And you better stay the fuck away from her from now on or I will have you fired." He ended the call and threw his phone down in the middle of the terrace.

“Argh!” he yelled at the sky. What the hell had she been doing? No, he knew what she’d been doing. She was being intentionally rebellious, which is why her head was hurting. Fucking stupid woman. Why was she acting this way?

He stalked downstairs to the library for a drink. What the hell was he going to do now?

An hour later, Anna walked through the door of the condo looking very pale and weak. Alex stood in the doorway of the library and glared at her. “Go take a fucking shower and rinse that motherfucker off of you.”

“Yes, Alex,” she said meekly, and hurried to their bedroom.

He walked into the bedroom a few minutes later and was pleased to hear the water running in the bathroom. She wasn’t rebelling anymore. Good.

When she came out of the bathroom in her pink cotton robe a while later, he was sitting on the foot of the bed, waiting for her. She froze in the doorway when she saw him, fear evident in her eyes. He flinched, seeing the fear. He didn’t want her afraid of him...did he? But he didn’t want to feel the hurt right now. He wanted to be angry, not hurt.

They stared at each other for a moment before Anna slowly approached him and knelt at his feet, head down. “I’m sorry...,” she said softly, trailing off as if she didn’t know what to call him.

The angry part of him liked the idea of her calling him Master, but that would wound her. His rational side didn’t want to wound her. His irrational side wanted to wound her as she’d wounded him.

She’d gone to her ex-boyfriend and started having sex. The only reason she stopped was because of the pain of rebellion.

“How could you do that to me, Anna?” he asked in a soft voice.

She looked up at him, hurt and anger in her eyes. “I didn’t ask you to come back.”

Alex felt as if she’d slapped him across the face. He stared at her, hardly believing what he’d heard. “Do you wish I hadn’t?”

She sighed and looked down at her hands. “It doesn’t matter what I wish,” she said in a broken voice. “You are here. I belong to you.”

Alex lifted his chin and clenched his jaw. “Yes, you do.” He reached down and tipped her face up to his. “You never had a problem with it

before.”

Her eyes narrowed. “You weren’t around long enough for me to have a problem with it.”

Alex barely kept himself from wincing.

“Perhaps you should perform the final ritual. Then I would be like the other Elder-Mistresses. Cold and beautiful.”

“I like your warmth,” he said before he could stop himself.

Anna didn’t respond, but looked back at the floor.

He felt his anger rising to the surface again. “I will allow you to continue dancing with Hugo for this season, but once Devin is dealt with, we will be returning to San Francisco. I expect you to keep your interactions with him strictly professional.”

“Yes, Alex.”

He wasn’t commanding her, he rationalized to himself. He was just laying out his expectations.

“When I am out of town, I expect you to go to class and then return here. No going out to clubs or spending time with other men. I obviously can’t trust you.” He wondered briefly if she would be glad if he disappeared again.

“Yes, Alex.” Her voice was getting softer with each response.

“If you need to go somewhere, I expect you to ask me first. If you disobey me, I will put a tracker on you.”

“I won’t disobey you,” she whispered.

He continued to look down at her and she looked up after a moment.

“Do you want me to sleep in a different room?” Her eyes were remorseful.

“Why would I want that?”

“That’s what...I mean, in case you want to bring another woman home.”

Was she going to say that’s what Devin would have her do? He closed his eyes. He was angry, yes, but he wouldn’t do that to her. “No woman could satisfy me like you do.” It was true.

She made no response to that.

The next two days were filled with tension. Alex hardly spoke to Anna and she didn’t dare approach him. She went to class and rehearsals each day and kept to herself for the most part. If she wasn’t dancing, she was at

home. Alex and his men spent most of the time in the study, planning their trip to Boston, and their interactions were kept minimal.

Anna didn't say much to him and she understood why he was angry. He had a right to be. She'd hurt Alex terribly by what she'd done with Hugo. Alex didn't come to rehearsals anymore. They had sex every night, but he kept it impersonal. He wouldn't even kiss her.

Tuesday night was her first regular performance. She went home after rehearsal that afternoon to rest. As she was getting ready to leave, she knocked on the study door.

"Herein ."

She opened the door and saw the men standing around a large table with maps and computers covering it. Alex didn't look up as she stood there.

"A-are you coming tonight?" she asked softly. Before their fight, he said he would attend as many performances as he could, tonight being one of them.

He looked up and stared at her with hard eyes. "I told you I would be there," he snapped.

Her mouth moved to speak, but no sound came out. He cocked his eyebrow at her, impatiently waiting for her to speak. "Okay," she finally squeaked out and left the room quickly, blinking away the burning tears. Would he ever forgive her?

She arrived at the theater and went straight to her dressing room. Slowly, she began to get ready and jumped when there was a knock at the door a while later. She stood and opened the door, half-afraid it was Alex.

It was Hugo. "Are you okay, Katrina?"

She smiled. "Of course. Why?"

"You don't seem okay." He frowned. "Is Alex hurting you?"

She shook her head. He wasn't being abusive. Just...ignoring her.

"You don't need to lie for him."

"I'm fine, Hugo. Please...." She looked down the hallway. "I can't be seen talking to you."

Hugo frowned. "He's no better than Kurt."

"I hurt him, Hugo. What else is he supposed to do?"

“He made us break up. Him and his stupid family.” His gaze softened. “Otherwise I wouldn’t have let you go.”

She gave him a longing look. The more Alex ignored her, the more her heart ached for Hugo. “It doesn’t do any good to wish things were different,” she said bitterly.

The ballet Anna was dancing in was the first one of the evening and she went straight home after she was done. She took a shower and curled up in bed to read until she fell asleep or Alex came home, whichever came first.

She finished her book around ten-thirty and Alex still wasn’t home, so she wandered into the library to find another one to read. Ignoring the pain in her heart was getting easier. Sometimes.

Nothing looked good in the library and she went back to the bedroom to look around for her Kindle. There was always something interesting to download.

The door opened and she heard male voices as she was settling back into bed. And then she heard female voices and her heart dropped into her stomach. Multiple female voices.

Should she go out there? Should she hide so whomever Alex brought home wouldn’t know she was here? Did he want her to know that he’d brought someone home?

She bit her lip and then decided to go out, using the premise that she wanted some water. Her cup was by the bed and she grabbed it before walking out into the hallway and to the living room. Her stomach churned as the voices got louder.

When she walked around the corner, she saw three nicely dressed women, along with the four men sitting in the room. Alex was sitting on one end of the couch with Greg and another woman. The woman reached for Alex, but he shook his head and brushed her hand away.

Alex looked up at that moment and their eyes met. Emotions flittered across his face as he looked at her. Anna held her cup up with an apologetic look and hurried to the kitchen.

One of the women giggled as Tony kissed her neck. The one sitting between Alex and Greg saw her and raised her eyebrows. “Who’s that?”

Everyone turned around to look at her. She felt awkward, standing in her pajama pants and chemise, obviously ready for bed, while the women were dressed elegantly and hanging on the men.

“That’s Anna,” Alex said, staring at her. “She...lives here.”

The third woman laughed. “Live in maid?”

“Something like that,” Alex said in an even tone.

Anna bit her lip to keep from crying out and walked into the kitchen, quickly filling her cup and almost running back to the hallway and out of sight. It was obvious that Alex didn’t want the women to know he was married to her. Should she sleep elsewhere tonight? Probably.

She made a fast decision and went upstairs to the conservatory. There was a couch up there and, if the door was closed, it was fairly quiet. She wrapped the blanket around herself on the couch and cried herself to sleep.

Alex awoke to an empty bed. He’d gone out with the other men after the performance and they’d found some women at the bar they went to. Alex didn’t flirt; he had no desire to, but the idea of making Anna jealous appealed to him.

He had no intention of sleeping with any of them. They were there for the other guys. But he couldn’t resist the jab about Anna’s purpose in the household. He saw the pain in her eyes and felt satisfied that she was hurting as much as he was.

But when he came to bed and Anna wasn’t there, he realized he might have gone too far. He found her upstairs in the conservatory, her face still wet from her tears. She’d slept up there to give him the opportunity to be with someone else.

His whole body tingled with guilt. How many times had Devin done that to her? The very fact that she offered to sleep somewhere else after they first began fighting made him realize she’d probably experienced that with Devin more than a few times. Was he no better than Devin?

Alex just wanted her to feel his jealousy. For her to know how much she’d hurt him by running to Hugo after they’d fought. He was angry and hurt and wanted to punish her so she’d never do it again. But had he gone too far? Had his anger done irreparable harm?

She’d been incredibly submissive these last few days, coming home immediately after rehearsals and reading quietly in the library, or napping in

their bed. When she was asleep, he would stand in the doorway and watch her. Even though he was angry, he still woke up early and watched her sleep until her alarm went off.

Maybe he should just get her free of Devin and then let her be with Hugo. She wouldn't be in danger any more. She could have her new life; the new life she'd begun here.

He was still contemplating his thoughts when there was a soft knock at the door.

"Come."

The door opened a tiny bit and he saw Anna's eyes, red from crying. "I need to get ready for class," she whispered. "May I come in?"

Alex nodded and she opened the door further. Her eyes widened when she looked at the bed. She glanced at him and then back at the empty spot next to him, biting her lip and then glanced at the bathroom door. "Is she in there?" she asked softly.

"Is who in there?" Alex asked.

"The...woman you slept with last night."

"I didn't sleep with anyone last night."

Her mouth formed an "O" and she blinked rapidly as she turned and hurried into the bathroom. She emerged a while later and approached him slowly. "W-would you like me to give you a blowjob?"

Alex studied her for a long moment. She fidgeted with the hem of her shirt. Would rejecting her make her feel worse? Would accepting make her feel used? If he accepted, at least she wouldn't think that he was off with another woman.

"Do you have enough time?" he asked.

She glanced at the clock beside him and nodded.

He nodded stiffly and she nervously walked around the other side of the bed. She gave him a mournful look before pulling at the blanket.

The rest of the week passed much as the start of the week had. Anna knew Alex was still upset with her, and she tried to keep him as happy as she could. He still spent much of his time in the study and Anna felt very lonely.

Stef was not happy about how Alex was treating Anna, but Anna knew Alex wasn't wrong in his treatment of her. She had done wrong and was

lucky he wasn't abusing her like Devin would do.

When she arrived home on Friday after rehearsals, Sebastian was there with Alex. She greeted them respectfully and hurried to her bedroom. She went back out into the living room after showering and saw Sebastian there, alone. He studied her quietly.

"I-is there something I can do for you, Sebastian?" she asked quietly.

"Alex needs you."

"I won't run away from him."

"I didn't think you would." He motioned for Anna to sit on the couch and she did. "He's miserable, you know."

Anna raised her brows. "Why?"

"He misses you."

Anna grimaced. "Right."

Sebastian's cool blue eyes bored into hers. "Would you rather be with Hugo than Alex?"

Anna blinked, surprised at his direct question. "I-I don't know." She sighed. "If life is going to be like this...." She motioned around the room. "Yes. I would." She twisted her hands together. "But I don't really have a choice, do I?"

"You have a choice in whether or not you want to be happy."

"Will he ever forgive me for what I did?"

"It's not so much what you did, but why you did it that upsets him. He thinks you'd rather be with Hugo than him."

Anna thought for a few minutes. "I want things to be good between Alex and I. I belong with him."

Sebastian looked at her for a long moment and then nodded. "He needs you."

"You said that already. I will do what I can to help him."

"I suppose I should really say he needs you and I together. He needs our essence if he's going to defeat Devin."

Anna paled and stared at her hands. She never wanted to do that again. "Why doesn't he ask Irina?" she asked, cringing at the thought of him being with Irina again.

"You are his wife. It is your duty."

Anna stood and walked to the window and looked, unable to hold back the horrible memories of Devin and Kaveh that flooded her mind. Tears

trickled out of her eyes as she thought about what Sebastian was asking of her.

For her to be raped and sucked dry each night. To become a means to an end, a tool in Alex's pocket. Would he hang her from the ceiling like Devin did? Would his eyes have golden flecks in them? Would he begin to treat her like Devin treated her? Would he torture her while she was half-conscious, unable to even scream?

Would Sebastian chase her around the condo? Make her run until she couldn't run anymore? Tear her apart while he raped her?

She exhaled slowly. Sebastian was right. It was her duty. Maybe Alex would forgive her if she did this.

"When do you want to do it?" she asked quietly, before she lost her nerve.

Chapter Fifty-One

Alex was leaning over the table, studying a map of Boston when Sebastian walked in. He stayed in the study most of the time because it was too painful to be around Anna. She was quiet and respectful, as if resigned to the fact that she was stuck with him. His anger had worn off, replaced with sadness and longing for their relationship to be restored.

“She’s willing to help you,” the Immortal said.

“I don’t want to force her,” Alex sighed.

“I listened to her thoughts as she contemplated what I asked. She’s terrified of doing it, because of Devin, but hopes that maybe you’ll forgive her if she does.”

“I have forgiven her,” Alex said in a broken voice. “I want things to be better between us.”

“Have you told her that? She thinks you’re still angry.”

“She doesn’t seem to be interested in talking with me.”

“She’s afraid, Alex. Devin tortured her for the slightest infraction. I don’t even know if she realizes how afraid she is.”

Alex straightened and stared at his friend. “She’s equating me with Devin?”

“She doesn’t know what to think. He’s the only Master she had for several years. There is no other frame of reference.”

“My father wasn’t cruel.”

“Being with your father a few days here and there can’t undo what Devin did to her.” Sebastian leaned against the back of the couch. “Did you even ask her why she went to Hugo?”

“I—” Alex paused. “No.”

“I think what we did with Irina and her terror of what I’ve asked her are related. Devin—” Sebastian shook his head. “Do you know *how* Devin did it?”

Alex shook his head. Did he want to know?

“Kaveh brutally raped her every afternoon and then Devin hung her from the ceiling and consumed her until she couldn’t move. Sometimes he tortured her while she was hanging there, coherent but unable to move. Then she was half-way revived so Devin could rape her.”

Alex closed his eyes, sick to his stomach at the abuse Anna endured. Every new thing he learned about Devin made him more determined to make him pay. His poor brave, sweet wife. “She thinks if she lets me do that to her, that I’ll forgive her?” he whispered.

“You can show her it can be different. That it can be enjoyable.”

“You’ve been itching to fuck her again.”

Sebastian shrugged. “I won’t deny the appeal this has, but I wouldn’t make up the need just to do it. I won’t rape her, either.”

“She might prefer you to me after you’re done.”

“Only if you continue to be a fuckhead.”

The irony of Alex being called the same name that his brother had been called was not lost on him. He wasn’t acting much better than Kurt had. Had he been wrong in being angry?

“You had a right to be angry, Alex. She was wrong in what she did. But just because she’s stood up to you a few times, doesn’t mean she’ll confront you when she knows you’re angry. She’s not that confident. Not yet.”

Alex walked into the library and found Anna reading. She was curled up in the big brown leather chair near the window where she usually spent her afternoons at home, if she wasn’t napping.

He stood in the doorway watching her for a few minutes. She was absorbed in a book. He was pleased to see her still using the Kindle he’d bought for her. It wasn’t the one he’d given to her in San Francisco. That one had been left behind when she’d escaped.

“Anna?” he said softly, not wanting to frighten her. At least not more than he would just being there.

She looked up at him, eyes wide with fright, and put the e-reader on the table next to her as she stood up. “Yes, Alex?”

“Sit,” he said gently, walking to the chair next to hers. She followed him with her eyes and didn’t sit down until he had done so. “Anna, why did you run to Hugo after...last week?”

She stared at her hands for a long time before answering. "I was angry...I was hurt." She twisted her fingers together. "I wanted to talk to someone. I don't know. I was sitting in the park and just...called him."

"You were in the park?"

Anna nodded. "I wandered around the park for a long time, thinking about stuff, and then I just called. I was angry at you for interfering in my life."

Alex kept his face impassive. He didn't want her to stop talking because she thought he was mad at her. He had thought she'd gone straight to Hugo, but apparently she hadn't. That made him feel a little better. "What upset you before you left?"

She glanced up at him and shook her head. "It shouldn't have upset me."

"But it did. What was it?"

"Irina.... I met Irina at Vitaly's funeral. It was obvious that I was very different from the other Elder-Mistresses. Painfully obvious. Irina had made a comment about sleeping with you once before, and then *she* was *chosen* for the ritual. She thought me silly for loving you. The other Mistresses were perfect. I...I had no idea what was going on that day." Tears formed in her eyes. "I was so confused, so lost. Devin got so angry at me for embarrassing him, but he hadn't told me what would happen. Your dad had to punish me for doing something stupid...I didn't know what he was doing when he got me pregnant. That whole day was horrible." She sniffed. "When I found out that you'd slept with her again...it reminded me of how much I don't fit in anywhere. Not with my own kind.... Even Hugo was appalled at some of the stuff I told him...." A tear slid down her cheek. "I don't fit anywhere. I'm not a normal girl. I'm not a normal Elder-Mistress. They were all disgusted with me."

Alex took her hand and pulled her into his lap. He held her against his chest and she cried as he rocked her gently. After a few minutes, she put her arms around his neck and hugged him like he was a lifeline in the middle of a raging river.

"I'm sorry, Alex. I'm so sorry. Please don't get rid of me. You're the only one who really understands me."

"Shhh. Shhh, *Schatzi*. I would never get rid of you." He stroked her hair and held her tightly against him. "I love you. I love you so much."

Anna clung to Alex, fearful that he'd decide that she wasn't worth the trouble.

"I love you, *Schatzi*," he repeated.

She leaned back slightly and looked at him through tear-filled eyes. "I'm sorry I ran to Hugo. I...I was jealous of Irina. She's...a perfect Elder-Mistress. I'm not."

"*Schatzi*," Alex said gently, smoothing her hair. "The Elder-Mistresses are beautiful, *ja*, but I would much rather be with you than any of them. They are cold, you are warm and loving and beautiful." He brushed his lips against hers. "I'm sorry I hurt you. We hurt each other, and I regret that deeply."

Anna nodded. "I don't want to be with Hugo, Alex. I mean, it's not that I don't care for him. I do, a lot. But you...with you is where I belong."

He smiled down at her and kissed her again. "*Ja*. You belong with me." He stood and carried her into their bedroom.

"I missed kissing you," Anna said as she rested her head on Alex's bare chest, tracing the ridge of his pectoral muscles.

"I was trying to keep sex impersonal, I didn't want to let myself go."

Anna winced. Peter had done the same thing before he got to know her.

"But I didn't want you to think I was sleeping with someone else."

"What about those women the other night?"

"The other guys picked them up. Even though I was angry at you, I had no desire for any woman except you." He turned on his side and grinned at her. "You are very, very good at sex."

Anna smiled. "I guess I don't have to worry about you leaving me because I don't satisfy you in bed."

He chuckled. "Definitely not." He leaned down and nibbled along the outside of her breast.

"Alex?" she asked after a few minutes.

"*Ja, Schatzi?*"

"Sebastian said that you...needed us to help you defeat Devin."

"*Ja*, it's true."

She closed her eyes and took a breath. "I will do it whenever you want to."

Alex cupped her cheek. "Anna, the way Devin did it to you...that is a cruel way to do it. I will try my best not to hurt you. And Sebastian will certainly not rape you."

She searched his eyes. "It's okay if you have to."

He shook his head. "*Nein*, Anna. If I had to hurt you, I wouldn't do it." He kissed her gently and then smiled. "I hope you don't decide that you like Sebastian better than me."

"Why would I...oh!" She would have to have sex with Sebastian so Alex could have them both. "Is there any other way to do it?"

Alex grimaced. "Yes, but I don't need that much power. And I would risk taking control of you." He traced her jaw with his finger. "What Devin did to you in the plane."

"Oh." Anna sighed in relief. Alex wouldn't have golden flecks in his eyes.

"Besides, I don't think my father would approve of me having that much Immortal in me without being an Elder first."

"Haven't you had sex with Sebastian before, though?"

Alex nodded. "*Ja*, but it's different when it's just...sex. He wasn't trying to 'imbue' me, it was just for enjoyment."

"Oh." She vaguely remembered Kaveh and Devin having sex just for enjoyment. "Will it bother you? I mean, me having sex with Sebastian?"

Alex was quiet for a moment. "In a perfect world, I wouldn't have to share you with anyone, *Schatzi*. But unfortunately, we don't live in a perfect world. After I deal with Devin, though, I will have more control over who I share you with. And it certainly won't be with Devin's friends."

The idea of Devin not being in her life, of not being afraid anymore was wonderful. But was it really possible that she would be free of the two men who hurt her? Jack was already dead. Devin would be soon. What would her life be like when that was done? "Are we really going back to San Francisco when all this is done?"

Alex sighed. "I don't know. I know I said that, but I was angry and wanted you away from Hugo. Honestly, *Schatzi*, I don't know how long Vati will let me stay out of *Deutschland*. Having been in Russia for so long...I have a lot of time to make up for."

"Would I have to stop dancing?"

Alex turned onto his side and cradled her cheek in his hand. “Not until you’re ready to stop.” He smiled affectionately and moved his hand down to her stomach. “Although, I would love to start our family soon.” His eyes turned sad. “I’m thirty-three and have no legitimate children. That is very unusual in my family.”

Sadness for Alex squeezed her heart. She hadn’t thought about that fact. He was eight years older than she was. Of course he needed to start his family. *Their* family. If he hadn’t been captured, perhaps they would have had a child already. *A son.*

She put her hand on his. “If you want to return to Germany after Devin is taken care of, I will go willingly.”

His eyes brightened. “You would do that for me?”

Anna nodded. “I would miss dancing, but there are other things more important than that.” She didn’t mind the idea of living with Wilhelm and Ilsa. It would be nice to have family around her.

“Anna, we don’t necessarily have to live in Frankfurt. At least for a while. Stuttgart has a very good ballet company and it’s a little over 200 kilometers away from Frankfurt.”

Anna looked at him blankly. “Kilometers?”

Alex smiled and then narrowed his eyes with a thoughtful expression. “About...125 miles. That would be close enough to keep Vati happy.”

Anna nodded. “That wouldn’t be too bad.” She inhaled sharply. “What about Aaron?”

Alex’s eyes became sad again. “I’ve hardly seen him since you and I got back together,” he said softly. “I don’t know....”

“He’s not dancing tonight, why don’t the two of you go out?”

Alex looked away. “He’s probably with Cameron.”

Anna giggled. “I’m sure Cameron wouldn’t mind seeing you.” She studied him. “Are you okay with Aaron having a boyfriend?”

He shrugged. “I guess it’s kind of weird. I was the first guy he was ever with.”

“I didn’t know that.” That would explain the longing looks Aaron gave him when Aaron thought no one was looking. But Anna saw them.

“Does that upset you?” Alex asked softly.

“That you were the first guy Aaron was with? Why would that bother me?”

“I think he still has feelings for me. When he came here that first night...he acted kind of strange.”

Anna swallowed. “Did you two...?”

Alex quickly shook his head. “I haven’t been with him since...well, since before I met you. Met you in real life, that is.”

“Oh.”

“Maybe he’d want to move with us, if you’d be okay with that. After all, he is part of the German Brotherhood.”

“As a friend or as a lover?”

Alex’s eyes widened. “As a friend. Anna, you are my lover.”

“What about at a Gathering? Would you be with him there?”

Alex blinked and then frowned. “I don’t know. It’s been so long since I’ve been to a Gathering.” He sighed. “Maybe. But the world of the Brotherhood is different than the normal world.”

“I know. I wasn’t trying to make you feel bad. I guess I was just wondering.” The idea of the two of them being together didn’t bother Anna overly much. She’d rather him be with another guy than one of the Elder-Mistresses.

“We have a while before we have to decide anything like that, *Schatzi*.” He gave her an affectionate look. “If you want, I will speak to him. I’m certain the Stuttgart Ballet would welcome both of you.”

Anna nodded and cuddled up next to him. They lay quietly together, Alex slowly stroking Anna’s back and arms.

“Anna, would you be willing to be with Sebastian today?” Alex asked in a soft voice.

“I.... If you want me to.”

“He says that it wouldn’t be wise to wait much longer. What Essence I have is fading and it’s easier to do a ‘refill’ than to start over.” He shuddered slightly. “The first time wasn’t very pleasant.”

“Really?” Anna smiled slightly. “Why?”

“Well, first of all, I wasn’t with you. And secondly, it made me feel...weird. I felt out of control.” He gave her a sad look. “I didn’t plan on fucking Irina. I didn’t want to. But I just...had to.”

Anna pressed her lips together and nodded. “As I understand it, it can be rather strong.” She looked up at the ceiling.

“When I become Elder, you will be the one up there with me.”

“Will someone tell me what to do next time?”

Alex nodded soberly. “*Ja*, Anna. I will make sure you know what is happening.”

Chapter Fifty-Two

“If I hurt you, I will heal you,” Sebastian said walking towards Anna later that evening. “I’ll try not to, but I’m not often with an Elder-Mistress.” He grinned sheepishly. “I’m a little excited.”

Anna smiled nervously and nodded. She didn’t want to be hurt. She glanced at Alex, who sat on the bed watching. He gave her an encouraging smile. This was it. She would be giving of herself to Alex. Willingly, save her fear of being hurt. She had no idea if it really could be a pleasurable process, and Sebastian’s words weren’t exactly encouraging.

Sebastian sat on his heels on the floor on the soft rug and pulled Anna down between his legs. He pulled her close to him between his thighs, her back to his front. His hands ran up and down her thighs and she heard him murmuring in another language. She closed her eyes, melting back against him as he brought his hand slowly up to her breasts. He pinched her nipples and she gasped at the pleasurable pain his fingers produced. He held her nipples, the pain as sharp as a knife, and kissed her neck before biting the junction of neck and shoulder hard. He released her nipples and they throbbed as his teeth dug into her neck. He released her and soothed the bite with his tongue. Goose bumps appeared all over her body as he ran his hands up her arms, to her shoulders, and once again grasped her nipples in the knife grasp.

She moaned softly as he pulled and twisted. The pain was doing something to her head and she felt dizzy.

“Good girl,” he murmured. “Let yourself feel.”

It was all she could do: feel his breath, hot on her neck; his fingers running up and down her arms and legs; his cock pressed into her back.

She shivered and moaned as he explored her pussy with long fingers. He spread her open, pinched her clit, pulled the inner folds of skin and then finally pressed inside her.

“So wet and swollen, Anna,” he whispered. “Beautiful.”

She was dazed. She couldn't open her eyes if she wanted to. Her body was under his control. He circled her clit with wet fingers once...twice...three times, and a sharp orgasm hit her like a wall and her body shook as she screamed in pleasure. He held her back against his body and played with her clit again, making her come over and over again. Tears streamed down her face at the intensity of the sensations.

"This was just our warm-up, love," he whispered, then lay her down on her belly.

He kissed her back and shoulders and made his way down to her waist and ass. His tongue swirled around her ass and she moaned as he pressed his fingers inside her pussy and tongue-fucked her ass. He rubbed the roof of her pussy and made her come again with a shudder. The orgasms were melding into one continuous pleasure wave of sensation.

His hot body stretched out over her and they intertwined fingers. He bit her neck again and she felt him take control of her; take her body for his own. Their minds melded as she anticipated their bodies joining.

Bright colors blocked her vision as he brought her to her hands and knees and began to enter her. She stretched around him, amazed at his girth and she whimpered as her body struggled to accommodate him. He leaned over her, kissing her back and shoulders as he filled her.

"Feel, Anna. Feel the pain and the pleasure. Together, they make ecstasy."

She stiffened and cried out in pain as he reached her cervix. She tried to pull away, but he held her firm. He massaged her breasts and kissed her back as he pressed forward. More pain, cramping as he went deep into her body.

Fear gripped her. He was hurting her, just like Kaveh did. She struggled to get away again as her tears fell to the ground beneath her face. The pain intensified as she felt him swelling inside her and she screeched as she felt her entrance tear.

"Yes, Anna. I know it hurts. But I will heal you. Trust me, Anna. You were made to take me as I am."

She stiffened and screamed again as she felt him go deeper and widen more. Her arms were trembling and she could hardly hold herself up. Sebastian put one hand on the ground and supported her with his other arm. Her body was on fire. Her stomach cramped. She whimpered and cried, trying to get away, but he held her tight.

He pulled out slightly. "Feel the pleasure in the pain, Daughter," he said and slammed back into her body. Her eyes rolled back into her head at the instant orgasm that came from his violent thrust. He did it again and again and again. Her body was pure sensation. Pure pleasure. Pure orgasm. She flew in the light of pleasure; waves rolling over her that took her higher and higher. There was no pain, there was no body. There was only orgasm.

Alex watched Anna's face contort in pain, tears streaming down her face. She scratched against Sebastian's grip and Alex stood to pull her away from the Immortal. Sebastian was hurting her. He had promised he wouldn't, and he was.

He walked around the bed towards them. Sebastian held up his hand and Alex was pushed by an invisible force back onto the bed and held there.

"Let her go, Sebastian!" he bellowed. "You're hurting her, let her go!" Irina hadn't reacted like this, she'd been writhing in ecstasy the entire time.

Anna screeched and Alex's eyes watered. He struggled against the invisible force holding him on the bed. What the hell was Sebastian doing to her? Why was he hurting her?

"Anna!" he shouted. "Sebastian, let her go!"

Sebastian pulled back slightly and Alex relaxed, thinking he would let her go, but then he slammed back into her and Anna stiffened and screamed again. But this scream was different. Her mouth was wide open and her eyes tightly closed as if...she was climaxing? Her face flushed and her neck muscles strained as Sebastian pounded into her over and over again.

Sebastian growled and let out a primal yell as he thrust deeply into Anna's body. Was Anna breathing? Her back was arched as if Sebastian was pulling her up by her hair, but Sebastian's fingers were pressing hard into her hips. Their bodies seemed frozen in a permanent orgasmic state and Alex could only stare. It had not been like this when Sebastian had taken Irina. Sebastian hadn't seemed to have lost control with the Russian Elder-Mistress like he had lost it with Anna.

After what seemed like hours, Anna slumped forward, her chest on the ground. Alex lunged forward, surprised that he could and gathered her into his arms. She was limp and barely breathing. Sebastian sat back on his heels, hands resting on his thighs and chest heaving. His cock was still large and semi-hard, but dripping with Anna's juices and...was that blood?

“What the hell did you do to her?” Alex growled, punching at Sebastian’s chest with one hand while he cradled Anna with the other arm.

Sebastian grabbed his fist before it made contact and looked at him with glowing blue eyes. “Don’t,” he said in a low voice, filled with warning. His skin was glowing slightly and he looked very...Immortal.

Alex pulled his hand away, never having seen his friend like this. Sebastian leaned forward, resting his forehead on the floor in front of him. His ribcage expanded and contracted as he gasped for breath, another thing Alex had never seen in his friend. What had happened?

He looked down at his beautiful wife with regret. She was so pale, the dark hair sticking to her face a sharp contrast. Her chest and face were covered with a sheen of sweat. He smoothed back her wet hair and rocked her gently. “Anna?” he whispered to the limp body. He put his fingers to her neck and was relieved to feel a pulse. “Anna...”

“She’ll be okay, Alex,” Sebastian said in a hoarse voice after a few minutes. “I’ve never...” The Immortal shook his head. “I didn’t realize how powerful she was before.... No wonder Devin was able to do what he did.”

Alex glared at Sebastian and noticed, although he was glowing, his face was slightly pale. “What do you mean? Why did you hurt her?”

Sebastian sat down on his hip and reached out for Anna. Alex pulled her away. “Let me heal her. I tore into her pretty hard.”

Alex growled. “I know.” But he allowed Sebastian to touch her.

Sebastian placed his hand on her lower stomach and closed his eyes. Anna groaned slightly, but didn’t awaken. “I took her,” he said softly. “I took her as I took Irina, but her power overwhelmed me. I couldn’t....” He gave Alex a sorrowful look. “I couldn’t control myself. She came inside me and consumed me. I had to get control or I would have killed her. That’s why I hurt her, Alex. Her pain pulled her away from me enough for me to get control. I’m sorry. I had no intention of doing that, but if I hadn’t, I would have killed her.” He stroked her thigh slowly. “I still lost it at the end. Her orgasms are very strong. I could feel her coming, but she didn’t feel the pain at that point. She was in...what some humans call sub-space. Beyond knowledge of anything except feeling.”

Alex looked down at Anna again. Part of him was proud that her power overwhelmed Sebastian. Another part of him was frightened. “Why is she so powerful?”

“She’s in touch with her humanity. That’s the simplest way to explain it. Her ability to love combined with the powers of the half-Immortal. It can be powerful and it can be dangerous. I’ve not known a half-Immortal to rage in centuries. Not since we changed how the humans interacted with them.”

“You know she killed her guardian?”

Sebastian nodded. “That was one of the things I brought up to my brothers. The very fact that she was pushed that far was a stunning piece of evidence.”

“She almost raged the night of the Gala.”

“She did? Why?” Sebastian’s head tilted. “And how are you still alive?”

Alex shrugged slightly, trying not to jostle Anna too much. “I saw what was happening and got control of the situation. I think she was angry at Devin, though, not me.”

“It doesn’t matter who she’s angry with, she’ll kill anyone around.” Sebastian studied him carefully. “You are very powerful, Alex, to be able to control that.” He smiled. “You would have to be to battle Devin. What we are doing will strengthen your natural...strength.”

“I didn’t tell her about her rage. I didn’t know if—Sebastian?”

Sebastian didn’t appear to be paying attention, instead he was staring at Anna.

“Sebastian?”

“You can control her. That—” He paused. “That would be good for the others to see when you confront Devin. The very fact that you can control her supports your claim to her as more legitimate.”

“You want me to take her and induce a rage at a funeral gathering?” He couldn’t be serious.

“I think simply seeing Devin will be sufficient for her to do it herself.”

“She’s not been given permission to go. I was going to speak to Vati about it, but we ended up fighting....” Alex trailed off. Why bother asking if she wouldn’t want to go?

“I think she should be there. She has a right to see the end.”

“That’s dangerous. She could kill everyone. Devin could get ahold of her.”

“That would certainly induce a rage. And if she does rage, you’d best make sure your relationship with her is solid. And that you...partake...of us

regularly.”

Alex shook his head. “I can't make her go through this again.”

“It won't be like this next time. I wasn't prepared. I know now what to expect. I can keep control of the situation.” Sebastian grinned. “She had a fantastic orgasm, and if you make the next part pleasant, she will be more willing.”

“How do I do that?”

“You don't know how to pleasure your wife with your mouth?”

“I— of course I do, but is there more?”

“Stop when you see her fading. It will show her you care about her. She'll want you to take it all, but you don't have to. Show her you're different from Devin. Once you're done, I'll revive her and then you can make love to her.” He grinned. “Or we both can.”

Alex frowned.

“You might be surprised what you're in the mood for.”

“If you and I start having sex on a regular basis, my men might get jealous. We were each other's only lovers for the last few years.”

Sebastian smiled and stood. “Get her onto the bed. She should awaken soon.”

Chapter Fifty-Three

Anna moaned softly as she felt a mouth at her breast. Her body felt extra sensitive; she wanted more, more touch, more sexual touch. The tongue lapped at the nipple and she shuddered and opened her eyes.

Alex's face was there next to hers, and she smiled. "Alex...", she said in a soft voice.

He turned to look at her and kissed her gently. "*Mein Liebe*," he murmured, and rolled to stretch out on top of her. She wrapped her legs around his waist and pulled herself up towards him so she could get him inside her, but he shook his head. "Not yet, *Schatzi*." He kissed her again. "Will you give yourself to me?" His eyes were full of love and it brought tears to her eyes.

He was asking for permission to consume her. Devin had never done that. She began to tremble, remembering what that had been like. She remembered freaking out when he tried that as Mr. J. But she wanted to give of herself to him, and she nodded and clenched her fists.

He took both fists in his hands and kissed them. "I know you're scared, *Schatzi*. Tell me at any time, and I will stop. All right?"

Anna nodded and he kissed down between her breasts and down her belly. When he reached the junction of her legs, he paused and Anna froze. "Stop me at any time, Anna."

He bent his head and gently kissed her pussy lips. "Oh!" she exclaimed softly as desire coursed through her body at that simple touch. He dotted tiny kisses all over before gently dragging his tongue between her nether lips.

Anna moaned softly and spread her legs wider. He kissed and licked in such a gentle manner, she couldn't even compare this experience to the one with Devin. "Oh, Alex...", she whispered, squirming beneath his gentle touch. He gently spread her open and buried his tongue deep inside. He let

out a groan and his movements became more insistent. She wanted to give him more...more of herself.

She closed her eyes and felt herself relaxing into his kisses. As she did, she became slightly dizzy as she released herself to Alex. He groaned louder and sucked on her clit until she screamed out in ecstasy. He eagerly lapped up her juices and then repeated the processes until she was floating in a sea of pleasure.

After a while, Anna felt herself fading. She was too weak to move, but she didn't care. She was helping Alex. Making him strong. She wanted to smile at him and struggled to get her eyes open. They met his and his blue eyes were instantly filled with concern.

He pulled away and scooted up next to her and stroked her cheek. She hardly felt it.

"Did I take too much, *Schatzi*?"

She shook her head slightly and gave him a weak smile.

"Can...take...more...."

"*Nein*. I've had enough. We have plenty of time."

There was a flash of light and Sebastian appeared. "How is she?"

Anna turned her head slightly and gave him a weak smile.

"Different than previous experiences, huh?" Sebastian smiled.

Anna nodded slightly.

He undressed and lay down next to her, bringing his cock near her mouth. She hesitated until Alex kissed her cheek. "It's all right, *Schatzi*," he said in a soft voice. He rolled her to her side and helped her get Sebastian's semi-hard cock into her mouth. She immediately began sucking and tasted the golden nectar a moment later.

As feeling returned to her body, she felt Alex pressed against her back, kissing her neck and caressing her breasts. She groaned as she felt Alex's hard cock against her ass. She pressed back against his hips, wanting to feel him inside her.

"Are you sure, *Schatzi*?"

Anna nodded and closed her eyes when he brought her leg up and positioned his hard cock at her pussy. She jumped slightly when she felt a mouth on her pussy as Alex pushed slowly inside.

"Does that hurt, Anna?" Sebastian asked from the general direction of her hips.

"Uh-uh," she mumbled over his cock.

“Is that a no?” he asked with a chuckle.

Anna nodded and moaned as she felt the hot mouth on her again.

Alex wrapped his arms around her and slowly pumped in and out of her. “I love you, Anna,” he whispered.

Anna mumbled that she loved him too against Sebastian’s cock, but doubted Alex understood. Sebastian’s cock hardened to arousal and Anna sucked fervently. This was much more pleasant than when she’d been between Devin and Kaveh. She wasn’t worried about either of them hurting her, even though she had a vague memory of pain from being with Sebastian. The orgasm had more than made up for it.

Anna grabbed at Sebastian’s hips and pulled herself to him, needing more of him to consume. He pumped his hips in rhythm with her mouth and let out a groan. Anna looked up to see Alex’s hand fondling Sebastian’s balls and wondered if Sebastian was doing the same to Alex.

Within a few minutes, they had all reached their climax and Anna was feeling herself again. Alex nibbled on her neck. “I have the best wife,” he murmured, cupping her breast gently.

“I couldn’t disagree with that,” Sebastian said, sitting up and flipping around so that his head was the same direction as Alex and Anna’s. “Was that all right, Anna?”

She grinned and nodded. “That was nothing like...what I experienced before.”

“*Gut*,” Alex said from behind her, pulling her tight against him. “That was unlike my previous experience as well.”

“Really?” Anna turned to face him, surprised. She hoped it wasn’t better with Irina.

He tapped her nose and gave her an affectionate smile. “This was much, much better.” He chuckled at Sebastian. “I think even he would agree.”

“I would.”

“You’re sure you’re not just saying that?” she asked Alex, feeling a little insecure. She didn’t want him lying to make her feel better.

“Anna, I love you. You love me. That makes everything better. I was in control this time, too, which was better. I don’t feel as...weird. Or guilty.”

“Guilty?”

“I felt awful after I...you know. But this was very nice.” He grinned. “You are tastier.”

Anna giggled and kissed Alex on the mouth.

“I would concur with that conclusion as well,” Sebastian said, sliding his hand around her waist and kissing the back of her neck.

Anna looked up at Alex, concerned he would be upset about what Sebastian was doing, but he just kissed her deeply, thrusting his tongue in and out of her mouth as both men caressed her breasts and hips. She felt herself getting aroused again.

“Did I mention that the process can heighten your sexual desires?” Sebastian asked as he rolled her nipple between his fingers. Anna gasped softly against Alex’s mouth. “Both of yours. Well, all three of us, really.”

She wasn’t totally surprised when she felt Sebastian hard again, pressing against her ass. But she was a little surprised when Alex followed suit.

“Ready for a bit more fun?” Alex murmured against her lips.

Anna nodded and moaned as Sebastian pressed his long fingers into her ass. This would be an interesting night.

Alex hugged Anna to him as he awoke before the sunrise. Last night had been different than anything they’d experienced together before, but he thought that Anna had enjoyed herself. Alex certainly had. The Immortal essence certainly had a strong effect on his libido. He hadn’t been that horny since they’d gotten married. He liked being able to make love to Anna over and over again last night, but his cock was a little sore this morning. Sebastian had kept both of them busy and Anna had watched with wide, fascinated eyes as the Immortal fucked him in front of her.

Alex had watched her nipples harden and her cheeks flush, which just turned him on more. She’d looked up at Sebastian and they seemed to communicate without words. Sebastian pulled Alex up onto his knees and Anna had given him an incredible blowjob while playing with both of their ball-sacs. His cock twitched just remembering that experience.

The question was, though, how would she feel this morning? Sebastian hadn’t left until after three this morning, and she’d passed out before he’d disappeared completely. She had a beautiful smile on her face, though.

Alex watched the sky turn from black to gray to blue while he held Anna close to him. He knew Anna needed to go to class this morning; she was performing tonight. The tickets had sold out for the performance and

Alex wondered if he could watch from the wings. He didn't want to leave her side.

But he'd have to eventually. There was still more planning to be done for the Boston job. Maybe he could come back during the week so Anna wouldn't worry so much. They had to move positions anyway. Even if he only came home for one night, it would probably help Anna considerably.

With the last two jobs, he hadn't needed the use of a red girl. He was more aggressive with Anna when he'd returned from Chicago, which is why she'd found out who he was, but it had turned out for the best. After the first job, they'd kept their stress relief within the team. They had to.

But Alex was concerned about hurting Anna. He didn't want to lose control and hurt her, even though she said she could take it. Or at least, she had in the past. He ran his hand through his hair. They needed to talk about it before he left.

He dozed for a while, inhaling Anna's sweet, musky scent, until the alarm went off and she groaned. "Don' wanna," she mumbled, and his heart swelled with affection for her.

"I'm sorry for keeping you up so late, *Schatzi*," he said softly. "You can sleep tonight."

Her eyes snapped open. "Don't we have to do it again tonight?"

Alex frowned and shook his head. "Sebastian said only about once a week."

"Really?"

He cocked his brow. "How often did Devin do it?"

"Every night."

Alex stared at her. No wonder she'd lost her powers, or at least, that's what his father had said. When Vati had first seen her at Vitaly's funeral, she'd been a shadow of herself. To be drained completely every night...how had she survived? *Damn Devin!*

She kissed his cheek and then crawled out of bed and walked to the bathroom. His cock twitched again as he watched her ass sway gently as she made her way across the room. How on earth could he possibly be able to still get hard? Damn, even his ass hurt.

He stroked himself a few times and winced. He didn't remember ever being so sore from a night of passion. Maybe he needed to practice more.

Anna giggled from across the room and he looked up to see her standing in the doorway, still naked.

“What are you giggling about?” he asked.

“The expression on your face. You went from looking like you were in pain to a very seductive smile.”

“I am sore from last night,” he admitted with a sheepish smile.

“Your ass?” Her grin was adorable.

“No, well, yes, partially. But I think my cock is out of practice.”

Her grin widened and she walked back to the bed, her eyes dark with lust. “Maybe I should kiss it and make it better?” She knelt on the bed and pulled the covers back.

“Oh, Anna...,” he murmured as she lowered her head to his throbbing cock and took it into her mouth. “I love you....”

Anna smiled as she did her warm-up at the barre. Last night had been...unexpected. Amazing and unexpected. She had no idea that Alex consuming her could be so erotic. She almost didn't want to wait a week. But then again, if they did that every night, she wouldn't be able to dance. She was having a hard time garnering her energy today.

And Sebastian! She'd only been with him the one time, the night before her wedding, but being with him and Alex together was unbelievable. Unexpectedly, she'd been incredibly turned on by watching the two men together. It made her wonder what it would be like to watch him and Aaron together.

“Anna?” Vincent's voice dragged her out of her daydream and she blushed, realizing she'd stopped dancing.

“Sorry, Vincent.” She turned to face the direction the other dancers were facing and began the steps again.

Vincent walked over to her and chuckled. “I'm glad you and Alex are getting along again.”

Anna smiled shyly. “Is it that obvious?”

He gave her an affectionate smile and nodded before walking away.

Chapter Fifty-Four

The days passed too quickly and before she knew it, Alex was packing to leave for Boston. It was Sunday morning and Anna sat on their bed, watching him pack his things and trying not to cry.

“I will come home on Wednesday to see you,” Alex repeated for the hundredth time with an understanding smile on his face. “I will come home to you, Anna.”

Anna swallowed back her tears. She didn’t have bad feelings about this one, like she had before he disappeared, but it didn’t make it any easier. “I know,” she finally whispered.

“You can call me at any time. I will turn my phone off only when I must.” He smiled. “You wouldn’t want my phone to vibrate when I’m taking my shot, would you?”

Anna let out a mix of a laugh and a cry as she shook her head.

“Sebastian will keep an eye on you. If there is an emergency, close your eyes and think of him. He will feel you.”

Sebastian was going with Alex, but he could stay connected to Anna while he was gone. Boston wasn’t that far away. Too far for Alex to feel her, but not too far for Sebastian.

“Remember, I don’t mind if you go out with your friends,” Alex said, coming to sit next to her. He put his arm around her and kissed her temple. “I trust you, Anna. Please don’t betray my trust.”

Anna nodded and sniffed. She had no desire to do so.

“I don’t know when Devin will arrive in the area. When he’s here, please stay in the condo, just to be safe. On this floor.”

“What if he’s here Thursday night?”

“Tom will do what he can to shield you from Devin. Sebastian flashing into town would be noticed by Devin. Keep your phone with you, Tom will call if there’s a problem.”

Anna nodded, trembling. Alex held her tightly.

“It will be all right, Anna. I won’t let anything happen to you. We’ll be back Friday afternoon.”

It was only a few days at a time that he’d be gone. She could handle that. Aaron would keep an eye on her while Alex was gone. She could be brave for Alex. He would come home to her.

Alex stared out the window of the business jet that was taking him and his team to Boston. The jet was registered under Simon’s name, but like the condo, was actually Alex’s. After everything was finished, then he could put his name on his property again. That would be nice.

Anna had tried to be so brave when he left. She’d been trying very hard not to cry, and succeeded for the most part. Though as soon as the door closed, he heard her start to sob. He and his men had looked at each other with sad eyes before turning and walking to the elevator, but they were doing this for her.

He didn’t have the sick feeling in his stomach that he’d had when he’d left her the first time. He was confident he would see her on Wednesday.

Erich was not along for this trip, but he would be out for the one on Tyler. It was too risky for his cousin to fly into the country every month. But for the last one, it was worth it. He would deny no one who wanted to come see the “final showdown” as he thought of it in his head.

As Alex understood it, Rylan, his target for tomorrow morning, was the cruelest of the Sons, save Tyler. He was looking forward to seeing his dark-haired head in the crosshairs of his rifle.

Three more dead bodies until he could confront Devin.

Rylan is dead.

Devin dropped his phone after he’d read the text. He didn’t drop it on purpose. He dropped it because he’d begun shaking.

Another killing? What the hell was going on? Why were they being picked off? Who the hell was targeting the American leadership?

If Anna were here, he could figure out what was going on. But she’d been gone for so long, he had little of his former powers he’d gained from her. He still had his natural talents, but the enhancements were nearly gone.

He was no longer a Chairman. When he found Anna, he would punish her severely. He had no doubt he would find her. He had to.

There was one thing that the text had brought. Relief that it wasn't Tyler. His son was still alive. He didn't know what he would do if Tyler died. But no one would dare kill Tyler...would they?

Anna was distracted. It was after lunch on Wednesday and she hadn't heard from Alex. She'd been afraid to call for fear of him not answering.

The performance last night hadn't been her best, but it certainly hadn't been bad. Hugo could tell she'd been distracted, but had been understanding. He didn't know why Alex was out of town, but knew Anna was nervous.

She tried to lose herself in the rehearsal and finally managed to succeed. When she opened her eyes at the end of the dance she gasped. Alex stood at the side of the stage with a big smile on his face. She ran to him and hugged him tightly, relief sweeping over her.

"You're here," she said, her face buried in his chest.

"Ja, Schatzi. I am here."

Anna sighed in relief to have Alex's arms around her. "I saw the news," she said softly. "You really did it in one shot?"

"It's how I'm trained. You often don't get a second chance. The hardest part is finding the place to shoot from."

Anna's heart was much lighter as she finished rehearsal, and it showed in her dancing.

Hugo shook his head in disbelief as they walked to the edge of the stage when they were finished. "I don't think I could ever begrudge you being with Alex. Your whole countenance changes when things are good between you two."

Anna touched his hand. "You made me happy too, Hugo." She didn't want him to think otherwise.

He gave her a sad smile. "And you made me happy, too. But it's obvious where you belong."

Alex walked up from the audience seats to where they were sitting on the edge of the stage, his eyes slightly suspicious.

Hugo nodded in greeting. "I was just telling Katrina that it was very obvious that you two belong together."

Alex studied him for a moment before nodding. "I'm glad she has supportive friends around her," he said sincerely.

Hugo chuckled. "I wouldn't want you as an enemy."

Alex laughed. "I'm sorry for getting angry at you on the phone. I was...." He shrugged. "It's difficult, adjusting to so many changes." He put his hand on Anna's leg. "But we're getting there."

Anna beamed and nodded. "Yes, we are."

Chapter Fifty-Five

Aaron was pleased to see Anna handling Alex's second departure better than the first one. Monday and Tuesday he'd hardly seen her smile at all. Today she smiled a few times.

After lunch, they ran through Hugo's ballet. Aaron was in it as well. He especially liked the part where both he and Hugo got to dance with her.

It was in the middle of this dance when Aaron began to feel a little dizzy. He thought he was getting sick, until he saw Anna stumble and grab her head.

"Katrina?" Hugo said, putting his arm around her.

Anna looked up, fear filling her eyes as she stared at Aaron. Her jaw trembled as the fear turned into terror. "Devin...", she whispered.

He stared for a split second before shaking his head to clear it. "Hugo, find someone to rehearse with so it doesn't look like we're missing." He ran to grab his and Anna's bags.

"Wha—why? What's going on?"

Aaron turned to look at Hugo. "Devin's coming." He saw Hugo's face turn ashen as Aaron grabbed Anna. "I'm taking her to her place. I'll call you later."

He dragged a stumbling Anna off stage and a second later heard Hugo calling names. Aaron knew he could trust Hugo to do what needed to be done.

Aaron felt his phone vibrate and glanced at it as he pulled a stumbling Anna through the maze of the backstage. He didn't recognize the number, but answered it anyway. "Hello?"

"Aaron, oh, thank God. It's Kelsey, Tom's wife. I've been trying to call you for a half hour."

Aaron froze. "Kelsey?" He'd met Tom's wife a handful of times.

"Tom and Devin are on their way to the theater. Tom told me to call you since he couldn't."

“I’m dragging Anna out as we speak. We felt him.”

“Oh, thank God. Take her to her condo and into Seth’s bedroom. That’s all I know.”

“Thanks, Kelsey. I will.” He shoved his phone back into his bag and looked at Anna. Her face was pale and she could barely walk. How was he going to get her home?

“I know she’s fucking here, Tom. What the hell is going on with you?” Devin stood in Tom’s kitchen and yelled at his friend. “Why can’t you feel her?”

Tom frowned. “Watch your tone, Devin. My kids are home.”

Devin had flown into New York to spend the day with Tom before flying into Boston in the morning. He hadn’t told Tom he was coming. He might be paranoid, but he was beginning to not trust anyone. Even his oldest friend. Someone was calling hits on his loyal supporters. He wouldn’t rule anyone out. Who would be next? He had a horrible feeling he knew what was going to happen in the morning and didn’t want to be anywhere near Boston until it was done.

As soon as he landed, he felt her. *Anna*. His elusive prey. She was here.

“I think you’re being paranoid, Devin,” Tom said with a sigh.

“Am I?” Devin glared. “I don’t think so. Let’s go visit the ballet company again. I would bet anything she’s there.”

Tom rolled his eyes. “Fine. Let me tell Kelsey I’m leaving.”

Tom double-parked his Lexus behind the theater and Devin had his door open before he’d turned the ignition off. Devin could feel Anna as easily as he could feel the cool breeze on his face. They strode in the back entrance, the security guard balking until he saw Tom’s nod.

He heard the music coming from the stage as they approached, and didn’t bother to wait for the dancers to stop before striding onto the stage. That black man was in the middle of the stage, dancing with the woman he’d manipulated the last time he’d been here.

The music stopped suddenly and everyone turned to look at him and Tom. Anna was here, somewhere. He looked around as the ballet master approached.

“Hello, gentlemen,” he said pleasantly. “May I help you?”

Devin glared at him. “Where is she?”

“Where is who?” The older man glanced at Tom.

“Anna,” Devin answered, walking up to the woman standing in the middle of the stage. He gave her a small smile and she smiled nervously back. “Where is she? Where is the woman who stole the man from you?”

“I...I don’t know what you’re talking about.” She was clearly terrified of him, which pleased him to no end.

“Anna.” He turned to the black man and narrowed his eyes. “You lied the last time I was here. You’re lucky to be alive.”

The man narrowed his eyes at Devin. “She’s not here.”

Devin clenched his hands and looked around, noticing Aaron wasn’t around. “Where’s Aaron?”

“He went home sick,” Vincent answered, walking over with a firm look on his face. “If you don’t mind, we are in the middle of rehearsals. Whoever you are looking for is obviously not here.”

Devin grabbed him around his neck and stared into his eyes. His powers weren’t as strong, but if he concentrated, he could glean a little bit of information from his mind. He saw Anna dancing and....Devin growled. “You fucking bastard. You will pay for hiding her.” He shoved the man away and stalked back towards Tom. “She was here. She left with that fucking Aaron.”

Without a backward glance, Devin strode off the stage. He needed Kaveh.

Anna huddled in the corner of Seth’s room with Aaron’s arms around her. She was terrified. She could feel Devin searching for her, and Alex wasn’t here to protect her.

“Shh, Anna. It’s okay.” Aaron held her tightly and stroked her hair. “It will be okay.”

There was a flash and Sebastian appeared, immediately kneeling in front of them. He lifted Anna’s chin and studied her eyes. “It will be okay, Anna,” he said in a soothing voice and then stood and closed his eyes.

She felt the warmth surround her and she was able to relax. She leaned her head on Aaron’s chest, knowing she was safe. She felt Aaron relax, too.

Sebastian stood like a sentinel in the middle of the room, not moving, but glowing. He would keep Devin from finding her and then Alex would be home tomorrow night and everything would be okay.

Suddenly, Sebastian's eyes shot open and there was another flash of light. Anna screamed as Kaveh appeared. He was broader than Sebastian, and clearly angry. He snarled to Sebastian in a language she didn't understand. Sebastian replied in the same language.

Aaron pulled her to his other side as a flaming sword appeared in Kaveh's hand.

Kaveh swung at Sebastian, who jumped out of the way and a similar sword appeared in his hand as well. Sebastian swung at Kaveh and Kaveh blocked it. The two Immortals moved so quickly it became a blur of light and fire as they fought furiously. The wall blasted open and they moved out into the hallway.

Devin stood outside the building where Kaveh had said Anna was hiding. It was a luxurious private building with a doorman. He couldn't feel Anna, but trusted that Kaveh wouldn't steer him wrong. Kaveh had missed Anna as much as he had.

Suddenly he could feel Anna fully and looked back at Tom with a malicious grin. "She's here. Get me in."

"Devin, this is a private building with three dozen apartments. How the —"

Devin grabbed his collar. "If you don't get me into this building, I will have to question your loyalty."

Tom pressed his lips together and pulled away from Devin. "My loyalty? After all we've gone through?"

Devin was losing his patience. "Then get me inside."

Anna winced at the sounds coming from the hallway. Something shattered and she jumped. A sound like a wall being blasted open made her jump and then it was quiet. After a moment, there was still no sound and she looked at Aaron. His eyes were wide as he looked at her.

They crept to the door and peeked out. The hallway was a mess and the Immortals were gone.

“Where’d they go?” Aaron whispered. “And will they be back?”

Anna shivered. “I don’t know.”

A chill ran through Anna and she stared at the mess. “Devin...,” she whispered and looked at Aaron. “He’s here.”

They stared at each other, unmoving, until Aaron suddenly grabbed her hand and began pulling on her rings.

“What are you doing?”

“If he sees you wearing your wedding rings, he’ll know Alex is alive. He can’t find out yet. Alex needs the element of surprise.”

With tears in her eyes, she pulled her rings off and handed them to Aaron. He was right. If she was going back to Devin, he couldn’t find out that Alex was alive.

“C’mon. The less he sees of the apartment, the better.” Aaron dragged her out to the living room.

Anna was shaking so badly she couldn’t move herself. The darkness that surrounded her was suffocating. She didn’t want to go back to Devin. She wanted to stay with Alex. They had a plan. This wasn’t part of the plan.

“I’m scared,” she whispered as she sat, curled up next to Aaron on the couch.

“Alex will get you back, Anna. Stay strong.” He turned her to face him and she saw tears in his eyes. “You are so strong, Anna. Don’t forget that. Don’t let him tell you differently.”

Tears streamed down her face. “Tell Alex I love him.”

Aaron nodded.

They heard a knock on the door, but neither got up to answer it.

The knock became a pound and then it sounded like someone was kicking the door. Anna jumped with each sound. Finally, there was a crash, and Anna whimpered. Aaron grabbed her face and kissed her passionately.

Chapter Fifty-Six

Devin kicked in the door after several attempts and stalked into the luxurious apartment. He walked into what had to be the living room and saw Anna on the couch. Kissing...Aaron? He thought Aaron was gay.

“Anna.”

The couple froze and he saw Anna shaking. Good. She should be terrified. He would torture her for leaving him.

She turned and looked at him, terror filling her eyes, and Devin smiled. “Stupid girl, Anna. Stupid, stupid, stupid.” He walked towards her slowly, glaring at her and making her shrink away. He grabbed her by her hair and she shrieked as he pulled her over the back of the couch and onto the floor.

Aaron reached for her, but Devin pushed him away. “You will pay for hiding her, you fucking twat.”

“No, Devin, please.” Anna whimpered. “He wasn’t hiding me. Th-this is my place. I didn’t like Paris so I came back. Aaron didn’t know anything about me running away.”

Devin twisted his hand in her hair and she shrieked again. “Please don’t hurt him,” she begged.

She didn’t want him hurt? Oh, he would hurt him. He released her hair and reached for Aaron.

“Aaron.”

Aaron groaned and rolled to his side, coughing. He saw splatters of blood on the floor and realized he was coughing up blood. *Fuck*. Devin had started punching him as soon as Anna hit the floor. The last thing he remembered was hearing Tom tell Devin that he would deal with him and to get Anna out of there.

He opened his eyes and saw Tom crouching down next to him.

“Anna?” Aaron whispered.

Tom pressed his lips together and shook his head. “Devin took her. But he won’t kill her. He would have killed you.”

“You let him take her?”

“I didn’t have a choice, Aaron. Devin’s defeat depends on him not knowing about me or Alex.”

“He’ll hurt her.”

Tom sighed. “I know, and that thought kills me. But he won’t do anything until the funerals are over. He wouldn’t want her to look bad in front of the other Elders. He’ll wait until he’s home.”

“You can’t let him take her home!”

“I won’t be able to speak to Wilhelm or Vlad until after the funerals are over. I don’t know if they’ll find out about Anna before then.”

“I’ll call Alex and tell him.”

“No, Aaron. You can’t. We have to stick with the plan. Alex has to kill Oscar in the morning. If you call and tell him...he’ll lose it. I can’t let that happen.”

“Fuck the plan, Tom. You can’t let him have Anna for that long. He’ll get his powers back.”

Tom shook his head. “We’ll modify the timeline, but we have to get rid of Tyler, or Tyler becomes Elder when Devin is removed. Tyler’s no better than Devin.”

“So call Alex and tell him to take out Tyler.”

“The jobs were given to Alex by myself, Vlad and Wilhelm. One of us alone can’t modify it and as I said, I won’t be able to speak to them until after Devin’s gone. Devin will be on the lookout for anything suspicious.” He helped Aaron to his feet. “Let me get you to a hospital. I told Devin I would deal with you. I’ll check you in under a different name. Once you’re released, you need to stay out of sight. You need to pretend you’re dead until Devin’s back in San Francisco.”

Alex opened the door to the seedy motel room he and his team were staying in. They could pay cash here, no questions asked, and wandering in and out at odd times of the day and night wasn’t questioned either.

He smiled to himself. Oscar was dead. One more person to attend to in just a few more weeks and then Anna would be safe. He sighed in relief as he put his bag down and walked farther into the room.

“Where’s Sebastian?” he asked, looking around. Sebastian was supposed to stay here with Greg. Seth and Tony had returned from their secondary lookout points. Greg was here, but no Sebastian.

Greg gave him a look that brought chills to his body. “He left suddenly yesterday afternoon. Just disappeared.”

Alex dug in his bag for his phone and impatiently waited as it powered on. Damn smartphones took forever to start up. There were no new messages so he called Anna. She would be in rehearsal and likely wouldn’t pick up.

“Pack up, we’re leaving ASAP,” he said to his men as Anna’s phone rang. It went to voicemail. “Anna, *Schatzi*. Please call me as soon as you get this. I will be home in less than two hours. Please. Call me.” He couldn’t hide the panic in his voice.

They were packed and on their way to the airport within twenty minutes. Alex called every person he could think of. Unfortunately, they were all in rehearsals. *Simon!*

He punched his phone a little harder than he should have, but sighed in relief when Simon answered. “Simon! Have you...have you heard anything about Anna?”

“No.... Should I have?”

“Sebastian left suddenly yesterday and hasn’t returned. Everyone is in rehearsals and no one is picking up. I don’t know if Anna is all right.”

“Do you want me to go over to the theater?”

Alex thought for a moment. He wanted to see for himself that Anna was all right. “Do you have time?”

“I can make time.”

“Call your father first. See if he has heard anything. He’s in the country, right?”

“Yes. He arrived yesterday.”

“Call and let me know what you find out.”

“Will do.”

Alex laid his phone on his knee and closed his eyes. Anna had to be all right. She just had to be.

Anna stared at Devin from across the room as he talked and joked with Tom, Tommy and Tyler. Somehow knowing that Tom and Tommy were on

her side was comforting, even though they couldn't even give a hint that they were. Devin and Tyler both had been merciless to her last night. If Devin had brought his syringe, he would have used it on her, but thankfully he hadn't.

As it was, she had bruises on her torso and hips, but nothing that would be seen at the funeral or Gathering on Sunday. She would not be participating as an Elder-Mistress at the Gathering, which was fine with her. She had no desire to spend time with those women. Especially Irina.

She had flown with the three men to Boston this morning. Devin had looked a little shaken when the news was sent out that Oscar had been killed. Anna carefully kept her expression guarded. Devin couldn't suspect she knew anything about what was going on.

So far, she'd managed to keep her spirits up. She constantly twisted the wedding ring on her right hand, thankful for once that Devin made her wear it all these years. Now it didn't cause pain, but assured her that Alex wasn't far away and that he would rescue her. He was probably still in town and would be busting through the door any minute.

He had to be. She didn't know how long she would survive with Devin once he got her back in San Francisco.

Alex ran through the back door of the theater, not acknowledging the guard, but walking as quickly as he could to the stage. Simon had called him back a little while ago, telling him that his father hadn't heard anything. The drive from the airport had been torture and he'd gone straight to the theater.

He burst onto the stage and looked around, desperately searching the faces for his beloved wife. She wasn't there. The music had stopped and everyone turned and looked at him. The sadness in their eyes did nothing for the knot in his stomach.

His eyes met Hugo's. "Anna?" he whispered, walking towards the dancer.

Hugo swallowed and his eyes filled with grief. "She's...Aaron said that that man, Devin, was here."

Alex's jaw trembled and the rest of him followed. He stared into the brown eyes of the man who loved Anna almost as much as he did. "This

isn't some sick idea of a joke?" he whispered in German. He couldn't think straight.

Hugo's brow twitched as he shook his head.

Alex looked around. "Where's Aaron?"

"I heard he was in the hospital. He got beat up pretty bad."

Alex's grief doubled. "Where?"

Hugo gave him the name of the hospital and Alex thanked him and shakily turned and walked off the stage.

Alex couldn't call any of the Elders to find out what was going on. Not with the possibility that Devin could be near anyone he would call. He had to wait to be called. In the meantime, he went to the hospital and visited Aaron.

Cameron was sitting next to Aaron's bed, holding his hand when Alex walked in. Cameron's face was full of worry.

"Alex!" he exclaimed. "Oh, thank God!" The smaller man rushed over and hugged him around the waist.

Alex looked down at him for a moment before hugging him back. It was obvious how much Cameron cared for Aaron. He couldn't begrudge the guy some affection.

"What happened?" Alex asked, walking over to Aaron. His face was covered in bruises and he had a tube coming out of his mouth. He looked to be sleeping.

"I don't know exactly. He was conscious when he arrived, but has been sleeping since. He's got some pretty bad internal injuries." Cameron sat back down and took Aaron's hand. "Tom Pendleton brought him in."

Alex sensed his men entering the room and they stopped and stared at Aaron. Cameron looked up with wide eyes. Alex realized they probably looked rather intimidating. They hadn't stopped to shower and were in their black outfits still. Shit. He hoped he hadn't tipped anyone off at the theater as to what he had been doing.

"You have my number?" he asked Cameron.

Cameron shook his head. Alex grabbed a piece of paper from the table next to Aaron and scribbled his number on it. "Call me the moment he's awake. I have to go find out what's going on."

Cameron nodded, tears in his eyes.

Alex and his men cursed as they saw the mess in the condo.

“What would do this?” Seth asked, crouching down and looking at the damaged wall of his room. “It’s not an explosion.”

Alex looked around. Seth was right. There were no signs of fire or anything that would normally accompany a scene like this.

Alex blew out a breath when he saw dance bags in the far corner. He walked over and realized with sadness that they were Aaron and Anna’s bags. Why had they come into this room? Anna’s phone showed his missed calls, as did Aaron’s. He looked through their call history and saw an unknown number from Thursday afternoon on Aaron’s phone. He tossed it to Greg. “See if you can find out who called Aaron.”

Greg nodded and walked away. Alex looked around and saw a slash in the wall and on the bed. “Fire?” he muttered to himself.

If Anna had been here and Sebastian had disappeared, the logical conclusion was that Sebastian had come here to protect her. But why would Sebastian have left? He wouldn’t have left Anna unprotected unless there had been another threat besides Devin. Who could that have been?

He would have to wait until Aaron woke up.

Chapter Fifty-Seven

Anna watched nervously as Devin greeted the American Elders and their sons that evening. With three Elders recently assassinated, there were three new men she hadn't met. Chad Diaz was Connor's second oldest son. Jonathan Reece was Marcus' second oldest son, though he had an older sister between him and Joel. Anna could tell who Noah, Oscar's younger son, was the moment he walked in: his eyes were wide with nervousness and filled with grief.

Brandon was the first newly arrived Elder to spot Anna sitting in the corner. He was clearly surprised and stumbled slightly, causing his son, Ethan, to run into him. Ethan had apparently just received his piercings at the last Gathering.

Brandon recovered quickly and smiled smugly at Devin. "You found her?" Brandon had helped in her escape.

Devin motioned for Anna to come to him and she quickly crossed the room and stood next to Devin with her head down. "Yes, she hid in Paris for a while and then returned to New York." Devin stroked her hair and then pulled it, bringing her head up. "A pleasant treat for the evening, I think?"

Brandon stroked her cheek. "I would have to agree."

Anna gave him a small smile.

Devin had the American leaders in his room for dinner, and so he could get to know Noah. Anna wondered if the new Elders were as cruel as their fathers and brothers.

Alex walked into Aaron's hospital room for the second time that day. Cameron had finally called him after dinner and Alex and his men had rushed over to see him.

Aaron gave him a weak smile as he walked in and Alex's heart squeezed to see the pain in his friend's eyes. He was relieved to see the tube

had been removed from his mouth. "Aaron," he said in a soft voice. Cameron moved so that Alex could sit down. "How are you feeling?"

"Oh, been better," came Aaron's raspy voice. "You?"

Alex pressed his lips together. "I'm so sorry, Aaron," he said after the lump in his throat subsided a bit. "Who did this?"

"Devin. Had no idea that guy was so strong."

Alex's jaw clenched and he heard the guys behind him mumbling. "Why?"

"He thinks I had something to do with Anna's disappearance. Wasn't wrong. Tom saved my life, but Devin got away with Anna. There wasn't anything else to do."

"Had you seen Sebastian?"

Aaron nodded. "Kelsey called me and told me to take Anna to the condo. Sebastian showed up a few minutes later. Then some big guy appeared and Anna seemed to know who he was. She screamed when he showed up. He and Sebastian started fighting with these fire swords that appeared in their hands." He glanced behind Alex. "They blasted out your wall, Seth."

The destroyed wall made more sense now. But who was the other Immortal? If Anna knew him.... Kaveh maybe? It was the only thing that made sense.

"There was a bunch of crashing and stuff in the hallway and then nothing. They'd disappeared."

So why hadn't Sebastian returned? He really could use Seb's help right now. Alex took a deep breath and blew it out slowly. What a mess. He couldn't have not gone to Boston though. There wasn't another choice. But was there something that he could have done to prevent all this? Oh, his poor Anna. He wished he could call Vati and make sure she was all right. But had he even seen her?

Aaron told him about Devin's appearance and how Devin laid into him. "She told me to tell you she loved you before he came."

Alex blinked back the tears that burned his eyes. He felt so helpless. There was nothing he could do right now. He couldn't go back up to Boston until he knew what was going on, and he needed to talk to his father to find that out. Or Tom, or Vlad. Someone! Why hadn't someone called him?

Alex squeezed Aaron's hand gently. "Thank you for doing what you could."

“I hardly did anything. Oh, her wedding rings are under the couch in the living room. I thought if Devin saw them, he might suspect you’re around.”

“Good thinking, Aaron.” Grief filled him as he looked into his best friend’s bruised face. He was hurt because of him. “I will make him pay for this, Aaron. I promise.”

Aaron was starting to fade. “I know. Hope I get to watch.”

“If it is humanly possible, I will make sure you’re there.” He watched as Aaron closed his eyes to sleep, and sighed in sorrow.

Wilhelm was sitting in his hotel room with Kurt, eating dinner when they heard a knock on the door. He was surprised to see Edwin standing there. “You have a moment?” he asked.

Wilhelm nodded and stepped back, allowing the Bavarian Elder to enter. Once the door was closed, Edwin made a motion with his hands, making Wilhelm assume he was putting a shield over the room. That brought his blood pressure a bit higher than it had been.

“I received a call from Simon a few minutes ago. Have you heard from Alex?”

Wilhelm shook his head.

“Anna’s been taken. By Devin.”

Kurt gasped from across the room and Wilhelm grabbed hold of the wall. “Oh, God. Is she all right?”

“There’s no way to know until tomorrow. We can’t go barging into Devin’s room. How would we explain that we knew?”

Wilhelm stumbled over to the couch and sat down heavily. Kurt’s face was pale and Wilhelm was certain his was the same.

Edwin sat down across from him. “Is there anyone you can call to find out?”

Wilhelm shook his head. “If I call Tom, Devin would know.”

Edwin looked thoughtful. “What about the Elder with the son that helped? Brandon?”

“I can’t call him.”

“No, but you could call his son.”

Wilhelm gave Edwin a grateful smile. He was thankful to have a level-headed friend at this moment. He certainly wasn’t thinking straight. “I

should find out if Anna's all right before I call Alex. Does he know?"

Edwin nodded. "He called Simon this morning. I had my phone off all day without realizing it and missed his calls. My wife was not happy with me either."

Wilhelm gave him a small smile as he searched his phone for Travis' number.

"Hello? Wilhelm?" Travis' voice was filled with concern.

"Travis, Devin found Anna. Can you call your father and find out if he knows anything about it?"

"Oh, no. How did...never mind. I'll call you back as soon as I talk to him."

Wilhelm leaned back and closed his eyes. This meant that Anna was very close to him; in the very same hotel. But he couldn't go to see her. He doubted that Devin would let her out of his sight over the weekend. If he could get her away from him...but, no. It would do more harm than good. They had to protect the knowledge that Alex had escaped at all costs.

Devin wouldn't kill Anna...though that was a small comfort, knowing how Devin was. The thought that Devin would likely torture her brought tears to his eyes. Could he have prevented this? He should have gone into New York while Alex was gone. He could have put some protections over her. Or taken her out of the city, or....

"What will you do?" Edwin asked. He knew of their plans, but didn't participate in the actual planning.

Wilhelm shook his head. "I don't know. We can't do anything until the funeral is over. Devin would notice if we were talking. He likely blames me for her disappearance. I hope we can accelerate the plans, though. Instead of waiting the month. Alex will be unable to wait that long, but he will wait for instructions."

Edwin nodded. "You have a good son." He glanced at Kurt, who had walked outside to the balcony. "You have two good sons."

"Thank you. I am very proud of them both." How long would it take for Travis to get in touch with his father? The wait would surely kill him.

"Don't leave marks on her," Devin called as the new, younger Elders took Anna to the side of the room. "She needs to look healthy Sunday."

Anna screeched as Noah plowed into her ass and took hold of her hair. Serves her right. She would likely look back on tonight with fondness once he got her home to San Francisco. It was good to see the new Elders took after their fathers.

Another scream from Anna brought a smile to Devin's face as he chatted with his friends. Though the thought came unbidden as to whose funeral would be next. He shook his head to push the thought away. He didn't need to be thinking about that. He needed to keep his head clear and get Anna back under control. Then he could work on getting everything else under control.

The most concerning thing was that Kaveh was nowhere to be found. The other American Immortal that he had semi-regular contact with, Val, was not as loyal to Devin as he would like. He wasn't as interested in Anna as Kaveh was, which made it difficult to manipulate him, as much as a human could manipulate an Immortal. Kaveh had been with Devin from the beginning, and had influenced Val and the other Immortals into helping him. With Kaveh gone...would Val step in and rape Anna so that Devin could have their essence?

Brandon's phone rang, bringing Devin out of his thoughts. The LA Elder smiled. "Travis." He stood and walked out to the balcony.

Devin rolled his eyes. He didn't understand why an Elder would be so interested in a bastard son. But Brandon was soft. He hoped Ethan wasn't, though it didn't look hopeful. Tommy and Ethan were sitting on the other side of the room from where Anna was being hurt. Tommy winced every time Anna screamed. He'd always had a soft spot for Anna. Probably always would. *Weakling.*

Alex paced the length of his terrace. It was the longest straight path in his condo, and there was no damage to make him wince every time he looked at it. *Poor Anna, poor Aaron. Poor Anna, poor Aaron.* His heart ached like it was torn in half for his beloved wife and best friend. He felt impotent in the face of this waiting, but any other course would mean disaster.

If he went after Devin now, he risked the ultimate punishment for going after an Elder without permission. His claims, his confrontation with Devin would be invalidated because of his rogue status. The world Elders

would question everything he'd done if he went out on his own. To save Anna in the long run, he had to stay away from her now.

It was killing him.

His phone rang and Alex ran across the terrace to answer his father's ringtone.

"Vati! Anna's been taken!"

"I know, Alex. I know."

Alex fell to his knees and began to weep. "I've failed her, Vati. I let her get taken." The grief was so excruciating, he wanted to stab his own heart to dull the pain.

"Alex, it's not your fault. You were doing what you needed to get done. Devin shouldn't have been able to sense her as strongly as he did." He paused. "I spoke with Travis a few minutes ago."

"Travis?" Why would...? "His father?"

"Yes. Brandon was in Devin's suite with her. She's...doing all right."

"What does that mean?"

"She's strong, Alex. You know this."

"That's not comforting."

"Devin's not going to damage her too severely for the time being, but we both know it's only a matter of time."

Alex's fingers tore at his chest, wishing he could rip his heart out.

"Can't you do something, Vati? Can't you take her away from him?"

"I can try, Alex, but I am unlikely to succeed. She ran away from Devin. Devin has the right to punish her."

Alex threw his head back and screamed in helpless rage, the sound echoing off the neighboring buildings. Dogs barked in response. The echoes had scarcely died away before he spoke again.

"You can't...you can't let him do that, Vati."

"I will try and prevent him from taking her, but I will be contested. Like it or not, she is a slave. Devin's slave. As much as the others find it distasteful, they won't contest his right to punish her."

"Then let me confront him now. Let me come up and—"

"You must get rid of Tyler first. Otherwise Anna's ownership passes to him and you will be no better off than you are now."

"Then give me the order," he growled.

"You know I can't, Alex. I can't change the plans without the consensus of Vlad and Tom. We will talk as soon as we are able, but I

cannot give you the order without their consent.”

“He attacked Aaron, Vati,” Alex said in a low voice. “Aaron’s in the hospital with massive injuries because Devin attacked him.”

Wilhelm was quiet. “I *can* do something about that. It’s not much, but it is something. He attacked someone who belongs to me.”

“Anna belongs to you.”

“It’s different, and you know it.” He paused. “Kaveh has disappeared, at least that’s what Devin believes.”

“Kaveh disappeared?” Maybe that’s where Sebastian went. Without Kaveh, Devin likely couldn’t get his powers back. “Would Sebastian be able to take Kaveh out of the picture and keep him in the...Immortal place?”

“It’s possible. Why?”

“Sebastian was here, battling with someone whom I suspect was Kaveh. According to Aaron, they just disappeared.”

“If that’s what happened, I will be eternally thankful to Sebastian.”

“It’s the only explanation as to where he is.” Alex told Wilhelm everything he had learned from Aaron.

“If that’s true, Sebastian will return with Kaveh when you confront Devin.” Wilhelm sighed. “Son, rest. Make tentative plans for an earlier attack on Tyler. Keep calm. Anna will survive. She’s a strong woman. You will have your revenge.”

Anna could hardly move when she awoke. After the young Elders and Tyler had their way with her, Devin made her please the other Elders, and then he had taken her to bed and consumed her until she couldn’t move. It terrified Anna to think of Devin becoming powerful again.

Should she have run, tried to escape? Maybe if she hadn’t gone to the condo, maybe she wouldn’t be here. It was Kelsey who had told them to go. Was Tom really as loyal as he claimed? Maybe it was a trick to get her back to Devin.

She heard voices outside the door and then the door opened.

“See, there she is.” It was Devin, but she couldn’t see who he was talking to.

“I’m impressed, Devin,” said a male voice with a thick accent. Russian, maybe? Vlad? “I’m glad you were able to find her.”

“When she’s able to move, you’re more than welcome to her.”

“Bah, she’s not my type. I prefer my Irina. Peter may be interested. He did have a soft spot for her.”

“Do you trust him?”

“He is my heir. Of course I do.”

“He fell in love with her.”

“What did you expect? You made them live together. He realizes how foolish he was...that he was under her spell. But he did say she was a good fuck. I will let him know.”

Tears burned Anna’s eyes. Peter thought that of her?

Devin came into her view. “How are you feeling, Baby?” he asked with a sickening smirk on his face. He caressed her face. “I can’t wait to get you home in a few days. We are going to have lots of fun.” He grinned back toward the door, and he and Vlad both laughed.

With effort, Anna turned onto her side, away from Devin. He grabbed her shoulder and pulled her back onto her back. “Don’t you dare turn away from me, bitch.” He slapped her face, but all she could do was look up at him. “We need to find you some clothes this afternoon. Rest well. The next few days will be busy.”

Chapter Fifty-Eight

By dinnertime, Anna was able to get up and move normally, except for being tired and sore. Devin had the concierge bring clothes up to her since she hadn't been able to get up and go shopping.

Vlad and Peter came to eat dinner with Devin and Tyler. She carefully kept her head down, trying to be as inconspicuous as possible. Peter greeted her warmly, to which Vlad snapped at him in Russian and he stepped away with an apologetic look on his face. Why was Vlad being so mean? Had he changed his mind about helping her? If he had, she would be stuck with Devin forever.

Devin made Anna give Peter a blowjob after dinner, since Vlad didn't particularly care for her. She knelt between Peter's feet and, with shaking hands, released his cock from his pants.

"Suck it, Anna," Peter growled, bringing tears to her eyes. She sat up on her knees and took him into her mouth, sucking on the cock she'd been so fond of not so long ago. He put his hand on her head as if to control her movements, but he really just followed her movements. She was confused.

When Vlad and Devin were deep in conversation about the American Elders, and Tyler had left the room, Peter leaned over and whispered in her ear. "Anna, everything will be all right. Forgive us for our actions. We must keep Devin from suspecting us."

Anna nodded as best she could with his cock in her mouth, but her enthusiasm for the blowjob increased after that.

Wilhelm and Kurt arrived at the cathedral Sunday morning and immediately began to search surreptitiously for Devin, and more importantly, for Anna. What he had learned from Brandon had relieved some of his fears. At least temporarily. But he would feel better when he saw her. He made brief eye contact with Vlad and gave a subtle nod of

greeting, wishing he could go speak to him openly and discuss their next move.

He saw the other Elder-Mistresses, cool and aloof, talking and smiling with each other and the men around them. Suddenly, they all turned, almost as one, and looked towards the street. A limo stopped, the back door opened and Devin stepped out, an arrogant look on his face. Behind him was a very pale Anna, dressed in a simple black skirt suit. She had a bruise on her cheek, but looked otherwise unharmed.

Wilhelm noticed the various expressions on the other Elder-Mistresses' faces. Most looked at her with disdain. A few had subtle, though genuine smiles on their faces, almost as if they admired her. Irina looked at her curiously, but otherwise remained impassive.

Devin's eyes met Wilhelm's and he barely contained himself as the other man smirked at him. He put his arm around Anna and walked her toward the entrance of the cathedral.

"A word, Devin?" Wilhelm said in a calm voice as Devin walked by.

"You won't be getting Anna anytime soon, Wilhelm, so don't even ask." Devin gave him a cool look.

Wilhelm saw Anna studying the ground intently. He winced at the bruise on her cheek. It was much worse up close. "You can't treat her like that, Devin."

"Why not? She's a runaway slave. She's lucky she can walk."

"She's an Elder-Mistress," Wilhelm growled.

"Who ran away from her Master." Devin smiled. "You have no right to contest her punishment and you know it."

Anna shuddered next to Devin, which broke Wilhelm's heart. "Perhaps not, but I can contest how you treated one of my own."

Devin raised his brow. "Oh?"

"You attacked Aaron and put him in the hospital."

"He's lucky to be alive," Devin snapped.

"It's not your right to attack my Brother. He belongs to me. *My* country."

Edwin walked up at that moment, as well as Oswin and Jürgen, two other German Elders.

Devin's eyes widened. "All right. All right. I apologize. But he was harboring my slave."

“As I understand it, she was in her own home when you found her. How could he be harboring her in her own home?”

“Fine. What do you want?”

“Stay away from him from now on.” Wilhelm smiled. “And I would like a few minutes alone with Anna.” He had figured out a way he could give Anna an element of protection. It wouldn’t keep her from getting hurt, but it would keep Devin from torturing information out of her. At least to an extent.

“Absolutely not,” Devin snapped. “I will not allow you to take her out of my sight. For all I know, you helped her run away.”

He forced a lightness he was far from feeling into his tone. “How could I do that from Germany, Devin? Really!”

The other Elders chuckled, and Devin frowned. “Fine. As long as she stays where I can see her.”

“Fair enough.” He extended his hand. “*Liebling?*”

Anna looked up with hope in her eyes, and he gave her a kind smile. She glanced at Devin, who nodded begrudgingly, and walked away with him as Wilhelm hugged her to him. She began to sob and Wilhelm felt his heart squeeze in his chest.

“I’m so sorry this has happened, *Liebling*,” he said softly. “I will speak to the others as soon as I am able and we will get you away from him as soon as we can.”

She looked up at him with mournful eyes. “Will it have to wait until next month?”

Wilhelm shook his head. “I don’t think so, but I cannot make that decision on my own. Don’t give up hope. He will come for you.” Wilhelm leaned down and kissed her head. “Anna, for your protection, I am going to bury many of your memories since you went to New York, especially of Alex, all right? Devin cannot know he is in the country.” He cupped her chin and made her look up. “Do you trust me, *Liebling?*”

“Of course, Wilhelm,” she said softly. “Will they return?”

“Yes, Anna. I will release them when it is safe. I will also hide the memories of your escape so you can’t tell him who helped you.”

Anna nodded and gave him a brave smile. “Peter told me that everything would be all right last night.”

“Thank you,” he whispered. Another memory to block. He leaned down, as if to kiss her head again and began to murmur the ancient words

that would protect her mind from Devin's probing. He gave her new, temporary memories that would conceal the truth of what happened in New York with his son and her escape. They only had to last a week or so.

He hoped.

Anna felt as if she were trying to hold on to smoke. Her mind was desperately clinging to something that was rapidly disappearing. A faint memory of...something. Something good...she thought. It was gone now. She sighed, having felt that she lost something of importance, though she had no idea what.

She looked around. She was in a courtyard of a cathedral. Elders surrounding her... a funeral. Oscar and Rylan's funeral. But why was she here?

She looked up at the person who was holding her. "Wilhelm? Why am I...?" As she continued to look around her, she spotted Devin. *Devin*. He had found her. In New York. Oh, God, he found her!

Suddenly she remembered everything that had happened the last two days and her knees buckled. Wilhelm held her close. "It will be all right, *Liebling*," he whispered.

She shook her head. "He found me...he's going to punish me." Terror filled her heart. There was no hope. No hope for escape. He'd found her in New York and he would take her back to San Francisco. He would never let her out of his sight again.

Devin glared at her from across the courtyard. "He's angry," she whispered, and looked up at Wilhelm.

"Anna, it will be all right," Wilhelm said, cupping her cheek. "I promise."

"Wilhelm, can't you keep him from taking me?" she whimpered, seeing Devin walking towards them.

"Anna, you ran away from him. There is little I can do."

Anna stepped away, her face contorting as she tried to control her emotions. Her immense hurt and disappointment. "I thought you cared about me, Wilhelm," she whispered, incredulous that he would do nothing to help her. She hadn't seen him in what seemed like forever, and he wouldn't help her? She didn't even remember the last time she'd seen him. Why were her memories so fuzzy?

“I do, *Liebling*. So much. Please trust me. Everything will be all right.”

Tears filled her eyes as Devin approached and dread filled her heart.

“Please Wilhelm...,” she whispered. “Please don’t let him take me.”

Wilhelm’s eyes filled with grief.

“Come, Anna,” Devin said sharply.

Anna’s jaw trembled as she stared at Wilhelm. Why wouldn’t he do anything? Had Devin done something to him?

Devin grabbed her elbow and Wilhelm grabbed her hand.

“Devin, please...,” Wilhelm said softly. “Please, let me spend some time with her. I haven’t seen her in—”

Devin laughed and pulled her away, but Wilhelm held onto her hand.

“What, days? Surely you helped her run away from me. She couldn’t have done it on her own.”

Anna was being pulled between the two men and the crowd was beginning to take note of them.

“She belongs to me just as much as you,” Wilhelm snapped.

“I’m not saying I won’t share her, but she must be punished for what she did,” Devin snapped back.

“Gentlemen!” Neither man released Anna as the respected British Elder, Shaw Wilson, walked into the circle. “Why are two grown men fighting over a woman?”

“She ran away from me. I have a right to punish her,” Devin snarled.

“She knows she did wrong, let her be,” Wilhelm countered.

“Release her, both of you,” Shaw commanded.

“You have no jurisdiction here, Wilson.” Devin growled, but he released Anna’s elbow and Wilhelm let her go as well.

“You are attracting the attention of outsiders, and even you should know how dangerous that is, Devin.”

“He’s trying to take my slave away from me,” Devin said in a soft, snarling voice.

“He’s going to torture her,” Wilhelm protested in an equally soft, intense voice.

Anna saw Creda, the British Mistress, standing next to Shaw and studying her. Anna gave her a pleading look. She was desperate enough to reach out to a fellow Elder-Mistress for aid in getting away from Devin, even though she knew Creda didn’t care for her.

“It’s disrespectful to call her a slave, Devin,” Shaw reprimanded.

“Whether you like it or not, it’s the truth and you know it.”

Shaw turned his gaze on Anna. “Who brought you here today, Anna?”

“D-Devin. Devin brought me.”

Shaw studied her intently. “You ran away from your Master?”

Anna’s eyes widened in fear. She had run away. She knew she had, but the memories were so fuzzy, she really only remembered arriving in New York. She finally nodded timidly.

“What is it that you want?” Shaw asked, looking back at Devin and Wilhelm.

“I want my sl— I want Anna back,” Devin snapped. “She ran away in March and I just found her a few days ago.”

“I would like time with Anna as well,” Wilhelm countered. “And I would like assurance that Anna will not be tortured within an inch of her life.”

Shaw looked around and sighed. “This needs to be discussed somewhere more private. Anna, stay with Devin, since he brought you. Those of us with Mistresses will discuss the situation after the funeral and make a decision.” He gave Devin a firm look. “Do not begin your discipline until then.”

Devin did everything he could to remain calm. How dare that British son-of-a-bitch interfere and tell him what to do! And in his own country, no less. But Devin knew he didn’t yet have the power to do anything different. Damn Anna for running away!

“I won’t take the pleasure of...discipline until I return home.” He pulled Anna away from Wilhelm, almost satisfied by the old man’s look of despair.

“You have embarrassed me, bitch,” Devin whispered as he pulled Anna through the crowd and toward the cathedral. “You will pay for that.” He grinned as she shuddered next to him. He had discovered some interesting new uses of the pain juice while she was gone and was looking forward to trying them on her.

For now, he just had to get her home and to do that without much fuss, he had to behave himself. He took a deep breath. He could stay in control for a few more hours. As soon as the funeral Gathering was over, he would be in his jet and heading back to San Francisco. Once he got Anna back to the Manor, he could lose control to his heart’s delight.

Wilhelm watched as Devin dragged Anna away, and then looked back at Shaw as the crowd dispersed. “You realize that if you let her go home with him, he will torture her.”

“As distasteful as it is, Wilhelm, she is his slave,” Shaw said sadly. “Yes, she is your Mistress as well as his, but his claim of ownership is stronger. No one likes it, but it is what it is. If we decide that he may take her home, we will put limits on what he may do to her, but—”

“You think he will listen?” Wilhelm spat, disgusted at the man’s naiveté. “He performed the *forbidden* ritual to make her that way, and you think he will listen if you say ‘do not hurt her too much’?” He shook his head. “Give her to me, I will make sure she is safe,” he said, desperation evident in his voice. “You have no idea the things he will do to her.”

Shaw lifted his chin. “We will discuss it later, Wilhelm, and let you know our decision. He would be foolish to ignore our decision. His powers have faded and he knows it.”

“So you’ll give her back to him so he can get them back?”

“His Immortal pawn, Kaveh, has been banished. It won’t happen.”

Wilhelm sucked in a breath. “He has?” Was it really possible?

Shaw nodded.

Despite knowing that Anna would likely be staying with Devin, Wilhelm sighed in relief. At least there was one less thing they needed to worry about.

Alex was in Aaron’s hospital room Sunday evening when his phone rang. “Vati? Is Anna all right?”

Alex looked at Aaron, who sat up at his words.

“She is...for now. I heard from Shaw Wilson that Kaveh has been banished.”

Alex sighed in relief. That was good news. “What about Anna?” His father hesitated, which made Alex tense again. “Vati?”

“The Elders who are Masters of the Mistresses met this afternoon to discuss the situation. Devin and I acted inappropriately at the funeral, and called attention to the situation.”

An unexpected smile appeared on Alex's lips at the idea of Vati acting "inappropriately." He couldn't imagine what had happened.

"I pleaded with them to let me take Anna because of what Devin would do to her, but they ignored me. She will return to San Francisco with him tomorrow with the instructions that he is not to discipline her more than is appropriate."

Alex's blood boiled. "They really expect Devin to listen to them?"

"I protested with the same sentiment, Alex. I am to return and take her home with me in three weeks. As I told you, Alex, the Elders, as much as they detest the idea, acknowledge that she is his slave, and that he has a right to deal with her."

Alex slumped into the chair by the window. His poor Anna. He felt his heart break at the thought of the torture that Devin would surely put her through.

"The good thing is that Devin will be returning directly to San Francisco, not stopping in New York. Tomorrow Vlad, Tom and I will be able to discuss changing your assignment."

Alex let out a slow breath. That was good news, he supposed.

"How quickly can you be ready to go?" Wilhelm asked.

Alex had hardly been able to sleep or think or do anything except despair about Anna. "A few days. I've had problems concentrating."

"I understand, son. Speak with your men and prepare. I will call you tomorrow."

"Thank you, Vati."

Alex put his phone back in his pocket and repeated to Aaron what he had learned from his father.

"You should go, Alex," Aaron said with a nod.

"I don't want to leave you alone."

Aaron waved his hand. "My parents are bringing me dinner. I'll be fine. You need to go figure out how to kill Tyler."

Anna stared out the jet window as San Francisco came into view, the familiar Bay Bridge stretched over the sparkling waters of the bay. How had she ended up back here? Why had she run away? It was all so pointless.

Three weeks. She told herself she only had to last three weeks, and then Wilhelm would come get her. Could she last that long?

She closed her eyes, remembering what felt like her sentencing.

The Elder-Mistresses looked at her with disdain as they sat at the feet of their Masters. Anna sat between Wilhelm and Devin. She tried to lean towards Wilhelm, but Devin pulled her back to the center by her hair.

“You ran away from your Master, Mistress,” Shaw said from the middle of the row. “As an Elder-Mistress and as a slave, you should have known better. Why did you do it?”

Anna had stared at him for a long moment, unable to come up with an answer, besides the obvious one of Devin’s abuse. But surely they already knew about that. If they didn’t and she brought it up, Devin would be angry. “I-I don’t know,” she whispered after a moment of silence, and hung her head.

She could feel the condemnation emanating from around the room. If word got out that slaves could run away without consequences there would be chaos. She would surely be made an example of what happened to disobedient slaves.

“As repulsive as we find your methods, Devin, we cannot deny your right to discipline your slave,” Shaw said. “But we would remind you that she is an Elder-Mistress and should be treated accordingly.”

Tears burned Anna’s eyes at the Elder’s words.

“You may have her for three weeks, and then she will be turned over to Wilhelm. You have abused her for long enough. He will keep her for as long as he can without harm coming to her, and then he will return her for another three weeks.”

“You can’t take her away from me, she is mine,” Devin protested. “Even the Immortals acknowledge that. The simple fact that she must be returned to me proves that point.”

“You abuse her, Devin,” Wilhelm snapped. “She is a person, not a punching bag. No wonder she ran away from you.”

“Wilhelm, that’s enough,” Shaw said. “She did wrong, she will pay the price and then you will have her back.” He turned to Devin. “If you demonstrate respect befitting an Elder-Mistress, we will reconsider our decision. The Immortals are already unhappy with us. We will not risk losing our Mistresses because you cannot control yourself, Devin.”

And so she was in Devin’s jet, clinging to the armrests as the jet dropped to the runway. The Manor wasn’t far from the airport, which meant there was little time before the pain began.

“Anna, did you know that the nerve-juice can be injected directly into the clit?” Tyler asked with a nasty grin. “I understand it’s incredibly painful. More so than injecting it into your neck.”

Anna’s face paled and she looked at Devin, who nodded.

“We’ve been experimenting with the expectation of your eventual return. Wilhelm will get you back in three weeks, but you probably won’t know it until a few days later. I intend for you to be in excruciating pain the entire three weeks.”

“I can’t find him!” Alex told his father, anguish squeezing his heart. “He’s never out where I can get a shot at him.”

He had been in San Francisco for a week and had not been able to get a clear shot of Tyler. He couldn’t even find him for the first few days. Seth had finally figured out that he’d been in the Manor the entire time. When he finally emerged, he stayed in his car until he was sheltered by the garage of his apartment building. The curtains were kept drawn over the windows in his apartment. At work, he’d moved into an office whose window had no vantage point that Alex could reach.

“I’m half tempted to get a handgun and approach him on foot.”

“Alex, you can’t do that.”

Alex sighed and ran his hands through his hair. “I know, Vati.”

“Devin must be trying to keep Tyler out of the assassin’s scope.”

“Devin’s not stupid. I’m sure he’s figured out the pattern.”

“Don’t snap at me, Alex. I know you’re upset. If nothing else, when I go get Anna, we can relax a bit.”

“I can’t let her endure three weeks of torture, Vati! Every day is killing me. Seth says she isn’t even in her room. He’s keeping her in the dungeon.” Alex was dangerously close to whining, but he was getting desperate. What made the whole thing worse was that Anna had no reason to hope for things to get better until his father picked her up. Vati had wiped her memories of Alex. She still believed him dead.

“Tyler’s an arrogant man. He will expose himself soon. Don’t get upset, or you’ll miss your chance.”

Chapter Fifty-Nine

“Mr. Andersen?”

Devin pressed the intercom button on his office phone. “Yes, Maddy?”

“The Chief of Police is here to see you.”

Devin’s heart skipped a beat at his secretary’s words. *It’s nothing*, he told himself.

It was his first day back in the office in two weeks. It had gotten to the point that Anna wasn’t any fun to torture anymore. She no longer responded to anything he did. He supposed a day away wouldn’t hurt. Besides, he had work to catch up on. He would let her sleep today and then return tonight when she had healed sufficiently to know what was going on around her again.

Every joint in her body had been dislocated. Her pussy was so swollen from electricity and beatings he couldn’t get his cock inside her anymore. Same with her ass. Her breasts were black with bruises, as well as most of the rest of her body. Devin took as much of her essence as he could and still keep her conscious, which severely limited her healing abilities. Wilhelm would have a helluva time getting her back in shape.

When he left her last night, she was manacled in the dungeon, lying in a pool of her own blood. The manacles were in case she started to rage, but Devin doubted she had the energy to do so.

Devin took a deep breath. “Send him in.”

Devin stared at the door, praying that his old friend was just here for advice or a casual conversation. He’d been keeping Tyler sheltered in case he was the next target. He could not let anything happen to his son.

The look on the police chief’s face sent chills through Devin’s body as he realized his greatest fear had just come to pass. He gripped the edge of his desk and began to shake, and his voice cracked when he tried to speak. “Tyler?”

“I’m sorry, Mr. Andersen....” The police chief continued speaking, but Devin’s ears were ringing so loudly he couldn’t hear anything the man said.

Flashes of Tyler growing up flitted across his mind. The toddler literally trying to walk in his father’s shoes. Winning football games, prom king with the best-looking girl in school. Graduating college with his degree. Demonstrating that his father’s strength had passed to him, accepting the mantle of Elder Son and all the responsibilities that entailed.

Devin recalled the first day Tyler came to work in the office next to his. His son. His pride and the beneficiary of *everything* he’d worked for. His only son—his one weakness—was gone.

His legacy, ended.

He looked up at the Chief. “How?” Maybe it had just been a car accident. After all, today was Thursday. The other Sons had been shot on Mondays....

“I told you, sir. Two shots. One to the groin and the other straight through his head.”

“Two shots?” Devin asked, shaken out of his dreamlike state. “Two?” The others had only been single shots, straight through the head. “His dick?” What the hell was that about?

“Yes sir, a pretty...impressive shot, if you think about it.”

That made it sound personal. The assassin wouldn’t do that on his own; the Elder who was doing this was making it personal. *Wilhelm*. But why would Wilhelm take out the other Elders? No, that didn’t make sense. Who the hell was behind all this?

“Sir? I need you to come down to the morgue to identify the body.”

Devin stared at his desk, his teeth clenched together to stop them from chattering.

He was next. Mortality was staring him in the face. He thought he had done enough to prevent this—he’d been so careful, made Tyler be so careful—but it hadn’t made a damn bit of difference.

For the first time, he had to acknowledge that he was afraid.

Alex watched through binoculars from the rooftop across the street with satisfaction as Devin was told about Tyler’s death. The gray face, the shaking and sweating; yes, he enjoyed seeing Devin in anguish. The only thing that would be more satisfying was the look on Devin’s face when

Alex walked into Devin's Manor next week, showing himself alive to the world Elders and putting the blame at Devin's feet.

Devin's world was crumbling at his feet, and Alex savored every moment.

Anna heard the door open and forced her swollen eyes open. She was lying on the floor in the cold dungeon. Everything in her body hurt and she couldn't move, even if she wanted to.

Devin walked over and stared down at her. She tried to brace herself for a blow, but he didn't move.

He was pale. No, his face was gray, his eyes wide with...terror? Anna had never seen him afraid, much less terrified, but she couldn't ask him what was wrong. Her jaw wouldn't move.

"Tyler is dead," he whispered and fell to his knees in front of her.

Anna looked up at him, unblinking. How should she react to the news that Tyler was gone? She certainly wasn't sad. He had proven himself an adept torturer these last two weeks.

But the other Elders died a few days after their Sons did. Did that mean Devin would be dead soon? Hope lit in her heart and Devin narrowed his eyes.

"You're hoping I'm next, aren't you?" he growled.

Yes! Yes, I hope you're next! She screamed in her head, almost wishing he could hear.

"I won't let that happen," he said in a low voice, as though her unspoken defiance gave him the strength he'd been looking for. "I will not let my family line die. My family brought the Brotherhood to this country and I will not let the line die with me. You will give me a son."

Anna's eyes widened. The thought of having Devin's son revolted her.

"I will regain my powers and you will help me." He stood and walked out of the room, slamming the door behind him.

Devin watched with satisfaction as Val healed Anna's body and then raped her. Val wasn't as powerful as Kaveh, but with Kaveh missing, Val had gladly accepted the opportunity to rape Anna for Devin. Anna

screamed as Val plundered her pussy, drilling deep so he could plant his essence in her for Devin to partake of.

He could almost taste the sweet nectar. Tomorrow morning was his son's funeral. He had to gain some sort of control to be able to dodge the bullet, both literally and figuratively.

Tyler. He regretted his son's death. Devin could imagine all sorts of reasons why someone would want to kill him, but why his son? What had Tyler done? What had any of the Sons done to warrant an assassination?

He could feel himself giving in to despair and shook himself. He couldn't lose it. He had to maintain control or he would be shot tomorrow. Get through the funeral. Get through the Gathering, and then impregnate Anna before she left to go with Wilhelm.

Wouldn't that just kill Wilhelm? He laughed, imagining the look on Wilhelm's face when he found out. And the German, being the honorable man, wouldn't do anything about it.

Devin took Anna home with him that night. Val raped her once more, giving Devin a second dose of essence. Val was confident that Devin would know when the bullet was coming with the double dose. Anna wasn't feeling well, but then again, she wasn't supposed to be feeling well. She was supposed to be hurting from punishments.

Most of her bruises were gone, though she had received some new ones earlier in the day. Devin was trying to control his feelings about the loss of his son. It wasn't working very well and Anna bore the brunt of it. Devin really didn't care if the other Elders didn't like the bruises on her face. They knew she was being punished. She could walk and talk now. It was better than she looked a few days ago.

Wilhelm sucked in a deep breath when he saw Anna at Devin's side. Beside him, Kurt cursed, and Wilhelm grabbed his arm to keep his son from going to her. He understood Kurt's desire, however. Anna looked terrible.

She was very pale and her dark hair was dull and pulled back into a low ponytail. She wore the same black suit as she'd worn at Oscar's funeral, but it seemed almost big on her. Had she eaten at all since she'd been here? Even more disturbing were the bruises on her cheeks. Devin was

not hiding what he'd been doing to her. She walked with her head down, limping slightly.

When he looked at Devin, his heart dropped into his stomach. Devin had obviously been partaking of Anna; he was radiating power again, though not as much as he had before. Wilhelm was pleased, however, to see his eyes darting around, as if expecting to feel a bullet at any moment. He saw several Elders looking very alert as well. Only a handful of people in this area knew that there was no bullet forthcoming.

Devin greeted people somberly and elbowed Anna when she didn't do likewise. Her green eyes were dull and lifeless and it hurt to look at them.

Wilhelm could only imagine what was going through Alex's mind as he watched from his perch across the street. He could almost feel his son's anger. Or maybe it was just his own anger Wilhelm was feeling. This evening could not come soon enough.

Shaw Wilson was watching Devin and Anna with wide eyes. Wilhelm walked over to him. "Do you regret your decision now, Shaw?" he asked quietly. "He probably cleaned her up to make her presentable."

Shaw looked at him, horror evident in his face. "How can he treat her like that?"

"I told you he would ignore you."

Anna looked up at that moment and met Wilhelm's eyes. They were begging for help and Wilhelm found himself walking to her, even though he knew he could do nothing.

Devin glared at him as he approached. "Come to try and steal her away?"

Wilhelm shook his head in bewilderment. "How can you do this to her, Devin? Have you no heart?"

Devin pressed his lips together but said nothing.

Wilhelm reached out for Anna, but she stepped away and looked at Devin fearfully.

Devin smiled grimly. "I still have her for a few more days, Wilhelm. You will not touch her until then." He grabbed Anna's arm, making her wince, and dragged her away. She didn't look back.

Devin sat on his chair in the Great Hall with Anna trembling and naked at his feet. He had listened to his friends speak fondly of Tyler, had

spoken himself, briefly. He had allowed tears to gather in his eyes to show his attachment to his son, but they had threatened to choke him, and he stopped short. He could not show that kind of weakness in front of these men.

Now, watching as Tyler's white robe was brought to the brazier near the edge of the platform, he held himself utterly still. Burning Tyler's robe made his death seem all the more real. Devin's eyes darted around the room—anything to hold back the reality of the moment.

A movement at the back of the room caught his attention and he saw Wilhelm, Vlad and Tom standing shoulder to shoulder, their faces impassive. Tommy stood nearby, next to Peter and Kurt.

What was going on? Why were *those* Elders standing together? They had nothing in common with each other.

He was momentarily distracted as Tyler's robe was placed on the brazier, the smoke as the flames caught briefly blocking his view of the men. Grief threatened to overwhelm him again, but he would not cry. He would not show weakness. He kept his face stoic and stared at the flames that represented the death of his son.

When the flames died down, he stood to speak once more, but the doors in the back of the room were thrown wide, sending them crashing against the walls, and Devin froze. He stared as a giant of a man in a hooded white robe walked slowly down the center aisle, followed by four equally immense men in black robes. He only knew one person who would be that tall and broad, but he was supposed to be thousands of miles away in Russia. He glanced over at Vlad and Wilhelm, standing with expectant looks on their faces. In a moment of clarity he understood everything, and he looked around for an easy exit.

Alex looked at his men before taking a deep breath. This was it. The moment he'd been waiting for. This was the moment Devin's world would come crashing down around him.

"Ready?"

"You sure I can't use a meat grinder on his cock?" Seth asked with a devilish grin.

Alex chuckled. "As tempting as it is, it would be a bit messy."

The others laughed softly, defusing the tension.

He took another deep breath, pulled the hood over his head to hide his face, and pushed the doors open with a dramatic flair. Might as well make sure everyone saw his entrance.

He stepped through the doors and walked slowly towards the platform where Devin stood, frozen with his hands lifted halfway over his head. Anna huddled next to Devin's chair, bruises looking much worse than they had this morning. She didn't look up as he approached. Alex stopped a few feet from the edge of the platform and looked up. He could tell when Devin could see part of his face because he went grayer than he already was.

He lowered his hands slowly and lifted his chin. "What do you want?" His low voice failed to convey the bluster he'd surely been trying for, and he visibly swallowed, looking behind Alex at the black-robed men.

Alex flashed a wicked grin before lowering his hood. "I want you." He pointed to the floor at his feet. "On your knees."

Chapter Sixty

Anna heard the murmurs spread across the room but didn't dare look up. Devin had warned her that the slightest hint of disobedience and he would make sure she wouldn't be able to move for the next week.

But a warmth began to spread into her body as the murmuring got louder. She heard Devin say something, though she couldn't understand his words. Then a voice spoke. The voice from her dreams. Was she sleeping?

It couldn't be, could it? She was afraid to look up. It was probably just Wilhelm. Thoughts of Alex had plagued her since she'd woken this morning and it had to be just her imagination.

But then she heard a name being spoken around the room. *Alex*.

"Did you like the way your son died, Devin? I did it especially for you."

Anna gasped and looked up. "Alex!" she cried and scrambled to her feet, ready to run to him.

"Stop!" Devin commanded and she froze, nearly falling over.

"You *dare* forbid *my wife* from coming to me?" Alex asked, his tone scathing. A few voices in the room called out in anger.

"You are supposed to be dead," Devin spat.

"You would like that, wouldn't you? It would have been a lot easier if I was dead, but you couldn't kill me without destroying Anna, so you just had me ambushed and taken out of the equation."

The murmurs around the room rose to an alarming volume and Anna saw Wilhelm, Vlad, Peter, Kurt, Tom and Tommy walking towards the front of the room.

"That is absurd! You can't prove that. How could I do such a thing?"

"You had my father help you," Vlad said, his voice carrying throughout the room. "Even I was enlisted to help, manipulated into thinking Alex was a threat."

"You betray me?" Devin snarled.

“I consider it correcting a grievous wrong, Devin,” Vlad answered.

“Tom?” Devin said, clearly shaken at the thought that his friend would take sides against him.

“You’re destroying our country, Devin. I can’t allow that to happen.”

“Tell Anna, Devin,” Alex said in a low growl. “Tell everyone how you had me captured and held in St. Petersburg, while you used my wife to further your plans.”

Alex continued speaking, but Anna could only stare at him, heart reaching for him. Alex glanced at her and gave her such a loving look she started to cry.

As the words sank in, she slowly turned to look at Devin.

Devin had taken her beloved Alex from her, and tortured her and used her and—

Anna’s jaw clenched and her vision was blinded by a white light of rage. She balled her hands into fists and screamed in primal fury.

Alex flinched at the scream that came out of Anna’s mouth. The entire room froze and every eye turned to her. She was trembling as she had the night she’d almost raged in front of him. Her pupils were disappearing and her eyes began to glow as she turned towards Devin.

Devin turned to look at her and his eyes widened in terror. “Fuck,” he whispered and began to back away from her. She walked forward as he walked backwards and he shrieked as he tripped over his robe and fell on his ass.

Alex bit back a smile at Devin’s girlish scream. He knew he couldn’t let Anna kill him, but he was truly enjoying Devin’s terror.

“Help me,” Devin whispered, looking at Alex with wide eyes. “Please. She’ll kill me.”

“I will show you as much mercy as you’ve shown her.”

Alex actually saw tears in Devin’s eyes as Anna stalked over and stood above him. And then he shook his head.

“Anna, stop!” Devin commanded, but she ignored him and a wicked smile formed on her face. She knelt down next to him and looked to be about to stroke his hair back, but instead she rested her hand on his forehead and closed her eyes.

Devin began to scream. His arms and legs shook like gelatin.

“Noooooooo!” he screeched and arched his back as if in terrible pain. Anna removed her hand and stared unblinking at him, a faint smile on her face. Devin continued to shriek and thrash about.

“You must stop her, Alex.”

Alex turned around to see Sebastian standing behind him. “She will kill him, and you can’t allow that to happen. Killing him will break her.”

Alex frowned, but he knew Sebastian was right.

After Devin let out a particularly blood-curdling scream, Alex straightened and walked over to Anna.

“Anna,” he said in a firm tone.

She ignored him.

“Anna, release him.”

She ignored him and he took a deep breath.

“An-na!” he shouted, his voice echoing off the walls and ceiling of the room.

She looked up at him and narrowed her creepy emerald eyes.

“Release him.”

Her eyes narrowed further.

“Now!” he barked.

She growled, but Devin stopped thrashing and was still except for his heaving chest.

“Thank you,” he said softly, with a smile.

He stepped up onto the platform and she narrowed her eyes further and growled again. “Anna. Sit.”

He pointed to the floor with a firm look in his eye and stared her down. She shook her head, trying to break eye contact, but couldn’t. “Sit,” he commanded again, intensifying his stare. She fell to one knee, looking up at him, eyes narrowed.

He continued staring at her, but neither backed down nor blinked. Suddenly she lunged at him and he caught her wrists, holding them firmly. Damn, she was strong. He held her wrists, arm muscles straining to keep her hands and fingernails at a distance. She bared her teeth at him and growled.

His eyes narrowed and looked at her disapprovingly. “You are being disobedient,” he said slowly and firmly. “This behavior is unacceptable. You do not attack your Master. Now, sit.” He kept his voice even and firm, not breaking eye contact. She growled again and narrowed her eyes, and he

realized he needed to change tactics. Bullying her is what caused her to rage in the first place. What she needed now was love.

“Anna, love,” he said, turning her swiftly so she was enveloped in his arms, his hands still locked around her wrists. She strained against him, but could not break free. “*Schatzi*,” he whispered into her ear. “Come back to me, my treasure. Remember what you are to me. Remember how much I love you.”

He felt her body change, her breathing beginning to even out. He was risking it all, he knew, when he released her hands, turning her so she could see the love in his eyes. Alex opened his heart to her, willing her to feel his love.

To his relief and surprise, she stepped back, then sat down on her heels, hands on her thighs, head down in a submissive pose.

Alex stood above Anna until her body began to relax, then he knelt down and lifted her head to see her eyes. They were still angry, but her pupils were beginning to show again. He sat down on the floor next to her and pulled her into his lap. He rocked her gently and stroked her hair as he spoke softly to her in German. She had always seemed to respond to his native language before, and this time was no different. Her body sagged in his arms a few minutes later and was totally relaxed shortly thereafter. He looked down and saw that she was asleep.

Alex looked around and spotted his brother nearby. “Kurt, would you please hold her?”

Kurt nodded and rushed over. “She’s not going to attack me, is she?”

Alex smiled. “No. She’ll likely stay asleep until morning.”

Kurt took her into his arms and carried her to the far side of the platform, cradling her close and kissing her temple. Alex watched his little brother love on her for a moment and then turned to Devin.

“I didn’t do that for you,” he said, pulling the man roughly to his feet

Devin looked at him with glazed eyes and Alex looked back at Anna. What had she done to him?

“Give him to me,” Sebastian said. “You do what you need to do.”

Alex released him into the Immortal’s arms and went to stand in front of the staring men and the few Elder-Mistresses in the room. “I am Alexander Kunze Herzog von Hesse, son of Wilhelm Kunze Herzog von Hesse, Elder of Hesse and Thuringia. The beautiful woman my brother is holding is my precious wife, Anna Kunze Herzogin von Hesse, daughter of

Trevor and Anya Perkins. I am also a Brotherhood assassin. My team is known as the Black Eagles.”

Another murmur swept the room. Not many assassins identified themselves publicly and as far as he knew, he was the only Elder-Son that was also an assassin.

Wilhelm watched proudly as his son addressed the crowd with dignity and confidence. By giving his team’s name he was making himself vulnerable, but also letting every person in this room know that they were looking at the best Brotherhood Assassin of the present age. There wasn’t any other way to explain everything.

“My wife’s father is an Immortal, but she was not born to be an Elder-Mistress. She was born of love between her parents, and Trevor had no intention of her knowing anything except what would be considered a normal, loving home.”

Devin, apparently revived by Sebastian, struggled to stand, but Sebastian held him down on the floor.

“When Anna was born, Devin used an ancient method to claim her for his own with the help of Anna’s guardian, Jack Koslov, who was killed earlier this year.” Alex looked at Devin. “By Anna when she was provoked into one of her rages by his attempt to rape her.”

Devin’s eyes widened, and then he looked at Tom, who raised a condescending eyebrow at his former friend. Wilhelm knew Tom had told Devin that Jack died at the hands of the mafia.

“Trevor became suspicious of Devin, but before he could do anything, Devin caused a car accident, killing Anya and sending Trevor away. Anna came into the custody of her guardian, who molested her until her sixteenth birthday.”

Murmurs were beginning to sound around the room, and none of them sounded in favor of Devin.

“Trevor, in a desperate act, contacted my father and asked him to help. My father told me about it, but in my foolishness, I acted against my father’s wishes and missed the opportunity to save Anna.” Wilhelm saw Alex’s cheeks redden slightly before he turned to look lovingly at Anna, sleeping in Kurt’s arms. Someone had gotten her a blanket and she was snuggled against Kurt’s chest.

Alex's voice cracked slightly as he continued. "Devin took Anna as his own on her sixteenth birthday, and she was then raised by her guardian in an unbelievably abusive home. Jack was a special trainer of Devin's, who trained his Red Girls. He trained Anna in a similar, though far more brutal, manner than our Red Girls are trained. When she was twenty she was turned over to Devin."

Alex looked at Wilhelm with a smile. "My father, ever wise, knew about this and when my first wife died, directed me to San Francisco. When Anna's birthday approached, my father visited me and through various circumstances, we were able to intervene in Devin's performance of the bonding ritual, which bound her to Devin *and* myself. I intended to intercede to save a half-Immortal from a cruel fate. I didn't expect to fall in love with her."

The men in the room laughed softly. Devin's face was red with impotent fury.

"Determined to make up for my past mistakes, I set out to find a way to free her from Devin's hand. After an intense amount of research, I discovered that the bond between husband and wife was so strong, it would likely balance out the power difference between myself, as a Son, and Devin, as an Elder."

Alex twisted his wedding ring on his right hand. "Anna and I were married at the end of that year in Germany and we returned to San Francisco. As much as I wanted to, I never kept Devin from having Anna, as long as he treated her with respect. My plan was to find a way to free her from both of us."

He was quiet for a few moments, swallowing several times. "Four and a half years ago, I was called out on a job by Vitaly Asimov. I had been married only a few months to my beloved bride." He motioned in Anna's direction. "I knew that if I didn't go, I would certainly be killed for refusing to do my duty as a Brotherhood Assassin. So I went, against both of our instincts."

"We planned everything down to the last detail and arrived in St. Petersburg as expected, but when we went to the target's town, we were ambushed. Kept alive, but captured and taken to Vitaly's home. Vlad was there at that time and can attest to the truth of my words." Alex glanced at Vlad, who nodded.

“For four years, we were imprisoned there, by Devin’s orders. He couldn’t kill me because of the bond I share with Anna, so he just removed me from the equation, telling everyone, including my beloved bride, that my team and I had been killed.”

Held in Sebastian's tight grip, Devin felt everything crashing down around him as Alex spoke. The world's Elders looked disapprovingly at him as Alex told them how Devin had used Anna and consumed her powers in order to become more powerful. He told them how he had abused Anna and finally taken control of her.

He learned the truth of her escape. How he had been betrayed by Tom and Vlad. How Tom had kept him from finding her while she was in New York.

What could he do now? His son was dead, apparently by Alex’s hand. The room was against him. The most he could hope for was to retain his Elder status under the watchful eye of the rest of the Elders. They wouldn’t strip him of his position...would they?

At long last, Alex stopped speaking.

The room filled with the low rumble of men speaking amongst themselves. After a few minutes, Shaw stood and approached Alex. He studied him for a moment and then looked at Devin.

“These are serious charges, Devin. Do you deny the truth of them?”

Devin rallied himself and shook off Sebastian's hands, knowing that he could only do so because the Immortal allowed it. “This is my home country. I did little that the other American Elders disapproved of. If they had such a serious problem with what I was doing, they should have said something.”

“And risk being killed?” Brandon stood. “By the time we knew what was really going on, you were too powerful.”

Devin scoffed.

“You used Anna to manipulate the dissenters, Devin,” Tom said.

“You manipulated your own Elders?” Shaw asked.

Devin lifted his chin. “I did what needed to be done. I wasn’t afraid to do so.” He glared at Shaw. “This is America. We do as we please.”

“That’s true,” Shaw said slowly. “Fine. The American Elders will decide what happens to you.”

Suddenly Devin realized why Alex had been given the job of killing the other Elders.

Chapter Sixty-One

Alex stared impassively at Devin as the bastard tried to defend himself. He tried not to show the fact that he was enjoying the panic that was beginning to show in the man's eyes.

The American Elders moved to the side of the platform to discuss the matter. Surely the older Elders would be able to convince the younger ones of the best course of action. If not, then they didn't deserve to be Elders.

He saw Kurt stroking Anna's face as he held her, and walked over to sit down next to him. "How is she?" he asked softly.

"Sleeping soundly," Kurt answered, gazing down at her and petting her hair.

He felt a swell of emotion towards his brother "Thank you for taking care of her, my brother."

Kurt looked up at him, surprised. "I hurt her terribly."

"And she's forgiven you. But when you could, you took very good care of her. Aaron told me how you took care of her when she was catatonic after my disappearance."

The two brothers had barely spoken of Anna since Alex had returned. It was a touchy subject for Kurt, and Alex respected his feelings. But he wanted to let his brother know how he felt.

Kurt pressed his lips together. "I divorced Gretchen so I could marry her."

"I know. It's no great loss to be rid of Gretchen." Emotion flashed through Kurt's eyes, which surprised Alex. "You still care for her?"

Kurt shrugged. "I loved her when we married. It's...lonely being a single father."

"Do you love her still? Or are you just lonely?"

Kurt looked up at Alex with a pained look. "I wouldn't mind trying to work things out with her, but I don't know if I could ever trust her."

Alex nodded. "If Anna wants to, we will stay in New York through Nutcracker before returning to Germany. Perhaps you could stay with us. She has several nice friends."

Kurt shrugged. "Maybe."

Alex smiled. "Even Jasmine has changed. She's actually a pretty nice girl."

Kurt raised his brow. "What happened?"

"Sebastian healed some past hurts."

Kurt looked thoughtful for a moment. "I always thought Anna's friend Stefanie was pretty."

Alex laughed. "She is. You just have to treat Anna well. She's very protective of her."

"I know. She yelled at me the last time she saw me."

Alex laughed even harder. He could see Stefanie doing so.

"What are you two laughing about?"

Alex looked up to see his father approaching with amusement in his eyes. "Trying to hook up Kurt with one of Anna's friends."

Wilhelm grinned and shook his head. "My sons...." He squatted down and stroked Anna's head. "Do you think she should be woken?"

"Is it all right to do so?"

"I don't see why not. She should see what happens. I will release her memories." Wilhelm put his hand on her head and closed his eyes.

Anna's eyes slowly opened and she looked around at the three German faces around her. She blinked, trying to orient herself, and studied each anxious face. Her eyes focused on Alex and she smiled. "Alex...."

His grin made her heart skip a beat and he pulled her into his arms and kissed her soundly. "*Oh, mein Schatzi...*," he murmured against her lips. "Oh, these last few weeks have been pure torture without you."

Her mind was slowly sorting out the events of the last weeks. "I was...." She sat up and looked around. Devin was sitting on the floor with Sebastian standing over him, looking defeated. "He...he found me.... I...." She looked up at Alex. "Why didn't I remember you while I was here?"

"Vati blocked your memories so that you wouldn't tell Devin about me."

“Forgive me, *Liebling*, but I had no other choice,” Wilhelm said, taking her hand.

Anna nodded and rested her head on Alex’s chest and closed her eyes. *Safe.*

When she opened her eyes, Kurt was watching her with sad eyes, and she sat up and reached for him. He looked at Alex in surprise and Alex loosened his arms around her. She moved to her knees and wrapped her arms around his neck. “I will always love you, Kurt,” she whispered, hugging him tight. Kurt squeezed her hard. “I owe you my life,” she said softly, remembering the night they’d met in this very room. Everything changed that night.

He held her for a few minutes and then released her, gently pushing her back into Alex’s arms. “That is where you belong, though you will always hold a piece of my heart.” He kissed her head and then stood and walked over to where Peter and Tommy were standing.

Anna snuggled into Alex’s chest, burying her face in his soft white robe. He wrapped the blanket around her and held her tightly, rocking her slightly. Wilhelm kissed her head and patted Alex on the shoulder, and then went to stand with Vlad. Tom was with the American Elders, still deep in discussion.

“How are you feeling, *Schatzi*?” Alex asked softly.

“Wonderful...,” she murmured. It was heavenly, being in Alex’s arms again.

He chuckled. “I meant your injuries.”

“Oh.” She giggled softly and he squeezed her. “I feel okay. Tired.”

“Are you hurting?”

“Mmm. A little. Not bad though.”

“When we are done, would you like to spend a few days here before we go back to New York? We can see our old house.”

Anna smiled. “Yes, I’d like that.”

Twenty minutes later, Anna was nearly asleep again, but sat up straight when the American Elders appeared to have finished discussing the “Devin Problem.” Tom went to the middle of the platform and held his hands up, but before he could speak, there was a flash of light and several Immortals appeared, including Kaveh and Val.

Anna let out a whimper and Alex hugged her to his chest. "They won't hurt you, Anna," he murmured against her hair. "But look."

Anna frowned at Alex, but looked where he was looking, at the group of Immortals. She gasped. "Daddy?" She scrambled out of Alex's arms and ran to her father's arms.

Trevor held her close. "Oh, Anna. My Anna."

Tears streamed down her face. "You're here? Can you stay?"

"I'm sorry, sweetheart. I can only stay as long as the others are here."

She looked up into his crystal-blue eyes and gave him a smile.

He tucked some hair behind her ear. "You look so much like your mother," he whispered.

"So I've been told," Anna said with a grin.

He grinned and then looked up as Alex approached. They shook hands in greeting.

"I'm sorry I failed you and Anna...that night, Trevor." He gave Anna a mournful look. "I won't fail her again."

Trevor smiled. "Just love her. That's all I can ask."

"I do. So much." Alex squeezed her hand.

The biggest Immortal that Anna had ever seen stepped to the center of the platform. He was taller and broader than Kaveh and Alex both, with black hair and crystal blue eyes. He wore a white tunic edged in gold and diamonds and looked old and young at the same time. Two Immortals, slightly smaller, though still giant, stood on either side, dressed similarly, though in black.

"I am Kronos, father of the Immortals," the big one said, in a powerful voice that reverberated in Anna's chest. "We have heard of the deeds of our fellow Immortals. We do not judge the deeds of humans, unless it interferes in our affairs. But we do judge our fellow Immortals, and have pronounced judgment on Kaveh, Val, Chiron and Skaron. Both for the abuse of our daughter, and for enabling a human to perform forbidden rituals and act against the sacred agreement between humans and Immortals."

He looked around the room, seeming to gaze at every man in the room at once. "We are displeased with how you humans allowed this to happen. Our daughters are gifts to you, to aid you in your endeavors, and you stood by and allowed this human," he pointed to Devin, "To abuse her in the worst form." His eyes glowed with anger. "Nothing like this has been seen in centuries, and it is despicable. Those who have the forbidden books are

warned at this time to destroy them, or we will remove our daughters from your world and leave you to your own self destruction.” Kronos looked at Anna. “Come, Daughter.”

Anna walked to the huge Immortal on trembling legs and fell to her knees at his feet.

Alex watched as Anna knelt at the feet of Kronos. What would he do to her? Would he take her away from him? Because he failed to protect her? *Oh, please don't take my love from me.*

Kronos' blue eyes met Alex's and Alex barely kept himself from looking away. The gaze was so intense it made him step back. He sighed in relief when the Immortal's gaze turned to Devin. Devin trembled as Kronos stared at him.

Kronos turned back to Alex. “You would free our Daughter if you had the opportunity?”

“Y-yes. I would.”

“Even if it meant she might leave you? I can undo the marriage bond as well.”

Alex swallowed over a lump that had formed in his throat. His eyes burned with tears and it felt like a dull knife had been stabbed into his chest. The thought of losing Anna again was too much to bear. He looked at Anna, who watched him with her big green eyes.

What if she chose Kurt? Or Hugo? If she were free, she might decide that she didn't belong at his side anymore. It was tempting, oh so tempting to say no. To keep her where she was: with him. But did he want to force her to be with him if she wanted to be with someone else?

No. He wanted her to choose him, not force her. He loved her too much to force her to stay with him. *If you love something, let it go....* Only this time she would really be free. There was no safety net, knowing she'd ultimately choose him. He could lose her forever.

Alex took a deep breath and set his jaw to look at Kronos, even as tears filled his eyes and his heart ached. “Yes. I would choose for her to be free, even if it meant I would lose her.”

Kronos nodded, his face inscrutable, and went to stand in front of Anna. He knelt down and spoke softly to her. Alex couldn't hear what he said, and it took every ounce of willpower to stay where he was.

Devin was having a hard time concentrating on anything for long. Horrifying images kept coming to mind and he shuddered at each. Anna had torn open his mind and shown him everything he had done to her from her perspective. If Alex hadn't stopped her, Devin would surely be dead. He felt every lash he ever dealt, every emotional scar, every heartbreak. His human brain could barely comprehend it all.

It had taken everything he had left to come to his own defense before the world Elders, and he had very little energy to try to rally one more time.

Now, he watched as the Immortal Father spoke to Anna. Alex had told him he wanted her free. Didn't Devin get to answer the question?

"No, Devin. You do not." Sebastian stood over him as a stern guard. "You do not deserve to have her. You have proven yourself...unworthy."

Devin narrowed his eyes, but then sighed. Anger would get him nowhere. He suddenly felt very tired. He put his head in his hands and waited.

Wilhelm saw the grief in Alex's eyes as he watched Kronos speak to Anna. Alex loved her so much, but Wilhelm was proud that Alex was willing to let her go. It spoke loudly of the man he had become and he was so proud, even as he grieved the loss of Anna himself. She would no longer belong to Wilhelm, either, once the bonds were broken. But if it meant her being free of Devin, then it was worth it. Even with the pain in his own heart.

Kronos stood and helped Anna to her feet, and then nodded to Tom. Kronos led Anna to the side of the stage and looked expectantly at Tom.

Tom gave the Immortal a nervous look, and then glanced sorrowfully at Devin. "Devin, you are one of my oldest friends, but we cannot let you continue down this path. Your selfishness has wreaked havoc on our country and has spilled over to affect the entire world. We, the American Elders, do deem you unworthy of the position of Elder. Come and kneel as we strip you of the symbols of your position."

There were numerous murmurs as Sebastian helped Devin to his feet. Devin jerked as though trying to flee, but Sebastian's hands on his shoulders

prevented it. He shook so badly he could hardly walk to the center of the platform. “Don’t do this, Tom. Please. I’ve learned my lesson. I won’t—”

“No, Devin. It’s too late.”

The American Elders surrounded him as Tom removed his robe, leaving him naked in front of the entire room. Javier removed Devin’s Elder ring from his finger, and Brandon produced a tool that looked like wire clippers, but thicker, and handed it to Tom.

Wilhelm winced as he realized what was going to happen. Devin’s cock piercings would be removed. Knowing how well-seated his own were, he couldn’t imagine it would be painless. Tom turned to Alex and held out the tool. “Would you like to do the honors?”

Alex raised a brow and looked at Wilhelm. It would be a true insult to allow a foreigner to remove his piercings, and even more so, a foreign Elder-Son. It couldn’t get much lower than this for Devin.

Wilhelm nodded and Alex accepted the tool from Tom.

Alex was surprised when Tom turned to him, but gladly accepted the task. Watching Devin up close as he was de-pierced would be a very pleasant assignment.

He took the tool from Tom’s hand and went to crouch in front of Devin. Devin’s eyes grew wide as the Elders grabbed his arms and head to hold him still while Alex worked.

“I should just cut it off,” Alex growled softly as he grabbed the soon-to-be-former Elder’s cock. “But that would be too easy a punishment. You should endure some semblance of the pain you put my wife through.”

He actually heard Devin whimper as Alex put the tool to the first piercing at the top of his cock. Amusement lit his eyes. “Shall I show you mercy?” He squeezed and heard the snap as the metal broke and he pulled the piercing out and dropped it on the floor. He didn’t cut him. He had no intention of doing so, but didn’t want Devin to know that.

Devin was shaking. “P-p-please,” he begged in a hoarse voice. “Don’t hurt me.”

Alex grinned wickedly as he placed the tool at the next piercing. “How many times did my Anna say that to you?” *Snap*. Devin jumped at the sound. *Snap*. *Snap*. One by one, the piercings were pulled and dropped to the ground.

When the normal piercings were all gone, Alex studied the spikes. "How do we get this one out?"

Devin's face turned gray again and the only reason he remained upright was because of the grip the other men had on him. Alex had a feeling there was no way to remove this one without pain. He glanced at Tom for direction.

"They all need to be removed," Tom said softly with a nod.

"Oh, God!" Devin whimpered. "Please...just cut the spikes off. Don't pull it. Please."

Alex hesitated, not because of Devin's begging, but because he wondered if an honorable man would do such a thing. He would essentially be ripping Devin's cock apart. There was a definite appeal to the thought, but he had made it through the ordeal without lowering himself to Devin's level. Would this do what he'd been trying to avoid?

He looked at his father, who was watching carefully, and he nodded. Alex looked at Kronos who also nodded. Lastly, he looked at Anna.

Anna stared, frozen, as she watched Alex carefully remove Devin's piercings while Devin begged and whimpered. Alex could have just ripped them out, but he was showing Devin mercy, something Devin didn't understand. She didn't know how she felt about Devin avoiding pain.

As awful as Devin had been to her, she still felt sad as he was humiliated in front of the room. He had been so proud, so confident, and he was reduced to a whimpering mess. But he had done the same to Alex.

The memories of Alex's jealousy and insecurity returned. Her heart ached for Alex. She loved him, so much. Kronos had offered to free her of not only her slavery and her obligations of being an Elder-Mistress, but also of her marriage. She and Alex had married so he could protect her from Devin. When that was no longer needed, would Alex still want her as his wife? Would he still love her?

Alex mumbled something about Devin's last piercing, the spikes that had caused her so much pain. She saw him hesitate and look at Wilhelm and Kronos for guidance. Alex was a good man. A very good man, who wasn't driven by revenge, even though he had every right to tear Devin apart.

When Alex looked at her, her heart pounded at the love she saw and felt. She opened her heart to him and felt every ounce of his love for her.

She knew right then and there that she could not let Kronos break their marriage bond. They belonged together. He was a part of her and she was a part of him. To separate them.... Was Kronos powerful enough to separate two rivers that joined together into one? Which drop of water belonged to which river? It was impossible to know. It was the same thing with their souls, their spirits. To remove Alex from her would be to remove herself.

Anna smiled at Alex, hoping he could feel her own love for him. His eyes softened and he gave her a gentle smile, and she knew he knew. She sighed in happiness.

Alex looked back at his task and as he reached for the band of metal just below the crown of Devin's cock, Anna briefly wondered if she would feel the pain. In slow motion, Alex's hand moved upwards and there was a terrible ripping sound and then Devin let out a horrifying scream.

Anna winced and closed her eyes, leaning back against Kronos. He squeezed her shoulder gently. She didn't feel any of Devin's pain and was relieved. When she opened her eyes, Devin was huddled on the ground, tears streaming down his face, his body shaking with silent sobs.

He was alone in his suffering. Like she had always been.

There was a sick gratification in hearing Devin's scream as Alex ripped the horrible piece of metal from Devin's cock. It was surely only a fraction of the pain Devin had inflicted upon Anna over and over again, but Alex was satisfied that he had finally been able to hurt Devin physically.

With a grim smile on his face, Alex stood over the huddling, trembling, crying man who had caused Anna to do the same thing countless times. Devin would likely never be able to have sex again, which Alex thought was fitting. The man would be lucky to be able to pee.

The room was silent, save Devin's whimpering. All the men watched in horrified fascination as Devin was de-Eldered. A warning to any man who would consider doing something similar in the future.

When Devin had quieted, Kronos went to kneel behind him and put his hand on his head. "I remove the Immortal essence from your body. When it is gone, you will no longer be an Elder."

Devin stiffened and hissed as, Alex assumed, Kronos drained him of every drop of Immortal essence. When Kronos stood, Devin lay still,

staring off into space and making Alex wonder if it had killed him. He blinked once and Alex knew he was alive.

Kronos turned to Anna and motioned for her to come to him. Anna did and the Immortal put his hands on her head. "I free you from your bonds of slavery," he said quietly.

Alex grunted as he felt a sharp tingle in his head. Devin jerked on the floor. Alex looked at Anna and his heart swelled at the beautiful smile on her face.

"I free you from your obligations as an Elder-Mistress," Kronos said.

Alex's stomach began to churn as he realized what was coming next. Kronos would sever their marriage bond. He closed his eyes against hot tears and clenched his fist. When the bond was severed, would it shred his heart to pieces? It certainly seemed that it should.

"The woman standing in front of you is a free woman," Kronos said loudly.

Alex opened his eyes and saw Kronos standing behind a smiling, peaceful Anna. The Anna Alex knew from their wedding day. Oh, he didn't need to think about that day. It hurt too much.

"She is no longer an Elder-Mistress. She is no longer a slave."

When would Kronos deal the final blow? Waiting was going to drive him insane.

"Do you acknowledge this?" Kronos asked the men in the room.

Affirmations in every language were heard throughout the room and Anna grinned up at Kronos. The Immortal gave Anna an affectionate smile and then guided her over to Alex.

Alex blinked rapidly and set his jaw against the coming severing.

"Behold your free wife, Alex. Take good care of her."

Alex's jaw dropped open as he stared up at Kronos. "What?"

Kronos grinned. "You are a worthy man, Alex. I saw your thoughts when I asked if you would free her. Only a man who is willing to let her go free is worthy of this precious creature in front of me." He gave a deep chuckle, then added in a soft, affectionate tone, "Besides, she wouldn't let me sever the bond."

Alex looked down at Anna, who was looking up at him with an adoring smile. "Is that okay?" she whispered.

A huge grin split Alex's face and he grabbed her around her waist and he held her so tight, he was afraid he might break her ribs, but she was

holding him almost as tightly.

“Oh, my Anna. My precious Anna.” He murmured into her hair as tears streamed down his face. He tipped her chin up and kissed her. “*Ich liebe dich, mein Frau, mein Liebe, mein Leben.* I love you, my wife, my love, my life.”

“I love you, too,” Anna said, gazing lovingly up into his eyes. “My husband, my love, my life.”

Epilogue

In the darkness, an ear-piercing scream echoed through the small room and into the hallway, down the stairs and into the main house. The screams occurred regularly, but no one desired to have them muffled. At least not for now. There was a level of satisfaction that came along with the terror-filled sound.

Devin sat straight up in bed, drenched in sweat, eyes darting around the dark room, looking for the source of his pain. His shirt was as wet as if he'd been out in a rainstorm; the blankets as well. The room reeked of sweat and fear. No matter that the window was kept open at all times, nothing would rid the room of the smell.

He was alone. Alone with the nightmares that had haunted him for months. Ever since the night he'd lost Anna and his life as an Elder.

How long had he been here? Days? Weeks? Months? Years? Did it matter? He would be here until he died, haunted by Anna's memories.

He did everything he could to keep from sleeping, to keep the nightmares away. The nightmares that Anna had placed in his mind. But no matter how hard he tried, eventually sleep overpowered his will and he slept, and dreamed.

And screamed.

“...Happy birthday dear Anna...happy birthday to you.”

Anna grinned as her friends and family finished singing to her. She was twenty-six today and it was by far her best birthday ever. Her heart swelled with happiness as she hugged Alex and then blew out the candles.

The celebration took place in the dining room of the Kunze *Landgut*, which had been outrageously decorated for Anna's birthday. Alex had insisted on going all out for her birthday since he'd missed so many. He'd

told her he had presents for every year he'd missed and indeed, when they walked into the elegant room, a huge stack of presents stood in the corner.

Not only were Alex's family there to celebrate, Aaron, Seth, Tony, Greg and Stefanie were there too. Then again, Stef was at the house a lot. She and Kurt had become engaged a few weeks prior. Kurt had stayed with Anna and Alex in New York during Nutcracker and, to Anna's delight, he and Stef had hit it off. When Alex and Anna moved to Germany after the first of the year, Stef and Aaron had come with them and the three of them had been dancing with the Stuttgart Ballet since.

Aaron had completely recovered from Devin's attack and was dancing as wonderfully as ever. He and Anna had danced Sugar Plum in their last American Nutcracker performance. Aaron had told Alex that they weren't moving to Germany and leaving him behind. Anna was happy Aaron had come, even though it had taken him a while to get over Cameron. He and Cameron had decided that, as much as they liked each other, they didn't see a future together. Aaron had seemed to hit it off with a few of the women in Stuttgart and Anna liked teasing him about it.

Devin had been taken to St. Petersburg with Vlad and imprisoned in the same room Alex had lived in while there. He would spend the rest of his life in that small room. There was no chance of escape.

Applause erupted around the table and Anna giggled.

"What did you wish for?" Stef asked with a laugh.

Anna grinned. "I didn't. I have everything I could ever wish for." She hugged Alex again.

Alex kissed her cheek. "I am happy to hear that."

They ate cake and laughed and talked and Anna thought it the most wonderful day. When it was time for presents, Anna stared at the pile in bewilderment. "It will take me days to get through all these," she said with a grin.

"I'm okay with that," Alex grinned.

Aaron handed her a card. "This is from Hugo and Jasmine."

Hugo and Jasmine had started dating shortly after Nutcracker rehearsals began. With Jasmine healed, it turned out she was a really sweet girl and Hugo had fallen for her. They were a very cute couple and Anna was so happy for both of them. Anna opened the envelope and pulled out a cream-colored card. She laughed. "Looks like we'll have a few weddings to go to this summer," she said to Alex, handing him the card.

Alex grinned. "Good for them."

Anna began working her way through the presents, piling books and jewelry and clothing and fur coats next to her and laughing the whole time.

"I have many years of presents to make up for," Alex said with a grin and a shrug.

After all the presents had been opened, she grinned and looked at Wilhelm, who smiled at her with a sparkle in his eye.

"Alex," she said, turning to him and giving him a long kiss. "This is by far the best birthday I can remember. You are the best friend and husband I could imagine." She kissed his cheek. "Now, I have a birthday present for you."

Alex frowned in confusion as Anna handed him an envelope. "My birthday isn't for several months."

Anna shrugged. "I couldn't wait. It's kind of time sensitive."

Alex chuckled and opened the envelope. He pulled out a card and laughed at the silly picture of a baby on the front. He opened the card and a slip of paper fell out. He picked it up and froze when he looked at it.

Anna swallowed nervously and glanced at Wilhelm, who smiled encouragingly. She looked back at Alex staring at the black and white photo. He looked up at her with wide eyes, brimming with tears. "Really?" he whispered.

Anna nodded and bit her lip. Alex lunged at her, hugged her tightly and kissed her passionately. She faintly heard the other's asking what was going on. Only Wilhelm and Ilsa knew what the photograph was of.

When Alex finally pulled away, his eyes were so filled with emotion, it brought tears to Anna's eyes. "Is that a good present?" she asked in a soft voice.

"The best I could imagine." He grinned and picked up the photo and showed it to the others in the room. It was a mess of white and black lines with a little circle on the one side. "We're having a baby," he announced proudly.

Shrieks from the women and shouts from the men echoed in the room as Alex and Anna were hugged and congratulated. Anna was back in Alex's arms the moment they were done and he hugged her again.

"How did you get pregnant without me knowing?" Alex murmured in her ear.

"I asked your dad how to do it. I wanted to surprise you."

Alex grinned at his father. "*Danke, Vati.*"

Wilhelm walked over and patted his son on his shoulder. "I'm sure you will be as proud of your son as I am of you."

"A son?" Alex asked, wide eyed.

"I'm fairly certain," Wilhelm said with a grin. "It usually is."

Alex beamed as he looked at Anna. "You have made me the happiest man, *Schatzi.*"

"How could I do any differently, Alex?" Anna whispered with tears in her eyes. "You are my husband. My love. My life."

###

Thanks for reading my book. If you enjoyed it, won't you please take a moment to leave a review at your favorite retailer?

Thanks!

Marissa Honeycutt

About Marissa Honeycutt

Marissa's story of Anna began with a dream about being kidnapped with Adam Savage from the *Mythbusters* (Yes, really). Over the next year and a half, it morphed into the story you just read. She has several other stories in progress, one of which is based on her kidnapped dream.

When she's not writing or editing, Marissa is taking care of two young boys, training to be an astronaut, running her household, wrestling with gorillas, playing around on Facebook, promoting whirled peas, and busting her tush for her accounting degree. She enjoys chocolate, air conditioning in the desert's summer heat, really good strawberry margaritas, sleeping, and shopping.

Stalk Marissa:

On **Facebook** at <https://www.facebook.com/MarissaHoneycuttAuthor>

On **Goodreads** at

https://www.goodreads.com/author/show/8306428.Marissa_Honeycutt

On **Twitter** @Marihoneycutt

On **Tsu** <https://www.tsu.co/MarissaHoneycutt>

On **Tumblr** marissahoneycuttauthor.tumblr.com/

Reader's discussion & support group for Part 1:

<http://on.fb.me/1qlo0Iq>

Reader's discussion & support group for Part 2:

<http://on.fb.me/1szorn9>

Reader's discussion & support group for Part 3:

<http://on.fb.me/1yhd6L1>

Reader's discussion & support group for Part 4:

<http://on.fb.me/1yJFFzX>

Reader's discussion & support group for Part 5:

<http://on.fb.me/1MNVBL>

Deleted scenes on Marissa's blog:

<http://marissahoneycutt.wordpress.com/>



Your gateway to knowledge and culture. Accessible for everyone.



z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru



[Official Telegram channel](#)



[Z-Access](#)



<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>